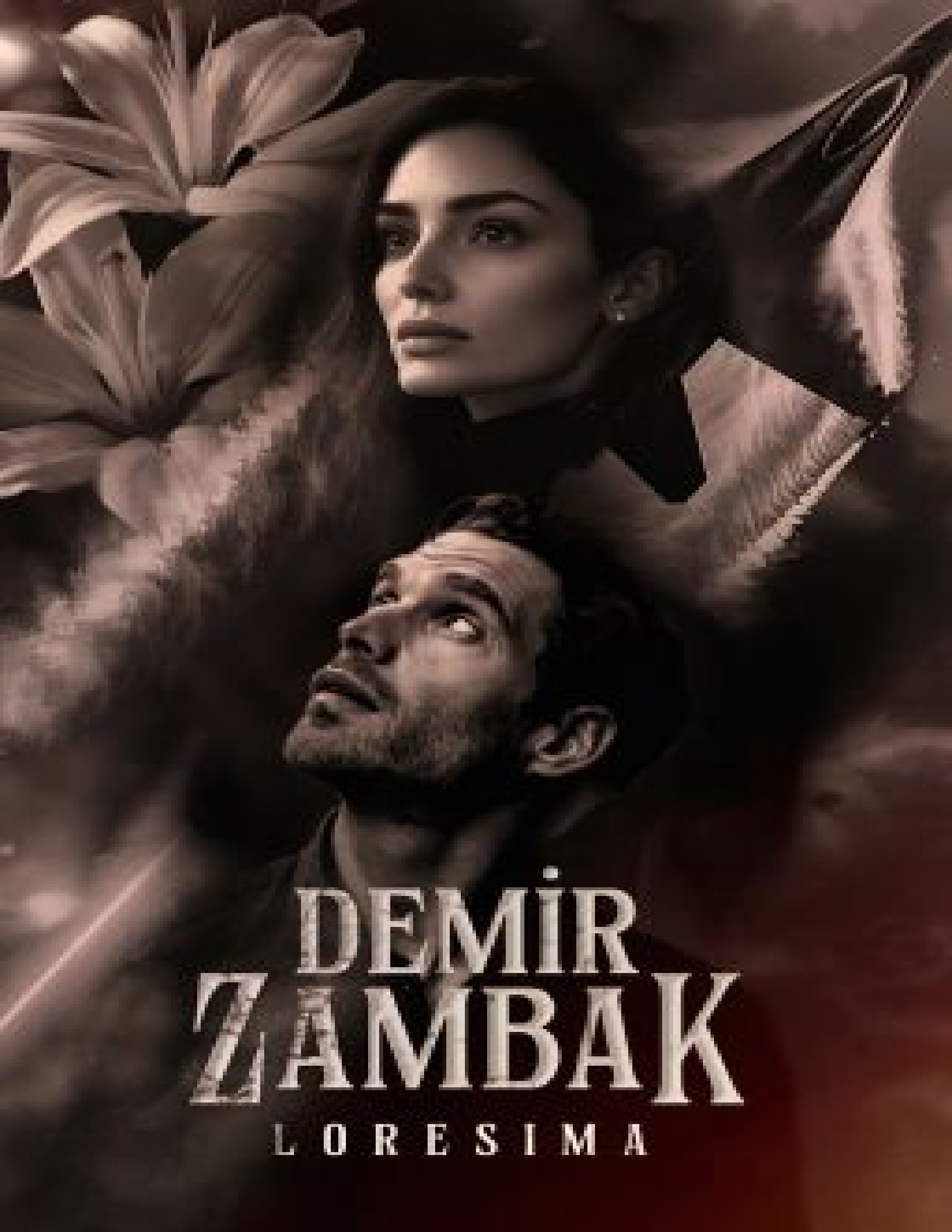

DEMİR
ZAMBAK
LORESIMA

DEMİR ZAMBAK

Loresima

Published: 2026

GİRİŞ

"Zambaklar en ıssız yerlerde açar
Ve vardır her vahşi çiçekte gurur...
Bir mumun ardında bekleyen rüzgâr,
Işıksız ruhumu sallar da durur.
Zambaklar en ıssız yerlerde açar..."
**SEZAİ KARAKOÇ*

⚡

****Yazısız yasa;***

Her çiçek aynı toprakta yetişmez. Bazı çiçekler sadece kendi toprağını arar. Kimi gökyüzüne bakarak büyür, kimi yeryüzüne. Toprağa bakanların sert, gökyüzüne bakanların rüzgâr kadar hafif olduğuna inanılır.

Hayır.

Gökyüzüne bakarak büyüyen çiçekler en köksüz ve evsiz olanlarıdır.

⚡

Selamlar aşkolarrrr!

Size bir süredir hamsi kuşlarım demediğimi fark ettim. Bu defa öyle karşılayayım dedim kjdkkshf

Hoş geldiniz, hamsi kuşlarımmmmm!

Yeni bir evren, yeni bir dünya, yeni bir hikâye...

Asi Zambak Aslıhan ve çılgın kartal Güntekin'i size emanet ediyorum. Onlara iyi bakın, olur mu?

İlk dört bölümü her hafta atacağım. Ama dört bölümden sonra iki haftada bir bölüm düzenine geçeceğiz, haberiniz olsun. En baştan söylüyorum; sonra dört hafta sonra "haberim yoktu" demeyin.

!Tekrar ediyorum. İlk dört bölüm haftada bir, sonra iki haftada bir!

Şimdilik fragman günlerimiz Salı, bölüm günlerimiz Perşembe. Değişiklik olursa kanalımdan bildiririm.

Fragmanlar için Instagram'dan lorressima ve demirzambakofficial sayfalarını takip edebilir, profilimdeki linkten kanalıma ulaşabilirsiniz. Duyuruları hep oradan yaparım.

Perşembe günü birinci bölüm gelecek ve tam anlamıyla başlayacağız.

Katmanlı bir kurgu. Bölümler ilerledikçe olaylar açılacak. Hızla bir şeylerin olmasını beklemeden; sabırla, sindirerek okumanızı dilerim. İlk bölümlerde evreni ve karakterleri tanıyacağız. Bölümler ilerledikçe olaylar genişleyecek.

Keyifle, sabırla okuyun.

Yeni yolumuz hepimiz için hayırlı olsun.

Yeryüzünde zambak, gökyüzünde kartal olacağız.

Loresi hep sizinle.

Seviliyorsunuz ❤

⚜

Soğuktu Ankara.

Rüzgâr, sert; yağmur, şiddetli; hava, buz ayazı kadar keskindi. Cama vuran şiddetli yağmur damlaları eşliğinde kucağındaki kutuları yavaşça

masanın üzerine bıraktı Aslıhan.

Ağırlıkları nedeniyle dudaklarından kesik bir nida dökülmüş ama durmamıştı. Arkasını dönüp bir kutuyu daha masa üzerine taşıdı. *Yardım isteyememek* kendine dair sayabileceği kusurların belki de en büyüğüydü ama bunu bir kusur sayamayacak kadar etine, kemiğine ve ruhuna işlemişti. Tırnakları kanayacak olsa bile kendi işini kendi hallederdi. Yeni bir düzene alışmaya çalıştığı şu günlerde de aynı şeyi yapıyordu.

Gerçi yardım isteyeceği pek kimse de yoktu. Yine kafasının dikine giderek öfkeyle aldığı bir kararın bedelini ödüyordu. Öncesinde kimseye sormamış, akıl almamış, fikir danışmamıştı. Öyle ki Ankara'ya taşındığını ailesine bile yeni söylemişti. Bunca zaman zaten başkalarını umursamamaya alışıktı ama ilk kez bu savaşı gerçek bir sessizlik içinde başlatmıştı.

Hayır, o değil. Bu savaşın fitilini ateşleyen bir başkasıydı.

Bu şehre yeni bir hayat kurmaya değil can sıkmaya gelmişti ve bir şekilde buradaydı işte. Evinin dört bir yanında açılmamış kutular, dağınık eşyalar ve düzensizlik varken derin bir nefes vererek soluklanmak zorunda kaldı. Dağınıklık yeterince can sıkıcıyken, toparlayamadıkça canı da çok sıkılıyordu.

Elini siyah saçlarına daldırıp geri itelerken salonun dört bir yanındaki kitap dolu kutulara, bavullara ve eşyalara bıkkınlıkla baktı. Düzenini yerle bir edip buraya gelmenin ne denli mantıklı bir eylem olduğunu kendi içinde bile tartmadı. Canını sıkan herkesin canını sıkmadan asla derin bir nefes alamayacaktı.

Ama şu an minik bir mola vermesi gerektiğini hissediyordu. Dağınıklığın içinden çıkamadıkça ensesine saplanan amansız bir ağrı vardı. Belli bir düzene yerleştiremediği şeylerden de nefret ederdi, belli bir düzenin dışına çıkan şeylerden de. Yani genel olarak düzensiz olan her şeyden nefret ederdi. Biraz nefes almalı ve evi toparlamaya öyle devam etmeliydi. Diğer türlü ani bir sinirle tüm evi yakabilme potansiyeline sahipti.

Adımları yatak odasına ilerledi. İki oda ve bir salondan oluşan bu evi kendi yaşam alanına dönüştürüp alışması biraz zaman alacaktı. Yeni olan hiçbir şeye kolaylıkla alışamaz, alışkanlıklarını değiştirmekten nefret ederdi.

Şimdiye dek düzenleyebildiği tek yer yatak odasıydı. Ankara'ya geleli henüz birkaç gün olmuştu ve her gün bir odayı düzenleyerek hem evine hem şehre yavaş yavaş alışmayı planlıyordu.

Koridorda arkasından ilerleyen kedisi Luna ondan önce yatak odasına koşmuş, temiz yatağın üzerine kurulmuştu. Yatak, dolap, makyaj masası ve komodinlerden başka bir şey olmayan oda evin diğer kısımlarının dağınıklığına inat muazzam bir düzendeydi. Diğer türlü asla uyuyamazdı. Dolabından aldığı siyah şişme yeleğini giymiş, kedisi Luna'ya uzanmıştı. Simsiyah tüylerinin aksine alnının ortasında yarım bir ayı andıran beyaz tutamlar vardı.

O beyaz noktaya derin bir öpücük bırakıp yeniden yatağın üzerine yatmasına izin verdi. "Bir saate geliyorum, uslu kız ol. Tamam mı?"

Luna'nın cevabı umursamaz bir şekilde ona arkasını dönüp yatağa gömülmek oldu. Kendi yatağı olmasına rağmen daima Aslıhan'ın yanına kıvrılarak uyurdu. Onu sokakta, açlıktan ölmek üzereyken bulduğu günden beri yanındaydı. Luna ona küçüklüğünü, güzel geçen yıllarını hatırlatıyordu.

Arkasındaki dağınıklığa bakarsa evden çıkamayacağına emindi ama alışkanlıkları da bir o kadar belirgindi. İşi yoksa her akşam saat yedi olduğunda en az bir saat yürüyüş yapmalıydı. Bu, kendine verdiği sözlerden sadece biriydi. Dünyayla olan bağını böyle elinde tutuyor, hiçbir şey düşünmeden bir saat bile olsa yürümenin ruhuna iyi geldiğine inanıyordu. Gündüzleri çalışırken kaçırdığı güzellikleri sadece bu şekilde görebiliyordu.

Yoksa insan dünyaya nasıl katlanabilirdi ki?

Evi, beş katlı apartmanın üçüncü katındaydı. Önünde geniş bir bahçe, alt katında otopark ve nezih bir havası vardı. Dışarıdan oldukça tatlı ve hoş görünen bu evin pek de yeni olduğu söylenemezdi ama çevre sessiz ve sıcaktı. Ayrıca eski olmasına rağmen bakımlıydı.

Apartmandan çıktığında yüzüne vuran soğukla ellerini montunu cebine sıkıştırmak zorunda kaldı. Kehribarın en sarı tonuna sahip gözleri karanlığın içinde parlıyor, uzun, kıvrık kirpiklerine minik yağmur damlaları düşüyordu.

Evden çıkmadan önce aldığı şemsiyeyi açarken bakışları apartmana döndü. Üst kat komşularından bihaberdi, onlara dair hiçbir ses ve yaşam belirtisi duymamıştı ama en alt katta ev sahiplerinin yaşadığını biliyordu. Neredeyse otuz beş yıldır evli olan Nadime Hanım ve Fazıl Beyler'le sadece evi kiralarken görüşmüş, bir daha görmemişti. Oldukça tatlı, samimi ve sıcakkanlılardı. Bir insan ilk defa tanıştığı birine neden bu kadar sıcak davranırdı hiçbir zaman anlamayacaktı.

Onu hayatla bağlayan tüm bağlar soğuktu.

İç Anadolu soğuğuna alışkın olmanın verdiği rahatlıkla ilerledi. Sonbahar bu denli sert geçiyorsa kış daha da sert geçecek olmalıydı. Bir eli cebinde, diğeri şemsiyesinde, bakışları karanlık gökyüzündeydi. Yanından geçen insanları umursamadan kulağına kulaklıklarını takıp müziğini açtı. Tüm modern hayata inat hâlâ kablolu kulaklık ve o eski, küçük müzik çalarlardan kullanmaya devam ediyor; hızla tüketilen tüm alışkanlıklara direniyordu. Çünkü ruhu asla bu çağa ait değildi. Buraya ait hissetmiyordu ne yaparsa yapsın bu boşluk hissinden kurtulamıyordu.

Sen sev yağmurları diyordu şarkı, *yağmurlar yağsın üzerime. Gidiyorum gözüm yaşlı, ah yine yol yol üstüne. Sen sev yağmurları, yağmurlar yağsın yüzüme.*

O sırada gelen bildirim sesiyle telefon ekranına düşen mesaja ve gönderen kişi bilgisine göz ucuyla bakıp yeniden cebine iteledi. Muhtemelen işiyle ilgiliydi. Belki bunu yapmamalıydı ama kendisiyle baş başa kalmak istediği anlara dahil olunmasından hoşlanmıyordu. Zaman hızla akıp giderken kendine ayırdığı sadece bir saati vardı, çok muydu?

Peki burada olmaya değer miydi? Mantığıyla aldığı hiçbir karardan pişman olmaz hep böyle yaşardı ama bazen mantık denen şeyin seçimleri de can sıkıcı bir hâl alabiliyordu.

Adımları hızla ilerledi. Karşında ince ve uzun beton gövdesiyle Atakule dikiliyor, ucunun gökyüzüne uzandığını görebiliyordu. Gövdesinin en üstünde yer alan yuvarlak cam teras, gece ışıklandığında karanlığın içinde asılı duran bir halka gibi görünüyordu. Ne gösterişliydi ne süslü; düz, sert ve netti. Ona bakarken anlamsızca hüzünle doldu. Ankara kadar yalnız görünüyordu.

Yağmur durduğunda şemsiyeyi kapattı. Kulaklarına değen müzik değişmiş, ses aynı kalmıştı. En sevdiği, Şebnem Ferah bu defa *Çakıl Taşları* diyordu.

Benim bir sözlüğüm var
Unutulmuş bir dil
Oysaki içinde her şeyin anlamı gizli
Benim bir gözlüğüm var
Sol camı kırıldı
Taktığım zamanlarda içini gösteren âdeta...

Işıkların aydınlattığı bir alan gördüğünde durmuş, bakışları o yöne dönmüştü. Aşağıya baktığında merdivenlerin ucunda bir alan ve oturan insanları gördü. Bakışları bir yazı ya da tabela aradı ama bulamadı.

Adımlarıysa korkusuzca ilerlemeye devam etti. Etrafındaki yeni yerleri keşfedemediği sürece buraya alışamayacağına emindi. Kendini tanıyordu. Merdivenlerin ucuna geldiğinde önünde büyük bir park vardı.

Ortasında minik bir havuz bulunan bu yere dair aradığı tabelayı en sonunda gördü. Büyük harflerle Botanik Parkı yazısı ona karanlığın içinde göz kırpıyordu.

Küçük havuzun çevresine ve geniş alanın farklı noktalarına atılan banklarda oturan kimi genç sokak lambalarının aydınlattığı ışıkla kitap okurken kimi âşıklar birbirine sarılmış vakit geçiriyordu. Gülerek şakalaşan çiftlerin, arkadaş gruplarının neşeli sesleri yükselirken herkes hâlinden memnun görünüyordu.

Kulaklıklarını çıkarıp dikkatli bakışlarla çevresini incelerken havuzun ilerisinde minik bir kafe gördüğünde adımları oraya yöneldi. Dışarıdaki kalabalık fazlayken içerisi daha sakin görünüyordu. İnsanlar dışarıdaki soğuya aldırmadan bir şeyler içerek keyifle sohbet edebiliyordu. Kendine sıcak bir kahve almak için içeriye yöneldi. Küçük ve şirin kafe cam kaplamalarla dışarıdan izole edilmiş gibiydi.

Kapı kolunu kavrayıp kendine doğru çekerken kapının üzerindeki zilin ince sesi duyuldu, kapı içeriden de itilerek açıldı. Aslıhan, dışarı çıkan kadınların yüzüne bakmadan köşeye çekilip yol verdi, kapıyı küçük bir an bıraktığı için yeniden kapanmasına engel olamadı. Elini uzatarak kolu tekrar tuttuğu anda ise elinin üzerine kapanan bir başka el vardı.

Onun soğuk ellerinin aksine ince parmaklarını kavrayan bu el sıcak ve bir erkeğe aitti. Zarif eli ve parmakları saniyeler içinde tanımadığı adamın elin altında kayboldu. Saniyelik hatta saliselik bir andı. Burnuna vuran koku hoş, ferah ve sandal notalarının eşsizliğinde, hissedildiği anda bocalatan bir erkek kokusuydu. Aniden arkasında belirmiş ve kapanan kapıya onunla aynı anda uzanmış olmalıydı. Omuzlarına vuran gölgeden kendinden uzun olduğunu fark edebiliyordu.

Adam saniyeler içinde arkasından yanına geçerken Aslıhan onun yüzüne bakma fırsatı bulamadı. Adamın eli ise onun elinin üzerinden hızla sıyrıldı.

Kalın bir erkek sesi, "Kusura bakmayın, yanlışlıkla oldu," diyerek yeniden kapıyı kavramış, bu defa bunu onun elinden uzak durarak yapmıştı. "Önden buyurun."

Aslıhan, "Teşekkürler," derken dönüp adama bakmak istedi ama aynı anda yoğun bir kalabalık da kapıdan içeri girmek için ilerlediğinde kendini aralarında buldu. Grubun arasından sıyrılıp içeriye bir adım attığında

arkasına dönse de duyduğu iki zil sesiyle kapı saniyeler içinde kapandı. Az ötesindeki kalabalığın pek çoğunun da erkek olması tahmini zorlaştırmıştı.

Ona tüm düşüncelerini unutturacak şeyse karşılaştığı manzaraydı. Kahvenin buradan alınacağını düşünmüştü ama burası minik bir çiçek bahçesinden farksızdı.

İnsanlar içeceklerini dışarıda aldıktan sonra buraya geliyor olmalıydı. Dikkat etmemişti. O an umurunda da değildi. Ağır adımlarla ilerlerken sayısız bitki ve çiçek çeşidine bakıyor, dikkatle inceliyordu. Evinin yakınında böyle bir yaşam alanı olduğunu bilmek onu anlamsızca mutlu etmiş, dudaklarında minik bir tebessüm belirmişti. Daima mutsuz olduğunu düşünürlerdi ama onu mutlu etmek işte sadece bu kadardı.

Büyük değil küçük anların peşindeydi. Ve belki de derinden gelen sevgi, saygıyla bir parça sadakatin. Bir parça da insanlığın. Dünya için küçük bu çağ için büyük isteklerdi.

Üst katında balkonu andıran bir alan olduğunu ve insanların dışarıda olduğu gibi orada da oturup kahvelerini içtiklerini görebiliyordu. Tüm çiçek ve bitki çeşitlerinden birer tane buraya toplanmış gibiydi ama hiç şüphesiz kaktüsler en çok ve güzel olanlarıydı. Minicik saksılara ekilmiş sayısız kaktüs vardı burada. Kimi rengârenk çiçekler açmıştı kimi hâlâ dikenliydi.

Onların sadece gece, kimse görmediği zamanlarda çiçek açtığını bir kitapta okumuştu. Dikenlerini ışıkla onu yargılayanlara gösterirken en güzel çiçeklerini geceye, sadece onu şefkatle besleyenlere saklıyorlardı. Dayanıklı, sert, gösterişsiz ve dikenliydiler.

Tıpkı onun gibi.

Bir kasa dolusu kaktüsü yan yana gördüğünde dayanamamış, telefonunu çıkartıp fotoğrafını çekmişti. Minik fotoğraf makinesi yanında olsaydı bu anı oraya kaydetmek isterdi ama böyle bir şey göreceğini tahmin etmediği için yanına almamıştı. Sadece güzel olanın değil dünyaya ait ne varsa hepsinin fotoğrafını çekmeye, bunu o eski kameralarla yapmaya -*yine modern çağı reddetmeye*- devam ediyordu. Kimi için bu takıntıydı. *Onun içinse ruhuna duyduğu sadakat.* Küçük yaşlardan itibaren dünyaya ait anları durdurup fotoğraf karelerine ya da videolara sığdırmayı seviyordu.

Belki de bu yüzden hiçbir şeyi kolay kolay unutamıyordu. Anılar herkesin zihninden akıp giderken o çektiği fotoğraf ve videolara bakarken her şeyi zihninde yaşatmaya devam edebiliyordu. Oysa insan unuttukça yaşayabilen nankör bir varlıktı. Fakat Aslıhan'ın hafızasında derin bir oyuk vardı ve her şey takılıp oraya düşüyor, silinmiyordu.

Hatırlamak bir cezaydı. *Tıpkı unutamamak gibi*.

En kısa sürede buraya kamerasıyla gelecek ve bu miniklerin daha güzel fotoğraflarını çekecekti. Adımları alanın ortasında kalan çeşmeye ilerledi. Üst kattaki balkonlu alandan iki kızın bu çeşmeye bozuk para attığını ve gülerek gerilediğini gördüğünde buna da anlam vermek için küçük bir an duraksaması gerekiyordu. Sorgulayan bakışları balkon ve çeşme arasında gidip geldi. Suyun içinde parlayan pek çok bozuk para vardı.

"Dilek diliyorlar," diyen ağır bir ses duydu. Üstüne alınmak niyetinde değildi ama tam yanından gelen bu cümlenin hedefi oydu.

Gözleri yanına döndüğünde kucağında turuncu, ihtişamlı ve parlak bir çiçeği taşıyan yaşlı adamla karşılaştı. Kalın çerçeveli gözlüğü burun ucuna geliyor, mavi gömlek üzerine giydiği kare desenli kazağıyla babacan bir izlenim veriyordu. Yüzü yuvarlak, çehresi tatlı, saçları seyrek ve aklarla doluydu.

"Efendim?" dedi sorgulayan bir hâlde.

Adam elindeki turuncu çiçeği masanın üzerine bırakmış, yanındaki cam dolaba yönelmeden önce Aslıhan'a bakmıştı. "Ne yaptıklarına bakmıyor musun? Suya para atıp dilek diliyorlar."

Batıl inançları yoktu. Her zaman gerçeklikte yaşar, zihninde makul zemine oturmayan hiçbir şey için umutsuzca dilekler dilemezdi. Sesli dile getirmedi ama bakışları âdeta *çok saçma* der gibi çeşmenin içindeki paralarda gezindi. Sessizce kınadı ama anlayana bakışları çok şey söylüyordu. Yaşlı adamın bu bakışlara güldüğünü görmedi.

"Yok mu senin dileğin?" demişti adam. "Neden öyle bakıyorsun?"

"Pek yok," diyerek kestirip attı. Aslında *pek çok'*tu, yuttu. Dikkati yaşlı adamın masa üzerine bıktığı turuncu çiçekteydi. "O buradaki tüm çiçeklerden başka gibi. Özel bir çiçek mi?"

Göz ucuyla etrafındaki diğer çiçeklere de bakındı. Her renk ve çeşit vardı ama bunu görmemişti. Üstelik aynı tür çiçekler hep sol taraftayken adam bunu kaktüslerin arasına bırakacak gibiydi. Görsel hafızası onu asla yanıltmazdı.

Yaşlı adam mırıltıyla onaylamış, kaşları dış kapıya dönmüştü. "Çünkü buraya ait değil. Az önce giden şu adamın. İşi olduğunda bakmamız için buraya bırakır. Daha doğrusu emanet eder."

Kaşları havalanırken çeşmeye para atanları gördüğü andan daha da şaşkındı. Kapıya döndüğünde gördüğü şey siyah, salaş gömlek giymiş bir adamın sırtı ve omuzları oldu. Çan bir kere daha çalarken kapı kapanmış,

adam uzaklaşarak gecenin karanlığına karışmıştı. İzi saniyeler içinde kayboldu.

Şaşkındı Aslıhan. "Bir çiçeği mi buraya bırakıyor?"

"Demek ki onun için sadece bir çiçek değil." Adamın çenesi kaktüslere döndü. "Sen de az önce onların fotoğrafını çekiyordun. Demek ki onlar da senin için bir çiçekten ibaret değil." Burun ucundaki gözlükleriyle turuncu çiçeğin yapraklarına dikkatle bakmış, parmak ucuyla okşamıştı. "Yine suyunu çok vermiş, deli adam. Adı ateş olan ve ateşten doğan çiçeği suyla kurutacak, az kaldı."

"Kurutmak istese buraya bırakmaz, evinde tutardı diye düşünüyorum." Bakışları etrafındaydı. "Ayrıca burası tam olarak ne? Yukarıdan aşağıya para atılıyor, dışarıda kahve içiliyor, insanlar çiçek emanet edip gidiyor. Garip bir yer."

Gülmüştü yaşlı adam. "Yaşam alanı işte," dedi rahat bir şekilde. "Kim nasıl yaşamak isterse öyle bir yer. Çeşmeye para atanlar için dilek yeri, kahve içenler için sevdikleriyle zaman geçirilecek bir yer, o giden adam içinse kıymetli bir şeyi saklayacak en gizli yer." Buğulu bakan gri gözleri Aslıhan'a döndü. "Senin için nasıl bir yer?"

Küçük bir an düşünmüş, bir omuzu havalanmıştı. "Henüz karar vermedim. Buralarda yeniyim."

Adamın gülüşü büyüdü. "Üçüncü gelişinden sonra karar verirsin, merak etme." Çiçeğin saksını kavrayıp cam dolaba yerleştirirken oldukça dikkatliydi. "Bilgili bir kadına benziyorsun."

"Hayır," dedi anında.

Bu cevaba da gülmüştü adam. "*Hayır* dediğine göre kesinlikle öylesin. Herkes tüm çiçeklere boş boş bakar geçer. Sen her birinin önünde en az beş dakika durup inceledin, köşelerinde yazan yazıları ve bilgileri okudun. Bunu sadece bilgiyi seven insanlar yapar."

Sessiz kaldı Aslıhan. Okuduğu sayısız kitabı, kariyerini ve başarılarını dile getirmedi. Kim olduğunun burada bilinmesine gerek yoktu.

"Bu çiçeğin adı ne, bilmek ister misin?" demişti adam. Çiçeği dolaba, minik kaktüslerin arasına bırakmış camı kapatarak dikleşiyordu.

"Zambak."

"Zambak ama ne zambağı?"

Kendince makul bir cevap sundu. "Turuncu zambak?"

Yaşlı adam babacan, dudakları arasında boğularak dökülen bir kahkaha attı. "Sevdim seni. Harbi zeki kadınsın." Gülüşü tebessüme dönüştü. "Onun

adı Ateş Zambağı."

Aslıhan'ın bakışları gözleriyle aynı renk olan çiçekteydi. Zambak ateş, o kehribardı ama dünyaya aynı renkle bakıyorlardı. Aldığı bilgiyle aydınlanmış, kaşları havalanmıştı. Diğer bütün çiçekler sol kısımdayken kaktüslerin arasında sadece o vardı.

"Emanet olduğu için mi burada?" diye sorma isteğine engel olamadı. Yaşlı adam ona baktığında kendini açıklamak zorunda kaldı. "Dikkatimi çekti. Diğer tüm çiçekleri türlerine göre ayırmışsınız ve farklı yerdeler. Rengârenk zambaklar ileride. Bu emanet olduğu için mi kaktüslerin içine bırakıyorsunuz?"

"*Bilgilisin* demiştim," dedi yaşlı adam. Parmağını tatlılıkla savurdu. "Ben yanılmam." Boynu büküldü. "Hiç hikâyesini duymadın mı?"

"Zambağın mı?" dedi. "Saflığı ve asaleti temsil ettiğini biliyorum."

Adam başını ağır ağır salladı, "Anlamını değil, *hikâyesini bilir misin* dedim. Hem tüm çiçeklerin rengine göre anlamı değişir. Beyaz zambak saflık demektir, evet ama bu..." Parmakları dolaba döndü. "Ateş Zambağı cesareti temsil eder. Kaktüslerin içinde çünkü hikâyesi onlarla bir bütün."

Kaşları merakla havalandı. "Ne gibi?"

Dudak büzmüştü adam. "Bu hikâyeyi bana da çiçeğin sahibi anlatmıştı. Deli adamın teki ama kendini dinletmeyi biliyor. Belki de hikâyesini bildiği için bu çiçeği atamıyor ya da solmasına asla izin vermiyor. Kaktüslerin arasında saklamamızı isteyen de oydu. Hep *diğer çiçeklerin içinde değil burada kalsın* der."

Sessizce dinliyordu Aslıhan. Bakışları kapıya, birkaç dakika önce adamın çıktığı yöne döndü. Anlamsızca merak etmiş, yeniden yaşlı adama odaklanmıştı. İlk defa çiçeği bir bahçeye emanet eden birini duyuyordu.

"Çiçeğin sahibinin beyanı şu yönde; bu çiçek çok güzel olduğu için diğer zambakların içine koyarsak kıskanırlarmış." Başını umutsuzca salladı. "Deli olduğunu söylemiştim. Onu ciddiye almadan kendi bildiğimi anlatmak isterim."

Merakla dinliyordu Aslıhan.

"Eskiler," diye başladı adam söze. "Yeryüzünden aşkın dört sınavı olduğuna inanırmış. Her sınavdan bir çiçek doğarmış. İlk açan o," derken parmakları dolaba döndü. "Ateş zambağı. Korku nedir bilmez, gözü kapalı ateşe atlar. Yanmayı da yakmayı da göze almıştır. Âşık olmak da ateşe atlamaktır. İkinci sınavdan Martagon, yani mor zambaklar doğar. Boyunları bükük, duruşları yere doğrudur çünkü aşkın ağırlığıyla ezilmişlerdir."

Gözleri kapıya döndü. "O deli adamda Martagon da olduğuna eminim ama buraya getirmiyor. Kesinlikle evinde saklıyor."

"Neden? Bunun solmasından korkuyor da ondan neden korkmuyor?"

"Martagon dayanıklıdır. Boyunları yere eğiktir ama ne kolay kolay solar ne de kırılır. Sırf bu yüzden ona *Türk Zambağı* derler. Eee Türk'ü kırmak zordur, bizi bilirsin. Tıpkı aşk gibiyiz, yeryüzünden silinmeyiz."

Tebessümle onayladı. "Üç?" dedi. "Aşkın üçüncü sınavından hangi çiçek doğar?"

Parmakları kaktüslerdeydi. "Kaktüsler," dedi adam. "Toprak sertleşir, aşk zorlaşır, sınavlar acı bir hâl alır, zambaklar solar ve tüm bu zorluklara rağmen aşk hâlâ devam ediyorsa topraktan kaktüs doğar. Sadece geceleri çiçek açar ve kendini saklar. Çünkü aşk artık can yakmaya başlamıştır."

Aslıhan'ın gözleri kaktüslerin arasındaki turuncu zambakta gezindi. "Dört?" dedi sorgulayan bir hâlde.

"Demir Zambak," dedi yaşlı adam.

Bakışları çiçekten kopup karşısında ki adama döndü. "O hangisi? Var mı burada?"

Başını sallayarak reddeden adam, "Yok," dedi. "Olamaz çünkü öyle bir çiçek yok." Dudaklarında hüzünlü bir tebessüm vardı. "Aşkın son sınavı yanmaktır kızım. Ateş her şeyi yok eder. Toprak sertleşir. Kaktüslerin dikenleri bile buna dayanamaz. Cayır cayır yanar. Kökler kararır, tüm çiçekler solar. Ama şayet..." Hüzünlü tebessümü buruk bir hâl aldı. "Tüm bu yangına rağmen aşk yok olmazsa o zaman zambak yeniden doğmanın bir yolunu bulur ve bu defa ateşe en dayanıklı hâliyle, demirden bir zırhla doğar. Gözle görülemeyen, sadece kalpte açan ve acıya en dayanıklı tek çiçek de odur: Demir Zambak."

Etkilenmiş bir hâlde dudak büzmüş, başını ağır bir şekilde sallamıştı. "Vay be," dedi en sonunda. "Etkileyici bir hikâye." Kısa bir an düşündükten sonra, "Diyelim birbirlerini seviyorlar ama sınavların tümünü geçemediler."

"O zaman yeterince sevmiyorlar demektir."

Mantıklı yanı soru sormadan duramıyordu. "*Geçtiler* diyelim o zaman. Ama tüm sınavları geçmiş olmalarına rağmen en sonunda kalplerinde o Demir Zambak açmadı. O zaman ne olacak? Ayrıldılar ya da kavuşamadılar. Bu mudur?"

"Tüm sınavları geçtiyseler mutlaka açar," dedi yaşlı adamın yaşanmışlık dolu sesi. "Yoksa bu çiçeğin yeryüzündeki nesli çoktan tükenirdi. Zambak ve kaktüs hâlâ var olduğuna göre bir yerlerde kavuşamasa bile sevmeye

devam eden, göğsünde sessizce Demir Zambak büyüten insanlar var demektir." İçtenlikle güldü. "Yeryüzünde solmayan tek çiçek Demir Zambak'tır kızım. Çünkü onun tohumu sevgi, toprağı kalptir. Mesele sınavlar değil, hislerdir. İnsanoğlu var olduğu sürecek solmayacak ve tükenmeyecek yegâne çiçek odur."

Sessizce dinliyordu Aslıhan.

Bu bakışı gören adamın tebessümü büyümüş, başı küçük bir an önüne düştükten sonra yeniden dikleşmişti. "Hem kim bilir, belki de bu hikâye yanlıştır. Bunlar aşkın sınavı değil, ödülüdür. Demir zambak sadece yanan ve kaybedenlerin değil çok sevenlerin ve kavuşanların kalbinde yaşar. Çünkü bence aşkın sadece tek bir sınavı vardır."

Bu defa, "Nedir?" demekten çekinmedi.

"Gurur," dedi yaşlı adam. "Asi bir gurur ve çok sevmek." Gözlerinde derin bir yaşanmışlığın izi var gibi bakıyordu. Elini sallayarak geriledi. "Nereden bildiğimi sorma." Göz ucuyla arkasına bakmış, "Evin buralardaysa daha sık uğra," demişti. "Akıllı bir kadınsın. Gençlerin aklı bir karış havada, senin gibi dinleyeni bulmak zor. Ne anlatsam ağız burun kıvırıp dalga geçiyorlar. *Saçmalık* deyip duruyorlar. Kafalarını telefondan kaldırıp iki kelam okusalar asıl saçmalığın kendileri olduğunu görecekler, çok yazık. Gençlere çok üzülüyorum, çok. Gelirsen sana kahve ısmarlayacağım, söz."

Bir müşteri kasa yanındaki ürünlerin fiyatını sorduğunda o yöne ilerlemişti. Sağ eline baktığında işaret ve orta parmağının kesik olduğunu o an fark ediyordu Aslıhan. Bir kaza geçirmiş ama üzerinden uzun yıllar geçmiş olmalıydı. Adam gülerek müşteriye odaklandığında bakışları ateş zambağındaydı.

Kalbinde demir zambak yaşatan biri varsa o da annesiydi. Çok uzun yıllar önce şehit düşen eşini hâlâ seven, göğüs kafesinde yaşatan ve hiçbir anısını unutmayan annesi ve onu aynı aşkla seven babası. Yıllarca ikisinin aşkını izleyerek büyümüş, sonunda annesinin en kıymetlisini toprağa nasıl gömdüğünü görmüştü. Oysa minik Aslıhan için aşk onlardan ibaretti. Hayat o büyük aşkın yaşanmasına bile izin vermediyse hiç kimseye merhameti olamazdı.

Belki de demir zambak yaşlı adamın da söylediği gibi bir sınav değil ödüldü. *Çok seven herkesin yüreğinde açan ve asla solmayan bir çiçek, eşsiz bir ödül.*

Yeniden kulaklığını takıp elini cebine attığında eline değen bozuk parayı üzerine fazla düşünmeden parmakları arasında çevirip önünden geçtiği havuza attı. "Haydi bakalım," derken asla inanmıyor, sadece o an içinden geldiği için bunu yapıyordu. "Bana *kalpsiz* derler. Bir bozuk para, kalbi olmayan birinin göğsünde Demir Zambak açtıracak mı açtırmayacak mı görelim."

Para hızla en dibe battı.

Tüm çiçek kokuları birbirine karışırken o gece turuncu zambağın etrafındaki kaktüslerde kimse görmeden açan çiçekler vardı. Zaman akacak, dünya dönecek, bu döngü sonsuza kadar devam edecekti. Bu bir sınav değil, ödüldü.

Asıl demir zambağın bu dikenli kaktüslerde açan minik çiçekler olduğundan ise hiç kimsenin haberi olmayacaktı.

⚡

1.BÖLÜM

"Nedir ben bilemem ki
Belki bir rastlantıdır da ondan mı sevdanın yeri
En yakın yeri
En uzak yeri
Bitmeyen yeri
Bitecek yeri
Fark edilmez zaten anlaşılmış sevdanın
Anlaşılmaz sevda ile bütün ekleri..."

**EDİP CANSEVER*

⚜

**Yazısız yasa bir;*
Her yol bir hedefe varmaz. Bazı yollar kadere bir değil iki düğüm atar ve sizi kaçınılmaz, hedefinizde olmayan bir başka yola sürükler.

⚜

Müslim Gürses -
Sigara

Küçük bir not ekleyeyim ve sizi bölüme uğurlayayım. Hangi zamanda geçiyor diye çok sormuşsunuz.

Bu bölümün birinci sahnesi hariç evrene giriş yapacağımız, olayların başlayacağı zamanı Gökçen okuyanlar için şöyle anlatayım: Yusuf Ali birkaç aylıkken Aslıhan Ankara'ya taşınıyor. Gökçen finalindeki gibi dört yıl sonrası değil yani.

Bülbülo okuyanlar için de şöyle özetleyeyim: Uçurum sahnesinden sonra Güno gelmişti. Ondan sonra iki ay geçmişti ve Murathan'ı arayıp "kulağıma bir şeyler geldi" demişti, hatırlarsınız. O telefonla aradığı sahnede Aslıhan Ankara'ya yeni taşınmıştı ama Güno'nun henüz bundan haberi yoktu. Hani "Ankara'da yaşıyorum ben" diyordu ya, hah, o anda aslında Aslıhan da Ankara'daydı ama bu bilgiyi Bülbülo evreninde geçirmedim. Burada da geçirmeyeceğim için bu şekilde anlatayım size. Yani Bülbülo'nun son kitabında Timur, Kralşan ile mücadele ederken Ankara'da Aslıhan ve Güntekin yeni denk düşüyor.

Yani hepsi aşağı yukarı aynı zaman aralıkları.

Bir not daha ekleyeyim. Yaşlara çok takılmışsınız. Niye bu kadar takıldınız, onu da anlamadım skhjfkhs 😄 Aslıhan da Güntekin de 35 yaşında. Önemli olan yaş değil, aşktır diye düşünmekteyim. Ben de otuz yaşındayım; "çok yaşlılar" diyorsunuz, laf bana da geliyor ha 😄 Genciz, çıtırız, ne var yani kskhdhks. Yaşlara değil, ilişkilerine odaklanmanızı dilerim. İkisinin de ruhu genç, kalpleri sıcak.

Yorumlarınızı eksik etmeyin.

Keyifli okumalar, hamsi kuşlarımmmm ❤

□

Memlekette zelzele, dışarıda harp ve ben sana âşığım ile başlıyordu çok eskiden okuduğum bir kitap.

Göğsüme sinen, iliklerime kadar işleyen ve beni derinden etkileyen satırlardı. Şayet bilseydim bu cümleleri yazdıran hissin bu kadar ağır

olduğunu, her bir kelimesini bu kadar ruhuma işlemezdim. Şayet bilseydim çok sevmek bu kadar zor, kırıcı ve can yakıcı, delicesine sevmezdim.

Şayet bilseydim ki karşımdaki adamı bu denli seveceğim...

Sevmezdim, diyemezsin...

Severdin, dedi derinlerde, ona ait olan en gizli köşe. *Sen, onu yine severdin Aslıhan.*

Göğsümde yanan alevin aksine bakışlarım yine donuk ve duygudan yoksundu. Oysa mümkün olsa avazım çıktığı kadar bağırarak ağlardım. Canım yanıyordu, anlayamazlardı. Koyu kahve gözlerinin bana hissiz baktığı zamanlar olmuştu; alayla ya da derin bir aşkla baktığı zamanlar da... Ama hayal kırıklığı... İşte, bu ilkti.

Öyle bakıyordu. Büyük bir hayal kırıklığıyla...

Kalbin bir kemiği gerçekten yok muydu bilinmez ama buna rağmen kırıldığını, her bir parçasının göğsüme battığını hissettim. Aniden belindeki silahı çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Söylediklerim, sergilediğim tutum ve yaşanan her şey onu da yıpratmış gibiydi.

"Bir an bile benden şüphe ettiysen o silahı göğsüme doğrult!" dedi zerre düşünmeden, yekte ve tek solukta. Gözleri her zamanki gibi korkusuzdu. Yapmayacağımı düşünüyordu.

Ama yaptım.

Silahı hızla kavrayıp tüm soğukkanlılığımla ona doğrulttum. Tam kalbine, göğsüne, *beni yeşerttiği yere*. Kendi kalp kırıklığım boğazıma ağır bir düğüm doladı, yuttum.

Ona doğrultulan silaha sessizce baktı. Gözlerindeki hüsran önce şaşkınlığa, daha sonra daha büyük bir kalp kırıklığına dönüştü. Acıtmaz sanıyordum. Bir kalbimin olmadığını, beni kırmanın zor olacağını...*Yanılmıştım*. Göğsüme canlı canlı atılan neşter darbeleri vardı. Kırgınlık dolu gözleri göğsüne dayadığım silahtan usulca bana yükseldi. Küçük, küçücük bir an titredi dudakları.

"Sık o zaman Aslıhan!" dediğinde sesindeki hayal kırıklığı, boğazımdaki düğüme de göğsümdeki sızıya da vurulan son bir darbeydi. Kolay kolay bana *Aslıhan* demezdi. "Öldür," dedi beni de öldürerek.

Genzime dolan, yutamadığım o yumru canıma okuyordu. Göz bebeklerimin titremesine engel olmak için elimdeki silahın soğuk kabzasını daha sıkı kavradım ama konuşamadım. Dağlar dökerdi dilim, yapamadım. Herkesin kaçtığı soğuk bakışlarıma saklanmaktan başka bir çare bulamadım.

Silahı usulca yeniden masanın üzerine -*aramıza*- bıraktım. İmkân olsa tetiği çevirip kendi kalbime sıkardım. Bilseydim ki onun acısını bu dindirecek, hiç düşünmez yapardım.

Hayal kırıklığı dolu gözleri silahla benim aramda gidip geldi. "Sıkmadan öldürmüş kadar oldun."

"Olacak olan buydu zaten. Ne bekliyordun?" Soğuktu sesim. Son cümlem acıyla titrediğinde sert bakışlarıma saklanarak yutkundum.

"Bu kadar kolay mı?" dedi ağır ağır. Öfkesine hâkim olmak adına dudaklarını dişliyordu. "Bunca şey oldu. Bir kere bile senden vazgeçmeyi düşünmedim. Yerle bir oldum, kaçtığım ne varsa içine düştüm; boğuldum ama sadece sana tutundum. Şimdi sen mi vazgeçeceksin benden Aslıhan?" Başı çaresizce eğildi. "Hiç mi sevmedin?"

Dişlerimi sıkarken çenem dikti. *Sevmedim*, diyemedim, dilimde ona karşı hâlâ o kadar diken yoktu. O kelimeyi kuramazdım. "Olması gerektiği kadar," dedim. "Haddinden fazla değil."

Anlamını sadece o bilirdi.

Herkes soğukluğumdan kaçarken bana kucak açan oydu. Bu defa da aynı şekilde davransın, bu tavrımın sebebini sorup sorgulasın, "neden" diye bağırarak yüzüme haykırsın istedim. İnanmazdı bu soğukluğa, en derini görmüştü. Bilirdi sakladıklarımı. Sadece ona dökerdim içimdeki her şeyi. Belki yine birlikte bir çıkar yol bulurduk. Eli elime değse, nefesi nefesime yaklaşırsa ısıtırdı soğukluğumu ama yapmadı.

Hiçbirini yapmadı.

Hiçbir şey yapmadı.

Tek bir cümleyle o da benden vazgeçti, direnmedi, sormadı; farkına bile varmadı. İtiraz eder sandım, yapmadı. Sadece uzun uzun baktı yüzüme. Sol gözünden ağır bir yük gibi yanağına süzülen yaşı görmekse tonlarca yıkımın altında kalkmakla eşdeğerdi.

Her hâlini görmüştüm ama gözünden akan yaş da ilkti.

Oysa onca şeye rağmen bir kere bile ağlamamıştı. Ah etmişti, sızlanmıştı, başı öne düşmüş, acıyla soluklanmıştı ama gözünden bir damla yaş akmamıştı.

Elinin tersiyle yaşı hızla silerek dikleşti. Yakışmamıştı hep gülen çehresine. Önce yine canıma okuyan bir aşkla baktı, sonra hayal kırıklığı ve en sonunda yoğun bir nefret... Bakışlarımın yansıması bana aksediyordu, farkındaydım. Ben de ona öyle bakıyordum ama içim bambaşkaydı. Onunda içi başkaydı, biliyordum. Bir parça o ölüydü, bir parça ben.

Masa üzerindeki silaha elini atıp kendine çekti. "Ben senin sevgisizliğine bir kalp verdim," dedi ağır bir kabullenişle. Anlamı olan cümleler daha çok can yakıyordu ve o bunu çok iyi biliyordu. *Canı yandığı kadar can yakıyordu*. "Ama madem istediğin bu, bundan sonra..." dediğinde sesinde ilk defa nefreti de duydum. "Bir sigara dumanında bile çıkmayacağım karşına." Yine canıma okuyan bir an ve cümleydi. Göğsüme bir bıçak daha saplandı. "Ne ölün ölüme. Ne dirin dirime Aslıhan Karakurt! Hayatımda bıraktığın ne varsa al ve git. Hayatımdan yok ol! Sana dair bir toz zerresi bile görmek istemiyorum! Geçtiğin sokaktan geçmem!" Avuç içini sertçe masaya vurdu. "İçtiğin sudan içmem, baktığın yere bakmam, hatta yaşadığın şehirde bile yaşamam!"

Toz zerresinden daha küçük parçalara bölünmek mümkünse, bölünürdüm. Ben de onun bu kadar kolay vazgeçmesini beklemiyordum çünkü. İnşa ettiğimizi sandığım güven duvarının bir hiçten ibaret olduğunu bilmek canımı lime lime etti. Ben ondan, o benden tek bir anda vazgeçti. Canı yanıyordu oysa, görebiliyordum.

Hızla ayağa kalktığımda sandalye şiddetle savruldu. Ona söyleyecek çok şeyim vardı ama yapamadım. Masa üzerinde, silahın yanına bıraktığı köstekli saatine takıldı gözlerim. Defalarca tamir ettirdiği halde hiçbirinin sebebi durması değildi. Kapağı sökülür, zinciri kopardı, bazen geri de kalırdı ama asla durdurmamıştı.

Hiç durmayan saat tam o an durdu.

Tutamadık zamanı.

17.17...

"Senin gitmene gerek yok," dedim duygusuzca. "Ben yaşadığın şehirden giderim."

Gözlerine bir daha bakmadan ilerledim. Sadece göğsüm değil tüm bedenim yanıyordu. İkimiz de aynı anda birbirimize sırtımızı döndük. Ne o sordu ne de ben. İkimiz de ağır bir kırgınlıkla kaldık. Kendimi nefes nefese dışarı attığımda elim göğsümde, kesik nefesim dudaklarımda, gözyaşları genzimdeydi.

Şimdi dünyada bir savaş vardı. Dışarıda kar, gökyüzünde bulutlar... Ve biliyordum; onu bana, beni ona bir daha asla getirmeyecekti tüm yollar. Tesadüfler buraya kadardı. Artık Ankara'da tüm kaldırımlar kırık ve paramparçaydı. Ne o bana gelebilirdi ne de ben ona.

******

AYLAR, AYLAR ÖNCESİ;

Kendini dünyadan korumak için giydiği zırh ağır geldiği gün anlıyordu insan gerçeği; kalbin en büyük düşmanı beklenti dolu hayaller ve geçmişte kalan anılardı. Bu yüzden hisleri, ağzı en sıkı kutuya yerleştirerek saklamalıydı. İnsanın kendi eliyle inşa edeceği o kutu; hayal kırıklıkları ve yaşama dair tüm içinde kalanlardı.

Yüzümü jilet gibi kesen Ankara soğuğuna karşı ben tepkisizken yanımdan geçen öğrenciler titriyor, üzerlerindeki hırkalara daha sıkı sarılıyorlardı. İç Anadolu'nun soğuğunun bıçak kadar keskin olduğunu Yozgat'ta görev yaptığım uzun yıllarda öğrenmiş, Ankara'ya göreve devam edeceğim şu günlerdeyse pekiştiriyordum. Buralarda mevsim fark etmeksizin sıcaklık ansızın değişebiliyordu.

Rüzgâr, dizlerimin bir karış altında biten koyu kahve eteğimin uçlarından sıyrılıp bacaklarımı sızlatırken tepkisiz kalmış sadece aynı tonlardaki ceketimin uçlarını düzeltip saçlarımı geri savurmuştum. Gökyüzü daha şimdiden kara bulutlarla sarmalanmaya başlamıştı. Ankara'ya sonbahar yağmurları yağıyor, bir eğitim dönemi daha başlıyor; bense yeni bir düzene adım atmaya çalışıyordum.

Oysa bir şeylere yeniden alışmak, düzen değiştirmek ve alışkanlıkları kırmaktan nefret ederdim.

Tam anlamıyla nefret!

Siyah saçlarımı kısa kullandığım günlerden sıkılmış, bir süredir uzatmaya başlamıştım. Bana şans getirmesini dilemekten başka şansım yoktu. Belime kadar dökülmelerini isterdim ama ben gibi onlar da bir yerde takılı kalmış, omuzlarımdan sırtıma döküldükleri noktadan ilerlemez olmuşlardı. Yeni bir şehirle birlikte kendime dair minik şeyleri değiştirmenin iyi gelebileceğini

düşünüyordum. Temennim onların da beni dinleyerek uzamaya devam etmelerinden yanaydı.

Rüzgâr saçlarımda gezinirken güneş gözlüklerimin arkasından önünde dikildiğim okulun kapısına dikkatle baktım. Büyük tabela üzerine kalın harflerle işlenmiş bir yazı vardı.

Ankara Baysal Lisesi

Sıkıntıyla ofladım. Gelmek istediğim bir yer değildi, eski okulumdan da konumumdan da memnundum. Fakat kariyer peşinde koşan yanım aksine izin vermemiş, hırsla bilenmiş kinim bileklerime sarılıp beni buralara kadar sürüklemişti. Her şeyden önce bunun en büyük nedeni rekabetti.

Hayır, haksızlıktı. Hakkımın yenme ihtimali ve gözümün içine bakarak emeklerimin hiçe sayılmasıydı!

Damarıma basılmamalı, benimle inatlaşmamalı, *yapamazsın* denilmemeli, emeklerime göz dikilmemeliydi. İşte o zaman yapabileceklerimin sınırı asla olmuyordu.

Tıpkı şu andaki gibi!

Dışarıdan bir manyak gibi göründüğüme emindim ki çoğu için öyleydim. Çok kontrolcü olduğumu söyler, uzak dururlardı. Yıllardır arkamdan söylenen pek çok şey duyduğum için arkadaş çevrem sınırlıydı. Herkes için soğuk, mesafeli ve sıkıcıydım. Bu nedenle kimsenin benimle arkadaş olmak istemeyeceğini düşünüyorlardı.

Halbuki insan sevmiyor ve herkesle iletişim kurmayı ben tercih etmiyordum. Kurduğum çevre yeterliydi. Geri kalanlar için gözü işten ve kariyerden başka bir şey görmeyen, acımasız, canavar, uyuz, sinir bozucu, robottan hallice ve gaddar biriydim.

Ki bunlar duyduklarımdan en hafif olanlarıydı.

Hakkımda söylenenlerin hiçbiri umurumda değildi. İnsanların genel görüşleri ve yargılarına kafa yormayı uzun zaman önce bırakmıştım. Yaradılışım buydu. *Sert ve duvarlı, dikenli ve iğneli*. Mizacımla barışmam uzun yıllarımı almış, ben dahi kendimi kabullenmekte zorlanmıştım.

Bir süre sonra kendimle yaşadıkça kabullenmeyi öğrenmiştim. Benliğime dair her şey benimdi. Dünya tatlı yüze, güler yüze aldanıyor; bunu sunamayanları elinin tersiyle itiyordu. Yani ikiyüzlü olanlar aslında onlardı.

Oysa kabukları arkasında yaşayan insanların da göğüs kafesinde atan bir kalbi vardı. Soğuk gözlerine rağmen kalpleri sıcak ve yaşam doluydu. Ne yazık ki bazı çiçeklere kabuklarında dikenleri olduğu için yaklaşılmaz, nasıl

koktuğu bilinmezdi. Evrenin bu değişmez kanunu benim hayatım için de geçerliydi.

Zihnimde dönen düşüncelerle çantamı kolumda sabitlerken topuklu ayakkabılarımın üzerinde olabildiğince dik duruyor ve karşımdaki yeni yaşama bakıyordum. Gergin olduğumu inkâr edemeyecek bir konumdaydım.

Yaklaşık iki ay önce Yozgat'ın nezih bir okulunda çalışan ve yıllarını o okula adamış bir edebiyat öğretmeniydim. *Hâlâ da öyleydim*. Yüksek lisansımı dünya dilleri üzerine yapmış, Erasmus ve çeşitli yurt dışı projeleriyle İspanya, Portekiz, Belçika gibi ülkelerde kısa süreli araştırmacı olarak bulunmuştum. Tüm hayatım ve önceliklerim kariyer üzerine kuruluydu. Bir şeyleri başarmış olmak kadar ruhumu tatmin eden çok az his vardı.

Yıllarca bunun için çabalamış, Yozgat'ta çalıştığım günlerde Bakanlığın dahi ilgisini çekecek bir proje başlatmıştım. Yetim, öksüz ve şehit çocukları için sanat temelli bir eğitim projesinin ilk temellerini atanlardandım. Bu proje sayesinde aile konusunda dezavantajlı çocukların sanat temelli etkinliklerle bilişsel, sosyal, duygusal ve fiziksel gelişimleri desteklenecek; bunu sağlayan en büyük etken tiyatro ve drama olacaktı. Proje özünde aile birliği üzerine durulacak, onların elinden alınan aile sıcaklığının yerini doldurmasa da sanatın iyileştirici gücüyle toplumsal farkındalık sağlanacaktı.

Yıllarımı ve en güzel yaşlarımı verdiğim bir projeydi. Çünkü o çocuklar gibi bir yanım hep eksikti. Her birinin hissettiklerini biliyor ve buna yüz çeviremiyordum. Ailesiz ve sevgisiz büyüdüğümü iddia edecek kadar nankör değildim lakin babasızlık sol yanımda kapanmayan tek yaraydı. Zannımca iyi bir babanın elinde büyürken yarım kalmak da bir cinayetti. Birden elinizi bıraktığında tutunacak hiçbir şey olmadan dibe çakılıyordunuz. O güvenli el aniden gittiğinde çocukluğunuz kan kaybediyor ve gittikçe yok oluyordu.

Yusuf Karakurt, derlerdi babama.

Uzun yıllar önce, Hakkari'nin en tenha köşesinde, soğuk bir karakolda şehit düşmüştü. Elleri nasırdı, gözleri ben misali kehribar, teni esmer, kokusu huzurdu. Parmağından hiç çıkarmadığı ay yıldızlı yüzüğü, dudaklarında babacan bir gülüş vardı. Hayata dair pek çok kırgınlığım vardı ama karşıma geçip *içini oyan tek bir anıyı söyle* deseler hiç şüphesiz sadece tek bir andan bahsederdim.

Babamın al bayrağa sarılı tabutunu musalla taşında, gülen fotoğrafını ise tabutun önünde gördüğüm o an.

On dört yaşında dünyamın durduğu andı. O andan sonrası yavaş, soluk ve ağır akan bir düzendi. Çocukluğumun kan kaybetmeye başladığı ilk an, genzimdeki en sivri uçlu iğneydi.

Dağ gibi bir adamdı benim babam. Ve bir dağ yıkıldığında nasıl altından kalkmak mümkün değilse ben de kalkamamıştım. Bana dair söylenenlerde haklıydılar belki de, kontrolcü bir manyak ve takıntılı bir deliydim. Yoksa şu an dahi ensemdeki *kâğıttan uçak* dövmesi sızlamazdı. O dövme oradaydı çünkü Yusuf Karakurt işten döndüğü her gün daha postallarını çıkarmadan kâğıttan bir uçak yapar, evin içinde onu bekleyen üç çocuğuna uçurarak geldiğini haber verirdi.

Aslıhan kız, derdi gür sesi. *Asi kız, aksi kız, Yusuf'un yürek şenliği, koş kız! Baban geldi.*

Elim istemsizce enseme gitmiş, parmaklarım saçlarımın arasından kâğıttan uçak dövmesini belli belirsiz okşamıştı. Bir derin nefes daha verip geri alırken stresli ya da endişeli değil, gergindim. İçeride asla görmek istemediğim biri vardı ve sadece onun inadına buradaydım. Damarıma basılmıştı. *Hem de en şiddetli şekilde*.

Kendi okulumda başlattığım bu proje önce bağlı bulunduğumuz ilçe müdürlüğünün dikkatini çekmişti. Öyle ki il genelinde yaygınlaştırılması için pilot okul seçilmiş ve çalışmalara bir ekip kurarak devam etmiştik. İlçe okullarında uygulamalar yapmış, raporlar tutarak projenin saha çalışmalarını titizlikle yürütmüştük. Proje uzun soluklu ve geliştirilebilir bir alana sahipti. Gerekli analizlerle iyileştirmelerin ardından en kusursuz hâliyle Bakanlığa sunabilir, yurt içi ya da yurt dışı projelerine dahil edebilirdik.

Her şeyin iyi gittiği bir noktada tepetaklak olmama neden olan şey ekip üyelerinden biri olan Tuğba Hoca'nın aniden tayin isteyerek Ankara'ya gelmesi, bu lisede edebiyat öğretmeni olarak göreve başlamasıydı. Üstelik sorun burada da değil, tam olarak sonrasında başlıyordu.

Bir süre önce aldığım telefonla öğrenmiştim ki kendisi yüzsüz, arsız ve bencilce benim başlattığım projeyi kendisinin gibi sunmuştu. Hem de ülkenin en iyi eğitim derneklerinden biri olan Eğitim ve Kültür Geliştirme Derneğine!

Benim başlattığım ve yıllarımı verdiğim projeyi!

Kendi projesiymiş gibi!

Bir topuğumun ucunu yere en sert şekilde bastırırken kasılan çenemi gevşetmeye çalıştım, *zordu*. Topuğum sızladı ama umurumda değildi. Sigarayı bıraktığım ve geri başlamamak için büyük bir mücadele verdiğim şu dönemde yeterince gergin, ters ve agresiftim.

"Haydi bakalım Tuğba Hanım," derken boynumu gerginlikle sola eğdim. "Oyun başlasın!"

Buraya geleceğimi tahmin etmediğine emindim. Baysal Lisesi Ankara'nın en iyi devlet okullarından biri olarak anılıyordu. Kendine özgü bir ekolü, düzeni ve vizyonu vardı. Günümüz tüm okullarında serbest kıyafet ya da eşofmana geçilmişken bu okulda öğrenciler hâlâ beyaz gömlek giyip kravat takıyor; lacivert pantolon, ceket ve etekten oluşan formayla okula geliyorlardı. Eğitim kalitesi ve öğrencilerin başarı düzeyi oldukça yüksekken her yıl Türkiye derecesi yapan en az üç öğrenciyi mezun ediyordu.

Gergindim çünkü Tuğba denen o kadını gördüğüm yerde boğazlayabilirdim. Sinirlerime hâkim olmak için yoğun bir mücadele veriyordum. Kendisiyle Yozgat'ta birlikte görev yapıp proje için çalıştığımız günlerde de anlaşamıyorduk ama bu denli bir ihanet beklemiyordum. Sürekli kontrolcü olduğumu söyler, arkamdan konuşur, yaptığım her işe burun kıvırırdı. Bu projede en başından beri öncü olmamdan memnun olmadığının farkındaydım çünkü bunu bariz bir şekilde hissettiriyordu.

O zaman ona yeni bir oyun sunmaktan asla kaçınmayacaktım.

Okul kapısından içeri girdiğimde diğer liselerin aksine beni karşılayan derin sessizlik değil gençlerin uzun tatil dönüşü çılgın çığlıkları, ele avuca sığmayan gülüşleri ve koşturmacaları oldu. Onların da beni sevmeyeceğine emindim. Güleç ve ılımlı bir öğretmen olduğum söylenemezdi. Kurallar neyse herkes ona uyum sağlamakla yükümlüydü.

Geniş alanda kimseye bakmadan ilerledim. Bana dönen gözler olduğunun farkındaydım ama güneş gözlüklerimi dahi çıkarma zahmetinde bulunmadım. Daha ilk andan iletişim kurma heveslisi değildim ve şu an fazlasıyla gergindim. Okul girişindeki merdivenlere geldiğimde beni durduran şey bahçenin sağ kısmında gözüme takılan hareketlilik oldu.

Bir adımım merdivende diğeri zeminde kalırken durup güneş gözlüklerimi burun ucuna indirmek zorunda kaldım.

Gençleri ve enerjilerini seviyordum. Ama kanların en deli aktığı, hırçın bir tay gibi koştukları bu yaşta hisler, ahlaki değer ve düşünce yapıları

gördükleri her şeyden fazlasıyla etkilenebiliyordu. Ve her yaştan daha gaddar, acımasız olabiliyorlardı. Gördüğüm görüntü yüzünden derin bir nefes vermek zorunda kaldım. Tahammül edemediğim pek çok şey vardı. Bunların başını çeken ise zorbalıktı.

Akran, yaş, insan, hayvan fark etmeksizin; zorbalık!

Senden âlâ zorba bilmiyorum be kızım, dedi zihnim.

Umursamadım. Hak edene hak ettiği gibi davranmakta bir sakınca görmüyordum. Durup dururken kimseye bulaştığım da yoktu. Sebepsiz yere benle uğraşan cevabını alırdı.

Hem yaşamadığınız hiçbir şey bu denli batmazdı. Geçmiş batıyordu bana. Büyümek sanılan kadar kolay değildi. Hele de her şeyi içinde yaşayanlar, kendini dünyadan sessizce korumaya çalışan ve derdini söyleyemeyen buz dağları için. İnsan bazen eğilip bükülmek istiyor ama fıtratı izin vermiyordu. Sertliğin sağlamlık olduğunu sanıyorlardı. Oysa su darbe aldığında dalgalanırken kırılan ve paramparça olacak olan buzdu.

Herkes kendi halindeyken köşede bir grup kız öğrenci sessizce bankta oturan bir başka genç kızın başına üşüşmüş, alaycı kahkahalar atıyordu. Siyah saçları omuzlarına dökülen genç kız ona gülen ekibe utangaç bir edayla bakarken kızlardan biri aniden kızın elinden kahve bardağını almış ve yere savurmuştu. Oysa bunu yapmak için hiçbir sebebi yoktu. Spor ayakkabısıyla yerdeki plastik bardağı ezmesinin ve tekme atarak birkaç adım uzağına savurmasının da.

Bakışlarım bu zorbalığı yaparak gülen üç kızda gezindi. Birinin saçların alt kısmı kırmızı, kalanı siyahtı. Bir diğerinin kumral saçları omuzlarına dökülürken yoğun makyajı bu noktadan bile belirgindi. Diğerinin koyu kahve saçları küt bir şekilde omuzlarına dökülürken beyaz gömleğinin altında okul eteği ya da pantolonu bile yoktu. Alakasız, mor bir etek giymişti. Makyajı diğer arkadaşıyla yarışırdı.

Mor etekli olan ne olduğunu anlamadan ona bakan genç kızın yanına oturmuş, bariz bir şekilde kolunu parmaklarıyla sıkarken gülerek bir şeyler mırıldanmıştı. Buna maruz kalan tarafın rahatsız olduğu gözlerinden, telaşından ve çekingen hallerinden belliydi. Kolunu kurtarmaya çalışıyor, karşı taraf sinsi bir gülüşle sessiz olmasını işaret ettiğinde istemsizce olduğu yere eğiliyordu.

Derin bir nefes vermek zorunda kaldım. Hayattaki bazı klişeler çok sıkıcı bir hâl alıyordu. Daha ilk günden beni bulmasıysa bir diğer saçma klişeydi.

Tek kaşım havalanırken bakışlarım bahçedeki öğrencilerde gezindi. Arkalarında zorbalığa uğrayan bir arkadaşları yokmuş gibi her biri kendi dünyasında yaşayıp gülmeye devam ediyordu. Anlaşılan köklü ve nitelikli bir okul da olsa çağın sorunu bir disiplin ve duyar eksikliğiyle uğraşacaktık. Sorun yoktu, öğretmenler bu günler için vardı.

Bankta oturan kız bir şey diyecekken bir başka erkek öğrenci buna engel oldu. Uzun boylu, diğer öğrencilere göre daha yapılı bir erkek öğrenci aniden zor durumdaki kızın bileğinden kavramış ve mor etekli öğrencinin yanından kendine çekerek kızı banktan kaldırmıştı. Ne konuştuklarını duyamıyordum ama bu noktadan bile ters bir şey söylediğine emindim.

Her ne söylediyse zorbalığı başlatan mor etekli öğrencinin ifadesi yerle bir olmuş, delikanlıya bakarken uyuz bir gülüşle ayağa kalkmıştı. Klişelerden gerçekten nefret ediyordum zira aynı saniyelerde üç kızın arkasında beliren iki erkek öğrenci rahatsız edici bir gülüşle olaya dahil olmuş, zorbalığa uğrayan genç kızı arkasına çeken delikanlıya karşı alaysı bir tavır takınmıştı. Bu sırada kız öğrenciye karşı lakayt hâlleri de devam ediyordu.

Merdivendeki adımımı geri çekmeme neden olan şey kızı kurtaran cesur delikanlının aniden ilerleyerek olaya karışan gençlerden birinin burnuna indirdiği yumruktu. Zorbalığa sessiz kalan tüm gençlerin bakışları aynı anda kavganın başladığı yöne dönerken burnuna darbe alan eleman avucuna dolan kanla karşısındakine hayretle bakmış, aynı öfkeyle ileri atılarak yakasına yapışmıştı.

Tekme tokat kavganın başlamak üzere olduğu anda bıkkınlıkla soludum. Güneş gözlüğümü usulca saçlarıma doğru itelerken adımlarımın hedefi artık belliydi. Bahçe saniyeler içinde karışırken bana muazzam bir karşılama sunuyor, henüz kim olduğumu bilmiyorlardı. İki gencin kavgasını etraflarını saran kalabalık yüzünden görmekte zorlanıyordum. Bahçe nöbetçisi öğretmenler de ne olduğunu anlamak için koşmaya başlamışlardı.

Meslekte on yılı aşkın süredir o kadar çok olay görmüştüm ki bu olaylar artık şaşırtmıyordu. Yanlarına doğru ilerlerken öğrencilerden birinin elindeki uzun, siyah şemsiyeyi hızla çekip aldım. Kız öğrencinin bakışları bana dönmüş, ne olduğunu anlayamadığı için yeşil gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırmıştı. Tüm alan içinde okul kıyafeti en düzgün olan öğrenci olabilirdi. Omuzlarına düşen kahve iki örgünün ucunda pembe, sevimli tokalar vardı. Kâkülleri kaşlarının üzerinde, yüzü yuvarlak ve tatlıydı.

Şemsiye için, "Birazdan geri vereceğim," diyerek ilerledim. Ona emanet ettiğim şeyse çantamdı. "Bunu da birazdan senden alacağım, bekle!" demiş, cevap vermesine fırsat bırakmamıştım.

Arkamdan şaşkınlıkla baktıklarının farkındaydım. Kalabalığa yaklaştığımda şemsiyenin sivri ucunu önüm sıra uzatıp her birinin sırtından dürtükleyerek hızla önümden çekilmelerini sağladım. Ne olduğunu anlamadan hepsi sağa ve sola çekildiğinde alanın ortasında burunları ve beyaz gömlekleri kan revan içinde kalan iki genç kıyasıya kavga etmeye devam ediyordu. İkisinin de kravatları gevşemiş, formaları dağılmıştı.

Zorbalığa uğrayan kızın köşede ağladığının ve "Atlas!" diyerek korkuyla genci durdurmaya çalıştığının farkındaydım.

Her şeyi başlatan üç kızsa köşede, hiçbir şeyden haberleri yokmuş gibi hayretle olayı izliyorlardı. Özellikle mor etekli olanın gözüme fazlasıyla battığını belirtmek zorundaydım.

Atlas, birkaç dakika önce kızı elinden kavrayıp içine düştüğü saçmalıktan kurtarmaya çalışan çocuk olmalıydı. Dağınık koyu kahve saçları daha da dağılmış, dudağından akan kanlar çenesine dolmuştu. Dudakları dolgun, gözleri elanın tatlı bir tonunda parlıyordu ama öfkesi verdiği nefesten belliydi.

Diğerinin sol kaşında -*jilet izi olduğuna emin olduğum*- bir kesik mevcuttu. Gelecekte buna pişman olacağına emindim. Cılız, uzun, sarışınlığa yakın diyebileceğim bir kumrallıkta, daha keskin yüz hatlarına sahip biriydi.

Birbirlerine son bir yumruk atarak gerilemişlerdi. İkisinin de yüzü kan içinde kalmışken aralarına giren elimdeki şemsiye oldu. Önce birinin sonra diğerinin göğsüne hafifçe vurarak gerilettim.

"Kes!" diyen sesim gür ve netti.

Tüm uğultular saniyeler içinde yerini ağır bir sessizliğe bırakırken artık tüm gözler onlarla birlikte bendeydi. Oysa böyle bir başlangıç asla istemezdim.

Kaşında jilet izi olan genç beni dinlememiş, yeniden karşısındakine saldırmak için ileri atılmıştı. Tahrik ederek kavgayı başlatanın o olduğuna uzaktan gözlemlerken emin olmuştum. Niyeti yine saldırmaktı ama yapamadı. Elim sertçe göğsüne çarpmış, gerilemek zorunda kalmıştı. Sendelerken öfkeli ve sorgulayan bakışları bana döndü. Bu denli bir güç beklemiyor olmalıydı.

"Sen kimsin lan?" dedi kan dolmuş dişleriyle. Ayak ucuma ağzındaki kanları tükürürken de bir o kadar küstah ve saygısızdı. Yeniden ileri atıldı. Omuzuma vurarak uzaklaştırmaya, "Çekil şurad-" diyerek bu tavrını devam ettirmeye çalışmıştı.

Lâkin gerisini getiremedi. Kenara çekilerek bana uzanan darbesinden hızla uzaklaştım. Eli boşluğa gittiğinde öne doğru sendeledi. Hızlı ve atik bir hamleyle kenara çekilmiştim, farkında bile olmamıştı.

Zorlukların insana kattığı pek çok şey vardı. Benim hayatımdaki her bir zorluğun da bana kattığı çok şey olmuştu. Kendimi korumayı öğrenmek zorunda kalmak gibi...

Abartma, dedi zihnim. *Sen kendini korumak için dövüş sanatları öğrenmedin, annen çevrendekileri senden korumak için buna mecbur kaldı.*

Haklılık payı vardı.

Öfkem keskin ve sivriydi. Kendimi bildim bileli bu böyleydi ve atamadığımda hırçınlaşıyordum. Ergenlik dönemimde maruz kaldığım zorbalıkları kendi içimde çözmeye çalışmanın yadigârıydı bu hallerim, kimse bilmeyecekti. *Tıpkı omuzum ve bacağımdaki izin nedenini de asla bilmeyecekleri gibi.*

Yutmak zorunda kaldıklarımla daha da hırçınlaştığım o zamanlarda annem zorla karate kursuna yazdırmıştı beni. İlk zamanların mecburiyetiyle bir işkenceyken zamanla tutkuya dönüşmüştü. Katıldığım yarışmalar, aldığım madalyalar ve dereceler annem için gururken benim için anlamı sanılandan daha büyüktü. Öfkemi daha da artıracağını düşünmüştüm ama başladığım andan beri garip bir şekilde dinginlik vermiş, ergenlik dönemlerimi daha iyi geçirmemi sağlamıştı.

İçinde bulunduğumuz an itibariyle bana dönen şaşkın bakışları umursamadım çünkü kalabalık içinden yükselen sesin sahibi beni çok iyi tanıyordu. "Aslıhan!" diyen kişi tüm düzenimi bozup bu okula gelmemin sebebi, basmaması gereken tüm damarlarıma basan; kıymetli Tuğba Hoca'ydı.

Bakışlarım kalabalık içinde onu buldu. İnsanlar gözlerime bakmaktan çekinirdi. Kehribarın en açık tonuna sahip bu gözler babamdan bana kalan en değerli mirasken; muhatabı olmayanlar için buzdan bir duvardı. Burada oluşuma ağzı beş karış açık bir hâlde bakarken ona her zamanki ifadesiz bakışımı sundum. Bundan nefret ettiğini biliyordum. Sıklıkla *sen bir robotsun* der dururdu.

Onun gibi bir insan olmaktansa robot olmayı tercih ederdim.

Ve keşke bir robot olsaydım! Kendimi uçuş moduna alır, bir süre de çıkmazdım.

Tüm gözler bizim aramızda gidip gelirken diğer öğretmenlerin de şaşkınlık içinde bize baktığının farkındaydım. Tuğba, sarı saçlarını ensesinde sıkı bir at kuyruğu yapmış yine dip boyası gelmişti. Oysa ben onu görmediğim üç ay içinde gençleşmiştim. Tatlı siması, iri, koyu kahve gözleri, gülen yüzü yalandan başka bir şey değildi.

Şeytan!

Dünyaya düşen bir şeytandı!

Yıllarca onunla aynı okulda çalışmıştım ve her gün onun saçlarını yolmadığım için kendimi tebrik etmek zorunda kalmıştım. Haklılardı belki de, sorunlu olan bendim. Ama onların da normal olduğu söylenemezdi. Defalarca hazırladığım sınav sorularını çalıp kendi sorusu gibi sormuş, müfettiş önünde beni aşağıya çekmeye çalışmış, hor görerek itibarımı zedelemeye kalkmış, oturup öğrencilere beni kötülemiş, öğretmenler odasında özel hayatım hakkında saçma sapan dedikodular yaymıştı.

Onunla sağlam bir kavga etmediğim için gerçekten şanslıydı!

Tuğba'nın yanında orta boylarda bir adam vardı. Yaşının göründüğünden daha fazla olduğu simasından ve saçlarına düşen aklardan belliydi. "Bu kim?" sorusunu ona -*Tuğba'ya*- yöneltmişti.

"Aslıhan Karakurt," dedim. Kendimi tanıtırken sesim sert ve duygudan yoksundu. "Edebiyat öğretmeni ve bu okulun yeni müdürüyüm!"

Tuğba'nın yüzündeki ifade tatmin olmak için yeterliydi. Âdeta kurşun yemiş gibi irkilerek sarsılmıştı. Benim emeğim olan bir projeyi elimden almaya kalkmıştı madem, bunlara hazırlıklı olmalıydı. Savaş istiyorsa kaçmazdım. Elimde ne varsa saldırırdım ve yapacaklarımın bir sınırı asla olmazdı. Buna, onun benden projemi kaçırarak geldiği okula müdür olarak gelmek de dahildi.

Topuklarım üzerinde dik bir şekilde ilerlerken öğrenciler de dahil herkes daha büyük bir şaşkınlık içindeydi. Müdür olduğumu duydukları anda hepsi etrafımızdan bir adım geriledi. İdarecilik sınavını kazandıktan sonra bu okula görevlendirilmek için evrene göndermem gereken bütün iyi dilekleri göndermiş ve önceki müdürün görev süresinin dolmasıyla boş kalan kadroya hakkımla atanmıştım.

Hak ettiğimi hep alırdım! Şayet bir şeyi kafama koyarsam ona ulaşmadan asla bırakmazdım.

Şemsiyenin ucunu zorbalığı başlatan mor etekli kıza çevirdim. "Sen," dediğimde bir adım geriledi. "Adın ne?"

"Nisa..." Sesi titriyor, birkaç dakika öncesi kadar cesur olamıyordu.

"Nisa..." diye tekrarladım. Ayak ucumda birkaç dakika önce kızın elinden alarak yere attığı kahve bardağı vardı. Şemsiyenin ucuyla bardağa vurarak onun hareketini tekrarlamış, önüne savurmuştum. "Dağıttığın çöpleri topla!" Bakışlarım bu defa eteğindeydi. "Yarın da adamakıllı okul formanla gel. Özellikle gözüm senin üzerinde." Şemsiyenin ucu kavganın diğer ucundaki delikanlıya döndü. Diğeri hâlâ elimin altında kıvranıyordu. "Senin adın ne?"

Burnuna dolan kanları elinin tersiyle sildi. "Atlas Şahin Kankılıç."

Nettim. "Takılın peşime."

Hızla ilerlediğimde arkamdan geldiklerini biliyordum. Biraz önce *sen kimsin lan* diyen elemanın artık sadece, "Hocam, bir dakika hocam!" diye yalvarıyordu.

Onu odada dinleyecektim. Tuğba'nın önüne geldiğimde herkesle birlikte o da bana yol vermek zorunda kaldı. Soğuk ve keskin hallerimi iyi bildiği için çekinir, savaşını hep kaçak dövüşerek sürdürürdü. Ama bu defaki hâli beni burada gördüğünde yaşadığı şoku gizlemeye yetmemişti. Benden kurtulabileceğini düşünmesi ve projemin üzerime yatmışken hesap sormayacağımı sanması büyük bir aptallıktı.

Gerçekten Aslıhan, dedi zihnim. *Gerçek bir takıntılı manyaksın sen kızım. Bu kin bize fazla.*

Azdı bile!

Projemi çalmaya yeltenmenin nasıl hayatının hatası olacağını görecekti. Hem de her zerresiyle! Ben de Aslıhan Karakurt'sam ona bu okulu dar edecektim. Gözlerine olabilecek en ters şekilde baktım. "Hoş buldum!" Sesim samimiyetten uzak, ima doluydu.

Bu daha da sarsılmasına yetti. Oysa sınırımın olmayacağını bilmesi gerekiyordu. Düşmanını tanımalıydı.

"Seninle yeniden çalışacak olmak," dedim. "Bir onurdur Tuğba Yurttaş. Lütfen eski günlerimizi sıklıkla yâd edelim, olur mu?" Gülüşüm sahteydi. "Derslerin bitince odama gel, bir kahve içelim."

Sarı saçlarının dip boyası daha da çekilmişti. Belki de rengi atmıştı. Bana bir hayalet görmüş gibi bakıyor, koyu kahve gözleri hayretle büyüyordu. Bu bakışın verdiği tatmin hissini kelimelere dökemeyecektim. Ama illa bir

kalıba koyacak olsaydım *en sevdiğim yemeği en aç olduğum anda yemek* derdim.

Biraz önce bana saldırmaya çalışan ama şu an oldukça pişman olan kişi, "Hocam!" diye bağırdığında Tuğba'yı gözlerindeki *dehşetle karışık şaşkınlık* ifadesiyle arkamda bırakıp ilerledim. "Hocam!" diyordu boğuk sesi. "Bir dinleyin."

"Dinleyeceğim zaten." Şemsiyeyi köşede çantama sarılmış, hayranlıkla bana bakan kız öğrenciye uzattım. "Alabilirsin."

Hayranlıktan nutku tutulmuşçasına bana bakıyordu. Sıkıca sarıldığı çantamı bana uzatırken de aynı ifadesi sürüyordu. Çantamı alırken net çıkan sesimle, "Senin adın nedir?" diye sordum.

"Mine, hocam."

"Teşekkürler Mine."

Onu da kalabalığın arasında bırakarak okula yöneldim. Kavgaya karışan gençlerle birlikte bu defa merdivenleri sert bir şekilde adımladım. Hâlâ kendini savunmaya çalışan öğrencinin kolundan nazikçe tutup okul kapısına yönlendirirken, "Senin adın ne?" dedim sadece.

"Yusuf," demesi yeterliydi. "Yusuf, Adım Yusuf!"

Bu dünyada dayanamayacağım *tek şey* babama ait *her şeydi.* Yusuf Karakurt öyle bir babaydı ki; yokluğunun bende bıraktığı boşluğu bir asırdır dolduramamıştım.

Sıradan bir baba değildi o. Onunla geçirdiğim on dört yılda bana bir kere bile bağırmamış, yüzü asılmamış, kalbimi kırmamış, sözümü ikiletmemişti. Askerdi, ayakları gün boyu postal içinde kalır, su toplar, kanardı. Buna rağmen çocuklarını omuzlarından indirmez, saatler boyu oynardı.

Saçlarına tokalar taktığımda sesi çıkmaz, öfke nöbetlerimi göğsünde saklayarak sindirirdi. Şunca yıllık ömrümde onun gibi ne bir adam görmüştüm ne de bir baba. *Olamazdı da*. Üç kardeştik ve ben en büyükleriydim. Babam şehit düşüp bu dünyadan göçene kadar bir çocuktum, o andan sonra ise aniden abla olmuştum.

Babam; kız kardeşim Gülhan ve erkek kardeşim Murathan ile kavga ettiğimiz her an kızmak yerine başımızın üzerinden öperek ayırır, bazen dakikalarca saçma kavga sebeplerimizi dinlerdi. İnsan büyüdüğünde en çok o anlara pişman oluyordu. Şayet bilseydim bu denli hızlı gideceğini, ona bu saçma şeyleri anlatmak yerine sıkıca sarılır; göğsünden asla ayrılmazdım. O zaman yıllarca kapı önündeki postallarına sarılmak zorunda kalmazdım.

Bu dünyada ayak izi bile yoktu benim babamın ama yıllardır içimde bıraktığı iz silinmek bir yana dursun, azalmıyordu bile.

"Dua et adın güzel," derken kolunu bırakmıştım. İsmi yüreğimi yumuşatmak için yeterliydi.

Sendeleyerek dikleştiğinde diğer eli hâlâ bileğindeydi. Bakışlarım arkada kalan Atlas'a döndü. "Geç öne."

İkiletmeden önüme geçti. Birbirlerine yandan ters bakış atıyorlar, burunlarına dolan kanları avuç içleriyle silmeye çalışıyorlardı.

"Müdür odasını gösterin," dediğimde adımları sola döndü.

Onları takip ederken gözlerim koridorda gezindi. Uzun alan idare katı olmalıydı. Her iki yanımda Türk tarihinin tüm komutanlarının portreleri sırasıyla yerleştirilmiş, etraf oldukça temiz ve nezih görünüyordu. Koridorun ucundaki odanın önünde durduklarında ikisinin de birbirine öfkesini görebiliyordum.

"Burası mı?" dedim.

Atlas saygıyla başını eğip onaylarken diğerinin anlaşılan bir süre bilek ağrısıyla yaşaması gerekecekti.

Aralarından geçip kapıyı açtım ve odaya girdim. Şimdilik yeni yaşamım bu odadan ibaret olacaktı. Geniş ve aydınlık odanın sol yanında masa, kenarlarında koltuklar, karşısında kalan kısımda uzun bir toplantı masası bulunuyor; arkasında büyük bir evrak dolabı yer alıyordu. Çalışma masasının arkasındaki duvara asılı Atatürk portresi en sevdiğim, mavi gözlerin gökyüzüne baktığı andı. Portrenin hemen yanında yer alan ay yıldızlı al bayrağımız ise her şeyiyle görseli tamamlıyordu.

Şanslı say kendini Aslıhan, en azından odan güzel kızım.

Topuklarımın zeminde bıraktığı sesle odaya girip masaya ilerledim. Sahiplik eki getirmekte daima zorlanırdım. *Benim masam* demek için üzerinde biraz çalışmamız gerekiyordu. Hayatında çok sık yenilik yapan bir insan değildim.

Gençler arkamdan odaya girmiş, kapıyı kapatmışlardı. Onlara bakmıyordum ama masanın karşısında yan yana dikilip dikkatle bana baktıklarını sırtımdaki gözlerden anlayabiliyordum. Çantamı masa üzerine bırakıp usulca dönen sandalyeye otururken artık karşımdaydılar.

"Evet," dedim. "Şimdi anlatın bakalım. Sorun nedir?"

Yusuf, "Hocam, gerçekten yeni müdüre misiniz?" diye mırıldandı. Hem küstah hem de çekingen bir hali vardı.

Cevabım çantama uzanarak onlarla göz temasını koparmadan elime gelen isimliğimi masa üzerine bırakmak oldu.

Okul Müdürü ASLIHAN KARAKURT, yazısıyla bir süre bakıştılar.

"Yeterli mi?" dedim. "Yoksa daha ciddi bir şekilde ispatlamamı mı istersin?"

Atlas'ın sadece dudağının bir köşesi patlamışken Yusuf daha beter bir hâldeydi. Bir gözü şimdiden şişmeye başlıyor, kaşı ve dudağı kanıyordu. Gözlerim Atlas'a döndü. Bunu zorbalığa uğrayan kızı korumak için yaptığını görmüştüm ama ilk yumruğu atan oydu. Bu, onu haklıyken haksız duruma düşürmek için yeterliydi. Halbuki kendinden emin ve saygılı duruşuyla oldukça ılımlı bir öğrenci izlenimi veriyordu.

"Sen," dediğimde hedefim Atlas'tı. "İlk yumruğu sen attın? Neden?"

Sorumla birlikte gözleri Yusuf'a dönmüş, ters bir ifadeyle bakmıştı. Gençlerin kanı gerçekten de deli akıyordu. Saçma bir mesele olduğuna adım gibi emindim.

Aynı saniyelerde odanın kapısı çalınmış, içeriye telaşlı bir nefes girmişti. Siyah saçları omuzlarına, kâkülleri alnına dökülen bu genç kız dakikalar önce zorbalığa uğrayan ve Atlas'ın koruduğu kişiydi. Uzaktan dikkat etmemiştim sevimli çehresi ve elanın yeşil bir tonuna sahip gözleriyle kendine özgü bir havası vardı. Burnunun ucundaki minik ben kalemle çizilip o noktaya kondurulmuş gibi duruyor, alımlı simasını daha da artırıyordu. Dikkatimi çekense ağlıyor oluşuydu.

Kapıyı kapatıp bize doğru ilerledi. İki gencin arasında yer edinecek gibi olduğunda Atlas korumacı bir şekilde elinden kavrayarak diğer yanına çekti, bu minik müdahalesiyle Yusuf'a yaklaşmasına engel oldu. Gençleri ve çılgın aşk hayatlarını izlerken bazen eğlenmeden edemiyordum. Liseli olmanın masum hisleriyle pek tatlı oluyorlardı.

"Evet," dedim. Tırnaklarım masada sessiz bir ritim tutuyordu. "Bir kişi eksik. O ne zaman gelir?"

Bu sırada kapı yeniden çalınmış, okulla zerre akalası olmayan mor etekli öğrenci içeri girmişti. Küstahlığı umursamaz bakışlarından belliydi. Adının Nisa olduğunu söylerken sesi titriyordu ama şimdi cesur görünüyordu. Omuzlarında biten saçlarının bir kısmını parlak yıldızlı bir tokayla kulak arkasına iliştirmiş, yüzüne olabilecek tüm makyaj malzemelerini sürmüştü. O da Yusuf'un yanına geçtiğinde küçük bir an sessizce bakıştık.

"Güzel," dedim. "En azından kendinizi bilip ben çağırmadan gelebiliyorsunuz. Bu okulun öğrencilerinin zeki olduğunu duymuştum,

hakkını veriyorsunuz." Masanın ucunda yamuk duran kalemliği parmak ucumla düzelttim. Nisa, Yusuf ve Atlas'la tanışmıştım. Parmağım son kişiye döndü. "Adın ne?"

Burnunu çekip ağlayışını azaltmaya çalışırken konuşmayı denedi. "Derya."

Adı kulağa güzel geliyordu. "Şimdi söyleyin bakalım. Ne oldu?"

"Hocam şöyle ki..." diyerek anlatmaya meyleden Nisa'ydı. Zaten gördüklerim yettiği için onun sebeplerinin öncesini merak etmiyordum.

"Sana sormadım Nisa."

Sesi kesilirken bunu hiçbiri beklemiyordu. Bakışları şaşkınlıkla bana döndü.

"Senin sebeplerinle ilgilenmiyorum," dedim. "Olayı gördüm. Derya kendi halinde otururken gidip rahatsız eden, elindeki bardağı saygısızca yere atan ve kolunu sıkan sensin. Bu bir zorbalıktır. Öncesinde yaşanan ve seni buna iten hiçbir sebeple ilgilenmiyorum."

Nisa'nın ağzı beş karış açık kalmış, kırmızı ruju şoktan olsa gerek solmuştu.

"Hepiniz aynı sınıfta mısınız?"

Başlarını salladılar.

"Güzel... Nisacığım, bir hafta boyunca bahçedeki çöpleri temizleme görevi sende. Belki bu şekilde kendi yaşam alanımıza pervasızca içtiğimiz kahve bardaklarını atmamayı öğrenirsin. Yarından itibaren o yüzündeki makyajı da azalt ve okul formanı giy. Özellikle her gün sana bakacağım. Yoksa hakkında tutanak tutulacak." Nisa daha büyük bir şok içinde kalırken gözlerim Atlas ve Yusuf'a döndü. "Sorum size. Ne oldu?"

Birbirlerine ters bir bakış sundular.

"Benim yüzümden," diyerek araya girdi Derya. "Atlas beni korumak için yaptı hocam. Ona ceza vermeyin."

Kaşlarım havalandı. "Korumak?"

Sakin simasının aksine Atlas'ın kaşları çatıktı. Gözlerinde korku olmadığını görebiliyordum. Yanındaki Nisa ve Yusuf'a aynı terslikle baktı. "Derya'yla uğraşıp duruyorlar hocam," dediğinde sesi tam bir ergenliğe yeni giren erkek çocuğuydu. *Tok ve pürüzlü*. "Defalarca buna son vermelerini söyleyip uyardım ama durmadılar."

Yusuf ve Nisa'ya döndüm. "Gerekçeniz ne?"

Yusuf kendini savunma derdindeyken Nisa hâlâ söylediklerimin etkisinde olmalıydı. Ağzı beş karış açık bir hâlde bana bakıyordu.

"Öyle bir şey yok," dedi Yusuf. "Yalan söylüyor hocam."

"Ben gördüm, var." dediğimde artık Yusuf da şaşkındı. "Durup dururken yandan gelip Atlas'a tahrik edici bir şekilde diklendin. Nedir amacınız?"

Küçük bir an ne söyleyeceğini bilemedi. "Hocam..." diyecek oldu.

Elimi sertçe masaya vurdum. "Kes!"

Sesler anında sustu.

"Bunu tanışmadan saymayalım," dediğimde bu sesten üşüyeceklerine emindim. Çoğu insan sesimin dahi soğuk olduğunu söyler, benimle konuşmaya çekinirdi. *Tıpkı bakışlarım gibi*. Her buz erimek ve dünyaya çiçekler, böcekler dağıtarak gülmek zorunda değildi. Ki sevgi dolu minnoş haller benlik değildi. "Yusuf, sen de bir hafta boyunca Nisa'yla birlikte bahçe çöplerini temizleyeceksin. Ve Atlas..." derken işaret parmağımın hedefinde o vardı. "İlk yumruğunu atan daima kaybeder. Sen de üç gün boyunca sınıfınızın temizliğinden sorumlusun. Her birinizi tek tek kontrol edeceğim. Bir daha böyle bir durum olduğundaysa istisnasız hepiniz hakkında tutanak tutarım. Anlaşıldı mı?"

Sessizce başlarını salladılar.

"İyi, çıkın şimdi. Gözüm üstünüzde." Derya hâlâ bununu çekerek ağlıyordu. Hepsi birkaç dakika önce en çirkin yüzlerini göstermemiş gibi masumdu. Ördek yavrusu gibi arka arkaya ilerlediler. Odadan çıktıkları anda derin bir nefes vermek ve oflamak zorunda kaldım.

"Dakika bir olay bir!" Başımı umutsuzlukla iki yana salladım.

Etrafıma yabancı gözlerle bakmaya derhal son vermeliydim ama zordu. Odayla yakınlık kurmak adına ayağa kalmış, ağır ağır yürümeye başlamıştım. Parmak ucum masa ve evrak dolabının üzerinde gezindi. Tek bir toz olmaması etkilenmem için yeterliydi. Pis ortamlarda, dikkatimi toparlamak da çalışmak da imkânsızdı. Hayatım gibi yaşadığım alan da bir düzen içinde olmalıydı.

Gün sonunda arkamdan konuşanlar haklıydı. İş ve kariyerle kafayı bozmuş, aksi, gıcık, kontrolcü bir manyaktım.

Şanslıydılar ki halimden memnundum.

En azından yalancı değildim. Kimseye gerçek olmayan bir samimiyet sunmaz, yüzüne başka arkasından başka konuşmazdım. Bomboş yaşamaktansa belli kurallar içinde yaşamayı tercih ederdim. Ayrıca, otuz beş yaşıma uygun adım koştuğum şu yıllar; şairin dediği gibi bu yolun ya da ömrün yarısı demek değildi. *Şair öyle düşünebilirdi, ben düşünmüyordum.*

Yarısı kendini bilmeden yaşadığın çocukluk yaşları diğer yarısıysa ergenlik ataklarıyla geçen bir insan ömründe otuz beş yaş nasıl yolun yarısı edebilirdi? Reddediyor, kabul etmiyordum. Benim daha gidecek uzun bir yolum vardı. Şanslıydım ki asla yaşımı göstermiyor, daha genç duruyordum. Siyah saçlarımın içine düşen iki ak tutamıysa bilerek boyamaz, orada yaşamalarına izin verirdim. Liseye başladığım günlerden beri oradaydılar. Sayısı asla artmamış, iki tel olarak kalmışlardı.

Derin bir nefes vererek odaya bakarken yeniden masama ilerledim. Bu odayla daha erken kaynaşacağımı hissediyordum. Aniden kapı çaldığında masamın önündeydim. Durup arkama döndüğüm. İçeri giren Tuğba Hoca'ya sunduğum nezih bir gülüş vardı. Vakit kaybetmeden buraya geleceğini biliyordum. Şok ifadesi hâlâ yerli yerindeydi. Bundan, uzun süre muazzam bir zevk alacaktım.

"Tuğba Hoca'm," dedim. "Bana *hoş geldin* ziyaretine gelen ilk kişisin." Kollarımı göğsümde bağlarken çenem dikti. "Demek ki eski günlerimizin hâlâ hatırı var."

Varlığımla dip boyası daha da solmuş gibiydi. Varlığımdan daima rahatsız olmuştu çünkü başarılı, çalışkan, yeni fikirler üretebilen ve takdir edilen biriydim. Bazı insanlar kendi ışıklarına güvenmedikleri için çevrelerinde parlayan insanları aşağıya çekmeye çalışırdı. O da böyle biriydi. Şayet bilseydim en başından bu projede onunla çalışmazdım.

Ama insandım ve kendi türümün ne denli alçak olduğunu bazen unutuyordum. *Kesinlikle onu dövmediğim için çok şanslıydı, çok.*

Yalan gülüşüm hızla silindi. O da topuklularını kuşanmış, kumaş siyah pantolonu ve kahve tonlarındaki saten gömleğiyle şık bir duruş yakalamıştı. Tatlı gülüşün arkasında sinir bozucu bir insan ve korkunç bir replikaydı. Yıllarca yaptıklarımı tekrar etmekten öteye geçememişti.

"Sen," dedi şaşkınlıkla. "Nasıl?"

Omuzum havalandı. "Gördüğün gibi işte." Ona doğru korkusuz bir adım attım. "Kulağıma bazı dedikodular geldi. Ben de dayanamadım, yanına gelip senden öğreneyim dedim. Ama görüyorum ki sen beni hiç özlememişsin. Yozgat soğuğunda yıllarca seninle çalıştık Tuğba Hoca'm. Bu tavrınız beni çok üzdü."

Dudakları seğiriyordu. Bir şey bilmediğimi düşünmüş olmalı ki tebessüm ederek toparlamaya çalıştı ama bocalıyordu. "Ben birden seni karşımda görünce şaşırdım Aslıhan." Bakışları arkamda kalan masa üzerindeki

isimliğe değdiğinde Müdür olduğumu kavrayarak yutkundu. "Yani Aslıhan Hoca'm."

Sadece sessiz kalmak ve o herkesi rahatsız eden bakışlarımı sunmakla yetindim. Kısa bir an ne o konuştu ne de ben.

"Eee, nasılsın?" dedim.

"İyi."

"Hayat nasıl gidiyor?"

"İyi."

Başımı salladım. "Çok iyi, daha iyi olursun umarım." Dilim kuruyan dudaklarımda gezindi. "Kulağıma bir şeyler geldi."

Endişeliydi. "Ne gibi?"

Onun kadar uzun yalan söyleyemeyecektim. Bu konuda başarılı değildim. "Duydum ki şu benim başlattığım ve birlikte devam ettiğimiz projeyi buraya taşımışsın. Üstelik projede ortak olmamıza rağmen bana sormadan bir dernekten teklif bile almışsın."

Dezavantajlı gruptaki çocuklar için sunduğum bu proje belki çok büyük ve kapsamlı değildi ama onları sanatla aile yaşamına hazırlayacak olmak ilgi çekiciydi. Sanatın tüm dallarını işleyecektik. Benim alanım tiyatro ve drama üzerineydi. Bakanlıktan aldığım olumlu dönüşlerin yanı sıra yurt dışı projesi için de ilgilerini çekmiştik. Niyetim biraz daha beklemek ve sahadan aldığım dönütlerle çalışma alanını genişletmekti ama Tuğba Hanım buraya geldiği an projeyi benden habersiz Bakanlık destekli bir derneğe sunmuştu.

Bu işe gönül veren bir öğretmenin kariyeri için inanılmaz bir fırsat hatta zirveydi. Bilmeden ekmeğime yağ sürmüştü. Projeyi bana sormadan sunup *kabul* cevabını aldığı dernek ülkenin en önemli eğitim derneklerinden biriydi. Ben ulaşmaya çalışsam belki de uzun bir süre başaramayacaktım. Muhtemelen çok güvendiği Bakanlık çalışanı kocası sayesinde bunu başarmıştı. Pilot uygulamaları tamamlanan projeyi yurt dışına sunabilmemiz için böyle bir derneğin referans mektubu ve destekleyici raporu gerekiyordu.

Bu referans sayesinde bizi yurt dışında kurumsal iş birliği içinde oldukları bir üniversiteye misafir araştırmacı olarak gönderebilir, tüm masraflarımızı karşılayabilir ve projeyi orada geliştirmemizi destekleyebilirlerdi. Yıllardır hayalimdi, yıllardır! Çalışmalarım göz doldursa da bireysel başvuru ve burs imkânı ile yurtdışında bu pozisyona uzun süreli kabul edilmem zordu.

Böyle güçlü bağlantıları olan bir dernek tüm süreci hızlandırıp resmiyet kazandırırdı. Alacağım finans desteği ve davet mektubu sayesinde yapacağım çalışmalar, katılacağım kurslar, elde edeceğim deneyim ve yurdumun o masum çocuklarına sağlayacağım fayda...

Bu mesleğe ve projeye yıllarımı vermemin en büyük sebebiydi tüm bunlar. Hiç kimsenin üzerinden hak iddia etmeye hakkı olamazdı.

"Eğitim ve Kültür Gelişim Derneğine bu projeyi sunarken beni de arayamayacaklarını düşünmen çok tatlı," dedim imayla. "Projede yürütücü olarak benim adım yazıyor. Silemediğin için üzgünsün sanırım." Göz kırptım. "Hayırdır, amacın ne?"

Ani bir cesaretle çenesi dikleşmişti. "Bir amacım yok. Sen her zaman *projemizi o derneğe sunmamız gerek, onlar en iyisi; prestijimiz açısından da en doğru adres* demiyor muydun? Tamam, işte! Ben de bunun için projeden onlara bahsettim. Ayrıca isteyerek de olmadı. Özellikle derneğe falan gitmedim. Eşimle birlikte gittiğim bir yemekte derneğin başkanıyla karşılaştık ve ben de çalışmamızdan bahsettim. İlgisini çekti, detayları anlatmamı istedi. Özellikle uğraşmadım yani. Öyle denk geldi."

Kendinden emin, öfkeli ve keskindim. "Ve proje kayda değer bulunup incelemeye alındığı hâlde bunu bana haber vermedin, öyle mi? Dernek aramasa böyle bir şeyden haberim dahi olmayacaktı!"

Çenesi daha da dikleşti. "Çünkü şartlarına uymuyorsun." Hayretle soluyor, küçük görmeye çalışıyordu. "Söylememin ne önemi var ki?"

İki kaşım aynı anda havalandı. "Şartlar?"

"Projeyi Finlandiya'ya çoktan sundular. Olumlu da yanıt aldılar ama sadece tek bir kişinin misafir araştırmacı olarak gitme hakkı var."

Gülmeden edemedim. "O tek kişi sen misin?" Başımı iki yana sallarken gözlerime oturan nefretin farkındaydım. "Hırsın beni etkiledi doğrusu. Kariyerini bu kadar önemsediğini bilmiyordum."

O derneğin bünyesinde eğitim devi olan Finlandiya'ya bu projeyi götürmek tüm hayallerimin ötesindeydi. Daima istediğim, uğruna mücadele ettiğim şeydi. Bunu her öğretmen isterdi. Yaratacağı prestij, kazandıracağı tecrübe daha şimdiden göğsümü kaynatmaya yetiyordu.

"Ben sundum!" diye diklendi. "Ben olmasaydım o dernek senin projenin yüzüne dahi bakmazdı."

"Bak ne güzel söyledin, *senin projen* diye."

Öfkesi artıyordu. "Ben olmasaydım asla yöneticiye ulaşıp bunu anlatamazdın. Ben onlarla aynı masaya oturdum, yıllardır senin elinde

sürünen şeyi ben adam edip gözlerine soktum. Şu an değerlendiriliyorsa benim sayemde." Parmakları göğsüne vururken gözleri ilk defa bu denli hırsla yanıyordu. Gerçek yüzünü tam anlamlıyla gösteriyor olmalıydı. "Tek bir kişi gidecekse o benim. Benim hakkım!" diye yükseldi.

Sinirlerimi alt üst ediyordu. İstemsizce güldüm. Kalçamı masaya yaslarken kollarımı göğsümde daha sıkı kavradım. Onunla sağlam bir kavgaya girişmediğim için gerçekten şanslıydı. Bunun için elimi kolumu dizginlemem gerekiyordu. "Zannımca Bakanlıktaki kocana fazla güveniyorsun."

"Her zamanki gibi küstahsın!" dedi. "Sürekli kendini üstün görmenden, insanları küçümsemenden, yaptığımız şeyleri beğenmemenden ve egondan sıkıldım. Sırf senden kaçmak için okul değil şehir değiştirdim. Duruşun, bakışın her şeyin rahatsız edici Aslıhan Karakurt! Sevimsiz bir insandan başka bir şey değilsin. Çevrene verdiğin tek şey huzursuzluk. Canavardan hiçbir farkın yok. Herkes senden nefret ediyor. Burada bile yarım saat içinde nefret toplamayı başardın. Yok olmanı istiyorum ama her yerden çıkıyorsun."

"Öyle mi?" dedim sakinlikle. "Yok olmamı istiyorsun ama benim artıklarımla kendine kariyer inşa etmeye çalışıyorsun, öyle mi?"

"Haddini aşma!"

"Haddini aşan sensin Tuğba. Bana nefret kusuyorsun ama ben senin daima afiyette kalmanı isterdim." Kaşlarım çatıldı. "Ama bunu kendi önündekileri yiyerek yapmanı isterdim, benim önümdekilere uzanarak değil." Dikleştim. "Ayrıca nefret toplamak sence ne zaman umurumda oldu? Senin gibi yüzsüz ve arsız olmaktansa nefret toplamayı tercih ederim mesela."

Hayretle soludu.

Topuklarımın üzerinde dönerek koltuğuma ilerledim. "Sakince halledebilirdik ama bu savaşı sen istedin pek kıymetli Tuğba Hoca'm. Beni birazcık tanısaydın bunu yanına bırakmayacağımı bilirdin." Bakışlarımı ondan koparmadan ağır ağır dönen koltuğa oturdum. "Yarın dernekle görüşmeye gideceğim. Tek bursiyerin sen olmadığını çoktan öğrendiler ve beni de görüşmeye çağırdılar." Tatlı olması için uğraştığım bir tebessümle ellerimi iki yanıma açtım. "Madem yurt dışına göndermek için tek bursiyer hakları var, o zaman ne diyoruz? İyi olan kazansın." Rahatsız edici bir gülüş sundum. "Bence iyi olanın kim olduğunu sen de çok iyi biliyorsun."

Dudakları ve çenesi seğirdi. Artık sadece dip boyasını değil sarı rengi atan tüm saçlarını boyatması gerekiyordu. "Senden nefret ediyorum!" diyerek geriledi.

Odama gelen ilk misafir olduğu için nezih bir şekilde uğurlamak adına köşedeki kolonyayı alarak yeniden ayaklandım. "Lütfen nefret etmeye devam et. Şayet beni seversen bu defa benim kendimden nefret etmem gerekir." Kolonyayı açıp ona uzattım. "Tansiyonun düşmüş gibi, kolonya ister misin tatlım?"

"Küstah!" diye soluyarak geriledi. Sert ve öfkeli adımlarla odanın çıkışına ilerliyordu. "Hadsiz! Savaş mı istiyorsun?" İşaret parmağını bana doğru kaldırdı. "Bu defa sen de göreceksin Aslıhan Karakurt."

"Lütfen göster," dedim. "Karşımda gerçek bir rakip olmadığında canım çok sıkılıyor."

Şiddetle kapıyı çarparak çıktığında arkasından göz devirdim. Adım attığı yerlere kolonya döktüm. İmkân olsa arkasından tuz da savurur, içindeki şeytanı kovardım. "Hasta, manyak!" Dişlerimin arasından soludum.

Hırslı ve çalışkan olmam benden nefret etmeleri için yeterliydi. İnsanlar, kendi sınırlarını asla zorlamıyor, zorlayan ve bir şeyleri başaran insanları da sürüden ayrılan koyun olarak görüp kurdun önüne atmak için yer arıyorlardı.

Evet, hırslıydım. Tüm okul ve iş hayatım boyunca böyleydim. Ama hiçbir zaman haksız rekabet etmemiş, kaçak dövüşmemiş, yenildiğimde kabullenip nerede eksik yaptığımı görmek için daha çok çalışmıştım. Kolonyayı kapıya doğru da dökerken onu ve saçmalıklarını hayatımdan silmeyi diliyordum. Elinin değdiği her yeri dezenfekte etsem bile kinim geçmeyecekti. Yediğim en büyük kazık olarak sırtımın ortasındaydı ve bir üstünün geleceğini asla sanmıyordum.

"Nefret ediyormuş," diye homurdandım. "Biz bayılıyoruz sanki sana!"

Gözlerim odada gezindi. Oyunun ilk yumruğunu burada attığımdan olsa gerek odayı sevmeye ve benimsemeye başladığımı hissediyordum. Atlas'a söylediğim gibi, ilk saldırıya geçen daima kaybederdi. Bu oyunda ilk saldırıyı gerçekleştiren tamamen karşı taraftı ve başına gelecekleri hak ediyordu. Ben hiçbir zaman ilk yumruğu atmazdım ama bunu isteyene çok güzel karşılık verebilirdim. Yeniden koltuğa oturduğumda oda daha aydınlık, masa sıcaktı.

"Bu odayı sevdim," dedim kendi kendime. Tuğba'nın yüzündeki ifade tatminlik seviyemi son noktaya taşıdı. "Evet, kesinlikle sevdim."

******

Yeryüzünün sessiz, gökyüzünün karanlık olduğu anlar gecenin en siyah olduğu zamanlardı. Tüm bu sessizliğin içinde karanlığa doğru uçan dört F-16'nın sesini yutansa sadece bulutlardı. Rüzgâr kanatlarına vuruyor, bulutların içinden süzülerek ilerliyordu her biri. Onların sesini duymak için geceye ve gökyüzüne kulak vermek gerekiyordu.

Ülkenin doğusunda, sıcak nedeniyle evinde değil de çatıya attığı yer yatağının içinde kardeşleriyle yatan bir çocuk bu sesleri duyuyor, gökyüzüne hayranlıkla bakıyordu. Bulutların arasında beliren bu ses sıklıkla tekrarlanır ama onları göremezdi. Ne zaman bu birkaç saniyelik, kulak yırtan sesi duysa gözlerini gökyüzüne diker göremese bile orada olduklarını bilirdi.

Çünkü oradaydılar. Gökyüzünde, karanlığın içinde, bulutların arkasında. Varlıkları görünmez, nerede oldukları sadece sesten anlaşılır, o an başını gökyüzüne kaldırmayan bunu göremezdi.

Yeryüzünde hayranlıkla bu sesleri dinleyen çocuğun göz bebeklerindeki bulut yansımasının içindeydiler yine. Geldikleri gibi hızla dönüyorlardı. Bulutların içinden hızla çıkan dört jetin en önündeki Güntekin Agâh'tı.

Sınır hattı yakınlarında tespit edilen, tanımlanamayan hava ihlali için denetim emri almışlardı. Herhangi bir tehdit yoktu, dönüş vaktiydi. Saat gecenin on birini vururken onlar kendi zamansızlıklarındaydılar.

Güntekin ise kokpitin içinde, ev bildiği tek yerdeydi.

"Kartal 1!" dedi. Sesi kaskının içinde yankılanıp hedefini bulacaktı. "Durum güncelleyin. Yelkıran?"

Cevap Güntekin'in hemen sağında uçan F-16'dan geldi. Sağdaki wingman; liderin eli, kolu ve nefesiydi Üsteğmen Berk Barçın Ateş. Ona Yelkıran derlerdi. Rüzgârdan daha hızlı ve atikti. Daima liderin sağında uçar, emirlerine koşulsuzca itaat ederdi.

Bir kanat pilotu olarak Güntekin'in zihninden geçen her şeyi o düşünmeden bilmeli ve ona göre hareket etmeliydi. Liderin daima bir kanat uzağındayken kulağı ve zihni sadece emirlerdeydi. Ne yapacağını, tüm manevraları ve aklından geçenleri emir gelmeden bilirdi. Güntekin Agâh onu havadaki bir kopyası gibi olmayı öğretmişti.

"Kartal 2!" diye cevapladı Yelkıran. "Durum güncelliyorum. Sağ kanat stabil, sistemler temiz. Yakıt yeşil. İrtifa yirmi beş bin."

"Anlaşıldı." Yüzündeki maske, basınç ve uğultuyla bir bütündü Güntekin Agâh. Gözleri dikkatle önündeydi. "Yıldırım?" dedi.

"Kartal 3!" diyerek cevap veren kişi Güntekin'in solunda uçan, soldaki wingman; Üsteğmen Cihangir Karakum'du. Kod adı Yıldırım, uçuşları hızlıydı. Hava kuvvetlerinde hızı ve G3 kuvvetine dayanıklılığıyla bilinir, daima liderin solunda uçar, düşüncelerini bilir ve aynı anda hareket ederdi. "Sol kanat konuşuyor," dedi. "Gece görüşü net, herhangi bir tehdit yok."

Güntekin, "Comart?" dedi.

Bu defa cevap hemen arkasındaki F-16'nın içinden geldi. "Kartal 4!" dedi Sare Gedikli'nin zarif ve ağır sesi. Kod adı; Comart, kendi bir o kadar mert ve cesur bir kadındı. Daima liderin bir nefes uzağında uçar, arkasını kollardı. "Görsel temas yok. Radar temiz."

152. Ayaz filosuna bağlı 'Sancar Özel Görev Kolu' derlerdi onlara. Görev üsleri Ankara, gözleri karaydı. Her biri özenle seçilmiş, uzun ve zorlu eğitimlerden geçmiş nice timden biriydiler.

Lider, Boss ve namıdiğer Deli Şimşek; Yüzbaşı Güntekin Agâh.

Sağ wingman, Yelkıran; Üsteğmen Berk Barçın Ateş.

Sol wingman, Yıldırım; Üsteğmen Cihangir Karakum.

Artçı, Comart; Üsteğmen Sare Gedikli.

Mızraktan hızlı, yıldırımdan şiddetli, gök gürültüsünden daha ihtişamlıydılar. Bundan iki yıl önce bir araya gelen seçkin bir ekipti. Her biri hava kuvvetleri için bilinen ve oldukça başarılı isimlerden seçilmişti. Birlikte oldukları süre boyunca Güntekin her birini itinayla eğitmiş, kusursuz bir hale getirmişti. Zor, kolay demeden onlara verilen tüm görevler için uçan Sancar kolunun bu zamana kadar başarısızlıkla döndüğü hiçbir görev olmamıştı.

Önündeki ekranda dönen yeşil haritada gözüne değen hiçbir şey göremediğinde başını memnuniyetle sallamıştı Güntekin. Dudaklarında beliren gülüş kendinden eminliğin izleriydi. Kaskın vizörüne değen karanlık bulutların gölgesinde savaş uçağının burnunu hızla çevirip dönüş rotasına girmişti.

Eviydi gökyüzü.

Yeryüzüne ayak bastığı hiçbir anda kendini güvende hissetmez, yaşam hissini göğsünde bulamazdı ama gökyüzü onundu. *Hem de sonsuzluğu, uçsuz bucaksızlığı ve her anıyla*. Gözleri daima gökyüzüne dönük kalır, uçamadığı her anı zarardan sayardı. Evi dört duvar değil, bu kokpitti.

Uzun yıllar boyu yaptığı savaş pilotluğuna hâlâ devam ediyordu. Türk Hava Kuvvetlerinin neredeyse tüm birimlerinde görev almış, otuz beş yaşında olmasına rağmen meslek hayatına birçok görev, başarı ve ödül sığdırmıştı.

Hava Kuvvetleri için bir efsaneydi. *Deli Şimşek* dedikleri zaman herkes tanır, askerleri içinde *Boss*yani patron olarak anılırdı. Her havacı subayın hayali bir efsane olan Güntekin Agâh'ı görmek, onunla tanışıp uçmak, ondan eğitim almak ya da onun gibi olmaktı.

Zorlu görevlerde akla gelen ilk isimdi. *Yapılmaz* denilen şeyleri yapar, F-16 uçağıyla girilmez denilen deliklere girer, hür bir kuş gibi süzülürdü. Kendine özgü teknikleri ve deli bir cesareti vardı. Herkes için gözü kara, gökyüzü için hırçın bir kartaldı.

Dört jet uçağı gecenin içinde süzülerek uçuşa devam ederken Güntekin parlak kırmızı ışığı gördüğünde yeniden telsizini açtı. "Kule, burası Kartal 1, Boss konuşuyor."

Kilometrelerce öteden bile seçilen kırmızı ışığın aydınlattığı kulenin içinde oturan İsmail Akın'ın koyu mavi gözleri karanlık gökyüzündeydi. Sarı saçları her zamanki gibi özenle sol yana taranmıştı. Kulağındaki büyük kulaklığı iki eliyle sarmalarken, "Kule konuşuyor," dedi. "Kartal 1, sizi dinliyorum."

Güntekin'in sesi beklenmedik bir yumuşaklık taşıyordu. "Geldik."

Gülmüştü İsmail Akın. "Gökyüzü sizi tanıdı mı Boss?"

Güntekin'in dudaklarında beliren yarım bir tebessüm vardı. İsmail her görevden önce *'Gökyüzü sizi tanısın'* der, dönüşteyse *'Gökyüzü sizi tanıdı mı'* diye eklerdi. Bu artık aralarında değişmez bir ritüel, görevi başarıyla bitirdiklerini belirten şifreli bir cümle ve uğurdu.

"Gökyüzünün bizi tanımaması imkânsız." Herkesin tanıdığı o şen ve bir o kadar da kendinden emin gülüşü kulakları doldurmuştu. "Sancar dönüşte. Yaklaşma talebi."

İsmail gülerek onayladı. "Alındı. Rüzgâr sakin. Aktif pist sıfır beş. Yaklaşmaya geçebilirsiniz."

"Anlaşıldı, Sancar inişe geçiyor."

Karanlık içinde süzüldüler. Oysa Güntekin gökyüzünün en çok kızıl halini sever, güneşin batarken ufukta bıraktığı o kehribar, turuncu ve sarı arasında gidip gelen renge hayranlıkla bakar, bunun laciverte dönen maviyle karıştığı anları hayranlıkla izlerdi. Gece görevlerini sevmeyişinin nedeni bu güzellikten mahrum kalıyor oluşuydu. Sayısız şehir ve ülke gezmiş, dağların zirvelerine çıkmış ama o eşsiz rengi gökyüzü hariç başka hiçbir yerde görememişti.

Piste yaklaştıklarını yanıp sönen iki kırmızı çubuktan ve gece içinde parlayan sarı yelekten anlayabiliyordu. Uçak bakım subayı iniş için gerekli konumu göstererek gerilerken yavaşça alçaldılar. Güntekin iniş sonrası süratini kademeli olarak düşürdü, pisti terk edip park için taksi yoluna yöneldi. Gerekli noktaya ulaştığında dudaklarından dökülen derin nefesi kimse asla duymayacaktı.

Yere indiği an güven hissi gidiyordu işte.

Motor durduğunda dizine sabitlenmiş kneeboard -*diz panosu*- hâlâ yerindeydi; görev boyunca takip ettiği frekanslar, rotalar ve karalanmış notlar oradaydı ama yere indiği an hepsi anlamını yitirmişti. Maskesini çıkarıp kendince toparlanırken kokpit camının ardında gölgeler belirmişti.

Bu ekip için özel eğitilen uçak bakım subayları iniş için hazırlıklarını yapıyor, Şinasi burun altına çökerken Uras kanat köküne yöneliyordu. Merdiven yaslandığında kokpit açılmış, Güntekin dudaklarında her zamanki gülüşüyle dikleşerek uçağından inmişti.

Adımı yere değdiği anda kendine dair her şey silindi. Güven, huzur ve yaşam silindi ama gülüşü bakiydi. Kırmızı kaskının üzerine büyük harflerle Boss yazıyordu. Çıkarıp kol altında sabitlerken bir eldivenini çıkarmış, parmakları terleyen saçlarında gezinmişti. Genelde kısa kullanırdı ama bu aralar biraz uzatmayı denemiş, hafif kıvırcık yer yerse dalgalı sayılabilecek koyu kahve tutamlar parmak aralarına dolup alnına dökülmeye başlamıştı.

Kahve gözleri dikkatle bakar, dudaklarından her şeyle dalga geçer gibi görünen bir tebessüm eksik olmaz; mütemadiyen hayata alaycı kahkahasıyla meydan okur, çoğunlukla kimseyi ciddiye almazdı.

Uzaklaşmadan önce uçağına sessiz bir teşekkür sunmuş, sıcak gövdeyi eldiven üzerinden okşamıştı.

Evine minnettardı. Tüm dünya onu yeryüzüne sığdıramamışken bu gövde onu gökyüzünde saklayabiliyordu.

Derin bir nefes vererek gerilerken ekibin en küçüğü olan Şinasi'nin yanağından minik bir makas aldı.

"N'aber şekerim?" derken de her zamanki rahatlığı içindeydi.

Tatlılıkla güldü Şinasi. Sürekli sarı, parlak yeleğiyle piste gezindiği için ona Bumblebee derlerdi. Siyah saçlarını tam ortadan ayırarak iki yana tarar, grinin garip bir tonuna sahip gözleri daima ışıldarken yüzünden tebessümü eksik olmazdı. Boşta kaldığı her an kulağında kulaklıkları olur, müzik dinlerdi.

Teknik bilgi konusunda genç yaşına rağmen oldukça donanımlı biriydi. Sorulan tüm sorulara hızla cevap verir, bazen alık ve boş bir bakış sunar, bilmiyorsa panikleyerek gider ve öğrenmeden geri gelmezdi. Tek kusuru fazla açık sözlü oluşuydu.

"İyi komutanım," dedi Şinasi tatlılıkla. İşaret parmakları hayranlıkla havalandı. "Yine çok havalıydınız."

Ona hayranlıkla bakan bu gencin özenli saçlarını parmaklarıyla dağıtarak ilerlemişti. Şinasi'nin kıymetli saçlarını dağıttığı için kızamayacağı tek kişi oydu. Kolunun altında kaskıyla yürürken uçağın burun ucunu inceleyen Uras'ın sırtına dokundu. "Eyvallah Çaka. Kızım Martagon sana emanet, ertesi gün eğitim var. İyi bak ona."

Uras Sökmen, bir diğer uçak bakım teknisyeniydi. Yirmili yaşlarının sonunda, ağır, efendi, sakin, sessiz ve kendi halinde olan Uras'a *Çakabey* der, hem evlat hem yoldaş bildikleri uçaklarını gönül rahatlığıyla ona emanet ederlerdi. Tüm bakım, uçuş öncesi ve sonrası kontroller ondaydı. Bakım ekibinin lideri, teknisyenler içinde en bilgili olandı. Şinasi'yi de en büyük desteği kendisi sağlardı.

Uras'ın dudaklarında ağır bir gülüş vardı. Kumral saçları dağınık olur, buğulu yeşil gözleri herkese anlayışla bakardı. Belki de gözleri yeşil değildi. Hâlâ kimse çözememişti çünkü uzun göz teması kurmaz ya da kısık gözlerle bakardı. Söylenen her şeyi sessizce onaylar, işine bakardı.

Güntekin içinse tüm uçaklarının adı Martagon'du. Anlamı derin, sır gibi sakladığı geçmişte saklıydı ve hiç kimse bilmeyecekti. Elini yine jetine uzatmış, eldiven üzerinden işaret parmağının ucuyla sıcak demir zırha dokunarak ilerlemişti. Uç kısma geldiğinde avuç içiyle demir zırhı okşadı

ve geriledi. Onu sağ salim geri getiren yoldaşına her uçuştan sonra sunduğu bir minnetti.

"Emredersiniz komutanım," dedi Uras, saygıyla.

"Emeklerinize sağlık, kolay gelsin."

Arkasından ilerleyen Şinasi tatlı bir bal arısı gibiydi. Karanlık içinde sarı yeleği parlıyordu. "Komutanım," dedi hevesle.

Göz ucuyla yanındaki gence baktı. "Söyle şekerim."

Şinasi söyleyemedi. Dikkati hemen dağılır, bir cümleye başlar ama devamını getirmeden başka bir olaya odaklanabilirdi. Pistte geçirdiği vakitler dışında onun dikkatini toparlayacak tek şey kulağında müzikle uçakların iç organları ve bakımıyla ilgilenmekti.

Güntekin'e söyleyeceği şey dilinin ucunda olmasına rağmen aniden cebinden bir kâğıt çıkarmış, odağı yine dağılmıştı. "Bunu bana kim verdi?" diyordu kâğıda bakarken. Sahibini bulmak için etrafına bakarken odağı tekrar değişti. Onlara doğru ilerleyen Cihangir, Berk ve Sare'yi gördüğü için hızla o yöne ilerlemişti. "Hoş geldiniz!" diye bağırıyordu var gücüyle. Ama bir an sonra nedendir bilinmez dikkati onu tam aksi yöne çevirmişti.

Arkasından bakan Güntekin onun adına umutlu olduğu kadar umutsuzdu. Her şeye rağmen buradaydı çünkü sosyal hayatında son seviyede odak problemi yaşayan bu genç söz konusu iş olduğunda dünyanın en dikkatli insanı olabiliyor, kulaklıklarını taktığında odak seviyesi şaşırtıcı bir seviyeye ulaşıyordu. İşinde iyi oluşu yeterliydi Güntekin için.

"Benden daha garip bir şahsiyet," homurtusu ağzının içindeydi. "Ve her geçen gün daha da şaşırtabiliyor."

Hangara doğru ilerlerken ekip üyeleri de arkasındaydı. Her uçuştan önce ve sonra görev sonu değerlendirme toplantısı yapılırdı. Bunun için ilerliyorlardı. Hepsinin kol altlarına sıkıştırdıkları kasklarında kod adları yazar, bunu gururla taşırlardı. Güntekin Agâh'ın ekibinde olmak, zorlu görevlerdeki başarılarıyla diğer filolar içinde tanınmak hepsi için bir gururdu. Genç yaşlarına rağmen, bu gururun izleri gözlerinden okunurdu.

Üsteğmen Berk Barçın Ateş, Yelkıran yazan kaskını ip kısmından tutmuş, salınarak en önde ilerliyordu. Sarı saçları güneşte parlarken karanlıkta koyulaşır, açık mavi gözleri hep özgüvenle bakardı. Yeşil tulumumun yaka kısmının fermuarını hafifçe açmış, boynunu eğerek rahatlamaya çalışmıştı. Güntekin'in sağ kolu, onun aldığı nefesi bile ezbere bilen ekip üyesiydi.

"Yine zamanı ayarlayamadın," dediğinde bu cümlenin hedefinde arkasından gelip konuşmadan önüne geçen Cihangir vardı.

Cihangir Karakum'un adımları durdu. Kolunun altında üzerine Yıldırım adı işlenmiş kaskı varken derin bir nefes vererek arkasını dönmüştü. Acı kahve gözlerinde daimî bulunan bir terslik olur, beyaz teninin aksine siyaha yakın koyu kahve saçları dağınık bir şekilde alnına dökülürdü. Burnu sivri, dudakları ince, çehresi keskin, aksi halleri bakiydi. Anında parlayıp aynı hızla sönebilirdi.

"Ne?" dedi ters bir sesle.

Yanlarından geçen Sare bıkkınlıkla soludu. Başını iki yana sallarken kaskı hâlâ başındaydı. Siyah kaskın üzerine gümüş renklerle işlenen Comart yazısının etrafındaki kartal figürleri karanlığa rağmen parlıyordu. Çıkarıp başını iki yana salladı. Uzun kumral saçları sıkı bir şekilde ensesinde toplanmıştı. Yeşilin en göz alıcı tonuna sahip çekik gözleri ile çehresinde minik noktalar halinde bırakılan sayısız ben, yıldız gibi parlarken ona farklı bir hava verirdi.

Bıkkın oflayışı isyana dönüşürken yanından geçtiği Berk'in omuzuna hafifçe vurmuştu. "Sırası değil Yelkıran." Bakışları onları dikkatle izleyen Güntekin'deydi. "Boss bakıyor, selamlaşıp uzaklaşın."

Berk ve Cihangir'in kavgalarından sıkılmıştı. Bu ekipte herkes kardeş gibiydi ama bu ikili gökyüzünde birbirlerinin zihnini okurken yeryüzüne indikleri an kıran kırana kavga ediyordu. Görev ve uçuşlarda tüm gereklilikleri yerine getirir, adımlarını tahmin eder, bir arada kusursuz uçarlardı ama karaya ayak basar basmaz işler değişirdi.

"Bir dur Comart, ne diyecekse söylesin," dedi Cihangir terslikle. Yönünü tamamen Berk'e çevirdi. Yeşil tulumunun yaka kısmını hafifçe açan bu defa oydu. "Ne var? Ağzının içinde konuşma, söyle."

"Cihangir, Berk!" Kod adı kullanmayı bırakmıştı Sare. Bu durumun ciddiyeti için yeterliydi. "*Sırası değil* diyorum. Boss yine kavga ettiğinizi görürse ceza verecek."

Berk'in gülüşü dudağının ucundaydı. Birkaç adımla yaklaşmış, Cihangir'in karşısına dikilmişti. "Yukarıdayken bir noktada yine geride kaldın, Yıldırım."

Cihangir'in dudaklarında sinirle harmanlanmış bir gülüş belirdi. "Öyle mi herbokolog, Yelkıran?"

"Öyle," dedi Berk. "Hızlı ve atiksin diye Boss sana *Yıldırım* dedi. Adının hakkını ver!"

Sare gerginlikle soludu. "Oğlum, susun!" dedi dişlerini sıkarak. "Berk, saçmalama sen de. Abartma. Saniyelik bir andı, yetişti."

"Sen Yelkıran olmanın hakkını çok mu veriyorsun?" dedi Cihangir dik dik.

Berk'in gülüşüm kendinden emindi. "Bir kere bile uyarı yediğimi hatırlamıyorum. Yani evet, adımın hakkını veriyorum. Sen beni bırak ve kendin için endişelen."

Gerginlikle gülmüştü Cihangir. "Verirsin. Benim de babam zengin olsa, her işimi torpille yapsam ben de uyarı yemezdim."

Artık Berk de gülmüyordu. Ailesi ülkenin hatırı sayılır zenginlerindendi. Bürokrasi, ticaret ve daha birçok alanda Ateş Grubu'nun eli vardı.

Baba tarafı kadar anne tarafı da zengindi ve bu iki büyük aile varislerinin yıllar önce gerçekleşen evliliğinden dört çocuk dünyaya gelmişti. Bir süre önce de ablası ülke için önemli bir başka şirketin veliahdıyla servetlerine servet katacak bir evlilik yapmış, Ateşler çok daha güçlenmişti.

Diğer kardeşleri şirketlerde çalışılırken Berk kendi yolunu seçmiş, gökyüzüne kaçmıştı. Herkesin hayal edip de yaşayamadığı o ihtişamın içine doğmuştu ama istediği özgürce yaşamaktı. Herkes onun torpille bir yerlere geldiğini düşünüyordu. Oysa bunun aksine var gücüyle çalışıyor ve ailesinden hiçbir yardımı kabul etmiyordu. Böyle düşünenlerden biri de yıllardır her sınavda geçtiği Cihangir Karakum'du.

Ama Cihangir bu yenilgileri kabul etmemekte karalıydı. Bir zamanlar çok yakın iki dostken aralarına giren keskin bir an vardı ve Cihangir bunu asla unutamıyordu. O günden sonra iki zıt kutup haline gelmişlerdi. Yıllar sonra yolları bu ekipte yeniden kesişse de birbirlerine olan öfkeleri asla azalmamıştı.

Berk başını gerginlikle sağa eğdi. "Aynı muhabbetten bir ömür bıkmayacaksın değil mi?"

Cihangir'in elleri havalandı. "Sesini kesersen sesimi keserim. *Gel bulaş* diyen sensin."

"Hata lüksün yok," dedi Berk.

"Hatam yok," dedi Cihangir. "NVG'ler *-gece görüş gözlüğü-* bir an parladı. Işığı yeniden ayarlamam gerekiyordu. Mesafeyi kapatmak yerine korumayı seçtim. Bu hata değil tedbirdir."

"Hata!" diye diretti Berk. "Sen bu time özel olduğun için seçildin. Seçim yapma lüksün yok."

"Sen kimsin lan?" diye diklendi Cihangir. "Sen mi seçtin beni, laflara bak. Vasıfsız, egoist herif!" Küfür konusunda tüm ekip hassas olmasına

rağmen ağzının içinde mırıldanmaya engel olamadı. "Sikeceğim belasını, onu istiyor!"

Berk'in üzerine doğru bir adım attığında Sare elini göğsüne yaslayarak geriletmeyi denedi. "*Durun*diyorum, saçmalamayın."

"Bırak gelsin," dedi Berk. "Hataları yüzüne vurulunca böyle çirkinleşiyor işte."

Bu gerginliği bir köşeden izleyip, "Yine mi ya?" diye homurdanan Şinasi'ydi. Saniyeler içinde dikkati başka bir noktaya takıldı. Adımları arkasında kalan uçaklara ilerledi. "Gövdene ne oldu senin?" diyordu. Çakabey seslendiğinde adımları bambaşka bir yöne dönmüştü bile.

Cihangir ve Berk kavga için birbirine doğru bir adım atarken Berk'i yeşil tulumunun ensesinden kavrayıp geri savuran Güntekin'di. Hepsi gerginlikle sessizleşirken onun sakin bakışları üç gençte gezindi.

"Ne oldu çiçekler?" diye sordu imayla. "Yine kavga dövüş, ha?"

Üçü de Türk Hava Kuvvetlerinin en başarılı subaylarındandı ve iki yıldır Güntekin'in liderliğinde birliktelerdi. Hatasız, korkusuz ve cesur oldukları kadar özel olduklarının da farkında olmanın egosu hâkimdi. Güntekin'in görevi onları havada olduğu gibi karada da eğitmek, bir bütün halinde hareket etmeyi öğretmekti. Bu yüzden sadece önde uçmakla kalmaz, onlara nasıl hayatta kalacaklarını da gösterirdi.

Sancar ekibi olarak bir aileydiler ve 2'li ya da 4'lü uçuşlarda takım ruhunu her daim korurlardı. Hata şansları yoktu. Orada bir bütün gibi uçmalı, aldıkları nefesleri bile ezbere bilmeliydiler. Berk ve Cihangir'in kişisel sorunlarına karışmaz ama kendine has yöntemlerle gerekeni yapardı. Her biri görev esnasındaki tartışmaların yaratacağı sonuçları bildiği için Güntekin şanslıydı. Aksi takdirde bu yetenekli gençlere yazık olacaktı. Yeryüzünde ne kadar kavga ediyorlarsa gökyüzüne çıktıklarında o kadar uyumluydular.

"Geç kaldı," dedi Berk ağzının içinde. "Söylemek istedim ama her zamanki gibi kabullenmiyor."

Cihangir dişlerini sıkıyordu. "Sana mı düştü benim hatamı söylemek?"

Ukalaca gülmüştü Berk. "Bana laf verme o zaman."

Cihangir yine sövmek istedi. Karşılarında komutanları varken zordu. En ters bakışını göndermekle yetinmiş. "Keşke kendi hatalarını da görsen," demeyi seçmişti.

Aralarında kalan Sare'nin yüzü ekşidi. İkisi arasında kalmaktan bir gün kusacaktı.

Güntekin sessizce dinliyordu. Kaskını ileri uzattığında hepsi aynı anda kolları altındaki kasklarını ileri uzatmış ve ters bakışlarına rağmen dört kaskı ortada buluşturmuşlardı. Bu da ekiplerinin geri dönüş ritüeli ve sağ döndükleri için birbirlerine sundukları bir selamdı. Uçağa binerken ve inerken mutlaka kaskları birbirine değer, ortada buluşurdu.

Kaskını geri çektiğinde arkasını dönüp ilerlemişti. "Yürüyün."

Üç genç arkasına takıldı.

Onları uzaktan izleyen Şinasi gülüyordu. "Hırçın bir kartal ve yavruları gibiler, değil mi Uras Komutan'ım?"

Uçak gövdesini kontrol eden Uras bu fikre istemsizce katılıyordu. Arkasını döndüğündeyse Şinasi bu cümleyi söylememiş gibi arkasını dönmüş uçağın kuyruk kısmına gidiyordu. Ya beklediği bir cevap yoktu ya konuştuğunu unutmuştu. Onun adına herkesten daha çok umutsuzdu.

Hangar ve alanı geçip koridora ilerleyen ekip önce uçuş sonrası toplantısını yapmış yeniden arka arkaya ilerlemeye başlamıştı. Güntekin'in ilk hedefi odası olmuştu. İçeri girip masasının üzerindeki kapağına heybetli bir kartal işlenmiş köstekli saati aldı ve arkasını dönüp hızla Cihangir'e savurdu.

Dakikalar önce Berk ile yaptıkları kavganın bedeliydi.

Üzerine uçan köstekli saati Yıldırım adının hakkını veren bir hızda yakalayan Cihangir sıkıntıyla oflamak istese de bozuntuya vermedi. İki yıldır sürekli aynı cezayı alıyor, daima bu köstekli saati tamir ediyordu. Sessizce saati avucuna hapsederken yapması gerekeni ezbere biliyordu. Saat tamir edilecek, yarın sabah Güntekin'in masasının üzerinde bırakılacaktı.

Kendisi düzeltiyor, komutanı inatla bozuyordu.

Güntekin bedenini koltuğuna en rahat şekilde bırakırken, "Evet," dedi. "Anlaşıldı mı Cihangirciğim?" Yeniden olayı izah etme gereksinimi bile duymuyordu.

"Emredersiniz komutanım," diyerek geriledi Cihangir. Neden sürekli bir saat tamir ettiğini asla anlamayacaktı.

"Berk," dedi Güntekin. "Sen de motosikletinin ve arabanın anahtarını beş dakika içinde buraya getirip sakince masamın üzerine bırakıyorsun. Evine toplu taşımayla döneceksin ve bana toplu taşımadan durak durak fotoğrafını atacaksın."

Tam bir toplu taşıma özürlüsü olan ve kalabalıklardan nefret eden Berk için yeterli bir cezaydı. Halkın içine karışmaktan pek hoşlanmıyordu.

Kusabilirdi. Onun cezası da sıklıkla tekrarlanırdı. Sıkıntısını belli etmemeye çalışarak geriledi. "Emredersiniz komutanım."

Arkalarında kalan Sare hepsinden daha bıkkındı.

"Şunları benim yerime tokatla." dedi Güntekin.

İmkân olsa bir saniye durmadan yapardı. "Emredersiniz komutanım!" demekten öteye geçemedi.

Kapı kapandığında üçü koridorun ortasında baş başa kalmıştı. Cihangir koridorun soluna, Berk sağına ilerlerken küçük bir an Cihangir arkasını dönmüş ve Sare'ye bakarak konuşmuştu.

"Şu giden mala söyle, M1 metrosuna binecek. Oradan da 289 No'lu araca geçecek. Sonra karıştırıp kayboluyor. Salak salak yerlere gidiyor. Havada bana *hata* diyor yerde kendi yolunu bulamıyor, zengin bebesi!"

Anında Berk de geri dönmüş, sinirle Sare'ye dönük konuşmuştu ama hedefi Cihangir'di. "Asıl sen o taş kafalıya söyle, geçen gün saati tamir ederken parçalarından birini yere düşürmüş. Yerde buldum, kantinci Nazif abiye verdim. Gitsin ondan alsın adamakıllı baksın. İki yıldır tek bir saati tamir edemiyor!"

"İşine bak!" diye yükseldi Cihangir. "Babacığını ara şoförünü göndersin."

"Lan yürü git, asıl sen işine bak!" dedi Berk.

İkisi de aynı anda birbirlerine sırtlarını dönüp sert adımlarla ilerlerken ortada kalan Sare'nin bakışları aralarında gidip geliyordu. Asıl sıkkın olan oydu. "Şaka gibiler." Eli ağrıyan başındaydı. "Başımı ağrıtıyorlar." Onlardan bambaşka bir yöne ilerledi. Nasılsa bu döngü her bir araya geldiklerinde devam edecekti.

Onlar uzaklaşırken arkalarından Yüzbaşı Ayşe Akça Kırhan gelmiş, Güntekin'in kapısını çalarak içeri girmişti. Birkaç dakika önce uçuş sonrası toplantıda birlikteydiler ama ayrı bir konuda bilgi verecek olmalıydı.

Ekibin istihbarat subayıydı. Her şeyden haberi olur, her görev, eğitim ve uçuştan önce brifingleri hazırlar, rota özetini sunardı. Ekibin yerde uçan beyniydi. Hedef dosyaları toplar, risk analizi yapar, ekibindeki pilotlara tüm eksik ve gerekli bilgileri özetlerdi.

Parlak sarı saçlarını ensesinde sıkı bir topuzla toparlar, soluk mavi gözleri soğuk ve ifadesiz bakardı. Ama aslında nahif ve kırılgandı. Her şeyden haberi olan bu kadına *Rüzgâr Kuşu* derler, askeriyede havaya karışan her haberin önce onun kulağına gideceğini bilirlerdi.

Güntekin'in odasına girdiğinde bir elinde evraklar vardı. Boşta kalan eliyle Sare, Cihangir ve Berk'in gittiği yönleri göstererek, "Gençleri yine

formunda sanırım," tespitinde bulundu.

Güntekin'in cevabı göz devirmek oldu. "Şu ikisi kadar birbirini sevip bir o kadar da nefret eden başka bir insan evladı görmedim. Hayır birinin ayağına taş değse öbürü kıyameti koparır ama saçma sapan haller içindeler ve ilk günden beri bundan vazgeçmiyorlar."

Ayşe Akça kapıyı yavaşça kapattı. "Hâlâ bu ekipte olduklarına göre seni yeterli seviyede bunaltmamışlar demektir Deli Şimşek. Yoksa acımadan raporlarını tutar, uçuştan düşürülmelerinin yolunu açardın."

"Şanslılar ki havada iyiler," dedi Güntekin. "Karada ne kadar zıtlarsa havada o kadar uyumlular." Eli şakağındaydı. "Birbirlerinin zihnini okur gibi atacakları tüm adımları biliyorlar ve bir arada kusursuzlar. Geçmiş husumetleri beni ilgilendirmiyor. Öyle ya da böyle karada da anlaşmayı öğrenecekler. Bu ekip her şeyiyle bir bütün."

Ayşe Akça uçuş öncesi ve sonrası brifing raporlarını sessizce masa üzerine bıraktı. Güntekin'in gözleri evraklarda gezinirken Ayşe'nin uzaklaşmadan sessizce onu izlemesi dikkatini çekmiş, gözleri ona dönmüştü.

"Hayırdır?"

"Bir haberim daha var," dedi Ayşe Akça.

Gülerek başını salladı. "Rüzgâr kuşu yine sahalarda diyorsun yani ha?"

Gülmüştü. "Her zaman, beni bilirsin."

"Söyle bakalım, ne oldu?"

"Derviş Yarbay'ım *yarın sabah Güntekin odama gelsin* dedi."

Bu timi iki yıl önce oluşturan ve lider olarak Güntekin'i seçen kişiydi Yarbay Derviş Şahin Kankılıç. Tüm görev emirleri ondan gelirdi.

Her şeyden önemlisi kıymetli bir dostunun babasıydı.

Kaybettiği en kıymetli dostun.

Küçük bir an sessizce bakıştıklarında Güntekin, "Bu bir haber değil, emir..." dedi. "Haber ne?"

Kelimeler Ayşe'nin dilinin ucunda dönüyor gibiydi.

Güldü Güntekin. "Hayırdır Akça? Ne bu gerginlik?"

"Üzülebilirsin komutanım."

Gülüşü görünüşte yarım, anlayan içinse buruktu. *Ama kimse anlayamazdı*. "Beni hiçbir şey üzemez. Söyle."

Boynu bükülürken, "Aldığım duyumlara göre haber bizim ekiple ilgili. Detayları öğrenemedim ama sanırım Derviş Yarbay'ım da bununla ilgili görüşecek. Bugün sayısız arama aldı. İki yıldır görev yapan bir ekibiz ve

büyük bir filoya bağlıyız. Sancar görev kolu ne kadar kendisi tarafınca seçilmiş olsa da dağıtılıp görev yerlerimizin değişmesi söz konusu..." Söylediklerini onaylamaz gibi omuz kaldırdı. "Emin değilim, bunlar söylenti."

İkili arasına amansız bir sessizlik saplandı. Pek çok ekipte görev almıştı Güntekin ama ilk defa bir ekibin dağılmasını istemiyordu. Bu anın gelip çatacağını adı gibi bildiği hâlde herkesle bağ kurmuş, emek vermişti. 152. Alaz Filosuna bağlı Sancar özel kolunun aldığı sayısız ödül ve başarı vardı. Berk, Cihangir ve Sare bilmiyordu ama onlar da ince eleyip sık dokuyarak sayısız kişi arasından seçilmişlerdi.

Derviş Yarbay'ın tensipleriyle bir araya geldiği bu ekiple iyinin de iyisi olmayı amaçlamış, bildiği her şeyi öğretmek için çaba sarf etmişti. Eninde sonunda dağıtılacaklarını, başka bir filoya geçeceklerini bilse de yollarını ayırmaya henüz hazır değildi.

"Ama," diye ekledi Ayşe Akça. "Rüzgâr kuşunun kulağıma fısıldadığı bir şey daha var."

Can sıkıntısına rağmen Güntekin'in alaycı gülüşü hâlâ dudaklarındaydı. "Ne dedi?"

"Emin değilim," dedi hızla genç kadın. "Yarın siz Derviş Yarbay'ımla konuşana kadar bir şey söyleyemem. Dilerim doğru bilgi budur."

"Kaçak oynuyorsun Akça."

Kaşları havalandı. "Sürprizi kaçmasın. Dilerim ekip dağılmaz."

Gülerek kabullendi Güntekin. "Küçük adam Mert nasıl?"

Henüz iki yaşındaki oğluyla tek başına bir yaşam sürüyordu. Eşi ya ölüydü ya da diri. Ekibin bildiği tek şey ortada olmadığı ve Ayşe'nin her şeye tek başına yetişmeye çalıştığıydı. Kendini asla anlatmaz, yaşamından bahsetmezdi. Asil ve kendi halinde yaşayan bir kadındı.

"Annemde," diyerek geriledi. "Bir ara buraya getirmem lazım. Uçakları sayıklayıp duruyor."

"Getireceğin günü önceden söyle Cihangir ya da Berk'e parka götürme ve oyun cezası hazırlayayım." Keyifle güldü. "Aşırı verimli oluyor." Ekleme gereksinimi hissederek, "Mert için yani," demişti.

Ayşe Akça gülerek geriledi. "Eminim öyledir komutanım."

Kapı kapandığında her zamanki sessiz yalnızlığıyla baş başa kaldı Güntekin. Gülüşü yavaşça silindi. Gözleri masasının üzerindeki çerçevedeydi. Genç bir Güntekin Agâh arkasında derin bir tutkuyla bağlı

olduğu F-16 uçağı varken tulumu içinde kameralara gülümsüyordu. Koluna girip sıkıca sarıldığı kişiyse ebedi dostu olarak kalacak tek simaydı.

Yıllarca kanat arkadaşlığı yaptığı kadim dostu: Özgür Şahin Kankılıç.

Onunla birlikte savaş pilotu olmuş, sayısız uçuşta birlikte bulunmuşlardı. Derviş Yarbay'ın onu bu kadar sevmesinin nedeni kaybettiği oğlu Özgür'ün yerine koymasıydı. Kendisinden daha gözü kara bir adamdı Özgür. Daima şehit olacaksa bunun uçağıyla olmasını isterdi ama ölüm onu uçağından uzakta, sıradan bir arabanın içinde bulmuş, geçirdiği trafik kazası nedeniyle beş yıl önce hayatını kaybetmişti.

Fotoğrafın bir yanı solukken bir yanı canlıydı. Tıpkı onun hayatta, arkadaşının toprak altında oluşu gibiydi her şey. Parmakları çerçeveyi kavradı. Görünen fotoğrafın ardına sakladığı bir başka fotoğraf karesiyle kısa bir süre bakıştı. Kaybettiği her şey tek bir çerçeveye sığıyordu.

Ama o dünyaya sığmıyordu.

Özgür'ün görünen fotoğrafının arkasına sakladığı karenin ne olduğunu hiç kimse bilmeyecekti, *kendi bile.* Zihnine dolan anılara izin vermeden hızla saklamış ve derin bir nefes vererek önündeki raporlara odaklanmıştı. Yeniden kapısı çaldığında içeri giren Berk'ti. Sessizce ilerlemiş, kıymetli motosikleti ve son model spor arabasının anahtarlarını masa üzerine bırakmıştı.

"Buyurun komutanım."

Saniyeler içinde herkesin bildiği Güntekin olmuş, kederden sıyrılmıştı. O hâlini üzerine giymeyi uzun zaman önce bırakmıştı. Manyak olmak daha makul ve kabul edilebilir geliyordu. "Teşekkürler şekerim," dedi keyifle. "Bana bak, hangisi arabanın anahtarı?"

Berk parmak ucuyla soldakini ileri iteledi. "Bu komutanım."

Hızla aldı. "Aldım. Bu gece bununla eve gitmeye karar verdim. Haberin olsun. *Helal ettim* de."

Boynu büküldü Berk'in. "Helal olsun komutanım."

"Benzini var mı?"

"En son fullemiştim komutanım."

"Aferin. Şimdi söyle bakalım..." Karşısındaki genci dikkatle süzüyordu. "Bu ekibin lideri kim?"

"Sizsiniz komutanım. Boss'sunuz, Deli Şimşek'siniz."

"Çok güzel kar tanesi." Başını salladı. "Şimdi yine bana söyle bakalım. Ben Cihangir'e *hatan var demiyorsam* sen neden söylüyorsun? Dilini sevmemi ister gibisin şekerim."

Berk sadece küçük bir an için sessiz kalmıştı. "Taş kafanın teki. Yüzüne vurulmadıkça anlamaz."

Güntekin keyifli bir gülüşle Berk'in tüm varlığı ve benliğiyle bağlı olduğu motosikletinin anahtarını da aldı. "Artık bu da bende. Yarın da toplu taşımayla evine dönüyorsun."

"Komutanım!" diyecek oldu.

"Devam et," dedi Güntekin. "Devam et de götündeki dona kadar alayım. Lütfen devam et şekerim. Toplu taşımaya donsuz bindiğini görmek eminim tüm ülkeyi etkiler."

Aralarına çöken sessizlik derindi. Berk'in bakışları yerdeyken Güntekin'in gülüşü usulca silinmiş, bir komutana dönüşmüştü. Karada deli, havada zırdeliydi. Her şeyi dalgaya vurabilir, *abartmayın* der ve geçerdi ama komutan Güntekin Agâh'ın kuralları net, geçilmez ve keskindi.

"Berk Barçın Ateş!" dedi ağır bir sesle. "Sen bu ekibe herkesin sandığı gibi torpille gelmedin. Gökyüzünde torpil yoktur. Tek bir hatada hepimiz ölürüz, naaşımızı bir bütün halinde bile bulamazlar! Kolunu bir yerden, bacağını bir yerden toplarlar! Yeteneklerin doğrultusunda bu ekipte ve şu anki konumun için kusursuz hâldesin. Bu yüzden o yersiz egonu bir köşeye bırak. Burada size tepeden bakıp hatanızı yüzünüze vuracak tek kişi benim. Bir daha ekip arkadaşına böyle ithamlarda bulunduğunu görmeyeceğim. Yoksa seni üç uçuştan keser, motorun gibi kanatlarını çeker alırım. Anladın mı?"

Sessizce dinlemiş, saygıyla başını eğmişti. "Anladım komutanım."

"İyi. Şimdi çıkabilirsin." Berk gerilerken tekrar durdurdu.

"Emredin komutanım."

"Onu kışkırtmak için boş beleş konuşma. Hata yapmadı," dedi. "Arkanı toparladı. O geriden gelmeseydi sen ritmi kaçıracaktın. Sağ kanadın daha öncelikli olduğunu bildi ve bir adım geri durdu. Koruduğu yine sendin yani. Haberin olsun."

Berk'in dudakları ince bir çizgi halini almış, pişmanlığını yutarak odadan çıkmıştı.

Kapı kapandığı an ciddi ifadesi silinmiş, koltuğuna rahatça yaslanmıştı. Elindeki anahtarlara bakarken önce tebessüm etti Güntekin. Daha sonra dudaklarından keyifli bir gülüş döküldü. Bu şen kahkahayı çevresinde olan herkes bilirdi ama en çok onunla aynı uçuşta bulunanlar hâkimdi. Gökyüzünde uçtuğu her an bu kahkahaları onunla olurdu. Ve şüphesiz en

keyif aldığı anlar eteklerinden bombalar bıraktığı ve yeryüzünü ateşe verdiği anlardı.

Yeryüzüne bıraktığı her ateşte *öptüm, geldi mi* derdi keyifle. Şen kahkahası kokpitin içinde yankılanır, aşağıya bıraktığı alev kümesinden çılgın bir zevk alırdı. Bu kendince bir intikam yeminiydi. Her ateş bir öpücük, her öpücük bir düşman, her düşman yeryüzünden alınan bir intikamdı.

Arabanın anahtarını keyifle avuçladı. "Kısa günün kârı. Aferin lan, daha sık kavga edin." Bir neşeli kahkaha daha savurdu.

Gülüşü odasının duvarlarına çarptığında Güntekin hâlinden memnundu. Tüm ülke gece uykusundayken onlar bu vatan için sessizce çalışmaya devam etti. Yeşil tulumlarının göğsündeki Türk bayrağı gecenin içinde parladı. Hepsi yorgunlukla görevlerini tamamlarken hava üssünde bir gece nöbeti daha başarıyla noktalanacak ama son olmayacaktı. Onlar daima gökyüzünde uçacak ve yeryüzünde kalacaklardı.

******

Başımı yastığa bırakmış ama uyuyamamıştım.

Sıcak değildi. Soğuk hiç değildi. Kendi kendime yatağın içinde dönüp dururken uyuyamamamın tek nedeni aklıma vuran sigara atağıydı. Battaniyeyi üzerimden atıp baş ucumdaki abajura uzandım. Sarı ışık odayı aydınlatmış, karanlık dağılmıştı.

Ya da dağılan bendim.

Kendime verdiğim bir söz vardı ve neredeyse kırk gündür o sözü tutuyor, sigara içmiyordum. Ama aniden bırakmak zordu. Gergin sinirlerim daha da geriliyordu. Yeni bir düzene alışmaya çalıştığım şu günlerdeyse yabancısı olduğum her şey sigara içme isteğimi tetikliyordu. Bakışlarım baş ucumdaki komidinin üzerindeki telefonumdaydı. Saat neredeyse gece biri

bulurken asıl gerginliğimin yarın dernekle buluşmaya gitmek olduğunu bilecek kadar kendimi tanıyordum.

Kendime güveniyordum ama gerilmeden yapamıyordum.

Kesinlikle Tuğba'yı okul ortasında rezil etmeliydim. Belki o zaman hıncımı alabilirdim. Telefon ekranına düşen sayısız mesaj vardı ve hepsi aynı kişidendi. Tüm bildirimleri parmak ucumla yana kaydırarak yok ettim. Yataktan kalkıp ağır adımlarla mutfağa yöneldim. En sonunda evi toparlayabilmiş, bir düzen kurabilmiştim. Dağınık olduğu her an daha fazla sigara hissiyle yanıyordum. Yine de her şeye rağmen irademe sağlamdı. Geride bıraktığım gün boyunca direnmiş ve içmemiştim.

Sigarayı bırakma kararımın hayatımın en zor günlerine denk düşmesiyse kaderin sayısız hediyesinden sadece biriydi. Su içtikten sonra mutfak dolaplarından birine tıka basa doldurduğum tuzlu çubuk kraker paketlerine uzandım. Yoksunluk hissettiğim her an çubuk kraker kemiriyordum. Tam olarak işe yaramıyor ama az da olsa oyalıyordu. Ve bir şeyleri abartmakta üstüme yoktu. Birkaç paket alabilecekken dolabı bir kucak çubuk krakerle doldurmak daha makul gelmişti.

Bir yandan kraker kemirirken sessiz adımlarım salona yöneldi. Yeşil koltuklarım, televizyonum, küçük yemek masamla küçük, sıcak ve bana ait bir alandı. Fazla eşyadan hoşlanmaz, insanın enerjisini ve zamanını çaldığını düşünürdüm. Abajur silmeye harcayacağım vakti kitap okuyarak ya da çalışarak değerlendirebilirdim. Vakit her zaman önemli ve kıymetliydi.

Fakat kendimi koltuğa bırakırken o kadar da önemli gelmemişti. Sokak lambasının sarı ışığı belli belirsiz odaya sızıyor, boğuk karanlığı aydınlatıyordu. Yarın o dernekten çıkarken kazanan ben olmak zorundaydım. Başka şansım yoktu. Aksi hâlde bir ömür kendimi yiyip bitirecek, meslekten men olma pahasına Tuğba denen o kadını mahvedecektim. Söz konusu hakkım olana el uzatmak olduğunda yapabileceklerimin bir sınırı asla yoktu. Nefretim damarlarımda kandan farksızdı ve kendi sınırlarımdan korkuyordum.

Hayır, sınırsızlığımdan korkuyordum!

Hırsla üç çubuk kraker daha yedim, yetmedi. İradem buraya kadardı. Paketi yana bırakıp koşar adım kapının karşısında kalan vestiyere yöneldim. Tüm çantalarımı karıştırırken birinde sigara bulacağıma emindim ve yanılmamıştım. Parmaklarım arasındaki sigarayla mutfağa ilerlerken irademe âdeta ensemden kavradı.

Kendine verdiğin sözleri daima tutarsın Aslıhan, yapma.

Zordu işte!

Çakmağa uzanıp yakmakla sigarayı kırıp atmak arasında gidip geliyordum. Yarın o dernekten *hayır* cevabıyla çıkarsam yerle bir olacaktım. Güçlü durmaya çalışıyordum ama karşı tarafın eli daha güçlüydü. Torpil ya da bir usulsüzlükle kendini öne geçirebilirdi. Onca yıllık emeklerime ve tüm hayallerime veda edebilir, hakkı yendiği hâlde elinden bir şey gelmeyen olabilirdim.

İstemiyordum!

"Kendine güven," diye mırıldanırken mutfağın ortasındaydım. "Kendine güven Aslıhan! Buraya boşuna gelmedin. İstediğin her şeyi alırsın, aldın; başardın, bunu da alacaksın. Kendine güven kızım!"

Kararlılıkla başımı salladım. Parmaklarım arasındaki sigarayı göz hizama kaldırmış, onunla bile bakışmıştım. "Seni de yeneceğim," dedim kararlılıkla. "Hepinizi mahvedeceğim!"

Sigarayı ezmek ya da dudaklarıma sıkıştırmak... İşte tüm mesele buydu. Muazzam bir irade savaşı veriyordum. Bırakmalıydım bu lanet şeyi! Ama hayat kalitem buna asla uygun değildi.

Ciddiyetle sigarayla bakışırken bir anda duyduğum şiddetli çekiç sesiyle irkildim. Reflekse parmaklarım arasındaki sigaranın kırılması ise beklenmedikti. Gecenin sessizliği içinde çekiç sesine bir de matkap eklenmiş, birileri yoğun bir tadilattaymış gibi sesler dört bir yanı doldurmuştu.

Kırılan sigaranın bir parçası ayak ucuma düşmüş, diğeri elimde kalmıştı. "Ne bu şimdi?" dedim huysuzca. "İlahi bir işaret mi?"

Sıkıntıyla sigarayı alıp çöpe attım. Salondaki çubuk kraker paketinde son kalanları da hırsla ağzıma sıkışırken yatak odasına ilerliyordum. Gelen ses susmuştu.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Başımı yastığa koyduğum anda sesler yeniden başlamıştı. Niyetim umursamamaktı. İnsancıl olmayı deniyordum. Elimi kulağıma bastırdım, olmadı. Başımı yastık altına gömdüm, olmadı. Ses durmuyor, aksine artıyordu. Sigara içememek, düzene alışamamak, kariyerimin yerle bir olma tehlikesi derken gerilen sinirlerim için bu son noktaydı. Hızla yataktan kalkmış, bu defa holü öfkeli adımlarla geçmiştim.

Gözlerim öfkeyle tavana savuracak bir şeyler arıyordu. En mantıklı seçenekse banyodan aldığım vileda sapının ucuyla tavana vurmaktı. Hırsla

iki kere tavana vurduğumda ses aniden kesilmiş, etraf aynı sessizliğine bürünmüştü.

"Saat gecenin biri!" diye bağırdım. "Derdin ne?"

Üst katta biri yaşıyordu ama kim olduğunu bilmiyordum. Bazen adım seslerini duyuyordum ama genellikle sessizdi. Taşınalı beri bu denli şiddetli bir sese ilk defa denk geliyordum.

Küçük bir sessizliğin ardından üst kattan cevap gelmiş, o da sert bir karşılık vermişti. Fakat çubukla vurmuyor da daha çok yeri yumrukluyor gibiydi.

Boğuk, kalın erkek sesini o an duydum. "Asıl senin derdin ne?"

Apartmanın ses yalıtımı göz yaşartacak türdendi. Hırsımı alamamış, tavana bir kere daha vurmuştum. "Gece gece ses yapan sensin!"

Yanıt gecikmedi. "Asıl sensin!"

Hayretle soludum. Çubuğu bu defa iki kere vurmuştum. "Sen bir balkona çıksana!"

Yine vurdu. "Ne?"

Aynı şekilde vurdum. Mors alfabesiyle anlaşıyor gibiydik. "Balkona çık balkona!"

İki kere daha vurdu. Bu onun dilinde *evet* olmalıydı. Kavga edecek adam arıyordum ve çok iyi denk gelmişti. Hayata dair tüm hıncımı bu sayede atıp yarın yine mesleki hassasiyetleri olan biri olarak görüşmelerimi yapabilirdim. Bu kavgayı etmeliydik yoksa içimdeki Adanalıya engel olamayacaktım.

Öfkeli adımlarım salonun sonundaki balkona yöneldi. Dışarıdaki soğuğun aksine ince askılı bir tişört ve siyah şortla uyuyordum. Saçlarım omuzlarıma dökülüyor; sinir, burnumun ucunda atıyordu. Balkon kapısını açtığım an soğuk bedenimi jilet gibi kesti ama umursamadım. Zeminin soğuğa aldırmadan yalınayak ilerledim. Başımı ileri uzatıp üst kata baktığımda kimseyi göremedim. Sanırım kapısına dayanmamı bekliyordu.

Bunun hırsıyla geri adım atıp üst kata çıkmak yerine bir alt katımdaki ev sahibimi aramaya karar verdim. Tanımadığım bir adamın kapısına gece yarısı gidip canımı tehlikeye atacak kadar kafayı yememiştim. Yıllardır yalnız yaşıyordum ve tedbirsiz hareket etmezdim.

Tam bu sırada adamın sesi yükselmiş, "Söyle ne söyleyeceksen?" demişti.

Yeniden ileri uzanıp başımı yukarı kaldırdığımda ilk dikkatimi çeken simasının garip bir şekilde tanıdık olmasıydı. Aşağıya doğru bakıyor, ikimiz

de birbirimizi tersten görüyorduk. Saçları hafif kıvırcık, çenesi kemikli, ona tersten bakarken bile yakışıklı diyebileceğim bir adamdı ama detaylarla ilgilenmiyordum. Omuzlarının çıplaklığından anladığım kadarıyla üstünde bir şey yoktu ve Ankara soğuğuna bu şekilde kafa tutabiliyordu. Sokak lambasının sarı ışığı gözlerine değiyor, kahve tonlarını seçebiliyordum.

"Beyefendi saat kaç haberiniz var mı?" dedim.

"Var," dedi geniş geniş. "Bir otuz beş. Bunu sormak için mi vurdun tavana?"

"Ses yaptığınız için vurdum!"

Küçük bir an duraksamış, gözleri kısılarak bana bakmıştı. Konudan bağımsız bir şekilde, "Sen yeni mi taşındın?" demişti.

Sakin kalmam mucizeydi ama başardım. Sesi kadar yüzünün de tanıdık olduğunu hissediyordum ama bu karanlıkta, sadece sokak lambasıyla ayırt etmek zordu. "Bir ay oldu beyefendi. Bence yeni sayılmaz ama anladığım kadarıyla siz yeni taşınıyorsunuz. Gece vakti bu kadar ses yapmanın başka bir izahı olamaz ne de olsa."

Dikkatle beni incelemeye devam ediyordu. Öne doğru biraz daha eğildi. Yüzümde bir şey arıyor ya da çözmeye çalışıyor gibiydi. Yine konudan bağımsız bir şekilde. "Şu kafanı biraz daha ileri çıkarsana sen," dedi. Ben bir an düşecek korkusuyla endişelenirken o kolunu ileri uzatmış, gerçekten bunu yapmam için kendince komut vermişti.

Artık şaşkınlığa bulanmış bir sinir içindeydim. "Ne?"

Eli sokak lambasına döndü. "Ya ışığa dön ya da yüzüne ışık tut."

"Ne münasebet!"

Elini *hayırdır* der gibi açtı. "Ben seni bir yerden tanıyorum ama nereden? Yüzünü tam görmem lazım." Aniden dikleşmiş, saniyeler içinde yüzüme tepeden tuttuğu telefonunun ışığıyla yeniden eğilmişti.

Duygularımız karşılıklıydı. Aynı şeyi hissediyordum. Bir yerden fazlasıyla tanıdık geliyordu ama gerginlik daha fazlaydı. Yüzüme tuttuğu ışıkla irkilmemiş aksine dik dik bakmaya devam etmiştim. "Hemen ev sahibini arıyor ve seni şikâyet ediyorum," dedim. "Gecenin bu vakti evinde tadilat yapamazsın. Saçma sapan şeylerle uğraşamayacağı-"

Cümlemin yarım kalmasına neden olan şey aniden alt katın balkon kapısının da açılması ve ev sahibi Nadime Hanım'ın dışarı çıkmasıydı. "Aslıhan kızım," dediğinde bakışlarımı ona eğmek zorunda kaldım. "Kusura bakma. O ses bizden geliyordu," dedi mahcup bir hâlde.

Onu daima gündüzleri ve kısa süreli görüyor olsam da ne kadar otoriter olduğunu anlamıştım. Belli ki gür beyaz saçlarını boyatmıyor ama bakımını da ihmal etmiyordu. Şık giyinen, yaşına rağmen dimdik duran bir kadın, emekli ağır ceza hâkimiydi. Daima klasik takımları ve gömleği içinde olurdu ama şu anki tatlı pijamalarıyla bile aynı asilliğini koruyordu.

"Eşim Fazıl," dedi mahcup bir şekilde. "Gece gece düşen tabloyu asası tutmuş. Uyuyordum, sese uyandım. Kusurumuza bakma olur mu?" Başını daha da ileri eğmiş, bir üst katıma bakmıştı. "Güntekin, oğlum. Görevden geldin sen de biliyorum. Kusurumuza bakma evladım." Ellerini birbirine vurarak geriledi. "Ah Fazıl, ah Fazıl!" Son isyanı bizimle konuştuğu kadar tatlı değildi. Fazıl Bey'i içeride ağır bir ceza mahkemesi bekliyor olabilirdi.

Güntekin?

O garip tanıdıklık hissi duyduğum isimde de vardı ama zihnimde karşılığı yoktu. Belki de yanılıyordum. Başımı kaldırıp yukarıya bakmak isterdim ama olmadı. Ses üst kattan geliyor gibiydi ve yanılmıştım, alta kata aitti. Ne yapabilirdim? Yalıtım kötüydü ve kim olsa üstten geldiğini düşünürdü. O da *ben yapmadım* demek yerine inatlaşmaya devam etmişti. Telefon ışığını hâlâ bana tuttuğunun farkındaydım.

Gururum içeri kaçıp hiçbir şey söylemeden kapıyı kapatmamı söylüyordu. Lâkin eğitimci kişiliğim buna izin vermedi. Özür dilemem gerektiğini biliyordum. Bu hayatta pek çok şey için zorlanıyordum ama şüphesiz en zoru özür dilemekti. Yenildiğimi kabul etmekle eş değer gibi geliyordu.

Saçma bir düşünceydi ve bunu aşmam gerekiyordu. Biliyordum ama insanın fıtratını ezip geçmesi kolay değildi.

Bakışlarımı yeniden yukarı çevirmek üzereyken ondan duyduğum isim dakikalardır anlam veremediğim o tanıdıklık hissini tam ortasından vurdu, delip geçti.

"Aslıhan Karakurtçuk..." diyordu tok sesi. Sesinde şüpheye yer yoktu.

Zihnime dolan anılar geçmiştendi. Sayıca az ama gerçeklerdi. Bu defa ben emin olmak ister gibi başımı ağır ağır yukarı kaldırdım. Elindeki telefon ışığının odağı hâlâ bendeyken ona baktığım anda dudaklarında yarım bir gülüş belirdi. Tersten görüyordum ama zihnimdeki taşların yerine oturması ve onu tanımam için yeterliydi. Güçlü bir hafızaya sahip olmamayı istediğim bir andı. Yüz, isim, yön veya herhangi önemsiz bir şeyi uzun bir süre unutmamak gibi lanet olası yönlerim vardı.

Unutmazdım. Benim de belam bu şekilde veriliyordu.

Onu da tanıyordum ve hayır, unutmamıştım.

"Güntekin Agâh..." derken benim de sesimde şüpheye yer yoktu.

Kısa bir an bakışları yüzümde oyalanmış, saniyeler içinde çehresinde beliren alaysı ifadeye kahkahası eşlik etmişti. Dudaklarından dökülen cümleyse tüm sorunlarımın üzerine bir sorun daha ekleneceğinin en belirgin göstergesiydi.

"Karakurtçuk," diyordu keyifle. "Demek komşu olduk ha. Eee o zaman yeniden *merhaba* diyoruz."

⚜⚡

2. BÖLÜM

"Hiçbir dilde söylenmemiş
Hiçbir dilde yazılmamış
Sözler ve şarkılar içindeyim.
****EDİP CANSEVER***

⚡

****Yazısız yasa iki;***

Tüm müthiş hikâyeler bir şehre gelen yabancı veya bir başka şehre giden kahraman ile başlamaz. Bazı hikâyeler bambaşka şehre giden iki yabancıyla başlar ve orada biter.

Bittiği sanılır

Buna inanılır.

⚡

Mavi Işıklar-
Ankara Rüzgarı

GEŞMİŞTEN BİR AN;

Uzun zamandır bu hayattaydı Güntekin Agâh.

Ama ne bir yaşı vardı ne de bir izi.

Yeryüzüne değen her bir adım iz bırakırken onun tüm adımları gökyüzünde, bulutlarda gizliydi. Tek bir rüzgâr yetebilirdi bıraktığı tüm izleri silmeye. Fırtınalar, yağmurlar, şimşekler ve tüm gök gürültüleri kanatlarını kırabilir, onu yerle bir edebilirdi. Buna inanırdı tüm insanoğlu: uçanların düşeceğine, yere basanların daha güvende olduğuna.

Karanlık bir bahçede yalın ayak koşarken başını inatla iki yana sallayarak bu düşünceyi reddetti. Onu yeryüzünden silebilirlerdi. Ama gökyüzünden asla!

Minik, çıplak ayakları ıssız yolda var gücüyle koşmaya devam etti. Alışık olduğu bir rüyadaydı. Belki geçmişten bir anı belki de kabustu. Yıllardır değişmez, sıklıkla kendini aynı yerde bulurdu. Koşacak, küçük adımları büyüyecek ama ayaklarında yine ayakkabı olmayacaktı. Çatı katından güvercinlerin kanat sesleri yükselirken önünde beliren turuncu sokak lambasına koştu. Yıllardır zihninde yaptığı tek şey buydu.

Yeryüzüne bıraktığı son izden kaçmak.

Bu defa adımları merdivene yöneldiğinde aniden sırılsıklam olmuş, sanki başının üzerine tonlarca su dökülmüştü. Sudan çıkmış bir balık gibi adım attığı her yere küçük ayak izini bırakıyordu.

Hayır! Bu su, yeryüzündeki her bir adımını yine silecekti.

Olduğu yerde kaldı. Çatıdan gelen güvercinlerin kanat sesleri uğultuya dönüşürken eş ritimli bir ses daha çalındı kulağına. Bir ıslık sesi havada döne döne onu bulurken ritmik bir şekilde iki kere tekrar ediyor, güvercinlerin uğultusuna karışıyordu. Tüm seslerin karmaşasında sessizce bekleyen sadece kendisiydi.

Islık sesi yaklaştı. İki kere. İnce ve tiz.

Kuşlar kanat çırptı. Sayısız kere. Hür ve özgür.

Suyun altında kalmış gibi nefesi sıkıştığında adım atacak yer yoktu. Bu hissi de iyi bilirdi. Sokak lambası söndü, yeryüzündeki adımları silindi. Islık sesi biraz daha yaklaşırken adım seslerinin ağırlığını duyuyordu. Öte yanda gökyüzünden alevler eşliğinde düşerek yere çakılan bir savaş uçağı vardı, yıkıma engel olamadı. Durdurmak, ölüme duvar olmak istedi ama olmadı. Bir hiçlik ölümü nasıl tutardı?

Ve aniden her şey silindi, zaman başa sardı. Bedeni daha da küçüldü. Gökyüzü masmavi bir hâl alırken oturduğu yer babasının omuzlarıydı. Başının üzerinden geçen gösteri uçaklarına hayranlıkla bakarken

dudaklarından dökülen neşeli mırıltılar ona aitti. Jetlerin gövdelerindeki kan kırmızı Türk bayrağına hayranlıkla bakıyordu.

"Baba!" diyordu cılız ama coşkulu sesi. "Uçaklara bak, çok yakından uçtular!"

Çevrelerindeki kalabalık da alkışlar eşliğinde bu gösteriyi izlerken babasının eli bacaklarını sıkıca kavramıştı.

"Nasıl düşmüyorlar?" diyen oydu.

"Çünkü kanatları var," diyen babası. "Kanatların olursa hiçbir zaman düşmezsin."

"Kanatlar sadece gökyüzünde mi olur?"

"Evet."

"O zaman gökyüzü yeryüzünden daha mı büyük baba?"

Babasının gülen sesini duydu. "Aynen öyle, gökyüzü yeryüzünden daha büyüktür. Oradan, aşağıdayken görmediğin her şeyi görebilirsin."

Uçakların bir sonraki geçişinde çıkardığı saniyelik ses kalın ve toktu ama herkesin yüzünde hayranlık dolu bir gülümseme bıraktı. Dip dibe uçarken her bir gösteri uçağının kanadı diğerine destek oluyor; âdeta gökyüzüne birer yıldız çiziyordu. Jetlerin bu huzurlu sesi karanlığın içindeki ıslık sesini yutan tek şey oldu.

Gökyüzüne ait ses, yeryüzünü sildi.

Başını geri atıp gökyüzüne daha çok bakmak istediğinde onu tutan bedenin bacaklarındaki etkisi kaybolmuş, bedeni ve zihni boşluğa yuvarlanmıştı.

Dünya döndü, gökyüzü silindi ve Güntekin Agâh gözlerini açtığı anda kendini gerçeklikte, yeryüzüne çakılmış bir hâlde buldu. Zihninde düştüğü için bedeni ani bir refleksle irkilmiş, eli kontrolsüz bir şekilde bulduğu ilk şey olan koltuğun kolunu kavramıştı.

Ama hissettiği şey soğuk ya da plastik bir zemin olmadı. Avucunun altında sıcak, yumuşak bir ten vardı. Gözlerini açtığı an itibariyle bakışları sağında kalan küçük cama dönmüş, gerçekliğine dönmeye çalışmıştı. Ana iniş takımlarının yere vuruşuyla irkilmiş, sarsıntının etkisiyle uyanmış olmalıydı. Uçağın terminale ilerlediğini fark ettiğinde bakışları küçük pencereden kopmuş, en sonunda avucunun içindeki teni hatırlatmıştı.

Bakışları soluna döndüğünde gördüğü bir kadın ve onun sorgulayan bakışlarıydı. Gür siyah saçları omuzlarına dökülüyor, esmer teni üzerindeki hafif çekik kehribar gözleri neredeyse sarıya dönük bir parlaklık yayıyordu.

Uzun ve kıvrık kirpikleri, çehresine özenle çizilmiş gibi dikkat çekiyor ama soğuk bakışları üşütüyordu.

Bu soğuk bakışlar Güntekin'e bomboş ama bir o kadar da ters bir şekilde bakıyordu. Bir elinde tuttuğu kitap varken diğeri Güntekin'in elinin altındaydı.

Dalgınlık asla huyu değildi ama rüyalar zihnine sızdığında reflekslerine engel olamıyordu. Kısacık bir an ikisi de konuşmamış, anlamsızca göz kırpıştırarak bakışmışlardı. Kadının simasının oldukça tanıdık olduğunu düşünen Güntekin panikleyip telaşla elini geri çekebilirdi ama bunlar pek onluk değildi. Dudaklarına mahcup bir tebessüm yerleştirdi.

"Kusura bakmayın."

"Biraz daha bırakmazsanız kusura bakacağım beyefendi," diyen ses sertti; kadınsı tınısı ve kendine özgü bir ritmi vardı.

Güntekin elini yavaşça geri çekerken başını minik bir mahcubiyetle eğdi.

Buna karşın aldığı cevap, sessizlik oldu. Kehribarın garip ve açık bir tonuna sahip gözleri öyle soğuk bakıyordu ki Güntekin yerinde istemsizce dikleşmişti. Kadın hiçbir tepki vermemiş, uzun kirpikleri bir kere daha açılıp kapanırken tüm ifadesizliğiyle önüne dönüp elini çekmişti. Güntekin'in bakışları kadının diğer elindeki ince şiir kitabına takıldı.

Özdemir Asaf, Dokuza Kadar On...

Pembe cildin arka kapak yazısını görebiliyordu. *Yalnızlık paylaşılmaz. Paylaşılsa yalnızlık olmaz.*Gözleri kitabın içine takıldı. Açık sayfada en az altı şiir varken sadece birinin cümleleri kırmızı bir kalemle çizilmişti.

Sana gitme demeyeceğim,
Ama gitme, Lavinia.
Adını gizleyeceğim,
Sen de bilme Lavinia.

Kadın aniden kitabı kapatmış, cümleler kaybolmuştu. Kitabı kol çantasına sıkıştırırken Güntekin'in de dikkatli bakışları ondan koptu. Parmakları alnının ortasındaki iki derin çizgide ağır ağır gezindi. İnsanlar ayaklanıp baş üstü kabinlerinden bavullarını alırken bir tek kendisi cam kenarındaki koltuğundan kalkmadan sessizce beklemişti.

Kendi uçurmadığı kanatlı bir nesneye bindiği her an başı ağrıyordu. Dışarıdan bakıldığında sıradan biri olabilirdi ama Türk Hava Kuvvetleri'ndeki *efsane* namının hakkını gökyüzünde olduğu her an veriyordu.

O an değil.

Bu sarsıntı dolu uçuş için kaptan köşküne tüm içtenliğiyle göz devirdi. Ankara'dan İzmir'e kısa süreli bu yolculuğun tek sebebi en sevdiği arkadaşlarından biri olan Yüzbaşı Murathan Karakurt'un nişanıydı. Özel Kuvvetlerin şanlı bir subayı olan bu adam aksi, lanet, sinirli ve çekilmez bir şahsiyetti ama bir o kadar da Güntekin'in kıramadığı, daima yardımına koşacağı kişiler arasındaydı.

Uçaktaki son yolcu da indikten sonra derin bir nefes verdi ve ayağa kalktı. Bir sırt çantası dışında eşyası yoktu. Siyah çantayı baş üstü kabininden aldığında ağırlığından tereddüt etse de üzerinde çok durmadı. Çantayı tek koluna sabitleyip uçaktan indiğinde ilk hedefi lavabo oldu. Zihni hâlâ rüyanın etkisindeyken yüzünü avucuna doldurduğu soğuk suyla art arda yıkadı.

Oysa yeryüzüne ait her şeyden nefret ettiği gibi sudan da nefret ederdi.

Hızla peçeteye uzandı. O sırada dışarıdan yapılan anons dikkatini çekmiş, elindeki peçeteyle sessizce beklemişti. "Sayın Güntekin Agâh," diyen bir ses vardı. "Lütfen danışma noktasına geliniz."

Kaşları sorgulayan bir hâlde havalanırken gözleri sırt çantasına döndü. Az önce sorgulamadığı durum için bir aydınlanma yaşadı. Danışmaya gitmeden önce aklına gelen ihtimale dair şüpheleri yok etmeliydi. Bir anlık tereddütle çantayı açtığında gördüğü şeyler: dizüstü bilgisayar, sayısız dosya, kitaplar, defter, kablolu kulaklık, kırmızı bir ceket, siyah topuklu ayakkabılar, boş sigara paketi ve karpuz aromalı sakız paketi oldu. Bunların hiçbiri ona ait değildi. Her şey takıntı diyebileceği bir düzlemde çantanın içine yerleştirilmişti. Öyle ki dosya, defter ve kitaplar bile boy sırasındaydı ve dağınık olan tel bir şey yoktu.

Bu muazzam düzeni bozacak olsa da siyah kapaklı bir defteri eline aldı. İçini açtığında denk düştüğü isim büyük harflerle yazılmıştı.

ASLIHAN KARAKURT
ED. ÖĞR.
YOZGAT

Kaşları havalandı. "Karakurt?" dedi sorgulayan bir hâlde.

Aklına gelen tek isim Murathan Karakurt'tu. İzmir'e de onun için gelmişken aynı soy isimle denk düşmesi normal miydi? Ajandanın sayfalarına göz attığında inceliğiyle dikkat çeken, oldukça düzgün bir el yazısıyla karşılaştı. Günlük planlar not edilmişti ama asıl ilgi çekici olan her gün için düşülen küçük notlardı.

Bugün de kimseyi boğmadın, kendini tebrik et.

Onu dövmedin, harikasın.

Keşke kafasını çöp tenekesine geçirsem, adını vermek istemeyeceğim kişi gerçek bir sorunlu, ben bu embesillerle uğraşmak zorunda mıyım?

Dayanmalısın, kariyerini düşün.

Su iç, Luna'yı kontrol et, affetme! şeklinde günü olaysız bitirdiği için kendini tebrik eden, bazen telkin edici bazen de öfke kusan sayısız not vardı.

Sayfaları karıştırırken bir noktada daha durdu. Sayfanın köşesine büyük harflerle bir not düşülmüştü.

HAYALİNİ UNUTMA, O SENİN OLACAK! SADECE SENİN HAKKIN, SEN EMEK VERDİN, ALACAKSIN!

Altındaki yazılar küçük ve karmaşık olsa da okunaklıydı. Art arda alınan notlar bu defa anlamsız ve birbirinden bağımsız gibi görünüyordu.

Sanat, edebiyat ve aile kavramını sosyal yenilikle birleştirme.

Dezavantajlı yetim ve öksüz çocuklar için sosyal bütünleşme projesi.

Şehit çocukları.

Sanat temelli iyileştirme.

Aile kavramı.

Dezavantajlı çocukları akran zorbalığından koruma.

Drama çalışmaları.

Sayfaları hâkim olamadığı bir merakla çevirmeye devam ederken havaalanı içinde yeniden yankılanan anonsla duraksadı. "Sayın Güntekin AGÂH, lütfen danışma noktasına geliniz."

Defteri çantanın içine yerleştirip lavabodan çıkarken onun sırt çantasında bulacakları şeyler birkaç özel eşya, bir tişört ve cüzdan olacaktı. Çok seyahat eder, az eşya taşırdı. Bu ona Uzak Doğu'da, ıssız tapınaklarda geçirdiği günlerin bir getirisiydi. Keşişler ona az eşyayla çok yaşamayı öğretmişti.

İzni olduğu her an dağların zirvelerine tırmanır, dünyada görülmeye değer yerlere seyahat ederdi. Afrika kabileleriyle bir hafta geçirmişliği de vardı, yağmur ormanlarında kaybolmuşluğu da. Adımları yerdeyken kendini en güvende hissettiği yerler yeryüzünün en yüksek zirveleri ve kayıp köşeleri olurdu.

Adımları ilerlerken çantaya göz ucuyla baktı. Kendi çantasıyla aynı olduğu için karışıklığın o an için farkına varamamıştı. Bu esnada telefonuna düşen bildirimde nişanının yapılacağı yerin adresi vardı. Arkadaşı Murathan

Karakurt Adanalıydı ama eşi Gökçen, İzmirli olduğu için isteme töreni burada yapılacaktı.

Danışmadan içeri girdiğinde masa arkasında bekleyen memurun önünde siyah saçları omuzlarına dökülen bir kadın vardı. Siyah pantolonu, ceketi ve spor ayakkabılarıyla dikilirken aniden ona dönen kehribar gözleri tanımıştı. Uçakta yanında oturan kadındı.

"Buyurun efendim," dedi görevli memur.

Sakin ilerleyişine eşlik eden gülüşün sebebi masanın üzerinde kendi çantasından çıkan eşyaları görmesiydi. "Güntekin Agâh'ı çağırdınız," derken kolundaki çantayı da masanın üzerine bırakmıştı. "Geldim." Masa üzerine çıkarılan iç çamaşırlarını ve tişörtünü yeniden çantaya yerleştirmeye çalışırken bakışları kadına döndü. "Sadece meraktan soruyorum hanımefendi, beni çağırmak için millete donumu göstermenize gerek var mıydı?"

Kadının duruşundaki ifadesizlik devam ediyordu. Soğuk ve mesafeliydi. "Ben sadece cüzdanınızı teslim ettim. Çantayı açma kararı memur beye aitti," derken kendi çantasına uzanmış, içini açarak kontrol etmeye başlamıştı.

"Tedbir amaçlı," dedi memur. "Kusura bakmayın beyefendi." Bunu söylediği anlarda elinde Güntekin'e ait iç çamaşırını tutuyordu.

"Defterimi mi karıştırdın sen?" demişti kadın aniden.

Tişörtünü çantaya yerleştirirken göz ucuyla baktı. Elleri ıslakken dokunduğu için defterin köşelerinde izler kalmış olmalıydı. Cevap için çekinmedi. "Evet."

Kadın defteri yüzüne doğru kaldırdı. "Güntekin Bey, bu özel bir eşya."

"Aslıhan Hanım," dedi onun kadar imalı bir sesle. "Benim donum ortalık malı olmuş, senin defterin mi önemli şu an?"

"*Ben çıkarmadım* diyorum!"

"Sonuç?" dediğinde bedenini tamamen karşısındaki kadına çevirmişti. Tek kaşı havalandı. "Ayrıca çantayı alıp giden sensin, özür dileyeceğine ne bu tavır?"

Aslıhan'ın bakışları Güntekin'in çantasına dönüktü. "Geri getiren de benim."

Bu kendinden emin cevaba ukalaca gülmüştü Güntekin. Lafını sakınmaz, içinden geçeni üzerine pek düşünmeden söylerdi. Aklına eseni yapar, dilediği gibi yaşardı. Sevmediğine *senden hoşlanmadım* derken de çekinmezdi, istemediği yerden uzaklaşırken de. Bu yüzden sevilmez, bazen

nefret toplardı. Geniş kahkahalar atar, her şeye burun kıvırır veya dalga geçerdi. Çoğunlukla deli olduğunu düşünürler, kendi hâline bırakırlardı. Ama onu tanıyanlar bu deliliğinin altında yatan zekâyı bilir, söylediklerine saygı duyardı.

"Zahmet olmuş, alıp eve götürseydin," dedi geniş bir şekilde sırıtırken. "Biz gelir alırdık."

Bu alaycı ifadeye soğuk bir bakışla karşılık verdi Aslıhan. "Komik olan nedir?

Netti Güntekin. "Tavrın."

"Makul bir iletişim kurmadığınız için Güntekin Bey bu şekilde bir cevap alıyorsunuz."

"Sen çok mu makulsün Aslıhan Hanım? Karşıma geçmiş dik dik konuşuyorsun."

"Genel tavrım bu."

"Genel tavrın yanlış o zaman."

Elinde Güntekin'e ait bir iç çamaşırı daha tutan memurun şaşkın bakışları ikisi arasında gidip geliyordu.

Aslıhan tavrından hiçbir şey eksiltmeden, "Demek ki siz de yanlışsınız," diyerek çantasını kontrol etmeye devam etti. "Başka bir şeye dokunmadın umarım."

Güntekin'in yüzü ekşidi. "Aynen, buraya topuklu ayakkabılarını giyerek geldim. Kapıda çıkarıp tekrar çantaya koydum." Göz devirmek zorunda kaldı. "Çantayı koklayarak mı bilecektim kime ait olduğunu? Adını öğrenmek için baktım. Yoksa bana ne senin eşyandan." Memurun elindeki siyah iç çamaşırını alıp hızla çantaya tıkıştırdı. "Sen de gözümüze soka soka sallama şunu kardeşim."

Kadın eşyalarının tam olduğundan emin bir hâlde fermuarı çekip tek omuzuna astı. Odadan çıkmadan önce Güntekin'e dönen ifadesi sert ve soğuktu. "Neyse ne, kusura bakmayın." Son cümle ağzının içinde yuvarlanmış, mecburiyetten söylenmişti. Memura minik bir baş selamı vererek geriledi. "İyi günler."

Arkasından bakan Güntekin'in tek kaşı yeniden havalandı. Bu bakışı ve simayı birine benzetse de asla çıkaramıyordu. Kendi çantasını omzuna sabitleyip odadan çıktığında kadının koşar adım çıkışa ilerlediğini gördü. Başını iki yana sallayarak arkasından ilerledi. Araya giren kalabalık yüzler arasında kadın kaybolurken Güntekin kendi yolunda devam etti.

Havaalanından çıktığında bakışları adres bilgisi için telefonundaydı ama nişana fazlasıyla geç kalmıştı. Mevcut taksilerin varlığı da kalabalığın ihtiyacına yetmeyince ilerideki durakta kalan son taksiye ilerledi. Nişanın hiç değilse sonuna yetişebilmek umuduyla taksinin kapısını uzandığında diğer kapı da eş zamanlı açıldı. Güntekin ile aynı anda bir kadın başını ileri uzatarak şoföre, aynı soruyu farklı şekilde sormuşlardı.

"Abi, beni Buca'ya götürür müsün?" diyen Güntekin'di.

"Buca'ya lütfen," diyen Aslıhan.

Kehribar gözlerle yeniden denk düşen Güntekin dikleşirken kadın da aynı anda doğruldu. Aralarında taksi varken buluşan sert bakışlarıyla ikisinin de kaşları çatıldı.

Şaşkınlıkla, "Yine mi sen?" diyen Aslıhan'dı.

"Bence de sanki artık biraz sıktı ya. Şu an hiç eğlenceli olmuyor," diyense Güntekin. "Gidin kendinize başka taksi bulun benim acelem var," dedi bıkkınlıkla.

"Asıl benim acelem var," diye terslendi kadın. "Ayrıca bu taksiyi arayıp ben çağırdım. Yandan salça olan sensin." Cevabı beklemeden hızla araca binip kapıyı kapattı.

Derin bir nefes veren Güntekin'in, nihayet parçaları birleştirirken beynindeki çarklar hızla döndü, eksik taşlar yerine oturdu. Soyadı Karakurt olan bu kadının siması ve göz rengiyle arkadaşına olan benzerliğini düşününce ortaya tek bir sonuç çıkıyordu. Üstelik acelesi vardı ve kendisi gibi Buca'ya gidiyordu. Derin bir nefes vererek parmağını şakağına iki kere vurdu.

Tak, tak.

Parmağı şakağına bir kere daha vurdu, *tak.*

Ve her şey bir anda tamamlandı. Emin olmak için geriye sormaktan başka seçenek kalmıyordu. Aklına düşen bir soru varsa cevabını almadan bırakmaz, çekinmez, geri durmazdı. Sınırlar onun için geçerli değildi. Arabaya binip kadının yanına otururken de zerre düşünmemişti.

Kadın ona hayretle bakıyordu. "Ne yapıyorsun sen?"

Kapıyı sakinlikle kapattı Güntekin. "Tek bir şey soracağım. Murathan Karakurt'u tanıyor musun? Ya da dur, bence tanıyorsun. O zaman soruyu değiştiriyorum. Murathan Karakurt senin neyin oluyor?"

Kadının ters bakışlarına bu kez şaşkınlık eklendi. "Sen nereden tanıyorsun?"

"Yani tanıyorsun." Aslıhan'ın hayret dolu ifadesi karşısında gülmüş, koltukta keyifle geri yaslanmıştı. Şoföre, "Abi sür," derken oldukça rahattı. "Aynı yere gidiyoruz zaten. Vakit kaybedemem."

Şoför sorgusuzca sürmeye başladığında Aslıhan'ın şaşkınlığı keskin bir öfkeye dönüştü, gözleri âdeta ateş saçıyordu. "Ne yapıyorsun sen?" diye yükseldi şoföre. "Ben *devam et* dedim mi? Bu ne hadsizlik!" Öfkeli gözleri Güntekin'e döndü. "Sen tam olarak kimsin?"

Onun aksine karşısındaki adam olabildiğine sakindi. Bu öfke dolu cevaba karşın keyifli bir gülümsemeyle elini uzattı. "Güntekin Agâh."

"Anladık onu!"

"Tamam işte." Tanışmak için uzanan eli boşta kalınca *sen hayırdır* der gibi salladı. "Daha ne soruyorsun o zaman?"

"Amacın ne onu idrak edemiyorum!"

"Nişana gitmiyor musun zaten? Ben de oraya gidiyorum."

"Kim olarak?"

"*Güntekin Agâh olarak* dedik ya işte."

Kadının yükselen öfkesiyle sesi daha sert bir hâl aldı. İşaret parmağı ağır bir şekilde Güntekin'in yüzüne doğru havalandı. "Kimsin, nesin bilmiyorum ama dakikalardır sinirimi fazlasıyla zorladın ve seni temin ederim asla sabırlı ve sakin bir insan değilimdir! Sıfır tahammül yani, anlatabiliyor muyum?"

Ona uzanan parmağı asla ciddiye almayan Güntekin, "Bak ne diyeceğim," dedi sakinlikle. "Sen Murathan Karakurt'un kardeşi olabilir misin?"

"Ablasıyım!"

Parmağını şıklatırken dudaklarında zafer dolu bir gülüş belirmişti. "Bir yerlerden tanıdık olduğunun farkındaydım Karakurtçuk!" Parmağı Aslıhan'ın yüzünde dönmüş, hayali bir daire çizmişti. "Aynı bakış, aynı öfke!"

Aslıhan şaşkınlıkla soludu. "*Karakurtçuk* derken?"

Kardeşi *Karakurt* oladursun ablası şu an için tamimiyle öfkeli bir Karakurtçuk'tu. O keyifle gülerken şoför araya girmek zorunda kalmıştı.

"Abi, abla; tam adres ne?"

"Sen mi söylersin ben mi?" dedi Güntekin aynı rahatlığı içinde.

Aslıhan ise cevabını yine adama karşı meydan okuyan o keskin bakışlarıyla verdi. Buna da keyifle güldü Güntekin. Korkutucu olduğunu

düşünüyor olmalıydı. Korkutmuyor ama üşütüyordu. Soğukluğu hissedilebilecek türdendi.

Aslıhan çantasından çıkardığı bir kâğıt parçasını adama uzattıktan sonra siyah ceketi ve spor ayakkabılarını çıkarmaya başladı. Güntekin ise onu sessizce izlerken amacının ne olduğunu çözmeye çalışıyordu. Aslıhan bu esnada çantasından çıkardığı kırmızı ceketi giymiş, siyah topukluları telaşla ayağına geçirmişti.

"Kardeşinin sözüne yolda mı hazırlanıyorsun Karakurtçuk?" demekten kendini alamadı Güntekin.

Kadın yüzüne bakmadan, "Kes!" diye tersledi. "Ne yaptığım seni ilgilendirmez." Saçlarını geri savururken çıkardığı eşyaları çantasına sıkıştırdı. Diğer çantasından çıkardığı minik makyaj çantasını aralarına bıraktı. Maskarayı dişleri arasına sıkıştırıp açarken diğer elindeki aynayla idare etmeye çalışıyordu.

Güntekin kendince cık'layarak kınadı. "Ben Murathan olsam alınırım. Ablam nişanıma yolda hazırlanıyor, hâle bak."

Aslıhan'ın bakışları yeniden ona döndüğünde, yandan vuran gün ışığıyla bu gözlere sadece kehribar demek yetersiz kalacaktı. Gün batımı kadar turuncu, güneş kadar sarıydılar. Uzun kirpiklerine maskara sürdüğünde daha uzun bir hâl almış, ters bakışlarına derin bir hava gelmişti. Ama dişleri arasında bir maskara varken Güntekin onu ciddiye alamadı.

Aralarındaki makyaj çantasına uzanıp kırmızı bir ruj alıp Aslıhan'a uzattı. "Sırada bu mu var?"

Dişlerindeki maskarayı kapatıp çantasına atan Aslıhan, Güntekin'in elindeki ruju almış ve başka seçeneği olmadığı için hızla sürmeye başlamıştı. Güntekin allığı ve fırçayı uzattığında sorgulamadan makyajına devam etse de ne yaptığını idrak ettiğinde durup yanındaki adama bakmak zorunda kaldı.

"Ne yapıyorsun sen?"

Oldukça sakindi Güntekin. "Yardım ediyorum."

"Yardım mı istedim?"

"Özür dilerim ama buradan bakınca çok acınası bir hâldesin. Dayanamadım."

Aslıhan derin bir nefes vermiş ve daha fazla dayanamayarak, "Sen savaş pilotu musun?" demişti.

Yalandan bir kınama ifadesi sunarken dakikalar önceki Aslıhan'ı aratmayacak bir karşılık verdi. "Sen benim çanta mı karıştırıyorsun? Bunlar

özel şeyler Aslıhan Hanım!"

"Ya bir kes!" Makyaj çantasını toparlayıp çantasına koyarken, "Üzücü olan ne biliyor musun Güntekin Agâh?" dedi. "Kalkmış benim hâlime laf ederken senin yırtık donla buraya gelmiş olman. İlla söyletiyorsun yani!"

Güntekin'in gülüşü bu defa keyifliydi. "Benim donum görünmüyor. Ayrıca biri yırtık diye diğerini aldım zaten. Ne diye insanın yüzüne vuruyorsun Karakurtçuk." Gözleri kısılmış, yüzünde bir şey görmüş gibi Aslıhan'a doğru eğilmişti. Bu ani hareket karşısında kadın da aynı cüretkâr tavrını korudu. Geri çekilmeden, soğuk bakışlarıyla sabit kalmıştı.

"Bir şey söyleyeceğim ama yine kızacaksın," dedi Güntekin.

Aslıhan'ın cevabı aynı ifadeyle bir kaşını kaldırmak oldu.

"Allığı fazla sürmüş olabilir misin? Sol yanağın kırmızı trafik lambası gibi yanıp sönüyor."

Göz devirerek önüne dönen Aslıhan sorgulamadan hızla aynasını çıkarıp fazla allığı dağıttı. Hareketleri öfkeli, hırslı ve aniydi. Çantasından aldığı birkaç malzemeyle daha makyajını tamamlamaya çalışıyordu.

"Edebiyat öğretmeni misin?" dedi Güntekin kadının aksi ve sessiz hâlini görmezden gelerek. Defterinin başında yazan bilgilerden şüphesi yoktu aslında.

Karşı taraftan gelen cevap şaşırtmadı. "Sana ne."

"Yani öylesin."

Cevap sessizlik oldu. Aslıhan, Güntekin yokmuş gibi makyajına devam ediyordu.

"Yozgat'ta mı görev yapıyorsun?"

Aynı anda Ankara-İzmir uçuşunda olmalarının nedeni bu olmalıydı. Belli ki Yozgat'tan gelebilmesi için en hızlı ve mantıklı olan yolu seçmişti. Ama Aslıhan'ın cevabı yine sessizlik oldu. Göz kapaklarına belli belirsiz bir far sürmekle meşguldü.

"Tüm bu cevaplarını *evet* olarak aldım," dedi Güntekin. Eğilip yüzüne bakmayı denedi. "Bence o gözlerinin üzerine sürdüğün şeyi de fazla kaçırdın. Seni gören selektör yaparak geliyorsun sanır."

Aynadan ona dönen bakışlar aynı soğuk donukluğu içindeydi.

"Ne var?" dedi Güntekin. "İyiliğin için söylüyorum. Kardeşinin nişanına gözünün üzerinde on kilo simle mi gideceksin?"

Aslıhan'ın cevabı bu defa fırçayı değil parmağını far paletine daldırıp olanca simi gözlerine sürmek olmuştu. Bu esnada meydan okuyan bakışlarını da bir an olsun Güntekin'den ayırmamıştı.

Kadının bu inadına kınayıcı bir bakış ve yarım bir gülüşle karşılık veren adamın bakışları hâlâ parlayan göz kapaklarındaydı. "Sanki biraz gergin gibisin," derken alaycılığı sürüyordu.

"Çok konuşuyorsun ve boş konuşuyorsun," diyen Aslıhan tersliğine zıt bir sakinlik içindeydi. "Ya sessiz kal ya da in şu arabadan." Hemen yanındaki adama duyduğu anlamsız öfke uğruna fazla sürdüğü fara bakarken sinirle soludu, huysuz bakışları yeniden adama döndü. Bir gözünün üzeri disko topu gibi parlıyordu.

"Ne?" dedi Güntekin masumlukla. "Bana ne bakıyorsun? Ben *sürme* dediğim hâlde inadına fırçayı bırakıp elinle süren sensin."

"Şu araba durana kadar sakın benimle konuşma ve yaptığım işe yorum yapma!" Gözünün üzerini silip yeniden toparlamaya çalıştı. Gözünü oymak istiyor gibi yaptığı bu makyaj en sonunda güzel bir sonuca bağlanmıştı. Güntekin'in dikkatle ona baktığını gördüğünde ters ters baktı, karşısındaki adam gülerek dudaklarına hayali bir fermuar çektiğinde önüne döndü.

Sessiz bir soğuk savaş eşliğinde geçen on dakikanın daha ardından araba durmuş, hedeflerine varmışlardı. İkisi de araçtan aynı anda indi. Güntekin geldikleri üç katlı eve bakarken Aslıhan kıyafetlerine çeki düzen vermeye çalışıyor, topukluları üzerinde asla zorlanmadan seri bir şekilde eve ilerliyordu. Siyah saçları rüzgârda savrulurken Güntekin arkasına takıldı.

"Bir şey soracağım," dedi.

"Sorma," dedi Aslıhan.

Geniş bir gülüşle arkasından ilerleyen adam, "Zaten sormayacaktım. Cevap verecek misin diye merak ettim," dedi.

Demir kapıdan girmeden hemen önce Aslıhan durup ters bakışlarını ona çevirdiğinde Güntekin her zamanki hâllerindeydi. Topuklu ayakkabılarla çene altına gelen kadının önünden geçerken de aralarında bir nefes kadar mesafe bırakmış, o anlarda kendisine dönen huysuz ifadeye keyifli bir bakışla karşılık vermişti.

"Zannımca gergin olduğun kadar sinirlisin," dedi anlık bakıştan sıyrılıp önden ilerlerken. "Kaşlarının arası erken kırışır, benden söylemesi. Makyajla da kapatamazsın ondan sonra."

Arkasından ilerleyen Aslıhan'ın topuklu sesi tok, adımları kendinden emindi. "Zannımca sen de fazla küstahsın. O yüzden söylediklerini ciddiye almıyorum."

Güntekin hangi katta duracağını bilmediği için durup Aslıhan'a yol vermek zorunda kaldı. Umursamaz bir ifadesiyle önünden geçip ilerleyen

kadın yüzüne bile bakmadı. Birkaç saniye içinde nişanın olduğu kapının önünde durduklarında ikisi de birbirine inat kapıya aynı anda yumruklarını indirdi.

"Geride dur," dedi Aslıhan. "Senin yüzünden geç kaldım zaten." El çantasını kurcalayıp çıkardığı parfümü ayaküstü dört bir yana sıktı. "Nefret ettiğim ne varsa sayende yarım saat içinde yaşadım."

Etrafına dolan parfüm kokusunu elinin tersiyle iteledi Güntekin. Boğulmuş gibi küçük bir öksürükle boğazını temizlerken yüzü ekşidi. Yine de birkaç saniye içinde kadının siyah saçlarından ortama sinen kokunun etkileyici olduğunu inkâr etmeyecek kadar gerçekçiydi. Bahar çiçekleri ya da nahif bir nota değil sert, hoyrat, çekici ve kadınsı bir kokuydu.

Yine de, "Kardeşinin sözüne aynı gün gelen sensin. Geç kalmanla benim alakam ne?" demek zorunda kaldı.

Aldığı karşılık yine buzdan farksız bir duruş oldu. Aslıhan ona dönüp cevap vermek zahmetinde bile bulunmamıştı.

Saniyeler içinde kapı açılacak, onlar gelmeden başlamayan nişana dahil olacaklardı.

O gün bir araya gelecekleri son gün olmayacaktı. Kısa bir süre sonra Murathan ve Gökçen'in düğününde yine karşılaşacak, aralarında hayali bir kâğıttan uçak belirecekti. Aslıhan'ın ensesine işlenen o uçak, onlar farkına dahi varmadan havalanıp bambaşka bir serüvene yelken açacaktı.

Tesadüf denen şey bir kuşun kanat çırpışı gibiydi. İki insan tanışmak zorunda olduğunda ve bu kaderlerine işlediğinde o şehirdeki tüm tesadüfler onları bulabilirdi. Lâkin kaderinden silinen biriyse, artık hiçbir tesadüfe düşmezdi. Asi bir zambakla deli bir şimşek denk geldiğinde, yaşananların hepsi rastlantı sanılsa da evren çoktan kanat çırpmaya başlamıştı.

İkilinin yeniden karşılaşmaları zaman alacak, bu anlar zihinlerinde tozlanıp tesadüfler sessizce köşesine çekilecekti. Çünkü onları bir araya getiren kendi yolları değil, başka insanların hayatları olacaktı.

Asıl hikâye; o iki ayrı yol, bir buçuk yıl sonra yeniden kesiştiğinde başlayacaktı. Çünkü bu defa ikisinin de bir başka şehre gitmesine gerek kalmayacaktı. Yeryüzünde kendine asla yer edinemeyen deli bir şimşeğe, köklerini yeryüzüne tüm gücüyle bağlamış asi bir zambak gidecek ve gökyüzü yeryüzüne, yeryüzüyse gökyüzüne saklanacaktı.

******

Bugünü ve yaşanma ihtimali olan şeyleri bilmeseydim gözlerimi daha iyi bir sabaha açabilirdim. Ama her şey gerginlik verici ve kontrolüm dışındaydı. Kontrolcü tarafımdan bundan nefret ederken kendinden emin yanımın kazanacağımızdan bir şüphesi yoktu.

Peki ya bir şeyler ters giderse?

Kahvaltılık gevreği kâseye boşaltıp üzerine süt eklerken boynumu esneterek rahatlamaya ve sabah mahmurluğundan sıyrılmaya çalıştım. Yıllarca tek hedefim işe geç kalmamak olduğu için kahvaltı alışkanlığım yoktu. İştahımın da olduğu pek söylenemezdi. Erken saatte yediğim şeylerden tat alamıyordum. Ya da bana öyle geliyordu, bilmiyordum.

Şu an hiçbir şey bilmiyordum!

Mutfağımdaki küçük masama oturmuş, gevrek kemirmekle meşguldüm. Bugün dernekle görüşmeye gidecek olmak beni anlamsızca geriyordu çünkü Tuğba'nın bir şeyler yapacağına, boş durmayacağına emindim. Geriliyordum çünkü içimde kaynayan kin diriydi ve bunun üzerine ona karşı kaybedersem elimde kalabilirdi. Kendi emeklerimin, fikrimin ve hayallerimin bir başkasına gitmesini istemiyor; ihtimalini bile kabullenemiyordum. Normal şartlarda asla endişe etmez, ortalığı yıkar geçerdim fakat şartlar asla normal değildi.

Muhtemelen dernek ikimizi de görüşmeye çağırmıştı ve onun eli daha güçlüydü. Birincisi; projeyi kendi çalışması gibi göstermesiydi. Bunu bir şekilde halledebilirdim ama Tuğba'nın elinde daha güçlü bir koz vardı. Eşi bakanlıkta çalışıyordu ve eminim aynı konumda tanıdıkları vardı. Kısacası kendini bir şekilde öne çekme ihtimali oldukça yüksekti.

Ağzıma götürmeye niyetli olduğum kaşığı tabağın içine geri bıraktım. Sinir, stres ve endişe dolu olduğum şu günlerde her şey batıyordu. Buna kahvaltılık gevrek de dahildi. Bakışlarım masamın hemen yanında kalan mutfak camındaydı. Uzak bir noktada kalan alanın buraya ilk geldiğim günlerde gittiğim Botanik Bahçe olduğunu artık biliyordum.

Belli belirsiz, binalar arasında kayıp bir noktadaydı ama oradaydı. Akşam yürüyüşlerimin tamamlandığı ve buradayken kendimi yalnız hissetmediğim tek yerdi o bahçe.

Derin bir nefes alarak ayaklandım. Dolaptan aldığım topuklu ayakkabılarımı giyerken bakışlarım aynadaki aksimdeydi.

Çok sık topuklu giymezdim. Genelde özel etkinlikler ya da gerekli durumlarda kullanırdım ama gücü kendi içimde bulmam gereken anlarda sıklıkla onlara başvururdum. Hem yeni bir okula müdür olarak geldiğinizde ilk izlenim için otoriteyi de arttırıyor gibiydi. Gri, İspanyol paça pantolonum topuklarımı neredeyse tamamen örtüyordu. Siyah saten gömleğimin ön kısmı kemerle toparlanmış, arka kısmıysa dökümlü bırakılmıştı. Dalgalı siyah saçlarım her zamanki gibi açıktı.

Aynadaki aksimle kısa bir süre daha bakışırken çantama uzandım. Gözlerimdeki ifadesizlik yüzünden insanlar daima bir adım geri dururdu. Hiçbir zaman neşeli, tatlı ve kendini sevdirebilen biri olmamıştım, olamamıştım. Sevgiye muhtaç olduğumu da düşünmemiştim. Yapım buydu. Kimi için buz, kimi için mesafe, benim içinse kendim.

İnsanların anladığı dilin bu olduğuna inanıyordum. *Özellikle bazılarının*. Sınır koymak onları rahatsız ediyordu çünkü istedikleri gibi yıkamıyor, zarar veremiyor, manipüle edemiyorlardı.

O zaman ne yapacaksın Aslıhan?

Duruşum kendinden emindi. "Dik dur," dedim kendi kendime. Gözlerime odaklandım. "Bunu hak eden sendin ve hak ettiğini alacaksın. Bugün o dernekten gülerek çıkan sen olacaksın."

Kararlılıkla başımı salladım. Bacaklarıma dolanan Luna'nın alnındaki yarım aya minik bir öpücük bırakarak geriledim. Adı Luna'ydı çünkü küçüklüğümde izlediğim Ay Savaşçıları çizgi filmindeki kediye fazlaca benziyordu. İlk gördüğüm andan itibaren ona çekilmemin nedeni buydu. Geçmişten kopamayan bir ruhtum ve bu, hayatımın her alanına yansıyordu. Bağ kurmakta zorlansam da -*canlı, cansız fark etmez*- bağlandığım şeylerden kopmanın imkânı olmuyordu. Bir çizgi filmi sevdiysem onu yıllarca yaşatmak da buna dahildi.

"Uslu uslu beni bekle kızım," diyerek geriledim. "Ve bana şans dile. Tamam mı?"

Nihayetinde kediydi. Burun kıvırıp arkasını döndü ve salona ilerledi. Bu hâline minik bir tebessümle bakmaktan başka bir şey yapamadım. Evden çıktığımda apartman boşluğunda olmama rağmen üşümüştüm. Ankara sonbaharı karşılıyor, rüzgâr sert bir meltemle esiyor olmalıydı. Uzun kaşe montumun önünü kapatabilir, soğuktan saklanabilirdim ama bundan nefret ederdim. Çünkü, kara kış bile olsa montumun önünü kapattığım an boğulduğumu hissediyordum.

Topuk sesinin zeminde bıraktığı tok sesle asansöre binip otoparka inmek için eksi bire bastım. Küçük bir apartmandı belki ama şaşırtıcı bir şekilde en alt katında bir otopark vardı. Fazıl Bey ve Nadime Hanım yaşadıkları yere iyi bakmışlardı. Asansörün en alt kata indiğini varsayarak çantamdan telefonumu çıkarmış ve günlük programıma bakıyordum.

Duraksamama neden olan şey anonsörün aniden durması ve kapılarının açılmasıydı. Sabahın şu vaktinde asla denk düşmek istemeyeceğim kişiyse oydu; üst kat komşum, Güntekin Agâh.

Bunun fevkalade talihsiz bir tesadüf olduğunu belirtmek zorundaydım.

Bakışlarımı telefon ekranından çekerek geldiğim katı kontrol etme ihtiyacı duydum. Benden önce o üst kata çağırmış olmalıydı ve fark etmemiştim. Son derece değişik, sinir bozucu bir adamdı ve maalesef bir şekilde tanışıyorduk. Erkek kardeşimin arkadaşlarından biriydi. Normal şartlarda onun çevresinden kimseyi pek bilmezdim ama bu adamla birkaç defa en olmadık şekillerde yollarımız kesişince tanımak kaçınılmaz olmuştu.

Bir süre önce Murathan'ın nişanı için İzmir'e gitmeye çalışırken o da aynı şey için İzmir'e gelmişti ve çantalarımız karışmıştı. Mesele bu değildi. Mesele kendisinin son derece geniş, rahat ve seviyesiz oluşuyla başlıyordu. Onu en son nerede gördüğümü hatırlamıyordum bile ama alay dolu ifadesini ve daima dudağının ucunda duran geniş tebessümünü unutmamıştım.

Şu an da yüzünde aynı ifade vardı. Ve maalesef savaş pilotu olduğunu da biliyordum. Unutmak isterdim ama hafızam kuvvetliydi. Havaalanında onu bulmak için çantasını açıp cüzdanına bakmak zorunda kaldığımda öğrenmiştim. Ve bu oldukça talihsiz bir tesadüftü.

Siyah deri ceketi, kot pantolonu ve kahve gömleğiyle bir bütündü. Koyu kahve saçları dağınık bir şekilde alnında dökülüyordu. Kemerli bir burnu, üst dudağına göre daha kalın bir alt dudağı varken kahverengi gözleri uykudan yeni uyanmış gibi şişti.

Kendisini zerre tanımıyordum; kardeşimin arkadaşı olduğu için katlanmak zorunda kaldığım birkaç kalabalık ortam dışında bir bağımız yoktu ama bildiğim tek şey: manyağın teki olduğuydu. Beni gördüğünde uykulu gözlerinin büyümesi, gülüşünün keyifli bir hâl alması... Hepsi bu manyaklığın parçasıydı.

"Karakurtçuk," diyerek ilerledi. "Günaydınlar efendim."

Hayat yeterince zorken varlığıyla daha da zorlaşıyor gibiydi. Bu anlarda kimin ahını aldığımı düşünmeyi isterdim.

Hayır, istemezdim. Çatallı dilim sayesinde liste uzayıp giderdi ve ben bir bakkalın bile ahını almış olabilirdim.

Cevap vermedim. Asansöre binip yanında dikilirken elimdeki telefonun ekranını kapatıp cebime sıkıştırmak ve dimdik bir şekilde önüme bakmakla meşguldüm. Yanlış hatırlamıyorsam ben konuşmasam dahi konuşacaktı. Muazzam bir şekilde sinir bozabiliyordu. Toplasan iki kere aynı ortamda denk düşmüştük ama o kırk yıllık ahbap gibi davranarak sinirlerimi bozuyordu.

Asansör kapıları kapandığında başını öne eğerek tuşlara bakmış, otoparka indiğimizi görünce toparlanmıştı. Elleri montunun cebindeyken onun da bakışlarının benim kadar dik ve karşıda olduğunu önümüzdeki demir kapının bulanık yansımasından görebiliyordum.

"Zihnim beni yanıltmıyorsa ki asla yanıltmaz seni en son Murathan'ın düğününde görmüştüm," dedi ve ekledi. "Pek bir şey değişmemiş, hâlâ son derece gerginsin."

Göz ucuyla baktım. "Konuşmamayı dene. O zaman gerginliğimle denk düşmezsin."

Maalesef doğru hatırlıyordu ve -*daha büyük bir maalesef*- ben de onu hatırlıyordum. Üzerinden zaman geçip Murathan'ın oğlu, minik yeğenim Yusuf Ali aramıza katılmış olsa da düğün günü hafızamda tazeydi.

Cebinden çıkardığı bir eliyle gözünü ovuştururken oldukça nezih bir şekilde esnedi. Detaylarla ilgilenmiyor gibiydi. "Sen buraya tam olarak ne zaman taşındın?"

Dün geceki ani karşılaşmamızdan sonra balkon kapısını suratına kapatıp eve girmiş ve atlatamadığım sigara krizinin siniriyle tüm çubuk kraker paketini yiyerek uyumuştum. Üstten yukarı bir kere yumruk attığında verdiğim cevap netti ve sıfır ses yalıtımı olan apartmanımızda bunu duyduğuna emindim.

"Kes sesini ve uyu!"

Garip bir şekilde o andan sonra sesi çıkmamıştı. Buraya taşınalı neredeyse bir ay olacaktı ama teorik olarak evde kalışım iki haftaydı. Bunca zaman hiç denk düşmemişken şimdi üst üste karşılaşmamız şansızlıktan başka bir şey değildi. Üstelik fazlaca gergin olduğum bir gündeydim.

Cevabı ağzımın içinde yuvarladım. "Bir ay oldu."

"Bir şey öğretmeniydin ama ne olduğunu şu an asla çıkaramıyorum," Demir zemindeki yansımasında boynu bükülmüş, gözleri kısılmıştı. "Felsefe?"

Telefonuma üst üste mesaj düşüyor, sesi asansörde yankılanıyordu. Okul grubunda tartıştıkları bir konu vardı. İstemsizce bakışlarımı ekrana eğerken cevap yine ağzımın içindeydi. "Edebiyat."

"Ha!" dedi. "Doğru, edebiyat. Yozgat'ta mıydın?"

Okul grubu konuşlarına ek olarak ekrandaki mesaj daha da gerilmem için yeterliydi. Dernek, randevu hatırlatması için mesaj atmıştı. Tam sigara yakılacak bir andı. Yapamadığım her şeyin siniriyle dudaklarımı dişlerken o hâlâ sorularına devam ediyordu.

"Yoksa Niğde miydi?"

"Sana ne!" deyişim ani ve beklenmedikti. Gözlerim ona döndüğünde oldukça boş bakışlarla bu yükselişe göz kırpıştırdı. Elleri hâlâ müthiş bir rahatlık içinde ceplerindeydi. Ve kabul ediyordum, bu ani çıkışım oldukça yersizdi. "Size ne Güntekin Bey," derken daha sakin ama imalıydım. "Size ne. Bak işine."

Kınayıcı sesini duyabiliyordum. "En son hatırladığım gerginlik seviyenden hiçbir şey kaybetmemişsin Karakurtçuk."

Bana neden *Karakurtçuk* dediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama inatla ne zaman bir araya gelsek bunu söylüyor, bu da sinir bozmaya yetiyordu. "Bana *Karakurtçuk* deme. Ayrıca aynı apartmanda olmamız iletişim içinde olacağımız anlamına gelmez. Lütfen hayatına beni görmezden gelerek devam et."

Otoparka geldiğimizde Aynı saniyelerde asansör kapısı açıldı. Tüm söylediklerimi dinlediği halde sessiz kaldı. En sonunda dudağının köşesinde beliren yarım gülüşle elini asansörün açık kapısından içeri uzatmıştı.

"Lütfen önden buyurun Aslıhan Hanım." Göz devirerek ilerledim. Arkamdan, "İçimden bir ses çok eğleneceğimizi söylüyor," dediğini duyabiliyordum.

Topuklarım üzerinde ağır ağır ilerledim. Genel tavrım öfke değil ters davranmaktı ama gergin olduğumda sinirime engel olamıyordum. Tekrar ediyorum, bir sigara yaksam tüm dertler azalacak gibiydi. Aldığım kararlara tüm içtenliğimle sövdüğüm günlerdeydim. Topuk seslerimle arabama ilerledim. Beş arabanın olduğu otopark oldukça küçük ve minimalistti.

"Pek sanmıyorum," dedim son söylediğine cevap olarak. Sesim boş alanda yankılandı. "Keyifli hâllerin devam etsin istiyorsan benden uzak

dur."

Sesi arkamdan geliyor, yankılanıyordu. "Ne yani? *Komşu komşunun külüne muhtaç* değil mi? Diyelim tuzum bitti ve senden istedim, vermeyecek misin?"

Her araba kendi köşesindeyken benim gri arabamın önüne çekilen son derece pahalı, hatta son model diyebileceğim turuncu bir spor araba vardı. Alanın ortasına rastgele bırakılmış gibiydi.

Araca ters bakışlar atarak arabama ilerledim ama ona cevap vermeyi de ihmal etmedim. "Tabi ki hayır. Git marketten al." Arabamın yanına gittiğimde bakışlarım spor arabadaydı. "Bu ne şimdi?" dedim terslikle. "Sabah sabah buraya mı çekilir bu? Millet işine nasıl gidecek?" Araca ilerlemiş, ön camından içine bakarak arayabileceğim bir numara bulmaya çalışmıştım. Siyah camın içini asla göremediğimde bakışlarım tek seçenek olan adama döndü. "Sen bu aracın sahibini tanıyor musun?"

Alanın ortasında elleri cebinde beni izliyordu. Söylediğim şey karşısında ciddiyetle başını salladı. "Yakinen tanırım."

"Ara nerdeyse gelip şuradan çeksin."

Dudak bükerek başını eğdi. "Gelebilecek bir noktada olduğunu sanmıyorum."

"Bunu öylece bırakıp gitti mi yani?"

Kaşları havalandı. "Gitmemiş de olabilir. Ne bileyim ben." Eli yanımdaki siyah araca döndü. Benim normal boyuttaki arabamdan daha yüksek bir araçtı. "Ayrıca benim de arabam orada. Sen kadar panik yapmadım. Biraz rahat ol."

Maalesef arabalarımız yan yanaydı ve spor araba tam da ikimizin önündeydi. Başka bir köşede yer kalmadığı için buraya çekmesini hem anlıyor hem de anlamıyordum. Bugünkü mentalim hiçbir şeyi anlayamazdı. Çok şey söyleyebilirdim ama ifadesizce bakmak dışında bir şey yapmadım. İşe geç kalmaktan nefret ederdim. *Genel olarak her yere geç kalmaktan nefret ederdim.*

Evren gerçekten sabrım üzerinde oynuyor olmalıydı. Derin bir soluk verip telefonuma uzandım. Yönetici Nadime Hanım ya da Fazıl Bey'i bu saatte uyandırmak istemezdim ama yapacaktım.

"Çekici mi arıyorsun?" dedi.

"İtfaiye," dedim yüzüne bakmadan. Aramayı başlatıp telefonu kulağıma yasladım. "Aracı yakacağım. Gelip söndürsünl-"

Cümlemin devamını yutmama neden olan şey cebinden çıkardığı anahtarın bir tuşuna basması ve spor arabanın ışıklarının hızla yanıp sönerek açıldığını belli etmesiydi. Şaşkınlığım oldukça yerinde bir tepkiydi. Aynı saniyelerde Nadime Hanım'ın sesini duyabiliyordum. Sabahın körü olmasına rağmen telefonu açmış hatta dinç bir sesle cevaplamıştı.

"Günaydın Aslıhan kızım. Bir şey mi oldu?"

Güntekin elinde anahtarla bana sırıtırken sadece göz kırpıştırabildim. Maddi durumu ve bu arabayı nasıl aldığıyla ilgilenmiyordum. Mesele hiç olmayacak bir günde sinir sistemimle oynamasındaydı. Üstelik keyifli sırıtışı devam ediyordu.

Nadime Hanım, "Aslıhan?" dediğinde gözlerimi kapatarak yutkundum. "Kızım, iyi misin?"

"İyi," dedim durumu toparlamak adına. "Çok iyi. Günaydın demek için aramıştım." Elimi saçlarıma daldırıp geri savurdum. "Bir de bir şey sormak istiyorum. Emekli savcısınız, bilirsiniz. Bir arabayı kundaklasam sizce kaç yıl yerim?"

Güntekin'in gülüşü bu soruyla büyümüş, keyifli bir kahkaha atarak ilerlemişti. "Kasten yaparsan bir yıldan başlar dört yıla kadar çıkar," diyen sesi alanda yankılandı. "Yerinde olsam denemezdim."

Nadime Hanım ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. "Kızım sen iyi misin?" demekten öteye geçemedi. "Güntekin'in sesi miydi o?"

Uzun zamandır bu apartmanda olmalıydı. Ev sahipleri söz konusu o olduğunda daha sevecen bir hâle bürünüyordu. "İyiyim," diyerek geriledim. "Kusura bakmayın tekrar, rahatsız ettim." Telefonu kapatmış, arabamı açarak çantamı ve telefonu yan koltuğa savurmuştum. Dik bakışlarımın hedefinde spor arabanın kapısını açan o vardı.

"Tekrar ediyorum," dedi keyifle. "Fazla gerginsin Karakurtçuk."

"Sen de fazla ve bir o kadar da boş konuşuyorsun." Göz devirerek araca binerken sesimi yükseltmiştim. "Çek şu arabanı. Geç kalıyorum."

Ön camdan, yavaş ve ağır hareketlerle koltuğa kurulduğunu görebiliyordum. Asla acelesi yoktu. Beni görebilmek adına camını açtığında yeniden yüz yüze gelmek zorunda kalmıştık. Elimle hızlı olmasını anlatmaya çalışıyordum. Öyle bir noktaya park etmişti ki ileri gitse olmayacak, geri gitse direğe çarpacaktı. Milimetrik hareketlerle bunu düzeltmeye çalışıyordu. Dayanamayarak başımı camdan uzattım.

"O arabayı öyle park ederken aklından ne geçiyordu?

O da başını camdan dışarı uzattı. "Ben biraz deli yatarım."

Ya sabır dilendim. Bakışlarım kolumdaki saatteydi. Ankara'da fazla trafik olmuyordu ama sabah saatlerinde yoğunluğun yaşandığı noktalar vardı ve daha ilk haftadan müdür olarak okula geç kalmak istemiyordum. Bu durum imajım açısından oldukça kötü olurdu. Takıntılıydım işte, geç kalamazdım!

O ise hâlâ küçük manevralar içindeydi. Söz konusu o olduğunda bilerek mi yapıyordu yoksa ciddi miydi, emin olamıyordum. Zira henüz tanıdığım biri değildi ve ona dair emin olduğum tek şey delinin teki olduğuydu. Onun çabadan uzak manevralarını hayretle izliyordum.

Daha fazla dayanamayarak araçtan hızla indim. Açık camından yakasına yapışıp dışarı çekmediğim için şanslıydı. "İn şuradan," dedim terslikle.

Direksiyonla sırf beni uyuz etmek için oynadığına emindim. Araba sürmeye bu denli yabancı olamazdı. Bakışları bana döndü. Yalandan bir etkilenişle bakıyordu. "Gerçekten arabayı kundaklayacaksın, değil mi?"

"Hoşuna gidecek gibi."

Yine sırıttı. "İçimiz ısınır, fena mı? Sabah sabah her yer buz gibi."

Aracın kapısını sorgulamadan açmıştı. Bir adım geriledğimde artık dışarıdaydı. Dikleştiğinde benden uzundu ve ona bakmak için başımı hafifçe kaldırmam gerekiyordu. Aramızda bir adımdan daha az bir mesafe varken sadece küçük bir an dik bakışlarımda oyalanmış ve kenara çekilmişti. Eli *buyurunuz* der gibi kapıya döndü. Bu iddialı eylemine tereddüt etmeden önünden geçip araca binerek cevap verdim.

Kapıyı şiddetle kapatarak aracı yeniden çalıştırmıştım. Gözlerim aynalardayken bu durumdan kurtulmaya üç manevranın yeteceğini bilecek kadar şoförlük deneyimim vardı. Yanılmamış, üç hamleyle aracı bulunduğu noktadan almıştım. Ve artık bilerek yaptığından da şüphem kalmamıştı. Biraz bile olsa şoförlüğü olan birisi buradan rahatça çıkardı.

Bu gerçeğin bir anlık öfkesiyle arabanın kapısını az önce yanından geçtiğim direğe yaklaştırıp, dikiz aynasını parçalayacak şekilde çarptığımda asla pişman olmadım. Benimle uğraşmak istiyorsa bunun o kadar eğlenceli olmadığını bu sayede öğrenecekti. Yersiz taşkınlıklara tahammül edecek kadar sabrım yoktu. O eğleniyor olabilirdi ama ben eğlenmiyordum.

Arabayı çıkışın solunda kalan noktaya getirdiğimde hızla durup araçtan indim. Topuklarımın üzerinde ona doğru döndüğümde yüzünde ne bir öfke vardı ne de şaşkınlık. Aksine hâlâ elleri cebinde beni izliyordu. Yamulan dikiz aynasına bakarken etkilenmiş bir şekilde dudak büzdü.

"En azından kundaklamadın," dedi sakinlikle.

Yanından geçip arabama ilerledim. "Nadime Hanım'dan numaramı alır masraflar için yazarsın. Hatta söyle o yazsın. Mümkünse bir daha seninle iletişim kurmayalım."

"Bilerek yaptığını kabul ediyorsun yani?"

Oldukça nettim. "Tabi ki."

Bakışları kısa bir süre yüzümde oyalanmış, daha sonra dudaklarının içinde boğulan boğuk bir kahkaha atmıştı. "Araba benim değildi. Sahibine sana ulaşmasını söylerim."

Arabama binerken duraksamam için yeterli bir hamleydi. Şaka mı yapıyordu yoksa ciddi miydi asla ayıramıyordum. "Ne?"

Elleri hâlâ cebindeyken spor arabaya ilerledi. "Benim değildi ama bu hasarla benim olur gibi." Aracın kapısını açarken işaret ve orta parmağını birleştirip alnına yaklaştırmış ve kendince bir selam vermişti. "Teşekkür ederiz Karakurtçuk." Araca binmiş, çalıştırıp az önceki amatörlüğünün aksine muazzam bir profesyonellikle ilerlemişti. Bunu yaparken, "Akşam tuz istemeye gelebilirim komşum. Birbirimize destek olalım lütfen," demeyi ihmal etmemişti.

Dudaklarındaki o gülüş hâlâ aynı noktadaydı. Adam duruşunu asla bozmadan eğleniyor, her şeye ciddiyetsiz bir cevap veriyordu. Hızla uzaklaştığında arkasından hayretle bakakaldım.

Kamera şakası olması ihtimal dahilindeydi. Zerre muhabbetimiz yokken kırk yıllık ahbap gibi davranması da işin cabasıydı. Arabama binip hızla arkasından çıktığımda köşede beni görmüş olmalı ki korna çalmıştı. İkimiz dışında yolda kimse olmadığı için *bunu bana yapmamış olsun* temennim boşunaydı.

Yol ayrımında bakışlarımız bir kez daha denk düştüğünde başımı umutsuzca iki yana sallarken direksiyonu onun tam tersi yönüne kırdım. O sola gitti ben sağa. Telefonuma düşen mesajları bir kez daha sessize alırken hedefim okul, Bugüne dair tek temennimse, elimden alınan ne varsa geri almaktı.

******

Ankara'nın sabah trafiğinden sıyrılıp sessiz mahallelerinden birine girmiş yavaşça ilerliyordu Güntekin. Bu şehri seviyor, herkes gri olduğunu iddia ederken o sessizliğinden hoşlanıyordu. Çok yer gezmişti ama güneşi

batarken gökyüzünde bıraktığı turuncu ışığın en güzel tonunu sadece bu şehrin semalarında görmüştü.

Yamukluğuna rağmen içindeki kablolar sayesinde ayakta duran dikiz aynası, perişan bir hâlde diğer tarafta sallanırken gözleri kendi kapısının yanındaki dikiz aynasındaydı. En azından bunu sağ bıraktığı için şanslıydı. Ve yine şanslıydı ki kendi arabası değildi.

Araba büyük bir sitenin önünde durmuş, birkaç saniye içinde site girişinde beklediği kişi, Atlas belirmişti. Her zamanki gibi okul üniforması içindeydi ama bu kez beyaz gömleği, kravatı ve ceketi daha özenli; dağınık saçları ise düzgün, hatta taranmıştı. Bu onun için şaşkınlık vericiydi. Çünkü hiçbir zaman onu bu denli düzenli görmemişti.

Güntekin henüz liseye giden bu gence her baktığında uzun yıllar önce kaybettiği arkadaşı Özgür'ü hatırlıyordu.

Atlas'ın duruşu, bakışı, konuşması ve gülüşü tamamen babası, Özgür'ün kopyasıydı. Ona ne zaman baksa zihnine düşen an aynıydı. Yanan bir araba, kanlar içindeki Özgür ve alevler.

Bu hayattaki serüveni son bulacaksa bunun F-16 koltuğunda olmasını isteyen Özgür Şahin Kankılıç beş yıl önce bir arabanın içinde bu hayata gözlerini yummuştu. Ona dair son anı Güntekin'in aklına mıh gibi kazınmıştı.

Polis telsiz seslerine karışan ambulans sirenleri ve derin bir karanlık içinde acımasızca yanan araca bakıyordu. Özgür'ü o araçta değil, hızla ilerleyen bir sedyenin üzerinde gördüğünde koşar adım yanına o yöne gitmişti. Geçmiş, boğazına tüm ağırlığıyla çökerken kandan nefret eder, insan bedeninde gördüğü her yara zihnine acı bir çizik atardı.

Kuş sesleri.

Guk, guk guk.

Adım sesleri.

Tak, tak, tak.

Islık sesi.

İnce, tiz ve kendi ritminde.

Adımları sedyede kanlar içinde yatan Özgür'e ulaştığında; birlikte uçtukları, eğitim aldıkları, ilk yalnız uçuşlarını yaptıkları için ekip arkadaşları tarafından ıslatıldıkları anılar sızlıyordu içinde. Kanla kaplı eli kavradığında her şey için çok geçti. Özgür'ün gözleri çoktan kapanmış, son nefesini vermiş, yüzüne çekilen siyah örtüyle siması yer yüzünden

silinmişti. O andan sonra Güntekin'in tek hedefi ondan geriye kalana, oğluna göz kulak olmaktı.

Başına buyruk ve düzensiz yaşamıyla bilinirdi. Onu yeryüzüne bağlayan tek kuvvet ise Atlas'tı. Görevlerden döndüğünde ona gider, her derdine bir baba gibi koşardı. Çünkü öylece ortada kalmanın ne demek olduğunu bilecek kadar yere çakılmışlığı vardı.

Bu düşünceler içinde gencin ona doğru koşusunu izlerken dudaklarında derin bir tebessüm vardı. Atlas hızla kapıyı açmış, çantasını arka koltuğa savurarak yanına kurulmuştu. "Günaydınlar Boss."

Elini ileri uzattığında Güntekin her zamanki gibi ona uzatılan eli kavramış ve bir takım çalışmasını başarıyla sonlandırmış gibi selamlaşmışlardı. "Günaydın genç." Aracı yeniden çalıştırmaya hazırlanırken onu durduran Atlas'ın aniden yükselişiydi.

"Bekle Güntekin amca," demiş ve hızla arabadan çıkmıştı. "Bugün görsel sanatlar dersimiz vardı. Dosyamı evde unuttum. Hemen geliyorum."

"Lan oğlum!" dedi Güntekin ama çok geçti. Kapı çoktan kapatılmış, Atlas koşarak siteye yönelmişti.

Onu her gün okuluna bırakmıyordu ama bazen Atlas mesaj atarak gelmesini istiyordu. Muhtemelen kızlara hava atması gereken bir gündü. Başını umutsuzca salladı. "Benden daha sorumsuz biriyle ilk defa karşılaşıyorum. Babası da böyle değildi ki diyeyim *babana benziyors*-"

Cümlesini yutmasına neden olan şey ileride gördüğü kadındı. Ferda, Özgür'ün eşi ve Atlas'ın annesiydi. Site girişinde belirmiş, içeri koşan Atlas'a anahtarı uzatmış ama uzaklaşmamıştı. Omuzlarına dökülen siyah saçları, bedenini sarmalayan krem rengi elbisesi, uzun kaşe montu ve topuklularıyla yine son derece şık ve özenliydi. Büyük bir şirketin muhasebesinde çalışıyordu.

Ona doğru ilerlediğini gördüğünde hızla arabanın camını kapattı. İmkânı olsa araç kapılarını da kilitler kendini buraya hapsederdi. Arkadaşına dair her anıya kıymet veriyor, hâlâ el üstünde tutuyordu. Buna ondan geriye kalan oğlu ve eşi de dahildi. Ama Ferda eşini kaybettiği günlerde desteğini esirgemeyen Güntekin'e âşık olmaya ve bunu çekinmeden göstermeye başladığında işler tam tersine dönmüştü.

Güntekin onu gördüğü her yerde kaçıyor, bakışlarını yere eğiyor ya da iletişim kurmamaya çalışıyor; tüm bunları yaparken Atlas ve Derviş Yarbay'ın bu saçma durumu fark etmemesini diliyordu. Özgür onun dostu, Derviş yarbayın oğlu, Atlas'ın babasıydı. Dileği Ferda'nın da eşi olarak

kalmaya devam etmesiydi. Hayatına bir başkasıyla devam etmek istiyorsa edebilirdi ama o kişi asla Güntekin olmayacaktı.

Sıkıntıyla oflamış, aracın ön kısmındaki güneş gözlüklerine uzanmıştı. Ferda'yla konuşmak zorunda kalmadan Atlas'ın gelmesini umuyordu. Oğlunun yanında gayet makul olan Ferda'nın davranışları Atlas yokken değişiyor, imaları ve bakışlarıyla sabrını sınıyordu. Nicedir içten içe hissettiği bazı şeyler vardı. Asla itiraf etmek istemiyordu ama Özgür öldükten sonra belirginleşmeye başlayan bu durum her şeyi özetliyordu.

Kapalı cama tıklatıldığını duydu ama tepkisizliği seçti. Araç müzik çalarına uzanıp açtı. Berk'in tarzının rap oluşu bugüne dair *şanslıyım* diyebileceği tek şeydi. *Ceza*, *Neyim Var ki* diyordu.

"Ben bugünde yaşıyorum yarın da meçhulüm
Bin yasak ve bin cezayla ilelebet mi yaşıyorum?
Bir bal olsam damlasam
Bu yeryüzünde bir kalbim nefretim ve var olan bin cezam.."

Ferda cama daha şiddetli vurduğunda sesi daha çok açtı. Ferda inatla cama vurmaya devam ettiğinde sıkıntıyla soluyarak camı açmaktan başka çaresi kalmadı. Çevreden onlara dönen bakışları fark ettiğinde sıkıntısı büyüdü. Ferda'ya güneş gözlüklerinin ardından bakmayı tercih ederdi zira kendisi ona değen her bakışı bir mesaj olarak algılıyordu. İnkâr etmeyecekti, oldukça güzel ve alımlı bir kadındı. Güzel bir çehresi, kızıla çalan kahve gözleri vardı ama onun için sadece arkadaşının sevdiği kadın ve karısıydı.

Üzerindeki dik bakışları gördüğünde *ne var* der gibi kafa salladı.

Cevap oldukça imalı bir tonda geldi. "Günaydın Güntekin."

Her şey gibi bunu da şakaya vurmayı denediği günler olmuştu ama Ferda asla anlamıyor, daha da umutlanıyordu. En sonunda çareyi onu gördüğü her yerden kaçmakta bulmuştu ama etkili olduğu söylenemezdi.

İfadesizce başını salladı. "Günaydın."

"Nasılsın?"

"İyi."

Ferda yine ima doluydu. "Ben de iyiyim."

"Ne güzel, Allah daha iyi etsin."

Aralarında beliren küçük sessizlikte Güntekin'in bakışları site girişindeydi. Sadece Atlas'ı bekliyordu. İstemediği ortamlarda bulunduğunda canı sıkılıyordu. İstemediği insanlarla yüz yüze gelmek

zorunda olduğunda da canı sıkılıyordu. Yani genel olarak Güntekin Agâh'ın canı sıkılıyordu.

Ferda'nın elini direksiyondaki elinin üzerinde hissettiğinde bakışları ona dönmüş, kaşlarını çatarak elini ateşe değmiş gibi hızla geri çekmişti. Güneş gözlüklerini çıkarıp açık camın diğer tarafında kalan kadına bakarken her zamanki sakinliğini korumaya çalışıyordu. İşi şakaya vuramadığı her an öfke krizi geçirebileceğinden herkes bihaberdi. *Güldüğü anların kıymetini bilmeliydiler.*

Elinin altından hızla sıyrılan elle Ferda bir adım gerilemiş, dudakları hayretle aralanmıştı. "Güntekin!" dedi setçe.

"Ferda, inan hiç sırası değil," dedi hızla.

"Böyle yaparak senden vazgeçeceğimi mi düşünüyorsun?"

Sıkıntı dolu bakışları yeniden site kapısına döndü. Ona karşı olan bu hislerin farkındaydı. Uzun süre konduramamış, daha sonra görmemezlikten gelmeyi seçmişti. Ama Ferda özellikle son iki yıldır kontrolden çıkmış gibiydi. Duygularını asla saklamıyor, her fırsatta, yalnız kaldıkları her an belli etme gereksinimi duyuyordu. Ona bunun olmayacağını defalarca anlatmasına rağmen inatla devam ediyor, tüm meselenin arkadaşı Özgür olduğunu sanıyordu.

Bıkkın bakışlarını Ferda'ya çevirmek zorunda kaldı. "Hayır Ferda, artık kendine gelmen gerektiğini düşünüyorum."

Bu cevap, karşısındaki kadınının dudaklarında ukala bir gülüşün belirmesine neden olmuştu. "En son bir doktorla takılıyordun. Ne oldu? Yine mi hemen bitti?"

İfadesizdi. "Yani?"

Ferda'nın gülüşü büyümüş, kendinden emin bir hâl almıştı. "Eninde sonunda bana geleceksin."

Çok şey söyleyecek oldu Güntekin ama yuttu. Adamakıllı bir ilişkisi asla olmamıştı çünkü sabit kalamaz, bağlanamaz, yeryüzünde hiçbir çatının altına sığmazdı. Kendi düzeninde yaşardı. Kimsenin kalbini kırmaz, boş ümit vermezdi. Kendince eğlenir ya uçar ya güler ya da bulutların arasına saklanırdı. Yeryüzüne düşen hiçbir adımında bağlılık yoktu. Ruhunda kanatları, omuzlarında özgürlüğüyle yaşardı.

Çok küçükken yeryüzündeki kökleri kopmuş ama kimsenin ruhu duymamıştı. Artık onu dizginleyecek hiçbir ip yoktu. Bağları gökyüzünde, toprağı bulutlardaydı.

Çok şey söylediği anlar olmuştu ama Ferda hiçbirinden anlamıyor, inatla bu bağımsız yaşamının kaynağının kendisi olduğunu düşünüyordu. "Hayal dünyanın maşallahı var," dedi ağzının içinde. "Git roman yaz." Site girişinde onlara doğru koşan Atlas belirdiğinde dikleşti. "Atlas geliyor, sus!"

Ferda omuzlarına düşen siyah saçlarını geri savururken yüzündeki ifadeyi anında silmiş, anaç bir gülüş kuşanarak Atlas'a bakmıştı.

Atlas nefes nefese kalmış bir hâlde, "Selam anne," diyerek arabaya bindi. Ferda'nın attığı minik öpücüğe tatlı bir gülüşle karşılık verirken Güntekin hızla arabayı çalıştırdı. Ferda'nın elinin arka kapı koluna gittiğini gördüğündeyse zerre düşünmeden gaza basmıştı.

Atlas'ın bakışları küçük bir an arkalarına döndü. "Güntekin amca, sanki annem de bizimle gelecekti."

Dikiz aynasından kadının onlara baktığını ve Atlas gelmeden önceki şeytani ifadeye büründüğünü gördüğünde şaşırmadı. Güneş gözlüklerini yeniden taktı. "Sen gelmeden önce söyledi. Kendi arabasıyla geçecekmiş."

Atlas sorgulamamış, omuz silkerek önüne dönmüştü. "Öyle diyorsan öyledir. N'aber?"

"İyi..." Bir eli direksiyondayken diğerini Atlas'ın saçlarına daldırarak dağıttı. "Bu tip ne şekerim?"

Atlas, taranmış saçlarına uzanmış elleri hızla uzaklaştırırken, "Amca dur ya!" demiş ve gülmüştü. Önündeki aynaya bakarken yeniden saçlarını düzeltmeye çalıştı. "Okula yeni bir müdüre geldi ve çok disiplinli. Bugün hepimizin kılık kıyafetini kontrol edeceğini söyledi. Özenli olmam lazım."

"Ne zamandır bu kadar söz dinler oldun lan?"

"Yeni müdireyi gördüğümden beri." Heyecanla dikleşmişti. "Amca, görmen lazımdı. Çok havalı bir kadın. Yusuf onun kim olduğunu bilmeden üzerine yürüdüğünde bile duruşunu bozmadan," derken o anı yeniden yaşar gibi ciddiyetle dikleşmişti. "*Kes* diye öyle bir bağırdı ki tüm bahçe anında sustu. Acayip otoriter birisi!" Bakışları kendi tarafındaki kırık dikiz aynasına takıldı. "Bu arada bu Berk abinin arabası değil mi? Aynaya ne oldu?"

Güntekin aynaya göz ucuyla bakmış, dudaklarında yarım bir gülüş belirmişti. "Yeni komşum tanışma hediyesi verdi."

Atlas'ın kaşları havalanmıştı. "Yeni komşun manyak olabilir mi?"

"Hafif bir gerginliği var da manyaklığından henüz emin değilim."

Yüz hafızası kuvvetliydi ve bir gördüğü simayı uzun süre unutmazdı. Aradan geçen zamana rağmen Aslıhan Karakurt'u soğuk bakışları, ters sözleri ve burnu dik hâlleriyle hatırlıyordu. Tıpkı arkadaşının düğünündeyken ensesinde gördüğü kâğıttan uçak dövmesini de çok net bir şekilde hatırladığı gibi... Kanatları olan hiçbir nesneyi ve işlendiği yeri unutmazdı. Beklemediği şey onun aniden alt katında belirmesi ve komşusu olmasıydı.

Her şeye terslenen, huysuz, aksi ve ukala birisi olduğuna onu gördüğü iki anda bile emin olmuştu. Kehribarın en farklı ve açık tonuna sahip gözlerine bakarken insan üşüyor, bazen ne yapacağını kestiremiyordu ama bu gerginliği Güntekin'in eğlenmesi için yeterliydi.

Amacı yoktu, canı sıkılıyordu. Uğraşacak adam kalmamıştı ve elinde yeni bir kan vardı. *Değerlendirmeliydi.*

"Şikâyetçi oldun mu?" dedi Atlas.

Güntekin oldukça boş bakıyordu. "Neden olayım?"

"Aynayı parçalamış amca ve üstelik araba senin değil."

Onu da parçalayabilirdi. Bu yaşanmadığı için şanslıydı. "Evet. Tam olarak bu yüzden aynayı kırarken onu izlemekten fazlasıyla keyif aldım. Yarın da diğer aynayı kırdırırsam rahatlayacağım."

"Anlaşılan Berk abi yine ceza almış."

Sessiz kalmıştı. Ekibiyle bir aile gibi olduklarını herkes bilir, çevresindeki herkes onları tanırdı. Son yıllarda dünyası bu ekipten ibaretti. "Sen onu bunu boş ver de kravatını düzelt," derken bir eli Atlas'ın kravatına uzandı. "Yeni müdüre senin de kâbusun olmasın sonra."

Atlas hızla kendine çekidüzen verdi. Yol boyunca derslerinden, okulundan ve arkadaşlarından bahsederken Güntekin sadece dinlemişti. Onu okula bıraktığında bile neşeli bir gülüşle bahçeden içeri girdiğini görmeden uzaklaşmamıştı. Bakışları okulun önüne takıldı. Birkaç kişiyi daha babasının veya annesinin bıraktığını gördüğünde Atlas'ın neden düzenli aralıklarla ona mesaj atıp okula bırakmasını istediğini anlıyordu. Amacı hava atmak değil, babasızlığın içinde bıraktığı boşluğu doldurmaktı.

Zira Ferda hiçbir zaman Atlas'ı okuluna bırakmazdı ve bırakmayacaktı. İşi daima önde gelir, Atlas'ın her şeyi halledebileceğini düşünerek kendi hâline bırakırdı. Oysa Özgür, oğlunu yıllarca omuzlarında taşımış, ayağına taş değmesine izin vermemişti.

Yeniden yola koyulmadan hemen önce okul bahçesinde gezinen bedeni gördü. Ayağı gazın üstünden geriledi ve hızla frene bastı. Gözleri kısıldı,

camı hızla açıp gözlüğünü burun ucuna indirerek karşısındaki manzaraya baktı. Yeni komşusu Karakurtçuk tam olarak buradaydı. Koşarak okula yetişmeye çalışan çocukların verdiği selamı minik bir baş hareketiyle alırken yerde çöp toplayan bir kızla erkek öğrencinin başındaydı. İfadesi daimî soğukluğunda, duruşu dikti.

Parmağını merdivenlerde koşan erkek bir öğrenciye çevirdiğini gördü. "Dur, adın ne senin?"

"Tayfun, hocam."

"O kravatı düzelt içeri öyle gir."

Bu sahnelere şahit olan Güntekin, Atlas'ın bahsettiği yeni müdürün Aslıhan olduğunu anladığında dudaklarından kesik bir kahkaha döküldü. "Son günlerde harbi canım sıkılıyordu." Kelimeler keyifle dudaklarının üzerinden sıyrılıyordu. "İyi oldu bu iyi. Uğraşacak adam çıktı bize."

Her zamanki sesli, gür kahkahasını attı. Camı kapatmış, gözlüğünü takmış ve gaza basmıştı. Trafikten sıyrılıp hava üssüne geldiğinde herkese selam veriyor, laf atması gerekene laf atıyor; kimiyle uğraşıp kimiyle dalga geçerken kendisine verilen selamları da keyifle kabul ediyordu

Hâkî yeşili tulumunu kuşanıp odasına yöneldiğinde kapısının önünde bekleyen Berk'i gördü. Yüzündeki vahşet ifadesine bakılırsa hem dün hem bu sabah toplu taşıma kullanmak onu canından bezdirmişti.

"Komutanım," diyerek dikleşti. "Günaydın."

Güntekin'in cevabı sadece arabasının anahtarını eline bırakmak oldu. "Aynanı kırdım çiçeğim," dedi dünyanın en normal şeyini söyler gibi. "Cezan bitmedi. Git aynayı tamir ettir akşama anahtarı geri getir. Yarın diğer aynan kırılabilir, haberin olsun." Omuzuna şefkatle dokundu. "Haydi bakalım, uç hatta ışınlan."

Berk'in mavi gözleri irileşmiş, dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı. "Kırıldı mı?"

Keyifle onayladı. "Motor bisikletine de aynı şeyi yapmamı istemiyorsan iki saniye içinde önümden yok o-"

Cümlesinin bitmesine gerek bile yoktu. Berk hızlı bir selam vermiş, arkasını dönüp âdeta koşarak uzaklaşmıştı. Köşeyi dönerken karşısına çıkan Cihangir yüzünden duraksadığında birbirlerine yine oldukça ters bakışlar atmaya başlamışlardı.

Cihangir *sessizce uza* der gibi başını sallarken Berk belli belirsiz parmağını salladı.

"Lan yine mi?" diye bağırdı Güntekin.

Anında ciddileştiler. Berk koşarak uzaklaşırken Cihangir, Güntekin'in önünde saygıyla selam vermiş, tamir ettiği saati uzatmıştı. "Buyurun komutanım."

Eline aldığı köstekli saatin kapağını açıp kontrol etti. Sağına soluna bakıp kusur arandı. Bulamadığında ucundan asılan ipi çekip koparark kendine yeni bir kusur oluşturdu. Aynı şeyi yıllardır kısır bir döngüde yaşayan Cihangir'in omuzları düşerken Güntekin saati karşısındaki gencin tulumunun cebine sıkıştırdı.

"Git yine tamir et şekerim."

Cihangir onaylamaktan başka bir şey yapamadı. Saygıyla selam vererek geriledi. İtiraz etme şansı yoktu.

Keyfini asla bozmadan odasına giren Güntekin'in bugünkü çalışma planı sadece evrak işleriydi. Eğitim uçuşu yarın olacaktı. Bu onlar için olağan bir döngüydü çünkü ekip için esas olan gökyüzünde aynı anda bir bütün gibi hareket etmekti. Birinin hatası hepsini yok edebilirdi. Uçuş becerisini arttırmak, tecrübe aktarımını sağlamak ve takım uyumunu korumak için düzenli eğitim uçuşları şarttı.

Oysa bugün de gökyüzünde olmak isterdi. Evraklarla uğraşmak fazla sıkıcıydı ama başka yapacak hiçbir şeyi yoktu. Bıkkınlıkla işine gömüldü. Çünkü bu can sıkıntısı ruhuna ezelden aşinaydı ve asla geçmeyecekti. Yeryüzündeydi, yani onu kabul etmeyen topraklarda. Burada her şey sıkıcıydı. Ev yoktu, düzen yoktu, bekleyenler yoktu. *Böyle bir derdi de yoktu*. Tüm bunların bir gün biteceğine inanacak kadar umut dolu olmayı ise çoktan bırakmıştı.

******

Kapım tıklatıldığında bakışlarım evraklardan kalkmış, sese dönmüştü. Gerginliğimi belli etmemeye çalışırken daha da soğuk bir imaj çizdiğimin farkındaydım ama şu an için kendime dahi sunabileceğim bir çözüm önerim yoktu.

Dün yaşananları saymazsak resmî olarak okulda ilk günüm değildi ama ilk haftamdı. Öğretmenler ve idare kadrosuyla tanışmak için kısa bir toplantı yapmış, okul bahçesinde toplanan öğrencilere daha resmî bir

şekilde kendimi tanıtmıştım. Tam gün olan okulda, okul sonrası pek çok egzersiz ve destekleme kursu yapıldığı için akşama kadar hareketlilik devam ediyordu. Öğrencileri başarılı, öğretmenleri çalışkan ve iş bilen insanlar gibi görünüyordu. Ama muazzam bir disiplin sorunu vardı. Herkes başına buyruk ve sorumsuzdu. Bu denli disiplinden uzak bir düzende gösterdikleri başarıdan etkilenmekse elde değildi.

Tanışma bittikten sonra odama çekilmiştim. Okul düzeni, yapılacak etkinlikler, öğretmenler ve öğrencileri tanımam gerekiyordu. Eski dosyaların içine boğulmak bir noktada iyi gelmişti ama gözlerim hep saatteydi. Saat 17.00'de gerçekleşecek dernek görüşmesi için şu an sadece kendimi işle oyalıyordum.

Kapıda bekleyene, "Gelebilirsiniz," derken aniden ayaklanmamın nedeni saatin denk düştüğü rakamlardı.

Dosyalara gömülüp sabahtan beri beklediğim görüşme saatini kaçırmak üzereydim. Hızla toparlanırken içeri giren öğretmenlerden biriydi. Anlık bir düşünmeyle zihnim gelen kişinin Müzik öğretmeni İnci Karakum olduğunu hatırladı. Sabah öğrencilerin içeri alımı esnasında tanışmış ve bayrak törenleri üzerine konuşmuştuk. Mümkün olsa İstiklal Marşının coşkusunu her an yaşatmak isterdim.

"Buyurun." Sesim soğuk ve otoriterdi.

"Merhaba hocam," diyerek içeri giren İnci Hoca pek sevimli ve güleçti. Bana anlamsızca kız kardeşim Gülhan'ı anımsatmıştı. O da benim aksime daima gülerdi. Sıklıkla kavga ederdik ama en nihayetinde kız kardeşti ve dertleşeceksem sadece onu arardım.

Üzerindeki etnik desenli yeleği, spor ayakkabıları, bol pantolonu ve omuzlarına dökülen koyu kahve saçlarıyla bana bakıyor, koyu gözleri neşeyle parlıyordu. Düz saçları, sivri çenesi ve tatlı simasıyla oldukça güzel bir kadındı. Tarzı abartıdan uzak olmasına rağmen garip bir şekilde alımlı görünüyordu.

Masamın düzenli olduğundan emin olduğumda askılığa yöneldim. Ona doğru bir adım atarak, "Dinliyorum İnci Hoca'm, buyurun," dedim. Sesimde acele etmesini belli eden bir ton vardı. Temennim fark etmesi yönündeydi yoksa çekinmeden yüzüne söylerdim.

"Yeniden merhaba," dedi tatlı tatlı gülerken. "Öğretmenler odasında söyleyemedim. Hoş geldiniz."

"Sağ olun. Konu neydi?" Montumu giydim. Çantamı takıp topuklarımın üzerinde yeniden masama yönelmiş, arabamın anahtarını alıp gerilemiştim.

"Okulu sevdiniz mi?"

Koştururken kaşlarım havalandı. "Deniyorum."

"Seveceğinize eminim." Gülüşü tatlı bir alıklığa büründü. "Herkes sizin için aksi, korkutucu diyor ama hiç de öyle değilsiniz. İki günde herkesi yola getirdiniz. Eminim birkaç haftaya tamamen alışırsınız."

Samimi havasına bakılırsa muhabbete gelmiş gibiydi. Lâkin saate baktığımda sürenin azaldığını görmek daha da gerilmeme neden oldu. Anlamasını umarak odadan çıkma üzere yanından geçerken ifadem soğuktu. Kapıyı açıp koridora çıktım. "Arkamdan gerçekten böyle mi diyorlar?"

Hızla peşimden gelmiş, adımlarıma yetişmişti. Tavrımdan hiç rahatsız olmazken hâlâ gülüyordu. "Evet, öyle diyorlar."

"O zaman hepsine katılıyorum." Merdivenlere yönelmeden önce durup ona döndüm. "Muhabbete geldiyseniz yarın odama gelin size bir kahve söyleyeyim. Şu an bana söyleyeceğiniz çok acil bir şey yoksa çıkmam lazım."

"Var," dediğinde merdivenleri inmeye başlamıştım. Hızlı adımlarıma uyum sağlıyor, yanımda ilerliyordu. "Normalde bunu rehberlik hocası söyleyecekti ama sizden çekindiği için benden yardım istedi."

Yandan baktığımda tatlı bir gülüş daha sundu.

"Siz çekinmiyor musunuz?" dedim.

Hızla başını salladı. "Erkek kardeşlerim sizin gibi. Soğuk bakarlar ama kalplerinin sıcak olduğunu bilirim. Bu karaktere aşinayım yani, çekinmem."

"Erkek kardeşiniz olmadığıma göre dışım neyse içim de odur İnci Hoca'm. Şimdi konuya giriş yapacak mıyız?"

"Tabi," dedi hızla. Hâlâ tatlılıkla tebessüm ediyordu. Bu hâline göz ucuyla kınayarak bakmadan edemedim. Hiçbir zaman bu kadar pozitif olamayacak, olanı da anlamayacaktım. Hayatta benim görmediğim ne vardı da bu kadar mutlu olabiliyorlardı? "Okulumuz her dönem başında spor salonunda tüm okul ve veliler için yemek düzenler. Yeni öğrenciler için oryantasyon, eski öğrenciler için ilişki dinamiğini korumak adına rehberlik servisinin düzenlediği bir etkinlik. Önceki yıllarda aksatmadan yapıyorduk, bu yıl da yapacak mıyız?"

"Yaparız." Okul kapısından çıktığımda yüzüme vuran Ankara soğuğunu umursamadan ilerledim. "Ama bunu sizden değil rehberlik bölümünden dinlemek isterim. Yarın gelip adamakıllı anlatsınlar, çekinmelerini gerektirecek bir durum yok."

Aynı tebessümüyle başını salladı. Ben ilerlerken o kapıda kalmıştı. "Teşekkürler hocam." Tatlılıkla el sallamasıysa beklenmedikti. "İyi akşamlar."

İstemsizce elim hafifçe havalanmış ve aynı hızla geri inmişti. Garip bir tatlılığı vardı ve karşılık vermediğimde içimin rahat etmeyeceğini hissetmeme neden oluyordu. Soğuk ifademle birlikte salladığım elim, benimle oldukça alakasızdı. O an için bunu da umursamadım. Koşar adım arabama yöneldim. Kapıyı açıp koltuğa kurulacağım an benim gibi koşar adım okuldan çıkıp arabasına yönelen Tuğba'yı gördüğümde durdum.

"Hocam," dedim arabasına koşmasını izlerken. "Hayırdır, siz de mi derneğe gidiyorsunuz?"

Cevap vermemiş, göz devirmişti.

"Bence gitmiyorsun. Hatta gidemiyorsun," dedim. "Sanırım en son düzenlenen nöbet listesine bakmadın."

Adımları tam arabasının önünde durmuş, bu defa bana bakmak zorunda kalmıştı. Gözlerindeki nefretten beslendiğim tek insan olabilirdi.

Bakışı imayla tebessüm etmeme neden oldu. "Yanlış hatırlamıyorsam şu an derste olmanız gerekiyor."

Kaşları havalandı. Bir şey söyleyecek oldu ama gülüşümü gördüğünde her ne diyecekse yutmak zorunda kaldı. Montunun cebinden telefonunu çıkardığında okul grubuna atılan kurs nöbeti görevlendirme listesine bakacağına emindim. Düşüncemi yanıltmayacak bir öfkeyle gözlerini yeniden bana dikti. İsmini nöbet listesinin en sonunda görmüş olmalıydı.

"Listeyle mi oynadın?" dedi dişlerinin arasından. "Bunu kafana göre yapamazsın!"

Oldukça sakindim. "Kafama göre yapmadım ki, prosedür böyle. Hocalarımızdan biri hastalanmış. Nöbetçi idarecimize kursa kalamayacağını söylemiş. O saatte dersi boş olanlardan biri de sizdiniz."

"İçeride en az iki nöbetçi öğretmen daha boşta. Sen kime maval okuyorsun! Her şeyi bilerek yapıyorsun."

Ciddiyetle onayladım. "Evet, bilerek yapıyorum." İmalı gülüşüm büyüdü. "Tıpkı senin gibi. Her şeyi bizzat ben, keyfim, kahyası ve tüm yamaklarıyla isteyerek yapıyoruz. Sen sürekli kaçak oynarken ben nasıl şerefimle savaşabilirdim ki? Adil bir savaş istiyorsak düşmana saldırdığı gibi karşılık verilmeli. Öyle değil mi?" Nöbetçi öğretmenler arasında, adil bir dağılımla görevlendirme yapılırdı ve bugünün son dakika talihlisi kendisiydi, yapacağım bir şey yoktu. Aslında bunu kendisi de bildiği hâlde bana saf bir

öfkeyle baktığını görebiliyordum. Bu iş artık projeden çıkmış, inada evrilmişti. Arabaya binip yavaşça ilerlerken açık camdan, "İyi dersler hocam," demeyi ihmal etmedim.

Dersi biter bitmez derneğe koşacağına adım gibi emindim. Onu sandığından daha iyi tanıyordum. Okuldan çıkarken dikiz aynasından arkada kalan bedenini, öfkeyle elini saçlarına daldırdığını görebiliyordum. Onu uyuz etmekten aldığım keyif kelimelere dökebileceğimden fazlaydı.

Kimi için canavarca bir düşünceydi, çoğu da duygusuz bir canavar olduğumu düşünürdü ama hak edene hak ettiği gibi davranmadan duramıyordum. Bana zarar veren birini affedecek kadar yüce gönüllü ve erdem sahibi değildim.

Canavarların, bir zamanlar üzülen ve kırılarak kabuğuna çekilen insanlar olduğunu onlardan kaçanlar asla bilemezdi.

Gergin bir hâlde ilerledim. Dakikalar sonra derneğin merdivenlerini adımlıyordum. Her şey ülkenin en kapsamlı eğitim ve kültür derneklerinden birisi olmanın hakkını verecek ihtişamdaydı. Büyük, görkemli binanın dışı etnik desenli çini motifleriyle işlenmiş, şehrin tüm gri binalarının içinde inci gibi parlıyordu. İçerisi oldukça temiz, aydınlık ve düzenliydi. Merdivenlerin sonundaki cam kapıdan içeri girdiğimde daha ferah bir alana çıktım. Derneğe dair odalar, çalışanlar ve tüm kapılar buradaydı.

Derin bir nefes aldım. Dışarı çıkıp bir sigara içip daha sona buraya gelmek fikri baskındı. İmkânım olsa bu fikri yutmak adına avuç avuç çubuk kraker yerdim ama şu an için imkânsızdı. Derin bir soluk verip çantamın askısını sıkmış ve duruşumu dikleştirmekten başka bir şey yapmamıştım.

Aniden bir ses, "Buyurun," dediğinde bakışlarım sola döndü. Karşımda kumral saçlarını ensesinde sıkı bir topuz hâlinde toparlamış, orta yaşlı, iyi giyimli bir kadın vardı.

"Merhaba." Hızla elimi uzattım.

Elimi kavrayıp sıkarken nezaketle gülümsüyordu. Yüzümde gezinen gözleri hafifçe kısıldığında beni tanıyacak gibiydi. "Aslıhan Hanım?" dedi çok da emin olamayarak.

"Evet, benim. Aslıhan Karakurt."

Ellerimiz ayrıldı. "Ben derneğin yönetici yardımcılarından Aysel Keskinoğlu."

"Memnun oldum."

Ağır bir duruşu vardı. Onu bu dernekte görmesem bile ciddi bir kurumda ciddi bir iş yaptığını anlayabilirdim. "Biz de..." dedi nezaketle. "Ben de tam

sizi aramak üzereydim. Normalde yöneticimiz Hanzade Hanım bugün sizinle tanışacaktı ama acil bir görüşmeye çağırıldığı için az önce çıkmak zorunda kaldı." Eli ileri uzandı. "Buyurun, ben size bir kahve ikram edeyim. Odamda konuşalım."

İlerlediğinde arkasına takıldım. Sessizce masalarında çalışanların yanından geçip geniş alanın solunda kalan koridora yöneldik. Üçüncü kapıdan içeri girdiğinde yine aydınlık bir odaya çıkmıştık. Toplantı salonu olduğunu düşündüğüm alanın ortasında geniş ve uzun bir masa vardı. En uca ilerleyip baştaki kırmızı koltuğun yanında kalan koltuğa yerleşti. Ben de onun ardından sessizce ilerleyip karşısında kalan koltuğa oturmuştum.

"Çay, kahve?"

"Kahve," dedim hızla. "Şekersiz olabilirse çok iyi olur."

Minik bir arama yaptıktan sonra bakışları ve dikkati tamamen bendeydi. "Sizi dinliyorum."

"Asıl ben sizi dinliyorum," derken çekinmemiş, lafı gereksiz cümlelerle süslememiştim. Hiçbir zaman bunu yapamadığım için herkese batıyordum. "Arayan sizsiniz."

Cevabım onu güldürmüştü. "Keskin ve sivri bir kişiliğiniz olduğunuzu duymuştum. Haklılarmış."

İstemsizce bir kaşım havalanmıştı. Beni araştırmalarını beklemiyordum. İfademdeki soruları fark etmiş, parmaklarını masa üzerinde birbirine kenetleyerek bana doğru eğilmişti. "Evet, sizi araştırdık. Açıkçası başta projenizden yana çok ümidimiz yoktu. Sıra dışı ya da farklı olduğunu söyleyemem. Oldukça sıradan ama işlevsel ve geniş kapsamlı. Bu yüzden incelemeye almıştık."

Ona gerçeği söylemek, avazım çıktığı kadar *benim projemdi ama benden çalınmaya çalışılıyor* demek isterdim ama yuttum. İlk görüşmede çocuklar gibi şikâyet etmek istemiyordum. Ki artık bu durumun bir önemi de yoktu. Gerçeği dile getirdiğim an *siz haklıymışsınız* deyip Tuğba'yı saf dışı bırakacaklarını sanmıyordum. Dünyanın adalet düzeninin böyle işlemediğini biliyordum. Tuğba, *ben onun rızasını alıp daha sonra bu projeyi size sundum* diye bir savunma yaparsa gözlerinde yalancı çıkan ben olacaktım ve imajım zedelenecekti. Şu an ona dair hiçbir şeyde risk alamazdım.

"Büyük bir proje," diye devam etti. "Dezavantajlı gruptaki çocukları topluma kazandırmak, aile yapısını benimsetmek için oldukça kapsamlı. Duydum ki siz de şehit çocuğuymuşsunuz. Başınız sağ olsun."

"Vatan sağ olsun," demekle yetindim. Geride kalanlara düşen cümle sadece buydu. Başlarda dili kesiyor, sonra yakıyor, en sonunda acı bir tat bırakıyordu. Ve her şeye rağmen alışıyordunuz.

Hüzünlü bir ciddiyetle onayladı. "Tuğba Hanım bahsetmiştir zaten. Projeniz daha önce de iş birliği yaptığımız Finlandiya'da bir üniversitenin dikkatini çekti. Ama uzun vadeli bir proje olduğu için sadece tek bir kursiyer kabul ediyorlar. Tuğba Hanım sizin projeyle ilgilenmediğinizi söylemişti ama biz evrakların çoğunda sizin adınızı gördüğümüzde aramak istedik."

Mideme ağır bir sinir topu oturdu. Onu yerin dibine sokmadığım için gerçekten şanslıydı. "Teşekkür ederim," dedim.

"Rica ederiz. Şanslısınız ki proje bağışçılarımızdan bir şirketin daha dikkatini çekti. İkinizden birini proje kapsamında yurt dışına göndermemiz ve proje harcamaları da dahil tüm masraflarımızı karşılamamızı istediler. Bir nevi sponsor olacaklar. Hatta Hanzade Hanım da şu an onlarla görüşmeye gittiği için aramızda değil. Aldığı talimatlara göre sizinle kendisi de bir toplantı yapacaktır." Kapı çalınıp kahvelerimiz geldiğinde sessiz kaldık. Yeniden baş başa kaldığımızda kahvesini ilk yudumlayan oydu. "Muhtemelen şirketin bazı özel şartları olacaktır çünkü daha önceki sponsorluklarında da benzer bir süreç yaşanmıştı. Daimî bağışçılarımızdan olmalarına rağmen nadiren sponsorluk talebinde bulunurlar. Bu sebeple şartları biraz zorlayıcı olabilir. Hanzade Hanım döndüğünde daha net bilgi verecektir. Tuğba Hanım ve sizin için bir mülakat düzenleyip ona göre seçimimizi yapmak istiyoruz. Şimdiden söylemiş olayım."

Ciddiyetle başımı salladım. "Hangi şirket?"

"Ertürkler," dediğinde sesi güçlüydü.

Adını duyduğumu hatırlıyordum. Yanlış hatırlamıyorsam savunma sanayisi ve demir çelik dalında adını duyurmuş bir şirketti. Bunu bilmemin tek nedeni kız kardeşim Gülhan ve sonsuz magazin aşkıydı. Bir başka büyük şirket olan Ateşler Grubunun da bu şirketle ortak olduğunu yine onun sayesinde biliyordum. Geçen yaz iki ailenin veliahtları arasında gerçekleşen evlilik, tüm ülkenin konuştuğu ihtişamlı bir düğün ile günlerce magazinden düşmemişti. Gülhan'ın magazin sayfalarını ağzı açık bir şekilde takip ettiğini hatırlıyordum.

Gülhan'la aramızda bir yaş vardı, kendisi Adana'da yaşıyor, evli, mutlu ve huzurlu bir yaşam sürüyordu. Minik kızı Ahsen'i büyütürken annemizin mantı dükkanına yardım ediyordu. Yan yana geldiğimiz her an kavgayla son

buluyordu çünkü ben ne kadar sertsem Gülhan bir o kadar kırılgan ve alıngandı. Her şeye rağmen verdiği bu gereksiz bilgi hatırına bir süre onunla kavga etmeyecek, salak olduğunu iddia ederek hırpalamayacaktım.

"Anladım," dedim. "O zaman şimdilik sizden haber beklemek dışında yapacağımız bir şey yok."

Başını onaylar gibi salladı. "Büyük ihtimalle şirketten biri de bu mülakatta olacak. Dediğim gibi proje ilgilerini fazlasıyla çekti. Şirket sahibinin dezavantajlı gruptaki çocuklar ve aile birliği konusunda zaafları var, bu yüzden Hanzade Hanım'la özellikle görüşme talep ettiler. Keşke ikiniz adına niyet mektubu yazıp ikinize de referans olabilseydik ama dediğim gibi üniversite sadece tek bir araştırmacı kursiyeri kabul ediyor."

Şansımın azalmaya başladığını hissediyordum. İş sadece dernek olduğunda etkileyebilirdim ama şirket dahil olduğunda ne yapacağımı bilmiyordum. Tuğba denen şeytanın eşinin bağlantıları kuvvetliydi. Araya saçma sapan birini dahil edip torpille kazanma ihtimali içimi kemiriyordu.

"Anladım," demekten öteye geçemedim. "Tuğba özel bir şarttan bahsetti ama tam olarak konuşma fırsatımız olmadı. Bu konuda bilgi alabilir miyim?"

Bakışlarına boşluk eklenmişti. "Bildiğim kadarıyla herhangi bir özel bir şart yok."

Derin bir nefes verdim. Tamamen Tuğba'nın hainliğini olduğunu biliyordum.

"Ama sponsor şirketimiz ne der bilemiyorum," dediğinde verdiğim nefes daha yarısında boğazımda asılı kaldı. "Dediğim gibi. Size bilgi verilecek. Merak etmeyin. İkiniz de eşit ve adil bir değerlendirmeye tabi tutulacaksınız. Geçen yıllarda bir ortak iş birliği daha yaptığımızda değerlendirmede kendileri de söz hakkına sahipti. Ertürkler büyük bir şirket. Sponsor oldukları projelerde oldukça özenli ve dikkatli davranırlar. Özel bir şartları olursa da size iletilecektir."

Peki dercesine başımı salladım ama hiçbir şey anlamamıştım. Kahvemi bitirmeden ayaklandığımda o da benimle birlikte ayağa kalkmış, kapıya kadar eşlik etmişti. Oldukça resmî ve benden daha mesafeliydiler. Bir şekilde onları etkilemenin bir yolunu bulmalıydım ama ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Adımlarım gerilerken, "Aslıhan Hanım," dediğinde durup yeniden ona döndüm.

Topuklarının üzerinde üç adım atarak yaklaşmıştı. Dudağının köşesinde belli belirsiz bir tebessüm belirdi. "Şikâyet etmediniz."

"Neyi?"

"Proje aslında sizinmiş ama Tuğba Hanım sizden habersiz bir şekilde bize sunmuş diye duydum." Bir adım daha atmış, hiç kimsenin bilmediği bir şeyi mırıldanır gibi sessizce konuşmuştu. "Bunu kimse bilmiyor ama ben bir şekilde öğrendim. İrtibatlarım ve kulağıma fısıldanan haberler sağlamdır. Gerçekten öyle mi?" Bakışlarıma saniyeler içinde oturan öfkeyi görmüş ve ben daha cevap veremeden başını sallamıştı. "Anlaşılan öyle."

"O zaman beni arayan dernek değil özellikle sizsiniz. Belki de Hanzade Hanım geleceğimi bilmiyordu bile. O yüzden burada değil."

"Akıllısın." Gözlerinde garip bir ışık belirmiş, yarım gülüşü derinleşmişti. "Ve evet, seni aratan benim. Tanışmak istedim. Hanzade Hanım'ın senden haberi var ama bugün geleceğinden haberi yoktu." Küçük bir an duraksadı. "Projenin çalındığını neden bana söylemedin? Sormasam onaylamayacaktın bile."

"Ne değişecek?" derken sesim onun kadar kısık değildi. "Bu durum beni öne geçirmeyecek, biliyorum. Buraya çocuk gibi şikâyet etmeye ve ağlamaya değil, hakkım olanı almaya geldim."

"Haklısın, bir şey değiştirmezdi." Dudakları ince bir çizgi hâlini almıştı. "Dilerim hedefine ulaşırsın." Adımları gerilerken dostane bir gülüş sundu. "Mülakat için bilgi vermek adına arayacağım."

Minik bir baş selamıyla geriledim. Merdivenleri inerken sakindim. Arabaya binip trafiğe, karanlığa ve insanların içine karışırken de. Öfkeli değildim ama canım son derece sıkkındı. Şimdi sadece derneği değil bir de şirketi etkilemeye çalışmalıydım. Mülakatta ne soracaklardı, nasıl ilerleyecektik, nasıl bir yol çizmeliydim hiçbir fikrim yoktu ve bu hayatta en nefret ettiğim şey belirsizlikti. Benim için gri, bir renk değildi. Dünya ya siyahtı ya da beyaz. Aram yoktu, ortam yoktu, pek ayarım da yoktu ama ikilemlere asla tahammülüm yoktu.

Belirsizliğe ve kaybetmeye.

Kırmızı ışığı son anda fark edip durmuş, öfkeyle solurken direksiyona sert bir yumruk atmıştım. Kaybedemezdim, kaybedemezdim, asla kaybedemezdim! En son neye bu denli hırslandığımı ve kinle dolduğumu hatırlamıyordum. Her şeyde hırslıydım ve çoğu şeye kin tutardım. Ama bu denli yoğunu ilkti çünkü haksızlık hissi göğsümü kavuruyordu.

Navigasyon, "Sola dön," dediğinde ters bakışlarımın hedefindeydi. "Kavşaktan ikinci çıkış."

"Kes!" diye ona da yükseldim ve hızla kapattım. Zaten bunu ne diye açmıştım ki? Eve giderken de kaybolacak değildim! "Hiç kimsenin söylediği hiçbir şeyi yapmak istemiyorum!" diye soludum ve navigasyonun söylediği kavşağın ikinci çıkışı yerine dümdüz ilerledim. "Her şeyden nefret ediyorum." Kendi kendime kustuğum bir öfke vardı. "Bu hayattan, insanlardan, dünyadan, çevremden, yaşamdan... kısacası her şeyden nefret ediyorum!"

Gaza tüm gücümle yüklendim. Kontrolcü yanım durmamı söylerken öfkesini atamayan yanım durmak nedir bilmiyordu. Arabalar hızla geçiyor, ışıklar yanıp sönüyor, göğsüm elimden alınmaya çalışılanların kiniyle yanıyordu. Tuğba, eşini araya sokarak bir haksızlık yapıp beni saf dışı bırakırsa tüm şehri yerle bir edebilirdim.

Yemin ediyorum, bunu yapabilirdim!

Şayet benim olan beni bulmazsa onu ve kariyerine dair her şeyi yerle bir edecek, asla sessizce kabullenmeyecektim. Gözümü karartıp gaza biraz daha basarken hislerim, duygularım, âdeta her şey -*ilk defa*- kontrolümden çıkmış gibiydi.

"Nefret ediyorum!" diye bağırdım var gücümle. "Herkesten nefret ediyorum!"

Düşüncelerim ve tüm hisler yanarken hız limitini yer bir edecek bir süratle ilerlemeye devam ettim. Zihnim avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Dur, öleceğiz! Kaza yapacaksın dur!

Durmadım, daha da hızlandım. Işıklar, arabalar, yollar ve binalar renk karmaşasından ibaretti. Ani bir frenle araç içinde savrulmama rağmen aracı yol kenarına çekip durabildim. Bunun sebebi, zihnimdeki bu ses ve kontrolden çıkan kontrolcü yanım değil müzik çalardan yükselen melodiydi. Bazen tek bir şarkı, bir ses; aralarına saklanan cümleleri ve ezgileriyle bıçak kadar keskin olabiliyordu.

Kirpiğin kaşına değdiği zaman, diyordu arabayı dolduran ses, *bekletme sevdiğim de vur beni beni...*

Sevdanın şafağı da söktüğü zaman
Diyardan diyara da sür beni beni...

Gözlerim hızla kapandığında aniden bastıran gözyaşlarına engel olamayacağımın farkındaydım. Kolay kolay ağlamaz, ağladığımdaysa bunu asla göstermezdim. Güçsüzlük değil, benim için yenilgiydi. Annem dahi

bazen buna şaşırır, *seni ben büyüttüm ama bebekken bile ağlarken gözünden yaş akmaz*derdi. Oysa akıyordu. Oradaydılar ve herkesten saklanıyorlardı. Kimseden çekinmeden yanaklarıma boşaldıkları tek an babamın şehit töreni, onu al yıldıza sarılı gördüğüm andı.

Belki öfkeden ağlıyordum belki de özlemekten ya da hayata dair her şeyden. Zihnime dolan anılar uzun zaman öncesinden, geçmiştendi. Bir lojmanda, babamın yaşadığı günlerdeydim. Okuldan öfkeyle gelip çantamı yana savurduğum anlardan biriydi. Zihnim her şeyi bir köşeden izliyor gibiydi. Annemin raflarında dantel serili vitrini buradaydı, çiçekli komodinleri ve çok sevdiği koltuk takımları...

Babam şehit düştükten sonra Adana'ya döndüğümüzde tüm eşyaları satmamız gerekmişti çünkü kimse sahip çıkmamıştı ve sokakta kalmıştık. Babamın ailesi uzak, annemin ailesi bize bakmak için fazla kalabalıktı. Annem ilk zamanlar babamdan kalan maaşa dokunamıyordu. Zaten o günler için sıfırdan bir hayat kurmaya da yetmiyordu. Hepimizi okula yazdırmalı, yeniden eksikleri tamamlamalı, ev bulmalı, yeni bir düzeni tek başına inşa etmeliydi.

Bunu yaparken koruyabildiği tek şey babamın postallarıydı. Annem bize bakabilmek için o eski eşyaları satmıştı ama bunu yaptıktan sonra aldığı parayla odasına girip, para destesini alnına yaslayıp saatlerce ağladığını sadece ben görmüştüm. Çünkü babam en çok o kahve koltuk takımlarını severdi. Tekli koltuğa oturur, elinde kumandasıyla uyuklayarak haberleri izler, parmağındaki ay yıldızlı yüzüğü baş ucundaki komodinin üzerine bırakırdı.

Ağlamamak için direndim ama olmadı. Dişlerimi sıktığım için çenem titriyordu. Direksiyonu sıkan parmaklarıma kan oturduğunun farkındaydım. Türkü susmadı. Zihnimdeki anılar da. Her şey acımasızca canımı yakıyordu.

Babam kapıdan girişimi görmüştü çünkü her zaman oturduğu koltuk, tam girişin karşısındaydı. "Aslıhan," dedi zihnimde canlılığını kaybetmeyen sesi. "Çanta savruldu. Belli, bir şey olmuş. Neyin var kızım? Yine neye celallendin?"

Cevap vermemiş, hızla odaya girip kapıyı şiddetle kapatmıştım. Okul kıyafetlerimi çıkarmadan yatağın içine girip battaniyemi kafama kadar çektiğimde açılan kapı sesini duyuyordum. "Aslıhan," diyen nahif sesini de.

Tepki vermemiştim. Birkaç dakika içinde baş ucumda eğildiğini adım seslerinden anlayabiliyor ve nazlanmak için sadece onu bekliyordum.

Dilimdeki gurur kilidi sadece ona kırılırdı.

"Kızım," dediğinde elini battaniye üzerinden bedenimde hissettim. Başıma çektiğim battaniyeyi usulca araladı. Göz kapaklarım hâlâ kapalıydı ama aydınlığın getirdiği ani irkilme hissini iliklerime kadar hissetmiştim. Gözlerimi var gücümle sıktım. "Aç bakayım gözlerini." Parmakları usulca uzun kirpiklerimde gezindi. "Bir kirpiğin kaşına değsin."

Küçük Aslıhan'ın gözleri yavaşça aralandı. Oysa aynı gözlerden babamda da vardı. Gözlerim ona benzer, onunla aynı renkte bakardı. Ama kirpiklerimin anneminki kadar uzun ve kıvrık olduğunu söyleyerek severdi. Ona baktığım anda dudaklarında her zamanki babacan tebessümü belirmişti.

"Ha şöyle. Şimdi söyle bakalım. Ne oldu?"

Huysuzca omuz kaldırdım. Şakağımdan süzülüp burnumun ucuna yuvarlanmaya niyet eden yaşı parmak ucuyla anında sildi. O gittikten sonra bütün yaşlar kurumuş gibiydi çünkü parmak ucunda tutan yoktu.

"Hakkımı yiyorlar," dedim terslikle. "Ben yüksek not almalıydım ama benden kopya çekip daha yüksek aldılar. Benim hakkımdı baba!"

"Niye kopya verdin?"

"Ben vermedim. Yanımdaydı ve baktı. Görmeyeceğini sandım ama görmüş bir de benimle aynı notu almış. En yüksek not benim hakkımdı baba!"

Eli omuzumu her zaman ki hafifliğiyle okşadı. "Tamam, sakin ol. Bir dahakine kâğıdını kollarınla tamamen kapatırsın."

"Ya baba!"

Küçük derdim onu fazlasıyla güldürmüştü. "Aslıhan kız, asi kız," dedi her zamanki gibi, gülerek. "Derdin bu olsun be kızım. Ne var bunda?"

Hızla sırtımı dönmüş, o an için derdimi küçümsediği için ona da küsmüştüm. Şayet bilseydim ki özleminden kalbim delinecek, benim babam olduğu her an bakışlarımı ondan bir an bile çekmezdim. Bu hâllerime de gülmüştü. Kızabilirdi ama yapmamış, eli bu sefer de ona dönük sırtımı okşamaya devam etmişti.

"Ne yapacağız biz senin bu huysuzluğunu Aslıhan?"

Huysuzca omuz kaldırdım.

Bu da onu güldürmüştü. Eli sırtımı ağır ağır okşuyor, dudaklarından kendimi bildim bileli sadece bana söylediği türküsü dökülüyordu. Sertliğim ezelden beri herkese batarken ılımlı yaklaşan, o sertliği sevgisiyle eritebilen

sadece oydu. "Kirpiğin kaşına değdiği zaman..." diyordu ağır ağır. "Gel be asi kız, Aslıhan kız, vur beni beni..."

Sinirim bozulmuş olmalı ki gülmüş ama bunu ondan saklamıştım. "Çok saçma ve utanç verici. Normal hâlini söyle baba."

Gülüşü sesli bir hâl aldı. Eli sırtımı okşamayı bir an bile bırakmadı. "Kirpiğin kaşına değdiği zaman, bekletme sevdiğim de vur beni beni..."

Küçük Aslıhan bundan memnundu. Sırtındaki el, huysuzluğunu yutmasına sebep olan ses ve verdiği güvenle bir ömür yaşayabilirdi.

Ama gözlerimi hızla açıp anıdan koptuğumda karanlık yolun bir köşesinde, gerçekliğin ortasındaydım. Yanağıma düşen yaşı elimin tersiyle hızla silerken elim istemsizce kalbime gitmişti. Üst üste defalarca vurarak kırgınlık hissinden sıyrılmayı denedim. Türkü hâlâ devam ediyor, canıma okuyordu. Yanağıma düşen bir yaşı daha elimin tersiyle sert bir şekilde sildim.

Gönlümde duygular da ateş saçan da
Ateşten gömleğe de sar beni beni...

Parmaklarım ensemdeki kâğıttan uçak dövmesini kavradı. Onun orada, zihnimde anıları koruyan yerde olmasının tek nedeni babamdı. Geçmişten kopamayan sadece bendim. Bakışlarıma ağır bir öfke kuruldu. Kırgınlık gözyaşlarını ateşle kavurarak kuruttum.

"Bana canavar diyorlar baba," Kelimeler dişlerimin arasından dökülüyordu. "Bana duygusuz bir canavar diyorlar ama asıl canavar onlar!" Son cümleleri âdeta öfkeyle kusmuştum. "Asıl canavar onlar!"

Anlayan yoktu, anlatabileceğim biri de yoktu. Anlatsam *ne var bunda* diyeceklerdi ama hayat boyunca uğradığım haksızlıkları, kaç kez kaybettiğimi, kaç kez kalp kırıklığıyla kaldığımı bilmeyecek, *bilmek istemeyeceklerdi*. Kaybedemezdim, kaybedemezdim. Yine kaybedemezdim!

Derin bir soluk alıp verirken her şeyi yutmayı, kontrolü yeniden ele almayı denedim. Gözyaşları geldiği hızla kurudu. Böyleydiler işte ne onlar beni kabullenebiliyordu ne de ben onları.

Arabayı yeniden çalıştırdığımda navigasyona kafa tuttuğum için de pişmandım. Oldukça yanlış ıssız bir yola sapmıştım ve çıkış için yeniden onu kullanmam gerekecekti. Şanslıydık ki kin gütmüyor ve ne zaman yardım istesem *evet* diyordu. Nihayet mahalleye göründüğünde ruhsuz bir çuvaldan farkım yoktu. Yorgun hissediyordum ama bunu belli edemeyecek kadar diktim. Buzdan bir dağ olmak zordu. İnsan bazen sadece derin bir yeşillik arıyordu.

Otoparka giriş yapıp arabamı her zamanki yerine çektim. Araçtan indiğimde adımlarım asansöre ilerledi. Topuklulardan bir an önce kurtulmak istiyordum. Tabanlarım yanıyordu. Kendime bile kafa tuttuğum şu günlerde tüm şartlar yeniden sigaraya başlamam için anlaşmış gibiydi. Asansörü beklerken aniden otoparka bir araç daha girdiğinde istemsizce göz ucuyla baktım. Bu spor arabayı tanımamak imkânsızdı. *Tabi sürücü koltuğunda ki adamı da.*

Göz devirerek önüme döndüm. Şu an en son çekeceğim şey kendisiydi. Son derece profesyonel ve kusursuz bir şekilde tek hamleyle aracı park ettiğinde sabahki davranışlarının tamamen uyuzluğuna olduğuna bir kez daha emin olmuş, aynasını kırdığım için içimde beliren küçük pişmanlık hissinden tamamen sıyrılmıştım. Hak etmişti. Ama gördüğüm kadarıyla aynası tamir edilmişti.

İnanılmaz bir şahsiyetti.

Araçtan inerken beni uyuz eden o alaysı gülüşü dudaklarındaydı. "Karakurtçuk!" dedi gereksiz bir neşeyle.

Rahatsızlığımı saklama gereksinimi duymadan ofladım. Dönüp bakmadım bile. "Sus ve benden uzak dur. Şu an seni çekemeyeceğim."

Arabayı kilitlemiş, birkaç saniye içinde yanıma gelmişti. "Anlaşılan müdürlük günlerin de gergin geçiyor."

Göz ucuyla baktım. "Sen benim müdür olduğumu nereden biliyorsun?"

Oldukça gereksiz bir cevap verdi. "Ben pek çok şey bilirim."

"Ne güzel. Biraz da haddini bilsen keşke."

Asansör açıldığın göz devirerek önden ilerleyen bendim. Başım ağrıyordu. Parmaklarım alnımı ovuştururken tabi ki o da asansöre binmiş, yanımda dikilmişti. İkimizin de eli aynı anda tuşlara uzanmıştı. Aniden kesiştiklerinde duraksayan bendim. Görünüşünün aksine teni soğuktu. Hiçbir şey olmamış gibi elimden sıyrılıp hem benim katıma hem de kendi katının düğmesine bastı.

"Teşekkürler." Nezaketen söylediğim için fazlasıyla soğuktum.

"Vay," dedi. "Sen böyle cümleler bilir miydin?"

"Abartma."

"Arabamı parçaladın ama bir *özür dilerim* bile demedin."

Karşımızda kalan demir tabakadan birbirimizi görebildiğimiz için dönüp bakma zahmetinde bulunmadım. "Senin değilmiş. Neden senden özür dileyeyim? Sahibi bana ulaşsın gerekli özrü dilerim. Hem tamir ettirmişsiniz. Faturayı bana ulaştırırsanız gerekli ödemeyi yaparım."

Gülmüştü. "O zaman ödemeyi bana yapacaksın. Yarın yine kırarsın diye bugün alelacele tamir ettirdim. Gerginliğini atman için yardımcı olacak bir aktiviteye benziyor. Komşun olarak elimden geleni yapmak boynumun borcu. Buyur, her sabah araca bin ve bir tur duvara çak. Hoş geldin hediyem say."

Bu defa doğrudan yüzüne bakma dürtüme engel olamamış, yan bakışlarım ona dönmüştü. Elleri cebinde oldukça rahat bir şekilde önüne bakarken ona değen ters bakışlarımı fark etmiş ve en sonunda o da bana bakmıştı. Küçük bir an o boş bakışlarıyla kesişen ifademde değişiklik yoktu.

"Ne?" dedi en sonunda. "Yine niye öyle deli deli bakıyorsun?"

"Bir deli varsa o da sensin."

"E zaten," dedi. "Bana *Deli Şimşek* derler."

"Ne güzel. Bana da *Azrail'in yamağı*."

Kahkahası beklemedik bir şiddetteydi. Hoşuna gitmiş olmalı ki ellerini birbirine vurarak güldü. "Harika!" dedi abartılı bir neşeyle. "Bunu kim dediyse tebrik ediyorum. Muazzam bir kimlik tespiti." Tamamen bana döndü. Elleri saçma şekillerle yüzümde bir şey arıyor gibi havada gezinirken gülen ifadesi düşünceli bir hâl almıştı. "Ama bence böyle daha çok şey gibisin sanki..." Gözleri daha da kısıldı. En sonunda, "Gerginlik anıtı." Fikrinde karar kıldı. "Aynen. Kesinlikle gerginlik anıtısın."

Zekâ seviyesi adına umutsuzdum. "Sen kaç yaşındasın?"

Keyifliydi. "Otuz beş. Sana kaç lazım?"

Yüzüm ekşidi. Aynı yaştaydık. "Git bir zekâ yaşını ölçtür ve benden uzak dur."

Aldığı cevaptan yine memnundu. Kıkırdamış hatta gülerken fokurdamıştı. "Bu apartmanda çok canım sıkılıyordu. İyi ki geldin ha."

"Ben aynı görüşte değilim."

Haddinden daha uzunmuş gibi geçen süre sonunda asansör kapısı nihayet benim katımda açılmıştı. Yanımda bu deli varken asansörde zaman ağır işliyordu. Bir an hiç bitmeyecek bir yolculuk olduğunu düşünmüştüm. Açılan kapıdan hızla çıkarken adımımın arada donup kalmasına neden olan şey kapımın önünde gördüğüm yüzdü.

Beklemediğim bir misafirdi. Öyle ki adımım zemine çakılmıştı. Ona değen şaşkın ifademi gördüğünde her zamanki gibi ifadesizdi. Şu an kapımda görmeyi en son beklediğim kişi Tuğba denen insanlık dışı mahluktu.

Zaten tüm insanlıktan nefret ettiğim bir gündeydim. Nasıl olur da kapımda dimdik dururken bana hâlâ ukala bakışlarıyla bakma cüretini gösterebilirdi? İki eliyle kavradığı çantası önündeyken onu dışarıdan gören hanım hanımcık biri olduğunu zannederdi.

Fakat benim için, "Biraz konuşalım." dediğinde sesindeki kibir bu gece insanlığa karşı olan nefretimin daha da artacağının hatta son damlasının da taşacağının en büyük kanıtıydı.

⚡⚜

3. BÖLÜM

"Gülüşüm, oturuşum, konuşuşum,
Belli efendim, besbelli
Yaşamaktan soğumuşum."
**TURGUT UYAR*

⚜

Yazısız yasa üç;
İstediğin kadar düşün, kaç, saklan, görmezden gel ve öfkelen. Öğrenmenin tek yolu yaşamaktır.

⚜

Kendimden Hallice-
Yüze yüze geçtim Ankara'yı

∞*19.19 –*
Fırtına öncesi sessizlik.
Gökyüzü ve kuşların kanatları sessiz,
Rüzgar derin ve uğultulu,
Çünkü kalem onun elinde,
Kader iğliğinin.

∞

Oy ve yorumlarınızı eksik etmeyin. Sizi seviyore ♥

⚡

Suya düşen bir taş, en dibe batmadan önce zeminde bıraktığı dalgaların sayısı kadar güce sahipti. Kimi büyük, kimi küçük kimiyse tüm durgunluğa kafa tutacak kadar ağır olabiliyordu. Zihne düşen anılar da birer taştı ve en nihayetinde durgun suyu bulandırmaya yetiyorlardı.

Hayatımda nefret edip uyuz olduğum pek çok şey vardı. Ancak hiç şüphesiz emrivaki en nefret ettiğimdi. Zihnimdeki suya taş atılmış, su bulanıklaştırılmış ve taş ağır ağır en dibe oturmuştu. Kulağıma değen tok ses, bu taşın en dibe oturduğunun işaretiydi çünkü sabrım son noktadaydı. Tuğba denen şahsiyeti karşımda görmenin bende bıraktığı etki de işte böyleydi.

O kadar yanlış bir zamanda kapıma gelmişti ki elimde kalırsa buna engel olacak kimse yoktu. Ne o ne de ben. Daha bir saat önce onun yüzünden arabada sinir krizi geçirmiştim. Kendini tebrik etmeliydi çünkü ne kadar tahammülsüz olsam da kolay kolay bu noktaya gelmez, kontrolü kaybetmezdim. Bana bunu yaptırdığı için kendini ayakta alkışlamalıydı.

"Biraz konuşalım," dediğinde bir adımım dışarıda diğeri hâlâ asansörün içindeydi.

İfadesiz bakışlarıma terslik kuruldu. Bir an için bile özür dilemeye geldiğini düşünmedim. Dik ve burnundan kıl aldırmayan duruşu her şeyi özetliyordu. Bunu yapsaydı bile asla affetmez, bin kere dünyaya gelecek olsam yine ona lanet kusardım. Nöbeti bittikten sonra koşarak bana gelmiş olmalıydı çünkü derneğe gerçeği söyleyip söylemediğimi merak ediyordu. Arayıp soramayacağına göre tek seçeneği karşıma dikilmekti. Yüzsüzlüğü asla sınır tanımıyordu.

Belli etmemeye çalışarak burnumdan derin bir nefes aldım ve dudaklarımdan belli belirsiz soludum. *Sakin ol kızım, sakin ol...*

Çok şey söyleyebilirdim ama sessizce ilerleyip karşısına dikilmekten başka bir şey yapmadım. Bakışlarımın yeterli geldiğinin farkındaydım. Yediği haltları bildiğinden olsa gerek daima göz kaçırırdı. Belki de soğuk ve duygudan uzak gözlerime bakmak herkes gibi onu da üşütürdü. Temennim ikinci seçenekten yanaydı. Kendisi de topukluların üzerinde olmasına rağmen benden bir karış kısaydı. Aramızda bir adım kaldığında yavaşça durmuş, başımı histerik bir ağırlıkla sola eğmiştim.

"Ne işin var burada?"

Bakışlarımla denk düşmekten kaçınarak göz devirmiş arkamda kalan asansöre bakmıştı. Onunla eş zamanlı asansöre döndüğümde Güntekin denen adamın hâlâ elleri cebinde bizi izlediğini görebiliyordum. Dilim dudaklarımda gezinirken bir adım geriledim ve elimi saçlarıma daldırıp geri savurdum. Gerginliğimi yutmak zordu.

"Sen çıksana evine," dedim Güntekin'e.

Oldukça makul bir cevap verdi. "Nasıl çıkayım? On saat asansör önünde dikildin. Servis dışı oldu."

Göz ucuyla baktığımda kırmızı servis dışı yazısını görebiliyordum. İlk defa kendisine laf sokamadım zira onun yersiz şakalarını ve tatsız eğlence anlayışını Tuğba'ya tercih ederdim.

"Evinde konuşalım," dedi Tuğba.

Gözlerim hızla ona döndü. "Sence ben evimi seninle pisletir miyim?"

Gözleri Güntekin'e değip bana döndü. "Aslıhan Hoca'm," diyordu imayla. "Yalnız konuşalım isterim."

"Ben hiç istemem." Sesimde öfke değil çözülmeyen bir buz tabakasının sertliği hâkimdi. "Buraya neden geldiğini çok iyi biliyorum. Yaptığın şeyi onlara söyleyip söylemediğimi merak ediyorsun değil mi?" Bu çaresizliğine küstah bir gülüşle baktım. "Acınası bir hâldesin!"

Dişlerini sıkıyordu. "Evine almıyorsan dışarıda bir yerde konuşalım."

"Benim seninle konuşacak hiçbir şeyim yok. Yürü git kapımdan."

Olumlu bir yanıt alamadığı için niyetini açıkça belli etmekten çekinmedi. "Söyledin mi?"

Bu acınası hâline güldüm. "İnanılmazsın!"

"Söyledin mi?" diye sesini yükselti ama yanlış kapıdaydı. *Her anlamda.*

"Bana sesini yükseltme!" diyen çıkışım beklenmedikti. Öyle ki sesim her zamankinden daha kalın, tok ve öfkeyle sarmalanmış bir hâlde dudaklarımdan dökülmüştü. Öğretmenlik ses tellerine pek çok şey katıyordu. Buna yüksek desibel de dahildi.

Yükselişim yüzünden küçük bir an bocaladı. "Sen!" diyerek bana doğru ilerleyecek olduğunda araya giren el Güntekin Agâh'a aitti. Aramızda belirmiş, ikimize de dokunmadan ellerini tampon bölge gibi aramıza uzatmıştı.

"Hanımlar, biraz sakin mi olsak?" önerisini sundu.

Oldukça yersiz bir öneriydi.

Son kalan sabrımla sakinliğimi korumaya çalıştım. "Yürü git kapımdan."

Üzerime bir adım daha yürümeye meylettiğinde boş durmamış, ben de aynı diklikle ilerlemiştim. Güntekin'in kolu daha da ileriye uzandı. "Hop, hop, hop!" dedi Tuğba'yı yakasından kavramak için ileri uzanan elimi havada yakalayıp geriletirken. Oldukça hızlı bir hamleydi. Eli bileğimdeyken bedeni önümde, Tuğba'yla aramda belirmişti. Sadece ellerinin bizi durdurmaya yetmeyeceğinin farkındaydı. "Hanımlar mesele nedir bilmiyorum ama sizi sakinliğe davet ediyorum."

Yine saçma bir öneriydi.

Bileğimdeki elinden hızla sıyrıldım ama arkasından öne çıkmama izin vermedi. Ben sağa gittiğimde onun da adımı sağa gitti ve yine önümü kapattı. Küçük bir an sırtından başka bir şey göremedim.

"Söyledin mi?" dedi Tuğba inatla.

Şaşkınlığım artıyordu. Güntekin'i öfke dolu bir güçle kolundan kavrayıp yana itelediğimde o da bunu beklemiyor olmalıydı. Aramızdan çıkmak ve iki adımla yana doğru sendelemek zorunda kaldı. Bana ilk defa oldukça şaşkın bir bakış atarken eli darbe alan kolundaydı. Beklemedik bu güçle her zamanki alaysı ifadesi ilk defa dağılmış gibiydi.

"Bu kadar yüzsüz olamazsın, gerçekten pes," diye soludum Tuğba'ya doğru.

"Ne yaparsan yap olmayacak," dedi dik bir hâlde. "Duydum, sen gittiğinde yönetici Hanzade Hanım orada bile değilmiş." Arsızdı, canavardı, bana yakıştırılan her şeyi gülen yüzünün arkasında saklayan oydu. "Seni ne kadar ciddiye aldıkları ortada."

Beynimin tam ortasında atan pek çok şalter vardı. Trafolar art arda patlıyordu. Bu sessiz mesafeye razı gelmeliydi. Israrı, kinimi en uç noktaya sürüklüyordu. Oysa bu son olaya kadar benden çaldığı her şeye, imalarına ve aşağılamalarına sessiz kalmış; yalnızca göz devirmiştim. Belki de haddini o zaman bildirseydim yılanın başı bu kadar büyümeyecekti. Ama sorsan Aslıhan ters olacaktı.

Adımlarımız birbirine yöneldiğinde araya giren yine Güntekin'in kollarıydı. "Gerçekten artık biraz sakinleşseniz mi?"

"Alamayacaksın," diye diretti. "Boşuna uğraşıyorsun. İlk defa bir şey için savaşacağım ve asla sana kaybetmeyeceğim!"

Güntekin'in önümdeki kolunu hızla kavradım. Niyetim onu yine önümden geri itelemek ve Tuğba'ya daha çok yaklaşmaktı ama bu defa gücünü buna göre ayarlamış, kolu bir milim bile oynamamıştı. O an bu da

umurumda değildi. Her şey son noktadayken *ne olacaksa olsun* dediğim bir andaydım. Kolunun üzerinden Tuğba'yı yakasından yakalamayı denedim.

"Karakurtçuk!" diyordu beni dizginlemeye çalışan Güntekin. "Sakin mi olsan?"

Önümdeki kolunu geri itelemeyi denedim ama yine yerinden oynamadı. "Çekil şuradan, *sakin ol*demekten başka hiçbir şey bildiğin yok! Parçalayacağım onu!"

Gerçekten bunu yapacaktım.

Ta ki Tuğba'nın çantasının omuz askısındaki hafifçe yanıp sönen kırmızı noktayı fark edene kadar. Montuyla gizlediği için dikkatle bakılmadığı sürece görülmezdi ama ben görmüştüm.

Elim Güntekin'in kolunun üzerinde kalırken bakışlarımdaki öfke yerini aniden tepkisizliğe bıraktı. Az önceki sinir harbim saman alevi gibi sönerken onun bu hâline hem acımış hem de düşündüğü hinliğe hayret etmiştim.

Beni kışkırtıp tahrik etmeye çalışıyordu ve amacını çok iyi biliyordum. Bakışlarımı ondan koparmadım. Güntekin'in onunla aramda duvar olan kolunu bir kez daha aşağıya çekerken bu defa daha sakindim. O da diğerlerine nazaran hafif dokunuşun farkını anlamış olmalıydı. Bakışlarımda nasıl bir ifade gördüyse bu defa zorlamadan kolunu indirdi. Dönüp ona bakmadım çünkü Tuğba burnundan soluyordu ve ben bu acizliğine akıl erdiremiyordum.

Bir anlık boşluğundan faydalanıp çantasını kolundan çektim. Dudaklarından minik bir çığlık döküldü. İleri uzanıp almak istediğinde kol kısmının bitiş noktasında, fermuarın arasına gizlenen küçük kamerayı bulmuş; çantayı hızla yüzüne savurmuştum. Bunu beklemiyordu. Çanta yüzüne çarpıp ayaklarının önüne düşerken elimde kalan minik kameraya hayretle bakıyordu.

En az onun kadar ben de şaşkındım zira bu kadar adileşmesini beklemiyordum. "Pes!" dedim hayretle. "Gerçekten pes. Neydi planın? Beni tahrik edeceksin, sana saldıracağım, sonra bunu alıp *öfke kontrol sorunu var* diye derneğe mi verecektin? Gerçekten pes."

Kamerayı yere atıp topuklu ayakkabımla art arta üzerine basarak kırdım. Kalan parçalara tekme atıp apartman boşluğundan aşağıya savururken haneme insanlığa dair bir hayal kırıklığı daha ekledim.

"Git kapımdan. Bir daha sakın buraya gelmeye cüret etme." Birkaç saniye önceki öfkemin aksine yine buz gibiydim. "Ayrıca merak etme

Tuğba. Kimseye seni şikâyet edip çaldığın şeyden bahsetmedim ama sürpriz, zaten biliyorlarmış. Dünyada makul insanların olduğunu bilmek şu an gördüklerimden sonra iyi olan tek şey. Ama yine merak etme. İkimiz de mülakata gireceğiz ve kararı sponsor olan şirketle birlikte ortak bir şekilde verecekler."

Aslında olması gereken bu gerçek ortaya çıktığı an dernek üyelerince hakkımın bana iade edilmesiydi ama anlaşılan o ki Tuğba Hanım'ın Bakanlıktaki kocasının hatırı sayılır dostları devredeydi. Gördüğüm kadarıyla eşinin onlarla arası gerçekten iyiydi. Sıradan bir torpille buna yetişemezdim. Üstelik beni arayıp yerinde bir rekabet için çağıran yine onlardı. Bu gerçeğin bilinciyle çenem dikti. "Şimdi git bu performansını zekâna yansıt ve o mülakatta geçebiliyorsan beni geç. Bunu ilk defa yalanla değil kendi yeteneğinle yap. Karşımda güçlü bir rakip istiyorum, aşağılık bir korkak değil."

Yakalanmayı beklemediği için afallamış bir hâldeydi. Bakışlarındaki utancı öfkeyle saklamaya çalışırken çenesi titriyor, gözleri ya sinirden ya da utançtan dolu dolu bakıyordu. Yerdeki çantasını hışımla alıp hiçbir şey söylemeden merdivenlere yönelmiş ve koşar adım uzaklaşmıştı. Alt katın merdivenlerine indiğini görene kadar bu kadar alçalmış olmasını hayretle izledim. Bir başkasının olan emeği üstünde nasıl bu denli hak talep edip üstüne bir de bunu yapabilirdi?

Film mi çekiyorduk dizi mi? Bu neydi? Kuralına göre oynamak bu kadar mı zordu?

Gözlerimi kapatıp parmaklarımla göz pınarlarımı ovuşturdum. *Bundan daha kötü ne göreceğim* dediğim her an daha fazlasını görüyordum. Fırtına ortasında kalan teknede kalmış gibiydim. Şimşekler habersiz, hırçın dalgalar adaletsizdi.

"Pişt," diyen sesi maalesef tanıyordum. "Karakurtçuk?"

Gözlerimi açtığımda ona bakmadım. Yanımda dikilen bedenine sırtımı dönüp kapıma yöneldim. Çantamdan anahtarı çıkarıp kapımı açarken de oldukça sakindim, içeri girerken de. Yüzüm ona döndüğünde yine elleri montunun cebindeydi ama muzip bakışlarında ilk defa merak vardı. Bir kaşı ağır ağır havalandı.

"*İyi misin* desem kapıyı suratıma çarpacak gibisin."

Bıkkınlık içindeydim. "Aynen ondan. Uzaklaş."

Kapıyı kapatırken sesiyle yine duraksadım.

"Gerçekten soruyorum," dedi. "İyi misin?"

Herkes *iyi misin* derdi ama çok az insan gerçeği merak ederdi. Onun yeni tanıştığı birini gerçekten merak edeceğini sanmıyordum. Formalite gereği soruyordu. İnsanlığa güvenim saniyeler önce bir darbe daha almıştı.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" dedi cevap vermediğimde.

Yarım kalan aralıktan ona baktığımda dudaklarında alaysı gülüşü yoktu. Şaşkın ya da meraklı da değildi. Bu soruyu oldukça samimi bir şekilde sormuş gibiydi ve ilk defa ciddiydi. Ama ben zerre ılımlı olabilecek bir durumda değildim.

"Var," dedim. "Gidip kendi işine bakman."

"Bu sıralar pek işim yok," dedi olanca genişliğiyle. "Senin de hayatın pek renkliymiş, maşallah." Sessiz kalıp aynı ifadesizlikle ona bakmaya devam ettiğimde iki kaşı birden havalandı. Bir eli cebinden çıkmış, baş parmağı Tuğba'nın gittiği merdivenlerdeydi. "Arkadaş senden daha manyak, haberin olsun."

"Daha en manyak yanımı görmemişsin o zaman. Uzaklaş Güntekin Agâh. Şu an seni çekemeyeceğim."

Yine yarım gülüşüyle elleri cebinde merdivenlere yöneldi. "Papatya çayı ister misin komşum?"

"Kendin iç."

"Doğru, sana papatya ovası hatta adası ve hatta ülkesi lazım." Basamakları ağır ağır çıkarken, "Bu arada az önce sana *gerilim anıtı* demiştim ya, onu değiştirelim. Bence kesinlikle *yüksek gerilim hattı*sın. Senin kardeşin de böyle ha. Siz Karakurtlarda sinir ve gerginlik genetik sanırım," diyerek kendince bir tespitte daha bulundu.

En küçük kardeşim olan Murathan'dan bahsediyordu. Ortancamız Gülhan hep sakindi. Murathan ise dediği gibi bu konuda bana en çok benzeyendi. Bu yüzden anlaşamaz, sıklıkla kavga ederdik. En az benim kadar soğuk, takıntılı ve manyak bir adamdı. Bizimle büyümek zorunda kalan Gülhan bize *yıpranma payı davası* açacağını söylerdi. Haklıydı da. Biz kavga ederken araya kaynayıp dayak yemişliği çoktu.

Cevabım göz devirmek ve kapıyı şiddetle yüzüne kapatmak oldu. Beni fazlasıyla rahatsız eden o kahkahası apartman boşluğunda yankılandı. "Çok şükür, bugün de eğlendik," demeyi de ihmal etmedi. "Apartmana biraz heyecan geldi, iyi oldu iyi."

Cevabım topuklu ayakkabımı ayağımdan çıkarıp kapıya savurmaktı. Ayakkabımın çarpma sesini duymuş ve gerekli mesajı almıştı. O saçma gülüşü yükseldiğine göre cevabımı aldığına emindim. Diğer ayakkabımı da

kapıya savurdum. Birkaç dakika sonra üst katın kapısı açılıp kapanmış, adımları holde ilerleyip sessizleşmişti. Gözlerim üst kata da göz devirdi.

Arkamı dönüp gitmek isterdim ama kapıya savurduğum ayakkabıları yerden alıp düzenli bir şekilde vestiyere yerleştirmeden bunu yapamazdım. İnsanların ne denli alçalabileceğine dair *hiçbir şeye şaşırmam* dedikçe daha ağırıyla sınanıyordum. Tuğba ile bu kadar kaçak dövüşmek zorunda mıydık? Adamakıllı savaşamaz mıydık?

Göğsümde beliren soğukluğa bir çentik daha attım. Hak ettikleri tavır kesinlikle buydu. *Canavar olarak kalmaya devam etmek*. Çünkü onlarla başka türlü savaşamayacağımın farkındaydım. Kıyafetlerimi hızlıca çıkarıp kendimi duşa atmış, suyun altında dakikalarca beklemiştim. Her şeyi alıp götüren su da zihnimdekileri temizlemeye yetmedi. Çıktığımda bedenime sarılı havluyla aynanın karşısına dikilmiş, buğuyu elimle silerek yansımama bakmıştım.

Nesin sen Aslıhan?

İnsan, canavar, buz dağı.

Nesin sen Aslıhan?

Gizli, saklı, kör bir sarmaşık.

Aslın ne Aslıhan?

Bir parça öfke, bir tutam kibir, birkaç yudum insanlık ve en çok da insanlığa karşı kırgınlık..

Bornoz kullanmaktan nefret ediyordum. Su damlalarının tenimde yer ettiğini görmeyeceksem yaşamın anlamı neydi? Yalnızlık böyle bir histi. Bir süre sonra alışıyor ve ondan kopamıyordunuz. En ufak detaylar yalnızlığınıza ortak oluyordu. Ben içimdeki insanlığı hatta yalnızlığı korumak adına bu kadar mücadele ederken çevremde olup biten hiçbir şey umut vermiyordu.

Bakışlarım alnımın sol köşesinde kalan minik yara izine değdi. Belli belirsizdi ama sevdiğim tek izdi. Çünkü düşmüştüm, babam öpmüştü ve acısı geçmişti.

Ama diğerleri hâlâ geçmiyordu.

Sol bacağının üzerine düşen kesik izine uzun sayılabilecek bir süre baktım. Havlu kalçalarımın bir milim altında bitiyordu ve onu görebiliyordum. Küçük, ince ama derin bir yara iziydi. Nedeni pergelin sivri ucuydu. Omuzumdaki minik yara izinin nedeniyse kalem. Sol omuzuma dikkatli bakmayan kimse onu göremezdi. Minik bir nokta gibiydi ama etkisi bıçaktı. Yıllardır orada, ilk hayal kırıklıklarımın iziydiler.

Tuğba denen şeytanın yaptığı her şey o izleri sızlatıyordu.

Gözlerim usulca kapandı. Babam şehit düştükten sonra Hakkari'den Adana'ya taşınıp bu ani değişikliğe ve acı kayba uyum sağlamak zordu. Annemi ağlarken gören sadece bendim. Kardeşlerim değil. Onların gördüğü dağın sadece en görünen yüzüydü. Evin büyük kızı olmanın en ağır geldiği günlerdi. Oysa o zamana kadar sadece babamın ilk göz ağrısı, bebeğiydim. Birden her şey tepetaklak olmuştu.

Çocukluğu bir kenara bırakıp gerçek bir abla olmam gerekiyordu. Kendimce annemin yükünü azaltmalı, kardeşlerime sahip çıkmalıydım.

Zordu.

Oysa ben de hâlâ on dört yaşında, genç ve toydum. Acı yüreği büyütüyordu, zihni değil. Yine de umutluydum. Yabancı bir şehirde liseye başladığımda her şeyin iyi olacağını ummuştum. Başta öyle de olmuştu.

Ta ki her şey yerle bir olana kadar.

Yaşama dair en ağır ilk kırgınlığımı yaşayana kadar.

Arkadaşım olabilir sanmıştım.

Hataydı.

Ailem bu izlerin o gün kavgaya karıştığım için olduğunu sanıyordu. Bu kadardı. Ters hâllerim, çatallı dilim ve uyumsuzluğum düşünüldüğünde şaşırtıcı değildi. Zira annem daima büyütürken en zorlandığı çocuğunun ben olduğumu söylerdi. İlk bana *ne yaptın, ne dedin, kime terslendin* diye hesap sorar sanmıştım.

Ama annem o gün okula gelmiş ve her yeri ayağa kaldırmıştı. Karşımdakilerin benden daha beter bir hâlde olduğunu, birinin yarık kaşını, diğerinin eline saplanan kalemi, diğerinin ise kırık burnunu gördüğünde yine azarı benim yiyeceğimi sanmıştım. Bir yanım daima suçlu bulunmayı beklemişti çünkü hep öyle olmuştu.

Sen mi yaptın Aslıhan?

Sen mi kışkırttın Aslıhan?

Neden terslendin Aslıhan?

Niye bağırdın Aslıhan?

Neden inatlaştın Aslıhan?

Biraz ılımlı ol Aslıhan.

Çok sertsin Aslıhan!

Oysa babam olsaydı sadece kirpiklerimden öper, *anlat* derdi. *Nedenini söyle bana, neye içerledi benim kızım? Yine kim bastı damarına? Anlat*

babana bakalım. Sana zarar vermedikleri sürece kimseye zarar vermezsin, biliyorum. Anlat bana, ne oldu? Canını mı yaktılar?

Evet, canımı yakmışlardı.

Ama yanılmıştım. Omuzuma saplanan kalemi ve bacağımdaki yarayı görmesi annemin gözünün dönmesi için yeterli gelmişti. Küçücük izlerdi ama onun canı benden daha çok yanmıştı. Bazen sinirimi sadece ona benzetiyordum. Gözü döndüğünde yapamayacağı hiçbir şey yoktu ve babam annemi en çok bu anlarda sever, *sultanım* diyerek öfkesinden öperdi. Belki de beni de en çok bu yüzden seviyordu.

Ama o gün ne annemin ne de benim elinden tutanı, öfkesini öpeni yoktu. Müdürün odasını âdeta inletmiş, sesi tüm okul koridorlarında yankılanmıştı. Karşı tarafın ailelerinden asla özür dilememiş, aksine onları benim önümde baş eğdirmişti. Kendimi dünyaya kapatmamam için bir anne olarak benim adıma elinden geleni yapmıştı.

Vicdan azabı çekiyordum çünkü ona kocasının yasını tutması için zaman bile vermemiştik. Kardeşlerimi onu yormasınlar diye günlük azarlarken en çok yoran ben olmuştum. Bu kendime de kinlenmeme neden olmuştu. O dönem için yaptığım tek şey kulağımda kulaklıkla yaşamak ve minik kameramla fotoğraflar, kısa videolar çekmekti.

Müziği aç, dünyayı sustur.

Fotoğraf çek, dünyayı durdur.

Karateye başladığım günler de o zamanlara denk düşmüştü. Ben asla söylememiştim ama annem olanın farkındaydı, biliyordum. Yine ben bir şey söylemediğim hâlde okulumu değiştirmişti ve bu konu hakkında asla konuşmamıştı.

Öyle ki kardeşlerim dahi bilmezdi. *Okulda kavgaya karışmıştım*, bu kadardı. Annemle aramızda gizli bir sözleşme gibiydi bu. Daima sessizce omuzumda o minik yara izinin denk düştüğü yerden öperdi. Anneydi, hem de şefkat dolu bir anne. Aslında yaramı öperdi. Bilirdim. Çünkü o da beni biliyordu. Kinlendiğim şeyi unutamıyordum ve ben hayata kinliydim. Aşamıyordum. Böyle kalmamı istemiyordu. Zordu.

Hatta imkânsız.

Çünkü annem de bunu sıradan bir kavga sanıyordu. Değildi. Hayal kırıklığıydı. Babasının yasını tutan genç kız Aslıhan'ın en büyük salaklığı ve o zor günlerde hissettiği boşluk yüzünden düştüğü en acınası durumdu. Şu an düşündüğümde rezillikten başka bir şey değildi.

Hataydı.

O günleri unutup mesleğe ilk başladığım günlerde yeniden birine güvenmiştim. Bu defa omuzuma saplanan kalem değil hayali bir bıçak olmuş, omuzuma değil göğsüme -*tam kalbime*- saplanmıştı ve hayali gerçeğinde daha çok can yakmıştı. Muazzam bir kalp kırıklığıydı. Öyle ki acısı o ilk hayal kırıklığından daha ağırdı.

Hataydı.

Tuğba'ya da güvenmiş, projede birlikte çalışmayı kabul etmiştim. Hataydı. Akıllanmıyordum. Yine hayal kırıklığıydı. Hataydı!

Her şey hataydı!

Yaptığım her şey hataydı.

Tüm insanlıktan nefret etmeme neden olacak hatalar!

Banyodan hızla çıktım. Üzerime rastgele bir eşofman takımı geçirip saçlarımı kuruttuktan sonra başımın üzerinde dağınık bir topuz yaptım. Ekmeğin arasına domates ve peynir sıkıştırıp küçük bir sandviç hazırladım. Saat yediye geliyordu ve evden çıkıp her zamanki gibi yürümezsem duvara kafa atacaktım. Kulaklığımı takıp minik MP3 cihazımı cebime attım. Montumu giydim ama soğuk havaya rağmen nemli saçlarımı saklamak için bere almadım.

Elim yine sigaraya uzandı, yapmadım. Sandviçimden hırslı lokmalar aldım. Luna'nın alnına derin bir öpücük bırakıp evden çıktım. Asansörü değil merdivenleri kullanarak apartmandan çıktım. Soğuk jilet gibi tenimi keserken montumun önünü kapatmadan ilerledim. Müziği açtım, dünyayı susturdum. Bakışlarım küçük bir an arkama dönüp apartmana baktığımda onu gördüm.

Güntekin Agâh salon camından dışarıya bakıyordu. Kesinlikle deliydi. Perde çekme gibi bir huyu yoktu. O yokken bile o dairenin perdelerinin hep açık olduğunun farkındaydım. Hâlâ öyleydi. Ona baktığımı fark etti, belki de zaten bana bakıyordu. O an için çözemedim. Sadece bakışlarımız denk düştü. Adım gibi emindim ki sırıtarak el sallayacaktı.

Yanıltmadı. Sırıtarak el salladı ve elindeki büyük bardakta her ne varsa *şerefe* der gibi bana doğru kaldırdı.

Cevabım ifadesizlik oldu. Göz bile devirmedim. Sandviçimden küçük bir lokma alarak önüme döndüm. Saçma bir adamdı ve kendince her şeyden eğlence çıkarmaya çalışıyordu. Ciddiyetsiz insanlardan hoşlanmıyordum.

Aslıhan, sen genel olarak insandan hoşlanmıyorsun be kızım!

Önüme dönüp hızla ilerledim. Kulağıma değen ses yine Şebnem Ferah'a aitti. *Daima da öyle olacaktı*. Müzik çalarıma kayıtlı ilk şarkıydı ve yıllardır

değiştirmemiştim. Üzerine yeni müzikler eklenir ama Şebnem'in sesi daima en başta olurdu.

Deli kızım uyan, diyordu. *Söylenenler yalan.*

"Deli kızım uyan
Bir tek sensin duyan
Bir tek sensin duyan..."

Sadece yürüdüm. Belki delicesine hasta olacaktım ama montumun önünü kapatmadan soğuya meydan okumaya devam ettim. Adımlarım en sonunda Botanik Park'ın önünde durduğunda neredeyse 45 dakikadır amaçsızca yürüdüğümü fark ettim. Sayısız müzik, insan ve mekân değişmişti. Ben hâlâ aynıydım.

Buraya en son birkaç hafta önce gelmiştim ama ilk geldiğim gün gördüğüm amca yoktu. Bir kahve almış, dışarıda, parkın ortasında kalan havuzun başındaki banklardan birinde kitap okuyup eve dönmüştüm. Parktan içeri adım attığımda gördüğüm kalabalık şaşırtmadı. Kahve ve çiçek evine ilerledim. İnsanları dışarıda yanan ateşin etrafına atılan masalarda sohbet ediyordu.

Kahvemi almak için sıra bekledim. Adımlarım gerilemeden önce anlamsızca o amcanın yine burada olup olmadığını kontrol etme ihtiyacı hissetmiştim. Sohbetini sevmiş olduğum gerçeği oldukça nadir gerçekleşen bir olaydı. Onunla konuşmak belki kafamı dağıtabilirdi.

Adımlarım botanik bahçesine ilerledi. Kapıyı açtığımda her zaman ki gibi çan iki kere çaldı ve sustu. İçerisi sessiz ve sakindi. O amcayı bu defa giriş kısmındaki kasada gördüğümde dudaklarımda minik, sadece benim görebileceğim bir tebessüm belirdi. Bu gülüşün solmasına neden olan şey aniden kasanın önüne gelen adamdı.

Elindeki minik kaktüslerle dolu sepeti kasaya bırakırken, "Hesabımız nedir Efendi amca?" diyordu Güntekin Agâh.

İstemsizce irkilerek geriledim. "Yok artık!" Homurtum ağzımın içindeydi. Adam virüs gibi her yerden çıkıyordu. Beni takip ettiğini iddia edemezdim çünkü benden önce buradaydı ve karşısındaki amcanın gülüşünden anladığım kadarıyla onu tanıyordu.

"Gönlünden ne koparsa Deli Şimşek," dedi amca.

Evet, kesinlikle eskiye dayanan bir muhabbetleri vardı. Yeterince canım sıkkınken daha fazlasını istemiyordum. Adımlarım geriledim. Tam arkamı dönecekken amcanın bakışları beni buldu. Gözleri kısıldı ve birkaç saniye içinde beni tanıdı.

"Sen..." dedi parmağı bana dönerken. "Seni tanıdım."

Güntekin kasaya bir miktar para bırakıyor, dönüp arkasına bakmıyordu. Adamın kiminle konuştuğu dikkatini çekmiyor gibiydi. "Yeter mi?" dedi.

Amcanın gözleri benden kopup ona döndü. Önüne atılan paraya iğrenerek baktı. "Gönlünden bu mu koptu oğlum?"

O sinir bozucu gülüşüyle karşılık vermiş, minik kaktüslerle dolu sepet alarak gerilemişti. "Gönlüm çok geniş değildir, bilirsin."

"Zambak almayacak mısın?" dedi amca. "Senin için ayırdım."

Dudak büzdü. "Bu defa bundan olsun."

Fırsattan istifade kaçmanın derdindeydim. Adımlarım daha da geriledi. Kapıyı açtığımda çıkan çan sesini umursamadan gidiyordum. Ama yaşlı amca, "Ateş zambağını çok sulama. Solduruyorsun," demiş ve yine bana seslenmişti. "Sen, kapıdan çıkan kadın. Bekle, gitme."

Kapıdan çıkan tek kadın bendim.

İstemsizce dönüp baktığımda bu defa bana bakan sadece amca değildi. Güntekin Agâh hafifçe arkasını dönmüş ve göz ucuyla bakmıştı. Yeniden önüne dönecek oldu ama beni tanıdığı an vazgeçip dik dik bakmaya başladı. Tek kaşı sessizce havalandı.

"Seni tanıdım," dedi yaşlı adam. "Kahve sözüm vardı sana. Hatırladım seni değil mi? Çiçekler üzerine konuşmuştuk."

Şansızdım. Söyleyeceklerim bu kadardı. "Evet," dedim sakince. "Doğru hatırlıyorsunuz ama kahveye gerek yok." Elimdeki kahveyi kaldırdım. "Başka zamana sözünüz olsun. Şimdi gitmem gerek." Hafifçe başımı eğerek geriledim. "İyi akşamlar."

Temennim Güntekin denen adamın konuşmamasından yanaydı. Olmadı.

"Karakurtçuk," dedi arkamı dönmek üzereyken. "Bence beni takip ediyorsun."

Rezil bir ucubesin demek vardı ama yuttum. Zor olsa da başardım. "Aynen," dedim dalgalı bir sesle. "Kesinlikle öyle yapıyorum. Başka işim yok çünkü." Göz devirmem kaçınılmazdı. "Yürü git işine."

"Siz birbirinizi tanıyor musunuz?" dedi yaşlı adam. Elindeki para ikimiz arasında gidip geliyordu.

"Hayır," diyen bendim.

Şaşırtıcı bir şekilde, "Pek sanmıyorum," diyen o.

Hiçbir şey söylememiş, muazzam bir ifadesizlikle bakmıştım. İlk defa ortak bir noktada buluşmamız şaşırtıcıydı. "Aynen öyle. Lütfen beni tanımamaya devam et."

İmayla sırıttı. "Hislerimiz karşılıklı."

"Tanışıyor gibisiniz," diyecek oldu yaşlı adam.

Ben başımı sallayarak reddederken o yavaş adımlarla bana doğru ilerliyordu. "Bu aralar her yerden fazlaca çıkıyorsun, haberin olsun Karakurtçuk. *İyi hoş eğlenceli oluyor* dedik ama sanki biraz sıktı. Ne diyorsun?"

Onun kadar imayla sırıtamazdım ama aynı şekilde kaşlarımı kaldırabilir ve aynı cevabı verebilirdim. "Hislerimiz karşılıklı."

Karşımda durmadı. Yanımdan geçerken bana tepeden bir bakış atmıştı. Çenemi dikleştirip yandan bu bakışlarına en emin şekilde karşılık verdim. Ukala gülüşünü dudağının ucuna kondurdu. Her şeyle dalga geçmesi muazzam derecede sinir bozucuydu. Boynumdan asılan kulaklığı küçümser bir ifadeyle inceledi.

"Nostaljiksin ha. Hâlâ kablolu kulaklıklar falan. Ama senin için riskli gibi. Sinirlendikçe birini boğmadığına emin misin?"

"Bunu yapacak olsaydım ilk seninle başlardım, emin ol."

"Can güvenliğim yok," dedi sakince.

"Konuşmaya devam ettiğin sürece de olmayacak."

"Zannımca cani bir kadınsın."

"Zannımca boş bir adamsın."

Kaşları ciddiyetle havalandı. "Kesinlikle papatya ülkesi öneriyorum."

Sadece ifadesizce baktım.

Yeterli gelmiş olmalı ki yalandan bir irkilmeyle ilerledi. "Hava soğuk şu donuk bakışların daha da üşümeme neden oluyor." Kaktüsleri koluyla göğsüne sabitlerken kapıyı açtı. Çan ilk defa bir kere çaldı. Onun kaşları amcayı işaret ediyordu. "Efendi amcaya da böyle bakma, adam zaten kalp hastası, yüreğine iner. Biraz insancıl ol."

Yaşlı adam aniden bir kahkaha attığında istemsizce bakışlarımız ona döndü. Bizi izlemiyor, kasada başka bir işle uğraşıyordu ama sebepsizce gülmüştü. Ağzının içinde, "Hayat gerçekten tesadüflerle dolu..." dediğini duydum belli belirsiz. "Bak sen şu işe." Ona baktığımızı fark ettiğinde gülüşü hafiflemiş, bize dönüp elindeki küçük saksıdaki minik, mor çiçekleri göstermişti. "*Açmaz* diyordum ama açtılar. Onlarla konuşuyordum. Siz muhabbetinize devam edin."

İfadesizlikle, dönüp bir daha ona bakmadan ilerledim. "Muhabbet falan yok," dedim.

Aynı saniyelerde o da kapıdan çıkmıştı. "Duygularımız yine karşılıklı," diye homurdandığını duyabiliyordum. Beni es geçip sadece, "İyi akşamlar Efendi amca," demişti.

Adı mı yoksa lakabı mı Efendi'ydi bilmiyordum. Gülümsedi sadece. "İyi akşamlar oğlum," dediğinde sesinde tatlı bir içtenlik vardı.

"Sana da iyi akşamlar Karakurtçuk."

Göz ucuyla baktım. Hiç derdim yokmuş gibi bomboş birinin eğlencesi olmuş gibiydim. Ben tersledikçe adam bundan zevk alıyor ve gülüyordu. Oysa o da benden hoşlanmıyordu. Farkındaydım. Şaka değil, duygularımız gerçekten karşılıklıydı. Donuk ifadesiz bakışım karşısında alayla güldü ve önüne dönüp dışarı çıktı. Kapı kapandığında çan yine bir kere çalmıştı. Ben açtığımda neden iki kere çalıyordu?

"Sorunlu," dedim ağzımın içinde. "Deli!"

"Tanışıyorsunuz," dedi Efendi amca.

"Hayır," dedim hızla.

Kaşları sorgulayan bir şekilde havalandı. "Konuşuyorsunuz."

"Delinin teki. Kimse konuşmasa bile kendi kendine konuşur."

"Yani tanışıyorsunuz."

Efendi amcaya da bıkkınlık dolu bir bakışla bakmak zorunda kaldım. "Maalesef."

Ani gülüşü çehresini aydınlattı. "Sana o gün de deli adamın teki olduğunu söylemiştim. Demek ki sen de benimle aynı fikirdesin." Ağır hareketlerle kasa önünden mor tonlarında bir başka çiçeği alarak ilerledi.

Zihnim buraya ilk geldiği andaydı. Ani bir farkındalıkla aydınlanırken gözlerim kapıya döndü. "Buraya sürekli çiçek emanet adam o mu?"

Sadece güldü ve başını salladı. Göz ucuyla elimde ki kahveye bakıyordu. "Ben kahve ısmarlayacaktım. Neden aldın?"

"Burada olduğunuzu tahmin edemedim. Geçen geldiğimde yoktunuz."

"Hafta içi pazartesi ve Perşembe, hafta sonu iki gün de buradayım. Vardiyalı çalışıyorum." Çiçeği köşede kalan alana bırakmış, yeniden karşımda belirdiğinde elimdeki kahveyi alıp aynı sakinliğiyle yandaki çöpe atmıştı. "*Kahven benden* dedim. Ben sözlerimi unutmam kızım." Alt katta oturacak hiçbir yer yoktu. Üst kata çıkmak gerekiyordu ama o beni kasanın arkasında kalan sandalyeye yöneltti. "Otur şöyle, kahve söyleyip geliyorum."

Yaşlıydı ve hürmet etmem gerektiğini hissediyordum. "Ben alırım," dedim soğuk bir mahcubiyetle.

Yine sadece gülmüştü. Onun dışarı çıkıp alacağını sandım ama karşımdaki tabureye ağır ağır kurulurken birini arayıp kahveleri söyledi. Normalde dışarıdan alınan kahveler dakikalar içinde önümüze geldiğinde etkilenmiş bir hâlde dudak büzdüm.

"Burada uzun zamandır çalışıyor gibisiniz."

Benim gibi kahvesini sade içiyordu. "Pek değil," dedi. "Zaten Ankara'ya geleli on yıl oldu. Burada da üç yıldır çalışıyorum. Emekliye ayrıldıktan sonra sıkıldım. Burası iyi geldi."

"Ankaralı değil misiniz?"

"Öyleyim ama memuriyetim başka şehirdeydi." Derin bir nefes verdi. "Devlet memuruydum. Uzun yıllar hizmet ettim. Bana kalan vakit artık bu kadar." Kaşları bana doğru kalktı. "Sen de memursun, belli. Düzenli ve mesafelisin." Bilgelik dolu gözleri kısıldı. "Hatta bence öğretmensin."

Şaşkındım çünkü bu kadar nokta atışı bir çıkarım beklemiyordum. "O kadar belli mi?"

Yine güldü ve bakışları ellerime döndü. "Parmaklarında kalem tutan yerler içeri çökmüş, avuç içlerinde kalem lekeleri var."

Bakışlarım istemsizce ellerime değdi. İşaret ve baş parmağımda kalemin denk geldiği kısımlar belli belirsiz içeri çöküktü ve evet, avucumda kalem lekeleri vardı.

"Eskiden tebeşir kokardınız," dedi.

Bu defa gülen bendim. "İmkân olsa yine o günlere dönmek isterim. Kara tahta favorimdi."

Tatlı bir tebessümle kahvesinden yudumladı. "Alıştın mı buraya? *Yeniyim* demiştin."

Dudak büzdüm. "Sayılır."

"Güntekin'i nereden tanıyorsun?"

Gülüşüm saniyeler içinde silindi. Kahvemi içerken sıkıntılı bir nefes verdim. Oysa şu an için hayatımdaki en küçük problem oydu ama sinek gibi, tat kaçırıyordu. "Kardeşimin arkadaşı." Cümlemin devamı var gibi olduğunda onun da kaşları havalandı. "O kadar," dedim. "Ve maalesef aynı apartmandayız." Olduğum yerde omurgam dikleşirken, "Sizinle yakın sanırım," dedim.

Usulca başını salladı. "Sevdiğim birisi."

"Sorunları var. Haberiniz olsun. Söyleyin tedavi olsun."

Gülüşü sesliydi. "Deli olduğunu zaten söylemiştim." Küçük bir an sessiz kaldık. Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Özünde iyidir."

"Özünde herkes iyidir." Kahvemi hızla bitirdim. "Gösterilmeyen iyilikle ilgilenmiyorum."

"Sana bir zararın mı dokundu?" Başını salladı. "Sağı solu belli olmaz ama öyle bir değildir. Kimseye zarar vermez."

Yüzüm ekşidi. "Çok ve boş konuşuyor."

Bu cevap karşısında birkaç saniye yüzümde oyalanmış, derin bir tebessümle kahvesini yudumlamıştı. "Geçen geldiğinde neden buraya çiçek emanet ettiğini sormuştun. Tanıdığına göre artık ona sorarsın, ha? Dediğin gibi boş konuşan birisi. Bana hiç anlatmadı ama belki sana uzun uzun anlatır."

"Hayır," dedim hızla. "Ne yaptığıyla ilgilenmiyorum. Ayrıca inanın kendisiyle pek anlaşamıyoruz. Oturup bana neyi neden yaptığını o anlatmaz, ben de dinlemem. Üzerine konuşacağım ya da düşüneceğim biri değil."

Gözleri kısıldı. "Adın ne?"

"Aslıhan."

"Ne öğretmenisin?"

"Edebiyat."

"O zaman isminin anlamını bilirsin." Durgun bakışlarıma bilgelik dolu babacan bakışlarıyla karşılık veriyordu. "Gücü sessizce taşıyan, kökü sağlam, duruşu güçlü kadın. Ailen güzel bir isim seçmiş. Kıymetini bil. İnsan adıyla yaşar ve iz bırakır. Bazı insanların bu dünyada bir izi yoktur." Bakışları benden kopmuş, kapıya takılmıştı. Derin, içli bir nefes bıraktığında dönüp kapıya baktım. Gelen giden yoktu.

"Mesela onun yok," dedi aniden.

"Kimin?"

"Güntekin'in."

Kısa bir an sessiz kaldım. "Adı Güntekin değil mi?"

Güldü. Sadece gözlerime baktı ve öylece güldü. Başını belli belirsiz salladı ama gözlerinden geçen pek çok şey var gibiydi. "Güntekin," dedi. "Güntekin Agâh." Gülüşü alaylı bir hal aldı. "Hatta takıntılıdır. İkinci a şapkalı yazılmalı."

"Sebep?"

"Merak etmediğini söylemiştin."

Sessiz kalıp göz kırpıştırdım. Hâlâ merak etmiyordum ama muhabbet bir şekilde merak uyandırıyordu. "Merak etmiyorum," diyebildim kendimin

bile inanmadığı bir tonda. "Muhabbet o yöne gidince sormak zorunda kaldım."

Sesimdeki tereddüttün farkındalığıyla güldü. "Bahsettiğim adı değil, izi. Pek izi yoktur. Hep gökyüzündedir, yeryüzünden korkar." Benim de bakışlarım istemsizce kapıya döndü. Hâlâ merak etmiyordum ama söylenenler garip geliyordu. "Çok merak ediyorum, acaba bir gün yeryüzünü de sevecek mi?"

Cevap vermedim. Kahvemden son yudumu içerken bakışlarım kapıdan koptu ve Efendi amcaya döndü.

"Artık seni de merak ediyorum," dedi aniden.

Dudaklarım sorgularcasına kıvrıldı. "Pek merak edilecek yönüm yoktur."

Dinginlik dolu ifadesindeki babacan gülüş büyüdü. Aklıma düşen kendi babamdı. Hayatta olsaydı o da böyle babacan bir adam olurdu, biliyordum. Kolay kolay yakınlık kuramazdım ama Efendi amcaya belki de bu yüzden yabancılık hissedemiyordum.

"Göreceğiz," dedi ve aniden yanında kalan bir başka çiçekten bahsetmeye başladı.

Önce gelincikleri daha sonraysa siyah gülleri anlattı. Sessizce onu dinlenmekten başka bir şey yapmadım. Garip bir şekilde tüm çiçekleri bir efsaneye bağlıyordu ve hepsini ilk defa duyuyordum. Şayet kendi uyduruyorsa da oldukça başarılıydı. Mesela gelinciği, kızıl saçları kanlar içinde sevgilisini bekleyen bir yaren, siyah gülü dünya nimetlerine tapıp kalbini karartanlar için bir ceza olarak anlatmıştı.

Her bir çiçeği anlattı. Sadece zambağı atladı. Daha önce anlatmıştı çünkü, yine de kırk kere anlatsa şikâyet etmeden dinlerdim. Her cümlesi masal gibiydi. İçine çekiyor, gitmenize izin vermiyordu. Çok kitap okumuştu. Tüm yazarları, şairleri hatta onların hayatına dair küçük detayları bile biliyordu. Onu dinlerken müzik dinlediğim anlardaki gibi dünyanın sesi aniden sustu. Tanıdık bir ruha denk düşmek uzun zamandır hissetmediğim bir duyguydu.

"Sen pek gülmez misin?" demişti sohbetimizin arasında.

Her zamanki gibi dümdüz bakarak dudak büzmüştüm. "Ailem dışındakilere hayır, gülmem."

"Neden?"

"Bilmem." Garip bir titremişti dudaklarım. "Belki ben de menekşe gibi kırılınca başım yere eğik büyüyorumdur."

"Kırdılar mı seni?"

Saklamadım, saklanmadım. "Kısmen," dedim. Oysa bazen paramparça hissediyordum. Anlamsız ve boş bir histi.

"O zaman kırmış ama yenememişler. Başın hiç kimsede görmediğim kadar dik. Kolay kolay köküne büyümezsin."

"O zaman dümdüz *huysuzum* diyelim."

Kahkahası sesliydi. Bana minik bir kitap ayracı hediye etti. Üzerinde çiçekler olur sanmıştım ama hırçın bir kartal gökyüzünde süzülüyordu. "Aslıhan," dedi en sonunda. "İnsanların birbirine bu kadar sağır ve kör olduğu bu zamanda sen huysuz olamayacak kadar kökleri sağlam bir zambaksın. Hep gel, olur mu? Söz, kahveler hep benden olacak."

Minik bir baş selamıyla geriledim ve gülümsedim. Bu ifade onu da gülümsetmek için yeterliydi. Kapıyı atığımda çan yine iki kere çaldı. İşaret parmağım kapının üzerinde, köşede kalan küçük çandaydı. "Bu neden ben açtığımda iki kere çalıyor da Güntekin denen adam açtığında bir kere çalıyor?"

"Hani merak etmiyordun?"

"Onu merak etmiyorum, olayın mantığını anlamaya çalışıyorum."

Yine güldü ama bu defa buruktu. Cevabıysa her cümlesi gibi masalsı ve sorularla dolu. "Hızlı açarsan bir, yavaş açarsan iki kere çalar," dedi. "Güntekin her kapıyı hızlı açar."

Söylediğini yapmış, kapıyı önce hızlı, sonra yavaş kapatmıştım. Bunu yaparken gözlerim çanı kontrol ediyordu. Gerçekten de hızlı açtığımda bir kere çalmıştı. "Bu da mı senin hikayelerden bir alıntı ya da metafor falan?" dedim.

Başını sallarken oturduğu yerden kalktı. Elleri bacaklarını ovuşturuyordu. "Hayır, o dümdüz yaşamla ilgili. İzinin kalmasını istemiyorsan hızlı hareket edersin." Boynundan iple asılı gözlüğünü burun ucuna takıp kasa arkasından çıkarak köşede kalan minik kaktüslere ilerledi. "Ses azalırsa iz de azalır."

Kapıyı hızlı kapatarak uzaklaşmak istedim ama olmadı. Yavaşça kapandı ve çan iki kere çaldı. Köşeye çekilip küçük bir an içeri giren insanların kapıyı nasıl açtığını izledim. Altı kişi saydım ve hepsinde de çan iki kere çaldı. Hiç kimse o kadar hızlı bir şekilde içeri girmiyordu. Kapı kapandı, çan tekrar tekrar iki kere çaldı, Efendi amca çiçeklerine gülerek bakarken ben karanlığın içinden sıyrılıp sessizce eve döndüm.

******

Yan koltuğa bıraktığı bir sepet dolusu kaktüsle sessiz bir yolda, bu defa kendi arabasıyla ilerliyordu Güntekin. Ankara'nın en uzak köşesinde, kimsenin yolunun pek düşmeyeceği bir güzergâhtaydı. Demir kapıdan içeri girerken artık onu tanıyan güvenlik selam vermiş, durdurmamıştı. Tombul, kıvrık bıyıkları olan adam kulübesinde haberleri izlemeye devam ediyordu. Normalde gece ziyaretçi kabul etmezlerdi ama Güntekin istisnaydı.

Arabasını geniş alanda rastgele bir noktaya park edip sepeti alarak Yaşlı Bakım Evine yönelmişti. Canı ne zaman bir şeye sıkılsa buraya gelirdi. Yaşlıların olduğu bu yerde vakit geçirmenin ve dualarını almanın, kendisine iyi geldiğine ve işlerini yoluna koyduğuna inanıyordu. Dünyayı ayakta tutan yaşlıların duaları ve çocukların neşeli sesleriydi.

Onda hiçbiri yoktu.

Ve şu sıralar bolca şansa ihtiyacı vardı.

Ekibinin dağıtılmasını istemiyordu. Bugün Derviş Yarbayın onunla görüşmeye vakti olmadığı için konuşma yarına kalmıştı ve her şeyden haberi olan Rüzgâr Kuşu Ayşe bile bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyordu. En son kulağına üflediği bilgi dışında bir şey söylememişti. Yarın Derviş Yarbay'la mutlaka görüşeceklerdi, biliyordu.

O görüşmede Derviş Yarbay'dan *ekip dağıldı, görev yerleriniz değişiyor* cümlesini duymak istemiyordu. Bu ekip elbette dağılacaktı ama iki yıllık geçmişlerini düşününce azından bir yıl daha devam etmek istiyordu. Belki bunu yapmamalıydı ama bağlanmıştı. Üstelik oldukça başarılı bir ekipti, kariyeri için önemli bir adımdı ve evet, şansa ihtiyacı vardı.

Merdivenleri hızla çıkmış, kapı önünde ona selam veren bakıcıları selamlamıştı. Pek sık gelmezdi ama başı dara düştüyse mutlaka uğrar, hiçbir günaha değmeyen bu insanların gönlünü alır, dua isterdi. Gariptir ki her seferinde tüm işleri rast giderdi. Önemli bir görevi varsa buraya gelirdi, başarılı olurdu. Ters giden her şeyde adımları burayı bulurdu. Onu tersleyen ama seven yaşlı insanlardan dua aldığında her şey birer mucizeye dönüşüyor gibiydi.

"Güntekin Bey."

Ona seslenen kişi yıllardır burada çalışan bakıcılardan Arzu Hanım'dı. Neredeyse altmış yaşında olan bu kadının aklar düşen saçları hep toplu

olurdu. Yılların acımasızlığıyla erkenden yaşlanmış, çehresi çökmüştü ama koyu kahve gözleri hep ışıltıyla bakardı.

"Arzu Hanım," dedi Güntekin geniş bir gülüşle. "Sen gece nöbetine kalır mıydın?"

"Asıl sen buralara uğrar mıydın?" dedi Arzu derin bir gülüşle. "Unuttun bizi."

"İş güç sahibi adamız. Boş gezmiyoruz herhâlde."

Gülmüştü Arzu. Kucağındaki kaktüslere bakarken gülüşüne tatlı bir ima eklendi. "Yine başın dara düşmüş, belli."

Güntekin'in bu gülüşüne aşinaydı kadın. "Böyle söyleyip de alacağım duanın bereketini kaçırma." Adımları sola yöneldi. "Salonda var mıdır birkaç kişi? Hepsi uyudu mu yoksa? Bu defa hepsine yetecek kadar hediye getirdim." Cevap beklemeden önüne dönüp ilerlediğinde Arzu Hanım arkasındaydı. Geniş alana girdiklerinde en fazla on kişi vardı ve hepsi kendi hâlindeydi.

Birkaç yaşlı amca masada gazete okuyordu. Birkaçı televizyondaki diziye dalmıştı; bazıları tekerlekli sandalyesinde sessizce duruyor, kimileri camın dışına bakıyor, kimileri de uyukluyordu. Güntekin içeri girdiğinde her birinin bakışları ona dönmüş, yaşlı ve solgun çehreleri parlamıştı.

"Bayanlar ve baylar," dedi Güntekin her zamanki neşesiyle. "Ben geldim."

"Geldi yine bok," diye huysuzlanan köşede uyuklayan Birsen Hanım'dı. "Sessiz ol, başımı ağrıtıyorsun." Sürekli uyuklar, tersler ya da laf sokardı.

Güntekin umursamadı bile.

"Benim adamım gelmiş," diyen Hikmet Bey'di. Önündeki gazeteyi hızla bacaklarının üzerine bıraktı. Tekerlekli sandalyeden kalkamaz, daima gazetesini okurdu. Güntekin elindeki kaktüs sepetini masanın üzerine bırakmış, Hikmet Bey'in elini öpüp alnına koyarken önünde eğilmişti.

"Beni senden başka özleyen yok Hikmet dede."

"İçi geçmiş onların," dedi Hikmet Bey. "Ne bakıyorsun dediklerine, boş ver."

Gülerek geriledi Güntekin. Kaktüs sepetini alıp salondaki herkese birer tane dağıtmış, herkesle sohbet etmişti. Kalanları yarın diğerlerinin alması için bıraktı ve onu en çok tersleyen Birsen Hanım'ın yanına oturdu. Ters bakışına rağmen Birsen Hanım minik kaktüsün üzerindeki mor çiçeğe parmak ucuyla dokunuyordu.

"Bu ne şimdi?"

"Neyini beğenmedin?"

Huysuzca yanına bıraktı. Beğenmişti oysa, odasına çıktığında baş ucuna bırakacaktı. "Yiyecek bir şey getirseydin ya."

"Sen bunu da yesen çatallı diline bir şey olmaz."

Birsen Hanım koluna art arda iki tokat indirdi. "Saygısız!"

"Vurma çocuğa Birsen," diye araya giren koltukta sessizce örgü ören yaşlı kadınlardan biriydi. Adını Güntekin bile bilmiyordu. Herkes için Şeker neneydi. Tatlı, sevecen ve güler yüzlüydü. "Adam benim yedi çocuğumdan daha vefalı. Hiç olmazsa üç ayda bir uğruyor. Gel yanıma evladım. Neydi senin adın?"

"Güntekin," dedi Şeker nenenin yanında sessizce bebek ören yaşlı kadın. Bazen adının Nalan olduğunu söylerdi bazen Gupse bazense her şeyi unutur, boş boş bakardı. Daima sessiz kalır, sürekli üç bebek örer, söker ve baştan örerdi. Aklî dengesi yerinde değildi ama kimseye bulaşmaz, kendi zihninde yaşardı. "Adı Güntekin. Hep geliyor, deli mi ne?"

Gülmüştü Güntekin. "Nalan Hanım benden bir ömür hoşlanmayacak gibi." Yanındaki aksi Birsen Hanım'a ters bir bakış atmış ve ayaklanıp Şeker nenenin önünde eğilmişti. "Bana dua eder misin Şeker nene? Bunlar nankör."

"Adama bak," diye huysuzlandı Birsen. "Bizi yatır niyetine kullanıyor. Hayrat mıyız lan biz? Oldu olacak kolumuza çaput bağla öyle dua et."

"Bir sus be kadın!" diye araya giren Hikmet Bey'di. Birsen Hanım'la garip bir kavga hali içindeydiler. "Bir şeye de söylenme."

Şeker nene Güntekin'in saçlarını her zamanki gibi şefkatle okşadı. "Her işin rast gitsin."

Güntekin derin bir nefes verdi. Rahatladı ve gönlü o an için arındı. Aynı saniyelerde Nalan Hanım'ın bir bebeği daha bitmişti. Diğer iki örgü bebeği de kucağına alıp üç bebeği şefkatle okşadı. "Bitti!" diyordu kısık ve neşeli sesi. Dizlerine yan yana yatırdığı üç oyuncak bebeği sevgiyle sarmaladı.

"Birazdan geri sökecek," diyerek huysuzlanan yine Birsen Hanım'dı. "Niye bitmesine seviniyorsa?"

"Uğraşma şu kadınla." Şeker nenenin elleri hâlâ Güntekin'in saçlarındaydı. Tatlılıkla Nalan'a döndü ve her gün üşenmeden sorduğu o soruyu yine sordu. Bu şekilde en azından süreyi kısaltıyordu. Yoksa Nalan kendini dinletene kadar susmayacaktı. "Bunlar kim Nalan?"

"Nalan kim?" dedi. "Ben Gupse."

"Tamam," dedi Şeker nene. "Bunlar kim Gupse."

Bakışı yine boştu. "Gupse kim? Ben Nalan."

"La havle!" dedi cam önündeki huysuz Birsen Hanım.

Şeker nene ılımlı olmaya çalışıyordu. "Tamam. Direkt soruyorum o zaman. Bunlar kim?"

"Çocuklarım," dedi Nalan Hanım şefkatle. Yıllardır söylediği cümleyi aynı hisle tekrarladı. Parmakları üç örgü bebeği de severken tek tek saydı. "Bu Sinem. En büyük kızım. Saçları rüzgârda salınır, çehresi parlar. Çiçekleri çok sever." İkinci bebeğe geçti. "Bu Ertuğrul, ortanca oğlum. Yaramazdır, hiç durmaz ama hayvanları çok sever." Son bebekte durdu. "Bu da Yaman'ım, en küçük bebeğim. Hep güler. O herkesi çok sever. Ah benim yavrularım." Küçük bir an duraksamış, bakışları boşluğa takılmış ve hızla bebekleri geri sökmeye başlamıştı. "Bunlar kim? Bunlar kim?"

"Al işte," dedi Birsen Hanım. "On günde üç bebek örüp bir saniyede geri söküyor. Şu kadının kafasından yaşamak istiyorum. Kendi ördüğü bebeği çocuğu sanıyor ama aslında çocuğu falan yok."

Hikmet Bey onun sesini duymamak için işitme cihazını çıkarmayı tercih ederken Şeker nene, "Birsen!" dedi ters ters. "Sussana kız sen biraz. Keşke bizim çocuklarımız da hayali olsaydı. Gerçekten doğurduk ya ne oldu? Sus Allah aşkına." Tatlı bakışları yeniden Güntekin'e dönmüş, kimi için hafif dalgalı, kimin için hafif kıvırcık denebilecek gür tutamları okşamaya devam etmişti. "Beni sen evlat edinsene."

Güldü Güntekin. "Senin beni evlat edinmen gerekir."

"İmkân varsa yapalım." Kaşları havalandı. "Sen onu bunu bırak da evlendin mi, onu söyle."

Hızla başını salladı. "Kırk kere dedik be Şeker nene, o müessese benlik değil."

Şeker nene hızla koluna vurdu. "Kazık kadar oldun. Ne demek senlik değil? Kartlaşırsan kim daha ne yapsın seni?"

Büyük bir özgüvenle çenesini dikleştirdi. "Taş gibi adamım merak etme, kolay kolay kartlaşmam."

"O zaman evlen."

"Beni kim alsın da kocası yapsın be Şeker nene?" Söylenenleri her zamanki gibi şakaya vuruyordu. "Eve barka gelmem. Tek bildiğim işim. İtim, kopuğum, serseriyim."

Omuzuna bir tokat daha yedi. "Deme öyle, kısmetini kapatıyorsun."

Nalan Hanım bebeklerinin birinin üzerindeki kahverengi kazağı çözmüş, sürekli örülüp sökülmekten yıpranan ipliğin küçük bir parçası kopmuştu.

Kopan parçaya üzüntüyle bakarak yanına bıraktı. Herkes kendi hâlindeyken o kendi dünyasındaydı. Yanına bıraktığı açık lacivert ipliğe bir süre üzüntüyle baktıktan sonra alıp Güntekin'e uzatmıştı. "Çöpe atar mısın?"

Sessizce aldı Güntekin. Göz ucuyla Şeker neneye bakıyordu. "Aniden vazgeçip geri ister mi? Ona göre cidden çöpe atacağım."

Şeker nene *at* der gibi sessizce elini salladı. "Onu boş ver, *evlen* diyorum sana."

"Herkese böyle sırıtarak mavi boncuk dağıtıyorsa haklı, kim alsın bunu?" diyerek huysuzluğunu sürdürdü Birsen Hanım. "Götü başı ayrı oynuyor." Aniden onun da bakışlarına boşluk düştü. Hafızası kuvvetli değildi. Bir hatırlar, üç unutur, beş huysuzlanırdı.

Yarımca güldü Güntekin. "Haklı. Benden kimseye koca olmaz Şeker nene. O işi benden bekleme."

"O niyeymiş? Elin yüzün düzgün. Huyun hafif garip ama idare eden biri bulunur."

Kaşlarını kaldırırken gülüyordu. "Son nefesime kadar bekâr kalacağım. Alışsan iyi olur. Şimdiden bu huzurevine kaydımı yaptırdım. Ben yaşlanana kadar sakın öleyim demeyin. Birlikte bahçede çay partisi yaparız."

Yandan araya giren Nalan Hanım'dı. "Yaman'ın saçları hangi renk olsun?" diyordu Şeker neneye. Bebekleri örmeye yeniden başlamıştı.

"Sarı," diyerek geçiştirdi Şeker nene. "Çingene sarısı olsun."

Ama Nalan onun söylediğinin aksine yine kahve ipe uzanmış ve bebeği sessizce yeniden örmeye başlamıştı. Burada her birinin garip bir ilişkisi vardı. Birbirlerine kızar, tersler ama birlikte televizyon izler, bahçeye çıkar; kahve içip yaşlanmaya devam ederlerdi.

Evlen diye direten Şeker nenenin elinden zorla kurtuldu Güntekin. Hepsinin elini öpüp dualarını aldıktan sonra bakımevinden uzaklaştı. İçindeki huzursuzluk bir nebze de olsa azalmıştı. Derin bir nefes alırken her şeyin istediği gibi gitmesini dileyerek ilerledi.

Bu dileği kısmen olacak, kısmen işler tam tersine dönecekti.

Ertesi gün onu odasına çağıran Derviş Yarbay sadece, "Devam ediyorsunuz," demişti. "Başarılarınız takdir edildi ve ekibin görev süresi bir yıl daha uzatıldı Güntekin Agâh. Sancar ekibi yine sana emanet."

Mucize işte sadece bu kadardı.

******

"Sizce nasıl hocam?"

Uzun yemek masalarının hazırlandığı spor salonuna tribünlerden bakıyordum. Kollarım göğsümde bağlıyken sol bacağım histerik bir şekilde titriyor, ayak ucum aynı şekilde yerde sessiz bir ritim tutuyordu. Bu stresli olduğum anlamına geliyordu ama kimseye belli etmeyecek kadar profesyoneldim.

Çünkü son günlerde genel olarak stresliydim.

İnci Hoca her zamanki gibi rengârenk bir elbise içindeydi. Uçuş uçuş, çiçeklerle bezenmiş tatlı elbisesi, omuzlarına düşen saçları ve spor ayakkabılarıyla bana tebessüm etmekle meşguldü. Tüm okula yetecek kadar sevgi potansiyeli vardı. Tuğba'ya bile gülüyordu ya hayret ediyordum.

Dün bahsettiği okul yemeğine onay verdiğimi söylemiştim ve rehberlik ekibi tahmin ettiğimden daha büyük bir hızla çalışmış, sabah okula geldiğimde organizasyon ekipleri işe başlamıştı. İnci Hoca sırıtarak alana bakarken rehberlik hocaları spor salonunda çalışan elemanlarla birlikte masa düzenine yardım ediyordu.

İncelediğim evraklardan bunun her yıl düzenlenen geleneksel bir organizasyon olduğunu görmüştüm. Yeni öğrenciler ve velileriyle tanışmak, eski öğrenciler ve aileleriyle iletişimi sıkı tutmak için yapılıyordu. Reddedemeyeceğim kadar mantıklı ve okulun prestiji için önemliydi. Müdür yardımcısı arkadaşlarım da benim yerime hazırlıkları kontrol edebilirdi ama kendim görmek istediğim için İnci Hoca eşliğinde buradaydım.

"Aslıhan Hoca'm?" dedi İnci yeniden.

Bakışlarım alandayken mırıltıyla onayladım. Benim koyu kahve takım elbisem ve ciddiyetim yanında çiçek bahçesi gibi görünüyordu.

"Cevap vermediniz."

Bakışlarım geniş alanın en ucuna atılan, öğretmenlere ayrılan masadaydı. Yemek yarın akşam olacaktı ve o zamana kadar her şeyin ayarlanması gerekiyordu. Öğretmenler için ayrılan köşenin en ortasındaki yerin bana ait olduğunu biliyordum. Gözlerim kısıldı, rahatsızlık vermek istiyordum. Hem de fazlasıyla.

"Güzel," dedim sadece. "Sorun yok." Hızla arkamı dönüp topuklularım üzerinde ilerlerken bir ekleme yaptım. "Tuğba Hoca benim yanımda otursun. Yerini ona göre ayarlasınlar."

O yemeği ona zahir edecektim. Yanında olduğum hiçbir andan keyif alamaz, dünya nimetlerinden huzurla faydalanamazdı. Kendi gibi kaçak savaş istiyorsa bunu severek yapacaktım. Bana taş atana gül atacak kadar nazik değerlerim yoktu ve yüce gönüllü değildim. O taşına karşılık elime ne geçtiyse üzerine savurmamla anılırdım.

Dizlerimin bir milim üzerinde biten ve bedenimi sarmalayan kalem eteğimin darlığının el verdiği ölçüde, topuklularımın üzerinde ilerlerken ceketimin uçlarını çekiştirip saçlarımı geri savurdum. İdareci kimliğimi pekiştirmek için giydiğim bu takımları seviyordum. Son günlerde güzel olan tek şey onlardı.

Spor salonundan çıkarken İnci tüm renkleriyle peşimdeydi. "Tuğba Hoca'ya iletirim. Başka bir detay var mı? Sevmediğiniz şeyi değiştirebiliriz."

İfadesizce ilerledim. "Hayır, her şey harika görünüyor."

Koridorda birbirlerine tekme atan iki genç delikanlıya sadece göz ucuyla baktım. Anında ciddileşip yutkunarak dikleştiler. Yarın buradaki bir haftam bitecekti ve hızlı öğreniyorlardı. Her sabah kılık kıyafetlerini kontrol ediyordum. Şanslıydık ki kuralları yeniden hatırlamaları kolay olmuştu. Hiçbir şey söylemediğim hâlde ikisi de tek bir bakışımla ceketlerini ve kravatlarını düzelttiler.

"Saygılar hocam," dedi biri gerçekten önümde ceketini ilikleyip saygıyla eğilirken.

Diğeri İnci'ye alttan alttan el sallıyordu. Göz ucuyla İnci'ye baktım. Benim aksime tüm neşesiyle öğrencilere gülüyordu. Gerçekten kız kardeşim Gülhan'a benziyordu. Bu anlamsızca ona kalbimin ısınması için yeterliydi.

"Dersim size değil mi?" dedi. Gençler onayladığında, "Söyle sınıfa herkes bahçeye çıksın. Bugün doğadaki seslerin notalarına bakacağız."

Öğrenciler yanından uzaklaştığında, "Tuğba Hoca konusunu halledeceğim," dedi. "İstediğiniz başka bir detay var mı? Hemen halledelim."

"Neden bu işlere sen bakıyorsun? Rehberlik ekibinin sorumluluğunda değil mi?"

"Hâlâ sizden çekiniyorlar," dedi hiç saklama gereksinimi duymadan. "Bu etkinliği atlatalım, alışacaklarına eminim." Parmakları havalandı. "Onları azıcık *idare* edelim Hocam, olur mu?"

İnsan yiyorduk sanki, inanılmazlardı. Oysa diğer tüm hocalar gayet normaldi. Üstelemedim çünkü rehberlik hocalarımız Reyhan ve Fatma Hoca'nın dosyalarına bakmıştım. Fatma'nın henüz yeni atandığını ve panik atağının olduğunu dosyasında görmüştüm. Eski müdürleri her ne yaşadıysa isminin yanına küçük bir not düşmüştü. Kimseyi bayıltmak istemiyordum.

"Bu arada Aslıhan Hoca'm," dedi nazikçe. "Bugün çok güzelsiniz. Takımınız çok yakışmış."

Pek iltifat aldığım söylenemezdi. Kendimi küçük görecek değildim, güzel bir kadındım ama tavırlarım her şeyi sıfırlıyordu. Geçmiş düştü aklıma. O kalp kırıklığı bile her şeyi söylemişti ama asla *güzel değilsin* diyememişti. Oysa güzellik her şey değildi. Elim istemsizce kalem eteğimin üzerinde gezindi. Beklemediğim bir iltifat olduğu için bocalamıştım.

"Teşekkür ederim," diyebildim. "Siz de çok güzelsiniz."

Tatlılıkla güldü. Gerçekten Gülhan'dı. Kardeşimi döverdim ama asla kıyamazdım. Kız kardeşti nihayetinde. Duygudan yoksun hâllerimi umursamaz, itmeme rağmen inatla sarılırdı. İnci de ona benziyordu. Küçük bir an ne yapacağımı bilemedim. Adımlarım yeniden spor salonuna yönelirken ona küçük bir tebessümle karşılık verdim. Güldüğümde garip durduğunu hissediyordum.

O ise kocaman bir gülüşle karşılık verdi. "İstediğiniz başka bir şey var mı?"

Hayır diyecek oldum. Arkamı dönüp ilerleyecektim ama aniden duraksadım. "Diğer yanıma sen otur," derken ilk defa resmi konuşmamıştım. "Ayarlamayı ona göre yaparsın."

Gülüşü büyüdükçe büyüdü. Başını sallayarak onaylamış, yine tatlılıkla el sallamıştı. Yapmayacaktım ama lanet olası bir şekilde ne zaman el sallasa karşılık veresim geliyordu. Elim yine belli belirsiz havalandı ama aynı hızla önüme dönmem gerekmişti. Yeni tanıştığım insanlara sıcak davranmayı yadırgıyordum.

Ama bu kadının garip bir aurası vardı, karşı koyamıyordunuz.

Onun ardından salona geri dönmüş bu defa tribüne değil, alana ilerlemiştim. Mantıklı olmalı, okuldaki bütün hocalarla iletişimim olumlu olmalıydı yoksa Tuğba bunu da aleyhime kullanabilirdi. O şeytan Yozgat

günlerinde tüm okulu bana karşı doldurduğu için öğretmenler bana mesafeli durur, mecbur kalmadıkça konuşmazlardı.

O günlerde hepsinin gözünde canavar olmak umurumda değildi ama burada yine aynı şeyin yaşanmasına izin veremezdim. Şu an en mantıklı seçenek beni görünce nefesi sıkışan Fatma Hoca'ya söylendiği gibi bir canavar olmadığımı ispatlamaktı.

Salona girdiğimde sol köşede Reyhan Hoca'yla birlikte masaların üzerine okulun broşürünü bırakıyorlardı. Fatma Hanım kucağındaki yüksek kâğıt dağını taşımakta zorlanıyor, boyunun kısalığı sebebiyle yana eğilerek önünü görmeye çalışıyordu. Kumral saçları omuzlarına dökülürken simasında o tatlı heyecanı, hevesli hâllerini görebiliyordunuz. Elindeki kâğıtlar düşecek gibi olduğunda hızla uzanıp yakaladım. Ne olduğunu anlamadığı için sendelemişti. Kâğıt yığını kendi kucağıma aldığımda şaşkınlığı görülmeye değerdi.

"Müdüre Hanım," dedi ağzının içinde. Nefesi hızlanmaya başlamıştı.

"Hepsini taşımana gerek yok, buradan alarak dağıtabilirsin," dedim broşürleri masanın üzerine bırakırken. Ona dönüp elimden geldiğince ılımlı bakmaya çalıştım. "Hatta birlikte yapalım Fatma Hoca'm, olur mu?" Ellerimi birbirine sürtüp etrafa bakındım. "Size yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Normal bir insan için oldukça sıradan bir hamle olabilirdi ama şu an fazlasıyla huzursuz hissediyordum. Hamlelerim pek benlik değildi. Bana yakınlık gösterilmediği sürece duvarlarım inmezdi. Bunu iki kere denemiş, ağzımın payını fazlasıyla almıştım. İnsanca davranmayı pek sevmiyor, geriliyordum. Şu an bana dönen hayret dolu bakışlar da asla yardımcı olmuyordu.

Gerginliğim artıyordu.

Bir sigara, bir sigara...

Zihnimi hızla susturdum. Fatma Hanım bayılacak gibiydi. Oysa bu kadar gerilmesine neden olacak hiçbir şey yapmamıştım. Kötü hissediyordum. Reyhan Hoca yandan koşarak geldi. "Aslıhan Hoca'm," dedi. "Bir sorun mu var?"

Tüm gerginliğime rağmen ılımlı bir ifadeyle bakıp gülümsedim. "Size yardım etmeye geldim." Broşürlerin bir kısmını masa üzerinden alıp yeniden Fatma Hoca'ya uzattım. "Rahat edecekseniz elinizde tutarken dağıtın."

Gözleri yüzümde oyalandı.

"Benden çekinmenize gerek yok," dedim. "Sert mizaçlı ve mesafeli olabilirim ama sizin gibi öğretmenim. Bir durum olduğunda çekinmeden benimle iletişim kurmanızı beklerim."

"Ama Tuğba dedi ki," diyecek oldu Fatma Hoca. Reyhan kolunu belli belirsiz tuttuğunda cümlesini yuttu ve dudaklarını ısırdı.

Sevgili Tuğba, hâlâ hayatta olduğun için gerçekten şanslısın kızım! Kim bilir öğretmenler odasında arkamdan neler söylemişti. Burada da beni aynı konuma düşürmesine izin vermeyecektim. Duvar gibi olabilirdim ama kötü biri değildim. Ama anlaşılan yine aynı şeyi yapıyor, arkamdan kaçak oynuyordu. Kötülüğüne kötülükle karşılık vermek isterdim ama bunun beni daha da kötü bir duruma düşüreceğini biliyordum.

"Tuğba Hoca'yla uzun bir geçmişimiz var. Söylemiştir zaten aramız iyi değildir," dedim. "Beni çok yanlış anladığı yerler oldu. Hakkımda kötü şeyler söylemiş olabilir. Kendince haklı. Hiçbir zaman anlaşamadık ama beni onun söylediklerinden değil kendi düşüncelerinizle tanımanızı isterim." Gülüşüm bu defa derindi. "Olur mu?"

Gerginlikten kusacaktım. Bu gülüşü kendime yakıştıramıyor, yalandan gülemiyordum. Kesinlikle sigara, sigara!

Ön yargılarını sürdürüp yanımdan uzaklaşırlar sandım. *Olmadı*. Sanırım insanlık hâlâ son bulmamıştı. Gerginliğimi azaltan hamle Fatma Hoca'nın gülümsemesiydi. Tatlı bir gülüşle başını eğmiş, broşürleri dağıtmaya başlamıştı. Sessizce uyum sağladım.

Bir süre sonra benimle konuşup bu etkinlikten bahsetmeye başlayan onlardı. Okula dair tüm rehberlik planlarından bahsettiklerinde dinledim. Kendime dair olumsuz algıyı bir nebze de olsa yıktığımı hissettiğim ilk andı. Devamı gelir miydi, bilmiyordum.

Sosyalleşme gerginliği yüzünden sigara içmemek adına bir paket çubuk kraker bitirerek okuldan çıktım. Arabama ilerlerken yanıma gelen öğrenciyi tanıyordum. İlk gün kavgaya karışanlardı ve yanlış bilmiyorsam adı Atlas'tı. O günden sonra onun da dosyasına bakmıştım. Babasının öldüğünü görmek omuzlarımı düşürmek için yeterli gelmişti. Hele de onun da babasının bir asker ve savaş pilotu olduğunu bilmek yüreğimi daha da ezmişti.

Güneş gözlüğümü saçlarıma indirirken ona döndüm. "Atlas mıydın sen?"

Utangaç bir hâlde güldü ama adını hatırlıyor olmam onu mutlu etmiş gibiydi. Kumral saçları daha toplu, kravatı düzgündü. "Evet hocam."

Arabamın kapısını açarken duraksadım. "Bir problem mi var?"

"Hayır," dedi hızla. "Sorum var."

Sor der gibi başımı salladım. Yandan arabasına ilerleyen Tuğba'ya göz ucuyla ters bir bakış sundum. Aynı şekilde karşılık verdi. Beyinsiz ucube!

"Hocam," dedi Atlas endişeli bir sesle tekrar. "Sorabilir miyim?"

"Sor." Hâlâ Tuğba'ya baktığım için sesim sertti. Yersiz bir çıkış olduğunu fark ettiğimden ters ifademi Tuğba'dan koparıp ona döndü. "Yani sorabilirsin," derken daha ılımlıydım. "Yine kavga etmedin inşallah."

Hızla başını salladı. "Derya'ya bulaşmadıkları sürece kimseye bulaşmam."

"Sevgilin mi?"

"Henüz değil ama olacak."

Dudak büzdüm. Gençliğinin baharındaki bu gençlerin cesareti bazen gözlerimi dolduruyordu. İnanılmazlardı ve dünyanın cidden kendi etraflarında döndüğünü düşünme potansiyelleri yüksekti. "İddialısın."

Garip bir gururla omuzlarını dikleştirdi. "Biz de boş adam değiliz hocam."

İstemsizce güldüm. "Sorun ne?"

Gülmemi beklemiyor gibiydi. Şaşkın bakışları önce yüzümde oyalandı ve alık bir gülüşle utandığını belli etti. "Yarınki yemeğe velim olarak üç kişi gelebilir mi diye soracaktım. Annem, amcam ve dedem birlikte gelsin istiyorum. Geçen yıllar sadece bir kişiye izin veriliyordu."

Babasız büyümek kapanmayan bir yaraydı. Bu acıyı yaşayan düşmanım da olsa içim ezilirdi.

"Sorun yok," dedim. "Bu sene kontenjan için net bir sayı belirlemedik ve fazladan masa eklettik. Gelebilirler yani."

Aldığı cevapla gülüşü büyümüştü.

Arabama binip ilerlediğimde aynadan arkadaki görüntüsünü, kendi kendine garip dans hareketleri yaparak sevindiğini görebiliyordum. Şu kadar hayat enerjim olsa keyifle yaşamama yeterdi.

Yapacak daha iyi bir planım olmadığı için eve yöneldim. Çaresizce dernekten haber beklemek zorundaydım. Bir çubuk kraker paketi daha açtım. Bir de müzik. Camı açtığımda yüzüme vuran soğuk tenimi kesti ama bundan kaçmadım. Ankara soğuktu. Bense bu şehirden daha soğuk. Hiçbir şeye direnmedim ve sadece ilerledim.

Apartmanın otoparkına girip arabayı park ederken gözlerim istemsizce o deliyi arıyordu. Temennim burada olmamasından yanaydı çünkü hiç çekecek havada değildim. Kendisi -*şükür*- burada değildi ama aracı yine

benimkinin yanında park hâlindeydi. Arabamdan inip etrafa bakındım. Yoktu. Denk düşüp düşük çenesiyle uğraşmak istemiyordum.

Arabasına ilerledim ve ön camına çantamdan çıkardığım zarfı bıraktım. İçinde kırdığım aynayı tamir ettirecek kadar para vardı. Kâğıt bulamayınca çantamın içindeki küçük fiş kâğıdının arkasına gerekli cevabı karaladım ve zarfın içine bıraktım.

Adımlarım geriledi. Asansör önüne geldiğime etrafıma bakmakla meşguldüm. Her an bir yerden çıkacak gibi geliyordu çünkü muazzam sorunluydu.

Bakışlarım arkamdayken önce asansör kapısının açıldığını duydum.

Ve saniyelik bir an sonra da onun sesini. "Beni mi arıyorsun Karakurtçuk?"

Ardımda ararken aniden önümde görmeyi beklemiyordum. İş çıkış saati olduğu için burada olacağını düşünmemiştim. O salak spor arabasıyla bu saatlerde işten gelir sanmıştım ama belli ki evinden iniyordu. İşi gücü yok muydu? Çalışma saatleri düzensiz miydi? Adımlarımın geri gitme isteğini son anda dizginledim.

Çenem dikleşti. Ona her zamanki ifadesizliğimi sundum. "Doğru cevabı merak ediyorsan seni aramıyorum, senden kaçıyorum."

Keyifle güldü. "Aynı yaşam alanındayız." Dışarı çıkmak için bir adım attığında gerilemek zorunda kaldım. Bilerek yakın mesafeden geçtiğini ve bana tepeden en uyuz bakışlarıyla baktığının farkındaydım. Bir nefes uzağımdayken, "Ne kadar kaçabilirsin ki?" dedi.

Gereksiz bir detaydı ama yeni duş aldığı bedeninden yayılan ferah kokudan belliydi. Parfümü neydi bilmiyordum ama hoş bir notası vardı. Ama şu an umurumda olan bunlar değildi. Geri adım atmadım "Haklısın. O yüzden lütfen apartmana giriş çıkış saatlerini listeleyip verir misin? Ona göre olmadığın zaman aralıklarında yaşamıma devam edeceğim."

Gülüşü genişledi ve önümden sıyrılıp ilerledi. Soğuğa rağmen sadece salaş bir deri ceket giymişti. Parmaklarını hafif dalgalı saçlarına daldırıp karıştırarak ilerledi. "Müsait olduğum ilk anda ödevimi yapacağım hocam, söz."

Arabasının camındaki zarfı gördüğünde duraksadı. Arkasından göz devirerek asansöre ilerledim ama göz ucuyla ne yapacağını bakmadan da edemedim. Zarfa uzanmamış, ifadesine bu noktadan bile seçebileceğim bir gerginlik kurulmuştu. İlerlemedi, olduğu yerde öylece kaldı. Bakışları

sağına ve soluna döndü ama yine de almadı, bakmadı, dokunmadı. Ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu. Deliliği düşünülürse sorgulamıyordum.

Asansör önünde durdum. "Ben bıraktım," dedim tuşa basıp açılmasını beklerken.

Gözleri ağır ağır bana döndü. Saniyeler önceki şüpheli bakışları dağılmış, her zamanki ukalalığıyla kaşlarını kaldırmıştı. "Aşk mektubu mu?"

Güldüm hatta kahkaha attım. Gerçek bir gülüştü. Bu cevabı asla beklemiyordum ve oldukça hazırlıksız yakalanmıştım. Gülerken minik bir an önüme dönmüştüm. İfademi toparlamak için parmağımı dudak üzerime bastırdım ve yeniden ona döndüm.

Minik bir an bakışları yüzümde oyalandı. Yalancı bir ifadeyle etkilenmiş gibi dudak büzdü. "Vay be Karakurtçuk, sen güler miydin?"

"İlk defa gerçekten komiktin, biliyor musun? Eğlendim." Dilim dudaklarımda gezindi. "Hayal dünyan inanılmaz geniş." İfadem saniyeler içinde bilenmiş bir bıçakla kesilmiş gibi ciddileşti. "Bir daha sakın böyle yersiz şakalar yapma."

Hâlâ keyifliydi. İşaret parmağı bana dönükken geriledi. "Ama eğlendin."

"Evet ve oldukça kısa sürdü. Yeryüzünde kalan son erkek sen olsan bile böyle bir şakada seninle anılmak istemem."

Ukala gülüşü yerli yerindeydi. Gözlerini benden koparmadan arabasının üzerindeki zarfı aldı. "Hislerimiz yine karşılıklı Karakurtçuk. İnan ben de asla bunu istemem." Ciddi ciddi ürpererek titredi. "Kendi şakamdan ürperdim. Korkunç!"

Göz devirerek asansöre bindim. Kapılar kapanırken o zarfa bakmış, içindeki parayı gördüğünde kaşları havalanmıştı. "Araba için," dedim asansör kapısı kapanmadan hemen önce. "Borçlu kalmayı sevmem. Sahibine verirsin."

Ve kapılar kapandı. Yüzü kaybolurken karşımda kalan tek yansıma yine demir zemine vuran kendi aksimdi.

******

Asansörün üst kata çıktığını belirten ses otoparkın içinde yankılanırken Güntekin'in bakışları elindeki zarfın içinden çıkan parada değil, minik not kâğıdındaydı. Küçük kâğıt faturaya benziyordu ve tatlıcıya aitti. Takılması gereken detay bu değil arkasına yazılanlardı. Aslıhan Karakurt'un ince ve düzenli yazısı kısa bir not bırakmıştı.

Hayrım olsun!

Ani, onu tanıyan herkesin aşina olduğu o çılgın gülüşü otoparkta yankılandı. "Harbi manyak," diyordu ağzının içinde.

Arabasına keyifle kurulmuş, parayı torpido gözüne atarken notla kısa bir an bakıştı. Parmağı alnında gezinip şakağında durdu. İki kere damarına dokundu.

Tak, tak!

İki kere daha dokundu.

Tak, tak!

Ve bir.

Tak!

Dudaklarındaki gülüş derin bir hâl aldı. "Eğlence," dedi kâğıdı ceketinin cebine sıkıştırırken. "En sevdiğim, gerçek eğlence!"

Aklına düşen muazzam bir fikir vardı ve bu gecenin sabaha ulaşmasını sadece o an için bekleyecekti. Son günlerdeki tek eğlencesi olan Karakurtçuk eline bir koz verdiyse bunu keyifle kullanacaktı. Otoparktan çıkıp Ankara trafiğine karıştı.

Küçük bir an onları ortak paydada buluşturan Murathan'ı aramayı, ablasının ne denli damarına basarsa can güvenliğinin olacağını sormak istedi ama yapmadı. Yanlış anlaşılacak bir şeye sebep olmak istemiyordu ki Aslıhan denen kadının kardeşleri ve aile yaşamıyla uzak olduğu aşikârdı. Gaza basmış ve hızla ana caddeye çıkmıştı. Keyfi yerinde, gülüşü dudaklarındaydı.

Bugün aldığı haberden sonra bu akşam için hiçbir şey tadını kaçıramazdı. Çalan yabancı şarkıya sessiz baş hareketleriyle eşlik ederek ilerledi. Kırmızı ışıkta durduğunda cebinden çıkardığı, Aslıhan'ın notunu yazdığı fiş kâğıdındaki numarayı tuşlamış ve minik bir görüşme yaptıktan sonra yoluna devam etmişti. Bu keyfini daha da yerine getirdi.

Aldıkları güzel haberi ekip yemeğiyle kutlayacaklardı. Sürekli gittikleri mekânın önünde durduğunda ekip üyelerinin her birini camın ardındaki masada görebiliyordu. Kendi aralarında *Afitap* derlerdi buraya. Ekip yemekleri daima burada olur, Derviş Yarbay hariç hepsi katılırdı. Yaşına

rağmen olanca dinçliğiyle âlâ görevinin başında olan adam, oğlunun ölümünün ardından geçen beş yılda hiçbir eğlenceye katılmazdı.

Ekip üyelerinin keyiflerinin yerinde olduğu hâllerinden belliydi. İçeri girip yanlarına ilerledi. Rüzgâr Kuşu Ayşe minik oğlunu bu defa bırakacak kimseyi bulamamış olmalıydı. Mert bebek Uras'ın kucağındayken sol köşede kalan çiçekleri inceliyorlardı.

Berk ve Cihangir karşılıklı düşmüş, birbirlerine bakmamak için etrafa bakınırken Sare, Berk'in yanında, Ayşe ile bir şeyler konuşuyor; Şinasi her zamanki gibi uyukluyor, İsmail ise Cihangir'e bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Onu gördüklerinde hepsi yerinde doğrulmuş, yüzlerinde büyük bir tebessüm oluşmuştu.

Aile, dedi içinden. *Aile bu*.

Onlar bunu hiçbir zaman anlamayacaklardı.

Oysa o boşluk da asla dolmayacaktı.

İçinde ölenlerle ölemeyen, kendine kalanlarla yaşayandı. Herkes gittiğinde kendiyle baş başa kalan, kalabalıklar içinde üşüyen bir kalpti. Kimdi Güntekin?

Kimdi?

Gerçekten kimdi?

"Boss geldi," diyerek ayaklandı Cihangir.

Arkada kalan İsmail elindeki bira bardağını keyifle ona doğru kaldırdı. Yine sarı saçları parlak, mavi gözleri muziplik doluydu. "Hoş geldin Deli Şimşek. Yine geç kaldın."

Aslında hüzün dolu bir adamdı ama kimse bilmezdi. Delilik bir dünya mücadelesiydi. Kahkaha atmazsa bir insan nasıl var olacaktı? Düşüncelerden sıyrıldı, gülerek ona ayrılan başköşeye kuruldu. "Ben geç kalmam oğlum. Siz erken gelmişsiniz."

İsmail'in hedefi yanındaki Şinasi'ydi. "Hep bunun yüzünden. Manyak gibi dikildi tepeme, *erken gidelim* diye."

Şaşkındı Şinasi. "Siz *erken gidelim* dediniz ya İsmail Komutan-" İsmail ensesine sağlam bir tokat attığında susmak zorunda kaldı ama saniyeler içinde odağı artık başka noktadaydı. "Ayşe Komutan'ım saçını boyatmış."

Ayşe'nin elleri sarı saçlarına değdi. "Yok be, boyamadım."

"O zaman boyatın," dedi Şinasi çekinmeden. "Dip boyanız gelmiş." Dikkati saniyeler içinde başka bir noktaya geçmiş, arkasından geçen garsonun elindeki tabaklara bakmaya başlamıştı.

Dikkati hızla dağıldığı kadar dili de ayarsızdı. Sağı solu belli olmaz, her an herkese her şeyi söyleyebilirdi. Kulağında müzik olmadığı her an saçmalama potansiyeline sahip bir bireydi.

Ayşe'nin cevabı ağır bir göz devirme olurken o hariç herkes gülüyordu. Aynı saniyelerde Berk ve Cihangir derin ama sessiz bir kavga içindeydi. Normalde içmeye İf Sokağa giderlerdi ama ekip yemeği olduğu için buradaydılar. İkisi de ortadaki meze tabağının bir ucuna çatallarını takmıştı. Berk kendi tarafına çekiyordu, Cihangir kendi tarafına. Ters bakışları birbirine döndüğünde bu saçma döngüye son veren Sare oldu. Aralarındaki tabağı alıp mezeyi kendi tabağına kaşık yardımıyla koyarken, "Bıktım sizden," dedi ağzının içinde.

Sesleri çıktığı an Güntekin'in bir ceza daha vereceğine emin olan üçlü sessiz kaldı ama bakışları her şeyi özetliyordu. Cihangir ve Berk ters ters birbirlerine bakarken Sare ikisini de tokatlamak istiyordu.

Uras minik Mert'i sessizce kucağında gezdiriyor, uyumak üzere olan miniğe yardımcı oluyordu. Minik Mert'in ekipte herkesle arası iyiydi çünkü onu tek başına büyütmeye çalışan bu kadına tüm ekip arkadaşları ellerinden geldiğince destek oluyordu. Kimse birbirinin hayatı hakkında soru sormaz ama tüm detayları bilirlerdi.

"Komutanım," dedi İsmail. "Birlik beraberlik konuşması yapmayacak mısınız?"

Meze yiyen Güntekin oldukça boş baktı. "Ne birliği lan?"

"Bir yıl daha birlikteyiz," dedi İsmail coşkuyla. "Bize motivasyon konuşması yapmayacak mısınız?"

"Yapmasam çalışmayacak mısınız?" İsmail'in tabağına parmak ucuyla ekmeği bırakırken, "Ye de sus. Aç karnın doysun. Ben komutanınız olmasam size kim bakacak lan?" diye söylenmeyi ihmal etmedi.

İsmail'in kaşları havalandı. "Olmaz. Birlik konuşması olmadan bu ekipte devam edemem."

Cevap Mert'ten gelmiş, Uras'ın kucağında muazzam bir şiddetle gaz çıkarmıştı. Uras, namıdiğer Çakabey kucağındaki miniğe ekşimiş biz yüzle bakarken ekip gülüyordu.

"Al sana konuşma," dedi Güntekin. Yine de dayanamamış, bira bardağını ileriye uzatmıştı. "Her zaman ne deriz?"

Hepsinin bardakları ileri uzandı. Uras, Mert'i Ayşe'nin kucağına bıraktığında o da elindeki biberonu ileri uzatmıştı. Hepsi aynı anda tek bir cümleyi mırıldandı.

"Gökyüzü bizi tanır!"

Gülerek onayladı Güntekin. "Aynen öyle. Gökyüzü bizi tanır. Hep de tanıyacak. Birlikte savaşmaya devam edelim. Sancar, birimiz düşerse hepimiz alçalırız. Daima gökyüzüne bakalım."

Bardaklar birbirine vurdu. Hepsi gülerek birlikteliklerine kadeh kaldırırken Şinasi'nin dikkati yine çok başka bir yerdeydi. "Bu duvarın alt tonu sizce ne komutanım?" diyor ve bunu en son sorması gereken kişiye, Uras'a soruyordu. Aldığı cevap boş bir bakış oldu.

"Bunu mu düşündün lan?" dedi Uras.

"Haklı," diyerek araya girdi İsmail. "Duvar önemli." Telefon ekranını kucağındaki oğlunu zapt etmeye çalışan Ayşe'ye çevirdi. "Akça, bu renklerden hangisi güzel. Figen'im için sürpriz yapıp evi boyatacağım."

Evlilik hazırlığında olan İsmail oldukça heyecanlıydı. Uzun yıllardır devam eden ilişkisini en sonunda nikahla taçlandıracaktı ve buna oldukça az bir zaman kalmıştı. Şu günlerde bir yuva kurma telaşındaydı. Ayşe cevap veremeden Mert telefonu almış ve yere fırlatmıştı. İsmail uçan telefonunu tutmaya çalıştığında her şey için çok geçti.

"Lan, lan, lan!" diyerek peşinden koştu.

Telefon yeri düştüğünde Mert keyifle gülüyordu.

Telefonu yerden alıp kırılmadığı için derin bir nefes veren İsmail hızla Mert'i Ayşe'nin kucağından alıp hıncını severek çıkardı. Karnını gıdıklarken minik Mert'i aniden dikleşmesi, kollarını kapıya doğru açarak seslenmesi ise hepsi için beklenmedikti.

"Baba!" diyordu ağız dolusu. "Baba!"

Ayşe'nin gözü bile kapıya döndü. İçeri giren bu ekibin üyesi olmamasına rağmen Güntekin'in yakın olduğu bir dostu, başka bir filoya bağlı ekibin komutanı Engin Aladağ'dı. Tüm bakışlar aynı anda Ayşe'ye dönmüş, küçük bir an sessizlik yaşanmıştı.

"Tabi ki hayır!" dedi Ayşe hızla. Oğlunu İsmail'in kucağından alıp yanındaki bebek koltuğuna yerleştirdi. Önüne oyuncağını bırakırken tatlı bir sitemle bakıyordu. "Mert, yapma şunu be oğlum."

Şinasi'nin parmağı belli belirsiz havalandı. "Ayşe Komutan'ım, naçizane bir şey sorabilir miyim?"

"Bence sorma." dedi Sare.

"Katılıyorum," dedi tüm zengin ve elit havasıyla birasını yudumlayan Berk.

Ben de katılıyorum demeyi kendine hakaret sayan Cihangir, "Sare'ye katılıyorum," demeyi tercih etti.

Ama Şinasi susmadı. "Engin Komutan'ım Mert'in babasına benziyor olabilir mi?" diye herkesin çekindiği şeyi dile getirdi.

Ekip içinde bahsedilen adamı gören tek kişi Güntekin'di. Ayşe Akça'yı önceden beri tanırdı. Düğününe katılmışlığı, hatta fotoğraf çekilmişliği bile vardı. O vasıfsız aniden hamile karısını ortada bırakıp gittikten sonra peşine takılıp bir araba dayak fikrini Ayşe'ye sunan Güntekin'di. Mert'in doğumunda Ayşe'yi hastaneye yetiştiren de.

Ama sessiz kaldı. Çok şey bilir, bildiklerini yutar, gerekli olanı atlarken gereksiz detaylara takılırdı. Gözleri Ayşe'ye dönerken parmağı şakaklarındaydı.

Tak, tak.

"O hırbonun fotoğrafını mı gördü?" dedi Ayşe'ye.

Ayşe'nin ifadesinde hiçbir değişim olmadan sadece başını salladı. Mert bırakıldığı bebek sandalyesinden kurtulmak için çırpınıyordu.

Tak!

"O zaman eşiniz kızıldı," dedi Şinasi. Onları gördüğü an yanlarına doğru gelmeye başlayan Engin'i işaret ediyordu. "Engin Komutan'ım gibi." Aniden Engin'in arkasındaki çiçeğe takıldı. "O hangi çiçekti?"

"Anan çiçeği!" dedi İsmail. Şinasi'nin ensesinden kavrayıp tüm dikkatini kendine çekti. Herkes gibi*Bumblebee* diyemiyordu. "Lan Baldırbi," demeyi tercih etti. "Biraz daha çeneni tutmazsan dikkat problemin kalmayacak çünkü ortada sen de kalmayacaksın. Bir sus lan."

Engin bir başka buluşma için buradaydı ama onları gördüğünde ilerleyip selam vermişti. "Ooo," dedi. "Sancarlar da buradaymış. Selamlar."

Hepsi coşkuyla karşılık verdi. Engin Komutan'ı sever, sayarlardı. Masanın başında oturan Güntekin elini hızla kaldırdı. "Selam olsun sana dostum." Keyifle uzaktan öpücük attı. "Öptüm, geldi mi?"

Onun bu hâllerine alışkın olan Engin güldü. Güntekin'e doğru ilerleyecek olduğunda Mert aniden montunun kolunu kavramış, "Baba!" kelimesinde diretmeye devam ediyordu. Bunu beklemeyen Engin, bir an duraksayıp kolundaki ele bakarken Ayşe hızla Mert'i kucaklamış, ayağa kalkıp ilerlemişti.

"Altını açmam lazım. Birazdan geliyorum."

Arkasından bakan ekip sessizdi. Ta ki Şinasi, "Yemek nerede kaldı?" diyene kadar.

"O giden Rüzgâr Kuşu dedikleri Ayşe Akça değil miydi?" dedi Engin arkasından bakarken. "Çocuğu mu vardı? Anne olduğunu bilmiyordum."

Bir pot kıracağına emin olduğu için, "Şinasi'yi susturun," dedi Berk ağzının içinde. "İsmail abi, Uras, ağzına bir şey tıkın şunun!"

Aniden Şinasi, "Babası var ama yok. Size ben-" diyecek olduğunda İsmail yine ensesinden kavramaya yeltendi ama daimî sakinliği içindeki Uras daha hızlı davranıp Şinasi'nin ağzına ekmeği sıkıştırdı. Şinasi'yi aralarına alan ikili, onun sürekli dağılan dikkatini ve patavatsızlığını dizginlemeye çalışırken Güntekin, Engin'in elini kavradı.

"Önemli bir işin yoksa gel böyle."

Kızıl saçlarının arasına düşen belli belirsiz sarılar varken gözleri saçlarıyla aynı kızıllıkta parlardı. "Ekip yemeğinizi bölmeyin," dedi. "Duydum ki süreniz uzatılmış. Tebrikler. Başka bir görüşmem var."

Ayaküstü kısa bir süre daha muhabbet ettiler. O gerilerken Ayşe kucağında oğluyla geri geliyordu. Mert hâlâ, "Baba!" diye tek bir noktayı gösterdiğinde ekip olarak derin bir nefes vermek zorunda kaldılar. Biraz daha Mert bunu yapmaya devam ederse Ayşe içecek ve saatlerce ağlayacaktı. Yaşamışlardı, yaşamamış olmayı diledikleri bir geceydi.

Ellerini ilk çırpan Güntekin oldu. "Lan Mert!" dedi neşeyle. "Bak buraya." Parmağı Berk ve Cihangir'deydi, "Neydi lan o şarkı? Söyleyin birlikte." Şinasi'nin ensesine tokat attı. "Sen de söyle, çabuk. Dağıtın çocuğun dikkatini."

Başlarına gelecek cezanın farkında olan Berk ve Cihangir ikilisi birbirlerine göz ucuyla ters bakışlar atarak ellerini çırptı. Aynı anda, muazzam bir hevessizlikle, "Beybi şark!" diyorlardı. "Beybi şark!"

Güntekin eline gelen ilk kaşığı Cihangir'in kafasına savurdu. "Daha şevkle söyleyin lan. Ben bile eğlenmedim. Çocuk nasıl eğlenecek?"

Berk ve Cihangir'in sesi daha çoşkulu bir hâl aldı. Mert'e gülerek bakıyor, sevdiği şarkıyı söylerken el çırpıyorlardı. Koltuğunda geri yaslanan Güntekin memnuniyetle gülümsedi. İşte aradığı sinerji buydu.

Saniyeler içinde tüm ekibin şarkıya ellerini çırparak eşlik etmeleriyle Mert'in dikkati tamamen dağılmış, neşeyle gülmeye başlamıştı. Birlikte yemeklerine devam edip kadeh kaldırdılar.

Bilinmez, görünmezlerdi. Sessizce gelir, yerle bir edip giderlerdi. Güç ve cesaret demekti Sancar. Bir arada oldukları her an korku yön değiştirir, cesaret onları bulur, karanlık isimlerini fısıldar ve öğrenirdi. Düşman için

zaman durur, sadece gökten üzerlerine yağacak belayı beklerlerdi. Seviyordu bu aileyi.

Çünkü nicedir unutmuştu bir aile hissini.

Neşeli kahkahasını atıp ekibiyle şakalaştı Güntekin. Kadehler art arda kalktı. Sohbetlerine eşlik eden gülüşler eksik olmadı. Hepsi bir yıl daha bu ekiple olmanın mutluluğunu yaşayacak; göğüslerinde isimlikleri, hemen üzerinde pilot bröveleri, omuzlarında ise ekiplerini simgeleyen kartal peçlerini gururla taşımaya devam edeceklerdi.

Gece ilerlediğinde herkes dağılmış, masada sadece Cihangir, Sare ve Berk kalmıştı. Cihangir sarhoş bir hâlde uyuklarken Güntekin gitmeden hemen önce Berk'in arabasının anahtarını verdi. Emri netti.

"Cihangir'i eve bırak. Alnı morarsa senden bilirim Yelkıran, haberin olsun."

Güntekin arkasına bakmadan giderken masada kalan üçlü ağır bir sessizlik içindeydi. Berk başını masadan kaldıramayan Cihangir'e muazzam bir bıkkınlıkla bakıyordu. Kısa bir süre bu sessizlik devam etti. Berk'in gözleri ağır ağır yanında ki Sare'ye döndü ve küçük bir an yine bakıştılar.

"Ne?" dedi Sare. "Bana ne bakıyorsun? Boss sana dedi, al götür."

Berk hızla arabanın anahtarını eline sıkıştırmaya çalıştı. "Sen götür Comart, elini ayağını öperim."

Sare hızla ellerini geri çekti. Temastan hoşlanmıyordu. "Lan hoşt!"

"Sen götür," diye diretti Berk. "Kendine gelip hatırlarsa beynimi siker."

Hızla ayaklandı Sare. Daima spor ve salaş takılır, hava soğuduğu an kırmızı beresini başından eksik etmezdi. Sürekli üşüyen biri olarak, havalar biraz soğuduğu an kat kat giyinmeye başlardı. Kalın montunu giyip beresini taktı. Kırmızı atkısına sarmalanırken Berk montuna yapışmıştı.

"Allah rızası için sen götür. Ne istersen yaparım. İstediğin bir şey var mı?" Sınırsız limiti olan siyah kartını masa üzerine bıraktı. "Al, istediğin kadar harca."

Kolay kolay sövmezdi Sare. Bunun yerine hakaret sayılabilecek kelimeleri kullanmayı tercih ediyordu. Aldığı askeri disiplin yüzünden davranışları sert, keskin, üslubu tatlı olmaktan uzaktı. Kartı masadan alıp Berk'in alnına *şak* diye yapıştırdı.

"Lan yürü git, yetersiz bakiye! Sadece yardım ederim ama evine sen bırakırsın." Hışımla başını kaldıramayan Cihangir'i ensesinden kavrayıp dikleştirdi. "Sen de kalk," Yüzüne iki tokat attı. "Çeyrek akbil, kalk!" Cihangir'in montunu Berk'in yüzüne savurdu. "Bıktım sizden, kalkın."

Berk'in başına uçan mont özenle şekil verdiği sarı saçlarını bozmuştu. Hızla Cihangir'in kafasına geri fırlattı ama istediği olmadı. Sare montu kavrayıp yeniden Berk'in kafasına savurdu. "*Bıktım sizden* diyorum mal kafalar, kalk!"

Bu şiddetli bağırışın gerisinin iyi olmadığını bilecek kadar bu yaşanmışlıkları vardı. Berk istemsizce toparlanırken başını ayakta tutamayan Cihangir masaya doğru yıkılıyordu. Alnında tek bir çizik olsa başına geleceği ikisi de bildiği için Sare hızla saçlarından yakalarken Berk elini Cihangir'in alnına atıp buna engel olmaya çalışmıştı.

Cihangir'in saçları Sare'nin, alnı Berk'in avucunda kaldı.

"Kanalizasyon çukurları!" dedi Sare ağzının içinde. "Yardım et arabaya taşıyalım, çabuk." Muhtemelen Cihangir sabah uyandığında saçlarının dibinde muazzam bir ağrı hissedecekti zira büyük bir tutamı Sare'nin elindeydi.

Berk, Cihangir'in sırtlanırken Sare eşyalarını toplamış ve arkalarından ilerlemişti. Spor arabasının önüne geldiklerinde Cihangir'i arka koltuğa yatırmak Berk'e kalmıştı. Bunu yaparken kendine gelen Cihangir aniden kulağını ısırdığında acılı bir feryat kopardı ve hızla yere fırlattı.

"Lan!" dedi eli kulağındayken.

Yerde gülen sarhoş Cihangir halinden memnundu. Keyifle gülerken uyuklamaya devam ediyordu.

"Beyinsiz herif!" diyerek yeniden sırtlandı Berk. "Sikeceğim belasını, o olacak."

"Yelkıran?" dedi Cihangir.

"Eben kıran!" dedi Berk.

Mekândan en sonunda çıkmayı başaran Sare koşar adım onlara doğru geliyordu. Cihangir beklenmedik bir hamleyle bu defa Berk'in yanağına tatlı bir öpücük bıraktı. Normalde ne kadar aksiyse sarhoşken o kadar tatlıydı. Berk'in tadı daha da kaçıyordu.

"Allah belanı versin, it! Normal halinden nefret ediyorum, sarhoş halinden daha çok nefret ediyorum!" demiş en sonunda kapıyı kapatabilmişti. Öpülen yanağını şiddetle silerken bozulan saçlarını avuç içiyle düzeltti. "Arabama kusarsa sağa çeker döver-"

Sare devamını getirmesine izin vermemiş, kıçına sağlam bir tekmeyi savurmuştu. Hava üstünde oldukları her an son derece ağır ve sessizken dışarı çıktıklarında gerçek benliklerine dönüyorlardı. "Sus da anahtarı ver, termosifon!" dedi ters ters. "İkinizi de parçalamak istiyorum."

Berk hızla anahtarı eline sıkıştırdı. "Sen götüreceksin değil mi? Bana kıyamayacağını biliyordum. Benim motosiklet buraya yakın bir yerde. Onunla geçerim."

Sırtına bir tokat daha yedi. Hatta yetmedi Sare ensesinden kavrayıp arabaya doğru savurdu. "Sen de içtin, kim sürecek lan arabayı? Bu zekâyla bir de motor mu süreceksin?" İte kaka yan koltuğa onu da oturttu ve kapıyı şiddetle yüzüne kapattı. "Bu zekâyla nasıl uçuş yapıyorsunuz, gerçekten hayret ediyorum!"

Sürücü koltuğuna kuruldu Sare. Berk arabanın sahibi değilmiş gibi saniyeler içinde uyuyakalmış, Cihangir âdeta horlamaya başlamıştı. Yarım saat sonra konuma vardığında apartmanın önünde durdu. Gözleri Karakum üçüzlerinin yaşadığı apartmanın birinci katındaki dairedeydi.

Ispartalı olan Cihangir, üçüzleriyle birlikte Ankara'da yaşıyordu çünkü hepsinin işi buradaydı. İnci Karakum öğretmen, Çağatay Karakum Aselsan'da mühendisti. Berk'i uyandırmayı denedi ama başaramadı. Tek ayık olan Sare'ydi çünkü bir süredir ağzına içki sürmüyordu. Çok içtiği bir günden sonra yaşanan anlamsız şeylerden sonra tövbe etmişti.

Berk uyanmadığında sıkıntıyla araçtan indi. Beklenmedik bir güçle arka koltuktaki Cihangir'i sırtlanıp apartmana ilerledi. Giriş kattaki dairenin önünde durdu. Cihangir'i boş bir çuval gibi yere savurduğunda genç adamın kafası aniden duvara vurmuş, sessiz bir iniltiyle yeniden uyumuştu.

Hızla yere eğilen Sare, "Allah seni kahretmesin, katıksız mal!" derken alnını kontrol ediyordu.

Boss, Cihangir'in yüzünde tek bir morluk görürse Berk'in başına ekşiyecek, eğitim uçuşları cezayla gölgelenecekti. Telefon ışığıyla alnını kontrol etti. İyi olduğuna karar verdiğinde yanağına hafif bir şamar atarak kapı önüne bıraktı ve hızla zile basıp geriledi.

İnci ya da Çağatay mutlaka içeri alırdı. Bildiği tek şey hızla uzaklaşması gerektiğiydi.

Lakin olmadı.

Adımları gerilerken kapı hızla açılmış, Çağatay karşısında belirmişti. Üçüzlerin hepsi birbirinden farklıydı ama hiç şüphesiz en farklıları Çağatay'dı. Cihangir ve İnci siyah saçları ve koyu kahve gözleriyle birbirine benzerken Çağatay'ın boyu daha uzun, saçları kumral, gözleri bulanık yeşildi. Cihangir gergin ve hareketli, Çağatay gergin ve sessiz, İnci ise hem gergin hem hareketli hem de tatlıydı.

Kapı açıldığında Cihangir kardeşinin ayaklarının önüne düştü. Bunu beklemeyen Çağatay'ın bakışları Cihangir'deyken Sare yüzünü kırmızı atkısına gömerek geriledi. "Çok içmedi ama dayanıklı değil, malum. Al kardeşini." Önüne dönüp koşar adım ilerledi.

Çağatay, "Sare," derken o dış demir kapıyı açmaya çalışıyordu. Dönüp göz ucuyla baktı. Her zamanki gibiydi Çağatay. Özenli, düzenli, disiplinli ve soğuk. "İyi geceler," dedi sadece.

Sessizce başını eğdi ve apartmandan çıktı. Bakışları hiç yıldız olmayan gökyüzündeydi. İmkân sunulsa sadece uçmak isterdi. Derin bir nefes verdi ve arabaya bindi. Hâlâ uyuyan Berk'in ağzına şamarı indirmiş ama homurdanarak uyumaya devam etmişti. Gecenin karanlığında ilerledi. Berk'i evine bıraktı ama spor arabasını bırakma gereksinimi duymadı. Gaza basarak evine ilerledi. Bu araba ekibin kamu malı sayılırdı ve herkesin kullanımına açıktı.

Ertesi gün uyanan Cihangir'in başında ağrı, saçlarının dibinde sızı varken Berk'in yüzünde beliren dört parmak izi Sare'ye aitti.

******

Kahvaltılık gevrek tabağını hızla makineye atmış, saçlarımdaki tokayı çıkarıp saçlarımı sağa sola savurarak dolgunlaştırırken evin çıkışına ilerliyordum. Anlamsızca uyuyakaldığım bir gündü. Hızlı olmalıydım. Önemli bir okul yemeğinin olduğu bugünde mesaiye geç kalırsam sinir krizi geçirirdim.

Çıplak adımlarım zeminde küçük gıcırtılar çıkarırken üst kattan gelen adım seslerini duyduğumda duraksadım. Sorunlu birey kapıya ilerliyordu. Bilerek hareket etmemiş, kapının yanındaki aynanın önünde kalmıştım. Onun gittiğine emin olmadan evden çıkmayacaktım. Her sabah kendisine maruz kalmak başımı ağrıtıyordu.

Kapısının kapanma sesini duydum. Dolaptan aldığım topuklu ayakkabılarımı ayağıma geçirirken bakışlarım aksimdeydi. Siyah, üzerimi sarmalayan ve dizlerimin üzerinde biten elbisem bence oldukça sade ama şıktı. Renkli giyerek bugünü riske atamazdım. Zaten dolabımın hepsi koyu renklerdi ve elimde daima en koyuya, siyaha gidiyordu.

Ankara'nın sağı solu belli olmuyordu. Dün buz gibi soğuk varken bugün hava güneşli, gökyüzü parlaktı. Çantamı alıp hazırlanırken beklediğim süre üst kattaki sorunlunun evden çıkıp otoparka inmesi ve arabasına binip uzaklaşması için yeterliydi. Evden çıkıp otoparka indiğim sürede onu görmedim. Otoparkta arabasını görmemek bile o an için büyük bir rahatlamaydı.

Kendimi ödüllendirecek ve bugün geç kalma pahasına kahve alarak işe geçecektim. Bunun keyfiyle arabama kurulup otoparktan çıktım. Ama tüm keyfimin kaçması saniyeler sürdü. Arabam otoparktan çıktığında daha gideceğim yola dönemeden frene basıp öylece kaldım. Gördüğüm manzara yüzünden gözlerimi açıp kapatmam, birkaç saniye olayı algılamam gerekiyordu. Belki de hâlâ ayılamamıştım.

Dudaklarımdan hayret dolu bir soluk dökülürken gördüklerime canlı kanlı şahit olmadan inanmamakta kararlıydım. Kapıyı açıp topuklarımın üzerinde dikleşerek karşımdaki manzaraya tüm gerçekliğiyle baktım. Güneşin aldatıcı olduğunu inince fark etmiş ama montumu yan koltuğa savurduğum için uzanıp alma gereği duymamıştım. Öfkem yeterince yakıyordu zaten.

Bir lokma arabası vardı ve adamın biri gerçekten lokma döküyor, işe giden mahalleli ve birkaç ilkokul öğrencisi de ikram sırasını bekliyordu. Lokma arabasının yanında attığı minik taburede oturan Güntekin her zamanki saçma keyfiyle plastik tabaktaki lokmalarını yiyordu. Şaşırtıcı olan bu değildi. Zaten deliydi. Her şeyi beklerdim ama lokma arabasının üzerindeki beyaz pankarta boyu boyunca büyük harflerle yazılan yazı şok ediciydi.

ASLIHAN KARAKURTÇUK HAYRATIDIR!

Hayrat?

Aslıhan Karakurtçuk?

Beni gördüğünde lokmasını yutmuş, gülerek ayaklanmıştı. Üzerinde yine salaş haki yeşil montu varken hafifçe alnına dökülen dağınık saçları önceki günlere göre daha dalgalıydı ya da bana öyle geliyordu. Gülerek elini sallayıp beni yanına çağırdı.

"Karakurtçuk, gel gel!"

Tabi ki gidemedim. Hayretler içimdeydim. Sadece, "Bu ne?" diyebildim. Ona karşı ilk defa ifadesiz değil şaşkındım.

Gülüşü ciddileşti. "Ne demek ne?" dedi. "Dün para verip *hayrım olsun* demedin mi? Sen öyle deyince ben de adına lokma döktüreyim dedim. İstediğin o değil miydi?" Bir lokma daha yedi, hem de tek solukta. "Merak etme," diyordu lokmasını yutarken ağzının içinde. "Senin notu yazdığın fişteki tatlıcıdan sipariş ettim. Değil mi abi?"

Adam önündeki çocuklara lokma vermekle meşguldü. "Aynen öyle abim!" dedi harfleri uzatarak. "Allah hayrınızı kabul etsin."

"Âmin, âmin," dedi Güntekin.

Hayret dolu ifadem kontrol edilmez bir hâl aldı. Öyle ki konuşamadan ağzım açık bir hâlde bakıyordum.

"Beklemiyordun değil mi?" dedi Allah'ın delisi. Sesli bir kahkaha atarak bir lokma daha yedi.

Yalan yok, gerçekten beklemiyordum. Şaşkın dudaklarım zorla kapandı. Birkaç mahalleli daha lokma almaya geldi. Sabahın köründe gerçekten tatlı mı yiyeceklerdi? Apartmandan çıkmış koşarak bize doğru gelen ev sahibi Nadime Hanım'a şaşırmıyordum bile. Yanıma dikilmiş, araba üzerinde yazan yazıyı gördüğünde bana dönmüştü.

"Lokma mı döktürdün Aslıhan kızım?" Sevecenlikle sırtımı okşadı. "Allah hayrını kabul etsin." O da koşar adım arabaya ilerlemişti.

"Bol bol al Nadime Hanım," dedi Güntekin. "Fazıl Bey'e de al." Yetmedi adama da komut verdi. "Nadime Hanım'ın lokmalarını büyük tabakta verelim abiciğim. Özel konuğumuzdur." Bana dönüp onaylatmak istedi. "Değil mi Karakurtçuk?"

Şaşkınlığım devam ediyordu. Uzun uzun yüzüne bakmak ve, "Muazzam bir manyaksın," demekten başka bir şey yapamadım.

Gülüşü büyüdü.

"Ne içindi bu lokma?" dedi Nadime Hanım elinde dolu dolu tabakla bana dönerek. "Ay pek de severiz. Fazıl bayılacak."

Güntekin'in parmakları bana döndü. "Sanırım yeni kiracımız bizim mahallemize ve nezih apartmanımıza taşındığı için lokma döktürmek istemiş Nadime Hanım. Yani bana öyle dedi, ben onun yalancısıyım." Arabanın tezgâhının üzerinde bekleyen lokma dolu plastik tabağı alıp ilerlemiş ve imalı gülüşüyle bana uzatmıştı. "Allah hayrınızı kabul etsin. Biz de sizinle aynı yaşam alanında olduğumuz için çok şanslıyız."

Bana uzattığı tabağa ve gözlerine terslik dolu bir şaşkınlıkla bakıyordum. Geri itebilir hatta tabağı kafasına fırlatabilirdim ama yapmadım. En nihayetinde benim paramla yapılan bir hayırdı, nimete yazıktı. Duaya ihtiyacım olan şu günlerde geri itecek değildim ama sinir olmamam da imkânsızdı.

Tabağı elinden terslikle aldım. "Âmin," dedim ters ters. "Cümlemizin..." Söven bir insan olsam bunu ağız dolusu yapardım.

"Aynen," dedi keyifle. "Cümlemizin!" Ben dile dökmemiştim ama o sövmüş kadar olmuştu. "Sayenizde bugün de hayra doyduk."

İma solu uyuz bir bakışla başımı salladım. "Bir dahaki ay da helva yaptıracağım. Beklerim."

Sırıttı. "Kimin?" Aynı saniyelerde aydınlandı. "Dur tahmin edeyim?" Parmağı sessizce kendine döndü. Akıllı bir adamdı.

Aynı itici bakışımla başımı salladım. "Aynen öyle. Böyle devam et olur mu?" Lokmalardan birini şerbetini umursamadan işaret ve baş parmağımla kavrayıp hızla ağzıma attım; çiğnerken hırsla ona bakıyordum. Oldukça verim aldığı bir an olmalıydı. Hâlimi ilgiyle izliyor ve dudağının köşesindeki o can sıkıcı gülüşü eksik etmiyordu. Lokmamı sinirle yuttum. "O helvayı da böyle tatmak için sabırsızlanıyorum."

İfadesini asla bozmadı. "Olur olur, yeriz yeriz," derken bunu lafta bırakmadı. Aramızda kalan, benim tuttuğum lokma tabağından bir tane alıp keyifle yemeye devam etti. "Mis gibi olmuş," dedi lokmasını yutarken. "Bence her sabah yaptıralım bunu. Daha önce niye gelmedi aklıma ha?"

"Şuursuz." Ağzımın içinde homurdanırken göz devirerek geriledim. Topuğum küçük bir an tümseğe gelmiş ve sendelemiştim. Aniden lokmayı tutan elimi kavramış ama bana değil, lokmaya destek olmuştu.

"Lokmalar düşecek, ne yapıyorsun? Adam sabahtan beri uğraşıyor. Sen de biraz dikkatli olur musun?"

Hızla elimi ve lokma dolu tabağı kendime çektim. "Git tedavi ol. Deli!" Boşta kalan elimle kenara iteledim. "Çekil şuradan!" Arabama binip tabağı yan koltuğa bıraktım.

"E zaten," dedi imayla. "Sana dedim. Bana *Deli Şimşek* derler. İlk söylediğimde inanmalıydın. Sağım solum belli olmaz."

Göz devirerek kapıyı kapattım. Cam açıktı ve maalesef yine yüzünü görüyordum. "Ne demiştin sen bana?" Yüzüm ekşidi. "*Gerilim hattı* mı?"

Alaysı gülüşüyle onaylarken ellerini montunun cebine sıkıştırıp oldukça rahat bir şekilde dikildi.

"Çok güzel." Sinirle soluyarak arabayı çalıştırdım. "Sen de bundan sonra asıl gerilim hattını göreceksin. Hazır ol."

Hızla vitesi öne alıp üzerine doğru sürdüm. Kaçar, geriler sandım ama yapmadı. Araba ayak ucuna geldiği anda aniden frene basarak durdum. Panikle öne atlayan Nadime Hanım oldu. Manyak ucube hâlâ elleri cebinde oldukça rahat bir şekilde karşımda dikiliyordu. Ne gerilemişti ne de tam ayak ucunda durmasına rağmen üzerine sürdüğüm arabaya şaşırmıştı. Oysa bir milim ilerlesem ezilecekti.

Manyak!

Gözü bile seğirmedi.

Ruh hastası, manyak!

Dik bakışıma küçük bir an aynı diklikle karşılık verdi. Can sıkıcı gülüşü dudağına kurulurken meydan okurcasına çenesini dikleştirdi. Ezip geçsem yine büyük bir keyifle sırıtacak gibiydi. Nadime Hanım bana yönelir gibi olduğunda bakışlarımı ondan çekmeden arabanın vitesini geri aldım ve geriledim. Yana kırıp yanlarından hızla geçerken gözlerinin bende olduğunun farkındaydım, dönüp bakmadım.

"Hasta!" diyordum hızla sokaktan çıkarken. Lokma almaya giden insanlara hayretle baktım. "Ruh hastası, manyak!"

Ana yola çıktığımda gerginliğim hâlâ yerli yerindeydi. Öyle ki kırmızı ışığı bile son anda görüp durmuştum. Aniden telefonum çaldığında bir başkası olsa açmazdım ama annemdi. Hızla cevapladım. Neslişah derlerdi anneme. Babamın sultanı bizim ise dört harften ibaret olsan dünyamızdı. Güçlü, dik, sert ama şefkatli, sevgi ve anlayış dolu bir kadındı.

Tabi tersine denk düşmediğiniz sürece. Kardeşlerimle kendisinden bolca dayak yemişliğimiz vardı. Ama anne eliydi en neticesinde. Garip bir şekilde acıtmıyor, acısa bile unutuluyordu. Adana'da bir mantı dükkânı işletiyordu. Küçük, şirin ve oldukça popüler bir mekândı ve kafa dağıtması için yeterliydi.

Nesli'nin Mantı Evi.

Neslişah'ın değil, Nesli'nin.

Çünkü anneme bir tek babam Nesli derdi.

Ve bir de çok sevdiği kıymetli dostları.

Babamdan sonra bizi o mantı dükkânı sayesinde büyütmüştü. Hepimiz orada saatlerce çalışmıştık ve hâlâ da bu devam ediyordu. Ne zaman Adana'ya gitsem kendimi dükkânda mantı kapatırken buluyordum.

"Efendim anne."

"Günaydın," dedi neşeyle.

"Günaydın."

"Kahvaltı yaptın mı yoksa yine o kuru şeylerden mi yedin?"

Fevkalade yemek yapardı ve bu konu en hassas olduğu noktaydı. Onun yanında hiç kimse aç kalmamalıydı. Kahvaltıysa en önemli öğündü. Oysa sadece Adana'da kahvaltı yapardım. Annem hazırlamıyorsa alelacele atıştırıp evden çıkıyordum. Makul bir akşam yemeğim bile yoktu. Hayatımda her şey düzenliydi ama bir tek yemeği bir düzene oturtamıyordum.

Sessizliğimi bir *evet* olarak algıladı. "Adamakıllı kahvaltı yap Aslıhan."

"Hallederiz."

Küçük bir an duraksadı. "Sinirlisin. Ne oldu?"

"Sorun yok," derken sesimde sorun vardı. "Öyle genel şeyler."

"Seni ben doğurdum, biliyorsun değil mi?"

Ciddiyetle onayladım. "Evet anne."

"O zaman yalan söylemeyi kes Aslıhan. Neyin var?"

Derin bir nefes aldım ve yuttum. Hangisinden başlayacaktım. "Okul, iş..." diye genelledim. "Genel şeyler yani. Bir de manyak bir üst komşum var. Canımı sıkıyor."

Cidden beni doğurmuştu ve tanıyordu. "Kavga etme."

Göz devirdim.

"Gözde devirme," dedi.

İfadesizce yola bakarken oldukça aksiydim. "Öylece durdum. Yeterli mi?"

"Aslıhan!" Sesi uyarı doluydu. "Yeni taşındığın bir yer. Kimseyi tanımıyorsun. İnsanlarla dik dik konuşma sakın. Aklım sende kalıyor."

Aracı okul yoluna çevirdim. Konu değiştirmek için harika bir andı. "Denerim. Sen nasılsın?"

"İyi, iyi..." dedi. "Yüklü bir miktar sipariş var onu yetiştirmeye çalışıyorum."

"Gülhan nerede?"

"Sence?" dedi imayla.

Muhtemelen uyuyordu. Kıymetli kardeşim evliydi ve Ahsen adında dört yaşlarında bir yeğenim vardı. Ama bir o kadar yavaş ve hantaldı. O bir mantı kapatırken ben on mantı kapatabiliyordum. Daimî konuşmak gibi meziyetleri vardı. Tamamen zıttık, tamamen!

Annemle kısa bir görüşmenin ardından okuldaydım. Arabadan inerken gözüme değen lokma tabağına ters ters baktım. "Geri zekâlı!"

Günün tek iyi yanı fark etmeden hayır işlemiş olmaktı. Lokma tabağını alıp arabadan çıktığımda önümden geçen öğrenci ilk gün Atlas ile kavga eden gençti. Adını unutmamsa imkânsız.

"Yusuf!"

Yanında o gün hem ceza hem de kıyafet uyarısı alan Nisa vardı. Bir konuda tartışıyor gibiydiler. Gözleri aynı anda bana döndü. Nisa'ya bahçe temizlemek iyi gelmiş olmalıydı. Kılık kıyafeti yeri yerindeyken makyajını azaltmıştı. En azından kan kırmızı ruju yerini nemlendiriciye bırakmıştı. Ama buna bile takacağımı düşündüğünden olsa gerek hızla elini dudaklarına atıp kapattı.

Yusuf bana dikkat kesilmişti. "Buyurun hocam."

Topuklarımın üzerinde ilerlerken lokma tabağını Yusuf'un eline tutuşturdum. Çocuk büyük bir şaşkınlık yaşarken benim gözlerim Nisa'daydı. Dün kulağıma gelen birkaç duyum vardı ama bilerek bir şey söylememiştim. Delil biriktiğinde daha etkili oluyordu.

"Dün kantinde yine Şirin'le uğraştığını söylüyorlar Nisa."

Eli hâlâ dudaklarındayken inkâr edercesine başını salladı. Keşke bir şeyleri saklamak yerine şu genç yaşında kalbini güzelleştirmek için çabalasaydı. Yalan söylüyordu. Kamera kayıtlarına bakmıştım.

"Etti iki," dedim. "Üçüncü uyarını da yersen dördüncü bir seçeneğin olmayacak. Aksi hâlde Disiplin Kurulunun önüne çıkacaksın haberin olsun."

Yusuf tabağı bana uzatır gibi oldu. Ona bir anlık tutması için verdiğimi düşünmüş olmalıydı.

"Sen ye. O günden sonra hiçbir taşkınlık yapmadın. Ödülün say." Bir lokmayı ağzıma atıp ilerledim. İtiraf etmeliydim ki lezzetleydi.

Okula girip odama çekildiğimde gün her zamanki gibi ilerledi. Evraklar, toplantılar, yeni yıl hedefleri, aralıksız aramalar ve öğrenci problemleri derken zaman akmış, okul yemeği vakti gelmişti. Bilgisayar üzerinden halletmem gereken işlere dalmışken saatin farkında değildim. İnci kapımı açıp başını ileri uzatmasa fark edecek gibi de değildim.

"Aslıhan Hoca'm," dedi tüm tatlılığıyla. "Veliler gelmeye başladı. Salona gelecek misiniz?"

Gecikme ihtimaliyle aydınlandım. Ekran gözlüklerimi çıkarıp masamın üzerine bıraktım. Duruşumu düzeltip ayaklanırken, "Geliyorum," dedim.

Odadan birlikte çıktık. Sürekli konuşuyor, velileri, öğrencileri anlatıyor; birkaç okul probleminden bahsediyordu. Cevap vermeden dinledim. Sadece başımı sallayarak onaylıyordum. Başkası olsa çekinmeden *susmasını* söylerdim ama garip bir şekilde yapamadım. Fevri çıkışlarım başımı fazlasıyla ağrıtıyordu zaten. Yeni bir imaj çizmeye çalıştığım şu günlerde en azından ona karşı ılımlı olabileceğimi hissetsem de hâlâ güvenmiyordum.

Güvenemezdim, güvenmeyecektim. Dünyanın bende bıraktığı tek öğreti buydu. Güvenmemek!

Yine de kırmadan konuşmasını sessizce dinlemeye devam ettim. Salondan içeri girdiğimizde büyük alanın ortası tamamen masalarla sarmalanmıştı. Her bir öğrenci ailesinin yanındaydı. Kimileri konuşuyor, kimileri ayakta selamlaşırken öğretmenler de yavaş yavaş geliyordu. Birkaç veliye selam verip kendimi tanıttım ve ayaküstü sohbet ettim. İnci bu konuda daha iyiydi. Durumu ona bırakmış ve gerilemiştim.

"Ben masaya geçiyorum," dedim.

İnci hafifçe bana dönerek onayladı. Aynı saniyelerde arkamda bir noktaya takıldı ve gülüşü büyük bir hâl aldı. "Güntekin abi!" dedi sevecen bir sesle. Hızla yanımdan sıyrılıp ilerlediğinde arkamı dönmek zorunda kaldım.

Lokma olayından sonra *daha büyük bir şok yaşamam* diyordum. Oysaki büyük konuşmamalıydım. Güntekin Agâh orada, yeniden tam karşımdaydı. Sabahtan akşama, apartmanımdan tüm yaşam alanlarıma kadar yine görüş alanımdaydı. Hayretle solumadan edemedim. Bilerek yapma ihtimali var mıydı? Varsa daha fazla canım sıkılacaktı.

Yanına giden İnci'ye dostane bir sıcaklıkla, tek koluyla sarıldı ve geriledi. Nereden tanıştıklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Benim aksime şaşkın değil, burada olacağımı bilir gibiydi. Gözleri zerre zorlanmadan beni buldu. Bu defa gülmemiş kaşları imayla havalanmıştı. Yanındaki öğrencimse Atlas Şahin Kankılıç'tan başkası değildi.

Dün sorduğu soruyu hatırladım. *Amcam, dedem ve annem gelsin istiyorum* demişti. Yanlarındaki yaşlı adam oldukça ciddi görünüyordu. Ak saçları gür, kaşları çatık, çehresi yaşının ağırlığını yansıtacak türdendi. Dedesi o olmalıydı. Annesi olduğunu düşündüğüm kadın güzel ve alımlıydı. Benim gibi siyah bir elbise giymiş, siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Topukları üzerinde çekici bir cazibeyle dikiliyordu.

Bu durumda o manyak, Atlas'ın amcası mıydı?

Müdür olduğumu bildiğini söylediği anı da o an hatırladım. Belki de Atlas bahsetmiş ya da fotoğrafımı göstermişti. Her ihtimal mümkündü. Adıma lokma döktüren deliden her şeyi beklerdim.

Şaşkınlığı bir kenara bırakıp mesafeli duruşumla ilerledim. Karşılarına dikildiğimde Atlas hızla ceketini ve kravatını düzelterek beni takdim etmeye hazır gibiydi.

"Dede," dedi. "Aslıhan Hocamızla tanış. Yeni müdürümüz." Duraksadı. "Ya da müdüremiz." Oldukça kararsızdı ve bana sormak zorunda kaldı. "Ne demeliyim hocam?"

Cevap olarak dedesi olduğunu düşündüğüm adama elimi uzattım. "Aslıhan Karakurt. Edebiyat öğretmeni ve okulun yeni müdürüyüm."

Yaşlı adamda adını koyamadığım bir ağırlık hissediyordum. Sinek kaydı tıraşı ve çatık kaşları askerî disiplin havası veriyordu. Kardeşim ve babamdan tanırdım bu hâlleri. Dünyaya karşı yüzlerinde ayrı bir sert zırh olurdu. Elimi kavramış ve ağır ağır sıkmıştı. Ne hikmetse o zırh sadece yandan bana bakan manyakta yoktu. Bizim aksimize oldukça keyifliydi.

"Derviş Şahin Kankılıç."

"Dedem, hocam," dedi Atlas heyecanla.

Annesi olduğunu düşündüğüm kadın elini uzattığında onunla da tokalaştım. Koyu kahve gözleri soğuk bakıyordu. "Ferda," dedi. "Atlas'ın annesiyim."

Sessizce başımı eğerek memnun olduğumu belirttim.

Son kalan kişiye dönmek bile istemiyordum ama Atlas yanına tünemiş, "Bu da Güntekin amcam," diyordu hevesle. "Babamın en yakın arkadaşı ama benim için amca. Onun için sizden özel izin aldım Hocam! Her yıl burada olmasını çok istiyordum, sonunda!"

Verdiğim iznin içeriğini bilseydim kendimi tokatlar yine de izin vermezdim. Babasından hâlâ yaşıyor gibi bahsetmesi acısını bildiğim bir yaraydı. İnsan kabullenmek istemediği bir acıya uzun yıllar direnebiliyordu. Bilirdim. Gözlerim ona döndü. Demek öz amcası değil sadece arkadaşıydı. Atlas'ın babasının da savaş pilotu olduğunu okuduğumu anımsadım. Parçalar yerine ağır ağır oturuyordu.

"Kendileri beni tanır," dedi tekte. "Aynı şekilde ben de onu." Bu defa gülüşü geniş değil, yarımdı. "Değil mi?"

Nettim. "Maalesef." İnci dahil herkesin bize şaşkınlıkla baktığının farkındaydım. Soru yağmuruna tutulmaksa en nefret ettiğim şeydi.

Bakışlarım sadece yaşlı adamdaydı. Minik bir tebessümle başımı eğdim. "Yeniden hoş geldiniz. Keyfinize bakın lütfen."

Yanlarından geçip öğretmenler için ayrılan köşeye ilerledim. Arkamdan ilerleyen sadece İnci'ydi. Oturmak için önüme döndüğümde Atlas, ailesi ve o tam karşımda kalan masaya yerleşiyorlardı. Güntekin yüzü bana dönük bir şekilde sandalyesini çekerken ben de kendi sandalyemi çekiyordum. Bakışlarımız denk düştü.

Uyuz tebessümü eşliğinde sandalyeye kuruldu. Aynı şekilde oturmuş, göz devirerek temasımızı koparmıştım. Yanıma oturan İnci şaşkınken *kıymetlim* Tuğba hâlâ gelmemişti. Şu an canım fazlasıyla sıkkındı ve motive olmamı sağlayacak tek şey Tuğba'nın canını sıkmaktı.

"Hesap sormak haddim değil ama Siz Güntekin abiyle nereden tanışıyorsunuz?" dedi İnci.

Önümdeki bardağı kavrayıp sudan küçük bir yudum aldım. "Tanımıyorum. Kardeşimin arkadaşı. Bir iki kere denk düştük o kadar." Göz ucuyla baktım. "Ama siz yakınsınız galiba."

"Erkek kardeşlerimden biri savaş pilotu," dedi tatlı bir heyecanla. "Güntekin abi ve Derviş Yarbay'ın ekibinde. Bayılıyorum kendisine. Beyinsiz kardeşim Cihangir'in hakkından sadece o geliyor."

İstemsizce ona baktım. Derviş Yarbay bir şeyler anlatırken ciddiyetle dinliyordu. Diğer yanındaki Ferda denen kadının bardağa su doldurup önüne bıraktığını gördüm. Güntekin'in bakmamış, bardağın önüne bırakıldığını fark etmesine rağmen Derviş Yarbayı dinlerken elinin tersiyle bardağı yana itelemişti. Bir kaşım istemsizce havalandı. Kollarımı göğsümde bağlayıp dikleştim.

Derviş Yarbay hâlâ bir şeyler anlatmaya devam ederken gözleri aniden beni buldu. O da dikleşti ve sandalyede genişçe geri yaslandı. Ondan nasıl bir intikam alabilirdim? Alt kattan camına su dökmek mümkün değildi. Belki de çatıya çıkıp balkonunu taşlamalı ya da arabasının tekerleklerini söküp hurdacıda satmalı ve parasıyla helva kavurtmalıydım.

Son fikir oldukça makul geliyordu.

Anlamsızca dik dik bakıştık. Ne o çekti bakışlarını ne de ben. Elleri yine deri ceketinin ceplerindeyken benim ise sıkıca göğsümde bağlıydı. Kesinlikle arabasının tekerlerini sökmeliydim. Kinlenmeme neden oluyordu. Öfkem geçerdi ama kinimi yutmam zordu. Oysa benimle uğraşmasa, hayatına devam etse dünya daha güzel bir yer olacaktı.

Yetmezmiş gibi o an kapıdan içeri Tuğba girdi.

Hayır. Dünya kesinlikle daha iyi bir yer olmayacaktı. Önce bu şeytanın ölmesi gerekiyordu.

Öğretmenlerin hepsi yerine oturmuşken tek boş yer benim yanımda onun için ayrılan yerdi. Bunu beklemiyordu. Adımları masadaki konumu gördüğü anda yavaşlamış, hatta durmuştu. Odağım artık tamamen ondaydı. Onu muazzam bir şekilde huzursuz etmezsem gece yerime yatamayacak gibiydim.

Başkasıyla yer değiştirmek istese de çok geçti. Duraksamış ama çaresizce ilerleyip sessizce yanıma oturmak zorunda kalmıştı. Bunu yaparken yutkunduğunu görebiliyordum. Benden bu denli korkuyorken yaptıkları takdir edilesiydi.

"Hoş geldin," dedim yüzüne bakmadan. Yanıma dönsem onunla denk düşüyor, önüme baktığımda deli ucubeyi görüyordum.

Şeytanı görmektense deliyi tercih edecektim.

Tuğba sessiz kaldı. Gerginliğini ona bakmadığım hâlde hissediyordum. Karşımda kalan Güntekin'in gözleri yanımdaki kadını gördüğünde kısıldı. *Tanımıştı*. Koyu kahve gözleri ben ve Tuğba arasında gidip geldikten sonra hayretle dudak büzdü. Ne demek istediğini asla bilmek istemiyordum.

Cevabım göz devirmek oldu.

"Kameran yanında mı?" dedim buz gibi bir sesle.

"Benimle uğraşmayı kes!" dedi Tuğba. Dişlerini sıktığı için sesi boğuk çıkıyordu.

"Şayet seninle uğraşsaydım..." Gözlerimdeki saf öfkeyi görmesi için dönüp baktım. "Bunu anlardın ve asla bulunduğun konumda olamazdın. Hâlâ oradaysan demek ki uğraşmaya başlamamışım."

Dişlerini sıktı. Dünkü kavgamızdan sonra gidip dip boyasını yaptırmış olmalıydı. Saçları her zamanki sarılığındayken rengi beni ne zaman görse atıyordu.

"Burada oturmak istemiyorum."

"Ama oturacaksın," dedim. "Hele bir kalk, biraz cesaretin varsa bunu dene. O zaman ben de tıpkı senin bana yaptığın gibi öğretmenler odasına gidip kulaklarına bir şeyler fısıldamak zorunda kalırım. Mesela bence buradakiler henüz eski okulunda bir öğrenciyi aşağılayarak okulu bırakmasına neden olduğunu ama üst mevkilerde tanıdıkların var diye soruşturma bile açılmadığını bilmiyor. Öğrendiklerinde şok olacaklardır, eminim." Parmaklarım önündeki yemeklere döndü. "Lütfen afiyetle ye ve bir daha sakın buradaki hiç kimseye benimle ilgili saçma düşüncelerinden

bahsetme. Hakkımda çıkan tek bir dedikodu duyarsam ve ucu sana çıkarsa seni mahvederim."

Öfkeyle soluyarak bakıyor, yerinden kalkmaya cesaret edemiyordu.

Daha büyük bir öfkeyle baktım. "Ve bir daha sakın," dedim. "Benimle kaçak oynama. Ya adamakıllı savaş ya da ayağımın altından çekil!"

Yanımdaki İnci'nin hafifçe öne eğilerek bize baktığının farkındaydım. Ağzına ilerlettiği ekmek dudak ucunda kalmıştı. Aramızdaki gerginliği fark eden ilk kişiydi ve haklı olarak şaşkındı. Tuğba öfkeyle soluyarak yeniden kalkmaya yeltendiğinde elimi bacağına koydum ve bunu yaparken bakışlarımı asla ona çevirmedim. Sadece karşıma bakıyor, istemsizce Güntekin denen adamla göz göze geliyordum.

Muazzam bir dikkatle bizi izliyordu.

"Otur dedim sana!" dedim masa altından Tuğba'nın bacağındaki elimi çekmezken. "Yaptığın şeyden kaçamazsın."

Çevresine belli etmemeye çalışarak tekrar oturdu. Varlığımdan kaçamadı, çünkü az önce söylediğim şeyi yapıp yapmayacağıma bir türlü emin olamıyordu. Özgüvenim düşük değildi ama öfkem yüksekti. Asıl ben kalkıp gitmek istesem dahi sadece onu rahatsız etmek için direndim. Yemek yiyemiyor, çatalı kavrayan parmakları titriyordu.

"Sanırım aranızda büyük bir sorun var..." diye homurdandı sol yanımdaki İnci.

Ona bakmadan *yok* dercesine dudak büzüp kafa salladım. Göz ucuyla karşıma baktığımda Güntekin'in dikkati Atlas'taydı. Gencin hevesle anlattığı bir şeyi dinliyordu.

Gelen tüm misafirler için konuşma yapmak zorundaydım. Biraz daha bekleyip salon tamamen kalabalıklaştığında alanın ortasına çıktım; elime verilen mikrofonla klasik yeni yıl konuşmasını olabildiğince kısa tutup *afiyet olsun* diyerek yeniden masaya yöneldim. Salonda beklenmedik bir kalabalık vardı. Öyle ki herkes en yüksek katılımın bu yıl olduğunu söylüyordu.

Yanından geçtiğim kişilere minik baş selamı verirken adımlarımı durduran şey Tuğba'nın masada olmadığını görmekti. Hızla arkamı döndüğümde salon çıkışında, koşar adım uzaklaşıyordu.

Kinim hafife alınmamalıydı. Bu gecenin son anına kadar ona zehir olmalıydı yoksa bana yaptıkları her şey bir yana dursun kapıma kamerayla gelmesini aşamayacaktım. Madem rahatsız edici bir insandım bunu sonuna kadar ona karşı kullanacaktım.

Adımlarım hızla o yöne ilerledi. Salondan çıkan Tuğba uzun koridorda köşeyi dönerken arkasındaydım ama koridoru bitirip dışarı çıktığımda yoktu. "Şimdilik git bakalım!" dedim ağzımın içinde. "Hiçbir yere kaçamazsın."

Benimle yan yana olmaya bir saat tahammül edememişti. Oysa ben yıllardır saçmalıklarına maruz kalıyordum. Alt kata indim ve hızla ilerledim. Geniş koridordan çıkmak için büyük cam kapının kolunu kavradığımda adımlarımı durduran tanıdık bir sesti.

"Ne işin var senin burada?" diyordu Güntekin Agâh denen adamın sesi. Bakışlarım soluma döndü. Erkekler tuvaletinden başka bir şey yoktu. "Çok dışarı, erkekler tuvaleti burası. Kör müsün?" diye devam ettiğinde yönüm tamamen o tarafa döndü.

Hafızam kuvvetliydi. Sesinin o olduğuna emindim ama ilk defa ciddi ve sert geliyordu. Merakıma engel olamamış, topuklarımın sesini azaltmak için hafif adımlarla o yöne ilerlemiştim. Bir başka ses mırıltı şeklindeydi. Kapıya yaklaştığımda aralık kısımdan içeri bakmayı denedim. O an kadın sesini de en net şekilde duymuştum.

"Dinle beni artık, ne olur."

İçeride gördüğüm görüntü ifademin karmakarışık bir hal almasına neden oldu. Güntekin'in karşısındaki kişi Atlas'ın annesi Ferda'dan başkası değildi. Her zaman alaysı ifadesiyle bakan o adamın kaşları çatık, çenesi keskin, oldukça gergindi.

"Çık dışarı Ferda!" dedi soğuk bir sesle. "Şu an yeri değil. Erkekler tuvaletine kadar da gelemezsin. İyi misin sen?"

"Çünkü beni dinlemiyorsun. Konuşmama izin vermiyorsun," diyen Ferda çaresiz bir hâldeydi. Elleri öne doğru açılmış, Güntekin'e doğru bir adım atmak istemişti ama Güntekin anında geri adım attı. Elini duvar gibi aralarında kaldırdı.

"Saçmalıyorsun çünkü ve şu an gerçekten sırası değil. Biri görecek, çık şuradan."

Ferda umursamamıştı. Topukları üzerinde hızla ilerleyip aradaki eli yana iterek Güntekin'in yüzünü avuçlarının arasına hapsetti. "Sen de beni istiyorsun, biliyorum. Özgür yüzünden artık duygularını saklama. Öldü, yasını tuttuk ve bitti. Ne olur biz hayatımıza devam edelim Güntekin." Soluk soluğa, âdeta nefessiz kalarak konuşuyordu.

Güntekin yüzündeki elleri hızla uzaklaştırırken gerginlikle solumuştu. Onu ilk defa bu denli gergin görüyordum. Sürekli meydan okuyan pervasız

hâllerinden sonra oldukça garipti. "Ferda saçmalama, kes şunu!" dedi sert bir tonla.

"Sen de beni seviyorsun, biliyorum," diye diretti Ferda. "Kendine bir hayat kurmayıp beni bekliyorsun ama Özgür'e olan saygını da ezemiyorsun. El ele verirsek her şey mümkün." Yeniden Güntekin'in yüzünü avuçları arasına almayı denedi. "Derviş baba ve Atlas'ı ben ikna ederim. Lütf-"

Güntekin o elleri yine hızla uzaklaştırdı ama bunu yaparken incitmemeye çalışıyor gibiydi. "Ne saçmalıyorsun sen?" dedi dişlerini sıkarak kısık bir sesle. "Ne anlatıyorsun? Kendinde misin? Gerçekten kalbini kıracağım artık, istemediğim şeyler söyletme bana. Özgür'ün hatırına susuyorum beni zorlama Ferda! Kafamı attırma." Ona dokunmadan ilerlemeyi denedi. "Çekil şuradan."

Kapıya geleceğini düşünüp bir adım gerileyeceğim anda Ferda yeniden kolundan yakaladı. "Özgür umurumda mı?" dedi saf bir öfke ve hırsla. "Ben hep seni sevdim. Kör müsün? Salak mısın? Özgür ölmeden önce de benim için sen vardın! Son on yılımda sadece sen varsın Güntekin."

Güntekin buna şaşırır, şok içinde kalır sanmıştım çünkü ben öyleydim. Evliyken eşinin en yakın arkadaşına mı âşıktı? Peki ya ölen kocası? Hayat elbette devam ediyordu ama ben yıllardır eşinin tek bir fotoğraf karesi ve postallarına sarılarak yaşayan bir anneyle büyümüştüm. Ölüm bedenler içindi, hisler için değil. Gördüğüm, hissettiğim buydu.

Ama Güntekin bunu biliyor gibiydi. İlk defa duymuş gibi şok olmamış, sadece daha büyük bir hırsla ona dokunmaya çalışan Ferda'nın ellerinden uzaklaşmıştı. "Sus!" dedi gerçekten öfke dolu bir sesle. "Özgür ölürken bile senin adını sayıkladı. Sen benim karşıma geçmiş ne anlatıyorsun? Sus!"

"Elimde değildi!" dedi Ferda nefes nefese. "Seni sevmeye engel olamadım. Elimde değildi. Anla beni. Özgür varken hislerimi yuttum ama artık yok. Yutamıyorum. Ne olur sen de yutma. Beni seviyorsun, biliyorum. Evlenmiyor, bir hayat kurmuyor, beni bekliyorsun. *Git* diyorsun ama *sevmiyorum*diyemiyorsun." Titreyen elleri Güntekin'in kolundan kavradı.

Derin bir nefes alarak öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu Güntekin. "Sevmiyorum!" dedi yekte, tek solukta. "Sadece saygı duyuyordum ama artık onu bile hissetmiyorum. Özgür deli gibi sana âşık olduğu için üzülüyor, sana acıyorum."

Ferda başını hızla iki yana salladı. "Hislerinden kaçma."

"Git tedavi ol Ferda," dediğinde sabrının sonunda olduğunu onu tanıdığım şu kısa süreden bile sesinden anlayabildim. Yanakları öfkeden

kızarmış, terliyordu. "Evlenmiyorum çünkü bir hayatım yok! Hiçbir zaman da evlenmeyeceğim ama konunun seninle zerre ilgisi yok, emin ol. Yakın arkadaşımın karısısın, o kadar. Son nefesime kadar öyle kalacaksın. Özgür öldü, evet. Hayatına devam etmek istiyorsan git bunu başkasıyla yap." Kolundaki eli ilk defa daha sert bir şekilde geri savurdu. "İçerideki çocuğundan, seni yıllardır kızı gibi seven Derviş babadan utan!" Bu defa o hızla kolundan kavramış ve kapıya ilerletmişti. "Saçma hayallerini al, çık şuradan!"

Bana doğru geldiklerini görünce bir adım gerilemek isterken saniyeler içinde yaşanan şey adımlarımı yine olduğu yere sabitledi. Ferda onu dışarı sürükleyen elden uzaklaşmış ve bir anda Güntekin'i yanaklarından kavrayarak dudaklarını dudaklarına yaslamıştı.

Kaşlarım hayretle havalandı.

Saniyelik bir andı. Ferda tüm gücüyle adamı kendine çekip öperken Güntekin gözlerini bile kırpmadı. Bunu o da beklemiyor olmalıydı. Olayı algıladığı an ise Ferda'nın yüzündeki ellerini tutup sinirle kendinden uzaklaştırması asla şaşırtıcı değildi.

"Ferda!" diye öyle bir bağırdı ki ben bile istemsizce irkildim. Sesi koridorda yankılanıp âdeta üzerimize döküldü.

Hem onu bu hâlde ilk kez görmenin hem de olayın şaşkınlığı içindeydim. Bu zamana dek insanların ciddiyetinin aksine onun daimî gülümsemelerini, umursamazlığının eseri sanmıştım. *Deli Şimşek* diye anılmasının nedenini de zihinsel olarak mentalinin kötü olmasına bağlıyordum. Ancak şu an anlamıştım ki gösterdiğinin aksine farklı tepkileri de mevcuttu ve gerçekten sağı solu belli olmuyordu.

Şu an gözleri öfkeyle yanıyordu. Dudaklarına yer eden gülüşlerinin yerinde sinirden titreyen bir hâl vardı. Ferda topuklarının üzerinde sendeleyerek gerilerken Güntekin elinin tersiyle hızla dudaklarını silmiş, yükselişinin tüm alanda yankılandığını fark edip bakışlarını kapıya çevirmişti.

Hızla duvara yaslanıp kendimi sakladım. Kapı aralığı oldukça küçüktü. İçeriden kapalı olduğunu düşünme ihtimali bile vardı. Yeniden içeri bakmama neden olan şey dudaklarından dökülen boğuk bir hırıltı ve bir şeylerin kırılma sesi oldu.

Yeniden içeri bakma dürtüme engel olamadım ve Güntekin Agâh denen adamın bir yüzünü daha gördüm. Sanırım o sinirle telefonunu şiddetle aynaya savurmuştu. Lavabonun aynası kırık ve parçalanmışken telefon yere

düşmüştü. Ferda korkuyla gerilerken aynadan sıçrayan bir parçanın Güntekin'in elinin üzerini kesmiş olduğunu yerdeki kan damlalarını görünce fark ettim. Elinin üzerinden yere kanlar akarken sola dönüp duvara art arda tekmeler savurdu. Duvardan yere dökülen toz parçaları vardı ve o öfkesini atamıyordu.

Ferda da bu beklenmedik tepkiye karşın, "Güntekin!" diyerek ileri atılmaya çalıştığında ona dönen koyu kahve gözlerde dönen keskin bir alev topu vardı. Kadının adımları olduğu yere çakıldı.

"Bir daha sakın," dedi öfkeyle solurken. Kanlı işaret parmağı Ferda'ya doğru havalandı. "Bir daha sakın... Anladın mı beni, bir daha sakın buna cüret etme. Çocuğunun yanına git ve aklını başına topla!" Elinin hâlini umursamadan kolunun tersiyle dudaklarını sildi. "Son nefesime kadar benim için sadece Özgür'ün karısısın, anladın mı? Hayal dünyandan çık ve bir daha asla gözüme gözükme!"

Ferda'nın dudakları titriyordu. Bir şeyler söyleyecek gibi olduğunda Güntekin hızla kapıya doğru ilerlemiş, hiçbir şeyi umursamamıştı. Beni görmemesi için sol tarafta kalan kadınlar tuvaletine girip kapı arkasına saklandım. Dışarı birkaç dakika boyunca bakamadım. Önce onun adımlarının uzaklaştığını duydum, sonra ise Ferda'nın boğuk ağlama sesini.

Dakikalar içinde Ferda'nın da uzaklaşan adımlarını duyduğumda saklandığım karanlık köşeden sakinlikle çıktım. İfademle hiçbir değişiklik yoktu ama gördüklerim pembe dizi ayarındaydı. Dudak büzmüş, ağır adımlarla yemek alanına geri dönmüştüm. O an için Tuğba'ya olan öfkemi unutmam için yeterliydi.

Sadece küçük bir an da olsa...

Geri döndüğümde Güntekin yoktu. Gece boyu da bir daha gelmeyecekti. Ferda yüzü düşük bir hâlde gece boyu oturmuş, Atlas ve dedesiyle bile konuşmamıştı. Bir kez göz göze geldiğimizde hızla gözlerimi kaçırdım. Beni ilgilendiren bir mesele değildi ama garip bir şekilde Güntekin ucubesi haklıydı. Son duruma bakarsak onu öncesinde uyardığını, bunun bir patlama olduğunu anlıyordum. Kolay kolay bu seviyeye gelecek bir adam gibi durmuyordu çünkü.

Gece son bulup eve vardığımda otopark sessizdi.

Asansör de.

Güntekin Agâh'ı kapımın önünden onun katına çıkan merdivenlerin ucunda oturur bir hâlde görmekse oldukça beklenmedikti.

4.BÖLÜM

"Yeni bir ateş söndürür başkasının yaktığını,
Yeni bir acıyla hafifler eski bir ağrı.
Başın döndü mü öbür yana döndür başını.
Başkalarının güçsüzlüğüyle iyileşir umutsuz keder.
Gözlerine yeni bir zehir bul ki yok etsin ötekinin zehrini."
**SHAKESPHARE*

⚜

Yazısız yasa dört;

Bir direniş değildir yaşamak. Hayır, kimse tebrik etmeyecek hiçbirimizi. Sadece yaşayacağız. Ve bir şeylerin yoluna girmesi için her şeyin nasıl yoldan çıktığını izleyeceğiz.

Budur yaşamak.

Tepetaklak olmak ve her şeyin yerle bir olduğu yerden yeniden başlamak.

⚜

Şebnem Ferah-
Bir Kalp Kırıldığında

⚡

Adımım asansör ve zemin arasında, bakışlarım Güntekin Agâh'taydı.

Bu gece için beklemediğim bir başka şey de onu kapımda görmemdi. İlerlemekle yerimde saymak arasında kararsızdım. Kendi dairesine çıkmak yerine benim katımın merdivenlerinde oturuyordu. Kolları dizlerine yaslıyken başı hafif öne eğik, nerede yaralandığını bildiğim eline eski bir bez parçası sarılıydı. Kanı bu şekilde durdurmak istemiş olmalıydı ama parmak uçlarında kuruyan kan lekeleri vardı.

Başını ağır ağır yerden kaldırıp kaşlarının altından yüzüme baktı. Yaşanan olayın üzerinden geçen zamana rağmen yüzündeki ciddiyet hâlâ aynıydı. Bunu söyleyeceğimi asla tahmin etmezdim ama alaysı sırıtışını bu hâline tercih ederdim. En azından tersleyip geçiyordum.

Şu an söyleyecek hiçbir şeyim yoktu çünkü kapımda oturmuş aynı ifadeyle bana bakıyordu.

Her şeyden habersizmişçesine ifadesiz bakışlarım; eli, bulunduğu konum ve yüzü arasında gidip geldi. "Hayırdır?" derken en sonunda ileriye doğru bir adım atabilmiştim. "Beni mi bekliyorsun?"

Bu cümlemle aslında meydan okuyor, ondan bir ima ya da ret cevabı alacağımı düşünüyordum. Ama cevap, beklenmedik bir hızda ve biçimde geldi.

"Evet, seni bekliyorum."

Asansörden dışarı adımımı atarken başım hafifçe sola büküldü. Hayatı beni ilgilendirmiyordu. Ama insanlık namına elinin durumunu görmek iç acıtıyordu. Kimse bilmezdi ama Aslıhan Karakurt denen canavar yaralara dayanamazdı. Kendi yara izlerini kendi kapattığından beri bilirdi can acısını.

Kardeşleri düştüğünde kızar ama yaralarına üflerdi. Beşiklerinde nefeslerini kontrol eder, hasta olduklarında havale geçirmelerinden endişe eder, elini alınlarından ayırmazdı. Zor severdi ama sevdiklerini kaybetmekten babası aniden gittiği günden beri delicesine korkardı. Dayanmazdı yüreği. *Ansızın kaybetmek* denen bir şey vardı, bunu bilir ve yaşardı.

Oysa şu an karşımda oturan adamın hayatı beni zerre kadar ilgilendirmiyordu. Bu yüzden içimdeki hissi görmezden gelip tereddütsüz bir şekilde, "Sebep?" diye sordum.

Bana kaşlarının altından bakmayı bırakıp başını tekrar öne eğdi. Birkaç saniye öylece bekledi. Derin bir nefes vererek dikleştiğinde ifadesi gerginlikten sıyrılmış, her zamanki gibi umursamaz bir hâl almıştı ama canı

sıkkındı ve bunu belli etmekten çekinmiyordu. Saçma sapan bir bezle sardığı elini montunun cebine atıp küçük bir kâğıt çıkardı. Ayağa kalktığında aramızda kalan iki adımlık mesafeden bana uzatıyordu.

"Okulun giriş katındaki erkekler tuvaletindeki ayna kırık," dedi saklamadan, çekinmeden. "Benim hatam. Bu numarayı ararsan yarın gelip halledecekler. Ödemesi yapıldı."

Uzattığı karta göz ucuyla baktım. Cam tamiri ve bu tarz işlere bakan bir firmaya aitti. Parmak uçlarında soluklaşan koyu lekeler kendi kanı olmasına rağmen soğukkanlı hâlini görmek şaşırtıcıydı. Bu gece farklı ruh hâllerine şahit olduğunda, onun vurdumduymaz biri olduğu konusunda yanıldığımı anladım.

"Amacın neydi?" dedim her şeyi bildiğim hâlde. "Zekâ problemlerine ek olarak bir de öfke kontrol problemin mi var?"

Başını hafifçe salladı. "Kolay kolay öfkelenmem." İmayla ekledi. "Senin aksine."

Bakışlarım elindeydi. "Belli." Küçük bir an göz göze geldik. Onun sağ benim sol kaşım havalandı. "Bu da mı yersiz şakalarından biri?"

Güldü ama keyifsiz bir gülüş olduğu her hâlinden belliydi. İkisinin ayrımını şu an itibariyle yapabiliyordum. "Sayılır," dedi sadece. Adımları geriledi ve merdivenlere yöneldi. "Bu arada Atlas garip bir şekilde seni çok seviyor Karakurtçuk. Ona bunun hayatının hatası olacağını söyledim ama dinlemedi. Sanırım henüz onu kravatıyla boğmaya çalışmadığın için böyle iyimser."

Kaşlarım havalandı. "Seni de boğmadım."

"Ama hayal ettin."

"Fazlasıyla."

Güldü. İşte bu gerçek bir gülüştü ama saniyeler içinde eski ifadesi geri geldi. Ağır adımlarla üst kata yöneldiğinde duruşu alışılmışın dışındaydı. Yalnızlığı tanırdım. İnsanın omuzlarına çöker, ağırlık yapardı. Yokuşları herkesin aksine ağır iner, tepelerde duraksatırdı. Ağır ağır çıkıyordu merdivenleri ve duraksıyordu. Belki o da yalnızdı.

"Güntekin," dedim aniden. Adını ilk defa sonunda Bey ya da soyadı olmadan kullanmanın dilimde bıraktığı kesik bir tat vardı. Bu da garip hissettirmişti.

Benden adını bu şekilde duymayı bunu beklemiyor olmalı ki üçüncü merdiveni adımlarken bana döndü. "Hı?" dedi sadece. Sebebini bilsem de onu böyle görmek içimde kısacık, garip ve anlamsız bir his uyandırdı.

"Elin kanıyor," dedim belli belirsiz parmaklarını göstererek. Kartı bana verirken hareket ettirmesiyle bezde yeniden kan lekeleri oluşmaya başlamıştı. "Doktora gitmelisin. Ciddi olabilir."

Önce avucuna baktı. Küçük bez parçası yarayı kapatmaya yeterli gelmemiş olmalıydı. Elinin üzerindeki kesik ne boyuttaydı bilmiyordum ama o an avuç içinde, baş parmağına yakın bir noktada olan bir başka yara izini görebiliyordum. Bir kuş ayağına benziyordu. Bu izi tanımlayacak olsam Y harfinin ortasında bir çizik daha olması ya da üç dişli çatal şekli derdim. Eski ve derin bir izdi. Parmaklarını sıkıp elini hızla cebine sokuşturdu. Tüm izleri saklamak istiyordu sanki.

Efendi amcanın söyledikleri düştü aklıma. *Onun bu dünyada bir izi yok* demişti. Kimin vardı ki? Hepimiz bir noktadan ibaretken Güntekin Agâh'ın beklentisi neydi? Vardı işte izi, buradaydı. Gerçi bana neydi?

"Sorun yok," dedi. "Ufak bir kesik. Kırık olmadığı sürece her şey geçer."

"Kırık var mı?"

Parmaklarını açıp kapattı. Yeterli bir cevaptı. "Havacılarda ekipman kullanmayı engelleyecek yaralar kritiktir. Önemli bir şey olsa şu an kendimi acile kaldırtmıştım, emin ol." Söylediklerinin aksine ifadesinin pek iç acıcı olduğunu söyleyemezdim. Garip hissetmeme neden oluyordu.

Konuşmak istemiyordum ama, "İyi misin?" deme isteğine engel olamadım. Ve Tuğba'yla kavga ettiğim gün bana sorduğu gibi minik bir cümle ekledim. "Gerçekten soruyorum."

Aradaki farkı herkes bilmezdi. Her cümlesi ciddiyetten uzak bir pervasızlıktayken onun da bileceğini sanmıyordum. Küçük bir an kahve gözleri yüzümde oyalandı. "Senin gibi *seni ilgilendirmez* desem, ne dersin?"

Dudak büzdüm. "Haklısın derim." Adımlarım hızla geriledi. Sormam hataydı. Çantamdan anahtarımı çıkarıp kapımı açarken gitmemişti. Olduğu yerden bir adım bile atmadan beni izlediğinin farkındaydım. Evime girip ona döndüğümde hâlâ bana bakıyordu. Birkaç saniye ben de aynı şekilde karşılık vermiş ve en sonunda sorgulama ihtiyacı hissetmiştim. "Bir şey mi söyleyeceksin. Ne var?"

"Siz kadınlar," dedi ağır ağır. "Garipsiniz."

"Siz erkeklerin de çok normal olduğu söylenemez."

"Diyelim bir erkek senin adını sayıklayarak öldü." Sarsıcıydı cümleleri. Üstelik bildiklerim, bu etkiyi daha da arttırıyordu. Gördüklerimi yok saymaksa işin en garip tarafıydı. "Ona ihanet eder miydin Karakurtçuk?"

Gerçekçiydim. "Hiçbir erkek benim adımı sayıklayarak ölmez."

Mantıklıydı. "Çok haklısın, ben de aynı düşüncedeyim ama varsayım diyelim."

Soktuğu lafa karşılık buz gibi bakışım yeterli bir cevaptı.

"Eder misin?" dedi. "Seni çok seven birine ihanet eder misin? Ona sırtını döner misin? Yaşamda ve ölümde bunu yapar mısın?"

Annem ve babam vardı benim ömrümde. Babam, anneme daha on yaşındayken vurulduğundan bahseder, bir ömür seveceğini her an dile getirirdi. Son nefesine kadar bir an bile anneme bıkkınlıkla baktığını görmemiştim. Bir insanın sevgisi hiç azalmaz mıydı? Onunki azalmamıştı. Annemse yıllardır yâr diye soğuk mezar taşına sarılan bir kadındı. Babamın fotoğrafı baş ucundan bir kere bile ayrılmamıştı. Eve her girdiğinde o fotoğrafı sever, babama sessiz bir selam vermeden geçmezdi.

Kardeşlerim bilmezdi ama annemi defalarca babamın kıyafetlerine sarılı hâlde ağlarken kapı aralığından izleyen yine bendim. Yatakta boş kalan yere içi boş kıyafetleri koyar, onlara dokunup sessizce iç çekerdi. Kimse duymamıştı ama yine ben duymuş, görmüş, izlemiştim.

"Kokun gitti Yusuf," diyerek sessizce ağlardı saatlerce. "Kokun da gitti Yusuf... Neredesin?"

Sevdiğim çiçeğe, kıyafete, çizgi filme ve müziğe bile ihanet etmeyen ben sevdiğime mi ihanet edecektim? O sorunun öznesi hiçbir zaman ben olmamıştım. İhanet eden değil, ihanet edilendim. Bıçaklayan değil, bıçaklanandım. Güvenmek de yasaklanmalıydı, zarar veriyordu kalbe.

Ama tüm bunları söyleyeceğim biri değildi o. Göğsüm anılarla yanarken dışım buz gibi durdu. "İhanet cinsiyet meselesi değildir Güntekin Agâh," dedim. "Bunu bir kadın olarak bana soruyorsan yanlış yerdesin. İnsanlığına sor, cevabı zaten alırsın."

Etkilenmiş bir hâlde dudak büzdü. Saniyelik bir an bunu düşünür gibiydi.

Kapıyı kapatmak üzereyken duraksadım. "Ayrıca her gece iki kere uyanıp mutfağa gitmenin anlamı ne? Her ne yapacaksan sessiz ol. Adım seslerin yüzünden uyuyamıyorum."

Ses yalıtımı öyle bir hâldeydi ki adım seslerinden hangi odaya gittiğini anlayabiliyordum. Manyak herif istisnasız her gece aynı saatlerde iki kere uyanıyor, mutfağa gidip geri geliyordu. En ufak bir sese uyanmak benim seçimin değildi, engel olamıyordum.

Etkilenmiş ifadesi anında dağıldı. Ekşiyen yüzüne bir de bıkkınlık dolu bir nefes eklenirken çenesi dikleşmiş, sağlam elini boş vermişlikle bana

doğru sallamıştı. "Evine gir. Sana soru soranda kabahat."

Nettim. "Aynen, lütfen bir daha olmasın."

İşaret parmağını bana çevirerek merdivenleri çıkmaya devam etti. "Yarın sabah keyfim yerine geldiğinde görüşelim. O zaman daha çekilebilir oluyorsun."

Cevap verecek olduğumda telefonum çalmıştı. Kız kardeşim Gülhan arıyordu. Cevaplayıp kulağıma yasladığımda Güntekin dalgın dalgın merdivenleri çıkıyordu. "Efendim Gülhan."

"Ablacığım!" dedi neşeli sesi. "N'aber."

Yarımca güldüm. Göz ucuyla görmüştü Güntekin ama saniyeler içinde kapıyı kapattım. O dışarıda kaldı, ben kendi sınırlarımda. "İyi," dedim daha çok gülerken. "Senden n'aber?"

"Seni özledim."

"Yalan söyleme."

Gülmüştü her zamanki gibi. "Bu hafta da mı sevgilin yok?"

Göz devirerek topuklularımı çıkardım. Bana bu soruyu haftada bir sormazsa rahat edemiyordu. "Hayır Gülhan malı," dedim ciddiyetle. "Bu hafta da sevgilim yok. Hayatımda iş dışında başka bir şeye yer yok. Bir daha bunu sorarsan *kardeşimsin* demem ağzını yırtarım. Son uyarım."

Esefle kınadı. "Acınası bir ablasın."

Gülerek salona ilerledim. "Sen de acınası bir kız kardeş. Ahsen nasıl?"

Yakınlarda beş yaşına girecek olan yeğenimi, Gülhan'ın küçüklüğüne benzetiyordum. Aynı annesi gibi tatlılıkla gülüyordu herkese. "İyi," dedi. "Ama ben iyi değilim. Bu yaştan altına sıçtı."

Sesli kahkaham kaçınılmazdı.

"Abla gülme," dedi huysuzlukla. "*Donuna yapma* dedim diye gitti bana inat donuna saldı. Hani Murathan ve senden kurtulmuşken sizin inat seviyenizde birini doğurmak beni çok yaralıyor."

"Kızma sakın çocuğa."

"Nasıl kızabilirim? Şoktan ağladım. Ramazan temizledi."

Eşinin adı Ramazan'dı. Ve zamanında Gülhan ile evlenebilmek adına verdiği derin savaşlar vardı. Ona hep saygı duyacaktım. Aşkı için savaşmış ve almıştı zira erkek kardeşimin huysuz, aksi hâlleriyle baş etmek kolay değildi. Ramazan enişteyi iki kere kapımızdan kovup, bir kere hastanelik etmişliği vardı. Adam kırık bacağıyla yine Gülhan'ı istemeye geldiğinde aile kaosumuz son bulmuş, Ramazan enişstenin aşkına ikna olmuştu.

Tebessümle kardeşimin anlattıklarını dinledim. Bazen kavga ettik, bazen sesimiz yükseldi ama telefonu kapattığımda dudaklarımda o tatlı gülüş vardı. Aynı dakikalarda üst kattan gelen sert adım sesleri de uyarımı hiçe sayan bir inat gibiydi.

Başımı umutsuzca sallayarak ilerledim. Üzerimi değiştirip pijamalarımı giymiş, banyoda makyajımı temizlerken kısa bir an ecza dolabıyla bakışmıştık. Sargı bezi, tentürdiyot, her şey vardı.

Peki bundan bana neydi?

"Saçmalama Aslıhan," dedim kendi kendime. "Ne yaparsa yapsın. Sana ne."

Sigara içmemek için her gece olduğu gibi bir paket çubuk krakerimi yemiş, evrak işlerini halletmiş, ayak üstü bir şeyler atıştırmıştım. Yorgunlukla yatağa yığıldığımda üst kattaki deli meydan okur gibi tüm evi sert adımlarla arşınlamakta ısrarcıydı. Stresli günler geçiriyordum ve bunu da sessizce göğsümde ezmek zorundaydım. Uykuya zor dalar, küçük bir seste dahi uyanırdım ama bu defa bedenim kadar zihnim de yorgundu. Ona göz devirmekten başka bir şeye mecalim olmadığı için şanslıydı.

Öyle ki üzerime battaniye bile çekemedim. Yatağın ortasında cenin pozisyonu aldım ve küçüldükçe küçüldüm. Kısa bir an rüya gördüğümü sandım, ya da anımsadım. Uyku sersemi bir hâlde uyandığımda üst kattaki adım sesleri kesilmemişti. Zombi gibiydi herif, uyumuyordu!

Bakışlarım baş ucumdaki telefonuma döndü. Saat gecenin biri olmak üzereydi. Uzun süre uyuduğumu düşünmüştüm ama gözlerimi kapattığımda andan sonra geçen süre bir saat bile değildi. Oflayarak yatakta sırt üstü döndüm. Ters bakışlarım tavandaydı.

"Uyusana!" diye yükseldim uyku sersemi bir sinirle. "Manyak mısın be adam?"

Baş ucumdaki plastik su şişesini kavrayıp tavana savurdum. Uyku sersemi bir hâlde hesaplayamadığım şey tavana vurup yeniden yüzüme düşeceğiydi. Alnıma vuran şişeyle istemsizce inledim ve elim acıyan noktaya değdi. Dudaklarımdan kesik bir inleme döküldü. Sövecek oldum, yuttum.

Derinlerden boğuk gülme sesini duydum.

Uykuluyken daha gergin oluyordum. Kapısına dayanıp kırma potansiyelim vardı. Bu isteği dizginlemek adına başımı yastık altına sokarak yeniden uykuya dalmayı denedim.

Bu defa odayı adımlamıyor, yeri yumrukluyordu. Yoksa bu sesin başka bir izahı olamazdı. Başımı yastık altından çıkarıp tavana bir öfkeli bakış daha gönderdim. İki yumruk sesi daha geldi.

"Ne var?" diye bağırdım terslikle.

Bir yumruk daha atmış, derinlerden sesi gelmişti. "Balkon!"

"Ne?"

Sesi daha da yükseldi ve histerik bir şekilde iki yumruk attı. "Balkona gel!"

Anlamamış olmayı dilerdim ama anlamıştım. Kapısına dayanırsam en sonunda benden sağlam bir dayak yiyecekti. Bela gibi bir şeydi, ucube! Hızla yataktan toparlandım. Üşümezdim ama tenim soğuktu. Üzerimde ince pijama, altımda şort varken yalın ayak salona ilerledim. Saçlarım dağınık, ifadem her zamankinden daha tersti. Her şey yeterince zorken bir de bu manyak yüzünden uyuyamıyordum.

Hızla balkonu açtığımda Ankara soğuğu tenimi jilet gibi kesti. Umursamadan ilerledim ve demirleri kavrayıp başımı üst kata çevirdim. Orada olduğunu henüz görmeden yükseldim. "Ne var?"

Başını anında aşağıya eğdi. O da benim gibi Ankara soğuğuna meydan okuyor olmalıydı. Bu şekilde ilk denk düştüğümüzde nasılsa öyleydi. Üzeri çıplak, saçları aşağıya baktığı için dağınıktı. Bakışları kısa bir an bende oyalandı. Dağınık saçlarımı ve uykulu ifademi fark etmemesi imkânsızdı.

"Tavuk gibi bu saatte mi uyuyordun Karakurtçuk?"

"Bunu sormak için mi çağırdın?"

Kaşlarını kaldırdı ve geriledi. Kısa bir andı. Yeniden aşağıya eğildiğinde ipin ucuna bağladığı sarı bir poşeti aşağıya doğru sarkıtıyordu. Poşet tam önümde durduğunda sessizdim çünkü idrak etmeye çalışıyordum. Bir gözümü ovuştururken yeniden ona baktım.

"Bu ne?"

Makuldü. "Poşet."

"Görüyor ama anlamlandıramıyorum." Poşetin ipi onun elindeydi. Lokma döktürdüğü tatlıcının poşetiydi. Oradan tatlı alıp fişine de not yazarak ona bıraktığım için pişmanlık içindeydim.

"Senin sevdiğin tatlıcının poşeti. Sırf sen kızma, sevdiğin bir şeyi gör diye evde üç saat bunu aradım."

"İki dakika saçmalama." Parmak ucumla poşeti kavrayıp ona baktım. "Amaç ne?"

"Emanetleri ver," dedi ciddiyetle. "Eminim senin yastık altında üç silah, dört kalaşnikof, altı el bombası ve sayısız bıçak vardır. Zulayı boşalt." Yersiz bir şaka olduğunu bakışlarımla yeterince izah ettiğimde keyifle güldü. "Şaka," dedi aynı keyfiyle. "Ayıl diye yaptım ve işe yaradı. Bak," diğer elini yüzüme doğrulttu. "O soğuk ifaden anında geri geldi."

İfademi bozmadan göz devirerek önüme dönmüş, poşeti geri iterek içeri doğru gerilemiştim ki yine sesi yükseldi. Saçmalama saati gelmiş gibiydi, çekemeyecektim.

"Yara bandı ya da sargı bezi benzeri bir şeyler var mı Karakurtçuk?"

Başımı ileri uzatıp yeniden üste baktım. Gözlerim poşetin ipini tutan eline takıldı. Hâlâ o gelişigüzel sarmaya çalıştığı kanlı bez parçasını çıkarmamıştı. Gerçek bir ricada bulunduğu ifadesindeki ciddiyetten okunuyordu.

"Benimkiler bitmiş; sende yoksa eczaneye gitmem gerekecek ama nöbetçi eczane aramaya üşendim. Önemli bir şey yok ama yarın revire gidene kadar idare etsin yeter." dedi. Hiçbir şey söylemeden baktığımda bir kaşı havalandı. "Ne yine öyle deli deli bakıyorsun? Tuz istemedim. Onu mu isteseydim?"

Derin bir nefes verdim. "Bekle," dedim sadece.

Eve girip köşedeki terliklerimi giydim. Zemin soğuktu ve inat etsem de üşümüştüm. Banyodan ilk yardım çantasının hepsini aldım ve yeniden balkona çıktım. Poşet olduğu noktadaydı. Başımı hafifçe ileri uzattığımda Güntekin Agâh bir eliyle poşet ipini tutarken sessizce geceyi, gökyüzünü izliyordu. Ona baktığımı fark etmedi. İlginç bir şekilde gülmüyor, ilk defa hüzünlü görünüyordu.

Belki de bu gece yaşanan olayı canlı bir şekilde gördüğüm içindi, bilmiyordum ama anlamsızca dilimin ucuna gelen dikenleri yuttum. "İlk yardım çantasının hepsini poşete bırakıyorum," derken sesim kendimce daha ılımlıydı. Onun bakışları bana döndüğünde göz temasımı keserek çantayı poşetin içine bıraktım.

"Yara bandı yeterdi," dedi poşeti yukarı çekerken. "Büyük bir şey değil."

Ona bakmadan geriledim. "Büyük değildi ama kanıyordu. Bu yeterli. Ne yapılması gerekiyorsa yap. Çantanın içinde her şey var."

Gülme sesini duydum. "Cana yakın bir komşu olduğunu biliyordum Karakurtçuk."

Cevabım netti. "Sesini kes ve bir daha ses yapma. Uyumak istiyorum." Balkonun kapısını şiddetle kapatarak eve girdim.

Yeniden yatağıma uzandığımda üşüdüğümü hissediyordum. Bu defa battaniyeme sıkıca sarıldım. Ya yorgun olduğum için bir daha ses duymadım ya da Güntekin Agâh gerçekten uyuduğu için, bilmiyordum. Uykuya dalmak üzereyken duyduğum tek şey nihayet sessizlikti.

Ne zaman sonra derinlerden, çok derinlerden, belki de en derinlerden kulağıma yabancı bir ses ulaştı. Bir plaktı sanki. Nostaljik, eski ve hafifti. Türkçe değildi sözleri. Bambaşka, sihirli bir lehçeydi. Ne rahatsız edecek kadar çoktu ne de duyulmayacak kadar az. Uykuya dalarken bundan rahatsız olmadım çünkü gerçek mi değil mi ayıramadım. Oysaki sözleri net ve hayal olmayacak kadar gerçekti. Yorgundum, direnmedim. Derinden gelen bu ağır sesle uyuyakaldım.

"Seriday seriday seriday
Siwnoxu seriday
Woriday woriday woriday
Si woredir woriday..."

******

"Hocam buraya ne olmuş böyle?"

Cevabın *bilmiyorum* olmasını isterdim ama maalesef biliyordum. Duvarı kaplayan aynanın kırık köşesine göz ucuyla baktım. Aksim üç parçaya bölünmüştü. Aynayı değiştirecek ekip köşede gerekli eşyaları çantalarından çıkarırken sadece izledim. Sabah Güntekin Agâh denen şahsiyeti görmemiştim. Okula gelip lavaboya gündüz gözüyle bakmış, verdiği numarayı aramıştım. Adını verdiğimde ödemenin alındığını doğrulamışlardı.

Fakat okullarda durum hiç değişmez, dedikodular hızlı yayılırdı. Fısıltı gazetesi sayesinde herkes giriş kat tuvaletindeki kırık camdan ve yerdeki kan lekelerinden bahsediyordu.

Ben ekibin işini bitirmesini beklerken herkesin merak edip de anlam veremediği soru Müdür Yardımcısı Nail Bey'den geldi. Kendisinin hiç saçı yoktu. Yani teorik olarak keldi. Sportif duruşu ve atletik hâlleriyle dikkatimi çekmişti ama görevi gereği hep takım elbiseli olurdu. Meraklı oluşu ise onun adına bence pek iyi değildi.

"Hocam yerde kan lekeleri varmış," dedi Nail Hoca. "Sabah hizmetliler temizlemiş, onlardan duydum."

Kollarım göğsümde bağlıydı. Ağırlığı bir bacağımın üzerine vermiş, topuklu ayakkabımın ucuyla yere ritmik bir şekilde vuruyordum. Bunu stresli olduğumda yapardım. Hayır, bu defa stresli değil düşünceliydim. Gözlerim yerde Güntekin'in kan izinin olduğu kırık parçada gezindi.

Dikkatimi dağıtmak adına duvardaki ayna parçaları arasından kombinime odaklandım. Siyah bol paça pantolonumun üzerine giydiğim dökümlü, beyaz saten gömlek zannımca bana hiç yakışmamıştı ama annem aldığı için giyiyordum.

Kendime beyazı yakıştırmazdım ama o fazlasıyla yakıştırır, esmer tenim ve siyah saçlarımla bir bütün olduğunu söylerdi. Beni gençlik fotoğraflarındaki hâline benzettiğinin farkındaydım. Gözlerim dışında çehrem annemdi. *Kehribarlar ise babadan yadigâr.* Gözlerim kırık aksimden duvardaki çöküntüye döndü.

Aynı saniyelerde Nail Hoca da o noktayı fark etmiş, aynayı değiştiren adamlar işlerini yaparken engel olmamak için yanıma gelmişti. Duvarın dökülen boyası, yerdeki kan lekeleri ve minik çöküntüye kısık gözlerle baktı.

"Aslıhan Hoca'm?" dedi yeniden.

Mırıltıyla onayladım.

"Güvenliğe haber verdiniz mi? Dün burası çok kalabalıktı evet ama koridordaki kamera kayıtlarından ne olduğunu bulabiliriz. Baksanıza, duvarda da izler var. Önemli bir şey olabilir."

Ne olduğunu bilmek yük oluyordu. Sabah erken gelme sebeplerimden biri de güvenlik odasından kamera kayıtlarını istemekti. Niyetim olanları saklamak ya da Güntekin Agâh'ın paçasını kurtarmak değildi. Kişisel sorunlarıyla ilgilenmiyordum. Derdim böyle bir şeyin okul imajına vereceği zarardı. Buna izin veremezdim.

"Kayıtlara baktım, önemli bir şey yok," derken aniden kollarım çözülmüş, dikleşerek kapıya ilerlemiştim. Ustalara, "Kolay gelsin," dedikten sonra lavabodan çıktım.

Nail Hoca birkaç saniye içinde koşar adım yanımda belirdi. Çok şey sormaya niyetlendiğine emindim ama hiçbirini soramadı. Ben ilerledikçe yanımda ilerliyor, bir şey sormak için elini ileri uzatsa da muhtemelen benden çekindiği için susmak zorunda kalıyordu.

Koridorun başından sırtında keman çantasıyla bana doğru koşan İnci'yse hiç çekinir gibi değildi. İlk üç saat dersi olmadığı için olaydan yeni haberi olması normaldi. Üzerindeki uzun, bol lila kimono o koştukça etrafında uçuşurken nefes nefese kalmış bir hâlde önümde durdu.

"Bir şey olmuş!" dedi nefesini toplamak için elini göğsüne atarak. "Ay bir şey olmuş. *İki öğrenci kavga etmiş* diyorlar. Ne olmuş? Ciddi bir şey var mı Aslıhan Hoca'm?"

"Ben de anlamadım," dedi Nail Bey. "Tuğba Hanım *sabah ambulans geldi* dedi."

Tuğba adını duyunca göz ucuyla baktım yanımdaki adama. Şeytanı tanıdığım için neyi neden yaptığını anlamakta artık zorlanmıyordum. Anlaşılan uyarmama rağmen yine çenesi boş durmuyor, *gel başıma bela ol* diyordu. Bu söylentiyi sadece müdürlük günlerime gölge düşürmek için yaydığına emindim. Kendince *Aslıhan Müdür okula gelir gelmez olaylar başladı* diyerek itibarımı zedeleyecekti.

İnci dün Tuğba'yla olan gerginliğimi gördüğü için kısa bir süre tepkisiz kaldı, bakışları yüzümde gezinirken sessizce nefesini toparlamaya çalıştı.

"Tuğba Hoca'ma benden selam iletin," dedim Nail Bey'e. "Sabah dersi bile yoktu, ambulansı nasıl görmüş olabilir? Asılsız haberler yaymasın. Ayrıca kamera kayıtlarına baktım. Velilerden biri sinir krizi geçirip istemeden kırmış. Bana ulaşıp durumu anlattı hatta masrafları da kendi ödedi. Yani kavga eden öğrenciler ya da herhangi bir riskli durum yok."

Nail Bey birkaç saniye göz kırpıştırarak baktı. "Gidip ben herkese böyle söyleyeyim mi o zaman hocam? Olay çarpıtılarak yayılıyor, en azından gerçeğini bilsinler."

Başımı eğerek onayladığımda hızla geriledi.

"Olay gerçekten bundan ibaret mi?" dedi İnci.

Ellerimi pantolonumun cebine yerleştirip topuklarımın üzerinde ilerlediğimde peşimdeydi. Kolundan asılan keman kılıfını taşımakta zorlansa da hâlinden memnundu. Saçlarının bir tutamına ince bir örgü örmüş, içini de minik boncuklarla süslemişti. Bu minik dokunuş koyu kahve saçlarının arasında hoş bir farklılıktı.

"Evet," dedim.

"Veli kim?"

"Gizli."

Dün Tuğba ile olan gerginliğe yakinen şahit olmasına rağmen hiçbir şey sormamış olsa da bu olaya dair merakını gizleyemedi. "Kimseye söylemem

Aslıhan Hoca'm, gerçekten. Kim?"

"Olmaz İnci."

Aniden sorularını bir kenara bırakmış, yanımdan hızla ilerleyerek önümde belirmişti. Bir anda neden sorularını bırakıp gülümser hâlde karşımda dikildiğini anlayamadım. Onun aksine bakışlarım donuktu. "Ne yapıyorsun?"

"Bana *İnci* dediniz," dedi tatlı bir neşeyle.

Sadece baktım. "Adın İnci değil mi?"

"Gerçekten tıpkı erkek kardeşlerim gibisiniz." Gülüşü büyüdü. "*İnci Hoca* ya da *İnci Hanım*diyordunuz. İlk defa *İnci* dediniz. Bu demek oluyor ki beni sevmeye başladınız."

Boş boş bakarak göz kırpıştırdım. Muazzam bir hayat neşesi vardı. Pek imrenmiyordum çünkü ona yakışsa da bana üç beden büyük gelecek bir neşeydi. Ellerim hâlâ pantolonumun cebindeyken bir kaşım havalandı. "Tek bir hitapla bu sonuca nasıl vardın?"

Hâlâ mutluydu. Gözüme sevimli geliyordu ve bu oldukça saçmaydı. Gülerek omuzlarını kaldırıp indirdi. "Ben öyle bilirim bazı şeyleri. Ayrıca bu demek oluyor ki okulu da benimsediniz. Hızlı alışıyorsunuz Aslıhan Hoca'm."

İfadesiz kalamadım. Bu hâline hayret ederken yarım bir gülüşle yanından geçip ilerledim. "Alışmıyorum, *alışmak zorunda kalıyorum* diyelim."

Saniyeler içinde yanımdaydı. "Sonuçta bir ilerleme var hocam. Bu olay sayılmazsa dünkü yemek de çok güzeldi. Tüm veliler memnuniyetle ayrı-"

Cümlesinin gerisini getirmesine engel olan şey koridorun ucundan koşarak bize doğru gelen Atlas'tı. Arkasından koşan Derya'yı umursamadan ilerliyordu. Mutlu bir an ya da şaka değildi. "İnci Hoca'm!" diye bağıran Atlas'ın sesinde endişe vardı.

İnci'yle adımlarımız aynı anda durdu. Atlas nefes nefese kalmış bir hâlde önümüzde durduğunda arkasında kalan Derya zorla yetişmiş, kolundan kavramıştı. "Atlas, durur musun?"

Durmadı Atlas. İnci endişe, bense sorgular bir hâlde ona bakarken yutkunarak nefesini toparladı.

"Ne oldu Atlas?" dedi İnci. "Kötü bir durum mu var? Ne bu hâl?"

"Okul dedikodu grubunda bir şey dönüyor hocam," dedi Atlas. Kravatı bu defa dağılmış, saçları karışmıştı. Cebinden çıkardığı telefonu hızla bize doğru uzattı. Normalde okul saatleri içinde telefon yasaktı. Hepsi telefonlarını girişte kendilerine ait dolaplara bırakıp derslere öyle giriyor,

okul çıkışına kadar telefonlarını almıyorlardı. Benden önce kurulan bir düzendi ve garip bir şekilde hepsi uyum sağlıyordu. *İşime gelirdi.*

"Okul saatleri içinde telefon yasak Atlas!" dedim anında. "Neden dolabında değil de elinde?"

"Hocam bir dakika!" dedi panikle. "Olay ciddi olmasa almazdım."

Ekranı bize doğru çevirdiğimde istemsizce göz ucuyla baktım. Okulun dedikodu grubu mu vardı? Buna takılmaya fırsat bulamadım çünkü gruba atılan son mesaj biraz önce çıktığım lavaboya aitti. Siyah saçları ve elbisesi olan kadının yüzü görünmezken yanaklarından sıkıca kavradığı ve dudaklarına yapıştığı adam Güntekin Agâh'tı ve yüzü oldukça netti. Kadının saçları garip bir açıyla yüzünü saklamıştı. Öpüşme açıları da net değildi ama duruş ve yakınlık durumundan anlamak zor değildi.

İşte bunu beklemiyordum.

İnci ağzı beş karış açık kalmış bir hâlde ekrana bakarken usulca Atlas'ın elinden telefonu alarak fotoğrafı yakınlaştırdı. "Güntekin abi!" dedi ve şaşkınlığına engel olamadı. "Oha!" Büyümüş gözlerle Atlas'a baktı.

Hâlâ bir tepkiden uzak şekilde bakışlarım Atlas'taydı. Annesi olduğunu anlar sanmıştım ama, "Bu kadın kim?" sorusu bir kaşımın havalanmasına neden oldu. Parmağı tuvaletlere döndü. "Tuvaletteki olay bu muydu?"

İnci şaşkındı. Çok şey söyleyecek oldu ama ekrana ve Atlas'a bakmaktan başka bir şey yapamadı. Telefonu hızla elinden aldığımda şaşkınlığı sürüyordu. Adımlarım geriledi.

Atlas, "Hocam!" diyerek peşimden koşarken hızla ilerledim. Tuvaletten içeri girdiğimde aynayı değiştiren adamları umursamadan fotoğrafa baktım ve çekim açısını bulmaya çalıştım. Uzaktan çekilen bir fotoğraftı ama yakınlaştırılmış gibiydi. Güntekin ve arkasında kalan duvara bakacak olursak çekim açısı köşeydi.

Tüm kabinlerin önünde durup fotoğraftaki o noktayı buldum. Evet, köşedeki kabindi. Ben dışarıdayken o an birisi de içeride olmalıydı. Asker adamdı Güntekin Agâh. Fark etmediğine göre fotoğrafı çeken kişi ya klozet üzerine çıkıp saklanmıştı ya da başarılı bir şekilde kapı arkasına sinmişti. Ya da Ferda öyle bir hızla içeri dalmıştı ki Güntekin'in kontrol etme fırsatı olmamıştı. *Muhtemelen bir tuvalette ansızın öpülmeyi o da beklemezdi.*

Tuvaletten içeri İnci, Atlas ve Derya girdi. Hepsi ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışıyordu. Bunun yayılması demek Tuğba'nın diline düşmem demekti. Ben geldikten sonra okulda disiplinsizliğin yayıldığından, bu tarz olayların arttığından bahsetme ihtimali bile yüksekti. Sırf derneğe karşı koz

olarak kullanmak için bile bu olaya burnunu sokacağı kesindi. O deli herifin hayat karmaşasının kariyerimi etkilemesine izin veremezdim. Zaten her şey yeterince zordu. Durumun stresiyle derin bir nefes alıp kontrolü yeniden ele aldım.

"Bu grubun yöneticisi kim?" dedim topuklarımın üzerinde ilerlerken.

"Nisa," dedi Derya'nın cılız sesi.

Okulun ilk günü ona zorbalık yapan öğrenciden bahsediyordu. Sorun şuydu ki Nisa'nın bunu yaptığı tek öğrenci kendisi değildi ve benden şimdiden iki uyarı almıştı. Anlaşılan üçüncüsü yoldaydı.

"Bu fotoğraf yayıldı mı?" dedim.

"Yeni gönderdi," dedi Atlas. "Çoğu öğrencinin telefonu dolaplarda kapalı konumda olduğu için mesaj iletilmemiştir. Zaten üye sayısı az. Ben görür görmez size geldim. Kimlerin gördüğünü kontrol edebilirsiniz."

Telefonu kapatıp parmaklarım arasına sıkıştırmadan hemen önce ekrana düşen iki mesaj vardı. ***Dedem***diye kayıtlı kişin profil resmindeki jet uçağından dün tanıştığım Derviş Yarbay olduğunu anlayabiliyordum. Diğer düşen mesaj da ***Annem*** denen kişidendi. Mesaj içeriklerine bakmadan ekranı kapattım.

"Durum her ne olursa olsun okul saatleri içinde telefonu alıp açtığın için cezalısın Atlas Şahin Kankılıç," dedim yanından geçerken. "Telefonum bugün bende. Yarın sabah gelip odamdan alabilirsin."

Sert adımlarla ilerlerken düşünceliydim. Telefonu ona veremezdim çünkü fotoğraf elindeydi ve yayabilirdi. Bu da krizi daha da büyütmekten başka bir işe yaramazdı. Hiç derdim yokmuş gibi öğrenci sorunlarının dışında bir de veli sorunlarıyla ilgilenmek inanılmaz sinir bozucuydu.

Atlas ve Derya geride kalırken İnci saniyeler içinde yanımdaydı. "Güntekin abi böyle bir şey yapmaz," dedi korumacı bir sesle. "Tutup da Atlas'ın okulunda çapkınlık yapacak bir adam değil hocam, onu tanıyorum. Karşısındaki kadına yeniden bakabilir miyim? Tanıdık geldi."

Telefonu daha sıkı kavradım ve ona vermedim. "Güntekin Bey'in ne yaptığıyla ilgilenmiyorum," dedim sertçe. "Bu yayılırsa okulun imajı ne kadar zedelenecek farkında mısın sen İnci? Endişeleneceğin konu Güntekin abin değil okul olsun."

Velilerden birinin öfke patlaması, dediğimizde olay kapanırdı ama üzerine konuşacak bir yüz olduğunda -*üstelik iki kişi*- olay büyüyecekti, biliyordum. Yılların öğretmenlik tecrübeleri bunu bana çok iyi öğretmişti.

Yeniden ilerlerken, "Nisa'yı odama çağır," dedim sadece. "Telefonunu dolaptan alsın ve hemen yanıma gelsin."

İnci geride kaldı. Sert adımlarla, koridorda gezinen öğrencilerin arasından sıyrılarak odama ilerledim. Güntekin denen adamın telefon numarasına ulaşmak için ev sahibi Nadime Hanım'a mesaj atarken odamdan içeri girdim ve kapıyı sertçe kapatarak masama yöneldim. Saçlarımı kulak arkama sıkıştırıp bilgisayar başına kuruldum ve sabah güvenlikten aldığım kayıtları tekrar açtım.

Teorik olarak olaya bütüncül baktığımda dün şahit olduğum sahnelerde şaşırtıcı bir şekilde o deliye hak vermek zorundaydım. Adam lavaboda ellerini yıkarken içeri giren Ferda'dan defalarca kaçmaya çalışmıştı. Dokunmamak adına sağa sola gitmiş ama Ferda inatla karşısına dikilmişti.

Koridordaki kamera yalnızca lavaboların ana girişini gördüğü için kaydı Güntekin'den öncesine sarıp ondan önce kimin girdiğini bulmam gerekiyordu. Aynı saniyelerde Nadime Hanım numarayı atmış, bir sorun olup olmadığını sormuştu. Mesajını o anlık cevapsız bırakıp Güntekin Agâh'ı aradım. Açılmasını beklerken gözüm hâlâ ekrandaydı. Kimseyi yargılayacak değildim ama Ferda Hanım'a çok da ılımlı baktığım söylenemezdi. Özellikle kocası hayattayken de en yakın arkadaşına âşık olduğunu bilmek şok ediciydi.

Arama cevaplanmadığında bir daha aradım.

Telefonu yüzüme kapattı.

Bu hamleyle kulağımdan uzaklaştırdığım ekrana hayretle bakıp kısa bir mesaj attıktan sonra telefonu masa üzerine savurdum. Parmağım hızla videoyu geri sararken bir noktada durdum. Ekranda ilk beliren kişinin birkaç dakika sonrasında da Güntekin Agâh görünmüştü. Ve ben o kişiyi tanıyordum. Videoyu daha ileriye sardım. Herkes dışarı çıktıktan sonra lavabodan çıkmış, koridorda etrafına bakarak hızla uzaklaşmıştı.

"Seni buldum!" dedim ekrana doğru.

Aynı saniyelerde masa üzerindeki telefonum çaldı. Ekrana göz ucuyla baktığımda numaraya birkaç dakika öncesinden aşinaydım. Arayan Güntekin Agâh denen deliden başkası değildi.

******

Güntekin'in kısık gözleri her zamanki gibi gökyüzündeydi. Ankara semaları bugün parlak, açık ve güneşliydi. Pistin bir köşesinde ciddiyetle gökyüzünde süzülen üçlüyü izliyordu. Canı sıkkın, keyfi yerlerdeyken uyanabileceği en rezil sabaha uyanmıştı. Öyle ki baş ağrısından kimseye şaka bile yapamamış sadece işine odaklanmış, eğitim uçuşunda olan üyeleri izlemeye karar vermişti. Dudaklarını dünden beri hırsla yıkadığı için köşesinde kalan belli belirsiz kırmızılığın nedenini sadece o biliyordu.

Pek çok kötü güne uyanmıştı ama bugün zirveyi zorlamaya adaydı.

Cihangir, Berk Barçın ve Sare mavilikler içinde hızla süzülürken elini sağına uzattı. Yanı başında bekleyen Şinasi ona uzatılan ele önce bir boş bakışlarla bakmış, en sonunda elini Güntekin'in avucunun içine nezaketle bırakmıştı.

Bunu beklemeyen Güntekin'in bakışları gökyüzünden koptu ve Şinasi'ye döndü. Kısa bir an için avuç içinde Şinasi'nin eli varken bakıştılar.

"Bumblebee," dedi Güntekin. Üzerinde parlak sarı yeleği varken böyle seslenmek kaçınılmaz oluyordu. "Ne yapıyorsun şekerim?"

Masumdu Şinasi. "Elinizi uzattınız komutanım."

"Sence tut diye mi?"

"Şinasi!" diye bağırdı arkada kalan hangarın içindeki Uras. "Dürbünü istiyor."

Şinasi saniyeler içinde aydınlanmış, elini hızla geri çekmişti. Diğer elindeki dürbünü saygıyla Güntekin'in avuç içine bıraktı. "Buyurun komutanım." Bakışları elinin üzerindeki ince bantta takıldı. "Elinize ne oldu komutanım?" Aynı saniyelerde arkasını döndü. Bir başka şey ilgisini çekmiş ve küçük adımlarla uzaklaşmıştı.

Şinasi'ye umutsuzca baktı Güntekin. Normal şartlarda güler geçerdi ama bugün o gün değildi. Sessizce dürbünü gözüne yaklaştırıp yeryüzünde Sare, Cihangir, Berk ama gökyüzünde Comart, Yıldırım ve Yelkıran olan üçlüyü izledi.

"Şimdi," dedi kendi kendine. "Tam şu an, başlayın!"

Güntekin'den resmî olarak bir komut almış değillerdi ama eğitim uçuşları birliğin bütünlüğünü devam ettirmek için yapılan antrenmanlardı. Her saniyesinde ne yapacakları belliydi. Uçuş öncesi ve sonrası brifing toplantılarında her şey konuşulur, her uçuştan sonra eksikler tartışılır, her manevranın analizi yapılır ve kendilerini geliştirmek için her biri dikkate alınırdı.

Sare kendi rotasındayken Cihangir ve Berk aniden rota kırmıştı. İkisi geniş bir daire içinde birbirlerini kovalıyor gibiydiler. *İt dalaşı* tekniğiyle uçacaklardı. Genelde bu eğitim uçuşunda Cihangir ve Berk'i karşı karşıya getirmez, birinin karşısına Sare'yi verirdi ama arada denk düşürür, öfkeyle değil mantıkla uçtuklarına emin olurdu.

Teknik olarak bu tekniğin amacı düşman uçağın enerjisini, manevra kabiliyetini ve zamanını kontrol altına almak, onu hata yapmaya zorlamak, hatanın tek bir anını silaha çevirmekti. Cihangir ve Berk'in hayatı genel olarak it dalaşıyla geçtiği için asla zorlanmıyorlardı. Mesele öfke kontrollerini sağlamaktı. Dikkatle izledi.

Gökyüzünde iki uçak, birbirine dolanmış iki ok gibiydi. Biri önde, diğeri arkasında dönüyordu. Berk av, Cihangir avcı konumundaydı. Yıldırım, Yerkıran'ı hata yapmaya, gücünden sapmaya zorluyordu ama olmadı. Saniyeler içinde Berk atağa geçti ve artık o avcı, Cihangir av konumuna geldi. İkisi gökyüzünde geniş bir daire çiziyor, biri alta gelirken diğer üste çıkıyor, sonra tam tersi oluyordu.

Berk akıllı davranmıştı. Yeniden biri alta biri üste çıkarken Berk açıyı dar almış, Cihangir'in hızını düşürmesini sağlamıştı. Aynı saniyelerde Bek arkada, Cihangir önde kaldı. İt dalaşı tam olarak böyle kazanılırdı. Rakip kovalanmaz, yavaşlamaya zorlanırdı. Şayet bu gerçek bir savaş olsaydı önde olanın kaçacak hiçbir yeri kalmamıştı. Aniden arkaya geçen avcının füzelerindeki avdı.

Çünkü gökyüzünde öne geçmek yeryüzünden daha farklıydı. Orada kurallar başkaydı. Yeryüzünde önde olmak kazanmak demekken yukarıda işler tam tersiydi. Yeryüzünde hız öne geçirirken gökyüzünde kontrolsüz hız kaybetmek demekti. Oranın sınırları yeryüzü gibi değildi. Gökyüzünün yazısız yasaları vardı. Arkada kalan kazanır, hızla öne geçen ölürdü.

Kazanan Berk'ti. Dürbününü gözünden uzaklaştırmadan o an Cihangir'in ne yapacağını izledi. Öfkeye kapılıp ani bir manevrayla Berk'i it dalaşına zorlarsa yere indiklerinde gerçek bir ceza alacaklardı ama olmadı. Cihangir beklenmedik bir olgunlukla durumu kabullenmiş, üçü yeniden arka arkaya uçmaya başladı. Cebindeki telsize inişe geçmeleri için komut verdiğinde üçü de aynı anda burun uçlarını kırdı.

Yeryüzünde zerre anlaşamazken yukarıda muazzam bir senkronizeyle uçuyorlardı. Çünkü Güntekin onları mükemmel hâle getirebilmek için elinden geleni yapıyordu. Emek vermiş, bildiği her şeyi aktarmıştı. Gözlerinde hâlâ dürbünü varken telefonu çaldı.

Tulumunun ön cebinden çıkardığı telefona küçük bir an elindeki dürbünle bakma gafletinde bulundu. Dürbünü gözünden çektiğinde ekranda yabancı bir numara vardı. Dün olan telefonuna olmuş, aynaya savurduğu için ekran kırılmıştı. Üç parça görünen ekranı en yakın zamanda temin ettirmeliydi ama bunun için doğru bir ruh hâlinde değildi. Onun da hayata bakan ekranı kırk parçaya bölünmüş gibiydi.

Dünden beri aralıksız arayan Ferda'yı en sonunda engellemişti. Başka numaradan arama ihtimali oldukça yüksekti. Hızla aramayı reddetti. Sıkıntıyla üflerken yeniden dürbüne odaklanma niyetindeydi. Telefonu cebine atacağı anda ekrana bir mesaj düştüğünde durdu.

Yabancı, biraz önce arayan numaraydı. Dikkatini çeken şey ekranı açmadan bildirim panelinden mesajın giriş cümlesiydi. Hızla mesajı açtı.

Ben Aslıhan Karakurt. Müsait olduğunda ara. Önemli bir konu.

Küçük bir an mesaja boş boş baktı. "Önemli bir konu?" dedi çatık kaşlarıyla. O kadın ölse ona kendi isteğiyle mesaj atmazdı ve bunu bilmek endişelenmesi için yeterliydi. Numarasını ev sahiplerinden almış olmalıydı. Adımları geriledi. Hangarın girişinde bir şeylerle uğraşırken kulağında kulaklıklarıyla ayrı bir dünya yaşayan Şinasi'nin göğsüne dürbünü yasladı ve uzaklaştı. Yürürken Aslıhan Karakurt'u arıyordu.

Arama saniyeler içinde cevaplandı. Sessiz kalmış, karşısındakinin gerçekten o olduğundan emin olmak istemişti. Aslıhan'ın sert sesi, "Alo," dediğinde kimliğine dair şüphe kalmamıştı.

"Karakurtçuk," dedi sesine o herkesin bildiği neşeyi katmaya çalışarak. "Hayırdır? Yine bir hayır işin mi var?"

"Aynen," dedi Aslıhan. "Hiç bu kadar hızlı olacağını tahmin etmemiştim ama sanırım helvanı yiyeceğiz." Derin bir nefes verdi. "Sana bir fotoğraf gönderiyorum. Bakma şansın var mı? Bence var, hemen bak."

Adımları odasının önünde durdu. Telefonu kulağından çekip gelen mesaja baktı. Bir okul grubuna atılan mesajların ekran görüntüsüydü. Yüzünü görmek bir yana dursun Ferda'nın dudaklarına yapıştığı anı görmek başından aşağı kaynar suların boşalması için yeterliydi. Onun yüzü görünmüyor, sadece siyah saçları yüzünü kapatıyordu ama Güntekin'in yüzü netti. Fotoğrafı atan küçük bir not eklemişti.

Giriş katındaki tuvalet aynasının kırılma nedeni tutkulu bir aşk sanırım gençler! Şuna bakın. Okul yemeğinde kaçamak yapan iki kişi varmış!

Ekrana bakarken ömründe ilk defa tansiyonunun düştüğünü hissetti. Ensesine aniden saplanan bir ağrı, şakaklarına oturan ağırlık vardı.

Fotoğrafla hayret dolu bir ifadeyle bakıştı. Kabinleri o anki sinirle göz ucuyla kontrol etmişti. Öyle ani gelişen olaydı ki, bunun hayatının hatası olacağından bihaberdi. Ferda'nın aniden böyle bir saçmalık yapmasını asla beklemiyor, dünden beri de sindiremiyordu.

Telefondaki ses, "Orada mısın?" dediğinde orada olmamak isterdi.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes vererek öfkesini yutmayı denedi. Onu sinirlendirmemeliydiler. Hep gülerdi çünkü öfkesi yakıp yıkardı. Bunu kimseye göstermek istemez, saklardı. Neşesi kadar en karanlık yanı da deliydi. O hâllerinin ortaya çıkmasını kimse istemezdi. Öyle ki parmakları burun direğini ovuştururken gözlerini kapatarak telefonu yeniden kulağına yaslamak zorunda kaldı.

"Engelle beni," diyebildi sadece.

"Bu aramadan hemen sonra onu yapacağım, merak etme."

"Fotoshop olabilir gibime geldi. Sence?" dediğinde her zamanki umursamaz ve alaysı sesini kullanmaya çalışıyordu. Oysa öfkeden dudaklarını ısırıyor, bu saçmalığı sindirmeyi denerken daha da sinirleniyordu.

Cevap hızla ve en sert şekilde gelmişti. "Sebeplerinle ve olayla ilgilenmiyorum Güntekin Agâh! Fotoğraf okul grubunda dönüyor. Böyle bir şeyin okulumda olması ve yayılması demek muazzam bir itibar zedelenmesi demek. Senin saçma hayat kaçamaklarının ya da çapkınlık maceralarının okulun adına böyle bir leke getirmesine izin veremem!"

Derin bir soluk vermesi gerekti Güntekin'in. Normalde güler geçerdi ama o an için yapamadı. "Saçma sapan konuşma, öyle bir şey değil."

"İlgilenmiyorum!" diye diretti Aslıhan her bir harfin üzerine basarak. "*Hayatınla ve yaptıklarınla ilgilenmiyorum* diyorum sana. Yersiz şakalarına bir son ver ve olayı ciddiye al. Gördüğün şeyin farkında mısın sen? Okulumun tuvaletinde biriyle öpüşüyorsun, aynayı kırıp duvarı yumrukluyorsun. Mümkünse yüzün unutulana kadar bir daha sakın buraya adım atma!"

Azar yerken telefonu kulağından uzaklaştırıp ekşimiş bir yüzle önüne baktı. Sıkıntıyla solumak zorunda kaldı çünkü söylenen her şeyin haklılık payı vardı.

Telefondaki ses, "Sen beni dinliyor musun?" diye kükrediğinde telefonu yeniden kulağına yaslamaktan başka çaresi yoktu.

"Hı, hı," dedi bıkkınlıkla. "Dinledim."

"Ne anladın?"

"Yüzüm unutulana kadar okula gelmemem gerektiğini ama zor. Kolay unutulan bir yüzüm yok."

Aslıhan derin bir soluk vermişti. O soğuk ve dik bakışların kendisine döndüğünü şu an bile hissedebiliyordu Güntekin. Garip bir göz rengi vardı. Bazen sarı bakıyordu, bazen kehribar. Çekik gözlerin çerçevelediği uzun ve kıvrık kirpikler neredeyse kaşına değiyordu. O bakışlardan herkesin çekindiğine emindi. Onun içinse pek önemi yoktu. Soğukta yalınayak koştuğu anlar vardı, umursamazdı.

"Karakurtçuk," dedi Güntekin. "Gerçekten olay göründüğü gibi değil." Bir şey daha söyleyecek olsa da yuttu.

"Tekrar ediyorum, ilgilenmiyorum," dedi Aslıhan'ın soğuk, keskin ve net sesi. "Fotoğrafı gruptan sildireceğim ve yayılmasına engel olacağım. Çeken kişiyi de bulup konuşacağım ve fotoğrafın yedeklerini silmesini isteyeceğim ama bunu sadece okulumun itibarı için yapıyorum, duydun mu beni? Senden tek bir şey istiyorum Güntekin Agâh. Gerçekten bir süre apartmanda dahi gözüme gözükme ve Atlas istese bile okula gelme!"

Telefon aniden kapandığında koridorun ortasında öylece kaldı. En son ne zaman bu kadar dara düştüğünü hatırlamıyordu. Başına amansız bir ağrı daha saplandı. Eli ensesine ovuştururken gözlerini kapatıp sakin kalmayı denedi. Kahkaha atsa olmayacak, bağırsa yerle bir edecekti. Aslıhan Karakurt'un sivri diline düşmek de cabasıydı. Ne diyebilirdi ki; haklıydı kadın. Durup böyle bir şeyle uğraşmasına, kayıt sildirmesine gerek yoktu ama okul itibarı için yapmak zorundaydı. Peki Güntekin'in itibarı ne olacaktı?

Atlas, geçti ilk zihninden. Fotoğrafı gördüğüne emindi. Annesi olduğunu anlamış mıydı? Şayet anlarsa dünyası başına yıkılacak, bir daha Güntekin'in yüzüne dahi bakmayacaktı. Ferda umurunda bile değildi ama Atlas'la kurduğu derin bir bağ vardı. Kopamıyordu işte sevdiklerinden! Bir lanet gibiydi sevdiği herkesle kurduğu bağ, koparamazdı. Belki bu da deliliktendi. Özgür'e ihanet etmiş gibi hissediyor, dünden beri uyuyamıyor, yerine yatamıyordu.

Yandan, "Komutanım," diyen namıdiğer Rüzgâr Kuşu Ayşe'nin sesiyle yavaşça gözlerini araladı.

Konuşursa bağıracaktı. Mırıltıyla cevapladı.

"Derviş Yarbay sizi odasına çağırıyor."

Tüm felaketler üst üste geldiğinde yapılacak tek şey daha da delirmekti. Tulumunun yakasını gevşeterek ilerledi. Temennisi Derviş Yarbay'ın o

fotoğrafı görmemesinden yanaydı. Başka bir şey için çağırmasını diledi.

Atlas'a bir şekilde durumu izah edebilirdi ama Ferda, Derviş Yarbay'ın gelini, oğlunun emanetiydi. Yeryüzünde en değer verdiği komutanı oydu ve onun gözünde böyle bir konuma düşmektense kafasına sıkmayı tercih ederdi. Emindi üstelik. Derviş Yarbay dinlemez, sebepleriyle ilgilenmez; Ferda'nın elinden Atlas'ı, Güntekin'in ise kanatlarını çekip alırdı.

Ferda'nın başına geleceklerle zerre ilgilenmiyordu ama kanatları giderse yaşayamazdı. Askeriye içinde itibar zedelenmesi, en yakın arkadaşına ihanetle anılma, belki timden atılma ve daha nicesinin yaşanma ihtimali gözünün önünden geçerken sövmemek için dilini ısırdı.

Adımları önce odasına yöneldi. Rüzgâr Kuşu, "Komutanım, Derviş Ya-" diyerek yeniden hatırlatacak olduğunda dönüp sadece göz ucuyla baktı.

Ayşe'nin susup bir adım gerilemesi için yeterli bir bakıştı. Daima güler, şakalaşır, mütemadiyen boş verirdi ama bu bakışı hepsi az çok biliyordu. *Bu anlarda sessiz olunması gerektiğini de*. Başını saygıyla eğerek geriledi. Odasına girip kapıyı kapatan Güntekin hırsla masasına yöneldi. Sabah revire giderek bantla elinin üzerindeki ince kesiği sabitletmiş, uçuşa engel değil izni almıştı.

Öfkeyle bir yerleri yumruklamak istedi ama ellerini sıkarak buna engel oldu. Şanslıydı ki elinin üzerindeki kesik derin değildi yoksa bir süre uçuşa çıkamazdı. Buna engel olmak adına kendini tuttu.

Odanın ortasında iki kere gidip geldikten sonra derin bir nefes vererek sakinliğini korudu. Dışarı çıktı ve hızla Derviş Yarbay'ın odasına yöneldi. Kapıyı tıklatıp içeri girdiğinde Yarbay'ı her zamanki ağırlığı ve ciddiyetiyle masasında otururken buldu.

Güntekin'i severdi. Özgür öldükten sonra Güntekin'e daha çok bağlanmış, kurduğu bu özel görev koluna ilk onu almıştı. Ölenin yerine yenisi koyulmuyordu ama hisleri kaybetmemek için en yakın sıcaklığa tutunuyordu.

Kapıyı kapatan Güntekin karşısında dikildi. Başını saygıyla eğerek selam verdi. "Emredin komutanım!"

Derviş Yarbay kısa bir an sessiz kaldı. Saçlarına aklar düşmüş olsa da kaşları hâlâ siyah ve yoğundu. Askerî disiplinin verdiği sertlikle hep ters bakardı. Bir havacının nezaketli olması gerektiğine inanır, muazzam bir diksiyon ile konuşurdu. Herkes önünde titrerdi ama bu zamana kadar hiç kimse ağzından bir küfür bile duymuş değildi. Lakin her cümlesi en az küfür kadar ağırdı.

"İlerle," dedi Güntekin'e.

Sessizce ileri bir adım attığında Derviş Yarbay'ın bakışları elinin üzerindeki yara bandına takıldı. "Eline ne oldu?"

"Minik bir kaza komutanım."

"Nerede oldu bu kaza?"

Yalan ve gerçek arasında gidip geliyordu. Bakışları Derviş Yarbay'ın yüzünde oyalandı. Bir kolunu dönen sandalyesinin koluna yaslamış, parmakları çenesinde geziniyordu. Zihnindeki çarklar hızla döndü. Bunu sormak istediği bir şey ya da gergin olduğunda yapardı. Gerçeği saklamak iyi bir seçenek değildi.

"Atlas'ın okulunda," dedi çekinmeden.

Derviş Yarbay başını ağır ağır sallamıştı. Kısa bir an bakıştılar. Yarbay en sonunda masa üzerindeki telefonu alıp ekranı açmış ve Güntekin'e uzatmıştı. "Bu ne Deli Şimşek?"

Aslıhan Karakurt onu hiç aramamış gibi davrandı Güntekin. Soğukkanlılığını bozmadan göz ucuyla ona çevrilen fotoğrafa baktıktan sonra çenesini dikleştirdi. Mesajı Derviş Yarbay'ın eşi atmıştı. Güntekin emindi ki ona gönderen de Ferda'ydı. Çünkü Atlas babaannesine böyle bir şeyi asla göstermezdi.

Ve anlaşılan Karakurtçuk bir şeyleri yayılmadan durdurmak için geç kalmıştı. En azından Kankılıç ailesi için. Şu an dua ettiği tek şey kadının yüzünün belli olmamasıydı ama Derviş Yarbay akıllı bir adamdı.

"Kim bu kadın?" dedi soğuk sesi. "Daha doğrusu soruyu söyle sorayım. Lavaboya gittin. Ferda da senin arkandan geldi. Ama Ferda tek başına geri döndüğünde senin alelacele gittiğini söyledi. Bir daha geri dönmedin ve şimdi önümde bu fotoğraf var." Telefonu masanın sol yanına savururken elini masaya vurmuş, tüm evraklar şiddetle titremişti. "Bunlar ne Güntekin Agâh?" İşaret parmağı öfkeyle titredi. "Seni oğlum bildim. O yüzden şu an karşımdasın. Bir kere soracağım, bir kere cevaplayacaksın. Şayet yalan söylersen hayatında kendine dair bildiğin ne varsa çeker alırım! Buna gökyüzü ve kanatların da dahil!"

Sessizce yutkundu Güntekin. Dişlerini sıkıyordu ama bakışları askerî disiplinin gerektirdiği gibi ifadesizdi.

"Bu kadın Ferda mı?" cümlesi aralarına bomba misali düştü. "Sen Özgür'e ihanet mi ediyorsun?" Elini yeniden sertçe masaya vurdu. "Doğru mu bu?"

Ferda'nın yersiz davranışları düşünüldüğünde Derviş Yarbay'ın şüphelenmesi kaçınılmazdı. Dünya döndü, gökyüzündeki bulutlar hızla ilerledi. Köşeye sıkışmıştı ve bir çıkar yol bulmalıydı. Ondan kanatlarını almalarına hele de bunu zerre suçu yokken yapmalarına izin veremezdi. Yaşayamazdı yeryüzünde, şayet uçamazsa nefessiz kalırdı.

Ona göre yaşamak yürümek değil, kanatlanmaktı. Yeniden yeryüzüne sıkışıp kalmak istemiyordu çünkü burada ona ait bir yaşam yoktu, iz yoktu. Tüm varlığı maviliklerdeydi. Atlas'ı düşündü. Annesinin böyle bir şey yaptığını duyarsa yıkılır, ona büyük bir hayal kırıklığıyla bakardı. Kaldıramazdı. Hacminden fazlaydı. Çok şey olabilirdi Güntekin Agâh ama yüreksiz, onursuz bir adam değildi.

Beynindeki çarklar hızla döndü. Tak, tak!

Dün geceye gitti. Fotoğraftaki kadın hızla gözünün önünden geçti. Ferda'nın yüzüne kapanan siyah saçları çehresini saklamıştı. Onunla aynı renk saç rengine sahip, o an aynı ortamda bulundukları tek bir kadın vardı. Onun da elbisesi Ferda gibi siyahtı. Üstelik Güntekin lavabo için dışarı çıkarken kendisinin de salondan çıktığını görmüştü. Vakti yoktu. Tüm parçaları hızla bir araya getirdi.

Tak, tak!

Sonu olacaktı ama gökyüzü ve mesleği için her şeyi yapardı.

Tik, tak, tak!

"Doğru değil," dedi tek solukta, yekte ve tek nefeste. Önünü ardını o an için düşünmedi. "Özgür'e hiçbir zaman ihanet etmem. Bu söylediğiniz benim şahsıma bir hakarettir komutanım. Ferda ile asla böyle bir durumum olamaz. Benim için kardeş bildiğim adamın karısı, Atlas'ın annesi, sizin gelinizdir, o kadar."

Derviş Yarbay çatık kaşlarla dinliyordu. "Kime maval okuyorsun sen?" Telefonu yeniden öne savurdu. "Bu kadın kim o zaman?"

Her şey aniden oldu. "Aslıhan Karakurt," dedi pişman olacağını bilerek.

Derviş Yarbay sadece sessizce baktı. Düşünüyor gibiydi. Dün yemekte Güntekin ile önceden tanıştıklarını anladığında sorgulamamıştı ama o an sorguladı. Bakışları yeniden telefon ekranına değdi. Saçları gibi sadece omuz detayı görünen kadının elbisesi de siyahtı. Tıpkı Aslıhan Karakurt gibi. Üstelik Güntekin ve Ferda yokken o da ortalarda yoktu. Hiçbiri Derviş Yarbay'ın gözünden kaçmamıştı. Dün akşam tanıştığı o kadının da bu profile uyduğunu fark ettiğinde çenesi dikleşti.

"Aslıhan Karakurt?" dedi sorgulayan bir hâlde. "Okul Müdürü mü?"

Başını eğerek onayladı Güntekin. "Aslıhan Karakurt, komutanım..." Gökyüzü için özgürlüğü devam ederken yeryüzünde ölüm emrini imzaladığını hissediyordu.

Derviş Yarbay'ın ifadesi az da olsa gevşemişti. Bir süre sadece dikkatlice bakarak karşısındaki adamı süzdü. "Anlat."

Küçük bir an ne diyeceğini bilemedi. Ne diyecekti? Karakurtçuk duysa güneş görmeyen yerlerine Atakule'yi sokardı. Ne anlatabilirdi? Ama o an için onu kurtaracak tek şey buydu. Dün gece *Gülhan malı* dediği kişiyle yaptığı telefon konuşmasında *sevgilim yok* demişti. Merdivenlerden çıkarken son anda duymuştu. Demek ki hayatında kimse yoktu. Onunla aynı saniyelerde salondan ayrılmıştı, saçları ve elbisesi Ferda gibi siyahtı ve her şeyle muazzam bir şekilde eşleşiyordu. Analitik düşünmeliydi.

"Sevgilim işte..." dedi ne diyeceğini bilemeyerek. Dün dudaklarını yakmak, bugün dilini kesmek istiyordu. Çaresizdi ve konuştukça daha da batıyordu.

"Tabi, inandım ben de," dedi Derviş Yarbay. "Kadın yüzüne bile bakmadı. O nasıl bir sevgililik?"

Çaresizce boynu büküldü. "Özel hayatı konusunda biraz utangaçtır, o yüzden komutanım..." Dili kuruyan dudaklarında gezindi. "Hem kavgalıydık. Küstü yani bana. Küsünce öyle hemen affetmez. Deve kini var, maşallah. Tripliydi bana."

Ne saçmaladığına dair hiçbir fikri yoktu. Daima batan balığın yan gitmesi gerektiğini savunurdu. Saçmalamaya devam etti.

"Lavaboda kavga ettik. Ben aynaya telefon savurdum, gelen minik bir parça hafifçe elimi kesti, o da bağırdı." Yarbayın kaşı havalandığında ekleme gereksinimi hissetti. "Biz öyle biraz hararetliyizdir. Kavgalarımız pek yüksek geçer. Ama sorun yok." Parmakları telefona döndü. "Gördüğünüz üzere -*hatta herkesin gördüğü gibi*- hallettik. Çözdük yani sorunlarımızı..." Gülmeyi denedi. "Okulda olmamalıydı tabi. Öyle barışınca birden kaptırdık kendimizi. Gençlerin özel hayata saygısı sıfır, maşallah. Ne gerek vardı çekmeye..."

Yarbay sadece dinliyordu. Güntekin kusabilse şu an olduğu yere stresten öğür öğür kusardı.

"Sen ve sevgilin olması ha?" dedi Yarbay kaşlarını kaldırarak.

Bu zamana kadar pek düzenli ilişkisinin olduğu söylenemezdi. Herkes şaşırmakta haklıydı çünkü o da şaşırıyordu. "Bir deneyelim dedik," diyebildi. "Farklılık olsun."

Yarbay yine öylece bakıyordu. Gerginlik son noktadayken, "Kime maval okuyorsun sen?" dedi bir kez daha ağır ağır. "Kadın daha tayinle okula geleli bir hafta olmuş. Ankara'da yeni. Ne zaman tanışacaksın da sevgili olacaksın?"

"Bizim onunla hukukumuz eskiye dayanır," dedi hızla.

Yarbayın tek başı havalanırken ifadesinde bir rahatlama vardı.

"Asker bir arkadaşım var. Onun ablası. Yani ortak çevremiz olduğu için birbirimizi zaten tanıyorduk. Bir süredir uzak mesafe ilişkisi yaşıyorduk. Ankara'ya tayin olduğunda benim apartmanıma taşındı. Şu an alt katımda yaşıyor. Bunun ilişkimiz adına daha iyi olacağını düşündük."

Yarbayın çehresi daha da gevşerken uzun sayılabilecek bir an sadece izledi. İhtimalleri zihninde tartıyordu. Bakışlarını Güntekin'den ayırmadan telefona uzandı. Emri netti. Aslıhan Karakurt'un adres bilgilerini istedi. Özel bilgileri istemezdi ama şüphelerini gidermek adına gerekliydi. Saniyeler içinde geri cevap geldiğinde dikkatli bakışları Güntekin'deydi. Aynı adreste yaşadıklarını öğrendiğinde ifadesi daha da yumuşadı. Güntekin'in tüm ifadeleri doğrulanıyordu.

"Buraya getir," dedi tek solukta. "Dün kendisiyle konuşma fırsatım olmadı. Madem adamakıllı yaptığın tek ciddi ilişki gelinimle tanışmak istiyorum."

Aslıhan Karakurt'a *hava üssüne gelip birkaç saat için Derviş Yarbay'a sevgiliyiz der misin* diye soracağı anı hayal etti. Muhtemelen arabayı üzerine sürerek onu ezecek, bu defa gerçekten helvasını dağıtacaktı. Bilseydi böyle olacağını o kadar ters düşmez, o lokmayı döktürmezdi.

"Ciddi değil," dedi hızla. Yarbay en ters şekilde baktığında anında geri dönüş yaptı. "Ciddi!" dedi aynı hızla. "Tabi, çok ciddiyizdir ama hafif bir kararsızlık da var tabi. Beni bilirsiniz öyle aklım birkaç karış havadadır komutanım. Çok da takılmayın yani. İlla tanışmanıza gerek yok..."

Yarbay sessiz ama en aksi hâliyle bakıyordu. Yeterli bir cevaptı.

"Anladım," dedi acı bir kabullenişle. "Kendisine davetinizi ileteceğim." Yutkunarak ekledi. "Ama ayrıldık. Belki gelmez komutanım. Şu an benden nefret ettiğine eminim."

"Az önce *hallettik* diyordun, ne oldu?"

Bocalayıp bir çıkış yolu arandı. Ömründe on dakika içinde bu kadar yalan söylemişliği hiç yoktu. Her koşulda dürüst olur, aklına geleni doğrudan söylerdi. Bu yüzden şu an oldukça zorlanıyor, kendi yalanlarına yetişemiyordu. "Yani o an hallettik," dedi. "Ama eve gidince bir daha kavga

ettik. Siz de gördünüz biraz ters, ketum ve soğuktur. Hatta birkaç saat önce arayıp *yüzünü bile görmek istemiyorum*dedi." Yutkunarak ekledi. "Biraz inişli çıkışlı ve şiddetli bir ilişkimiz vardır, evet... Kesinlikle inişli ve çıkışlı..." Yine yutkundu. "Ve coşkulu..."

Güzel hikâye Güntekin. Yaz da roman olsun kardeşim. Sonunun romanı...

Bir arkadaşının karısından kaçarken öbür arkadaşının ablasına toslamak nasıl bir şanstı hiçbir fikri yoktu. Murathan duysa münasip yerlerine G3 sokardı ama şu an için başka hiçbir çaresi yoktu. Göklerden men edilmektense G3'le gezmek daha yaşanılabilirdi. *En azından oturmazdı...*

Derviş Yarbay bahanelerine inanmamış olacak ki, "Onu burada istiyorum," dedi parmağıyla masasına bastırarak. "Olayı bir de ondan dinlemek lazım. Dediğin gibi sert ve ketum bir kadına benziyor. Gerçeği evirip çevirmeden anlatacağına eminim." Eliyle gerilemesini işaret etti. "Şimdi çık. Aslıhan Karakurt'la gelene kadar da gözüme gözükme."

Çaresiz bir kabullenişle odadan çıktı. Koridorda hayattan bıkmış bir hâlde ilerledi. Sol şakak kemiğine levyeyle vuruyor olmalıydılar. Karşıdan gelen Berk ise bir o kadar heyecanlıydı. "Boss, gördün mü? İt dalaşını tam istediğiniz gibi yaptım ve kazandım!"

Heyecanını anlıyordu. Sadece sırtını sıvazlayabildi, birazdan yapacakları brifinge sakladı sözlerini. "Çok güzel ballı çörek," dedi zerre tadı yokken. "Birkaç güne asıl it dalaşı nasıl olur onu da göreceksiniz."

Berk anlamadığını belirtmek adına, "Efendim?" derken o sessizce odasına ilerledi.

Masasına kurulacak, dertli başını iki elinin arasına alacak ve düşünecek, hiçbir sonuca varamayacaktı.

"Güntekin, oğlum!" dedi kendi kendine. "Lapa lapa sıçtın..." Bakışları küçük bir an semaya döndü. Niyeti isyan değildi ama bu yaşananların izahı neydi? Alnını şiddetle masaya vurdu. Bir kere, iki kere, üç ve dört kere. "O son lokmayı döktürmeyecektik..." dedi pişmanlıkla yeniden. Bir kere daha alnını sertçe masaya vurdu.

Tak!

İşte bu gerçek bir it dalaşıydı. Üstelik gökyüzünde değil, yeryüzündeydi. Orada bunun ustasıydı, peki burada ne yapacaktı? Hepsinden daha mühim bir konu vardı ve en can alıcı noktaydı.

Aslıhan Karakurt'u bu saçmalığa nasıl ikna edecekti?

Hayır, bu bir it dalaşı değil, kurt ve kartalın dalaşıydı. Köşeye sıkışansa kartaldan başkası değildi. Ve kurt hiçbir savaştan düşmanından bir parça et

koparmadan ayrılmazdı.

******

Sessiz mahallede arabamla son derece yavaş bir şekilde ilerliyordum. İşe yakın bir mahalledeydim ve okul dağılalı henüz yarım saat olmuştu. Bizim öğrencilerden birkaçının bu muhitte yaşadığını üniformalarından anlayabiliyordum ve şanslıydım ki arabamdaydım. *Müdür bizi burada da rahat bırakmıyor* demelerini istemezdim. Buraya geliş amacım bambaşkaydı.

Okul dedikodu grubunun yöneticisi Nisa'ydı. Rica edip görüntüyü ve mesajlarını silmesini istemiştim. Şanslıydık ki Atlas'ın da söylediği gibi herkes derste ve telefonları dolapta olduğu için yayılmadan önünü alabilmiştim. Günün geri kalanı daha sakindi, dedikodular hafif bir şehir efsanesi havasından öteye geçmemişti.

Otoritemin Nisa'da bıraktığı etki derin ve sarsıcı olmalıydı. Her öğretmen onu şikâyet edip *ne söylersek tersini yapıyor* derken benim tek sözümle fotoğrafı gruptan silmişti. Telefonunu ceza olarak aldığımda sessizdi. Olayı uzatmayacağına dair bana söz verse de bir sonraki en ufak hatasında disiplin kuruluna sevk edileceğinin bilinciyle öğrenci sözleşmesi imzalamıştı.

Ona, gönderenin kim olduğunu sormamıştım çünkü zaten biliyor ve şu an tam olarak onun yanına gidiyordum. Dışarıdan Güntekin denen adamın arkasını topluyor gibiydim ama derdim tamamen okul ve kendi imajımı korumaktı. Bir nevi onun da arkasını topluyor olmak inanılacak gibi değildi. Arabayı bulduğum ilk boşluğa park edip dışarı çıktığımda bakışlarım karşısında durduğum dans okulundaydı.

Bu mahallede böyle bir yer olduğunu bilmiyordum. Küçük ve şirin görünüyordu. Aracın kapısını sessizce kapatırken dans okulunun kapısı açılmış, dışarıya gür kumral saçları omuzlarına dökülen, zarif, güzel bir kadın çıkmıştı. Toprak tonlarında hırkası ve salaş bir tarzı vardı.

"Derya!" dedi sola doğru el sallarken.

Bakışlarım o noktaya döndüğünde gelen kişinin de öğrencimiz olduğunu gördüm. İlk gün Nisa'nın uğraştığı, Atlas'ın koruduğu öğrenciydi Derya. Neşeyle ona el sallayan genç kadına koşmuştu. İstemsizce başımı öne

eğdim. Bu mahallede bu kadar çok tanıdık öğrencinin olduğunu bilmiyordum.

Şanslıydım ki beni görmediler. Derya hızla bir şeyler anlatırken genç kadın sırtından çantasını almış ve içeri yönlendirmişti. Ona Derya'nın annesi diyemezdim. Bunun için oldukça genç görünüyordu. Belki ablasıydı belki de akrabası. Aralarında tatlı bir ilişki olduğu belliydi. Dans kursunun adına göz ucuyla baktım.

Yaso Dans Kursu

Telefonumu çıkarıp tabelanın fotoğrafını çektim. Bazen canım sıkılıyordu ve evime yakın bir yerdi. Ankara için güzel bir aktivite olabilirdi. Karate ayrı bir tutkuydu ama her bir spor dalını denemiş, sevecek miyim diye kendimi yoklamıştım. Hiçbirine bağlandığım olmamıştı. Zamanım kalırsa dans da denenebilirdi. Alışkanlıklarımı değiştirmekte zorlandığım için kimse ihtimal vermezdi ama farklı şeyler denemeyi severdim. Bunu yapmak yerimde saymadığımı hissettiriyordu.

Telefonu cebime sıkıştırırken adımlarım aradığım adrese ilerledi. Telefondan konumu takip ederken sayısız merdiven çıkmış, geldiğim noktadan bambaşka bir yere ulaşmıştım. Mahallenin içinde ayrı bir mahalle var gibiydi. Gittikçe merdivenler daha da daralıyordu. Topuklularımın üzerinde yokuş inmek zorunda kaldığımda durup bu işi neden okulda halletmediğimi sorguladım.

"Çıldırmışsın Aslıhan," diye homurdanarak ilerledim. Ayakkabı ayaklarımın arka kısımlarını yaraladığı için yanmaya başlamıştı. Ekrana baktığımda *hedefe bir dakika* yazısıyla durdum. Bakışlarım çevremde gezindi. Fotoğraftaki evi sol tarafta buldum. İndiğim yokuşun köşesinde, mavi demir kapılı, eski bir evdi.

Eve yaklaştım. Bahçeden içeri girip kapıya yöneldiğim sırada, perdesiz camdan içeriyi anlık görmüş; bakışlarım istemsizce takılıp kalmıştı. Bomboştu mutfak. Eski bir buzdolabı vardı ve alt kapağı kırıktı. Üst kısmı açık, içi boştu. Tek bir peynir kutusu ve üç yumurtayı görmek kaşlarımın havalanmasına neden oldu. Mutfağın rafları eski, musluk bile kırıktı.

Aradığım kişi aniden, "Anne!" diyerek mutfağa girdiğinde hızla köşeye çekildim ve duvarın arkasına saklandım. "Yine mi dolabın kapağını açık bıraktın?" diyordu Yusuf. İlk gün Atlas'la kavga etmiş, sonrasında sessizleşmişti. "Bugün maaşımı alacak, dolabı dolduracağım. Merak etme."

Sessiz kaldım. Göz ucuyla mutfağa baktığımda gitmişti. Adımlarım ön kapıya yöneldi ama duvarın arkasından çıkmadım. Aniden kapı açılmış,

Yusuf dışarı çıkmıştı.

Dudağının köşesindeki yara hâlâ geçmemişti. Onu okul kıyafetleri içinde görürüm sanmıştım çünkü okul henüz yeni dağılmıştı ama hızla evden çıkarken üstünde kot pantolon ve kalın bir kazak vardı. Ev ve okul arasındaki mesafe eve gelip üzerini değiştirebileceği kadar kısaydı.

Ayakkabılarını giyerken evin kapısında tekerlekli sandalyede ilerleyen bir kadın belirdi. Yusuf'un sırtını okşuyordu. Okulda gülmeyen, herkese zorbalık yapan o çocuk sırtındaki eli öpmüş, gülerek gerilemişti. Kadın evde olmasına rağmen üzerinde kat kat kıyafetler vardı.

"Kapıyı kimseye açma, tamam mı?" diye tembih etti Yusuf.

Annesi başını salladı. Yaşadıklarının ağırlığından olsa gerek saçlarına düşen aklar varken elleri titriyordu. Konuşamadığını o an anladım. Kelimeleri ağzının içinde çeviriyor, bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

"Geç kalmam," derken onu geri iteledi Yusuf. "Televizyon açık. Kapıyı da kilitleyeceğim. Korkma, tamam mı anne? Akşama sana muz alayım mı?"

Kadın yine ağzının içinde bir şeyler söylemişti. Yusuf onu yeniden içeri girmesini sağlayıp saçlarından öptü. Kapıyı üzerine kapatıp kilitleyerek ilerlemeye başladı. Köşeyi döndüğü an karşısında beni görmesiyle büyük bir şok yaşamış, iki adım gerilemişti.

"Hocam!" dedi panikle.

Bu zamana kadar hiçbir öğrencimi görüntüsüyle yargılamamıştım. Zorbalık yapana ceza verir, bundan vazgeçmesi için elimden geleni yapardım. Korumam gerekeni korur, dinlemem gerekeni dinlerdim. Onlar için sert, suratsız, dertlerinde en son gelecekleri insandım belki ama çoğunun haberi bile olmadan o dertlerini çözen de bendim. Biri benim yüzüme yaptığı iyiliği vursa daha çok kin güdeceğimi bildiğim için kendi yaptığım her şeyde sessizdim. Onlar güler yüzlü öğretmenlerinin etrafında pervane olurken bundan gocunmaz elimden geldiğince onlar için çalışırdım.

Her şeyden önce Yusuf'tu adı işte. Eziyordu bir yanımı. Gördüklerim bir yanımı daha ezdi. Hem okula geliyor hem çalışıyordu demek. Öğretmenlerden derslerde uyuduğunu duymuştum. Nedeni bu olmalıydı ve sicili zorbalıklarla doluydu.

Kısa bir an sessizce bakıştık.

"Okul dışı çalışıyor musun sen?"

"Önemli bir şey değil," dedi hızla. "İleride amcamın kahvesi var. Oraya yardım eder, harçlık alırım hocam." Sessizce bakıştık. Bu onu germek için

yeterliydi. Çekiniyordu bakışlarımdan. "Bir sorun mu var?" dedi emin olamayarak. "Yemin ederim bu hafta hiç kimseye bulaşmadım."

"Temennim hiçbir zaman hiç kimseye bulaşmaman Yusuf Başer." Minik bir öksürükle boğazımı dikleştirerek dikleştim. "Buraya başka bir şey için geldim."

Bunu beklemiyordu. "Ne?" dedi kekeleyerek.

"Bugün okul grubunda yayılan görüntüleri o gece tuvalette senin çektiğini biliyorum." Gözleri büyüdüğünde ekledim. "Ve hayır, bunu bana Nisa söylemedi. Kamera kayıtlarından buldum."

Sessiz kaldı. Dili kuruyan dudaklarında gezinirken ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi.

"Bu yaptığın özel hayatın gizliliğine saygısızlık. Onaylamayacağım bir davranış. Dedikodu yapacak bir öğrenci değilsin," dedim. "Atlas'tan intikam almak için mi o görüntüleri Nisa'ya verdin?"

Sessizliği ve dudağını ısırması bir evetti. "Ama gruptan silmiş hocam."

"Evet çünkü ben istedim."

"Bana da *sil* dedi."

"Peki sildin mi?"

Bakışlarına ağır bir mahcubiyet kurulmuştu. Silmemişti, bunun ağırlığıyla gözlerini kaçırdı. Kumral saçları batan güneş ışığıyla parlıyordu.

Sesimi olabildiğince yumuşattım. "Annene sen mi bakıyorsun?"

Başını ağır ağır salladı. "Hocam biliyorum, okulun itibarı için yapılmaması gereken bir şey-" diyecek oldu.

"Mesele okul itibarı değil," dedim. "Sana yalan söylemeyeceğim, benim için okul itibarı önemli bir konu evet ama ondan önce öğrencilerim gelir. Sen iyi bir öğrencisin Yusuf. Yeni tanıştık ama buna eminim. Okulda göstermeye çalıştığın kişiliğinin aksine olgun bir çocuksun. Tek bir sözümle bana saygı duydun, uyarılarımı kendi rızanla dikkate aldın. Bu büyük bir olgunluk gerektirir. Ama bu yaptığınız Atlas'a değil sizin kalbinize zarar verir. Annenin seni böyle yetiştirmediğine eminim." Çenem dikti. "Bana Atlas ile asıl sorunun ne olduğunu anlatır mısın?"

Başı büküldü. "Benim bir derdim yok hocam."

"O zaman?"

"Nisa'nın var." Söylemek istemiyordu ama bakışlarım karşısında karşı gelemedi. "Atlas'ı seviyor. Atlas ise Derya'yı."

"Sen de Nisa'yı mı seviyorsun? Bu mu denklem?"

Sessiz kaldı. Bu da bir kabullenmeydi. Lise gibi kanın deli aktığı günlerde ilişki ağları da fazlasıyla karışık olabiliyordu. "Kadın kimdi bilmiyorum, yüzünü görmedim. Yakalanma korkusuyla sadece bir fotoğraf çekebildim ama adam Atlas'ı arada okula bırakan adam," dedi. "Atlas onu seviyor ve okulda herkes bunu bilir. Fotoğrafı ben silecektim. Nisa görüp adamı tanıdı hocam. Ben *yapmayalım* dedim ama..."

Derin bir nefes verdim. "Sadece tek bir şey soracağım Yusuf. O okulda hepinizin ayrı bir özel hayatı, ailesi, yaşamı var. Biri buraya gelip senin özel yaşamına dair şeylerin kaydını alıp yayınlasa hoşuna gider mi? Anneni ya da yaşamını okul dedikodu grubunda görmek ister misin?"

Usulca başını salladı. Ben demeden cebindeki telefonu çıkarmış ve ekranı açarak bana uzatmıştı. "Silin hocam..."

"Sen sil," dedim. "Sana güveniyorum."

Ağırlığı olan bir cümleydi. Bir an bile düşünmeden fotoğrafı sildiğinde sessizce geriledim. "Teşekkür ederim, iyi akşamlar."

Eski bahçe kapısından çıkarken, "Aslıhan Hoca'm," demişti aniden. Bakışlarım ona döndü. "Neden okulda yanınıza çağırmadınız da buraya kadar geldiniz?"

"Bir öğretmen olarak değil insan olarak ricada bulunmak istedim. Okulda söylediğim her şey sizin için emir, biliyorum. Oysa bu bir rica. Görsel yayılmadan durdurdum. Siz de bir daha böyle bir şeye dahil olmayın. Aksi hâlde benim olaya dahil olan herkes hakkında gerekli şikâyet sürecini başlatmam gerekir," dedim. Kaşlarım eve döndü. "Annen üzülecektir, eminim. Ve bilmelisin ki size bazı cezaları verirken bundan keyif almıyorum Yusuf. Olması gerekeni yapıyorum. Bir sonraki hatanızda disiplin cezası almamanız bu defalık size son bir şans veriyorum. Beni yanıltmayın, olur mu?"

"Anladım," dedi sadece. "Bir daha olmayacak hocam."

Arkamı dönecek oldum ama aniden durdum. "Başkalarının hisleriyle değil kendi yüreğinden geçen hislerle yaşa Yusuf. Göründüğünden daha derin bir çocuk olduğunu görebiliyorum. Kendini olduğundan daha başka göstermeye çalışma. Kendine yakıştırdığını yap. Neysen osun. Seni seven öyle de sevecektir."

Sadece bakıyordu. Önüme dönüp bahçeden çıkmış, dakikalar önce indiğim yokuşu çıkmaya başlamıştım. Bazen hayat garipleşebiliyordu. Ona söylediğim her şey gerçekti ama hiçbirini kendi hayatıma uygulayamamıştım. Ona cesaret vermek zorundaydım çünkü hayata karşı

genç ve toydu. Ama yalandı, hiç kimse kendi olduğu için, tüm iyi ve kötü yanlarıyla sevilmezdi. Soğuksan kaçarlar, sertsen duvarları var derler, yumuşak başlıysan ezerlerdi. Böyleydi acımasız dünya düzeni. Ama bu gençlerin bunca karanlık içinde umuda ihtiyacı vardı.

Ve belki de benim de.

Geldiğim yolları ağır adımlarla dönerken zihnimde beliren anlar lise yıllarıma aitti. Herkes beni olduğum gibi sever sandığım zamanlardı çünkü ailem ve babam beni her hâlimle severdi. Onlar dışında kimsenin bunu yapmayacağı acı bir şekilde yüzüme vurmuştu.

Ama şayet bilseydim ki sonradan yaşayacağım kalp kırıklığı hepsinden daha ağır olacak lise günlerime asla üzülmezdim. Keskin bıçak delip geçiyordu. Oysa birinin kalbine kör bir bıçak sapladığınızda öylece orada kalırdı. Kördü en nihayetinde. Ucu gibi atışı da kördü, saplayanı da...Doğal olarak darbeyi alanın da gerçeğe kör olması kaçınılmazdı. Beklenmedik bir acı veriyordu bu gerçek.

Önünden geçtiğim mahalle bakkalının önünde durdum. İçerideki adama sadece muhtarını tanıyor musun diye sormuştum. Cevap *evet* olduğunda poşetler dolusu alışveriş yapıp dükkânın köşesine bıraktım ve sadece tek bir şey söyledim.

"Mahalle muhtarı bunları, vereceğim adrese iki gün sonra götürüp yardımı kendi yapmış gibi teslim edebilir mi? Benden asla bahsetmeyin. Yusuf Başer ve ailesi için muhtarlık yardımı olduğunu söyleyin."

Aldıklarım bir süreliğine Yusufların gıda ve temel ihtiyaçlarını karşılamaya yeterdi. Başka öğrenciler için geçmişte yaptığım yardımlar gibi bunun da bilinmesini istemedim. Yeniden arabama binip eve vardığımda belki de saat geç olduğu için Güntekin Agâh denen Allah'ın belasını göremedim. Oysa ilk defa burada olmasını isterdim. Gün boyu beni uğraştırdığı saçmalıklar adına özenle başına ekşimemi hak ediyordu.

Arabası buradaydı ama kendisi otoparkta yoktu. Yaradana teşekkür ederek ilerledim. Sadece eve gidip uyumak istiyordum çünkü rezil bir gündü. Yoksa sigara içecektim. Kendime engel olmam lazımdı. Asansör sürecini de onu görmeden geçirmenin verdiği hisle evime giriyordum ki olmadı. Şansım buraya kadardı.

"Karakurtçuk," diyordu son günlerde duymaktan en nefret ettiğim ses.

Elimdeki anahtarla göz ucuyla arkama baktım. Cenazeye gider gibi simsiyah giymişti. Öyle ki ilk defa onu bu kadar siyahlar içinde görüyordum. Gömleği, salaş deri ceketi, postalları ve pantolonuyla bir

bütünken üzerindeki tek renk elinde tuttuğu turuncu, minik çiçek fidesiydi. Küçük saksıyı kucağında tutarken bana kendince gülümsedi.

"Selamlar," dedi keyifle.

Dikleştim. "Yerinde olsam bugün gözüme gözükmezdim Güntekin Agâh. Gün boyu senin yüzünden nelerle uğraşmak zorunda kaldığımdan haberin var mı?"

İfadesi pişmanlık doluydu. Ciddiyetle başını salladı. "Var, arayıp bağırdın ya."

"Bağırmadım. Oldukça sakin bir konuşmaydı ama biraz daha arsızca karşımda durursan bu apartmanı başına yıkacağım. O zaman gerçek bir bağırma neymiş göreceksin!" Hızımı ve sinirimi alamayarak tamamen ona döndüm. "Sana şaka gibi mi geliyor bu işler? Ben bir iradeciyim ve okulumda olan olaya bak."

Yine ciddiyetle başını salladı. "Bakıyorum."

Sinirle soludum. "Maytap mı geçiyorsun sen benimle?"

Hâlâ ciddiydi. "Bunu yapsam gülerdim. Sence şu an gülüyor muyum?"

Kısa bir an bakıştık. O oldukça ciddi ben fazlasıyla terstim. Göz devirerek önüme döndüm. "Git başımdan ve gerçekten bir süre gözüme gözükme Güntekin Agâh. Hayatımda yeterince saçmalık var bir de senin saçma aşk hayatınla uğraşacak değilim."

"Aşk falan yok," dedi aniden. Durup ona döndüğümde ilk defa gerçekten kendini açıklamak ister gibiydi. Mütemadiyen boş verir sanıyordum lakin şu an hiç de öyle bir tavrı yoktu. "Olay göründüğü gibi değil Karakurtçuk."

Farkındaydım ama sormadım. Beni ilgilendirmezdi. O kadının Atlas'ın annesi olduğunu bildiğimden haberi yoktu, emindim. Açıklamaya çalışıyordu. Bana neydi?

"Oradan nasıl göründüğünü biliyorum ama tutup Atlas'ın okulunda böyle bir şey yapacak bir adam değilim."

Çenem dikti. "Nasıl bir adamsın Güntekin Agâh?"

Bir kaşı havalandı. "Deli?"

"Deli her şeyi yapar."

Gülmeyi denedi. "Hani çok özür dileyerek söylüyorum ama emin ol bunu bokuyla oynayan deli bile yapmaz. O kadar da değil."

"Gerçekten ilgilenmiyorum," dedim. "Bir süre okula ayak basma yeter. Aynı şekilde bana da görünme." Yeniden önüme döneceğim sırada aniden elindeki minik, turuncu çiçeği saksısıyla birlikte bana uzattı.

Beklemiyordum. İrkilerek önce çiçeğe ve sonra ona uzaylı görmüş gibi baktım. "Ne yapıyorsun sen?"

"Teşekkür ederim," dedi hızla.

Tabi ki uzanıp çiçeği almadım ama bunun botanik bahçedeki Efendi amcanın anlattığı ateş zambağı olduğuna emindim. Henüz minik bir fideydi ve küçük saksıya bir tane ekilmiş olsa da büyüdüğünde aynı ihtişama kavuşacaktı. Bakışlarıma kurulan dehşet ifadesine engel olamadım çünkü şu an asla kendi gibi davranmıyordu. Bana inat lokma döktürmüş birinin ertesi gün kapımda çiçeklerle beklemesi pek inandırıcı değildi. Çiçek, ben ve o anlamsızca birkaç saniye bakıştık.

"Amacın ne senin?" dedim en sonunda.

Çiçeği daha da yakınıma uzattı. "Lütfen al," dedi büyük bir nezaketle. "Benim için oldukça kıymetli olan çiçekten senin için bir fide alıp getirdim. Türkiye'de yetişmesi çok zor olan bir çiçektir." Tepki vermediğimden olsa gerek saksıyı kucağıma yapıştırdığında kabul etmekten başka çarem kalmadı. "Al," dedi tekrar, market poşeti verir gibi.

Ne diyeceğimi bilemeyip gözlerimi saksıya çevirdim.

"Adı Ateş Zambağı," diye izah etti. Ellerini bacaklarına sürtüyor, kıpırdanıp duruyordu. Vardı bir derdi ama hâlâ anlamış değildim.

"Biliyorum," dedim tüm soğukluğumla. *Göreve gittiğinde botanik bahçeye emanet ettiğini bile biliyorum* demek istedim ama yuttum. Oldukça yersiz bir detaydı.

"Sabah ve akşam güneşini sever."

Benim sessizliğimin aksine, "Toprağını kurudukça sularsın," diye saçmalamaya devam etti.

Göz kırpıştırmak dışında verdiğim herhangi bir karşılık yokken amaç neydi?

Bir şey daha söylemek ister gibi eli havalandı ama vazgeçti. Bir şey daha söyleyecekti ama bakışım karşısında o cümlesini de yuttu.

"Söyle," dedim onun yerine. "Hiç kendin gibi davranmıyorsun şu an. Bir şey saçmalayacaksın belli. Söyle."

Söylemek istediği şey her neyse âdeta acı çekiyordu. "Şimdi şöyle ki," derken elini anlamsız hareketlerle kaldırıp indirdi ve en sonunda, "Botanikte sana bir kahve ısmarlayayım mı?" deyiverdi. "Sıcak sıcak bir kahve içerken söylerim, içimiz ısınır."

"Hayır," dedim anında. "Ne söyleyeceksen burada söyle."

Anladım der gibi dudaklarını sıktı. Gerçekten hiçbir şeyden çekinmeyen bir adamdı ve şu an karşımda bu denli kıvranmasını anlayamıyordum. Gerçek niyetini gizlemek istercesine gülmeye çalıştı. "*Evinde söyleyeyim* desem beni evine almazsın. *Benim evde anlatayım* desem benim eve de gelmezsin, değil mi?"

Ciddiyetle başımı salladım.

"Harika," dedi çaresizce. Avuç içi terleyen şakaklarını sildi. Dışarıya gösterdiği geniş davranışları dışında öfkesine de -küçük bir an- hüznüne de şahit olmuştum. Nasıl bir adamdı Güntekin Agâh bilemezdim ama şu an çaresiz olduğunu görebiliyordum.

"Söylemesi o kadar zor bir şeyse söyleme," diyerek arkamı dönecek oldum ama aniden bileğimden kavrayıp durdurmuştu. "Aslı," dedi *Karakurtçuk* ya da *Aslıhan* demek yerine. Bakışlarım anında ona döndüğünde, "Yani Karakurtçuk," diye düzeltip bileğimdeki elini çekerken minik bir öksürükle boğazını temizledi. "İnan olay bu noktaya nasıl geldi bilmiyorum ama ben bir bok yedim."

"Evet, farkındayım."

"Ondan başka," dedi hızla. Gerçekten stresliydi. "Senden minik bir ricada bulunabilir miyim? Çok küçük bir istek."

Sadede gel dercesine bakışım sürüyordu.

Dili dudaklarında gezindi. Birkaç kere daha yutkundu ve en sonunda evrenin en saçma ricasında bulundu. "Benimle bir kere hava üssüne gelip Derviş Yarbay'a: '*Evet, lavabodaki kadın bendim ve Güntekin ile sevgiliydik ama şimdi ayrıldık,'* der misin?"

Tuz istemesi bundan daha makuldü. İki kaşım birden hayretle havalandı.

Hızla devam etti. "Yanlış anlama beni, sana karşı asla öyle bir şeyim yok, olamaz da. Sen de benden mütemadiyen hoşlanmazsın, biliyorum. Bunları ikimiz de biliyoruz. Ama şimdi olay şöyle gelişti: Derviş Yarbay fotoğrafı görmüş. Bana sorunca ben senin adını vermek zorunda kaldım. Diğer türlü olay çok başka bir boyuta gidecekti çünkü. Şu an anlatsam da dinlemezsin, biliyorum. İnan gelip sadece bir kere *sevgiliydik ama ayrıldık* demen yeterli. Eğer yaparsan yemin ederim bundan sonra asla seninle uğraşmayacağım. Apartmanda varlığımı bile bilme-"

Cevabım hızla geldi. "Devam edersen tokat atarım!"

Cümlemi algılamasıyla nefesi ve cümleleri içine kaçmış gibi durdu. Olayı bana tam anlatmıyordu ama farkındaydım. Muhtemelen Derviş Yarbay Ferda'nın yokluğunu anlamış, *fotoğraftaki o mu* diye sormuştu.

Parçaları birleştirmekte zorlanacak bir adam olduğunu sanmıyordum. Güntekin de kendini kurtarmak adına en yakın seçeneğe tutunmuştu lakin benden habersiz benim üzerimden dönen bir muhabbete tolerans gösterecek değildim.

Onun itibarı kurtulacak diye adımı lekelemek saçmalıktan başka bir şey değildi. Proje için mücadele ettiğim şu günlerde okulda o kadının ben olduğum bilgisinin yayılması demek her şeyin tepetaklak olması demekti. Gerçekten kendisine tokat atabilirdim. Buna engel olmak adına elimdeki saksıyı hızla kucağına iteledim.

"Küstah!" diye öfkeyle soludum. "Bu cüreti bugün sana yardım etmem mi verdi?" Parmağım öfkeyle ona döndü. "Bilgin olsun diye söylüyorum kendim için yaptım, sen ve saçmalıkların umurumda bile değil!"

"Karakurtçuk..." diyecek oldu.

"Kes!" diye yükseldim. "Rezil bir adamsın Güntekin Agâh, haberin olsun. Git kendi pisliğini kendin temizle. Bana sormadan bir karar aldıysan bedelini de sen ödersin."

Bir elinde çiçek varken yaralı eliyle çenesini sıvazladı. "Hata bende," dedi aynı gerginlikle gülerken. "Gerçekten hata bende, o kadar haklısın ki. Senden insanlık bekleyen de kabahat!"

"Bu mu insanlık?" diye yükseldim. "Geçmişsin karşıma idarecisi olduğum okulda *tuvalette bir adamla öpüşen bendim de* diyorsun? Senin koruman gereken bir mesleğin, itibarın var da benim yok mu?"

"Seçeneğim olsa senin adını mı söylerdim sence?" diye aniden yükseldi. "Keyfimden yapmadım ben de! Mecbur kaldım."

"İyi, şimdi git nasıl mecbur kaldıysan öyle temizle pisliğini!" Hızla arkamı döndüm.

"Derviş Yarbay'a söyleriz aramızda kalır," dedi hızla. "Aramızda kalır, yemin ederim okulunda kimse bilmez. Atlas bile bilmez. Sadece Derviş babaya söylesen yeter. Mesleğim söz konusu Karakurtçuk. Uçamazsam ölürüm. Yaşayamam ben yeryüzünde."

Adımlarım durdu. Dönüp göz ucuyla baktığımda omuzları çökmüş, gözlerinde gerçek bir çaresizlik vardı. Bu kadar mı önemliydi mesleği? *Uçamazsa ölecek kadar*. Uzun sayılabilecek bir an ben ona, o bana baktı. Küçük bir an kalbime iğne battı çünkü haklıydı, biliyordum ama kendimi düşünmem lazımdı. O yeryüzünde yaşayamıyorsa, ben de işim olmadan yaşayamazdım. Bunu hiç tanımadığım bir adam için riske atacak kadar

mantıksız ve yüce gönüllü değildim. Hele de Tuğba bu denli açığımı ararken.

"Git kapımdan," dedim sadece.

Omuzları daha da düştü ama üstelemedi. Bir şeyler söyleyecek oldu ama yutarak geriledi. Bunu yapmadan hemen önce çiçeğin saksısını yeniden kucağıma itelemişti. "Sende kalsın," dedi soğuk bir sesle. "Gerçekten teşekkür için getirmiştim." Adımları geriledi ve üst kat merdivenlerine yöneldi. "Gerçi senin sertliğinde o çiçek büyümez, solar gider."

Hayretle soludum. "Al o zaman. Ne diye bana veriyorsun?"

Bana bakmadan, yorgun bir şekilde merdivenlerde ilerledi. "Ateş zambağı kimin adına toprağa ekilirse onun için büyür. Senin adına fideleyip getirdim. Yani artık senin. Git çöpe at. Geri alırsam çöpe atamam ama senin adına büyüyecek bir çiçeği de sulamam."

Kırılacağımı düşünüyorsa yanılıyordu. Sürekli aynı taş başınıza atıldığında bir süre sonra sertliğini ezberliyor, bunu darbeden saymıyordunuz. Beni kıracak insanlar sadece sevdiklerimdi ve sayıları oldukça azdı.

"Hem benden bu kadar nefret edip hem de yardım mı istiyorsun?" dedim sertçe.

Adımları durmuş, kahve gözleri serçe bana dönmüştü. "Senden nefret etmiyorum," dedi yekte. "Ama şayet kanatlarım koparılırsa Karakurtçuk, işte o zaman yeryüzünde en çok senden nefret ederim."

Dikti çenem. "Kendi hatanın bedelini başkasına yüklemek seni rahatlatacaksa hiç durma, devam et Güntekin Agâh!"

Hızla önüme dönüp kapımı açtım ve yüzüne bir daha bakmadan eve girdim. Elimdeki saksıyı o an fark ediyordum. İmkân olsa kafasına savururdum. Haklıydı. Benim sertliğimde çiçek yeşermezdi ki ben de çiçek bakamazdım. Ama o an için güzellikle bana bakan ateş zambağına kıyamadım. Minik bir şeydi ve tatlıydı. Ayakkabılarımı çıkardıktan sonra salona ilerleyip çiçeği masanın üzerine bıraktım.

Aşkın ilk evresi demişti Efendi amca onun için. *Yanar ve yakar*. Şu an cinnetin ilk aşamasıydı. Çantamı hızla köşeye savurdum. "Manyak!" diye yükseldim. "Küstah, hadsiz!"

"Duyuyorum seni!" diye yükseldi yukarıdan anında. "Hayatı biten benim! Ne bağırıyorsun?"

"Kes sesini!" diye bağırdım yukarıya doğru.

Cevabı art arda yere vurduğu iki yumruk oldu. Tavana göz devirerek odama ilerledim. Ne duş aldığımda öfkem geçti ne de evrak işlerini hallederken. İçimde küçük bir nokta ona yardım etmek istediğinde mantığım ipleri sıkıca eline alarak buna engel oldu.

Uzun bir süredir benim için her şeyi çözen şey mantıktı. Kalp sessizce köşede beklerdi. Böyle olduğunda hayatın daha yaşanabilir olduğunu öğrendiğimden beri yönetimi tamamen ona bırakmıştım. *Gaddar* derlerdi. Her insan hayatta kalmak için gaddarlaşırdı, henüz bu noktaya gelecek kadar darbe almayanlar bilmezdi.

Gece boyu Güntekin Agâh yine sessiz kalmamış, adım sesleri yükselmişti. İnadıma yaptığının farkındaydım. Görmezlikten gelerek başımı yastık altına saklayıp uyumayı denedim. Uykuya dalmak üzereyken derinlerden gelen plak sesi yine aynı şarkıya aitti.

"Seriday, seriday, seriday..."

******

"Komutanım, buyurunuz soğuk çayınız."

Önüne bırakılan şeftali aromalı soğuk çaya oldukça boş bakıyordu Güntekin. İş yerinde daima soğuk çay içerdi. Boş kaldığı anlarda da bunu yapıyor, tadından hoşlanıyordu ama şu an hiç o havada değildi. Bardağı parmak ucuyla geri iteledi.

"Bunu al," dedi çayı getiren Şinasi'ye. "Sen bugün bana sıcak çay getir."

Çünkü yandığını hatta bittiğini hissediyordu. Derviş Yarbay'ın çağıracağı anın korkusuyla sabahtır odasına bile gidemiyor; kantinde, alanda, hangarda ve olabilecek her yerde oyalanıp özenle kendisinden kaçıyordu. Bugünü atlatırsa araya hafta sonu girecek, *-acil görev emri gelmezse-* iki gün daha kazanabilecekti.

Sonra ne olacaktı?

"Efendim komutanım?" dedi Şinasi tatlılıkla göz kırpışırken. Saniyeler içinde dikkati başka bir noktaya takıldı. Önce sol köşeye daha sonra ise birbirlerine ters bakışlar atarak kantinden içeri giren Berk ve Cihangir'e baktı. "Geldiler," dedi. Dikkati bu defa bambaşka bir alandaydı. Hangarda

unuttuğu bir şeyi hatırlamıştı. "Yaptım mı acaba?" derken dalgın bakışlarla ilerliyordu.

"Şöyle bir kafa istiyorum," dedi arkasından bakan dertli Güntekin. "Pırıl pırıl, mis gibi bir kafa! Hiçbir şeye odaklanmak istemiyorum."

O sırada kantin girişinden geçmeye çalışan Cihangir ve Berk vardı. İkisi de aynı anda hamle yapınca kapıda sıkışıp kalmışlardı. Bir Cihangir omuzunu ileri atıp çıkmaya çalıştı bir Berk. Bu anlamsız kavgayı sona erdiren arkalarındaki Sare'nin ikisinin de sırtından kavrayıp aynı anda geri çekmesiydi. Geri savrulduklarında ikisine de terslikle bakmış ve onlardan önce içeri girmişti. Berk ve Cihangir yine hızla kapıya ilerlediğinde boş bakışlarla onları izleyen Güntekin'i fark eden Sare'ydi.

"Durun, Boss burada," dediğini duyabiliyordu Güntekin.

Peki Boss'a sonra ne olacaktı?

Ferda'ya olan öfkesini atamıyor, içine düştüğü durumu aşamıyordu. Kızıyordu ama biliyordu, haklıydı Aslıhan Karakurt. Hangi kadın kapısına gelip böyle bir teklif sunan adama *tamam* derdi. O da kendini ve mesleğini düşünmeliydi. Kim zerre tanımadığı biri için fedakârlık yapardı ki? Can sıkıcı bir şekilde haklıydı.

Onun adını verdiği için dilini kesmek istiyordu. Her şeye soğuklukla bakan o gözler herhâlde bu teklifi de reddedecekti. Sahi adını verirken aklından ne geçiyordu ki?

Sıkıntıyla ofladı. Eli başında, bakışları boşlukta kaldı. Aniden telefonuna bir mesaj sesi düşmüş, ekran yanıp sönmüştü. Şu an hiçbir şey umurunda değildi. Ama ekranda yeni bir numaradan gelen mesaj bildirimi vardı ve belli ki Ferda'ya aitti. Mesajı okuduğunda çenesi öfkeyle kasılmış, zihninde art arda birkaç trafo patlamıştı. Kanatları elinden alınırsa tüm benliğiyle nefret edeceği asıl kişi oydu. Mesaj ise bir o kadar korkunçtu.

Ben Ferda. Arka alandayım, gelir misin?

Böyle bir günde mi gerçekten? Derviş Yarbay gerçek bir sevgili beklerken gelen bu muydu cidden? Telefonu kavrayıp duvara fırlatacak olduğunda yanına ilerleyen Berk ve Cihangir'in birbirlerine olan ters bakışları durmuş, dayak yiyeceklerini düşünerek bir adım gerilemişlerdi.

"O başlattı Boss," dedi Berk anında.

"Yalan konuşma!" diye çıkıştı Cihangir.

Arkalarındaki Sare her zamanki umutsuzluğu içindeydi. Güntekin aniden telefonu fırlatmaktan vazgeçip ayaklanmıştı. İkisi de bir adım daha geriledi. Anlaşılan o ki ceza kaçınılmazdı. Berk daha yeni aldığı motorunun

anahtarını hazırlama, Cihangir ise saat için elini uzatmak üzereyken Güntekin onlara bakmadan başka bir yöne ilerlemişti.

"Boss?" dedi arkasından Cihangir. "Ceza yok mu?"

İlk defa, "Gidin yiyin birbirinizi," demeyi tercih etti.

Adımlarını öfkeyle atarak ilerledi. Şayet şu zamana kadar kurduğu her şey Ferda'nın yersiz saçmalıkları yüzünden yerle bir olacaksa ona edecek iki çift lafı vardı. Bugün onu kurtaracak hiçbir şey yoktu. O kantinden çıktığında arkasından bakan üçlü şaşkındı.

Kısa bir sessizliğin ardından. "Bu neydi şimdi?" dedi Cihangir.

"Niye kızmadı? Niye ceza vermedi?" dedi Berk.

Şüphe doluydular. Sessiz bir huzursuzlukla kapıya bakmaya devam ettiler.

Başını ağır ağır sallayan Cihangir'di. "Bu olmadı böyle."

Şaşırtıcı bir şekilde Berk onayladı. "Katılıyorum. Ben bu şartlar altında seninle aynı keyifle uğraşamam. Ceza almalı, gaza gelmeliydim."

Şaşırtıcı bir şekilde Cihangir de bu tespiti başını sallayarak onayladı. Küçük bir andı. Saniyeler içinde aydınlanıp yanındaki Berk'e döndü. "Lan asıl ben seninle uğraşamam."

Dikti Berk'in çenesi. "Lan asıl ben seninle uğraşmam."

Aynı anda Sare tarafından sırtlarına bir yumruk yediler. "Lan asıl ben sizinle uğraşamam, turşu kovaları! Saçma bir döngüye sıkışıp kaldık sizin yüzünüzden susun. Boss iyi değil, görmüyor musunuz? Bu sabah kimseye selam vermemiş. Girişte Zeki abiyle uğraşmamış, şaka yapmamış. Size de bir şey demedi. Bir şey var Boss'ta. Kavga etmeyin de odaklanın."

Cihangir ve Berk'in bakışları aynı anda Güntekin'in çıktığı kapıya döndü. Sessiz kaldılar ve düşünmekten öteye geçemediler. Hızla binadan çıkıp öfkeyle ilerleyen Güntekin'in ise bugün bir mucizeye ihtiyacı vardı. Zaten Derviş Yarbay şüphe doluyken Ferda'nın buraya gelmesi tüm mucize ihtimallerini yerle bir ediyordu.

Arka alana geldiğinde Ferda'yı köşedeki banklarda buldu. Onu gördüğünde hızla ayağa kalmıştı. Aralarında beş adım kaldığında durdu Güntekin. Ferda bir adım atacak olduğundaysa elini keskin bir şekilde kaldırdı.

"Bana sakın beş adımdan fazla yaklaşma Ferda!"

Ferda'nın adımları olduğu yerde kalmış, omuzları çökmüştü. "Güntekin, abartma."

"Abartma mı?" dedi hayretle. "Sen olan şeyin farkında mısın?"

"Güntekin..." diyecek oldu Ferda.

"Adımı da anma!" dedi hızla. "Bana dair her şeyi aklından, hayatından sil at!" Parmağı binaya döndü. "Senin yüzünden ben burada neyle uğraşmak zorundayım senin haberin var mı? Kalkmış bir de buraya geliyorsun?" Kelimeler ömründe ilk defa bu kadar ateşle sarmalanmış bir hâlde dudaklarından dökülüyordu. Yanıyordu çünkü, hem de fazlasıyla.

"Gördüm," dedi Ferda. "Atlas gösterdi ama ben olduğumu anlamamış. Okulda da yayılmasını engellemişler, korkma. Sorun yok."

Alnında beliren ve hızla atan bir damar vardı. "Sus!" dedi aynı yanan öfkeyle. "Sus çünkü ben çok sinirleniyorum, anlıyor musun? Çok sinirleniyorum! Sinirlenince sağım solum belli olmuyor Ferda, sus!" Parmağı yeniden binaya döndü. "Derviş Yarbay akıllı adam. Haydi Atlas'ı atlattın, Derviş babaya nasıl izah edeceksin bunu?" Hızla başını salladı. "Ama ben anladım seni. Derviş babanın eşine -*kendi kayınvalidene*- sen göndermişsin o fotoğrafı. O da beni gördüğü gibi Derviş babaya atmış. Amacın buydu değil mi? Derviş Yarbay görsün, anlasın, sana mecbur kalayım istiyorsun değil mi?"

Bunu beklemeyen Ferda sadece yutkunmuş, "Güntekin..." diyebilmişti.

"Sen aklınla mı hareket ediyorsun?" diye dişlerini sıkarak soludu. "Sana mecbur kalacağıma uçağımla yere çakılırım daha iyi!" İşaret parmağını ağır bir öfkeyle karşısındaki kadına kaldırdı. "Şayet senin yüzünden mesleğimden olursam Ferda, sana yemin ederim bu hayatı sana dar ederim. Derviş babanın Atlas'ı senin elinden alması için elimden geleni yaparım. Zaten fotoğraftaki o kadının sen olduğunu öğrenirse bana kalmadan çocuğunu senden alır elinden ve bir daha tırnağının ucunu bile göstermez. Bunu en iyi sen biliyorsun. Kendi çocuğunu gözden mi çıkarıyorsun sen?"

"Bizi anlar," dedi Ferda.

Güntekin'in alnına bir ok daha saplandı. "Biz ne?" diye dişlerini sıkarak yükseldi. "Biz ne Allah aşkına, biz ne? Yok öyle bir şey! Şimdi sonsuza kadar sus, yaptığın saçmalığı unut ve bir daha karşıma çıkma."

"Biraz dinle," diyerek yaklaşacak oldu Ferda.

Güntekin'in adımı hızla geriledi. "Yaklaşma bana, uzak dur! Çok ciddiyim, hiçbir koşulda ve zamanda beş adımdan fazla yaklaşma. Hatta mümkünse gözüme gözükme!"

Arkasına bakmadan ilerledi. Uzun bir süre sonra ilk defa bu kadar köşeye sıkışmış hissediyordu. Tulumunun yakasını genişletti. Şayet uçmazsa delirecekti. Yine dardı yeryüzü. Hızla binaya girdiğinde lavaboya ilerlemiş,

art arda yüzünü soğuk suyla yıkamıştı. Öfke kusamıyor, bir çıkış bulamıyordu. Hak etmediği hâlde içine düştüğü durum midesine ağır bir kramp gibi oturdu. Aynı saniyelerde yüzüne sürdüğü su da battı. Boğuluyordu. Bir çıkmazdan kaçarken diğer çıkmaza giriyor, çıkış bulamıyordu.

Yeryüzünden nefret ederdi.

Sudan nefret ederdi.

Ama yaşamı her şeye inat severdi.

Neden izin vermiyorlardı?

Hızla yüzündeki suyu kuruladı. Derviş Yarbay'ın bugün işinin çıkıp gelmemesini dilemekten başka şansı yoktu. Peki ya yarın? Peki ya sonraki gün? Çıkmaz bir sokakta duvara toslamak gibiydi her şey. İmdadına yetişen lavabodan çıktığı an karşısında beliren Ayşe Akça'ydı.

"Boss, görev emri!" diyordu hızla. "Acil, yakın hava desteği isteniyor."

Evet, acil hava desteğini o da istiyordu. Sorgulamadan başını sallayıp koşmaya başladı. Böyle zamanlarda yıldırımdan bile daha hızlı olmaları gerekiyordu. Her uçuş öncesi yaptıkları brifing kısa sürdü. Hedefi, konumu, hava koşullarının uygunluğunu ve neler yapabileceklerini değerlendirip savaş zırhlarını kuşandılar. O an için ihtiyacı olan tek şey gökyüzüydü. Brifing odasında hızla not edilen koordinatlar ve bölgeden gelen destek talebi zihninde yankılanan tek gerçekti. Eldivenlerini taktılar, tulumlarını gerekli ekipmanlarla kuşattılar, kasklarını kollarının altına alıp Sancar ekibi olarak hızla ilerlediler.

Birazdan dost birliklerin üzerindeki o karanlık baskıyı kaldırmak üzere birer demirden mızrak gibi gökyüzüne tırmanacaklardı. Saha unsurlarının düşmanın yoğun baskısı altında mevcut görevlerini başarıyla sürdürebilmeleri için Sancar ekibi bölgeye intikal edecek ve yapacakları o hassas vuruşlarla kara birliklerinin operasyon üstünlüğünü yeniden sağlayacaklardı.

Hangara çıktıklarında Şinasi ve Uras jetleri çoktan hazır bir hâle getirmişti. Her birinin gövdesi ihtişamla parlıyordu. Dört jet de görevleri olduğunu biliyor gibiydi. Hepsi uçağına ilerlemeden önce her zamanki gibi kasklarını ortada buluşturup birbirine dokundurarak dört uçlu hayali bir yıldız oluşturmayı ihmal etmedi.

Tüm ekip jetlerinin etrafında tam bir tur atarak mühimmat kontrollerini yaptıktan sonra kokpite geçti. Sistem kontrollerinin ardından gözleri Güntekin'deydi. *Martagon* diye sevdiği evladının gövdesini okşayan

Güntekin de en sonunda kokpite oturmuş, kaskını takarken iki parmağı *başlayalım* der gibi ileri doğrulmuştu.

Teknik ekibin son güvenlik kontrollerinin ardından hangardan ayrılıp pist başına doğru ilerledikleri sırada, "Merkezden Akıncı 1'e," dedi İsmail'in kuleden yükselen sesi. "Boss! Durumunuz nedir? Hazır mısınız?"

"Dörtlü kol pist başında, sistemler aktif, kalkışa hazırız," dedi Güntekin hiç bekletmeden.

Ritüelleri eksiksiz devam ediyordu. "Rüzgâr sakin, kalkış serbest. Gökyüzü sizi tanısın," diyen İsmail hafifçe gülümsedi; bu onlar için sadece bir kalkış onayı değil, birbirlerine verdikleri en değerli sözdü.

"Anlaşıldı kule, kalkış serbest. Gökyüzü bizi hep tanır," diye cevapladı Güntekin ve uçuşa geçtiler.

Hızlarını artırıp gökyüzüyle buluşmadan önce pistteki Şinasi de bu ritüele kendince uyum sağladı. Onlar yerden havalandığı anda gökyüzüne bir ok atar gibi kollarına hayali bir yay alıp germişti. Jetler havalandığı anda hayali oku gökyüzüne bıraktı ve keyifle güldü.

Yeryüzünden ayrıldığı anda derin bir nefes verdi Güntekin Agâh. Sonsuza kadar burada kalamaz mıydı? Bulutların içinde sessiz bir hızla ilerlediler. İlerledikçe gökyüzünün rengi değişti. Mavilikten sıyrılıp gün batımı sarılığına vardıklarında derin bir nefes verdi. Sonsuza kadar izlemekten asla bıkmayacağı renk buydu. Gök batımı sarısı, gün doğumu kahvesi.

Bir şans, dedi önündeki hiçliğe ve renge uçarken. Yeryüzüne indiğinde bir mucize istedi sadece. Onu içine düştüğü bu girdaptan kurtaracak, uçmaya devam etmesini sağlayacak bir mucize. Kolay kolay boyun eğmezdi ama çaresizce evrenden bunu dilendi. Oysa bu zamana kadar çok şey görmüş, hiçbirinde bu denli şans istememişti. İlk defa korkuyordu çünkü kanatları her şeydi. Bir kartal kanatları olmadan hiçti.

Tek bir şans.

Başka bir hayatı yoktu, başka bir şansı da yoktu.

Tek bir şans.

Hedefe vardıklarında eteklerindeki bombaları her zamankinden daha büyük bir öfkeyle bıraktı yeryüzüne. Düşmanın, kara birliğine yakın konumuna rağmen yaptıkları noktasal imhalar için ilk defa içinden *öptüm, geldi mi* demedi. Kahkaha atmadı. Ekibiyle kol içi kanalından hiçbir iletişime geçmedi. Derin bir soluk verip aşağıdaki alev topuna baktı. "Bir

kere daha kalayım hayatta," dedi sessizce. "Beni alev alev yanan o yere yine mahkûm etme, ne olur, bir kere daha kalayım hayatta. Bir şans daha..."

Gökyüzü ve yeryüzünün ters düz olduğu anlardı gün batımları ve gün doğumları. Mavi yere, toprak göğe bulanırdı. Gökyüzüne dair her şeyi bildiğini sanan Güntekin Agâh bundan bihaberdi. Tepetaklaktı o an hayatı ama vakitlerden kehribar rengi bir gün batımıydı.

******

Gözlüğümü burun ucumdan ileriye itelerken bakışlarım önümdeki evraklar ve ekran arasında gidip geliyordu. Okul çıkış saatiydi. Dışarıdan öğrencilerin sesi yükselirken benim halletmem gereken toplantı notları, onay yazıları henüz bitmemişti. Telefonum çaldığında ekrana göz ucuyla bakarak cevapladım.

"Efendim anne."

Sesi her zamanki gibi nahif ama güçlüydü. "İyi kızım, sen nasılsın? Dün aramadın."

Çünkü kafam atıktı. Güntekin'in sunduğu saçma teklifi sindirmem biraz zaman alacak gibiydi. Sabah onu görmemiş, denk düşmemiştim. Demek ki istediği zaman benden çok iyi bir şekilde kaçabiliyordu. Temennim bunu daha sık yapmasından yanaydı.

"İyi," dedim kısaca. Aynı saniyelerde dışarıda gün batıyor, turuncu ışıkları camıma vuruyordu. Bu esnada bir kuş camımın önüne konmuş, önünde yiyecek bir şeyler var gibi aranmaya başlamıştı.

"Gerçekten iyi misin?" dedi annem.

Adi adam vicdanıma oynuyordu. Zira zihnimde dönen cümleler *uçamazsam ölürüm* dediği anlardı. Pek çok şey olabilirdim ama sanılan kadar gaddar değildim. Adalet terazim ağır ve keskindi. O olayı görmemeyi, lavaboya bakıp gerçekten haklı olduğunu bilmemeyi dilerdim. Belki böylece üzerine düşünmeden reddetmem daha kolay olurdu. Bildiğim şeylere sırtını dönen bir korkak olmadığım için bu kadar çok yara iziyle geziyordum.

Kuşa bakarken derin bir nefes verdim. Mantık ipleri tuttuğu halatı daha sıkı kavradı. *Ay savaşçısı değilsin Aslıhan,* dedi zihnim. *Kendini düşün. Bu kadar kritik bir dönemde projeyi riske atacak hiçbir şey yapamazsın.*

Tanımadığın bir adam için neden vicdan azabı çekiyorsun? Kendine del, kendini düşün! Tuğba'ya koz verme.

"Aslıhan," dedi annem. "Kızım sen iyi misin?"

"İyi," dedim yeniden, dalgın bakışlarımı kuştan koparark. "İyi, sorun yok. Gözüm evraklarda bir detaya takıldı. Ondan duraksadım."

"İyi bakalım." Kısa bir an sessiz kaldı. "Bir şey söyleyeceğim ama terslersen dilini kopartırım. İnsan gibi cevap vereceksin."

İşte bu ciddi bir konuydu. Gözlüğü çıkarıp evrakların üzerine bırakırken sandalyemde dikleştim. "Dinliyorum."

"Akrabalardan birinin Ankara'da bir yeğeni varmış. *Aslıhan'la görüşürler mi* diyorlar. Ben *hayır*dedim ama *sen bir sor* dediler." Oldukça hızlı izah ediyordu. "Cevabım yalan olmasın diye soruyorum yani, *hayır* diyorsun. Değil mi?"

Beni zorlamanın boşa olduğunu bilecek kadar doğurduğu çocuğu tanıyordu. Evlenmemi çok isterdi, biliyordum. Benden küçük kardeşlerim evlenip çocuk sahibi olmuşken ben sadece kariyer peşinde koşuyordum. Ama şanslıydım ki bu konularda baskıcı bir kadın değildi annem. Beni tanıyordu. Kardeşlerim şanslıydı çünkü onları gerçekten seven ruhlarla denk düşmüşlerdi.

Belki de bu ailenin en soğuğu gibi en şanssızı da daima bendim. Mantık, insanı hayatta tutuyordu tutmasına ama aşk denilen şey mantıkla yaşanmıyordu. Bana bu konuda düşen sadece kalp ve hayal kırıklıklarıydı. Ve belli bir yaştan sonra aşk denen şey saçmalıktan öteye geçmiyordu. Bazı insanlar yalnız kalırdı, kabullenmiştim.

"Hayır anne," dedim sakince. "Gönül rahatlığıyla *hayır* diyebilirsin."

"Peki..." dediğinde sesindeki sıkıntıyı duyabiliyordum ama üstelemedi. Hâlimi hatırımı sorduktan sonra telefonu kapattı. İşime odaklandığım anda ise yeniden telefonum çaldı. Bu defa ekranda gördüğüm isimle elektrik çarpmış gibi dikleştim.

Dernekten arıyorlardı.

Hızla cevapladığımda sekreter kısa ve öz bir şekilde bir saat içinde orada olup olamayacağımı sormuştu. Cevabım koşulsuzca evetti. Aceleyle ayaklandım. Diz hizamda biten siyah kalem eteği giydiğim için pişman olduğum dakikalardaydım. Koşmak istiyor ama yapamıyordum. Eşyalarımı alıp hızla okuldan çıktığımda Tuğba da koşarak arabasına gidiyordu. Benimle eş zamanlı bir görüşme için onu da aramış olmalıydılar.

"Seni de mi aradılar?" dedi yüzsüzce.

Arabama soğukkanlılıkla ilerlerken cevabım, "Kes sesini!" oldu. "Benimle muhatap olma, başımı ağrıtıyorsun."

Hâlâ varlığımı kabul etmemesi rahatsız edici olmaktan daha fazla bir noktaya gidiyordu. Yüzüne bakmadan arabama bindim. O öne geçmiş, hızla ilerlemişti. Okuldan çıkarken o önde, ben arkadaydım. Tam köşeyi döneceğimiz an bir dubaya çarparak önüme düşürmesi ve umursamadan yoluna devam etmesi bugün için sabrımı taşıran son damlaydı.

Ani bir şekilde durmak zorunda kaldım. Araçtan inip öfkeyle dubayı yerine bırakıp yeniden arabaya bindiğimde gözümü olabildiğince karartarak gaza bastım. Uzanıp açtığım şarkı da motivasyon için yeterliydi. Yine bir Şebnem Ferah sesiydi.

"Bir kalp kırıldığında
Denizler kurur, toprak küser
Denge kalmaz o dünyada
Her kalp kırıldığında
Bir yerlerde yolculuk başlar
Mavi renkten siyahlığa
Her bir kalp kırıldığında..."

Tuğba'ya yetiştiğimde hızımı daha da arttırdım. Arkamı kontrol ederek yanında ilerlemeye başladım. Bakışları anlık bana döndü. Korkusunu görebiliyordum. Gözlerine bakarak onu sollayıp önüne geçtim ama o aynı karşılığı veremedi. Arkasından büyük bir araç geliyordu. Ben aramızı hızla açarak ilerlerken arabasının içinde direksiyon yumrukladığına emindim.

"Sorunlu!" dedim aynadan arkaya bakarken.

Dakikalar sonra derneğin önüne geldiğimde o da arkamdaydı. Arabalarımızdan aynı anda çıktık. Yüzüne bakmadan ihtişamlı binaya yöneldim. Belki de bu defa yönetici Hanzade Hanım'la tanışırdık. Tuğba hızla önüme geçerek içeri girdiği kapıyı yüzüme kapattığında tepki vermedim. Zaten acınası bir hâlde merdivenleri koşarak çıkarken dahi sakince arkasından ilerledim. Gergindim ama belli etmemeliydim.

Dernek girişinde bekleyen sekreter ikimizi de toplantı salonuna yönlendirdiğinde yine Tuğba'nın önden gitmesine izin verdim. Topukları üzerinde aceleyle koşturuyor ve daha da acınası görünüyordu. Koyu kahve ceketimin uçlarını düzeltip saçlarımı geri savururken çenem dik bir şekilde ilerledim. Dudaklarımı ısırıyor, yumruklarımı sıkıyordum ama dışarıya yansıyan o buz gibi duruşumun ardındaki bu heyecanı kimse fark edemezdi.

Ne için buradaydık? Değerlendirme, mülakat, görüşme?

Toplantı salonuna girdiğimizde uzun masanın en ucunda oturan dört kişi vardı. Aysel Hanım'la buraya ilk geldiğim gün tanışmıştım. Yanında oturan kadın daha önce fotoğrafını gördüğüm dernek yöneticisi Hanzade Hanım'dı. Aralarına yer yer aklar düşen siyah saçlarını zarif bir şekilde toplamış, hâkî yeşili takımıyla oldukça şık ve özenliydi. Çehresi yaş almanın olgunluğunu taşıyor, bakışlarındaki ağırlık hissediliyordu.

Yanında oturan iki erkek ise ilk kez gördüğüm kişilerdi. Tuğba, "Merhaba," diyerek ilerlediğinde arkasına takıldım. Karşılarında iki sandalye vardı, muhtemelen bizim içindi. Olayın ciddiyetini tam olarak o an anladım ve kalbim olduğundan daha büyük bir hızla atmaya başladı. Stresim artıyordu.

"İyi akşamlar," dedim Tuğba'nın yanındaki sandalyeye sessizce otururken. Çantamı bacaklarımın üzerine bırakıp iplerini sıkıca kavradım. Önceden tanıştığım Aysel Hanım'la göz göze geldiğimde hafifçe gülümseyerek başını eğmişti. Aynı şekilde karşılık verdim.

"İyi akşamlar," dedi Hanzade Hanım'ın tok sesi. "Tuğba Hanım'ı zaten tanıyorum," dedi ve bana odaklandı. "Aslıhan Hanım'dı, değil mi?"

Tuğba bu derneğin yöneticiyle bir yemekle denk düşüp projemi kendinin gibi sunduğundan bahsetmişti mecburen. Keyfimi kaçırıyordu çünkü eşi sayesinde eli yüksek yerlere uzanabiliyor, oradaki kişilerle aynı ortamlara dahil olabiliyordu. O yemeğe bile eşi sayesinde gitmiş olmalıydı. Bir kere daha köşeye sıkıştığımı hissediyordum. Projemi aldığını bildikleri hâlde geri atamazlardı çünkü torpili vardı, öndeydi. Tuğba'yı tanıyorlardı, *beni değil.* Onlardan adalet bekleyemezdim.

Hakkım olanı alabilmek için umudum dernek değil sponsor olan şirketti. Dernek'te Tuğba öndeydi ama şirket kısmında ben öne geçmeliydim. Belirleyici olan onlardı.

Ceket altına giydiğim sütlü kahve gömleğimin yakalarını düzelterek yerimde hafifçe doğruldum. "Evet, ben Aslıhan Karakurt."

Hanzade Hanım zarifçe gülümsedi ve yanındaki adamlara döndü. Biri daha gençken diğer oldukça yaşlı bu iki adam da yüksek mevkilerde olmalıydı. Oldukça ciddi görünüyorlardı.

Yaşlı adam, "Ertürk Kızıldağ," diye takdim etti Hanzade Hanım. "Ülkemizin güzide şirketlerinden Ertürkler Grubun yöneticisi. Silah sanayisini başarılı hamleleriyle günümüzden yıllarca öteye götürmüş bir insandır."

Yaşlı adam hafifçe gülümsedi. Seyrek saçları ve soluk çehresi ile zamanın yüzüne dokunmakta acele etmediği, her bir kırışıklığında ağır ağır oyalandığı hissediliyordu. Hafif toplu hâline rağmen çehresinden etrafa yayılan aydınlık bir hava hâkimdi.

Projemize sponsor olacak olan şirket onlardı demek: Ertürkler! Adam başıyla bizi selamladığında aynı şekilde karşılık verdik.

Öncesinde bir görüşme olacağını zaten biliyorduk ama bu kadar hazırlıksız yakalanmayı beklemiyordum. Bu kadar kısa süre içinde karşılarında olmak benim için bir darbe daha demekti.

Hanzade Hanım'ın parmakları Ertürk Bey'in yanındaki adama döndü. "Levent Kızıldağ," diye tanıttı onu da. "Ertürk Bey'in en büyük oğlu ve şirketlerin yönetici yardımcısı."

Bakışlarım Levent dediği adama döndü. Çok yaşlı diyemezdim. Tahmini kırklı yaşlarının sonunda ya da ellilerindeydi. Siyah saçlarında tek bir ak yoktu ve oldukça dinç görünüyordu. Kemerli burnu, biçimli kaşları ve sakalsız, tertemiz bir çehresi vardı. Ona baktığım anda bakışlarımız denk düştü. Babasının aksine garip bir soğukluğu vardı. Bir bana, bir Tuğba'ya bakarken başını ağır ağır eğmişti.

"Projenin sponsoru yani yatırımcısı onlar," dedi Hanzade Hanım. "Aysel size detaylardan bahsetmiştir. Ertürkler her yıl en az bir projemize bağışçı olarak destek olur, ülkenin eğitim faaliyetlerinden kıymetli desteklerini esirgemezler."

Ertürk Bey mahcup bir gülüşle dikleşti. "Faydamız oluyorsa ne mutlu bize."

Gülmüştü Hanzade Hanım. "Her zaman Ertürk Bey." Bakışları bize döndü. "Biliyorsunuz, proje Finlandiya'da prestijli bir üniversite tarafından kabul edildi. Ertürk ve Levent Beylerin de ilgisini çektiği için bu sene her sene olduğundan daha yüklü bir miktarda yatırım yaptılar. Gönül, ikinizi de göndermek ister fakat üniversitenin kontenjanı tek kişilik ve uzun soluklu bir misafirlik olacağı için Ertürkler sadece bir araştırmacıya sponsor olabiliyor. Bu da demek oluyor ki biriniz asil, diğeriniz yedek seçilecek. Şirket, üniversiteye bizim adımıza referans olacak ve seçilen kişi yurt dışında çalışmalarıyla ülkemizi temsil edecek. Bu yüzden takdir edersiniz ki aday belirleme sürecinde çok hassas davranacaklar. İkiniz bugün, tam da bu seçim için buradasınız."

Hanzade Hanım'ın gerekli bilgilendirmeleri yapıp sözü devrettiği Levent Bey koltuğunda hafifçe gerinip takım elbisesini düzeltti. "Proje özeti,"

diyerek parmağı ilk Tuğba'ya döndü. "Anlatır mısınız?"

Tuğba söze girmeden önce kekeledi. "Aile bütünlüğünden yoksun olan çocukları sanat, edebiyat, şiir, tiyatro vb. ile topluma kazandırmak. Sanat temelli eğ-"

"Fazla detaylı," diyerek lafını böldü Levent Bey. Parmağı bana döndü. "Siz *özetler* misiniz?"

"Aile kavramını sanatla birleştirme," dedim kısaca.

Levent Bey'in kaşları havalandı. Küçük bir an kâğıtlara bakıp yeniden bana döndü. "Babanız şehit olmuş," derken ciddiyetini koruyordu.

"Vatan sağ olsun."

"Bu projeyle ilgilenmenizin sebebi bu mu?"

"Sadece şehit çocuklarını değil tüm dezavantajlı gruptaki çocukları kapsıyor. Yani hayır, tek sebebim bu değil."

"Sen?" dedi Tuğba'ya.

Küçük bir an yine tereddüt etti Tuğba. Cevap bulamadığında acizce, "Arkadaşıma katılıyorum," deme yüzsüzlüğünü gösterdi. "Ortak çalıştığımız bir projeydi ve en başından hedefimiz hep buydu."

Zorla yutkundum çünkü elimin tersindeydi. Öfkeme hâkim olabilirdim ama yüz ifademe engel olamıyordum. Dönüp kucağına kusabilirdim.

"Bu projeye daha önceki yıllarda desteklediğim projelerden daha çok önem veriyorum," dedi Ertürk Bey'in ağır sesi. "Normalde seçilecek bursiyerleri derneğin ve Hanzade Hanım'ın fikirlerine bırakırım ama bu defa ben de görüp değerlendirmek ve tanışmak istedim çünkü aile kavramı benim için çok önemlidir. En iyisi olsun istiyorum. Bu sizi biraz zorlayacak ama bu seçim için ikinizi de bir süre gözlemlemeye, birkaç mülakata tabi tutmaya karar verdim."

"Nasıl mülakatlar?" diyen bendim.

"Dil becerisi, hayat görüşü, yaşam tarzı, içeriği özümseme, etkili iletişim, mesleki yetkinlik, öz güven, genel kültür ve proje hâkimiyeti," diye izah etti Ertürk Bey.

Gülmüştü Hanzade Hanım. "Ertürk Bey'in oyu en etkili oydur hanımlar. Yerinizde olsam bu görev için doğru kişi olduğuma onu ikna etmenin yolunu arardım."

Herkes güldü. Ben gülemedim. Ne yapabilirdim ki? Buz gibi durmak dışında bir şey yapamazdım. Eğilemez, bükülemezdim. Hakkımla savaşabilirdim sadece ama onun torpili öyle büyük bir noktadaydı ki ilk

defa korkuyordum. Tuğba gibi sırnaşamazdım, Bakanlıktan daha üstün bir torpil sunamazdım.

Aslında istesem yaptırabilirdim. Kardeşim Murathan'ın da görev hassasiyeti sebebiyle yüksek yerlerde tanıdıkları olduğuna emindim ama onu böyle bir şeye dahil edemezdim. Adı torpille anılırsa askeriyedeki itibarı zedelenebilirdi. Babam gibi işine, şerefine, üniformasına aşkla bağlıydı, bunu ona yapamazdım. İşi gereği her şeyi zaten gizliydi ve buna dahil olamazdı. Böyle bir şeyi ben de ondan istemez, hakkım olanı Tuğba'nın aksine kendi emeklerimle almak için elimden geleni yapardım.

Bu uğurda elimdeki tek şey bilgimdi. Çantanın kulplarını daha sıkı kavradım. Avuçlarımın soğukluğuna rağmen terlediğini hissediyordum.

Ertürk Bey derin bir nefes verdi. "Tuğba Hanım, dosyanıza bakıyorum da oldukça aktif bir geçmişiniz var. Referanslarınız sağlam. Ama beni en çok etkileyen detay katıldığınız yardım müzayedesi oldu. Gelirin kimsesiz çocuklara bağışlandığı bir müzayedede bulunmuşsunuz, hatta büyük bir derneğin bünyesinde gerçekleşen bu müzayedenin gönüllü koordinatörlüğünü üstlenmişsiniz." Oğlu Levent Bey'e döndü. "Birkaç ay önce yapılmıştı bu müzayede hatırlıyor musun? Antika ürünler açık attırmadaydı. Davet edilmiş ama bir başka program sebebiyle katılamamıştık."

Levent Bey başını ağır ağır sallarken göğsüm sıkıştı. Öne geçiyordu Tuğba. Asla kimsesiz çocuklara yardım edecek biri değildi. Birkaç ay öncesi denildiğine göre bunu projede öne geçip göz boyamak için bile olabilirdi.

Ertürk Bey yeniden Tuğba'ya döndü. "Böyle önemli bir etkinlikte inisiyatif alarak süreci yönetmeniz çok etkileyici. Tebrik ederim."

Gülmüştü Tuğba. "Söz konusu dernekle eşim sayesinde bir gönül bağımız mevcut, tüm emek de onların aslında. Ben sadece müzayede düzenleyeceklerini duyduğumda büyük bir memnuniyetle sürecin organizasyonunda gönüllü oldum."

Eşini ve onu bu gerginlikle boğabilirdim. Elinin kolunun olmadığı yer yoktu. Kusmak üzereydim çünkü yenilmeye başladığımı hissediyordum. Tuğba'yı direkt eleyemediklerinin farkındaydım ve beni buraya çağırmalarının nedenin bir nebze de olsa bu işi ona kaptırmamak olduğunu hissediyordum. Bunu en çok Aysel Hanım'ın gözlerinde görebiliyordum.

Şu an dikkatle bana bakıyor, parmakları arasındaki kalemi hızla çeviriyordu.

Düşünceler beni bir girdap gibi boğmaya başlıyordu. Hayır, şimdi kaybedemezdim.

Ertürk Bey'in Tuğba'ya dönük, "Harika," diyen sesiyle dikkatimi yeniden toparladım. "Benden bir artı puanı şimdiden aldınız."

Dişlerimi sıkarak ifadesizliğimi korumaya çalıştım. Gerginlik mideme taş gibi oturmuştu. Bunun olacağını biliyor gibiydi Tuğba. Önceden tüm hazırlıklarını yapmış gibi sakindi. Nezaketle gülümsedi.

Ertürk Bey'in bakışları bizdeydi. Birkaç dakika sessizce ikimizle de göz teması kurdu. "Her şeyden önemlisi hanımlar, bu temelinde aile birliği olan bir proje," dedi kendinden emin bir sakinlikle. "Açıkçası toplumların özü sayılan bu prestijli kavramı yurt dışında en iyi şekilde yansıtacaksak bursiyerimizin de bu konuda donanımlı bir rol model olmasını isterim." Gözleri ikimiz arasında gidip geliyordu.

"Ben evliyim zaten," dedi Tuğba anında, çok matah bir şeymiş gibi. "Aile birliğinden kasıt buysa eğer," diye ekledi.

Ertürk Bey'in gülüşü büyüdü. "Bu çok iyi Tuğba Hanım. Evet, kastettiğim bir nevi buydu. O zaman sizi ve yaşam tarzınızı gözlemleyeceğimiz süreçte eşinizle de tanışmak isterim. Aile değerlerinizin bütünlüğü ve uyumuna şahit olmak yurt dışı temsil sürecimize katkı sağlayacaktır." Gülüşü büyüdü. "Yardım müzayedesine ek olarak bu da sizin için olumlu bir izlenim sebebi, tebrik ederim. Açık konuşmam gerekirse bu, benim nezdimdeki en kritik özel kriter. Değerlendirmenin diğer maddeleri şimdilik gizli kalacak; ölçütlerimizin neler olduğunu, belirleyici hassas unsurları bu süreci bizzat yaşayarak göreceksiniz." Güldü. "Ben yaşlı ve eski kafalı bir adamım ve benim için geleneksel değerler her zaman teknik becerilerden önce gelir."

Olduğum yerde avazım çıktığı kadar bağırabilirdim ama gerginlikle yutkunmak dışında bir şey yapamadım. Kaybedemezdim, bu yüzden asla kaybedemezdim! Evren başımın üzerinde dönüyor, ben olduğum yerde sayıyor gibiydim. Hırsla yanıyordu her zerrem. Tuğba'ya bu yüzden kaybedemezdim. Asla bunu kabullenemezdim.

Kirpiğin kaşına değsin Aslıhan, dedi zihnimdeki babam. S*akin ol Aslıhan kız, asi kız.*

Olamadım.

Ve ne olduysa o an oldu.

"Ben de evliyim," cümlesi dudaklarımdan döküldükten sonra kulağıma değdi.

Öyle ki ne dediğimi idrak etmem birkaç saniye sürmüştü. Tüm gözler bana döndüğünde başımdan aşağıya dökülen kaynar suların sebebi bendim. Ama olmadı, yutamadım. Şayet onları etkilemenin yolu buysa başka bir çıkış yolu göremiyordum. Bu dernekten bu gece kaybederek çıkamazdım. Çünkü biliyordum, bugün gözlerinde kaybedersem bu yarışa bir sıfır geride başlayacaktım.

Tuğba bile bu cümlemle dönmüş hayretle bana bakıyordu. "Pardon?" dedi karşımızdaki kişilere aldırmadan.

Dönüp ona bakmadım. Çenem dikken çantamın kulplarını öyle sıkı tutuyordum ki, elimle bütünleşeceklerdi. Bakışlarım Ertürk ve Levent Beylerdeydi.

"Öyle mi?" dedi Levent Bey. Önündeki kâğıtlara baktı. "Burada medeni durumunuz için *bekâr*yazıyor."

"*Evlilik sürecindeyim* demek daha doğru olacaktı, özür dilerim. Nikâh için gerekli işlemleri başlattık, tarih belirlemek için sürecin tamamlanmasını bekliyoruz." Oldukça profesyonel bir şekilde gülümsedim. "Heyecanımı mazur görün. Süreç biraz stresli."

Ertürk Bey'in gülüşü büyüdü. "Düğün yakın o zaman."

Annem daima *senin o dilini koparırım* derdi. Şu an gelip gerçekten bunu yapmasını diledim. "Tabi," dedim aynı tebessümümle. "Dilerseniz size de davetiye göndermek isterim. Madem aile birliği sizin için bu kadar önemli kendi aile birliğimi kurduğum anda orada olmanız benim de haneme ek puanla dönecektir diye düşünüyorum." Gülüşüm büyüdü, kendimce şaka yapmaya çalışıyordum. Dışım gülüyorken içimde muazzam bir kaos vardı. Öyle ki mantık bile boğazımı sıkıyordu.

Bu mantıksız Aslıhan, kendine gel!

Çok geçti. Kendimden emin şekilde yaptığım davet Ertürk Bey'in şekilde hoşuna gitmiş olmalıydı ki keyifle bir kahkaha attı. "Kesinlikle orada olacağız," dedi parmağını bana doğru sallayarak. İfadesi babacan bir hâl aldı. "Ama davetiyeyi bana eşinle beraber sen getireceksin, söz mü?"

Ne güzel. Ben de eşimle tanışmak isterdim mesela ama yoktu!

Çenen çekilsin Aslıhan!

"Söz..." dedim çaresizce. "Ben de sizi kesinlikle düğünümde görmek isterim."

"Söz," dedi o da ama bundan oldukça mutluydu. Bir insan başkası evleniyor diye neden bu kadar mutlu olurdu?

Düğünün yok Aslıhan, senin düğünün yok!

Anı kurtarmak adına sadece gülümsedim. Acının buruk tebessümü tam olarak buydu.

"İkinizin de eşleriyle tanışmak, aile hayatınızı daha yakından görüp gözlememek isterim." Sıcaktı Ertürk Bey'in gülüşü. "Bu yaşlı adamın kusuruna bakmayın. Biraz pimpirikli, dediğim gibi de eski kafalıyımdır. Hatta siz gençler buna ne diyorsunuz... Hah, geri kafalı."

"*Eski toprak* daha uygun olur," dedim. Kibar olmaya çalışırken ilk defa bu kadar zorlanıyordum. Midem kasılıyor, yoğun stresten başım dönüyordu.

Babacan bir gülüş daha sundu. "Projemiz için en iyisi olsun istiyorum, beni anlıyorsunuz değil mi?"

İkimiz de aynı anda mırıldandık. "Anlıyoruz..."

Göz ucuyla Tuğba'ya baktığımda bana *yok artık* der gibi bakıyordu. Özel hayatıma dair sayısız dedikodu yaymış, hiçbirinde doğruyu tutturamamıştı o yüzden sessiz kalmak zorundaydı. Söylediklerimi yalanlarsa benim de elimin armut toplamayacağını biliyordu. Birbirimize göz ucuyla bakıp önümüze döndük. Bakanlıktaki kocasını da an itibariyle dövmek istiyordum! Her şey onun yüzündendi.

"Sizi projeye uygunluk noktasında belirlediğimiz tüm kriterler için değerlendirip bu projenin liderini en kusursuz hâliyle seçmek boynumun borcu," dedi Ertürk Bey. "En yakın zamanda bir daha görüşeceğiz, emin olun." Bana odaklandı. "Haberlerini bekliyorum."

Çaresizce tebessüm ettim.

Yine vakur bir şekilde göz kırptı. "Bunu bir çeşit ön görüşme kabul edin, şimdilik ikiniz de benden onay aldınız. Bakalım ilerleyen günlerde kim öne geçecek?" Yanındaki oğluna döndü. "Levent, sen ne düşünüyorsun?"

Levent Bey'in bakışlarını üzerimde hissediyordum. Gözlerimiz denk düştüğünde ela ile karışık açık kahve gözleri hafifçe kısıldı. "Şu anlık nötrüm," dedi beni anlamsızca uzun uzun inceledikten sonra. "İki bursiyeri de gözlemledikçe karar vereceğim ve oyumu ona göre kullanacağım."

Gömleğimin yakalarını genişletmek zorunda kaldım çünkü stresten bayılacak gibiydim. Herkes ayağa kalktığında biz de ayaklandık. Her birine aynı mesafeli gülüşümü sundum. Odadan çıktığım an ise koştuğum ilk yer lavabo oldu. Dakikalardır yaşadığım tüm gerginliğin etkisiyle içimde ne var kusarken elim başım da canım da burnumdaydı.

Çünkü ne bir eş vardı ne de bir evlilik hazırlığı.

5.BÖLÜM

"İbrahim
içimdeki putları devir
elindeki baltayla
kırılan putların yerine
yenilerini koyan kim
Güneş buzdan evimi yıktı
koca buzlar düştü
putların boyunları kırıldı
İbrahim
güneşi evime sokan kim..."
**ASAF HALET ÇELEBİ*

⚜

Yazısız yasa beş;

Bir kurt ve kartal karşı karşıya geldiğinde gece ve gündüz birbirine karışır.

Kurt eğilmez, kaderi izler, dişleri geceyi ve kanı tanır. Kartal diz çökmez, kaderi parçalar, kanatları güneşi ve şimşekleri tanır. Ve savaş kaçınılmaz olduğunda biri yerde biri gökte kazanır.

Ve kazandıkları zaferin bedelini ikisi de göğsünde taşır.

⚜

Emir Can İğrek-
Silahım yok

♾***10.10-***
Hiçlikten doğmak.
Kader sana dokunmaz,
Seni kendine çağırır.
Bir eşik atlatır,
İki kişilik kapı açtırır.
♾

Hayırlı ramazanlar hamsi kuşlarıuı ❤

Yorum ve beğenilerinizi eksik etmeyin. Sizi seviyorummmm 😘

⚡

Bir yerde okumuştum. *Yalan* için, *kapana kısılan bir yılanın bedeninden sıyırarak yere bıraktığı deri* tabiri kullanılıyordu.

Yalan.

Karala, çiz üstünü, at çöpe, buruştur ve yırt o sayfayı.

Yalan, yılanın dilindeki çatallı zehirdi. Ve bir kere yayılmaya başladığında asla geri dönüşü olmuyordu. Elim boğazımdayken içimde ne varsa önüne eğildiğim klozete kusmaya devam ettim. Midem ilk defe kendimi de almıyordu. Dakikalar önce söylediklerimi sindiremiyordum. Belli etmemeye çalışıyordum ama son zamanlarda yaşadığım stres mideme taş gibi oturmuştu ve bu, her şeyi patlatan son darbeydi.

Lavabonun kapısının açılma sesini duyduğumda elimi dudaklarıma kapatıp öğürtülerimi yutmaya çalıştım. Saniyeler içindeyse Tuğba'nın sesini duydum.

"Oradasın, biliyorum. Benden saklanacak mısınız Aslıhan Hoca'm? Hiç sizlik değil."

Tabi ki saklanmayacaktım. Hızla ayağa kalkarken dudaklarımı avuç içimle silmeye çalıştım ama ellerim titriyordu. Sanılan kadar güçlü değildim. Sert duran her şeyin güçlü olduğu sanılıyordu ama bu da yalandı.

Saçlarımı geri savurdum ve ifademi toplamaya çalıştım. Titreyen parmaklarım mide bulantım ve kusmam yüzünden göz altımda toplanan ıslaklıkları silmeye çalışıyordu.

Aniden kapıyı açıp dışarı çıktığımda Tuğba lavaboların önündeydi ve ellerini yıkıyordu. Aynadaki aksini görebiliyordum. Dudaklarında keyifli bir gülüş vardı. Hiçbir şey söylemeden yanındaki musluğa ilerledim ve suyu açtım. Ellerimin titremesine hâkim olmaya çalışıyordum. Onları suyun içine saklayarak bunu yok etmeye çalıştım.

"Yalan söyledin," dedi hiç sakınmadan. Ağırdı sesi. "Adım gibi eminim, yalan söyledin. Biliyorum, hayatında hiç kimse yok."

Çenemi dikleştirip yüzümde tek bir mimik oynamazken aynadan ona bakmaya çalıştım. "Özel hayatımı da mı kamerayla izliyorsun, hayırdır?"

Güldü. "Seni sandığından daha iyi tanıyorum."

"Demek ki notlarında eksik var. Daha sıkı çalış." Yandan peçete alıp ellerimi kuruladım. Hızla buradan gitmek dışında bir şey istemiyordum. Aynaya bakmadım, yapamadım. Kendimi görmek istemediğim bir andı.

Keyifli gülüşü büyüdü. "Bana *yalancısın* diyordun ama bakıyorum ki benden daha acınası durumdasın."

Haklıydı. Can sıkıcı olan nokta burada başlıyordu. Belki de dışarı çıkıp yönetime bunun bir yalan olduğunu söyleyerek geri çekilmeliydim. Dünyanın hatta evrenin en yersiz ve saçma yalanıydı. Evlenemezdim! Onlara *eşim* diye birini gösteremezdim. Yoktu hiç kimse. Ne yapacaktım? Hırslandığım anlarda yapabileceklerimin sınırı yoktu ama bu kadarını ben de beklemiyordum.

Çıldırdın mı Aslıhan? diye geçirdim içimden, *bu senin tüm kişiliğine ve inandığın değerlere ters bir çıkış yolu...*

Ne yapacaktım?

Dön, dedi mantığım. *Geri dön ve gerçeği söyle. Bu yanlış Aslıhan, bu sen değilsin!*

Hırsım bileklerime sarılırken mantık kolumdan çekiyordu. O an için dik durmaya çalıştım. "İnan yalan konusunda sana yetişemem."

Hâlâ keyifliydi çünkü bunun bir yalan olduğuna, kaybedeceğime emindi. "Düğün davetiyeni bana da getirecek misin? Eşinle tanışmayı çok isterim."

Göz devirerek geriledim. Cevap verme tenezzülünde bile bulunmayacaktım. Arkamı dönüp kapıya ilerledim ama elimin kapı kolunda kalmasına neden olan şey söylediği son cümleydi. Niyetim doğru olanı

yapıp bu saçmalıktan çok geç olmadan dönmek, buradan çıkarak derneğe gerçeği söylemekti. Ta ki son cümlesini duyana kadar.

"Gerçekten evleniyorsan hayırlı olsun," dedi Tuğba. "Ama dikkat et, iyi araştır. Bu defa da *evli*çıkmasın."

Dünya durdu.

Evet, durdu.

Evren küçük bir an için dönmeyi bıraktı ve başımın üzerine yıkıldı. Bedenime sayısız kıymığın batması için yeterli bir cümleydi. Öfkemin tüm zerremde kaynaması için de yeterliydi. Daha az önce iki düşman olan mantığımla hırsım aynı noktada birleşip bir yumru misali boğazıma çöreklendi. Bakışlarım ona döndüğünde beni ilk defa gerçekten yaralayabilmiş olmanın verdiği keyifle karşıma dikilmişti.

Beni tutabilecek artık hiçbir sınır çizgisi yoktu. Öfke gözlerimi karartırken kırgınlık her histen daha ağırdı. Gözüme inan sis perdesiyle yönümü tamamen ona çevirdim. Kazanmak ya da kaybetmenin öneminin olmadığı, tüm duyguların sıfırlandığı bir andı. Onu parçalayabilirdim ama yapamadım. Tek bir cümle tokat gibi yüzüme inerken olduğum yerde öylece kaldım.

"Ne dedin sen?" diyebildim sadece. "Tekrar söyle."

Gülüşü hafifçe soldu. İfademde her ne gördüyse korkmuş, olayın ciddiyetini anlamış olmalıydı. Yutkunarak bir adım geriledi. "Yalan mı?" dedi dik dik. "Yozgat'ta tüm öğretmenler biliyordu eski okulundan neden geldiğini."

Vahşileşebilir, onu en sonunda sağlam bir şekilde dövebilirdim. İstediğim sadece buydu. Sözleri gerçekten en derinden yaralamasa gözümü kırpmadan yapardım bunu. Lakin öfke harekete geçirirken kırgınlık kolu kanadı kırıyordu. Birbirine kenetlediğim dişlerim yüzünden çenem titrerken yumruklarımı sıktım. Dışarıdan yükselen sesler bizi değerlendirecek dernek ve şirket yöneticilerine aitti. Ses yakınlığından anlıyordum ki bize yakın noktada gülerek bir şeyler tartışıyorlardı.

"Aslıhan Karakurt'u sevdim. Cesur, net ve dürüst," dediğini duydum Ertürk Bey'in. "Levent, sen?"

"Şu anlık izleyelim derim." Cevabı derinden geldi. "Eş konusu açıldığında Tuğba Hanım'la aralarında sessiz bir gerilim yaşandı gibi. Bize karşı yeterince net mi hâlâ emin değilim. Gözlemleyelim."

Bu cümlelerin ardından mantığımı silip attım. Zorla yutkunurken tırnaklarımı Tuğba'nın boğazına geçirmemek için savaş versem de bu işi bu

noktadan döndürecek değildim. Şeytanla aynı masaya oturmam gerekse bile kazanacaktım. Hele bugünden, bu laftan sonra beni hiçbir kuvvet geri döndüremezdi.

"Devam et Tuğba," dedim buz gibi bir tonla. "Beni öfkelendirmeye devam et. Devam et ki; daha da bileneyim, daha da hırslanayım, tamam mı? Tüm gücünle beni kışkırtmaya devam et!"

Benden korkuyordu. Bakışlarından ve gerileyişinden belliydi. Üzerine atlamamak için hızla arkamı dönüp dışarı çıkarken her zerrem titriyordu. Köşeyi döndüğüm anda bedenim bir başka bedene çarpmış, küçük bir an sendelemiştim. Karşımda Levent Kızıldağ vardı. Bakışlarında garip bir donukluk varken sesi kibardı.

"Özür dilerim, iyi misiniz?"

Titrememi dizginlemeye çalıştım. Gözlerimi kaçırarak başımı salladım. "İyiyim, asıl ben özür dilerim."

Gözlerinde dakikalardır süregelen şüpheli bakış vardı. Normalde bakışlarımı kaçırmak âdetim olmasa da bu kez göz göze gelecek durumda değildim. Minik bir baş selamıyla yanından geçtim. Hızla buradan çıkmaktan başka bir şey istemiyordum. Nefes alamıyordum, midem yanıyor, tüm hisler kaynıyordu.

"Aslıhan Hanım," dedi aniden. Durup ona döndüğümde o dikkatli bakışları küçük bir an sıkıca çantamın askısını kavrayan elimde oyalanmış, yeniden gözlerime odaklanmıştı. "Evlilik hazırlığınızda her şey yolunda mı? Yüzük takmıyorsunuz."

İşte bunu beklemiyordum. Zaten son bir saattir olan hiçbir şeyi beklemiyordum. Ne az önce duyduğum lafları ne de görüşme esnasında dile getirilen değerlendirme sürecindeki puanlama dışı öznel kriterleri ne de kendi yalanımı...

Dört bir yandan kuşatılmış, kapana kısılmış gibiydim. Bakışlarındaki dikkat tedirgin olmam için yeterliydi. Söylediğim şeyden şüphelendiğini babasına saf ettiği *şimdilik gözlemleyelim* cümlesinden anlayabiliyordum. Siyah saçlarının arasına düşen birkaç ak vardı ve yaşına rağmen karizmatik bir adamdı. Sadece dik bakışı huzursuz ediyordu.

Zorla yutkunurken, "Kaybettim," dedim. "Yenisini alacağız."

Aynı dikkatiyle bakarken sadece başını salladı.

Ve hayır, bu iş bu noktadan asla dönmezdi, dönmeyecekti! Hızla önüme dönüp ilerlerken topuklarımın üzerinde dik durmaya çalışıyordum. Dernekten çıkıp merdivenleri inerken de öyleydim. Arabama binip

dernekten uzaklaşana kadar sakinliğimi korumaya çalıştım ama bir nebze uzaklaştığım anda her şey yerle bir oldu.

Arabayı hızla sağa çektim. Nefesim göğüs kafesime battı, titreyen elim kalbimin üzerinde öylece kaldı. Gözlerimin önü bulanıyordu. Hırsım pek çok şeye neden olmuştu ama bu denli iliklerime denli işlemesi ilkti. Arabanın içine sığamadığımı hissettiğimde hızla dışarı çıkıp topuklularım üzerinde sabit durmaya çalıştım.

Yalan söylemiştim.

Yalan söylemiştim!

Oysa sözüm vardı kendime. Hangi durumda ve koşulda olursam olayım bunu asla yapmayacaktım. Bana yaptıkları gibi kendimi kandırmayacaktım. Elim göğsümde derin bir nefes alarak toparlanmaya çalıştım. Yalan söylemekle kalmayıp bir de kendimi asla kabul edemeyeceğim bir duruma düşürmüştüm. Midem yanıyordu.

Her şeyden öte batan Tuğba'nın sarf ettiği sözlerdi. Bu bir zaferse şayet, kutlayabilirdi. Çünkü beni öfkelendirmek kolaydı çünkü ama kırmak kolay değildi.

Kırılmıştım, hem de anlamsızca.

Bir elimle arabadan destek alırken diğeri kalbimin üzerinde kalmaya devam etti. Derin nefesler almayı denedim. Hava almak bile titreyişime engel olamadı. Bu kini yutmazsam Tuğba'nın kapısına gidip evini ateşe verebilirdim. Söylediklerinin aksine yıllarca kendimi bir canavar olmadığıma ikna etmeye çalışıyordum ama şu an beni dönüştürdüğü şey bir canavardı.

Çenem titriyor, gözlerim yanıyor, sıktığım dişlerim ağrıyordu. Vazgeçebilirdim, ama artık imkânsızdı. Tamamen bir canavara dönüşeceğimi bilsem bile bu projeyi ona yem etmeyecektim. Yalan söylemem gerekirse söyleyecek, gerekirse söyledikleri gibi birine dönüşecektim.

Gömleğimin bir düğmesini açmaya çalıştığımda yapamadım. Titriyordu parmaklarım. Öfkeyle yakamı çektiğimde iki düğme kopmuş, yakam açılmıştı. *Dağılan bendim, yakam değil.*

Arabamı arkamda bırakıp insanların içine karışmaktan başka bir şey yapamadım. Bu kırgınlığı başka türlü yutamazdım. Titreyen ellerim çantamdan eski müzik çalarımı çıkarmış, hızla kulaklıklarımı takmıştım. Susturmalıydım her şeyi.

Silahım yok, sigaram var diyordu şarkı.

Bir süredir savaştığım her şeyin yerle bir olması için yeterliydi. Bir markete girip nicedir elimi sürmemek için direndiğim şeyi ezdim ve bir paket sigara aldım. Tunalı Hilmi denen sokaktan geçtim, ıssız kaldırımlarda ilerledim, yağmur başladı. Islandım ama bundan kaçmadan yağmurun altında sessizce yürüdüm.

Yeniden arabama binsem de eve gidemedim. Yağmura rağmen bir parkta durdum. Seymenler Parkı yazıyordu tabelada. Botanik kadar neşeli değil, en az ben kadar yalnızdı. O an için kendimi buraya ait hissetmiştim.

Issız, yalnız ve soğuk.

Yağmur hâlâ devam ederken arabamdan inmiş, durmadan ilerlemiştim. Parka girip bir banka sessizce çöktüm. Elimde çakmak, dudaklarımda sigara, bakışlarım boşlukta kaldı. Biliyordum, söylediğim yalan kadar Tuğba'nın sözleri de sebepti bu hâlime. Oysa her darbeye kendimi hazırladığımı sanıyordum.

Geçmemiş miydi o iz? Hâlâ orada mıydı?

Başımın üzerinden şiddetle boşalan yağmura rağmen çakmağı yakıp sigarayı ateşlemeye çalıştım, olmadı. Yağmur sigarayı küle, çakmağı göle çevirdi. İnatla denedim, inatla! Ne yağmur durdu ne de sigara yandı. Bu da öfkelenmem için yeterliydi. Her şeye rağmen yanmalıydı o sigara. Suyla sönecekse o zaman neden en güçlü şeyin ateş olduğu söyleniyordu? Ateş güç falan değildi, acizlikti.

Tıpkı gözyaşı gibi.

O da öfke ateşini söndürüyor, kırgınlığı ortaya çıkarıyordu.

Yanağıma doğru süzülen yaşları yağmurun saklayacağından emin olduğumda düşmelerine izin verdim. Sigara titreyen dudaklarımda kalırken çakmak tutan elim kucağıma düştü. Sırılsıklam olmuş bir hâlde kaldım. Yanmadı çakmak, yakamadım sigarayı ve orada, yalnız bir parkın ortasında büyük bir kırgınlıkla kaldım.

Genzim kavruldu, iki yaştan fazlası akmadı. *Belki de aktı, yağmur benden bile sakladı.* Çenemi sıkıyor, boğazımdaki yumruğu yutmayı deniyordum. Kalbimdeki bıçak gerçekten hâlâ orada mıydı?

Herkes, *yalnızlığı hak ediyorsun* diyordu ama kimse *neden yalnızsın?* demiyordu. Kırgınlıklarım batıyordu, nasıl yaşayacaktım? Kim kalbimin ortasında toparlanmamış can kırıklarıyla yaşayabilirdi ki? Cam değil, can kırıklıklarım vardı benimde.

Islak sigarada titreyen dudaklarımdan kucağıma düştü. Yağmura rağmen paketten yenisini alıp yeniden inatla yakmayı denedim.

Art arda, art arda.

Yan Aslıhan, yok ol Aslıhan, niye varsın Aslıhan? Silahın da sigaran da yok Aslıhan.

Bir sigara daha dudaklarımda ıslandı, yanmadı. Elbiselerimin ağırlığı omuzlarıma çökerken yağmur öyle şiddetlenmişti ki, gözlerimi bile açamıyordum. Ve yeniden bir sigara daha dudaklarımda ezilip yağmur yüzünden kucağıma düştü. Titreyen elim dudaklarıma bir ıslak sigara daha tutuşturdu.

Zihnim geçmişte kaldı. Âşık olduğumdan değildi tüm bunlar, geçmişte kapanmıştı her şey. Acının nedeni üzerine saplanan hayali bıçak ve bunun beklenmedik anda gelmesiydi. Bu kadar acı veriyorsa demek ki hâlâ bıçak oradaydı. Titreyen elimi hafifçe kaldırıp yüzük parmağıma baktım. Dakikalar önce sorulan *neden yüzük takmıyorsun* cümlesi de kırgınlığıma kırgınlık ekledi.

Yıllardır hiçbir parmağıma yüzük takmazdım. Buna her hangi bir normal yüzükte dahildi.

Bir zamanlar ben de denemiştim âşık olmayı ve sevmeyi. *Seni olduğun gibi seven kalbe yerleş* derdi babam. Orayı bulduğumu sandığım zamanlardı. Güvenmiştim, hataydı. Mesleğimin ilk yıllarında, Yozgat'ın en tenha köyündeydim. Aynı okulda denk düşmüştük onunla. *Peşimden koştu* diyemezdim ama özenle işlemişti beni ona getirecek yolları. Şiirler, ince jestler, tatlı gülüşler, hediyeler ve nazik dokunuşlar. Benim gibi, ruhu bu dünyaya ait değil sandım. Öyle görmemi istediği için beni inandırmayı başardı. Oysa her zerresiyle bu çağa aitmiş.

Bilmiyordum.

Lise zamanlarında yaşadığım hayal kırıklığından sonra daha üstü gelmez sanmıştım.

Bilmiyordum.

Geleceği bilmiyordum.

Onun evli olduğunu bilmiyordum.

Karısı okula gelip öğretmenler odasının ortasında hamile haliyle karşıma dikilince gerçekle yüzleşmek zorunda kalmıştım. Yüzüme fırlattığı yüzük ayaklarımın dibine düştüğünde içimde her şeye dair kalan son umut da paramparça olmuştu. Evli bir adamla bilerek birlikte olduğumu düşünmüştü herkes, değildim. Kalbim kırılmıştı, ben sandıkları gibi biri asla değildim.

Bilmiyordum.

Dünyanın başına yıkılması bir ansa, benim dünyam o an yıkılmıştı.

Sigaraya başladığım günler de o zamanlardı. Yok olmak isteğiyle yandığınızda küllere bakmak iyi geliyordu. Görev yerimi değiştirip Yozgat merkeze gelmek zorunda kalmış, ondan olabildiğince kaçmıştım. Yaptığı tek bir açıklama yoktu, olamazdı da. Unutuldu, orada kaldı sanıyordum çünkü benim için zihnimden silmek istediğim en acı andı. Kendimden öyle utanmıştım ki, bundan kız kardeşim Gülhan'a bile bahsedememiştim. *Ayrıldık işte* deyip geçiştirmiştim.

Demek Tuğba'nın arkamdan anlattığı dedikodularda bu da vardı. Hiçbir zaman insanların hakkımda söylediklerini ve fikirlerini umursamamıştım, mesele o değildi. Mesele hayatım boyunca maruz kaldığım bu histi: haksızlık!

Aklıma düşen yine babamın sesiydi.

Güçlün olanın başına hayat daha çok vurur kızım. Bu kadar güçlü olma. Bazen yıkıl, ağla.

Bakışlarım boşlukta, sigara dudağımda, yağmur etrafımda kaldı. Güçlü olmayı öğretmemişlerdi ki, güçsüzlüğü nasıl öğrenecektim? Böyle doğmuş ve bu ruhla yaşamıştım. Kimdi güçlü ve güçsüzü ayıran? Kıstas neydi? Elim usulca kalbimi teselli etmeyi denedi. Bir bebek sever gibi göğsüme dokunarak kendi yalnızlığımı sevmeyi denedim.

Kırılma Aslıhan, kırılma.

Yağmur şiddetini azaltana kadar kalkamadım ayağa. Beklenmedik bir anda gelen darbe buzu toza çevirmeye yetiyordu. Üst üste gelmiş gibiydi her şey: dernek, proje, kırgınlık, kendimden verdiğim tavizler, kaçak dövüş ve saklandığım birçok şey. Her zamanki gibi sadece oturdum ve bekledim. Kirpiklerimden süzülen yağmur damlalarını saydım. Tüm kırgınlık, hırs ve yalnızlığımın ortasında kaldım ve yağmurun tüm bu hislerden beni arındıracağına inandım.

Yağmurlar yağsın yüreğime diye bekledim.

Zaman akacak, kıpırdamadan durduğumda acı hafifleyecekti. Öyle olmalıydı.

Ama aniden bedenime değen yağmur damlaları durdu. Önümde bir çift siyah postal dururken ben hariç etrafıma hâlâ yağmur yağıyordu. Dudaklarım arasında ıslak bir sigara varken bakışlarım kısa bir an önümde beliren ayakkabılarda oyalandı, en sonunda usulca önümde dikilen bedene çevirdim gözlerimi.

Ve onu gördüm.

Güntekin Agâh'ı.

Elinde tuttuğu gri şemsiyeyi bana uzatmış, yağmurla arama girerken kendi yağmur altında kalmıştı. Gökten şiddetle boşalan damlalar saçlarını ıslatırken ifadesizce bakıyordu bana. Beklemiyordum. Zaten dedim ya ben bugün yaşanan hiçbir şeyi beklemiyordum.

Tek kelime edecek hâlim olmadığından sadece yüzüne bakmakla yetindim. Yine hızını alamayıp konuşur sanmıştım ama bu defa sessizdi. Sadece bakıyor, anlamaya çalışıyordu. Bakışları küçük bir an gözlerimde oyalandıktan sonra dudaklarımdan düşmesine ramak kalan ıslak sigaraya takıldı.

"Sen sigara mı içiyordun?" dedi boğuk sesi.

Cevap vermedim. Bakışlarımı yeniden önüme eğerken sigarayı dudaklarımdan alıp yanıma bıraktım. Sakindim çünkü öfke yoktu içimde, sadece kırgındım. Her şey bir tesadüf düzleminde akıyorsa şu an burada olması da buna dahil miydi? Bakışlarım elindeki poşete takıldı. İçinde birkaç tane şeftalili soğuk çay ve su vardı.

"Her neyse," dedi hızla. "Seni takip ettiğimi falan düşünme. Derdimi unutayım diye içmeye geliyorum burada bile seni görüyorum. Şaka gibi." Bakışlarımı ona kaldırdığımda durumu çözmeye çalışır gibi gezindi çehremde gözleri. Bir şeyler söyleyecek oldu ama her ne gördüyse cümlesinin gerisini yuttu. "İyi misin sen?"

Hafifçe burnumu çektim. "Benden nefret etmen gerekmiyor mu? Neden soruyorsun?"

"Senin aksine insanlardan o kadar kolay nefret etmem Karakurtçuk."

Sessizce başımı salladım. "Ne güzel," diyebildim yorgunlukla. Gözlerine değil, elindeki poşete baktım yeniden. Yağmur daha da şiddetlenmiş gibiydi. "Soğuk çaya *içki* mi diyorsun Güntekin Agâh?"

"Canım sıkkın," dedi en net şekilde. "Bence sebebini biliyorsun. Ve ben bir kere içmeye başlarsam asla durmam. Hele bu can sıkıntısıyla asla duramam. Mecbur bununla kendimi frenleyeceğim yoksa önümde ne kadar kaldığını bilmediğim meslek günlerimde uçmak yerine ayyaş olarak gezmem gerekir."

"Genelde Botanik'e gitmiyor musun?" dedim. "Efendi amca *hep buraya gelir* dedi.

"İçeceksem buraya gelirim. Efendi amcanın yanında içemem." Sadece elindeki soğuk çaylara baktığımı gördüğünde açıklama gereksinimi hissetti. "Buna son anda karar verdim, sorgulama." Duraksadı. "Her neyse," dedi ağzının içinde. "Gelmeyecektim yanına hatta seni gördüğüm an kaçacaktım

ama Murathan'ın hatırına ve insanlık namına buradayım. Bu park gündüzleri iyidir ama gecenin bu saatinde biraz tehlikeli ve ıssız olabilir. Sen bilirsin ama bence evine gitmelisin."

Başımı ağır ağır sallayarak onayladım. Haklıydı. Çevredeki banklarda hâli hazırda içen de çoktan sarhoş olanlar da fazlasıyla mevcuttu. Bunu düşünemeyecek kadar risk analizi yetimi sıfırlamıştım. Belki de her şeyi sıfırlamalıydım. Gururu ve onuru da. O gün, *onun karısı* da aynı şeyi demişti zaten.

Senin hiç gururun yok mu Aslıhan Karakurt?

Vardı ve kırılmıştı. Hem de tamiri imkânsız bir şekilde.

O zaman bir kere kırıldıysa yine kırılabilirdi. Ne önemi vardı ki? Şayet bu savaşı böyle kazanacaksam son kalan gurur kırıntımı da kendi ayaklarımla ezebilirdim. Öyle ya, zaten ezilen bir hissi ezmek daha kolaydı.

Vardı her vahşi çiçekte gurur, ama yoktu Aslıhan'da o denli onur.

Eğilip bükülmemek hataydı. Belki de bazen eğilmeliydim. O zaman bu denli kırılmazdım hayatta. Çantamı kavrayıp usulca ayağa kalktığımda başımın üzerindeki şemsiyeyi benim üzerime gelecek şekilde kaldırıp kendi yine yağmurda ıslanmaya devam etti. Güntekin Agâh belki de iyi bir adamdı.

"İyi misin?" dediğinde endişeli bakışları yüzümdeydi. "Gerçekten soruyorum," diye eklemesi beni her defasında şaşırtsa da içtendi.

Ne zaman iyi misin dese sonuna gerçekten soruyorum diye ekliyordu. Belki de bu soruyu herkese gerçekten tüm içtenliğiyle sormuyordu. Ona yardım etmemiş, zerre düşünmeden reddetmiştim ama hâlâ bunu sorabiliyordu. *Uçamazsam senden nefret ederim* demişti ama şemsiyeyi bana uzatıyor, kendisi ıslanıyordu. O zaman gursuz olan o muydu ben mi?

Duruşumu dikleştirip kendimden emin görünmeye çalıştım. Cevap netti. Bu gece olmamaya çalıştığım her şey bendim. Şemsiyenin demir kısmına elimi uzatıp ona doğru iteledim. Bencil olmalı, önce kendini düşünmeliydi. Bunu benim başıma vura vura öğretmişlerdi. O da bilmeliydi.

Ne yaptığıma anlam veremiyor olmalı ki öylece baktı bir an. Şemsiye artık onun başını kapatırken ben ıslanıyordum. Bir kere daha kaybetmemek için her şeyi köşeye bıraktığım an da o andı. Hayatında kimsenin olmadığını, kimseyi kendi yaşamına dahil etmediğini söylemişti Ferda. Ama sormadan edemedim. Güvensizdim.

"Sevgilin ya da sevdiğin biri var mı?"

Sadece göz kırpıştırdı. "Ne?" deyişi oldukça olağan bir tepkiydi. Sesi normalden daha kalın ve toktu. Ya da yağmur yüzünden bana öyle geliyordu ve fazlasıyla şaşkındı.

"Var mı?" dedim deli gibi ıslanırken.

Ne söyleyeceğini bilemeden öylece bakmaya devam etti. "Benim o taraflarda pek işim olmaz. Cevabım *hayır* ama ne alaka şu an?" dedi aynı şaşkınlığıyla. "Sen gerçekten iyi misin?"

"Peki teklifin hâlâ geçerli mi?"

Konuya dair kesin tavrımın ardından bu soruyu beklemediği için irkilerek bocalayan bu defa kendisi oldu. Birkaç saniye sessiz kaldı. Kelimeleri tükenmiş gibi tekrar, "Ne?" dediğinde sesindeki daha büyük şaşkınlığı hissedebiliyordum.

"Teklifin hâlâ geçerli mi?" diye kendimi yineledim. "Hâlâ istiyorsan Yarbay'la konuşabilirim."

Şaşkınlığı görülmeye değerdi. Dudakları aralanıp kapanırken anlamaya çalışıyordu. Küçük bir an gülecek oldu ama ifadem karşısında yeniden ciddileşti. "Sen kimsin ve Aslıhan Karakurtçuk'a ne yaptın?"

"Hâlâ burada." Tüm soğukluğumla kendi gururumu topuklarımın altında olabildiğince ezdim. İşte o andan itibaren istedikleri gibi gerçek bir canavardım. "Yarbay'la konuşur söylediklerini onaylarım ama bir şartım var."

Sesli dile getirmedi ama bakışları merakı için yeterliydi.

Kendime dair her şeyi çiğneyip *yapmam* dediğim her şeyi yaptığım ilk andı. Babamın ne demek istediğini de anladığım ilk andı. Güçlü olursan böyle başını ezerek eninde sonunda boyun eğdiriyorlardı. *Yapmam* dediğin her şeyi böyle seni ezerek yaptırıyordu hayat. O an için karşımdaki en mantıklı seçenek sadece oydu. İlk defa bir şeyi uzun uzadıya düşünmedim.

"Evlenelim," dedim duygudan yoksun bir ses ve bakışla.

Öylece baktı. Oldukça yerinde bir tepkiydi. Birkaç saniye sonra şemsiyeyi usulca bana doğru ilerletmiş, yine yağmurdan saklamıştı. Yağmur yüzünden ateşimin çıktığını düşünmesi muhtemeldi. Şaka sanmış olmalı ki ilk güldü. "Abartma Karakurtçuk, gelip bir kere *sevgilimdi ama ayrıldık* desen yeter. Yemin ederim ondan sonra asla başına bela olmayacağım."

"Ciddiyim," dedim sakinlikle. "Eğer benimle evlenirsen seni başındaki beladan kurtarırım." Şemsiyeyi demirinden kavrayıp yeniden ona iteledim. Şu an için ıslanmayı, üşümeyi, sırılsıklam kalmayı ben hak ediyordum. Bunlar tüm utancı bastırmaya belki yeterdi.

Gözleri hızlıca gerçeği kavramış, ciddi olduğumu anladığında gülen ifadesi keskin bir şekilde ciddileşmişti. "İçtin mi sen?" dedi ve o an sorulacak en makul soruyu sordu. "Kafan yerinde mi? Şimşek mi düştü başına, ne oldu?"

Hiçbir şey umurumda değildi. Hırs bile değildi bu. Sadece her şeye rağmen tek bir kere kazanma isteği ve kırgınlık denen kalbi delip geçen bir histi. Öfkenin tehlikeli olduğu düşünülürdü, hayır. Asıl tehlike buydu. "Kabul ediyor musun?" dedim sadece.

Şaşkın bir ciddiyetle bakıyordu. "Sen ciddi misin?"

Sessiz kalışım yeterliydi. Kirpiklerimden yere sayısız yaş daha düştü, yağmur sakladı. Her biri bir histi. Onları yağmurla kendimden uzaklaştırmayı ve her zamanki gibi içim yanarken bir buz gibi durmayı başardım.

Gözlerimdeki ciddiyeti gördüğünde, "Saçmalama!" dedi tek solukta.

"Sen bilirsin," dedim duygusuzca. "Başka birini bulurum."

Gerçek bir hayret içinde bana bakıyordu. Ne önemi vardı ki? Ha o, ha başkası? Zaten bir ömür hiçbir erkeğe güvenemeyecek, asla gerçek bir evlilik kuramayacaktım. Sevmek ve sevmemek neyi değiştirecekti ki?

Arkamı dönüp ilerleyecekken aniden ıslak bileğimden kavradı. "Bekle," dediğinde sesi sorularla doluydu. "Bekle bir saniye, sen gerçekten iyi misin? İçki kokmuyorsun, başka bir şey mi içtin?"

Bileğindeki elinden yavaşça sıyrıldım. Ne dalgalı diyebilirdim saçlarına ne de kıvırcık. İkisinin arasındaydı ve şemsiyeye rağmen en az ben kadar ıslanmıştı. Kahve gözleri yüzümde oyalandı. Şaşkınlığı devam ediyordu.

"Teklifimi kabul edersen ben de senin teklifini kabul ederim," dedim sadece. "Ciddiyim," diye ekledim. "Sarhoş değilim ve gayet kendimdeyim. Ama kabul etmedin madem, tamam. Kendim hallederim."

Sadece baktı. Ne söyleyeceğini bilemiyor, gerçekten ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyor olmalıydı. Mütemadiyen ona nefret kustuktan sonra aniden evlilik teklif ediyordum, haklıydı. Bu delilikten başka bir şey değildi.

Başka hiçbir şey söylemeden ona arkamı döndüm ve her zamanki gibi ifadesizce ilerledim. Yağmur ben ondan uzaklaştıkça azaldı. Köşeyi dönüp parktan çıkarken olduğu noktadan kıpırdamadan hayretle beni izlediğini görebiliyordum. Bu zamana kadar ona *deli* demiştim.

Hayır, o normaldi. Deli olan bendim.

Arabama binip eve geldiğimde yorgundum. Kopardığım düğmelerim yüzünden yakam haddinden fazla açılmıştı. Umursayamadım bile. Islak kıyafetlerden kurtulmuş, sıcak bir duş almış, pijamalarımı giymiştim. Yatağın sağ köşesine kıvrılırken Luna gelip kucağıma sokulduğunda sessizce ona sarılmaktan başka bir şey yapamadım. Alnındaki ayı öpmüş, siyah tüylerini sevmiştim. Öfke, kin ya da nefret değildi hissettiklerim. Yorgunluktu.

Ama sabahına hepsi geçecekti, biliyordum. Yine aynı Aslıhan olarak uyanacaktım. Defalarca böyle geceler geçirmiş, sabaha duvarlarıma bir taş daha ekleyerek uyanmıştım. Hiç kimsenin ruhu bile duymamıştı. Kucağıma kıvrılan Luna huzursuzdu. Hissedebiliyordum. Normalde duştan sonra saçlarımı kuruturdun ama yapmamıştım. Islaklık onu rahatsız ediyordu.

"Bu gecelik saçlarımı kurutmasam olur mu?" dedim. "Yorgunum."

Garip bir şekilde söz dinledi. Ona daha sıkı sarıldım. Gözlerimi kapattığım anda irkilerek geri açmamım sebebi aniden kapımın şiddetle çalınmasıydı. Zile bile basılma gereği duyulmadan biri art arda yumruklamıştı ve sanırım o yumrukların kime ait olduğunu biliyordum. Önceki geceler üst katımdan gelenlerden bir farkı yoktu. Luna'yı yatağında bırakıp kalktım.

Giydiğim şortlu, ip askılı gri pijama salaştı ama üzerime dolaptan uzun bir hırka geçirdikten sonra kapıya ilerledim. Üşüyordum. Kapı merceğinden baktığımda gördüklerim yanıltmadı. Güntekin Agâh kapımdaydı. Söylediklerimden sonra burada olması şaşırtıcı değildi.

Yavaşça kapıyı araladım. Sırılsıklam bir hâldeydi. Üzerindeki siyah trençkottan yere süzen sular âdeta etrafında bir göl oluşturuyordu. Birkaç saniye sessizce bakıştık. Ne soru sordum ne de burada olmasını sorguladım.

"Seninle bir konuşalım," dediğinde oldukça ciddi ve netti.

"Ne hakkında?"

"Ankara Savaşı hakkında!" dedi ters ters. Çenesi dikti. "Ya beni eve al ya da sen bana gel seninle harbi bir konuşalım." İşaret parmağı bana doğru havalanırken oldukça otoriter ve netti. "Terlenirsen, *konuşmayacağım* dersen kapını kırar içeri girerim! Bana gelmezsen omuzuma atar yukarı çıkarırım. Yaparım, bence biliyorsun!"

Bir yönünü daha görmüş oluyordum. İstediği zaman oldukça ciddi olabiliyordu. Söylediklerine rağmen onu eve almayacağımdan emin olmalıydı ki aniden arkasını dönüp gitmeye yeltendi. Oysa ben kapıyı arkamda açık bırakmış, ona sırtımı dönerek salona doğru ilerlemiştim.

Lokma olayından sonra söylediği her şeyi yapma ihtimaline canı gönülden inanıyordum. Ve onunla inatlaşamayacak kadar yorgundum.

Salonun ortasında durup ona döndüğümde kapı önünden aynı şaşkın gerginliğiyle bana bakıyordu. Kısa bir an duraksamış ama en sonunda içeri girmişti. İçeri girdiği an kapıyı şiddetle kapattığında ise asıl savaş başladı.

"Sen şaka mısın?" diye hafiften yükseldi. "Bana ne söyledikten sonra arkanı dönüp gittiğinin farkında mısın?"

Farkında olmamayı dilerdim ama farkındaydım. Ayakkabılarını çıkardığında çoraplarını kuru görmek rahatlamam için yeterli değildi. Şu hâlde bile bazı şeyler konusunda rahat olamamak başıma belaydı. İşaret parmağım köşeye döndü. "Halıya basmadan, köşelerden ilerle. İz kalacak."

Daha büyük bir hayretle baktı. Küçük bir sessizliğin ardından uyarımı umursamadan inadıma halıların üzerinde ilerledi. "Derdimiz bu mu şu an?" diyordu.

"Benimki bu," dedim yılgın bir sakinlikle.

Umursamadı. Hiç uyarı almamış gibi halıya basmaya devam etti. "Sana bir şey diyeyim mi?" dedi aynı inat ve öfke dolu ifadeyle. "İz bırakmaktan nefret ederim ama burada bu izler bir kalsın!"

Her zaman ben gergin, o sakin olurdu ama ilk defa ben sakindim, o olabildiğince gergin. Her zaman evlilik teklifi almadığına emindim, haklıydı.

İfadesiz bakışım karşısında işaret parmağı bana doğru havalandı. "Anlat," dedi tek solukta. "Şimdi ne diyorsun adamakıllı anlat. Parkta ne saçmaladın sen?"

Öylece baktım. "Ne duyduysan o."

Elini kulağına doğru salladı. "Duydum ama anlamlandıramadım bir daha söyle."

"O kadar arsız değilim," dedim. "Bir kere söyledim sen de anlaman gerekeni anladın bence."

"*Benimle evlen* dedin!" diye hayretle yükseldi.

Ağır ağır başımı salladım. "Ve sen de kabul etmedin. O zaman neden geldin?"

Birkaç saniye aynı hayret ifadesiyle baktı. İki elini birden beline attığında ifadesini tamamlamış oluyordu. "Harbi ciddisin sen?"

Bakışım yeterliydi.

"Hiç ihtimal vermiyorum ama içinde bulunduğumuz mevcut durum yüzünden sormak zorundayım," dedi. "Sen bana âşık mı oldun? Lütfen

yapma, şu aralar kaldıramam!"

Oldukça ciddiydim. "İmkânsız bir ihtimal, emin ol. Rahatlayabilirsin. Tüm kadınlar sana âşık değil Güntekin Agâh."

"Bence de!" diye yükseldi. "Bence de imkânsız. O zaman amaç ne?"

Uzun, hayret dolu bakışı yüzünden derin bir nefes verdim. Deliliğin beni getirdiği son noktada en makul şekilde mantıklı olmaya çalışıyordum. Şu an her şey mantıksızdı oysa. O zaman en mantıksız şekilde mantıklı olan şeyi seçmeliydim. Zaten birçok konuda bıçak kemiğe dayanmıştı. *Başkasını bulurum* diyordum ama zordu. En makul seçenek oydu çünkü onun da bana ihtiyacı vardı. Üstelik benden nefret ediyordu. Ve ilginç bir şekilde rahatsız ya da huzursuz etmiyordu. Sadece garip bir adamdı, o kadar. Tüm şartları bu gariplik için elverişliydi. Ayrıca Murathan'ın *arkadaşım* dediği birisi kötü biri olamazdı. Bilirdim kardeşimi. Çevresi konusunda seçiciydi.

"Çıkar ilişkisi gibi düşün," dedim. "Bana şu an bir evlilik, sana da bir sevgili lazım. Sen bana yardım edersen ben de sana yardım ederim. Benim için sorun yok, sen kabul etmezsen başkasını bulurum ama en son senin başın bayağı bir beladaydı. Başka bir *Aslıhan Karakurt* bulabilir misin, emin değilim."

"Ne saçmalıyorsun?" dedi ekşimiş bir yüzle. "Evlilik ne alaka?"

"Lazım," dedim ekmek ya da sudan bahseder gibi bir sıradanlıkla. "Sen nasıl *sevgilim* diye yalan söylediysen ben de *evlilik aşamasındayım* diye yalan söyledim."

"Şu meseleyi adamakıllı anlatmazsan aklımda kalan son balata da atacak benim, haberin olsun Karakurtçuk!"

Bakışlarında o son noktaya doğru ilerlediğini görebiliyordum. Kıyamet koparken köşede minderinde yatan Luna bizi film izler gibi seyrediyordu. O olmak istediğim bir andı.

"Kapıma gelen kadını gördün," dedim. "Adı Tuğba. Benden projemi çaldı ve bir derneğe sundu. Dernek ikimizi de değerlendiriyor ama sadece bir kişi seçilecek ve diğeri kaybedecek. Proje aile birliğiyle alakalı. Bu yüzden evli olan bursiyerin önceliğinin olacağını söylediler ve ben de öne geçmek için yalan söyledim. *Evlilik aşamasındayım* dedim. Aniden gelişti, engel olamadım." Kaşlarım imayla havalandı. "Bunu en iyi sen bilirsin."

Hayretle soludu. "Ben rezil bir adamdım hani, ne oldu?"

Kendime dair her şeyi ezdiğim bir geceydi. "Demek ki ben de rezil bir kadınım," dedim soğuk bir sakinlikle. İlk defa rolleri değişmiş gibiydik. "Güzel âh etmişsin, anında çıktı."

"Bence sen başkasının ahını almışsın! Bunun benimle alakası olamaz."

"Olabilir." Dudak büzdüm sadece.

Şaşkınlığı görülmeye değerdi. "Kamere şakası mı bu? Ben bir sınavdan falan mı geçiyorum?"

Yorgundu sesim dahi. Sorusunu cevaplamak yerine, "Dediğim gibi, sen bana yardım edersen ben de sana yardım ederim," dedim. "Son kez söylüyorum, ciddiyim."

Kısa bir an gözlerimizi kaçırmadan bakıştık. Bir şimşek düştü araya, gökyüzü göğsünü patlatmak istercesine şiddetle bağırıyordu. Yapabilsem ben de bunu isterdim. Göğsümü parçalarsak belki rahatlardım.

"Hiç tanımadığın bir adama bunu nasıl teklif edebilirsin?" dedi aynı hayretiyle.

"Seni tanımıyorum ama Murathan'ı tanıyorum," dedim hızla. "Yani sana değil kardeşime güveniyorum. O herkese *arkadaşım* demez. Sana dediyse demek ki iyi tanıdığı birisin."

Aramıza keskin bir sessizlik çöktü. Gökten kopan bir yıldırım daha düşerken bakışlarındaki öfkenin içinde parladı.

"Ne demiştin sen bana?" dedi en sonunda. "*Git kendi pisliğini kendin temizle*. Tam olarak aynısını sana iletiyorum. Git ve kendi pisliğini kendin temizle. Ben kendime *deli* diyordum, sen toptan sıyırmışsın. Gülüp ediyorum diye sen beni haysiyetsiz falan sandın herhâlde. Dışım rahat görünür benim ama içim o kadar rahat değildir Karakurtçuk! Gözünde nasıl bir imaj çizdim bilmiyorum ama arkadaşımın ablasına yamuk yapacak bir adam değilim!"

Hızla arkasını dönmek için bir adım attı ama olmadı.

"Ama ölen arkadaşının karısıyla öpüşecek bir adamsın, öyle mi Güntekin Agâh?"

Cümle aramıza bomba gibi düşerken gökyüzü bir kere daha gürledi. Adımları olduğu yere çakıldı, sert bakışları yine bana döndü. Bir şeyler söyleyecek oldu ama yuttu. Bunu beklemiyordu. Sadece yüzüme baktı ve bakışları daha da sertleşti. Birkaç saniye konuşmadan sadece birbirimize baktık. Dışarıdaki yağmur şiddetini artırmış, gök şiddetle gürüldeyerek aramıza kurulmuştu.

"Tuvalette öpüştüğün kadın Atlas'ın annesi Ferda'ydı," dedim ve bu cümle de aramıza bomba gibi düştü. "O gece sizi gördüm."

Çenesi seğirdi. "Gördüğünü ben de biliyorum," dedi aniden. "Ben dışarı çıkarken geriledin, sadece saçlarını gördüm ama tanıdım. Sendin,

biliyorum."

İşte ben de bunu beklemiyordum çünkü hiçbir şey söylememiş, asla belli etmemişti. Birkaç saniye için sessiz kaldık. Kaşım histerik bir yavaşlıkla havalandı.

"Gördüysen niye bir şey söylemedin?"

"Kapında sadece ayna için mi bekledim sence?" dedi en net şekilde. "Ama sen sormadın, ben de üstelemedin. Ve her şeyi gördüysen," dedi işaret parmağını öfkeyle bana kaldırarak. "Gerçeği de görmüşsündür. O yüzden sakın bir daha bana *arkadaşının karısını öptün* cümlesini kurma! Sen de düştüğüm durumun farkındasın."

"Haksız olduğunu iddia etmedim zaten. Hatta haklı olduğunu bildiğim için fotoğrafın yayılmasını engelledim ve bu teklifi sana sunuyorum Güntekin Agâh, yoksa mesleğinden olman ya da başındaki hiçbir bela umurumda değil. Dediğim gibi, seni başındaki beladan kurtarırım." Elimdeki tüm kozları oynamam gereken bir andı. "Sizi duydum, Ferda evlenmediğin için onu sevdiğini düşünüyor. Kendine bir hayat kurmamanın nedenini buna bağlıyor. Tamam işte," dedim ciddiyetle. "Ondan tamamen kurtulman için önünde bir şans var. Mantıklı bakacak olursak Derviş Yarbay senden de şüphelenmese inatla beni çağırmaz, sen de böyle kıvranmazdın. Teklifimi kabul edersen Ferda'nın yanına yaklaşmasına, seni rahatsız etmesine izin vermem."

Öfke dolu bakışına muazzam bir hayret ekledi. "Namusumu mu koruyacaksın yani?"

Makuldüm. "Görünüşe göre sen koruyamıyorsun."

"Git işine!" diye yükseldi. "Murathan tarafından götüme tüfek yemeye hevesli değilim!"

"Hayatım, Murathan'ı ilgilendirmez."

"Kardeşin."

"Yani?"

"Manyak mısın sen?" diye daha çok yükseldi ve üzerime doğru iki adım atarak yaklaştı. "Söylediğin şeylerin tek çözümü evlilik mi sence? Mantıklı birisin sanıyordum. Ben en azından *başka kadın*dedim, *sevgilim* dedim. Sen söyleyecek başka yalan mı bulamadın? Ayrıca git Murathan'a anlat," dedi parmağını sola doğru, sanki kardeşim oradaymış gibi kaldırırken. "Elbet bir yolunu bulur, işini halleder."

"Edemez," dedim anında.

"Adam özel kuvvetlerde yüzbaşı! Tek sözüyle askeriyeye hizaya getirecek birisi!"

Şiddetle reddettim. Onu buna dahil edemezdim. Zor severdim belki ama sevdiklerime gelecek en ufacık zararı bile göze alamazdım. "İşte o yüzden edemez. Askerliğe âşık ama söz konusu ailesiyse mantıklı hareket etmez. Yakar yıkar. Öfkesini sen de biliyorsun. Şu an onun çıkaracağı ses her şeyi yerle bir etmekten başka bir işe yaramaz. Üstelik torpilde adının anılması onun gibi özel bir asker için riskli. Kimliği bile gizli. Durup böyle bir şeyle uğraşamaz. Onun adını ve itibarını riske atamam, bunu ona yapamam. Kendim halletmeliyim. Üstelik *evlilik hazırlığındayım* dedim, bunu o çözemez."

"Niye dedin?" dedi aynı hayretiyle.

Sabrım buraya kadardı. "Kaç kere açıklayacağım, salak mısın?"

"İnan salak olmak isterdim," dedi hızla.

"Sen sevgilimdi derken nedenlerin neyse benim nedenlerim de onlar!" En sonda terslikle yükseldim. "Keyfimden değil yani. Ayrıca senin de dediğin gibi," derken birbirimize laf iade etmek bir yarış olsa zirvede biz olurduk. "Seçme şansım olsaydı sence bu teklifi sana mı yapardım?" dedim onun bana söylediği *bir şansım olsa senin adını mı verirdim* cümlesini ima ederek.

"O zaman niye bana söylüyorsun?" dedi anında.

"Çünkü sen de zor durumdasın ve yardım etmeye çalışıyorum."

"Ne kadar da yüce gönüllüsün!" dedi ellerini bana doğru açarak. "Hay maşallah!"

Göz devirerek geriledim. "Bağırıp çağırma. Zorlayan yok zaten. İstemiyorsan yürü git evine. Ben isim vermedim. Başkasını bulurum ama dediğim gibi sen bir Aslıhan Karakurt bulamazsın. Kendini daha masum göstermek için de *sürekli ben masumum* deme. Masumsan mücadele edersin. Şu an sana seçenek sundum ama kabul etmedin."

"Bu mu seçenek?" dedi hızla. "Senin bir çözümün var ama benim yok! Bu mu *çözüm* dediğin şey? Beni neye mecbur bıraktığının farkında mısın sen?"

Sadece ifadesiz bir soğuklukla gözlerine baktım. Farkındaydım, benden muazzam bir şiddette nefret edecekti ama umurumda değildi. İlk defa nefret toplamıyordum, alışkındım. Çoktu *seni sevmedim*diyenim.

Ya sabır dilendi. Elini atıp avuç içiyle alnını ovuştururken bir adım geri gitmiş, kendi etrafında dönmüş ve yeniden bana odaklanmıştı.

"Saçmalıyorsun," dedi dişlerini sıkarak. İşaret parmağı bana doğru havalandı ve tane tane konuştu. "Otur adamakıllı düşün, makul bir şeyle gel bana. Evlilik olmaz." Hızla başını salladı. "Benden sana koca olmaz Karakurtçuk, benden kimseye bir aile olmaz!"

Bu defa ben hayretle soludum. "Sana *kocam ol* mu dedim?"

İsyankâr bir şekilde iki eli de bana döndü. "Lan *evlenelim* dedin!"

Derin bir nefes vermek zorunda kaldım. Gözlerimi ondan koparıp boş duvara baktım. Belki de bu asla mantıklı bir seçim değildi. Annemin söylediği görücüyle görüşmek daha makul geliyordu.

Hayır, dedi derinlerden gelen bir ses. *Diret Aslıhan, şu an en makul seçenek o.*

"Sen gerçek bir evlilik olacağını mı düşünüyorsun?" dedim aniden ona döndüğümde.

Duymadığı beklemediği cümleyle bakışları sertleşirken gök bir kere daha gürledi. Sessiz bir bakışmanın ardından bana doğru ağır bir adım attı. Kaşlarının havalanması soruları için yeterliydi.

"Sana sahte bir evlilik teklif ediyorum Güntekin Agâh." Duygusuz, hissiz ve boştum. Ne gurur vardı ne asilik be de vahşilik. Bu zamana kadar bunların bana kattığı hiçbir şey olmamıştı. Artık onları yutarak yaşayacak ve kazanacaktım, yoksa göğsümdeki bu hissi bir ömür kendime yediremezdim. "Aynı apartmanda yaşıyoruz," diye devam ettim. "Dışarıdan insanları kandırması kolay olur. Dışarıda evli gibi yaparız. Apartmana gelince sen evine çıkarsın ben evime gelirim. İkimizin hayatındaki hengâme düzene girdiğinde ise sen kendi yoluna devam edersin ben kendi yoluma. Bana sadece bir düğün ve evlilik cüzdanı lazım. Ferda da senin evlendiğini görünce kendi önüne bakar. Projemden sonra sessizce boşanırız, olur biter."

Sadece dinledi. Birkaç saniye bir şey söyleyememişti. Onu bakışlarından da okuyamadım. Ne öfkeliydi ne de şaşkın. Sadece öylece bakıyordu. "Sahte evlilik," dedi ağır ağır. "Öyle mi?"

"Öyle," dedim hızla.

"Dizi çekesin mi geldi, hayırdır?" Sağa sola bakındı. "Şuralardan bir yerlerden patron ve sekreteri de çıkacak mı?"

Bakışlarım boştu.

Bu boşluk yüzünden anında yeniden ciddileşti. "O söylediğin öyle basit bir şey değil, biliyorsun ama değil mi? Evlilikten bahsediyorsun! Hani iki kişinin bir nikâh defterine imza atması falan. Olaya tam hâkim misin?"

Oldukça ifadesiz baktım. "Evlilik kurumu bu kadar içselleştirdiğini tahmin edemezdim. Buna da güler geçersin sanıyordum. Sürprizlerle dolusun."

Adımları yine ağır ağır yaklaştı. "Sana benimle ilgili bir sürpriz daha söyleyeyim mi?" Gözlerindeki ifadesizlik ilk defa üşütmüştü. "Sen beni harbi çok yanlış tanımışsın." Adımları durmadı. "Daha doğrusu sen beni zerre tanımıyorsun." Gerileme isteğime zor engel oldum. "Ben yalan söylemem," dedi aramızda bir adım kaldığında.

Sadece güldüm.

Anlaması gerekeni anlamış, çenesi kasılmıştı. "Bir kere mecbur kaldım ve hayatımın hatası oldu, şu an anlıyorum," dedi hızla. "Ayrıca ben dışarıdan senin gözüne harbi geniş bir adam gibi göründüm galiba, ha?" Bir adım daha attığında arada bir adımlık bir mesafe bile kalmamıştı. Dişlerini sıkıyor, çenesi kasılıyordu. Tepeden bana bakan bakışlarında koşulsuz bir meydan okuma vardı. "Ben evlenmem. Büyük yeminim var," diye soludu. "Ama şayet bir gün bunu yapacaksam işte o yalan olmaz. Karımla aynı evde yaşar, aynı yatakta yatarım!"

Meydan okuyor, gözümü korkutmaya çalışıyordu. Geri adım atacağımı düşünmesi büyük bir hataydı. Dik bakışlarına çenemi yukarı dikip gözlerine bakarken aynı şekilde karşılık verdim. "O zaman aynı evde yaşar, aynı yatakta yatarız Güntekin Agâh!" dedim dişlerimi sıkarken, bakışlarımdaki öfkeye engel olamadım. "Ve sen bana elini bile süremezsin!"

Ters bakışlarıma aynı terslikle karşılık verirken gökyüzünde bir şimşek daha çaktı. Yüzüne hiç bu denli yakından bakmış değildim ama şimşeğin yansımasında fark ediyordum ki kahve gözleri o kadar da koyu değildi. Koyu kahve irisin içinde denizin içine atılan taşlar gibi birkaç parça açık kahve vardı. Minik benler gibi, üç dört noktadan ibaretlerdi. Bakışındaki öfke söyleyemediği her şey için yeterliydi.

"İstesen de elimi bile sürmem zaten. Sapıkmışım gibi davranma! Sabrım son noktada artık zaten. Son bir haftada olmadığım her şeyi oldum!" diyerek hızla geriledi. Arkası dönüp derin bir nefes aldıktan sonra hızla bana dönüp gözlerinden ateş çıkarken işaret parmağını yüzüme doğrulttu. "Bir şeyi çok merak ediyorum. Senin etik değerlerin var mı? Evlilik gibi bir şeyi nasıl bu kadar basite indirgeyebilirsin?"

Şansını fazlasıyla zorluyordu ve sabrım buraya kadardı. "Sen çok etik biri olduğun için mi arkadaşının eşi o hayattayken bile sana âşık olmasına

rağmen bunu ona söylemedin," dedim çatallı dilime engel olamayarak. "Ferda, *Özgür hayattayken de seni seviyordum* dediğinde zerre şaşırmadın."

Çenesi saniyeler içinde seğirdi. "Bilmediğin şeyler hakkında konuşma."

"Sen de benimle ilgili bilmediğin şeyler hakkında konuşma!"

"Beni buna dahil eden sensin!" Çenesi daha büyük bir öfkeyle kasıldı. "Özgür hayattayken benim hiçbir şeyden haberim yoktu! O öldükten sonra o kadının hareketleri saçmalaşmaya başladı ve ben artık ona dair hiçbir şeye şaşıramıyorum. Ayrıca böyle bir şeyi sindirmek kolay mı sanıyorsun sen?"

"Benim için gelip zerre tanımadığım bir adama *benimle evlen* demek kolay mı sanıyorsun sen?" dedim hızla. Öfkeliydi sesim ama kendime. "Kabullenip hazmetmesi mümkün mü sence?" Sesim daha da yükseldi. "Ayağımın altında kendi gururum var, üzerine basıyorum. Kolay mı sanıyorsun?"

O an sessiz kaldı. Bakışları, yüzümde ve ifademde oyalanırken dalgalanır gibi oldu. -*Sanırım bu histen kopmak adına*- O an hızla gözlerini kaçırarak soluna döndü ve derin bir soluk verdi. "Tekrar ediyorum," dedi. "Ben evlenmem. Ama şayet bu olacaksa bunu yalandan yapmam!"

"Benimle evlenme kısmına takılmadın da sadece yalan kısmına mı takıldın?"

Oldukça tersti. "İki detaya da yeterince takılıyorum, merak etme."

"Abartma," dedim sadece. "Kısa süreli bir iş anlaşması gibi düşün."

Bir *ya sabır* daha çekti. "Etik değerin yok onu net bir şekilde anladım da çok merak ediyorum Karakurtçuk senin hislerin falan var mı?" diye soludu. "Kalbin atıyor mu mesela? Duygu hissedebiliyor musun? Değer, saygı gibi kavramlar ne demek biliyor musun?"

Bilirdim. Onlar yüzünden kalbim sayamadığım kadar çok parçaya bölünmüştü. O anda göğsüme ince bir iğne battı ama yuttum. Öyle ya, ilk defa duyduğum cümleler değildi bunlar. Cevabı hiçbir zaman bilmeyeceklerdi ama evet, hislerim vardı. Ve sadece zarar veriyorlardı. Birkaç saniye bir şey söylemeden baktım suratına. İçimdeki yangını görmesi imkânsızdı.

"Var," dedim ilk defa çekinmeden. Bağırabilirdim ama yapmadım. Bu gece onun için gücüm yoktu. Ve yine ilk defa birine dürüst davrandım. "Benim de hislerim var ve emin ol şu an bana çok kırgınlar. Kalbim de en çok kendime kırık." Dilim dudağımda gezindi. "Bana *uçamazsam ölürüm* dedin. Eminim bunun arkasında bana söylemediğin sayısız nedenin vardır.

Ben de kaybedersem ölürüm. Ve emin ol sayısız nedeni olan tek kişi sen değilsin."

Bir şey söyleyecek oldu, yuttu. Bakışları ıslak saçlarımda dolaştı, sonra yeniden gözlerimi buldu; yüzümde bir şeyler aradı. Her ne gördüyse, öfkesi bir anlığına yumuşar gibi oldu. Ardından gözlerini hızla kaçırıp arkasını döndü.

"Başka bir yol bulurum!" diyerek ilerledi. "Gerekirse gider Derviş babayla konuşur suçsuz olduğumu anlatırım. Diğer türlüsü imkânsız. Asla, asla!" Postallarını hızla ayağına geçirmiş ve bana dönmüştü. "Bu akşam hiç yaşanmadı. Kapına gelip söylediklerimi de unut, ben de senin söylediklerini unutacağım. Söylediğin her şey saçma, asla kabul edemem!"

"İyi, git kendi başının çaresine bak o zaman," dedim.

"Gidiyorum zaten!" diye yükseldi kapıya ilerlerken.

"Bir daha benimle konuşma!" diye bağırdım.

Hızla kapıyı açmıştı. "Asıl sen benimle konuşma!" diye daha çok yükseldi. "Allah'ın manyağı!"

Göz devirdim. Her şeyin üst üste gelme hızı inanılmazdı. Gözüme masa üzerindeki minik ateş zambağı takıldığında hızla saksıyı kavramış, ona doğru ilerlemiştim. Henüz sadece bir kere sulamıştım. "Bekle!" dedim sinirle. Kapıdan çıkarken aniden bana döndüğünde saksıyı kucağında iteledim. "Al çiçeğini de çöpe at!"

Kucağına iliştirilen çiçeği tutarken hâlâ sinirliydi. "Niye, sende kalsın. Ona nikâh kıyardın! Fena mı?"

Sırtından iteledim. "Def ol! Sana iyilik yapan da kabahat!"

Sinirli bir şaşkınlık içindeydi. "Bu mu iyilik?"

"İyilik perisi miyim?" dedim hızla. "Karşılıksız niye sana iyilik yapayım?"

"Karşılık olarak da *nikâhıma gel* demezsin! Bu şeytanın bile aklına gelmez. Sen Azrail'in yamağı değil ta kendisisin!"

Bıkkınlıkla soludum. "Gerçekten sana bunu hiç demedim say. Def ol ve gidip ne halin varsa gör. O yarbayın karşısına asla çıkmayacağım. Ben kendi başımın çaresine bakarım."

Kucağında çiçekle bana aynı öfkeyle baktı. "Ne yapacaksın, yoldan adam mı çevireceksin?"

"Gerekirse evet!"

Öfkesi artıyordu. "O kadar inanarak boş konuşuyorsun ki ömrümde ilk defa böyle büyük bir şaşkınlık hissi yaşıyorum! Sen bir Bakırköy'e git, valla

bak. Tam senlik mekân, açar seni."

Çenem dikti. "Sen fazlasıyla bulunduğun için biliyorsun herhâlde, ha?"

"İnan çok denedim ama o seviyeye hiç ulaşamadım. Ama sen, şu an doktora git anında sevk işlemlerini başlatırlar."

"Def ol!" dedim sadece. Kolundan iteledim. "Git ne hâlin varsa gör."

"Ne halim varsa onu görmem senin bana sunduğun hali görmemden daha iyi, emin ol!" Dışarıya bir adım atmış ama aynı saniyelerde çiçeği kucağıma itelemişti. "Çöpe atacaksan sen at!" dedi nefretle. "Hatta mümkünse gerçekten at."

Aynı öfkeyle çiçeği göğsüne ittirdim. Bir adım geriledğinde zerre düşünmemiş, kapıyı şiddetle yüzüne kapatmıştım. "Harbi deliyim ben!" diye öfkeyle söylenerek ilerledim. "Tutup böyle bir şeyi bu mala sorduğun için gerçekten salağım!"

"Sorduğun soruya değil de sorduğun kişiye mi şaşırıyorsun, pes!" diye yükseldi kapı arkasından. "Git tedavi ol!"

"Asıl sen git tedavi ol!"

Bir şey daha söyleyecek olduğunda aniden Nadime Hanım'ın zarif sesi yükseldi. "Güntekin, oğlum." diyordu şaşkınlıkla. Boğuk ve derinden gelen sesi duyabiliyordum. "Ne oldu? Sesiniz aşağıya kadar geliyor." Duraksamıştı bir anlık tereddütle. "Bir sorun mu var Aslıhan kızımla."

Derin bir nefes verdiğini duydum Güntekin'in. "Tuz istedim, vermedi," dedi Allah'ın delisi. Oldukça tersti ve sesinden belli oluyordu. "Karşılığında para istiyor. Böyle insanlık mı olur Nadime Hanım? Nerede komşuluk hakkı?"

"Aaaa aaa!" diyerek kınamıştı Nadime Hanım. "Yardımsever birine benziyordu. Sen yanlış anlamışsındır oğlum. Mahalledeki kedi ve köpekler için bile apartman önüne su ve mama bırakıyor."

"Ha bir kedi köpek kadar olamadık yani! Sen de onu mu diyorsun Nadime Hanım?"

Nadime Hanım yine savunmaya geçti. "Estağfurullah oğlum, onu mu dedim ben? Sen biraz alıngan mısın bugün?"

"Kafam atık!" dedi ters ters. Sesi uzaklaşıyordu. "Kafam çok pis atık! Hani bu aralar elime ateş verseler her yeri ateşe verecek gibiyim."

Küçük bir duraksamanın ardından Nadime Hanım, "Yani tüm bunlar gerçekten tuzun yok diye mi?" önerisini sundu. "Tuz getireyim mi oğlum?"

Ona deli gömleği götürün diye bağırmak vardı ama yuttum. Adımları ve sesleri uzaklaşırken hızla salona ilerledim. Köşedeki minderinin üzerinden

bana bakan Luna tüm kaosu nasıl izlediyse aynı sakinliğini koruyordu. Gözlerimiz denk düştüğünde sessizce miyavladı.

Bağırıp çağırabilir, bir yerler yumruklayabilirdim ama yapmadım. Bir yanım ona kızamıyordu çünkü haklıydı. Hiç kimse bu deliliğe *evet* demezdi. Vestiyerin önüne savurduğum çantamı o an fark ettim. Ne zaman kafam atıksa eve girdiğim ilk an o çanta köşeye savrulurdu. Her şeyi düzenlerken yıllardır sadece onları evin girişine savuruyordum.

İlerleyip alamadım. Öylece koltuğa çöktüm. Saçlarım nemli, ruhum ağırdı. Onunla sahte bir evlilik yapmak bir başkasıyla gerçek bir evlilik yapmaktan daha makul geliyordu. Bunu fısıldayan mantıktı. Göğüs kafesimi kestiğinizde içinden size bakacak his boynu bükük bir hüzündü. Ona bunu bir iş teklifi gibi sunabilirdim çünkü bana ihtiyacı vardı ama başkasına yapamazdım.

Ben başkasını bulurum da sen benden bir tane daha bulamazsın denklemi bir yalandı.

Annemin söylediği görücüyle buluşmak istemiyordum. Ona bunu bu kadar rahat bir şekilde sunamazdım. Haklıydı, belki de güler yüzlü hâlleri ve şu an için onun da bana muhtaç olması bu cesareti vermişti. Yine tüm yollar üst kata çıkıyordu. Ya bana gelecekti ya da kaybedecektim. Öylece boşluğa baktım. Belki de o görücüyle sadece evlenmeliydim.

Bir yanım kırgındı hayata ama içimde hâlâ minik bir umut kırıntısı vardı. *Âşık olabilirsin,* dedi. *Sen de devam edebilirsin hayatına Aslıhan. Gerçek bir aşk belki seni bulabilir. Kardeşlerin, anne baban gibi sen de bir gün gerçek bir sevgiyle sarılabilirsin.*

İmkânsızdı. Artık ne ben birini sevebilirdim ne de biri beni. Bu çağa ait değildi hiçbir parçam. Sevilmezdi eski, kaba, basit ve paslı olanlar. Sevgiyle sarmalanmış bir ailedeki tek yırtık yer gibiydim. Bazen, kendimi kendi aileme bile ait hissetmiyordum.

Yatağa gidemedim. Üzerimdeki hırkayı bile çıkarmadan koltuğa oturdum ve anneme sadece tek bir mesaj attım.

Söylediğin kişi müsaitse yarın buluşabiliriz. Değerlendireceğim.

Saniyeler içinde geri arayacağına emindim. Telefonu sessizce alıp yanıma bırakmış, koltuğa uzanmıştım. Küçülebildiğim kadar küçüldüm. Bakışlarım yine boşlukta kaldı. Üste kattan onun adım seslerini duyarım, inadıma gürültü eder sandım ama kapı sesini duymama rağmen sessizdi.

"Ha sahte ha gerçek..." dedim kırgınlıkla. "Bu saatten sonra ne fark edecek Aslıhan?"

Luna kucağıma atladığında sessizce sevdim. Koltuk altıma sinerek uyuduğunda ona sarıldım. Gözlerimi kapattığımda burun ucuma düşen yaş ağır ve sadece bir taneydi. *Hiçbir zaman oluk oluk akmamışlardı zaten*. Bir taştan ne kadar su çıkarsa o kadardı onlar da. Zihnimde beliren sadece babamın hayaliydi. Görünmez bir el sırtımı ağır ağır okşadı.

Asi kız, Aslı kız, Aslıhan kız, Yusuf'un yürek şenliği diyordu. *Hırsın artık sadece o proje için de değil, değil mi?*

Dudaklarım titredi. Her şey Tuğba'nın söylediği o son söz içindi. Aleve benzin dökmüş gibiydi. Ama bilmiyordu, ben kırılırsam kaçmazdım. Bunu saklamak için savaşırdım ve kimseye *onu yendim* hissini tattırmazdım. Lakin gururumu bu denli ezmek zorunda kalmak acıtıyordu.

Burun ucuma düşen yaşı hızla sildim. "Kirpiğin kaşına değdiği zaman," diyordu titreyen dudaklarım. "Vur beni beni..." Babamın eli değildi sırtımdaki, ben kendi omuzumu sıvazlıyordum her zamanki gibi. Gözlerimi daha sıkı yumduğumda yine zihnime dolan babama dair bir anıydı.

Küçüktüm, çok küçük. Düşmüştüm neresi olduğunu bilmediğim bir bahçede. Kendim yerden kalkıp dizlerimi sileceğim anda yanımda beliren babamdı. Annem de hemen arkasındaydı ama babam kadar panik değil, her zamanki gibi sakindi. İkisi de beni aynı anda kavrayıp yerden kaldırırken babamın gözleri endişeyle gezinmişti bedenimde. Parmağında ki al yıldızlı yüzük her zaman ki gibi anı içindeki en parlak detaydı.

"Canın acıdı mı? Bir şey oldu? Nereni vurdun kızım? Bakayım bacağına?"

"Abartma Yusuf," dedi annem. "Sen panik yaptığında daha çok korkuyor çocuklar. Bir şeyi yok, iyi."

"Neresi iyi?" demişti babam avuç içlerimdeki taşları temizlerken. "Elleri sökülmüş."

Buna da gülmüştü annem. Oysa bir şey yoktu ellerimde, haklıydı. Abartıyordu babam. Annem ellerini birbirine sürmüş, "Böyle yap, tozu gitsin anneciğim," demişti.

Babam buna şiddetle karşı gelmiş, minik avuçlarımdaki tozu büyük, nasırlı elleriyle silmişti. "Gaddarlaşma anası," diyordu. "Onun değil bizim silmemiz lazım o tozları. Şimdi biz silmezsek büyüdüğünde her düştüğünde kendi kalkıp silmek zorunda kalacak."

"Bu onu güçlü yapar Yusuf," dedi annem.

"Hayır zayıf yapar," dedi babam inatla ellerimi silerken. "Yarasını hep kendi temizlerse eksik yeri orası olur. Bir kişi bile yarasına üflese boyun

eğer. Şimdi ben silmeliyim ki ileride bir gün elin oğlu gelip onu zayıf noktasından yakalamasın. Sırf ellerini temizledi diye kimseyle evlenmesin. Değil mi Asi kız?"

Şaşkındı annem. "Şu yaşta evliliğini mi düşündün Yusuf."

"He valla düşündüm," derken avuç içlerimi öpmüş, hızla beni kucaklamıştı. "İçimden bir ses, bu Gülhan beni dinlemeyip erkenden kocaya gidecek diyor. Cilveli mi cilveli bir şey. Yine bana kalan Asi kız olacak gibi."

Gülmüştü minik Aslıhan. "Yaa, ben de gideyim baba."

"Sus kız!" demişti şen gülüşüyle. "Yok size evlenmek falan. Dizimin dibinde oturacaksınız! Ama o kaçınılmaz an eninde sonunda gelirse sakın benim karşıma it kopuk serseri çıkarmayın. Sizi gerçekten sevmeyen hiç kimseye evet demem. Çürüyüp gidersiniz yanımda."

Annem yine gülmüştü. Çünkü en çok babamın yanında gülerdi. "Gerçekten sevdiklerini nereden anlayacaksın?"

"Ben anlarım," demişti babam yanağıma derin bir öpücük bırakırken. Sıkıca bağrına basarak ilerlemişti. "Onları öyle bir seveceğim ki; gerçek sevgi neymiş anlayacaklar ve ileride neyin sahte olduğunu anında fark edecekler."

Burun ucuma bir yaş daha yuvarlandı. Anlayamamıştım... Anladıktan sonra da kimseyi sevememiştim. Kızgındım babama. O kadar çok sevmemeliydi işte. Dünyada hiç kimse o hisse denk değildi. Kimse kimseyi o kadar sevmezdi.

Yukarıdan yine o hafif melodi yükselmeye başladığında ağır ağır gözlerimi araladım.

Seriday, seriday, seriday, diyordu yabancı lehçeye ait o eşsiz şarkı. *Siwnoxu seriday...*

Önceden dinlemiyordu bu şarkıyı, son günlerinde ise her gecesinde bu vardı. Luna aniden uyanıp kucağımdan hoplayarak kaçarken derin bir nefes vererek ayaklandım. Direncim bu kadardı. Çantamdan sigarayı ve çakmağı alıp dudaklarımın arasına sıkıştırarak balkona ilerledim. Yağmur durmuştu. Bu defa hiçbir engel yoktu.

Balkona çıktığımda çakmağı en sonunda çaktım ama bu defa da çakmak yanmıyordu. Art arda denedim, olmadı. Islanmış olmalıydı. Hırsla çakmağı köşeye savurdum.

Sigara dumanını hayali bir şekilde içime çekmiş gibi derin nefes vererek onu dudaklarımdan uzaklaştırdım ve gökyüzüne baktım. Bir sigara dumanı görmedim ama bir sigara dumanının hayalinde yine onu gördüm.

Bakışlarımı yukarı kaldırdığım anda Güntekin kendi balkonundaydı.

Her zamanki gibi hafifçe öne eğilmiş, ellerini önünde bağlamış ve üst bedeni çıplaktı. Bana baktığını o an fark ettim. Hayali sigara dumanı kaybolduğunda o bana bakıyordu. Sessiz kaldık. Küçük, sadece küçük bir an öylece baktık. Haklıydı adam. Kime böyle bir teklif sunulsa delirirdi. Ona çıkış yolu bırakmıyordum. Benden şimdiye kadar nefret etmediyse de artık edeceğine emindim.

Sessizce önüme döndüm. Evren o sigarayı yakmamı istemiyor gibiydi. Tek dalı parmaklarımın arasında sessizce kırdım ve öylece gökyüzüne baktım. O kendi balkonundan, ben kendi balkonumdan sessizce dışarıyı izledik. Saniyeler önce şiddetle kavga etmemişiz gibi sessiz kaldık.

"İmkânsız," dedi en sonunda daha sakin bir sesle. "Benden başka bir şey iste. Başka ne istersen yaparım ama bu olmaz."

Önüme bakmaya devam ettim. "Başka bir isteğim yok."

"Çözümü bu olamaz Aslı."

Sessiz kalıp yutkundum. *Asi kız, Aslı kız, Aslıhan kız...*

"Murathan'a söyleyemiyorsan ben birilerine söyleyeyim. Hangi şirket ve dernek? Konuşur, hallederiz. Projeni kurtarman için elimden geleni yaparım. Sen de bana yardım edersin olur biter."

"Mesele artık sadece torpil bulmak değil Güntekin." Sadece adını söylediğimde dilimde garip bir tat bırakıyordu. Rahatsız edici değil ama tuhaftı. Yorgun bir sakinlik içindeydim. "Bu iş oradan dönmez. *Evlilik hazırlığındayım* dedim. Başka ne çözüm olacak? Adam *düğün davetiyeni bekliyorum* dedi."

Derin bir nefes verdi ve sessiz kaldı. "İmkânsız." dedi yine hızla. "Bu işin yalanı olmaz. Makul davran."

"Makulüm zaten."

"Değilsin. Hangi şirket proje için evliliği şart koşar Allah aşkına, bu yasal değil. Gidip şikâyet edelim."

Nefes veren bu defa bendim. "Şart koşmadı zaten. Önemli bir proje, kazanan bunu yurt dışında temsil edecek. Objektif değerlendirme için bağımsız pek çok kriterin olduğunu ve süreç içinde bunların göz önünde bulundurulacağını özellikle belirttiler. Sahada proje için en doğru rol modeli seçmek şirketin sahibi için önemliymiş. Kendince kişisel bir ekleme yapıp evli olana olumlu kanaat kullanacaklarının ama son karar için elbette nesnel puanlama yapılacağının altını çizdiler. Medenî hâlimiz işin sözlü notu gibi bir şey yani. Sessiz kalabilirdim ama hırsla *evlilik aşamasındayım* diyen

benim. O an gözüm döndü, düşünemedim. Hâlbuki kendime ve öz geçmişime güvenmem yeterliydi zaten. Proje aile birliğiyle ilgili olsa da seçim için evliliği dile getirmeleri saçma, farkındayım. Lakin kendi deyimiyle şirket sahibi biraz geri kafalı. Bizleri değerlendirmek için hayatımızı inceleyecek, izleyecek ve gözlemleyecekler. Hem şirket hem dernek kendi alanlarının en ileri gelenlerinden. Bunun rahatlığı ve güveniyle onlara çok da itiraz edemeyeceğimizin farkındalar. Bende bir kere söylemiş bulundum. Artık geri çekemem, mecburum."

"Yurt dışı?" dedi sorgulayan bir sesle. Sakince konuştuğumuz ilk an olabilirdi. Ortada muazzam bir delilik vardı çünkü. Yine de tüm açıklama içinde yurt dışına takılması garipti.

"Kim seçilirse o projeyle birlikte Finlandiya'ya gidecek," dedim. "Benim hakkımdı. Ben araştırıp geliştirdim, ben yazdım büyüttüm ama o benden çaldı. Kendininmiş gibi sundu." Duraksadım ve yutkundum. "Sen nasıl mesleğini kaybedemezsen ben de o projeyi kaybedemem. Şeytanla aynı masaya oturmam gerekse dahi bunu yaparım."

Kısa bir an sessiz kaldı. "*O* dediğin kapına gelen kadın mı? Tuğba?"

Mırıltıyla onayladım.

Yine sessiz kaldı. Gecenin karanlığına bakmak cazip geldi. Kopmadım gökyüzünden.

"Gidip derneğe senden çaldığını söyleriz."

"Zaten biliyorlar ama eşi bakanlık çalışanı ve çok yüksek yerlerden torpili var. İşe yaramaz. Sanırım bu yüzden beni aradılar ve çağırdılar. Onlar aramasa projemin seçildiğinden bile haberim olmayacaktı. Kendi içlerinde sessiz bir şekilde torpilin değil hak edenin kazanacağı bir mülakat istiyorlar ama torpilinden dolayı onu da eleyemiyorlar. Ben de bunu bildiğim için hakkım olanı geri alabileyim diye kendi inandıklarımdan taviz veriyorum ve inan bundan zerre mutlu değilim. Bugüne dek her şeyi kendi emeğimle, bir başkasına bel bağlamadan başardım. Kimsenin gölgesine ihtiyaç duymadım, haksızlığa boyun eğmedim. Ama ilk defa elim kolum bağlandı, doğru yanlış birbirine karıştı ve tek çözüm oyunu kuralına göre oynamaksa gereğini yapacağım."

"Çok sakin ve terslenmeden uzun bir şekilde konuşuyorsun. Bu huysuzluğundan daha rahatsız edici." dedi ağzının içinde. "Bu sıradan bir konu değil. Böyle sıradanlaştıramazsın. Bir arkadaşıma ihanet etmemek için diğerine mi ihanet edeyim? Beni gebertir. Bu nasıl bir saçmalık?"

Hâlâ sakinlik içindeydim. "Murathan'dan bu kadar çok korkman etkileyici."

"Sence konu korkmak mı? Saygı duymak." diye çıkıştı. "Olmaz," dedi birkaç dakika sonra. "Hayatta olmaz, imkânsız. Gerçekten başka bir şey iste."

"Evine gir o zaman."

"Zaten evimdeyim."

"Balkonu terk et."

Düşünceli hâli derinleşti ve gerçekten de birkaç dakika konuşmadı. Gittiğinden emin olmak adına başımı hafifçe yukarı kaldırdığımda oradaydı. Bir adım bile gerilememiş, dik bir şekilde bana bakıyordu ama varlığı fark edilmeyecek kadar sessizdi.

"Çok ciddi olacağım," dedi oldukça ciddi bir şekilde. "İmkânsız Karakurtçuk. Benim sana yalandan bile olsa verebileceğim bir hayat yok."

Çok şey söylenebilirdi ama yorgundum. "Benim de yaşadığım bir hayat yok zaten. Bu kadar endişelenme. Dediğim gibi, teklifi sana sundum çünkü bana ihtiyacın var."

"Rezil bir insansın."

İstemsizce belli belirsiz güldüm ama bunu sadece ben gördüm. Çok sık duyduğum bir cümleydi. Bakışlarım öne eğikti. "Başkasıyla sevmediğim bir evlilik yapmaktansa seninle yalandan bir evlilik daha makul geldi."

"Rezilliğin devam ediyor, bence sus. Yoksa yine sinirleneceğim. Nadime Hanım üç paket tuz bırakmış kapıma. Sebebi senin saçmalıkların."

Güldüm çünkü sinirlerim son noktadaydı. Üstelik sesli güldüm çünkü daha detaylı düşününce sinir namına bir şey kalmamıştı. Yıprandığımı hissediyordum.

"Cidden şu durumda gülebiliyor musun?" dedi. "Ben ömrümde ilk defa gülemiyorum çünkü."

Bakışlarımı ona kaldırdığımda dudaklarımdaki gülüş aynı büyüklükteydi. "Nasıl sinir bozucu bir insan olduğunu umarım şimdi anlamışsındır. Ben de sinir içindeyken sen böyle sırıtıyordun."

Bakışları kısa bir an çehremde oyalanmış, gülmeme gerçekten hayret etmişti. "İbretlik ders için sağ ol." Başını sallayarak önüne döndü. "Bir daha lokma döktürürsem yedi sülalemi kâinat..." Gerisini getirmemiş, küfrünü dudaklarının arasında ezmiş ve yutmuştu. "Şu an hiçbir şey eğlenceli değil." Elinde bir soğuk çay olduğunu ve içtiğini o an fark etmiş, önüme

dönmüştüm. "Mesleğimden olursam seni gerçekten affetmem," dediğini duydum. "Başka bir çözüm düşünelim."

"Başka bir çözüm yok," dedim anında. "Ayrıca ben seni şu an kurtarsam bile Ferda denen kadın yine başına bela olup mesleğini riske atacak gibi. Mantıklı ol. Gerçekten gökyüzünü bu kadar çok seviyorsan onun için bedel ödemen gerekir."

"Bedel ödemediğimi nereden biliyorsun?" Bu defa ağır gelmişti sesi. "Ben gökyüzü için yeryüzünde ödemem gereken tüm bedelleri ödedim. Daha fazlası mümkün değil."

Bakışlarım ona döndüğünde aynı garip hüznüyle gökyüzüne bakıyordu. Bakışları aniden bana döndü ve sessizce baktı.

"Sen bunu ne için yapıyorsun?" dedi. "Tek sebebi hırs mı? Çünkü benim tek sebebim saçma bir hırs değil. Ve ödediğin bedel tam olarak ne?"

"Sana göre saçma, bana göre değil," dedim adımlarım gerilerken. Kırgınlığı derin bir iç çekişle yuttum. Görüş alanından tamamen çıkıp balkon kapısına yaklaştım. "Ödediğim bedelse gururum." Cümlesi dudaklarım arasında ezilip gitti. Ben bile zor duydum. Onun duyması bence imkânsızdı.

"Kendine acıman yok mu?" dedi elim balkon kapısına uzandığında. Sertti yine sesi. "Sen de bunu kendine yediremiyorsun, görüyorum. Ben yanarsam mesleğim gidecek ama senin kaybedeceğin tek şey bir proje. Bunun için şu hâline değer mi?"

Hiçbir şey söylemeden evden içeri girdim ve kapıyı kapattım. Mesele sadece proje değildi. Anlayamazdı hiç kimse. Anlatasım da yoktu. Yatağıma yine gidemedim. Koltuğa uzandım ve kıvrıldım. Luna kucağıma girdiğinde ona sıkıca sarıldım. Siyah tüylerini okşadım, alnındaki beyaz aydan öptüm.

Ay Savaşçıları çizgi filminde *karanlıkla savaşman için karanlık olman gerekir* derdi. Luna da o kadar karanlıktı ama alnında beyaz bir nokta vardı. Çünkü yine Ay Savaşçıları'nda geçen bir cümle vardı. *Kalbini korursan, zaten savaşıyorsundur.*

O beyaz nokta hâlâ korumaya çalıştığım kalbimdi. Gözlerimi kapattım ve hiçbir şey düşünmemeyi denedim. Kendime yediremediklerimi, ezdiğim gururumu, kırılan kalbim ve öfkemi her zamanki gibi o buzdan duvarın arkasına atarken aniden bastıran uykunun beni içine çekmesine izin verdim. Çünkü ne bir ses vardı ne de yaşam belirtisi.

Dışımda da içimde de.

******

Arabasının bagajını şiddetle açtı Güntekin. Eline geçen kamp sandalyesini hızla almış ve bagajı kapatarak gerilemişti. Kafası fazlasıyla atıkken gelebileceği tek yerdeydi. Ev çevresinde bulunursa her an kafasını attıracak biriyle denk düşebilirdi. Telefonunu sessize almış, her şeyi kendince susturmuştu. Günlerden cumartesiydi ve pazartesiye kadar vakti vardı. Düşünecekti, kesinlikle düşünecek ve bir çıkar yol bulacaktı.

O çıkar yol asla Aslıhan Karakurt değildi.

Hayır, değildi.

Olmamalıydı!

Elinde kamp sandalyesiyle yeşil bahçede ilerledi ve küçük bir düzlüğe çıktığında durup oraya yerleşti. Gölgesinde kaldığı ağaç ihtişamlı bir yalnızlık içindeydi. *Tıpkı onun gibi*. Bedenini tüm ağırlığıyla sandalyeye bırakırken ellerini montunun cebine atmış, bakışlarını gökyüzüne dikmişti. Gün ortasıydı ama Ankara semaları garip bir şekilde en sevdiği tona, gün doğumu ve batımı sarılığına bulanmıştı.

Sıkıntıyla ofladığında başka bir çözüm yolu arıyor, bulamıyordu. Derviş babaya gerçeği anlatsa onu asla dinlemeden yerle bir edeceğine emindi. Hâlâ oğlunun yasını tutan bir babaydı. Anısına değecek hiçbir şeye tahammül etmeyeceğine adı gibi emindi. Ters ve kuralları olan biriydi. Kanatlarını ondan zerre düşünmeden çekip alırdı.

Tüm ihtimaller dipsiz bir çukura yuvarlanıyor gibiydi. Derviş baba öğrenirse Ferda bundan daha büyük bir cesaret alarak saçmalamaya devam edebilirdi. Bunca zaman ondan korktuğu için sessiz kaldığına emindi. Yıllarca askeriye içinde daima en iyisi olarak anılmışken aniden adı lekelenecekti. Oysa o üniformaya tek bir leke sürülmesin diye şerefiyle yaşamıştı.

Her şeyden önce Atlas kaldıramazdı. Annesine mi yıkılacaktı çocuk amca dediğine mi?

Peki ya Özgür?

Yanındaki poşete uzandı. Şeftalili soğuk çaylardan birini alıp kendi için açarken diğerini açıp yanına, çimlerin üzerine bıraktı. Sevmezdi Özgür içmeyi. Bu yüzden ne zaman bir araya gelseler bunu içer, gülerlerdi. Güntekin'den birkaç yaş büyüktü belki ama hissettirdiği dostluk her şeyden özeldi.

Daha büyük kayıpları da olmuştu oysa. Ama bir türlü alışamıyordu bu hisse. Herkes gidiyor geriye sadece o kalıyordu. Yeryüzünden nefret ettiği kadar buraya sabitlenmiş gibiydi. Ve son günlerde göğsüne batan en acı his *Özgür'e gerçekten ihanet mi ediyorum* duygusuydu.

Her şey yeterince zor değilmiş gibi üzerine Aslıhan Karakurt'un sunduğu teklif beklenmedik ve şok ediciydi.

Ve hayır, bunun çözümü bu olmamalıydı.

Onun da zor durumda olduğunu anlıyordu ama böyle çözemezlerdi. Murathan'ı arayıp ablasının durumundan bahsetse özel hayatlarına burnunu sokmuş olacaktı. O zaman Aslıhan ona hayatta yardım etmezdi. Şimdi de etmiyordu. Ne diyecekti Derviş babaya?

Belki de pazartesiyi beklemeyip aniden *bugün gelsin* diyecekti. Getirmediğinde şüphelenecek, bir ihtimal kalkıp evine çat kapı gelecekti. Almıştı Derviş Yarbay o garipliğin kokusunu. Şüpheleri dinene kadar peşini bırakmayacağını adı gibi biliyordu.

Aniden, "Sen yine mi geldin?" dedi Birsen Hanım'ın huysuz sesi.

Güntekin'in bakışları arkasında döndü. Şu cihanda bir yer bulamamış gibi yine aynı yaşlı ve hasta bakımevinin bahçesine gelmişti. Nalan ve Birsen

Hanım yan yanaydılar. Yürüyüşe çıkmış olmalıydılar. Güntekin'in yüzü ekşidi.

"Şeker nene yanınızda yoksa benimle konuşmayın. Çok huysuzsunuz. Onsuz sizi çekemem." Ciddileşti. "Ya da o da gelmesin. *Evlen evlen* diye dua edip durdu başıma gelen saçmalığa bak!" Son cümleleri ağzının içinde huysuzca dönüyordu. "Hepinizden hediyelerimi geri istiyorum!" diye ani yükselişiyse beklenmedikti.

Birsen Hanım'ın ifadesi huysuzdu. Nalan Hanım'sa yine kendi dünyasındaydı. Hırkasının her iki cebinde de ördüğü bebeklerden biri varken kucağında öbürünü saklıyordu. Kahve gözleri tatlı bir hüzünle bakıyor, aklar düşen açık kahve saçları rüzgârda belli belirsiz titriyordu. Onlar konuşurken kucağındaki bebeği okşamaya ve altlarında oldukları ağacın yapraklarına bambaşka bir dünyadaymış gibi bakmaya devam etti.

Birsen Hanım Güntekin'in kafasına arkadan tokadı indirmişti. "Sus be, bok tanesi!" dedi huysuzca. "Ne getirdin de ne istiyorsun? Ancak çiçek böcek." Kafasına bir tokat daha attı. "Saygısız. Kalk bana yer ver, bacaklarım ağrıdı."

Güntekin eli kafasındayken ters bir bakış atarak ayaklandı. "Madem bacakların ağrıyor niye yürüyorsun? Ayrıca az önce koşuyordun. Sallama!"

"Kes sesini!" dedi Birsen Hanım. Sandalyeye oturduğunda elindeki soğuk çayı da aldı. "Ne bu?" İçtikten sonra yüzü ekşidi. "Püğ!" dedi sağa tükürerek. "Git sidik iç daha iyi."

Sessiz kaldı Güntekin. Bu gerçekten canının sıkkın olduğunun en net kanıtıydı.

"Hayırdır?" dedi Birsen Hanım. "Gerçekten bugün elin boş mu geldin? Bizden dua istemeyecek misin?" Kolunu ileri uzattı. "Çaputun yok mu? Bağla kolumuza."

Güntekin, "Yok daha size hediye mediye," dedi ağzının içinde. Ters bakışı yaşlı kadına döndü. "Millet ne diye dua ediyorsa sen tam tersini dedin değil mi? Hayatım tepetaklak oldu. Git şimdi bir tarafına kına yak."

"Adi çocuk!" dedi Birsen Hanım huysuzca. Yana uzanıp Güntekin'in kalçasına hafifçe vurdu. "Saygısız, edepsiz!"

Hızla geriledi. "Elini kolunu çek, bu ara yaş fark etmeksizin karşı cinsten kimsenin bana dokunmasına tahammülüm yok. Namusum ortalık malı oldu!"

Birsen Hanım yine huysuzdu. "Senin namusun mu vardı be? Cibilliyetsiz çocuk!"

"Kız sus!" diye Güntekin de huysuzca yükseldi. "Zaten başımda bir tane dili çatal gibi olan şeytan var sen de bulaşma." O şeytan o an için Aslıhan Karakurt ve çatallı diliydi. Kadının ne ayarı vardı ne de sınırı. Canını sıkıyordu. Yalandan ayağı havalandı. "Valla tekme atarım sandalyene, yuvarlanırsın şuradan aşağıya. *Canım sıkkın* diyorum. Hep sen dua etmedin diye geldi bunlar başıma, biliyorum."

Birsen Hanım kalçasına bir kere daha vurdu. "Saygısız!" Şimdilik hafızası güçlü olmalıydı ama aniden boşluğa dalıp andan kopabiliyordu. *Alzheimer* demişlerdi. Arada onu bile unutuyordu ama şimdilik hastalığı ilerlememiş, iyi durumdaydı. "Dua karşılık bekleyerek mi yapılır? Had bilmez, cıvık!"

"Bir süre bana *karşılıklı iyilik* de deme," dedi Güntekin huysuzca. "Şu sıralar her şey travmalarımı tetikliyor."

Onlar her zamanki gibi tatlılıkla kavga ederken gülmüştü Nalan Hanım. "Evimin bahçesinde kocaman bir ağaç var," diyordu hâlâ ağacın altında dönerken. "Çocuklarım onun altında oynamaya bayılır." Duraksadı ve kucağındaki bebeği Güntekin'e uzattı. "Yaman üzgün, ağlıyor. Abisiyle mi kavga etti yine? Hay Allah?" Cebindeki erkek bebeği çıkardı. "Ertuğrul, yine mi kardeşinle kavga ettin?"

Eline tutuşturulan örme bebeğe bakıyordu Güntekin.

"Keşke alzheimer olacağıma şunun gibi deli olsaydım," dedi Birsen Hanım. "Kafam daha rahat olurdu."

Umursamamıştı Nalan. Kucağındaki bebeğe sarılırken Güntekin'in elindeki bebeğin örme saçlarını okşadı. "Ağlama Yaman. Abin öyle söylemek istemedi. Seni seviyor."

"Bu defa Yaman'ın saçlarını uzun yapmışsın," dedi Güntekin ve bebeği Nalan Hanım'ın kucağına geri sıkıştırdı. "Bence abisi elinden tutsun, berbere götürsün. Yolda barışırlar. Ama çok kısaltmasınlar, belki kısa saç sevmez."

Gözleri ışıldamıştı Nalan Hanım'ın. Diğer cebinden kız bebeği de alıp üçüne sıkıca sarıldı. "Doğru, barışırlar. Yaman'ım saçları alnına dökülsün ister. Her şey geçer, değil mi?" Bakışları gökyüzüne döndü. "Dünya dönüyor sonuçta. Bulutların bile yeri değişiyor. Dertlerin de yeri değişir, değil mi? Sıkmamalı insan canını. Yaman ve Ertuğrul da barışır. Hem ablaları süt ısıtır onlara. Kıkırdayarak içerler."

"Ay Nalan sus!" dedi Birsen Hanım hızla. "Valla başımı ağrıtıyorsun."

"Nalan kim?" dedi boş boş. "Ben Gupse."

Birsen Hanım sesle soludu. "Ya sabır ya Allah. Sana yanlış duayı bu yapmış olabilir." *Sevmedim*demesine rağmen keyifle Güntekin'in elinden aldığı çayı içiyordu.

Nalan umursamadan kucağındaki bebeklere her zamanki gibi yabancılıkla bakmaya başladı. Onları kucaklayarak yine gökyüzüne baktı ama muhtemelen on dakika sonra hepsini sökecek, baştan örecekti.

Çayı biten Birsen Hanım'ın elleri cebindeydi. Bir şeyler arıyor ama bulamıyordu. En sonunda cebinden bir kâğıt çıkardığında buradaki herkesin ve onun isminin yazılı olduğunu gördü Güntekin. İsimleri unutmaya başlamış olmalıydı. En başta yazan ise Güntekin'in adıydı.

"Güntekin," dedi hızla. "Heh! Güntekin'di adın doğru. Derdin ne? Götün başın ayrı oynarken daha çekilirsin. Bu hâlini sevmedim."

Hiçbir şey söylemeden önüne döndü ve ellerini yine ceketinin ceplerine yerleştirdi. Bakışları gün kızıllığındaydı. Değildi akşam. Neden bu renkti Ankara? Garip bir şekilde şu an gökyüzü de Aslıhan Karakurt soğukluğunda ve aynı göz renginde bakıyordu. Bu canını daha da sıkmak için yeterliydi. Şu an hiçbir şey hatırlamak istemiyordu.

"Çıkmaz bir sokaktayım ve nasıl geri döneceğimi bilmiyorum. Hep uçtum, gökyüzündeydim. Şimdi yürümem gerek ama yeryüzünde nasıl yürünür bilmiyorum. Hayır, biliyorum ama unuttum. Üstelik bu çıkmaz sokaktan çıkanın tek yolu başka bir çıkmaz sokağa girmek ve çözüm bulamıyorum. Kendi tarihim başa sarıyor gibi, anlıyor musun?"

Sahte bir evlilik sunuluyordu ona. *Ona dair her şey gibi*. Bu dünyada hiçbir gerçekliğinin olmayacağının bir kere daha yüzüne vurulması acıtmıştı. Yalandı hayata dair her şey. Öyle mi devam edecekti hep? İz bırakmamak için yaşarken kendi ıssızlığında mı kalacaktı. Kurtulmak için tek yol yalana mı çıkmalıydı?

Yine.

Yeryüzünden ve yasalarından nefret etti.

Yine.

Bir cevap bekledi. Ama bakışlarını yanına çevirdiğinde kamp koltuğundaki Birsen Hanım uyukluyordu. Göz devirerek önüne döndü. "Dert anlattığım adamlara bak. Harbi şaka gibi adamsın Güntekin."

Nalan Hanım aniden sol yanında belirdiğinde irkilerek ona döndü. Bir koluyla örgü bebekleri sıkıca tutarken diğer elinde ortadan kırılmış, çamura bulanmış ıslak bir sigara izmariti vardı. Güntekin'in elini kavrayıp yavaşça avuç içine bıraktı.

"Yere atmış, üstüne basmışlar," diyordu. "Ama içmemişler. Burada olamaz. Çöp değil ki? Neden yere atmışlar? Sen ya çöpe at ya da paketine koy."

Avuç içindeki kırık, çamurlu sigaraya bakarken aklına anlamsızca düşen kişi Aslıhan Karakurt'tu. Öfkeli, huysuz ve aksiydi ama dün onu yağmur altında gördüğünde etrafında karanlık bir hüzün bulutu var gibiydi. Gözleri garip bir kırgınlıkla bakıyordu. Bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Aslıhan Karakurt Ankara gibi bakıyordu. *Soğuk ve gün sarısı*. Ama böyle bir teklifi sunması o kadar kolay olmamalıydı.

Nasıl bir zihniyeti vardı? Bu kadar mı basitti her şey?

Sırf bu yüzden mesleğinden olursa ondan bir ömür nefret edecekti ama dün gece balkondan dışarı bakarken yine omuzlarını çökük görmüştü. Bu kadar zorlanıyorsa neden diretiyordu? Kendi hayatına ne yaptığıyla ilgilenmiyordu, peki onunkine ne olacaktı? O bile bunu gururuna yediremezken Aslıhan nasıl yediriyordu.

İyi miydi, kötü mü, hırslı, huysuz, kaba ya da dümdüz bencil. Kimdi Aslıhan Karakurt? Nasıl bir kadındı?

Aklının başında olmadığı netti.

"Bir şey oldu Nalan Hanım," dedi avucundaki sigaraya bakarken. "Ve her şey yine tepetaklak oldu. Şimdi kurtulmanın tek yolu olarak önüme sahte bir evlilik konuluyor. Bu kadar basit olmamalı. Geçmişte bana seçim şansı sunulmamıştı ama şimdi sunulduğu hâlde yine seçeneksiz hissediyorum. Uçmaya devam etmemin yolu yalan mı olmalı?"

Sessiz dinliyordu Nalan Hanım.

"Anne ve babamın," dedi Güntekin. "Mutlu bir evliliği vardı." Uzun zamandır dile getirmediği kelimelerdi ve ağzında acı bir tat bırakmıştı. "Ama onlar vardı. Ben yokum. İzim yok, hayatım yok. Ben sadece gökyüzünde varım. Onlar gördükleri adamı biliyorlar sadece." Gözleri Nalan'a döndü. "Ben yokum, anlıyor musun? Bir hiçim. İzim, varlığım yok. Sessizce yaşayıp geberip gitmeliyim."

Nalan bir bebeğinin saçlarını sökmeye başlamıştı. "İyi ya," diyordu ağzının içinde. "Bir hayatın yoksa zaten her adımın sahtedir. Sana dair her şey yalansa seni kurtaracak şey de yalandır. Neden bu kadar içerledin? Sen ne söylersen hayat karşına onu çıkarır." Sökülen iplerden kahve bir parçayı geçen gün yaptığı gibi Güntekin'in eline sıkıştırdı. İpte kalan örgü izleri vardı. "Şekli bozuldu ama izi ipte kaldı," diyerek ilerlemişti. Bebeği sökmeye devam ediyor, ipi omuzuna atarak uzaklaşıyordu. Bebeklerden

birine sarıldı. "Sinem, benim tatlı kızım. Yaman ağlıyor. Koş beşiğinden al annem. Benim Ertuğrul'a sevdiği yemeği yapmam lazım."

O uzaklaşırken eline bırakılan ipe baktı Güntekin. Haklıydı kadın. Bu kadar çok *izim yok* derse hayatın ona sunacağı şey izi olmayan bir yol olurdu. İpi parmakları arasında sıkarken uyuklayan Birsen Hanım'ın üzerine bedeninden çıkardığı ceketi attı. Yere çöküp Özgür için açtığı soğuk çayı yudumlarken montunun cebindeki telefon aniden yere düşmüş, ekran yanıp sönmüştü.

Sessizde olduğu için dikkat etmemişti. Kimseye de cevap veresi yoktu ama Atlas'tan düşen mesajı görmek yeterliydi. Hızla alıp ekranı açmış, gözleri mesajda gezinmişti.

Güntekin amca, müsait misin?

Mesajın sonunda saçma sapan dans eden siyah kediye uzun süre baktı. Bu da Karakurtçuk' un evinin köşesinde onların deliliğini izleyen kediye benziyordu. *Ya sabır* çekerken mesajdan hızla çıkıp Atlas'ı aradı. Mesajı Ferda'nın yazma ihtimaline karşı bir komploya daha kurban gitmeyi kaldıramazdı. Kendine güveni bile artık tam olarak yerlerdeydi. Bir şey oluyor ve devamında her şey domino taşı gibi devrilirken engelleyemiyordu.

Telefon saniyeler içinde açıldığında karşısında Atlas vardı. "Güntekin amca?"

Hızlı ve netti. "Mesajı sen mi yazdın?"

Gülmüştü Atlas. "Başka kim yazacak? Tabi ben yazdım." Aralarında kısa bir sessizlik belirdi. "Amca," dedi Atlas. "Aslıhan Hoca konu hakkında konuşmayı yasakladı ama sana sormadan edemedim. O fotoğraf gerçek mi?"

Sessiz kaldı. Suçsuz olduğu hâlde kendinden utanç duyduğu bir andı çünkü Atlas annesini tanımadığı için içten içe seviniyordu. Hep de öyle kalmalıydı. Babasının ölümünden sonra Atlas uzun bir süre toparlanamamış, destek alması gerekmişti. Tutunduğu tek şey annesiyken ona yeniden bunu yapamazdı.

"Gerçek," dedi ağzının içinde. "Ama olay başka."

"Ne?" demişti Atlas merakla. "O kadın kim? Kesin o gün orada olan biri ama kim? Söylemezsen çatlarmışım. Haberin olsun."

"Ben çatlatacağım senin kafanı!" dedi yalandan bir terslikle. "Lan ne diye fotoğrafı tüm sülalene gösterdin? Nenenin dedenin bilmesine gerek var mıydı?"

"Ben sadece anneme attım. Annem babaanneme, babaannem de dedeme atmış Güntekin amca. Ne bileyim, ben de senin gizli aşk hayatına bu kadar ilgili olduklarını bilmiyordum."

Gözlerini kapatıp sakinleşmeyi denedi. "Büyüklerin işine burnunu sokma. Ne için aradın, onu söyle."

"İşin yoksa gel beni al Kızılay'a ya da başka bir yere geçelim. Evde sıkıldım. Annem odasına kapandı, çıkmıyor."

Temennisi kadının oradan sonsuza kadar çıkmamasıydı. Kolay kolay kimseden nefret etmemişti ama son günlerde sadece Ferda'ya karşı içinde kaynayan soluksuz bir nefret vardı.

O eve gitmeyi göze alamadı. "Dolmuşa bin gel," dedi hızla. "Sizin ev bana şu an ters."

Atlas, "Ama amca ya!" dediğinde sesindeki tatlılık her şeyi yerle bir etmek için yeterliydi. "Yağmur yağacak gibi. Gelemem dolmuşla."

"Yağmur yağacaksa dışarıda ne işimiz var? Otur evinde aşağıya."

"Derya'ya hediye almam lazım."

"Lan kız sevgilin bile değil!" diye çıkıştı. Gergindi ve ilk defa saklayamıyordu.

"Ama olacak," diyen Atlas her zamanki azmi içindeydi.

"Haftalardır hediye taşıyoruz. Git adamakıllı *seni seviyorum* de kurtulalım! Bu ne lan?"

"Amca!" dedi harfleri uzatarak, tatlılıkla. "Lütfen ama, kırma beni. Sen gelmeden sitenin önünde seni bekliyor olacağım, söz. Geldiğinde beni beklemene gerek kalmayacak."

Bir *ya sabır* daha çekti, kıyamıyordu. "Tamam," dedi ağzının içinde. "Yarım saate kapının önünde ol."

Neşeyle güldü Atlas. "Hemen kapatma!" dedi aniden. "Geçen haftalarda sana geldiğimde biyoloji kitabımı mutfak masasının üzerinde unutmuştum. Onu da getirir misin? Hoca pazartesi kitap kontrolü yapacağım dedi." Cevap beklememiş, aynı tatlı neşesiyle, "Teşekkürler," diyerek aramayı bitirmişti.

Ekrana ters bir sinirle bakan Güntekin bir yandan da ona asla kıyamıyordu. "Kitabını unutur, kravatını unutur, resim çantasını unutur. Her şeyi sen Özgür. Lanet olsun, her şeyi sen!" Terslikle ayaklanıp Birsen Hanım'ın üzerinden montunu çekip aldı. "Kıyamıyorum, lanet olsun sen gibi bakıyor. Kıyamıyorum!"

Özgür de mütemadiyen geç kalır ya da arkasında mutlaka bir eşyasını unuturdu. Burada onu unutmuş gibiydi.

"Ne oluyor be?" diye toparlandı Birsen.

"Kalk, öteki dünyaya geldik," dedi Güntekin. Parmağını onlara doğru gelen hastabakıcıya çevirdi. "Seni almaya geliyorlar. Gözün aydın, cehenneme gidiyormuşsun."

Birsen hanım her zamanki gibi, "Saygısız!" diyerek ayaklanmış, bunu yaparken Güntekin'in elinden tutmuştu. "Asıl seni cehenneme götürmeye geliyorlar."

"Ben zaten cehenneme direk olmuşum Birsen Hanım."

Sandalyeyi toparlayıp kolunun altına alarak ilerledi. Seyyar evi işte sadece bu kadardı. Onu bagaja sığdırdı ama kendini yeryüzüne sığdıramadı. Arabasına bindiğinde ilk hedefi Atlas'ın kitabı için apartmanıydı.

******

Ne yemek yemiştim ne de adamakıllı uyumuştum. Başımın ağrımasının sebebi bunlar da olabilirdi, stres de ama üzerimdeki kırgın bitkinliğin sebebi kesinlikle içine düştüğüm durumdu. Gün geceyi aşıp sabah olduğunda olaya daha mantıklı bakmaya çalışmıştım.

Nereden tutsam elimde kalıyordu.

Ama bu saatten sonra savaştan çekilemezdim. Oyunun kuralı buysa öyle oynayacak, bir kere daha o şeytanın beni aşağılamasına izin

vermeyecektim. Mesele artık sadece kin değildi. İçimdeki bütün kötülükleri aynı anda ayağa kaldırmıştı.

Soğuk değildi bugün Ankara. Mont yerine kahve trençkotumu üzerime geçirirken bu defa topukluya değil siyah spor ayakkabılarıma uzanmıştım. Okula gitmiyordum, tatil gününde evimde pineklemek gibi şahane şeyler yapabilecekken bambaşka saçmalıklarla uğraşmam gerekiyordu. Siyah boğazlı kazağım, pantolonum, ayakkabıları ile bir bütünken üzerimdeki tek renk trençkottu. Çantayı gövdemden çapraz geçirip kapıyı açtım.

Görücü usulü buluşmaya özenle giden herkes beni yolda çevirip tokatlayabilirdi. Rezil bir hâldeydim. Okula bile bundan daha büyük bir özenle gidiyordum. Dün yağmur altında kaldığımdan olsa gerek hasta olacağımı hissediyor; boğazlarım sızlıyordu. Makyaj niyetine sadece göz altı morluklarımı kapatmıştım, yeterliydi.

Ne önemi vardı ki?

Kararımı biraz daha sorgularsam kafayı yerdim. Hızla kapıyı açıp evden çıkmış, aynaya bakmamıştım. Kendimi görmek istemiyordum. Gözlerime uzun uzun bakarsam göreceklerimi biliyordum ve bu canımı daha da yakacaktı. Gözümü tamamen karartıp merdivenlere yöneldim. Asansörde *onunla* denk düşmek istemiyordum.

Hızla merdivenleri inerken otoparka son bir kat kala durmak zorunda kaldım. Çünkü kaçtığım tam olarak karşımdaydı. Güntekin Agâh da ben gibi merdivenlerdeydi. Tahmin etmesi zor değildi, o da benden kaçıyordu. İkimiz de adım atmadan önce durup birbirimize baktık. Ben merdivenlerin en ucunda, o en altındayken kısa, gerginlik verici bir andı.

Dünkü kendimi tebrik ediyordum. Gerçekten gözüm döndüğünde yapabileceklerimin sınırının olmadığını bana bir kere daha ispatlamıştı. Sabah olduğunda utanç içindeydim. Bunu kesinlikle en son sormam gereken kişi oydu. Yaptıklarıma karşı inanılmaz bir pişmanlıkla doluydum.

Hayır, dedi zihnim. *Pişman değilsin Aslıhan. Hâlâ en makul seçenek o. Mantıklı ol. Sana muhtaç ve ne desen yapar. Kontrol sende kalır.*

Zihnim mantıkla işlerdi. Haklılık payı vardı ama kendileri gerçek hayatın akışından bihaberdi. Onu birkaç gün önce görsem yüz ekşiterek geçerdim. O ise alayla gülerek. Ama insan saatler önce *benimle evlen* dediği kişiyle denk düşünce bir şey olmamış gibi yapamıyordu. Garip bir şekilde sürekli denk düştüğümüz anlar kadar rahat değildik ikimiz de. Şu an oldukça gergin bir andı mesela. Ya da ben gereksiz sırıtışlarına alışkın olduğum için bu ciddiyeti garip geliyordu.

Sessiz, sadece kendimi duyabileceği bir öksürükle boğazımı temizleyip çenemi dikleştirdim. Dik bakışlarına inat aynı şekilde karşılık vererek merdivenleri inmeye başladığımda o da ağır ağır çıkmaya başlamıştı.

"Hayırdır?" dedi sertçe. "Artık asansör kullanmıyor musun?"

"Sen kullan. Ben merdivenleri kullanacağım," dediğimde aramızda bir basamak kalmıştı.

"İsabet olur. Misal bugün seni görmemek için buradaydım. Yarın olmaz."

Her zamanki soğukluğumla bakmayı tercih ettim çünkü kendileri daimî uyuzluğundaydı. "Ne tesadüf, ben de seni görmemek için buradaydım ve evet. Mümkünse bir daha olmasın."

Sağa geçip aşağı inmek istediğimde anında o tarafa giderek önüme geçti, yüzüne bakmadan sola geçtiğimde de aynı şekilde önümde belirmişti. Bakışlarımı hızla yüzüne kaldırdığımda yine dimdik bakıyordu. Bunu diyeceğimi asla tahmin etmezdim ama kesinlikle eski gevşekliğini buna tercih ederdim.

"Nereye?" sorusu beklenmedikti.

"Sana ne!" cevabını hızla aldı.

Aramızda kalan boş merdiveni de ağır ağır çıktığında ben hâlâ bir adım yukarıdaydım ama fazla yaklaşmıştı. İstemsizce üst bedenimi hafifçe geri çektim ama merdivendeki adımını tamamladığı anda mecburi bir yakınlıkla gözlerimiz denk düştü. Dik bakışına aynı şekilde karşılık verirken ne yaptığını anlamaya çalışıyordum. Ferah ve temiz bir sandal esintisi gibi bir kokusu vardı.

"Saatler önce evlilik teklif edip şimdi kaçıyor musun?"

Saçma yakınlığından dolayı merdivenlerde bir adım gerileyecekken durdum. Geri adım atmayacaktım. Buzdan farksız bakışlarımın hedefindeydi. "Amacın ne? Ne duymak istiyorsun?"

"Saçmaladığını ve dün söylediklerinden vazgeçtiğini."

"Şansına küs o zaman." Aniden önünden çekildim ve yanından geçerek merdivenleri indim. "Büyük bir netlikle reddettiğine göre kendini kurtarmanın bir yolunu buldun. Şimdi izninle ben de kendi başımın çaresine bakacağım."

Arkasını dönüp göz ucuyla baktı. "Kendine yeni kurban seçmeye gidiyorsun yani?"

Yüzüne bakmadan merdivenleri indim. "Aynen öyle."

"Onun zayıf noktası ne? Nasıl köşeye sıkıştıracaksın?"

"Gidince bakacağım." Umursamıyordum bile, kendini kurtarmanın bir yolunu bulduysa hayatına devam edebilirdi.

"Zavallının senin kriterlerinden birinin yalan olduğundan haberi var mı acaba?"

Adımım merdivenin ucunda durdu. Aşağı inmek için diğer merdivenlere geçmiştim ve o yanda kalmıştı. Bakışlarımı ona kaldırdığımda uyuz bakışları hâlâ bendeydi. Aynı şekilde karşılık aldı. "O kriter sana özeldi," dedim terslikle. "Senden nefret ettiğim için eklediğim önemli bir maddeydi. Başkasıyla oldukça gerçek bir görüşme gerçekleştireceğime emin olabilirsin. Aklın bende kalmasın."

İfadesindeki sert gıcıklık devam ediyordu ama dünden sonra ilk defa güldü. "Lütfen devam et," dedi sinir bozucu bir sırıtışla. "Düğün davetiyemi sakın unutma."

Göz devirerek önüme dönüp ilerledim. "Buralarda olursan getiririm. Dilerim o zamana kadar kanatların elinden alınmaz ve depresyona girip ülke değiştirmezsin."

Bir daha dönüp ona bakmadan merdivenleri indim ama delici bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Otoparka indiğimde arabaya binmeden önce durup soluklanmam, içine düştüğüm durumu yutkunarak kabullenmem gerekiyordu. Bir elimi arabaya yaslarken diğeri yine göğsümdeydi. Avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum ama sadece dudaklarımı ısırabildim.

"Beyinsiz," dedim dişlerimin arasından. "Kafanı koparmak istiyorum!"

Bakışlarıma yanındaki arabası takıldı. Benden daha iyi ve yüksek bir model kullanıyordu. Tekerleklerini sökmek ve patlatmak arzusuyla doldum ama yapmadım. Tekerine öfke dolu bir tekme atarak geriledim ve arabama binip hızla otoparktan çıktım.

Ne olacağı ya da nasıl olacağı umurumda değildi. Bir kere öfke ve hırsla sarmalandığında insan ateşe gözü kapalı atlayan pervaneye dönüyordu. Yolda hızla ilerlerken sadece ateşe atlayan pervane değil, kanla dişleri bilenmiş kurt gibiydim. Çünkü biliyor, kendimi tanıyordum. *Tıpkı yapabileceklerimin sınırının olmadığını bildiğim gibi.*

******

"Allah'ın manyağı!" dedi Güntekin ağzının içinde. "Sakız seçiyor sanki, şaka gibi!" Bakışları hafifçe semaya kalktı. "Benden daha manyağı çıkmaz dediğim için mi benim önüme bunu çıkardın?"

Tüm isyanlarının hedefinde bu ara sadece tek bir kişi vardı. Terslikle merdivenleri ikişerli adımlarla çıkıyordu. Uzun zamandır keyfinin bu denli kaçık olduğu günler yaşamamıştı.

Evlilik denen saçmalığı o bile ömrü boyunca bir kere bile düşünmüş değildi ama bu kadar da basite indirgememişti. Saygı duyar, geçerdi. Ama Aslıhan'ı izlerken hayretler içindeydi. İçine düştüğü durumu anlıyordu çünkü o da dilinin cezasını çekiyordu ama bu denli diretmesini mantıklı bulmuyordu, asla da bulmayacaktı. Üstelik bunu dünyanın en basit eylemi gibi anlatıyordu.

Ayrıca kendi derdine çözüm falan da bulamamıştı!

Evinin kapısını açıp içeri girmiş, Atlas'ın kitabını alıp aynı can sıkıntısıyla evden çıkmıştı. Bu defa asansörü kullanarak otoparka inerken bir ağrı kesici içmesi gerekmişti yoksa baş ağrısından kafasını duvarlara vuracaktı.

Arabasına binip kalabalığa karıştı. Yaklaşık on dakika sonra kırmızı ışıkta durduğunda mahallenin çıkışındaydı. Gözleri sol köşedeki küçük restoranın önünde duran arabaya değil içinden inen Aslıhan Karakurt'a takıldı. Tüm soğukluğuyla restoranda girmiş ve saniyeler içinde gözden kaybolmuştu.

"Her yerde!" diye homurdandı ağzının içinde. "Lanet olsun, taşınmama ramak kaldı!"

Arkadaki arabalar korna çaldığında ışığın yeşile döndüğünü görüp hızla ilerledi. Dakikalar sonra Atlas'ın sitesinin önünde durmuştu. *Geldim* diye

mesaj atarak arabadan indi. Kitabı arabanın üzerine bırakıp soluklanmayı denedi. İçinde anlamsız bir öfke vardı ve pek atabilecek gibi değildi.

Telefonu çıkarıp *Murathan Karakurt* adıyla uzun uzun bakıştı. Onu arayıp ablasının durumundan bahsetmeli miydi?

Yapma, dedi içindeki ses. *Şahsi meselesi. Dâhil olma.*

"Lan ben dahil oluyorum o zaman!" diye ekrana doğru yükselirken konuştuğu içindeki sesti. "O yüzden çözüm arıyorum."

Yapma, dedi ses yeniden. *Ailesiyle ilişkisini bilmiyorsun ki koskoca kadın, çocuk değil. Ayrıca haklı, Murathan duyarsa ortalığı yıkar. Yaygaracı, huysuz herifin teki. Biliyorsun sen de. Bu işleri daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramaz ki şu an Murathan'ın nerede olduğunu da biliyorsun. Buna zaman ayıramaz.*

Omuzları çöktü. Son konuştuğunda Murathan önemli bir görev için İstanbul'daydı ve onun gibi özel kuvvetlerde asker olan arkadaşı Timur Tönge' ye destek oluyordu. Durum kritikken derdinin başından aşkın olduğuna emindi. Aslıhan bile söylemiyorsa o dahil olamazdı. *Senin benim ablamla işin ne* der, ağzına sıçardı.

"Lan evlenirsem sıçmayacak mı?" dediğinde isyanı yine kendi düşüncesineydi. Başını avuçları içine alıp sağa sola gitti. Parmakları hızla şakaklarına vuruyordu. "Mantıklı düşün, mantıklı düşün. Başka bir çözümü olmalı."

Tak, tak.

Sen mesleğinden olursan Aslıhan'ın da işini boz, dedi en gaddar yanı. *İşte o zaman Murathan'ı ara gelip ortalığı ayağa kaldırsın ve Karakurtçuk' un dernek dediği yer onu projeden atsın. Bu şekilde mutlu son. Artık ikiniz de işsizsiniz.*

Kendi iç sesine bıkkınlıkla baktı. Şu durumda bile zihninin yersiz şakalarla uğraşması inanılmazdı. Birkaç dakika boyunca elleri başında öylece kaldı. *Tik, tak, tak.* "Mantıklı ol," diye mırıldandı. "Mantıklı düşün ve bana bir çözü-"

Gerisi gelmedi. Aniden arkasını döndüğünde karşısında gördüğü Derviş Yarbay'la irkilerek dikleşmesi gerekmişti. Bunu beklemiyordu. Yarbayın sert bakışları Güntekin'in gözlerindeyken birkaç saniye konuşmadılar. İkisi de sivil, üniformasızdı.

"Komutanım," dedi Güntekin en sonunda dikleşerek. Saygıyla başını eğdi.

"Ne işin var burada?"

"Atlas," dedi hızla. "Atlas çağırdı. *Biraz gezelim* dedi, onu almaya geldim." Parmağı yarbayın arkasında kalan arabasına döndü. "Bir de bende kitabı kalmış. Onu getirdim. Pazartesi dersi varmış."

Sessiz ama rahatsız edici bakışlarla dinliyordu Derviş Yarbay. Bu Güntekin'in gerginliğini artırmaya yetiyordu zira daha önce Derviş babanın ona böyle şüpheyle baktığını, dikkatle incelediğini asla görmemişti. Belli ki kafasındaki şüpheler hâlâ gitmiş değildi.

Arkadan Derviş Yarbay'ın eşi Suna Hanım belirdi. Özgür'ün ölümünden sonra hep siyah giyerdi. Beş yıldır hiç kimse onu bu renk dışında başka bir renk içinde görmemişti. Evlat ekmişti toprağa, gözyaşlarıyla suluyordu, kolay değildi. Kumral saçlarına düşen yer yer aklar vardı ve yaşına rağmen ışıldayan bir kadındı. Özgür'ün ölümünden sonra gözle görülür bir şekilde çökmüş, yüzündeki kırışıklıklar artmıştı. Göz altları hep mor olur, hüzünle bakardı. Özellikle oğlunun en sevdiği arkadaşına asla dayanamazdı.

Bu yüzden Güntekin'i gördüğü an yüzünde derin bir gülüş belirmiş, kollarını açarak ona ilerlemişti. "Güntekin, oğlum," dedi. "Nerelerdesin sen? Çok özledim."

Sıkıca sarıldığında göğsünde derin bir vicdan azabıyla yandı Güntekin. Onların karşısına geçip ne anlatabilirdi? Oğullarından sonra gelinlerinin yaptıklarını bilmek ikisini de daha da yıkmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Ona sarılırken küçük kalan, yanağı göğsüne yaslı kadına sıkıca sarıldı.

"Ben de seni özledim Suna teyze..." Kelimeler bıçaktan farksızdı. Kendinden iğrendiğini hissetti.

Suna Hanım gerilerken sitenin kapısında Atlas belirmiş, koşarak onlara doğru geliyordu. Onun arkasından ilerleyen Ferda'yı gördüğünde Güntekin'in kafasının içinde ipleri kopan sayısız trafo vardı. Belli etmemeye çalıştı ama zordu.

"Güntekin amca!" Bağırarak yanına gelen Atlas yandan ona sarılmıştı.

Ona koşulsuz sevgi sunan bu insanlara ne diyecekti? Neyi nasıl izah edecekti? Mesleği, kanatları, ona bakan ve sarılan bu insanlar... Her biri boğazına bir düğüm atıyor gibiydi. Ferda sessizce yanlarında durmuş, Suna Hanım'ın elindeki poşeti almıştı.

"Hoş geldiniz anne," dedi.

Başına bir ağrı daha saplandı. Utanmadan *anne* diyor oluşuna hayret ediyordu. Daima olduğunun aksine kadının kıyafetleri şıklıktan uzaktı. Üzerine mor bir hırka geçirmiş, makyajsız ve siyah saçları dağınıktı. Ne

yaşadığıyla zerre ilgilenmiyordu Güntekin. İçine düştüğü çıkmazın tek sebebi oydu ve nefretinin her zerresine yayıldığını hissetti.

"Güntekin," dedi Suna Hanım aniden. "Hayırlı olsun oğlum. Sevgilin varmış." Keyifle gülmüştü. Öyle ki uzun bir süre sonra herkes Suna Hanım'ı ilk defa bu kadar neşeli ve derin bir gülüşle görüyordu. "Üstelik ciddiymişsiniz," diye ekledi. "Neden söylemedin bana? Çeyiz hazırlıyorum ben sana oğlum. Böyle şeyleri ilk bana söylemelisin."

Aldığı soluk battı. Bir şey söyleyecek oldu ama başını hafifçe eğmekten başka bir şey yapamadı.

Aniden, "Ne?" diyen Ferda'ydı. "Ne sevgilisi?"

"Nasıl yani?" diye araya giren ise Atlas. İşin muziplik kısmındaydı. "Amca, yoksa okuldaki vaka mı?" Gülerek Güntekin'in koluna sarılmıştı.

"Yakalanmasa bize hiç söylemeyecek," dedi Suna Hanım. "Deli çocuk!"

Atlas heyecanla babaannesine dönmüştü. "Bana söylemiyor siz sorun kimmiş?"

"Aslıhan Karakurt," adını bu defa dile getiren Güntekin değil Derviş Yarbay'dı. Dik bakışları sadece Güntekin'deydi. "Öyle değil mi Güntekin?"

Zorla yutkundu ve başka hiçbir çıkar yol bulamadı. Ferda'nın yüz ifadesinde şaşkınlığın farkındaydı ama o da Derviş babanın baktığını hissettiğinde hızla hırkasına sarılarak toparlanmıştı. Bakışlarını kaçırarak ifadesini toplamayı denedi. Yaptığından korkuyor ama bütün suçu Güntekin'e atıyordu, öyle mi?

Kaç kere daha günah keçici olacaktı? Kaç kere daha bedel ödeyecekti? Kaç kere daha kanatları kırılacak, yeryüzüne mahkûm edilecekti? *Kaç kere daha yok olacaktı?*

Ve her şey yine aniden oldu. Tek bir göz kararması, his karmaşası; tüm mantığı ve ihtimalleri yuttu.

"Öyle," dedi sadece. "Aslıhan Karakurt."

"Yuh!" Atlas'ın ifadesi vahşet görmüş gibiydi. "Aynı Aslıhan Karakurt'tan mı bahsediyoruz? Bizim müdürle mi sevgilisin amca? Yuh!" Ağız dolusu yükseldi. "Oha! Hayatta inanmam, oha!"

Sessiz yutkunmakla yetindi Güntekin. Göz ucuyla bile dönüp Ferda'ya bakmadı. Kendi vicdanında boğulmakla meşguldü. Oysa büyük su birikintilerinden uzak durursa yaşar sanıyordu. Asıl denizin insanın içinde olduğunu da yeni öğreniyor ve boğuluyordu.

"Sizin okulda müdür mü?" dedi Suna Hanım hevesle. "Derviş, mesleğinden bahsetmemiştin." Eli kalbindeydi.

Derviş Yarbay sadece Güntekin'i izliyordu.

Atlas ise muazzam bir şaşkınlık içindeydi. "Okul tuvaletindeki kadın Aslıhan Hoca'm mıydı?"

Ferda'nın derin bir nefes verdiğini duydu ama yine dönüp bakmadı. "Sus!" dedi Atlas'a. "Sakın bir yerde söyleme. Koskoca okul idarecisi, itibarını zedeleme."

Atlas'ın dudakları daha büyük bir hayretle aralandı. "O yüzden mi hemen fotoğrafları sildirdi?"

Tüm parçalar hikâyeye muazzam şekilde uyuyordu ve yapabileceği tek şey başını sallamak oldu.

Atlas yeniden, "Oha!" diye bağırdığında tüm mahallenin cama çıkma ihtimali vardı. Hayranlıkla Güntekin'e dönüp alkışlamıştı. "Ona bayılıyorum. Birkaç haftada nasıl bunu başardın amca? Artık sana daha çok bayılıyorum. Lütfen bu sihri bana da öğret."

"Sus," dedi memnuniyetsiz bir sıkıntıyla. Ensesinden kavrayıp kendine çekti. "Sessiz, lütfen. Duyulursa beni gebertir. Nasıl bir manyak olduğunu bilmediğin için seviyorsun."

"Sen sevmiyor musun?" demişti Derviş Yarbay aniden.

Küçük bir an sessiz kalmış, dilinin yandığını hissetmişti. Oysa ne nefret ettiği şey yalandı. Buna mahkûm bırakılmayanlar o hissin bıraktığı görünmez bıçak izlerini bilmezdi.

"Utandırma çocuğu Derviş," dedi Suna Hanım tüm anaçlığıyla. "İlk defa böyle bir şeyini ciddi ciddi duyunca çok heyecan yaptım ne yalan söyleyeyim." Hevesle Güntekin'e sokulmuştu. "Derviş anlattı, ciddi düşünüyormuşsun. Tanıştıracakmışsın bizimle." Eli evlat yerine koyduğu sırtı okşadı. "Dilerim Özgür'üm gibi senin de mürüvvetini görürüm. Bir ömür böyle serseri mayın gibi başıboş gezeceksin diye aklım çıkıyordu."

"Ciddiymiş, öyle mi?" dedi Ferda'nın buz gibi sesi. Bakışlar ona döndüğünde kolları göğsünde bağlıydı. "Okulda gördüğümüz kadın değil mi Aslıhan Karakurt? Nasıl ciddi düşünüyorsunuz? Orada birbirinizin yüzüne bile bakmadınız."

Çenesini sıktığını belli etmemek için yutkunmaya çalıştı Güntekin. Göz ucuyla Ferda'ya bakmış, soğuklukla önüne dönmüştü. "*Özel hayatımızı işe taşıma* dedi, saygı duydum. Yoksa aynı apartmanda yaşıyoruz."

Ferda'nın kaşları daha da havalandı.

"Bir süredir de birliktelermiş," diye ağır ağır, ima dolu bir sesle ekledi Derviş Yarbay. "Getirmedin yanıma? Barışmadınız mı? Sana *her koşulda*

onu karşımda istiyorum dedim."

"Sorun yok," dedi anında. "Hallettik. Uçuştaydım. Döndüğümde de siz yoktunuz. O yüzden gelmedi."

Derviş Yarbay'ın kaşları imayla havalandı. "Pazartesi tanışacağım yani?"

Cümlenin altındaki ağırlığı hissediyordu. Derviş Yarbay kesinlikle Aslıhan'ı karşısında görmedikçe bu ifadesinden vazgeçmeyecek gibiydi. Onu yıllardır tanıyordu. Şüphe duyduğu konularda ne denli ısrarcı olduğunu da bilirdi. Gözünden hiçbir şey kaçmaz, en ince ayrıntısına kadar düşünürdü. Bu yüzden Özgür'le sıklıkla kavga ederlerdi.

Bu soruya karşılık hafifçe başını sallamakla yetindi. Midesi kasılıyordu.

"Şaka gibi!" dedi Atlas. "Nerede tanıştınız siz amca?"

Güntekin yerine Derviş Yarbay cevap verdi. "Eski bir hukukları varmış. Öyle değil mi?"

Buna da sessizce baş salladı Güntekin. Dili yalana gitmiyordu. Küçük bir tereddütten sonra bunun bir yalan olmadığına kendini ikna ederek konuştu. "Öyle." Sonuçta eski bir hukukları gerçekten vardı.

Evet, dedi zihni. *Bir kere Murathan'ın sözde bir kere de düğünde gördün. Aynen Güntekin. Bayağı yoğun bir hukuk...*

"Nereden?" diye çıkıştı Atlas. "Ayrıca cidden aynı apartmanda mısınız?"

"Kardeşi arkadaşım." Cümle ağzının içinde yuvarlandı.

"Madem ciddi bir ilişkin vardı neden bizden sakladın?" diyen Ferda'nın sesi alay doluydu. Muhtemelen yalan söylediğini düşünüyor ve içten içe eğleniyordu. "Biz aile değil miyiz Güntekin? Onu aileden mi görmedin yoksa? Ciddi olduğuna emin misin?"

Bu lafların ardından Güntekin'in dili dudaklarında gezinirken çenesini hafifçe dikleştirerek dudaklarına alaysı gülüşünü daha büyük bir özgüvenle kondurdu. "Beni bilirsiniz. Sessizce yaşarım. Gerçekten değer verdiğim insanları herkesle paylaşmam," dediğinde bakışları Ferda'daydı. "Ve size bir şey söyleyeyim mi? İlk defa bir şeyde bu kadar ciddiyim. Sanırım aşk böyle bir şeymiş, göz delicesine kör oluyor."

Ortama düşen şey bombadan farksızdı.

"Ay ne?" dedi Suna Hanım neşeyle. "Gerçekten mi? Bunları senden duydum ya ölsem de gam yemem."

Ferda vahşete kapılmış bir ifadeyle bakarken Güntekin küçük bir an bundan muazzam bir zevk aldı.

"Eşeğin s..." diyecek oldu Atlas ama dudaklarını kapatarak yuttu.

Derviş Yarbay'ın sadece kaşları havalanmıştı. Bir süre herkes sessizce bakıştı. Güntekin yok olmak istediği dakikalar yaşıyordu.

Yine, "Sen ciddi misin?" dedi Ferda şok içinde.

"*Ciddiyim* dedi ya," dedi Derviş Yarbay aniden. "Ne diye üsteleyip duruyorsunuz? Ayrıca bu burada konuşulacak konu değil. Eve çıkalım."

"Ben gelmeyeyim," dedi Güntekin hızla. Bakışlar ona döndüğünde ekledi. "Atlas'la dışarı çıkacaktık."

Şaşkındı Atlas. "Amca şu an dışarısı mı önemli? *Müdürün aslında sevgilimdi* diyorsun."

"Çok da önemli bir konu değil..." Cümle ağzının içinde yuvarlandı. Herkes ağzı açık ona baktığında yutkundu. "Niye bu kadar şaşırdınız? Hep *ciddi ol* demiyor muydunuz? Ciddiyim işte." Atlas'ı kolundan kavradı. "Gideceksek haydi, yürü. Derviş Yarbay'ım haklı. Sonra konuşuruz. Bu ayaküstü konuşulacak konu değil."

Acilen kaçması gerektiğini hissediyordu.

Ama Suna Hanım aniden sarılmış, yeniden bağrına basmıştı. "Ben de tanışayım," diyordu geriledğinde dolu dolu gözlerle. "Benim yanıma da getir gelinimi, ben de göreyim. Onunla tanışmak istiyorum."

Onu kucaklayan bedene sadece bir eliyle sarıldı. Vicdanı batıyordu ama gerçeğin daha çok canlarını yakacağına, onu mesleğinden edeceğine emindi. Kaybedemezdi. Aslıhan Karakurt bir konuda haklıydı. Bunun için şeytanla aynı masaya oturması gerekse bile yapardı, yapıyordu.

"İçeri geçin Suna," dedi Derviş Yarbay eşini omuzlarından kavrayıp geri çekerken. "Dediğim gibi bu ayaküstü konuşulmaz. "Güntekin onu pazartesi benim yanıma getirecek. Ben tanışayım daha sonra sana getireceğim, söz."

Eşine karşı her zaman daha hassas ve kibardı Derviş Yarbay. Suna Hanım Güntekin'in ellerini sıkarak geriledi. "Ayak numarası kaç? Patik öreyim," diyordu. "Ne yemek sever, ona göre hazırlık yapayım."

Sadece sessiz kaldı. Bilmiyordu. Tek bildiği: hiçbir şey bilmediği ve Aslıhan Karakurt'un mütemadiyen her şeyden nefret ettiğiydi. İmdadına Derviş Yarbay yetişti.

"Suna, sonranın konuları bunlar. Geç eve, üşüme!" diyerek eşini siteye yönlendirmişti. "Ferda, eve çıkın siz. Ben de birazdan geliyorum."

Atlas şokla yere bakıyordu.

Ferda'nın yüz ifadesi dizginleyemeyeceği bir şekilde dağılmıştı. Suna Hanım'ın koluna girdi ve siteye ilerlediler. Yaşlı kadın hevesle Güntekin'i

bile kendine bu denli bağlayan kadını merak ederken Ferda dişlerini sıkarak dinliyordu. Aynı şekilde uzaklaştılar.

"Atlas," dedi Derviş Yarbay'ın otoriter sesi. "Güntekin'le gideceksen arabaya bin, yoksa eve geç."

Atlas'ın cevabı hızla arabaya yönelip kitabını alarak binmek oldu.

Kapısı kapandığında karşı karşıya gelen yarbay ve Güntekin birkaç saniye sessiz kaldı. Bakışlarını eskisi gibi tüm cesaretiyle kaldırıp karşısındaki yaşlı ama dinç adama bakamıyordu.

"Aslıhan Karakurt'u biraz araştırdım," dedi Derviş. "Erkek kardeşi için asker dedin ama öyle bir kaydı yok. Sonra sordum. Özel kuvvetlerin kıymetli askerlerinden biri olan Murathan Karakurt'un ablasıymış. Yüzbaşı Karakurt'u tanımayan yoktur zaten. Neden ilişkinizi gizli tutmak istediğinizi anlıyorum."

Bir parça daha hikâyeyle uyuştuğunda Güntekin sessizce onaylamak zorunda kaldı.

Yarbay aniden elini omuzuna atmış, babacan bir ağırlıkla okşamıştı. "Güntekin," dedi ve o an adının ağırlığı altında ezildi. "Ben seni oğlumun yerine koydum." Bu cümle de altında kaldığı her şeyin onu yerle bir edip ezmesi için yeterliydi. "Biliyorsun, değil mi? Özgür yok ama sen varsın."

Sanki bilerek söylenmiş gibi duran bu sözlerin her biri onun göğsüne saplanan bıçaktı. Dudaklarını sıkıp başını eğebildi. İfadesiz kalabilmek zordu. "Biliyorum komutanım."

"Sana güveniyorum, *oğlum*."

Her şeyi geçip o cümlede boğuldu.

"Küçük bir an dahi olsa senden şüphe edip yersiz bir soru sorduğum için özür dilerim. Pazartesi günü kesinlikle odamda olacağım. Bana o kadını getir. Oğlumun ilk defa bu denli ciddi düşündüğü kadınla tanışmak istiyorum. Tamam mı?"

Cevap veremedi. Sadece başını salladığında Yarbay bir kere daha omuzunu babacan bir sıcaklıkla okşayıp gerilemişti. Arkasını döndü ve ağır adımlarla uzaklaştı. Acısına rağmen dik omuzlarla yürümeye çalışan bu babaya bakarken nefes alamadığını hissediyordu. Eli boğazına ilerledi. Çok şey söyleyecek oldu ama arabadan ona bakan Atlas yüzünden yuttu. İfadesizlik maskesini kuşanıp arabaya bindi. Öyle ki gerçekten ilk defa zerre gülemiyordu.

Arabaya binip çalıştırdı. Atlas aralıksız soru soruyordu. "Amca; nasıl, nerede, kim tanıştırdı, nasıl oldu, neden hiç söylemedin, gerçekten aynı

apartmanda mısınız, hiç *ciddiyim* dediğini duymamıştım, gerçek mi bu?"

Daralıyordu. Elini yakasına atıp genişletmeyi denedi. Kafasında atan balatalar artık birkaç tane değildi. Biri elindeki tüm benzini üzerine döküp tüm devrelerini aleve vermiş gibiydi. Herkes ona sürekli güldüğü için *Deli Şimşek* dendiğini düşünüyordu.

Hayır, çünkü gözü döndüğünde ne bir sınırı olurdu ne de durağı. Bir kurşunu varsa hiç düşünmeden kendine sıkardı. En tehlikeli uçuşları yapar, ateş toplarının içinden geçerdi. Gözü kapalı ölüme dalar, hepsinden sağ çıkardı. O anlarda düşünmez, sadece yapardı.

Hırçın bir kartaldı en nihayetinde. Çığlığı yeterdi herkesi korkutmaya ama bu defa karşısındaki dişleri bilenmiş bir kurttu. Biri gökyüzünde en güçlüydü, diğeri ise yeryüzünde.

Araba aniden fren yaptığında yol ortasındaydılar. Arkadaki araçlar da aniden durmuş, kornaya basmaya başlamıştı. Atlas bir soru daha soracak olmuş, bu ani duruşla ileri sendelemişti. İlerideki kavşaktan geri dönerek aracı durdurdu.

"Amca!" dedi Atlas şaşkın bir korkuyla. "Ne yapıyorsun?"

Yeniden sitenin önüne geldiklerinde, "İn." dedi sadece. "Çok önemli bir işim vardı. Onu halletmem lazım. Sonra bakarız hediyene." Atlas'ın arka koltuğa attığı kitabını alıp kucağına iteledi. "İn Atlas, hemen!"

Çok şey söyleyecek oldu Atlas ama yapamadı. Amca bildiği adamı ilk defa bu kadar ciddi görüyordu. Kendini aniden arabanın dışında, Güntekin'in giden arabasının arkasından bakarken bulmuştu. Kitabına sarılıp dakikalardır yaşadığı her bir şoku sindirmek için alık alık boşluğa baktı.

Tozu dumana katarak ilerleyen Güntekin Agâh ise uzun bir süre sonra kafasındaki bütün noktaları ateşe vermişti. Gözünü karartıp vitesi sona alarak son sürat sadece tek bir hedefe ilerledi.

******

"En çok nelerden hoşlanırsınız Aslıhan Hanım?"

Önümdeki köftelere bakmak ve yiyememekle meşguldüm. Bir de ne yaptığımı ve hayatı sorgulamak. Bakışlarımı karşımdaki görücü adayıma kaldırdım. Adının Fikret Ali olduğunu yaklaşık bir saat önce öğrenmiştim. Fena bir tip değildi. Uzun boyu, sarıya kaçan ama kumrala daha yatkın

saçları, karizmatik bir yüzü vardı. Ankara Üniversitesi, Fizik alanında akademisyendi falan filan.

Ama çok konuşuyordu.

Ya da herkes normalken anormal olan bendim. İçine düştüğüm durum düşünülürse bu şıkka daha yakındım.

Ben ne yapıyordum?

"Ya da siz neler yapıyorsunuz?" dedi bir önce sorduğu soruya yanıt almadan.

Ben de tam onu sorguluyordum demek vardı ama yuttum. "İyi," dedim ağzımın içinde. "İş güç işte."

Kibarca güldü. "*Nelerden hoşlanırsınız* dedim ama biraz dalgın gibisiniz. Bir daha sormak isterim. Nelerden hoşlanırsınız?"

Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bana kalsa direkt *yarın evlenelim mi* diyebilirdim ama içim almıyordu. Gözüm dönmüştü ve yapabilirim sanmıştım, olmuyordu. Yapamıyordum. Muazzam göz dönmesi anım sadece dünde kalmış gibiydi. Öfkeden çok kırgınlığın insana yaptıramayacağın bir şey yoktu, öğrenmiştim.

Cevap bekleyen bakışlarına karşılık, "Bilmem." dedim. "Çok bir şeyden hoşlandığım söylenemez."

Bunu da anlayışla karşıladı. "Müzik?"

Yine dudak büzdüm. Belki de Gülhan haklıydı ve içim geçmişti. Ya da aşk meşk işleri benden geçmişti. Zaten ne zaman benimle olduğu bilinmeyen bir konuydu. Kendimi fazlaca rahatsız hissediyordum. Ne soracaktım yani adama? Ne diyebilirdim?

"Severim," dedim kısaca.

"Ben de," dedi utanarak. "Peki ya tiyatro, sinema falan? Edebiyatçısınız sonuçta. İlginiz vardır mutlaka."

"E, tabi," dedim ve zorlanarak, "Siz?" diye ekledim.

Gülümsemeye çalıştı. "Saklamayacağım, alanım sayısal. Edebiyatla pek aram yoktur ve sevmem de. Lisede en düşük notum hep edebiyattı. Adam takmıştı bana, sürekli Sait Faik'in Eylül romanını sorup duruyordu."

Bu yanlış bilgi neticesinde beynime saplanan şey kurşun olmalıydı. Yine de kendimi zorlayarak kibar olmaya ve sivri dilimi tutmaya, laf sokmamaya çalıştım. Zordu, dilim kaşınıyordu. Gülümsemem zoraki bir hâldeydi. "Yine şanslısınız ki bu eksik bilgiyle liseden mezun olmuşsunuz. Ben olsam size on yıl mezun etmezdim." Dilimi ancak bu kadar törpüleyebiliyordum.

"Ne?" dedi şaşkın şaşkın göz kırpıştırırken.

"Eylül kitabı Sait Faik'in değil, Mehmet Rauf'undur."

Keyifle güldü. "Kusura bakmayın, *edebiyatım zayıf* demiştim. Herkes kendi alanında iyidir ama değil mi? Mesela şu an size izafiyet teorisini sorsam anlatabilir misiniz?"

"Evrende zamanın, mekânın ve hareketin mutlak değil; gözlemciye bağlı olduğunu söyleyen bir teoridir. Yani *zaman herkes için aynı akar* fikrini kökten bozar. Bu teoriye göre zaman herkes için aynı hızda akmaz. Uzay ve zaman birbirinden ayrı değil, birlikte bir yapı oluşturur. Çok yüksek hızlarda zaman yavaşlar, mesafeler değişir."

Hızla ve nefessiz bir şekilde yaptığım açıklama karşısında kısa bir an sessiz kaldı. "Peki zaman neden yavaşlar?" diye sordu.

İstemediğin bir yerde bulunduğun için demek istedim ama bunu da yuttum. "Çünkü uzay ve zaman ayrı şeyler değildir. Cisim hızlandıkça uzayda daha fazla hareket eder ve zaman payı azalır. Işık hızını aşamayacağın için dengeyi zaman öder."

Sessiz kalıp beni belirgin bir şekilde süzdü. "Zekisiniz."

Dudak büzdüm. "Öğrenmek için zamanım çoktu diyelim."

Daha büyük bir ilgiyle bana bakmaya başlamıştı. Kollarını masa üzerine yaslayıp garip bir seksilikle gözlerini kıstı. Amaç neydi? Gerçekten başım ağrıyordu. Einstein beni görse izafiyet teorisini baştan yazardı.

"Başka nelerden hoşlanırsınız Aslıhan Hanım?"

Dilim, *senden hoşlanmadığım kesin mesela* demek için can atıyordu. Onu ısırarak susturmam gerekti. "Dediğim gibi. Genel olarak pek bir şeyden hoşlanmam." Son noktada kendime engel olamadım. "Şu soruyu sormaya bir son verir misiniz?"

Güldü. "Hafif huysuzluk var gibi." Tatlı bir gülüş göndermeye çalıştı. "Tatlı bir huysuzluk ama."

Sadece baktım. Acaba ona elimi bile sürmeden sadece sivri dilimle komalık edebileceğimi ya da sinirlendiğimde elime geçen ilk şeyi kafasına savurabileceğimi bilse aynı tatlılıkla bakar mıydı, merak ediyordum.

"Benim ağıma takılan huysuz ama güzel bir balık gibisiniz," dedi aynı gülüşüyle.

Aynı boş bakışımım devam ediyordu. İhtimal değil, kesinlikle Gülhan haklıydı. Benim içim geçmemiş, içim çürümüştü. Adam kendince benimle flört etmeye çalışıyordu ama içim almıyordu. Yüz ifademi ekşitmemek için verdiğim savaş içinse kendimi daha sonra tebrik edecektim. Dilimi

tutamayacağımı hissettiğimde elimle dudağımı kapatmam gerekti. Hatta dudaklarımı parmaklarımla sıktım ve sadece hafifçe başımı eğebildim.

Hayır, kesinlikle bunu yapamayacaktım. Demek ki gözüm yeterli seviyede dönmemişti. Bu delilikten başka bir şey değildi.

"Sizin benimle ilgili merak ettiğiniz bir şey var mı?" dedi aynı keyifli hâliyle. "Ya da sormak istediğiniz herhangi bir şey."

Elim dudaklarımdan ayrıldı. Ya bir şeyler saçmalayacaktım ya da olduğum yerde stresten bayılıp kalacaktım. Bayılacak gibi değildim. Bir şeyler saçmalayabilirim umuduyla dudaklarım aralandı ama cevap benden değil, bir başkasından gelmişti.

"Sorusu falan yok!" diyerek aniden yanımda beliren adam Güntekin Agâh'tı. "Bu saatten sonra olamaz da!"

Her şey beklenmedik bir hızla olmuştu. Onu burada görmeyi beklemiyordum. Gözlerinde muazzam bir terslik varken aniden bileğimden kavrayıp beni ayağa kaldırmasını da beklemiyordum. İfadesizliğimden ilk defa sıyrılıp ona hayretle baktım ama o bana bakmıyordu.

"Yürü," dedi sadece beni bileğimden çekerken. "Konuşacağız."

Gerçekten şaşkındım. Beklemediğim bir hamleydi. Aniden tepki veremeyecek kadar şaşkındım. Uzanıp yan koltuktan çantamı almaya çalışırken bileğimi kavrayan elinden kurtulmayı denedim. "Ne yapıyorsun sen şu an? Bırak!"

Bırakmadı. Acıtmıyordu ama sıkıca kavramıştı. Beni hızla kendine çektiğinde Fikret Ali denen adam ayaklanacak oldu. "Ne yapıyorsunuz beyefendi?"

Çılgın bir gerginlik ve sinir içindeydi. Beni yine bileğimden çekip önüne alırken Fikret Ali'ye diğer elinin tersini kaldırıp, "Bir tane çakarım senin de ağzının üstüne görürsün ne oluyor?" demesi de her şey kadar şaşırtıcıydı. "Otur aşağıya, kes sesini!"

Adam neye uğradığını anlamayıp olduğu yere sinerken Güntekin bileğimi bırakıp kolumdan kavramış, hızla çıkışa yöneltmişti.

"Ne yapıyorsun, geri zekâlı?" dedim elinden kurtulmaya çalışırken. "Deli misin?"

Bedenimi kendi bedeninin önüne alarak alelacele ilerletti. Kolumu bırakmamakta ise kararlıydı. "O kadar *deliyim* dedim inanmadın," diyen sert sesi değdi kulağıma. "Bundan sonra göreceksin bana neden Deli Şimşek dendiğini!"

Kurtulabilirdim ama garip bir gücü vardı, olmadı. Zaten fırsat da olmadı. Her şey çok hızlı, saniyeler içinde gelişiyordu. Uzun bir süre sonra ilk defa bu denli bir şaşkınlık yaşıyordum. Kapıyı açıp benimle birlikte dışarı çıktığı an kolumu bırakıp arabasına ilerledi. "Bin şu arabaya!"

Şaşkınlığım bu noktaya kadardı. "Haddini bil benim canımı sıkma! Ne yapıyorsun sen şu an?"

"Biz o haddi çoktan aştık!" diye yükseldi. "Şimdi bin şu arabaya. Seninle konuşacağız."

İşaret parmağım öfkeyle havalandı. "Bana emir verme!" Dişlerimi sıkmak zorunda kaldım yoksa restorandın önünde bağıracaktım.

Arabasının kapısını açmıştı ama şiddetle kapatıp bana doğru ilerledi. "Niye?" diyordu bir yandan da. "Sen beni tehdit ediyorsun, sen beni zorluyorsun, sen beni darda bırakıyorsun ama ben sana emir veremiyorum, öyle mi Karakurtçuk?" Aramızda bir adım kala durduğunda bakışlarında her zamankinden daha başka bir delilik vardı. "Sen bana her şeyi söyle ama ben hiçbir şey söyleyemeyeyim, öyle mi?" dedi aynı hırsıyla.

"Ben seni tehdit etmedim seçenek sundum. Her şeye kendini masum çıkaracağın pencereden bakmaktan vazgeç!"

"Sunduğun tek seçenek seçeneksizlik!" Hızla başını salladı. "Ama haklısın, bu saatten sonra tam olarak yapmam gerekeni yapacağım. Madem seçenek yok, olanları da yakacağım!" Yüzünü aniden gözlerime daha da yaklaştırdı.

Bağıracak, en sonunda öfke kusacaktım ama olmadı. Benden hızlı davrandı.

"Gelip şimdi, şu an beni içine düştüğüm o saçma çıkmazdan kurtaracaksın! Ve istediğin buysa Aslıhan Karakurt, tamam!" diye soludu. "Yarından tezi yok sana istediğin o nikâh defterini ve düğünü vereceğim. İstediğin gerçekten buysa tamam." İşaret parmağıyla hafifçe omuzuma dokundu. "Artık Güntekin Agâh'ın karısı, Aslıhan Agâh'sın!" Kelimeleri hırs ve öfke kaplıydı. *Tıpkı bakışları gibi*. "Ve sana yemin ederim bundan büyük bir pişmanlık duyacaksın!"

⚡⚜

6.BÖLÜM

"Acısını unutanın
Yıldız dolmuyor gecesine
Buydu bizim soylu yalnızlığımız..."
****ŞÜKRÜ ERBAŞ***

⚜

Yazısız yasa altı;

Bazı yolları sevdiğin için değil, mecbur kaldığın için yürümek zorunda kalırsın. Adımlarını hafif atma.
Bırak, her adımın sesli bir isyan olsun. Varlığının izini ancak böyle bırakırsın.

⚜

Sagopa Kajmer –
Ateşten Gömlek

Yorum ve beğenilerinizi eksik etmeyin aşklar ♥
Keyifli okumalar

⚡

Çok şey söyleyebilirdim. Bağırmak, öfke kusmak ya da kibirle Güntekin'in üzerine yürümek buna dahildi. Ama hisler düşünceler ve her

şey birbirine girmiş gibiydi. Bana öfkeyle bakan gözlere dimdik, her zamanki ifadesizliğimle bakmaktan başka bir şey yapamadım. Hâlâ tam dibimde, parmağı omzumdaydı. Kaşlarımın havalanmasına neden olansa son cümleleriydi.

Güntekin Agâh'ın karısı Aslıhan Agâh'sın!

Ve bundan büyük bir pişmanlık duyacaksın...

Kısa bir an gözlerimde oyalandıktan sonra bir adım geriledi. "Şimdi seçim sırası sende. Şu andan itibaren olayın ciddiyetini kavra ve bir seçim yap. Çünkü attı benim kafa, buradan dönüş yok!" İşaret parmağı restorana döndü. "Karar ver. Ya içeri girer o adamla devam edersin ya da benimle gelirsin ve adamakıllı oturur konuşuruz! Yetti artık bu saçmalık."

Gururumu onun karşısında ezebildiğim kadar ezmiş gibiydim. Dün geceden sonra hiçbir şey acı vermiyordu. Ama sıktığım dişlerimin nedeni kendime olan öfkemdi. Ona karşıma geçip böyle konuşma cesaretini veren bendim. Ve garip bir şekilde içerideki adamla devam etmektense bu deliyle bir anlaşma yapmak hâlâ bile daha mantıklı geliyordu. Bencilceydi ama benim de elimde ona dair kozlar vardı ve bu iplerin elimde olduğu hissini veriyordu.

Arkasını dönüp sert adımlarla arabasına ilerledi. Kapısını açtığında dönüp yeniden aynı terslikle bana bakmıştı. "Geliyor musun?" diye yükseldi.

"Bağırma!" diye en sonunda ben de yükseldim. Sesim yine tok ve kalın çıkmış, restorandan birkaç göz bize dönmüştü. Fikret Ali denen adamın aynı masada oturmuş, şaşkınlıkla camın arkasından bize baktığını görebiliyordum. Kısa bir an onunla göz göze geldik.

"Ne bakıyorsun hâlâ ona?" diye yükseldi Güntekin. "İlk dakikadan elendi. Tutmuşlar masasından görüştüğü kadını almışlar hâlâ aval aval camdan bakıyor. Belki manyağım ben, aldım kaçtım seni! Böyle arkandan mı bakacak hep? Bu mu bulduğun adam?"

"Senden daha zeki, emin ol!"

Parmakları cama döndü. "Git o zaman yanına. Buyur, haydi!"

Fikret Ali bey onun üzerinden yaptığımız bu tartışmayı şaşkınlıkla izlemeye devam ediyordu. İnadına gitmek vardı ama haklıydı. İçeride oturan kişiden zerre hoşlanmamıştım. Tüm mantık okları yine bu karşımdaki manyaktan yanaydı ve çıldırmam için yeterliydi. Kırk yıl düşünsem eş seçiminde böyle saçma bir denklemde kalacağım aklıma gelmezdi.

"Gitmiyorsun," dedi yekte, tek nefeste. "O zaman bin şu arabaya!"

Daha fazla dayanamayarak ona doğru ilerledim. Parmağım şiddetle havalandı. "Bir daha benimle emir kipiyle konuşursan yemin ederim ben de seni buna pişman ederim." Tam yanına gittiğimde arabasının kapağını şiddetle kapattım. "Alnına silah dayamışım gibi davranma."

Dudakları sinirle ince bir çizgi hâlini aldı. "Emin ol yapmış kadar oldun."

"Sana mecbur olduğumu düşünüp böyle kendinden emin bir şekilde konuşman ne kadar da tatlı." Öfkeyle solumuştum. Hızla tekrar restoranda geri döneceğim anda bileğimden kavradı. Gereksiz bir detaydı belki ama Fikret Ali Bey hâlâ aynı şaşkınlığıyla bizi izliyordu.

"Nereye?" diye soludu.

"Görüşmeme devam etmeye!" diye yükseldim. Bileğimdeki elinden kurtularak ilerledim. "Senin nazınla niyazınla uğraşacak vaktim de sabrım da yok. Bas git yoluna!"

İzin vermedi. Yine beklenmedik bir hırsla bileğimden yakaladı. "Hiçbir yere gitmiyorum!" dedi beni kendine çekerken. "Sen de gitmiyorsun."

Dik bakışlarla karşılık verdim.

Bu bakışlarım yüzünden derin bir soluk vermesi gerekmişti. "Sakin ol, adamakıllı konuşalım. Sen bağırma ki ben de bağırmayayım," dedi tane tane, dişlerini sıkarak. "Kolay kolay sinirlenmem ama şayet bu yaşanırsa sinirimin üzerine benzinle gitme. Patlaması büyük olur. Şu an tam olarak o noktadayım ve sen elinde benzinle geziyorsun, yapma. Sakin kal, sakin kalayım."

"Çok korktum," dedim başımı alay dolu bir sinirle sallarken. "Bacaklarım falan titriyor şu an." Bileğimi hızla elinden çektim. "Gelip eşkıya gibi bağırıp çağıran sensin. Sakin kalırsan sakin bir tepki alırsın. Önce bu öneriyi kendine sun."

Gözlerini küçük bir an kapatıp yutkundu. Muhtemelen bahsettiği yakıcı sinirini yutmaya çalışıyordu. "Şu arabaya biner misin?" dedi en sonunda ama sesinden taşan öfkeyi gizleyemedi. Dişlerini sıkması da buna dahildi.

"Tabi ki binmem," dedim ondan daha ters bir şekilde. "Kendi arabamla gelirim. Yürü git önden!" Hızla arkamı dönüp arabama ilerledim.

Göz devirerek arabasına binip beni beklemeden gaza bastığında nereye gideceğini tahmin etmek zor değildi. Döndüğü kavşaktan eve gittiğini anlayabiliyordum. İstemsizce peşine takıldığımda hızla gaza basarak kırmızı ışıkta ona yetiştim. Yanında durdum ve camı açmadan ters bakışlarımı ona çevirdim. Aynı şekilde karşılık verdi. Gölgeli camın

arkasından yansımasını görebiliyordum. Kırmızı ışık yeşile döndüğünde aynı anda gaza bastık. Anlamsız bir yarış ve inat içindeydik. O gaza bastıkça ben de bastım. O hızlandıkça hızlandım. Arabaların burunları uç uca gidiyordu. Ama maalesef onu belli bir yerden sonra geçemezdim.

Kaybetmeyi sevmezdim ama adam F16 pilotuydu. Gökteki uçağı kullanan yerdeki arabayı tabi ki en iyi şekilde kullanırdı. Hızlı ve zerre korku barındırmayan manevralarla öne geçtiğinde sollama yapamayacak bir konumdaydım.

"Allah'ın delisi!" dedim ağzımın içinde, öfkeyle. "Mecbur kaldığım kişiye bak, şaka gibi."

Belki de vazgeçmeliydim. Bu muazzam bir delilikti. Mantığım ikiye ayrılmış durumdaydı. Biri en makul seçeneğin bu olduğunu söylerken diğeri yaptığım her şeye yargılayan gözlerle bakıyordu. Tuğba'nın sözleri, yaşananlar ve söylediğim yalanla yüzleşmek zordu. Hırsım boğazıma öyle sarılmıştı ki, bu noktadan dönebileceğimi sanmıyordum. Şayet gözüm dönerse ölüme bile sorgusuzca giderdim.

Ama onu takip etmek ne kadar doğruydu? Belki de geri dönmeli ve bambaşka biriyle görüşmeliydim.

Hâlâ vazgeçmeyi değil de başka birini bulmayı mı deneyelim diyorsun Aslıhan? pes be kızım.

Zihnimdeki sesleri susturmanın tek yolu olan radyoya uzanıp müziği açtım. Hızım yavaşladı. Birkaç dakika önce bana bakan kahve gözlerde ilk defa gördüğüm muazzam bir ciddiyet vardı. Bu noktadan sonra olayın gerçekten ciddileşeceğinin farkındaydım. Yapabilir miydim? Kendimden emin miydim? Aileme ne diyecektim?

Bir elim direksiyondayken diğeri boğazlı kazağımı genişletmeyi denedi. İş gerçekten resmiyet yolunda ilerlediğinde boğulduğumu hissediyordum. *Gerçekten buna cesaret edecek kadar bir sınırın yok mu Aslıhan? Peki ya tek seçenek gerçekten o mu? Mantık bundan yana mı? Devam mı etmeli, yoksa bu noktada durmalı mı?*

Daha da yavaşlar gibi olduğumda ayağımı son anda frenden çekmeme sebep olan şey müzik çalardan yükselen sesti.

Kirpiğin kaşına değdiği zaman, diyordu yükselen şarkı. *Bekletme sevdiğim de vur beni beni. Sevdanın şafağı söktüğü zaman, diyardan diyara da sür beni beni.*

Gönlümde duygular da ateş saçan da, ateşten gömleğe de sar beni beni...

Gözlerim müzik çalarda kaldı. Garip, dile dökemeyeceğim bir andı ama belki de babamdan bir işaretti. Yapamadım, duramadım. Derin bir nefes verirken gaza basıp ilerlemek dışında hiçbir şey yapamadım. Ensemdeki kâğıttan uçak dövmesinin baskısını omuzlarımda hissediyordum. Kaybetmeyecektim. Onlarla savaşırken yalan dolu bir canavara dönüşsem de geri adım atmayacaktım. Kaybedecek daha neyim kalmıştı ki?

Gurur, onur?

Kocaman bir hiç.

Dakikalar sonra otoparka girdiğimde arabası her zamanki yerindeydi. Yanı bana aitti ve boştu. Ben evine çıktığını düşünmüştüm ama arabayı park ederken bir anda arabasının kapısı açılıp dışarı çıktı. Göz ucuyla baka bakıp asansöre ilerledi. Bakışlarındaki terslik bakiydi fakat daha sakinleşmiş görünüyordu.

Tuhaftı belki ama ifadesinden gerçek öfkesini ve sakinleşmeye başladığı anı ayırt edebiliyordum. Basit bir adamdı. İçinde ne varsa yüzündeydi. Gerçekten sinirliyse gözlerine ağır bir ifade oturuyordu ve bunu anlamamak için kör olmak gerekiyordu. Zannımca onun da bu anlarda gözü kararıyordu.

Dakikalar önce öyleydi mesela.

Çantamı alıp arabadan çıktım. Asansörün önüne geldiğinde durup kendince yılgın bir hoşgörüyle bana baktı. Cevap vermeden tam aksi yöne, merdivenlere ilerledim.

Arkamdan derin bir nefes vermişti. "Allah'ım sen bana sabır ver." İsyanı duyulmayacak gibi değildi.

"Amin!" dedim kapıyı açıp merdivenlere çıkarken.

Arkamdan gelmemişti. Ya da ben öyle sanıyordum. Birinci kattaki merdivenler biteceği anda arkamdaki kapı açıldı. Bana doğru ilerlemeye devam ederken küçük bir an duraksayıp ona baktım. Ters bakışlarımız yine denk düştü.

"Gitsene asansörle," dedim. "En son denk düşmeyelim diye onda karar kılmıştın, ne oldu?"

Uyuz bir bakış sundu. "Olur mu hiç öyle şey? Şu an şartlar ziyadesiyle değişti. *Karım* nerede ben orada."

Göz devirerek önüme dönüp katları çıkmaya devam ettiğimde birkaç merdiven arkamda olduğunun farkındaydım. Bilerek önüme geçmiyordu. Varlığıyla beni sinir etme yetisi inanılmazdı. "*Olaya anında adapte olmak* deyince de sen be Güntekin Agâh." Sesim ima doluydu.

"*Bir adamın hayatını bir çırpıda mahvetmek* denilince de sen be Aslıhan Karakurtçuk."

Dönüp bakmadım. Bir yerden sonra bağışıklık kazandırıyordu. "Hiç durma o zaman. Geri dön. Hayatı mahvolan tek kişi sen değilsin. Yersiz acındırmalarına bir son ver."

Ofladığını duydum. "Özel ricamdır, bu gece beni daha fazla yorma. Zaten her şey yeterince sınırda," diye homurdandı.

Önüme bakarak ilerledim. Gözlerimi gören içindeki küfürleri seçebilirdi. "Kim kimi yoruyor acaba?"

"Kesinlikle sen beni. Allah'ın manyağı!"

"Bence de kesinlikle sen beni. Allah'ın delisi!"

"İkimiz de Allah'ın bir kulu olduğumuza göre sessiz kal ve ilerle. Gerçekten başım ağrıyor."

Birkaç dakika sessizce ilerledik. En sonunda benim dairemin önüne geldiğimde durmak zorunda kaldım. Arkamı döndüğüm anda, bir adım arkamdaki merdivende olduğunu fark etmemiştim. Beklenmedik bu yakınlıkla irkilsem de geri adım atmadan gözlerinin içine baktım. Dakikalardır aynı mesafede ilerliyorsa tebrik etmem gerekiyordu, asla hissetmemiştim.

Sessizce yaşar, demişti Efendi amca. *İz bırakmaz.* Bu bilgiye bir artı eklediğim ilk andı.

Geri adım atmadan karşısında duruşuma aynı dik ifadesiyle karşılık verdi. Adımını tamamladığında aramızda bir adımdan daha az bir mesafe kalmış, karşımda dikleşmişti. Geri adım atabilir, ona alan tanıyabilirdim. Yine yapmadım. *Dik dik bakmak dışında hiçbir şey yapmadım.*

Kendince makul bir soru sordu. "Geri atım atmak gibi bir ayarın yok, değil mi?"

Hem gerçek hem mecaz anlam taşıyan bir soruydu. Bu yüzden netlikle cevapladım. "Maalesef."

Çenesini bıkkın bir ifadeyle oynattı. Aynı tepeden bakışlarını sunarak kendi katına çıkan merdivenlere yöneldi. "Bende konuşalım."

"Olmaz."

Adımı merdivenin ucunda durdu ve göz ucuyla baktı. Kısa bir andı belki ama bakışlarındaki netlik yeterliydi. "İç güveysi mi geleyim şimdiden?" dedi huysuzca. *Ya sabır* çekti ve parmakları kata döndü. "Sende konuşursak tüm ses alt kata, Nadime Hanımlara gidecek. Bağırmadan, tüm sakinliğimle rica ediyorum. İlerler misin?" Adım atmadığımda bir kaşı havalandı.

"Sorgulamadan evlenme teklif ettiğin adamın evine gelmekten mi korkuyorsun?"

Sanırım az da olsa beni çözüyordu. İnadıma oynamamalıydı. Bakışları yüzümde oyalandıktan sonra burnumdan soluyarak ilerledim. Çocuktan farksızdı ve inatlaşmaya devam ettikçe bir çözüm yolu bulacak gibi değildik. Ve şu an adamakıllı konuşup halletmemiz gereken ciddi bir konu vardı. Sadece bunun için sakinliğimi korumayı deniyordum. Önünden dik bakışlarla geçerek merdivenleri çıktım. Her adımım sertti. Kapı önüne geldiğimde durup kenara çekildim.

Aynı dik bakışlarıyla bana bakıp ilerledi ve montunun cebinden çıkardığı anahtarla kapısını açıp içeri girdi. Işığı açıp kenara çekildiğinde meydan okuyan bakışların hedefi bendim. Tüm uyuzluğuyla eli yine evin içine doğru havalandı. Duraksamadan ilerledim. Ona bakmadan içeri girdiğimde kapıyı arkamdan kapatmış, ayakkabılarını çıkararak ilerlemişti.

Yeniden adım atmadan önce dikkatimi çeken evin kokusuydu. Rezil bir yaşam sürüyor sanırken ev oldukça ferah ve temiz kokuyordu. Ama bu dağınık olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Montunu koltuğun üzerine rastgele savurması bu tahminimde yanılmadığımın göstergesiydi. Ayakkabılarımı sessizce çıkararak ilerledim. Salonun genişliği benimkiyle aynıydı ama giriş kısmında benim gibi bir vestiyeri ya da askılığı yoktu. Sadece bir konsol vardı ve üzerine çeşitli biblolar yerleştirmişti. Koltuğu, montunu savurma amacına hizmet için kullanmasına şaşırmamak lazımdı.

İçime açıklayamadığım bir his çöktü. Benim burada ne işim vardı? Bambaşka bir dünyaya adım atmış kadar tedirgin ama aynı zamanda merak doluydum. Değişikliklerden nefret eden, alışkanlıklardan kopamayan yanım huzursuzdu.

Dikkatli bakışlarım salonunda gezindi. Lacivert koltuk takımları oldukça spor bir tarzdı. Hemen köşede minik bir kitaplık olması şaşırtıcıydı. Kitaplığın dolu olması daha da şaşırtıcıydı. Bende yemek masası olan köşede onun da bir yemek masası vardı. Orta sehpasının üzerindeki dağınık bardakları görmek şaşırtıcı değildi.

Sol köşede gözüme tatlı görünen bir alan vardı. Bohem tarzda bir konsolun üzerinde plak varken yanındaki büyük kürenin içinde üç tane minik kaplumbağa bana bakıyordu. Geceleri derinlerden gelen o yabancı şarkı bu plaktan geliyor olmalıydı. Tüm ayrıntılar dışında beni şaşırtan asıl nokta balkona açılan kapısının önüydü. Erkeklerin yaşam alanına dair

yerleri pek gördüğüm söylenemezdi ama bu kadar büyük bir çiçek bahçesi beklemiyordum.

Duvar boyunca yan yana dizilmiş sayısız çiçek vardı. Ateş zambakları, mor martagonlar, kaktüsler, sarmaşıklar ve daha bilmediğim birkaç farklı çiçek var gibiydi ve çoğunluk zambaktı. Bu ev karşısında kendi salonumun ne denli sıradan, renksiz ve soluk olduğu gerçeğiyle yüzleşmiştim.

Tablo bile kullanmazdım ama onun sağ duvarında büyük, gün batımı sarılığına doğru süzülen heybetli bir kartal vardı. Plak köşesinin üzerinde, duvara yapıştırılmış küçük fotoğraflarsa hep ona aitti. Bu noktadan hepsini seçemiyordum ama bazıları netti. Sayısız farklı mekânda kameraya gülümsemişti. Bir filin yanında, Afrika kabile yerlilerin ortalarında ve üzerinde turuncu keşiş kıyafetiyle tek ayak üzerinde, küçük bir direğin üzerindeydi.

Kesinlikle anlaşılmaz bir adamdı ve artık buna emindim. Dünyayı gezdiğini düşünürken şaşırmadığımı hissettim. Özgürlük aşkının olduğu anlaşılıyordu. Ve tuhaf bir şekilde evi soğuk değil, sıcak bir yaşam alanıydı.

Hiçbir şey söylemeden köşedeki yemek masasına ilerlemiş, sandalyesini çekip oturmuştu. Meydan okuyan bakışları yine bendeydi. Sinirimi bozuyordu. Bu sıcak yaşam alanındaki tek rahatsız edici detaydı. Ona doğru ilerledim. Çantamı sandalyenin koluna asıp karşısına oturdum. Ellerimi masa üzerinde alıp parmaklarımı birbirine kenetledim. Kısa bir an dik bakışımız sürdü.

"Sabaha kadar ters ters bakışacak mıyız?" dedi en sonunda.

"Çağıran sensin. Söyle ne söyleyeceksen."

"Evlilik teklif eden de sensin," dedi hızla. "Söyleyecek bir şeyi olan sence ben miyim sen misin?"

"Gelip görüşmemi bölen de sensin. Bu demek oluyor ki senin söyleyecek daha mühim şeylerin var."

Eli terslikle kapıya döndü. "Çok aklın kaldıysa git devam et Aslı. Uzaktan bakıldığında adamın üzerine kusacak gibiydin."

Sevimsiz bir gülüş sundum. "Adım Aslıhan, *Aslı* değil. Soyadım Karakurt, *Karakurtçuk* değil. Gözlemlerin için de sağ ol. Umarım sana karşı hissettiklerimi de bu şekilde yüzümden okuyabiliyorsundur."

"Fazlasıyla," dedi anında. "Ayrıca sana Aslıhan dediğimde aklıma Murathan geliyor, tetikleniyorum. Bu kadar uyumlu isimler seçmek zorunda mıydınız? Bir süre benim için Karakurtçuk bile değil Aslı'sın, konu

tartışmaya kapalı. Şu an Murathan'ı hatırlatacak hiçbir şey duymak istemiyorum."

Oysa karşısındaki Murathan'ın ablasıydı. Ona umutsuz bir ifadesizlikle bakmak dışında bir şey yapmadım. Gözleri bir süre daha bende oyalandıktan sonra ifadesi ekşidi ve gözlerini kaçırdı.

"Bakma şöyle, Murathan'a benziyorsun. Aynı ters bakış, aynı manyaklık."

"Zannımca onu abartıyorsun."

"Zannımca sen kardeşini tanımıyorsun," dedi anında. "Adam dağda taşta dişleriyle leş parçalıyor. Çoğu manyaklığını bire bir gördüğüm için hâkimim kendisine, emin ol. Bırak da bana neler yapacağını düşünüp biraz da olsa efkarlanayım."

Sessiz kalmış, elimi *buyur, efkarlan* der gibi ona doğrultmuştum.

Kardeşimi herkesten iyi tanıyan bendim. Elimde büyümüştü. Özel kuvvetlerin gözde askerlerinden olduğunu da biliyordum, adı anıldığında herkesin hizaya geçtiğini de. Ama onların tanımadığı tek kişi bendim. Önlerinde titredikleri Karakurt'u hizaya getirmek o kadar da zor değildi. Herkese kafa tutardı ama ikimiz de karakter olarak birbirimize benzediğimiz için bana bunu yapamazdı. Ablasıydım en nihayetinde, eninde sonunda saygıyla geri çekilmek zorundaydı.

Düşüncelerimin tam zıttı olarak zihnimden geçen şiddetli kavga anlarımızı hızla kovaladım. Benzer olmamız bir noktada kötüydü. Annem araya girmedikçe kavgalarımız asla durmazdı.

"Sakin ol," diyebildim sadece. "Şu an düşüneceğim en son şey Murathan, emin ol."

Derin bir nefes almış, elini alnına atarak gözlerini kapatmıştı. "Dünyanın en saçma konuşmasını yapacağımızı hissediyorum." Yeniden gözlerini açtı ve bana odaklandı. "Her neyse..." Ağzının içinde konuşuyordu. "Pazartesi hava üssüne gelip yarbayla konuşman lazım. Diğer türlü bu mesele kapanmayacak. Sadece mesleğimden olmakla da kalmayacağım. Onlar Özgür'ün ailesi. Annesi Suna teyze bunu öğrenirse kaldıramaz. Kadın hâlâ oğlunun ölümünü bile yediremedi."

Hafifçe başımı salladım ve etrafa bakındım. "Kâğıt kalemin var mı?"

Kaşları çatılarak havalandı.

Sorgulayan ifadesine karşılık, "Anlaşma yapacağız," dedim. "Sen benden istediklerini yazacaksın ben senden istediklerimi. Sınırları belirleyeceğiz ve imzalayacağız."

Kısa bir an bana hayretle baktıktan sonra güldü. Evet, uzun sayabileceğim bir süre sonra ilk defa gerçekten geniş bir gülüşle kahkaha attı. "Sen bayağı film falan izlemişsin ha. Hayal dünyan inanılmaz. Ne yapacağız, *evlilik sözleşmesi* falan mı?"

İfadesizce baktım. "Burada sıradan bir şey konuşmuyor, bir anlaşma yapıyoruz. İkimiz de sınırlarımızı belirlemezsek nasıl ilerleyeceğiz? Biraz mantıklı ol. Pazartesi ben gelip konuştuktan sonra kendi işin halloldu diye beni ortada bırakma ihtimalin yüksek."

"Sen çok mantıklısın, maşallah!" dedi alayla. "Haydi yazıp imzaladık kâğıtları. Sonra da ben kaçtım. Ne yapacaksın? Kâğıdı polise götürüp *bu adam benimle evlenecekti ama kâğıda imza attıktan sonra kaçtı* mı diyeceksin? Gerçekten bayağı mantıklısın." Küçük bir an duraksadıktan sonra ekledi. "Müge Anlı'ya *dolandırıldım* diye çıkarmışsın gibime geliyor, lütfen beni yanılt."

Yüzüm ekşidi. "O kadar boş ve çok konuşuyorsun ki, hayret içinde kalıyorum."

"Benden daha büyük bir hayret içinde değilsindir, emin ol. Ayrıca salak mıyım ben? Pazartesi sen gelip konuştuktan sonra nereye kaçabilirim? Sana verdiğim sözü tutmazsam o hava üssünü götüme sokacağını bilecek kadar seni tanıdım, emin ol. Uçmak için böyle bir saçmalık yaptıktan sonra nereye gidebilirim?"

Makuldüm. "*Sınır belirlemek* diyorum sen sadece kaçma detayına mı takıldın? Oldukça yersiz noktalara takılmak gibi yersiz bir özelliğinin olduğunun farkında mısın?"

"Ben sınırımı bilirim," dedi anında, yekte ve tek solukta. "Çocuk gibi anlaşma metni yazıp imzalayacak da değilim. Ağzımdan çıkan her cümle sözüm ve imzamdır."

Sakinlikle onayladım. "Dedi: önce *istemem* diye bağırıp daha sonra *tamam, ne istiyorsan yapalım* diye kapıma gelen adam."

"Mecbur kaldım." Dudakları seğirdi. "Mecbur bıraktın."

"Ben de mecburum ama sen kadar ağlamadım." Elimi aniden sertçe masaya vurup ona doğru eğildim. Sabrım buraya kadardı. "Sen nasıl şu an olduğun konumdan ve durumdan rahatsızsan ben de rahatsızım. Kendi kıçını kurtarmak adına *Aslıhan Karakurt* adını verdikten sonra karşıma geçip beni yaptıklarım için yargılama hakkın yok. Yalanı ilk başlatan sensin! Sen nasıl kendi hayatını düşünüyorsan ben de aynı şeyi düşünmek

zorundayım." Sesim haddinden fazla sert ve baskındı çünkü buna engel olamayacak bir noktadaydım.

"Saçma!" dedi anında. "Bir şirket nasıl evlilik şartı koyar? Bu etik değil. Tüm haklara aykırı. Aklım almıyor."

"Dün sakince anlattım, neyini anlamadın? İlla bağırınca mı giriyor kafana?" diye daha da yükseldim. "Adamların böyle bir şartı yok! İkimiz de eşitiz. Şirket sahibi aile birliği olanın kendi kanaatiyle ek puan alacağını söyledi. Kendi şahsi değerlendirmesi yani. O an sessiz kalabilirdim ama hırsla yalan söyledim. Evet, sadece kaybetmemek için, hırsımdan yaptım. Gözüm döndü, düşünmedim. Tamam mı? Oldu mu? Yalancının tekiyim. Mutlu musun bunları duyduğuna?"

Hırsım dedim, *acım ve en kapanmaz yaram* diyemedim. Sadece bana kalan her şeyi yuttum. Gözünde düşeceğim konum pek umurumda değildi. Kendi içimde yeterince yerlerdeydim.

Parmağım şiddetle ona havalandı. "Ve sen beni bu konuda yargılayacak en son insansın, o yüzden kes artık sesini! Son kez söylüyorum; kendini masum, buna mecbur kalmış gibi göstermekten vazgeç! Sen kadar benim de canım sıkkın. Hangi kadın böyle bir şeyi gururuna yedirebilir? Kendime dair ezdiğim şeyleri görmüyor musun? Laf sokma, beni kışkırtma, adamakıllı konuşalım!"

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemeden gözlerime baktı. Gördüğü her neyse bakışlarını sola dönmüş, gözlerini kapatarak soluklanmıştı.

"Bir şeyi gerçekten merak ediyorum. Ben bu konumda olup sana mecbur olmasaydım ve sen yine o noktada olsaydın, gerçekten öylesine biriyle sadece hırsın için evlenecek ve bunu gerçeklik içinde sürdürecek miydin?"

O masaya gelip beni Fikret Ali denen adamın karşısından kaldırmadan önce kendimden bu kadar emin değildim. Her an her şeyden vazgeçebilirdim ama bu cevabı yuttum.

"Bir saat önce gerçek bir görüşmede olduğuma göre," dedim sadece.

Büyük bir yalandı. Başka kimseyle böyle bir saçmalığa cesaret edemezdim ama nedendir bilinmez şu an onun karşısındayken böyle hissetmiyordum. Kardeşimin verdiği güven vardı karşımdaki adamda. Murathan birine *dostum* diyorsa o kişi kötü olamazdı.

Başını hafifçe eğdi. "Gerçekten hislerin yok, haberin olsun. Kalp yerine taş taşıyorsun Aslı!" Aniden avuç içini masaya vurarak ayaklandı. Plak konsolunun çekmecelerinden birini açıp defter ve iki kalem çıkardı. Yeniden önüme kurulduğunda defterden iki sayfa koparmıştı. Birini kendi

önüne alırken diğerini kalemle birlikte sert bir şekilde önüme bıraktı. "Al yaz ne yazacaksan."

İlkokul çocuğuymuşum gibi davranması inanılmazdı. Sevimsiz bir bakış sunarak kalemi kavradım ve hızla yazmaya başladım. Kendi kâğıda sadece bir şey yazdıktan sonra kalemi bıkkınlıkla yanına bırakmıştı.

Yılgınlıkla, "Maddelerin yanına resimlerini de çizecek miyiz hocam?" dedi.

Cevap verme gereksinimi duymadım, saçmalıyordu. Beş dakika sessiz kaldık. Yazdıklarıma noktayı koydum ve kalemi bıraktım. Konuşmasına izin vermeden önündeki kâğıdını hızla çekip aldım. Ne yazdığını merak etmeden duramıyordum. Saçmaladığına emindim. Ben onun kâğıdını aldığımda aynı hızla o da benim önümdeki kâğıdı almıştı.

"Bakalım müstakbel kocandan beklentilerin neymiş?" diyordu ters bir uyuzlukla. Maddelerin her birine bakarken kaşları havalandı.

"Madde bir: Proje bitip yurt dışından dönüldüğü anda boşanılacak.

Madde iki: Taraflar birbirinin özel yaşamına saygılı olacak ve evlilik bitene kadar hayatlarına kalıcı bir şekilde bir başkasını dahil etmeyecek."

Madde üç: Yalnız olduklarında birbirlerine karışmayacak, hayatlarına dahil olmayacaklar.

Madde dört: Toplum içinde kusursuz bir evlilikleri varmış gibi gösterecekler ama sınırlarını da koruyacaklar. Gereksiz temastan ve yakınlıktan kaçınılacak.

Madde beş..." Duraksayıp oflayarak kâğıdı masa üzerine bıraktı. "Sıkıldım, bu ne? Mondros Ateşkes Anlaşması mı? On iki Ada ve yıllık tazminatta verecek miyim sana?"

"Yapman gerekenler," dedim sadece. "Dernek ve şirket sahipleri muhtemelen evlilikten sonra da bir süre beni izleyecekler. Dışarıdan her şeyin normal ve kusursuz görünmesi lazım. Özel hayatına dahil olmam. Böyle bir hakkım yok. Gözle görülür bir şekilde biriyle görüşme yeter. Yoksa kiminle görüşeceksen görüş, beni ilgilendirmez."

Geçmiş içime batsa da yuttum. Hep yutardım, taş olur dibe batardı. Çünkü insanın özü suysa dertler ağır birer taştı ve dibe batmaya mahkûmdu. Bu an da öyle bir andı.

Çatıktı kaşları. "Ben oradan bakınca harbi yavşak gibi falan göründüm galiba sana, ha? Seni temin ederim göründüğümün aksine fazla gelenekselci bir adamımdır. O yüzden şu an içine düştüğüm durum bile bana ziyadesiyle ters. Az önce söylediğin şeyi asla üzerime almıyorum, bil. Çevrem beni evli

bilecekse bu büyük bir yalan bile olsa ben buna uygun yaşarım. Üç ay, beş ya da altı ay. Hatta bir ay! Fark etmez. Şayet evli diye anılıyorsam yanımda sadece karım olur. Kişisel alanına saldırı sayacaksan say bunu. Şayet senin de adın benimle anılıyorsa hayatında hiç kimse olamaz Aslı. Kusura bakma ama ben öyle senin gibi medenî bir şekilde *beni ilgilendirmez* diyemeyeceğim yani, bana ters!"

Bu yersiz çıkışını umursamadım. Oysa dışarıdan fazlasıyla flörtöz bir adam gibi görünüyordu. Sayısız ilişkisi olduğuna emindim ama sustum. O anki havasını bozmadım, ona kendimce bir iyilik yaptım ve laf sokmadım. "Güzel, bir maddede anlaştık o zaman. Kimseyle görüşme gibi bir planım yok, böyle bir yaşam tarzım da yok. Senin de yoksa ne mutlu." Uyuzluğuna aynı bakışla karşılık verip onun kâğıdına baktım. "Sen ne saçmaladın asıl onu merak ediyorum."

Yazdığını okuduğumda kâğıdı ona çevirdim. Sadece tek bir maddesi vardı ve yine oldukça yersiz bir noktaya değinmişti. Kâğıdı hızla önüme bıraktım. Yazısı düzgün ve biçimliydi, bu da şaşırtıcıydı. Karaladığı şeye göz ucuyla aynı anda baktık.

Aynı evde yaşayacağız.

İmza:

Koca adayı, Güntekin Agâh

Köşeye çizdiği kuş görülmeye değerdi.

"Bu ne şimdi?" dedim terslikle. "Bir şeyle de dalga geçme." Kâğıdı önüne iteledim. "Al şunu, adamakıllı kendi sınırlarını yaz."

"Sınırım yok," dedi anında. Yine o garip ciddiyetine bürünmüştü. Kâğıdı parmak ucuyla yine önüme sürdü. "Tek madde o."

Sadece baktım. Ciddi mi yoksa yersiz şakalarından biri mi çözmesi zordu. "Amaç ne?" dedim sakinlikle. Fırtına öncesi sessizlikti, haberi yoktu.

Yazdığım kâğıdı bana doğru kaldırdı. "Bu yazdığın şeylerin olması için gerekli olan tek madde," dedi hızla. "Sana *bu iş şaka değil* dedim, dinlemedin. Bu saatten sonra pilavdan dönenin kaşığı kırılsın. O ayrı konu ama yazdığın bu kadar şeyi dışarıdan kusursuz şekilde göstermek ayrı evde yaşıyorken nasıl olacak? Bunu hiç düşündün mü?"

Çenem dikti. "Bir yol buluruz."

Bakışları alay doluydu. "Nasıl olacak o? Dışarıda evcilik oynar apartmana girince kendi dairlerimize çekiliriz, öyle mi? Fazıl bey ve Nadime Hanım'a ne diyeceksin? *Bana düğün lazım* diyorsun. O düğünü yaptıktan sonra çevrede herkes bizi evli bilirken aynı apartmanda ayrı evde

yaşamayı nasıl izah edeceksin mesela? Annen geldi buraya, yaşayacağın eve bakmaya. Ne diyeceksin? *Kocam üstte ben alt katta* mı? Dernek ve şirket dediğin o saçma oluşum her şeyi incelerken buna bakmayacak mı sence? Ha? Ya da aniden Derviş Yarbay çıktı bana geldi diyelim. Akşam oturmak istiyormuş. *Karın nerede* dedi? Ne diyeceğim, *alt katta, evinde* mi? Senin başındaki bela da aniden çıkıp kapına geliyor, gördük. Elinde gizli kamerayla bir daha buraya geldi diyelim. Ne diyeceksin? *'Ayrılsak da beraberiz' çekiyoruz* mu?"

Sessiz kaldım çünkü haklıydı. Ama aynı zamanda bunun olması imkânsızdı. Belki de tam olarak bu noktada bu işten dönmeliydim. Kendimi uçuruma çektiğimi hissediyordum.

"Kalırsın öyle," dedi üstünlükle omuzlarını dikleştirerek. "Dilerim olayın ciddiyetini şu an daha iyi kavrıyorsundur."

Evet, kavrıyordum ve bu noktadan dönemezdim. Çenem dikti. "O zaman aynı evde yaşarız!"

"Harbi geri adımın yok mu hiç senin?"

"Hayır."

Sıkıntıyla soludu. Eli ise başındaydı. "İnadın başımı ağrıtıyor."

"Sen benim eve gelirsin. Ben burada kalmam," dedim hızla. "Kitap odam senin odan olur. Kısa bir süre idare ederiz. Dernek ve şirket en fazla altı ay içinde sonucu açıklar zaten. Daha kısa bile sürebilir. Ben yurtdışına gittikten sonra sen kendi evine çıkarsın, döndüğümüzde de boşanırız. Tamam mı?"

Hızla başını iki yana salladı. "Ben hiçbir yere gitmem." Parmağını maddelerimin olduğu kâğıda bastırdı. "Sen buraya geleceksin."

Sabrım buraya kadardı. Dişlerimi öfkeyle sıkarken işaret parmağım yüzüne havalandı. "Bak, sen benim elimde kalırsın ha!"

Sinirle elini masaya vurup öne eğildi. "Bir denesene. Çok merak ediyorum, nasıl yapacaksın?" Ters ve soğuk bakışlarımdan zerre çekinmeden önüne bıraktığım kâğıdı imzaladı ve bana uzattı. "İmzala sen de şunu bitsin bu tantana. Birbirimizin hayatının içine yeterince ediyoruz şu an zaten. Daha fazla seninle kavga edecek ruh hâlim hiç yok."

Hızla başımı salladım. "İkimizin de kendi düzeni var. Saçma bir şey için bozamayız."

"Başlatan sensin." Kararlıydı. "Senin geri adımın yoksa benim de yok. Buraya geleceksin."

Şiddetle yine reddettim. "Sen bana gelirsin. Ben buraya gelmem. Başkasının evinde yaşayamam."

İmayla sırıttı. "Ben başkası mıyım? Kocanım."

Terstim. "Kes sesini. Kocam falan değilsin."

Sinirimden keyif alıyordu. "Bağırma kocana."

Sinir etme yetisi devasaydı. Derin bir soluk vermek zorunda kaldım. "Şuna bir son ver."

Kaşları havalandı. "Kocana emir verme," dedi aynı uyuz keyfiyle. Bakışlarıma karşılık büyük bir kahkaha attı. İşaret parmağını masaya vururken sandalyesinde geri yaslandı. "Seni uyuz edecek noktayı bulmanın keyfi içindeyim. Bana biraz izin ver. Bugünün tek eğlenceli anı şu yüz ifaden."

Derin bir *ya sabır* çekerek gözlerimi kapatıp sakinleşmeyi denedim. Gerçekten dövebilirdim kendisini, şansını zorluyordu. Yeniden ona döndüğümde tavrım netti. "Aynı evde yaşama işini unut. Ben başka yerde yaşayamam."

"Ben çok yaşarım çünkü. Senin düzenin var da benim yok mu?"

Haklılık payı vardı ama olmazdı. "Kendi ailemle bile zor yaşıyorum ben. Seninle nasıl yaşayabilirim?"

Dudak büzdü. "Onu *evlenelim* demeden önce düşünecektin."

Makul olmaya çalıştım. "Hafta içi bende kalalım, hafta sonu buraya çıkalım."

O da makuldü. "Çocuk velayeti mi lan bu?"

"Sen kiracı değil ev sahibiymişsin," dedim hızla. "Nadime Hanım söylemişti. Bende yaşadığımızı söyleriz ama ev sahibi olduğun için *burası da böyle olduğu gibi kalsın istedik* deriz. Sürekli bizi izleyecek hâlleri yok. Acil durumlarda bir araya geliriz. Normal döngüsünde herkes kendi evine çıkar."

Sadece dinliyor ama bunu yine *o kadar inanarak boş konuşuyorsun ki* ifadesiyle yapıyordu. "Eee?" dedi alayla. "Sonra? Anlat anlat, güzel hikâye. Roman falan yazıyor musun sen? Bence yazmalısın." Aniden ciddileşti. "Tekrar ediyorum. Sana dedim ki *olayın ciddiyetini kavra ve bana sunduğun bu teklifi iyi düşün.* İnatla *yapma* dedim, direttin. Ve yine sana dedim ki *ben karımla ayrı yerde yaşamam*!"

Dişlerimi sıkıyordum. "Ne karısı be? Şunu deyip durma!" diye yükseldim en sonunda. "*Sahte*kelimesinin anlamını biliyor musun? Burada konuşulan her şey bir yalan üzerine. Saçmalamayı bırak."

Şiddetle başını iki yana salladı. "Ben geleneksel bir adamım. Dün sana ne dedim? *Yalan ya da gerçek, fark etmez. Bu işin şakası yok. Şayet benim karımsan seninle aynı evde yaşarım* dedim mi demedim mi?" Parmağı bana döndü. "Sen büyük bir öz güvenle bana ne dedin?"

*O zaman aynı evde yaşar, aynı yatakta yatarız Güntekin Agâh ve sen bana elini bile süremezsin*demiştim. Şanslıydım ki en azından yatak mevzusunu açmıyordu. Dilimi koparmak istiyordum.

Terslikle baktım.

Anladığımı biliyordu. "Aynen öyle," diyerek dikleşti. "Şimdi ne oldu? İş ciddiye binince korktun mu?"

Damarıma basmamasını tavsiye ediyordum ama yapıyordu. "Zerre tanımadığın bir kadınla aynı evde yaşamayı göze alıyorsun yani?"

"Zerre tanımadığım bir kadını nikâhıma alıyorum. Evime almaktan mı korkacağım sence? Ayrıca..." Kendinden emin bir şekilde çenesini dikleştirdi. Parmakları maddelerimi yazdığım kâğıdı usulca katlıyordu. "Sence sahte karımla yaşamayı istediğim için mi bu ısrar?" Başını ağır ağır salladı. "Bu evlilikten muazzam bir pişmanlık duymanı istiyorum. Tam olarak bunu yapacağım." Kâğıttan bir uçak yapmıştı. Dik bakışları eşliğinde önüme bıraktı. "Eminim benimle aynı evde yaşamak zorunda olman sana bu pişmanlığı yaşatmak için yeterli gelecektir."

Göz ucuyla önüme bıraktığı kâğıttan uçağa baktım. Ensemdeki dövmenin sızlamaya başladığını hissediyordum. Ama geri durmadım. "Eminim sana da öyle gelecektir."

Güldü. "Kolay uyum sağlarım, emin ol."

Kırık camların üzerinde yürümek gibiydi içinde bulunduğum süreç. Sivri dilimin başıma bela açtığı anlar çoktu ama her zaman mantığımla yaşar, hayatımdan düzeni eksik etmezdim. Şu an her şey yerle bir olmuş gibiydi. Endişe ve korkumu yutmama neden olansa dik bakışlarıydı, farkında bile değildi. Bıçağı kendi biliyordu. Babamın gelişini haber verdiği kâğıttan uçağı yıllar sonra yeniden gördüğüm ilk anın bu olması acıtmıştı.

Ne gelen babamdı ne de varlığı.

İçinde sahte bir evliliğin saçma maddeleri vardı.

Dik dur Aslıhan, dik dur.

Önümdeki kâğıttan uçak bambaşka bir yolun habercisi gibiydi. Nereye varacağını bilmiyordum. O an tek düşündüğüm beni zafere taşımasıydı. Bakışlarındaki vazgeçmemi bekleyen o ince beklentiyi görüyordum.

Yapmadım. Vazgeçmedim.

Diren Aslıhan, diren!

Önüme bıraktığı kâğıttan uçağı usulca açıp eski hâline getirdim. Yıllarca yapıp açtığım bir düzenekti. Ve dümdüz bir kâğıtken daha makuldü. Şekle büründüğünde anlam kazanıyor, can yakıyordu. Kâğıdı avuç içimle düzleştirirken beni izliyordu. Onun kendi maddesini yazdığı kâğıdı alıp ikisini de üst üste getirdim ve yırttım. Parçalara bölünen kâğıtları aramıza bıraktığımda ilk defa gerçek bir sessizlik içinde beni izliyordu.

"Tamam," dedim korkusuz bir kararlılıkla. "Haklısın, bu çocukça. İkimiz de yetişkiniz insanlarınız. Anlaşma falan yok. Kendi sınırlarımızı koyup buna saygı duyabiliriz diye düşünüyorum. Dediğim gibi, tek önemli maddem dışarıdan bu işi kusursuz göstermek. Sen bunu yapacaksın. Şirket ve dernek eminim gözlemleyecektir. Tuğba'nın da açığımı arayacağına eminim. Aynı zamanda âşığın Ferda'nın da."

"Âşığım falan değil," dedi anında. "Hastanın teki!"

"Her neyse," diyerek geçiştirdim. "Olayın o kısmıyla ilgilenmiyorum. Senin tek isteğin aynı evde yaşamaksa bunu dönüşümlü olarak yapacağız. Kısa bir süre sonra bitecek bir iş için ne sen ne de ben evimizi bozamayız. Haftanın üç günü sende kalırım, diğer üç günü de sen bende. Temel ihtiyaçlar için kendi evlerimize gideriz, kimse anlamaz. Ev içinde de sınırlarımızı belirleriz, birkaç parça da kendi eşyamızı bırakırız olur biter. Gelen kimse bir şey anlamaz. Gündüz zaten işteyiz. Akşamları da sen geç geliyorsun, ben erkenden uyuyorum. Birbirimizi görmeyiz. Kalan bir günde ikimiz de kendi evimize çekiliriz."

"Tatil günü de var demek, iyiymiş," dedi alayla. "Sigorta da yapıyor musun?"

Alaycı bir ciddiyetle başımı salladım. "Yapıyorum tabi. Sigortan; seni içine düştüğün rezillik dolu çukurdan çıkarmak, sapığını uzak tutmak ve kıçını kurtarmak mesela. Nasıl ama?"

Bana karşı sinir dolu duygularını göstermesi için ifadesi ve kasılan çenesi yeterliydi.

"Komşular sorarsa *kendi düzenimizde yaşıyoruz* deriz," diye devam ettim. "Ev sahibisin zaten. Nadime Hanım evini bozmak istememi anlayışla karşılar. Bana çat kapı gelen olmaz, sana olursa da bu şekilde halletmiş oluruz." Kendinden emindi bakışlarım. "Ve bir konuda haklısın. Gerçekten bu saatten sonra pilavdan dönenin kaşığı kırılsın!"

Dikkatle izliyor ve dinliyordu. Bu kararlılığıma karşılık küçük bir an sessiz kaldıktan sonra hafifçe başını sallamıştı. "İnadın ciddi anlamda

başımı ağrıtıyor, haberin olsun."

"Senin her şeyin benim başımı ağrıtıyor, emin ol."

İfadesiz ve soğuk gözlerime bakmış, bıkkınlıkla. "Harika." demişti. "Muazzam bir evlilik olacak, belli." Aniden öne eğildi. Ellerini masa üzerinde bağlarken yine o akıl almaz ciddiyeti içindeydi. "Her şeyi ayarlamışsın kafanda, maşallah. O zaman bahsetsene biraz. Ailene ne diyeceksin?"

Muhtemelen o Murathan'a ne diyeceğini düşünüyordu. Ben düşünmüyordum. Onlar için sert bir yüzbaşı, aksi bir dost olabilirdi ama benim için sadece küçük erkek kardeşimdi.

"İnandırıcı olmak zorundayız yoksa inanmazlar," dedim sadece.

"Aklı olan kimse inanmaz zaten," dedi hızla. Daha sakin konuşuyorduk ama her an yine ritim yükselebilirdi. Ne onun ne de benim ayarım yoktu.

"Sen ne diyeceksin ailene?"

Güldü sadece, alay dolu bir gülüştü. "Evleneceğin adam hakkında ilk bilgi," derken ifadesinin aksine sesinde alay yoktu, ciddiydi. "Benim bir ailem yok, öldüler ve yetimhanede büyümek zorunda kaldım. Yani haber vereceğim kimse yok. Vakit kaybetmeden nikâh kıymak istiyorsan tamam, bana uyar."

Bu gerçeği duymayı beklemiyordum. Lakin ailesine dair kurduğu bu cümlelerin ardından hüzünlenir sanmıştım ama ifadesinden herhangi bir duygu okunmuyordu. Birkaç saniye için donuk bakışlarımın titrediğini hissettim. Babasızlık bile batarken ailesiz olmak daha çok can yakmış olmalıydı. Bir şeyler söyleme isteğimi bastırdım. Zaten o da bunu dünyanın en sıradan şeyi gibi söylemişti.

"Yarbaya falan haber veremeyecek misin?" dedim sadece. Sesim daha ılımlıydı. "Atlas sana *amc*a diyor. Seni aileden görmeseler böyle demezler."

O da bu soruyu beklemiyor olmalıydı. Duraksadı. Bakışlarımdan kopup cam önündeki çiçeklerine döndü. "Onlar için sadece Özgür'ün yansımasıyım. Ailelerine gerçekten dahil ettikleri biri değil. Özgür öldükten sonra bana bağlandılar. Öncesinde bu kadar yakın değillerdi. Belki de onlar için sadece Özgür'üm, Güntekin değil. Yoksa insan evladı olarak gördüğü birinden bu denli hızlı şüphe etmezdi..." Bakışları aniden bana döndü. "Yani sonuç olarak Güntekin'in bir ailesi yok. Ferda'yı benden uzak tut yeter, senden başka bir şey istemiyorum." Yutkunarak ekledi. "Bir de Derviş baba ve Suna teyzeye hürmet etsen kâfi."

"*Ailem değiller* demiştin. O zaman neden düşünüyorsun?"

"Aile başkadır hürmet duymak başka. İkisi de evlatlarını kaybetmiş. Kalplerini kıramam." Derin bir nefes verdi. "Tak diye evlenmek istiyorum desem inanmazlar, haberin olsun. Bu zamana kadar yaşadığım hayatla şu an yapacağım şey alakasız."

İlk defa haklıydı. "Benimkiler de inanmaz."

Sesimdeki düşünceli ve sıkıntı dolu tonu saklamaya çalıştım. Aileme ihanet ettiğimi hissediyordum. Ama ne önemi vardı ki? Zaten hiçbir zaman onlar kadar sevgi dolu bir hayat yaşayamamıştım. Kimse bana âşık olmazdı, ben de bu saatten sonra delicesine sevemezdim. Bu ailenin tek bir ayrık otu vardı, asi kız; Aslıhan.

İkimiz de sessiz kaldık. İnanması zor olsa da bir şekilde sakince düşünüyorduk.

"Düğün?" dedi aniden. "*Bana düğün lazım* diyordun? Onu ne yapacağız? Harbi bir de davullu zurnalı düğün mü yapacağız?"

"Mecburum çünkü şirket sahibi *düğününe gelmek istiyorum* dedi. Adam davetiye bekliyor. Nikâh günü küçük bir şey yaparız. İkimiz de sadece yakın çevremizi bir yemeğe davet ederiz falan, ne bileyim?" Soğuk ve ifadesizdi sesim. Oysa bu anı asla böyle hayal etmeyen bir parçam vardı ve bana hayal kırıklığıyla bakıyordu. Onu susturan her zamanki gibi soğuk mantıktı. "Ailem bilir zaten beni, öyle gösterişli büyük şeyleri sevmem. Onlar da zorlamaz." Dudaklarım dilimde gezindi. "Ama bir sorun var."

"Bir tane mi?" diye yine huysuzlukla laf soktu. "Bence şu an her şey tepeden tırnağa sorun."

Sabrımı zorluyordu. "Artık sızlanmaya bir son verecek misin?" diye istemsizce yükseldim. "Çıkarlarımız için buradayız ve adamakıllı konuşmak zorundayız ki ortak bir plan olsun."

Buna da alayla güldü. "Evleneceğin adam hakkında ikinci bilgi: plansız yaşarım ve planlı olan her şeyden nefret ederim."

Sivri dilime hâkim olamadım. "Ferda'nın seni öpmesi de plansızdı, eminim. Ya da Yarbay'a gidip *o kadın Aslıhan'dı* demen de. Demek ki azıcık planlı yaşamayı denesen şu an bu noktada olmazdın. Biraz da hayatına plan eklemeyi dene Güntekin Agâh, ne dersin?"

"Sen çok planlı yaşadığın için mi gidip koskoca dernek ve şirkete *evlilik aşamasındayım* dedin? Demek ki planlı yaşamak da, plansız yaşamak da gün sonunda aynı sonuca çıkıyor. İkimiz de rezil yalancılarız!"

Can sıkıcı bir şekilde yine haklıydı. Çok şey söyleyebilirdim ama huysuzlukla oflamakla yetindim. "Olan oldu. Aynı anda hayatımızı

tepetaklak ettiğimize göre sus da düşün. Artık süreci boş verip sonuca odaklanır mısın?"

Yüzü ekşidi. "Cidden başımı ağrıtıyorsun." Dirseğini masaya yaslayıp avucunu alnına yasladığında bakışları muazzam bir bıkkınlıkla masaydı. "Anlat ne anlatacaksan. Planın, programın, sorunun ne varsa anlat. Sabrımın son dozunu kullanıp sükûnetle dinleyeceğim ama sözün bittiği an bir paket ağrı kesici içip uyumam lazım. Hızlı bitir."

Göz devirmekle yetindim. "Adana'ya gitmemiz lazım."

Bakışları hızla bana döndü. "Pardon?"

"Adanalıyım."

"Evet, biliyorum," dedi hızla. "Babanın şehit olduğunu da biliyorum, annenin mantı dükkanı işlettiğini de biliyorum." Yalandan keyfe büründü. "Maşallah bana, karımı ne kadar da iyi tanıyorum."

"Aynen, maşallah sana." Yılgınlık içindeydim çünkü yoruyordu. Murathan sayesinde bu bilgilere hâkim olmalıydı. "Fikret Ali Bey mutlaka senden ailesine bahseder. Ailesi de anneme söyler. Yarın annem kesin beni arar ve *o kimdi* diye sorar. O zaman senden bahsedebilirim."

Huysuzdu. "Fikret Ali kim lan?"

"Dakikalar önce görüştüğüm kişi."

Artık daha da huysuzdu. "Keşke dövseydim, daha inandırıcı olurdu."

Onu umursamadım. Kendi zihnimde boğulmakla meşguldüm. "Ailemle tanışmalısın ama hiçbiri aniden âşık olup evlilik sürecine gittiğime inanmaz." Yaşayacakları şoku ve hayal kırıklığını şu an düşünmek istemiyordum. Annemden bir araba dayak yemem muhtemeldi. "Onlara ne diyeceğim?"

Bu noktada ben de ilk defa sıkıntıyla ofladım.

Kısa bir an sessiz kaldık. İkimiz de elimiz alnımızda masaya bakıyorduk. "Sana uyduğum için Allah'ta beni bildiği gibi yapsın," demişti ağzının içinde. Elini alnından çekerek bana baktı. "Murathan'ın sözünde ve düğününde denk düşmüştük, hatırlıyor musun?"

Usulca başımı salladım.

"Tamam," dedi hızla. "Söz günü denk düştük ve tanıştık. Düğünde de görüşünce birbirimizden etkilendik ve konuşmaya başladık ama herkesten saklıyorduk. Ankara'ya benim için geldin. İlişkimizi uzaktan yürütemiyorduk ve böyle devam etmeye karar verdik. Aynı apartmanda yaşamamızın nedeni de bu. Uzun süre uzak mesafe ilişkisi yaşadığımız için bir araya gelmek istedik. Sonra da evlenmeye karar verdik işte. Ben yarbaya

böyle anlattım. Sen de ailene böyle anlat. Ortak bir noktada buluşmuş oluruz."

Hayretle dinliyordum. "Benden daha acınası bir yalancı olduğunun umarım farkındasındır. Şunu ben yapsam on yıl laf sokardın."

Yine yüzü ekşidi. "*Başımı ağrıtıyorsun* demiş miydim?"

"Fazlasıyla."

"Daha çok ağrıtmaya başladın. Yarbay, *kadın Ankara'ya yeni gelmiş, hangi ara sevgili oldunuz* diye sordu. O an aklıma geleni salladım." Derin bir soluk verdi ve dili dudaklarında gezinerek ekledi. "Sen de ailene *Güntekin'in karşınıza çıkaracak bir ailesi yoktu, utandı* falan diye de saçmala işte. Belki hâlime acır üstelemezler."

Bu noktada hızla sandalyeden kalkıp odanın ortasına ilerledi. Bakışları plak ve üç kaplumbağada kaldı. Elleri belinde, sıkıntısı son noktadaydı. Bu gerginlik seviyesiyle bizi yakalatması üç saniyesini alabilirdi. Ama yalanı akla yatkın, makuldü.

"Evet, böyle diyelim," diye onayladım. "*Güntekin Murathan'a söylemekten korktu* da diyebiliriz. Daha inandırıcı olur."

"Korkmuyorum," diye yükseldi anında.

Umursamadım bile. Aklı çıkıyordu, emindim. "Aynen, eminim öylesin," dedim sadece. "En yakın zamanda Adana'ya gitmemiz lazım. Dediğim gibi annem yarın aradığında senden bahsedeceğim ve evlilik muhabbetini açacağım. Bizi Adana'ya çağıracağına eminim."

"Ben gelmesem olmaz mı Aslı?"

"Damat sensin Güntekin."

Damat olduğu için sıkıntı içindeydi. "Murathan beni Adana Köprüsü'nden götümden aşağıya sallandırır. Burada olursak en azından savaşacak alanım olur." Küçük bir duraksamanın ardından yeniden bana döndü. "*Benimle konuşuyorken arkamdan gizli gizli ablama mı yürüyordun* diyecek ve belamı dürtecek gibi hissediyorum, sen ne diyorsun? Bence hak veriyorsun." Sıkıntılı adımlarla ilerleyip yine karşıma oturdu. "Eskiden beri tanışmayı boş ver. *Aniden birbirimizi gördük ve yıldırım aşkıyla tutulduk* diyelim."

"Oradan bakınca aniden birine körkütük âşık olup nikâh kıyacak biri miyim?"

"Ben buradan bakınca aniden evlilik teklif edeceğini de bilemezdim Aslı," dedi vakit kaybetmeden. "Demek ki insan her an her şeyi yapabilir. Onlara da böyle diyelim."

Dilime gelenleri söylememek için burun kemerimi ovuşturdum ama olmadı. Yeniden ona döndüm. "Cidden Murathan'dan bu kadar mı korkuyorsun?"

"Ne korkması?" dedi hızla ve bu defa gerçekten sinirliydi. "Koruyup kolladığım adamdan nasıl korkabilirim? O askerî liseye geldiğinde ben son sınıftaydım. Ağzı süt kokuyordu, ben elinden tutup askerliği öğrettim. Nesinden korkacağım? Mesele korkmak değil saygı duymak. Kıymetli bir arkadaşımın gözünde düşeceğim konum can sıkıcı. Ablasına yan gözle bakmış olacağım bir konumdayım. Bilmem anlatabiliyor muyum? Kendimi ona ihanet ediyor gibi hissediyorum."

Hem anlıyor hem anlamıyordum. Ayrıca bence kesinlikle korkuyordu. Tedirginliğinin başka izahı olamazdı. "Sana söz veriyorum hiçbir şey yapmayacak, yapamaz," dedim. "Sizin arkadaşınız olabilir ama benim için sadece küçük erkek kardeş. Altını temizlediğim, yemeğini yedirdiğim, çişe götürüp bezini açtığım çocuk benim hayatıma ne diyebilir?"

"Sus," dedi yine ekşimiş bir yüzle. "Bu hâllerini bilmek bile yeterince can sıkıcı. Altına sıçtığı zamanları da bilmek istemiyorum."

"Ablasıyım ben onun, küçük kardeşi değil!" dedim hızla. "İstediğimi yaparım, istediğime âşık olurum ve o hiçbir şey diyemez. Biraz sakin olur musun? Kimseye ihanet etmiyorsun. Sen sevdin, ben sevdim. Gönül eğlendirmedin, beni aldatıp kaçmadın, bir çocukla ortada bırakmadın, dövmedin, sövmedin. Adam gibi *ablanla evlenmek istiyorum* diyerek karşısına çıkacaksın. Murathan buna ne diyebilir?"

Sadece dinlemiş ve derin bir nefes vermişti. "Tak diye boşandığımızda ne diyeceğim adama? Götüme kalaşnikof sokar!"

"Anlaşamadık," dedim hızla. "*Ablan çekilesi çile değil* diyeceksin. *Bunu aynı evin içine girince anladım. Aksi, lanet, huysuzun biri. Ne yapsam ya laf sokuyor ya iğneliyor. Sürekli kavga dövüş. Asla alttan almıyor, ayarı yok. Takıntılı bir manyak. İlişkimiz uzaktan iyiydi ama aynı evin içine girince kâbusa döndü ve bitti,* bu kadar. Buna beni tanıyan herkes inanır ve sana hak verir. Emin ol Murathan bile seni destekler."

Tüm söylediklerimi ciddiyetle onaylamıştı. Aklına yatmış olmalı ki güldü. "Kendini tanıyorsun," dedi keyifle. "Güzel."

Geri durmadım. "Ben de senin için *salağın tekiydi, tahammül edemiyordum, eve barka gelmiyordu, sorumluluk bilinci sıfırdı* diyeceğim. *Neredeyse boğacaktım, katil olmamak için boşadım d*iye de ekleyeceğim.

Gevşek, geniş, ayarsızın tekiydi diye de not düşeceğim. Bence bunlara da seni tanıyan herkes inanır ve beni destekler, nasıl ama?"

"Abart," dedi memnuniyetsizce. "Biraz daha abart da adım şerefsize de çıksın. Az daha abart. Olmadığım bir o kalmıştı zaten."

"Neyse ne!" dedim hızla. "Bunları söyleriz ikimiz de işte."

Birkaç saniye sessiz kaldık. Ben neyi nasıl yapacağımı düşünüyorken o yine oldukça gereksiz bir noktadaydı. "Bu ev mevzusu sıkıntı. Ayrı olmaz."

"Anlattığım gibi yaparız işte."

"Bu kadar basitmiş gibi konuşma. Gittik Adana'ya *evlenmek istiyoruz* dedik ailene döndük geri. Annenler nikâh için geldi buraya demeyecek mi eviniz barkınız neresi? *Vardiyalı yaşıyoruz* mu diyeceğiz?" Yine kararlıydı. "Buraya geleceksin."

Elimi masaya vurdum. "İnadıma yapıyorsun, olayı düşündüğünden değil. *Gelmem* dedim!"

O da elini masaya vurdu. "*Geleceksin* dedim!"

"Kim olarak emir veriyorsun?"

Uyuzluğu sürüyordu. "Kocan olarak."

Bu defa iki elimi birden masaya vurarak ayağa kalktım. "Git işine, Allah'ın delisi. Vazgeçiyorum, seninle hiçbir şey yapılmaz. Git ne hâlin varsa gör. Ben kendi işimi kendim hallederim." Çantamı öfkeyle alıp geriledim. "Senin uyuzluklarınla uğraşamayacağım."

"Asıl sen git işine Allah'ın manyağı! Ben çok meraklıyım sanki saçmalıklarına. Oturup dakikalardır konuştuğumuz konuya bak!"

"Gelip masadan çekip almasaydın o zaman!" diye yükseldim kapıya ilerlerken.

Aynı şekilde yükseldi. "Sen de kalkmasaydın!"

Elimde kalacaktı. Kafasını yarmamak için öfkeyle ayakkabılarımı giyip kapısını açtım ve bir daha yüzüne dönüp bakmadan dışarı çıktım. Kapıyı öyle sert kapatmıştım ki kırılmaması mucizeydi. Ses apartman boşluğunda yankılandı.

Adımlarım hızla alt kata yöneldi. Evime girdiğimde çantamı öfkeyle yana savurup salona ilerledim. Kendimi koltuğa bırakırken ters bakışlarım tavandaydı. An itibariyle sessizdi. Köşeden bana bakan Luna eve girişimin şiddetiyle salonun ortasında öylece kalmış, far görmüş tavşan gibi kocaman açtığı sarı gözleriyle bana bakıyordu. Sessizce bakıştık.

"Ne?" dedim Luna'ya. "Sen de mi beni yargılayacaksın? Yargıla!"

Tek cevabı ürkek bir, "Miyav!" oldu.

Yarım saat boyunca yerimden kıpırdamadan oturdum. Kıpırdamadığımda düşüncelerin ağırlığı hafifleyecek gibiydi. *Hafiflemedi.* Üzerimdeki kıyafetlerden kurtulup salaş bir eşofman altı ve beyaz tişört giydim. Bu süre boyunca üst kattan tek bir adım sesi bile gelmemişti. Bir saat boyunca sessiz kalması onun için rekor sayılabilirdi.

Yeniden koltuğa çöktüğümde dalgınlıkla saçlarımı toplamaya ve bileğimdeki tokayla bağlamaya çalışıyordum. Yanımdaki telefonuma üst kattaki deliden bir mesaj düştüğündeyse saçlarımı yeniden omuzlarıma bıraktım. Çünkü adını görmem sinirlenmem için yeterliydi. Onun yerine kendi saçlarımı yolabilirdim.

Mesajı açıp bakmadım. Anlık sinirle onu engelleyip telefonu önümdeki orta sehpaya savurdum. Bu işe o deliyle kalkıştığım için delirmiş olmalıydı. Ben genel olarak bu işe kalkıştığım için delirmiş olmalıydım.

Öylece kaldım. Ben gerçekten ne yapıyordum?

Geri dönemeyiz, dedi her hücremde yayılan nefret. *Her şeyi geçtim ona bu zaferi tattıramazsın Aslıhan. Dil uzattığı şeyleri yine yutacak mısın?*

Sıkıntıyla ofladım. Sol bileğim, can damarım üzeri delicesine kaşınıyor, kızarıklık artıyordu. Ne zaman bir şeyi çok kafaya taksam ya da yoğun stres altında kalsam bileğimin aynı noktası kaşınmaya başlar, küçük bir kızarıklık belirirdi. Minik bir egzamaydı sanki. Onu şiddetle kaşıyarak kanatan hep ben olurdum.

Hırsla kaşıdım. Ne olacaktı? Ne yapacaktım? Aynı saniyelerde telefon ekranına düşen bir bildirim daha görmüştüm. Oldukça saçma bir bildirimdi. Bir başka internet ağının benimkine bağlanmak istediğini söylüyordu.

Ağ adı: Engelimi aç Karakurtçuk!

Bakışlarım üst kata döndü. *Ulaşmak isteyen bir şekilde ulaşıyor* mu demeliydim yoksa *manyak* mı bilemiyordum. Bakışlarım tavandayken hayretle soludum. "Muazzam bir deli." Engelini açmadan hızla kendi ağ adımı değiştirdim.

Ağ adı: Kes sesini ve bir süre konuşma!

Birkaç saniye beklediğimde onun ağ adı yenilendi.

Ağ adı: Kapına inerim!

Hızla cevap verdim.

Ağ adı: Kapıyı açmam!

Ağ adı: Gel şuraya, adamakıllı konuşalım A.

Ağ adı: Seninle hiçbir şey konuşulmaz G.

Ağ adı değişmedi ve öylece kaldı. Ben de üstelemedim. Telefonu hışımla yanıma fırlatıp sıkıntıyla başımı ellerimin arasına almak üzereydim ki kapımın sertçe yumruklanmasıyla irkilip doğruldum. Kim olduğunu anlamak için müneccim olmam gerekmiyordu. Kendileri zaten kapıyı alacaklı gibi çalıyordu.

"Def ol!" diye yükseldim.

Kısa süreli bir sessizliğin ardından bu defa daha makul bir şekilde, bir kere kapıyı yumrukladı. "Def olmayacağımı sen de biliyorsun," derken sesi daha ılıman geliyordu. "Aç şu kapıyı, konuşalım."

Öfkeli gözlerim kapıya döndü. Luna aynı vahşet ifadesiyle bana bakarken hızla ayağa kalkmış ve sert adımlarla kapıya ilerlemiştim. Yargılamalarına, saçma laf sokmalarına daha fazla tahammül edemeyecektim. Hızla kapıyı açtığımda niyetim bu defa suratına gerçekten okkalı bir tokadı, hatta burnunun ortasına yumruğu indirmekti. Sinirlerim o noktadaydı.

Ama olmadı.

Kapıyı açtığım anda kucağıma itelenen minik bir ateş zambağı saksısı vardı. Bu bana verdiği ama benim ona geri verdiğim çiçekti. Güntekin'in göğsüme itelediği çiçeğe hayretle bakarken cümlesi de şaşırmama neden olmuştu.

"Özür dilerim," demişti hızla.

Öylece kaldım. Beklemiyordum.

Bakışlarındaki öfke dakikalar önceki kadar yakıcı ve keskin değildi. Garip bir mahcubiyet içindeydi. Çiçeği bana biraz daha uzattı. "Sana dedim ki *ben sinirliysem elinde benzinle gelme*." Ağzının içinde homurdanıyordu. "Sen de maşallah itfaiye hortumuyla üzerime geliyorsun. Bari bu anlarda biraz geri adımın olsun."

Elini bir anda çekince saksıyı tutmak zorunda kaldım. Bakışlarımdaki terslik yerli yerindeyken bakıştık. Ben huysuzken o daha ılımlıydı.

"Tamam, bakma şöyle manyak manyak," dedi en sonunda. "Günlerdir üzerimde fazla gerginlik var. Bulaşacak adam arıyorum ve en makul aday sensin. Kavga etmeden sakince konuşup halledelim her şeyi. İçeride birbirimizle böyle kavga ederken dışarıda inandırıcı olamayız."

Bu sözlerin ardından bakışlarımın az da olsa yumuşamasına engel olamadım. İfadesinde yalan değil gerçeklik vardı. Çiçeğe bir kolumla sarılarak göğsüme çekerken çenem dikti. Yine de huysuz hâlim hâlâ dağılmış değildi.

Bu ifademe de sakinlikle baktı. "Her şey senin istediğin gibi olsun," dedi sessizce. "Üç gün sende üç gün bende muhabbeti. Öyle yaparız. Ama riskli, haberin olsun."

"Beni mi kandırıyorsun sen? Az önce neden söylemedin bunları?"

"*Üstüme gelme* dedim. Yangına petrol istasyonuyla giden sensin." Sesinde mahcup bir tatlılık vardı. "Benim kafa atıyorsa bir süre her şeyi yakarım. Kırk kere dedim sana *ben sakinleşene kadar ılımlı ol*diye. İdare edeceğin bir saat, ondan sonra güncel ayarlarıma dönüyorum zaten. Benden sana tavsiye benimle her konuda inatlaş ama deli tarafımla inatlaşma. O anlarda yapamayacağım hiçbir şey yok."

Dikti çenem. "Şimdi niye sakinleştin, ne oldu?"

"Bir saat geçti."

"Yani."

"Oturup düşündüm."

"Sonuç?"

Kısıktı sesi. Bakışları yeniden apartman boşluğuna dönmüş, sıkıntıyla çenesini kaşımıştı. Kimsenin olmadığından emin olmaya çalışıyordu. "İkimizin de hayatı yeterince tepetaklak oldu ve bunu sadece biz biliyoruz. Yetişkin insanlarız, makul olalım."

"Pazartesi gelip konuşmam diye korkuyorsun, değil mi?"

"Hayır, kanatlarımı koparırlar diye..." Derin bir soluk verdi. "Onları korumak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Buna dünyadaki tüm saçmalıklar ve senin manyaklıklarına dahil olmak da dahil."

Bu kadar mı önemliydi uçmak? Sahi Aslıhan, senin için neydi bu kadar önemli olan? Hırs, nefret, kırgınlık?

Ters bakışlarım yavaş yavaş dağılırken minik bir an kucağımdaki çiçekle bakıştım. "Bunu neden inatla bana veriyorsun?" Ona uzattım. "Sende kalsın. Haklısın, benim sertliğimde büyümez, üstelik ben çiçek bakamam. Solar gider."

Adımları gerilerken son günlerdeki en sakin konuşmamızı gerçekleştirmiş gibiydik. Onunla bağırmadan, yükselmeden ve gerilmeden konuşmak garipti çünkü rutin döngümüz bundan ibaretti. "Kalsın sende işte," dedi gerilerken. "Dediğim gibi, senin adına fidelemiştim. Ölecekse de senin elinde ölsün büyüyecekse de. Pazartesi işin kaçta bitiyor? Seni okuldan alırım ve yarbayla konuşmaya gelirsin."

"Üç."

Başını sallayarak merdivenleri çıkarken bana değil önüne bakıyordu.

"Sen gelme ben hava üssüne gelirim," dedim.

Durup bakışları bana döndüğünde ifadem tamamen yumuşamış, normal hâline gelmişti. Deli yanı ve gösterdiği neşeli hâlleri arasındaki o keskin farkı şu an daha net anlıyordum.

Durup bana döndü. Alaysı ifadesi yerli yerindeydi ve garip bir şekilde bu hâli daha çekilirdi. "İnandırıcı olmaz. Karımı kendi elimde götürmem lazım."

"Bunu yapmaya devam edersen saksıyı kafana fırlatırım, haberin olsun."

Keyifle güldü. "Harika bir evlilik olacak."

"Başlama yine!" Ters bakışlarımın aksine sesim daha ılımlıydı. "Fotoğrafı sildirip yayılmasını engelledim ama bir şekilde ekran görüntüsü alıp saklayan öğrenciler olabilir. Okuldaki nabzı birkaç gün izlemem lazım. Tuğba öğrenmiş mi kontrol etmeliyim. Her şeyin unutulduğundan emin olana kadar sen gelme ve görünme."

"Arka sokağa gelir oradan alırım o zaman." Bana bakmadan, ağır ağır çıkıyordu merdivenleri. "Ayrıca engelimi aç. Yine sinirlendiriyorsun. Kafam atarsa F16 ile evin üzerinden geçer Aslı diye anons geçerim. E-devletten bile musallat olurum, aklın durur. Ve ek olarak mevcut durumdan dolayı ben bir süre seni uyuz etmeye koşulluyum, yapacak bir şey yok. Alışsan iyi olur. Dua et biraz bana eğlence çıksın da keyfim yerine gelsin yoksa canını daha çok sıkacak gibiyim. Uğraşacak başka adam yok."

"Yine çok ve boş konuşuyorsun Güntekin Agâh. Sen benimle uğraşırsan ben de seninle uğraşırım."

Sevimsiz bir gülüş sundu. "Lütfen devam et. Neşemi kaybettiğimi hissediyorum. Belki biraz keyfim yerine gelir."

Onun adına umutsuzdum. Sevimsiz gülüşüne aynı şekilde karşılık vererek kapıyı kapattım. Kucağımda minik bir ateş zambağıyla yalnız kaldığımda kendi adıma da umutsuzdum. Haklıydı, işler ciddileşiyordu. Elimdeki minik saksıyla bakıştık. Luna ayak ucumda, çiçek kucağımdaydı. Minik bir çiçekti ama günlerdir her yerden kovuluyordu.

Benim adıma ekildiği için mi o da hiçbir yere sığamıyordu?

Bakışlarım boynu bükük minik turuncu zambakta kaldı. "Tamam, bakma öyle. Artık kovmayacağım, bakacağım sana. Tamam mı?"

Yapraklarını okşayarak ilerledim. Bakamazdım çiçek. Kendime bile zor bakıyordum, sertliğim yüzünden elbet elimin değdiği çiçek de kuruyacaktı ama onun için elinden geleni yapmam gerektiğini hissediyordum. Boynu

büküktü ve buna rağmen dik durmaya çalışıyordu. "Solmana izin vermeyeceğime söz veremem ama deneyeceğim, tamam mı?"

Onu masa üzerine bıraktığımda yanına Luna çıkmış, dikkatle kokluyordu. Derin bir tebessümle başını okşadım. "Yeni arkadaşına *merhaba* de Luna." Çiçeği tırmalayacak gibi olduğunda Luna'yı kucağıma almam gerekmişti. "Ona zarar vermek yok. Kendine gelene kadar dikkatli olmamız lazım." Luna göğsüme sinerken diğer elimin parmakları ateş zambağının kadifemsi yapraklarında oyalandı.

"Adın Lavinia olsun," dedim sessizce.

Sana gitme demeyeceğim ama gitme Lavinia...

Aynı dakikalarda üst kattan yükselen ses günlerdir duyduğum plak sesiyle aynıydı. *Seriday, seriday, seriday* diyordu derinlerden gelen ses. Bunu önceden dinlemediğine emindim. O geceden sonra bunu duymaya başlamıştım. Belki de bu da onun kendi yalnızlığına bulduğu bir çözümdü. Evini görmek istemsizce sesin geldiği plak köşesinin zihnimde canlanmasına neden oldu.

Kucağımdaki Luna hoplayarak başka köşeye gittiğinde bakışlarım koltuktaki telefondaydı. Şarkı derinlerden gelmeye devam etti.

Woriday woriday woriday si woredir woriday
Seriday seriday seriday siwnoxu seriday

Koltuğa ilerleyip telefonumu açtım ve onun engelini kaldırdım. Kırk kere daha engelleyeceğime emindim. İnternet ağ adını normale çevirmişti. Dakikalar önce bakmadığım mesajına o an baktım.

GÜNTEKİN AGÂH; Sakince konuşalım.

"Sanki çok mümkün de," diye homurdandım ağzımın içinde. "Deli."

Başımın döndüğünü, midemin bulandığını hissediyordum. Yalanı başlattığım andan beri yemek yememiş, uyumamıştım. Ağır geliyordu her şey. İçine düşmek zorunda kaldığım ve başka hayatı de buna dahil ettiğim saçmalık etime batıyor, kemiklerimi kırıyordu. Dışarıdan hissizdi her şey ama içim aynı değildi. Bunca zaman dimdik tutmaya çalıştığım gururu ezmek can yakıyordu.

Telefonu geri bırakacağım an ekranda beliren isim anneme aitti. Bu saatte aramazdı, biliyordum. Şayet arıyorsa Fikret Ali kaosu beklediğimden daha hızlı bir şekilde kulağına gitmiş olmalıydı. Ona yalan söyleyeceğim için vicdan azabı çekiyordum. Bu hissi batırmaya çalışmak midemi daha da bulandırdı. Sakince telefonu açtım.

"Efendim anne."

"Aslıhan!" diye yükseldi anında. Kükreyişi yüzünden telefonu kulağımdan çekmek zorunda kaldım. Hoparlöre alıp elimde tutarken mideme bir kramp daha saplandı.

"Anne..." dedim sakinlikle.

Şiddetli yükseliş kaçınılmazdı. "Senin hayatında biri var ve benden mi saklıyorsun? Kim o seni görüşmenin ortasında kolundan tutup çekip alan adam? Daha doğrusu madem böyle bir şey var nasıl başka bir görüşmeye gidersin? Ne halt yiyorsun sen orada?"

Sesindeki siniri fark etmemek imkânsızdı. Elim gözlerimi ovuştururken dilim birazdan söyleyeceği şey için yanıyordu lakin geri durmadım. "Bazı şeyler yaşandı, evet."

"Kim o adam?"

Şu an yapamazsam asla yapamazdım. Elimi gözlerimden çekmedim. Kendimden ölesiye utandığım bir andı. "Güntekin Agâh." dedim sessizce.

Üst kattaki şarkı derinlerden gelmeye devam etti. *Ar se si guşovağ, sigum yilh düneyağ...*

"O kim?" dedi annem bağırarak. "Aslıhan, her şeyi bana tane tane anlat yoksa seni parçalarım!" Yükselişi beklendikti. "Fikret Ali Bey gitmiş annesini arayıp *Aslıhan'ın sevgilisi var, şiddetle kavga ediyorlardı. Beni sevgilisini kıskandırmak için mi kullandı* demiş. Kadın beni arayıp bağırdı, neye uğradığımı şaşırdım. Bana öyle bir şey söyle ki seni gebertmekten vazgeçeyim? Ne halt ediyorsun sen orada? Güntekin kim?"

Derin bir nefes daha verirken çenem dikti. Ve ilk büyük yalan tüm gerçekliğiyle o andan sonra başladı. "Sevgilim," dedim koşulsuzca. "Uzun bir süredir birlikteyiz ama bazı sebeplerden dolayı söyleyemedim." Yutkunarak büyük bir cesaretle ekledim. "Onunla evlenmeye karar verdim."

Sessizlik derindi. Hayatımda bunca zaman hiç kimsenin olmadığını sanıyordu. Evlenme fikrine ise ölesiye soğuktum. Ona hiçbir şeyden bahsetmemiştim. Hayal kırıklığımı sadece Gülhan bilir, o da ayrılma sebebini bilmezdi.

"Anne?" demek zorunda kaldım konuşmadığında. "İyi misin?"

Arkadan Gülhan'ın dehşet dolu sesi yükseldi. "Neye karar vermiş neye?"

"Tansiyonum düştü," dedi annem. "Ay benim tansiyonum düştü. Gülhan! Kolonya getir, kalp ilacımı getir."

"Anne?" dedim endişeyle. "Senin kalp ilacın mı var?"

"Artık var!" diye yükseldi. "Sen beni deli mi edeceksin Aslıhan? Ne demek *sevgilim vardı,* ne demek *sakladım,* ne demek *evlenmeye karar*

verdim? O zaman neden Fikret Ali'yle görüştün? Bak koca kadın oldun demem senin ağzını yırtarım! Sen orada ne halt yiyorsun?"

Gerçek bir şiddetle yükselmiş, sesi âdeta evin içinde yankılanmıştı. Ağır ve sevecen bir kadındı ama sinirlendiğinde içinden çıkan canavar devasaydı. Karakurt sinirinin kaynağı babam değil tam olarak kendisiydi. Derin bir nefes verdim. Yalanlarıma yetişemediğim bir noktadaydım. Söylediğim yalan mideme bir taşın daha oturmasına neden oldu. Genzim yanıyor, gözlerim sızlıyordu. Belki de gerçekten yağmurda kalmamın etkisiyle hasta olacaktım. Her şey üst üste geliyor ve ben yetişemiyordum.

"Öyle gelişti işte anne," dedim ağzımın içinde.

"Abla!" diye bağırdı Gülhan. "Ay asıl benim tansiyonum düştü. Ne demek *sevgilim var* ne demek *evleniyorum*? Bizim bundan niye haberimiz yok?"

Yine *öyle gelişti* diyecek olduğumda annem âdeta kükremişti. "Senin çeneni kırarım Aslıhan!"

Bu öyle bir bağırıştı ki Gülhan sessizdi. Aynı saniyelerde üst kattaki müzik bile susmuştu. Temennim onun bu çığlığı duymamasından yanaydı.

Kesinlikle sağlam bir dayak yiyecektim. Sessiz kalıp hiçbir şey söylemedim. Annemin sakinleşmek için dudaklarını kemirdiğine emindim. "Bana soğuk su getir Gülhan!" diye yükseldi sesi. Gülhan'ın adım sesleri uzaklaşırken bir süre daha sessiz kaldı. "Anlat," dedi tok sesi. "Adamakıllı anlat yoksa ibret-i âlem için oraya gelirim Aslıhan seni saçlarından sürükleyerek Adana'ya geri getiririm. Bilmem anlatabildim mi?"

Arkasından Gülhan'ın sesi yükseldi. "Bensiz anlatma, dur!" Sesi saniyeler içinde daha da yaklaştı. "Şimdi anlat abla. Enişte kim?"

"Gülhan!" diye yükseldi annem.

"Ay ne be?" dedi hızla. "Bir bağırma da anlatsın kız anne. Ejderha gibi kükrüyorsun sonra diyorsun *bana neden bir şey söylemiyorsunuz*. Sakinleş."

Annemin derin bir nefes vermesi gerekmişti. Küçük bir sessizliğin ardından, "Anlat," dedi. "Güntekin kim?"

Dilim dudaklarımda gezindi. "Sevgilim." Yüzüm olabildiğince ekşidi. Kesinlikle prova yapmam gerekiyordu. Dilimde yavan bir tat bırakan kelimeydi.

"Ne zamandır?"

"Bir süredir var işte."

"Abla niye söylemedin?" diye sızlandı Gülhan. "Aşk olsun."

"Ben istedim ama o izin vermedi," diye salladım. "Murathan'ın arkadaşı. Ondan çekiniyor."

Annemin ilk sorduğu soru, "Asker mi?" oldu. Sesindeki öfke endişeye bulanmıştı. Babam şehit düştüğünde bile ak düşmeyen saçlarına kardeşim asker olduktan sonra hızla düşen aklar vardı. Her telefon çaldığında yüreği hoplar, evde tekse ürkerek açar, değilse bize açtırırdı.

"Savaş pilotu." Yutkundum. "Asker yani, evet."

Sessizlik derindi. Bu onun kolunu kanadını kırmak için yeterliydi. Asker eşi ve anasıydı. Dayanamıyordu göğsünde al bayrak taşıyan hiçbir cana ve bedene. "Evlilik ne alaka?" derken daha sakindi. "Madem işleri evliliğe kadar ilerlettiniz Fikret Ali ile görüşmeyi neden kabul ettin?"

Onun söylediği yalana sığındım. "Dediğim gibi Murathan'ın arkadaşı," diye en sonunda ben de yükseldim. "Onun düğününde tanışmıştık zaten. Murathan'dan çekindiği için söyleyemiyor bana da söyleme konusunda engel oluyordu. Benim de canıma tak etti. Damarına basmak istedim. İşe de yaradı. Evlilik teklifi etti. Hemen evlenmek istiyoruz şimdi de, tamam mı?"

Üst kattan iki yumruk ve sessiz bir isyan yükseldi. Muhtemelen her şeyi duyuyordu. Ters bakışlarım tavana döndü. Ne dememi bekliyordu?

"Ay bu sefer de benim tansiyonum düştü," dedi Gülhan. "Ahsen, sen de benim kalp ilacımı getir çocuğum."

"Bir sus Gülhan!" dedi annem sertçe. "Elimde kalacaksın sen benim Aslıhan." Dişlerini sıkarak konuştuğunu bu noktadan bile anlayabiliyordum. "Sanki şimdi Murathan hiçbir şey söylemeyecek. Deli deli işler." Birkaç saniye sessiz kalmış, derin derin soluklanmıştı. "Madem evlenmek istiyorsunuz ailesi beni arasın, bir konuşalım."

"Ailesi yok," dediğimde daha sessizdim. Bakışlarım tavana değdi. Anlamsızca bunu söylediğimi duymasını istemedim. "Yetimhanede büyümüş. Pek kimsesi yok."

Karşıdaki sessizlik yine derindi. Öyle ki bu defa Gülhan bile sessizdi.

"En kısa sürede onu alıp sizinle tanıştırmak için Adana'ya geleceğim," dedim hızla. "Murathan'a haber verin birkaç günlüğüne izin alıp gelsin ama Gökçen de yanında olsun. Bu konumda onu sakinleştirecek tek kişi Gökçen olur."

Karısı dışında hiçbirimizin Murathan'ı tutabileceğini sanmıyordum. Ama Gökçen'in bir kere adını söylemesi adımını olduğu yere sabitlemeye yeterdi.

"Murathan'a sadece *ablan bizi biriyle tanıştıracakmış* deyin, tamam mı?" dedim yine kısık sesle. "Adını söylemeyin. Ne olduğundan bahsetmeyin.

Yoksa ben onu Adana'ya getirtemeden yolda bulur ve gebertir."

Annem yine sessizdi. Muhtemelen eli alnında, bakışları boşlukta, bana bağırmamak için dişlerini sıkıyordu ve söylediklerimin doğru olduğunu biliyordu. Güntekin'e *abartma* diyordum ama bir noktada haklıydı. Ramazan enişteye bile acımayan bu konumda Güntekin'e asla acımazdı.

"Bittik biz. Üçüncü dünya savaşı çıkacak, valla hazır değilim," dedi Gülhan. "O kadar mı yakın arkadaşı abla?"

Bu noktada ben de dertliydim. "Sözüne bile çağırdığına göre..."

O gün Murathan'ın yakın ekip arkadaşları dışında hiç kimse İzmir'e gelmemişti ama üst kattaki deli oradaydı. Öyle ki tek farklı yüz oydu. Bu, işi ciddi bir noktaya taşıyordu.

"Âşık olacak başka adam mı bulamadın?" diye yükselen annemin aksine Gülhan'dı. "Murathan'ın deli arkadaş çevresiyle senin ne işin var? Savaş pilotunu sen nerede buldun? Kara neyine yetmedi de havaya çıktın?"

"Buldum işte Gülhan malı, sana ne!"

"Kepaze bir insansın abla!"

"Yırtarım ağzını Gülhan!"

"Susun!" diye yükseldi annem. "Tamam, susun! Yemin ederim biriniz bir gün kalpten götüreceksiniz beni! Sen de al gel şu adamı buraya bakalım bir kimmiş neymiş. Kafana göre iş yapıyorsun orada. Elimde kalacaksın bir gün o olacak. Kapat şu telefonu benim sinirim geçene kadar da sakın beni arama!"

Tüm kaosa rağmen arkadan Gülhan'ın sesi yükseldi. "Abla, beni ara ve detayları anlat."

"Bak şimdi seni de parçalarım Gülhan!" diye annem yükselmiş ve saniyeler içinde telefon yüzüme kapanmıştı.

Elimdeki telefona muazzam bir sıkıntıyla bakarken içli bir nefes vererek yatak odama ilerledim. Telefonu yatağın üzerine savurduğumda bileğimdeki nokta kızarmış, kabarmış, delicesine kaşınıyordu. *Şiddetle kaşıdım*. İşi artık bu noktadan döndüremezdim ve her şey gerçekten uçurumdan yuvarlanıyor gibiydi. Hayatımda benim kontrolüm dışında gelişen hiçbir şeye yer yokken şu an her şey tepetaklaktı.

Bileğimi öyle sert darbelerle kaşıdım ki kanayana kadar durmadım. Can damarım bile sızladı. Kanadığında üzerine kendime acımadan kolonyayı boca ettim ve kaşımaya devam ettim. Duş alıp yatağa girdiğimdeyse yine yatağın en ucuna sinmiş, yorganı tamamen başıma çekerek dünyadan yok olmayı denemiştim. Yemek yememiş, uyuyamamış sadece saklanmıştım.

Yarın kalkacak, yine dimdik yürüyecek ve kafa tutacaktım ama o an için kendi içime eğilmekten başka bir şey yapamadım. Yorgun hissediyordum.

Çünkü yüzüme fırlatılan o yüzükten sonra kendimi en acınası hissettiğim an bugündü.

Bıraktığı kesik iziyse hâlâ aynı acıda, aynı yerdeydi. *Göğsümde, kalbimin orta yerinde ve benliğimin özünde.*

******

"Aslıhan Hoca'm, istediğiniz sınıfta kontrolü sağladık."

Elimi göz pınarlarımdan çekip karşımdaki İnci'ye bakmayı denediğimde birkaç saniye puslu görmüş, saniyeler sonra görüntümü netleştirebilmiştim. Her zamanki gibi salaş kimono ve pantolonu içindeydi. Saçı açıkken araya attığı tek, ince örgüde asılan birkaç yıldız figürü vardı ve bana tatlılıkla bakıyordu.

Sessizce başımı salladım. Adımlarım geriledi. Pazar günü de okula gelmem gerekmişti çünkü deneme sınavı vardı. Topuklarımın ses çıkarmaması için koridorda sessizce ilerledim. Saniyeler içinde İnci yanımdaydı.

"İyi misiniz?" dedi yüzüme bakmaya çalışırken.

Pek değildim, bu sorunun bu aralar bir önemi de yoktu. "İyi..." dedim her zamanki sertliğimle. "Odamdayım ben. Bir durum olursa haber edersin."

Hızlı adımlarıma saniyeler içinde yetişti. "Bir şey sorabilir miyim?"

Neyi soracağını anlamak zor değildi. Güntekin'i tanıyordu. Ona şu an olası durumdan bahsetmeli miydim, bilmiyordum. Eninde sonunda öğrenecekti oysa. Konunun ne olduğundan emin olduğum için derin bir soluk verdim.

"Odamda konuşalım, olur mu?"

Sessizce arkama takıldı. Sessizce ilerledik. Koridorun ucunda, bir sınıfa gözetmenlik yapan Tuğba'yı gördüğümde göz ucuyla öldürücü bir bakış sunmuştum. "İnci." Kısıktı sesim.

"Aslıhan Hoca'm?" dedi hızla.

"Tuvalette olan olayı öğretmenler biliyor mu? Odada yayıldı mı?"

Bakışları Tuğba'ya dönmüş ve saniyeler içinde yeniden bana odaklanmıştı. Zeki bir kızdı. "Tuğba bilmiyor," dedi sessizce. "Sabah özellikle ağzını aradım. Hiçbir şey bilmiyor. Genel olarak öğretmenler de bilmiyor. Herkes *tuvalette bir şeyler olmuş ama olay ne anlamadık* deyip geçti. Konuşulmadı. Hatta Tuğba öğrenmek için benim ağzımı aradı ama bir şey söylemedim, söylemem de. Olay hiç yaşanmamış gibi devam ediyorlar."

Başımı sallayarak onayladım. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Tabi ki benden daha neşeli ve ılımandı.

Ama Tuğba'nın olduğu sınıfın önünden geçerken ben aynı sevecenlikte değildim. Onu boğsam kaç yıl yerdim? Belki de her şeyin çözümü buydu.

Ters bakışlarımı fark etmiş, gözleri bana dönmüştü. Küçük bir duraksamanın ardından umursamazca koridorda ilerleyip yoluma devam edecektim ama olmadı. Sınıfındaki diğer gözetmen hocaya sessiz bir işaret yaparak hızla dışarı yönelmişti. Bana doğru geldiğini gördüm ve durmadım. Şu an çekeceğim son şey oydu.

"Aslıhan Hoca'm!" diye bağırdı sınıftan çıktığı anda.

Muazzam bir ucubeydi. Durup topuklarımın üzerinde ona döndüm. "Bağırma!" derken oldukça net ve soğuktum. "Deneme sınavındayız. Çocukları rahatsız etme."

Yediği lafın farkındaydı, umursamadı. Dudaklarında sessiz bir gülüşle bana doğru ilerledi. "Kusura bakmayın, sizi görünce heyecan yaptım. Yanınıza gelmeden duramadım."

Dik dik bakmak dışında bir şey yapmadım. Onu her gördüğümde kollarımı göğsümde kenetlememin nedeniyse saçlarını yolma isteğimi dizginlemekti. İçine düştüğüm durumdan sonra kendimden her an her şeyi beklediğim günlerdeydim.

"Öyle mi?" dedim soğuklukla. "Benim de seni görünce hep yönümü değiştiresim geliyor ama yapmıyorum. Mümkünse sen de beni görünce aklına her geleni yapma."

İnci'nin kaşları şiddetle havalanırken dudaklarını dişlemiş, ortamın gerginlik seviyesiyle yutkunması gerekmişti. Tuğba'nın bakışları bilindik sahte tatlılığı içindeydi. Kendince benim kötü, onun yine masum olduğu bir andı.

"Aşk olsun Aslıhan Hoca'm." dedi yalandan bir alınganlıkla. "Canınızı sıkacak bir şey mi yaptım? Ne bu tavır?"

Yüzüm ekşidi. "İnci'ye oynama Tuğba. İkimizin de birbirimizden haz etmediğini biliyor. Söyleyecek bir şeyin yoksa uzaklaş." Adımlarım gerileyecek gibi olduğunda sesi ve sorduğu soru durmama neden oldu?

"Müstakbel kocanla ne zaman tanışacağız?"

Derin bir soluk vermem gerekmişti. Kendince bunun bir yalan olduğunu düşündüğüne emindim ve haklıydı. Ama bu kozu onun eline asla vermeyecektim.

Bakışları parmaklarımdaydı. "Yüzüğünü neden hiç takmıyorsun?"

Aniden ona dönen bakışlarıma cesur bir gülüşle karşılık verdi.

"Hayırdır?" dedim üzerine doğru bir adım atarken. "Benim özel hayatım neden seni aniden bu kadar ilgilendirir oldu?" Bir adım daha attığımda geriledi. Asla karşımda dimdik duramayan bir adi için içine düştüğüm durum da can sıkıcıydı. Gözlerine tüm dikliğimle bakarken dişlerimi sıkıyordum. Bir şeyler söyleyecek oldu ama bakışım yüzünden sustu. "Sınıfına geç," dedim otoriter bir sesle. "Ve bir daha sakın benim özel hayatımla ilgili soru sormaya kalkma. Haddin değil!"

Söyleyeceğini yutarak geriledi, ifadesindeki nefreti görmemek imkânsızdı. Arkasını dönüp sınıfa geri döndüğünde göz devirerek önüme döndüm. İlerlediğimde İnci peşimdeydi. Odamdan içeri girene kadar sessiz kaldı. İçeri girip kapıyı kapattığımızda ben masama ilerledim, o ortada beklemeye devam etti. Tuğba'nın ima ettiği eş muhabbetini sorar sanmıştım ama yapmadı.

"Güntekin abiyle konuştunuz mu?" dedi sessizce. "Ben aramaya çekindim açıkçası. Kardeşime bile soramadım."

"Hallettim," dedim sadece.

"Kadın kimmiş, öğrendiniz mi?"

Kendimi dönen koltuğa ağır ağır bıraktım. "Güntekin abine sorarsın."

"Soramam, özel hayatı..." dedi ağzının içinde. "Ama merak ediyorum. Ve inanın öyle bir adam değildir. Biz aslında üçüzüz. Ben, Cihangir ve Çağatay. Üçümüz de iş için Ankara'da yaşıyoruz. Güntekin abi Cihangir'in komutanı ama bize de bir abi gibi kol kanat gerdi. Ne zaman yardıma ihtiyacımız olsa koştu geldi. İnanın Atlas'ın okulunda bunu yapacak biri değil."

"Biliyorum." Duygudan yoksundu sesim. "Onu tanıyorum."

Yalandı, tanımıyordum. Son günlerde her şey yalandan ibaretti.

Belki de tanıyordum.

Hayır Aslıhan, sen sadece kendine yabancısın.

Kaşları havalandı. "Farkındayım ama sorduğumda *tanımıyorum* dediniz. Ben de üstelemek istemedim."

"Evli olmadığımı biliyorsun. Tuğba'nın imasını yaptığı koca meselesini de mi sormayacaksın?"

Tatlılıkla gülerken omuzları havalandı. "Söylemek isterseniz söylersiniz. Yoksa üstelemem. Özel hayatınızı sorgulamak haddim değil."

Sessizce başımı salladım. Belki de güvenilir biriydi. Kendime bile güvenmezken çevreden emin olmak imkânsızdı. Bir şeyler söylemek istedim ama dilim yine bir yalana gitmedi. Kardeşlerinden biri Güntekin'in askeri olduğuna göre eninden sonunda durumu öğrenecekti ama bunu şu an ben yapamayacaktım.

"Yakında bazı şeyleri üstelemene gerek kalmadan öğreneceksin," dedim. "O zaman yeniden bu konuyu konuşalım, olur mu?"

Anlamamıştı. "Efendim?" dedi boş bakışlarıyla.

Aynı dakikalarda kapı çalmış, Yusuf ve iki öğrenci kapıda görünmüştü. Bakışlarımız aynı anda onlara döndü. İçeri gelmelerini söylediğimde saygıyla başlarını eğerek önümde durdular.

Öğrencilere, "Deneme bitti mi?" diyerek kapıya yöneldi İnci. "Aslıhan Hoca'm, sonra mutlaka konuşalım."

Başımı sessizce sallayarak onayladım. O çıktığında bakışlarım Yusuf ve yanındaki iki öğrenciye döndü. Yüzleri tanıdıktı ama Yusuf dışında diğerlerinin adını henüz ezberleyememiştim.

"Evet?" dedim. "Bir sorun mu var?"

Hafta sonu deneme sınavına geldikleri için sivillerdi. Yusuf yanındaki öğrencilere terslikle baktığında öğrencilerden biri bana doğru ilerlemiş, masanın üzerine okul grubunda yayılan o fotoğrafı koyarak gerilemişti. Bakışlarım fotoğraf ve gençler arasında gidip geldi.

"Son kanıt oydu hoca," dedi Yusuf delikanlı bir edayla. "Herkese tek tek sordum, okuldaki herkesin telefonlarını kontrol ettirdim ve alınan ekran görüntülerini sildim. Silindiğinden emin oldum. Zaten çok yayılmamıştı, konuşanları da ben susturdum." Ters bakışları yanındaki ikiliye döndü. "Bu ikisi fotoğrafın çıktısını almışlar, onu da gördüğünüz üzere size iletiyorlar." Ellerini önünde saygıyla bağladı. "Hatamı düzelttim."

Adının Yusuf olması bir yana dursun, garip bir şekilde ona kıyamıyordum. Belki de yaşamını gördüğüm içindi bu his. Dudağımın köşesinde yarım bir gülüş belirdi. "Teşekkür ederim."

Mahcup bir tebessümle bağını eğdi. İlk gün karşımda duran o dik başlı, terslikle bakan çocuk o değil gibiydi.

"Siz bunu neden saklıyorsunuz?" dedim diğerlerine. "Amaç ne?"

Onlardan önce Yusuf, "Zekâları geri," dedi. "Lise anı defterlerine koyacaklarmış." Ters bakışları ikiliye döndü. Oldukça kınayan ve yargılayan bir ifadesi vardı. "Ömrümde böyle bir saçmalığı da ilk kez duydum. *Sepet sepet yumurta* yazın defterinize dağılın. Kaos fotoğrafı saklamak ne? Kantinden simit aldığınızda susamlarını da mı saklıyorsunuz lan siz?"

Gençlerin başları önünde ve sesleri kısıktı. Bir şeyler geveler gibi oldular ama olmadı. Yusuf yanlarındayken sesleri çıkmıyordu. Temennim onlara zorbalık uygulamamasından yanaydı. Bakışlarımdan bunu anlamış olmalı ki elleri hızla havalandı.

"İkisine de elimi sürmedim hocam." Gençlere döndü. "Kibarca rica ettim. Bir şey yaptım mı size? Konuşun."

"Yapmadı hocam," dediler aynı anda.

"Direkt yanınıza getirdi," diye ekledi bir diğeri.

Yusuf'un omuzları garip bir gururla kabardığında dudağımın köşesindeki gülüşü büyümek üzereyken ucundan yakalayıp hızla sildim. Yeniden ifadesizlik zırhına büründüm.

"Tamam, çıkabilirsiniz."

Aynı saniyelerde masa üzerindeki telefonum çalmış, arayanın Güntekin olduğunu görmek başıma bir ok saplamıştı. Engelini hiç kaldırmamalıydım. Kendisini yarına kadar görmek istemiyordum ama şu durumda imkânsızdı. Telefonu açıp kulağıma yasladığımda konuşma fırsatım olmadan kapıdan çıkmak üzere olan Yusuf başını hızla ileri uzatmıştı.

"Aslı," dedi Güntekin.

"Hocam," dedi Yusuf.

Cevabım ikisi içindi. "Efendim."

"Buluşalım," dedi Güntekin hızla.

Yusuf ise masumdu. "Beni affettiniz mi?"

"Affedilecek bir şey yapmadın Yusuf."

Güntekin'in küçük bir duraksamanın ardından, aksi bir tonda, "Yusuf kim?" dediğini duydum. "Benden habersiz başka bir görüşmeye mi gittin sen? Kaç kişi lan bunlar?"

Canımı sıkıyordu. Yusuf'a parmağımla bir dakika beklemesini işaret ederken telefona odaklandım. "Sesini kesip beş dakika bekler misin?

Öğrencimle konuşuyorum." Ters bakışlarım Yusuf'a döndü. "Dediğim gibi, affedilecek bir şey yok Yusuf. Bir daha olmasın, yeterli." Hafifçe gülümsedim. "Denemen nasıldı?"

Dürüsttü. "Sonuncu belli, birinci kim olacak ona odaklanalım bence." Başını eğerek geriledi. "Saygılar hocam." Kapıyı kapatıp uzaklaştı.

Tek kaldığımda çaresizce telefonu yeniden kulağıma yasladım. Oldukça kibar ve kendimdim. "Ne var? Söyle."

"Pazar günü bile çalışıyor musun sen?"

"Deneme vardı."

"Ne denemesi?"

Bir adam dolusu adam toplanmış bunun arkasını toplamaya çalışıyorduk. Sinirle soludum. "Seni kaç yumrukla bayıltırım, onun denemesi. Allah'ın delisi! Ne diye aradın, söyle ve kapat."

Beklenmedik bir kahkaha attı. "Bak bu iyiydi, Allah'ın manyağı," dedi harfleri uzatarak. "Keyfim yerine geldi."

"Sen benim keyfimi kaçırıyorsun ama."

"Sen hep keyifsizsin."

Şiddetle üfledim. "Ne istiyorsun, söyle ve telefonu kapat. Olmayan keyfimi daha çok kaçırıyorsun."

"Buluşalım," derken sesi son günlere göre daha ılımlı geliyordu. "Bir saate Botanik Park'ına gelebilir misin? Önemli bir konu."

Bakışlarım saate takıldı. Deneme bitmişti ve bir saate işlerim de biterdi. "Gelirim," dedim dümdüz bir sesle.

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Çok çabuk onayladın, beklemiyordum."

"İstemiyorsan aynı çabuklukla reddedebilirim."

Yapardım, biliyordu. Bu yüzden, "Bir saate Botanik'te olurum," demişti.

Başımı ağrıtıyordu. Cevap vermeden telefonu kapatmış ve masaya savurmuştum. Belki de yarınla ilgili konuşacak, bir şeyler anlatacak, Yarbay'a açık vermemem için gerekli detaylardan bahsedecekti. İçine düştüğümüz konumda neresi dese gitmek zorundaydım. Hiçbir şey düşünmemek adına bilgisayara ve evrak işlerine odaklandım. Yiyebildiğim tek şey sigara içmemek adına kemirdiğim çubuk krakerlerim oldu. Midem hiçbir şey almıyordu.

Bir saat sonra arabamda, Ankara trafiğindeydim. Botanik Bahçe'nin önünde durmuş, topuklularımın üzerinde taş zeminle yürümeye çalışarak ilerlemiştim. Üzerimdeki lacivert takım elbisenin ceket uçlarını çekiştirip

pantolonumun tozlanan paçalarını temizledim. Hayatım kaysa da temiz olmalıydım. En azından *temiz öldüm* derdim.

Ankara bugün soğuk değildi, ben üşüyordum. Omuzlarıma trençkotumu alarak ilerledim. Birkaç öğrenci yanımdan koşarak geçerken bana selam vermişti. Başımı eğerek karşılık verdim. Kafenin önünde geldiğimde diğer günlere göre çevre daha sakindi.

Efendi amcanın çalıştığı bitki bahçesinin etrafında oturacak sayısız masa ve sandalye vardı. Bakışlarım cam alanın içinde onu arıyordu. Hafta sonu burada olduğunu söylemişti. Onu içeride, tezgâhın arkasında gördüğümde dudaklarımda beliren derin bir tebessüm vardı.

Aynı tebessüm sol yanımdan bana doğru, kucağında devasa kahverengi bir oyuncak ayıyla gelen Güntekin'i gördüğünde dudağımda donup kaldı. Öyle ki küçük bir an önüme dönmüş, olayı algıladığımda yeniden ona bakmak zorunda kalmıştım. Etrafta ona dönen gözler varken kolunun altına sıkıştırdığı devasa kahverengi ayının ayakları yerde sürükleniyordu. Şaka yapmıyordum, gerçekten büyük bir ayıydı.

Yalan yok, bunu da beklemiyordum.

Aniden karşımda durup keyifli bir gülüşle ayıyı bana uzatmasını da beklemiyordum. Küçük bir an benim boyum kadar olan ayının göğsünün üzerinde ki kalpli yastık ve Hello My Life yazısıyla bakıştım.

Merhaba hayatım.

O harfi silinmiş, yerine sadece Hell kalmıştı.

Hell My Life.

Cehennem hayatım.

Evet, bu daha doğruydu.

Ayıyı parmak ucumla yana itelerken oldukça şaşkın bir sakinlik içindeydim. Bana doğru tuttuğu ayıyı yana çekiştirmemin etkisiyle hafifçe kenara çektiğinde keyifli gülüşünü gördüm. *Bir süre seni uyuz edeceğim* derken oldukça ciddi olmalıydı. Zannımca *elimde kalırsın* dediğimde benim de ciddiyetime inanmamıştı.

İnanmalıydı.

Elimde kalacak gibiydi.

"Bu ne?" dedim şaşkın bir soğuklukla.

Etrafta bize dönen bakışlar vardı. Öyle ki bazıları eli kalbinde, aşkla, hayranlıkla bu dehşet anını izliyordu. Benim başıma saplanan ağrılar vardı. Nefret edeceğimi bilerek yaptığına emindim. "Senin için hayatım," dedi

aynı keyifli hâliyle. Ayıyı hızla kucağıma uzattı. "Böyle şeylerden nefret ettiğine eminim." Keyifle kıkırdadığını duydum.

Kucağıma bırakılan ayıya sarılmak zorunda kaldığımda da şaşkındım. Bu ruh hâlinden sıyrılıp ayıyı kafasına fırlatacağım anda etraftan kopan alkış tufanı daha beklenmedik bir şoktu. Aynı saniyelerse Efendi amcanın dışarı çıkıp şaşkınlıkla bize bakması da. Tam anlamıyla rezil bir andı. Hem de her açıdan.

Güntekin ayının kafasını hafifçe kenara çekerek görüş alanıma girdiğinde ona bakışlarımla sövüyordum. Efendi amca ayının diğer tarafında kalmıştı ve bu açıdan göreceği tek şey ayıydı, biz değil. "Geri zekâlı herif!" dedim dişlerimi sıkarak. "Bu ne şimdi?"

"Prova."

"Ne?"

"İnandırıcı olmamız lazım," derken o da sessizdi ve keyifli olduğu her hâlinden belliydi. "Çiftler böyle yapar hayatım."

"Hayatına başlatma şimdi beni, şuursuz!" Ayıyı kucağına iteledim.

"Efendi amca, bakıyor," dedi sessizce. "Onu inandıramazsak yarın Derviş Yarbay'ı asla inandıramayız. Silahlarını biraz kenara bırak ve yarım saat ılımlı olmayı dene."

Gözlerim kısıldı. "Seni gebertmek istiyorum! Gerçekten bunu tüm içtenliğimle diliyorum şu an."

Gülüşü yine keyifliydi. "Miden bulandı değil mi?"

"Fazlasıyla."

Seni gidi der gibi parmağını salladı. "Nasıl da seni tanımışım ama? Eşin olarak beni seçtiğin için nefret ettiğin her şeyi yapmak boynumun borcudur." Ayıyı kendi kucağına hafifçe çekmiş, parmakları göğsündeki yazıya dönmüştü. "Şu yazıyı görür görmez aklıma sen geldin. Hollo'nun o kısmı silinmiş. Hell, yani cehennem. Bu kadar yalandan sonra ne de olsa ikimiz de cehennemliğiz. Ne demişler, *madem cennete gidemiyoruz, cehennemi birlikte hak edelim* Karakurtçuk. Nefret edeceğine tüm içtenliğimle emin olarak aldım. Etkilendin, değil mi?"

Daha fazla dayanamadım. Sabrım buraya kadardı ama bir o kadar da haklıydı. Efendi amca bakıyorken kafasını kıramazdım. Ayının sakladığı ölçüde karnına en sonunda yumruğu çaktım. "Geri zekâlı!"

Aldığı darbenin etkisiyle minik bir inlemeyle gülerek ayıya sarıldı. "Şu an mekânın gözde çiftiyiz, lütfen bozma." Ayıyı yeniden kucağıma iteledi.

"Dediğim gibi, önce Efendi amcayı inandırmalıyız. O inanmazsa kimse inanmaz. Bu benim değil senin zararına, hatırlatırım."

Tansiyonumu düşürüyordu. Kucağımda devasa bir ayıyla kalmak, isteyeceğim en son romantik eylemdi. Aniden geriledi ve Efendi amcaya döndü. Kucağımda boyum kadar ayıyla kalacağıma yerin yedi kat dibine girmeyi tercih ederdim. Ayıyı yüzümden çekip önüme bakmayı denediğimde Efendi ama bize şaşkınlıkla bakıyordu.

Haklıydı.

"Gençler," dedi şaşkın gülüşle. "Ne oluyor?"

Sinirle dudağımı dişlerken keyifle ilerlemeye meyleden Güntekin'in önüne geçmiş, topuğumla bariz bir şekilde ayağına ezmiştim. Minik bir an yüzü ekşidi ama hızlı toparladı. Ona dönüp ayıyı kucağına bıraktığımda sinirime rağmen tebessüm etmeyi denedim.

"Sen taşı," dedim imayla. Ve ekledim. "Hayatım..." Öfkeli ifademi anlamaması imkânsızdı. "Benim gücüm yetmiyor."

Konuşmasına fırsat vermeden hızla arkamı dönüp Efendi amcaya ilerledim. Arkamdan, "Tabi, hayatım..." dediğini duyabiliyor, sesindeki imayı anlıyordum.

Onunla bu işe kalkışmak beni altı ay sonra projeyle yurt dışında değil direkt akıl hastanesine götürebilirdi. Etrafta bize bakan aşk dolu bakışları görebiliyordum. Özellikle kadınların eli âdeta kalbindeydi. Amaç neydi? Herkesin aksine gösterişten ve kalabalıklar içinde yapılan her şeyden nefret ederdim. Ucube herif uyuz olmam için her yolu deniyordu.

Efendi amcanın önünde durduğumda bana ve kolunun altında ayıyla yanımda beliren Güntekin'e aynı şaşkınlığıyla bakıyordu. "İçeri gelin," dedi kapıyı açıp gerilerken.

Sessizce onayladım. İçeri girerken kolunda ayıyla kalan Güntekin için kapıyı tutmadım, tam olarak yüzüne bıraktım. Bunu da keyifli bir yarım gülüşle izliyordu. Dün geceki manyak hâllerinin mi yoksa bu deliliğinin mi iyi olduğuna emin değildim. Asla arası yoktu, buna emindim.

Yüzüne bıraktığım kapıyı tek eliyle tutarak ilerledi. Çan önce ben girdiğimden olsa gerek iki kere çalmış ve susmuştu. Ama o kapıyı kapatırken yine bir kere çaldı.

Dünyada izini bırakmak istemez. O yüzden Güntekin Agâh tüm kapıları hızlı açar demişti Efendi amca. Kucağında devasa bir ayı varken de bunu yapabilmesi inanılmazdı.

"Hayırdır gençler?" dedi Efendi amca bize dönerek. Yanımda beliren Güntekin kucağındaki ayıyı minik bir tabureye oturtmaya çalışıyordu. Gerçekten inanılmazdı. Bir eli ayıyı tutarken bakışları bana döndü. Bir konuda yine haklıydı, inandırıcı olmalıydık. Buna onun hayatındaki kişiler de dahildi.

İçimde kaynayan öfkeye rağmen bakışlarımı ifadesiz tutmaya çalıştım. Bu ifadem de onu keyiflendirmeye yetti. Yarım bir gülüşle Efendi amcaya döndü.

"İyidir," dedi. "Senden n'aber Efendi amca?"

"Asıl sizden n'aber oğlum?" Bakışları ikimiz arasında gidip geldi.

İnandırıcı olma işinin bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim. Oysa kusursuz olmasını isteyen bendim. Yutkunarak ifademi daha da yumuşatmayı denedim. Bakışlarım Güntekin'e döndü. "Sen söylemek ister misin?" Sadece onun anlayacağı bir uyuzlukla ekledim. "Hayatım..."

Aynı şekilde karşılık verdi. "Senin sözünün üstüne söz söyler miyim ben hayatım? Lütfen sen başla."

Gülümsedim. "Efendi amca benden önce senin tanıdığın. Lütfen sen söyle."

Bu aklına yatmış olmalıydı. Gözleri benden kopup hayretle bizi izleyen adama döndü. Kısa bir an ne diyeceğini o a bilememiş olmalı ki öylece bakıştık. Tüm cesaretimle ona bakmadan yavaşça elini kavrayan bendim. Her şeyin kusursuz olmasını istiyorsam katlanmak zorundaydım.

Elini kavradığımda duraksamıştı. Bana dönecek gibi oldu ama kendini durdurarak önüne bakmaya devam ederken eli elimi kavradı. İnandırıcı olmak zorundaydık. Benim buz gibi soğuk parmaklarımın aksine elleri sıcaktı. Tenimin üzerinde buz kesiği etkisi yaratan bir ısı yayıldığında hızla ondan uzaklaşma isteğini de yutmak zorunda kaldım.

Dik tutmaya çalıştığım bakışlarım Efendi amcadaydı. Adam aynı şaşkınlığıyla kenetlenen ellerimize bakıyordu. "Siz?" dedi hayretle.

"Sevgilim," dedi Güntekin hızla.

Efendi amcanın şaşkınlığı artıyordu.

Harika bir provaydı doğrusu. Bana diyordu ama kendisi zerre inandırıcı değildi. Biraz daha zorlasa bayılacaktı. Bunu aniden elimi daha çok sıkmasından anlayabiliyordum. Şayet ondan bunu isteyen bensem geri duramazdım. Bir konuda haklıydı. Gurura dair her şeyi çoktan yok çiğnemiştim.

Ona daha çok sokuldum. Kokusunu net bir şekilde alabiliyordum. Zordu, garip ve zoraki hissediyordum. O da bunu beklemiyor olmalı ki bakışlarının yüzüme döndüğünü hissettim ama dönüp bakmadım. Yoksa çığlık atarak kaçacaktım.

Efendi amcanın şaşkın ifadesi bize bakarken dağılmış, yerine şokla harmanlanmış bir gülüş kurulmuştu. Parmağını bize doğru salladı. "O gün biliyordum bunun olacağını." İlerleyip Güntekin'in omuzuna hafifçe vurdu. "Sen var ya sen Deli Şimşek!"

Gülmeye çalışmıştı. "Aynen," dedi ağzının içinde. "Ben var ya ben, nasıl çılgınım, değil mi?"

"Evet!" dedi Efendi amca. "Yeni mi oldu bu, hemen bahsedin?"

Güntekin elimi daha sıkı kavradı. Gerçekten benden daha beter bir yalancıydı çünkü gerildiğini her hâlinden anlayabiliyordum. Ben de onun elini sıktım. O anlatmalıydı. Ben, bir yalan daha söylersem yüz ifademe hâkim olamayacaktım. Ama ikimiz de bu denli gerginken her şey zordu.

Ben inatla konuşmadığımda çaresizce, "Uzun zamandır," dedi Güntekin. "Aslı bir süredir hayatımdaydı Efendi amca." Minik bir öksürükle boğazını temizledi. "Hatta Ankara'ya bile benim için taşındı. Aynı apartmanda yaşıyoruz, değil mi hayatım?"

Mırıltıyla onayladım. Konuşursam sövecek gibiydim. *Bir sigara, bir sigara...*

Adamın bakışları ikimiz arasında gidip geldi. "Lan bana niye söylemedin?" dedi en sonunda.

Hafifçe boynu büküldü. "Beni bilirsin... Biraz sessiz yaşarım."

Efendi amca bir şey söyleyecek gibi olmuş ve yutmuştu. Yadırgar sandım ama yapmadı. Tam aksine gülüşü büyümüştü. "Lan gizli yaşanır da bu kadar mı gizli yaşanır, deli oğlan?" Gülüşü büyüdü. "Geçen geldiğinizde de sevgili miydiniz o zaman? E niye ters ters davrandınız? Ben o andan sonra birlikte olursunuz sanmıştım."

"Biz biraz öyle anlaşıyoruz," dedi Güntekin gülmeye çalışarak. "Çok ters düşeriz, inişli çıkışlıyız falan. O gün de kavga etmiştik. Değil mi hayatım?"

Ne diye her şeyi bana soruyordu? Yine mırıltıyla onayladım. Hayatım kayıyordu oysa. İstemsizce ona daha çok yaklaştığımı hissettim çünkü gergindim. Burnuma vuran kokusu alışılmışın dışında ama hoştu. O an sadece buna tutundum yoksa parmakları arasındaki elimi düşünmek zorunda kalacak, daha çok gerilecektim.

"İşin açıkçası Güntekin benim erkek kardeşimin arkadaşıdır," dedim aniden. Devasa ayının intikamını almazsam gözüm seğirecekti. "Kardeşimden dayak yemekten korktuğu için bir süredir saklıyoruz."

"Korkmadım!" dedi anında. "Korkmuyorum! Ne diyorsun sen şu an?"

Efendi amcaya bakarken diğer elimle kolunu yalandan bir şefkatle okşadım. "Aklı çıkıyor, bakmayın böyle dediğine. Zar zor ikna ettim."

"Sallama," dedi anında. "Efendi amca, öyle bir şey yok. Ben korkacak adam mıyım?"

Gülüşüm büyüdü. "Murathan'ın onu Adana Köprüsü'nden sallandıracağını düşünüyor. Hakkı da var ama. Kardeşim çok aksidir. Güntekin'le de bayağı yakınlar. Bu işleri daha da karıştırdığı için saklamak zorunda kaldık. Güntekin'e korkularıyla yüzleşmesi için zaman tanımam gerekiyordu."

Derin bir nefes verdiğini duydum. Keyifli bir intikam oluyordu.

Efendi amca ise sadece gülmüştü. "Hani senin korkun olmazdı Deli Şimşek?"

"Hâlâ yok." Bakışları bana döndü. Bunu fark edip refleks olarak ona baktığımda bana omuz üzerinden bakan kahve gözlerde ciddiyet vardı. "Korkum olsa bu noktada olmazdım."

Parmakları elimi sıkıyordu, aynı şekilde karşılık verdim. Az daha zorlarsak ellerimiz kırılacaktı.

"Bence var," dedim hızla. "İyi düşün, hatırlayacaksın." Derin bir nefes vererek önüme döndüm. "Bir şey daha var. Güntekin size bir şey daha söyleyecek."

Güntekin'in gözleri yine üzerimdeydi. Aynı şekilde ona döndüğümde bakışlarımız denk düştü. Kaşlarım hafifçe havalandığında ne demek istediğimi biliyordu. Bu noktada gerçekten keyifle güldü. Dili dudaklarında gezinirken Efendi amcaya döndü.

"Aslı bana evlilik teklif etti."

Bunu da beklemiyordum. Kurşun yemiş gibi ona döndüğümde gülerek Efendi amcaya bakıyordu. Üstelik oldukça da cilveliydi.

"Ve ben de *evet* dedim," derken de aynı cilvesi içindeydi.

Bir kurşun daha yedim. İstemsizce, "Ne?" demek zorunda kalmıştım. Tırnaklarımı eline batırdım ama bunu yaparken kontrolü kaybetmemeye çalışıyordum. Onu gebertmemek adına güldüm. "Şaka yapma Güntekin. Biraz ciddi ol. Şu an heyecanlıyım ve gülemiyorum." Efendi amcaya odaklandım. "Tabi ki o teklif etti, ben de kabul ettim."

Efendi amcanın şaşkınlığı bu defa oldukça net ve inandırıcıydı. Büyümüş gözleri ikimiz arasında gidip geldi. İnanmaz sandım, ben olsam inanmazdım ama yapmadı. Büyümüş gözleri sadece Güntekin'e bakarken ağır ağır yumuşamış, içinde anlamsız bir minnet, hüzün ve mutluluk belirmişti.

"Gerçekten mi?" dedi Güntekin'e titreyen bir sesle. "Evlenecek misin?"

Hiçbir şey söylemedi Güntekin, gülmüyordu da. Bu ifadesi gerilmem için yeterliydi. O da tarifsiz bir hüzne bulanmış gibiydi. Öyle ki elimi sıkan eli hafifçe gevşedi ama bırakmadı, anlıktı. Yine sıkıca parmaklarımı kavradı.

"Evleneceğim," dedi sadece.

Efendi amcanın gözlerindeki hüzün bulutu büyüdüğünde sadece onları izliyordum. Aralarında eski bir hukuk var gibiydi. Ağlayacak gibi bakıyordu.

"Nasıl?" dedi ağır ağır.

Sessiz kalmıştı Güntekin. Sadece öylece karşısındaki adama bakıyordu, omuzları birkaç saniye önceki kadar dik değildi. Küçük bir an onun da bu yalanı söylerken vicdan azabı çektiğini hissettim. Konuşmak yerine yutkunarak hafifçe başını eğerek evleneceğini onayladı.

Efendin amcanın dudaklarından derin bir soluk dökülmüş, bakışları ikimiz ve ellerimiz arasında gidip gelmişti. İnanmaz sanmıştım. Bana göre şu an dışarıdan oldukça zorlama görünüyorduk ama belki de bu konuda da yanılıyordum.

"İzin kalacak yani?" dedi Efendi amca. Küçük bir nefes aralığı kadar duraksadı. "Başka bir kalpte."

Yine sessiz kaldı Güntekin. Aynı şekilde başını eğerek onayladı ama yalan söyleyemedi.

Dolu dolu gözlerle bakıyordu Efendi amca. Minik adımlarla ilerleyip ağır ağır Güntekin'e sarıldı. Buruk, hüzünle kaplı bir sarılıştı. Gerilemek istedim ama Güntekin elimi bırakmadı. Bana değil, önüne bakıyordu ve Efendi amca ona sarıldığında hafifçe gözlerini kapatarak yutkunmuştu. Ortamdaki duygusallığın nedenini anlayamıyordum.

Efendi amcanın bir eli Güntekin'in sırtını babacan bir sıcaklıkla okşadı. "Sana bir gün *yeryüzündeki evini bulacaksın* demiştim. O gün geldiğinde bunu anlayacağını da söylemiştim. Şimdi anladın mı Agâh?" Gerilediğinde gerçekten yanağından süzülen bir yaş vardı. İki parmağı kesikti ve bunu buraya geldiğim ilk gün görmüştüm. O eliyle yanağına düşen yaşı hızla sildi ve Güntekin'e büyük bir mucizeye bakar gibi baktı. Titreyen bakışları

ikimiz arasında gidip geldi. Tebessümü de hüzünlüydü. "Gözlerinde ateş zambağı var. Sana *korkma, o çiçek hiçbir zaman solmayacak* dedim. Bak, yine seni bulmuş. Hem de hiçbir zaman solmayacak hâliyle."

Sadece izliyordum. Güntekin'in bakışlarının omuzundan bana döndüğünü fark ettiğimde göz ucuyla baktım. Kısa bir andı. Gözleri gözlerime değmiş, saniyeler içinde yeniden önüne dönmüştü. Kaçırmıştı gözlerini, bu da ilkti.

"Duygusallaşma Efendi amca," dedi gülmeye çalışarak. "Abartacak bir şey değil."

"Sus, deli!" dedi Efendi amca gülerek. Burnunu çekerek geriledi. "Hemen oturun ve her şeyi anlatın. Bu ayaküstü konuşulacak bir konu değil." Adımlarını durduran sol köşeden bir kadının ona seslenmesiydi. Ağzının içinde homurdanıp, "Bekleyin, geliyorum," dedikten sonra ilerledi ve ortadaki geniş havuzun arkasına geçerek kısa bir süreliğine gözden kayboldu.

Etrafımızda sayısız çiçek varken alanın ortasında el ele dikilmek garipti. Sessiz kaldık. Sanırım o an için ikimizin de söyleyeceği hiçbir şey yoktu çünkü bu saçma yalanı ayrı bir şekilde değil yan yana başlattığımız ilk andı.

"İnandı," dedi ağzının içinde. "İnanmaz sanıyordum. Niye hemen inandı?"

Elimi elinin içinden usulca çektim. Bu hissi tarif edemezdim. Zorlamadan bıraktı ve hâlâ aynı şaşkınlığıyla Efendi amcanın arkasından bakmaya devam etti.

"Elinde devasa bir ayıyla geldiğin için olabilir mi, geri zekâlı?"

Beni dinlediğine emin değildim. Aynı noktadaydı. "Sorgulamadı bile. Niye öyle oldu lan?"

"Demek ki inandırıcı görünüyoruz. Sorgulama." Yanında oturan ayıya terslikle baktım. "Gerçekten seni dövmek istiyorum. Hatta son zamanlarda hiçbir şeyi bu kadar istememiştim, haberin olsun."

"Git Tuğba denen kanlını döv." Göz ucuyla baktı. "Bana karşı içindeki nefretin buçuğunu ona karşıda hissetsen şu an bu noktada olmazdık."

"Onu dövemediğim için bu noktadayız zaten emin ol."

Bir şey söyleyecek oldu ama duraksayarak gözlerime bakmış ve yutmuştu. Saçlarıma iteklediğim güneş gözlüğümü hızla gözlerime indirirken ekşimiş bir yüzle etrafına bakınıyordu. "Bakma bana şöyle. Ne zambağı vampir gibisin."

Aniden burun ucuma inen gözlüğü hızla saçlarıma geri iteledim. "Senin gibi ruh emici olmaktan iyidir."

"Gençler!" diye seslendi Efendi amca. "Yarım saatlik işim var, bekler misiniz?"

İstemiyordum. Şanslıydım ki o da istemiyordu. "Gidelim biz o zaman Efendi amca. Sonra geliriz. İşlerimiz var."

Koşar adım yanımıza gelmiş, en kısa sürede tekrar gelmemizi istediğini söylemişti. Ben sessiz kaldım, Güntekin onayladı. Derin bir tebessüm sunmaktan başka bir şey yapamadım. Gözlerime tuhaf bir minnetle bakıyor, vicdanımı acıtıyordu. Bunda bu kadar mutlu olacak hiçbir şey yoktu oysa.

"Seni ilk gördüğüm an tanıdık gelmiştin," dediğinde cümleleri altında ezildim. "Meğer gözlerinde benim tanıdığım birinin izleri varmış. Sahi o gün de bilerek mi Güntekin'i sordun? Onu bir de benden mi dinlemek istedin?"

"Neyden bahsediyorsun sen?" dedi Güntekin. "Ne zaman gelmiş?"

Bana baktığının farkındaydım. Efendi amcaya bakmayı tercih ettim. "Öyle," diye bir yalan daha söyledim. Konuştukça saçmalayacağımı, buradan çıkmam gerektiğini hissediyordum. "Yakında yeniden görüşürüz Efendi amca. İyi akşamlar."

Adımlarım can havliyle geriledi. Bir süre kendimi bu yalana alıştırmam gerekiyordu. Dilimde bıraktığı keskin bir his vardı. Büyük konuşmamalıydım oysa. *Asla yalan söylemeyeceğim* diye kendime verdiğim bir söz vardı. Yalan denizin ortasında yüzüyordum.

Arkamı dönüp ilerledim. Bakışlarım dilek havuzuna takıldı. Oraya attığım parayı anımsadım ama üzerine düşünmedim. Kapıyı açıp dışarı çıktığımda çan iki kere çalmış, kapı kapanmıştı. Hızlı adımlarla ilerlemeye çalıştım ama kapının arkamdan açıldığını ve çanın bir kere çaldığını duymuştum. Gelenin o olduğunu bu sesten anladım.

"Bekle!" diye bağırdı. "Azrail'i unuttun."

Durup göz ucuyla baktım. Kolunun altında ayakları yere sürünen ayıyla bana doğru ilerliyordu. İfadesizlikle önüme döndüm. "Onu bana verirsen keser içindeki yünlerden yastık yaparım. Haberin olsun. Rezilliğini al ve benden uzak dur."

Saniyeler içinde yanımdaydı. "Efendi amca camdan izliyor."

Arkamı dönüp bakmadan derin bir soluk verdim.

"Sana *olayı ciddiye al* dedim. Şimdi şikâyet edecek lüksün yok diye düşünüyorum." Ayıyı yandan kucağıma bıraktığında bocalayarak tutmak zorunda kaldım. "Tek yastıkta kocayacağımız yastığı bununla yaparsın artık, hayatım."

Ayıyı yeniden kucağına koymak vardı ama hafifçe arkama baktığımda Efendi amca camın ardından gerçekten derin bir tebessümle bizi izliyordu. Dişlerimi sıkarak önüme döndüm. Ayıyı hırsımdan kolumun altına sıkıştırdım. "Şu parktan çıktığımız an seni boğacağım!"

Keyifle güldü. Hatta gülerken fokurdadı. Sert adımlarla ilerledim. Korkusuzca arkamdan geldiğini biliyordum. Parktan çıktığımız anda ise hızla arkamı dönmüş, daha fazla dayanamayarak ayıyı kucağına âdeta fırlatmıştım.

"Al şu rezilliği ve benden uzak dur!" Arkamı dönüp sert adımlarla arabama yöneldim.

Güntekin üzerine savrulan ayıyı anında kucakladı. "Kapının önüne bırakırım hayatım."

Arabanın kapısını aynı huysuzlukla açtım. "Seni o ayıyla boğmamı istiyorsan hiç durma, devam et!" İşaret parmağım yüzüne doğru kalktı. "Bir saçmalık daha yap da yarın Yarbay'ın önünde neler yapıyorum o zaman gör Güntekin Agâh! Kaderi benim iki dudağımın arasında olan biri için fazla cesursun."

Korkusuz bir gülüş daha sundu. "İkimiz de birbirimize muhtaç olduğumuza göre açığımızı ele vermeyiz diye düşünüyorum. Annenlere benden bahsettin. Az önce de resmîleştirdik. Olayı bu noktadan geri çeviremezsin. Duruma bakacak olursak artık senin de kaderin benim iki dudağımın arasında." İmayla ekledi. "Hayatım." Keyifle geriledi. "O yüzden iyi anlaşmaya bakalım."

İlerideki arabasına yöneldiğinde imkân olsa ayakkabımı çıkarıp kafasına savurmak isterdim. Şanslıydı ki açık alandaydık. Arabaya binip çantamı yana savurdum. Öfkeyle arabamı çalıştırdığımda hedefimde o vardı. Devasa ayıyı arka koltuğa yatırmaya çalışıyordu. Hızla gaza bastım. Yanından geçerken büyük su birikintisinden de aynı hızla geçtim. Yanından geçtikten sonra bakışlarım dikiz aynasında, arkamda kalan görüntüsündeydi.

Sırılsıklam bir hâldeydi. Bence o da bunu beklemiyordu. Elini saçlarına daldırıp ıslaklıkları dağıtırken bakışları bana dönmüş, ifadesi ve bana doğru açılan elleri ne demek istediğini anlatmaya yetmişti. Dudaklarını bu noktadan bile okudum.

Manyak!

"Şuursuz deli!" dedim ağzımın içinde.

Gaza basarak ilerledim. Kısa bir an markette duraksamış, ihtiyacım olan birkaç şeyi aldıktan sonra eve varmıştım. Arabası otoparkta olsa da onu

görmedim. İnadına asansörü değil merdiveni kullanmaya devam ediyordum. Yine öyle oldu ve kapımın önüne geldiğimde devasa ayıyı kapımın önünde buldum.

Göğsündeki *Hell My Life* yazısıyla kısa bir an bakıştık. Ters bakışlarım üst kat merdivenine döndü. Bir konuda haklıydı. Hayatım cehennem olma yolunda ilerliyordu. Ayıyı ayak ucumla kenara itekledim. Kapıyı açtığımda ona bir tekme atıp köşeye savurmak vardı ama yapmadım. Nedenini bilmiyordum. Sadece o an kulağından kavrayıp terslikle peşimden sürüklemekle yetinmiştim.

Bu saçmalığı başlatan benken devasa bir ayının suçu yoktu. Ayıyı koltuğun yanına bıraktığımda Luna benim gelişime değil ona sevinmiş gibiydi. Miyavlayarak yanına yaklaşmış, kokladıktan sonra devasa gövdesinin üzerine atlayıp orada kendine rahat bir konum aramaya başlamıştı.

"Al sana yeni bir arkadaş daha," dedim ağzımın içinde. "Adı Azrail. Takılın birlikte."

Luna olduğu konumdan memnunken bıkkınlıkla odama ilerledim. Çubuk kraker dışında hiçbir şey yiyemedim. Kıyafetlerimi değiştirip koltuğa kıvrıldım. Yatağa bile gidemedim. Ve günlerdir süren vücut kırgınlığımla öylece uyuyakaldım. Kırgın olan sadece vücudum değil, kendime dair her şeydi. Düşünmek istemiyordum. Bu kafayı yemekle eş değerdi. Unutmak için yine en kolay yola sığındım ve uykuyla gerçeklikten koptum.

******

Hava üssünde sessiz bir gündü. Uçakların rüzgârla karışan sessiz fısıltısı dışında herkes olağan akışında çalışmaya devam ediyor, düzen koşulsuzca işliyordu.

Güntekin Agâh'ın düzeni buna dahil değildi.

Odasının ortasında bir ileri üç geri giderken bir eli belinde diğeri çenesindeydi. Cebindeki köstekli saati çıkarıp hızla açtı. Üzerindeki kartal motifine daima hayranlıkla bakardı ama ilk defa umursayamıyor, çaresizce saatin 15.00 olmasını bekliyordu. Dakikalardır ilerlemeyen akrep ve

yelkovana terslikle baktı. Cihangir iti yanlış mı tamir etmişti? Neden zaman akmak nedir bilmiyordu?

Sinirle odasının kapısını açıp koridora doğru bağırdı. "Bana Yıldırım'ı çağırın!"

Kapı aynı şiddetle kapandı. Odanın ortasında bir ileri üç geri gitmeye devam ederken saniyeler içinde kapısı çalmış, Cihangir nefes nefese kalmış bir hâlde odadan içeri girmişti. Haki yeşili tulumunu düzeltip komutanın önünde ciddileşti. "Emredin komutanım. Beni çağırmışsınız."

Güntekin saati hızla ona doğru savurduğunda her zamanki atikliğiyle, tek eliyle yakaladı.

"Şekerim, sen bunu tamir etmedin mi?" diye yükseldi Güntekin.

Cihangir hızla saati açmış ve kontrol etmişti. Kolundaki saati kontrol ettikten sonra Güntekin'e döndü. "Doğru komutanım. Saat tam 14.00"

"Değil," dedi Güntekin terslikle. "15.00 olması lazım, bir daha bak!"

Yine kontrol etti Cihangir. Sonuç değişmediğinde ne diyeceğini bilemez bir hâlde komutanına bakıyordu. "Üç diyorsanız o zaman üçtür komutanım."

"Üç değil ama lan!"

Ne diyeceğini bilemedi Cihangir. Öylece bakıyordu. "Üç yapayım o zaman komutanım..."

"Yap! Aynen, hemen saati üç yap." Eli havalandı. "Ya da dur, bugün sana ceza veresim geldi lan. Ne diye bunu zamanında üç yapmadın, ha? Ne diye doğru tamir etmedin? Git şimdi hangara, Yelkıran'ın uçağının karşısına geç, saat üç olana kadar o uçağa *ay akşamdan ışıktır* söyleyeceksin. Saat tam üç olunca bir daha gel yanıma." Saati hızla çekip elinden aldı. "Çık dışarı, saat üç olana kadar gözüme gözükme."

Cihangir odadan dışarı çıktığında şaşkındı. Ama sorgulamamayı uzun zaman önce öğrenmişti. Sıkıntılı bir nefes vererek hangara ilerledi. Kahvesi elinde keyifle yanından geçen İsmail her zamanki gevşek rahatlığı içindeydi. "Yıldırım Komutan'ım," dedi kahvesini höpürdeterek içerken. "Nereye?"

Cevabı kısa, net ağzının içinde huysuzluk doluydu. "Hangara."

Peşine takılmıştı İsmail. "Bu sıralar *Boss bir garip* diyorlar. Doğru mu? Canını sıkacak bir şey mi oldu? Haberin var mı?"

Cevap ortadaydı ama yutmayı tercih etti. "Yok İsmail, sekerek uzaklaş yanımdan. Çok rica ederim."

Bir kere daha kahvesini höpürdetti İsmail. "Sizin neyiniz var komutanım? Biraz canınız sıkkın gibi."

"Benim canım hep sıkkındır."

"Şu an ayrı bir sıkkın gibi."

Hangardan içeri girdiklerinde Cihangir hiçbir şey söylemeden ters adımlarla Berk'in kullandığı uçağına ilerlemiş, burun ucunda durmuştu. Köşedeki Uras yine uçakların teknik detaylarıyla ilgilenirken Şinasi kulağında kulaklığıyla, bir başka uçağın yakıt deposunu kontrol ediyordu. Kendi dünyasında, müziğin ritmindeyken dikkatini dağıtacak hiçbir şey yoktu. Bu anlarda etrafta kıyamet kopsa bile ilgilenmezdi.

Uras dikleşip Cihangir'e bakarken Şinasi hâlâ kendi dünyasındaydı.

"*Çıkmaz bir sokakta aklımda senle*..." diyordu ağzının içinde, Şinasi.

Cihangir, Berk'in uçağıyla bakışmış, derin bir soluk vererek mırıldanmaya başlamıştı. "Ay akşamdan ışıktır, yaylalar yaylalar..."

İsmail dudaklarına ilerlettiği kahve bardağını küçük bir an duraksatarak yüz ekşitmişti. "Anlaşıldı," dedi ağzının içinde. "Ben en iyisi yine Kuleme çıkayım. Burada hiç kimse normal değil." Kahvesini aynı keyfiyle höpürdeterek geriledi.

Cihangir ağzının içinde şarkısına devam ederken içeri Berk girmiş, bu noktada Uras'ın soluklanması gerekmişti.

"N'aber Çaka Bey?" dedi Berk keyifle. Bakışları Uras'taydı.

"*Bu deli gönlüme dur diyemiyorum*!" diye şarkısına devam etti Şinasi.

Çaka Bey Uras'ın konuşmaya pek fırsatı olmamıştı. Her zamanki gibi içinden bütün duaları okumaya başladı. Temennisi bir kavgaya şahit olmamaktı. Berk'in adımları Cihangir'i uçağı önünde gördüğünde yavaşladı.

Gözleri kısılmış, kaşları havalanmıştı. "Ne yapıyor lan o?"

"Bulaşmayın komutanım," dedi Uras çaresizce.

İmkânsız bir istekti.

Adımları sessizce Cihangir'e yöneldiğinde Uras aynı bıkkınlığıyla başını önündeki kâğıtlara gömdü. Kavgaya şahit olmak için rezil bir gündü. İçinden zikir çekerek bu anı duymamayı seçti. Ekip içinde en manevi değerlerine bağlı olan oydu.

"Aziz Allah, Aziz Allah!"

Şinasi ise hâlâ kendi dünyasındaydı. "*Dizlerim titriyor, içimde hasret*!"

Berk sessizce Cihangir'in yanında durmuş, bakışları o ve uçağı arasında gidip gelmişti. "Ne yapıyorsun lan?"

Dişlerini sıkıyordu Cihangir. "Dilo dilo yaylalar..." Göz ucuyla yanına baktı ve sessizce mırıldandı. "Siktir git!"

Berk'in şaşkın ifadesi saniyeler içinde aydınlandı. "Lan ceza mı aldın?" Keyifli bir gülüş savurdu. "Ne yaptın yine? Ben de yoktum ortalarda."

"Yüküm şimşir kaşıktır." Dişlerini sıkıyordu Cihangir. "Siktir git dedim şuradan. Benim canımı sıkma."

Berk neşeli bir kahkaha daha savurdu. Aynı dakikalarda hangara iki üsteğmen girmiş, Cihangir'in bu hâline bakarken gözle görülür bir şekilde gülerek ilerlemişlerdi. "Yine mi ceza aldın Yıldırım?" dedi içlerinden biri. "Ne bitmez çilen varmış?"

Dişlerini sıkmakla yetindi Cihangir. Gözlerini kapatıp yutkunurken dudaklarını oynatarak şarkıyı mırıldanmaya devam etti. Şayet terslenirse cezanın misliyle artacağını biliyor, içindeki öfkeyi kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Askerler gülerek uzaklaştığında Berk'in gülüşü büyüdü.

Şefkatle vurdu arkadaşının koluna. "Çocuğuma iyi bak, tamam mı Yıldırım?"

Cihangir bir *ya sabır* daha çekti. "İki saniye içinde buradan def olup gitmezsen belanı sikeceğim, az kaldı." Dişlerini sıkarak, sessizce homurdanıyordu.

Berk keyifli bir gülüş daha savurarak geriledi. Hangardan çıktığında Cihangir hâlâ uçağa karşı *ay akşamdan ışıktır* diye mırıldanıyordu. Bu anı kaosuz atlattıkları için Uras bir kere daha derin bir nefes verdi.

"Suphanallah!"

Şinasi yine kendi dünyasında, etrafındaki kaostan bihaberdi. "*Yanan ateşi söndürmeden gel*!"

Koridorda ilerleyen Berk'in bu andan aldığı keyif haddinden fazlaydı. Ama adımları ilerledikçe dudaklarındaki gülüş ağır ağır silindi. Adımları hızlandı. Birkaç dakika önce Cihangir'le dalga geçen iki kişinin tam arkasındaydı. Mavi gözlerine ters bir öfke kurulurken başını hafifçe sola eğerek boynunu kütletti.

Kemiklerinden gelen ses saklı öfkesinin iziydi. Birkaç dakika önce Cihangir'le dalga geçen kişinin omuzuna elini atarak durdurmuş, bakışları ona döndüğünde yanında belirmişti. Ona dönen kahve gözlerde minik bir şaşkınlık vardı. Burada herkes birbirini tanırdı.

Onur Üsteğmen derlerdi karşısındaki bu adama. Onunla aynı rütbedeydi ama başka bir filoya bağlıydı.

"Üsteğmenim," derken Berk'in sesinde birkaç dakika önceki neşe değil, ağır bir ciddiyet vardı. "Az önce kiminle dalga geçtiniz siz?"

Anlamadığını belirtmek adına konuşacak oldu Onur ama Berk'in omuzundaki eli ağırlaşmış, bariz bir şekilde baskı uygulamıştı.

"Yerinizde olsam yapmazdım," dedi Berk aynı ciddi ses ve ifadesiyle. "Bizim ekibin içinde olan bizim ekibin içinde kalır. Aldığı ceza bizi ilgilendirir. Yıldırım'la olan sorunum da sadece beni ilgilendirir. Bununla ilgili konuşacak ve fikir belirtecek kişi siz değilsiniz. Bilmem anlatabildim mi?"

Omuzundaki elin ağırlığıyla hafifçe o tarafa eğilmek zorunda kalmıştı Onur. Berk cevap beklemeden elini çekti. Aynı hızla arkasını dönüp koridor boyunca ilerledi ve gözden kayboldu. Gökyüzü kadar mavi gözlerindeki terslik bakiydi. Parmakları gür sarı saçları arasında gezinirken de bu hâli değişmedi.

Kendi can yakardı belki ama Cihangir'i başkasına yem etmemek gibi de saçma meziyetleri vardı. Kendine kızsa dahi buna engel olamıyordu. Çünkü en derinlerde, geçmişte hâlâ en yakın dostu oydu.

Uzak bir geçmişte.

Saat hızla ilerlerken odasında fır dönen Güntekin telefonuna düşen bir mesajla irkilerek masasına koşmuştu. Ömrü hayatında bu denli gergin olduğu gün sayısı oldukça sınırlıydı. Yarbayın bu yalana inanmama ihtimali yüzünden kusabilirdi. Ekranda Aslıhan'ın mesajını gördüğünde bakışları saatteydi. Henüz yeni iki olmuştu.

KARAKURTÇUK: İşim erken bitti. Yoldayım, geliyorum. Konum atar mısın?

Oysa o almaya gidecekti. O kadının sırf o almasın diye inadına işten erken çıktığına emindi. Konumu attı, buraya geldiğine şükretti ve hiçbir detaya takılmadı. Yeşil tulumunun sağını solunu anlamsızca düzeltmiş, küçük bir öksürükle boğazını temizlemişti. Masasına kurulduğunda tek bir arama yaptı.

"Misafirim var," dedi girişteki nöbetçilere. "Aslıhan Karakurt adına tüm kapıları açın ve geldiği an bana getirin."

******

Çoğu zaman kendimi sorgulardım ama o an bu an değildi.

Son günlerimi sorgularsam işin içinden çıkamayacağımı hissediyor, sadece yaşıyordum. Bu sorgulamadan yaşamaya üsse doğru ilerlemek de dahildi. Onun beni alıp buraya getirmesindense kendi kendime gelmeyi yeğlemiştim. Çünkü bu saçmalığın üzerine korkusuzca gitmedikçe alışacak gibi değildim.

Eğilmez, bükülmez sandığım gururumu ayaklarımla çiğniyordum günlerdir. Kolay değildi.

Hava üssünün girişine geldiğimde arabamla içeri girebileceğimden emin değildim. Murathan'ın askerliğinden dolayı askeriyeye gitmişliğim çoktu ama buraya ilk kez geliyordum. Giriş kulübesinde bekleyen askere, "Araçla girmek yasaksa dışarıda bırakayım," dedim başımı camdan dışarı uzatıp. "Adım Aslıhan Karakurt. Güntekin Ag-"

Gerisi gelmedi. Önümdeki demir çubuk sorgusuzca açılırken asker beklediği kulübeden çıkmış, bana doğru ilerlemişti. Kara kuvvetleri personeli gibi değildi üniformaları. Yeşil daha solukken araya atılan mavi detayları vardı. Bana asker selamı vermesini de o an için beklemiyordum.

"Sizi Güntekin Komutan'ıma götürmem emredildi," dedi anlamsızca bağırarak. Eli ileri doğruldu. "Lütfen beni takip edin. Aracınızı park edeceğiniz yeri göstereceğim."

Sorgulamadım. Adımı verdiğim anda tüm kapıların açılması oldukça şaşırtıcıydı. Güntekin'in önceden haberdar etmesi ise beklemediğim bir hamleydi. Aracı park edip indiğimde askerin arkasına takılıp sessizce ilerledim. Lacivert kalem eteğim dizlerimin üzerinde bitiyor, mavi gömleğim her zamanki gibi dökümüyle üst vücut hatlarımı saklamıyordu. Kahve trençkotumu omuzlarıma alarak ilerledim.

Bakışlarım her yere yabancıydı ama bir önemi de yoktu. Sadece yapmam gereken şeye odaklandım. Vücudum hâlâ kırgındı. Boğazım yanıyor, başım dönüyor, midem bulanıyordu. Gün boyu ağrı kesicilerle ayakta durmaya çalışmıştım ama bazı şeyler ağır geliyor gibiydi. Ya da bedenim ben kadar dirayetli değildi. *Zorlanıyordum.*

Yine de ilerledim. Dakikalar sonra bir kapının önünde durduğumuzda asker saygıyla gerilemişti. Kapıdaki yazı son durağın işaretiydi.

Yüzbaşı Güntekin AGÂH

Asker gerilediğinde kapıya vurmak için havalanan elim duraksadı. Midemdeki bulantının arttığını hissediyordum. Gözlerimi kapatıp baş dönmesinin hafiflemesini bekledim. Kendinden nefret etmek sanırım böyle bir şeydi.

Dişlerimi sıkarak çenemi dikleştirdim. Yalanı başlatan oydu ama oyunun tüm taşlarını değiştiren benken kaçamazdım. Kapısını onun yaptığı gibi yumrukladım ve cevap beklemeden açıp içeri girdim.

Masasının arkasında, koltuğundaydı. Ama ilk defa farklı biriydi. İlk defa Güntekin değil, Güntekin Agâh'tı ve gerçekten yüzbaşıydı. Beni gördüğünde usulca ayaklandı. Onu ilk defa haki yeşili tulumu içinde görmek de garipti. Daha da garip olan bunun ona yakışmasıydı. Buraya ait duruyordu. *Dalgalı*dediğim koyu kahve saçları o an hafif kıvırcık görünmüştü gözüme. O ise anlamsızca yakışıklı. Buna sadece *üniforma etkisi* diyecektim. Gerçekten başım dönüyordu. Düşüncelerimin dağınıklığını sorgulayamadım.

"Benim mekâna hoş geldin Karakurtçuk," dedi bana doğru ilerlerken.

Çenem dikken ifadesizdim. "Hoş buluruz umarım." Laf bile sokamayacaktım. Pek iyi hissettiğim söylenemezdi. "Hemen konuşacak mıyız? Halledelim."

Karşımda, bir adım uzağımdaydı. Elim kapı koluna gittiğinde aniden eli elimi kavradı ve kapıyı açmama engel oldu. Bakışlarım ona döndüğünde yanımdaydı ve aramızda bir adım bile yoktu. Bakışları hafifçe yüzüme eğildi. Her zamanki gibi keyifle gülmüyor, yüzüme dikkatle bakıyordu.

"Ne?" dedim *hayırdır* der gibi başımı sallayarak.

"İyi misin sen?"

"İyi."

Kaşı havalandı. "Rengin solgun. Gözlerin bir tuhaf bakıyor."

Gözlerimi kaçırarak önüme döndüm. "Hep dediğin gibi deli deli bakıyorum işte."

"Hayır, farklı bakıyorsun."

"Normalim."

"Göz rengin solgun Aslı."

"Göz rengi nasıl solabilir Güntekin?"

Sadece dikkatle gözlerime bakmaya devam etti. Ne gördü bilmiyordum ama solgun olduğunu iddia etmeye kararlıydı ve haklıydı. İyi

hissetmiyordum. Bunu fark etmesine normal bir anda takılabilirdim, şu an değil.

"Gayet iyiyim." dedim. "Gidelim ve bitirelim şu işi." Elim kapıyı açmaya meyletti ama parmakları parmaklarımı daha sıkı kavrayarak durdurdu. Bakışlarım ona döndüğünde aynı dikkati içindeydi.

"İçeride bir manyaklık yapmayacaksın değil mi? Şu an hiç emin olamadım."

"Ne yapabilirim?"

"Söz konusu sensen hiç emin değilim. Her an her şey olabilir gibime geliyor."

Ters ve nettim. "Susup ilerliyor musun arkamı dönüp gideyim mi?"

"İyi misin?" Bir nefes duraksadı ve ekledi. "Gerçekten soruyorum."

Değildim ve bir önemi yoktu. "İyiyim." Daha sakindi cevabım.

Gözlerimde oyalandı. "Pek ikna olmadım ama neyse." Elini elimin üzerinden anında çekmişti.

Kapıyı açıp dışarı çıktıktan sonra kenara çekilerek ona alan tanımıştım. Önden ilerlediğinde bir adım arkasındaydım ama bana dönmüş, adımları yavaşlamıştı. Yanına geldiğimde adımlarıma uyum sağlayarak ilerledi. Ben ezdiğim her şey adına kendime kızgınken onun gerginliği her adımından belliydi.

Ağzımın içinde homurdandım. "Bu ifadenle devam edersen yakalanmamız on saniye sürer gibi, haberin olsun."

Yutkunmuştu. "Şu an beni konuşturma Aslı, yoksa kusarım."

Hafifçe güldüm ama o bunu görmedi. Dik bakışları önünde, ilerlemeye devam ediyordu. Oysa her hücresiyle zorlanan bendim. Gerçekten kusmak üzereydim ve terlediğimi hissediyordum. Görüntüler bulanıklaşıyor gibiydi. Yarbayın kapısının önüne geldiğimizde Güntekin bana bir kez daha bakmış, kendini motive etmek ister gibi yutkunarak kapıya vurmuştu. İçeriden kalın, tok bir ses yükseldi.

"Gel!"

Kapıyı açıp içeri girdikten sonra kenara çekilerek benim ilerlemem için yol açtı. Ben ilerlerken arkamda kalmış, kapıyı kapatmıştı. Geniş ve ferah bir odaydı. Geniş masasının arkasında, sandalyesinde oturan yaşlı adam da havacılara ait daha açık tonlardaki üniforması içindeydi. Omuzlarındaki ve göğsündeki rütbelerle ağırlığını anlamam için yeterliydi. Omuzumdaki trençkotumu kollarımın arasına alarak ilerledim.

Okulda gördüğüm gibiydi Derviş Yarbay. Bakışları sert, ifadesi üşütecek türdendi. Ama üşümedim, ben daha soğuktum. Topuklularımın üzerinde odanın ortasına ilerlerken beni gördüğünde yavaşça ayağa kalmıştı.

"Aslıhan Hanım," dedi tok sesi. "Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk."

Eli önündeki koltuğa döndü. Ben oturduğumda Güntekin sessizce karşımdaki koltuğa oturmuştu. Avuç içiyle alnını silmesi gerginlik seviyesi için yeterliydi. Benden beter bir noktadaydı.

Kendi koltuğuna kurulurken, "Nasılsınız?" dedi Derviş Yarbay. Bakışları ben ve Güntekin arasında gidip geliyordu.

"İyiyim, siz?"

"Çok şükür." Göz ucuyla Güntekin'e baktı. "Güntekin aranızdaki ilişkiden bahsetti. Bu yüzden sizinle tanışmak istedim. Şayet okula geldiğim gün bilseydim sizinle daha derin bir muhabbet kurardım."

"Evet, bana da sizden bahsetti." Dilim kuruyan dudaklarımda gezindi. "Okuldaki o gece aramızda yaşananlar yüzünden burada olduğumu da biliyorum."

İfadesiz bakışları hafif bir mahcubiyete büründü. "Yaşanmış bazı şeyler. Görmüş bulunduk." Göz ucuyla karşımdaki adama baktı. "Güntekin benim oğlum gibidir."

Güntekin ile o gece konuştuğumuz an düştü aklıma. *Ben onlar için sadece Özgür'ün yansımasıyım* demişti. Onlar ona *oğlum* diyordu ama böyle hissettirmedikleri ortadaydı. Kimsesiz birine bunu hissettirmek de suç sayılmalıydı.

"Pek sanmıyorum," dedim çekinmeden. "Şayet gerçekten oğlunuz olarak görseydiniz kendisinden şüphe etmezdiniz. Her şeyi anlattı bana ve imasını yaptığınız durumu biliyorum. Güntekin söylemez ama ben onun adına söylemiş olayım. Size kırgın ve üzgün. İnsan *oğlu* dediği birini böyle bir güvensizlikle suçlamaz, suçlamamalı."

"Aslı!" dedi Güntekin'in uyarı dolu sesi.

Dönüp bakmadım. Bakışlarım sadece Yarbay'daydı. Güntekin bir şey daha diyecek olduğunda ona karşı elini kaldırıp susturmuştu. Ters bakışları ise sadece bendeydi.

"Haklısın," dedi tüm ağırlığıyla. "Hata ettim ama ben yaşlı bir adamım. Aklımda şüphe belirirse sorarım. Niyetim Güntekin'i kırmak ve üzmek değildi." Gözleri ona döndü. "Biliyorsun, değil mi Güntekin?"

Bunu beklemiyordu. Bakışları ben ve yarbay arasında gidip geldi. "Öyle tabi Komutanım," dedi en sonunda, yutkunarak. "Aslı biraz terstir. Siz ona bakmayın. Üzülmedim tabi ki."

"Hayır, üzüldün!" dedim hızla. "Ve seni üzen beni de üzer. Sana böyle bir itham yapılmasını asla kabul edemem."

Bakışları bana takılıp kaldı. Bunu her şeyden daha fazla beklemiyor gibiydi. Öylece kalmıştı. Dudakları kıpırdanıp bir şey söyleyecek olduğunda ifademdeki karalılığı görmüş, sadece yutkunmuştu. *Yapma* diyebilirdi, susturabilirdi ama hiçbirini yapmadı. Konuştuğum her şeyde haklıydım ama bunu benim dile getirmemi, onu savunmamı beklemiyordu, farkındaydım.

Hep haksızlığa uğrayan birinin adalet duygusu daha keskin olurdu. Aslıhan hayatı boyunca haksızlığa uğramış bir ruhtu.

"Aferin Güntekin Agâh," dedi Yarbay anında. "Sana senden daha çok sahip çıkan birini bulmuşsun. Kedi olalı ilk defa bir fare tutabilmişsin." Dudaklarına babacan bir tebessüm belirdiğinde tüm sert ifadesi silinmişti. "Bana kızmanız gerekiyorsa kızın, haklısınız."

Güntekin'in bakışları bende takılmıştı. Yarbay'a bakmıyordu bile. Muhtemelen ne yaptığımı çözmeye çalışıyordu. Bu defa gözlerini ilk kaçıran ben oldum.

"Okul grubunda yayılan fotoğrafları görmüşsünüz," dedim utancımı yutarak. "Aramızda kalmasını rica etsem dilerim ileri gitmemiş olurum. Kavga ettiğimiz bir andı. Orada yaşanmasını istemezdim ama oldu." Göz ucuyla karşımdaki adama baktım. "Güntekin aniden çok coşkulanabiliyor. Bana kalsa tabi ki idarecisi olduğum bir okulda bu yaşanmazdı."

Gülmüştü Yarbay. "Doğru, delidir bizim çocuk. Siz ne zamandır tanışıyorsunuz?"

Söylediği yalanı devam ettirdim. "Bir süredir devam eden bir ilişkimiz var."

"Güntekin bize hiç ilişkisi olduğundan bahsetmedi. Neden sakladınız? Kardeşinin özel kuvvetlerde olduğunu duydum? Bu yüzden mi?"

"Kardeşimle Güntekin yakın arkadaş. Ondan dayak yemekten korktuğu için *saklayalım* dedi. Ben de saygı duydum." Elime onu uyuz etmek için bir fırsat varsa elbette bunu kullanacaktım.

"Korkmadım!" diye her zamanki gibi yükseldi. Hassas noktası kesinlikle buydu. "Korkmadım, neden korkayım?"

Tebessüm ettim. "Korktu, hâlâ korkuyor. Aklı çıkıyor, bakmayın böyle durduğuna."

Güntekin'in *ya sabır* çektiğini gördüm ama Yarbay buna da gülmüştü. "Kardeşin Yüzbaşı Karakurt'un namını askeriyede bilmeyen yoktur. Bir zahmet korksun."

Murathan için gururlu kendim için üzgün olduğum bir andı. "Ama ben tüm cesaretimle onun için Ankara'ya geldim," dedim. "Hatta aynı apartmanda yaşamaya başladık. Artık ilişkimiz için bir adım atmamız gerektiğini düşünüyorum." İmalı bir tebessümle ona döndü. "Değil mi Güntekin? Nereye kadar saklayacaktık ki zaten?"

Bocaladı. Komutanı önünde ne kadar rahatsız ve gergin hissettiğini bu şekilde öğrenmiş oluyordum. "Tabi," dedi anında. "Öyle... Niye saklanalım?" Zorla yutkundu ve bu defa o beklemediğim bir atak yaptı. "Evlenmeyi düşünüyoruz komutanım." Yutkundu. "Şahsim, ben olarak yani." Yine yutkundu. "Aslı ile... Ben..."

Yarbay için işte bu gerçek bir şoktu. Babacan gülüşü büyüdü. "Siz ciddi misiniz?"

Şaşırtıyordu. Beni gıcık etmek için yine topu bana atar, benim evlenme teklif ettiğimi söyler sanıyordum.

"Çok ciddiyim." Gerçekten ciddiydi. "Ömrümde ilk defa bu kadar ciddiyim hatta."

Yarbay'ın bakışları bana döndü. "Sana evlilik teklif etti mi yoksa yine kaçak mı oynuyor?" Parmaklarıma baktı. "Yüzüğün yok, demek ki bizim deli oğlan hâlâ kaçak oynuyor."

"Etti," dedim hızla. "Yüzüğü kafasına göre almış, büyük geldi. Değiştireceğiz. O yüzden takmadım. En kısa sürede ailemle tanışmaya gideceğiz zaten." İmalı bakışlarım yine ona döndü. "Değil mi?"

"Tabi," dedi ama ifadesindeki yılgınlığı görebiliyordum. "En kısa sürede de düğün. Değil mi?"

Aynı şekilde karşılık verdim. "Tabi."

Yarbay ikimize bakarken sesli bir şekilde güldü. "Anlatsana biraz Aslıhan Karakurt, kimsenin yeryüzüne bağlayamadığı, durmak ne demek bilmeyen bu deli adamı sessizce, kimsenin haberi olmadan bu noktaya nasıl getirdin?"

Hiçbir fikrim yoktu. Göz ucuyla Güntekin'e baktım. Buna ne yalan söyleyebilirdim ki?

"Bilmem," dedim ağzımın içinde. Bakışlarım ona döndüğünde aklıma gelen yalanı söylemek benim için de zordu. Bunu yaparken gözlerimi ondan kaçırmamak için direndim ve başardım. Sadece gözlerine baktım. "Haddinden fazla sevdim. O yüzdendir belki."

Küçük bir an gözlerime bakmış, şaşırmış ve hemen ardından *yok artık* der gibi dudak büzmüştü. Kaşlarım havalandı. Ne dememi bekliyordu?

"Sen Güntekin?" dedi Yarbay.

Gözlerime değdi bakışları. Birkaç saniyeydi. Yutkunarak yarbaya dönmüştü. "Gözleri ve kirpikleri yetti," dedi bana bakmadan. "Öyle, takıldık peşine komutanım."

Ne diyebilirdim ki? İkimiz de etkileyici bir performans sergiliyorduk. Bunu başarabildiğimiz için ben de şaşkındım. Yalan ve gerçeği de ayırmakta zorlandığım bir andı. Midem âdeta ağzımdaydı.

"Ala gözlü," dedi Yarbay gözlerime bakarken.

Güntekin gözlerime küçük bir an bakıp yeniden önüne dönmüştü. "Öyle," dedi. "Ala gözlü."

Gülüyordu Yarbay. "Maşallah sana kızım, pek güzelsin."

Tebessümle teşekkür ettim. Birden kapı çalındığındaysa hepimizin odağı dağılmıştı. İçeri giren kişiyi gördüğümüzde çubuk yutmuş gibi dikleşen Güntekin'di. Benim bir kaşım havalanmış, Yarbay ifadesiz kalmıştı.

Şu an herkesin en son beklediği kişi kesinlikle Ferda'ydı.

Özellikle Güntekin'in.

Siyah saçları ben gibi omuzlarına dökülüyordu. Salaş pantolonu ve kırmızı gömleği içinde son derece özenli ve şıktı. Atlas'ın bilgilerine bakarken annesinin büyük bir şirkette muhasebeci olduğunu görmüştüm. Şu an tam bir beyaz yakalıydı. Bu kaosta Tuğba kadar onun da parmağı vardı. Bakışları direkt bana takıldı. Çünkü onun olması gereken noktada ben vardım.

"Ferda," dedi Yarbay anında ciddileşerek. "Ne işin var burada?"

Güntekin bakışlarını anında önüne eğmiş, âdeta başını yerden kaldırmıyordu. Bu hâli vicdanımda küçük bir noktayı ezdikçe ezdi. Onu, içine düştüğü durum için suçlayamazdım. Adam itinayla kaçıyordu.

"İlaçlarını evde unutmuşsun baba." İfadesizliğini korumaya çalışarak ilerledi ama sadece bana bakıyordu. Aynı şekilde karşılık verdim: dik ve soğuk, keskin ve sert. "Annem götürür müsün dedi." İlerleyip çantasından çıkardığı ilaçları masanın ucuna bıraktığında Güntekin'in bakışları yerden bana kalkmıştı.

Ne kadar zorlandığını onu tanımadan bile anlayabiliyordum. Yıllardır etrafında olan bu insanlar nasıl anlamıyordu? O zaman onlar mı Güntekin Agâh'a yabancıydı yoksa tam tersi mi?

Kimdi Güntekin Agâh?

Belki de tam olarak söylediği kadar kimsesizdi.

Hatta daha fazla.

Haddinden fazla.

"Siz?" dedi bakışları bendeyken. "Atlas'ın Okul Müdürü Aslıhan Karakurt, değil mi?"

Bilerek buraya geldiğine emindim. Tuğba'dan sonra tüm şeytanlıklar normal geliyordu. Ferda da ona benziyordu.

"Öyle," dedim sadece.

"Güntekin'le sevgiliymişsiniz."

"Öyle."

Bu kadar hızlı bir cevap beklemiyordu. Güntekin'in istediği bu kadını ondan uzak tutmamsa zevkle yapacaktım. Kendisinden pek hoşlandığım söylenemezdi. Gülmeye çalıştı. "Çok ani oldu. Biz beklemiyorduk." Derviş Yarbay'ın bakışlarını üzerinde hissettiğinde gülüşü büyüdü. "Derviş babam Güntekin için hep *kimseye bağlanamaz* derdi. O yüzden şaşırdım. Siz de böyle aniden ortaya çıkınca..."

"Demek ki siz onu yeterince tanıyamamışsınız," dedim zerre beklemeden. Tebessümüm bu defa gerçekti. "Aniden ortaya çıkma konusunda haklısınız. Karşınıza böyle çıkmak istemezdim ama benim ailemden kaynaklı sorunlardan dolayı bir süre ilişkimizi gizli tutmamız gerekti." Çenem dikleşti. "Ama artık duruma el atmam gerektiğini hissettim. Zaten feci bir şekilde yakalandık. Bu saatten sonra saklamanın pek bir anlamı yok."

Burada neden olduğumu biliyordu. Bahsettiğim yakalanmanın bana ait olmadığını da biliyordu. Belki de Güntekin'in yalan söylediğini düşünüyor, kendince köşeye sıkıştırmak istiyordu. Sıktığı çenesinden tüm bunları anlayabiliyordum.

"Sana daha da şok olacağın bir şey söyleyeyim o zaman Ferda," dedi Yarbay. "Güntekin Agâh evleniyor." Parmakları bana *-gelin adayına-* döndü. "Özgürlüğüne bu denli düşkün bir adama evlilik kelimesini dillendiren de tam olarak Aslıhan Hanım."

Ferda'nın şoku görülmeye değerdi. Şaşırırken titremişti. Güntekin'in bakışlarıysa hâlâ yerdeydi. Bayılmış olma ihtimali yüksekti. Yarbayın

bakışlarını üzerinde hisseden Ferda ifadesini hızla toparlamıştı ama ben öfkesini anlayabiliyordum. Adımları Güntekin'in olduğu koltuğa yöneldi.

"Gerçekten mi?" dedi yalandan bir sevinçle. "Güntekin, doğru mu bu?"

Ferda ona yöneldiğinde Güntekin'in aniden ayağa kalkması da her şey kadar aniydi. Ferda ile arasında üç adım kaldığında koltuğundan kalkmış, çenesini dikleştirerek bana doğru ilerlemişti. Anlamsızca oturduğum koltuğun yanına gelip dikildi. Bana yakın, Ferda'ya olabildiğince uzaktı. Kaçıyordu adam, hem de bariz bir şekilde. Bakışları ise sadece komutanındaydı.

Göz ucuyla bakmıştı Ferda'ya. "Doğru." Minik bir öksürükle boğazını temizledi.

Anlam veremediğim bir şekilde bu hâline de üzüldüm. Ne denli bir korku yediyse yanında biri varken bile Ferda'nın ona yaklaşmasını istemiyordu ve haklıydı.

Masa üzerinde Yarbay'ın telefonu çaldığında sessizdik. Ben Ferda'ya, Ferda bana, Güntekin ise çaresizce yere bakıyordu. Yarbay aramayı cevapladığında bu saçma döngümüz devam etti.

"Neden sakladınız ki?" demişti Ferda.

Güntekin'e bırakmadan hızla cevap verdim. "Ben öyle istedim."

"Sebep?"

"Özel meseleler. Sadece ikimizi ilgilendirir."

Yarbay dikkatini görüşmesine vermişti. Gülmeye çalıştı Ferda. "Biraz sert gibisiniz."

Soğuk bir tebessümle onayladım. "Genelde öyle derler."

Bir şeyler söyleyecek oldu ama yuttu. Derviş Yarbay varken asıl her şey onun için zor olmalıydı. Yarbay telefonu kapatmış, "Güntekin," diyerek ayaklanmıştı. "Biraz dışarı gelsene benimle." Kapıya ilerledi ama bakışları bendeydi. "İşle ilgili küçük bir şey var. Hemen döneceğiz. Çay söylüyorum sana kızım." Bakışları Ferda'ya döndü. "Sen eve geç istersen Ferda. Güntekin ve Aslıhan kızımla önce ben bir özel konuşmak isterim. Siz sonra konuşursunuz."

Güntekin yanımdan ilerleyecek olduğunda aniden elini kavradım. Yarbay kapıyı açmış, çıkıyordu. Bana dönen kahve gözlerde tedirginlik, endişe ve gerçekten kanatlarını kaybetme korkusu vardı. Onu o an daha iyi anladım. Hayır, bu aile ona ait değildi. Özgür'e aitti. Ve madem bu oyuna girmiştik Ferda'nın karşısında daha inandırıcı olmalıydık. Bakışlarındaki açık arayan kurnazlığı görebiliyordum.

"Bekliyorum," dedim parmaklarım Güntekin'in elini hafifçe okşarken. "Çayım sen geldiğinde gelsin. Birlikte içeriz. Sen yokken sıkılırım."

Bence o da benden böyle bir performans beklemiyordu. Gözlerime değen bakışlarındaki ufak şaşkınlığı görebiliyordum ama asla belli etmedi. Elimi daha sıkı kavrayıp hafifçe tebessüm etti. "Hemen geliyorum."

Eli elimden sıyrıldı. Ferda ona bakıyordu ama o dönüp bakmadan yanından geçip odadan çıktı. Kapı kapandığında geriye kalan sadece Ferda ve bendim. Sessiz kalmak ve bakışmak bu saçma ana dahildi. Üstelik bakışlarında birkaç dakika önceki kadar sevecenlik de yoktu. Ferda ise beklenmedik bir şekilde cesurdu.

"O fotoğraftaki kadının sen olduğunu söyledi Güntekin. Gerçekten öyle misin? O gün ben de oradaydım ama salondan çıktığınızı pek görmedim."

Sadece ifadesizce baktım. Muhtemelen bilmediğimi düşünüyordu. Bu gerilmesi için yeterliydi. Kısa bir an anı ve ihtimalleri tarttım. Gerçeği ondan saklamak bu döngüde bizden daha çok şüphelenmesine neden olacaktı. En makul seçeneğe yöneldim.

"Bizi mi takip ediyordunuz, hayırdır?" Koltuğun kolçağını kavrayıp yavaşça ayağa kalktım. "O kadının kim olduğunu biliyorum Ferda Hanım. Okul yöneticisiyim. Okulumda olan her olayı bilirim elbet. Kamera kayıtları bu günler için var."

Yutkunurken çenesi kasıldı.

"O kadının derdinin ne olduğunu da biliyorum." Ona doğru bir adım attım. "O kadının sen olduğunu da biliyorum."

İrkilerek titredi. Korkuyordu ve Tuğba'ya benziyordu. *Madem korktun bu saçmalığı neden yaptın* diye bağırmak vardı. Yuttum ve üzerine doğru bir adım daha attım. Başım dönüyordu oysa. Midem artık tamamen ağzımdaydı.

"O yüzden şu an burayım," diye devam ettim. "Artık varlığımı belli etmem gerektiğini düşündüm. Yoksa sevgilim elden gidecekti, baksanıza."

Salak bir kadın değildi ve ne demek istediğimi anladı. Çenesi kasılırken göz bebekleri titremişti. "Derviş babayı kandırıyorsunuz, değil mi? Birden ortaya çıkman çok saçma. Güntekin'in sevgilisi olamaz. Hele evlenmek..." Alayla güldü. "İmkânsız."

"Neden kandıralım? Evlilik gibi bir şeyin şakası olur mu sence?" Bir adım daha attım. "Ayrıca bakıyorum da Güntekin'e dair çok keskin fikirlerin var. *Sevgilisi olamaz, evlenemez*." Tam karşısına geldiğimde herkesin

rahatsız olduğu ve kaçtığı soğukluğumdaydım. "Eee ama ben varım. Demek ki senin yok sandığın her şey Güntekin'in hayatında varmış."

"Kesinlikle yalan söylüyorsunuz!"

"Böyle düşünmek sana iyi gelecekse devam et. Bence sen artık Güntekin'den uzak durmalısın çünkü ben çok sinirleniyorum ve sinirlenince sağım solum pek belli olmaz. Şu an Yarbay'a her şeyi, yaptığın küstahlığı anlatmıyorsam Güntekin'e söz verdiğim içindir. Atlas'ı ve ailesini üzmek istemiyor. Arkadaşının ölüsüne sadık bir adam..." İmayla ekledim. "Senin aksine."

Öfkeyle solumaktan başka bir şey yapamadı.

Umursamadan devam ettim. "Okulda öğrencimin velisi olduğunuz için size saygı duyarım ama özel hayatımda sınırı aşarsan gerekli cevabı veririm."

Çenesi kasıldı. "Madem gerçekten sevgilin ondan değil benden mi hesap soruyorsun?"

Aramızda bir adım kaldığında durdum. "Ona koşulsuzca güveniyorum, emin ol. O yüzden evet, hedefim sadece sensin. Bir daha seni onun etrafında görmek istemiyorum."

"Kim olarak söylüyorsun bunu?"

"Karısı."

"Ama değilsin."

"Ama olacağım."

Dişlerini sıktı. Çok şey söyleyecekti ama bakışlarım yüzünden yuttu.

"Aslında bir yerde sana teşekkür etmeliyim." Adımlarım geriledi. "Güntekin bir türlü kardeşimin karşısına çıkıp ilişkimizi söyleme cesareti bulamıyordu. Sayende artık yıldırım nikâhıyla evleniyoruz. İlişkimizin ortaya çıkmasındaki payın büyük. Teşekkürler."

Aniden arkamı döndüğümde sendeledim. Başım daha çok dönmüştü. Artık ayakta duramayacağımı hissettiğimde geri dönüp oturma niyetindeydim ama yer ayağımın altından âdeta kaydı. Topuklarım sendeledi. Gözümün önüne aniden inen bir perde, enseme balyoz gibi vuran bir ağrı vardı. Ellerim tutunacak bir şey aradı ama bulamadım.

"Yalan söylüyorsunuz!" diye yükselecek oldu Ferda ama cevap veremedim. Elimi uzattığımda koltuğu tutacağım sandım, tutamadım. Elimi ileri uzatabildiğim tek an bu oldu. Ferda'nın, "Ne yapıyorsun sen?" dediğini de duydum ama buna da cevap veremedim. Adımlarım daha çok sendeledi.

Ne gözümü açık tutabildim ne de bilincimi. Bacaklarımdaki güç en sonunda kaybolurken midemi yakan sıvı genzime taş gibi oturdu. Ense köküme saplanan ağrıysa duvara çivilenmek kadar ağırdı. En sonunda bedenim de iflas etmiş gibiydi. Kontrol elimden tamamen gittiğinde aniden yere yığıldım. Başım zemine sertçe çarptı. Ayağı kalkmayı, gözlerimi açık tutmayı denedim ama zordu. Bilincim ne benimleydi ne de benden ayrı.

Kapının aniden açıldığını daha sonra ise Güntekin'in, "Aslı!" diye yükseldiğini duydum. "Ne yaptın ona?" diye hesap sorduğu kişi Ferda'ydı. "Çek elini, dokunma!"

Bulanıktı her şey ama odanın ortasında öylece dikilen Ferda'yı gördüm. Gözlerim tamamen kapanmadan önce koşulsuzca bana koşan sadece Güntekin'di. Hem de gerçek bir telaşla koşuyordu. Ve gözlerim tamamen kapandı. Hiçbir şeyi kontrol edemedim. Bilincim elimden kayıp gitti. Her şey karanlığa bulanırken hissettiğim son şey güçlü ve sıcak bir gövdenin beni kendine çekmesiydi.

Duyduğum son sesse yine ona aitti. Hayatıma yalancı bir yakınlıkla dahil olan adama. Hem en uzak hem de yakın olmak zorunda kalana, yalandan ibaret olana.

"Aslı!" diyordu Güntekin Agâh büyük bir telaşla. "Aslı!"

Sandıkları kadar güçlü değildim. Hissiz ve ruhsuz değildim. Ağırdı işte her şey ve belki de kaldıramamıştım. Kırgın olan sadece bedenim değildi. Zamanın dışına düştüm. Yuvarlandım, bocaladım ve özüm, aslım sandığım o gurur yükünün altında kaldım.

Aslı, Aslı...

Tüm canavarlardan kaçarken içindeki canavarı besledikçe besleyen ve en sonunda ona yem olan Aslı.

⚡⚜

7.BÖLÜM

"Dışı tenha insanın, içi mahşer
Işığım kara kara yandı
Bir ince işmar, can damarıma neşter
Kirpik geldi ruha dayandı
Ecelime susattı iksir gözler..."
**ÖMER LÜTFİ METE*

⚜

Yazısız yasa yedi;

Basittir insanın doğası. Sadece dışını görecek ve iyi ya da kötü olacaktır tanımları. Ama sen tüm fırtınaları en içte, kimsenin görmediği göğsünde yaşayacaksın.

Göğsünü kolla.

Dışını yargılayanların içini çürütmesine izin verme.

⚜

♾21.21-

İpin gerildiği an.
Ne zafer,
Ne de yenilgi.

Aynaya bak,
Gör başka bir yüzde kendi aksini.
♾

-Müslüm Gürses-
Nilüfer

⚡

Yorum ve beğenilerinizi eksik etmeyin. Keyifli okumalar
Küçük bir not: Bu bölümün ortasında bir sahne kalbinize dokunabilir. Şimdiden söyleyeyim dedim, hazırlıksız yakalanmayın
❤

GEÇMİŞTEN BİR AN;

Etrafında eğlenen insanlara, müzik sesine ve her şeye sakinlikle bakıyordu Güntekin. Üzerindeki salaş beyaz gömleğin yakalarını dikleştirirken duruşu her zamanki gibi kendinden emindi . Kısa bir süre önce sözüne katıldığı Murathan ve Gökçen çiftinin düğünü için Adana'daydı.

Askerî lisede tanıştığı bu adamdan birkaç yaş büyüktü belki ama kurdukları dostluk bakiydi. Sıklıkla görüşmezlerdi ama birbirlerini her gördüklerine de araya asla zaman ve mesafe girmemiş gibi devam ederlerdi.

Aksi bir adamdı Murathan Karakurt ve çevresinde dost dediği nadir insanlar vardı. Güntekin Agâh onlardan biriydi. Askerî lisede o son sınıftayken Karakurt okula yeni başlamıştı ve oldukça toydu.Daima ters bakar, huysuzlanır, kimseyle kolay kolay anlaşamaz; sert bakışları ve sivri lafları yüzünden kavgası hiç eksik olmazdı. Bu durum yüzünden üst sınıflardan dayak yiyecekken onu arkasına alıp bir abi gibi koruyan Güntekin'den başkası değildi.

Aksi hâllerine rağmen anne ocağında sevgiyle büyüdüğü belli olan bu genç, askerî disiplinin sertliğine alışsın diye günlerce yanından ayırmamış, kimsenin bulaşmasına izin vermemişti. Ona tüm disiplin kurallarından bahsetmiş, gerektiğinde kendi yemeğini onun önüne bırakmıştı. Ona

bakarken gözlerinde hırs ve öfke kadar korkusunu ve ne yapacağını bilemez hâllerini de görüyor ve bu hissi tanıyordu.

Kendisi sıcak yatağından ve anne babasının kollarından birden men edilmiş, soğuk bir yetiştirme yurdunda ıssız bir odanın en köşesinde büyümüştü. Askerî liseye gelmeden önce hayatın tüm disiplinini almış, sertliği tatmıştı. Dişlerinin dibi kan dolana kadar dayak yemişliği de vardı; karanlık bir odaya atıldığı, kan gölünün ortasında kaldığı, yalın ayak koşup suyun en dibine batmışlığı da. Yüzünden gülümseme eksik olmazdı ama bu gülüşlerin arkasında derin, acı ve keder dolu bir mazi saklıydı.

Bu yüzden korumuştu Murathan'ı çünkü onun da gözlerinde sevgiyi görmüştü. Sıcak yatağından, güvenli kollardan ayrılarak buraya gelmiş olmasını kendine benzetti. Hayatın bu genci kırmasına içi el vermedi.

Güntekin mezun olup yönünü gökyüzüne çevirmiş, Hava Harp Okuluna kabul edilerek eğitimine devam etmişti. Tek amacı buydu, uçmak. O sıralar hâlâ lisede olan Murathan'ın onun korumasında olduğunu bilenler, "Agâh'ın kulağına gider," korkusuyla bir daha ona bulaşmaya cesaret edemezdi.

Murathan, Harbiye'ye geçtiğinde Güntekin gökyüzündeydi. Onun gibi Harbiyeli olan yakın arkadaşı Timur Tönge'nin izin günlerinde gizlice katıldığı sokak dövüşlerinde arkasından gidiyor, yakalanmadan geri dönmesi için elinden geleni yapıyordu. Murathan, Timur için uğraşırken ikisinin de arkalarını defalarca toplayan Güntekin'di. Haberi gökyüzünde kulağına değdiği anda durumu idare etmek için elinden geleni yapıyor, Harbiye içinde bile elini üzerinden çekmiyordu.

Murathan'ı neden bu denli koruyup kolladığını kendi dışında hiç kimse bilemezdi. Ne yapacağını bilemez bir hâlde onu gördüğü ilk anda gözlerinde parlayan duyguyu da tanıyordu çünkü.

Neden buradasın, demişti Güntekin.

Şehit oğluyum, demişti Murathan saf bir öfkeyle. Babamı bizden alan herkesi yeryüzünden sileceğim!

Tek bir cümle Güntekin'in onu daha çok kanatları altına alması için yeterliydi. Yeryüzünden intikam almak isteyen herkesin gözlerindeki o saf öfkeyi tanırdı. İleride iyi bir komutan olacağına andan itibaren emindi.

Murathan ise Güntekin'in onu daima koruduğunu bilirdi. Bu yüzden herkese tersken Güntekin'in tek sözüyle nerede olsa gelir, hatırını sayar ve ona saygı duyardı. Sayısız görevde köşeye sıkıştığında onu kurtaran hava desteği yine Güntekin'den gelmişti. Karakurt ve timi ne zaman ihtiyaç

duysa, emir-komuta zincirine uygun şekilde hareket eden o destek çoğu kez tam zamanında onları bulurdu.

Ama bu düğünde kendini oldukça alakasız hissediyordu Güntekin. Birkaç havacı arkadaşıyla birlikte aynı masada otururken sessizdi. Onlar kendi aralarında konuşurken bakışları önünde, aklı gökyüzündeydi.

"Lan Deli Şimşek!" diyerek ona yaklaşan sesi iyi tanıyordu. Bakışlarını yerden kaldırdığında takım elbisesi içinde ona ilerleyen Murathan'ı gördü ve ayağa kalktı.

"Lan Deli Kurt!" dedi onun kadar coşkuyla.

Sarılmış, birbirlerinin sırtına hafifçe vurarak gerilemişlerdi. Murathan sıkıca kavradığı eli bırakmadı. "Hoş geldin." Eli ilerideki geniş masaya döndü. Kalabalık ve oldukça uzun bir masaydı. Güntekin'in görebildiği kadarıyla gelin ve damadın tüm aile bireyleri oradaydı. "Bizim masaya geçsene oğlum. Ne diye yabancı gibi köşeye oturmuşsun?"

"İyi böyle," demekle yetindi. Oraya ait değildi. Gülümsemesi derinleşti. "Hayırlı olsun bebeğim." Bakışları Murathan'ın takım elbisesinde gezindi. "Pek fiyakalı olmuşsun lan, götünü kaşı."

Gülmüştü Murathan ama aynı saniyelerde hızla ciddileşip her zamanki gibi ters bakmayı denedi. "Bebeğim diyen dilini sikerim birader, düzgün konuş."

Umursamadı Güntekin. Bu diyalog onların vazgeçilmeziydi. Güntekin; bebeğim, çiçeğim, şekerim dedikçe Murathan sadece terslikle bakardı.

Yine benzer bir sahne yaşanırken Murathan'ın koluna biri dokunmuş ve gelinin onu çağırdığını söylemişti. Yanından uzaklaşmadan hemen önce Murathan yeniden Güntekin'e döndü. "Bir ihtiyacın olursa seslen. Hemen dönecek misin? Anneme söyleyeyim bu gece bizde kal."

Hızla reddetti Güntekin. Düğün için Adana'ya gelebilmiş olsa da işleri yoğundu. Geri dönmeliydi. "Gece döneceğim şekerim, eyvallah."

Omuzuna dostça vurarak geriledi Murathan. Geniş alanın ortasındaki masada gelinliğiyle oturan Gökçen'in yanına ilerleyip gülerek bir şeyler konuşmaya başladılar. Askeriyede güldüğü anlara nadir rastlanan Murathan'ı böyle görmek Güntekin'in dudaklarında derin bir tebessümün belirmesine sebep oldu.

Yeniden masaya oturmadı. Bunaldığını hissediyordu. Salondan çıkıp uzun koridorda ilerleyerek lavabolara yöneldi. Aniden önünden geçen minik bir kız çocuğuna göz ucuyla baktı.

Tüllü elbisesiyle koşan bu minik koridorun ucuna doğru, "Göku!" diye bağırdı. Uzun, yapılı, siyah saçları alnına dökülen mavi gözlü delikanlının gelinin erkek kardeşi olduğunu biliyordu. Söz günü tanışmıştı ve adının Gökalp olduğunu öğrenmişti. Gökalp miniği kucağına alıp gülerek uzaklaştığında önüne dönüp ilerledi.

Lavaboya gireceği anda duraksamasına neden olan şey önünden geçtiği kadınlar tuvaletinden çıkan bedene çarpmasıydı. İkisi de irkilerek bir adım gerilediğinde Güntekin'in bakışları istemsizce ona çarpan kadına döndü.

"Ahsen!" diye bağırıyordu ona çarpmadan hemen önce.

Üzerinde siyah, parlak elbise olan, siyah saçlarını ensesinde dağınık bir topuzla toparlamış bu kadını tanıyordu. Onu bundan kısa bir süre önce yine Murathan'ın sözünde ve hatta havaalanında görmek zorunda kalmış, aynı taksiye binmişlerdi.

Murathan'ın ablası, Aslıhan Karakurt'tu.

Onu bocalatan şey Aslıhan'ın siyah göz makyajıyla daha da ortaya çıkardığı sarıya dönük kehribar gözleri ve kaşına vuracak bir uzunlukla kıvrılan kirpikleri oldu. Hafif çekik diyebileceği gözler garip bir tonda bakıyordu ve inkâr edemeyeceği bir şekilde akılda kalıyordu.

Aslıhan da onu tanımıştı.

Hem de tek bakışta.

Kaşları hızla çatılmış, elindeki minik çantayı kavrarken dikleşmişti. "Senin burada ne işin var?"

Güntekin'in parmakları kadınlar tuvaletinin yanındaki erkekler tuvaletine döndü. "İçeride ne yapacağımı da detaylıca anlatmama gerek var mı Karakurtçuk?"

Göz devirmekle yetindi Aslıhan. Hiçbir şey söylemeden Güntekin'in yanından geçip gidecek olduğunda onu durduran yine aynı sesti.

"Minik kızı arıyorsan Gökçen'in kardeşi az önce salona götürdü," dedi Güntekin.

Aslıhan'ın bakışları arkasında döndü. Minik yeğenini lavaboya getirmişti ve Ahsen beklenmedik bir hızla kaçmıştı. Topukluları üzerinde hareket etmek yeterince zorken peşinden koşamamış, yetişememişti.

"Gökalp mıydı?" dedi endişesini saklamaya çalışarak. "Emin misin?"

Güntekin'in kaşları havalanırken dudağının ucunda yine o serseri gülüşü vardı. "Son kararın mı diye de soracak mısın? Ona göre seyirci joker hakkımı kullanacağım."

Bakışları sert ve keskindi Aslıhan'ın. Cevap verme gereksinimi duymadan göz devirerek arkasını dönüp ilerlemeye devam etti. Güntekin Agâh'ı en son gördüğünde oldukça boş konuşuyordu, hâlâ aynı noktada olduğuna karar verdi.

Ama arkasından bakan Güntekin'in gözlerinin kısılmasına neden olan şey Aslıhan'ın ensesinde gördüğü küçük bir detaydı. Önden oldukça sadeyken sırt kısmında derin bir dekolteye sahip olan siyah elbisenin boynundan sırtına dökülen ince bir zincir vardı ve yürüdükçe zarif bir şekilde salınıyordu. Saçları toplu olduğu için tüm görüntü netti.

Güntekin, Aslıhan'ın ensesindeki küçük, kâğıttan uçak dövmesini de o an gördü.

"Kâğıttan uçak mı o?" dedi aniden.

Aslıhan'ın adımları durmuş, arkasını dönmeden sadece başını ona çevirmişti. Bunu yaparken bir omuzundaki elbise kolu gerilmiş ve Güntekin elbisenin sıyrıldığı köşede, omuzunda kalan yara izini de görmüştü. Ufak bir delik, aşı izi gibiydi ama dikkatli bakıldığında görünebiliyor, sırtında hiçbir iz yokken sadece o iz belli belirsiz parlıyordu. Küçüktü ama oradaydı. Tıpkı kâğıttan uçak gibi.

"Efendim?" dedi Aslıhan anlamadığını belirtmek adına.

"Ensendeki o dövme," dedi Güntekin. "Kâğıttan uçak mı?"

Elini ensesine atma isteğine zorla engel olmuştu Aslıhan. Bakışlarından bu soruyu beklemediği belli oluyordu. Sadece başını sallayarak onaylamakla yetindi.

İçinde uçmak olan hiçbir şeyi küçümsemezdi Güntekin. Ama dudaklarındaki gülüş yerli yerindeydi. "Özgürlük mü istiyorsun?"

"Sana özgür olmadığımı düşündüren ne?"

"İnsanlar uçak dövmesini genelde bunun için yaptırmaz mı Karakurtçuk?"

"Bana Karakurtçuk demekten vazgeç. Ayrıca genel algılarla ilgilenmiyorum. Benim için anlamı özgürlükten daha derin," dedikten sonra arkasını dönüp sert ve sağlam adımlarla ilerledi.

Koridorda topuk sesleri yankılanan kadının sırtından salınan zincire ve minik uçağa birkaç saniye boyunca dikkatle baktı Güntekin. Alaycı gülüşünün yerine manidar bir tebessüm kuruldu.

"Tam bir Karakurtçuk," diye homurdandı ağzının içinde. Adımları gerileyecekken ayakları dibindeki küpeyi gördüğünde eğilerek aldı. Avucu içinde kalan gümüş küpe ufak bir kırlangıç kuşu gibiydi. Kaşları havalandı.

Diğer eşinin kimin kulağında olduğunu dakikalar öncesinde gördüğü için biliyordu.

"Kesinlikle özgürlük istiyorsun," diye mırıldandı ağzının içinde. "Yoksa hiç kimse üzerinde bu kadar kanat taşımaz. Ya da özgürsün ama uçacak cesaretin yok."

Küpeyi cebine atarak ilerledi. Lavabodan çıktığında adımları yeniden salonu buldu ama kendi masasına gitmedi. Aslıhan Karakurt'u uzun ve kalabalık masanın en ucunda, sessizce otururken gördü. İfadesiz ve soğuk bakışları çevresindeyken bir eli boşta kalan kulağında, olmayan küpesindeydi. Yanındaki genç kadın hararetle bir şeyler anlatırken dinliyor gibi yapıyor ama dinlemiyor, gözleri etrafında bir şeyler arıyordu.

Ne aradığını yine sadece Güntekin biliyordu.

Sessizce ilerledi. Masaya yaklaştığında Aslıhan'ın yanındaki kadının sesi netleşti. "Abla," demişti. "Sen beni dinliyor musun?"

"Tabi ki dinlemiyorum Gülhan." diye terslendi Aslıhan. "Beş dakika sus, zaten küpemi kaybettim."

Aynı dakikalarda Güntekin, Aslıhan'ın arkasındaydı. Yandan kolunu uzattı, avuç içindeki küpeyi masanın üzerine, onun tam önüne bırakarak geriledi. Bunu beklemeyen Aslıhan'ın dik bakışları hızla arkasına döndü. Yine saniyelik bir andı ve ona her zamanki alaysı gülüşüyle bakan adamı görmeyi beklemiyordu.

Bakışları denk düştüğünde, "Bence kesinlikle özgürlük istiyorsun Karakurtçuk," dedi Güntekin. "Lavabonun önünde düşürmüşsün."

Cevap beklemeden arkasını döndü ve kendi masasına ilerledi. Ve bir daha dönüp o masaya asla bakmadı. Geride kalan Aslıhan'ın bakışlarıysa daimî ifadesizliğindeydi. Önüne bırakılan kırlangıç küpesini parmakları arasına aldı ama takmadı.

"O kimdi?" dedi Gülhan hızla. "Yüzü çok tanıdık geldi. Murathan'ın arkadaşı mı? Tanıyor musun?

Aslıhan'ın bakışları onu takip etti ve oturduğu masayı buldu. Köşede, onlardan oldukça uzak bir noktaydı. Evren için kısa sayılabilecek bir süre gözleri denk düştüğünde Güntekin sandalyesine oturuyordu. Hiçbir tepki vermeden aynı anda gözlerini birbirlerinden çektiler. O küçük anda aralarında uçan görünmez kâğıt uçaktan bihaberlerdi. Güntekin piste bakarken Aslıhan yanındaki kız kardeşine döndü. Sıradan bir andı.

"Tanımıyorum," dedi duygusuzca. "Murathan'ın arkadaşlarından biri."

"O seni tanıyor gibiydi."

"Ama ben onu tanımıyorum Gülhan." Hafifçe omuzundan iteledi. "Ayrıca senin çocuğun nerede? Yine mi piste bıraktın Ahsen'i, sahip çıksana çocuğuna! Sabahtır ben koşuyorum peşinde, geberdim."

Gülhan panikle masadan kalkıp piste koşarken Aslıhan kırlangıç küpesini parmakları arasına alıp sessizce sıktı ve sakladı. Takmadı, diğer eşini de çıkarıp ikisini de çantasına attı.

Kırlangıç gerçek, kâğıttan uçak hayalden bir kanattı. Kırlangıç yolunu bir kartalı takip ederek daima bulurken kâğıttan uçak onları izleyerek öğrenecekti uçmayı.

******

Korku, sadece sevdiğin insanlara zarar geldiğinde hissedilen bir his değildi. İnsanlığın özüne bırakılan en ilkel histi ve kontrolü imkânsızdı. Bazen bir ölüm olurdu nedeni, bazen kaçmak, bazen ise beklenmedik bir anda beklemediği bir kişinin yere yıkıldığını görmekle başlardı bu his.

Yarbay'ın kapısını açıp yeniden odaya giren Güntekin için de korku, Aslıhan Karakurt'un yere düştüğü anı görmekti.

Bunu asla beklemiyordu. Ferda'nın gelişi ve Yarbay'ın önünde söylediği yalanlar yüzünden yeterince gerginken kısa bir süreliğine odadan çıkmak iyi gelmişti. İşle ilgili bir şeyler soran Derviş Yarbay beş adım uzağında hâlâ telefonla görüşürken Güntekin yere düşen Aslıhan'a ve onu izleyen Ferda'ya küçük bir şaşkınlıkla bakmıştı.

Adımları hızla öne koştu. Her şeyi bekliyordu ama demir ve buzdan farksız olan Aslıhan'ın yıkılmasını asla beklemiyordu. Tanıdığı kadın taş gibi sert, hissiz ve dik duruşluydu. Onun yere yığıldığını görmek anlamsızca korkmasına ve zihnindeki tüm algıların sarsılmasına neden olurken önüne çıkmaya meyleden Ferda'yı hızla kenara itelemişti.

Yerde baygın bir şekilde yatan Aslıhan'ı kucakladığında, "Ne yaptın ona?" diye bağırdı Ferda'ya. Bakışları Aslıhan'daydı. "Aslı, Aslı! İyi misin? Konuş benimle."

"Bir şey yapmadım," diyordu Ferda şaşkınlıkla. "Aniden kendi düştü."

Çok şey söyleyebilirdi ama yuttu. Eli Aslıhan'ın saçlarında, başının arkasında gezindi ve kan göremediğinde rahatladı. "Kafasını vurdu mu?"

diye bağırdı Ferda'ya Aslıhan'ın bedenini yerden kucaklarken.

"Ben-" diyecek oldu Ferda.

Gözünün döndüğü anlardan sadece biriydi. Şayet kan görseydi o zaman yıkımı olurdu. Geçmişi el vermiyordu tanıdığı insanların bedeninde kan görmeye. Bağırışı daha da şiddetlendi. "*Kafasını vurdu mu* dedim sana?"

Ferda şokla bir adım gerilerken odaya Derviş Yarbay girdi. "Ne oluyor?" Güntekin'in kucağındaki Aslıhan'ı gördüğünde gözleri büyüdü. "Nesi var? Ne oldu burada?"

Güntekin hiçbirine cevap vermeden Aslıhan'ı kucağına alıp ayağa kalktı. Başı kontrolsüzce omuzuna düşen kadınla birlikle hızla odanın çıkışına ilerledi.

"Kafasını vurdu galiba," diyordu Ferda'nın cılız sesi. "Emin değilim. Aniden bayıldı."

Yarbay'ın bakışlarında nadir görülen bir endişe vardı. "Hasta mıydı? Bir hastalığı mı var?"

Hiçbir şey söyleyemedi çünkü zerre fikri yoktu. Bilinci yerinde olmayan Aslıhan ilk defa bu kadar korunmasız yardıma muhtaçtı ve bu onun daha da korkması için yeterliydi. *Taş da yıkılıyormuş. Görmüştü.*

"Hemen revire götür!" Yarbayın parmağı koridorda havalandı. Odadan çıkmaları için kenara çekildiğinde Güntekin kucağında Aslıhan ile birlikte koridorda seri adımlarla ilerliyordu.

Ayşe Akça bu görüntüye köşeden hayretle bakarken ne olduğunu anlamak adına Güntekin'in yanında ve arkasında koşmaya başlayanlar Cihangir, Berk ve Sare'ydi.

"Komutanım ne oldu?" dedi Berk endişeyle.

"Bu kadın kim?" diyen Cihangir.

"Ne oluyor?" diyen ise Sare'ydi.

Ayşe Akça'nın cebindeki telsizden kulesinde mutlu bir hayat yaşayan İsmail'in sesi yükseldi. "Rüzgâr kuşu, aşağıda ne oluyor? Kim bayılmış?"

Ayşe de artık Güntekin'in yanında hızlı adımlarla ilerliyor ve sormadan duramıyordu. "Bu kim komutanım?"

Güntekin'in herkese tek tek cevap verecek sabrı yoktu. Adımları durmuş, "Karım!" diye bağırışı aniden tüm koridorda yankılanmıştı.

Öyle ki telsizin ucundaki İsmail bile bu yükselişi duymuştu. Birkaç odadan askerler çıktı ve tüm hava üssü olarak ona, kucağındaki baygın kadına hayretle baktılar.

"Neyi neyi?" dedi İsmail'in telsizden gelen sesi. "Boss'un sesi mi o? Kim kimin karısı? Ne oluyor o aşağılık aşağıda?"

Tüm gözler Güntekin'in kucağındaki kadına döndü.

"Karısı?" dedi Cihangir hayretle.

"Karım?" diye ekledi Berk.

"Boss' un karısı?" diye son dokunuşu yaptı Sare.

"Ne?" dedi telsizdeki İsmail. "Kimin karısı, kimin?"

Ayşe Akça ortamdaki gerginliği fark eden tek kişiydi. Hızla göğsündeki telsizi alıp telsize dokundu. "Kule İsmail, bir süre sessiz kal. Buralar karışık. Sakın aşağıya inme"

"Evet, karım!" dedi Güntekin en net şekilde. "Evleniyorum. Duyana duymayana haber verin, Güntekin Agâh evleniyor." Hızla ilerlemeye devam etti. "Yıldırım, Yelkıran önden koşun revire haber verin. Çabuk!"

Herkes muazzam bir şaşkınlık içindeyken Berk ve Cihangir aynı anda koşmaya başladı. Güntekin'in yanında ilerleyen Sare'nin bakışları Aslıhan ve komutanı arasında gidip geliyordu. Diğer yanında ilerleyen Ayşe Akça ise aynı sessiz şaşkınlığı içindeydi.

"Gerçekten karınız mı komutanım?" dedi Sare şaşkınlıkla.

"Ne zamandır?" diye ekledi Ayşe Akça. "Evli miydiniz siz?"

"Değildim ama artık olacağım. Düğün davetiyesi geldiğinde görürsünüz ne zaman olduğunu!" Aklına Ferda'nın geride kaldığı geldi. Aslıhan'ın eşyaları da o odadaydı ve Ferda denen deliye zerre güveni yoktu. Aslıhan'ın çantasına bir şeyler atıp onları bile dinletebilirdi. Zihni artık her ihtimali düşünüyordu. "Sare, git Yarbay'ın odasından Aslı'nın eşyalarını getir, hemen!"

Sare'nin adımları gerilerken Ayşe Akça hâlâ sessizce yanında koşuyordu. Revirden içeri kucağında Aslıhan ile girdiğinde Yelkıran ve Yıldırım çoktan durumdan haberdar etmişti. Ona doğru sedye ile gelen iki görevliyi hızla geçti. "Gerek yok, açın şu yolu!"

Revir Tabibi Hakan ve Hemşire Ilgın'ın bakışları ondaydı. Uçmasına engel olacak her duruma karşı Güntekin Agâh bu revire gelir, rutin kontrollerini asla aksatmazdı.

"Cerrah!" diye bağırdı şiddetle. "Yardım et."

Uzun boyu, zayıf bedeni, alnına dökülen gür siyah saçları ve kemik çerçeveli gözlükleriyle birkaç yıldır burada görev Hakan'a herkes *Cerrah* derdi.

"Boss," diyerek ilerledi Hakan. "Ne oldu?" Bakışları Aslıhan'daydı. "*Güntekin Komutan'ın karısı* burada dediler ama..."

Güntekin hızla ilerlemiş, kucağındaki kadını yan yana üç sedyeden birine dikkatle bırakmıştı. "Burada karım!" dedi aynı anda. "Ne oldu bilmiyorum. Birden bayıldı. Kafasını vurmuş olabilir."

"Kontrol bende," dedi Hakan ve gerekli tüm müdahaleleri hemşire ile yapmaya başladılar. Göz reflekslerini kontrol ediyor, Aslıhan'ın etrafında dönüyorlardı. Güntekin sedyenin ayak ucuna geçerek sessizce izlemekten başka bir şey yapamadı. "Bir hastalığı var mı?" demişti Hakan da.

Bilmem der gibi dudak büzmekten öteye geçemedi. Garip bir şekilde oldukça can sıkıcı bir andı. Hastalığı mı vardı? Ferda mı bir şey yapmıştı? Son seçenek ihtimal dâhilinde olamazdı zira Aslıhan gibi bir kadın Ferda'ya yenilecek değildi. Ayrıca yalnız bıraktığı sadece üç dakikaydı. Ne olmuş olabilirdi?

"Komutanım, siz dışarıda bekleyin isterseniz," diyen Ilgın Hemşire'nin önerisini sessizce başını sallayarak reddetti. Burada kalması gerektiğini hissediyordu. Yalnız bıraktığı o üç dakikada olanlar ortadaydı. Köşeye çekildi ve yaptıkları tüm müdahaleleri sessiz, endişeli gözlerle en köşeden izledi.

Aynı dakikalarda bu görüntüyü odanın kapısının köşesinden sessizce izleyen dört kişi vardı. Sare, Berk, Cihangir ve Ayşe Akça. Öyle ki Berk ve Cihangir kapıdan içeri göz ucuyla bakarken yan yana olmayı bile umursamıyor, sadece olayı anlamaya çalışıyordu.

"Bir şey anladıysam rulo kâğıt olayım," diyen Sare'ydi.

"Harbi karısı mı?" dedi Berk.

"Lan *karım* dedi ya!" dedi Cihangir. "*Karım* dediyse karısıdır."

Ayşe Akça şaşkındı. "Yeni evlenecekler sanırım. *Düğün davetiyesi geldiğinde görürsünüz* dedi. Evlenecek raddeye gelmek için sevmesi lazım. Ne zamandır sevgililer ki? Hayatında biri olduğundan haberim yoktu."

"Bence hiçbirimizin yoktu," dedi Berk.

"Belki de evlendi ama bize demedi," diye ekledi Cihangir. Garip bir hüzünle dikleşti. "Alındım lan. Niye bize söylemedi? Yenge varmış haberimiz bile yok!"

"Ben de!" diyerek dikleşti Berk. Ciddiyetle Cihangir'e bakıyordu. "Lan bana bak, bu da mı bize verdiği cezalardan biri yoksa?"

Birbirlerine bakarken aynı anda birinin sağ diğerinin sol kaşı havalandı.

"Olabilir mi?" dedi Cihangir şüpheyle.

Kısa bir an bu fikir Berk'in de aklına yattı. "Benden gizli başkasıyla da mı kavga ettin? Senin yüzünden mi verdi bu cezayı bize, akıl yoksunu herif!"

Cihangir daha makuldü. "Senden âlâ salak mı var burada? Başka kiminle kavga edebilirim? Asıl sen benden habersiz bir bok mu yedin?"

Bu anlamsız kavgayı bölen her zamanki gibi Sare'ydi. "Susun geri zekâlı, adabımuaşeretten bihaberler! Şu an kavganın sırası mı? Karısı falan değil. Evlense biliriz herhâlde. Ayşe Komutan'ın da dediği gibi *düğün davetiyesi* dedi. Demek ki henüz evlenmedi. Sevgilisidir belki de."

Hepsinin başı aynı anda yine içeri eğilmiş, serum takılan Aslıhan ve sedyenin ayak ucunda bekleyen Güntekin'e bakıyorlardı. Cevapsız soruları bir hayli fazlaydı.

"Gerçekten size bir şey söylemedi mi Ayşe Komutan'ım?" dedi Sare. "Boss ile daha yakınsınız."

Sessizce başını sallamaktan öteye geçemedi Ayşe Akça. Kulağı kesikti, tüm laflar, sözler, bilgiler ve dedikodular ilk ona gelirdi ama böyle bir şeyi ne duymuştu ne de işitmişti. Üstelik Yüzbaşı Güntekin Agâh çoğu şeyi ona söyler, Ayşe'nin de hayatını bilirdi. Şu an şaşkınlıkla her şeyi izlemekten öteye geçemiyordu.

"Bilsem şu an bu noktada mı olurdum sizce?"

Hepsi aynı şaşkınlıkla odanın içindeki Güntekin ve baygın kadına bakmaya devam ettiler.

Aynı saniyelerde koridorun ucundan koşarak gelen kişi İsmail'di. Bu önemli bilgiyle daha fazla uzak kalamamıştı. Diğer uçtan çıkan Uras ve Şinasi de onlara doğru geliyordu.

Köşeden dönerken koşar adım gelen Şinasi hızını alamamış, aniden karşılarında beliren İsmail'e çarpmıştı. Kendi aralarında yaşadıkları minik bir kaos hâkimdi çünkü aldıkları bilgi oldukça kritikti ve hepsinin tek hedefi şu an revire varmaktı. Şinasi, İsmail'in eline koluna dolanmışken onları kördüğüm olmaktan kurtaran Uras oldu. Şinasi'yi ensesinden kavramış ve ilerletmişti. Yanlarına geldiklerinde en az onlar kadar şaşkınlardı.

"Bir şey duyduk," dedi Uras, sakinlikle.

"Boss'un karısı mı varmış?" Çekinmeden bağıran Şinasi'ydi. Başı revirden ileri uzandı. "Bakayım!" Hepsinin başı aynı anda kapıdan içeri uzandı ve baktılar. "E bu güzel," diyen yine Şinasi'ydi.

İsmail kafasına hafifçe vurdu. "Boss çirkin mi sanki? Taş gibi herif benim komutanım. Salak salak konuşma oğlum!"

Uras sakince şaşırmaya devam ediyordu. "Harbi karısı mı? Bizim niye haberimiz yok?"

"Kimsenin haberi yok," dedi Ayşe'nin derin sesi. Güntekin'i izlerken gözleri kısıldı. "Var bu işte bir şey ama haydi hayırlısı."

"Siz düğüne gittiniz mi?" diyen Şinasi bambaşka bir noktadaydı. "Ben kaçırdım sanki."

"Biz de kaçırdık Bandırıbi, merak etme," dedi İsmail ve şaşkınlığı arttı. "Lan ben evlenmek için altı aydır düğün hazırlığı yapıyorum. Boss bunu nasıl başardı?"

Cihangir tüm bilgisiyle dikleşti. "Daha evlenmemiş. Düğün hazırlığındalar sanırım. Ayşe Komutan'ıma *davetiye geldiğinde görürsünüz* demiş. Evlense bizi çağırır herhâlde?"

"Lan sen neden taktın bu düğüne bu kadar?" dedi Berk. "Tamam gideceksin düğüne, sakin ol."

Hüzünlüydü Cihangir. "Bizsiz yapmamış olsun. Valla bir hafta seninle kavga etmem o düğüne gidebilmek için. Boss' un mürüvvetini görmek bende öyle bir yerde."

"Ay susun!" diye çıkıştı Sare. "Adam bizden saklamakta haklı. Bozuk plak gibi on dakikada baş ağrıttınız."

Revirin kapısı hemşire tarafından aniden kapatıldığında hepsi olduğu yerde sessizce kaldı.

"Al işte!" dedi Sare ters ters. Cihangir'in kafasına vurmayı tercih etti. "O kırılası çeneniz durmadığı için her yerden kapı dışarı ediliyoruz, yırtık jelatinler!"

Cihangir kafasına aldığı darbeye şaşıramadı bile çünkü daha büyük bir şaşkınlık içindeydi. Hepsi büyük bir şokla birbirine ve kapıya bakmaktan başka bir şey yapamamıştı. Derviş Yarbay'ın ağır adımlarla revire doğru ilerlediğini gördüklerinde hepsi ciddiyetle vaziyet aldı. Hemen arkasındaki Ferda'nın ifadesinde derin bir hissizlik varken gözlerindeki öfkeyi dikkatle bakan görebilirdi. Aklı Güntekin'in o kadını kucaklayıp onu kenara iterek odadan çıktığı andaydı.

Derviş Yarbay önlerinde durduğunda Sancar ekibi duruşları dik, elleri yanda gelecek emiri bekliyordu.

"Durum ne?" dedi Yarbayın sert sesi.

Ayşe Akça cevapladı. "Müdahale ediliyor Komutanım."

"Güntekin nerede?"

Bu defa Sare bir adım öne çıktı. "İçeride."

Aralarında beliren derin sessizlikte tüm ekip üyeleri göz ucuyla birbirine bakıyor, kimse o malum soruyu sormaya cesaret edemiyordu. Bunu tüm riskleri göze alarak sorun kişi tabi ki Şinasi oldu.

"İçerideki kadın Boss'un karısı mı? Hepiniz düğüne gittiniz mi? Beni niye almadınız?"

İmayla gülmüştü Ferda. "Siz de mi bilmiyordunuz? Ne hikmetse birden ortaya çıkıyor ve aniden Güntekin'in sevgilisi sonra da karısı olacağını iddia ediyor. Sence bu mümkün mü baba?"

Derviş Yarbay'ın bakışları kapalı kapıdan ağır ağır yanındaki gelinine döndü. "Mümkün," dedi tok bir sesle. "İlişkilerini saklamak için mantıklı sebepleri vardı ve biz tam da bunlar üzerine konuşuyorduk. Güntekin yetişkin bir adam ve özel hayatıyla ilgili bize bilgi vermek zorunda değil. Neden her şeyini bilelim? Seni, beni ya da bir başkasını ilgilendiren bir durum yok Ferda." Ferda'nın bakışları çaresizce yere eğilirken aynı ağır bakışlar ekibe döndü. "Güntekin size gerekli açıklamayı yapar zaten. Beklemeyin burada, dağılın. Herkes işine dönsün." Kapıya açıp içeri girmeden hemen önce göz ucuyla Ferda'ya bakmıştı. "Sen de eve git."

Odadan içeri girdiğinde arkasında derin bir sessizlik bırakmıştı. Sancar ekibi kafalarında soru işaretleriyle ağır adımlarla koridorda ilerleyip gözden kaybolurken Ferda'nın dik bakışları kapıdaydı. Aslıhan Karakurt denen bu kadının bu gösteriyi bilerek, ilgi toplamak için yaptığını düşünüyor; Güntekin'le ilişkisinin gerçek olmadığına kendini inandırmak istiyordu. Dolan gözlerini saklamak adına yumruklarını sıkıp geriledi ve hızla hava üssünü terk etti.

Odaya giren Derviş Yarbay perde çekili alanın arkasında Aslıhan'ın olduğunu biliyordu. Adımları o an için perdenin diğer yanında kalan ve revirin içinde bir ileri bir geri giden Güntekin'e takıldı. Onu gördüğünde dikleşen adama doğru ilerlemiş, endişeli bakışları perdenin ardına takılmıştı.

"Nesi varmış?"

Her zamanki saygısına bürünmüştü Güntekin. "Kontrol ediyorlar Komutanım."

Derviş Yarbay'ın eli karşısındaki adamın omuzunu babacan bir sevgiyle okşadı. "Bana haber ver, tamam mı?"

Sessizce onaylamaktan başka bir şey yapamadı. Yarbay odadan çıktığında yine düşünceler ile baş başaydı. Revirin ortasında ileri geri

adımlar atmaya devam etti. Derviş Yarbay'ın bakışlarındaki tüm o güvensizlik dağılmış gibiydi. Yeterince inandırıcı oynamış olmalılardı.

Aslıhan'ın onu korumasını, *Güntekin'e saygısızlık yaptınız* diyerek dimdik bir şekilde konuşmasını ve hakkını savunmasını, Ferda'nın yanında kusursuz bir şekilde bu yalan ilişkiyi onaylamasını beklemiyordu. Daha soğuk ve mesafeli olacağını düşünmüştü. Oysa Ferda var diye aniden elini kavrayan parmaklardaki soğukluğun aksine gözleri ilk defa soğuk bakmamıştı. Garip hissettiren bir andı.

Perde aniden açıldığında, "Nesi varmış Cerrah? Ne olmuş?" dedi hızla. "Kafasını vurmuş mu? Baktınız mı?"

Geçmiş boğazına dolandı. Kimseyi zarar görmüş bir hâlde görmek istemiyordu. Kayıpları haddinden fazlaydı. Kimse bilmezdi ama Güntekin Agâh en çok kaybetmekten korkardı.

"Tansiyonu çok düşük. Kafasında ciddi bir darbe bulgusu yok ama her ihtimale karşı nörolojik takibe aldık. Şimdi kan tetkiklerini yapıyoruz. Sonuçlar kısa sürede çıkar. O zaman tabloyu daha net görürüz." Güntekin'i kolundan kavrayıp masaya doğru çekti ve sessizce mırıldandı. "Gerçekten karın mı?"

Her şey üst üste gelirken olabilecek tüm stresi sırtlanmış gibi hissediyordu. Tulumunun yakasını gevşetti. "Şu an hiçbir soruyu cevaplamak istemiyorum Cerrah. Bana onun neyi olduğunu ve neden bayıldığını söyle sadece tamam mı? O andan sonra tüm sorularını cevaplayacağım." Adımları gerilecekken duraksadı. "Herhangi kronik bir şeyi var mı, gözden kaçan bir durum olabilir mi? Biliyorum burada zor ama rica etsem elinden geldiğince daha kapsamlı bakabilir misin?"

Cerrah sessizce onayladı.

Güntekin, Aslıhan'ın baygın bir şekilde yattığı sedyenin ayak ucundaki sandalyeye yılgınlıkla oturmuştu. Koluna takılan serum varken çehresi ilk defa bu denli soluk görünen kadına dikkatle baktı. Gözleri buraya geldiği ilk andan beri garip bakıyordu. Her zamankinden daha solgundu. Bunu kelimelere dökemezdi ama o sarı tonun farklılığını anlayabiliyordu. Belki de bir hastalığı vardı. Temennisi bu ihtimalin olmamasından yanaydı.

Yarım saat boyunca sedyenin ayak ucundaki sandalyede sessizce bekledi ve gözlerini kaçırmadan onu izledi. Aslıhan Karakurt onun zihninde sert bir duvardan ibaretti. Aniden o duvarın yıkıldığını görmek bocalatmıştı. Bu hissi hiçbir kefeye koyamadı.

Yarım saat sonra Cerrah, "Kan sonuçları çıktı. Merak etme, ciddi bir şey yok," diyerek yanında belirdiğinde aniden ayaklanmıştı. "Geçmişte midede reflü tanısı konmuş. Görünüşe göre günlerdir düzenli beslenmemiş, neredeyse hiç yemek yememiş. Bu süreçte yağlı veya çok tuzlu bir şeyler yemiş olabilir; reflüyü tetikleyebilir. Sıvı kaybı ve tüm vitamin değerlerinde düşüklük var; demir ve hemoglobin düzeyleri düşük. Üst solunum yolu enfeksiyonu, soğuk algınlığı da eklenince tansiyon değerleri etkilenmiş. Kısa bir duraklama verdi. "Stresli bir hayat yaşıyor sanırım. Üstüne bu da eklenince bünyesine ağır gelmiş ve bayılmış olmalı."

Kafasında her ihtimal vardı ama yemek yemeyip stresten bayıldığını asla tahmin edemezdi. Zihnindeki Aslıhan Karakurt bir darbe daha aldı. Dakikalardır ayak ucunda durmasına rağmen o an Aslıhan'a ilerledi ve baş ucunda durdu.

Bakışları yüzünden gezindikten sonra serum takılı koluna değmiş, bileğindeki orta büyüklükteki yarayı görmüştü. Kabarık, kaşındığı için yaralanmış gibi duran bir alandı. Parmak ucuyla yaranın etrafına dokundu.

"Bu ne?" diyebildi sadece. "Bileğindeki bu şey ne o zaman?"

Cerrah yanında belirip gösterilen noktaya baktı. "Strese bağlı egzama yarası gibi görünüyor. Ilgın Hemşire kontrol etti. Başka bir yerinde böyle bir yara yok. Stresle tetiklenmiş. Bağışıklık düşünce de ortaya çıkmış olmalı. Fazla kaşındığı için de yaraya dönüşmüş."

Güntekin'in, Aslıhan Karakurt algısı sarsılmaya devam ediyordu. Bu kadar stres altında olan bir insan nasıl bunu zerre belli etmezdi? Ne gözünde korku görmüştü ne de endişe. Asla bir adım geri atmıyor, altta kalmıyordu. Bedeni bile tepki verirken o kendine bu denli mi kayıtsız kalmıştı?

Aklına düşen ona söylediği bir cümlelerdi.

Senin etik değerlerin var mı? Evlilik gibi bir şeyi nasıl bu kadar basite indirgeyebilirsin?

Kalp yerine taş taşıyorsun Aslı!

Senin hislerin falan var mı? Kalbin atıyor mu mesela? Duygu hissedebiliyor musun? Değer, saygı gibi kavramlar ne demek biliyor musun?

Gerçekten hislerin yok, haberin olsun.

Beni buna mecbur bıraktın!

Ve bu evlilikten muazzam bir pişmanlık duyacaksın!

Yok dediği tüm hislerin karşısındaki kadında da olduğunu o an anladı. Her şey ona nasıl ağır geliyorsa elbet Aslıhan'a da ağır gelmiş olmalıydı. Seymenler Parkı'nda, yağmur altında onu gördüğü anı anımsadı. Omuzları çökük, dudağında ıslak bir sigarayla öylece oturuyordu. Belki de Aslıhan Karakurt, buz gibi görünüşünün arkasında en az Güntekin kadar yalnız bir kadındı.

Onun bu yalnızlığı saklamak için seçtiği yol gülmekken, Aslıhan'ınki soğuk bir duvar gibi durmaktı. Oysa sert olan her şeye, daha sert darbelerle vurulurdu. Şayet Aslıhan bu denli yıkılmaz durmasaydı belki o da bu kadar sert darbeler indirmezdi.

Cerrah gerilerken onun eli usulca alnına kapanmış, yüzünü sıkıntıyla avuçlarken sessizce mırıldanmıştı. "Dilinin kemiğini siksinler Güntekin!" İlk defa üzerine fazla gittiğini hissediyordu. Her şey elbette onun için de zor olmalıydı. İkisinin de hayatı tepetaklak oluyordu.

Cerrah hızla geri döndü. "Bana mı dedin?"

Derin bir nefes verip başını salladı. "Kolu için sürebileceğimiz bir krem var mı?"

"Getiriyorum hemen."

Doktor, ilaç dolabında bir şeyler ararken Güntekin'in adımları geriledi. Ama bu defa ayak ucuna oturmayıp sandalyeyi tek eliyle kavrayarak Aslıhan'ın baş ucuna çekmişti. Yanına sessizce oturduğunda yanına gelen Cerrah'ın sürmek için kapağını açmaya çalıştığı kremi onun elinden aldı. Aslıhan'ın yüzüne bakmadan parmak ucuna aldığı kremi sessiz ve yavaş hareketlerle bileğindeki yaraya sürmeye başladı.

"Şimdi soru sorabilir miyim?" dedi Cerrah.

Kendi sorularını düşünmekle meşguldü Güntekin. "Kafa travması mı var?" dedi yeniden. "Neden uyanmıyor?"

"Şu an acil bir bulgu yok. Ancak kesin konuşabilmem için bilincinin tamamen açılmasını beklemem gerekiyor. Fazla yorgun düşmüş, endişelenme. Kendine gelecek. Uyandıktan sonra nörolojik muayenesini tekrar yapacağım. Bu gece sabaha kadar gözlem altında kalacak. Eğer şüpheli bir durum görürsem sevkini yapar, tomografi isteriz. Şimdi sorabilir miyim?"

"Sor Cerrah."

"Karın mı?"

"Henüz değil."

"Ama?"

"Ama olacak," derken ilk defa tereddüt etmedi.

Onu Derviş Yarbay'ın önünde korkusuzca korumuş, içine düştüğü durumdan kurtarmıştı. Hem de hiç tanımadığı, sürekli kavga ettiği hâlde. Kimsesizliğe uzanan yardım eli olmazdı. Şayet olursa bunun kıymetini en çok kimsesiz kalanlar bilirdi.

O zaman Güntekin'in de ona istediğini vermesi artık boynunun borcuydu. Bu yalandan artık çekinmeyecek, ne gerekirse yapacaktı. Aslıhan üzerine düşeni yaptıysa sıra ondaydı.

"Yani?" dedi Cerrah bu defa.

"Sevgilim," diyerek yalanı sürdürdü. Parmakları kremi yaraya sürmeye devam etti. "Evlilik teklif ettim ve evleneceğiz. Bu kadar işte."

"Senin bir ilişkin mi vardı?"

"Evet."

"Neden sakladın?"

"Ben saklamadım. Siz sormadınız." Anlayana derin bir cevaptı. Ama kimse anlamadı.

"Sen ve evlenmek ha?" Herkesin verdiği tepkiyi vermiş, şaşkınlıkla gülmüştü Cerrah.

Sessiz kaldı. Herkes şaşırmakta haklıydı ve bu konuda söyleyeceği hiçbir yalan yoktu. Evlenmemek için yemini vardı. Bu, dünyada iz bırakmak demekti ve bunu göze alamazdı. Ama şayet bu bir yalansa o zaman hâlâ yeminini bozmamış saydı kendini. *İş gibi düşün* demişti Aslıhan duygudan yoksun bir sesle. Düşünemiyordu çünkü ailesinden böyle görmemişti. Evlilik onun bu hayatta en ciddiye aldığı şeylerden biriydi ama ilk defa bunu yapacak, bu işe onun kadar soğukkanlılıkla bakacaktı.

Parmakları Aslıhan'ın bileğindeki yaraya krem sürerken nabzının üzerinde durdu. Güntekin Agâh'ın en amansız yanı merhametti. Gözleri Aslıhan'a dakikalar sonra o an değdi. Esmer teni, gerçek olamayacak uzunluktaki kıvrık kirpiklerinin dipleri bile soluktu sanki. Merhameti sızladı ve onun yükünü biraz hafifletmesi gerektiğini hissetti.

Kremin kapağını kapatıp yanındaki komodinin üzerine bıraktı. "Ne zaman uyanır?"

"Bekleyeceğiz."

"Senin mesain bitiyor. Çık istersen. Uyandığında ben nöbetçi hemşireye haber veririm."

Onaylayarak geriledi Cerrah. Güntekin Agâh orada, küçük bir revir odasında, herkese *karım* diye tanıttığı ama asla tanımadığı kadının yanında

öylece kaldı. Bakışları yeniden solgun çehreye ve uzun, siyah kirpiklere takıldı ve düşündü.

Aslıhan Karakurt, Karakurtçuk, Azrail'in yamağı, dili keskin, buzdan duvar, duygusuz, kibirli?

Karalamalı mıydı hepsinin üzerini?

Yalnız.

Yalnızlığı tanırdı. Belki de dik durmaya çalışan, kalabalıklar içinde yalnızlaşmış biriydi. Ama bunca zaman inatla Güntekin'in en inat ve deli yanına oynamıştı. Sıkıntılı bir nefes verdi ve dakikalarca o sandalyede oturup bekledi.

Aslıhan'ın alnı terlemeye başladığında elini hızla alnına atmış, ateşinin olduğunu fark etmişti. "Hemşir-" diyerek gerileyecek olduğunda parmaklarını aniden kavrayan elle duraksadı. Aslıhan'ın parmakları güçsüz bir şekilde yüzük parmağını kavramıştı. Dudaklarından çıkan ince sesi ilk anlayamadı ama Aslıhan tekrar ettikçe söylediği kelime netleşti.

"Baba..." diyordu sessizce. Şakağına doğru süzülen minik gözyaşını da o an ilk defa gördü Güntekin. "Baba..."

Tek bildiği babasının şehit olduğuydu. O da mı kâbuslar görüyordu? O kâbuslardan korkuyla sayıklayarak uyanmayı sadece Güntekin bilirdi.

Aslıhan'ın parmakları elinden usulca kayıp sedyenin üzerine düşerken birkaç saniye boyunca kıpırdamadı ve üzerine çöreklenen ağırlığın geçmesini bekledi. Parmak ucu Aslıhan'ın şakağına süzülen tek bir damla yaşı tüy kadar hafif bir dokunuşla silerken parmak ucunda kalan ıslaklığa da aynı boş şaşkınlığıyla baktı. Başı histerik bir şekilde sola büküldü.

O soğuk bakışlar ağlamak ne demek biliyor muydu? O zaman neden âh etmiyor, zerre boyun eğmiyor, geri adım atmıyordu?

Zihninde bir duvar daha yerle bir oldu.

Fıtrat dedi derinlerden gelen bir ses. *Fıtrat herkeste başkadır Güntekin. Sen de gülüyorsun. İçin öyle mi? O ise gülmüyor, belki de içine ağlıyor.*

Parmağının ucundaki ıslaklığı hızla üzerine sildi. Derin bir nefes vererek geriledi, hemşireye onun ateşinin olduğunu söyledi. Ateşi kontrol altına alınırken usulca baş ucundaki sandalyeyi yine sedyenin ayak ucuna çekti.

Dakikalarca o sandalyede oturacak ve Aslıhan'ın uyanmasını bekleyecekti ama o sandalyeyi bir daha asla o kadar yakına çekmeyecek, hep bu noktada kalacaktı.

******

Bu bir kâbus.

Hayır.

Bu gerçek anılarla dolu, yaşamdan alınan bir kâbus.

Rüzgârın saçlarımı dalgalandırdığının farkındaydım, hisler ise yoktu. Ellerim daha küçük, ayaklarım ufak, saçlarım belki de son kez bu kadar uzun bir şekilde belime kadar dökülüyordu. Çünkü yaşım on dört, günlerden ise babamın ölümüydü.

Bakışlarım önümdeki büyük bina ve arkamda kalan kardeşlerim arasında gidip geldi. Kâbus bile değildi bu. Yaşanmış bir andı. Babamın şehit haberini aldıktan sonra apar topar Hakkari'den Adana'ya geldiğimiz günün sabahıydı. Şehidin naaşının memleketine gönderildiği söylenmişti.

Memleketimiz Adana, şafak gün sarısı, acı ise kömür karasıydı.

Adana'da doğmuş ve belli bir yaşa kadar orada büyümüş Aslıhan için bu topraklar yabancı değildi. Babasının tayini önce Elazığ, daha sonra Hakkari'ye çıktığında her şeyi izleyen ve bilen de oydu ama Hakkari'yi severdi, sevmişti. Hatta en çok orayı sevmişti.

Şayet babasının kanı o topraklara akmasaydı.

Bakışlarım arkamda, minik bir kaldırımın üzerinde oturan kardeşlerime değdi. Murathan küçük, Gülhan ise kırılgandı. Hakkari'den acıyla yola çıkmış, yanımıza hiçbir şey almamıştık. İkisi de yan yana oturmuş ağlıyorlardı. Gülhan bunu hıçkırarak yaparken Murathan küçük yaşına rağmen gözyaşlarını saklamaya çalışıyor, içini çekerek sessizce ağlıyordu.

Ne olduğunu anladıkları için mi ağlıyorlardı yoksa babamıza mı, bilmiyordum. Ama bundan sonra ne olacağını biliyordum.

Karşımdaki binadan içeri girmemeliydim. Annem kardeşlerime sahip olmamı söyleyerek metanetli bir şekilde içeri girmişti. Peşinden gitmemeliydim. Ama bunu yapacak ve bir ömür pişman olacaktım.

On dört yaşında, ergenliğe yeni adım atmış Aslıhan'ın adımları büyük binaya yöneldi. İçeri girdi ve birkaç dakika önce içeri giren annesini yanında iki askerle koridorun ucundan dönerken gördü.

Hızla peşlerine takıldı. Annemin üzerinde sadece siyah bir hırka, pantolon vardı ve dimdik duruyordu. Hakkari'den buraya gelene kadar ağlamış ama asla yıkılmamıştı. Gözyaşları sessizdi. Bize sarılmış, gelene kadar elini üzerimizden çekmemişti.

Askerler bir kapıyı açtı ve içeri girdi. Onları duvarın köşesinden sessizce izledim. Ve annem odaya girdikten saniyeler sonra yıllarca kulaklarımdan silinmeyecek o çığlığı duydum.

"YUSUF!" diye bağırmıştı var gücüyle. "YUSUF!"

Bu öyle bir çığlıktı ki, bir ömür bir daha hiç kimsede eşini ve benzerini duymayacaktım. Acı doluydu. Bir ses yüreği ne denli yakarsa öyle yakıyor, mızrak gibi saplanıyordu. Koridorda yankılanan bu sesin benim de göğsüme yankılanması kaçınılmazdı.

O an Aslıhan'ı yine durdurmak istedim ama olmadı. Ölümü biliyor sadece son bir defa babasını görmek istiyordu. Adımları o sesi takip etmiş, morg denen bir kapının önünde durmuştu. Beyaz zemine yazılı bu kırmızı yazının ne demek olduğunu biliyordu. Okulda öğrenmişti ve hiç öğrenmemiş olmayı dilediği bir gündeydi.

Morg diyorlardı ölü bedenlerin saklandığı soğuk odalara. Mezar, o bedenleri gömdükleri yer; yas ise tüm bunlardan geriye kalandı.

Oysa sıcaktı onun babasının elleri.

Zihnimde bir kere daha onu tutmak, bu görüntüden uzaklaştırmak istedim ve yine yapamadım. Anı benim gücümden daha güçlü ve şiddetliydi. Her şeyi uzaktan izliyor ve müdahale edememenin ızdırabıyla yanıyordum. Aslıhan köşeye saklanmış, kapının kenarından sessizce içeri bakmıştı. Babasını son bir kez görmekti tek isteği ama gördüğü tek şey annesinin beyaz bir kumaşa sarılı bedene sarılması, çığlık atıp bağırarak ağlaması oldu.

"Kalk!" diyordu annesi var gücüyle ağlarken. Beyaz örtüye sarılı bedeni omuzlarından kavrayıp kaldırmayı denedi. "Kalk! Yusuf, kalk! Yalvarırım kalk. Beni bırakamazsın. Ne yapayım şimdi sensiz, ne olur kalk. Evsiz kalırım sen olmazsan, nereye gitsin Nesli sen yoksan, yalvarırım kalk!"

Sessizce izledim. Genzim yandı, yanağıma doğru sessiz bir yaş süzüldü ama izlemeye devam ettim. Kimse orada olduğumu görmedi, bilmedi.

Beyaz örtünün bir kısmını açmaya meyletmişti annem. Askerlerden biri hızla müdahale etti. "Bakmayın," demişti üzgün bir sesle. "Pek iyi bir durumda değil. Karakol yanmış, bedenler de..."

Annem umursamamış, şiddetle ağlamaya devam ederken başını iki yana sallayarak beyaz örtüyü açmıştı. O örtü altında, babamın daima gülen çehresinde ne gördü bilmiyordum ama o bunu gördüğü anda titremeye başlamış, elleri babamın yüzüne uzanamamıştı. Dudaklarından amansız bir

çığlık daha döküldü ve hıçkırıklarına karıştı. Öyle büyük bir şiddetle ağlıyordu ki ben ömrümde onu bir daha hiç böyle görmeyecektim.

"Çok canı acımış," diyordu hıçkırarak ağlarken. "Çok canı acımış, çok canı acımış! Bir şey yapın, çok canı acımıştır..."

Bayılacak gibi olduğunda kollarından tutan iki askerden birinin de ağlamamak için dişlerini dudağına geçirdiğini, farklı bir yöne baktığını gördüm. Ne olmuştu benim babamın yüzüne? Yanarak mı silinmişti çehresi bu dünyadan?

"Bırak," dedi annem daha güçlü bir şekilde. Dikleşti ve babamın üzerine eğildi. Ya alnını öptü ya da hep sevdiği yanaklarını. Bilmiyorum. Sadece beyaz örtünün üzerine eğildiğini ve ona derin bir öpücük bıraktığını gördüm. Şayet yüzü yandıysa da umursamamıştı. Öptü, sevdi, ağladı, bir daha öptü *yanmış*dedikleri yüzünden, bir daha.

Ve aynı saniyelerde beyaz örtünün kenarından babamın yana düşen elini gördüm. Daima sıcak hatırladığım o elde baş, orta ve işaret parmağı yoktu, kopmuştu. Yaralara bulanmıştı ellerinin üzeri. Gözüken sadece serçe parmağıyla yüzük parmağı ve o parmakta anneme, evliliğine dair sakladığı yüzüktü.

Parlak bir altın sarısı...

Ben senden ölsem de vazgeçmem Nesli, derdi anneme. Vazgeçmemiş gibiydi.

Komşuların, "*Tüm karakol yanmış, vah vah! Hepsi yanmış,"* sözlerinin birer abartı olduğunu düşünmüştüm. Gerçek, tüm abartılardan ağır ve kaldırılması zor bir yüktü. Ve bu minik Aslıhan için de ağırdı. Gördüğüm şeyle çığlık atmamak için elim dudaklarıma kapanmış, genzimdeki yumru korkuyla canıma okumuştu.

"Kalk gidelim," diye örtünün içini sevmeye ve ağlamaya devam ediyordu annem. Yılgın bir çaresizlik, umutsuzluk dolu bir ümit içindeydi sanki. "Kalk gidelim Yusuf. Çocuklar çok korktu. Ne olur, kalk gidelim. Yüzünü yıkarız, hepsi geçer. Merhemler yaparım tüm yaralarına. Sararım, ilaçlar sürerim. İyileştiririm ben seni. Kalk gidelim Yusuf, ne olur... Ali'ye götüreyim mi seni? İzmir'e gitmiş o da. Kalk beraber gidelim Ali'ye, seversin sen onu."

Oysa Ali Alptekin de babamla birlikte, aynı karakolda şehit düşmüştü. Babamın en yakın dostu, benim amca bildiğim adamdı. Babamın naaşı Adana'ya gönderilirken o da İzmir'e gitmişti ve birlikte büyüdüğümüz iki aile öylece ayrılmıştı.

Babam kalkmadı. Ben ise gördüğüm o kesik parmaklı elden bakışlarımı asla kaçırmadım ve kendi babamdan korktum. Bu ölümden daha acı verici bir andı. Oysa o ellerle benimle oyunlar oynar, saçlarımı tarar, elimden tutar ve severdi. Severdim ben ellerini. Ne olmuştu babamın ellerine?

Dudaklarımdan kaçmaya hazırlanan bir hıçkırığı daha elimi dudaklarıma kapatarak yutarken hızla geriledim. Annemin çığlıklarını, feryatlarını ve gözyaşlarını duydum ama arkamı dönüp yine bakamadım. Var gücümle koştum ve köşeyi döndüğüm anda yere çöktüm. Sırtımı duvara verdim, ellerimle yüzümü saklayıp hıçkırarak ağlamaya başladım. Oysa buraya gelene kadar tüm yaşları tutmuş, annem kadar güçlü durmaya çalışmıştım.

Annem yıkıldığına göre ben de yıkılabilirdim.

Acı ağladıkça geçer sandım, olmadı. Babamın o eli gözümün önünden gitmedi, unutmak istedim, başaramadım. Bir fırsatım olsaydı ona sıkıca sarılmak isterdim. Şiddetle, hıçkırarak, büyük bir sarsıntıyla ağlamaya devam ettim. Öyle ki kusmak üzereydim. Acı, korku ve kayıp birbirine karıştı.

İçimi çekerek ağlarken beni durduran şey koridorun ucunda gördüğüm kardeşlerimdi. Gülhan, Murathan'ın elinden tutmuş, omuzları çökük bir şekilde buraya geliyorlardı.

Anne olmak neydi bilmezdim ama abla olmak zordu. Hele de bunu birdenbire sırtlanmak daha da zordu. Yanaklarımdaki yaşları şiddetle silip hızla yerden ayaklanmamın nedeni onlardı. Düşecek gibi olduğumda duvara tutundum. Babam yoktu. Boğazımdaki yumruyu yutmuş, titreyen dudaklarımı ısırarak durdurmaya çalışmıştım. Yüzümü kaplayan yaşları şiddetle sildim. Oysa avazım çıktığı kadar ağlamak isterdim.

Hiçbir şey belli etmeden onlara koşmuş, ellerini ayırıp ikisinin elini de sıkıca kavrayarak geri döndürmüştüm. Onlar bunu görmemeli, babamı hep anılarındaki son güzel anlarıyla hatırlamalıydılar. Bunca zaman iyi bir abla olduğum söylenemezdi. Sıklıkla kavga ederdik. Dilim sivri, fıtratım onlara da tersti ama babamın ve annemin göğsümüze bıraktığı derin bir sevgi vardı. Kızsam da kıyamazdım. Düştüklerinde benim canım yanar, hastalandıklarında deli gibi korkardım.

Aslıhan derdi babam, *ilk göz ağrım... Bana baba olmayı, bu sevgiyi sen öğrettin. Ve sana bir sır vereyim mi? Senin kalbin herkesten daha derin. Sevgin de. Ve değerli şeyler korunur. Sana asi derlerse onlara de ki; çünkü göğüs kafesimde korumam gereken kıymetli bir hazinem var. Bu yüzden Allah beni asi bir kız olarak yarattı. Tamam mı?*

"Geri dönelim. Buraya girmemiz yasak." Sesim çatallı ama güçlüydü. Onları yeniden çıkışa yönlendirdim ve ellerini sıkıca kavradım, bırakmadım.

"Annem orada ama," dedi Murathan. "Bize ihtiyacı olabilir."

"Yok," demiştim hızla. "Ben baktım, bize ihtiyacı yok. *Kardeşlerinin yanına git, beni dışarıda bekleyin* dedi. Sözünü tutmamız lazım, onu üzmeyelim. Tamam mı? Haydi dışarı çıkalım."

İlk büyük yalanımdı.

"Babam orada mı?" diyen Gülhan sessizce ağlıyordu.

Hayır diyemedim. Genzim yanıyordu. Dişlerimi sıkarak başımı iki yana sallamış, gözyaşlarının yaktığı bir sesle onaylamayan bir mırıltı çıkarmaya çalışmıştım. "Orada değil. Çıkalım hemen buradan."

İkinci büyük yalanımdı.

"Ama buradaymış." Cılızdı Murathan'ın sesi. "Biz görmeyecek miyiz?"

Genzimdeki gözyaşları şiddetleniyordu, zorlukla yuttum. "Çocuklara yasakmış. Hem dedim ya, burada değil. Başka bir yerdeymiş."

Üçüncü ve en yakıcı olan yalanımdı.

"O neredeyse biz de oraya gidelim o zaman..." diye mırıldandı Gülhan. "Babam nereden abla?"

Bunun zihnimde bir karşılığı yoktu. Yanağıma benden bağımsızca süzülen yaşlar varken onları binadan ellerini bir saniye olsun bırakmadan çıkardım. Ağladığımı görmediler.

Binadan dışarı çıktığımız anda bakışlarım arkama, uzun koridorda döndü. Babamı arkamda bıraktığım ilk ve son andı.

Evlatların, babalarını gömdüğü yaşların; babalarının yaşından daha büyük yaşlar olduğu söylenirdi. Çünkü zamanın ilk değirmeninde baba büyüktü, evlat küçük. Zaman değirmeni işledikçe baba yaşlanır, küçülür ve evlat büyürdü. İşte o an evladın babasını omuzlarında taşıyacağı andı.

Ama biz daha çok küçüktük. Babam ise hâlâ büyük. Nasıl taşıyacaktık ki omuzumuzda? Yanağıma ağır bir yaş daha süzülürken babamın sesi garip bir hisle kulaklarımda, zihnimde ve kalbimde yankılandı.

Neredesin baba?

Hatıranda, dedi derinden gelen sesi. *Artık tüm hatıralarında. Beni orada yaşat Aslıhan kız, Asi kız, Aslı kız, babasının yürek şenliği...*

"Babam nerede abla?" diyen bu defa Murathan'dı.

"Hatıramızda..." dedim kardeşlerimin ellerini bırakıp kollarımın altına alarak sıkıca sarılırken. "Artık hatıramızda."

Abla olmanın en zor olduğu gündü. Murathan ve Gülhan göğsüme yaslanıp sessizce, iç çekerek ağladıklarında onlara sıkıca sarılmak ve saçlarını öpmekten başka bir şey yapamadım. Tüm gözyaşlarını yuttum. Dışıma ağlamak isterdim ama hepsi içime aktı. O an ağlasaydım şayet bir ömür bu yası tutmam gerekmeyecekti. İçe akıtılan her gözyaşı sonsuza kadar sürecek bir yasa dönüşüyordu çünkü.

Benim yasım da sonsuza kadar sürecek ama bunu kimse bilmeyecekti.

"Şimdi annem gelene kadar ağlayıp o geldiğinde güçlü duracağız, tamam mı?" dedim güçlü bir sesle.

İkisinin de yanaklarına değen yaşları avuç içimle sildim. Ama benim yaşlarımı kimse silmedi, öylece kaldılar ve orada *-yanaklarımda, göz pınarlarımda-* kurudular.

İkisi de titreyen dudaklarıyla başını salladı ve yeniden bana sarıldı. Annem yokken tek dayanakları bendim, yıkılamazdım. Babalar gidiyorsa anneler de gidebilirdi. Hayata dair güvenimin yerle bir olmuştu ama onlar için güçlü kalmalıydım. Ellerinden tutup kaldırıma ilerlettim ve ortalarına oturup onları yanıma aldım. Ellerini sıkıca kavrayıp kucağıma çektim. Parmaklarını sevdim. *Nedenini bilemezlerdi*.

"Babamın bize söylediği türküleri hatırlıyor musunuz?" dedim.

İkisi de içli içli ağlarken burunlarını çekip başlarını salladılar.

"Ben başlıyorum o zaman söylemeye. Sırayla söyleyeceğiz, tamam mı?"

Yine ağlarken başlarını salladılar.

Babamın cansız bedenini saklayan binaya ağlayarak bakan üç küçük çocuktuk ve ondan kalan son anılara tutunduk.

"Kirpiğin kaşına değdiği zaman..." dedim titreyen sesimle. "Bekletme Aslıhan kız, Asi kız, Aslı kız, vur beni beni..." Zorla tutkundum. "Sıra sende Gülhan."

Hıçkırığını yutmayı denedi. En duygusalımız daima oydu. Güç vermek adına elini daha sıkı kavradım. "Gül açılsın dudağında gülüver," dedi zorla. "Gül açılsın dudağında gülüver... Bana ne olur açılan her gülü ver, Gülhan kız, gülüver babana gülüver..." Hıçkırığı boğazına takılıp kaldı. Artık gülmüyordu.

"Sıra sende Murathan." Daha güçlüydü sesim. En küçüğümüzdü ve eminim en çok o korkmuştu. Elinin üzerini öpüp güç vermeye çalıştım.

Başı yerde, elimi sıkıca tutmuştu ve yaşları burun ucundan kucağına düşüyordu. "Pınar başından bulanır canım oy," dedi ağır ağır. "İner ovayı dolanır canım oy, sende çok hâller bulunur canım oy, dağlar duman olur,

çayır çimen olur, sen yârini görmezsen, hâlin yaman olur, beter olur Murathan, evlat..."

Üçümüzün de başı öne düşerken onlar hıçkırarak ağlıyor, benim yaşlarım ise yine sessizce içime akıyordu. Ellerini asla bırakmadım. İkisi karşılarındaki binaya bir anlam yüklemediği için bakmıyordu ama ben baktım ve babama sessizce veda ettim.

Dakikalar sonra içeriden çıkan annem o gördüğüm yıkılmış kadın değildi. Her zamanki gibi dik ve güçlüydü. Yüzü, gözleri şiş; bakışları yorgun, kederli... Avucunda babama ait evlilik yüzüğü vardı.

Ona koşup sarıldığımızda bize sarılmış, üçümüzün de başının üzerine derin bir öpücük bırakıp saçlarımızı okşamıştı. O an yemin etmiştim onu üzen her şeye düşman olmaya, canını yakanların canını yakmaya. Çünkü yıkılmış ama bizim yüzümüzden dakikalar önce yaptığı gibi ağlayamamıştı bile. Biz annemize yerle bir olma şansı vermemiştik.

Yıkılmak isteğiyle yanarken yapamadığımda anlamıştım ne denli zor olduğunu. Oysa insan bazen yerle bir olmak istiyordu.

El ele o binadan uzaklaştık. Onlar giderken bu kâbusta geride kalan bendim. Büyük Aslıhan... Onları geriden, tam o binanın önünden izledim. Büyük bedenim kardeşlerimle ağladığımız kaldırıma oturdu ve sessizce binaya baktı. Unutmak bir lütufsa unutamamak lanetten beterdi. Unutmak istemek çaresizlik, unutmamak için direnmek ise acı bir kendinden vazgeçiş...

Kendimden vazgeçtim ve ona dair hiçbir anıyı unutmamayı seçtim. Belki de annem yıllarca bu yüzden baş ucunda babamın sadece yüzünün olduğu fotoğrafı saklamıştı. Onu son gördüğü gibi değil hep gülen çehresiyle hatırlamak için.

Gözlerimi kapatıp babamı bu binada gördüğüm o elle değil, zihnimdeki tüm güzel anılarıyla hatırladım. Aklıma ilk gelen bana doğru uçan bir kâğıttan uçaktı. Zihnim karanlıkta yuvarlandı, uçak kayboldu, zaman aktı, değirmenler döndü, insanı öğüttü ve bir toza çevirdi.

Gözlerimi aralamaya çalıştığımda bu defa zorlanmış, rüya değil gerçeklik duvarına toslamıştım. Göz bebeklerimin içi kum varmış gibi yanıyordu. Zorla aralamayı başardığımda karşılaştığım ilk şey beyaz bir tavanken başıma dolan keskin bir ağrı vardı. Nerede olduğumu kavrayamadan tanıdık bir ses duydum.

"Kendine geldi," diyordu Güntekin. "Hemşire, kendine geldi."

Başıma dolan ağrıyla yüzüm ekşidi. Kolumu kaldırıp elimi alnıma atmak istediğimde koluma takılan serum kablosuyla karşılaştım. Saniyeler içinde ise baş ucumda beliren kumral, genç bir hemşire vardı.

Ne oluyordu?

Zihnimde en son kalan anıda yarbayın odasında, Ferda denen kadınla beraberdim. Sonra ne olmuştu? Hemşire göz bebeklerime ışık tuttuğunda irkildim. "Adınız nedir?" dedi.

Sorgulamadan, huysuzca yüz ekşiterek cevap verdim. "Aslıhan Karakurt. Ne oluyor, neredeyim ben?"

"Yüz ifadesi normale döndü. Gayet kendinde gibi," diyen Güntekin aniden hemşirenin yanında belirmişti.

Hâlâ havacı tulumu içindeydi. O zaman neredeydik ve ne kadar zaman geçmişti? Bakışları cama takıldığında havanın fazlasıyla kararmış olduğunu gördüm. Oysa ben onun yanına geldiğimde gün aydınlıktı.

"Bu gece gözetim altında kalacak," diyerek geriledi hemşire. "Herhangi bir kafa travması görünmüyor ama her ihtimale karşı uyursa iki saate bir uyandırmamız lazım. Ben uyandığını Hakan Hoca'ya söyleyip hemen geliyorum."

Hemşire gerilerken bakışlarım Güntekin'e takıldı.

"Dışarıda konuşsan olur mu Ilgın?" demişti hemşireye.

Bu kibarca *bizi yalnız bırak* demek oluyordu. Kız onaylayarak geriledi ve odadan çıktı. Nerede olduğuma dair hâlâ bir fikrim yoktu.

Kolları göğsünde bağlı, oldukça ifadesiz bir hâlde beni izliyordu. Buraya onu içine düştüğü durumdan kurtarmaya gelmişken durumu daha da kötü etme ihtimalim yüzde kaçtı? Çünkü sanırım ben tam yalanın orta yerinde bayılmıştım.

Aferin Aslıhan...

Yaklaşık on saniye boyunca anlamsızca bakıştık. İfadesizliği sürüyordu ve bu daha da başımı ağrıtıyordu. Şayet ben onun işini batırdıysam o da beni mahvederdi ve bunun gerginliğini yaşamadan duramıyordum.

"Neredeyiz?"

"Revir."

"Hâlâ hava üssünde miyiz yani?"

"Evet."

Bir soru daha soracaktım ama ifadesiz bakışı yardımcı olmuyordu. Dalga geçmesini tercih ediyordum. En azından şu an utancım azalırdı.

"Ne var?" dedim en sonunda. "Ne oldu, adamakıllı anlatacak mısın?"

Ayak ucuma ilerledi. Sandalyeyi kavrayıp yanıma, üç adım uzağıma bıraktı ve yavaş yavaş oturdu. "Bayıldın."

"Farkındayım." Elim alnıma gitti. Düşündüm ama en son anıyı bulamadım. Yeniden ona döndüğümde soğuk durmaya çalışıyordum. "Bir şeyleri batırmadım değil mi? Yarbay şüphelendi mi?"

Bakışına ifadesiz diyemezdim. Sadece, garipti işte.

"Ne?" dedim en sonunda gerginlikle. "Ne diye öyle bakıyorsun? Her şeyi batırdıysam söyle."

Beklediğimden çok daha farklı bir soru yöneltti. "En son ne zaman yemek yedin sen?"

"O ne demek?"

"Gerçekten tüm içtenliğimle soruyorum," dedi aynı ciddiyeti içinde. "En son ne zaman yemek yedin? Niyetin bana çılgın bir evlilik teklifi sunduktan sonra ölüm orucuna girip beni dul falan bırakmak mı?"

Yüzüm ekşidi. "Hiçbir şey anlamıyorum."

"Açlıktan tansiyonun düştü ve bayıldın Aslı. Bunun yaşanması için kaç gündür yemek yemiyorsun, çok merak ediyorum. Tüm revir olarak tartıştık ama bir sonuca varamadık."

Elim alnımda kaldı. Zihnim son yaşananları taradığında ona hak verdim. Buraya gelirken de o kadar iyi olduğum söylenemezdi ve evet, günlerdir adamakıllı bir şey yememiştim. Hayatım yeterince stresliydi, içim kendimi bile kabul etmezken bir şeyler yemek zordu. Üstüne bir de boğazım yanıyordu.

Gözlerimi kapatıp yutkundum. Ense kökümde ağır bir ağrı vardı. "Yarbay bir şeyden şüphelendi mi? Her şeyi mahvetmediğimi söyle."

Daha önce böyle bakmıyordu ve şu an bu bakışla ne yapacağıma dair bir fikrim yoktu. Dalga geçer hâllerini görmüştüm, öfkeli ve deli hâllerini de. Ama şu an dümdüz, anlamlandıramadığım bir şekilde bakıyordu.

"Etmedin," dedi ve ayağa kalktı. "Aksine, daha inandırıcı oldu. Merak etme. Artık herkes evleneceğimi biliyor."

"Ferda?"

"Boş ver," dedi sadece. "Sonra konuşuruz. Burası bu konular için doğru yer değil." Arkasını dönüp kapıya ilerledi. "Beş dakikaya geliyorum."

Haklı olduğu için sessiz kaldım. Saçma bir döngüdeydik ve mükemmeliyetçi beynim her ihtimali düşünmeden duramıyordu. Ama o tam da söylediği gibi plansız, programsız gelişine yaşıyor gibiydi. Yarbayın

odasına girdiğimizde süre boyunca gergin olduğunu hatırlıyordum. Oysa şu an rahat ve kendi gibiydi.

Elimle alnımı ovuştururken bakışlarım bileğime takıldı. Yaraya krem sürülmüştü sanki. Doktor ya da hemşire fark etmiş olmalıydı. Telefonumun çaldığını, bunun çok yakınımdan geldiğini fark ettiğimde bakışlarım baş ucumdaki komodine döndü. Telefonumun yanında bir krem vardı. Sadece telefonuma uzandım ve zorla aldım. Ekrana bakarken görüntü bile bulanıktı.

Zihnimi sarsan baygınlıktan çok gördüğüm rüyaydı. Uzun zamandır düşünmediğim ve düşünmekten kaçtığım bir anıyla beklenmedik bir zamanda yüzleşmek sarsıcı olmuştu. Arayan ise annemdi. Saat akşamın dokuzuydu. Ben ne zamandır buradaydım?

Aramayı cevaplarken sesimi düzelmeye çalıştım. *Sinirim geçene kadar beni arama* demişti. Aramamıştım. O aradığına göre siniri geçmişti. "Efendim anne?"

"Nasılsın?" Oldukça tripli ve tersti. "Niye aramıyorsun?"

"*Arama* dedin ya."

"*Sinirim geçene kadar arama* dedim."

"Geçti mi?"

"Geçmedi!"

Yüzüm ekşirken elim alnımdaydı. "O zaman niye aradın anne?"

Küçük bir an duraksadı. "Hasta mısın sen? Sesin neden öyle geliyor?"

Elimi alnımda çekip toparlanmayı denedim. Hiçbir zaman sorunlarımı onlara yansıtmamıştım. Defalarca hastanelik olmuşluğum vardı, bilmezlerdi. Evde bayıldığımı, kendi kendime ayılıp hastaneye yine kendi çabalarımla gitmek zorunda kaldığımı da bilmezlerdi. Söylesem elbet atlar yanıma gelirlerdi ama yalnızlığıma alışmıştım. Söyleyemiyordum işte.

"İyi," dedim. "Uyuyordum. O yüzden sesim kısık."

Kısa bir an sessiz kaldıktan sonra, "Murathan'a haber verdik," dedi. "Ne olduğunu bilmiyor ama bu hafta sonu Adana'ya gelecekler. Bir zahmet siz de gelirsiniz artık."

"Tamam," dedim. "Konuşacağım Güntekin'le. Hallederiz."

"Evlilik teklif etti mi bu sana?" dedi ters ters.

"Etti, tabii."

"Ne zaman?"

"Yeni?"

"Sen de hemen kabul ettin, öyle mi?"

"Etmese miydim anne?"

"Sus! *Etme* mi dedik sanki? O kadar ketumsun ki seni doğuran ben bile bazen şok oluyorum Aslıhan. Sen yıllardır sevgilin olduğunu benden, bizden nasıl saklarsın? Fikret Ali denen adam olmasa kim bilir söylemeyecektin bile."

"Söyleyecektim anne. Dediğim gibi, doğru zamanı bekliyorduk."

"Gelince alacağım ben senin hesabını. Şimdi kapat şu telefonu. Yarın sen beni arayacaksın, tamam mı?"

"Tamam anne."

Telefonu yüzüme kapattığında ekrana bıkkınlıkla bakmaktan başka bir şey yapamadım. İçine düştüğüm durumda yarın bile gidip evlenebilirdim ama bunu yapmamamın tek sebebi annemdi. Yalandan bir evlilik de olsa onun için kızı evlenecekti ve buna onun rızası olmadan, kalbini kırarak başlayamazdım. Çünkü ben gibiydi. Siniri geçerdi ama kırgınlığı geçmezdi. Ve onu hayatta tutan evlatlarından biri onu kırarsa daha çok üzülecekti. Ona asla kıyamıyordum.

Böyle de üzülecek diyen iç sesimi dizginlemeye çalıştım. Odanın kapısı yeniden açıldığında Güntekin elinde demir bir tepsiyle içeri girmişti. Onu yeşil tulumu içinde görmek başımı daha da ağrıtıyordu çünkü yakışıyordu. Bu yüzden tavana bakmayı seçtim. Saçma düşüncelere hâkim olamıyordum.

İlerleyip tepsiyi yatağın ucundaki masaya bıraktı.

Yatakta doğrulmaya çalıştım. Ben yastığı sırtıma yaslayarak bunu yapmaya çalışırken sessizce yine yanımda, sol yanımda belirmiş, yatağın yan kısmında bir tuşa basarak başlığını dikleştirmişti.

"İyi mi böyle?" dedi sakince.

Başımı salladığımda durdu ve yeniden geriledi. Tepsiyi bıraktığı masayı kendi ile beraber çekti be bana yaklaştırdı. Önümde bir kâse çorba ve dumanı tüten sıcak nane limon vardı. Kokusundan anladığım kadarıyla çorba tavuk çorbasıydı.

"Önce nane limon iç," dedi. "Aniden yemek yersen miden ağrırmış. Nane limon boğazlarına da iyi gelir. Çorbayı da kantinde yaptırdım. Merak etme, temiz çalışırlar. Yavaş yavaş ye. Sonra ilaç içmen lazım."

Bakışlarım önüme bırakılan tepsi ve onun arasında gidip geliyordu. Sürekli ters düştükten sonra aniden bunu yapmasının tek nedeni bu hâlime acıyor olması olmalıydı. Ama bunu hissetmedim. Acıyor gibi değil, kendi gibiydi. Genzimi sızlatan şeyse nane limonun burnuma vuran keskin

kokusuydu. Sıradan bir nane limon olamayacak kadar tanıdık bir kokusu vardı.

"Tavuk çorbası sevmiyor musun?" dedi duraksadığımı görünce. "İstediğin başka bir yemek var mı?"

Severdim. Nane limonu daha da çok severdim çünkü babam da sever, sürekli bize de yapardı. Ama içine başka şeylerde ekler, *benim özel tarifim* derdi. Yıllar sonra burnuma vuran bu kokuda da çocukluğumun kokusu vardı sanki. Ya da ben baygınlığın ve rüyanın etkisiyle sersemlemiştim.

"Bu nane limonu sen mi yaptın?"

"Evet."

"Ne var içinde?"

"Nane ve limon."

Hayır, sadece bu olamazdı. "Başka bir şey kokuyor."

Kaşları imayla havalandı. "Bana olan güvenin gözlerimi yaşartıyor. Zehir katmadım, merak etme." Bir nefes duraksadıktan sonra, "Zencefil, karanfil ve tarçın kabuğu. Bir de birkaç ıhlamur yaprağı. Çok sık grip olurum. O yüzden odamda malzemeleri vardı." Eli bana doğru havalandı. "Şimdi içer misin?"

İçtim ama yutkunamadım. Tadı da aynıydı. Yıllarca annemin yaptıkları bile o tada benzemezken bunun benzemesi saçmaydı. Sıcaklığına aldırmadan daha büyük bir yudum almaya çalıştığımda genzimi yakmış, dilimde acı bir tat bırakmıştı. Sebebi anılardı. Öksürerek genzimde kalan o anı düğümünü yutmayı denedim.

"Yavaş, yanacaksın." diyen Güntekin bir anda çok yakınımdaydı. Komodin üzerinden su şişesini açıp bana doğru uzattığında yanı başımdaydı. Uzattığı suya ve ona öylece bakmak dışında bir şey yapamadım. Cidden bayıldım diye miydi bu ilgi? Alışkın değildim.

"Ne yapıyorsun?" dedim istemsizce.

Netti. "Karımla ilgileniyorum."

Hafifçe yüzüm ekşidi. "Şunu *yapma* demedim mi?"

"Dışarıdaysak yapmak zorundayım çünkü izleniyoruz."

Suyu yanıma bırakmış ve diğer yanıma ilerleyerek pencere önünde durmuştu. Perdenin ipini çekip yukarı kaldırdığında aniden cam ardından bize bakan sayısız kafa, göz ve beden görmeyi beklemiyordum. Bence onlar da bunu beklemiyordu. Perde açıldığı an hepsi şok içinde sağa sola kaçışmaya, yere eğilmeye veya arkasını dönüp kaçmaya başlamıştı. Saklanma çabaları takdire şayandı.

Güntekin camı açmış, saçlarının sarı olduğunu gördüğüm bir erkeği ensesinden yakalamıştı. "Ne yapıyorsunuz ballı lokmalarım?" Hitabının aksine sesi tehdit doluydu. Yakalanan sarı eleman kaçmak üzere olan siyah saçlı bir elemanı ensesinden kavrayıp durdurmuş, Güntekin'in ona yaptığı gibi gafil avlamıştı.

"Ben yakalandıysam sen de yakalanacaksın, gel buraya Yıldırım!" diye homurdandığını duydum.

Yakalanan ensesindeki elden kurtulmayı denedi ama zordu. "Lan Yelkıran!" diye yükselebildi sadece.

Sarı olan ve ilk yakalanan, "Yıldırım'ın fikriydi komutanım," dedi hızla.

"Asıl onun fikriydi!" diye yükseldiğini duydum diğerinin.

"Neden kavga ediyorsunuz? İsmail Komutan'ımın fikriydi," dedi daha genç ve tatlı bir erkek sesi. "*Kapıdan göremeyiz, bir de camdan bakalım* dedi. Öyle değil mi İsmail Komutan'ım?"

"Çenen çekilsin Bandırıbi Şinasi!" diyen başka bir erkek sesi çok derinlerden geldi.

"Amaç ne şekerler?" dedi Güntekin ters ters.

Burada daha otoriter olduğunu ve gerçekten yüzbaşı gibi davrandığını görmek garipti. Ondan emir alan sayısız askerin olduğunu bilmek daha da garipti. İlginç hitaplarından bahsetmeyecektim bile. *Şekerim* derken bir o kadar da otoriter görünmesi gerçekten garipti. Yani şu an her şey garipti.

Hepsi aynı anda yeniden camın önüne kümelendi. Sayı ve cinsiyet ayıramıyordum ama sanırım iki kadın vardı ve gerisi erkekti. Meraklı gözler bendeydi. Kiminin üzerinde hâkî yeşili tulum vardı, kiminde sarı ve turuncu yelek, kiminde ise tüm havacıların giydiği açık lacivert ile mavi tonlarındaki üniforma.

"Yenge ile tanışmayacak mıyız komutanım?" dedi sarı saçlı asker. Sanırım gözleri mavinin bir tonuydu. Buradan seçemiyordum. Bana bakarken dudaklarında derin bir tebessüm belirdi. "Merhaba yenge. Biz Boss yani Deli Şimşek yani müstakbel kocanızın ekibiyiz."

Güntekin derin bir nefes vermişti. "Sırası değil, uzaklaşın."

Nane limondan minik bir yudum aldım. Evet, şüpheye yer kalmayacak bir şekilde babamın yaptığı o tada benziyordu. "Gelsinler," dedim aniden. Güntekin'in bakışları bana döndüğünde ifadesizdim. "Madem senin ekibin gelsinler, tanışalım."

Güntekin önüne döndüğünde camın önünde artık kimse yoktu zira ben bunu söylediğim an hepsi hızla koşmaya başlamıştı. Muhtemelen hedefleri

burasıydı. Camı kapatıp perdeyi indirildikten sonra bakışları yeniden bana döndü.

"Pişman olacağın bir karar verdin. Haberin olsun. Dehşet baş ağrıtırlar."

Dilim kuruyan dudaklarımda gezindi. "Sorun yok. Zaten Yarbay'la görüşmeyi tam yapamadım en azından onlarla tanışayım." Ağır adımlarla baş ucuma geldiğinde bakışlarım ondaydı. Minik bir öksürükle boğazımı temizleyip çenemi dikleştirmeyi denedim. "Böyle olsun istemezdim. Yarbay ikna olmadıysa bir görüşme daha ayarlayabilirsin."

"Muhtemelen öyle olacak," dedi anında. "Ama şüphelendiği için değil. Seni eşiyle tanıştırmak istiyor. Bilincin yerinde değilken üç kere gelip kontrol etti. Normal şartlarda bunu kimse için yapmaz. Demek ki süreci sorunsuzca atlattık."

"Neden böylesin o zaman?"

"Nasılmışım?"

"Sakinsin."

"Askeriyenin ortasında yine tank tüfek kavga mı edelim Aslı? Malum, bu kavgalar pek sakin geçmiyor."

"Saçma bir ilgi içindesin."

"Aslında yatağına su döküp *altına işedin* şakası yapacaktım ama üşendim."

Kaşım havalandı. "Daha az rahatsız hissederdim, emin ol."

Ağır adımlarla yaklaştı ve o keyifli gülüşünü sundu. "Bu demek ki doğru yoldayım. Sana bu evlilikten muazzam bir pişmanlık duyacağını söylemiştim." Koridordan adım sesleri yükselirken yanı başımda durmuş ve elini usulca omuzuma atmıştı. Yüzüme doğru eğildi. "Bunu seninle savaşarak değil artık seni muazzam bir ilgiye boğarak yapmaya karar verdim, hayatım."

Son cümleyi imayla eklemiş, aynı saniyelerde kapı açılmış ve kalabalık bir ekip hızla içeri dalmıştı. Hiçbir şey söylememe fırsat kalmadan yanımda dikildi ve elini omuzumdan çekmedi. Gelen ekibe ifadesizce bakmak ve burnuma vuran nane limon kokusuyla sersemlemek dışında bir şey yapamadım. Acilen kendime gelmeli, toparlanmalıydım.

Ekibine karşı muazzam saçma bir çift pozu veriyorduk. Ben hasta yatağımda kolumda serum, önümde nane limon ve çorbayla dururken baş ucumdaki adamın benimle alaka seviyesine alışmam zaman alacaktı. Gerçi benim burada ne işim vardı ben bunu da anlamamıştım.

"Aslı," dedi Güntekin ve eli ekibe döndü. "Çalıştığım ekip, Sancar. Hani sana bahsetmiştim ya..." Bana dönen bakışları ima doluydu.

"Tabi," diyebildim sadece ve karşımdakilere odaklandım. "Çok memnun oldum."

Güntekin ise tüm kibarlığıyla, "Tanıtın lan kendinizi," demiş aniden elini omuzumdan çekmişti. Nane limon bardağını kavrayıp elime tutuşturması bu ana denk düşüyordu. İstemsizce karşı koyamadım. "Sen şunu soğumadan iç, hayatım."

İçmeyecektim ama karşı koyamadım. Ve her yudumda biraz daha kalbimi yaktığını hissettim. İki elimle bardağa sarılıp büyük bir yudum daha almamın nedeni babama duyduğum o derin özlemdi.

"Ben Sare," dedi güzel yüzlü bir kız. Gözleri yeşil, hafif çekikti ve yüzü onu güzel gösteren birkaç benle çevrelenmişti.

Sarı saçlı, mavi gözlü ve yakışıklı diyebileceğim gencin eli kalktı. "Berk Barçın Ateş. *Yelkıran* da derler."

"T.C kimlik numaranı da ver, tam olsun," diye homurdandı onun yanındaki delikanlı. Siyah saçları dalgalı bir şekilde alnına dökülürken kara kaşı ve gözünün aksine teni beyazdı. "Ben Cihangir, memnun oldum," dedi daha ağır bir şekilde.

Ortadan sarışın bir adamın eli havalandı. "İsmail."

Onun yanındaki sarışın kadın başını hafifçe eğmekle yetinmişti. "Ayşe Akça."

"Uras," dedi en sondaki kumral genç. Gözleri bulanık bir yeşil gibiydi ve en az ben kadar ifadesiz duruyordu. Öyle ki aralarında en normal yüz ifadesine sahip olan oydu. Sol köşedeki ilaç dolabını inceleyen delikanlının ensesinden tutup aniden yanına çekti. "Bu da Şinasi."

Aralarında en genç olanı Şinasi'ydi. Boynunda kulaklık asılıyken tatlılıkla gülmüştü. "Selamın aleyküm yenge." Bakışları benden kopup yeniden ilaç dolabına takıldı. O yöne ilerleyecekken ensesinden kavrayıp yanına çeken yine Uras'tı.

"Ailem," dedi Güntekin. "Bu kadarlar."

Oysa Özgür'ün ailesi için asla bunu söylememişti. O zaman gerçekten ailesi gibi hissettiği yer burasıydı. *Onlar için Özgür'ün yansımasıyım* dediği anı hatırladım. Burada kendi olduğu için ailesi olarak görüyordu belki de. Soğuk bir ifadesizlikle başımı eğdim. "Memnun oldum. Aslıhan Karakurt."

"Hani Boss' un karısıydı?" dedi Şinasi. "Soy adı başka."

Sıkıntıyla uflamıştı Güntekin. "Daha evlenmedim şekerim, sakin ol. En kısa sürede düğüne davet edileceksiniz. Korkmayın ve şimdi odayı boşaltın. Dinlenmesi lazım." İlerledi ve hepsini koyun sürüsü gibi dışarı iteledi. "Merakınız gittiyse haydi, yallah, uzayın." Onları dışarı itelerken bana dönmüştü. "Sen yemeğini ye. Ben birazdan geliyorum."

"Komutanım, güzelmiş," diyordu ite kaka dışarı çıkarılan İsmail. "Fenasınız ha!"

"Hiç evlenmezsiniz sanıyordum," diyen Berk'ti. "Sürprizle dolusun Boss."

"Yenge hamile mi?" diye aniden araya giren ise Şinasi'ydi. "O yüzden mi bayıldı komutanım?"

Hepsi aynı anda Şinasi'nin üzerine atlamış ve ağzını kapatmıştı. Muazzam bir hengâme ve mahalle kavgasını aratmayacak kaosla odadan dışarı çıkarken Güntekin'in, "Lan!" diye yükseldiğini duymuştum. "Çıkın lan dışarı. İsmail, susturun şunu. Berk, toplu taşımadasın lan. Hemen araba motor ne varsa anahtarını getir, çıkın dışarı!"

Kapı kapandığında ilk sesi yükselen Berk'ti. "Komutanım ben konuşmadım bile. Şinasi dedi. Ben neden ceza alıyorum?"

"Şimdi konuştun ve hak ettin!" diye yükseldi Güntekin. "Beni mi sorguluyorsun lan sen? Uzaklaşın, hemen!"

Seslerinin uzaklaşmasını sessizce dinledim. Evet, Güntekin Agâh kesinlikle bu hava üssüne aitti. Ve kaçınılmaz bir şekilde yüzbaşıydı.

Nane limonu içmek istemesem de genzimi yaksa da devam ettim ve aslında hiç bitmesin istedim. Bu sebeple bardağın sonunda sadece bir yudum bıraktım. O bir yudumdan gelen koku için bardağı baş ucuma bıraktım. Çorbadan sadece on kaşık yiyebilmiştim. Masayı yana iteledim ve yeniden yatağa uzandım. Yorgun ve bitkin hissediyordum.

Battaniyeyi üzerime çekerken uyumak istemedim ama gözlerim benden bağımsızca kapanmıştı. Verdikleri bir ilaçtan olsa gerek çok uykum vardı. Oysa istediğim tek şey eve gitmek ve kendi yatağımda uyumaktı. Uyku ve uyanıklık arasında bir köprüdeyken gözlerimi hafifçe araladığımda onu gördüm. Ayak ucumdaki sandalyeye oturmuş, kolları göğsünde bağlı bir şekilde camdan dışarıya, gökyüzüne bakıyordu.

Gözlerim kapandı ve zamansızlıkta yuvarlandıktan sonra yeniden aralanır gibi oldu. Sıcak el alnımdaydı sanki. "Ateşi mi var?" dediğini duydum hayal meyal. "Ayrıca neden hiç kıpırdamıyor?"

"Gayet iyi komutanım, sorun yok," dedi hemşire. "Kıpırdamadan uyuyor olabilir. Sakin olun. Nasıl uyuduğunu en iyi siz bilirsiniz. Duyduğuma göre eşinizmiş."

Güntekin bir şeyler demiş ama anlayamamıştım. Yeniden karanlığa düştüm. Elini kolumda hissettim. Hafifçe okşuyordu. "Uyan, bana adını söyle ve geri uyu. Olur mu?"

Huysuzca, "Aslı," dediğimi hatırladım. Gerisi dudaklarımın içinde kayboldu.

"Doğru," diye mırıldandığını duydum. "Aslı'sın."

Gözlerimi bile açamadan yine uyudum. Bu denli uykuya yenik düşmüşlüğüm ilkti. Aynı soruyu iki kere daha sormuş, gözlerimi açmadan zorla adımı mırıldanabilmiştim. Bazen Aslı, bazen Aslıhan. Hepsinde sabırla cevaplarımı onayladığını duymuştum.

Ne kadar geçtiğini bilmiyordum. Sadece uyumuştum işte. "Yine ateşi var," diyen sesini duydum yeniden. "Neden düşmüyor ateşi? Terliyor."

"İlaç birazdan etki eder. Bekleyelim komutanım," dedi hemşire. Alnımda sıcak bir el hissettim. Sonra ise yanağımda. Gözlerimi aralayamadım bile. Uyku şiddetle üzerime çöreklenmiş gibiydi.

Bir zamansızlıktan daha geçtikten sonra gözlerimi aralamayı en sonunda başardığımda pencerenin ardında gün en sarı tonunda doğuyordu. Kısık gözlerim anlamsızca onu aradı. Bu defa sandalyesi ayak ucumda değil, üç adım uzağımda, solumdaydı. Kolları göğsünde bağlı, başı hafifçe omuzuna düşük bir şekilde uyukluyordu.

Kendimi en ufacık seste uyanır sanıyordum ama o ben hafifçe doğrulmaya meylettiğimde yataktan çıkan minik sesle aniden gözlerini aralamış ve bana bakmıştı. Gözlerinde ise zerre uyku mahmurluğu yoktu. Muhtemelen sadece gözleri kapalıydı, uyumuyordu. Gerçekten zombi olabilirdi. Tüm gece boyunca evinden gelen adım sesleri bunu özetliyordu.

"Saat kaç?" dedim uyku sersemi doğrulmaya çalışırken.

Ağır ağır ayaklandı. "Sabahın beşi."

Başım kazan gibiydi. Uykulu, savunmasız bir sesle, "Eve gidelim Güntekin," demiş bulundum. Sersemlikten zorla sıyrılıp boğazımı temizledim. "Yani eve gitmem lazım." Doğrulup ayaklarımı yere sarkıttım. "İşi geç kalacağım."

Yanı başımdaydı. *Bu hâlde işe mi gideceksin* der sanmıştım ama hiçbir şey söylemeden bana ilerledi. Tam karşımda durduğunda elinin alnıma değmesiyle irkildim ama o normal bir anda gibiydi. Bakışlarımı istemsizce

ona kaldırdığım anda ise eli alnımdan gerilemişti. Ateşimi kontrol ediyordu, farkındaydım ve bu anlamsızca gerilmeme neden olmuştu.

"Burada bekle. Üzerimi değiştirip geliyorum," diyerek döndü.

Dağılmış bir hâlde olduğuma emindim. Elimi saçlarıma daldırıp geri savururken zihnimi toparlamayı denedim. Gece boyu sesini duymuş gibiydim ama anımsayamıyordum.

"Hiç uyumadın mı sen?" dedim.

"Gece boyu, *kocacığım sakın beni yalnız bırakma* diye sayıkladığın için hayır, uyumadım."

Bakışlarımdaki terslik yeterliydi.

Güldü, alaysı değil oldukça içten bir gülüştü. "İyi, iyi..." diyerek geriledi. "Millî yüz ifaden yerine geldiğine göre iyileştin. Kaldığımız yerden devam edebiliriz. Bekle beni burada, on dakikaya geliyorum."

Odadan çıktığında sadece boşluğa baktım. Salaklaşmış bir hâldeydim. Ayaklarım yere değdi ve zorla da olsa ayağa kalktım. Tüm eklemlerim uyuşmuştu sanki. Topuklu ayakkabılarımı ayak ucunda gördüm. Zorlanarak giyip dikleştim. Trençkotum ve çantam yan sedyenin üzerindeydi. Ağır adımlarla toparlandım. Fazla hareket ettiğimde başım daha da ağırlaşıyordu ama düne göre daha iyiydim.

Kapı açılmış ve Güntekin beklediğimden daha hızlı bir şekilde gelmişti. Siyah deri montu, pantolonu ve postalları içinde her zamanki salaş ve kendine has tarzına dönmüştü. Sivil kıyafete geçtiği an o yüzbaşı havasından sıyrılıyor gibiydi.

Üniformasının ona haddinden fazla yakıştığını yeniden itiraf etmek zorundaydım. Kesinlikle buraya aitti. Gökyüzü aşkını daha iyi anlayabiliyordum. Gerçekten kafam yerinde değildi. Yoksa sivilde de gözüme yakışıklı görünmesinin bir izahı olamazdı. Neredeydi üniforma etkisi? Ne içirmişlerdi bana?

"Yürüyebilecek misin?"

Sessizce başımı sallayarak ilerledim. "Tabii ki."

"Aynen, tabii ki yürürsün." Ağzının içinde homurdandı. "Sormam hata."

Elinde küçük bir poşet vardı. Yanından geçip ilerlediğimde gözlerine kısa bir an en dik şekilde bakmıştım. Aynı şekilde karşılık verdi. Yürümeye başladığımda yanımdaydı. Askeriyenin boş koridorunda sessizce, yan yana ilerlerken tek ses benim topuk seslerim, onun postallarının gıcırtısıydı.

Dışarı çıktığımızda Ankara'nın sabah soğuğu yüzümü jilet gibi kesmek için yeterliydi. Geniş alanda yine aynı sessizliğimizle ilerlemeye devam

ettik. Hiç konuşmaması da yaşanan her şey kadar rahatsız ediciydi. Göz ucuyla baktığımda bakışları önünde, oldukça ciddi bir şekilde ilerliyordu. Yanından geçerken ona selam veren birkaç askeri resmî bir şekilde başını eğerek selamladı.

Arabasının önünde durup sürücü kapısına ilerlerken ben hâlâ yolun ortasındaydım. "Benim arabam nerede?"

Durup sabah güneşinin etkisiyle gözlerini kısarak baktı. "Ne yapacaksın arabanı?"

"Eve gideceğim."

"Ne tesadüf ben de eve gidiyorum, hayatım."

"Etrafta biri yok. *Hayatım* saçmalığına bir son ver."

Keyifle kaşları havalandı. "Verememem hayatım. Şimdi tüm nezaketimle, bağırmadan, kavga etmeden rica ediyorum. Şu arabaya biner misin?"

Aşırı ilgisinin bu denli baş ağrıtacağını bilsem bayılmazdım. "Binemem," dedim terslikle. Adımlarım geriledi. "Arabam nerede?"

"Anladım." Nezaketle tebessüm etti. "Anlaşılan yine hayatımıza minik bir dokunuş yapmam gerekiyor. Yavaş yavaş eşimi tanıyorum ve ona neyi nasıl yaptıracağımı çözüyorum, harika!"

Kapısını açıp elindeki poşeti içeri savurdu ve yeniden dikleşti. Telefon elindeydi, bir şeylere baktı ve saniyeler içinde aramıza saçma bir şarkı kuruldu. Hakan Altun bangır bangır *Teklif ediyorum, benimle evlenir misin?* diyordu. Telefonu son ses açtı ve aynı nezih gülüşüyle bana doğru ilerledi.

"Yapma," dedim sadece. Artık onu tanıyordum ve bu başımı daha da ağrıtıyordu.

Keyifle güldü. Şarkı ondan daha keyifliydi.

Teklif ediyorum, benimle evlenir misin? Çok düşündüm, son kararım kendimden eminim!

"Ne olur yapma!" dedim ekşimiş bir yüzle gerilerken.

Üzerime doğru ilerlerken keyifli gülüşü büyüdü.

"Geri zekâlı, deli!" dedim sağa sola bakıyorken. "Ne yapıyorsun, kapat şunu?"

Aramızda iki adım kala durduğunda şarkı tam olarak evlilik teklifi kısmındaydı. "Arabaya geliyor musun yoksa şu an önünde diz çöküp bu şarkı eşliğinde tüm askeriye önünde sana evlilik mi teklif edeyim?"

Olabildiğince yüzüm ekşidi. "Salak mısın? Sen burada yüzbaşısın."

"Burada herkes ne kadar deli olduğumu bilir ve emin ol hayatım yaptığım hiçbir şeyi sorgulamazlar."

Dediği gibi önümde diz çöktüğünde panikle geriledim, niyetim hızla kaçmaktı. İki adım gerilemeyi başardım, elimi sıkıca kavradı ve izin vermedi. Birinin bu rezilliği görme ihtimali beni kahrımdan öldürmeye yeterdi. Şarkı ise hiç yardımcı olmuyordu. Askeriyeden çıkan bir askerin bakışlarının bize döndüğünü gördüğümde elimi elinden kurtarmaya çalıştım.

"Bırak, geri zekâlı!"

Elime daha çok sarıldı. "Ölürüm de karımı bırakmam!"

Asker köşede durmuş, dikkatle bize bakıyordu. Öne eğilip telefonu almak istediğimde elini arkaya atarak engel oldu. Gözlerim öfkeyle kısıldı. "Rezil bir insansın ya! Nereden bulaştım ben sana?"

Keyifle güldü. "Seni uyardım, dinlemedin."

Asker bize doğru ilerlemeye meylettiğinde topuğumun sivri ucuyla diz kapağına tekmeyi savurdum. Özenle nefret ettiğim her şeyi tahmin ediyor ve yapıyordu. Şu hâldense kavgayı tercih edecektim. "Kalk şu yerden, bırak elimi. Bineceğim arabaya, tamam!"

Elimi anında bıraktı. Gülerken minik bir inlemeyle diz kapağını tutmuş ve en sonunda müziği kapatmıştı. Utanç içindeydim. Elimi kurtardığım gibi koşar adım arabaya ilerledim. Asker yüzümü görmeden kaçarsam kârdı. Onun rezilliğiyle ilgilenmiyordum.

"Ha şöyle hayatım ya," diyerek yerden ayaklandı. "Biraz koca sözü dinle. Eli diz kapağındaydı. "Ayrıca daha evlenmeden şiddet, hoş değil. Boşanırken nafaka alırım."

Arabasının yanında durmuş ona bakmadan hızla kapıyı açıp içeri girmiştim. Arkamdan güldüğünü, kahkaha sesini duyabiliyordum. Kapıyı açıp sürücü koltuğuna kurulduğunda da aynı keyfi sürüyordu.

"İşte şimdi bu işte eğlenmeye başladım," dedi ve arabayı çalıştırdı.

Terslikle baktım.

Göz ucuyla hâlimi gördüğünde bu bakışa da gülmüştü. "Ne var? Diğer türlü yola gelmiyorsun. Ben ne yapabilirim?"

Gözlerimi kapatıp sakinleşmeyi denedim. Açtığımda daha da sinirliydim. "Bir daha böyle bir saçmalık yap, bak gör asıl ben seni nasıl rezil ediyorum!"

"Hayatım," dedi keyifle. "Rezillik dediğin şeyler normal insanların en romantik eylemleri."

"Bana *hayatım* deme. Şu saçma ilgiye son ver. Burada numara yapacağın biri yok."

"Zannımca biraz gerginsin. Bayıldığın için olabilir mi?"

"Yanımda sen olduğun için olabilir mi?"

"İlgili bir eşim ve kıymetim bilinmiyor."

"Dümdüz rezilsin!"

Yalandan bir ciddiyete büründü. "Her kadın, bir erkek önünde diz çöksün ister. Sen beni tekmeliyorsun, hoş mu?"

"Oradan bakınca *her kadın* gibi mi göründüm Güntekin Agâh?"

Göz ucuyla baktığında bakışlarım ondaydı. Gözleri kısa bir an gözlerimle denk düştü. Yine alaycı bir ifade görürüm sanıyordum ama hayır, o küçük andaki bakışları oldukça ciddiydi ve önüne döndüğünde minik, derin bir nefes verdi.

"Sanırım hayır," diye yola bakarken mırıldandı. "Değilsin."

Bunu hangi anlamda söylediğini anlayamayacağım bir şekilde söylemişti ya da ilaçlardan başım dönmüştü. Kısa bir an sessiz kalıp önüme baktım. Kollarım göğsümde bağlı, bacaklarım kapıya dönüktü.

"Arabam geride kaldı," dedim huysuzca. "Okula neyle gideceğim?"

"Ben bırakırım."

"Kim olarak?"

"Kocan olarak."

Ters bakışlarım kendisine döndü. Nettim. "Bak parçalarım seni."

"Böyle huysuzluğa devam et, tamam mı? Eminim dışarıdan çok inandırıcı bir çift oluruz."

"Şu an bizi gören kimse yok Güntekin!"

Bakışları yoldayken kaşları havalandı. "Ben varım. Sana, *ben bu işi ciddiye alırım* dedim."

Şaşkınlıkla soludum. "Pardon neyi ciddiye alıyorsun?"

"Karımı." Uyuz ettiğinden emin olarak sırıttı ve koltuğuna keyifle yaslandı.

"Her şeyin yalan olduğu kısmını anladığından emin miyiz?"

Söylediklerimi umursamaz bir hâlde yola bakıyor ve ustalıkla arabayı sürüyordu. "Eminiz."

"O zaman?"

"İki eğleniyoruz. Keyfimi kaçırma."

Huysuz bir ifadeye büründüğümde fark etmemesi imkânsızdı.

"Bak," dedi ve işaret parmağı aramızda havalandı. Göz ucuyla bakıp yeniden yola döndü. "Ben bu hayatta hiçbir şeyi ciddiye almam. İki şey hariç: bir ölüm, iki evlilik. Ve çok özür dilerim sen evlilik kısmına denk

düştün Aslı. Ne yapabilirim? Ben bunu ciddiye almak zorundayım. Her şey yalan olabilir ama izninle ben evliliğimi kendi içimde biraz içselleştireceğim." Keyifle güldü. "Karım da karım ya. Ne güzel bir kelimeymiş bu böyle, insanın hep söyleyesi geliyor." Bana döndü ve şevke ekledi. "Karım!"

Yüzüm ekşidi. Kusabilsem kusardım. İnadıma yaptığının pekâlâ farkındaydım. "Ne olur kavga edelim," dedim çaresizce. Bu saçmalıklardansa kavga ederek beni bu duruma pişman etmesini yeğleyecektim.

"Olur," dedi geniş geniş. "Karım ne derse o. Hangi konuda edelim? Haydi sen başla."

Gözlerim kısıldı. "Seni gebertmek istiyorum ya!"

Yediği laftan memnun bir şekilde sırıttı. "Hep böyle gergin mi olacaksın sen?"

Göz devirerek önüme döndüm. "İnan sadece sen varken böyle oluyor."

"Kendimi çok özel hissediyorum. Demek ki o yüzden sadece bana evlilik teklifi ettin."

Yeniden dik bakışlarımın hedefindeydi.

Bu bakışı da gördü ve anladı. "Ne? Etmedin mi?"

"Hayatımın en rezil kararıydı. Şu an daha net anladım." Bu işi bu noktadan çeviremeyecek olmak daha can sıkıcıydı. Yalan yaydan çıkmıştı ve ikimizin hayatına da bir ok gibi saplanmıştı. "Ayrıca bana hayatım deme!"

"Bebeğim?" önerisini sundu.

"Kusacağım. Kes şunu."

"Karım?"

Şiddetle ofladım.

"Hanım!" dedi en sonunda. "Evet, evet. Bak bu harika oldu. *Benim hanım.* Hep benim ekibe *ben sizin hanınızım bu da benim hanım* cümlesini kurmak isterdim. Bayıldım. Kesinlikle bunu yapalım."

Elimi yüzüme kapatıp soluklanmam gerekti. Kısasa kısas istiyor gibiydi. Sakinlemek için kendime teskin edip aniden gözlerimi açtığımda tehlike dolu bir tebessümle ona bakıyordum. "Ben sana ne diyeyim hayatım? *Evimin direği* nasıl ya da *aşkım?*"

Bu defa onun yüzü ekşidi. "Çok sıradan hayatım. Daha yaratıcı ol."

"Sana ne lazım hayatım?"

"Kocam!" dedi şevkle. "Bir söyle bakayım."

Gülüşüm buraya kadardı. "Bak sen cidden benim elimde kalırsın! Biraz daha böyle devam edersen evine girdiğim gün bütün çiçeklerini kökünden koparırım!"

Bu defa oldukça ciddi bir ifadeyle bana döndü. "Hayır, yapmazsın!" Sert bakışlarımla denk düştüğünde kınayıcı bir ifadeyle önüne döndü. "Zannımca gaddar bir hanımsın."

"Zannımca sen de sadece bu dilden anlayan bir adamsın!"

"İnatlaşmasan inatlaşmayız Aslı." derken ciddiydi. Derin bir soluk verdi. "Bu işte artık baş başayız. İkimizin de hayatı yerle bir ve sadece biz biliyoruz. O hayatları toparlayacak güç de yine bizim elimizde. Yani ikimiz de birbirimizin açığını ele veremeyiz. Evet, kötü bir başlangıç yaptık ama artık çıkarlarımız için birbirimizi koruyup kollamak zorundayız. O yüzden artık inatlaşmaya ve kafanın dikine gitmeye bir son ver. Diğer türlü istediğin o evlilik süreci yalandan bile olsa ilerlemez. Askeriyeden kendi arabanla çıktığında arkamızdan, *"Güntekin Agâh o kadar karım dediği kadını hasta hâlde tek başına gönderdi,"* demeyecekler mi sanıyorsun? İşleri kendi açından kusursuz göstermek istediğin kadar benim açımdan da düşünürsen daha kolay yol alırız diye düşünüyorum."

Sessiz kalıp göz ucuyla ona baktım. Bakışları ciddiyetle yoldaydı. Direksiyonu tek eli ve avuç içiyle sağa kırışı beni duraksatıp düşünmeye itti. Haklıydı. *Her şeyin kusursuz olmasını istiyorum* diyen bendim. Ama inatla damarıma basan da oydu.

"Düzgünce böyle söylesen arabana binerdik herhâlde," dedim terslikle. "Ne diye rezillik yaratıyorsun?"

"Canım sıkılıyordu. Gırgır şamata olsun dedim. İki eğlendik işte, fena mı?"

Huysuzca göz devirdim. "Arabam ne olacak?"

"Arkada, geliyor. Askerlerden birine emir verdim. Yarım saate apartmanın önüne getirir."

İstemsizce çantamı açıp arabamın anahtarını aradım ve bulamadım. "Çantamı mı karıştırdın sen?"

"Karım olduğun için evet."

Şiddetle kükredim. "Güntekin!"

Keyifle güldü. "Sadece anahtarı aldım, sakin ol. Tüm özel sınırların güvende."

Çantayı hırsla kapattım. Garip bir şekilde hızlı gelmiştik ve apartmanın önündeydik. Otoparka girerken sessizdik. Hangi ara geldiğimize dair ise

hiçbir fikrim yoktu. Zaman hızlı geçmişti. Arabayı park ettiğinde araçtan ilk inen bendim. Adımlarım alışkanlık gereği merdivenlere yönelecek gibi olduğunda kendimi durdurdum. Şu an en makul olan asansördü.

O yöne ilerlediğimde peşimdeydi ve elinde yine o minik poşet vardı.

"Artık merdivende değil misin?" dedi yanımda durduğunda.

"Bugün değil. Yorgunum."

Asansör kapısı açıldı. İçeri ilk giren ben, arkamdan gelen oydu. Yan yana kaldık ve kapılar kapandı. İleri uzanıp önce benim daha sonra kendi katının tuşuna bastı. Elindeki poşeti bana doğru uzatması da o ana denk düşüyordu.

Öncesinde pek dikkat etmemiştim ama elinin üzerinde hâlâ o günden kalan ince yara izi vardı. Kabuklaşmaya başlamıştı ve artık kapatmıyordu. Avuç içinde, baş parmağına yakın noktadaki karga ayağını andıran üç dişli çatal izini fark ettim ve bakışlarım ona döndü.

"Bu ne?"

"İlaçların."

Poşeti istemsizce aldığımda eli hemen geri çekildi.

Nezaketen, "Teşekkürler," diye mırıldandım. Benim katıma gelmiştik. Kapı açıldığında dışarı bir adım attım ve kapıma yöneldim.

"Aksatmadan iç, gece üç saat nöbetçi eczane aradım," dediğinde bakışlarım yine ona dönmüştü.

Gözlerimiz denk düştü. Ve hiçbir şey söylemeye fırsat kalmadan asansör kapısı aniden kapandı. Elimde ilaç poşetiyle kaldığımda aklıma düşen an balkonda, benden elindeki yara için tıbbi malzeme istediği andı.

Gece gece eczane arayamam demişti. Şimdi benim için mi aramıştı?

Üst kattan kapısının açılma sesini duyduğumda bakışlarım merdivenlere döndü. Garibin de ötesinde bir adamdı. Ona çok şey diyebilirdim. Deli, manyak, kafadan kontak ama kötü diyemezdim. Hiçbir zaman rahatsızlık hissi uyandırmamıştı.

Kapımı açıp eve girdiğimde derin bir nefes vermem gerekti. Çantamı yana savurup sadece trençkotumu astım. Salona girdiğimde ilaçları masa üzerine bırakmıştım.

Arkamı döndüğümde Luna ayak ucumdaydı. Benim için endişelenmiş olmalıydı. Ayaklarıma hatta bacaklarıma sarılıyordu. Gülerek onu kucakladım ve alnındaki hilale öpücükler bıraktım. "İyiyim."

Gerçekten beni özlemişti ki bedenime sokuldu. Onunla yatak odasına ilerledim. Sevdim, okşadım ve öptüm. Gerekli sevgiyi aldığında yatağımın üzerinde uyurken artık mutluydu. Okula yetişmem gerekiyordu ve

toparlanmalıydım. Bir saat içinde duşa girmiş, saçlarımı kurutmuş ve şekil vermiş, diz üstümde biten siyah kalem etek ve sütlü kahve tonlarında gömlek giymiştim. Yorgun ifademi saklamak adına ayna karşısında biraz daha fazla oyalanmam gerekti.

En sonunda açlığımı hissedip mutfağa girdim. Elim her zamanki gibi ilk kahvaltılık gevreğe uzandı. Bir kâse sütle gevrek karıştırıp elimde kaseyle salona ilerledim. Bugün minik mutfak masamda değil daha aydınlık yemek masamda zaman geçirmek istiyordum. Oturup her zamanki sessizliğimle gevrek yerken bakışlarım masanın ortasındaki ateş zambağına takıldı. Sevgili devasa Azrail ise koltukta boylu boyunca yatıyordu.

Ilımlı olmak işleri daha da kolaylaştıracak mıydı, bilmiyordum. Düşünceleri bölen aniden kapımın çalması daha doğrusu yumruklanmasıydı. Maalesef bu yumruk sesini tanıyordum. Yerimden kalkıp ağır adımlarla kapıya ilerlerken karşımda Güntekin'i göreceğimi de biliyordum.

Yanıltmadı. Kapıyı açtığımda karşımdaydı. Duş almış olmalı ki dalgalı saçları daha parlak ve nemliyken burnuma çarpan o ferah sandal esintisi vardı.

"Günaydın," dedi bir saat önce görüşmemişiz gibi. "Konuşmamız lazım." Bana aldırmadan yanımda geçip içeri girdi. Her hareketi ayrı bir şok dalgasıydı.

"Ne yapıyorsun sen?" dedim arkasından. Kapı kadar açıktı ağzım. "Kimden izin aldın da evime giriyorsun?"

Beni umursamadan oldukça rahat bir şekilde postallarını çıkardı. "Haftanın üç günü burada kalmayacak mıyım? Her seferinde izin mi alacağız? Artık iki kat da ortak yaşam alanı diye düşünüyorum."

Sadece göz devirdim ve kapıyı kapattım. Ben bunu yaparken ayakkabılarını âdeta vestiyer önüne park etmiş, yerdeki çantamı alıp dünyanın en normal eylemi içindeymiş gibi vestiyere asmıştı.

"Çok yorucu birisin Güntekin Agâh."

"Senin gibi gergin olmaktan iyidir Aslıhan Agâh."

"Hâlâ Karakurt'um. Hatırlatırım."

Salonumun ortasına geldiğinde bakışları yemek masamın üzerindeki kâseye takılmış, ağır adımlarla o yöne ilerlemişti. Son söylediğime cevap bile vermedi. Yediğim şeye ekşi bir yüzle baktı. "Gerçekten bu kuş yemiyle mi besleniyorsun sen? Açlıktan bayılmana artık şaşırmıyorum."

Onu umursamadan yanından geçtim ve sandalyeme kurulup kâseyi önüme çektim. "Ne konuşacaksan çabuk söyle. Okula yetişmem lazım."

Çaprazımdaki sandalyeyi çekip oturmadan önce yine beklenmedik bir şekilde önüme bıraktığı, streç filme sarılı bir sandviç vardı. Kâseyi kendi önüne çekip sandviçi bana iteledi. Bunu yaparken oldukça sıradan bir eylemde bulunuyor gibi rahattı.

"Ne yapıyorsun?" diye sormam kaçınılmazdı. "Bu ne?"

"Adamakıllı bir kahvaltı." dedi. "Kendime yapmıştım ama şu hâline bakınca inan içim el vermedi." Gevrek kasesine iğrenerek baktı. "Benden daha rezilsin."

"Yemeğimden sana ne."

Huysuzlukla kâseye uzandığımda hızla kavrayıp kenara çekti. "Camı açar *karım yemek yemiyor* diye tüm mahalleye bağırım!" dedi ve ciddiyetle ekledi. "Yaparım, biliyorsun."

Biliyordum. İnatlaşmaya devam edebilirdim ama acıkmıştım. Üstelik inat devam ettiğinde hiçbir şeyi çözemediğimizin farkındaydım. Rezillik üstüne rezillik yaşatma potansiyeli vardı manyağın.

Derin bir nefes verip ifadesizce sandviçi açtım ve yemeye başladım. Küçük lokmalar alırken çenem dikti. "Çiçeklerinin hepsini koparacağım, haberin olsun."

"Şanslıyız ki gösterdiğin kadar gaddar bir kadın değilsin."

Bocalatan bir cevaptı. Genelde bunu kime söylesem yapacağıma emin olurdu. *Ne biliyorsun da konuşuyorsun* diyecek olduğumda aniden cebinden katlı kâğıt ve iki kalem çıkardı. Kalemin birini benim, diğerini kendi önüne bırakıp katlı kâğıdı açtı. İki ayrı kâğıt olunca onun da biri önümdeydi. Diğer cebinden bir meyve suyu çıkarıp pipetini takıp onu da içmem için bıraktığında hayretle izliyordum.

Kâğıt kaleme değil, meyve suyuna takıldım. "Deli, cebinde meyve suyu mu taşıyorsun?"

"Değişik huylarım vardır. Sorgulama, inatlaşma ve iç," dedi ciddiyetle. "Şimdi, geçen gece yapamadığımız anlaşmayı yeniden yapacak, sakince konuşup istediğin gibi yazıp imzalayacağız." İşaret parmağı bana doğru havalandı. "Kavga etmek yok. Damarıma basma, damarına basmayayım. Tamam mı?"

Salak değildim. Benim içindi bu sandviç ve meyve suyu. Terslemem için anı sıradanlaştırıyordu sadece. Bu, beni tanımaya başladığını hissettiğim ilk andı. O baygınlıktan sonra bunu gerçek bir ilgiyle yapsaydı *bana mı*

acıyorsun diyerek terslerdim. Biliyordum kendimi. Ama o bunu biliyormuş gibi bana sunduğu tüm yardımları sıradanlaştıran anlar oluşturuyordu sanki. Kötü bir adam değildi. Belki biraz deliydi. *O kadar.*

Sandviçten küçük bir lokma alırken sadece dikkatle onu izledim. "Hani saçmaydı, ne oldu?"

Aynı dikkatle bakışlarını gözlerim dikti. "Sonradan mantıklı olduğuna karar verdim."

"Sebep?"

"Bir sebebi yok. Tekrar ediyorum, beni sorgulama." Gözlerini kaçırıp kâğıda odaklandı. Gerçekten bir şeyler yazıyordu.

Sandviçten bir lokma daha aldım. Domates ve peyniriydi ama onun dışında içine ayrı bir lezzet katacak sos eklenmiş gibiydi. Lezzetiydi. Meyve suyunu kavrayıp pipeti dudaklarıma yaklaştırarak içmeye başladığımda kendisi ciddiyetle kâğıdına bir şeyler yazmaya devam ediyordu. Portakal suyuydu ama enteresan bir şekilde bu da lezzetliydi. Öyle ki göz ucuyla markasına bakmam gerekmişti.

"Yine kuş mu çiziyorsun?" dedim.

"Hayır, oldukça ciddiyim." Gerçekten ciddiydi. "Sus ve sen de tüm Mondros Ateşkes Anlaşması maddelerini yeniden yaz."

Sessizce kalemi kavradım ve ilk anlaşmazlıkta yazdığım maddelerin aynısını yeniden sıraladım. Bir yandan sandviçi yiyip diğer yandan yazarken ona baktığımda kendisi kalemi bırakmış, keyifle kâğıdına bakıyordu. Kalemi bırakıp kâğıdı elinden çekip aldım.

"Yine ne saçmaladın, merak içindeyim." O da benim kâğıdımı önümden almıştı. Umursamadan yazdıklarını okudum. "Madde bir: tüm silahlar teslim edilecek." İfadesiz bakışlarım ona döndü. "En ciddi hâlin bu mu gerçekten?"

"Kavga ederek yol alamayız. O anlarda ikimizin de geri adımı olmuyor ve saçmalıyoruz. Başım ağrıyor. Bana karşı tüm nefretini, top, tüfek ve silahlarını bir süre yastık altına sakla."

"Sen?"

"Bu sabah itibariyle hepsi rafta." Bakışları kâğıdımdan bana döndü. "Damarıma basmadığın sürece damarına basmam."

Kâğıdı önüme bırakıp ona odaklandım. Hareketleri mantıksızdı ama söylediği her şey mantıklıydı ve bu garip bir denklemdi. "O zaman sana bir teklifim var," dedim ılımlı olmaya çalışarak.

Anında irkilerek titredi. Eli kalbinin üzerinde kaldı. "Bir dakika, sanırım şimdi de benim tansiyonum düşüyor. Travmalarım tetiklendi. Bunu ilk dediğin günden beri başımıza gelmeyen kalmadı. Yine ne geliyor?"

Sandviçi önüme bırakıp ona elimi uzattım. Adım atmaya, ılımlı olmaya çalışıyordum. "Arkadaş olalım."

Önce elime, daha sonra ise yüzüme boş boş baktı ve göz kırpıştırdı. "Ne olalım ne?"

Kararlıydım. "Arkadaş."

Gözleri şüpheyle kısıldı. "Bundan bir sonra ki teklifin *gel kirvem ol* olacak diye çok korkuyorum, biliyor musun?"

"Barış çubuğu uzatmaya çalışıyorum Güntekin." Elim hâlâ aramızdaydı. "Haklısın. İnatlaşarak bir şeyleri çözemeyiz. Bir süre devamlı birlikte zaman geçirmek zorundayız. Normal bir arkadaş olmayı deneyelim. İçeride bunu yapabilirsek dışarıda da kusursuz görünebiliriz. Kavga ettikçe ters düşüyoruz. Ters düştükçe de saçmalıyoruz."

Yine *o kadar inanarak boş konuşuyorsun ki* ifadesiyle dinliyordu. Bir eli yanağında, hayret doluydu. Bakışlarım aramızdaki elime takılıp yeniden gözlerimi buldu. "Arkadaş canlısı bir insan olduğunu sanmıyorum."

Omuzlarım havalandı. "Deniyorum."

"Saçmalama Aslı," dediğinde de oldukça ciddiydi. "Sana dedim ki *benim bu hayatta ciddiye alacağım tek şey evliliktir.* Yalanla bu kurumu yeterince yerin dibine sokarken daha da ileri gitmem. Dışarıda herkese *karım* dediğim bir kadına evde el ense çekip asker arkadaşım muamelesi yapmamı bekleme. Ayrıca ben senin kadar resmî değilim. Arkadaşım azdır. Çünkü birine *arkadaşım* diyorsam bağ kurarım. Hayatımdan çıktıklarında bocalarım. Madem bu evlilik kısa bir süre sonra bitecek neden kendime bunu yapayım?"

Elim geriledi. Haklıydı. Bağ kurmaya gerek yoktu. Ben duygusal anlamda bir arkadaşlıktan bahsetmemiştim ama o buna daha derin bakıyorsa saygı duymalıydım.

"Sadece olduğun noktada kal," dedi. "Söylediklerimi de yanlış anlama. İçin rahat olsun. Benim için sadece yakın arkadaşımın ablasısın. Zaten yan gözle bakmam. Sen de benden nefret ettiğine göre aynı düzlemde devam edelim. Deli damarıma basma yeter." Konu değiştirmek istiyor gibi aniden kâğıdı imzaladı ve yazdığım tüm maddeleri onayladı. "Sıra sende."

"Okumadın bile."

"Geçen yazdıklarının aynısı işte."

Yeniden kâğıdı kavrayıp diğer maddelerine göz attım. Çok maddesi yoktu.

Bir: silahlar teslim edilecek.

İki: adın benimle anıldığı süre boyunca hayatında başka kimse olmayacak.

Üç: göreve gittiğimde çiçeklerime ve kaplumbağalarıma bakılacak.

Dört: evde olunan süre boyunca akşam yemekleri ve sabah kahvaltıları birlikte yapılacak.

"Bu kadar mı?"

"O kadar."

"Akşam yemeği ve sabah kahvaltısı ne alaka? Ben yemek yapmam."

"Ben yaparım." Keyifle güldü ve sandalyede geri yaslandı. "Hep karımla yemek yemek istemişimdir."

"Artık bir çakarım senin ağzının üstüne Güntekin! Görürsün karınla yemek yemeyi!"

Buna da keyifle güldü, laf yemek hoşuna gidiyor olmalıydı. "İmzalıyor musun imzalamıyor musun?"

Fazla düşünmedim. Artık üzerine düşünecek bir şey yoktu zira her şey saçmalıktan ibaretti. İmzalayıp kalemi önüme bırakırken sandviçten son lokmayı alıyordum. İki kâğıdı da benim önüme iteledi. "Sende kalsınlar."

Kâğıtları parmak ucumla önüme çektim. "Bu hafta sonu izin alabilir misin? Adana'ya gitmemiz lazım. Önümüzdeki hafta içinde nikâh günü alalım. *Annemlere Güntekin göreve gidecek, başka müsait an yok*falan derim. Diğer türlü uzattıkça uzatacaklar. Nikâh günü alırsak gerçekten kararlı olduğumuzu anlarlar."

Yine Murathan korkusundan bayılır sandım ama başını sallayarak onaylamıştı. "Hallederim." Elini cebine atıp kahve bir örgü ipi çıkardı. Defalarca örülüp açılmış gibiydi. "Elini uzatır mısın?"

Ağzımdaki lokmayı yerken meyve suyundan bir yudum almaya çalışıyordum. Anlık bir boşlukla sorgulamadan meyve suyunu bırakıp elimi uzattığımda ipi yüzük parmağıma doladı ve düğümledi.

"Ne yapıyorsun?" dedim lokmamı yuttuğum anda.

İpi parmağımdan çıkardığında elinde kalan küçük halkayı avuç içine hapsetti. "Yüzük ölçüsü alıyorum."

"Ben yüzük takmam," dedim kaçınılmaz bir korkuyla.

Öğretmenler odasının ortasında yüzüme fırlatılan ve babamın parmağında kalan o yüzük tüm parlaklığıyla zihnimdeydi. Yıllardır normal

bir yüzük dahi takamazdım. Parmaklarımı sıktığını, bunaldığımı hissediyordum.

Muazzam bir boş ciddiyetle baktı. "Ne yapalım istersin?" dedi en sonunda. "Hintliler gibi evli olduğunu anlatmak için alnına kırmızı nokta mı sürelim? Nasıl olsun istersin?" Daha da ciddileşti. "Harbi manyaksın ha! Yüzük takmayıp ne yapacağız? Ben de meraklısı değilim ama içine düştüğümüz durumun ciddiyetini artık kavrayacak mısın sen?"

Canımı sıkıyordu çünkü yine haklıydı. Son günlerde yaptığım ve istediğim şeyler ters düştüğü için kendi içimde de büyük bir savaştaydım. Anlayamazdı. Levent Bey ve Yarbay'ın ilk sorduğu soru yüzüktü. Eminim annemler de ilk bunu soracaktı. Kaçamazdım.

Derin bir nefes verdim. Adama evlilik teklif eden bendim. Bir de yüzük aldıracak değildim. "Ben alırım bir şeyler." Ağzımın içinde homurdandım.

Beklenmedik bir sakinlik içindeydi. "Elbette alırsın. Ama ben almak istiyorum." Makul hâli buraya kadardı. "Sana dedim, ben geleneksel bir adamım. Karıma bir yüzük alamayacaksam ne yapayım ben öyle kocalığı!"

O tat kaçıran şakasıyla mutluyken yüzüm ekşidi. Hiç inatlaşamayacaktım. "Altın sarısı olmasın o zaman..." Mırıltım ağzımın içindeydi. Sandalyeden ayaklanmayı denedim. "Bekle, parasını bölüşelim."

Aniden meyve suyunu kavrayıp dudaklarıma yaklaştırmış, pipetin ucunu âdeta ağzıma sokup susturmuştu. "Sus da şunu iç," dedi ekşimiş, memnuniyetsizlik dolu biz yüzle. "Ben en azından çok ve boş konuşuyorum. Sen ağzını açtığın her an saçmalıyorsun. Bir haftada senin yüzünden sinir, stres sahibi oldum." Masa ucundaki ilaç poşetini bana doğru itekleyip ayaklandı. "Şunları da iç. Belki beynine kan gitmeye başlar."

Meyve suyunu bıraktığı an refleks olarak düşmemesi için kavradım. Bir yudum içip dudaklarımdan geri çektiğimde sandalyeden kalkmış, kapıya yönelmişti. Sivri dilime engel olamadım. "Keşke kendin için de beynine kan gitmesini sağlayacak şeyleri yapsan. Hayatımız kolaylaşırdı Yüzbaşı Agâh."

Yediği laftan yine memnundu. "Yarın nikâh işlemleri için buluşalım ve seni de Agâh yapalım bakalım, hayatım."

Oldukça ifadesiz ve soğuk baktım. "Karakurt soyadını bırakmam. Agâh sona eklenir."

Omuzları havalandı. "Eklenecek mi eklenecek. Ben sonuca bakarım." Kapıyı açtı, dışarı çıkmadan yine bana döndü. "Yarın kaçta bitiyor işin? Çankaya Belediyesinde işleri halledelim. Erken gitsek iyi olur. Pek hâkim

değilim ama evlenmek için sanırım bazı evraklar gerekiyor. Onları ayarlamamız lazım."

"Öğleden sonrası için işlerimi bitirmiş olurum."

"On iki ya da bir gibi okula gelir alırım."

Bakışlarımla onayladım. Dışarı çıkmadan önce gözleri beni buldu. "Aslı," dedi aniden. Duraksadı, söylemeyecek gibi oldu ama susmadı. "Soy adımı severim. Hatta kendime dair sadece soy adımı severim. O yüzden bana ne söylersen söyle ama soy ismime kötü bir söz değmesine izin verme. Olur mu?"

Cevap bekliyordu ve ifadesinde tersleyemeyeceğim bir içtenlik vardı. Sadece başımı sallayarak onayladım. Neşeye bulanan hüzünlü hayatların rüzgârı vardı üzerinde. Sadece bunu hissettim.

Kapı kapandı ve evden çıktı. Arkasından baktım ve ilk defa ona karşı içimde bir merak duygusunun filizlendiğini hissettim. Ama büyümezdi içimde hiçbir çiçek, o merakı koparıp attım.

Evden çıkmadan önce yaptığım son şeyse Lavinia'yı sulamaktı.

******

Karargâhın pistinde F16'lar kalkıp iniyor, gür sesleri dört bir yanı dolduruyordu. Her şey kendi akışındayken Berk ve Sare kafeteryada, en köşe masaya tünemiş sessizce önlerine bakıyorlardı.

"Comart?" dedi Berk. Önündeki ince pet şişedeki kahveyi parmağı parmak ucuyla sağa sola iteliyordu. "Sen bu Boss' un işinden bir şey anladın mı?"

Sessizce başını sallamıştı Sare. "Dünden beri düşünüyorum. Ne anladım ne de anlamlandırabildim. Ama adamın özel hayatı. Ne diyeceksin oğlum?"

"Öyle tabi ama şüpheli. Boss sevgilisi olsa içinde tutup saklayacak adam mı?"

"Aslında öyle biliyor musun?" dedi Sare ciddiyetle. "Boss bana hep böyle gizemli bir adam havası veriyordu zaten. Çok gülüyor mesela, hiçbir şeyi umursamıyor gibi duruyor ama aslında öyle değil. Bir derdimiz olsa ilk o koşar, biliyorsun. Hayatına dair de hiçbir şey bilmiyoruz mesela. Hiç anne

babasını ya da ailesinden birini gördün mü? Neşe dolu bir ıssız adam gibi. Bazen gökyüzüne garip bir hüzünle bakıyor, o küçük anı yakalıyorum."

Yüzü ekşimişti Berk'in. "Çok felsefik konuştun. Kusacağım galiba." Kahveden bir yudum aldı ve gerçekten kusacak gibi oldu. Kantin tezgâhına dönüp, "Ya Nazım abi sen de bir türlü yapamadın şu Americano'yu!" demesi de beklenmedikti.

Nazım abi umursamazken ileri uzanıp yandan kafasına tokadı indiren Sare'ydi. "Zengin köşkün mü lan burası? Kaç kere dedim *salak salak bağırma* diye. Boss duysa Americano işeyene kadar sana toplu taşıma cezası verir. İç üçü bir arada kahveni, yaylan."

Sıkıntıyla üflemişti Berk. Oldukça zengin bir öneri sundu. "Buraya özel bir kahve makinesi alacağım."

"Tabi, adını da Berkko Caramel Mocca koyalım, nasıl ama? Bazen cidden mi saçmalıyorsun yoksa şaka mı yapıyorsun hiç anlamıyorum."

"Şaka la şaka!" demişti Berk. Bakışları etrafta gezindi. "Cihangir angutu nerede? Seninle şakalaşmak sarmıyor. Her şeyi fazla ciddiye alıyorsun."

"Canın bela çekiyor herhâlde."

Hızla başını salladı Berk. "Sen o tadı bilemezsin."

"Derdiniz ne?" demişti Sare aniden. "Bu zamana kadar sormadım ama şu an cidden soruyorum. Derdiniz ne? Akademide çok yakın arkadaş olduğunuzu duydum. Şimdi ne bu nefret? Kız meselesi falan mı?"

"Daha neler!" dedi ve şiddetle reddetti.

"O zaman?"

Berk'in bakışları önüne düşmüş, kısa bir an sessiz kalmış ve düşünmüştü. Geçmişte yediği içtiği ayrı gitmeyen biriyken aniden düşman olmak acı bir kaderdi. "Boş ver," dedi sadece.

"Kavga etmeyin o zaman oğlum. Bunaldım lan sizden! Merasim bölüğü gibisiniz. Sürekli ses, sürekli kavga. Kendimi aile içinde şiddetli geçimsizliğe maruz kalarak büyüyen çocuk gibi hissediyorum."

"Hep o angutun yüzünden. Ben mi başlatıyorum sanki?"

"Bir şey diyeyim mi Yelkıran? Mütemadiyen sen ona bulaşıyorsun."

Berk'in ifadesi memnuniyetsiz bir hâl almıştı. "Yanlış görmüşsün. Bir daha bak, o bulaşıyor."

Sare'nin eli alnına kapandı ve tek bir kelime mırıldandı. "İmdat." Aynı dakikalarda Cihangir kafeteryadan içeri girmişti. Yeşil tulumu içinde her zamanki gibi kendinden emin, ifadesi sertti. "Al, geldi seni-" diyecek oldu

Sare ama Cihangir'in arkasından içeri giren kişiyi gördüğünde kelimeler boğazında düğümlendi ve orada kaldı.

Karakum üçüzlerinden Çağatay Karakum, Cihangir'in arkasından içeri girmişti. Kumral saçları, bulanık yeşil gözleri ve sert ifadesine rağmen yakışıklı yüzüyle bakışları etrafta gezinmiş ve saniyeler içinde Sare'yi bulmuştu. Karakum kardeşler onlara doğru ilerlerken Berk aradığı kanı bulmuş olmanın heyecanıyla dikleşmiş; Sare, Çağatay ile göz göre geldiği an bakışlarını yere eğmişti.

Ne işi vardı burada? ASELSAN'da mühendisti ve şu an orada olması gerekiyordu. Havva üssü ne alakaydı?

Cihangir bir adım geri dururken Çağatay'ı tanıyan Berk ayaklanmıştı. "Çağatay!" dedi gülerek. "Ne işin var burada oğlum?" Birbirlerine dostane bir şekilde sarıldılar.

"Gelmese miydik?" demişti Çağatay gerilediğinde. Dudağının ucunda minik bir tebessüm vardı ve bu soğuk ifadesini birkaç saniye için dağıttı.

"Lan olur mu? Hoş geldin. Ne zamandır denk düşemiyorduk, iyi oldu," dedi Berk gülerek. Göz ucuyla arkadaki Cihangir'e baktı. "Sana şu salak kardeşini şikâyet edebilir miyim?"

Cihangir netti. "Aranma." Sessizce dudaklarını oynattı. *Sikerim belanı.*

Berk keyifle güldü. "Hayırdır? Ne işin var burada?" dedi Çağatay'ı masaya çekerken.

Çağatay göz ucuyla Sare' ye baktı. Kısa, minik bir andı. Yeniden Berk'e dönmüş, tebessüm etmişti. "Bir proje için ekibimle buradayım. ASELSAN'ın geliştirdiği yeni bir radar ikaz yazılımı var. F16'a entegre edilme ihtimali denenecek, testler yapılacak. Bunu birebir sahada yapmak istedik."

Sare'nin ağzı açık kalırken başından aşağı kaynar su dökülmüş gibiydi. Bir süredir kaçtığı yegâne kişi oydu; buzdan duvar, Çağatay Karakum. Burnunun dibine gelmiş olmasını kabul etme ihtimali sıfırdı.

Berk, "Çok iyi!" derken Sare hızla ayağa kalkmış, kahve hem üzerine hem de hafifçe eline dökülmüştü. Berk ve Cihangir'in adımları korumacı bir şekilde ona ilerlediğinde Çağatay'ın hepsinden önce davranıp Sare'yi kolundan kavrayarak kendinde çekmesi, kahve yere dökülürken ona gelmesini engellemesi de aniydi.

"Lan Comart, iyi misin?" dedi Cihangir hızla. "Elin yandı mı, revire gidelim."

Yanmamıştı. Ama aniden Çağatay'ın bedenine toslamayı beklemiyordu. İkisinin de bakışları birbirine döndüğünde kısa bir an bakıştılar. Sessiz bir yemin etmiş gibi sustukları birkaç saniye vardı. Sare aylardır o andan kaçıyor, Çağatay sessiz kalıyordu.

Hızla bileğini kavrayan elden sıyrılmıştı Sare. Gözlerini kaçırarak geriledi. "Hoş geldin Çağatay," derken resmîydi. Adımları aceleyle ilerledi. "Elim iyi. Merak edecek bir şey yok. Biraz işim vardı. Şimdi hatırladım. Siz takılın." Berk ve Cihangir'in arasından geçerken ikisinin de omuzuna hafifçe dokundu. Bu aralarındaki minik, dostane bir selamlaşmaydı. Hızla ilerledi ve dışarı çıktı. Ne arkasına baktı ne de başka bir şey söyledi.

"Ben de gidiyorum," diyerek geriledi Cihangir. Bakışları kardeşindeydi. "Siz takılın. Biraz işim var. Halledince gelirim yanına kardeş."

Çağatay sessizce onayladı. Cihangir giderken Berk arkasından *gitme, daha kavga etmedik lan* diyecek oldu ama yuttu.

Sare'nin kalktığı sandalyeye ağır ağır oturan Çağatay ikisini yarım bir gülüşle izliyordu. "Hâlâ hır güre devam mı?"

Sıkıntıyla karşısına oturdu Berk. "Kardeşin tam bir mal. Bence üçünüz doğarken doktor en sona bunu bırakmış, içeride fazla kalmaktan beyninde oksijen eksikliği olduğunu düşünüyorum."

Çağatay'ın gülüşü büyüdü. "İlk o doğmuş. Aramızda iki dakika var. Sonra ben, sonra da İnci."

"O zaman doktor bunu çıkarırken beynine çok baskı yaptı. Bu angutluğun başka izahı yok."

Çağatay'ın gülüşü her zamanki gibi büyük ama ağırdı. "Sen özür dilemedikçe barışmaz Berk Barçın."

Şiddetle dikleşti. "Ne dileyeceğim? Hata mı yaptım? Kendi sik kafalılığı! Sormadan etmeden bana sırtını dönen o!"

Dudak büzdü Çağatay. "O zaman hayatınız böyle sürer gider. İnattır Cihangir. En iyi sen bilirsin."

Terslik solu bir sessizlikle homurdandı Berk. "İnadını sikeyim." Derin bir nefes verip yeniden Çağatay'a odaklandı. "Sen ne kadar buradasın?"

"Şimdilik bir ay olarak görünüyor ama bakalım. Süreç nasıl ilerleyecek, göreceğiz."

"Kahve?" dedi Berk gülerek. Cihangir kadar kardeşlerini de iyi tanırdı. "İkisi bir arada?"

Gülerek onayladı Çağatay. "Zengin zevklerinin askeriye içinde sıfırlandığı görmek çok zevkli."

"Buranın kahvesinin tadı başka abi. Zengin ne bilsin üçü bir arada kahveyi karton bardaktan içmenin keyfini?"

Keyifle ayaklanıp kahve almaya giderken Çağatay'ın bakışları kapıya takıldı. Cebinden çıkardığı bir zekâ küpü vardı. Canı sıkıldıkça çevirir, saniyesine çözerdi. İşi yazılım ve teknolojiydi ama modernlikten çok; gazetelerden bulmaca çözmeyi, zekâ küpü ve puzzle yapmayı severdi. En büyük alışkanlığı ise parmakları içinde dönen bu zekâ küpüydü.

Daima mantığıyla hareket eder, stratejik adımlar atardı. Üçüzler bir karar alacaksa ona sorardı. Aralarında sözü en çok geçen de oydu. İnci ve Cihangir daima kavga ederken ara bulan hep o olurdu. Bu zamana kadar sadece bir kere mantıkla değil, içgüdüleriyle hareket etmişti.

Zekâ küpünü hızla parmakları arasında çevirdi. Berk önüne plastik bardakta kahveyi bıraktığında o da elindekini kenara bırakmıştı. Tüm renkler diğer köşelerde karışıkken sadece tek bir yüzeyinin rengi tamamlanmıştı.

Kırmızı.

Sare'nin o gün sıkıca at kuyruğu yaparak toparladığı saçlarındaki tokanın rengi.

Kırmızı.

******

Eğitim öğretim hayatım boyunca hiç devamsızlık yapmamış bir öğrenciydim. İki elim kanda hatta şiddetle hasta bile olsam okula gider, o derslere girerdim. Bunun sebebi kimi için hırstı. Benim içinse düzen. Çoğu için de manyaklık. Bir gün dersi kaçırırsam geri kalan hiçbir şey toparlanmayacakmış gibi geliyordu.

Aniden babamı kaybettikten sonra bu alışkanlığım takıntıya dönüşmüştü. O an olmam gereken yerde olmazsam her şeyi kaybedecekmişim gibi geliyordu. Bu durum öğretmenlik günlerimde de devam etmişti.

Ama ilk defa yapabilsem bu takıntıyı kırıp evde yatmak isterdim. Yorgun ve bitkin hissediyordum. Üstüne yoğun bir okul günü geçirmiştim. Günü en sonunda sonlandırabildiğim için kendimi şanslı sayıyordum. Odamdan

çıktığımda trençkotumu omuzlarıma atmıştım. Ankara bugün o kadar da soğuk değildi.

Koşan öğrencilerin arasından sıyrılıp okuldan çıktım. Merdivenlerin ucunda bekleyen Tuğba'ya dönüp bakmamıştım.

"Aslıhan Hoca'm," dedi inadıma.

Dönüp sövmediğim için şanslıydı. Yüzüne bakmadan yanından geçtim. "İşle ilgili bir şey değilse sakın benimle muhatap olma."

Koşar adım yanımda belirmişti. "Yeni ders programını kabul etmiyorum. Bana haddinden fazla ders vermişsiniz."

"Git o zaman istifa et ve Milli Eğitimi bir şeytandan kurtar."

"Profesyonel ol!"

Ciddiyetle cık'ladım. "Yok valla, olamayacağım. Ayrıca bana bunu söyleyecek en son insansın. O kadar zordaysan ara kocanı yine üst mevkilerdeki adamlarına emir versin, değiştirtsin ders programını. Haydi git bunun için de kocana ağla. Şimdi yanımdan uzaklaş. Nefesin çevremdeki havayı kirletiyor."

"Benim bu programa yetişmem için nefes bile almamam lazım!"

Durup ona döndüm. "Amaç o ya zaten Tuğba Hoca'm. Nefes almaman. Dilerim bu ihtimal bir gün her anlamda yaşanır. Ayrıca bir hocamızın uzun süreli aldığı rapor ile derslerini dağıtmamız gerektiğini sen de çok iyi biliyorsun!" Öfkeyle dişlerini sıkarken ben ifadesizce geriledim. "Şimdiden kolay gelsin."

"En yaramaz sınıfı da bana vermişsin. Sürekli *ben adilim* havası atıp duruyorsun! Bu mu senin adaletin? Haksız rekabet ediyorsun."

Arabamın önüne geldiğimde durmuş, ona bakarken gülmek zorunda kalmıştım. "Komiksin ha. Yüzsüzlük seviyen arada beni çok eğlendiriyor. Böyle devam et. Canım sıkılıyordu, sayende biraz eğleniyorum." Durdum, düşündüm ve bu cevabın saçma bir şekilde Güntekin'in cevaplarına benzediğini fark ettim. Ne diyordum ben? Dudaklarımdaki gülüş hızla silindi. Yeniden soğukluğumu kuşandım. "Uzaklaş," dedim tüm ciddiyetimde. "Özellikle arabamın önünden."

Ezme ihtimalim vardı. Kendime güvenmiyordum.

Arabaya bindiğimde her zamanki gibi topuklarının üzerinde hırsla dönmüş ve gerilemişti. O sarı saçlarını kavrayıp yerlerde sürükleme isteğini zorla zapt ediyordum. Mesleğimden olmayacağımı bilsem şu an bunu yapardım. Şeytan *bir gün yüzüne maske tak, git gizlice döv* önerisini sunarken kapım aniden açılmış, yanımdaki koltuğa İnci oturmuştu.

Kucağındaki kitaplar ve keman çantasıyla sığmaya çalışırken nefes nefese kalmıştı. Kapı kapandığı anda toparlanmayı bırakıp şokla bana döndü. "Kardeşim Cihangir dediğine göre Güntekin abi evleniyormuş ve karısının adı Aslıhan Karakurt'muş! O sen misin?"

Eninde sonunda öğrenecekti. "Dersin bitti mi?"

"Bitti."

Sakince önüme dönüp arabayı çalıştırdım ve okul bahçesinden çıktım. "Öyle," demiştim ağzımın içinde. "Söylenen kişi benim."

Şok dolu ifadesi büyüdü. "Geçen gün *zaten öğreneceksin* dediğin şey bu muydu?"

Mırıltıyla onayladım.

"Şaka mı?"

Olmasını dilerdim. "Maalesef." Sessiz kaldığında bakışlarım ona döndü. Vahşet görmüş gibi bakıyordu. "Ne?" dedim ifadesizce.

Aynı vahşet dolu bakışı sürüyordu. İnme inmiş olma ihtimali yüksekti. "Nasıl?" dedi en sonunda. "Ne alaka?" sorusu daha yerindeydi.

Yalanın ağzıma yuva yaptığını hissettiğim günlerdeydim. "Kardeşimin arkadaşı. Bir süredir tanışıyoruz zaten. Önceden süregelen de bir ilişkimiz vardı. Hatta şu an aynı apartmanda yaşıyoruz. Nihayet evlenmeye karar verdik, bu kadar işte."

Vahşeti artıyordu. "Tuvaletteki kadın?"

"Bendim."

Eli yüreğinde kaldı. "Bir yerden tanıdık geldiğine emindim ama izninle devasa bir *oha* diyeceğim." Ve dedi. "OHA!" Şaşkınlığı eşliğinde bana döndü. "Yemekte birbirinizin yüzüne bile bakmadınız."

"Saklamasını istedim. Okul benim iş yerim. Sevgilimin bilinmesini istemedim."

"Birden evlilik ne alaka?"

"Bu işler hep birden olmuyor muydu?"

"Güntekin abiden bahsediyoruz. Sürekli gezer, dünyayı dolaşır, adamakıllı bir yerde durmaz, evine bile gitmez. Bu zamana kadar ilişkisi olduğunu kardeşim bile duymamış."

Başımı sakinlikle salladım. Adam nasıl bir özgür yaşam sürüyorsa herkes buna şaşırıyordu. "Tamam işte, artık var. Kardeşimden çekindiği için ilişkimizi saklamak istedi. En son okulda kavga ettik. *Bu iş nereye kadar böyle gidecek* dedim." Dudak büzdüm ve sallamaya devam ettim. "Kavga ettik o da *tamam o zaman evlenelim* dedi."

Attığım yalana karşı kafamı direksiyona gömme ihtiyacını zorla dizginledim.

Aynı saniyelerde telefonum çalmış, araç ekranında Güntekin'in adı belirmişti. Şanslıydım ki onu *engellenecek deli* diye kaydetmemiştim. İnci'nin ekrana dönen gözleri daha da büyürken ben telefonu alıp kulağıma yasladım. Sesli konuşma riskini alamazdım.

"Seni arıyor!" dedi İnci şaşkınlıkla. "Bu Güntekin, Güntekin abi mi?"

"Tanıdığım başka Güntekin yok, emin ol." Telefonu açıp kulağıma yasladım ve gerekli uyarıyı yaptım. "Efendim hayatım."

İnci'nin elleri dudaklarına kapanırken olduğu yerde bu bilgiyi sindirmesi gerekmişti. Telefonun diğer ucundaki ses ise kısa bir an sessiz kaldı. "Yanında biri mi var?"

Mırıltıyla onayladım.

"Tanıdık biri mi?"

Yine mırıltıyla onayladım. "Sen ne zaman geliyorsun eve?" diye doğaçlama yapmam gerekmişti çünkü İnci bakmaya devam ediyordu.

"Şimdi," dedi hızla. "Hatta bence sen de hemen gelmelisin çünkü Derviş Yarbay ve karısı sana geçmiş olsun ziyaretine gelecekmiş! *Yoldayız* dediler."

Acil bir durum alarmıydı. Şu an bunun sırası mıydı? Sinirle soluyacak oldum ama dişlerimi sıkarak buna engel oldum.

"Geliyorum hayatım," dedim sesimi sakin tutmaya çalışarak.

"Gel hayatım!" diye yükseldi.

Bağırmamak adına gülmeyi denedim. "Tamam hayatım, sakin olur musun?"

"Nasıl sakin olayım? Bizden önce gidip ikimizin ayrı düzenini görürlerse bu nasıl sevgililik, evlilik hazırlığı diyecekler! Hayatım kaymak üzere Aslı!"

Tatlı çıkarmaya çalıştığım bir mırıltıyla onayladım. Kendime iğrenmekten kusabilirdim ama İnci yardımcı olmuyordu. Tüm içtenliğimle, "İnşallah hayatım," dedim. Telefonu hızla yüzüne kapattım ve İnci'ye döndüm. "Seni ilerideki durakta indirsem olur mu? Acil bir işim çıktı. Düğün hazırlıkları var. Güntekin ile buluşup halletmemiz lazım."

"Düğün hazırlığı mı?" dedi İnci süregelen şaşkınlığıyla.

Arabayı kenara çektiğimde inmiş ama kapıyı kapatmamıştı. Öylece bakıyordu. Normalde kimseye açıklama yapmazdım ama ona kıyamayan yanım yerli yerindeydi.

"Yarın konuşalım, olur mu? Odama gel, bir kahve içelim."

Sessizce onayladı ve kapıyı kapattı. Hızla gaza bastım. Şanslıydım ki trafik ışıklarına takılmamıştım. On dakika içinde eve vardığımda Güntekin otoparkta, hızla aracından iniyordu. Süratle, tek hamlede arabamı yanına park edip indim.

"Ne ziyareti?" diyordum huysuzca ona ilerken. "Bu ziyaret değil, emrivaki! Asla hoşlanmam."

Yine son derece panikti. Hızla kolumdan kavrayıp asansöre ilerletti. "Sana *ansızın gelirler* dedim. Dinlemiyorsun ki!" Tuşa aynı panikle basmış, açılan kapıdan içeri kendi ile beraber beni de sürüklemişti.

"Biraz sakin olur musun?" dedim. "Kriz yönetimi yetin sıfır."

"Olamam." Kaşları reddedercesine havalandı. "Acilen senin evinden birkaç eşyayı bana çıkarmamız lazım. Ferda da geliyor olabilir. Kaçırmaz bu anı. Evin dört köşesinde açık arayacağına eminim."

Haklıydı. O kadına açık vermek en son isteyeceğim şey olurdu. Asansör kapısı açıldığında artık ben de istemsizce koşuyordum. Evimin kapısını açıp hızla içeri girdim. Çantamı onun göğsüne iteledim ve topuklarımı hızla çıkarıp salonun ortasında öylece kaldım. "Ne alayım şimdi, ne?"

"Ne bileyim, al birkaç eşyanı. Çabuk!" derken çantamı sorgulamadan boynuna takmıştı. Muazzam bir panik içindeydik. Koşar adım koltuk üzerindeki ayıya ilerledim ve kucaklayıp onun kucağına iteledim. "Azrail'i al."

Çenesi köşedeki minimal kütüphaneme dönüktü. "Kitap!" dedi hızla. "Kitap ver!"

Koşar adım elime ilk gelen birkaç kitabı aldım ve onları da kucağına iteledim. Konsolun üzerinden çalışma gözlüğümü aldım ve onu da kucağına, kitapların üzerine ekledim. Bakışlarım etraftaydı. "Başka?"

"Hiç mi özel eşyan yok senin bu evde?" diye panikle yükseldi. "Bu ne boşluk?"

"Fazla eşya sevmiyorum!" diye ben de gerginlikle yükseldim.

Ya sabır çekip, "Kıyafet!" dedi hızla. "Birkaç kıyafet getir, çabuk."

"Kıyafet ne alaka?"

"O Ferda hastasından her şeyi beklerim. Girip odama bakabilir."

"Ne hakla?" diye yükseldim. "Denediği en parçalarım!"

Kısa bir an duraksayıp bana yine o garip ciddiyetiyle baktıktan sonra, "Lütfen yap," dedi içtenlikle. "Sana en çok bu konuda güveniyorum. Ayrıca

aniden sevgilim olmasına inanmıyor. Kendince delil arayacaktır. Risk alamayız."

"Elimde kalacak en sonunda!" diye yükselirken koşar adım yatak odasına ilerliyordum. Odaya girip dolaptan elime ilk gelen birkaç tişörtü, pantolon ve eşofmanı kucakladım. Bakışlarıma baş ucumdaki babamın ve ailemin olduğu fotoğraf kareleri de takıldığında hızla ikisini de almıştım. Makyaj masamın üzerinden parfüm ve birkaç makyaj eşyasını aldım. Koşar adım yeniden salona geldim ve olduğu yerde beni bekleyen Güntekin'in kucağına onları da iteledim.

Ağzına giren tişörtümle mücadele ediyordu. "Tamam mı?"

"Bence tamam." Arkasını dönüp kapıya ilerlerken peşindeydim. "Bir dakika, bir dakika! Luna ve Lavinia'yı unuttum," diyerek geri döndüm.

"Onlar kim lan?"

"Çiçek ve kedi!"

Köşede, yastığında keyifle bizi izleyen Luna'yı ve ateş zambağını kucaklayıp arkasında takıldım. Topuklarımı giydim, anahtarımı aldım ve hızla evden çıktık. Zamanla yarışan bir hızdaydık ve ilk defa bu kadar senkronizeydik.

"Defalarca kapıya attığın çiçeğe utanmadan bir de isim mi verdin?"

"Evet verdim. Adı Lavinia."

"Lavinia ölüm çiçeği demek! Allah'ı manyağı. Başka isim mi bulamadın?"

"Evet bulamadım. Kes sesini."

"Luna ne demek; cehennemin öteki yüzü mü?"

"Ayıya Azrail demiş adamsın. Beni mi sorguluyorsun? Luna' da ay demek. Tamam mı?"

Kucağında ki yüklere rağmen merdivenleri ikişer ikişer çıkarken peşindeydim.

Konudan bağımsız bir şekilde, "Sen öyle yemeği yedin mi?" dedi kucağında ki yükler yüzünden zor çıkan sesiyle.

"Şu an önemli olan bu mu Güntekin?"

"Bu defa da bayılırsan sıçarız Aslı."

Sırtına bir yumruk atmak zorunda kaldım. "Kes sesini!" Aynı saniyelerde kapısının önündeydik. "Anahtar?" derken artık ben de paniktim.

"Cebimde."

Bakışlarım bedeninde gezindi. "Hangi cebinde?"

"Ne bilim ben Aslı, cebimde işte. Bak!"

Luna'yı küçük bir an yere bıraktım. Elim önce montunun benden tarafa olan cebine değdi. Boştu. Arkasına geçip diğer cebini kontrol ettim. Yine yoktu. Hızla pantolon ceplerini aradım ve en sonunda sol cebinde buldum. Elim pantolon cebine dalıp anahtarı aldı. Dikleştiğimde garip bir hareketsizlikle beni izliyordu. Umursamadan kapısını açtım ve içeri girdim. Ayakkabılarımı çıkarıp girişin hemen yanındaki konsolun altındaki spor ayakkabılarının yanına bıraktım. Luna benden önce içeri girmiş, salonun ortasında kendi evi gibi dönüyordu. Uyum seviyesi korkutucuydu.

İçeri girmiş, can havliyle kucağındaki yer şeyi yere bırakmıştı. Kapıyı kapattığım an yine muazzam bir kaos içindeydik. Konuşmadık ama ne yapacağımızı biliyor gibiydik. O hızla ayıyı kavrayıp koltuğun köşesine bırakırken ben kitaplarımı aldım ve köşedeki minik kütüphanesine sıkıştırdım.

Babamla diğer aile bireylerimin fotoğrafını plak ve kaplumbağaların yanına bırakıyordu. "Murathan'ı buraya getirmek zorunda mıydın? Hiç yardımcı olmuyorsun." dedi aile fotoğrafını bırakırken.

Ortamıza aldığımız Murathan'a annem, ben ve Gülhan sarılıyorduk. Akademiden yeni mezun olduğu gündü. Annem ve Gülhan geniş bir şekilde gülerken Murathan ve ben içtenlikle tebessüm ediyorduk.

"Bakmamaya çalış." Gözlüğümü masa üzerine bırakırken kıyafetlerimi ve makyaj eşyalarımı kucakladım. "Yatak odana girebilir miyim?"

"Ne yaparsan yap şu an Aslı. İzin alma!"

Bana verdiği ateş zambağını diğer çiçeklerin yanına değil, masanın üzerine bıraktı. Gerçekten bayılacak gibiydi. Haklıydı, ikimizin de yalan konusunda pek tecrübeli olmadığı belli oluyordu. Geriliyorduk.

Koşar adım holde ilerledim. Evin planı aynıydı ve en sondaki oda yatak odası olmalıydı. Burası da beklenmedik bir şekilde düzenliydi. Koyu kahve yatak örtüsünün kapattığı yatak odanın tam ortasındayken köşedeki geniş komodinin üzerinde birkaç parfüm, gezdiği yerlerden aldığına emin olduğum farklı kültürlere ait biblolar vardı. Benim aksime eşya seviyordu ve bu yaşam alanını daha içten gösteriyordu. Duvarında yan yana üç küçük tablo vardı.

Biri Salvador Dali'nin *Belleğin Azmi* tablosunun kopyasıydı. Saatler sanki güneşin altında bırakılmış gibi eriyerek akıyorlardı. Diğeri *Bulutların Üzerinde Yolculuk* tablosuydu. Bir adam kayalığın en ucunda sırtı dönük bir şekilde duruyordu. Zirvede ve yalnızdı. Önünde ise sadece gökyüzü ve sis denizi vardı. Diğer tabloyu ilk defa görüyordum. Gölden su içen bir geyiği

avlamak adına ona doğru ilerleyen bir aslan vardı. Aslanın arkasındaysa bir çatal. Arkada kalan ormanın içinden parlayan gözler kurt gözü kadar keskinken gökyüzünde uçan ve yeryüzündeki bu görüntüyü izleyen üç kuş vardı.

Ayrı bir havası olan bir odaydı. Kötü ve düzensiz diyemezdim. Hızla dolabını açtığımda burnuma şiddetle vuran da bedeninden yayılan o sandal kokusuydu. Ama odanın içi ne kadar düzenliyse dolabın içi o kadar dağınıktı. Eline geçen her şeyi içeriye savurmuş gibiydi. Görüntü başıma ağrı saplamaya yetti.

"Kör olsaydım!"

Düzenleme isteğini zorla zapt edip hızla kıyafetlerimi içeri savurup kapıyı kapattım. Bakarsam dayanamaz, toparlardım. Elimde kalan son tişörtü bilerek yatak odasına bıraktım. Trençkotumu da çıkarıp yatağın üzerine savurdum. Makyaj eşyalarımı rastgele komodinin üzerine bırakırken parfümümden odaya sıktım ve onun parfümünün yanına bıraktım.

Koşarak odadan çıktım. Yeniden salona geldiğimde onun sesi mutfaktan geliyordu. Luna köşeye bırakılan Azrail'in yanına tünemiş, zerre yabancılık çekmeden hayatına devam ediyordu.

Oysa ben yabancı bir evin ortasında öylece kalmıştım. Hızla çantamı açıp içinden rujumu aldım ve onu da kütüphanenin bir rafına iteledim. Bir şey atladık mı diye bakışlarım etrafta gezindi. Kaplumbağaların yanına bıraktığı babamın fotoğrafıydı. Aile fotoğrafını yani Murathan'ı plağın arkasına saklamıştı. Babamın fotoğrafının yanına çerçevesiz bir şekilde yaslanan fotoğrafa minik bir şaşkınlıkla baktım.

Ben ve Güntekin birbirimize sarılmış bir şekilde kameraya gülümsüyorduk. Etraf kar, üzerimizde montlar varken arkamızda kuzey ışıklarının o göz alıcılığı vardı. Rengarenk ve gösterişli. Saçlarım daha uzun duruyordu. Oldukça gerçekçi bir fotoğraftı ve küçük bir an bu yaşandı mı diye düşünmem gerekmişti. Aniden salona girdiğinde şaşkınlığımı saklayamadım.

"Bu ne?"

Göz ucuyla baktı. "Fotoğraf. Yapay zekâyı çıkarandan Allah razı olsun. Bu anın geleceğini hissetmiş gibi dün gece yapmıştım. Madem bir yalan atıyoruz, tam olsun. *Kaç yıldır tanışıyoruz* deyip duruyoruz. Biri *fotoğraf göster* dese şaşıp kalırız. Her ihtimali düşünmek zorundayım."

"İnanılmazsın."

Odanın etrafında dönüyor, açık arıyordu. "Sana *ben bu işi ciddiye alırım* dedim. Asla dediklerime inanmıyorsun ki!" Gözleri odada bir kusur bulamadığında bana yöneldi, elini cebine atıp çıkarttığında avuç içinde iki tane gümüş rengi yüzük vardı.

Tüm hisleri yuttuğumu sanıyordum. Yanıldığımı anladım. Bu durum kendime dair bir hayal kırıklığıydı. *Bu kadar mı gözün dönmüştü Aslıhan, artık gerçekten bir canavar mıydın?*

Benim takacağım düz bir yüzük değil, yıldızı anımsatan bir tektaştı. Yüzüme atılan ve babamın parmağında kalan o yüzüktense bunun daha az acı verici olduğunu hissetmiştim. Farkında olmadan iyi bir seçim yapmıştı. Avuç içinden aldım. Yüzük hafif, kendime kırgınlığım haddinden fazlaydı. Bu anı hiç böyle hayal etmemiştim.

Aslıhan, sen böyle bir an bile hayal etmemiştin.

Hayır, sen hiçbir şeyi hayal etmemiştin.

Tüm hisleri yutmak için yine soğukluğuma sığındım. "Umarım sahte bir şey almışsındır." Minik bir öksürükle boğazımı temizledim.

Avucunda kalan kendi yüzüğünü gözümün içine bakarak kendi parmağına taktı. "Aynen ondan," diyerek gerilemişti. Gözlerini kaçırdı ve hızla arkasını döndü. "Kocan henüz o kadar zengin değil."

Oysa oldukça gerçek duruyordu. Yüzüğü usulca parmağıma taktım ve elime bir yabancının eli gibi baktım. Garip bir histi. Hiçbir şey hissetmemem gerekiyordu ama o an çok derinlerde bir nokta istemsizce sızladı ve yandı.

Anlam yükleme Aslıhan, anlam yükleme.

Bakışlarını üzerimde hissettiğimde gözlerim onu buldu. Aramızda dört adım varken öylece bana bakıyordu. Ne alay doluydu ifadesi ne de ters. Bir şeyler vardı gözlerinde ama o an okuyamadım. İkimizin de parmağında saçma, yalan bir evliliğin halkası varken hayatlarımızın aynı anda yere düştüğünü hissettim.

"Öylesine aldım işte," diyerek hafifçe boğazını temizledi. "Beğenmediysen değiş-"

"Gerek yok," dedim anında. "Beğendim. Normal alyanstansa bunu tercih ederim. Teşekkürler."

Başını ağır ağır salladı. Dalga geçse, saçma esprilerinden birini yapsa daha az gerginlik verici bir an olurdu. Anlamsız bir şekilde asıl bu yüzüğü taktığımız an her şeyin başladığını hissediyordum. Sanırım o da aynı hissin

içindeydi. Belli etmiyordu ama baş parmağı yüzük parmağındaki yüzükle oynayıp duruyordu. O da alışkın değildi.

Aniden kapı çaldığında bu gerginlik dolu an bölündü. Kapıya ilerlerken parmağı bana dönmüştü. "Sen yat, hastasın."

Onu umursamadan yanına ilerledim. Kapıyı açmadan önce terlediğinin farkındaydım. Avuç içi alnını siliyordu. Bu işte en soğukkanlı durabilen maalesef bendim. Karargâhta da böyleydi. Yalan söyleme konusunda ondan daha iyi olmam övülecek bir şey miydi emin değildim. Eli kapı koluna uzanırken aniden koluna hafifçe dokundum. Tedirginlik dolu bakışları bana döndüğünde ifadesizliğime güven eklemeye çalışıyordum.

"Güntekin," dedim kısık bir sesle. "Sakin ol. Yarbayın odasında da gergindin. Asıl böyle yaparsan anlarlar. Kendin ol, hallederiz."

Öylece gözlerime bakmış, bir şey söyleyememişti. Kısa bir andı ama sanırım gözlerimdeki o ufak hissi yakaladı. "Hallederiz, değil mi?"

Elim kolunu daha sıkı kavradı. "Hallederiz."

Başını usulca sallarken derin bir nefes vererek kapı koluna uzandı. Elimi kolundan çekip birkaç adım geriledim. Salon ortasına gelip gerideymiş gibi durdum. Kapıyı açtığında karşımızda sadece Derviş Yarbay yoktu. Yanında eşi olduğunu düşündüğüm yaşlı, saçlarına aklar düşmüş güzel bir kadın vardı.

Ondan önce içeri giren ise Atlas'tı. "Selamlar Boss!" dedi neşeyle içeri girdiğinde. Elindeki paketi neşeyle Güntekin'in kucağına iteledi. "Size tatlı getirdik. Sevdiğin çikolatalı vişneli pastadan zorla aldırdım."

"Lan sen ne diye geldin?" diye homurdanmıştı Güntekin.

Umursamadan ilerledi Atlas. Beni fark ettiğinde hazır ola geçip ciddileşti. Başını saygıyla eğerek selam verdi. Yarbay ve eşinin arkasından ilerleyen Ferda'ydı. Kesinlikle bu anı kaçırmamıştı.

Olduğum yerde kaldım. Derviş Yarbay Güntekin'in omuzuna hafifçe dokunarak selam verirken eşinin bakışları sadece bendeydi. Ferda da içeri girdiğinde Güntekin kapıyı kapatmış, hızla ondan uzaklaşıp bana yönelmişti. Elindeki tatlı paketini ne yapacağını bilemeyip masa üzerine bıraktı.

"Sen Aslıhan mısın?" dedi kadın şefkat ve ilgi dolu bir bakışla bana doğru ilerlerken.

"Merhaba," dedim saygıyla.

Karşımda durduğunda bakışları yüzümde hızla gezindi. Hayranlıkla bakıyordu. Elimi kavrayıp Güntekin'e döndü. "Çok güzelmiş," dedi

ağlamaya yakın bir sesle ve yeniden bana döndü. "Maşallah sana kızım."

Tebessüm etmeye çalıştım. Yakıştırmıyordum kendime ama denedim.

"Önce kendini tanıt babaanne," dedi Atlas koltuğa herkesten önce kurulurken. Bakışım ona döndüğünde yayıldığı hızla dikleşti. "Suna Hanım, babaannem olur hocam."

"Memnun oldum," dedim kibarlıkla.

Hepsi koltuklara oturduğunda ben de yanlarındaydım. Derviş Yarbay'ın ve Ferda'nın elini sıktım. Çok sıcakkanlı olduğum söylenemezdi. Kendimi ait olamadığım bir yerde bulunmanın o eziciliği içinde kalmış gibi hissediyordum. Kankılıç ailesi karşımızdaki koltuğa yan yana, Derviş Yarbay tekli koltuğa oturduğunda Güntekin ile karşılarında kalan koltuğa aynı anda, yana yana oturduk.

Ferda'nın sesi çıkmıyordu ama dik bakışlarını üzerimizde hissetmemek imkânsızdı. Hepsinin bakışları kısa bir an yüzüklerimize takıldı. Derviş ve Suna Hanım gördüğü şeyden memnundu.

"Kusura bakmayın böyle aniden geldik," dedi Suna Hanım. "Ben seninle tanışmak için ısrar ettim Aslıhan kızım. Derviş de kıramadı. Rahatsız ettiysek kusurumuza bakma."

"Estağfurullah, ne kusuru."

"Nasılsın?" dedi Derviş Yarbay. "Doktora sordum. Tansiyonun düşmüş. Şimdi nasılsın?"

"İyiyim, teşekkürler. Bu aralar işler biraz yoğun." Ferda ile göz göze geldiğimde çenem dikleşmişti. "Üzerine bir de evlilik telaşı gelince kendimi ihmal etmiş olmalıyım."

"Ay çok iyi." dedi Suna Hanım neşeyle. "Söyledi Derviş. Nasıl mutlu oldum anlatamam. Güntekin'in de mürüvvetini gözüyoruz ya, ölsem de gam yemek artık."

"Bizim tüm aile Güntekin amcamın mürüvvetine çok takıntılıyızdır hocam." Neşeyle araya girmeye çalıştı Atlas. "Yani öyleymişiz, ben de yeni öğreniyordum." Bakışları karşısında kalan tekli koltuktan ona bakan devasa ayı Azrail'e takıldı. "Boss bu arkadaş kim?"

"Ayı," dedi Güntekin tüm netliğiyle.

Ferda'nın dik bakışları kucağında kalpli yastığıyla bize bakan masum ayıdaydı. Oysa bu hikâyede en masum oydu.

"Güntekin'in bana hediyesi." Fazla soğuk olduğumu fark ettiğimde sesimi yumuşatmaya çalıştım. "Fazla büyük. Nereye koyacağımı bilemedim orada öyle yaşıyor."

Şaşkındı Atlas. "Güntekin amcam size ayı mı aldı hocam? Bu kadar romantik olduğundan haberim yoktu. Ben Derya'ya almak istediğimde ifadesi kusmaya yakındı." Dikleşti. "Boss, hani kızlar böyle şeyler sevmezdi. Daha özel olmalıydım."

"Sus oğlum," dedi Güntekin dişlerini sıkarak. "Benim karım seviyor belki. Değil mi hayatım? Seviyorsun."

Gülmeye çalıştığım ama zorlandığım bir mırıltıyla onayladım. *Severim* demeye dilim varmadı. Anlaşılan o da sevmiyor sadece inadıma oynuyordu. Bu hikâyede yanan Azrail'di.

O an beklemediğim şey Luna'nın köşeden aniden kucağıma atlaması ama bende durmayıp Güntekin'in kucağına ilerleyerek kırk yıldır orada yatıyormuş gibi adamın bacaklarına yatmasıydı. Güntekin yadırgamadan Luna'nın sırtını okşamaya başladığında kendimi kedim tarafından aldatılmış hissediyordum. Âdeta adamın kucağına bayıldı, eridi ve keyifle miyavladı.

"Bu da Luna," dedi Güntekin durumu toparlamak adına. Kedimin adını hatırlaması o an için hayat kurtaran bir detaydı.

"Şimdiden aile olmuşsunuz," dedi Suna Hanım neşeyle.

Birbirimize dönüp asla bakmıyorduk. İkimizin de yalanı yakalatma ihtimali vardı. "Öyle," dedim sadece.

Atlas şaşkın, Derviş Yarbay bu görüntüden memnun, Suna Hanım sevinçli, Ferda oldukça tersti. Aramızda anlamsız bir sessizlik belirdi. Bana sırıtarak bakan Suna Hanım'a odaklanmayı seçtim. Daha rahat hissediyordum.

"Ben çay suyu koyayım," diyerek aniden ayaklanan Güntekin'di. Luna benim kucağıma atlar sanmıştım ama inatla onun kucağında kalmaya devam ettiğinde adam sülük gibi ona yapışan kedimle ayağa kalkmak zorunda kaldı. Masa üzerinden tatlı paketini alıp mutfağa ilerledi.

"Nerelisin kızım?" dedi Suna Hanım.

"Adana."

Bu cevaba da güldü. "Nasıl tanıştınız Güntekin'le?"

"Erkek kardeşimin arkadaşı. Onun sözünde denk düşmüştük, düğününde yeniden karşılaştık ve ondan sonra görüşmeyi bırakmadık."

"O düğünde size ilk ne söyledi hocam?" Saçma bir hayranlıkla bana bakıyordu Atlas. "Hani ne dedi de her şey o düğünden sonra başladı? Merak ettim. Romantik şeyler beni hep çok etkiler."

Muhtemelen Derya'ya söyleyecekti. Tüm okul kendisinin Derya ile yakınlaşmaya çalıştığının farkındaydı.

"Sıradan şeyler," diye geveledim. "Pek hatırlamıyorum."

"İlk anlar önemlidir hocam. Nasıl hatırlamazsınız? Güntekin amcama da bunu sormam lazım. Zehir gibi hafızası vardır, kesin hatırlar. Ben bu çılgın ilişkinin tüm detaylarını bilmek istiyorum. Âdeta bana ışık oldunuz."

Muazzam bir ışıktık, eminim. "Güntekin de hatırlamaz," dedim. "Üzerinden çok zaman geçti."

"Cevaplarınız çok ezbere," dedi Ferda aniden.

Dik bakışlarım ona döndü. Açık arıyordu. Ona bu fırsatı vermeyecektim. "Sorularda çok sıradandı. Bu yüzdendir belki. Senin merak ettiğin bir şey var mı? İçtenlikle cevaplarım."

Dudak büzmüş, Derviş Yarbay'ın ona dönen bakışlarını fark ettiğinde gülümsemeye çalışmıştı. "Hâlâ Güntekin'in aniden evlenecek olması durumu şaşırtıcı geliyor. Özgürlüğüne çok düşkün biri olarak tanıdık. Siz de birden ortaya çıkınca..."

"Bu durumu senin de Derviş Yarbay'ın odasında konuştuk diye hatırlıyorum Ferda. Senin de soruların çok ezbere. Hep aynı şeyi konuşuyor gibi hissediyorum." Tebessüm ettim. "Ama tabi ben aniden bayılınca sohbetimizi devam ettiremedik, haklısın. Seni de korkuttum. Kusura bakma." O gülmüyordu, ben güldüm. "Bunca zaman Yozgat'ta olduğum için gizli tutabilmiştik. Uzak mesafe ilişkisi yani. Kardeşim yüzünden saklıyorduk. Hem Güntekin hâlâ özgürlüğüne düşkün bir adam. Evlenmek neden onu kısıtlasın?"

"Evlilik sorumluluk ister," dedi.

"Evlilik sadakat de ister." dedim anında. Tek bir cümleyle çenesi dikleşti. "Ve bence sadakat özgürlükten daha değerli."

"Bunca zaman birlikte olup gizli tutmanız sadakat mi?"

"Bana göre evet. Ortada olan şeye karşı herkes sadakat besler. Mesele saklanana karşı sadık kalmaktır. Kimse beni bilmiyorken de Güntekin bana sadıktı."

"Ona o kadar güveniyorsunuz o zaman?"

"Fazlasıyla," dedim anında.

Saçma bir laf ebeliği içindeydik. Sadece ona baktım. Bencilliğinden midem bulandı. Sevdiğini iddia ediyor ama yaptığı şey ortaya çıkarsa sevdiği insanın düşeceği durumu düşünmüyordu. Benim lügatimde sevgi bu değildi. Az, öz ve fedakârlık gerektiren bir değerdi.

"Güven çok önemli. Her şeyin temeli. Bunu yakalamışsınız, ne mutlu size," dedi Suna Hanım. "Bu apartmandaymışsın. Alt katta mısın kızım?"

Yanındaki Ferda'ya döndü. "Kıza *geçmiş olsun* diye geldik, onu yukarı çıkardık. Keşke kendi evinde ziyaret etseydik."

"Evleneceklerse evleri burası olmayacak mı zaten anne?" dedi Ferda bana göz ucuyla bakarak.

Kışkırtma kapasitesi inanılmazdı. "Öyle tabi," dedim. "Ha aşağısı ha burası hiç fark etmez. Düşünmeniz yeterli."

"Bu arada benden sır çıkmaz hocam," dedi Atlas saygıyla. "Özel hayatınızı okul sınırları içinde gizli tutacağıma emin olabilirsiniz." Heyecanla ayağa kalktı ve kaplumbağaların olduğu komodine ilerledi. Niyeti onları sevmekti. "Turna, Kumru, Kartal. N'abersiniz?"

Kaplumbağaların isimlerini hafızama kazıdım: Turna, Kumru, Kartal.

Atlas ise orada bizim yapay zekâ resmimizi görmüş ve yemin ederim hiçbir şey anlamamıştı. "Oha!" dedi. "Birlikte Kuzey Işıklarını görmeye mi gittiniz? Boss bu geziye geçen yıl gitmişti. Yanında siz de mi vardınız hocam?"

Hiçbir fikrim yoktu. Başımı sallayarak onayladım. Sık seyahat ettiği ve dünyayı gezdiği bilgisini de hafızama kazdım. Hepsi bana yabancıydı ve bunaldığımı hissediyordum. Hızla ayağa kalktım. "Ben Güntekin'e yardım edeyim."

Ferda da ayaklandı. "Sen hastasın. Ben yardım ederim."

Asıl sen kafadan hastasın demek vardı ama yuttum. "Sen şu an benim evimde misafirsin," dedim anında. "Biz hallederiz."

Çoktan ayağa kalmıştı. Geri oturmayı gururuna sindiremediğinden olsa gerek, "O zaman lavaboya gideyim," diyerek ilerledi.

Yan yana koridorda ilerledik. Gergin bir andı ve sadece biz hissediyorduk. O lavaboya yönelirken ben mutfağa girdim. Burası da bana göre daha canlıydı. Ev sahibi olduğu için dolaplarını değiştirmiş olmalıydı. Daha modern ve beyaz dolapları vardı. Benim masa attığım alanı o boş bırakmıştı. Onu tabaklara çikolatalı bir pasta koyarken buldum. Luna yine beni aldatıyor, onun ayaklarının dibinde geziniyordu.

Yaklaşıp yanında durdum. "Yardıma ihtiyaç var mı?"

"Stresten bayılırsam sen de beni hastaneye götürür müsün? Tekme atıp *geber* diyeceksin gibi hissediyorum."

Hafifçe güldüm. "Ambulans çağırırız. Sakin ol." Elindeki çatalı yavaşça aldım. "Ben hallederim. Biraz da sen içeri geç."

Çatalı elimden geri aldı. "Hastasın sen. Yanlarında kal."

"İçeridekilere siz *bizim misafirimsiniz* ayağı çektim. Sadece sana hizmet ettiremem." Çatalı geri aldım.

"*Kocamı çalıştırıyorum* dersin işte. Tam senlik."

İstemsizce güldüm. Luna anlamsızca bacaklarımızın arasından geçerek kendince oynuyordu. Bakışları omuz üzerinden bana döndü. Kollarımız birbirimize değerken sırtımız mutfak kapısına dönüktü. Kısa bir an gülüşüme takıldı. Ama saniyeden bile kısa bir süreydi. Çatalı elimden usulca aldı ve yeniden önüne döndü.

"Ben içeri gidersem stresten saçmalarım. Yalan uydurma konusunda iyiyim, söyleme konusunda değil. Senin kriz yönetimin daha iyi. İdare et." Kısıktı sesi.

"Konuşacak bir şey bulamıyorum Güntekin." Ben de sessizdim.

"Suna Teyze'yle çeyiz konuş, bayılır."

"Ferda saçma sapan imalar yapıyor."

"Hani namusumu koruyacaktın, korusana!"

Önüme bakarken göz devirdim. "Elimden geleni yapıyorum, emi-"

Bir anda çatalı diğer eline almış, eli belime dolanmış ve beni kendine daha çok çekmişti. Bedenine yandan sokulmak zorunda kalırken şaşkındım. Belimdeki eli güçlüydü. *Ne yapıyorsun* diye yükselmemi engelleyen şey yanımızda kalan ocağın üzerindeki demliğin yansımasından gördüğüm kapı önündeki Ferda'ydı. Dikkatle bize bakıyordu. Güntekin çatalın ucunu görmemi ister gibi demliğe çevirmişti.

Durumu toparlamak adına çatalı Güntekin'in elinden hızla aldım. "Ben bunları yapayım, sen de çayları hallet hayatım."

Hayatım kelimesi artık kırmızı alarm olma yolunda ilerliyordu.

"Olur mu hayatım?" dedi yalandan bir keyifle. "Ben seni çalıştırır mıyım? Elini sıcak sudan soğuk suya sokmamaya ant içtim. Biliyorsun."

Yalandan bir edayla kıkırdadım. Aynı şekilde gerçek bir şekilde güldüm çünkü fevkalade sallıyordu. Muhtemelen elimi buza bile sokardı. Düşüncesi bile komik geldi. Gerginliğim haddinden fazlaydı ama oyunculuk performansım görülmeye değerdi.

"Güntekin ya..." dedim *i* harfini anlamsızca vurgulayarak.

Cilveli ve haddinden fazla samimi olmuştu. Ayarım yoktu. Belimdeki eli yüzünden odun yutmuş gibiydim zaten. Gülüşüm kendimden utandığım için bıçak değmiş gibi kesildi.

Harbi rezilsin Aslıhan.

Bakışlarının yine omuz üzerinden bana döndüğünü hissettiğimde dönüp ona bakmadım. "Ne Güntekin ya?" dedi adını söylediğim gibi vurgulayarak.

Cevap veremedim çünkü dudakları saçımdaydı. Başımın üzerine minik bir öpücük bıraktığını hissettiğimde kıpırdamadan mutfak fayansına bakıyordum. Bir süre daha nefesini aynı noktada hissetmeye devam ettim. Saçıma bıraktığı sadece durumu daha inandırıcı kılmak adına yalan bir öpücüktü ama öylece kaldım.

Ferda oradadır diye kıpırdamadım ama eli aniden belimden çözüldüğünde hızla yana doğru bir adım atıp kaçmam gerekmişti. Gerginlik artıyordu. Tedirgin bakışlarım kapıya döndü. Ferda yoktu. Anlamsız yakınlıktan sıyrılmak için huysuzluğuma sığındım.

"Bu hep böyle bizi mi izleyecek?" dedim sessiz bir kızgınlıkla.

Bakışlarını önünden kaldırmadı. Bana bakmadan son tabağa da çikolatalı pasta koymakla ilgileniyordu. "Ne yaşadığımı anla ve ricamdır koca adayının götünü kolla."

Ne diyebilirdim ki? Adam haklıydı. "İnanılmaz bir sapığın var, haberin olsun!" Hazırladığı pasta tabaklarından iki tanesini aldım. "En sevdiğin şey vişneli çikolatalı pasta mı? Az önce Atlas öyle dedi. Ferda sorarsa açık vermeyeyim."

Bakışları çikolatalı pastanın ortasındaki vişnelerdeydi. "Ben vişne sevmem," dedi ifadeden yoksun bir sesle. "Özgür severdi. O yer diye ayak uydururdum ama..." Başını yavaşça salladı. "Hayır, sevdiğim bu değil."

Bu ailenin onu Özgür'ün yansıması olarak görmeye devam etmesi kalbini kırıyor olmalıydı. O, Özgür'e ayak uydurdu diye hiç kimse mi aslında ne sevdiğini sormamıştı? *Yetimhanede büyüdüm*dediği an aklıma düştü ve kalbime bir iğne gibi battı. Acımak değildi bu. Bildiğin bir acıya saygı duymaktı. Babasızlık bile yakarken hem annesiz hem babasız kalmak eminim daha zordu. Üstelik yetimhanede seçme ve nazlanma şansınız yoktu. Önünüze bırakılan yemeği yemek zorundaydınız.

Böyle mi yaşamıştı? Hep başkalarının sevdiklerini yiyerek.

Sen de böyle yaşıyorsun Aslıhan. Hep başkalarının dedikleriyle içindeki canavarı besleyerek.

"Sen pastayı nasıl seversin?" dedim aniden.

"Bilmem. Hiç düşünmedim." Bakışları pastadan kopup bana döndü. Beklemediği bir soru gibiydi. Kısa bir an duraksadı, gözlerimde oyalandı. "Sanırım ben meyveli pasta sevmem," dedi en sonunda. Hafifçe dudak büzdü. "Sade çikolatalı olmasını tercih ederdim. Hele vişne, hiç sevmem."

İfadesiz tutmaya çalıştığı bakışlarının arkasında minik bir hüzün kırıntısı vardı. Ya da ben öyle hissediyordum.

Sessiz kalamadım. Çünkü ben de sevmezdim vişneyi. *Tuna*; evli olduğu hâlde beni kandıran en büyük hayal kırıklığım severdi. O seviyor diye ne zaman bir şeye üzülse ona vişne alırdım. Okulda masasına bırakır, gördüğüm tüm vişnelerden ona almadan geçmezdim. Gerçek yüzünü gördükten sonra ise günlerce hatta aylarca nerede vişneli bir şeyler görsem midem ağzıma gelmişti.

"Kötü bir anısı mı var yoksa sadece sevmiyor musun?" dedim. İkisi arasındaki farkı yaşamayan bilemezdi.

Bu soruyu da beklemiyordu. Bence benim ona soru sormamı beklemiyordu. Yine de bozmadı. "Küçükken evimizin önünde büyük bir ceviz ağaç vardı. Ama benim gözüm onda değil hep yan komşunun bahçesindeki vişne ağacındaydı. Bir gün o tarafa geçip ağaca çıktım ve vişnelerden yiyebildiğim kadar yedim," dedi. Hüzünlüydü sanki. Geçmişi anmak canını sıkmış olmalıydı. Küçük bir öksürükle boğazını temizlemiş, pastaya dönmüş ve yeniden bana baktığında hüzünden sıyrılmış, her zamanki yarım gülüşünü kuşanmıştı. "Vişneden kurt çıktı."

Hafifçe yüzüm ekşidi. "Kötü ve iğrenç bir an."

Kaşları havalandı. "Fazlasıyla."

Bir vişneden başlayan o kurt onun çocukluğunu, benim gençlik hayallerimi yemiş gibiydi. "Ben de vişneyi pek sevmem," diyerek elimde vişneli çikolatalı pasta tabaklarıyla geriledim.

"Kötü bir an mı, sevmediğinden mi?" dedi ben gibi. Ayrımını biliyor olmalıydı. Derin anlamları anlayabileceğini tahmin etmezdim. Uyuz bir herifti ama belki de göründüğünden daha fazlasıydı.

"Kötü pek çok an," diyebildim sadece. "Ben bunları götüreyim. Sen de çayı getirirsin. Bana tabak yapma. Gece gece pasta yersem midem ağrır. Hele vişneli bir şeyler hiç görmek istemem."

Göz ucuyla baktı. Dolaptan bardak çıkarıyordu. "Sen akşam yemeği yedin mi?"

"Acıkmadım." Mutfaktan çıkmıştım. Kavga etmeden iletişim kurduğumuz nadir anlardan biriydi. Yadırgadığımı inkâr edemezdim.

Salona yönelecektim ama yatak odasının kapısını hafifçe aralık gördüğümde adımlarım oraya ilerledi. O kapıyı kesinlikle kapatmıştım. Aralık kapıdan içeri baktığımda Ferda'yı yatak odasının ortasında görmek şaşırtıcı değildi.

Güntekin bir konuda daha haklıydı. Adam deliydi ama genel olarak hep haklıydı. Açık arayan elbette olacaktı. Bu açığı en son vereceğim kişi bu kadındı. Ayak ucumla kapıyı iteledim. Çıkan sesle anında bana döndü. Yatak üstündeki tişörtüme bakıyordu.

"Ne işin var senin burada?"

Önce şaşırmış, sonra ciddileşmişti. "Açıklama yapmak zorunda değilim."

"Açıklama yapmak zorundasın çünkü özel alanımın ortasındasın."

Güldü. "Kesinlikle yalan söylüyorsunuz. Buraya üç beş kıyafet ve eşya getirdiğinde anlaşılmayacağını mı düşündünüz?"

Kişisel gelişimim ve nezaket burada kadardı. "Sen salak mısın?" dedim tüm içtenliğimle. "Evim alt katta. Eşyalarım da. Beyninin ne tür bir işleme sorunu var?"

Bunu beklemiyordu. Bocalayarak çenesini dikleştirdi. "Benimle düzgün konuş."

"Düzgün konuşacağım birisi değilsin. Haddini aşma ve şu odadan çık. Benim yüzüm Güntekin kadar yumuşak değil. Onun gibi kimse kırılmasın diye de uğraşmam. Oturup burada sana özel hayatımı anlatacak ya da ilişkime ikna edecek de değilim."

Tuğba kadar kontrolsüz değildi. Daha kontrollüydü. "Bunca yıllık sevgilin ama banyosunda ne tarağın var ne de şampuanın." Bana doğru ağır ağır ilerledi. "Çirkefliğin tüm bunları saklamıyor."

"Yatağı da kokladın mı?" dedim terslikle. "Acınası bir hâldesin, gerçekten. Nikâhtan sonra gel o zaman gör, bakalım eşyalarım neredeymiş. Şimdi saçmalamayı kes ve bu odadan çık! Hayal dünyandan da uzaklaş." Bir adım gerileyip kaşlarımla holü gösterdim. "Çık şuradan, hemen!"

Tuğba'ya ve ona bakmak şu rezil dünyada kendimi daha insan hissetmeme neden olan tek detaydı. Bir insan nasıl böyle bir zihniyette olabilirdi, anlamıyordum. Ters adımlarla önümden geçeceği anda pasta tabağından birini kucağına iteledim. Refleks olarak kavradığında soğuk bakışlarım gözlerindeydi.

"Kendi tabağını kendin götür," dedim. "Bir de sana hizmet edecek değilim."

"Evlilik dediğin şeyin yerle bir olması, benim iki dudağımın arasında," diye soludu.

"Gözün kesiyorsa yerle bir et!" dedim tek solukta. Onunla, onun anladığı dilden konuşacaktım. Kısasa kısas, nefrete nefret. "Git ve onlara gerçeği anlat. Güntekin işinden olsun, senden daha çok nefret etsin ve ben onu daha

çok benim yapayım. Lütfen devam et Ferda. Attığın her adım onu bana biraz daha yakınlaştırıyor. Evlenmemek için yıllardır direnen adamı ayağıma getirdin. Biraz daha ekmeğime yağ sür. Çok iyi oluyor. Sana kalan da elinden alınan çocuğun, başkasına yâr olan sevdiğin olsun." Diğer tabağı da kucağına iteledim. "Bunu baban Derviş Bey'e ver. Ama bunu gözlerine bakarak yap ve gerçeği söyle, tamam mı?"

Tabağı almadı. Elindeki tabakla bana öfke dolu bakışları sunup hızla ilerledi. Kesinlikle Tuğba'dan daha tehlikeyleydi. O dümdüz salaktı ama bunun gözlerindeki kurnazlığı görebiliyordum. Bunu yaparken beni kendince yana iteklemeye çalışmıştı. Tripli adımlarla holde ilerleyip salona girdiğinde arkasından terslikle bakıyordum.

"Beyinsiz!" diye homurdandım. "Saygısız, omurgasız. Sayıyla mı gönderiyorlar sizi diyeceğim ama seri üretime geçmiş gibisiniz. Her köşeden bir asalak çıkıyor."

Adımlarım ilerlediğinde yeniden mutfağın önünden geçmek zorundaydım. Bir elim boş kalmıştı. İçeri girip bir pasta tabağı daha alacaktım ama Güntekin zaten kapı önünde, elinde bir tabakla bana bakıyordu. Yaşananları görmüş müydü bilmiyordum. Ama elindeki tek tabağı bana uzatması gördüğünün kanıtıydı.

İki tabak da verebilirdi.

Bir eksiğimin olduğunu biliyordu.

Uzattığı tabağı alırken bakışlarımı ona kaldırdım. Yine o ürperten ciddiyeti içindeydi. Tabağı aldım ve birkaç saniye anlamsızca bakıştık. Artık yaşananları gördüğüne emindim.

"Sana *elimden geleni yapıyorum* dedim," diye mırıldandım.

Hafifçe dudak büzerek geriledi. "Fazlasıyla ikna oldum. Bu işe *evet* derken senden çok çatallı diline güvenmiştim. Yanıltmadı."

"Aynı performansı senden Adana'da da bekliyorum. Göbeğim çatladı burada!"

"Hallederiz," dedi ve tezgâha yöneldi. Geriledğimde, "Şu günden sonra halletmezsem o da benim ayıbım olsun," dediğini duydum ama geri dönmedim. En azından çabaladığımın farkındaydı zira Adana'da işimiz daha zordu.

Salona yöneldiğimde kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Atlas yemek masasında ödevlerini yapmaya başlamıştı. Pasta tabaklarını orta sehpanın üzerine bıraktım.

"Hocam, Tuğba Hoca çok ödev veriyor," dedi Atlas aniden. "Bu dinen caiz değil. Sizce caiz mi?"

Tuğba'nın yaptığı hiçbir şey caiz olamazdı. Vereceğim ters cevabı frenleyen eğitimci yanımdı. "Öğretmenlerini sorgulama ve sadece çalış Atlas."

Koltuğa oturduğumda Suna Hanım anında yanıma gelmişti. Tatlı bir kadındı. Oğlunu kaybetmiş olması ona dair kıyamadığım bir noktaydı. İnsan bildiği acıya sırtını dönemiyordu. Bana ayak numaramı sormuş, patik yapmak istediğinden bahsediyordu. Çeyiz aşkı görülmeye değerdi.

"Şimdi biz seni ailenden ne zaman isteyeceğiz?" dedi Yarbay.

Aynı dakikalarda Güntekin gelmiş, elindeki çay dolu tepsiyi orta sehpanın üzerine bırakmıştı. Herkes çayına uzanırken benim önüme bıraktığı yeni hazırlandığı belli olan bir tavuk salatasıydı. Hangi ara yapmıştı? Mutfakta vardı da ben mi görmemiştim?

"Yemek ye, ilaçlarını içmen lazım," diyerek bana bakmadan önümden geçti. Ferda'nın yanı boştu ama o benim olduğum koltuğa, Suna Hanım'ın yanına oturmuştu. "İsteme olmayacak Yarbay'ım." Sesi daha sakin ve kontrollüydü. Dakikalar önceki kadar stresli değil gibiydi. "Yaşını başını almış insanlarız zaten. Yüzüklerimizi taktık, birkaç haftaya düğün olacak. Onu da kendi aramızda yaparız zaten."

Sadece önümdeki salataya bakmakla meşguldüm. Ailem dışında kimseden görmediğim bir durumla karşı karşıyaydım. Ferda da aynı şekilde önüme bırakılan yemeğe bakıyordu.

"Olur mu hiç öyle," dedi Suna Hanım. "Adana'ya gelip isteseydik hanım kızımızı?"

Bakışlarım salatadan koptu. "Güntekin haklı. Ben öyle şeyleri pek sevmem. Böylesi daha iyi."

Yarbay ve Suna Hanım'ın başı aynı anda eğildi. "E siz öyle uygun gördüyseniz" dedi Suna Hanım saygıyla. Ellerimi kavradı. "Ama en azından bohça getireyim sana."

Tebessümle onayladım. "Memnuniyetle karşılarım."

Çaylarını içerken Yarbay, Güntekin'in deli cesaretinden, yapılmaz denilen her göreve nasıl gözü kapalı gittiğinden, uçağını denize neredeyse sıfır mesafeden uçurarak kırdığı rekordan keyifle bahsediyordu. İşinde iyi olduğuna zaten emindim, şaşırmamıştım. Ona dair anlatılan tüm anıların gökyüzüne ait olması işini ne denli sevdiğini özetliyordu.

Hiç kimse gökyüzünden ayrı bir anısından bahsetmemişti. Vişneyi sevmediğini bile bilmiyorlardı mesela. Gökyüzünde Güntekin Agâh'tı. Peki yeryüzünde kimdi?

Bence bilmiyordu.

Hiçbiri.

Ona buradaki en uzak kişi benken en çok tanıyanın da yine ben olmam garipti.

Önüme bıraktığı salatayı sessizce yerken buldum kendimi. Sohbete uyum sağlamaya çalıştım. Sordukları sorulara cevaplar verip dinledim. Tüm bu süreç boyunca Ferda ile asla göz göze gelmedim. Bir saat sonra kalktıklarında evde kalan yine sadece bizdik. Salon koltuğunda oturmuş, uzun bir süre sonra hepsini yediğim boş salata tabağına bakıyordum. Lezzetliydi...

Güntekin ya mutfaktaydı ya da gerginliğini atmak adına kusmaya gitmişti. Birkaç dakika sonra karşımdaki koltuğa yılgınlıkla oturdu. "Baygınlık geçirmediğim için şanslıyız."

Bakışlarımı ona kaldırdım. Eski rahat hâllerine dönmüş gibiydi. "Haklıydın." dedim aniden.

"Hangi konuda?"

"Bu iş ayrı evde olmaz." Sert çıkmıştı sesim. "Açık arıyorlar. Seni buna sürükleyen ben olduğuma göre inatlaşmayacak, fedakârlık yapacağım." Ayağa kalkıp ona sırtımı döndüm. Ona bıraktığım hiçbir eşyaya dokunmadım. Sadece babamı, ailemin fotoğraflarını ve bakacağıma söz verdiğim Lavinia'yı aldım ve kapıya yöneldim. Kesici bir sadakatim vardı. Artık o çiçeği asla geride bırakamazdım. Luna bu defa bana ihanet etmemiş, köşeden kalkıp peşime takılmıştı.

Topuklu ayakkabılarımı giydim. Trençkotumu nerede çıkardığımda dair bir fikrim yoktu. Belki de yatak odasındaydı. Sadece komodin üzerinden çantamı aldım ve kapıyı açmadan önce ona döndüm. Koyu kahve gözleri dikkatle bendeydi.

"Senin kurulu bir düzenin var. Ben birkaç ay sonra toparlanıp gideceğim. O yüzden evlendikten sonra ben buraya gelirim," dedim.

Bir kaşı imayla havalandı. Çenesi dikti. "Hani hiç geri adımın olmazdı?"

"Hâlâ yok. Bu geri adım atmak değil mantıklı düşünmek. Madem bir bataklığa girdim çamura bulanmayı da kabullenmem gerekir. Hem *seni bu evliliğe pişman edeceğim* demedin mi? Al sana fırsat."

Arkamı dönüp kapıdan çıkacağım anda, "Aslı," demişti. Bakışlarım ona döndü. "Özgürlük mü istiyorsun?"

Tek bir cümleydi ama hatırlıyordum. O düğünde kâğıttan uçak dövmemi gördükten sonra bana sorduğu soru buydu. Belki de o mutfaktayken Atlas'ın sorduğu *düğünde size ilk ne dedi* sorusunu duymuştu.

Hatırlamasını beklemeyen bendim. Özellikle ona benimle savaşması için bir koz vermişken. Daha sert darbeler indirir sanıyordum.

Belki de seninle savaşmak istemiyor Aslıhan...

Kısa bir an sessiz kaldım. Atlas'a o günü hatırlamadığımı söylemiştim. Yalanın içindeki her şey yalandı. Karşımdaki adam benim o günü hatırlayıp hatırlamadığımı anlamak ister gibi bakıyordu. Tüm yalan içinde gerçek olan tek şey buydu.

"Sana özgür olmadığımı düşündüren ne?" dedim usulca.

O günü hatırladığımı anladığında ifadesi yumuşadı. Sanki bu cevabı alamazsa cümlenin devamını getirmeyecek gibiydi.

"Seni hiçbir şeye pişman etmeyeceğim. O projeyi kazanman için elimden geleni yapacağım. Sen, dün ve bugün yardım ettin; ben de sana yardım edeceğim," dedi sakince. "O bataklıkta tek değilsin. Artık ya birlikte çamura bulanırız ya da birlikte o bataklığa düşmemize neden olan hatalarımızdan nilüfer yeşertip kurtuluruz. Ve dilerim bu oyunun sonunda ikimiz de o bataklıktan elimizde nilüferle çıkarız, çamurla değil."

⚡

Aşkolar aşkolarrr, selamlar ❤

Şimdi neden hala Adana'ya gitmedik diyenler olacaktır. Okurumu tanırım kskdjd hemen açıklamamı bırakayım.

Adana'ya gitmeden önce Aslı ve Güno arasında ki buzları biraz kırmamız gerekiyordu yoksa anında Murathan'a yakalanırdık. Adam ablasını ve arkadaşını iyi tanıyor. İki inat karakteri birbirini gırtlaklama evresinden uzaklaştırmak kolay değil, emin olun. Buzları azda olsa eritip Adana'ya öyle gitmeliydik. Hiçbir bölümü ve sahneyi boşa yazmam, bana güvenin.

Önümüzde ki bölüm zaten Adana'dayız, gözünüz aydın. Erken gelen kaosu izlemek için en önden yerini alır ksjdhjdh

Gelecek bölüm Adana'da görüşenzi.

Öptüm, geldi mi? ❤😘

8.BÖLÜM

"Bir başka füsun fışkırıyor sanki yüzünden,
Bir yüz ki, yapılmış dişi kaplanla hüzünden.."
****HÜSEYİN NİHAL ATSIZ***

⚜

Yazısız yasa sekiz;
Seni kıracaklar.
Ağla ama dağılma.
Karanlığın içine ışığın ulaşması için duvarlarda çatlak ve kırık olması gerekir. Bunu not et zihninin en kuytu köşesine, sakın unutma.

⚜

Şebnem Ferah-
Deli Kızım Uyan

Uzun ve sizinle buluşturmak için heyecanlı olduğum bir bölüm getirdim jdjdjf bol bol yorum yapmayı, yıldıza basmayı unutmayın.
Sizi seviyorum ♥

⚡

Ağır bir sis bulutunun arkasındaydı Güntekin.

Gökyüzüne değen bakışları netleştiğinde, bunun sis değil güneş ışığının gözünde bıraktığı yansıma; içinde bulunduğu anın ise bir rüya olduğunu anladı.

Rüya değil, kâbus.

Yaprakların sesini, rüzgârın yeşillikler içinde nasıl gezindiğini sessizce dinledi. Bedeni küçük, alnına dökülen kahve saçları kıvır kıvır, elleri ve yüzü daha dokuz yaşındaydı. Üzerinde kapri ve annesinin severek giydirdiği siyah beyaz çizgileri olan tişörtlerinden biri varken dallarına tünediği ceviz ağacının üzerinden sessizce gökyüzünü izliyordu. Koyu kahve gözlerinin içinde parlayan birkaç açık kahve noktada yansıyan gökyüzüne derin bir hayranlık duyuyordu. Bir gün orada olacaktı.

Kanatlarıyla, gökyüzünde.

"Sen yine mi oraya tünedin?" diyen sesi duyduğunda bakışlarını yere eğdi.

Babası ceviz ağacının dibindeydi. İşten geliş saati hiç değişmezdi aslında. Dolu doluydu taşıdığı file poşetler. Evine boş ellerle gelmez, hiçbir şey alamıyorsa çocuklara çikolatalar alırdı. Bugün elindeki fileler hem sebze, meyve hem de çikolatalarla doluydu. Belki de maaşını almıştı.

"Baba!" diye şakıdı neşeyle. "Erken geldin."

Gülmüştü babasının aydınlık çehresi. Kahve saçları hafif kıvırcık yer yer dalgalıydı. Annesi, babasına benzetirdi onu. Küçüklüğünde kıvır kıvır olan bu saçlarının büyüdükçe babası gibi dalgalanacağını söylerdi. Cebindeki köstekli saati çıkarıp işten geliş saatini kontrol etti. Sadece yarım saat erken gelmişti ama oğlunun gözünden kaçmamış gibiydi.

"Erken geldiğimi nereden anladın?"

"Gökyüzü daha kararmadı baba."

"Saat için gökyüzüne mi bakıyorsun?"

"Evet. Rakamlarından daha anlaşılır bence."

Gülmüştü babası. "Zeki misin değişik mi çözemiyorum. İn aşağıya, haydi. Bir gün düşüp bir yerini kıracaksın, o olacak."

"Düşmem ki," dedi gülerek. "Gökyüzü beni tutar. Kartalım ben. Sen öyle demedin mi?"

Babasının gülüşü büyüdü. "Ayağının altında yer olmazsa gökyüzü seni nasıl tutacakmış? Kartalın uçması için büyümesi lazım, in aşağıya. Düşeceksin."

"Kanatlarım olacak. Hem de çelikten. Söz, seni uçağımla işe götüreceğim." Gözleri gökyüzüne değdi. "Olur, değil mi baba?"

"Önce bir yere ayak bas. Sürekli ağaçların tepesindesin. Yürümeden uçmayı öğrenemezsin." Bakışlarını iki katlı, tatlı evlerine çevirmişti. Cam önüne tüneyen bir karga vardı. Burnuna derin bir nefes çekerken gülümseyişi büyüdü. "Burnuma güzel kokular geliyor."

"Annem senin sevdiğin mantıdan yaptı. Ama benim istediğim cevizli kurabiyelerden yapmadı. Yapsın diye bir sürü ceviz toplamıştım oysa. Yemeyeceğim mantı, bana ne!" Tatlı bir sitemle şakıdı ve ağaçtan inmek için hareketlendi. "Yine uçakları izlemeye gider miyiz baba?"

"Gideriz."

"İş yerine götürüp yakından göstereceğim, demiştin. Sözünü tutacak mısın?"

"Ne zaman sözümü tutmadım?"

Gülerek ağacın son dalına adımı attı. "Babalar sözlerini hep tutar mı?"

"Her baba tutmaz. Kıymetimi bil."

Kıkırdamıştı. "O zaman sen tutacaksın. Değil mi baba?"

Cevap gelmedi. Son adımdaydı. Ağacın en alçak dalına tutunarak aşağıya atladığında hissettiği toprak değil; ılık bir ıslaklıktı, ayaklarıysa çıplak. Kâbus burada başlıyordu. Ayaklarının çıplak olduğu, kan gölüne bastığı o anda. Bakışları yere eğildiğinde toprağı değil kanı gördü. Bir oluk gibi ceviz ağacının dibine doğru akıyordu. Ürkek bakışları kan nehrinin geldiği yönü takip etti.

Evlerinden geliyordu.

Açık mavi duvarları olan, tatlı, küçük evlerinden.

Gökyüzü kayboldu. Yerine derin bir gece çöktü. Önce o ıslık sesini duydu. İnce, tiz ve iki kere. Gözleri evin çatı katına döndü. Babasının o katta beslediği kuşlar şiddetle kanat çırpıyordu. Islık sesi kuşların kanat seslerine karışırken çıplak ayakları hızla eve yöneldi. Ezbere biliyordu bu kâbusu. Evin çatı katına koşacaktı.

"Kaç!" dedi annesinin derinlerden gelen sesi. "Saklan, kaç!"

Üç el silah sesini duydu. ***Tak, tak, tak!*** *Saatin akrep ve yelkovanını.* ***Tik.*** *Bir el silah sesi daha.* ***Tak!***

Tik, tak, tak.

Ayağına değen kanlardan kaçtı. Merdivenlere yöneldiğinde niyeti çatıya çıkmak, güvercin kafesine saklanmaktı ama olmadı. Aniden ayak bileğinden yakalanmış, bir el onu geri çekmişti. Dudaklarından çığlık bile dökülemedi. Sert zemine düşeceğini sandığı andaysa kendini derin bir suyun içinde

buldu. Ayak bileğindeki el şimdi de başının üzerinden onu şiddetle suyun içine iteliyordu.

Nefesi kesilirken kurtulmak adına çırpınıyor, aldığı her nefes suyun içinde minik halkalar oluşturarak ondan uzaklaşıyordu. Başının üzerindeki el inatla ölmesini istiyor, tüm gücüyle suya iteliyordu. Hayatı için mücadele etti, çırpındı ve direndi. Küçük kollarıyla hepsine direndi.

Hep gökyüzünde uçmak isterdi, bir kuş gibi. Ama şimdi suda boğuyorlardı onu, ölü bir balık gibi.

Nefesi göğsünde sıkışıp en sonunda yaşamını soluksuz bıraktığında çırpınmayı kesti. Gökyüzünü göğsüne doldurmak isterken ciğerlerine dolan sularla kaldı. Ağırlığının hafiflediğini, yavaşça en dibe atmaya başladığını hissetti. Gözleri hâlâ gökyüzündeydi. Suyun dalgaları içinde görebildiği tek şey güneşin parlak ışıklarıydı. Tüm ışıkları kesen yüz; dalgalı, puslu ve belirsiz bir şekilde suyun dışından onu izliyordu sanki.

Su yuttuğunu sandı ama genzine dolan kandı. Etrafındaki su koyu bir kana bulanmış, ağır ve katı bir hâl almıştı. Nefesi göğüs kafesine batarken küçüklüğünden beklenmeyecek bir güçle ölüme direndi. Çünkü o yaşamayı severdi.

Kendi zihninde boğulurken hızla gözlerini açan ve derin bir nefes vererek yattığı koltuktan dikleşen yetişkin Güntekin de yaşamayı severdi. Kısa bir an gördüğü kâbustan sıyrılması gerekmiş, bunun için her zamanki gibi oturduğu yerde hareketsizce beklemişti. Bakışları boşlukta, zihni gerçekliğini aradığı bir noktadaydı.

En sonunda kendine geldiğinde salonunda olduğunu fark etti. Koltuğunda uyuyakalmış olmalıydı. Bakışları duvar saatine takıldı. Gecenin üçüydü. Aslıhan evine indikten sonra koltukta uyuyakalmış olmalıydı. Zihnini toparladı ve hızla ayağa kalktı. Zihninin belası kâbuslardı. Bunca yıldır hiçbir uykusunda peşini bırakmamışlardı. Kesik kesik uyurdu. Alışmıştı artık.

Üzerindeki tişörtü tek hamlede çıkarıp koltuğa savurdu ve üst çıplaklığıyla boş vermiş adımlarla banyoya ilerledi. Yüzünü yıkadı, aynadan kendine bakmadan uzaklaştı. Mutfağa girip su içti. Bakışları vişneli pastaya takıldığında duraksadı.

Sahi, Güntekin ne severdi?

Ne zamandır sormuyordu bunu kendine?

Başına buyruk yaşam sürdüğünü sanıyordu. Ama göğsünde hiçbir zaman dolduramadığı bir aidiyet hissi kaynardı. Yeryüzünü sevmek için şehirler,

ülkeler gezmişti. Kendini hiçbir yere ait hissedememişti. Kendi vatanını severdi, o kadar. İki dilim kalan pastayı çöpe atarken fazla düşünmedi. Mutfaktan çıkan adımları yatak odasına yöneldi. Kâbuslar peşini bırakmıyorken zordu uyumak.

Uykusunu getirmek adına ya kitap okur ya da bir şeyler izlerdi. Tam anlamıyla aralıksız bir şekilde uyuduğu hiç olmamıştı. İki saate bir kâbusa uyanır, evde gezinir ve geri uyurdu. Sonra bir daha uyanırdı, sonra bir daha. Çoğunlukla irkilerek, bazen boğularak, bazen yüksekten düşerek uyanmak olurdu nedenleri.

Uykulu bir hâlde parmaklarını saçlarına atıp karıştırırken yatak odasına girmiş, pantolonunu çıkartıp eşofmanlarından birini giymişti. Kendini yüzüstü yatağa bırakacakken aniden duraksamasına neden olan şey odadaki kokuydu. Durdu ve kokladı. Anlamlandırması birkaç saniye sürdü. Bakışları komodinin üzerindeki parfüm ve birkaç makyaj eşyasına takıldı.

Odası Aslıhan Karakurt gibi kokuyordu.

Asla kötü diyemezdi bu kokuya ama kelimelere dökmesi de zordu. Gözleri kadar kokusu da garipti. Karanlık bir çiçek gibiydi; gece açan bir yasemin, üstüne sinmiş hafif bir amber. Ne yumuşaktı ne de masum.

"Parfümü odaya mı boca ettin, ne yaptın?" derken kendini yeniden yatağa bıraktı. Gözleri kapanacağı anda yastıktan burnuna değen koku ve yatağın ucunda eline gelen beyaz tişört ve trençkottan yayılan koku aynıydı. Bunun farkındalığıyla dikleşti. Yastığa ve tişörte uyku mahmuru bir terslikle baktı.

Yastığı yana savurup yastıksız bir şekilde başını zemine bıraktı. Rahat edemeyince sıkıntıyla yeniden yastığı kavradı ve başını o kokuya yasladı. Gözleri kapandı, ağırlaştı. Burnuna vuran o koku hâlâ etrafında, eşyalar yatağın sol tarafındaydı. Gözleri kapalıyken düşünüyordu. Sesli mırıltısına engel olamadı.

"Aynı evde yaşamayı kabul etti. Niye etti? Etmez sanıyordum." Gözlerini açıp başını hafifçe dikleştirdi. "Hem de *buraya gelirim* dedi. Nasıl oldu lan o? Kafama tencere fırlatabilir. Gece uyurken beni boğar mı lan?" Uyku dolu bakışlarla duvara bakarken bunu sorguluyordu. "Yok be, boğmaz," dedi gözlerini kapatıp uykuya dalarken. "Bir çiçeğe isim veren biri kötü olamaz. Hem göründüğü kadar sert değil..."

Kelimeler minik mırıltılardan farksızdı. Başını yastığa gömerken etrafını saran kokuyla sessizce uyuyakaldı. Ne rahatsızlık duydu ne de garipsedi. Aksine, daha rahat bir şekilde uyuyakaldı.

Oysa Lavinia konmuştu o çiçeğin adı. *Ölüm çiçeği* demekti. Fideleyen Güntekin, sulayansa Aslıhan'dı. Ve bazı çiçeklerin üzerine üşürse ceket atılırdı. *Sana gitme demeyeceğim ama kal* denirdi. Çok sevmekti bunun adı. Ve sadece o çiçekler ölümle değil, iki kalbin inadıyla açarak büyürdü.

Çünkü bir anlamı ölüm demekti Lavinia'nın, bir diğer anlamıysa yaşam.

******

Önüme düşen saçları kulak arkama itelerken uzun öğretmenler masasının en ucunda oturmuş dikkatli bakışlarla önümdeki evrakları inceliyordum. Kulağım deneme sonuçlarının kritiğini yapan öğretmenlerdeydi. Kimisi kendi arasında konuşuyor, kimisi bana özet geçiyordu. Tam kadro değildik çünkü bu bir öğretmenler toplantısı değildi. Öğretmenler odasının önünden geçerken içeri girmiş kendimi onlarla birlikte deneme sonuçlarını incelerken bulmuştum.

"Gençler yıla hızlı başladılar hocam," dedi matematik öğretmenlerinden Lokman Bey. Listeyi bana uzattı. "Sonuçlar geçen yıllara göre gayet iyi."

Aldığım listede gözlerim hızla gezindi. Tüm sınıflara baktıktan sonra onuncu sınıfların listesinde durdum. Birinci Mine Alkaç'tı. Onu okula ilk geldiğim günden hatırlıyordum. Tatlı bir siması vardı ve şemsiyesini alırken bana hayranlıkla bakıyordu. Öğrenci listelerini incelerken yüzünü tanıdığım için ismi aklımda kalmış olmalıydı.

Gözlerim Atlas Şahin Kankılıç'ı üçüncü sırada buldu. Pek sevgili Derya'sı ise yirminci sıralardaydı. Kötü bir sonuç değildi. Puanlar ve netler birbirine çok yakındı. Sayfalarını yavaş yavaş çevirdiğimde Yusuf'u üçüncü listede buldum. Sona sıralarda değildi ama biraz daha çabalasa bunu başaracaktı. Oysa sınav notlarına bakmıştım. Kötü değildi. Geleceği olabilirdi.

"Bu, Yusuf Başer," dedim. "Derslerde nasıl?"

İlk of'layan köşedeki Şükran Hanım oldu. Tarih öğretmeniydi. "Okulun haydudu işte. Ne beklersiniz ki hocam? Bir kere bile ders dinlediğini görmedim."

"Benim dersimde gayet iyi," dedi Kimya Öğretmeni Hamza Bey. "Kimsenin çözemediği soruları çözüyor."

Bakışlarım Lokman Beye' döndü. "Benim dersimde de iyi," dedi ağzının içinde. "Allah var, bir saygısızlığını görmedim ama arkadaşlarını çok

bunaltıyor be hocam. Sürekli birilerini tartaklarken yakalıyorum." Boynu hafifçe büküldü. "Gerçi bu döneme sessiz başladı. Sizin geldiğiniz gün dışında hâlâ vukuatı yok. Değil mi?"

Tüm öğretmenler hafifçe başını salladı. Aslında zor değil, ulaşılması oldukça kolay bir çocuktu Yusuf. Sanırım buradaki hiç kimse bunu denemek istememişti. Geri plandaki hayatını bilmemek isterdim ama istemsizce öğrenmiştim, kıyamıyordum. Atlas gibi o da eğitim hayatında başarılı olabilirdi.

"Görünüşe göre sayısal zekâsı daha iyi," dedim. "Onu kazanmaya çalışalım. Bu sene ben kendisine kefilim. Sorun çıkarırsa doğruca bana yönlendirin." Listenin başındaki isimde durdum. Mine Alkaç... Düşündüm ve karar verdim. "Mine'yle konuşma şansınız var mı? Belki Yusuf'a derslerinde yardımcı olur. Sanırım aynı sınıftaydılar."

Hepsi sessizleşirken odaya giren Tuğba ucubesiydi. "Kötü bir karar hocam. Mine çalışkan, içine kapanık ve sessiz bir kızdır; Yusuf ise yürüyen bir bela. Onları bir araya getirmek okul birincimizi sona çekecek bir hamle."

Kaşlarım havalanırken dönüp ona bakmamıştım. "Tuğba Hanım onay vermediğine göre kesinlikle iyi bir karar vermişim. Mine ve Yusuf'u odama gönderin." Telefonuma gelen bildirim sesiyle dikleştim. Ekrana baktığımda saat tam on iki, gelen mesaj ise Güntekin'dendi.

Okulun önündeyim, bekliyorum 😈

Şeytan emojisi görülmeye değerdi. Göz bile deviremedim. Nikâh işlerini halletmemiz gerekiyordu. İstemsizce odun yutmuş gibi dikleştim. "Acil bir işim vardı, şimdi hatırladım," diyerek ayağa kalktım. "Lokman Bey, sınıf öğretmenleri sizdiniz. Benim adıma ikisiyle konuşur musunuz? Ama bu bir proje ya da ödev değil, gönüllü olabilecekleri bir şey. İstemezlerse zorlamayın. Durumu yarın bana iletirsiniz."

Tüm oda Tuğba ile olan gerginliğin farkındaydı. Artık saklama gereksinimi de duymuyordum çünkü Tuğba'nın herkese aramızın iyi olmadığı dedikodusunu yaydığını biliyordum. Tam bir manipülatifti ama işe yaramayacaktı. Profesyonel davranmak gibi bir yetisi yoktu.

Lokman Bey başını eğerek onaylarken masanın en ucundaki Rehberlik Öğretmeni Fatma Hanım'dan bir ses yükseldi. Okul yemeği için birlikte masa hazırladıktan sonra bana karşı eskisi kadar gergin ve çekingen değillerdi.

"Aslıhan Hoca'm hayırlı olsun." Kaşları parmağımdaki yüzüğü işaret ederken tatlı bir tebessüm gönderdi.

Parmağımı ve yüzüğü saklama isteğine zorla engel oldum. Elimi yumruk yapıp yana indirmek tek kaçarımdı. Bir yüzükle yaşamaya alışmak zaman alacaktı. Ağır hissettiriyordu. Herkes bu anı bekliyor gibi *hayırlı olsun* derken hafif bir tebessümle karşılık verdim.

"Teşekkürler."

"Aslıhan Hoca'mız bunca zaman düğün hazırlığı içindeymiş arkadaşlar ama yüzüğünü daha yeni takıyor," dedi camın önünde kolları göğsünde bağlı bir şekilde beni izleyen Tuğba. "Bizden sakladığınızı düşüneceğim neredeyse hocam."

"Evet, sakladım. Neden size anlatayım? İş arkadaşlığı yapıyoruz burada." Hafifçe başımı sallarken ifadesizce baktım. "Ha illa merak ediyorsan bir ara odama uğrayın Tuğba Hoca'm." Onu umursamadan geriliyordum. "Size aşk hayatımın detaylarından uzun uzun bahsedeyim. Merakınız dinsin." Arkamı döndüm ve odayı derin bir sessizlik içinde bırakarak uzaklaştım. *Çekemeyecektim.*

Odamın kapısına geldiğimde yanımda beliren İnci'ydi. "Hocam," dedi gülerek. Elindeki kâğıtları uzattı. "İstediğiniz sınıf listeleri. Bu arada sabah şoktan söyleyemedim. Bugün yine çok güzelsiniz."

İstisnasız her gün iltifat ediyordu. Sabah onunla kahve içmiş, Güntekin konusunda sorularını cevaplamıştım. Herkese anlattığımız o yalanı ona da anlattığımda sadece inanmış ve derin bir gülüş sunarak çok sevindiğini dile getirmişti. *Güntekin abi çok iyi, kardeşlerim ve bana çok yardımcı oldu*deyip duruyordu.

Bakışlarım iltifat ettiğim takımıma takıldı. Açık mavi gömleğimin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, gömleğin üzerine giydiğim açık kahve tonlarındaki yelek, bel inceliğimi ortaya çıkarmıştı. Aynı renkteki yüksek belli kumaş pantolonum ile tamamlamış, her zamanki gibi topuklu ayakkabılarımı kuşanmıştım.

Kendisi de onunla özdeşleşen bohem, salaş elbiselerinden biri içindeydi. "Teşekkür ederim İnci. Sen de öylesin."

Onun yanında gerilmiyor, art niyetli olmadığını biliyordum. Uzun zaman sonra denk düştüğüm en masum ruhtu. Bazen onu bahçede görüyordum. Etrafında kimse yokken elini güneşe doğru uzatıyor, sanki gülerek güneş parçalarına dokunmaya çalışıyordu. Çoğu zaman dudaklarında minik bir melodi oluyordu. Onu bir mevsimle adlandıracak olsam *bahar* derdim.

Hızla odadan içeri girdim. "Ben öğleden sonra yokum. Bir sorun olursa ararsınız."

Kapı önünden başını sallayarak geriledi. "Buralar bize emanet hocam, merak etmeyin." Elimdeki kâğıtları bıraktım. Hızla trençkotumu omuzlarıma atıp çantamı elime aldığımda o hâlâ kapı önündeydi. "Bu arada Tuğba, öğretmenler odasında Güntekin abiyle olan evliliğinin saçma olduğuna dair konuşuyor. Az önce oradan geçerken duydum. O konuştuğu anlarda keman çalarak susturmamı ister misin?"

Yanından geçip odadan çıktım. "Kemanı ağzına sokman tercihimdir."

"O kadar cesaretim yok."

"O zaman kemanını bana ver. Zevkle yaparım."

"Kemanıma yazık olur."

Hafifçe gülümsedim ve göz ucuyla baktım. "Bu konuda haklısın."

Benim aksime derin bir tebessüm sundu. "Lokman Hoca azarladı merak etmeyin. *Aslıhan Hanım'ın özel hayatını konuşmak bize düşmez* dedi. Öğretmenler artık size karşı ilk günlerdeki kadar önyargılı değil. Herkes olması gerektiği mesafede durup işinizi yaptığınızın farkında. Muhtemelen Tuğba'dan ve çenesinden bıkmış olmalarının bu durumda etkisi büyük."

"İyi, en azından bazıları bir şeylerin farkında." Ben merdivenlere yönelirken o koridorda düz ilerledi. "Sana kolay gelsin."

"Size de!" dedi tatlılıkla. "Güntekin abiyi okulun önünde beklerken gördüm. Benden selam söyleyin." Gülümseyerek geriledi ve önüne dönerek uzaklaştı.

Sessiz bir soluk vererek ilerledim. Okuldan çıktığımda uzak da olsa karşımda kalan kapıda onu görebiliyordum. Arabasının önündeydi. Çantamdan güneş gözlüğümü alıp saçlarıma itelerken bakışlarım okula döndü ve öğretmenler odasının camından dikkatle bana bakan Tuğba'yı gördüm.

Kesinlikle bir ucubeydi.

Hızla önüme dönüp ilerlediğimde Güntekin'de beni görüp duruşunu dikleştirdi. Güneş yüzünden kısık gözlerle ona doğru ilerleyişimi izledi. Yine spor rahatlığı içindeydi. Kahve tonlarında, kısa kesimli bir ceket giymişti. Kumaşı yumuşak görünüyordu ve fermuarı yarıya kadar açık bırakılmıştı. İçinde sade, bembeyaz bir kazak vardı. Kabul etmeliydim, tarzı kötü değildi. Kendine has bir havası vardı. Elleri siyah pantolonunun cebindeyken öylece, kısık gözlerle beni izliyordu.

Aramızda beş adım kaldığında etrafımızda hiç kimsenin olmamasının verdiği güvenceyle, "Tuğba camdan bizi izliyor," dedim. Sırtım okula dönük olduğu için dudaklarımı Tuğba göremezdi. "Daha sevecen ol."

Şanslıydım ki akıllı bir adamdı. Bakışları o yöne dönmedi. "Öpücük mü atmalıyım?" dedi sakince.

Yalnız olmanın verdiği rahatlıkla terslikle baktım. "Deneme bile!" Karşısında durduğumda her zamanki ifadesizliğim içindeydim. "Ne bileyim, şu an senin yüzünü görüyor. Hafifçe gül bari."

Güler gibi yaptı ama gülmedi. Gerçek gülüşü biliyordum. Anında ciddileşti. "Yok, olmuyor. Şu an gülesim yok." Aniden kollarını iki yana açmasını ben de beklemiyordum.

"Ne yapıyorsun?" diyebildim aksi bir şaşkınlıkla.

Bir saniye okula baktı ve yeniden gözlerime odaklandı. "Hâlâ bakıyor. Sus ve sarıl kocana."

İfademde muazzam küfürler vardı. "Hafifçe gülsen yeterdi. Salak mısın sen? Yöneticisi olduğum okulun önünde saçma sapan şeyler yapamam."

Mecburi bir şekilde gülümsüyordu. Dudaklarını hafifçe kıpırdattı. "Hâlâ bakıyor, kollarım açık kaldı. Çabuk!"

"Seni gebertmek istiyorum!" demek zorunda kaldım. Sırtım okula dönük olduğu için şanslı olduğum tek andı. İfademi gören her şeyi anlardı. İstemsizce aramızda kalan bir adımı kapatıp kollarımı bedenine doladım ve başımı hafifçe göğsüne yaslayarak sarıldım. Eylemim sözlerimle asla uyuşmuyordu. "Beyinsiz!"

Kolları usulca bedenime dolandı. "Aynen hayatım, aynen..." diyordu keyifle. Yalandan bir şefkatle saçlarımı okşadı. "Asıl sen daha sevecen ol. Bıçağı böğrüme takmak için sarılmış gibisin."

Topuk ucumla hafifçe ayağına bastım. Siniri atamazsam onu boğacaktım. "Şu an bu hiç gerekli değildi!"

Hafifçe inledi ve hızla ayağını geri çekti. "Biz nikâh masasına oturana kadar sen bende ayak namına bir şey bırakmayacaksın ha! Bir dur da bari nikâhta basacağın ayak kalsın. Ayrıca nasıl inandıracağız kadını? Arabayı mı ittirseydim sana?" diye sessizce yükseldi. Yüzünü saçlarımla saklıyor gibiydi. Nefesi sanki ensemdeydi. "Ben de hevesli değilim sarılmaya. Dik dik bakıyor. Kapına kamerayla gelen kim bilir daha neler yapar. Sana iyilik yapıyoruz yine yaranamıyoruz."

Her zaman haklı çıkmasından nefret ediyordum. Şu an burnuma değen kokusu da o an hissetmek isteyeceğim son şeydi. Yabancı bir bedene

sarılmanın huzursuzluğunu yaşadığım an küçüktü. Göğsümde rahatsızlık arandım ve bulamadım. Bu tüm anı daha da karmaşık bir hâle getiriyordu. Birkaç saniye konuşmadan birbirimize sarılmış bir hâlde kaldık.

Rahatsız hissetmem gerekirken bunu hissetmemenin rahatsızlığı içindeydim. Nefesi gerçekten saçlarımdaydı. Gerildiğim bir andı. Kollarımız aynı anda gevşedi ve geriledik. Bakışlarımız denk düşerken kollarımız birbirinden tamamen uzaklaşmıştı. O dirseklerimden ben kollarından tutuyordum.

Öylece gözlerime baktı. Saniyelik bir andı ve ifadesini okumak zordu. En sonunda başımdaki güneş gözlüğüne parmak ucuyla dokunup hızla gözlerime indirerek geriye doğru birkaç adım attı.

"Şu kan emici vampir bakışlarını benden uzak tut." Hızla arabasının sürücü kısmına ilerledi. "Sözleşme maddesi neydi? Mecbur kalmadıkça temas yok. Şu an mecburduk. Senin başındaki şeytanın da Ferda'dan farkı yok. Dik dik bakıyor. Açık arıyor, belli."

Hızla gözlüğü saçlarıma geri çektim. Mevcut huysuzluğumda değişen bir şey yoktu. "Bir şey demedik zaten. Niye açıklama yapıyorsun?"

"Bakışın yetiyor." Arabanın kapısını açıp göz ucuyla baktı. "Tek araba gidelim mi? Dönüşte seni buraya bırakırım. Kendi arabanla eve dönersin."

Can sıkıcı bir şekilde çok reddedilemez öneriler sunuyordu. Mantığa çok yatkındı. İstemsizce adımlarım arabasına ilerledi. Aynı arabada gitmemiz Tuğba'nın sırtımda hissettiğim delici bakışlarını da eminim azaltacaktı. Arabaya binip kemeri taktım. Aynı saniyelerde okulun önünden uzaklaşmıştık.

"Önce sağlık raporu almalıymışız," dedi ağzının içinde. "Onu halledelim."

"Tamam."

"Psikiyatri bölümünde ikimiz de elenecek gibiyiz. Sen ne diyorsun? Bir deli bir manyak. Yakalanmamız an meselesi."

"Normal taklidini güzel yapıyorsun. Öyle devam et. Deli olduğunu anlamazlar."

"Sana bakan manyak olduğunu anlar ama..."

Göz ucuyla ters bir bakış sundum.

Gördü ve derin bir soluk verdi. "Kesinlikle anlarlar. Bittik. Nikâh dairesine değil de Bakırköy'e sevk edilecek gibiyiz."

"Sen bu zamana kadar bunu başaramadıysan ben hiç başaramam, emin ol."

"Seninle el ele verince başaracağımızı hissediyorum. Harika bir takımız!" Kendi şakasına keyiflendi ve başka bir konuya geçti. "Vesikalık fotoğrafın var mı?"

"Olması lazım." Çantamı kurcalayıp cüzdanımı çıkardım ve kuytu köşelerinde arandım. En sonunda fotoğrafımı buldum. Biyometrik bir çekimdi ve bence en iyi çıktığım vesikalığımdı. Gülmeye zorlanmadan olduğum gibi durduğum için bana güzel geliyor olabilirdi. "İşte bura-" Hızla elimden aldığında cümlem yarım kaldı. "Ne yapıyorsun?" diye tamamladım kendimi.

Bir eli direksiyondayken diğer elindeki vesikalık fotoğrafıma göz ucuyla bakmış ve her zamanki gibi kahkahayı patlatmıştı. Eğlencesi görülmeye değerdi. "Bu ne?" dedi kahkahası arasından. "Harbi Azrail'in yamağısın. Tipe bak."

Fotoğrafı elinden almak için hızla ileri uzandım ama yana çektiği için alamadım. "Ver şunu!"

Diğer eline aldığı fotoğrafa benden saklayarak göz ucuyla baktı ve yeniden kahkahayı patlattı. Hatta en uyuz hamlesini yapıp gülerken fokurdadı. Bunu nasıl başarıyordu bilmiyorum ama *evet*, fokurduyordu adam. "Kürek mahkûmu Jean Valjean'ın son sürümü gibi bir poz. Hani bir tek üzerinde turuncu tulumun ve arkanda siyah beyaz çizgiler eksik. Fotoğrafa üç saniye bakınca müebbet yiyorsun."

Sefiller romanının başkarakterinden bahsediyordu. Göz ucuyla bakıp ters ifademi gördükten sonra gülerek önüne döndü. "Ne var, edebiyat öğretmenisin diye edebî şaka yapıyoruz. Sana da iyilik yaramıyor?"

"Kitap okuduğunu görmek çok hoş. Keşke bu süreci verimli kullanıp beynini doldurabilseydin."

"Bu süreci verimli kullandığım için şu an edebî şaka yapabiliyorum." Keyifli gülüşü sürüyordu. "Kocan sandığından daha kültürlü, kıymetimi bil. Dur bak bir tane daha geldi aklıma." Önüne bakarken ciddiyetle gözleri kısıldı. "Ne demiş Nazım Hikmet?"

Alay dolu bir ciddiyetle baktım. "Ne demiş?"

Makuldü. "Ne bileyim ben? Her şeye bir şey demiş, elbet buna da bir şey demiştir."

Göz devirdim ve fotoğrafı almak için ileri uzandım. "Asla şaşırtmıyorsun. Ver şunu."

Hızla elini geri çekti. "*Başım köpük köpük bulut, içim dışım deniz*," dedi aniden. "*Ben bir ceviz ağacıyım Gülhane Parkı'nda. Budak budak, şerham*

şerham ihtiyar bir ceviz. Ne sen bunun farkındasın ne polis farkında, demiş Nazım Hikmet." Aniden kırmızı ışıkta durduğumuzda bakışları bana döndü. "Öyle yani," diye ekledi kendinden emin bir ciddiyetle.

Kabul ediyorum, bu yaptığı tüm deliliklerin içinde en beklenmedik olandı. Herkes şiir ezberlemezdi. Küçük bir an ciddiyetle bakarken fotoğrafı almak için ileri uzanan elim geriledi ve bedenimi geri çektim.

"Edebiyata ilginin olması sana dair en garip şey sanırım Güntekin Agâh. Göz boyamak için üç beş şey öğrenen ve kadınların dikkatini çekmek için ortamlarda bu bilgileri pazarlayan tiplerdenmişsin gibime geliyor."

Işık yeşile döndüğünde ilerlemeye devam etmişti. "Neden ortamlarda kadınların dikkatini çekmek için edebiyatı kullanayım?" dedi özgüvenle. "Bunun için öylece durmam da yetiyor."

"Doğru, Ferda'dan hâkimiz."

Anında tadı kaçtı. "Anma şu ruh hastasının adını."

Sadece güldüm. "İnanılmaz hadsiz bir özgüven içindesin. Mecbur laf sokmak zorundayım."

"Kendini bilmek diyelim *hayatım*."

"Hayatını alırım, başlama yine."

Keyifle kahkaha attı. "Karım benimle Taaşşuk-ı Talat ve Fitnat geçiyor." Yine gülerken fokurdadı.

Yandan bakmaya devam ettim. "Kitaplarla dalga geçme. İnsanlar onca kitabı nesiller dalga geçsin diye değil okusun diye yazdı. Bir kitabın bir hayatı değiştirecek gücü vardır."

"Sanmam," derken ciddiydi. "O kadar kitap okudum ama hiçbirinde hayatım değişmedi. Kitaplar yeni bir dünya kurmaz, olan dünyadan kaçmanı sağlar."

"Kaçış değil yüzleşme demeyi tercih ederim. İnsan bazen kendi hayatını bir başkasının hikâyesinde görür ve bununla yüzleşir."

"O zaman neden tüm kitaplar mutsuz ve acı dolu? Ya da neden herkesin en sevdiği kitap, acı dolu seçimler oluyor?" dedi. "Neden mutlu hayatların değil de hep trajedilerin hikâyesi yazılıyor? Neden mutlu yazılan bir kitabı okurken sıkılan insanlar sadece acı dolu bir kitap okurken zevk alıyor?"

Dönüp ona bakmak zorunda kaldım. Bu denli derin bir düşünceyi ondan beklemediğimi fark edip ona karşı olan ön yargımla öylece kaldım. Her geçen gün bir şeyle şaşırtıyordu. Gerçekten kimdi Güntekin Agâh? Yalan bir evliliğin ilk adımı için aynı arabanın içinde yola çıktığım şu anda sorguladığım şey buydu.

"Acı gerçeğe daha yakındır," dedim. "Bazı insanlar kitaplarda gerçeklik arar."

"Yanlış cevap," dedi hızla. "İnsanlar kendilerinden daha çok acı çeken birini gördüklerinden bundan beslenirler. *Benim hayatım kötü ama o benden de daha kötü bir durumda* derler. O yüzden acı dolu kitaplar sevilir. Yani kitaplar insanın yüzleşme hissini değil bencillik hissini besler."

"Sen bu yüzden mi okuyorsun? Kendinden daha çok acı çekeni bulmak için."

"Evet," dedi çekinmeden. "Ama henüz bulamadım."

"O zaman yeterince okumadın."

Dudağının ucunda minik bir gülüş belirdi. "Haddinden fazla okudum, emin ol. Bunun için fazlaca vaktim vardı. Ama hiçliğin romanını yazan birine henüz hiç denk düşmedim."

Kendine mi *hiç* diyordu yaşamına mı, bilemediğim bir andı. Bakışlarımı üzerinde hissettiğinde o da bana döndü. Bir kirpik açıp kapanma anı kadar birbirimize baktık ve aynı anda gözlerimizi kaçırdık. Birkaç dakika boyunca ne o konuştu ne de ben. Konuştukça başka bir yüzüne denk düşmek bocalatıyordu. Denize atılan taş nasıl dalgalanırsa onun da alaycı ifadesinin üzerine parmak ucunla dokunduğunda sayısız dalga yayılıyor gibiydi.

"Sen nerelisin?" dedim aniden. Evleneceğim adama nikâh tarihi almaya giderken bunu soran harika bir gelindim. "Adana'ya gittiğimizde annemler kırk tane soru soracak eminim. Birbirimiz hakkında genel şeyleri bilmemiz lazım."

Montunun cebinden kimliğini çıkarıp bana uzattı. "Buyurunuz, kocanız hakkında tüm bilgiler."

Vesikalığım hâlâ onda kalmıştı. Umursamadım çünkü birazdan mecburen geri vermesi gerekecekti. Kimliğini alıp göz ucuyla baktım. Can sıkıcı bir şekilde iyi çıkmıştı ama umursamadım. Zorbalamazsam rahat edemezdim. Gülüşüm kaçınılmazdı. "Kendi fotoğrafın benden daha rezil, farkında mısın?"

"Haydi yap rezil bir edebî şaka, izin veriyorum."

Fotoğrafa bakarken bu defa keyifle gülen bendim. "Çirkin olduğunu düşündüğü için gündüz değil gece dışarı çıkan Ahmet Haşim gibisin."

Göz ucuyla uyuz bir bakış sunup önüne döndü. "Zerre gülmedim."

"Ben de senin şakana gülmemiştim."

"Demek ki edebî şaka yapmamamız lazım."

"Demek ki senin şaka yapmaman lazım."

"Mümkünatı yok."

Onu kendi hâline bıraktım ve sessizce bilgilerine odaklandım. "Memleket Ankara." Gördüklerimi sesli okuyordum. "Anne adı Emine. Baba adı Turgut. Doğum günü 17 Aralık."

"Şubat," dedi anında.

Bakışlarım ona döndü. "Efendim?"

"17 Aralık değil 17 Şubat."

İstemsizce kimliğe baktım. "Burada aralık yazıyor."

İfadesizce yola bakıyordu. "Öyle yazdırmışlar ama annem hep 17 Şubat gecesi doğduğumu söylerdi. Sancısı çok olduğu için hiç unutmazmış o geceyi. Çok kar yağdığını anlatırdı. Bu yüzden hastaneye bile gidememişler, evde doğurmak zorunda kalmış." Minik bir nefesle soluklandı. "Memleketim de Eskişehir. Yani babam Eskişehirliydi."

Ailesinden bahsederken sesine eklenen belli belirişiz bir hüzün vardı. Kimse anlamazdı belki ama ben anlayabiliyordum. *Anne ve babam öldü, yetimhanede büyüdüm* cümlesini unutmamıştım, unutacak da değildim. Umursamaz görüntüsünün derininde yatan bir acı olabilirdi. Sert görünüyorum diye bana indirilen acımasız darbelerin sızısını biliyordum. İnsan bazı acıları yüzüne maske takarak saklıyordu.

Konu değiştirmek adına yeniden kimliğine baktım. Nüfus cüzdanında doğum yeri neden Ankara'ydı.? "O zaman Ankara'da yaşadınız."

Evet demedi. Sadece mırıltıyla onayladı ama belli belirsizdi. Dönüp bana bakmamıştı.

"Kardeşin var mı?"

Durdu ve yutkundu. "Yok," dedi yavaşça. Donuk bir cevaptı. "Pek kimsem yok. Öyle akrabam falan da yok."

Sormamam gereken şeyleri sorduğumu hissediyordum. Kimliğini usulca ona uzattığımda alıp cebine attı.

Gülhan ve annemin her detayı inceleyeceğine emindim. Açık vermemek için uğraşıyordum. "Sevmediğin ya da alerjinin olduğu bir yemek ya da başka bir şey var mı?"

Dudak büzdü. "Pek yok. Her şeyi yerim."

"Vişne sevmiyorsun."

"Ama yerim."

"Ama sevmiyorsun."

"Ne önemi var? Hayatta kalmamı sağlayacaksa yerim."

"*Asla yemem* dediğin bir şey yok mu?"

Yola bakarken gülmüyordu. Sorum karşısında kirpikleri hafifçe titredi, yine de ifadesini bozmadı. Dirseğini hafifçe cam önüne dayamış, parmakları dudağının üzerindeydi. "Yok. Önüme ne bırakılırsa yerim." Konu değiştirmek ister gibiydi. Yoksa derin bir nefes verip aniden bana dönerek, "Sıra sende?" demesinin başka izahı olamazdı. Üstelik bunu yeniden o saçma keyifli hâllerine bürünerek yapmıştı. "Şimdi de ben karımı tanıyayım. Nikâh günü almaya giderken tanışan harika bir ikiliyiz."

İfadesizce bakıp göz devirerek önüme döndüm. İnatlaşırdım ama konu değiştirmek istediğinin farkındaydım. Üstelemedim. "Memleketim Adana, doğum tarihim 7 Kasım. Doğum yılımız seninle aynı zaten. Annemin ad-"

"Neslişah," dedi benden önce. "Babanın adı Yusuf. 2001 Hakkari karakol baskınında şehit düştü. Annenin mantı dükkânı var. Üç kardeşsiniz. Sen en büyüksün. Senin bir küçüğün daha var. Adı neydi?"

"Gülhan."

"Hah, Gülhan. Kızının adı Ahsen, kocasının adı neydi?"

"Ramazan."

Onaylayarak devam etti. "En küçüğünüz Murathan." Yüzü ekşidi. "Murathan kısmına devam etmek istemiyorum. O kısımda daha çok bilgim var. Midem kasılıyor."

Şaşkındım. "Murathan tüm bunları sana anlattı mı? Ailesinden herkese bahsetmez."

"Demek ki ben herkes değilim." Bir nefeslik soluklandı. "İt herif, millete canı sıkıldıkça yılda bir beni arayıp bağırıyor. Ağlama duvarı gibi dertlerini dinlemek gibi bir misyonum var."

"Harika bir ilişki..." Ağzımın içinde homurdanmıştım. "Arı alerjim var. Benim için tehlikeli olabiliyor. Sigara bırakma aşamasındayım. Sakın yanımda adını anma. Ispanak, patlıcan, pırasa, sarımsak yemem. Etin yağlı kısımlarından hoşlanmam."

"Tüm bu saydıklarından sonra elde kalan tek şey *zıkkım*, farkında mısın?"

"Onu da yemem."

"Benim ömrümü yiyecek gibisin."

Sadece güldüm. "Sen de benim sabrımı tükettiğine göre ödeşiyoruz diyelim"

Araba aniden durduğunda sağlık raporlarını almak için bir hastanenin önündeydik. Kısa sürede gelmiştik çünkü hızlı sürüyordu ama bu asla rahatsız etmiyordu. İyi bir şofördü. Yaptığı hıza rağmen sarsmıyordu bile.

Rutin tahliller ve kontrollerin ardından raporları aldıktan sonra ise Çankaya Belediyesine doğru yola çıktık. Şanslıydık ki öncesinde işimiz hızlı ilerlemişti. Hastane süreci boyunca sessiz kalmıştık. Sanırım ilk defa ikimiz de gergindik çünkü işler gerçek anlamda ciddileşiyordu. Aynı anda parmağımızdaki yüzükleri diğer elimizin parmaklarıyla ovuşturduğumuzu fark ettim. Ben elimi yüzükten çektim ama o çekmedi. Ya halkayı parmağına oyuyor ya da söküp atmak istiyordu.

Şartlar düşünüldüğünde söküp atmak istediğine emindim. Aynı hisleri paylaşıyorduk.

Arabadan inip Çankaya Belediyesinin önünde durduğumda yanımdaydı. Sessizce karşımızdaki binaya bakarken bu noktadan geri dönüş olmayacağını ikimiz de biliyorduk.

"Aslı," dedi ileriye doğru bir adım atacağım anda.

Bakışlarımı ona çevirdim. Bir adım öndeydim. Rüzgâr saçımı öne savurup telleri yüzüme doladığında sadece baktı. Bir şey söyleyecekti sanki ama yuttu.

"Hiç," dedi sadece. "Hayatı *hiç* olan bir adamla evleniyorsun. Boşanana kadar bunu sakın unutma."

Bu defa ifadesiz değil, hafifçe boynumu bükerek baktım. Neden kendine hiç diyordu? Sormak istedim ama yuttum. İfadesi tüm sorulara kapalı gibiydi. Sonradan verdiği tüm cevaplar ise beni bocalatıyordu. Kırılması zor ön yargılarıma ve sertliğime sığındım. "Hayatın bir hiçse neden uçmak için benimle bu oyunu oynuyorsun? Buradan *yine mecbur bıraktın, beni zorladın* hikâyene geçeceksen hiç dinleyemem, haberin olsun."

Yarım bir gülüşle başını salladı. "Yok," dedi ağır ağır. "Aştım orayı. İkimiz de mecburuz. Farkındayım. Oyunu kurallarına göre oynayacağım, merak etme." Önüne dönüp dünyanın en normal eylemini yapmaya gidiyor gibi ilerledi. "Bu arada seçme şansım olsaydı," dediğini duydum. "Sanırım cevizli hiçbir şeyi yemek istemezdim."

Cevapları hemen vermezdi; uzun uzun düşünür, bazen dakikalar sonra ya da çok sonra konuşurdu. Sanki ya cevaplardan kaçıyor ya da bu soruları ilk kez kendine sorup içten içe yanıt arıyordu. Arkasından bakarken ilk defa içimdeki o ince merakın güçlendiğini hissettim.

Tam olarak kimdi?

Dünyada izini bırakmak istemez, hızlı ve sessiz yaşar, bir hiç...

Benim sana verecek bir hayatım yok, benim kimseye verecek bir hayatım yok dediği anı anımsadım. Ondan zaten böyle bir şey istemiyordum. Dile

getirdiği kendi korkularıydı.

Peki bunlardan bana neydi?

Kararlı adımlarla ilerledim ve ona yetiştim. Büyük binadan içeri yan yana girerken sessizdik. Evrak işlerini eksiksiz bir şekilde hallederken de. Verdiği vesikalık fotoğrafla nüfus cüzdanı kadar dalga geçememiştim çünkü yakışıklı çıkmıştı. Benim gülmeyen yüzüm ve dik bakışlarımın aksine onun dudaklarında o her zamanki hafif tebessümü vardı ve bakışları yumuşaktı. Yan yana kurt ve kuzu gibi görünüyorduk.

Bir memurun odasında yan yana oturmuş bir şekilde bekliyorduk. En yakın tarihi istediğimiz için memur defterini almaya gitmişti. Aniden önümüzden el ele genç bir çift geçti.

"Aşkım," diyordu kız. "Nikâh günü sorulan soruya sadece *evet* mi diyeceksin yoksa *son nefesime kadar evet, beni karımdan kimse ayıramaz* diye de ekleyecek misin?"

Çift önümüzden geçip uzaklaştı. Ama zihnim bu söylenen şeyin yanımdaki delinin aklına yatmış olacağını fısıldıyordu. Göz ucuyla ona baktığımda gözlerimin üzerinde olduğunu fark edip bana döndü. Dudağının bir köşesi usulca kıvrıldı. Kesinlikle duyduğu fikir aklına yatmıştı.

"Hayır!" dedim en net şekilde.

Ne diye sormadı bile. Neyi anladığımın farkındaydı. O da kendini biliyordu. "Lütfen yapayım."

"Sakın, aklından bile geçirme."

"Geçti ama."

"Elimde kalırsın Güntekin."

Keyifle sesli bir kahkaha attı. "Yüz ifadeni hayal ettim. Harika olacak." Ters bakışlarımın hedefindeydi. Gözlerime bakarken gülüşünü asla bozmadı ama yine saçlarımdaki güneş gözlüklerime parmak ucuyla dokunarak burnuma indirdi. "Bakma şöyle, ifadene bakan on metre öteden bu evliliğin sahte olduğunu anlar."

Hafifçe koluna vurup sağa sola bakındım ve gözlükleri yine başıma iteledim. "Sessiz olsana, biri duyacak salak!"

Önüne dönmüş, huşu içinde gözlerini kapatıp başını sallamıştı "Şiddetli geçimsizlik içindeyiz memur bey. Karım bana hakaret ediyor. Ben bu evliliğe olan inancımı şimdiden kaybettim."

Omuzuna tokadı indirdim. "İki dakika ciddi ol be!"

Gülerek gözlerini açtı ama bir şey demesine fırsat kalmadan memur bize seslenmişti. Kalkıp odaya girdik. İstediğimiz tarihi aldığımızda elimdeki

kâğıda öylece bakıyordum. Bu hafta sonu Adana'ya gidiyorduk. Diğer hafta sonu ise nikâhımız vardı. Bu kadar hızlı tarih ayarlanmasını ben de beklemiyordum. Ama o bekliyor gibiydi ki sessiz kalmıştı.

Yeniden arabaya bindiğimizde bu defa yol boyunca konuşmamışken, "Adana biletlerini cumartesi sabahına almıştın değil mi?" dedi aniden.

"Evet."

"Birkaç gün yokum, görev var. Birazdan hava üssüne geçeceğim. Cuma akşam dönmüş olurum." Minik bir öksürükle ekledi. "Haberin olsun."

Hafifçe başımı sallayarak onayladım.

"Çiçeklerim ve kaplumbağalarım sana emanet. Nasıl bakılacaklarını yazıp masa üzerine bıraktım." Cebinden çıkardığı anahtarı bana doğru uzattı. Anahtarlığın ucunda metal bir F16 minyatürünün olması şaşırtmıyordu.

"Ha bakacağıma o kadar eminsin yani?"

"Sözleşme maddelerini ihlal edemezsin hayatım. İmzaladın ve hepsine bakacağına bu şekilde söz verdin."

Anahtarı elinden alırken tehditkâr bir şekilde tebessüm ettim. Bu gülüşü görmüş benim aksime alayla gülmüş hatta bana *seni gidi* der gibi parmağını sallayarak önüne dönmüştü. "Çiçeklerime bir şey yapayım deme, Allah'ın manyağı!" dedi nezih bir kibarlıkla.

Tehditkâr gülüşüm büyüdü. "Gün intikam günüdür Allah'ın delisi."

Bunu kime desem yapacağıma inanırdı. Kardeşlerim bile, ama o inanmadı. Beni umursamadan, "Luna'yla benim eve çıkarsan dikkat et. Zambaklar kediler için zararlı diye biliyorum. Birinin dalını falan koparmasın."

Doğru diyordu. Lavinia'yı ulaşamadığı bir noktaya koyuyordum ama onun evinde daha fazlası vardı. "O zaman sende yaşayamam." Ani bir aydınlanmayla ona döndüm. "*Sende kalırım* dedim ama Luna olmazsa kalamam."

Araba okulun önünde durduğunda, "Çiçekleri başka odaya alırım," dedi hızla. "İlk defa geri adım atmışsın. Hani memleketin, bugünü millî bayram ilan edip kutlaması gerekirken ben ziyan edemem."

"Geri adım atmadım. Mantıklı davrandım."

"Ben baştan beri bunu savunduğumda inatla reddederken burnun pek dikti ama."

"Mantıksızca söylemişsindir."

"Senin işine gelmemiştir."

"Hiç seninle uğraşamayacağım, deli!" Hızla arabanın kapısını açtım. "Birkaç saat sana maruz kaldığım için yeterince başım ağrıdı."

"Asıl ben hiç seninle uğraşamayacağım, manyak!" diye hafif bir terslikle yükseldi. Şiddetle araba kapısını suratına kapattığımda içeriden sesi yükselmişti. "Kız yavaş kapat. Ahır kapısı mı bu? Yakında bunu da kırarsın. Evlenmeden borca soktun beni."

Göz devirerek arkamı döndüm. Günlük kavga kotamızı bu şekilde dolduruyorduk. Arkamı dönüp bir adım atmıştım ki, "Aslı!" dedi ve bakışlarım ona döndü. Camı açmıştı. "İlaçlarını da iç. Göz rengin hâlâ solgun. Dolapta yemek var," derken az önce birbirimize yükselmemişiz gibi sakin ve ciddiydi. "Taze..." diye ekledi. Gerisi için sessiz kaldı ama bakışları yeterliydi.

Onları ye...

Cevap bekler gibi kaşları havalandığında tersleyemedim. Art niyetli değildi, biliyordum. Yapılan iyilikler zorlama gelir, batardı ama o bunu rahatsız etmeden yapmanın bir yolunu buluyor gibiydi. Hafifçe başımı eğerek onayladım.

Aldığı cevapla dudaklarında minik bir tebessüm belirdi. "Cuma gününe kadar bensiz hayatın keyfini sur."

"Çok keyifli geçecek, eminim."

Yarım, dudağının köşesine kondurduğu bir gülüşle önüne dönüp gaza bastı. Arabası okul önünden uzaklaşırken birkaç saniye arkasından baktım. Hızlı sürüyordu ve saniyeler içinde gözden kaybolmuştu. Trençkotumun cebinden nikâh tarihini çıkardım ve elimdeki kâğıtla bakıştım. Nereye gittiğini bilmediğim o yolda bir adım daha attım.

Yaptığım yanlışa rağmen içimdeki endişenin her geçen gün biraz daha azaldığını fark ettim. Duyduğum derin vicdan azabı, suçluluk ve kendimle savaşım şimdi de devam etmeliydi. Oysa hissettiğim tek şey onun da dediği gibi hiçlikti.

Haklılardı belki de, canavarlaşıyordum git gide.

******

Bozkır düzlüklerinin üzerinde, gökyüzünün derinliklerinde ve bulutların içindeydi Güntekin Agâh. Yani evinde, F16 koltuğunda, kokpitinin içinde.

Yeryüzü küçük birer noktadan ibaretken uçtuğu semalar Ankara değil Konya'ydı. Konya filosundaki bir ekiple gerçekleştirilen müşterek eğitimdeydiler. İlk gün planlama ve brifinglerin ardından ikinci gün senaryoya göre Konya ekibi karşı kuvvet rolündeydi. Birkaç dakika içinde bozkırın üzerindeki sessiz gökyüzü, savaşın provasına dönüşecekti.

Sağında Yelkıran, solunda Yıldırım, artçıda Comart vardı. Önündeki radar ekranında Konya ekibinin dört uçağı belirmeye başladığında Güntekin'in dudaklarında oluşan yarım bir gülüş oldu. Son zamanlardaki can sıkıntısını ve tepetaklak olan hayatını keyiflendirecek tek şey buydu.

"Boss konuşuyor, başlıyoruz," dedi ekibine kokpit içi iletişimden.

Üç genç de liderlerinin komutunu bekletmeden *anlaşıldı* diyerek onayladı. Comart yine kaskına parmak ucuyla bir kere dokunup kendine şans dilerken Berk ve Cihangir muazzam bir koordinasyonla uçuyordu.

"Yaklaşıyorlar," dedi Comart. "Temas var."

Güntekin'in gözleri hem radar ekranında hem önündeydi. "Dağılıyoruz. Gözünüz açık olsun."

Bunu yapmaya fırsatları olmadan Konya ekibi etrafını sarmalamıştı. İki uçak üstlerinde uçarken diğer ikisi alçakta kalarak arkalarına geçmeye çalışıyordu. Öne geçen füzelerin hedefinde kalır ve kaybederdi.

"Sağımdalar Boss!" dedi Yıldırım.

Aynı saniyelerde Comart'ın seni yükseldi. "Arkaya geçtiler Boss, hedeflerindeyiz."

Güntekin ise oldukça soğukkanlıydı. "Dağılmayın, beni takip edin." Uçağını sert bir tırmanışla yukarı fırlattı. Gökyüzü bir anda ters dönmüş gibiydi. Ardından ani bir dönüşle aşağıya süzüldü ve onlar ne olduğunu anlamadan Konya ekibinden iki uçağın arkasında belirdi. İkisi de Güntekin'in radarındaydı. Onları hedefine aldı ve gülerek hayali nişan alıp ateşledi. "Bam, bam!" dedi keyifle. "Öptüm sizi," derken içinden, "Bozkır 4, Bozkır 3. Vuruldunuz. Çıkın oyundan!" sesi yankılandı telsizlerden.

"Anlaşıldı, çıkıyorum!" cevabının ardından telsiz kapansa da, "Haksız rekabet!" çıkışı yükseldi kokpit içinde. "Deli Şimşek'le tatbikat yapıyoruz. Nasıl kazanabiliriz?"

Güntekin uçuş esnasında duymasa da yeryüzüne indikleri ilk andan aşinaydı tüm tepkilere. Keyifli kahkahası eşliğinde, "Aşağıda çikolata alır

gönlünü alırım şekerim," diyerek tekrar yükseldi. G kuvveti kokpiti ağırlaştırırken uçak bir yay gibi gökyüzünde kıvrıldı.

Berk'in arkasında beliren bir uçağı sessizce yok eden Cihangir'di. "Bozkır 2," dedi. "Elendin."

Berk onu koruyan kişinin farkındalığıyla sessiz kalmış ama uçağını yavaşça Cihangir'in yanına yaklaştırmıştı. Kısa bir kovalamacanın ardından kalan son uçak sessizce bulutların içinde saklanmıştı. Kimsenin onu görmediğini düşündüğü bir anda aniden arkasında beliren Deli Şimşek'ti.

Bozkır 1, "Biraz rahat ver Deli Şimşek," diye kendince sitem ediyordu kokpitinde hızlanırken. "Her yerden çıkıyorsun."

"Beni bilirler ki gökyüzü ezberimdedir. Kuş bile kaçamaz," diyerek önündeki uçağı radarına alıp hayali bir şekilde füzeyi ateşlediğinde gülüşü büyüdü Güntekin'in. "Bam! Game Over Bozkır 1." Konya ekibi alçalırken, liderin sağ ve solunda wingman'lar ile artçı Comart yerini almıştı. "Bu savaş da bizimdir Sancar. Dönüyoruz."

İnişe geçtiler. Yere indikten sonra uçaklarından ayrıldıklarında, Sancar ekibi her zamanki gibi kasklarını birbirine değdirmişti. Uçuş sonrası brifing için hangara ilerlerken Güntekin'in yanında beliren Yüzbaşı Engin Aladağ'dı. Aslında Güntekin ile aynı hava üssünde, Ankara'daydı ama o da kendi ekibiyle eğitim için buradaydı.

Kızıl saçları her zamanki gibi özenli, yanaklarına düşen çiller belli belirsizdi. Kendine has havası olan bir adamdı. Herkes ona *kızıl sakal* der, çevresince sevilirdi. Bazen söver, bazen güler, detaylara fazla takılır, çok soru sorardı. Ama çoğunlukla ayran gönüllülüğüyle bilinirdi. Çapkınlık diyemezdi buna. Uzaktan hoşlanır ama asla gidip söyleyemez, konuşmazdı. Kendi kendine beğendiği bir kadından hoşlanır, aşkını içinde yaşar ve ondan ayrılırdı. O kadının bundan haberi bile olmazdı. Çünkü tüm hoşlantıları en fazla bir hafta sürerdi.

"Sen insan değilsin," dedi Güntekin'in koluna girerek. "O nasıl manevraydı öyle Deli Şimşek? Aşağıda herkes ağzı açık izledi."

Güntekin'in dudaklarında yarım bir gülüş vardı. "Ağlama şekerim. İstersen sana da öğretirim."

Sessizce, "Lan siktir," dedi Engin gülerek. Hangardan geçip koridora çıktılar. "Pişt, Deli Şimşek."

Dik bir şekilde yürürken mırıltıyla onayladı Güntekin. Yanından geçen askerlerin hepsi onu tanıyıp saygıyla selam veriyor, kimi hayranlıkla bakıyordu.

"Evleniyormuşsun."

"Öyle."

"Lan senin sevgilin mi vardı?"

Bunu da mırıltıyla onayladı.

"Bana neden söylemedin?" dedi Engin.

"Neden söyleyeyim? Attığım her adımı haber mi vereceğim?"

"Arkadaşınım ya hani."

"Tamam işte, şimdi öğrendin. Arkadaşım olmasan hiç öğrenemezdin."

"Bütün askeriye seni konuşuyor." Köşeyi dönerken durduklarında Engin'in bakışları birkaç adım uzağındaki köşeden göz ucuyla onlara bakan kadın havacılardaydı. "Özellikle kadınlar bu habere çok üzüldü. Haberin olsun. Hepsinin Deli Şimşek'le evlenme hayalleri varmış sanırım, ben de yeni öğreniyorum. Bak mesela şu an ilerideki teğmenlerin bile gözü sende. Kendi aralarında gerçekten evleniyor musun diye konuşuyorlar. Havacıların müzmin bekarıydın. Bizi yıktın."

Yüzü ekşimişti Güntekin'in. "Lan siz bütün ülke olarak benim mürüvvetime bu kadar mı takıntılıydınız? Ayrıca kimmiş o bana bakan? Bakmasın kimse. Karım var benim." Yaşadığı travmaların etkisiyle eli tulumunun etrafında gezindi. Bu aralar karşı cinsten hiç kimsenin ona bakmasına tahammülü yoktu. "Nerede benim karım?" diyordu can havliyle yüzüğünü ararken. Uçuş eldiveni taktığı için çıkarmak zorunda kalmıştı. Ön cebinde alyansını bulup hızla parmağına taktı ve parmağını hızla yüzüne, ona bakan kadınlara doğru kaldırdı. "Karım da karım!"

Engin utançla eline yapıştı ve geri indirdi. "Oğlum dur. Hangi ara bu kadar *karım* meraklısı olsun sen?"

"Karım olduğundan beri!"

"Ben millet sallıyor sandım ama sen harbi evleniyor musun?" Şaşkın bakışları Güntekin'in parmağındaki yüzükteydi. "Bir ay oturup adamakıllı konuşmadık sadece. *Tak* diye de evlenmezsin."

"Ben evlenirim." Hızla önüne dönüp kararlı adımlarla ilerlemeye başladı.

Engin saniyeler içinde yanındaydı. "Sevgilin mi vardı? İmkânsız. Birkaç ay önce takıldığın bir doktor vardı. Yoksa o mu?"

"Bana başka hiçbir kadından bahsetme bu ara. Karımın adı Aslıhan, Atlas'ın okulunda müdür. Artık adımın yan yana anılacağı tek dişi budur kardeşim. O kadar."

Şaşkınlıkla ilerliyordu Engin. "Hangi ara tanıştın da evleniyorsun oğlum?"

"Engin beni sorgulama!" dedi bıkkınlık dolu bir sinirle. "Gördüm, sevdim, evleniyorum. Bitti." Yanından geçen teğmenlerin bakışlarının onda olduğunun farkındaydı. Eskiden rahatsız etmeyen bu ilgi artık batıyordu. Tadı kaçtı. "Ben tek başıma namusumu koruyamıyordum. Bundan sonra karım korusun."

Engin sorgulamaya devam etti. "Sen ciddi misin?"

"Bu işin şakası mı olur kızıl sakal?"

"Evleneceğini düşündüğüm en son insan bile değildin Deli Şimşek. Bırak da şaşırayım. Hangi ara âşık oldun da evleniyorsun?" Ciddiyetle ekledi. "Bana bak, kadın hamile mi yoksa? Bayılmış diyorlar."

En sonunda sessizce yükseldi. "Lan sik sik konuşma! Yok öyle bir şey. Sevdim, evleniyorum işte. İlla başka bir sebebi mi olacak?"

"O zaman çok güzel," diye bir çıkarım yaptı Engin. "Seni böyle çarptı."

Sessiz kaldı. Aslıhan Karakurt'a çok şey diyebilirdi. *Manyak, deli, şeytan, Azrail.* Ama *güzel değil*diyemezdi. İnkâr edemeyeceği bir şekilde güzeldi. Ama içine düştüğü konunun bunlarla alakası bile yoktu.

"Hani bu zamana kadar bir kere ağzından *sevdim* lafını duymamışken aniden seni bu kadar çarpmasının başka izahı olamaz," diye çıkarımlarına devam ediyordu Engin. "*Evliliğe tövbeliyim* diye geziyordun ortada."

Yürürken adımları yavaşladı. Hâlâ tövbeliydi, aşk denen şeyse pek onluk değildi. Derin hisler beslemezdi. Hiçliğin hisleri de olmazdı. Derin bir soluk vermiş, koridorun karanlık ucuna bakmıştı. Ucu görünmüyordu. Tıpkı içine düştüğü her şey gibi. Onun için kurtuluş demekti ateş zambağı. Bu koridorun ucunda onu göremiyordu.

Ve bu aralar ne zaman ateş zambağını düşünse zihnine düşen bir çift ala göz oluyordu. Aslıhan Karakurt'un değişik bir göz rengi vardı ve Efendi amca *gözlerinde ateş zambağı var* dediği andan beri ne zaman onunla göz göze gelse aklına bu düşüyordu.

Ankara gibi bakan Aslı, ateş zambağı gibi bakan Aslı, gök sarısı, gün doğumu ve batımı gibi bakan Aslı.

Can sıkıcı bir andı. Neden şimdi bunu düşünmüştü mesela? Ankara gibi bakan Aslı'nın bir kaşık su da onu boğma ihtimali vardı. Ürpertiyle titredi. Derin bir nefes verdi ve Engin'i ensesinden kavrayıp toplantı odasına savurdu.

"Yeryüzünde de manevra yapmaya karar verdim kızıl şeker, sana ne! Sus ve beni sorgulama."

Odaya savrulan Engin umursamadan, "Güzel mi?" diye sorusunu yeniliyordu.

Ensesine bir tokat daha yedi. "Sana ne. Sussana lan!"

Keyifle güldü Engin. "Demek ki güzel. Tövbeni neden bozduğun belli oldu. Bir güzel uğruna başına neler geliyor böyle Güntekin Agâh?"

"Engin, birader çok konuşuyorsun götünü kaşıyorsun. Haberin olsun."

Oda dolmaya başladığında masanın etrafındaki sandalyelere oturmuş, sessizleşmişlerdi. Uçuş sonrası brifing yapılmış, hatalar, gözden kaçanlar masaya yatırılmış, Güntekin Agâh yaptığı tüm hızlı manevraların hassas ve kritik noktalarını anlatmıştı. Onu dinleyip dikkatle not tutanlar vardı. Toplantı bittiğinde tulumunun üzerine siyah deri montunu alarak binadan dışarı çıktı ve bakışlarını karanlık gökyüzüne dikti.

Önünden Cihangir, Berk ve Sare geçiyor; malum ikili kendi arasında laf kavgası yaparken Sare bıkkınlıkla soluyordu.

"Cihangir," diyerek yanına çağırdı onu Güntekin.

Üç genç karşısında dikildiğinde elini ceketinin cebine atmış, cüzdanını çıkarıp bir miktar parayı Cihangir'e uzatmıştı. "Alın şu parayı Sare ve sen yemeğe gidin."

Eline tutuşturulan paraya şaşkınlıkla bakıyordu Cihangir. "Ne yemeği komutanım?"

"Tövbem vardı bozdum," dedi ağzının içinde. "Üç aç doyurmam lazım. Aradım taradım sizden başkasını bulamadım. Gidin karnınızı doyurun ve bana dua edin."

"Eeee ben?" dedi Berk. "Ben de onlarla gideyim üç kişi olalım işte komutanım."

Ensesine tokadı yemesi kaçınılmazdı. "Baban ülkenin en zengini, ateş böceği!" dedi Güntekin tehditkâr bir sesle. "Senin karnının aç olma ihtimali var mı? Kahvaltıda havyar yiyorsun. Yürü git baban doyursun senin aç karnını."

"Teşekkürler Boss," dedi Cihangir parayı cebine atarken. "Allah daha nice tövbeler bozmanı nasip etsin."

Onun da kafasına yandan tokadı yemesi kaçınılmazdı. "*Tövbe* de lan."

Yediği darbeden etkilenmeden Sare' ye döndü. "Yürü, etli ekmek yemeye gidelim Comart."

Cihangir ve Sare keyifle yana adımlar atarken Berk hem onlarla gitmek istiyor hem de Güntekin'e çaresizce bakıyordu. "Boss, ben de gideyim be?"

"Git kendi hesabını kendin öde o zaman."

Alık bir gülüşle onların peşine takıldı Berk. Cihangir'in yanına keyifle dikildiğinde hem yürüyorlar hem de her zamanki gibi keyifle Cihangir'e laf sokuyordu. "Ben de geliyorum. Şimdi sizin fakir ruhunuz bu parayla fakir bir mekâna gider. Zenginliğimle size yol göstereceğim."

Cihangir sıkıntıyla üfleyerek ilerledi. "Sen geliyorsan ben gitmiyorum o zaman."

"Asıl sen geliyorsan ben gitmiyorum!"

"Gelme lan o zaman."

"Asıl sen gelme lan o zaman!"

Arkalarından bakan Güntekin'in kaşları çatılmıştı. "Yine kavga mı ediyorsunuz siz etli ekmeklerim, ha?" Berk ve Cihangir sessizleşip masum ifadeleriyle ona döndüğünde parmağı havalandı. "Yemek yemeğe gittiğiniz mekândaki bulaşıkları bu gece siz yıkayacaksınız." Parmağı Sare' ye döndü. "İkisi bulaşıkları yıkarken bana fotoğraf at."

Berk ve Cihangir çaresizce boyun eğmiş, birbirlerine terslikle bakarak ilerlemişlerdi. Arkalarından bakan Sare keyifle gülüyordu. Daha verimli bir an olamazdı. Onların peşine takılacakken bakışları Güntekin'e takıldı.

Aynı saniyelerde Güntekin cüzdanına sıkıştırdığı Aslıhan'ın vesikalık fotoğrafını görmüş bakakalmıştı. Nikâh işlemleri yapılırken bunu geri verdiğini sanıyordu. Hangi ara cüzdanına koyduğuna dair ise hiçbir fikri yoktu.

Belli etmemeye çalışmıştı ama o nikâh gününü alırken gerilmişti. Bu fotoğrafa bakıp biraz eğlenmeyi ummuştu, eğlenememişti. Sadece öyleymiş gibi yapmıştı. Zihninde yankılanan ses kendi küçüklüğünün sesi oldu. Cılız ama güçlü.

Söylediğiniz hiçbir şeyi yapmayacağım! Evlenmeyeceğim, sevmeyeceğim, hayatı falan yaşamayacağım. Yeryüzünde bu isimle hiçbir iz bırakmayacağım. Babamın da dediği gibi; Nasuh tövbesi olsun. Bana da Nasuh tövbesi olsun. Söylediğiniz hiçbir şeyi yapmayacağım!

Aslıhan'ın parmakları arasındaki vesikalığına bakarken ifadesizdi. Bu zamana kadar yaşadığı düzeni kadın bir haftada tepetaklak etmiş gibiydi. Ama artık sadece onun suçlu olmadığının farkındaydı. Güntekin'in hayatı da tepetaklak olmaya yer arıyor gibiydi. Kameranın arkasından bile belli olan kehribar gözlere, soğuk çehreye bakmayı sürdürdü. Artık kızgın olduğu Aslıhan Karakurt değil kendiydi.

"Boss," dedi Sare. "İyi misin?"

Bakışları fotoğraftan koptu, yine hızla gülümsedi. "İyi. Bir sorun mu var?"

"Bende yok ama sende var gibi."

Keyifle güldü Güntekin. *Yalandı, kimse anlayamazdı*. "Yok be kızım. Ne olacak? Gidin yemeğinizi yiyin. Yarın eğitim daha sıkı geçecek. Bizim takım üstünlüğünü koruyamazsa canınıza okurum."

Gülerek başını eğdi Sare. "Sen olduğun sürece bizi kimse yenemez Boss." Kaşları havalandı ve Güntekin'in parmakları arasındaki fotoğrafı işaret etti. "Bu arada yenge güzelmiş ama sanki biraz asabi gibi. Ters ters bakıyor."

Keyifli gülüşü daha da büyürken vesikalığı fark etmeden avuç içine almıştı. "Herhâlde asabi olacak. Deli adamın karısı da deli olur. Hafif manyak. Severiz, bilirsin."

Güldü Sare. "Biliriz tabi. Ama yakışıyorsunuz," dedi aniden. "Sizi ilk defa yan yana gördüm ama yıllardır beraber gibiydiniz. Yadırgamadım yani."

"Öyleyiz zaten," diyerek yalanı sürdürdü. "Sadece sizin haberiniz yoktu."

"Öyledir mutlaka ama söylemek istediğim başka bir şey. Yakışıyorsunuz işte Boss. Deniz ve toprak gibi değil de gökyüzü ve ufuk çizgisi gibi. Tek bir yere ait duruyorsunuz. Bilmem anlatabildim mi?"

Anlamamıştı ama sadece başını sallayarak onayladı.

Sare gülerek önüne döndü. Koşup Berk ve Cihangir'e yetişti. Aniden ikisinin üzerine atlayıp kollarını boyunlarına atarak aralarındaki yerini aldı. Berk ve Cihangir bu anı dünyanın en normal anı gibi karşılayıp boyunlarına tutunarak aralarından asılan Sare'yi taşıyor, bir yandansa kavgaya devam ediyorlardı. Gülerek, kavga ederek uzaklaştılar.

Geride kalan Güntekin parmakları arasındaki vesikalığa bakarken gülüşünü sildi. Aslıhan Karakurt'u karşısına aldı ve gözlerini kıstı. Soğuk bakan çehreye karşı aynı soğuklukla baktı. Garip olan hayatına yeni giren ve son derece uzak olan bu kadının onu, hayatındaki herkesten daha çok korumasıydı.

Tek kaldıklarında canına okuyordu ama garip bir şekilde ona güvendiğini hissetti Güntekin. Büyük bir yalanın içinde olmalarına rağmen gözlerinde yalan ve ihanet yoktu. Hırs, öfke ve cesaret vardı. Bunlar insanı sınırsız yapardı. Aslıhan'ın da sınırı yoktu, farkındaydı. Tüm kavgaları, inatlaşmaları gözünün önünden geçti ve tek bir cümlede kaldı.

Peki sen pastanı nasıl seversin..?

Pek sorulmazdı. O da söylemezdi. Kendine de sormamıştı. Aslıhan Karakurt'un kendisinden pek hoşlanmadığına emindi. O zaman neden soruyordu? Yarbayın karşısında onu korumak zorunda değildi. Neden yapmıştı? O zaman ona uzak olan yakın çevresindekiler miydi?

Düşüncelerden hızla sıyrıldı. "Gökyüzü ve ufuk çizgisi mi?" dedi sessizce. "Bizden olsa olsa iki doberman olur." Fotoğrafı hızla cüzdanına geri itekledi. "Neyse, en azından dışarıdan inandırıcı duruyoruz."

Sıkıntılı bir nefes vererek hava üssüne girdi ve o vesikalıktan bir süre boyunca itinayla kaçtı. Ama cüzdanında da çıkarmadı.

******

"Hanginiz Kumru, hanginiz Turna ya da hanginiz Kartal bilmiyorum ama fazla obursunuz. Daha yeni yeminizi doldurdum. Nasıl hemen bitirmiş olabilirsiniz? O deli geldiğinde *kaplumbağalarım kilo almış*diyecek gibi hissediyorum. Beni şunun diline düşürmeyin."

Cam fanus içinde mutlu mesut yaşayan kaplumbağalara bakıyordum. Biri taşın üzerinde, diğer ikisi fanusun zeminini kaplayan yeşilliklerdeydi.

Günlerden cumaydı. Birkaç gündür işten geldikten sonra üst kata çıkıp Güntekin'in çiçeklerini sulamayı ve kaplumbağalarını beslemeyi kendime âdet edinmiştim. İntikam isteyen yanım hepsini aç bırakmamı söylüyordu ama sahibinin uyuzluğunu masum çiçek ve hayvanlara kesemeyecektim.

Üstelik kendimi ödevim var gibi hissediyordum. Benimle anlaşma maddelerini yazmaya üşenen adam tüm çiçekleri ve kaplumbağaları nasıl besleyeceğimi uzun bir şekilde yazmıştı. Sorumluluk bilincime oynuyordu ve başarılıydı.

Asla çiçek büyütebilen biri değildim ama elime bir emanet bırakıldıysa ihanet edemezdim. Kaplumbağaların yemini masa üzerine bırakıp geriledim. Yerlerinden asla kıpırdamazken yemi günlük bitirmeleri inanılmazdı. Oysa ne zaman baksam biri o taşın üzerinde ikisi yerde hareketsiz bir şekilde duruyor ve göz kırpıyorlardı. Çiçeklere yönelip dipleri kuruyanları parmak ucumla kontrol ettim.

Büyük bir ateş zambağı vardı. Diğerleri daha küçükken en ihtişamlısı buydu. Öyle güzeldi ki dün dayanamamış ve kameramla fotoğrafını çekmiştim. Güntekin asla bilmeyecekti. *Çiçeğimi taciz ettin*diye başımı yerdi.

Masa üzerindeki sürahiyi alıp onu sularken yapraklarını parmak ucumla okşadım. Ben suladım diye hepsi bir haftada solarsa şaşırmazdım. Elimde sürahiyle dikleşirken aklımda anlamsızca düşen Güntekin'in sesiydi.

Ben senin adına fidelenmiş hiçbir çiçeği sulamam!

O zaman ben neden bu adamın çiçeklerini suluyordum?

Ayrıca kırılmış mıydım bu söze, hayır. Umurumda bile değildi. İlk defa duymuyordum. O zaman neden şu an hatırlıyordum. Çiçeklere göz ucuyla baktım. Belki de Güntekin karşısında gururumu bu denli ezdiğim tek kişi olduğu için şu an içinde bulunduğum gursuzluk batmıyordu.

Adama evlenme teklif eden bendim...

Diğer çiçekleri dün sulamıştım. Sadece bu ateş zambağı için *cuma akşamına kadar dönmezsem sularsın* diye not düşmüştü. Yazdığı her şeyi yapmış olmanın ezici salaklığı içindeydim. Sürahiyi mutfağına bıraktım. Dolaba bıraktığı yemeği yemiş olmak daha ezici bir salaklıktı.

Fazla bir şey değildi üstelik. Domates soslu makarnaydı ama içine her ne kattıysa lezzetliydi. *Önüme ne bırakılırsa onu yerim* dedikten sonra iyi yemek yapıyor olması hayret vericiydi.

Ve yemek bitmişti. Hepsini yemiştim. Gribim hafiflemiş, yorgunluğum geçmişti. Kendimi daha iyi hissediyordum. Ama kolumdaki egzama yarası hâlâ kaşınıyordu. Geçmesi için krem sürmekten başka çarem yoktu. Buzdolabını açıp amaçsızca baktım. İçi rezil bir dağınıklık içindeydi. Dün bakarken başım ağrıdığı için temizlemiştim. Yatak odasına bilerek girmiyordum. Hem özel alanıydı hem de kendime engel olamayıp dolabını düzenleme ihtimalim vardı.

Bir köşede streç filme sarılı üç tane peynirli sandviçi vardı. Kendi için yapıp bırakmış olabilirdi. Günlerdir onları ellememiştim ama o an birini alıp sessizce yemeye başladım.

Bu lanet eve alışmış olmam imkânsızdı ama kelimelere dökemediğim bir şekilde sıcaktı. Yabancılık çekmiyor gibiydim. Şu anlık tek olduğum için böyle hissettiğime emindim. Günlerdir buraya çıkmamın sebebi ise yine kırılası çenem yüzünden aldığım karara alışmaktı. *Seninle yaşarım*demiştim. Daha kendi evime bile alışamamışken buraya alışmak zor olacaktı, kendimce bunu sindirmeye çalışıyordum.

Dolabı hızla kapatıp sandviçi kemirirken salona ilerledim. Koltuğa oturduğumda bakışlarım duvardaki televizyonundaydı. Üç gündür her akşam buraya çıkmama rağmen inatla hiçbir eşyasına dokunmamıştım.

Okuduğu kitaplara bakabilirdim mesela. Bakmamıştım. Kabullenmek istemesem de eve alışmış olmak yeterince sinir bozucuydu zaten. Sandviçi kemirirken karşımdaki koltukta oturan devasa Azrail'le bakışmayı tercih ettim. *Hell My Life* yazısı tamamen bendi.

Hayatım cehennem.

Ayıya oldukça ters baktım. "O kadar alakasız bir noktadasın ki. Ben gibisin, gerçekten."

Ayı masumlukla bakmaya devam etti.

Sıkıldığımı hissediyordum. Oysa üç gündür onun olmayışı kafa dinlemem için yeterli gelmeliydi. Ama zihnim o kadar doluydu ki ses olmadığında daha çok düşünüyor ve canımı sıkıyordum. Sandviçten son lokmayı yutmuştum. Asıl gerginliğim yarın Adana'ya gidecek olmamızdı. Muazzam bir kaos çıkacağına emindim.

Sessizce koltuğa uzandım. Bedenimin değil zihnimin yorgun olduğu günlerdi. Buradakileri inandırmak kolaydı ama ailem için öyle olmayacağına emindim. "Başım ağrıyor," dedim Azrail'e. "Tüm ailem aşk evliliği yaptı. Birinin birini sevip sevmediğini tek bakıştan anlarlar."

Biz ne yapacaktık? Birbirimizi hâlâ gırtlaklamadığımız için şanslıydık. Güntekin için bunu diyemezdim. Bazen derin bakıyordu. İyi bir oyuncuydu ama benim ruhsuz gözlerimin saniyeler içinde aileme yakalanmasından korkuyordum. Buradaki insanlar beni tanımadığı için bilemezdi ama annem gerçekten sevdiğim şeylere nasıl baktığımı bilirdi.

Sıkıntıyla elimi alnıma attım ve gözlerimi kapattım. Temennim bu hafta sonundan sağ çıkmaktı. Yine stresten midemin kasıldığını hissediyordum. Bu üç günün tek iyi yanı Tuğba'yı görmemiş olmamdı. Ders programı o kadar yoğundu ki öğretmenler odasına bile uğrayamıyordu. Beni içine düşürdüğü durum düşünülürse hâlâ hayatta olduğu için şanslıydı. Bana dar olan hayat elbette ona da dar olacaktı.

Her zamanki şort ve ip askılı pijama takımımın üzerine geçirdiğim gri hırkama sarılıp koltukta yan döndüm. Başımı yastığa değil yüzeye bıraktım ve öylece kaldım. Niyetim kısa bir an soluklanıp kalkmaktı ama olmadı. Yataktan çok koltukta uyuyan ve rahat eden biri olarak burası daha cazip gelmiş olmalıydı. Bilincim karanlığa yuvarlandı. Benim için sadece bir saniye gibi geçti ama zaman daha hızlı akmış olmalıydı.

Kapının açılma sesini duydum. İrkilerek uyanıp başımı dikleştirdiğimde uyku sersemliği içindeydim. Baş ucumda dikilmiş, üzerime battaniye atan kişiyse Güntekin'den başkası değildi.

"Güntekin," dedim uyku sersemi bir hâlde. Doğrulmaya çalıştım. "Geldin mi?"

Battaniyeyi omuzuma bırakırken eliyle hafifçe omuzuma dokunmuş, geri yatırmıştı. "Geldim," dedi sadece. "Uyu sen."

Başım koltuğa geri düştü. Çok uyuyan bir insan değildim, hatta en ufak seste uyanır; asla uykumu alamazdım ama son zamanlarda -*özellikle baygınlık geçirdiğim günden beri*- uyuduğum anlardan sonra toparlanamıyordum. Grip ve vitamin için aldığım ilaçların etkisi olmalıydı.

"Beni mi bekledin sen?" dedi.

"Hayır." Homurtum huysuzdu. "Ne münasebet."

"Burada ne işin var? Yazdıklarımın hepsini gerçekten yaptın mı?"

"Turna, Kumru, Kartal'ın karnı tok," dedim gözlerimi açık tutmaya çalışırken. "Çiçekleri de suladım. Ateş zambağını bugün suladım, yazdığın gibi." Gözlerim ağır ağır kapandı. Uyku daha tatlıydı. "Haklısın, benim sertliğimde çiçek yetişmez ama elimden geleni yaptım. Solarlarsa benim suçum değil..." Kelimeler dudaklarımda yuvarlanıp gitti. Anlaşıldığından bile emin değildim.

Sadece derin, içli bir nefes verdiğini duydum.

Ne kadar süre geçtiğini bilmediğim bir hiçlikten sonra irkilerek uyanmamım nedeni inleme sesleriydi. Biri boğuluyor ya da korkuyla kaçıyor gibiydi. Uyku sersemi bir şekilde başımı doğrulttuğumda odada sadece loş bir ışık vardı. Sesin kaynağını ararken onu aynı odada görmeyi beklemiyordum.

Karşımdaki koltuğa uzanmış o da uyuyordu. Benim neden burada olduğuma dair bir fikrim olmadığı gibi onun için de bir fikrim yoktu. Toparlanmak için içtiğim ilaçlar daha da çarpmış gibiydi. Acilen bırakmalıydım çünkü bu uykulu hâller benlik değildi. Günlerdir okula bile zorla uyanıp gidiyordum.

"Güntekin," diye mırıldandım gözlerimi zorla açarak.

İnleyişleri artığında yattığım yerden doğrulmak zorunda kaldım. Kâbus görüyor gibiydi. Üzerimdeki battaniyeden ayrılmadan ona yöneldim. Önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde uykulu bakışlarım yüzündeydi. Terliyordu. Korku dolu inlemeleri ağzının içinde boğuluyordu. Yatarken bir

sıçramayla titrediğinde ne yaşadığına dair de bir fikrim yoktu. Sadece ateşinin olabileceğini düşündüm ve elimi alnına attım.

"Güntekin, iyi misin?"

Ateşi yoktu. Aksine, soğuk soğuk terliyordu. Elimi alnından çekeceğim anda aniden elini elimin üzerine atmış ve buna engel olmuştu. Elimi geri çekmeye çalıştım. Gerçekten uykum vardı.

"Uykunda da mı delisin? Bırak!" dedim huysuzca.

İnleyişleri dudaklarının arasında ezilirken sadece, "Anne..." dediğini duyabildim. Bir şeyler daha söyledi ama belli belirsiz bir sesti. Dudakları arasında boğulup gitti. Belki de bambaşka bir şey demişti. Anlaşılmıyordu.

Alnındaki elimi bırakmadı. Sıkıca tutunuyor gibiydi. Ben de direnmedim. Elim alnındayken başımı koltuğa yasladım ve gözlerimi yeniden kapattım. Kesinlikle o ilaçları bırakmalıydım. Zihnim uykuya yeniden yenik düştü. Başım koltukta, halının üzerine çökmüş bir hâlde uyuyakaldım. Direndim ama başaramadım, ayılamadım. Uyku tüm her şeyi yuttu.

Kimse bilmezdi ama Aslıhan çok üzgünse hep uyurdu. Mesele sadece ilaçlar değil, bendim. Gerçek dünya ağır geldiğinde uykuya kaçardı zihnim. Dert anlatmak fıtratımda yoktu. O da öyleydi sanki. Yeryüzünde yaşayamadığı için gökyüzüne asmış gibiydi benliğini. Onun kaçış yeri de orasıydı belki.

Bir daha sesini duymadım. Gözüme vuran ışıkla gözlerimi yeniden araladığımda hâlâ yerdeydim. Yanağım koltuğa yaslı, aynı konumdaydım. Başım hızla dikleşti. Uyku sersemliğinden sıyrılamadım çünkü saçlarım yüzüme ve boynuma dolaşmış gibiydi. Bu düğümden kurtulmak için ellerimi kaldırdığımda bir elim yüzüme değdi, diğeri sıkıca kavranmış gibiydi.

Elimle yüzüme dolan saçlarımı geri itekledim. Diğer elim hâlâ Güntekin'in alnında, hatta yüzündeydi. Huzurla hatta büyük bir keyifle uyuyor, bir eli sıkıca bileğimi tutuyordu. Egzama yarası olan yerin nefesiyle kaşınmaya başladığını hissettim. Şaşkınlıkla önce ona sonra kendime baktım.

Bu neydi şimdi?

Uykuyu azalt Aslıhan.

Asıl şok dalgasını perdeden odaya değen gün ışığını ve duvardaki saati görünce yaşadım. Aynı saniyelerde karşı koltukta kalan telefonumdan alarm sesi yükselmeye başlamıştı. İşimi riske atmazdım. Her sabah erken

uyanmak adına alarmım kurulu olurdu. Saat yediydi. Sorun saat değil saat onda Adana uçağımızın olmasıydı.

"Kalk!" dedim anında. Kavradığı bileğimi geri çektim ama sıkıca kavramıştı, avuç içimi alnına yaslamıştı, bırakmıyordu. Diğer elimde yanağına minik bir tokat attım. "Kalk, geri zekâlı! Geç kaldık."

Elimle huzur içinde uyurken yediği tokatla irkilerek uyandı. "Lan!" dedi önce uykulu bir hâlde. Sesi daha kalın ve tok, gözleri uykulu bir şişlik içindeydi. Sabah uyandığında gözlerinin kahvenin daha açık tonunda olduğunu o an fark ettim. Baş ucunda, yerde oturan bana şaşkınlık dolu bir uyuşuklukla baktı. "Ne yapıyorsun sen dibimde?"

"Elimi geri ver!"

Sıkıca alnına yasladığı elimi geri çekip baktı. Bulunduğu konum için onun da bir fikri yoktu. "Bu ne?"

"Bırak!"

Hızla bıraktı. "Ne oluyor lan burada?"

"Bence de ne oluyor?"

"Baş ucumda uyuyan sensin!"

"Karşımdaki koltukta uyuyan sensin!"

"Evimde uyuyan sensin!"

"*Çiçeklerimi sula* diyen sensin." Anlamsız bir tartışma içindeydik. "Sen neden beni uyandırmadın da burada uyumama izin verdin?" dedim yerden toparlanırken.

Hızla toparlandı. Üstü çıplakken altında sadece siyah bir eşofman vardı. Askeri künyesini o an gördüm. Demir künye boynundan asılıyor, göğsüne değiyordu. "Geldiğimde zaten uyuyordun Aslı." Eli saçlarını dağıttı ve ekşi bir yüzle baktı. Bir şeyleri düşünüyor gibiydi. "Ben gece uyanmadım," dedi kendi kendine. Bakışları yerdeydi. "Su içmeye gitmedim, lavaboya da. Gittim mi? Gitmedim..." Bakışları bana döndü. "Ben gece uyandım mı?"

Tamam, o bir geri zekâlı ve deli olabilirdi ama şunu kabul etmeliydim. Yakışıklı bir adamdı. Özellikle üst çıplaklığını sabah sabah görmek hiç hoş değildi. Omuzları geniş, kolları ve bedeni abartı olmasa da hatırı sayılır şekilde kaslı ve iyiydi. İnkâr edemeyecektim.

"Ne bileyim? Seni mi izliyorum? Bir kere bir şeyler sayıkladın sadece. Ayrıca sen ne diye kendi yatağında uyumuyorsun? Ne işin var burada?" diye yükselirken ayağa kalkmıştım.

Formunaydı. "*Karım nerede ben orada* derken ciddiydim." Bunu can sıkmak için söylemiş gibiydi. Kendi eğlenmemişti. Eli alnında öylece

boşluğa bakıyor ve düşünüyordu. "Uyanmadım..." diye homurdandı. "Hayır, uyanmadım."

Battaniye ayaklarıma dolanınca düşmekten son anda kurtuldum. Düğümden kurtulup battaniyeyi yüzüne savurdum. Bu şekilde çenesi kapandı. "Kes sesini, beyinsiz! Yersiz uyuzluklarının sırası değil. Uçağa geç kalacağız. Kalk, çabuk. Saat onda uçak."

Uçağı kaçırmak için elinden geleni yapar sanıyordum ama geç kalabileceğimizi anlamış ve olayın ciddiyetini kavramış gibiydi. O toparlanırken ben masa üzerinden anahtarımı, koltuktan telefonumu alıp koşar adım kapıya yöneldim.

"Yarım saate hazır ol ve otoparka in."

"Abartma yine manyak kadın, yetişiriz."

"*Çabuk* dedim sana!" diye yükseldim kapıyı açarken.

Yükselişimle yüzü ekşidi ve elini *çık git* der gibi salladı. "Sabahları ayrı bir çekilmez oluyorsun. Ejderha gibi kükreme ve kulaklarımın selameti için uzaklaş. Bugün yeterince Karakurt siniriyle yüzleşmem gerekecek zaten. Kendimi kurtların arasına atılacak kuzu gibi hissediyorum." Elleri semaya döndü. "Sen yardım et Ya Hak!"

Onu ve dualarını umursamadan evden çıkmıştım. Merdivenleri üçer beşer inip evime girdiğimde duş almaya bile vaktim yoktu. Üzerime rastgele bir kıyafet geçirdim. Luna'nın yemeğini, suyunu hazırladım. Pazar akşamı her halükârda dönmemiz gerekiyordu. İznimiz kısaydı.

Minik el bavuluma sadece birkaç kıyafet attım. Saçlarımı bu defa ensemde at kuyruğu yaptım. Tüm işlerimi yarım saat içinde hallettiğimde vestiyerde elime gelen ilk şey çizmelerim oldu. Siyah tayt ve bol gri kazağımın altına başka bir şey de giyebilirdim ama gerek yoktu. Spor ayakkabılarımı minik el bavuluma atarken kapı yumruklanmaya başlanmıştı.

Gerçekten yarım saatte hazır olması şaşırtıcıydı. Kapıyı açtığımda ne bavulu vardı ne de bir şey. Sadece sırtına rahat bir sırt çantası atmış, siyah trençkotu içinde bana bakıyordu.

"Geliyorum." Bavulu ayak ucuna bırakıp geriledim. Luna'yı yerden kavradım ve alnındaki aya derin bir öpücük bıraktım. "Hemen geleceğim, tamam mı? Uslu kız ol."

"Onu da götürelim," dedi kapı önündeki Güntekin. "Belki beni savunur."

Luna'yı yere bırakıp koşar adım çıkışa ilerledim. Trençkotumu ve çantamı aldım, güneş gözlüğümü saçlarıma taktım, onu geri itekledim ve

kapıyı kapattım. "Seni ben korurum, merak etme."

Gülmüştü bu cesaretime. "Nasıl rahatladım anlatamam, hayatım."

"Başlayacağım artık senin hayatına, kes şunu!" Kapıyı kilitledim ve hızla asansöre döndüm. Minik el bavulumu almak istediğimde benden önce davranmış ve yerden alarak asansöre girmişti.

"Annenlerin yanında da böyle sevgi dolu olmaya devam et. Eminim Murathan hemen inanır."

Asansör kapıları kapandığında yine yan yanaydık ve bu defa gergin olan bendim. Herkes kendi mekânında bu yalanı söylerken tökezliyor gibiydi. O burada panikti, ben ise Adana yolunda. Derin bir nefes verdim. "Hepsi aşk evliliği yaptı," dedim gerginlikle ama bunu dışarıya yansıtmadığıma emindim. "Yanlarında kavga etmeyelim, anlarlar. Sakın beni kışkırtma."

"Canımın derdindeyim. Senin uğraşacak vaktimin olacağını sanmıyorum." Otoparka indiğimizde kendi arabasına yöneldi. "Benim arabamla gidelim."

Hızla bavulumu elinden alıp kendi arabama yöneldim. "Kendi arabamla gelirim. Önden git."

Başını bıkkınlıkla sallayarak ilerledi. "Çok inandırıcı oluruz, eminim. Böyle devam."

Bavulumu yan koltuğa savurdum ve yanımdaki arabasına binerken ona oldukça ters bir bakış attım. "Madde üç: taraflar yalnız olduklarında birbirlerine karışmayacak, hayatlarına dahil olmayacaklar. Şu an yalnızız."

"Madde dört," dedi ben gibi. "Toplum içinde kusursuz bir evlilikleri varmış gibi gösterecekler."

"Şu an bir toplum yok."

"Ama toplumu buna inandırmak için çıktığımız bir yoldayız." Kapısını açıp göz ucuyla baktı. "Sana dedim ki *içeride birbirimizle zıt düşersek yol alamayız*. Ben bunun için sana rağmen kendimi fazlaca zorluyorum. Senin de biraz ılımlı olman bu kadar zor olmamalı Aslı."

Makuldüm. "Zaten ılımlıyım."

Başını umutsuzca iki yana sallayarak arabasına bindi. "Boşa konuşuyorum. Senin başımıza bir musibet gelmeden bir şeyleri anlaman imkânsız. Ben dünyanın en doğru yönünü de işaret etsem sadece ben dedim diye sen tam tersi yöne gidersin. İnanılmaz doğrusu."

Damarıma bir şekilde basmayı başarıyordu. En başarılı olduğu konu bu olabilirdi. O arabasını çalıştırırken yan koltuğuma uzanıp el bavulumu

aldım ve arabamı kapattım. Önümden geçmek için sürdüğünde bir adımla arabasının önündeydim. Ani frenle durması gerekmişti.

Anında başını camdan dışarı uzattı. "Yine ne yapıyorsun? Allah'ın manyağı!"

Hızla ona doğru ilerledim ve açık camından içeri, suratına doğru el bavulumu hiçbir şey söylemeden savurdum. Suratına uçan bavulu kucaklamış, şaşkın şaşkın bakışırken arabanın önünden geçmiş, kapıyı açmış ve yan koltuğuna kurulmuştum. Dünyanın en normal anındaymış gibi kemerimi taktım ve önüme baktım.

"Gidelim."

Kucağında sarıldığı bavulumla bana bakıyordu. "Bu neydi şimdi?" diyebildi sadece.

Oldukça masumdum. "*Ilımlı ol* demedin mi? Ilımlı oluyorum."

Bana hayret dolu bir bakış daha sunarken kucağındaki bavulumu arka koltuğa savurdu. "İnanılmazın da ötesinde bir insansın ha."

"Sürprizlerle doluyum hayatım," dedim onun gibi imayla. Ters bakışlarım ona dönerken hafifçe yüzüne yaklaştım. "Ayrıca seninle inatlaşmamı istemiyorsan bana emir verme. Arabana gelmemi mi istiyorsun? *Benim arabamla gelir misin* diyeceksin!"

O da yüzünü bana yaklaştırdı. Aramızda bir el mesafesi varken aynı diklikle baktı. "Hı," dedi ters ters. "Öyle mi?"

"Öyle!"

"Sen sürekli emir veriyorsun ama, onu ne yapacağız, ha?"

"Bana nasıl yaklaşırsan karşılığını öyle alırsın!"

İkimizde dik dik gözlerimize baktık. Ben dişlerimi sıkarken onun dudağı seğirir gibi oldu. Kavga saniyelik bir anda başlayabiliyordu. Asla anlam veremiyordum ama aynı şekilde de sönüyordu. Aniden yine güneş gözlüklerime hafifçe vurup gözlerime düşürmesi de bu ana denk düşüyordu.

"Bak önüne!" dedi aniden önüne dönüp arabayı çalıştırırken. "Harbi vampir gibisin. Evlenmeden iliğimi kanımı sömürdün." Huysuzca omuz kaldırdı. "Boşanırken sana yıpranma tazminatı için de dava açacağım."

Terslikle baktım.

Bu bakışı gördü. "Kendi ayağımla dayak yemeye gidiyorum ben şu an. Destek olacağına hâle bak."

Haklıydı. *Dayak yemeyeceksin* diyemedim. Her şey ihtimal dahilindeydi. En azından kendine güveni vardı ve *ölüme gidiyorum* demiyordu. Murathan'ın tepkisini kestiremiyordum. Aynı şekilde Güntekin'in tepkisini

de. Ciddileşip deli damarına basıldığı anda gözleri Murathan'dan daha deli bakıyor gibiydi. Dilerim bu yaşanmazdı.

"Ben varım," dedim sakince, saniyeler önce birbirimize girmemiş gibi. "Merak etme. Hem annem varken Murathan bir şey yapamaz."

"Korktuğum Murathan değil," dedi aniden. "Bir yumruk yerim, iki yumruk yerim, üç yumruk yerim. Ama o üçüncü yumruktan sonra ben ne yaparım işte onu kestiremiyorum Aslı. Deli damarıma basacak o kardeşin, biliyorum. Asıl savaş o zaman çıkar Adana'da. Ben sana söyleyeyim."

İkisinin de deli damarının olması korkucuydu. Temennim bu süreci hasarsız atlatmaktı.

"Sakin kalmaya çalış Güntekin."

Bana değil yola bakıyordu. "Deneyeceğim, emin ol. Ama sen de hiç yardımcı olmuyorsun şu an yani, haberin olsun. Siz Karakurtlar muazzam bir şekilde benim damarıma basmak için mi dünyaya geldiniz, ne yaptınız?"

"Aynen. Bizim yaratılış amacımız bu. Özellikle Güntekin Agâh'ı arayıp bulmak ve sinir etmek." Çantamdan çıkardığım çikolatanın yarısını kırıp yandan ağzına tıktım. "Sus da şunu ye. Kan şekerin dengelenir belki, beynine kan gider. Daha şimdiden korkudan rengin attı."

İstemsizce ağzına tıktığım çikolatayı yerken terslikle bakıp önüne döndü. "Korkmuyorum."

"Aynen, tamam."

Birkaç saçma muhabbetin ardından havaalanındaydık. İçeri girdiğimizde yoğun bir kalabalık vardı. Turist kafilesinin içinde kalmış gibiydik ve önce cihazdan geçmemiz gerekiyordu. Trafik vardı ve hızlı ilerleyememiştik. Saatimiz yaklaşmıştı, geç kalmak üzereydik. Uçağa binmek için kalan vaktimiz sadece yirmi dakikaydı.

Hızla sıraya girdik. Şanslıydık ki kalabalık kafilenin hemen önündeydik. Onların arasında kalsaydık bu sıra asla bitmezdi. Ama görevli çizmelerimi çıkarmamı istemişti. Gerginlik seviyem son noktada olduğu için bunları giyerken olayın bu boyutunu düşünmemiştim.

Köşeye geçip bunun için mücadele etmeye başladım. Çektim, çıkmadı. Yine çektim. Çıkmadı. Eşyaları diğer tarafa geçiren Güntekin'in bakışları bendeydi. Etrafımda yoğun bir kalabalık varken çizme ayağıma yapışmış gibiydi, çıkmıyordu.

"Aslı!" diye seslendi Güntekin diğer taraftan.

Çaresiz bakışlarım ona döndü. Şaka gibiydi ama çizme çıkmıyordu. Geç kalmak üzereydik. Ayağımı vakumlamış gibiydi. "Güntekin..." diye

mırıldandım sessizce. Terlediğimi hissediyordum. Onun beni duymadığına emindim. Benimle birlikte botlarını çıkarması gereken pek çok insan aynı hengame içindeydi ve muazzam bir sıkışıklık içindeydik. Ben çizmeyi inatla çekmeye çalışırken aniden karşımda belirmişti.

"Ne?" dedi önümde eğilip, "Ne yapıyorsun?"

Çaresizdim. "Güntekin çıkmıyor." İsmindeki *i* harfini yine o anlamsız, cilveli tonla söylemiştim ama bir önemi yoktu. Daha büyük bir utanç içindeydim.

"Ne çıkmıyor?"

"Çizme."

Şaşkın bakışları ayağıma döndü. "Adana'ya giderken sen ne diye atını kaybetmiş jokey gibi çizme giydin? Kendi memleketini tanıyor musun? Karlı dağları aşmaya mı gidiyoruz?" Hızla çizmeyi kavrayıp çekmeye başladı.

"Ne bileyim ben? Aceleyle elime ilk geleni giydim."

O çekince de çıkmamıştı. "Uhu mu sürdün içine?"

"Saçmalama."

"Senden her şeyi beklerim." Daha büyük bir güçle çektiğinde omuzlarına tutunmak zorunda kaldım. "Bir insanın ayağı, çizmesi bile inat mı olur? Şaka gibi kadınsın! Asıl ben nereden bulaştım sana?"

Omuzuna tokadı geçirdim ve ayağımı geri çektim. "Bırak, def ol ben çıkarırım!"

Bırakmadı. İnatla kendine çekti. Öyle azimliydi ki bozulan sinirlerimin de etkisiyle gülmeden edemedim. Kıkırtım ani ve beklenmedikti. Öyle ki o bile kucağında bacağımla bana bakıyordu. Güldüğümü gördüğünde birkaç saniye sessiz kalıp öylece baktı. Çekiştirmeleri durmuştu. Bakışları öylece gülüşümde kaldı.

"Komik mi?" dedi en sonunda. "Geç kaldık!"

Kıkırtım kahkahaya dönüştü. "Sinirim bozuldu. Çok komiksin!"

Ciddiydi. "Ben ilk defa gülmüyorum yalnız."

Kahkaham arttı. "Ama ben gülüyorum."

"Ayarın yok!" dedi hayretle. "Bak yemin ederim ayarın yok. Bunca zaman hiçbir şeye gülmedin de buna mı gülesin tuttu?" Bacağımı bana doğru kaldırdı. "Ayrıca komik olan sen misin ben mi? Çıkmıyor! Nasıl giydin sen bunu?"

Kahkahama engel olmak adına elimle dudaklarımı kapatmayı denedim. Gerçekten sinirlerim bozulmuş olmalıydı yoksa böyle bir saçmalığa

gülmemin başka izahı olamazdı. Elimi ağzımdan çektim, kahkaham durdu ama gülüşümü silemedim. "Ne bileyim, dümdüz giydim işte."

"Aslı!" dedi tatlı, sert bir sitemle. "Aslı!"

Çizmeye yeniden asılıp çektiğinde yine güldüm. Yüz ifadesi sinirimi bozuyordu. Muazzam derecede azimliydi. Durup yine gülüşüme takıldı.

"Gülme," dedi en sonunda. "Kafamı allak bullak ettin şu an, bir dur. *Geç kaldık* diyorum uçağa."

"Gerçekten sinirlerim bozuldu." Gülüşüm zapt etmeye çalışıyordum. Kendimi toparlayıp bacağımı kavradım. "Tamam, çek."

Aynı azimli ifadesiyle çekti ve birini en sonunda çıkardı. Zafer kazanmış bir sırıtışla hızla diğerine uzandığında itiraz edecek konumda değildim. Bu defa tek hamlede çıkarmış ve hızla ayaklanıp çizmeleri kutuya koyarak cihaza göndermişti. Ayaklarıma galoş takarak bu hengameden uzaklaşma derdindeydim.

"Kardeşim şurayı boşaltın," diye bağırıyordu bir güvenlik. Güntekin'i yakaladı. "Arkadaşım sen az önce geçmedin mi? Niye yine geridesin."

"Karım burada kaldı. Nereye gideyim?" dedi anında ve hızla bana ilerledi. Önüne gelen insanları yana itekliyordu. "Ben şu hengâmeden bir karımı sağ çıkarsaydım!" Bir ayağıma galoşu takmış, sekerek diğerine takma derdindeydim. "Sen ne yapıyorsun hâlâ?" dedi yanıma geldiğinde.

"Çoraplarımla yere basamam. Galoş giy-"

Devamı gelmedi. Sabrı tükenmiş gibiydi. "Başlayacağım şimdi galoşa! Ben olurum galoşun, gel buraya!" dedi ve aniden kendimi bir kolunda oturuyorken buldum. Tek koluyla kucaklamıştı.

Şaşkınlıkla omuzuna tutundum. "Güntekin!"

Harbi deliydi ve sağı solu belli olmuyordu. Öyle ki aniden herkesin önüne geçip beni kendiyle birlikte kapıdan geçirdiğinde ortam sessizleşmiş, hengâme durmuş, güvenlikler de dahil olmak üzere herkes bize bakıyordu. Biz geçtiğimizde cihazdan ses çıkmadı. Kimseden ses çıkmadı. Herkes pür dikkat bize bakıyordu. Turistler bile. Kolay kolay kitlenip kalmazdım ama adamın attığı her adım beni şaşkınlığa sürüklüyordu.

Herkes bize bakarken o dünyanın en normal anıdaymış gibi cihazdan geçen çizmelerimi alıp kucağıma iteledi. Diğer eline benim bavulumu ve kendi çantasını alarak ilerledi. Geç kaldığımız için oldukça hızlıydı. Bir kolumla boynuna sarılmışken uzun bir süre sonra ilk kez utandığımı hissettim. Bunun nedeni toplum değil, kendimdi.

Aniden beni köşedeki demir masaya bırakıp bavulları yanımıza savurdu ve karşımda dikleşti. "Bavulunda başka ayakkabı var mı? Yoksa ikinci kapıdan geçene kadar seni kucağımda taşır bu çizmeleri şu an burada yakarım. Yaparım, biliyorsun!"

Biliyordum. İstemsizce yutkundum ve gözlerimi kaçırdım. Asıl ayarsız kendisiydi ve neyi ne zaman yapacağını asla anlamıyordum. "Bavulda spor ayakkabılarım ver. Verir misin giyeyim?"

Hızla bavulu açtı ve çıkardığı spor ayakkabıları önüme bıraktı. Kucağımdan aldığı çizmeleri büyük bir nefretle bavula itelemişti. Yakmadığı için şanslıydık. Masa üzerinde ayaklarım yere değmiyordu. Yere indiğim anda önümdeki bedeniyle fazla yakınlaşmış, küçük bir an sendelediğimde hafifçe koluna tutunmuştum. Saniyelik bir süre gözlerimiz denk düştü öylece baktık. Garipti sadece. Her şey kadar hem de.

"Geç kaldık," dedi. Gözlerini kaçırıp sağa sola bakan ilk o oldu.

"Sakin ol, tamam." Elimi kolundan geri çektim.

Hızla geriledi ve bavulları aldı. "Uçan bir nesneye geç kalırsam kahrımdan üç ay yatak döşek yatarım. Hele bunu bir çizme yüzünden yaşarsam kendimi asla affetmem. Zaten başkasının kullandığı uçağa binmekten yeterince nefret ediyorum."

Ayakkabıları giydiğimde koşar adım ilerliyorduk. Adamın gökyüzüne dair ayrı kuralları vardı. "Getirseydin F16'nı onunla gitseydik o zaman Güntekin. Burada ekonomi sınıfında sürünmemiş olurduk."

"İmkân olsa inan yapardım Aslı."

Onu sorgulamayı bir süre önce bırakmıştım. İkinci kapıdan jet hızla geçerken garip bir şekilde koordineydik. Konuşmadan anlaşıp konuşurken kavga ediyorduk. En sonunda uçağa bindiğimizde kapılar neredeyse kapanmak üzereydi. Nefes nefese kalmış bir hâlde koltuklarımıza oturduk. Ben cam kenarındayken o ortadaydı. Omuzları yüzünden köşeye sıkışmıştım ama ses çıkarmadım. Yetiştiğimize şükrediyordum.

"Aslı," dedi birkaç dakikalık bir sessizliğin ardından. Ona döndüğümde zaten bana bakıyordu. "Peki bunu hatırladın mı?" dedi sadece.

İlk denk düştüğümüz an ne söz ne düğündü. Gökyüzünde, bir uçaktı. Ve evet, istemesem de hatırlıyordum. Benim cezam da unutamamaktı. Başımı salladım. "Hatırlıyorum."

Hafifçe tebessüm etti. "O zaman *ilk nerede tanıştınız* derlerse onlara *gökyüzü* diyelim. Bu hikâyenin tek gerçeği bu çünkü. En azından hanemizden bir yalan sileriz."

Gözlerine baktım ve onayladım. "Öyle yapalım..."

"Öyle yapalım..."

İkimiz de hafifçe başımızı sallayıp birbirimizi onaylayarak önümüze döndük. Çantamdan kablolu kulaklıklarımı çıkarıp kulağıma takmış, ama elimde eski mp3 çaların açma tuşuna basmamıştım.

"Bir şey sorabilir miyim?" diyen bu defa bendim. Ona döndüğümde elimdeki eski Mp3'e bakıyordu. Gözleri gözlerimi buldu ve *evet* der gibi başını eğdi. "O gün uçakta da kâbus görüyor gibiydin. Dün gecede öyleydin. İyi misin?" Onun gibi ekledim. "Gerçekten soruyorum."

Ters ya da ifadesiz değildi bakışları. Yine bu soruyu ona biri ilk kez soruyor gibi derindi. "İyi..." dedi sadece. "İyiyim. Bazen karışık rüyalar görürüm sadece. Peki ben bir şey sorabilir miyim?"

"*Sorma* desem de soracaksın Güntekin."

"Aynen öyle." Konu değiştirmek istiyordu. Bunu ne zaman yapsa ifadesi değişiyordu, farkında değildi. Kaşları eski Mp3'üme dönerken de ifadesi değişmişti mesela. "Neden telefondan değil de eski Mp3'den müzik diliyorsun?"

"Eski alışkanlıkları seviyorum. Yeni olan her şey insanın ruhunu hızla tüketiyor bence. Eski şarkılar, eski diziler, çizgi filmler ve hatta eski yaşamların kendine ait bir ruhu var. Onları daha çok seviyorum."

Dalga geçer sanmıştım ama dikkatle dinlemişti. Hafifçe gözleri kısıldı. "Değişik birisin."

"Sen de çok normal değilsin."

"E zaten."

"Doğru, sana *Deli Şimşek* derlerdi değil mi?"

"Aynen ondan."

"Hakkını veriyorsun, ne diyebilirim ki."

O namından memnun bir şekilde sırıtırken ben adına umutsuzdum. Müzik açtım. Bilerek *kirpiğin kaşına değdiği zaman* dinliyordum. Babama gidiyordum, başka bir şey dinleyemezdim. Gözlerimi kapattım ama uyumadım. O da sessiz kalmış, ben gibi gözlerini kapatmış ama uyumamıştı. Biliyordum. En sonunda Adana'ya ayak basıp uçaktan indiğimizde içime derin bir nefes çektim.

Memleket...

"Geri mi dönsek ya?" dedi Güntekin. "Buranın havası beni pek açmadı. Ankara'mı özledim."

Gerçekten geri dönmeye meylettiğinde kolundan yakalayıp zorla taksilere ilerlettim. "İlerle."

"Bırak kaçayım."

"Saçmalama."

"Yiğitliğin yüzde doksanı kaçmaktır."

"Kalan yüzde onluk kısmı kullan o zaman."

"Yiğitliğin kalan yüzde onluk kısmı da ölü taklidi yapmaktır."

"Gebertirim seni. Kes sesini!"

"İçinde biraz Allah korkusu varsa geri döneriz."

"Geldik Güntekin!"

"Geri dönelim o zaman Aslı!"

Muazzam derecede gönülsüzdü. Öyle ki taksinin içine âdeta itekledim. Taksiciye verdiğim adres ise evden önce bambaşka bir yerdi. Benim evim, ilk evim, kalbimin attığı yer; babam.

******

Şehitliğin önünde taksiden indiğimde taksiciye ve Güntekin'e sadece beş dakika beklemelerini söylemiştim. Hızla geri gelecektim. Adana'ya ne zaman ayak bassam ilk gittiğim yer babam olurdu. Aynı şekilde buradan giderken de en son onu görmek gibi âdetlerim vardı. *Gelme* demiştim ama şehitliğin kaldırımlarında sessizce ilerlerken yanımda ilerleyen Güntekin'di.

Soru sormamış, *neden buraya geldik* dememişti. İlk defa gerçek bir sessizlik içindeydi ve sadece beni takip ediyordu. Acıya saygısı olan bir adamdı. Bu yüzden ben de *neden geldin* dememiştim.

Yıllardır ezbere gittiğim yollarda ilerledim. Soğuk taşların, baş ucunda al bayrak olan mezarların yanından geçtim ve hepsine sessizce selam verdim. En sonunda babamın ayak ucunda durduğumda mezar taşındaki soluk fotoğrafına ve başındaki bayrağa büyük bir tebessümle bakıyordum. Genzim yandı ama yuttum. Özlemiştim babamı.

"Baba," dedim ona ilerlerken. Sessizdi cümlelerim. "Ben geldim." Uzun zamandır gelmemiştim memlekete. Belki de beni çağıran oydu. Baş ucunda

eğilip avuç içimle toprağını okşadım.

Aslı kızın, Asi kızın, Aslıhan kızın...

Beyaz nergis çiçeklerinin içinde büyüyen sayısız mavi unutmabeni çiçekleri vardı. Toprağından yıllardır bu iki çiçek eksik olmazdı. Hepsine dokunurken tebessümüm büyüdü. Onun varlığının olduğu yerde çiçekler bile daha canlıydı sanki.

Ondan daha canlı...

"Nergis mi severdi?" dedi Güntekin.

Ayakta değildi. Babamın ayak ucunda eğilmişti. Askerdi neticede. Bir şehide nasıl saygı duyulması gerektiğini bilirdi.

"Evet." Nergisleri yavaşça okşadım. "Unutmabeni çiçeklerini de yıllar önce Murathan ekmiş olmalı. Görmedim ama onun yaptığına eminim. Gökçen, babamın en yakın arkadaşı Ali amcanın kızı. Aynı karakolda şehit düştüler. Murathan'la beraber büyüdü Gökçen."

İstemsizce güldüm çünkü küçükken en büyük eğlencem onları izlemekti. Deli gibi kavga eder ama hiçbir şey olmamış gibi oynamaya devam ederlerdi. Elleri birbirinden ayrılmaz, dip dibe uyurlardı. Yıllar sonra birbirlerini bulduklarını duyduğumda evleneceklerine, kendilerine bir yuva kuracaklarına emindim. Onların kaderi doğdukları andan itibaren el ele yazılmış gibiydi.

"Şimdi evlendiler ama sen bakma. Küçükken deli gibi kavga ederlerdi," dedim.

"Murathan'la normal insan anlaşamaz zaten, emin ol. Ben bile deli olduğum için idare ediyorum."

Gülüşüm büyüdü. Dönüp ona baktığımda dikkatle bana bakıyordu. "Murathan bilmez ama ben yine bilirim. Unutmabeni çiçeklerini Gökçen'in gözlerine benzetirdi. Babalarımız Gökçen'in doğum gününde şehit düştü ve yıllarca görüşmedik. O sürede babamın her ölüm yıldönümünde Murathan bu mezara sessizce unutmabeni çiçekleri ekerdi. Kendince Gökçen'in doğum gününü kutluyordu. Bunu da biliyorum. Hiç açmayacaklarını düşünmüş olmalı ki toprağın her yerine atmış."

Babamın mezarının üstü masmavi minik çiçeklerle kaplıydı artık. *Gökçen'in doğum günleri ve babalarımızın ölümü kadar çok gün...*

"Nergisleri de annem ekti. Babam severdi."

Bakışlarım mezar taşına döndü. Yusuf Karakurt yazısına ve silik fotoğrafına uzun uzun baktım. Kalbim kırıldı. Sayısız kere kırılmıştı. Yine kırıldı. Buraya *evleniyorum* demek için gelmiştim ama her şey yalandı.

Oysa Gülhan ve Murathan sevdiklerinin elinden tutup dik bir şekilde babamın karşısına çıkarmışlardı.

Ayrık otu olan yine ben miydim?

İçimdeki çocuk babam dışında kimseye başını okşatmıyordu. Ama sanki ben onu hep hayal kırıklığına uğratıyordum. Ağlamamak için dudaklarımı dişledim ve genzimdeki yumruyu yutarak toprağını sevmeye devam ettim.

"Başın sağ olsun," dedim aniden ona dönüp.

Beklemiyordu. Sadece baktı. "Ne için?"

"*Ailem öldü* dedin ama ben bir şey söylemedim. Söylemek istemediğimden değil. Acını yüzüne vurmak istemedim sadece. O cümle benim canımı yakıyor. Kaybetmenin ne demek olduğunu bilirim. Belki senin de canını yakar diye düşündüm. Ailen için..." Zorla yutkundum. "Başın sağ olsun."

Konuşabilirdi ama yapmadı. Gözlerinde derin bir ağırlık belirdi ve sadece başını hafifçe eğerek baş sağlığını kabul etti. Yutkunduğunda ilk defa ifadesinde gerçek bir hüzün gördüm ama bunu benim görmeme izin vermeden bakışlarını benden kaçırıp mezara bakmıştı.

"Murathan askerî liseye ilk geldiğinde," dedi. "*Babamın intikamını almak için buradayım* demişti. Fazla dikti. O gün dayak yedi."

İstemsizce güldüm. "Hak ettiğine eminim." Çiçekleri okşamaya devam ettim. "Onun intikam almak için bir şansı vardı ve kullandı. Ben yıllarca kambur olmaktan başka bir şey yapamadım."

"Neden kambur olasın?"

Babam, annemizi üzmemizi istemezdi. *Daima onu en çok ben üzdüm* diyemedim. *Bugün de annemi üzeceğim ama utanmadan babama geldim* de diyemedim. Zorla yutkundum.

Kötü Aslıhan, canavar Aslıhan, kalp kıran Aslıhan, dili kılıç kadar keskin, kalbi zehirli Aslıhan. Baban dışında seni kim tüm benliklerinle, her şeyinle sevdi Aslıhan?

Her zamanki ifadesizliğimi koruyarak ona baktım. Kalp kırıklıklarımı görmesi imkânsızdı. İyi saklardım. Ama ilk defa gerçek bir dikkatle bana bakıyordu. Görmüş gibiydi. Dikkatli bakışlarından kaçıp babama bakmayı seçtim. Kaç kulaç toprak onu bana geri getirirdi?

"Birazdan gideceğimiz ev mutlu bir yuva ama sakın unutma. O mutlu ailenin en kötü çocuğu benim," dedim sadece. "Ve bir konuda haklısın. Ben de çoğu zaman kalp yerine taş taşıdığımı düşünürüm."

Kalbini taş sanıp kıranlar kimler Asi kız?

Herkes baba.

"Kendine *kalpsiz* mi diyorsun Aslı?"

"Sen de demedin mi?"

Sessiz kaldı.

Dönüp bakmamıştım. Gözlerim mezar taşında olduğu için ifadesi nasıldı, bilmiyordum. "Merak etme. İlk defa senden duymadım. Herkes söylüyor zaten."

Yine sessiz kaldı.

Çantamın içinden minik bir kâğıt çıkardım. Hep yaptığım gibi katlayıp onu küçük kâğıttan uçağa çevirerek mezarının üzerine bıraktım. Rüzgâr alıp gidecekti. Her gelişimde yapıp bırakırdım ama biri bile üzerinde kalmazdı. Ama babam geldiğimi bilecekti. Tıpkı benim onun geldiğini bildiğim gibi.

"O ne için?" dedi Güntekin.

"Babama geldiğimi haber vermek için." Hızla ayağa kalkmış, babamın mezar taşına bir kolumla sarılıp derin bir öpücük bırakmıştım.

O da ayağa kalktı. "Ensendeki dövme özgürlük için değil mi?"

Gözlerine bakmadan yanından geçtim. "Babam, benim için özgürlük demekti."

Beş adım uzaklaştığımda gelmediğini fark ederek arkamı döndüm. Hâlâ mezarın başındaydı. Babamın soğuk mezar taşının üzerine konan ise minik bir serçeydi. Güntekin dikkatle ona bakıyordu. Serçe havalandı ama uzağa gitmedi. Güntekin'in başının üzerinde birkaç tur attı ve yeniden babamın mezar taşının üzerine kondu. Güntekin tüm bunları izlemiş, başını belli belirsiz eğip kuşa selam verir gibi yaptıktan sonra gerilemişti.

Yanıma geldiğinde birlikte yürüdük ama arkamı dönüp serçeye bakma isteğine engel olmadım. Hâlâ mezar taşının üzerindeydi ve sanki bize bakıyordu. Babamın fotoğrafının olduğu taraftaydı.

"Az önce kuşa selam mı verdin?" dedim.

"Evet. Hâl hatır bile sordum. Gökyüzündeki her şeyle aram iyidir."

"Hâli vakti yerinde miymiş bari?"

"Göç zamanı. Yorgunmuşlar."

"Harbi delisin."

Hafifçe güldü. "Benim babam da hep derdi ki: kuşlar haber getirirmiş. Mesela karga bir evin penceresine konarsa o eve ölüm girermiş. Güvercin konarsa iyi haber. Hangi yolun üzerinde turna uçuyorsa o yoldan misafir gelirmiş. Kırlangıç, ağaca yuva yaparsa onu ilk gören gerçek aşkı bulurmuş;

serçe bir mezar taşına konarsa o mezarda yatan kişinin söyleyeceği bir şey var demekmiş."

Bakışlarım arkama döndü. Serçe hâlâ babamın mezar taşındaydı. "Babamın söylemek istediği bir şey mi var yani?"

Ciddiyetle başını salladı. "Ben kuşa sordum. Baban diyormuş ki: Aslı bir daha Güntekin'e bağırmasın."

"Kendi bağırdıklarını da anlatsaydın. Babama söylesem *gebert onu Aslıhan* derdi."

"Babana evlilik teklifini senin ettiğini de söylesene."

Yüzüm ekşidi. "Susar mısın? Şunu hatırlatıp durma."

"Ben unutamıyorum. Travma bıraktın."

"Sana sorduğum için teşekkür etmelisin. Direkt gidip Fikret Ali ile evlenip seni Ferda'nın eline de bırakabilirdim."

"O kadar yüce gönüllüsün ki..."

Laf sokmuyor, kendince eğleniyordu. Farkındaydım ve batmıyordu. Gerçekten laf soktuğunda sesindeki tonu artık biliyordum. O ilerlerken hafifçe arkamı döndüğümde kuş yoktu. Gökyüzünü takip ettim ve minik serçeyi önüm sıra ilerleyen Güntekin'in üzerinde buldum. Başının üzerinde uçuyordu sanki.

Aramızda on adım kaldığında durup bana döndü. Bakışlarım o ve gökyüzü arasında gidip geldi. Serçe, Güntekin'in yanında durduğu bir başka şehit mezarının üzerine düşen ağacın dalları arasına saklandı. Uzağa gitmedi. Ona yakın durdu. Yine kelimelere dökemeyeceğim bir andı.

"Gelmiyor musun?" dedi Güntekin.

"Geliyorum," dedim sadece ve ona ilerledim.

Kurduğum yalan düzeni için, içimde yine utancı aradım. Her adımımda bunu yaptım ama onu bulamadım. Ya canavarlaşıyor, ya gurursuzlaşıyor ya da ona alışıyordum.

O an tek dileğim, sonuncu ihtimal dışında kalan her şeydi.

******

"Hâlâ geri dönmek için zaman var."

Kırkıncı defa tekrarladığı için asla ciddiye almadım. Evimin önünde taksiden indik. Büyüdüğüm mahallenin göğsümü sarmalayan o tanınmışlık

hissiyle nefes aldım. Severdim Adana'yı, acıya rağmen.

Güntekin'in *hangisi sizin ev* diye sormasına gerek yoktu çünkü annemin mantı dükkânının önündeydik. Üst katı bizim yaşadığımız apartmandı. Küçük, şirin ve tatlı bir yaşam alanıydı. Babamdan sonra hiçbir yere sığamazken sadece buraya sığmıştık. Hakkari'den ilk geldiğimiz günlerde annemin ailesinin yanında kalmıştık ama fazla kalabalıklardı.

Kardeşlerim yine bilmezdi ama ben dayımın tek bir tabak çorbayı annemin önüne bırakıp, *'Al, çocuklarınla birlikte iç. Başka yiyecek bir şey yok!'* dediğini de biliyordum, anneannemin '*Biz kendimize zor bakıyoruz, sana nasıl bakacağız. Kalk git Yusuf'un ailesinin yanına,'* dediğini de.

Dayımın başımın altındaki yastığı çekip aldığı, su faturasını annemin önüne bırakıp fazla geldiği için ona bağırdığı anları unutmak mümkün olsaydı keşke.

Annemin babama neden *sen benim evimsin* dediğini de o günlerde anlamıştım. Neslişah'ın Yusuf'tan başka bir evi yoktu.

Babamın ailesi Adana'nın uzak bir köyündeydi. Onlar da zor geçiniyorlardı ama babaannem buna rağmen her cuma arabalarla yağ, yoğurt ve kendi yaptığı doğal peynirlerden yollardı. Elinden gelen buydu. Ölene kadar sadece babaanneme hürmet etmemin ve elini öpmemin nedeni buydu.

Bu evi bulana kadar parkta bir gece geçirmişliğimiz bile vardı. Paramız olmadığından değildi her şey. Sadece annem ben gibiydi. *Fazla gururlu.* Kan kussa bile o gururu ezemiyor gibiydi. Oysa ben eziyordum. Hem de var gücümle.

"Demek Nesli'nin meşhur mantı dükkânı bu?" dedi Güntekin.

Dışarıdan oldukça tatlı görünen bir dükkândı. Dışarıda ve içeride kırmızı örtülü masalar, her masanın üzerinde bir nergis çiçeği vardı. Annemin elinin lezzetinden midir bilmem ama müşterisi de oldukça çoktu. Hep dolu olurdu. Ömrümün yarısı bu dükkânın mantı işlerine yetişmeye çalışan anneme yardım etmek ve mantı kapatmakla geçmişti. Özellikle hafta sonları daha kalabalık olurdu ama bugün kapıları kapalıydı.

Annem yaşanacak kaosu tahmin etmiş olmalıydı. Derin bir nefes verdim. Gerildiğimi hissediyordum. Ama aniden Güntekin'in elini omuzumda hissettim. Garip bir adamdı. Sabah sakin, buraya gelirken gergin, şu an ise oldukça rahat görünüyordu.

"Sakin ol," dedi benim ona Derviş Yarbaylar gelmeden önce dediğim gibi. "Hallederiz."

"Kaçmayacağına emin misin?"

Sadece güldü. "Şakalarımı fazla ciddiye alıyorsun."

"Çünkü çok ciddi söylüyorsun."

Eli omuzumdan ayrıldı ama uzaklaşmadı. "Bu zamana kadar söylediğim hiçbir şeyi ciddiye alma o zaman." Eli destek vermek ister gibi hafifçe sırtımı okşadı. "Ama şu andan sonrasını al. Birlikte halledeceğiz."

Birlikte halledeceğiz...

Kedi köpek gibi birbirimizi yememize rağmen ona inandım çünkü bu oyunda sadece ikimiz vardık. Gerginlikten midem kasıldı ve o eli engel olamadığım bir şekilde babama benzettim. Ne zaman sırtımı dönüp surat assam aynı böyle elini sırtıma atar, okşardı. Ona dair bazı şeylerin babamı anımsatması kadar saçma bir şey olamazdı ama düşüncelere engel olamıyordum.

Anlam yükleme Aslıhan, anlam yükleme...

Gözlerinden kopup önüme bakarken hiçbir şey düşünmemeye çalıştım. Mantı dükkânının kapısını açıp içeri girdiğimde tezgâh arkasında annemin yamağı Kayhan yoktu. Yirmi yaşlarında, genç bir delikanlıydı ve dükkânın çoğu işinde anneme yardımcı oluyordu. Annem aile kaosu çıkacağını bildiği için ona bugün izin vermiş olmalıydı.

Gülhan'ın mutfak kısmından çıktığını gördüm. Bizi gördüğünde dudaklarında her zamanki gibi büyük bir gülüş belirmişti. Murathan ve ben yüz olarak babamıza benzerdik ama Gülhan anneme benziyordu. Daha derli topluydu. Saçlarını kumral tonlarına boyatır, ön kısmına daha çok sarılık atardı. Tatlı siması, annem gibi kahve gözleri vardı.

Koşar adım ilerledi. "Anne, geldiler!" Bana doğru heyecanla gelirken bakışları Güntekin ve benim aramda gidip geliyordu. Gülüşü tatlı bir hâl aldı ve aniden kollarını boynuma dolayıp sıkıca sarıldı. "Hoş geldin abla!"

Ona sıkıca sarıldım. Sevdiğim tek neşeli insandı. "Hoş bulduk."

Gerilerken yanağıma yine derin bir öpücük bıraktı. Deli gibi kavga etmemize rağmen sevgisini asla sakınmamasına çoğunlukla imrenirdim.

Öpücüğüyle gülüşüm büyüdü. "Harbi özlemişsin sen beni."

"Tabi kızım, deli misin?" Eli yanağımdaydı. "Yine süzülmüşsün. Lanet kadın. Bu ailenin tek tombulu olmaktan yoruldum."

Oysa kilolu falan değildi. Sadece daha derli topluydu çünkü Ahsen'den sonra doğum kilolarını hâlâ tam anlamıyla verebilmiş değildi. Her gün diyetteydi. Çok başarılı olmuş değildi. Gerilediğinde gülen bakışları Güntekin'e döndü ve elini uzattı. "Merhaba. Ben Gülhan."

Ona uzanan eli kavrayıp sıkarken yüzündeki gülüş yerli yerindeydi. Ama bu daha saygılı, içten bir gülüştü. Benden daha başarılı olduğu kesindi. "Güntekin, memnun oldum."

Heyecanlıydı Gülhan. Elini geri çekmiş, kalbine atmıştı. "Ay ben tanıdım seni," dedi. "Ablam dediğinden beri *kimdi kimdi* diye düşüyordum ama şu an seni görünce taşlar yerine oturdu. Tanıdım hemen yüzünü."

Ne diyebilirdim ki, adam *kolay unutulan bir yüzüm yoktur* derken haklıydı. Balık hafızalı kardeşim bile hatırlıyordu. Aynı saniyelerde mutfak kapısından annem çıkmıştı. Her zamanki ağırlığındaydı. Siyah saçlarına düşen aklar yer yer daha fazlaydı. Yaşlanıyor ama asil duruşundan, güzelliğinden hiçbir şey kaybetmiyordu. Bana sitemle bakar sanıyordum ama bizi yan yana gördüğünde sadece dudaklarında oluşan hafif bir tebessüm vardı.

Annem bize doğru ilerlerken Gülhan'ı kendime çektim ve sessizce mırıldandım. "Murathan ve Gökçen nerede?"

"Evdeler. Birazdan inerler. Murathan hâlâ bilmiyor, Gökçen biliyor sadece." Sessizce mırıldanıyordu. "Annem dedi ki: gidin Yusuf Ali'yi uyutun. Çocuk daha yaşına gelmeden aile kaosuna denk düşsün istemiyor. Ramazan birazdan gelir. Benim yavrum da aile kaosuna denk düşmesin diye oyun gurubuna gönderdim. Onu bırakıp gelecek."

Yusuf Ali; Murathan ve Gökçen'in henüz altı aylık bebekleriydi. Temennim Ahsen'in bir süre gelmemesi ama Ramazan eniştenin destek kuvvet için erkenden burada olmasıydı. Bir bankada çalışıyordu ve bugün tatil günüydü.

Anneme doğru ilerledim. "Sen var ya sen," diye ağzının içinde homurdanıyordu karşısında durduğumda.

Güldüm sadece. "Bence beni seviyorsun."

Cevap olarak her zamanki gibi sıkıca sarıldı. Anne kokusu çok ayrı bir şeydi. Biraz mantı, yer yer huzur ve çokça sevgi. Kokusu olmayan her güzel şeyin adı anneydi işte. Sıkıca sarıldım. Saçlarımdan öpüp sevdi. Güntekin yokken canıma okuyacaktı, emindim. *Kol kırılsa da yen içinde kalır* felsefesiyle yaşardı.

"Yine zayıflamışsın," dedi gerilerken. "Yemek yemiyorsun, değil mi?"

Sadece omuzlarımı kaldırıp indirdim.

O an buna kızmadı. Elimi tutarken bakışları Güntekin'e takıldı. "Merhaba," dedi tüm asil ağırlığıyla.

Güntekin saygıyla başını eğdi. "Merhaba." Birkaç adımla ilerleyip annemin karşısında durduğunda elini öpüp öpmemek arasında kaldığının farkındaydım. "Güntekin ben," diyebildi sadece.

Gülümsedi annem. "Duyduk." Benim elimi bırakıp Güntekin'e yöneldi. Tereddütlü hâlini anlamış olmalıydı. Sadece elini hafifçe kaldırdığında Güntekin anında elini kavramış, annemin önünde eğilerek elini öpüp alnına değdirmişti. Dikleştiğinde karşısında minik kalan kadının elini bırakmaktı niyeti ama annem bırakmadı. Sıkıca kavramıştı. "Aileye hoş geldin, oğlum..." dedi içtenlikle. Diğer eli de Güntekin'in elini kavramıştı.

Daimî derin gülüşlerinden birini sunar sanmıştım Güntekin ama bocalamış gibiydi. Bu kadar sıcak bir karşılama beklemediğine emindim. Elini kavrayan sıcak ellere bakıp tebessüm etti. "Hoş bulduk."

Aynı dakikalarda mantı dükkânının kapısı açıldı. Gerisinin pek hoş olmayacağına o andan sonra emindim. İçeri ilk giren Gökçen'di. Onu kundakta minik bir bebek olduğu günlerden beri tanıyordum. Bazen Gülhan ile kucağımıza alır, oyuncak bebeğimiz o gibi oynardık. Yaramaz, ele avuca sığmayan bir kız çocuğuydu. Babamın dostu Ali amca gözünden sakınırdı kızını. Bizim Murathan'ın ise daha çocukluktan itibaren göz bebeğiydi Gökçen.

Teorik olarak *çocukluk aşkı* diyebilirdim onlara. Araya yıllar girmiş, uzun süre birbirlerini görmemiş ama en sonunda yine bir araya gelmişlerdi. Siyah saçları sırtına dökülen Gökçen doğum kilolarını Gülhan'dan daha hızlı vermişti. Gök mavi gözleri ve beyaz teniyle parlıyordu.

"Tabi ki sen yapacaksın, bir de ben mi yapayım kocam bey," diyordu alışılmış neşesiyle.

Beni gördüğünde gülüşü büyümüş, koşarak sıkıca sarılmıştı. "Aslıhan abla, hoş geldin."

Sıkıca sarıldım. Herkes gibi onun da ablasıydı Aslıhan. Elimden düşmeyen, babamın aldığı fotoğraf makinemle belki de Gökçen'in bebekliğine dair en çok fotoğrafı çeken bendim. Fotoğraf makinelerinin ölümsüzleştirdiği her anın zihnime mıh gibi işlenip kalacağını bilseydim onları bu kadar sevmezdim.

Yanağına derin bir öpücük bıraktım. Kıkırdayarak geriledi. Bugünkü misyonunu biliyordu. Benden ayrıldığı an hızla gerilemiş ve kapıdan içeri o an giren Murathan'ın yanına gitmişti. Olanca ciddiyeti içindeydi pek sevgili erkek kardeşim. En küçüğümüzdü ama böbürlenmeye bayılırdı. Bordo bereli olduğundan beri abla dayağı yemediği için bu hâldeydi.

Siyah tişörtü, pantolonu ve postalları içindeydi. Esmer teni, siyah saçları, kehribar gözleriyle babamıza ve birbirimize benzerdik. Güntekin bir konuda haklıydı. Aynı bakıyorduk. *Ters, huysuz ve soğuk.*Bakışlarımız aynı anda birbirine denk düştü. Beni gördüğü için dudağının ucunda beliren gülüşün hızla solmasına neden olan şey annemin yanındaki Güntekin'i görmesiydi.

Dükkândan içeri giren adımları yavaşladı, ağırlaştı. Ters bakışları ben ve Güntekin arasında gidip gelirken ağır ağır içeri girdi ve mantı dükkânının kapısını kapattı. Ortamdaki sessizliğe bir isim vermek istemiyordum. Gericiydi. Öyle ki Gökçen'in hafifçe Murathan'ın koluna dokunup daha şimdiden sakinleştirmeye çalıştığını gördüm. Tanıyordu kocasını.

"Yusuf Ali?" dedi annem şu an derdimiz oymuş gibi.

"Uyudu Neslişah anne," dedi Gökçen hızla. Bir elinde tuttuğu minik bir cihaz vardı. Muhtemelen Yusuf Ali ağlarsa sesini duymak içindi. Keşke gerçek bir telsiz olsaydı, polisi aramak istiyordum.

İmdat.

Murathan Güntekin'e, Güntekin ise Murathan'a kilitlenmişti. Sadece dik dik bakıştılar. Murathan'ın bakışları yeniden bana döndüğünde biz bir şey demeden taşları yerine oturtuyor gibiydi. Zeki çocuktu.

Yeniden Güntekin'e döndü. "Hayırdır kardeş?" dedi ters bir imayla. "Senin burada ne işin var?"

Güntekin'in bir şey söylemesine fırsat vermedim. Hızla onun yanına ilerledim ve tüm cesaretimle elini kavradım. Bence bunu Güntekin de beklemiyordu. Bana baktığını hissettim ama dönüp bakmadan tüm dikliğimle Murathan'a baktım.

"Güntekin benim sevgilim," dedim metalik bir sesle, tek solukta.

Ölüm sessizliği olmalıydı bunun adı. Gülhan bir masadan aldığı nergis çiçeğinin saksısını yüzüne tutarak saklanmaya çalışıyor, Gökçen sadece Murathan'ın tişörtünün ucunu parmak ucuyla tutuyordu. Murathan'ın göz seğirmesi ise görülmeye değerdi.

"Neyin neyin?" dedi hayretle.

"Sevdiğim adam!" Elimi kaldırıp yüzüğümü gösterdim. "Evlenmeye karar verdik. Sen zaten tanıyorsun. Ailemin geri kalanıyla tanışması için getirdim."

Gülhan saksıyı kafasına vurmak istiyor gibiydi. Gökçen, Murathan'ın tişörtünü daha sıkı kavramaya çalıştı. Ama Murathan'ın gözü yüzüğüme bakarken daha büyük bir şiddetle seğirmişti. İfadesi vahşet doluydu.

"Nasıl yani?" Algılamaya çalışıyor gibiydi. "Tam anlayamadım."

"Nesini anlamadın? Sevgilimdi ve şimdi de evlenmeye karar verdik."

Kaşları şiddetle havalandı. Gözlerindeki öfkeyi fark etmemek imkânsızdı. "Ne zamandır?" dedi ağır ağır.

Ben cevap verecektim ama Güntekin'e deli cesareti yüklenmiş gibiydi. "Senin düğününden beri," dedi tek solukta. "Hatta hayır, senin sözünden beri."

Murathan kurşun yemiş gibi irkildi. "Uzun zamandır yani." Hayret dolu ifadesi büyümüştü. "Öyle mi?"

"Öyle," dedi Güntekin tek solukta.

İşaret parmağı histerik bir şekilde Güntekin'e döndü. "Ve sen de benim yüzüme baka baka bunu sakladın, şimdi *ablanla evleniyorum* diye karşıma çıkıyorsun öyle mi?"

"Benim kararımdı," diye öne atıldım. "Senden saklamasını istedim."

Bu noktaya gelene kadar Güntekin'le ettiğimiz tüm kavgalar yerle birdi. Sadece onu korumam gerektiğini hissediyordum yoksa ortalık fena karışacaktı.

Murathan'ın öldürücü bakışları bana döndü ve aynı şekilde karşılık aldı. Geri adımım olmazdı, biliyordu. Dik bakışım yüzünden çenesi kasılmıştı.

Güntekin kolumdan kavrayıp yanına çekti. "Sen ne diye kendini öne atıyorsun?" dedi dik dik. Beni korumacı bir şekilde arkasına alırken bakışları Murathan'daydı. "Hayır, ben saklamasını istedim. Senden çekindim. Aslı'nın bir suçu yok."

Buraya gelene kadar sürekli *kaçalım* diyen adam o değildi sanki. Korkusuzca cevaplar veriyordu ve gözlerinde zerre çekince yoktu. Murathan'ın bakışları Güntekin'in beni arkasına alan elindeydi. Gözü, çenesi ve neyi varsa aynı anda seğirdi. Patlama geliyordu. Bu bakışı kendimden tanıyordum.

"Bu bir şakaysa şu an son verin," dedi ürkütücü bir soğuklukla. İşaret parmağı Güntekin'e döndü. "Elini ablamın üzerinden çek! İlk ve son uyarım."

"Asla!" dedi Güntekin tek solukta. Eli kolumda, gövdesi önümdeydi.

Dükkânın kapısı açıldı. Ramazan enişte, "Yetiştim mi?" diye nefes nefese içeri girmişti. "Kavga çıktı mı?"

Ağzını hep hayra açardı Ramazan eniştem. Maşallahı vardı. Yetişmişti çünkü aynı saniyelerde Murathan beklenmedik bir atiklikle ileri atılmış ve Güntekin'i yakasından kavrayarak suratına okkalı bir yumruğu indirmişti. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki ben bile ne olduğunu bilememiştim.

Buraya gelene kadar önünde durur, vurmasına engel olurum sanmıştım ama olmadı. Sanırım bordo bereli yetilerini hafife almıştım. Gerçekten hızlıydı. Adamı önümden nasıl çekip aldığını bile anlamamıştım.

Hepimiz aynı anda çığlık atıp aralarına girmeye çalıştık. Güntekin aldığı darbeyle yana sendeledi. Eli dudağına değdi ve parmaklarında kanı gördü. Dudağı patlamıştı. İfadesinde yine korku yoktu. Doğrulup dudağındaki kanı elinin tersiyle sakinlikle sildi.

"Üç," dedi beklenmedik bir vahşilikle. "Üç yumruk hakkın var. Üçten sonra karşılığını misliyle alırsın Deli Kurt. Hak ettiğim sadece üç yumruk."

Murathan'ın gözleri dönmüş gibiydi. "Belanı sikerim lan senin!" yükselişi tüm dükkânda yankılandı.

Beklemedi, durmadı. Güntekin'in önünde durup araya girmeye çalıştım ama çok geçti. Sırtından çekiştiren Gökçen'i bile umursamadan Güntekin'in üzerine uçmuştu. Yakasından kavrayıp adamın suratına art arda üç, sert yumruk indirdi. Güntekin aldığı sert darbelerle bu defa bir adım değil, sarsılarak gerilemişti. İki masa onların kavgasıyla devrildi.

"Güntekin!" diyerek ona koştum. Herkes Murathan'ı tutmaya çalışıyordu ve o burada yabancıydı.

Aldığı sert darbelerle yere düşmemiş ama hafifçe öne eğilmişti. Kolundan kavrayıp anın paniğiyle sıkıca sarıldım. Başını hafifçe yerden kaldırdığında artık dudağı gibi kaşı da patlaktı. Gözlerime, *sana bu dayak yenecek demiştim* der gibi imayla baktı. Derin bir pişmanlık hissetmekten öteye gidemedim.

Öfkeli bakışlarım Murathan'a döndü. "Kes şu saçmalığı!" diye öyle bir bağırdım ki, tüm mahallenin bizi dinlediğine emindim. "Ona zarar veremezsin!"

"Şerefsiz!" diye yükseldi Murathan beni umursamadan. "Sen benim gözümün içine bakarak ablama göz mü koydun? Irz düşmanı, it! Evimi güvenerek açacağım adamlardan biriydin lan sen benim. Şerefini siktiğimin haysiyetsizi!"

"Kes sesini dedim sana!" diye yükseldim. İstemsizce Güntekin'e daha sıkı sarılmış, buna engel olamamıştım. Sesim baskın ve kalındı. "Haftaya nikâhımız var. Ben istedim, ben sevdim, âşık oldum şimdi de evleniyorum. Seni zerre alakadar etmez!"

Öfkeli bakışları bana döndü. "Haftaya?"

Artık herkes şaşkındı.

"Abla, ne haftası?" dedi Gülhan şokla.

"Baldız senin ağzın ne der?" dedi Murathan'ı bir kolundan geri çekmeye çalışan Ramazan enişte. "Allah için sus!"

Annem eli alnında köşedeki masalardan birine çökerken Gökçen, Murathan'ın beline sıkıca sarılmış, geri itmeye çalışıyordu.

Murathan daha büyük bir şiddetle yükseldi. "Bana tek bir şey söyle abla? Hamile misin?"

Sinirim son noktadaydı. "Saçmalama Murathan. Yok öyle bir şey!"

İşaret parmağı beni umursamadan Güntekin'e yükseldi. "Kanını sikerim senin. Duydun mu beni? Bunca yılın hatırı var demem siker atarım seni Güntekin Agâh! Kardeşim dediğin adamın ablasına yan gözle mi baktın lan sen? Irz düşmanı!"

Güntekin'in aniden ona dönen gözlerindeki ifadeyi tanıyordum. Artık sakin değil, deli deli bakıyordu. Kahve göz bebeklerindeki açık tonlu noktalar bu anlarda tamamen kahveye dönüyor gibiydi. Ve ben anlamsızca bu bakışı tanıyordum. Öne doğru eğilmişken ağır ağır dikleşti. Onca sözden sonra deli damarına basılan nokta bu olmuş gibiydi. *Damarıma basarsa kendimden korkarım, ondan değil*demişti. Tam olarak o noktadaydık.

"Güntekin, hayır!" diyebildim sadece. Daha sıkı sarılmayı denedim. "Bekle, yapma."

Çenesi seğirdi. Dönüp bana bakmadı bile. Gerçekten delirmiş, gözüne perde inmiş gibiydi. Bu senaryoda her şeyi düşünmüştüm ama Güntekin'in onu kavrayan kollarımdan sıyrılmasını, sert adımlarla ilerlemesini, Murathan'ın yakasını tek eliyle kavrayıp beklenmedik bir güçle onu tek eliyle duvara savurmasını beklemiyordum.

Hiç kimse beklemiyordu. Şaşkınlık nidaları son noktadaydı.

Bence Murathan da beklemiyordu.

Duvar bile beklemiyordu. Öyle ki duvardaki tablo bile Murathan'ın savruluşuyla birlikte yere düşmüştü.

Sırtı sert bir şekilde duvara vuran Murathan'ı aynı göz dönmesiyle yakasından kavramış ve suratına ağır bir yumruğu indirmişti Güntekin. "Bir daha söyle!" dedi öfkeyle yanan sesi. "Gözün kesiyorsa, götün yiyorsa o söylediklerini bir daha söyle!"

Murathan gibi bir askeri sıradan bir yumruk bocalatamazdı. Ama bocaladı. Hatta patlayan dudağıyla masalardan birinin üzerine düştü ve yere düşmemek için devrilen sandalyelere tutunmak zorunda kaldı. İkisinin de özel eğitimli yüzbaşı olduğunu kavrayabildiğim ilk andı. Savaş çıkmış gibiydi. Devler çarpışıyordu sanki. Araya giren kesinlikle ölürdü.

"Benim ablam lan!" diye yükseldi Murathan. "Kimi kimden koruyorsun, it!"

Öfkeyle doğrulup yeniden saldırmak için meylettiğinde Güntekin tek eliyle yakasından kavrayarak geriletti. Aynı şekilde Murathan da Güntekin'i yakasından kavramıştı. Bir yumruğu havalandığında Güntekin yumruğunu avuç içiyle yakalayıp kendine gelmesine engel oldu.

"Benim de karım lan!" diye yükseldi.

Yakalarını daha büyük bir şiddetle sıktılar. Birbirlerine saf bir öfkeyle bakıyorlardı. Önce biri daha sonra diğer geriye gidiyordu. "Ne karısı?" diye öfkeyle soludu Murathan. "Karın falan değil, olmayacak!"

"Karım!" dedi Güntekin tek solukta, daha büyük bir öfkeyle. "Karım olacak. Hatta şu saatten sonra kaçarı yok. Kesinlikle karım olacak. Değil sen, yedi sülalen gelse vazgeçmem! Duydun mu beni? İster kabul et ister etme." Murathan'ı hızla geri iteledi. Yüzü gözü kan içindeyken Murathan'a doğru büyük bir cesaretle kollarını açtı. "Sevdim. Âşık oldum. Var mı itirazın?" Kendi cevapladı. "Yok! Olamaz!"

Bu ana dair her şeyi bekliyordum ama bu denli şiddetli bir kavga beklemiyordum. Güntekin'den böyle bir performans da beklemiyordum. Gökçen'in bile eli göğsünde kalmış, şokla bu manzaraya bakıyordu. "Ay sütüm kesildi," dediğini duydum. "Ay valla şu saniye benim sütüm kesildi."

Ramazan enişte birbirlerine öfkeyle bakan ikilinin arasına girmeye çalıştı ama iki özel askerin arasında kalan köpek yavrusu gibiydi. "Murathan, bir dur sakince konuşalım," önerisini sundu.

Murathan elinin tersiyle Ramazan'ı geri iteledi. Zamanında Gülhan'ı istiyor diye Murathan tarafından bacağı kırılmıştı. Bizim aksimize kin tutmayan biri olduğu için şanslıydık. Masumiyetle yeni eniştesini koruyordu. Başkası olsa *ben yedim dayağı o da yesin* derdi ama bu işin dayak yemek değil, kavga olduğunun farkındaydı.

"Sen bana ihanet ettin!" diye yükseldi Murathan. "Ben sana güvendim lan. Abi bildim seni!"

"Ben kimseye ihanet etmedim!" diye Güntekin de yükseldi. "Sevdim, yüzüğümü taktım, geldim. Sakin ol, adamakıllı konuşalım. İt it konuşma."

Murathan üzerine yürüdü. "Yüzüme baktın. Gözümün içine baktın. Ablamla sevgiliydin ama söylemedin. Bu mu lan senin adamlılığın? Sikerim dalağını! Karşıma geçmiş *haftaya evleniyorum*diyorsun. Gebertirim seni!"

Yumruğu yine havalandı ama Güntekin izin vermedi. Bir kere daha ona havalanan yumruğu, avucuyla havada yakalamıştı. İkisinin de gücü şiddetliydi, farkındaydım. Murathan'ın boyun, Güntekin'in alnındaki damarlar belirginleşmişti.

"Asıl ben sikeceğim artık senin dalağını!" dedi Güntekin dişlerinin arasından. Avucunun içindeki yumruğu geri itelediğinde Murathan bu güçle istemsizce bir adım gerilemişti. Güntekin'in deli yanının sınırının ne denli olmadığını da o an anladım. "Evet lan, söylemedim." Tok bir sesle yükseldi. "Ne yapacaksın? Tak diye karım yapıyorum. Ne yapacaksın?"

Yeniden birbirlerinin yakalarına sarıldılar. Sandalyeleri iterek, masaları devirerek kavga ediyorlardı. İkisi de öfkeli, ikisinin de geri adımı yoktu.

"Belanı sikerim senin!" diye soludu Murathan. "Söylediğin her şeyi geri al ve evimden çık git!"

"Seviyorum!" dedi Güntekin tek solukta. Kavradığı yakayı daha çok sıktı. "İstediğini yap. İstersen götüme G3 sok. Bir adım geri atmam! Duydun mu?" Deli bir öfkeyle başını salladı. "Atmam, sen de biliyorsun!"

Öyle bir *seviyorum* demişti ki, oyunculuğunu ayakta alkışlayabilirdim. Bilmesem inanırdım. *Hep inanıyordum zaten*. *Yalanlara da.* Küçük bir an kalbimin sızladığını hissettim. Tüm hayal kırıklıklarım o küçük andaydı. Aklıma geçmiş düştü.

Tuna'ya *-evli olduğunu bilmeden sevdiğim o adama-* ne zaman ailemle tanışacaksın derdim. Şakalar yapar, *bir ara* der, kaçardı. Bir kere karşıma geçip ağız dolusu bana *seni seviyorum* demişliği bile yoktu. Onu tanıdığımı sanıyordum. Yalandı.

Şimdi hayatımda gerçek bir yalan vardı. Zerre tanımadığım bir adamın elini tutuyordum. Değişen bir şey yoktu. Tuna'yı da tanıdığımı sanıyor ama tanımıyordum. Ama içten içe biliyordum, o adam rezil biri olmasa bile ne böyle ailemin karşısına çıkabilirdi ne de direnebilirdi.

Güntekin işlerin bu noktaya geleceğini bilerek yanımdaydı. Yaptığı her şeyin nedeni gökyüzü ve kendi çıkarlarıydı. Biliyordum ama istemese bu kadar ileri gitmez, beni korumazdı. Şu an yaptığı şey kendini değil beni korumaktı.

"Durun..." dedim.

Kimse durmadı.

Annem var gücüyle bağırarak Murathan'ı geri çekmeye çalışıyordu. Hatta herkes bunun için uğraşıyordu. Yakalarını inatla bırakmıyor, öfkeyle bakıyorlardı. Yumrukları aynı anda havalandığında bu defa yerimde

durmadım, onları ayırmaya çalışmadım. Bu imkânsızdı. Öfke göğsümde hışımla kaynadı. Asıl gözü dönen bendim. Her şey aniden oldu. Hızla yere devrilen sandalyelerden birini kavradım ve şiddetle dükkân camına savurdum.

"Durun!" diye bağırışım öfke doluydu.

Sandalye dükkândan dışarı uçarken camlar kırılarak yere düştü. Şiddetli sesle hepsi irkilmiş, tüm bakışlar bana dönmüştü. Öyle ki Murathan ve Güntekin'in gözündeki öfke bile kısa bir an dağılıp yerini şaşkınlığa bıraktı. Elleri hâlâ yakalarındayken durup bana döndüler. Ramazan enişte, Güntekin'e sarılmıştı; Gülhan, Ramazan enişteye... Annem aralarında, Gökçen ise Murathan'ın koluna asılıyordu.

Tüm mahallenin şu an aile kaosumuzu izlediğine emindim. Karakurt siniri hepsinin bildiği bir şeydi ama muhtemelen ilk defa bu denli şiddetlisine denk düşüyorlardı.

"Aslıhan!" diye âdeta kükredi annem.

Umursamadım. Kırılan camlardan biri bana denk gelmiş olmalıydı. Kolumu kesmişti. Parmaklarıma doğru süzülen kan parmağımdaki yüzüğün üzerinden yere damladı. Çok değildi ama hissediliyordu kanın sıcaklığı. Öfkeyle ilerledim. Hepsinin içinden kolundan kavrayıp yanıma çektiğim sadece Güntekin'di. Elini kavradım ve önünde durdum.

İşaret parmağım Murathan'a doğru havalandı. "Bir daha ona elini sürersen seni gebertirim! Saçma sapan erkek zırvalığı kaoslarınızdan bıktım. Kimse ırz düşmanı değil. Kimse kimseye ihanet de etmedi. Kesin şunu! Senin arkadaşınsa benim de sevdiğim adam. Ve sen ona zarar veremezsin. Duydun mu beni? Onun canını yakamazsın." Göğsüne sert bir tokat atarak gerilettim. "Sen kimsin? Sen nesin? Hesap mı vereceğim sana? Haddin mi hayatım hakkında yorum yapmak?" Hızla Gökçen'e ilerledim ve kolundan kavradım. Şaşkınlıkla bana bakıyordu. "O zaman ben de Gökçen'i döveyim. Nasıl fikir? Acır mı o zaman canın?"

Böyle bir şeyin ihtimal dahilinde bile olmayacağını bilen Gökçen sessizdi.

Murathan ise öfkeyle başını sola eğdi. "Abla!"

Gökçen'i bırakıp yeniden ona ilerledim ve göğsüne bir yumruk daha indirdim. "Kes sesini!*Evleniyorum* dedim." Bir yumruk daha. "Ben evleniyorum." Bir yumruk daha. "Benim kararım. Sevdim, âşık oldum. Tamam mı? Böyle bir salaklık yapacağını bildiğim için de son ana kadar

sana söylemedim. Kesin artık sesinizi!" Her zamanki gibi dik ve keskindim. "Kabul etmiyor musunuz? Siz bilirsiniz."

Geriledim, Güntekin'in elini yeniden kavradım ve hızla arkamı döndüm. Çıkışa ilerlerken annemin sesi yükseldi.

"Yeter! Dur Aslıhan."

Durup öfkeyle döndüm. Güntekin'in kaşı ve dudağı, Murathan'ın ise iki kaşı da patlaktı. Ayaklarımın altındaysa cam kırıkları vardı.

Hayır, çiz üstünü.

Can kırıkları.

Yine.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, gel şuraya!" dedi annem öfkeyle.

"Onu kabul etmiyorum!" diye yükseldi Murathan yine. "Abla sen buraya gel ama o siktir olup gidecek! Benim artık Güntekin Agâh diye bir arkadaşım yok!"

"Evet yok, çünkü artık enişten!" dedim dik dik. Damarına basmamı istiyorsa bunu çok güzel yapardım.

"O zaman ikinizi de kabul etmiyorum!" diye yükseldi.

Güntekin'in elini daha sıkı kavradım. "Şaşırmam. Siz yıllarca beni bile kabul etmediniz Murathan. Sevdiğim adamı kabul etmemeniz o kadar şaşırtmıyor ki?"

"Hayırlı bir iş mi yaptın?" diye diklendi. "Zarar vermekten başka ne yaptın? Bize sürekli *annemi üzmeyin* diye bağırırken kadına tüm darbeleri vuran hep sensin. Ne kalbin var ne merhametin. Bir kere de dağıtmadan önce arkanı düşün lan!"

Parmağım yüzüne doğru havalandı. "Sen bana hayırlı evlat dersi verecek en son insansın. Bu kadının saçındaki her akın nedeni sensin! Sen asker olana kadar simsiyahtı annemin saçları. Kocasının ölümünde bile ağarmayan saçlarını sen ağarttın, ben değil! Eli yüreğinde her gece senin canına zarar gelmesin diye sana dua ediyor, bana değil. Sana! Şimdi kes o sesini!"

"Kesin şunu!" dedi annem dişlerini sıkarak. "Susun, artık!"

Öfkeyle soludu. İkimizin de geri adımı yoktu. Gökçen kolunu kavrayıp, "Murathan," diyerek sakinleştirmeye çalıştı. "Kırıcı şeyler söylüyorsun, sonra pişman olacaksın. Şu an sinirlisin, yapma. Sus!"

Öfkeli kehribarları Gökçen'e döndü. "Kıran ben miyim o mu? Ağzımıza sıçtı şu an!" Öfkesinin hedefi yeniden bendim. "Bir insanın her işi mi ters olur? Bir kere de kendinden önce başkası nasıl hisseder diye düşün lan?"

Şiddetle bağırdı, hatta kükredi. "Bu yaptığınla benden en yakın arkadaşımı, abimi aldın! Her şeyi yerle bir ettin. Neye sebep olduğunun farkında mısın?"

Kırıldı. Ayağımın altındaki cam kırıkları da, kalbim de. Her zamanki gibi öfkeme ve ters bakışlarıma sığınarak kırgınlığı yutmayı denedim. Boğazıma battı ama başardım. *Hep başarırdım*. "Ben sevdim diye yakın arkadaşına sırtını dönüyorsan Murathan," dedim yanan bir öfkeyle. "Ya benim elimin değdiği her şeyden nefret ediyorsundur ya da onu yeterince yakın görmemişsindir. Onu yakın gördüğüne eminim. Benim elimin değdiği şey seni rahatsız etmiş olmalı. Hep öyle olur ya zaten." Zorlukla yutkundum. "*Aslıhan abla sus, Aslıhan abla yapma, Aslıhan abla kes, Aslıhan abla unut, Aslıhan abla, her şeyi mahvettin, Aslıhan, Aslıhan, Aslıhan*!"

Güntekin'in elini bırakıp ona doğru bir adım attım ve en sonunda patladım. Sandıkları kadar taştan değildi bağrım. Kendimi inandırmak istediğim kadar gurursuz da değildim. Her vahşi çiçek kadar Aslıhan'da da gurur vardı işte.

"Hepiniz aksınız bir ben kara. Değil mi?" dedim. "Hepiniz iyi evlatsınız, bir ben kötüyüm. Hep öyle oldu zaten. Siz her şeyi dört dörtlük yaparsınız ama ben batarım, batırırım. Sözüm batar, gözüm batar, varlığım batar. Değil mi? Sizin söyleyemediğiniz her şeyi söyleme cesaretini gösteren tek kişi olduğum için mi bu kadar battım? Ha?" Öfkeli adımlarla karşısında durduğumda sertçe omuzundan iteledim. "Kaç kere bana *nasılsın* dedin lan?" Bir kere daha itekledim. "Kaç kere bana *abla nasılsın*diye sordun lan?"

Öfkesi benim daha keskin olan tavrım karşısında hafifledi. Kimsenin önünde geri adım atmazdı evet ama söylediklerimin gerçek olduğunun, şu an kırdığının farkındaydı.

"Abla..." dediğinde sesi hâlâ öfkeli ama daha ılımlıydı. Aynıydık, öfkeyle yakar sönünce pişman olurduk. Pişman olduğu noktadaydı.

Umursamadan bir yumruk daha attım omuzuna. Yerinden kıpırdatacak bir darbe değildi ama hafifçe geriledi. "Söyle!" diye yükseldim. "Kaç kere *abla nasılsın* dedin bana?" Parmaklarım kapı önünde bize bakan Güntekin'e döndü. "O dedi!" dedim tek solukta. "*Gerçekten iyi misin* dedi ve bunu bütün içtenliğiyle sordu. Hasta oldum başımda bekledi, düştüm yerden kaldırdı. Yemek yemiyorum diye yemek yaptı, ilaçlar aldı. Yapmak zorunda değildi ama yaptı. Elin kırk kat yabancı adamı yaptı bunu. Sen ne yaptın ablana? *Aslıhan ablam halleder, Aslıhan ablam iyidir, güçlüdür, çatallı*

diliyle herkesi alt eder, Aslıhan ablam altından kalkar demekten başka ne yaptınız? Kalkamadım lan! Kalkamadım." Bir yumruk daha indirdim omuzuna. "Sandığınız gibi hiçbir şeyin altından o çatallı dilimle kalkamadım!"

Öfkeli kehribarları hafifçe titredi. Umursamadan o dili ona batırmaya devam ettim.

"Sen düştüğünde ilk ben koşmadım mı? Ne zaman *abla* desen Gülhan'dan önce ben yanında olmadım mı? Sana zarar vermeye kalkan her elin önünde durmadım mı? Yaralarına üfleyip sarmadım mı? Söyle! *Ne merhametin ne kalbin var* dediğin ablan gök gürültüsünden korktuğun günlerde seni yanında yatırmadı mı? Ateşin çıktığı gecelerde annenden çok başında beklemedi mi? Söyle!"

"Abla..." dediğinde sesi daha ılımlıydı. *Yapma* der gibi boynu büküldü.

Patlamak buysa evet, patlıyordum. Omuzuna bir yumruk daha indirdim. "Sen kaç kere beni düştüğüm yerden kaldırdın da karşıma geçip bana ahkâm kesiyorsun? Kaç kere üfledin lan ablanın yarasına? Sizin karşınızda bir kere bile yıkılmadım diye mi herkese sonsuz olan o şefkatiniz bir bana gelince kayboluyor?"

"Abla..." diye mırıldanan Gülhan ağlıyordu. Çok bile dayanmıştı. Hafifçe kolumu tutmaya çalıştı. "Deme öyle şeyler. Niye böyle yapıyorsun?"

"Çünkü kırıldım!" dedim anında. İlk defa sesli dile getirdiğim bir cümleydi, dilimde acı bir tat bıraktı. "En sonunda başardınız. Tebrikler. İkiniz de ne zaman düşseniz *abla* diye bana koştunuz ama ben düştüğüm yerden hep kendim kalktım! Hep *Aslıhan ablam halleder* deyip önünüze baktınız. Hiçbir zaman bana *nasılsın* diye sormadıysanız şimdi de karşıma geçip *neden sevdiğin adamı bizden sakladın*diyemezsiniz. Böyle bir hakkınız yok!"

Bu defa daha ılımlı bir şekilde kolumdan tutmaya çalışan Murathan'dı. "Abla, saçmalama. Konu sen değilsin. O!"

Hızla elinden sıyrıldım. "*O* dediğin adam benim sevdiğim adam. Ona ettiğin her hakareti artık bana yaptın sayarım!"

Öfkeli bakışlarım artık hepsineydi. *Çatallı* dedikleri dilim en çok kendime batardı oysa, haberleri yoktu. Bu vahşi ve asi fıtratla doğmayı ben seçmemiştim. Kendini ne kadar törpülersen törpüle bazı şeyler değişmiyordu.

"Bir kere durup sorun kendinize; babam ve annem dışında hanginiz bana *yapma Aslıhan* demek yerine *neden Aslıhan* dediniz? Belki de canım yandı

diye can yaktım. Hiç bu ihtimali düşündünüz mü? Karşıma geçip *zararsın, keskinsin* diyorsan o keskin bıçağın nasıl bilendiğine bakacaksın. Bıçağa değil, bileyen ele bakacaksın. Bana diyorsun ya hani *kırmadan önce bir kere de karşı tarafı düşün*diye." Parmaklarım dükkânın kırık camlarına döndü. "Sen düşünüyor musun mesela? Ne kadar inkâr edersen et, benimle aynısın! Ben zararsam sen de zararsın. Benim merhametim ve kalbim yoksa senin de yok! Ben keskin bıçaksam sen de öylesin!" İşaret parmağımı sertçe omuzuna bastırdım. "Ben sana değil, sen bana benziyorsun! Etinle kemiğinle Gülhan ablanın değil en çok kızdığın Aslıhan ablanın kardeşisin! Ve birini elinden tutup buraya getirdiysem gerçekten sevmişimdir, bunu da en iyi sen biliyorsun!"

Annemin gözleri usulca kapandı. Yanağına düşen tek damla yaşın sebebi sadece babamın adının geçmesiydi. Murathan ise pekâlâ bana benzediğinin farkındaydı. Yıllardır en çok ikimizin zıt düşmesinin nedeni buydu. İki ucu keskin olan bıçaklar birbirine sürttüğünde ikisi de aynı anda keserdi.

"Gerçi hata bende. Ne beklediysem?" Adımlarım öfkeyle geriledi. "Size göre adım atsam hata. Çünkü siz hep dört dörtlüksünüz. O zaman ben de gider tüm yanlışlarımla kendi sevdama kendim sahip çıkarım!"

Güntekin kitlenmiş bir şekilde öylece bana bakıyordu. Dakikalar önceki deli bakışlarından sıyrılmıştı. Kanlı elimle hızla elinden kavrayıp kendimde birlikte ilerlettim. Zorlamadan bana uyum sağlamıştı ama ilk defa bambaşka bakıyordu. O an adını koyamadım, düşünmek de istemedim.

"Dur!" dedi annem sadece. "Aslıhan, dur!"

Durdum ama dönüp ona bakmadım. Bağırabilirdi ama bunu oldukça sakin söylemişti. Sesindeki bu sakin öfkeyi tanıyordum. Muhtemelen canımıza okuyacaktı ama şu an kendi canı yanıyordu. Göz ucuyla baktığımda bakışlarımız denk düştü. Eli kalbindeydi. Derin bir soluk verdi ve Murathan'ın sırtına tokadı indirdi.

"Yürü eve," dedi dişlerini sıkarak. "Rezil ettiniz bizi mahalleye. Yürü!"

Murathan huysuz bir çocuk gibi ilerlerken annem Gülhan'ın da koluna tokadı indirdi. "Sen de yürü!"

İçini çekerek ağlayan Gülhan da ilerledi. Gökçen ve Ramazan enişte de sırtlarına tokadı yedi. "Siz de yürüyün. Eve çıkıyoruz, çabuk! Evde konuşacağız. Konu komşuya rezil ettiniz!"

Güntekin'in önünden geçerken Murathan, ona ve sıkıca tuttuğum eline diklikle baktı ama annem sırtına bir tokat daha indirmişti. "Yürü! Bir kere daha bağır ya da kavga çıkar sana tüm sütüm haramdır Murathan! Yürü!"

"Anne!" diye huysuzca yükselişi şaşırtıcı değildi.

Umursamadı annem. Onları kırık camların üzerinden iteleyerek dışarı çıkarırken benim de şiddetle kolumdan kavramış ve ileri itelemiş, hatta savurmuştu. "Kes sesini, sen de yürü eve! Saçma sapan konuşuyorsun. Kıracağım o çeneni en sonunda."

Mecburen Güntekin'in elini bırakıp ilerledim. Güntekin de bu dayaktan nasibini alıyordu. Annem onun da sırtına ve omuzuna okkalı iki tokat indirdi. "Sen de yürü!" dedi hepimizi dışarı itelerken. Güntekin'in sırtına anne tokatlarından biri daha inerken en arkada, annemin önünde kaldığı için tüm dayağı yine o yiyecek gibiydi. "İlerle! İçine sıçtınız her yerin, beyinsizler!"

"Vurmayın artık şu adama!" diye yükseldim.

Annem gözümün içine bakarak Güntekin'in sırtına bir yumruk daha indirdi. Yeterli bir cevaptı.

Nadir küfür ederdi. Asil bir kadındı ama sabrı son noktada olmalıydı. İlerlemezdim ama o söylediği için mecbur kaldım. Güntekin sırtına ve koluna aldığı darbelere sessiz kalmıştı. Bize uyum sağlayıp adımlarına devam etti. Apartmana yönelirken tüm komşuların camlarda olduğunu görmek şaşırtıcı değildi. Koyun sürüsü gibi annem hepimizi apartmana iteledi.

"Ne bakıyorsunuz?" diye yükseldi mahalleliye. "Sirk maymunu mu oynuyor? Hiç mi kavga eden aile görmediniz? Girin içeri. Evime bakanın gözünü oyarım!"

Hepsi sessizce camlarını kapatıp içeri girdi. Annemin gazabından korkarlardı. Ağır dururdu ama tersine denk gelene acımazdı. Apartman merdivenlerini çıkarken yaşanan sessiz gerginlik öldürücü bir boyuttaydı. Arkamdaki Güntekin hafifçe koluma dokunduğunda ilerlerken ona döndüm.

"Neresini kestin?" Ters, ifadesiz ya da alaycı değildi. Öldürücü bir kavgadan çıkmış ve benim yüzümden bu hâle düşmüş olmasına rağmen ılıktı sesi. "Canın acıyor mu?"

O an bunu sormasını beklemiyordum. Aslında ben bu anı hiç beklemediğimi o an anlıyordum.

Arkadan annem sırtına tokadı indirdiğinde kolumu bırakmak zorunda kaldı. "Ben alacağım sizin canınızı! Sus da yürü."

Efendi bir damat oldu ve sustu. Parmakları kolumdan usulca uzaklaştı.

"Evde bağırmayın tamam mı?" diyordu en önde ilerleyen Murathan'ın arkasındaki Gökçen. "Daha kundaktaki bebeğimi huy sahibi etmeyelim.

Osursa korkuyor çocuğum. Henüz Karakurt geni yüklenmedi. Lütfen ılımlı olun."

Gülhan içini çekerek ağlarken arkasındaki Ramazan sırtını sıvazlıyordu. "Gülhan'ım, yapma böyle."

Ağlarken, "Ay Ramazan..." dediğini duydum sadece. "Harbi aile kaosu..."

"O kaosu çıkarana bakın!" diye terslikle yükseldi Murathan.

Ya sabır dilendim ve, "Kes sesini!" diye yükseldim.

"Ben daha çok dayak yemiştim Gülhan'ım," dedi Ramazan. "Buna da şükredelim."

"Ben seni dövmedim," dedi Murathan. "Üzerine yürüdüm, düştün ve bacağını kırdın."

"Burnumu kırdın, el insaf!" dedi Ramazan. Dönüp Güntekin'e bakıp gülmeyi denedi. En az Gülhan kadar ılımlı bir adamdı. "Senin en azından bir kaşın ve dudağın patladı. Şanslısın. Acaba asker olduğunuz için deriniz daha mı kalın? O yumrukları ben yesem şu an morgdaydık." Hafifçe başını eğdi. "Bu arada tanıştığımıza memnun oldum bacanak. Ben Gülhan'ın eşi Ramazan."

Şu an hiç sırası değildi oysa. Benim önümde olduğu için sırtından itekledim. "Ramazan enişte, sus da ilerle."

Annemin yükselişi herkesten daha şiddetliydi. "Eve çıkana kadar konuşanın gırtlağını sökerim!" Güntekin'in bu hikâyenin en masum ama en çok zarar göreniydi. Annemin önünde olduğu için sırtına bir tokat daha yedi. "Hızlı yürüyün!"

Adam sırtına aldığı tüm anne darbelerini sessizlikle karşılayarak ilerledi. Nefesi saçlarımdaydı, farkındaydım. Evden içeri girdiğimizde hepimiz mutsuz, ters ve korkmuş koyunlar gibiydik. Annem kapıyı kapatırken salon koltuklarına yöneldik. Murathan ve Gökçen yan yana otururken tam karşılarındaki koltuğa ben oturmuş, bunu yaparken Güntekin'i kolundan kavrayıp inadına yanıma çekmiştim. Ramazan ve Gülhan tekli koltuklara otururken annem hakem gibi salonun ucuna dikildi ve hepimize terslikle baktı.

Murathan'ın huysuz bakışları Güntekin'de, onun deli bakışları Murathan'daydı. İkisinin de kaşları ve dudakları patlakken harika bir andı. Güntekin aniden elimi kucağına çekip cebinden çıkardığı bir peçeteyle elimdeki kanları silmeye başladığında bakışlarım ona döndü. Oysa şu an, en son önemli olacak detay o küçük kesikti ama o dakikalardır o noktadaydı.

Ne yapıyordu? Kendi yüzü kan içindeydi. Kazağımın kolunu hafifçe yukarı çekip kesilen noktayı buldu. Bunu yaparken asla bana bakmıyordu. Küçük bir çizikti ama cam kesiği olduğu için fazla kanamıştı. Peçeteyi o noktaya hafifçe bastırdı. Tüm gözlerin bizde olduğunu fark ettiğimizde ikimiz de bize dönen yüzlere sessizce baktık.

Gülhan'ın eli kalbinde, Murathan'ınki sinirden uyuşan burun kemerindeydi.

"Alın şu görüntüyü karşımdan. Ben yine sinirleniyorum." Elini alnına attı. "Migrenim tutacak."

"Sen hep sinirlisin kocam bey." Yılgınlık içindeydi Gökçen. "Beni de migren sahibi ettin." O da elini başına attı. "Ay başım. Tansiyonum düşüyor galiba."

"Bağıranın, yükselenin, terslenenin, saçma sapan laf edenin kafasını koparırım," dedi annem sertçe. Parmağı bize döndü. "Şimdi adamakıllı anlatın. Ne zaman tanıştınız? Nasıl oldu? Ne zamandır birliktesiniz ve haftaya düğün ne alaka? Ben sadece tanışmaya geleceğinizi biliyordum."

"Ha bir de biliyordun sen?" dedi Murathan, huysuzlukla. Aydınlandı ve bakışları yanındaki Gökçen'e döndü. "Sen de biliyordun."

"Evet," dedi Gökçen anında. "Evet biliyordum, ne var yani? Bağırma artık. Kulak zarımı deldin!"

"Murathan kes sesini. Aslıhan sen de her şeyi en başından adamakıllı anlat!" diye yükseldi annem yeniden.

"Murathan'ın sözüne gelirken uçakta karşılaştık," dedim. "O da ben de Ankara'dan binmişiz. Uçakta yan yanaydık. Orada denk düştük. Aynı yere gittiğimizi anladığımızda tanıştık ve konuştuk, anlaştık. Sonra da devam ettik. Ankara'ya onun için taşındım. Yanında olmak istedim, uzak mesafe ilişkisi istemedim. Aynı apartmanda yaşıyoruz."

"Tabi ayrı evlerde," diye araya girdi Güntekin. "Ben Aslıhan'ın üstündeyim."

"Sen ne diyorsun lan?" diye yükseldi Murathan.

"Yani o benim altımda," diye düzeltmeye çalıştı Güntekin.

Murathan daha büyük bir şiddetle, "Lan!" diye yükseldiğinde kolundan kavrayıp geri çeken Gökçen'di.

"Lan apartman!" dedi Güntekin ters ters. "Kat olarak alt kat ve üst kat yani. Mal mısın oğlum?"

"Sensin mal. Bak beni sövdürme!"

"Sövme lan o zaman!" dedi Güntekin dik dik. "Bir susmuyorsun ki anlatalım! Başlayacağım şimdi senin huyuna da huysuzluğuna da. Keşke bıraksaydım da askerî lisede daha çok dövseydiler seni!"

Ramazan enişte yine çok başka konudaydı. Şaşkınlıkla Murathan'a döndü. "Kayınço askeriyede seni dövüyorlar mıydı? Ben hiç dayak yemezsin sanıyordum."

"Lan saçmalama." Ciddiyetle kınadı Murathan. Bakışlarının hedefi yine bizdik. "Bence de. Keşke bıraksaydın da daha çok dövseydiler.," dedi imayla. "Şu andan daha az acı verici olurdu. En azından dost kazığı yemez, ihanete uğramazdım."

"Yani dayak yemiş," diye kendi çıkarımını sürdürdü Ramazan. "Bu her şeyden daha şok edici."

Bir *ya sabır* daha çektim. Dilimi ısırmak zorunda kaldım yoksa bağıracaktım. Annem dik dik bakıyordu.

"Ben sana ihanet etmedim, etmem de! Seni ölüyorken yarı yolda mı bıraktım?" dedi Güntekin tek solukta ve yekte. "Üzerine kurşun sıkıldı da arkamı dönüp kaçtım mı? Herkesten önce her derdine ben koştum lan. Yine olsa yine koşarım o ayrı konu ama ablanı sevdim diye de korkacak değilim. Geri bas! *Sevgilim* demeye ar ettiğim için direkt *karım* diyerek çıktım karşına. Ben daha niyetimin ciddiliğini nasıl anlatayım? Şuursuz herif!"

"Kızdığım ilişkiniz mi sence? Yüzüme baktın lan!" Tane tane soluyordu Murathan. "Benim sözümden bu yana neredeyse iki yıl geçti. Sen benim tüm bu süre boyunca yüzüme baktın ve yalan söyledin!"

Güntekin'in yüzü ekşidi. "İki yılda iki kere denk düştük. Sen karada ben havadaydım. Birinde etrafta bombalar patlıyordu. Diğerinde uçurumun ucundaydık. Telsizden *Murathan şu an mevcut bir savaştayız ama ben Aslı ablana âşığım, bu daha önemli bir konu* diye anons mu geçseydim? Vecihi miyim ben oğlum? Uçakla evin üstünden geçip seviyorum, veriyor musun mu deseydim? Ne yapsaydım yani?"

"Söylemek için sayısız fırsatın vardı!"

"Ben istemedim." Dikleşerek araya girdim. "Duydun mu beni? Böyle saçmalayacağını bildiğim için ben söylemedim. Benim kararımdı. O defalarca söyleyelim dedi ama ben izin vermedim."

Güntekin kolumdan kavrayıp geri çekerek dikleşti. Rol yapamaz sanıyordum ama inanılmazdı. O gerginliğinden eser yoktu. "Bir dakika hayatım," dedi anın coşkusuyla, ters ters. "Bırak bir bağırıp çağırsın, atsın sinirini. Ne yapacak, çok merak ediyorum."

Murathan'ın cevap tekte geldi. "Hayatını söker alırım senin!"

Güntekin'in cevabı daha büyük bir cesaretle geldi. "Bir dene! Gücün yetiyorsa bir dene!"

"Ablamdan uzak dur."

"Artık imkânsız."

"Benim ablam!"

"Ablansa kıymetini bilseydin lan!"

Murathan'ın parmağı havalandı. "Bilmediğin şeyler hakkında konuşup benim camımı sıkma. Bizim aramıza girmek senin haddine değil!"

"Şayet benim sevdiğim kadını üzüyorsan Murathan," dedi Güntekin ağır bir ciddiyetle. "O araya öyle bir girerim ki, aklın durur. Ve asıl ben senin canını sıkarım."

"Seni şu camdan aşağıya atarım Deli Şimşek!"

"Ben de düştüğüm yerden ayağa kalkar bir daha buraya gelirim Deli Kurt! Vazgeçtiğimi ne zaman gördün?"

Birbirlerine dik dik baktılar. Bambaşka iki karakterdi ama garip bir şekilde benziyorlardı. Özellikle inat ve öfke konusunda. *Deli* kısmına girmeyecektim. Deli Kurt ve Deli Şimşek vasıfları yeterince netti.

"Birbirinize elinizi sürerseniz sizi gebertirim!" Annemin araya girişi her zamanki gibi net ve keskindi.

Masa üzerindeki peçeteden alıp Murathan'a ilerledi. Kaşındaki yarığa peçeteyi yapıştırıp geriledikten sonra hedefi Güntekin'di. Onun nasibine düşen dudağındaki patlaktı. Annem peçeteyi ağzına yapıştırdı. Bu onun dilinde *kes sesini* demek oluyordu. Dört koldan dayak yiyen Güntekin annemin bu darbesini de saygıyla karşıladı.

"Konuş Aslıhan!" dedi annem.

Bakışlarım duvardaki babamın fotoğrafındaydı. Hiç kimseye değil sadece ona baktım. "Konuşmak istemiyorum."

"Lan *haftaya nikâhım var* diyorsun," diye yükseldi Murathan. "Ne demek *konuşmak istemiyorum*?"

"Bağırma lan ablana!" diye yükseldi Güntekin.

Murathan öfkeyle ileri atılacakken Gökçen kolundan kavrayıp durdurmuştu. Annemin ters bakışlarını sayesinde olduğu yere geri sindi.

Ona bakmadım. "Sadece anneme açıklayacağım. Geri kalan kimseye açıklama borcum yok." Bakışlarım anneme döndü. "Haftaya cumartesi için nikâh günü aldık."

"Sebep?" dedi annem. "Ne acelemiz var?"

"Bak! Allah için hamileysen söyle," dedi Murathan sakin kalmaya çalışarak. "Bir şey diyeceğimden değil Aslıhan abla. İkinizde yetişkin adamlarsınız ama en azından ben bu saçmalığı kafamda makul bir zemine oturturum. Bu kadar hızlı evlilik mi olur?"

Benden önce Güntekin dikleşti. "Sana *bir daha ablanla böyle konuşma* demedim mi lan ben? Saçma sapan sorular sorma. Evlenmek için illa öyle bir şey mi olmalı? Ne biçim ithamlarda bulunuyorsun sen?"

"Niye bunca zaman susup şimdi çıktınız lan o zaman ortaya? Üstelik siz ilişkinizi söylemeye değil direkt nikâh gününü söylemeye gelmişsiniz."

Göz ucuyla baktım. "Evet çünkü hayatımla ilgilendiğinizi sanmıyorum. Detayları anlatsam dinleyecek miydin?"

"Aslıhan!" dedi annem. "Sen de kes artık şu saçmalığı. Buradaki herkes için kıymetlisin. Kendine gel kızım."

"Tartışmalı bir konu..." dedim imayla.

Ona dediğimi biliyordu Murathan. "Abla," dedi anında.

"Bana *abla* deme."

İnattı. "Abla!" dedi her bir harfi bastırarak.

Konuşmadım ve yüzüne bakmadım. Bakışlarımı yine babamın fotoğrafına diktim. Tek isteğim bu anda bana yardımcı olmasıydı. İçinden çıkamadığımı hissediyordum. Bir konuda haklılardı. Asla bu kadar hızlı evlenecek biri değildim ama inanmış gibiydiler de. Emin olamıyordum. Şu kaosun içinde bunu düşündüğüm için kendimden de utanıyordum.

"Nikâh ne alaka abla?" dedi Gülhan sessizce. "Bize sadece *tanışma* dedin..."

"Güntekin göreve gidecek. Bir süre yok," deyiverdim.

Murathan araya girdi. "Bilmediğim bir savaşa mı gidiyor, hayırdır? Geri dönüşü yok mu? Ne bu acele?"

Günlerdir nikâh günümle bakışmamın bir nedeni vardı. Bu defa yutmadım. "Haftaya cumartesi babamın doğum günü. Özellikle o gün nikâh kıymayı ben istedim."

Derin sessizlik ağır bir şekilde ortaya kuruldu. Murathan anında derin bir nefes verirken, Gülhan gözlerini kapatıp yutkunmuş, duygusal olan Gökçen'in mavi gözleri dolmaya başlamıştı. Güntekin'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Dönüp bakmadan babamın fotoğrafına bakmaya devam ettim. Bu bir işaretse kabul edecektim. Onca tarih arasından memurun bize uzattığı kâğıtta sadece bu tarih yazıyorsa ben o yolda yürürken babama güvenecektim.

Annem ağır bir soluk verip yemek masasının sandalyelerinden birine çökmüştü. "Tamam," dedi ılımlı olmaya çalışarak. "Olan olmuş. Anlaşmışsınız, sevmişsiniz."

"İmkânsız," dedi Murathan hızla. "İnanmıyorum, başka bir şey var. Yalan söylüyorsunuz."

"Lan salak!" Güntekin derin bir nefes verip bu defa tane tane, nezaketle açıklamaya çalıştı. Parmakları ben ve kendi arasında gidip geldi. "Sence bu olayın yalanı olabilir mi?"

Murathan da ileri eğilip sinirli bir nezakete büründü. "Lan dana," dedi Güntekin gibi. "Seni de tanıyorum ablamı da. Siz asla aniden evlenecek adamlar değilsiniz. Ayrıca hani sen evliliğe tövbeliydin mesela. Ne oldu?"

"Bozdum," dedi Güntekin anında. "Köpek gibi sevdim, tövbemi de bozdum. Bin tövbem olsa Aslı için binini de bozarım. Tamam mı? Aldın mı cevabı."

İnanılmaz bir performans sergiliyordu. Mesela bu anın gerçek ve yalan ayarını ben bile ayırt edemiyordum. Buradan sağ çıkarsak kendisini ilk defa tebrik edecektim. Elimi kalbime atıp kazağımı düzeltir gibi göğsümü teskin ettim.

Bu bir yalan Aslıhan, kendine gel.

Gülhan bambaşka noktadaydı. "Ay etkilendim," dedi bize hayranlıkla bakarken.

Ramazan enişte nin dudakları kıvrılmıştı. "Valla ben de etkilendim, Allah var."

"Ben etkilenmedim!" dedi Murathan.

Ona bakmıyordum. "Ben de senden etkilenmiyorum. Kes sesini."

"Ben bu nikâha izin vermiyorum!"

"Ben de izin almıyorum. Haddin değil."

Ya sabır der gibi başını sola eğdi. Dakikalar önceki kadar sert konuşmamak için dilini kemirdiğine emindim. "Abla..." dedi sadece, dik dik.

"Sana dedim ki *bana abla deme*!" Her kavgamızdaki klasik cümlemizdi. İnadıma daha çok *abla*diyecekti mesela, biliyordum.

Yine annem araya girdi. "Susun! Kafa bırakmadınız. Tamam, nikâhı yaparız haftaya. Sonra da düğün hazırlıklarına başlarız."

"Düğün falan istemiyorum anne."

En sonunda patladı. "Sen ne bok istiyorsun Aslıhan? Bence sağlam bir dayak istiyorsun, ha!"

Göz devirerek susmak zorunda kaldım.

"Abla iyice saçmaladın," dedi Gülhan.

"İstemiyorum," dedim net bir şekilde. "Gelirsiniz Ankara'ya nikâhı kıydığımız gün küçük bir davet düzenleriz olur biter. Düğünlerden nefret ederim. Siz de biliyorsunuz."

"Aslıhan abla niye istemiyorsun?" dedi Gökçen. "Evliliğin bir parçası da budur: düğün. Öyle değil mi Gülhan abla?"

Gülhan başını sallayarak onayladı.

"Ben istemiyorum."

"Fikrinin ne önemi var?" Anında yükselmişti annem. "Sana kalsa dünyanın üzerine siyah bir perde çekelim kapansın."

"Aynen öyle."

"Kes sesini!"

Yanımdaki Güntekin'in eli alnına değerken hafifçe öne eğilmişti. "Kime benzediğini şu an çok net anladım," diye homurdandığını duydum. Evet, kaçınılmaz bir şekilde anneme benziyordum.

Annem, "Oğlum, bana bak," dediğinde anında dikleşti. "Ankaralı mısın sen?"

"Evet efendim."

"Eskişehirli," dedim ağzımın içinde. Tüm bakışlar bana döndü. "Ankara'da yaşıyor ama aslında Eskişehirli." Murathan'ın dik bakışları üzerimdeydi. Asla umurumda değildi.

"O zaman düğün Eskişehir'de mi olacak?" dedi Ramazan enişte. "Ailen Eskişehir'de mi? Keşke ailenle gelseydin bacanak. İsteme töreni yapar bu süreci daha hasarsız atlatırdık. Nereden bildiğimi sorma."

Ailesiyle Gülhan'ı istemeye geldiği gün dayak yememişti. Travmaları tetiklemiş olmalıydı. Engin tecrübelerini sunan paylaşımcı bir adamdı.

"Pek kimsem yoktur. Ailem yıllar önce vefat etti." Ağır bir sesle cevaplamıştı Güntekin. Anneme döndü. "Haddim değil, kapınıza daha iyi bir şekilde gelmek isterdim ama bu soruyu soracak başka kimsem yok. Aslı'yı sizden kendim istemek isterim, izniniz olursa."

Murathan'ın derin bir nefes verip elini alnına attığını gördüm. Gözlerini kapatıp soluklanmaya çalışmıştı. Bir yanı Güntekin'e kıyamıyordu, onu tanıyor ve biliyordum. Yoksa şu an çoktan *olmaz öyle şey* diyerek üzerine uçmuştu.

Annemin kolunu kanadını kırmak için bu cümle ve asker olması yeterliydi. "Aslı mı diyorsun ona?" dedi yeni farkına varmış gibi sadece.

Nesli ve Neslişah.

Sevda ve sevdasızlık.

Güntekin başını sallayarak onayladığında annem derin bir sessizlikle bize bakıyordu. İnanmaz, Murathan gibi sorgular ve bana bin türlü soru sorar sanıyordum. Düşüncelerimin aksine, "Seviyor musun kızımı?" dedi sadece.

"Seviyorum," dedi Güntekin tek solukta, yekte. "Sevdiğim için buradayım."

"En çok neyini seviyorsun?" dedi annem.

Bakışlarımız yandan birbirine denk düştü. Nasıl daha inandırıcı olurduk bilmiyordum ama o an sadece birbirimize baktık. Bakışları gözlerimde oyalandı. "Gözlerini..." dedi aniden. "Gözlerinde gün doğuyor, sonra gün batıyor." İlk defa gerçekliği ayıramadım. Beni sevdiğini söyleyip aslında nefret eden gözleri de anlamazdım ama aralarında en gerçeği buydu. Bakışlarını benden kaçırıp anneme döndüğünde hafifçe yutkunmuştu. "Savaş pilotuyum ben. En iyi yapabildiğim şey uçmak ve gökyüzünde en sevdiğim renk gün doğumu, gün batımıdır." Yine yutkundu. "Öyle yani..."

Yarbayın odasındaki sesi düştü aklıma. *Öyle, ala gözlü...*

Ben öylece bakarken Murathan'ın eli yine başındaydı. "Migrenim tuttu. Ben kusacağım galiba."

"Git içeride kus!" diye en sonunda Gökçen de terslendi. "İki romantik sahne izletmedin şurada. O kaynana sesin bir sussun artık. Adam, ablanın gözlerinin ne kadar güzel olduğundan bahsediyor."

"Etmesin. Benim ablamın gözü!"

"Benim de karımın gözü!" dedi Güntekin anında.

"Ablama *karım* deme!"

"Karıma *karım* derim. Asıl sen benim karıma *abla* deme!"

"Ablama *abla* derim lan! Sana mı soracağım?"

"Karım sana bana *abla deme* demedi mi lan*? Deme* dediyse demeyeceksin!"

"Benim ablam!"

"Benim de karım!"

"Nikâhın yok!"

Muazzam saçma bir tartışma içindeydiler. Güntekin önce kendi parmağını kaldırıp yüzüğünü gösterdi. "Bu yüzük benim parmağımda mı, parmağımda." Elimi tutup kaldırarak parmağımdaki yüzüğü Murathan'a ve tüm oda halkına gösterdi. "Bu yüzük Aslı'nın da parmağında mı,

parmağında. Bir defteri imzalamak beni bağlamıyor. Bu yüzük bu parmaklarda olduğu sürece Aslı benim karımdır. Yeterince net mi?"

"Lan bana bak!" diye diklendi Murathan. Öfkeyle kaynıyordu, farkındaydım.

"Murathan sus!" dedi Gökçen terslikle. Bu terslikten sıyrılıp tatlı biz tebessümle bize döndü. "Kehribarın bu tonu çok güzel değil mi Güntekin? Hele o kirpikler, hastasıyım. Kocamdan hâkimim. Ben de bayılıyor ve seni anlıyorum."

"Benim karımın gözleri ve kirpikleri daha güzel," dedi Güntekin anında. Artık benim değil Murathan'ın inadına *karım* diyordu, farkındaydım. "Senin kocan deccal gibi bakıyor."

Murathan'ın cevabı hızla geldi. "Senin deccalin olurum oğlum!"

"Eğer bunu tartışacaksak benim karımın kirpikleri de güzel birader," diye araya girdi masum enişte Ramazan.

Karakurt kardeşler olarak üçümüzde de ortak olan tek detay uzun kirpiklerimizdi. Payımıza düşen bireylerin bunu tartışması ise inanılmazdı.

Gülhan eşine tatlı bir tebessüm gönderdi. "Sırası değil Ramazan, dur."

"Murathan'ın kirpikleri uzun," dedi Gökçen.

"Asıl Gülhan'ın uzun," dedi Ramazan.

"Kör müsünüz?" diye olaya garip bir şekilde ayak uydurdu Güntekin ve bir eli yüzüme döndü. "Benim karımın kirpikleri kaşına değiyor."

Oldukça saçma bir tartışma içindeydiler. Murathan tüm gerginliğiyle dikleşti. "*Karım* deyip durma bak tetikleniyorum."

Güntekin'in geri adımı yoktu. "Karım!"

"Bak inatla *gel beni kaşı* diyorsun, itlik yapma!"

Oflayarak Murathan'ın ileri uzanan elini geri çekti Gökçen. "İki dakika susar mısın artık? Elimde kalacaksın bak." Tatlı bir tebessümle bize döndü. "Eeee Güntekin. Sen anlatmaya devam et. Aşkınızın filizlendiği anın bizim söz günümüz olması beni çok heyecanlandırdı. Aşk perisi gibi hissediyorum."

Murathan artık eşine de hayretle bakıyordu. "Gökçen!"

Gökçen kısa bir an gülüşünü silip eşine terslikle baktıktan sonra yeniden tatlılığa büründü ve bize döndü. "Lütfen, anlatmaya devam edin. Başka neyini sevdin Aslıhan ablamın?"

"Derin bir kalbi var," dedi Güntekin aniden. Hafifçe yutkundu. "Ona kalpsiz olduğunu söyleyen insanlara rağmen bir çiçeğe bile isim verebiliyor

mesela. Üstelik hak yemez, sevdiklerine kendi kızar ama kimseye ezdirmez."

Son söylediği kendi için miydi? Pişman mıydı? Her şey birbirine karışmış bir hâldeydi. Ben ona bakakaldım ama o sadece anneme bakıyordu.

"Seviyorum yani..." dedi. "O olduğu için. Özel bir sebebi yok. Her şeyiyle kabulüm." Göz ucuyla Murathan'a baktı. "Kalpsizliğiyle de."

İlk defa ben onun çehresinden gözlerimi kaçırdım ve yeniden babamın fotoğrafına bakmayı seçtim. Allak bullak bir hâldeydim. Hiçbir şeyin üzerine düşünmek istemedim. Yanlış çıkarımlar yapacağımı hissediyordum.

"O zaman sen Aslıhan'a bakma. Beni dinle," diyerek bana olan saygısını belli etti kıymetli annem. "Düğün yapalım."

Güntekin'in boynu kıldan inceydi ama cevap vermeden önce dönüp bana bakması gerekmişti. Kaşlarımı *olmaz* der gibi havalandırdığımda yutkunarak önüne döndü. *Evet* diyebilir, uyuzluk yapabilir, her zamanki gibi zıttıma gidebilirdi ama yapmadı. "Aslı ne derse o olsun. Ben uyum sağlarım."

"Aslı'nın aklı bir bok sarmıyor!" dedi annem anında. "Düğün olacak."

"Olmayacak anne!" dedim karalılıkla. "Nikâhı kıyacağız ve bir yemek yiyeceğiz. O kadar."

Annem elini şiddetle masaya vurdu. "Zıkkım ye Aslıhan! Nikâhınızın kıyıldığı gün o Ankara'da düğün olacak. Ben seni gelinlikle göreceğim. Telli duvaklı gelin yapacağım. Burada da bu hafta kına gecen olacak."

"Anne, hayır!"

Elini bir kere daha masaya vurarak ayağa kalktı. "Kes sesini. Fikrinin zerre önemi yok!" Parmağı Murathan ve Güntekin'e döndü. "Siz ikiniz kalkın. Şu an aşağıya inip o dükkânı dağıttığınız gibi toplayacaksınız. Kavga ettiğinizi görürsem ikinizi de gebertirim. O dükkân sabaha kadar pırıl pırıl olacak! Murathan, camı sen yaptıracaksın. Kırdığın şeyi tamir et, derhâl!"

Bu gerçeklik dolu bir kinayeydi. Camı ben kırmıştım. Kırılan da bendim ama elime o sandalyeyi veren Murathan'dı. Annem Murathan'a *ablanın gönlünü al* diyordu. Bunu Karakurt kardeşler olarak sadece biz bilirdik. Murathan anlamış, göz ucuyla bana bakmıştı.

Annemin parmağı Güntekin'e döndü. "Güntekin, sen de her yeri temizleyeceksin. Yerlerde bir tane cam kırığı görürsem sana o yeri

yalatırım! Masalar aynı yerde, her şey eski hâlinde olacak! Bir nergis çiçeğimi ezdiniz. Yerine aynısından iki tane getireceksin!"

Ağır ağır yutkundum. Annemi biliyordum. Ezilen nergis çiçeği bendim. Güntekin'e de söylemek istediği bir şey vardı. *Kızımın elini tuttuysan onu ezemezsin. Yanında artık hep sen duracaksın diyordu.*Tek nergisi ikiye çıkarmasının nedeni buydu.

"Hemen şimdi dağıttığınız her şeyi toplayın!" diye yükseldi. "Şu andan itibaren birbirinize vurduğunuzu görürsem kemiklerinizi kırar, gırtlaklarınızı sökerim! Anladınız mı?"

Biri bordo bereli biri savaş pilotuydu ve *evet,* annemden azar yerken ikisinin de başı yerde, boyunları eğikti.

Gülhan sessizce mırıldandı. "İşte şimdi gerçekten Karakurt ailesine hoş geldin Güntekin enişte..."

Diğer hiçbir şeyi umursamadan, "Anne, düğün falan yapmayacağım!" diye yeniden yükseldim.

"Sana *sesini kes* dedim!" diye ağır bir otoriteyle. "Madem nikâh günün babanın doğum günü olsun istedin o zaman onun istediği gibi bir gelin olacaksın Aslıhan. Baban seni *yürek şenliğim* diye sevdi. O zaman doğum gününde ona bu hediyeyi sunmak boynunun borcu!" İşaret parmağı bana doğru havalandı. "O günü sıradan bir şekilde geçiştiremezsin. Sen nasıl işler bu noktaya gelene kadar bana sormadıysan şimdi de ben sana sormuyorum. Nikâh gününde düğününüz, bu hafta siz hazır buradayken de kınan olacak. Şimdi kalk ve kına hazırlıklarına başla. Son sözüm budur, o kadar!"

⚜⚡

9.BÖLÜM

"Seni dağladılar, değil mi kalbim?
Her yanın, içi su dolu kabarcık.
Bulunmaz bu hâlden anlar bir ilim;
Akıl yırtık çuval, sökük dağarcık..."
**NECİP FAZIL KISAKÜREK*

⚜

Yazısız yasa dokuz;
Kimsesizliğin bir adı, kalp kırıklığının hiçbir sesi olmaz.

⚜

♾*22.22-*
Kaderin düğümlediği tek an.
Kilitlenen yazgı.
Yargısız yargı.
Kırılan önyargı.
Geri dönüşü olmayan yollar,
Cesaretle atılan adımlar.
♾

Grup Abdal-
Kirpiğin Kaşına Değdiği Zaman

□⚡⚜

Ilık geçerdi Adana geceleri. Akşamları balkona oturup kitap okumayı çok severdim mesela. Soğuk havayı kesen o ılık esintiler saçlarımda gezindikçe kelimeler daha hızlı akardı sanki. Ama bu gece Adana'da hava ilk defa Balkanlar'dan gelen soğuk hava etkisinin altındaydı.

Dükkândaydık. Mutfak kapısını kapatan perdenin arkasından göz ucuyla dışarıya bakıyordum. Güntekin elindeki temizlik beziyle masaları silerken Murathan yerlere paspas atıyordu. Muazzam bir ortam olduğunu itiraf etmek zorundaydım. Öldürücü kavganın üzerinden saatler geçmiş, dükkân camı tamir edilmiş, masalar toplanmıştı. Annemin istediği gibi ezilen nergis yerine iki nergis bırakılmıştı.

Murathan ve Güntekin gün boyunca konuşmamış, sadece birbirlerine öldürücü bakışlar atarak dükkânı toparlamışlardı. İkisinin de kaşları patlakken bazen kapıdan çıkmak için aynı ana denk düşüyorlar, sessizce birbirlerini itip kakıyor, mutfaktaki annemin öldürücü bakışlarını fark ettikleri andaysa ayrılmak zorunda kalıyorlardı. Üzerinde un markası olan önlükleri, ellerindeki bezler ve süpürgeler görülmeye değerdi.

"Abla," dedi arkamdaki Gülhan.

Bakışlarım ona döndü. Annem bizi de mutfakta cezalandırmıştı. Her zamanki gibi tek suçu olmayan ama eşit cezayı alan Gülhan'dı ama bu defa ses çıkarmıyordu.

Gökçen, Yusuf Ali'yi emzirmek için eve çıkmış; Ramazan enişte Ahsen'i kurstan almaya gitmiş, annem birkaç dakika önce mutfağın arkasındaki depoya un sayımı yapmak için girmişti.

Ben gibi perdenin köşesinden göz ucuyla dışarıya baktı. "Bir şey diyeyim mi?" dedi sessizce. "Yakışıklı adam ha. Çekici yani." Koluyla dürtükledi ve güldü. "Sen ne fenasın!"

Güntekin efendi bir damat olmuş, masa siliyordu. Murathan ayak ucuna süpürgeyle vurduğunda tekme atarak bu beladan kurtuldu. İkisi de sessizce, dudaklarını oynatarak birbirine sövüyordu. Kendimi kötü hissettim çünkü arkadaşlıklarını bozan bendim. Üstüme almak istemediğim bir sorumluluktu ama engel olamadığım bir şekilde omuzlarımda ağırlık bırakıyordu.

"Bunca zaman sessiz kalmanız mucize," diye dedikodusunu keyifle sürdürdü Gülhan. "Ben olsam ilk ay nikâhı basmıştım."

"Ramazan, lise boyu peşinde koştu. Zorla kabul ettin adamı Gülhan."

"O zaman gözüme bu kadar yakışıklı gelmiyordu, ne yapayım? Şimdi yakışıklı ama." Aşkla ekledi. "Kocamdır."

Sıkıntıyla oflayıp perdeyi kapattım ve geriledim. Yarın o kına yapılacaktı. Annem şimdiden birkaç akraba ve tüm mahalleye haber vermişti. Şanslı olduğum tek konu aniden geliştiği için dükkânda, küçük bir şey yapacak olmamızdı. Gülhan ve Gökçen nefes aldırmadan peşimdeydi. Gün boyu bu çılgın aşk hikâyesiyle ilgili kırk soru sormuşlardı.

Gülhan yine ekmeğindeydi. Hevesle kolumu kavradı. "Ay anlatsana biraz. Sen kolay kolay âşık olmazsın. Yakışıklılığına mı vuruldun, doğru söyle."

Anlamsızca utandığımı hissettim. "Öyle," dedim ağzımın içinde. "Yakışıklı..." Bu bir yalan değildi. Doğru, rahatsız ediyor; yalan, rahatsız etmiyordu. Ben gerçekten neye dönüşüyordum? "Hem iyi biri. Hafif deli meli ama iyi bir adam."

"İyi diye mi âşık oldun? Türbe mi yaptıracaksınız abla? Allah rızası için mi evleniyorsun? Biraz daha romantik anlatsana."

"Ne anlatayım kızım?"

"Bunca yıl emin olamayıp birden nasıl ikna oldun?"

"Ne bileyim, oldum işte." Durup yine yutkunmam gerekti. "Hem biraz babama benziyor." Kelimeler ağzımın içinde yuvarlandı. "Bazen yani..."

Kendime dahi itiraf etmek istemediğim şeyi sesli dile getirmiş olmanın ağırlığı altında kaldım. İnkâr edemeyeceğim bir şekilde daima gülen, her şeyi alaya alıp çocuklarıyla saçma oyunlar oynamaktan çekinmeyen ve keyifli kahkahâlâr atan babama benziyordu. Daima gülen o adam da Güntekin gibi deli damarına basılmadıkça çıldırmazdı. Bunu evde hepimizi sevgiyle saran o adamdan lojmanda çoğu kişinin çekindiğini gördüğümde anlamıştım.

Gülhan birkaç saniye sessiz kaldı. "Sana Aslı diyor," dedi ağır ağır.

Aynı saniyelerde dışarıdan Ahsen'in sesi yükselmişti. İkimiz de perdeye ilerledik. Ramazan elinde Ahsen'in pembe, unicornlu çantasıyla kapıdan içeri girerken Ahsen çoktan koşarak Murathan'ın kucağına atlamıştı.

"Dayım," dedi Murathan keyifle. "Hoş geldin."

"Hoş bulduk dayı." Bakışları Güntekin'e takıldı ve minik parmağı havalandı. "Bu kim?"

"Yeni enişten yavrum," dedi Ramazan keyifle. Murathan'ın ters bakışlarını üzerinde hissettiğinde boş boş göz kırpıştırarak ekledi. "Ne, değil mi?"

"Sen Güntekin'sin, değil mi? Tanıyorum. Annem anlattı," dedi Ahsen tatlı tatlı. Murathan'ın kucağından sıyrılıp uçuşan mor eteğiyle ilerledi. Güntekin önünde dikilen minik için yere eğilip onunla göz hizasına geldi. "Annem dedi ki, teyzemin kocasıymışsın. Doğru mu?"

Göz ucuyla yanımdaki Gülhan'a baktım. "Yemedin içmedin hemen gittin çocuğuma mı anlattın, Gülhan malı?"

"Ay ne yapayım? Ondan başka dedikodu yapacağım kimse yoktu. Anneme ne desek bağırıyor. Ayrıca kızımla da dedikodu yapmayacaksam kız anası olmanın anlamı ne?"

Göz devirip önüme döndüm. Çekinmeden gülmüştü Güntekin karşısındaki minik kıza. "Doğru. Ben de seni tanıyorum," dedi. "Ahsen'sin, değil mi? Teyzen de seni bana anlattı."

Tatlılıkla güldü Ahsen. Elleri sırtında bağlı, utangaç bir hâlde sağa sola sallanıyordu. Güntekin ona elini uzattığında aynı utangaçlıkla minik elimi uzatıp büyük eli kavradı ve sıktı. "Memnun oldum."

"Ben de," dedi Güntekin.

Sağa sola sallanmaya devam ederken, "Teyzem beni sever," dedi Ahsen. "Annem dedi ki seni de seviyormuş ve evlenecekmişsiniz. Annem, babam; dayım ve Gökçen ablam gibi."

Murathan'ın sıkıntılı nefesini duydum. "Ramazan, Ahsen'i susturmaya ne dersin?"

Kapı önünde bekleyen Ramazan enişte bu işten en çok keyif alan isimdi. Memnuniyetle sırıttı. "Çocuğum, doğru ve yanlış olan değer yargılarını öğrendiği bir dönemde dayısı. Bu kritik dönemde onu keşfederken engelleyemem."

Ahsen'in minik parmağı Güntekin'in patlak kaşına yönelmişti. "Kafan uf olmuş."

"Benimki de oldu," diye çıkıştı Murathan. "Bana niye sormadın Ahsen?"

"O misafir ama dayı," dedi Ahsen bilmiş bir edayla. Çekinmeden Güntekin'in boynuna kollarını dolayıp sarıldı. "Kucağına alır mısın Güntekin abi? Okul çok yorucuydu çok."

Elindeki sarı bezi önlüğünün yanına sokuşturan Güntekin kucağında Ahsen'le ayaklandı. Dudaklarında sevecen gülüşü vardı. Ne yadırgamış ne de garipsemişti. "Taş mı taşıdın da yoruldun, hayırdır?"

Gülhan'ın çenesi dikleşti. Yutkunmuş, hafifçe kirpikleri titremişti. Bu cümlenin ona neyi hatırlattığını biliyordum. Her gün okuldan bıkkınlıkla gelen Gülhan hep çok yorulduğunu iddia ederdi. Babam gülerdi sadece.

Hayırdır derdi, *okulda taş mı taşıttırıyorlar, duvar mı yaptırıyorlar? Neyine bu kadar yoruluyorsun Gülhan kız? Asıl her gün aynı cümleyi kurmaktan yorul be kızım.*

Sıradan bir cümle ve detaydı ama o anı kurtarmaya yetti. "Sanırım haklısın," dedi Gülhan sessizce. "Babama benziyor..."

"Kızlar!" diyen annemin sesiyle irkilerek arkamızı döndük. Ocağın önündeydi. "Sofrayı kurun."

Bana bakmamış, gün boyunca konuşmamıştı. Bir konu da haklıydı Murathan. Onu üzmemek için savaşırken en çok üzen daima ben oluyordum. Sürekli kavgalara karışan bendim, en çok yemek seçen çocuğu, en huysuz, en zor bendim. En çok benim okul günlerimde zorlanmıştı. Yine aynı şeyi yaşatıyor gibiydim. Ezici hatta delici bir histi.

"Murathan, Ramazan!" diye kükredi annem anında. "Güntekin!" diye eklemesini ben de beklemiyordum. Dolaptan tabakları alırken göz ucuyla baktım. Tüm ciddiyetiyle yemekleri karıştırıyordu.

Perde aynı anda açıldığında Ramazan, Murathan yan yana, kucağında Ahsen ile Güntekin hemen arkalarındaydı.

"Ramazan sen Ahsen'i al. Okuldan geldi, ellerini yıka getir. Sofraya oturacağız," diye emirleri sıraladı annem. "Murathan, Güntekin. Siz de üç masa birleştirin. Kızlara sofra kurarken yardım edin." Aynı saniyelerde kucağında Yusuf Ali'yle dükkândan içeri Gökçen girdi. O da bu emirlerden nasibini aldı. "Gökçen, sen de gel buraya. Yusuf Ali'yi bana ver. Fırından böreği al, kes kızım. Kolum ağrıdı."

Hepimiz çil yavrusu gibi aldığımız emirlerle dört bir yana dağıldık. Annemin hepimiz üzerindeki otoritesi inanılmazdı ve bunu nasıl başardığına dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece söylüyordu ve insan kendini onu yaparken buluyordu.

Annem, Yusuf Ali'yle mutfaktan dışarı çıktı. Masalara ilerlerken birbirine ters bakışlar atan Murathan ve Güntekin'in peşindeydi. İkisinin de sırtına tokadı indirdi. "Ters ters bakmayın demedin mi ben size? Ailemde gerginlik istemiyorum. Sofrayı kurun, hemen! Ailecek yemek yiyeceğiz."

Güntekin geldiği andan beri dayak yiyordu. Ama sesinin tek çıkmadığı kişi annemdi. Sırtına gelen her tokadı sessizce kabul ediyordu. Gerginlik dolu bir koşturmacayla sofrayı kurduk. Annemin gözü üzerimizdeyken

konuşamıyorduk. Dakikalar sonra, öğle vakti birbirimize girmemiş gibi hepimiz aynı masadaydık. Annem onca kaosa rağmen geleceğimizi bildiğinden olsa gerek kırk çeşit yemek yapmış, sofrayı baştan sona donatmıştı.

Güntekin en sonunda önündeki önlüğü çıkarmıştı. Annem bahaneyle güz temizliğini yaptırmış gibiydi. Yoksa Murathan ile duvarları bile silmelerinin hiçbir izahı olamazdı. Dükkân temizlik kokuyordu.

Yan yana oturduğumuzda dönüp bakmadım. Gün boyu bakışlarından kaçan bendim. Adamı içine sürüklediğim şey için ilk defa pişmanlık duyuyordum. Karşımızda kalan Murathan ve Gökçen'di. Masanın en ucundaki annemin kucağındaki minik Yusuf Ali elindeki oyuncağıyla dişlerini kaşırken Ahsen hemen yanındaydı.

Güntekin elini biraz ileride kalan ekmeklere uzatırken aynı saniyelerde Gülhan da önüne kâseyle çorbasını bırakıyor, Murathan ekmeklere uzanıyordu. Aynı hızla hareket ettikleri için elleri bir noktada kesişmiş, çorba aniden Güntekin'in elinin üzerine dökülmüştü.

Ani bir refleksle ileri uzanıp Güntekin'in elini kavrayarak geri çeken bendim.

"Ay adam yandı!" diye panikle yükseldi Gülhan. "Çok özür dilerim enişte. Adamın başına bir günde gelmeyen kalmadı, yetişin!"

Annem, "Gülhan buz getir, çabuk!" dediği an mutfağa koşmuştu.

Engel olamadığım bir endişeyle eline bakıyordum. Yüzük taktığı eliydi ve bu anlamsızca içimin daha da acımasına neden oluyordu. Kaybolabileceklerini gördüğüm günden beri zihnimdeydi bu korku. Elinin üzerinde kesikle kapımın önünde otururken de sızlamıştı içim. Dayanamazdım hiçbir ele ve orada açılan yaraya.

"Önemli değil," diyecek oldu Güntekin.

"Bence de," dedi Murathan dik dik.

"Nesi değil?" dediğimde bakışlarım Murathan'daydı. "Bu adam savaş pilotu. Ellerine bir şey olursa nasıl uçacak?"

Makuldü Murathan. "Eliyle mi uçuyor?"

Ben de makuldüm. "Eline eldiven takıyor." Gülhan'ın getirdiği buzu hızla Güntekin'in elinin üzerine bıraktım.

"Benim de elim yandı lan!" diye yükseldi Murathan aniden ve elini bana doğru uzattı. "Bana da çorba geldi. Buz getirin."

Yüzüm ekşidi. "Sen F16 mı sürüyorsun?"

"Tüfek tutuyorum, tank sürüyorum!"

Bir bankada çalışan Ramazan, "Ben bu muhabbette kendimi çok yetersiz hissediyorum," dedi en mahsun şekilde. "Gülhan, başımı okşayıp beni teselli eder misin aşkım?"

Gülhan eşinin başını şefkatle okşadı. "Senin de para sayma makinen var aşkım. Öyle deme."

Güntekin elinin üzerine tuttuğum buza öylece bakıyordu. Bir saniyelik bir anda bakışları bana döndü. Baktı, göz kırpıştırdı ve kıpırdamadan kaldı. Ya yanmayı beklemiyordu ya da benim ilgimi. Muhtemelen ikinci seçenekti. Onun kadar inandırıcı olmaya çalışıyordum oysa. Onun oyunculuğu da beni şaşırtabiliyordu.

Annem, "Güntekin, iyi misin oğlum?" dediğinde bakışları hızla anneme dönmüştü.

"İyi," dedi anında. "İyi, sorun yok. Çorba çok sıcak değildi. Endişelenmenize gerek yok."

İkimiz de birbirimizle bir daha göz teması kurmadan önümüze döndük. Elinde ciddi bir şey yok gibiydi. Buzdan sonra kızarıklık azalmıştı ve haklıydı, çorba çok sıcak değildi. Güntekin buz torbasını sessizce Murathan'a savurmuş, Murathan sövmemek için direnerek ona geri atmıştı. Bomba atıyor gibiydiler. Annemin dik bakışları yüzünden durmak zorunda kalmışlardı.

"Yiyin!" dedi annem ters ters. "Kavga istemiyorum."

Ama kimse yemeğine dokunmadı. Birkaç dakika boyunca hepimiz gerginlikle yemeklerle bakıştık. Huzur kokan bir aileydik.

"Ay ben açım," dedi en sonunda Gökçen. "Çocuğuma süt için yemem lazım. Gerginliğe yemekten sonra devam edebilir miyiz?" Tabağını keyifle doldurmaya başladı. "Ellerine sağlık Neslişah anne. Hepsi çok lezzetli görünüyor."

Önümdeki böreklere çatalımı uzattım ama benden önce tabağı Murathan kavradı. Uzandığım tabağı değil, yanındakini uzatmıştı. "Bundan al Aslıhan abla," dedi. Kendince gönlümü almaya çalışıyordu, farkındaydım. "Diğerleri ıspanaklı." Dik dik yanımdaki Güntekin'e bakmıştı. "Sen ıspanak yemezsin."

"Bana ne bakıyorsun?" dedi Güntekin. "Ispanak mıyım?"

"Benim için öylesin. *Karım* dediğin kadının önüne yemediği börekleri mi koydun?"

"Ben mi koydum, kendi oraya oturdu. Gün boyu çamaşır suyu koklamaktan akıl melekelerin uçtu galiba, ha?"

"Sana içirmek vardı o çamaşır suyunu. O zaman şu an daha keyifli olurdum."

Nezih bir tartışma içindeydiler. Güntekin, Murathan'ın elinden tabağı hızla çekip aldı. "Ben karımın ne sevip sevmediğini çok iyi biliyorum, sen merak etme. Ispanak yemediğini bildiğim gibi reflüsü olduğunu da biliyorum mesela." Tabağı aynı noktaya bırakıp az önce benim uzandığım tabağı kavrayıp bana uzattı. "Az yağlı diye buna uzanmıştın değil mi hayatım. Buyur."

Garip bir şekilde ilk defa paylaşılamadığımı hissediyordum. Normal miydi? Ve evet, az yağlı diye ona uzanmıştım. Asıl soru benim reflümün olduğunu nasıl biliyordu? Yine allak bullak olduğum bir andı. Uzattığı tabaktan bir börek alıp tabağıma bırakırken göz ucuyla yanımdaki adama bakıyordum. Ben yiyordum ama o yemiyordu.

Çekingenlik hissini yutup suyumdan bir yudum aldım ve içli köftelerden bir tane alıp bu defa ben onun tabağına bıraktım. O burada yabancıydı. Kendini Özgür'ün ailesine ait hissetmediği gibi buraya da ait hissetmemesini istemiyordum. Kırıcı bir his olmalıydı.

Tabağına bıraktığım şeyleri sessizce izliyordu.

"Enişte bundan da al," diyerek minik lahmacunları uzattı Gülhan.

Hafifçe geri iteledim. "Onlardan yemez. Cevizli şeyleri sevmiyor."

"Ceviz olmayanı da var. Kıymetli annem yine döktürmüş," dedi Gülhan ve başka tabak uzattı. "Bu kaotik güne ancak böyle bir sofra yakışırdı."

Yeni uzattığı tabaktan minik lahmacun alıp Güntekin'in tabağına bıraktım. Bakışlarını üzerimde hissettiğimde istemsizce bakmam gerektiğinde gözleriyle denk düştüm. Durgun bir toprak gibiydi kahveleri. Anlamlandıramadığım bir şekilde beni izliyordu.

Önüme ne bırakılırsa yerim, seçmem demişti. Şu an seçme şansı varken bu kırıcı hissi yaşamasını da istemezdim. *İnandırıcı olalım* derken kendimi onu zorluyor gibi hissetmiştim. "Bunlardan yemeyeceksen tabağını ben alayım, sen kendine yediklerinden al." Tabağını kavrayıp kendi önüme çekecekken diğer ucundan kavrayıp durdurdu.

"Yerim," dedi anında. "Hepsi sevdiğim şeyler. Yerim." Gözlerime kısa bir an bakmış ve kaçar gibi önüne dönmüştü. Lahmacundan yedi ve sanırım acı geldi. Minik bir öksürükle boğazını temizledi ve su arandı.

"Ay harbi acı," dedi Gökçen. "Asıl bu lahmacun bugüne yakışır bir lezzette olmuş." Kendi suyundan büyük bir yudum alırken Murathan eşinin yediği ve yarım bıraktığı lahmacunu kendi tabağına almıştı.

"Gülhan, Güntekin'e su verin," dedi annem anında. "Bu defa acısı biraz fazla kaçtı, farkındayım. Kusura bakma oğlum."

Güntekin öksürükle boğazını temizlerken *gerek yok* der gibi elini salladı. Aynı saniyelerde benim suyuma uzanmıştı. "Gerek yok, Aslı'nın içtiği sudan içerim."

Ve içti. Gerçekten tüm bardağı kafasına dikti ve bundan asla iğrenmedi. Ömrü hayatım boyunca bunu asla yapamazdım. Huylu kişiliğim izin vermiyordu. Ama girdiğimiz oyun her şeyi yerle bir etmeye yetiyordu. O bardağı geri bırakırken ben tabağındaki lahmacunu kendi tabağıma almıştım. Murathan'ın bakışları üzerimizdeydi. Bilirdi ki sadece sevdiğim kişilerin dokunduğu şeyleri yerken iğrenmezdim.

Ama inadım daha keskindi. Gözüm karardığında kararlılık seviyem de. O Gökçen'in lahmacununu yerken gözünün içine bakarak minik lahmacunu kıvırdım ve yedim. Dikkatle gözleri kısıldı. Anlatmaya çalıştığım şeyin farkındaydı. İğrenirim sanıyordum ama inat hissi hepsinden daha baskındı. Artık ikimiz de birbirimize kısık, tehditkâr ifadeyle bakıyorduk. Annemin baharatlı yemeklerineyse alışkındık.

"Mantı verin Güntekin'e," dedi annem. "Murathan, sen uzatır mısın?"

Murathan'ın cevabı netti. "Uzatmam."

"Uzat!" dedi annem sadece.

Murathan çaresizce köşedeki mantı tabaklarından birini alıp Güntekin'e uzattı. Emir kipiyle çalışan bir aileydik. Hiçbir zaman hayat bilgisi kitaplarındaki kadar sevecen olmamıştık. Önüne bırakılan mantı tabağına da sessizce bakıyordu Güntekin. Daha önce hiç bu kadar durgunlaştığına şahit olmamıştım.

"Mantı sevmiyor musun oğlum?" dedi annem.

"O zaman yanlış yerdesin bacanak," dedi Ramazan. "Neslişah annenin mantılarından yemeyen pişman olur."

"Hayır, yerim," dedi Güntekin anında. Hafifçe yutkunmuş, tabağa bakmış ve gülümsemeye çalışarak anneme dönmüştü. "Şekli sanki Çerkes mantısına benziyor."

Gülümsemişti annem. "Öyle. Anlar mısın mantı çeşitlerinden? Herkes *mantı* der geçer, çok anlamazlar."

"Bunu bilirim," dedi Güntekin. Gerçek gülüşünü bildiğimi o an anladım. Şu an sahteydi. Göz bebekleri titremişti mesela. Neden?

"Sever misin?" dedi annem.

Hafice başını salladı. "Severim," dedi sadece. "Yani fark etmez, ben her şeyi yerim." Bir kaşık mantıyı alıp hızla ağzına attı ve sessizce çiğnedi. Yutarken zorlanmış gibiydi ya da ben fazla kafamda kuruyordum. "Ellerinize sağlık," dedi en sonunda. "Çok güzel olmuş. Yemeyeli uzun zaman olmuştu."

"Sizi bizi bırak. *Neslişah anne* de," dedi annem. "Sevmem ben öyle resmiyet. Söyle bakayım."

Çekinerek mırıldandı Güntekin. "Neslişah anne..."

Memnuniyetle gülümsedi annem. "Yemekten sonra kahve içeceğiz." Bakışları bana döndü. "Aslı, kızım kahveleri sen yapar mısın? Güntekin de Allah'ın emri peygamberin kavliyle seni benden isteyecek."

"Anne, yeter!" dedim en sonunda. "*Kına, düğün yapacaksın* dedin *tamam* dedik. Kahveye ne gerek var?

Sevecen bakışlarına kurulan ani terlikle bana baktı. Net bir emir verdi. Bu ricasından daha etkiliydi. "Aslı, sana dedim ki kahve yapacaksın! Bir şey mi dedin, duymadım?"

Sinirle göz devirip ağzıma ekmek tıkmaktan başka bir şey yapamadım.

"Anne, fazla mı sinirlisin sanki? Biraz sak-" diyecek oldu Gülhan.

Cevap hızla geldi. "Kes Gülhan!"

Gülhan hızla sustu.

Murathan kaşığını mantığının yanında savurdu. "Ben kahve içmiyorum o zaman."

Cevap yine hızla geldi. "İlk sen içeceksin Murathan!"

Murathan çaresizce ve tüm uyuzluğuyla kaşığını yeniden alıp ağzına dolma tıkarak sesini susturmayı denedi.

"Güzel," dedi annem sessizleşen bize bakarken, tatmin olmuş bir ifadeyle. Hepimize saniyeler içinde bağıran o değilmiş gibi Ahsen'in önüne börek bıraktı ve kucağındaki Yusuf Ali'nin saçlarını öptü "Hepinize afiyet olsun. Buyurun, şimdi yiyin."

Sürekli birbiriyle didişen ve asla sınırı olmayan kardeşleri ayırmak için bulduğu etkili yöntemlerden biriydi. Bu kaosa hâkim olan Gökçen huzur içinde çorbasını içiyor, Ramazan enişte mantısını yiyordu. Şok içinde kalan tek kişi yanımdaki masum Güntekin'di. Adam bize hayret içinde bakıyordu.

"Siz Karakurtlar emir kipiyle çalışıyor olabilir misiniz?" diye mırıldandı.

"Bir süre sonra alışıyorsun bacanak," dedi Ramazan. "İletişim şekilleri öyle. Şu an ortam gergin değil yani, en normal hâlinde. Rahat ol, devam et."

Çorbasını içen Gökçen lokmasını hızla yuttu. "Gerçek öfkeleri sabahtı. Onu atlattık. Bundan sonrası akar, merak etme enişte."

"Enişte?" dedi Murathan dik dik. İhanete uğramış gibi karısına bakıyordu.

"Ne?" dedi Gökçen umursamazca omuz kaldırarak. "*Baldız* mı diyeyim adama? Eništem işte."

Murathan *ya sabır* çekti ama ses çıkarmadı. Güntekin ile birbirlerine dik dik baktılar. Garip bir iletişim hâlindeydiler. Murathan onu gerçekten istemese annem bile tutamazdı. Kardeşimi tanıyordum. Gün boyu öfke kusmak için sayısız fırsatı olmuştu ama bir daha hiç yükselmemişti.

Bir yanının Güntekin'e kıyamadığı açıktı. Gerçekten değer veriyor olmalıydı. Onu anlayabiliyordum çünkü ben de öyleydim. Zor severdik ama aynı zorlukla kopar hatta kopamazdık. Belki de Tanrı bu yüzden bizi koruyor, kalbimizi kolay açmamıza izin vermiyordu. Lanetti bu his çünkü.

Gergin bir yemek süreciydi. Murathan kendince özür dilemek adına inatla önüme yemekleri iteliyor ama ben hiçbirine uzanmıyordum. Dönüp yüzüne bile bakmadığım her anda delirdiğinin farkındaydım. Biraz daha delirebilirdi, umurumda değildi. Sofrayı toplamak için ayaklandık. Herkes elinde bir tabakla mutfağa giriyor, bir şeyleri toparlıyordu.

"O tabağı götümden çek!" dedi Güntekin aniden.

Bocalayarak arkamı döndüğümde mutfak kapısının önündeydik. Arkamda Güntekin, onun arkasında Murathan vardı. "Ne diyorsun lan?" dedi Murathan ters ters.

"Tabağı götüme sokuyorsun. Kırarım bak onu kafanda, basma yine deli damarıma!" Bakışları arkamızdaki anneme döndü. "Neslişah anne, Murathan tabağı mabedime sokmaya çalışıyor."

"Lan!" yükseldi Murathan. "Kes sesini!"

"Murathan!" diye yükseldi annem. "O tabağı ne yaparım sana, biliyorsun değil mi?"

Murathan'ın ifadesi sıkıntıyla dolarken Güntekin, keyifle güldü. "Biliyor tabi annesi, biliyor."

Güntekin'i kolundan çekip önüme aldım. "Geç şu mutfağa Güntekin."

"O başlatıyor Aslı," diye sızlanıyordu çocuk gibi. Yine de mutfağa girmiş, bizden uzaklaşmıştı. Ters bakışlarımın hedefinde artık Murathan vardı. Hiçbir şey söylemeden elindeki tabağı çekip aldım.

"Abla," diyecek oldu.

Cevap vermeden arkamı dönüp mutfağa girdim. Şu an konuşmak istemiyordum. Bu andan kaçamayacağımı biliyordum, eninde sonunda özür dilemeye gelirdi ama şu an biraz öfkeli kalmak istiyordum. İlk defa kırgınlığımı dökmüştüm. Ama bir kere gelip *abla özür dilerim* dese ne olduğunu bile unutur, affederdim.

Kalpsiz Aslıhan onlara kıyamıyordu. Nadiren insanları sevmek ve onlara dair tüm detayları kalbe işlemek zehirden farksızdı.

Murathan geride kalmış, mutfağa girmemişti. İçeri girdiğimde tabağını masa üzerine bırakan Güntekin'in yanına ilerledim ve tabakları bıraktım. Kısa bir an yan yana, sessizce durduk.

Aniden, "Özür dilerim," diyen bu defa bendim.

Beklemiyordu, ben de beklemiyordum. Kolay kolay dile getirmeyeceğim bir şeydi ama bugünden sonra kendimi borçlu hissediyordum. Her şeyi kendi çıkarı için yapıyordu ama ben onun çevresini ikna ederken bu kadar zorlanmamıştım. Adamın saatlerdir düşmediği hâl kalmamıştı. Bu bir oyundu belki ama bu kadarına mecbur değildi.

Sürekli *arkadaşımla aramın bozulmasını isteyemiyorum* demişti. Ciddiye almamıştım. Yaşanan her şey gibi bu da hataydı.

"Ne?" dedi sessizce.

Bakışlarını üzerimde hissediyordum, önüme bakmayı tercih ettim. "Bu kadarı fazlaydı. Kendi adıma bugün için özür dilerim. Murathan'ın söylediklerini de ciddiye alma."

"Alan kim? Her zamanki hâli. Ben nasıl onun damarına bastıysam o da benim damarıma basacaktı. Biliyordum. Kırk kere de *Adana'da savaş çıkar* dedim. Beni zerre ciddiye almıyorsun ki."

"Bu kadarını tahmin edemedim..."

"*Haklısın* dememek için lafı kırk farklı şekle sokman çok yaratıcı."

Huysuzlukla önüme bakmaya devam ettim. Can sıkıcı pek çok yanı vardı ama en rahatsız edeni hep haklı olmasıydı. Dışarıdan mantıklı duran ben, deli olan o gibiydi ama işin özünde mantıklı öneriler hep ondan geliyordu.

"Bir şey diyeceğim," dedi sessizce. "Ben bu yalana çok büyük emekler verdiğimi hissediyorum. Hemen boşanmasak olur mu Aslı?"

Bu defa dönüp ona bakmak zorunda kaldım. "Ne diyorsun be?"

Kapıyı kontrol ediyordu. "Çok büyük laflar söyledim," dedi oldukça kısık bir sesle. "*Tak* diye boşanırsak her şey götüme girer. Bu kadar sevdiğimi iddia ederken hemen boşanamayız. Ben bu kadar çok sevdiğim karımdan boşanmam, boşanamam."

"Sevmiyorsun ki!"

"Ama *seviyorum* dedim!"

"Niye dedin? Yok *kırk tövbe olsa bozarım* yok *aşkımdan ölüyorum,* yok g*özlerinde gün doğuyor batıyor.* Niye bu kadar abartın?"

"Şimdi gözlerinde sahiden gün doğup batıyor da konumuz o değil," demiş bulundu aniden. Ne dediğini idrak ettiğinde bir kirpik açılıp kapanma anı kadar gözlerimde oyalandı ve hızla önüne döndü. Konuyu değiştirmek ister gibi ifadesi ekşidi. "Çok gaza geldim abi ya. Hep o it kardeşin yüzünden."

İlk cümlesine takılmamaya çalıştım. Hafifçe yutkunarak, "Senin de bir abartasın varmış Güntekin," dedim.

"Sana söyledim *Murathan'dan değil ben kendimden korkuyorum* diye. Al işte! Bastı damarıma, bastı benim deli damarıma, şerefsiz!" Derin bir soluk verip bıkkınlıkla dolaplara baktı. Burnu hafifçe morarmış, dudağındaki ve kaşındaki yara belirgin bir hâl almıştı. Arkasına bakıp kapıyı kontrol ettikten sonra bana doğru eğilip sessizce mırıldandı. "İnandılar mı sence?"

Aniden yüzü ve gözleriyle fazlaca denk düşmeyi beklemiyordum. Başımı sallayarak geriledim. "Sayılır."

"Dayak yedim, hâlâ ne sayılıyor? Bundan sonra da inanmazlarsa hata bende değil sende olur."

"Ben ne yapmışım?"

"Biraz daha sevgi dolu ol hayatım. Sabahtır yüzüme bakmıyorsun. Nasıl evleniyor olabiliriz?"

"Sen de bakmıyorsun!"

"Dükkân temizliyordum! Üstüne bir de Murathan tarafından sürekli götüme vileda sopası iteklendi. Sessizce zorbalandım!"

"Sen de Murathan'a kova savurdun. Dua et annem görmedi."

"Senin bu durumda beni savunuyor olman lazımdı."

"Zaten seni savunduğum için buradayız. Derdin ne?"

"Gün boyu götümde vileda sopasıyla gezmek zorunda kaldım ve karım bana sahip çıkmadı. Ben nelerle mücadele ettim bugün ya? İnsan *sevdiğim* dediği adamı elinde vileda sopası taşıyan kanlısıyla tek bırakır mı? İnsan azmanı bir bordo bereliyle beni tek bıraktın Aslı. Karım bana sahip çıkmadı!"

Abartma ve drama yetisi inanılmazdı. "Bir insan azmanı da sensin Güntekin. Eksik mi kalıyorsun Murathan'dan?"

Sıkıntı içindeydi. "Nasıl inandırıcı olabiliriz? Murathan gün boyu *madem seni seviyor gelip neden yardım etmedi* deyip durdu. Zaten huylu manyağın teki, bilmiyor musun? Ben bu kadar dayağı boşa yemiş olamam. Asla yakalanmamalıyız."

Sıkıntıyla ofladım. "Abartma. Ayrıca dayak yemedin. İkiniz de birbirinize vurdunuz. Sakin olursan yakalanmayız. Yem atmış sana Murathan. Annem ikinize *yapın* dediyse siz yapmak zorundasınız. Ben gelip yapsaydım tüm ceza sana kalırdı. Ayrıca ben de cezalıydım, mutfak temizledim."

"Yakalanmadığımız için öyle şanslıyız ki, tüm haklarımı bu süreçte kullandığımı hissediyorum." Gözlerini kapatıp elini alnına atarak derin bir soluk verdi. "Ben nasıl bir sınavdan geçiyorum? Hacca giden uçağı rotasından mı çıkardım? Ben ne yaptım? Bu nasıl çıkışı olmayan bir sınav?"

Hafifçe koluna vurdum. "Abartma Güntekin. Ayrıca ben de burada elimden geleni yapıyorum. Ne bekliyorsun? Daha nasıl inandırıcı olabilirim?"

Anında gözlerini açıp bana döndü. Ama önce kapıyı kontrol etmesi gerekmişti. "İstediğin zaman daha inandırıcı oluyorsun. Burada da ol. Cilveli milveli *Güntekin* diyorsun. Murathan'ın gözleri dik dik üstümüzde. Burada da yap."

Hayretle baktım. "Nerede cilveyle *Güntekin* demişim be?"

İmayla baktı. "*Güntekin*," dedi sesini inceltip i harfini vurgulayarak. "*Ya Güntekin*!"

Koluna tokadı indirdim çünkü utandım. Yetmedi sırtına da bir tokat attım. O anlarda da yeterince utanmıştım. Yüzüme vurulmalı mıydı? "Seni gebertirim bak!"

Bu defa yediği dayakla keyifle güldü. "Ne var, demedin mi?"

Omuzuna bir tokat daha indirdim. "Kıçını kurtardım senin, geri zekâlı! Yakalansa mıydık Ferda hastasına?"

Aldığı darbeyle bir kere daha güldü. "Tamam, şimdi de kurtar. De bakayım bir kere..." Keyifle sesini incelterek ekledi. "Güntekin!"

Onu parçalamadığım için şanslıydı. Bir kere daha koluna vuracaktım ama bileğimden kavrayıp kendine çekmişti. "Kız dur, *cilvelen* dedik tekmeliyorsun yine. Buna ben bile inanmam."

Umursamadan diğer elimle vurmaya yeltendiğimde durmama neden olan şey aniden içeri Gülhan, Ahsen ve Gökçen'in girmesiydi. Ellerinde tabaklarla bize bakıyorlardı. Küçük bir an Güntekin'le birbirimize dolanmış

bir hâlde öylece kaldık. Şanslıydık ki olduğumuz konum dışarıdan bakıldığında yakınlık olarak algılanabilecek bir hâldi.

Kavradığı bileğim bedenlerimizin arasında kalmıştı. Belli etmemek adına anında birbirimize daha çok sokulduk. Ani bir reflekse hızla ona sarılan ve bedenine sıkıca kollarımı dolayan bendim. Saniyelik bir an duraksamış ve anında o da sarılmıştı. Panik içindeydi, farkındaydım. Öyle sıkı sarılmıştı ki, bir eli kafamı inatla göğsüne yaslamıştı. Yüzüm aniden gövdesine gömüldü.

"Hayatım," diyordu şevkle. "Ben senin elini sıcak sudan soğuk suya sokar mıyım? Bırak o bulaşıkları!"

Boğuluyordum. Bir elimle hafifçe sırtına vurmak zorunda kaldım ama sarılışımı da bozmadım. Gövdesinden yayılan sandal kokusu bu defa burnumu eziyordu. Kriz anlarında daha inandırıcı olduğuna yemin edebilirdim. Normal döngümüzde olduğumuzda panikliyordu.

"Ay böldük galiba," diyordu Gülhan tek eliyle Ahsen'in gözünü kapatırken. "Devam edin siz, biz hemen çıkacağız."

Keyifle güldü Gökçen. "Kamuya açık alanlarda aşk yaşamayın. Kocam henüz o kadar alışamadı." İlerlemiş, elindeki eşyaları tezgâh üzerine bırakmıştı.

Gülmeye çalışarak hafifçe geriledim. "Bir şey yok. Öyle, sarılası gelmiş Güntekin'in." Gerilediğimde gülüşümü büyüttüm ve şefkatle Güntekin'in kolunu okşadım. Kendisine tatlılıkla göz kırpıştırdım. "Sen içeri geç hayatım, ben kahveyi yapayım."

Şanslıydık ki oyunculuğu iyiydi. "Tabi hayatım," dedi anında ve hızla ortamdan kaçtı. O gittiğinde Gülhan bir kolumdan, Gökçen diğerinden, Ahsen bacaklarımdan çekiştiriyordu.

"Çok yakışıyorsunuz!" dedi Gökçen.

"Ay çok romantik. Adam gün boyu hırpalandı ama bulduğu tek boşlukta sana sarılıyor," dedi Gülhan heyecanla. "Ablam bir erkeğe *hayatım* diyor. Yemin ederim piramitlerin içinde bir saatte yoğurtun mayalanması kadar mucizevi bir olay."

Ahsen kendi derdindeydi. "Teyze, çişim geldi."

Asla susmuyorlardı. Onları dışarı iteklemiş hızla kahveleri yapmaya başlamıştım. Birkaç dakika sonra Gülhan dayanamamış ve geri gelmiş, yardım etmişti. O kahveyi fincanlara dökerken bakışlarım perde arkasından, dışarıdaydı.

Köşedeki masanın etrafında toplanmışlardı. Kucağına oturan Ahsen çantasından çıkardığı oyuncakları ona gösterirken ciddiyetle hepsini dinliyor, cidden sorular soruyordu Güntekin. Ahsen serçe parmağının ucuna pembe bir yüzük taktığında parmağının ucunda kalan yüzüğe karşı keyifle güldü.

Hızla perdeyi geri çektim. Arkamı döndüğümde Gülhan, Güntekin'in kahvesine kaşık kaşık tuz dolduruyordu. Anında kaşığı elinden aldım. "Ne yapıyorsun, Gülhan malı?"

"Tekte, yüz ekşitmeden içerse gerçekten seni seviyordur abla."

Yüzüm ekşidi. "Bu ne saçma bir âdet?"

"Sana göre her şey saçma." Umursamadan tuzlu kahveyi keyifle tepsiye bıraktı. "Yarasın enişteme."

"Osmanlı'da tuzlu kahve istemediğin adama verilirdi. Reddettiğini anlatmak adına. Bu âdet yıllar içinde nasıl böyle evrildi, hayre-"

Gerisi gelmedi çünkü Gülhan aniden yüzümü avuçlamış, yanağıma derin bir öpücük bırakıp sıkıca sarılmıştı. Beklemiyordum, ellerim iki yanımda kalırken öylece durmak ve hafifçe sarılmak dışında bir şey yapamadım. Ani sevgi gösterileri çok sık yaşanırdı ama şu an anlamsızdı.

Gerilerken yanağıma derin bir öpücük daha bıraktı. "Hep mutlu ol tamam mı abla?" Sesi titriyordu. Gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu o an fark ettim.

"Gülhan..." diyebildim sadece.

Sıkıca elimi kavradığında gözlerindeki hüzün bulutu artıyordu. "Bir daha sakın kendine öyle şeyler söyleme. Sen bizim ablamızsın. Ne kadar çabaladığını biliyoruz. Annemi üzmeyelim diye defalarca arkamızı topladın, hatalarımızı sakladın. Ne Murathan ne ben unutmayız. Biliyorsun Murathan'ı, sen gibi işte sinirle söyler, sonra pişman olur. Ama sen sakın kendine bir daha öyle şeyler söyleme." Gözlerimi kapattığında artık şiddetle ağlıyordu. "Ben çok üzüldüm sen öyle şeyler söyleyince."

Derin bir soluk verip yanaklarına düşen yaşları avuçlarımla sildim. "Gülhan, saçmalama."

Ağlayışı böğürtüye dönüştü. "Kalbini kırmak istemedim abla! Doğru ama, sen deyince düşündüm. Sen bizim her derdimize koştun ama biz sana koşamadık. Sen benim köpekten, Murathan'ın gök gürültüsünden korktuğunu biliyorsun ama ben düşündüm, senin neden korktuğunu bulamadım." Daha büyük bir şiddetle ağladı. "Neden korkuyorsun abla?"

Yalnız kalmaktan ve kalpsiz ölmekten diyemedim. Dilimin kemiği en çok kendime batardı çünkü tüm seslerin kaynağı zihnimdi. Onları sadece ben

duyabiliyordum.

"Saçmalama Gülhan, neden korkacağım? Korkmuyorum bir şeyden." Susturmak adına sıkıca sarıldım. "Gel buraya, ağlama."

Bana sarılı bir şekilde ağlamaya devam etti. Saçlarını okşadım, sırtını sıvazladım. Hep onun gibi kolaylıkla ağlayabilmek isterdim. Asıl güç buydu: hislerini korkusuzca yaşamak! Ama yine olmadı. Sevgimi sarılarak göstermekten öteye geçemedim. Gerilediğinde yanağındaki yaşları silen yine bendim.

"Hakkâri'de, lojmandayken," dedim. "Okul dönüşü bir kere karşımıza köpek çıkmıştı. Hatırlıyor musun?"

Titreyen dudaklarıyla başını salladı.

"Korkmana rağmen önümde durmuştun. Bunu da hatırladın mı?"

Yine başını salladı.

"Demek ki sen de korkularına rağmen ablanı koruyabiliyorsun. Bu daha kıymetli."

"O gün hepimizin önünde duran da en küçüğümüz, Murathan'dı," dedi anında. "Söylemezdi ama o da korkardı köpekten, biliyorsun değil mi? O yüzden çok kızma ona. Seni kırmak istemedi. İçi içini yiyor şu an, eminim."

Kolunu sıvazladım. "Biz aramızda hallederiz, merak etme. Sanki ilk defa kavga ediyoruz. Ne bu hâlin? Kendine gel."

"Sinir seviyeniz beni genç yaşımda yıprattı." Burnunu çekip saçlarını geri iteklemeye, ifadesini toparlamaya çalıştı. "Ay heyecandan galiba. İlk defa eniştem olunca ne yapacağımı bilemedim. Ondan bu duygusallık."

Gülerek kolundan tuttum. Daima beni güldürmeyi başarabiliyordu. "Saçmalamaya başladın yine. Sus da içeri geç, ben de şu kahveleri soğumadan götüreyim."

O mutfaktan çıktığında kahve dolu tepsiye huysuzca bakıyordum. Çaresizce elime alıp dağıtacak olmak çok saçmaydı. Evleniyor diye tüm sülaleye kahve içirmek kimin aklına geldiyse sevgilerimi sunarak ilerledim. Bana göre kına da saçmaydı, düğün de oynamak da kalabalık da. Aksilik dolu bir yüz ifadesiyle mutfaktan çıktım.

Masaya geldiğimde sessizleştiler. O ana kadar annemin Güntekin'e kırk tane soru sorduğunun farkındaydım. Hepsine makul cevaplar veriyordu. Murathan huysuzca köşedeydi. Kucağında uyuyan Yusuf Ali'nin terleyen saçlarını avuç içiyle yana yaslıyordu. Ahsen, Güntekin'in kucağındaydı. Luna da dahil herkes orayı bayağı seviyor gibiydi. Giden bayılıyordu.

Ahsen de Güntekin'in kucağında uyuyakalmış gibiydi. Güntekin'in kafasına taktığı unicorn tacı ise görülmeye değerdi.

Beni gördüklerinde Ramazan ayaklanmış, uyuyan Ahsen'i hızla kendi kucağına almıştı. İlk, anneme kahvesini uzattım. Güntekin'e yöneldiğimde adam küçük bir an ne yapacağını bilemedi. Ona kahve sunmamın şok etkisi yarattığına emindim.

Serçe parmağının ucunda hâlâ Ahsen'in zorla oraya sıkıştırdığı pembe yüzük vardı. Taçla yüzüğü çıkarıp masa üzerine bırakarak kahvesini aldı. Gözlerimiz küçük bir an birbirine değdiğinde gülmemek ve benimle alay etmemek için direndiğinin farkındaydım. Elimde kalabilirdi. Gözlerimle gerekli uyarıyı yaptığımda dudaklarını kemirerek gülüşünü yutmak zorunda kaldı.

"Eline sağlık hayatım," dedi keyifle.

Gülümsemeye çalıştım. "Afiyet olsun hayatım."

Herkesin kahvesini verdikten sonra Güntekin'in yanına oturdum. Sessizlik görülmeye değerdi.

"Tuzlu kahveye hazır mısın enişte?" dedi Gülhan keyifle.

Güntekin'in cevabı hızla geldi. "Zehir olsa Aslı'nın elinden içerim. Sorun yok."

Yüz ifademe engel olmak gittikçe zorlaşıyordu ama başardım. Güntekin kahvesinde tuz olduğundan emin bir hâlde fincanı kavrayıp içti. İfadesi değişmemiş aksine kahveye göz ucuyla bakıp bir yudum daha almıştı. Gülhan'ın tuz attığı kahveyi tabi ki ona verecek değildim.

Murathan dururken neden Güntekin'e içirecektim ki?

Murathan anında içtiği kahveyle öksürmeye başladığında keyifle güldüm. İntikam keyifli bir lezzetti. Normal insanlar buna *kin* diyordu bense *kısas.* Murathan'ın içtiği tuzlu kahve burnundan gelirken hâlimden çok memnundum mesela. Gülüşüm büyüdükçe büyüdü.

"Aslıhan abla!" dedi dik bakışlarını bana çevirip.

Tebessümüm anında silindi. Oldukça ciddiydim. "Ne var?"

Güntekin'in şaşkın bakışları aramızda gidip gelirken Ramazan enişte keyifle kıkırdıyor, Gülhan elini alnına atmış *ya sabır* diliyordu.

"Bilerek mi verdin bu tuzlu kahveyi bana? Sence olayın muhatabı ben miyim?" dedi Murathan.

"Her şeye burnunu sokup senden izin alacağımızı düşündüğüne göre demek ki konunun muhatabı sensin Murathan. O zaman tuzlu kahveyi de sen içmelisin. Neden kocamın ağzının tadını kaçırayım?"

Bu defa Güntekin'in içtiği kahve boğazında kaldı. Öksürmeye başladığında dönüp ona baktım. Bir eli dudaklarındayken bana göz ucuyla bakmış, o küçük anda gözlerinden bu anı beklemediğini anlamıştım. Muhtemelen kocam çıkışını benden ilk defa duyuyordu.

Elimi bacağına atıp şefkatle göz kırptım ve hafifçe sırtına vurdum. Boğazında kalan kahveyi yutması için elimden geleni yapmak yeterince inandırıcı olur diye düşünüyordum.

"İyi misin Güntekin?" dedim imasını yaptığı gibi i harfini vurgulayarak, yumuşak bir sesle.

Kahveyi hızla bırakırken bir bana bir aileme bakıyordu. "İyi," dedi öksürüklerinin arasından. "İyi, iyi." Hızla suyuna uzandı ve tek seferde kafasına dikti. "Çok şükür, elhamdülillah."

Andan en keyif alan kişi yine Ramazan'dı. Kucağında uyuyan Ahsen'i uyandırmamak için elini dudaklarına kapatıp sessizce gülmeye devam etti. Yeni dizisinin bölümleri gibiydik.

"Susun!" dedi annem anında. Ters bakışları Murathan'ın üzerimizdeydi. "Haklı ablan, iç o kahveyi." Ramazan'a döndü. "Gülme." Herkes aldığı komutlarla dikleşirken parmağı Güntekin'e döndü. "Sor sen de."

Kahvesini hızla bitirmişti. Birkaç saniye ne diyeceğini bilemedi çünkü tüm bakışlar ondaydı. "İşte sevdim, yani sevdik," dedi. "Allah'ın emri peygamberin kavliyle, siz de uygun görürseniz Aslı ile evlenmek istiyorum." Yutkundu hafifçe. "Evet, sanırım bu kadar."

Hepimizi hizaya sokan ve terslenen o değilmiş gibi gülümsedi annem. "Biz de kabul ettik. Allah kabul etsin oğlum."

Murathan, ben ve Güntekin dışında diğerleri alkışlamıştı. Gökçen, Ramazan ve Gülhan'ın keyfi görülmeye değerdi.

"Neslişah anne yüzük kesme parası alacak mıyız enişteden?" dedi Ramazan.

Tersti annem. "Ben şimdi senin ağzına basma parası alacağım Ramazan, sus artık."

Bize alışmıştı adam, keyifle gülerek kucağında uyuyan kızına sarıldı, saçlarını öptü, sırtı terlemesin diye sarıp sarmaladı. Gülhan'ın da onda babamı gördüğüne emindim. Önüme baktım. Yanımdaki adama bakmaktan kaçtım ve içimde aileme yalan söylediğim için beliren o ince sızıyı yutmayı denedim.

Olmadı, başaramadım. İlk defa bu kadar baskındı. Onlara haksızlık ettiğime dair zihnime dolan fısıltılarla baş etmeye çalıştım. Kızını mutlu

görmek istiyordu annem, kızıysa ona yalan söylüyordu.

Vicdan yanması buysa evet, vicdanım yandı.

Yalancı Aslıhan, gurur diye diye gurursuzlaşan Aslıhan...

Ellerim masa altında, kucağımdaydı. Murathan'ın dik bakışlarını üzerimizde hissedebiliyordum. Kucağında uyuyan oğluna sıkıca sarılmış, bana bakıyordu. Öfke yoktu gözlerinde. Karşısındaki çifti analiz etmeye çalışıyordu.

Masa altından Güntekin'in kucağındaki elini kavradım. Murathan'ın oturduğu açıdan bunu gördüğüne emindim. Şaşırmadı Güntekin. Dünyanın en normal anındaymış gibi masa altından kavradığım elini parmaklarıma geçirdi ve elimi daha sıkı kavrayıp kucağına çekti. Parmağındaki yüzük soğuk, eli sıcaktı.

Murathan'a inat yaptığım bir hamleydi. Gördü ve tadı kaçtı. Yüz ekşiterek bakışlarını sola çevirdi. Güntekin elimi o andan sonra bırakabilirdi, bırakmadı. Ben de bırakabilirdim, bırakmadım. Bakışlarımız önümüzdeyken göğsümdeki vicdan azabını arandım.

Saniyeler öncesine göre hafiflediğini fark ettiğimde tuttuğum eli ilk bırakan yine bendim.

******

Mantı dükkânında yerlere bir günde kırkıncı paspasını atıyordu Güntekin. Gündüz temizlemek yeterli gelmemiş olmalıydı ki Neslişah anneden bir de *gece yatmadan önce yerler paspaslanacak* emri gelmişti. Murathan mutfağın yerlerini silerken o dışarıdaydı. Kapı önünde dikilen ve elindeki çayını içen Neslişah ise bu görüntüden oldukça memnundu.

Sessizce yerleri sildi. Saat akşamın onu olmak üzereyken bakışları etrafta Aslıhan'ı arıyor, son yarım saattir hiçbir yerde bulamıyordu. Onu göremediğinde içinde garip bir huzursuzluk belirdiğini hissettiği anlardaydı. Neden bunu düşündüğüne dair ise hiçbir fikri yoktu. Belki de gün boyu fazla temizlik ürünü koklamıştı. Aslında gün boyu pek çok şey yaşamıştı.

Buna Aslıhan Karakurt'a ait bir duvarın daha, zihninde yıkılması dahildi. Söyledikleri, cümlelerindeki kırgınlık zihninde yankılanıp duruyor, tüm

bunları görmek ve bilmek huzursuz hissetmesine neden oluyordu.

Düşünceli bir hâlde yere paspas atarken Murathan mutfaktan çıkmıştı. "Anne, bitti işim."

Çatıktı Murathan'ın bakışları. Güntekin'in sildiği yere inadına basıp ayak izini bıraktığında Güntekin hızla Neslişah'a döndü. "Neslişah anne, al şu oğlunu şuradan bak elimde kalacak."

"Anamı mı şikâyet ediyorsun lan?" dedi Murathan dik dik. "Yüzüme söyle, ne?"

Neslişah öksürdüğünde ikisi de susmak zorunda kalmıştı. "Güntekin, paspası Murathan'a ver, geç şu köşeye otur. Seninle konuşacaklarım var. Murathan sen de o ayak izlerini silerek dışarı çık."

İkisi de sessizce verilen komutu yerine getirirken birbirlerine diklikle bakmayı ihmal etmemişlerdi. Murathan yerleri silerek kapıya kapar geldiğinde Neslişah elindekini çekip aldı. "Çık dışarı," dedi ters ters.

"Aslıhan ablam nerede?" diyordu dışarı çıkarken.

Merak ettiği sorunun cevabına sessizce kulak kabarttı Güntekin. Konuşmadan onları dinliyordu.

"Sence?" dedi Neslişah oğluna terslikle bakarken. Sırtına tokadı indirdi. "Elimde kalacaksın bir gün. Yüzbaşı oldun, çoluğa çocuğa karıştın hâlâ çocuk gibisin!" Sırtına bir tokat daha attı. "Git Gülhan'ı da al, ablanın yanına gidin. Yarım saat içinde tüm sorunlarınızı halletmiş olacaksınız. Tamam mı?"

Sıkıntılı bir nefes vererek ilerledi Murathan. Güntekin'e göz ucuyla baktığında bu defa ikisinin de bakışlarında terslik yoktu. Saniyelik bir andı. Murathan önüne dönüp derin bir nefes verirken Güntekin yüzünü mutfak kapısına çevirmişti. Tüm bunların yaşanacağına adı gibi emindi. Ne şaşırmıştı ne de şok olmuştu.

Verdiği derin nefesin nedeni canının beklediğinden daha az sıkılmasıydı. Murathan'a yalan söylemek başını daha çok ağrıtır sanıyordu. Ağrımıyordu ama gözlerine de uzun uzun bakamıyordu. Anlamasından korkuyordu.

Murathan uzaklaşırken Nesli içeri girmişti. Mutfağa yöneldiğinde Güntekin sessizce bekledi. Geri geldiğinde elindeki tepside iki bardak çay, diğer elinde minik bir defter vardı. Çayları ortaya bıraktı. "Al oğlum."

Saygıyla bir bardağı önüne çekti. "Zahmet etmeseydin Neslişah anne. Ben alırdım."

Güntekin'in omuzunu şefkatle okşayarak karşısına oturdu Neslişah. Siyah saçlarına yer yer aklar düşmüş, güzel ve asil bir kadındı. Aslı'nın

kirpiklerinin kime benzediğini o an daha iyi anlamıştı Güntekin. Neslişah'ın siyah kirpikleri de yaşına rağmen neredeyse kaşlarına değiyordu.

"İyi misin?" dedi Neslişah.

"İyi," dedi anında. "Ben iyiyim de siz iyi misiniz ondan pek emin olamadım." Çay bardağını avuç içiyle sıkıyordu. "Kendimi aileyi yıkan yenge gibi hissediyorum."

Gülmüştü Neslişah. "Saçmalama oğlum, olur mu öyle şey? Onlar kendi aralarında hallederler."

"Neden durdurmadın Neslişah anne?" dedi Güntekin aniden. "Yani birbirlerini bu kadar kırmadan da onları durdurabilirdin. Bugün onu fark ettim. Sadece senin sözünü ikiletmiyorlar. Araya girsen ikisi de susardı. Neden sessiz kaldın?"

"Sen neden Murathan'a söylemedin?"

Derin bir soluk vermekten öteye geçemedi Güntekin. "Öyle olması gerekti."

"Demek ki benim için de öyle olması gerekti. Kavga etmeliydiler. Ne zamandır birbirlerinden uzaklaştıklarını hissediyordum. Hepsi kendi işine gömülmüştü. Kavga edip eteklerindeki taşları, kırgınlıklarını dökmeleri gerekiyordu. Yoksa birbirlerine daha çok bilenirler. Kavga etmeden de durup konuşmazlar. Ne Aslıhan durup dururken derdini döker ne de Murathan. Öfke içlerini oymadan kavga edip dökmeliler." Göz ucuyla baktı karşısındaki adama. "Asıl Murathan ile sen halledebilecek misin?"

"Ederiz diye düşünmekteyim."

"Askerî liseye gittiği ilk günlerde beni arayıp *Güntekin* denen bir adamın çok havalı bir şekilde onu koruduğundan bahsetmişti. *Güntekin abi buradayken hallederim anne* diyordu sürekli. Eli hep üstündeymiş, yemeklerini paylaşmış, liseyi tanıtmış, kuralları anlatmış. O Güntekin sensin, değil mi?"

Hafifçe başını eğebildi. Bu sessiz bir evetti.

"Oğlum kötü biri değil," dedi Neslişah zarif bir sesle.

"Tabi ki değil Neslişah anne," dedi Güntekin anında. "Öyle olduğunu düşünsem arkadaşım olmazdı."

"O zaman ona kızma oğlum. Kırıl ama sırtını dönme. Dostu azdır," dedi Neslişah anında. "Seni gerçekten sevmese bu kadar sinirlenmezdi."

Karşısındaki kadının hüznü fark ediyor, bu göğsüne ağırlığın kurulmasına neden oluyordu. "Sen bize ne bakıyorsun Neslişah anne. Biz

aramızda hallederiz. Hem bende de hata var. Söylemeliydim. Sıkma sen canını, biz de kendi aramızda çözeriz."

"Benim evlatlar biraz değişik be oğlum. Kafaları tersten işliyor. Ayrıca bugün sofraya senin için tabak ve bardak ekleyen Murathan'dı. Ben hiçbir şey söylemedim."

"Bardağım eksikti ama sağ olsun. Dediğim gibi, hallederiz." Soluklanmış, çayından bir yudum almıştı. Gün boyu kafasında dönen soruyu sormadan edemedi. "Aslı ve Murathan hep böyleler mi?"

"İkisiyle de yakınsın, anlatmadılar mı?"

"Pek değil. İkisi de ketum, bilirsin."

"Anlaşamıyorlar çünkü bana benziyor. Dikler, tersler, inatlar, öfkeleri keskin, canları yandıkça dilleriyle can yakıyorlar." Gülmüştü hafifçe. "Bakma şimdi sessizleştiğime, Aslıhan'a baktıkça kendimi yeniden büyütüyor gibiyim."

"Evet," dedi Güntekin aniden. "Benziyorsunuz. Ben de seninle birebir tanışınca fark ettim."

Buraya geldikleri andan beri fark ettiği bir detaydı. Yüz olarak Gülhan annesine daha çok benzese de Aslıhan'da ki o dik duruş, asi tavır ve keskin dil annesiyle aynıydı. *Kes* deyişlerindeki ses tonu bile aynıydı.

"Benziyoruz, evet. Hatta ben daha zordum." Çayından küçük bir yudum aldı Neslişah. Dalmıştı yine bakışları, dudağının ucunda minik, kırgın bir tebessüm vardı. "Yusuf, yani eşimle ilkokulda tanışmıştık. Yıllarca aynı sınıfta okuduk. Severdi o beni, bilirdim. Hayranlıkla izlerdi. Bir gün arka sırama oturmuştu. Sırasını öne ittiğinde saçım arada kaldı diye kalkıp onu eşek sudan gelinceye kadar dövmüştüm." Buruk bir neşeyle güldü. "El kadardık..."

Dikkatle dinliyordu Güntekin. "Babaları hepsi için hâlâ çok kıymetli," diyebildi sadece.

Neslişah'ın bakışları masanın bir noktasına takılıp kaldı, nergis çiçeğine. "Çünkü Yusuf başka bir adamdı. Benim onu anlatacak kelimem yok. Öyle bir babayla büyüdüler ki hiçbiri unutamaz. Ben onu dövdüm, ertesi gün çantamı taşıdı; kalem fırlattım, o kalemin ucunu açıp masama bıraktı. Ters ters baktığım her an derin bir gülüşle karşılık verdi. Ben öfkeyle başkasının ödevini yırttığımda suçu üzerine alıp elleri kanayana kadar cetvelle dayak yedi. Öfkeliydim, hırçındım, vahşiydim. Kimseyle konuşmazdım. Zor bir ailem vardı, bu her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Ama Yusuf inatla bana

gülmeye devam etti." Soluklanarak bakışlarını nergisten koparıp Güntekin'e baktı. "Sen de Aslıhan'a gülüyorsun."

Sessiz kalmaya devam etti Güntekin. Vicdanında bir nokta bu aileye yalan söylemek zorunda kaldığı için yandı, sızladı ve battı. Çünkü uzun yılların ardından yemek yerken kendini yabancı hissetmediği tek masaya saatler önce oturmuştu. Kendini hiçbir yere ait hissetmezdi. O masada önüne bırakılan mantıyı yerken boğazındaki sızıya rağmen yabancı hissetmemişti.

"Yani sevdi beni Yusuf. Senin Aslı'yı sevdiğin gibi. Hayata olan tüm nefretime rağmen sevdi ve o beni sevdikçe ben kendimi sevdim." Sesindeki kırgınlığı Güntekin iliklerine kadar hissetti. "Benim ailemin maddi durumu pek iyi değildi. Liseden sonra okutmadılar. Bir fabrikaya girip çalışmam gerekiyordu. Daha on dokuz yaşındaydık. Bir gün geldi Yusuf dedi ki; gidelim Nesli. Evlen benimle. Daha asker bile değildi. Ne paramız vardı ne yiyecek ekmeğimiz. Onunla yokluğu da gördüm ama hiç yokluk gibi gelmedi. Ailem düğün bile yapmadı. Yusuf yırtık ayakkabı giydi ama bana gelinlik aldı, ceketinin cepleri yırtık bir delikanlıydı ama bana düğün yaptı. Ders anlattı, bir gün bile yüz asmadı. Sonra asker oldu, il il gezdim onunla. O neredeyse ev orasıydı."

Yanağına düşen yaşı elinin tersliyle hızla sildi. Gülmüştü ama bu güllerin dikenlerini dahi eritecek kırgınlıkta bir gülüştü. "Çocuklar kavga ettiğinde ben kızdım, o hepsini karşısına alıp teker teker konuştu. Düştüklerinde ben *kalkarlar* dedim o koşarak kaldırdı. Sanki ben kalpsiz doğmuş gibiydim ama Yusuf benim kalbimdi. Gülhan'da babasının gülüşü, Murathan'da babasının merhameti, Aslıhan'daysa Yusuf'un kalbi var. Şimdi sen söyle, böyle bir baba hiç unutulur mu?"

Göğsüne batan hisse bir isim verecek olsaydı Güntekin kâğıt kesiği derdi. Ani, beklenmedik ama ince bir sızı. "Unutulmaz," diyebildi sadece.

Nefret kadar çok sevilmek de bir kamburdu. Biliyor ve unutmuyordu. Tıpkı kendi babasını unutmadığı gibi. Nefret hayata karşı sağlamlaştırırken derin bir sevgiyle büyüyen bir çocuğun ayaklarının altından o sevgiyi çekip almak idam sehpasındaki bir kurbanın ayakları altından tabureyi çekip almaktan farksızdı.

Ölüyordunuz. Aniden, boğularak.

Neslişah ileri uzanıp Güntekin'in yüzük taktığı elini masa üzerinden kavradı. "Aslıhan seni seviyorsa oğlum, bu demek ki sen de onun kalbisin. Onu üzme, olur mu? Sert durur benim kızım, asidir ama kırılgandır.

Kırılmadım der ama kırılır, içerler. Bu onu daha da hırçınlaştırır. Kendi bile fark etmez. Asidir ama bencil değildir. Dili keskindir çünkü kalbi temizdir. Sahte olmaktansa kaba olmayı tercih eder. Zor sever ve sevdikleri için kalbini düşünmeden söküp onların önüne bırakır. Murathan'ın küçüklüğünde Gökçen, Gülhan'ın gençliğinde Ramazan vardı. Ama Aslıhan hep tek kaldı. Onu bundan sonra yalnız bırakma. Seni kırabilir, üzebilir ama bil ki canı senden daha çok yanar. Ona içerleme, olur mu?"

Hiçbir şey söyleyemedi Güntekin. Karşısındaki kadının yaşlı gözlerine bakakaldı ve olduğu yerde küçüldükçe küçüldü. Sıcacıktı Neslişah'ın elleri. Annesinin elleri gibi... Bu his de o an her şey kadar ağırdı.

"Ne ona üzülürüm ne de üzerim," diyebildi zorlukla. Elinin üzerindeki eli kavradı. "Merak etme, kızın artık bana emanet."

"Sen de ona emanetsin," dedi Neslişah anında. "Bunu söylemek belki haddim değil ama istersen artık beni annen bil. Çünkü ben seni *oğlum* diye seveceğim. Ramazan ve Murathan neyse sen de osun. Aslıhan seni üzerse bana gel. Birbirinize mi kırıldınız, bana gelin. Sadece Aslıhan'ın değil, senin de annenim. Anlaştık mı?"

Bunu Suna Hanım da söylemişti. *Özgür'ün annesi*. İyi bir kadındı ve art niyeti asla yoktu ama Güntekin hiçbir zaman bu sıcaklığı hissedememiş, bunun için içten içe kendini suçlamış, ona verilen değere karşılık veremediğini hissetmişti. Ama bu defa söylenenler ne battı ne rahatsız etti. Sadece gülümseyebildi. Boğazına bir yumruğunun oturduğunu hissediyordu.

Derin bir gülüşle elini geri çeken Nesli yanağındaki yaşları elinin tersiyle hemen silmiş önündeki minik defteri onun önüne itelemişti. "Aslıhan bu defterin içindeki tüm mektupları okuyarak büyüdü. Murathan ve Gülhan bilmez ama o bunları okudu, biliyorum. Bazı geceler baş ucuma gelir, dolabımdan bu defteri alır, okur ve geri bırakırdı. Şayet sana yüreği bu denli ısındıysa bu defterdeki bir şeyi sende buldu demektir. Beni bundan daha mutlu edecek hiçbir şey yok." Hüzün kovan kuşları yanaklarına ve gözlerine yaşlar bırakmış gibiydi. Gülüşü buruk, sevgisi ölü, o can kadar diriydi. "Ben sana çikolatalı pasta yapmıştım," dedi aniden ve gözlerini kaçırarak ayaklandı. "Bekle onu getireyim. Çayını içerken ye."

"Ne?" diyebildi Güntekin.

"Aslıhan istedi." Hızla mutfağa ilerliyordu Neslişah. "*Güntekin'e çikolatalı pasta yapar mısın, senin elin daha lezzetli* dedi. Vişne falan

eklemedim, merak etme. Senin için dün akşam yapmıştım. Hemen getiriyorum." Mutfağa girdiğinde depoya geçecek, hıçkırarak ağlayacaktı.

O gözden kaybolduğunda Güntekin kendi içinde kayıptı. Omuzları aniden çöktü. Göğüs kafesinde başlayan bir sızının kalbine batıp boğazına düğümlendiğini hissettiğinde bakışları boşluktaydı. Neydi bu his? Yıllar sonra hissettiği anne mi yoksa *kalpsiz* dediği kadın tarafından düşünülmek miydi nedeni? Görünen her şeyin arkasına bakmaya çalışırdı. Bilirdi gizlenenleri ama ilk defa bu his ağır geldi.

Eliyle iki kere göğsüne vurup başını iki yana sallayarak kendine gelmeyi denedi. "Güntekin, oğlum, kendine gel ha. Mayın tarlasındasın." Yanağına sessiz bir tokat attı. "Harbi kendine gel oğlum."

Bu bir oyun, her şey bir oyun. Kendine gel!

"Enişte," dedi aniden dükkân kapısında beliren Gökçen. "Kendini mi tokatlıyorsun? Favori delimsin."

Öksürükle boğazını temizledi ve çayından bir yudum alarak kendini toparlamaya çalıştı. "Senin de benden aşağıya kalır yanın yok."

Gülerek ilerledi Gökçen. Karşısındaki sandalyenin önünde durdu ama oturmadı. Bakışları Güntekin'in yüzünde gezinmiş, başı hafifçe sola eğilmişti.

"Ne?" dedi Güntekin. "Sen de benim favori delimsin. Ne diye öyle bakıyorsun?"

"Seni ilk gördüğümde ısınmıştım. Yanılmamışım." Sandalyeyi çekip keyifle karşısına kuruldu. "Yusuf Ali'yi Ramazan enişteye bıraktım. Vaktim az, haydi hemen bana detayları dökül."

"Ne detayı?"

"İlişkinizin detayları."

"Ne yapacaksın bizim ilişkimizin detaylarını?"

"Düğün abiye rengimi ona göre seçeceğim," derken oldukça ciddiydi Gökçen. "Ne yapabilirim? Hayatını kurtarmak adına Murathan'ı sakinleştirmek için kullanacağım. Hâlâ ikinizin bir arada olma fikrine alışabilmiş değil."

"Daha işim yok oturup o deccal kocanı sevdiğime ikna mı edeceğim bir de? Düğünde ikna olur."

"Sevdiğine ikna oldu. Ondan yana bir şüphesi yok. Ama *Güntekin bana söylerdi, asla bunu saklayacak biri değil, başka bir şey var* diyor. Ve bu konuda kendinden oldukça emin."

Sessiz kalıp elinin altındaki deftere baktı, birkaç saniye düşündü ve derince bir nefes verdikten sonra bakışlarını Gökçen'e dikti. "Aslı nerede?"

"Söylemedi mi sana?"

"Söylemedi."

Şüpheyle kısıldı Gökçen'in mavi gözleri. "Şu an ben de senden bir şüphelendim."

"Ya benim karım nerede karım? Bak yarım saattir ortada yok benim elim ayağım titriyor sen bana şüphe diyorsun. Karım nerede?"

"Karate kursuna gitti."

Kısa bir an sessizce bakıştılar ve göz kırpıştırdılar.

"Bakışların beni yine şüpheye sürükledi," dedi Gökçen. "İki yıldır sevgili olduğun kadının lisede karate şampiyonu olduğunu biliyorsun, değil mi canım eniştem?"

Hayır, bilmiyordu. Neden bu bilgi onda yoktu? Ama çaktıracak da değildi.

"Var!" dedi hızla. "Var, tabi ki. Olmaz olur mu? Arada biz de birbirimizle karateleşiyoruz, tabi." Kendi saçmalığına yüz ekşitmemek için direnerek konu değiştirdi. "Ama şu an konumuzun karateyle ilgisi ne onu tam idrak edemedim."

"Mahallenin girişinde bir spor salonu var. Aslıhan abla yıllardır orada antrenman yaptığı için bir anahtarı hep onda durur. Murathan'ı dövmemek için oraya gitti. Ama kıymetli kocam abla dayağına bayıldığı için Gülhan ablayı da alarak peşinden gitti. Muhtemelen şu an sorunlarını çözmek için birbirlerini yumrukluyorlar."

Elindeki bebek telsizinden yükselen ses Ramazan'a aitti.

"Ses, bir iki. Ben enişte 1, Gökçen'i hatta bağlayın."

Gökçen telsizi dudaklarına yasladı. "Gökçen hatta, enişte 2'yle birlikte, buyurun."

"Oğlun altına sıçtı Gökçen. Nizamiyede kokudan durulmuyor. Gelin bunu benden alın."

"Anlaşıldı enişte 1. Geliyorum."

"Bacanak hayatta mı?"

Gökçen bebek telsizini Güntekin'e uzattığında bu saçmalığı asla yadırgamadan cevapladı Güntekin. "Enişte 2 konuşuyor. Hayattayım."

Kahkaha atarak ayaklandı Gökçen. "Sana da bu telsizden alalım enişte. Hepimiz bir Karakurt'a aşığız sonuçta, artık konuşacak çok şeyimiz var."

Kapıdan çıkarken durup işaret parmağını ona doğru kaldırdı. "Bu arada hayır, benim kocamın gözleri daha güzel."

"İmkânı yok," dedi Güntekin anında. "Hiç kimse benim karımdan daha güzel bakamaz. Mümkünatı yok."

Gülerek gerilemişti Gökçen. "Aramıza hoş geldin," dedi kapıdan çıkarken. "Bir Karakurt'a âşık olmak lanet gibi bir lütuf. Aksi, huysuz ve çekilmezler ama dayanılmaz bir cazibeleri var. Sana öyle bir sevgi sunuyorlar ki, nevrin dönüyor. Bu şekilde bizi kendilerine esir ettiklerini düşünüyorum. Aslıhan abla da seni kendine esir etmiş, belli. Ona çok güzel bakıyorsun. Ama sana kötü bir haberim var. Ömrün boyunca o sevginin bir üstünü asla bulamayacaksın o yüzden sakın kaybetme. Yoksa göğsünde büyük bir boşlukla kalırsın."

Derin gülüşüyle gerileyip dükkândan çıktığında Güntekin yine birkaç dakika boyunca boşluğa baktı. Normal baktığını sanıyordu. Nasıl bakıyordu da bu sonuca varmışlardı? Bencilce bir düşünceyle sarmalandı ve inandırıcı oldukları için rahatladı. Niyeti zaten Aslı'nın ona yardım ettiği gibi burada aynı şeyi yapmaktı. Söylenen her şey başarılı olduğunu gösterirken hissettiği bir huzursuzluk vardı.

Bakışları boşluktan koptu. Önündeki minik, koyu lacivert defterin köşesine nakışla işlenmiş minik bir nergis çiçeği, N ve Y harfleri vardı.

Defteri araladığında ilk sayfaya not edilen şey üç çocuğun doğum günleri, doğdukları saat ve hastane bilgileriydi. Düzenli bir el yazısı hepsini tek tek not etmişti. İlk sıradaki isimde durdu Güntekin.

7 Kasım

Sabah 11.07.

Bir kızım oldu. Ben bugün baba oldum. Üç kilo, yedi yüz elli gram. Çok güzel. Kucağıma almaya korktum ama aldıktan sonra bırakamadım. Boynundan yayılan kokuyu keşke bir ömür saklayabilsem. Gözleri arı gibi minik ama kirpikleri Nesli'm gibi uzun, kıvrık. Siyah saçları, minik parmakları var. Sol bacağının içinde ve belinin sol boşluğunda bir ben var. Yumrukları sıkı ve güçlü.

Adı Aslıhan. Asil, güçlü ve annesi gibi asi olacak, biliyorum. Bir kızımız olursa Aslıhan olsun derdik. Artık gerçek bir Aslıhan'ımız var. Onu öyle çok seveceğim ki, başka kimsenin sevgisine ihtiyaç duymayacak.

Bana baba olmayı öğrettiğin ve kalbime bu hissi bırakan ilk nefes olduğun için teşekkürler, Aslı kız, Aslıhan kız. Baban seni bir ömür sevecek.

Diğer sayfaya geçti.

4 Mart

Akşam 16.11.

Bir kızım daha oldu ve ben bugün ikinci defa baba oldum. Tam üç kilo. Çok güzel. Nesli'me benziyor. Minik bir burnu ve ağzı var. Bir bebek doğar doğmaz güler mi, gülüyor benim gül kızım. Esnerken bile zarif, cilveli. Pek nahif. Ensesinde kırmızı bir gül beni var. O yüzden adı Gülhan. Ömrü boyunca yüzü böyle gülsün.

Baba olarak beni seçtiğin için teşekkürler Gül kızım, gül kokulum, Gülhan kız. Baban seni bir ömür sevecek.

Diğer sayfaya geçti.

19 Ocak.

Gece 23.23.

Bir oğlum oldu ve ben bugün üçüncü kez baba oldum. Dört kilo, yüz iki gram. İri bir erkek bebek. Öyle güzel ki, onu gördüğümde ablaları gibi kız sandım ve kundağın içini kontrol etmem gerekti. Adı Murathan. İstediği her şeyi elde etmiş güçlü lider demek. Güçlü biri olacak benim oğlum. Ablaları etrafında dört dönüyor. Hele Aslıhan, kucağından asla indirmiyor, zarar görecek diye kimseye vermiyor, beşikte bile nefesini kontrol ediyor benim asi kızım. Minik oğlum Gülhan ablasının parmaklarını tutarak uyumayı seviyor.

Murathan, evlat. Baban olduğum için minnettarım. Sağlıkla büyü ve ablalarının elini asla bırakma. Onlar da seni bırakmayacak, eminim.

Diğer sayfayı çeviremedi Güntekin. Okuduğu sayfada öylece kaldı. Ama defterin arasından eline değen kâğıda da kayıtsız kalamadı. Sayfaları çevirdikçe her bir arada bir mektup olduğunu gördü. Hepsi Yusuf Karakurt'un eşine yazdığı mektuplardı. Kiminde soğuk bir karakolda, kiminde görevde bir dağda, kiminde bilinmeyen bir yerde olduğunu söylüyor, her mektup *Nesli'm* diye başlıyor, *özledim*diyerek bitiyordu. Hâl hatır soruyor, neler yaptığını anlatıyor ve onları merak ediyordu.

Hepsini okudu Güntekin, o büyük aşkı gördü, iliklerine kadar hissetti. Unutmaya çalıştığı kendi ailesiyle yüzleşti. Böyle bir sevginin sadece kendi babasının annesine duyduğu o his olduğunu sanırdı. İlk defa başka bir ruhta bunu iliklerine kadar hissetti. Severdi babası annesini, hem de delicesine. Gözünün içine bakar, *kıymetlim* derdi.

Seriday, seriday, seriday...

Benim, benim, benim...

Tüm bunları okuyarak büyüyen Aslı'nın neden *babam* diyerek parmağını kavradığını ve rüyasında ağladığını o an anladı.

Derin, köksüz bir acıydı bu. Nilüfer gibi.

Tüm mektupları okuduktan sonra elinde kalan sadece bir taneydi.

Nesli'm, diye başlıyordu yine mektup.

Güzel karım, ömrümün, gönlümün sevdası, en yıkık günlerimin silahı.

İyiyim ben, merak etme. Birkaç güne döneceğim inşallah. Seninle kavga etmeyi bile özledim. Gelsem de bir bağırsan. Gülme, ciddiyim. Sesini özledim. İstediğin nergis işlemeli çoraplardan aldım. Hamilesin sen şimdi. Kendini yorma. Ev işlerini yapayım deme. Bana bırak, gelince hallederim. İlk hamileliğin, iyiyim diyorsun ama zordur, eminim. Hissediyorum, kızımız olacak ve hayal ettiğimiz gibi adını Aslıhan koyacağız. Dilerim sana benzer.

Bir şiir çalındı kulağıma. Çok hoşuma gitti. Ben anlamam öyle şeylerden ama sen seversin. O yüzden bu şiiri sana ve içinde büyüyen canımıza gönderiyorum. Kendinize iyi bakın.

Seni ben
Ekmek paramız olmadığı günlerde de gördüm, yiğittin.
Seni ben
Korkunun kara tırnaklı elleri,
Bileklerime bir hayalet gibi sarıldığı günlerde de gördüm, yiğittin.
Ne zaman kekik koksa
Gül koksa çamaşırlarım
Ucuz çamaşırlarım
Ucuz sabunlarda ellerini anımsarım
Ellerin
Canım karım ellerin
Yaban güllerine mısırlara pırnallara değen
Ellerin
Canım karım ellerin
Gayri bize ölüm yok
Kavgayı, şiiri ve seni çok seviyorum.

Kocan, Yusuf'un.

******

Önümdeki kum torbasına art arda tekmeler savururken düşündüğüm hiçbir şey yoktu. Tek amacım düşüncelerden uzaklaşmaktı yoksa kafamı koparacaktım. Hem kontrolüm dışına çıkan şeylerin rahatsız ediciliği içinde hem de kurduğum yalanı yakalatmamış olmanın rahatlığı içinde çırpınıp dururken gelebileceğim tek yer burasıydı.

Küçük bir spor salonuydu. Karate eğitimimi burada almış, bu salona ve hocama sayısız başarılar getirdiğim için yıllardır bende duran bir anahtarı vardı. Memlekete geldiğim günlerde arada buraya gelir, stres atar, öfke kusardım. Dünyaya, kendime ve her şeye.

Ama artık paslandığımı hissediyordum. Lise günlerimde bana sayısız şampiyonluk getiren bu salonda en az ben kadar büyümüş, eskimiş ve zaman geçtikçe sessizleşmişti. İnsanlar artık daha büyük spor merkezlerine gitmeye başlamış, burası unutulmuştu. Bana düşen yine eskiyen şeylere sıkıca sarılmak ve alışkanlıklarını terk etmemekti.

Kum torbasına sağlam bir tekme daha savurdum. Bugünü düşünmüş ama yaşadığım patlamayı hesaba katmamıştım. Tüm bunları Güntekin'in görmüş olması sinir bozucuydu. Adama sürekli *hiçbir şey olmayacak* dedikten sonra yaşananlar daha da sinir bozucuydu.

Değer miydi Aslıhan?

Bir proje, hırs ve yıkamadığın, ezemediğin için tüm bunlara değer miydi?

Öfke içimde, hırs gözlerimde, nefret göğsümde patladı. Güntekin'in gün boyu sergilediği performans zihnimde belirdiğinde kum torbasına en şiddetli tekmeyi savurdum. Yalan yalanı doğurmuyordu. Tüm gerçekliği yutuyordu. Yılan gibiydi yalan. Sinsi, zehirli ve sivri. Tek bir harf sinsice değiştiğinde tüm algılar yerle bir oluyordu.

Kum torbasına bir tekme daha savuracağım adan sırtımda hissettiğim gözler ve nefes vardı. Ani bir refleksle hızla arkamı döndüğümde yumruğumun da havalanması kaçınılmazdı. Ama hedefimi bulamadım. Arkamdaki beden Güntekin'den başkası değildi. Ani reflekse ona doğru gelen yumruğumdan hızla bedenini sola eğerek kurtulmuştu. Sendeleyerek dikleşmek zorunda kaldım.

"Yavaş gel! Bugün Karakurtlarla kavga etme kotamı doldurdum, haberin olsun," derken yeniden dikleşmişti.

Saçlarım ensemde topluydu. Alnımdaki terleri ellerime sarılı bandajlara silerken nefesimi toparlamayı denedim. "Senin burada ne işin var?"

Bana doğru ilerledi. "Karımı göremeyince elim ayağım titredi. Ayrıca karım karate şampiyonuymuş ama haberim bile yoktu. Bana da yazıklar olsun." Aramızda bir adım kaldığında durmuş, kaşları hafifçe havalanmıştı. "Hayatım," dedi her zamanki alaylı hâliyle. "Hani arı alerjini bile söyleyip bu bilgiyi vermemen beni çok üzdü. Az daha Gökçen'e yakalanıyorduk, haberin olsun."

Önüme dönüp sallanan kum torbasını tutmaya çalıştım. "Geçmiş gitmiş işler. Bilmesen de olur. Lise zamanında kaldı."

"Hâlâ burada olduğuna göre lise zamanında kalmamış." Tam karşıma geçmiş, benim sabitlemeye çalıştığım kum torbasını iki eliyle tutarak sabitlemişti. Aramızda bir kum torbası varken bakışlarımız birbirine takıldı. "Bugün dayak kotamı doldurduğumu düşünmüştüm ama sen karım olduğun için bir kıyak geçeceğim." Bana doğru ilerlediğinde bir adım gerileyip ne yaptığına ya da yapmaya çalıştığına hayretle baktım. Kum torbasının önüne geçip kollarını iki yana açtı.

"Saldır bakalım, görelim lise yıllarında mı kalmış?"

Yüzüm ekşidi. "Akşam akşam aranma Güntekin. Bugün senin için yeterince zordu zaten." Adımlarım geriledi. "Eve dönelim."

"Bence senin için benden daha zordu," dediğinde adımlarım olduğu yere çakıldı.

Bakışlarım yüzünde gezindi. Yine o garip olgunluğuna bürünmüştü. Geniş olup şakalar yapmasını tercih ederdim. O hâlleri daha az kafa karıştırıcı oluyordu.

"Saldır," dedi dik bakışlarım karşısında. "Her zaman dilinle yaptığını şimdi bir de tekmelerinle yap bakalım. Bununla da baş edebilecek miyim merak içind-"

Gerisini getiremedi çünkü aniden üzerine gelen tekmemi durdurması gerekiyordu. Elini bile sürmeden bedenini yana çektiğinde tekmemle birlikte bedenim de yere düştü ama hızla ayağa kalktım. Yumruk savurduğumda bileğimden kavrayıp kıvırdı. Kolunu boynuma sardığında sırtımı bedenine yaslamıştı. Nefesini kulağımda hissedebiliyordum. Ama durmadım. Ani bir hamleyle gücü ayak bileklerime vermiş, bacağına vurup dengesini bozmuştum. Onu kendimle birlikte yere devirmekti niyetim ama bu da olmadı.

Nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde ben kendimi yerde buldum. O kadar hızlıydı ki ne olduğunu bile anlamamıştım. Her zamanki gibi keyifle güldü.

"Öfkeyle hareket ediyorsun. Uzak Doğu'yu gezerken oradaki keşişlerden öğrendiğim çok değerli bir bilgi var. Derler ki: karate öfke değil, sakinlikle yapılır. Öfke yükseltir, kontrol kazandırır."

Yerden ağır ağır kalktım. Aklıma evindeki fotoğraf düştü. Üzerinde keşiş kıyafetleriyle bir direğin üzerinde tek ayak üstüne dikilirken hâlinden oldukça memnundu. Bunun bir gezi anısı olduğunu düşünmüştüm ama şu anki hamleleri hızlı olduğuna göre eğitim almış olmalıydı. Üstelik asker adamdı ve Murathan gibi bir askere kafa tutacak gücü vardı. Sporcu analizi yapacak olursak kesinlikle tecrübeliydi.

"Tapınağa kapanıp karate mi öğrendin Allah'ın delisi?"

Keyifle güldü. "Eğlenceliydi."

Elimin tersiyle dudak üstümdeki terleri silerken dikkatlice etrafında gezindim. Her adımımı izliyordu.

"İnandılar," dedim sadece. "İyi bir yalancısın."

"Sen de öyle," dedi anında.

"Benden nefret ederken bu duruma düşmek senin için zor olmalı."

Yine geri durmadı. "Eminim senin için de öyle olmuştur."

"*Her şeyi başlatan sensin* demeyecek misin?"

Üzerime gelip beni suçladığında ona öfke kusmak daha iyi hissettiriyordu. *Seni anlıyorum* dedikçe silinen öfkemden rahatsızdım.

"Mantıklı düşünecek olursak her şeyi başlatan ikimiziz," dedi anlayışla. "Ve işler artık bu noktadayken bunu tartışmanın bir anlamı yok."

Çevresinde hayali bir çember çizer gibi ilerledim. "Etrafımızda insanlar varken iyi yalancılarız. Şu an yalnızız, numara yapmana gerek yok."

Adımlarımı izlerken keyifle güldü. "Hayatım, tek kaldığımızda da canını sıkmak en büyük eğlencem."

"Bence intikam," dedim.

Dudak büzdü. "Öyle düşünmek iyi gelecekse devam et. Ayrıca başım döndü, ne yapıyorsun Allah'ın manyağı?"

Dikti bakışlarım. "Murathan bile inandı."

"Amacımız bu değil miydi zaten?"

"Öyle."

"O zaman neden şu an götüme mızrak sokacakmışsın gibi hissediyorum."

"*Saldır* diyen sendin."

Ve gerçekten saldırdım. Aniden üzerine atlayıp bacaklarımı beline doladım ve bedenimi geri attım. Bu defa kaçamadı ve benimle birlikte yere yıkıldı. İkimizin de sırtı yere değdiğinde niyetim yana dönüp üzerine eğilerek kolumu boynuna bastırmaktı ama yine olmadı. Gerçekten hızlıydı. Tam toparlanmak üzereyken daha yerden kalkamadan aniden kolunu boynuma dolayıp geri çekmişti.

Bocaladım ama vazgeçmedim. Dizlerimin üzerindeydim. Boynumdaki koluna sarılırken başımı geri atıp yüzüne hafifçe başımla vurmuş, sendelediği arada hızla kollarından kurtulup bir hışımla ayağa kalmıştım.

Koluna tekmeyi savurmak üzereyken tek eliyle bacağımdan kavrayıp yere çekti. Düştüm ama yine durmadım. Bu defa saniyeler içinde ben onun arkasındaydım.

Kolumu boynuna dolarken bacaklarımı bedenine dolayıp sırtından sarılarak kıskaca aldım. Bilerek güç göstermiyordu, farkındaydım çünkü hiçbir şey yapmıyordu. İstese yeneceğine az önce emin olmuştum. Bu daha sinir bozucuydu. Ben kendimce onu, kolum ve bacaklarımla sıkarak kıskaca aldığımı düşünürken keyifle güldüğünü duydum.

"Gıdıklandım kız, dur!" diyordu kıkırdarken.

Yandan yüzüne eğildim. Şu durumda bile gülmesi inanılmazdı.

Şaşkınlıkla, "Ne?" diyecek oldum.

Ama bu kesinlikle dikkat dağıtmak için kullandığı bir hamleydi. Yoksa aniden kendimi sırtüstü yerde, onu da üzerimde görmenin hiçbir izahı olamazdı. Bacakları bedenimin iki yanındayken beden ağırlığının altında kaldım. Yine hızlı, beklemedik ve güçlü bir hamleydi.

Göğüs kafesim içine binlerce körük atılmış gibi yanıp sönerken ani reflekse bir elim boğazından kavradı. Sadece bir bileğimi yakalayıp yere sabitlemiş, diğerini tutamamıştı. O benim üzerimde, benim elim onun boğazındayken birkaç saniye öyle kaldık.

Saçma bir andı ve havaalanındaki gibi utandığımı hissettim. Sebebi yine toplum değil, bendim. Şu an gereksiz bir yakınlık içinde olduğumuzu hissediyordum. Gözlerine dik dik baktığımda ilk zamanlar gibi aynı şekilde karşılık verir sandım ama vermedi. Hayır, koyu kahve göz bebeklerinin içine düşen minik açık kahvelerde bu defa inat, öfke, nefret ve terslik yoktu. Başka bir şey vardı.

"Kocan hakkında bir bilgi daha," dedi elim boğazında, beden ağırlığı üzerimdeyken gözlerimden kaçmadan. "Sırtımdan gıdıklanıyorum."

Anın utancını yutmak adına öfkeme ve her zamanki huysuzluğuma sığındım. Boğazını hafifçe sıktım. "Oldukça saçma bir bilgi."

Bu hamleden etkilenmemiş aksine dudağının bir köşesine yarım, o alaysı gülüşü kurulmuştu. Yere sabitlediği bileğime güç uygulamıyordu ama hareket ettiremiyordum. Garip bir gücü vardı.

"Aklında tutacağına eminim," dedi.

"Ben de unutacağıma eminim."

Bu anda kalmak ve kaçmak arasında bir noktadaydım. Olayın boyutu şu an karate, sinir atmak ya da öfke değildi. Yakınlığı gerilmeme neden olur sanmıştım. Mutfakta saçlarımı öperken ya da okul önünde sarılırken olan buydu. Ama şu an hissettiğim tek şey soluk alışverişlerim oldu. Öylece ona baktım ve derin nefesler alıp verdim.

Aniden, "Ne oluyor lan orada?" diye Murathan'ın sesi yükseldiğinde bakışlarımız aynı anda salonun girişine döndü.

Kapının girişinde çatık kaşlarıyla bize bakıyordu. Elinde tuttuğu renkli bardağın içinde ne olduğunu biliyordum. Sevdiğim bici biciden almıştı. Gecenin bu vaktinde arayıp bulması zor olmuş olmalıydı. Adana sokaklarına özgü bir lezzetti ve çok severdim. Basit, bu ne denilecek bir şeydi. Buzun içine gül şerbeti döküyorlardı ve anlamsızca o lezzeti çok seviyordum.

Yanındaki Gülhan bize bakarken keyifle güldü. Onun da elinde bir bardak bici bici vardı. Kaşıklayıp keyifle yedi. Sırıtışından bu andan verim aldığını anlayabiliyordum. Sessizce bize doğru baş parmağını kaldırıp *olmuşsunuz siz* işareti yaptığında üzerimdeki Güntekin'in boğazını bırakıp omuzuna yumruğu indirerek üzerimden uzaklaştırdım. Sağ olsun, zorlamadı. İkimiz de toparlanıp hızla ayağa kalktığımızda Murathan'ın ters bakışları üzerimizdeydi.

"Niye geldiniz siz?" dedim ifadesizce.

"Ben gideyim," dedi Güntekin. "Sizin konuşacaklarınız vardır."

Bakışlarım hızla ona döndü. "Hayır dur. Sen varken de konuşabiliriz. Senden gizlim saklım yok."

"Benim var," dedi Murathan anında.

Terstim. "İyi o zaman dön arkanı git. Benim seninle konuşasım yok."

Gülhan yine konunun onunla alakası yokmuş gibi keyifle bici biciyi yemeye devam ediyordu. Köşedeki sandalyeye oturup bacak bacak üstüne attı. "Bıktım sizden," diyordu yediği şeyin keyfini sürerken. Bacağını kaldırıp önündeki Murathan'ı poposundan öne doğru itekledi. "Git konuş,

hemen halledin. Çoluğum çocuğum var benim. Evime gideceğim. Haydi! Siz kavga ederken birbirinizi gebertmeyin diye tampon bölge olmaktan kusacağım artık." Bir kere daha ayak ucuyla Murathan'ı iteledi. "Haydi."

Murathan terslikle Gülhan'ın ayağını geri savurdu. "Gülhan abla, aranma sen de."

"Ah ah," dedi Gülhan efkarla. "Şimdi bunu ablama desen Güntekin enişte anında *bağırma* ablana diye yükselirdi. Ramazan'ın bunu asla demediğini fark ettim. Bu gece onunla bunun için kavga edeceğim."

"Çünkü sana kimse bağırmıyor Gülhan," dedim.

Makuldü. "Evet, çünkü ben de kimseye bağırmıyorum." Her zamanki tatlılığıyla gülümserken tatlısını yemekten memnundu. "Enişte, sen aralarından çekil şöyle gel yanıma. Onlar halleder."

"Çıkmasın," dedi Murathan bize doğru ilerlerken. "Ona da tüm içtenliğimle bir şey sormak isterim." Hızlı adımlarla Güntekin'in karşısına dikildi. İkisi de birbirine diklikle bakıyordu. "Ablama âşıksın, öyle mi?"

"Öyle," dedi Güntekin anında. "Ablana aşığım."

"Tamam," dedi Murathan beklenmedik bir şekilde. "Harika. Madem iki yıldır sevgilisiniz ablam sırtından gıdıklandığını bilmiyor mu? Neden az önce kocan hakkında bir bilgi daha dedin?"

Zeki birisi olduğu için onu daha çok dövmek istiyordum. Buraya gelirken de en çok korktuğum şey onun bize inanmama ve işi kurcalama ihtimaliydi. Kafasına bir şey yatmazsa son noktaya kadar giderdi, tanıyordum. "Sana ne!" diyerek dikkat dağıtmaya çalıştım. "Aramızda olan her muhabbeti sana mı söyleyeceğiz?"

Bakışları hızla bana döndü. "İki yıldır sevgili olmanız imkânsız. Birbirinizi seviyor olabilirsiniz ama bir yerde yalan söylüyorsunuz." Bakışları anında Güntekin'e döndü. "Senin böyle bir şeyi bana söylememe ihtimalin sıfır."

"*Ben istemedim* diyorum," dedim.

"Sen istemesen bile benim tanıdığım Güntekin Agâh söyler!" dedi Murathan anında. "Arkamdan iş çevirmez! Ben bu adamı yıllardır tanıyorum abla. Kime maval okuyorsunuz siz?"

Güntekin'in inatla *Murathan anlar* dediğinde neyi kastettiğini o an anladım. Ben ne diyeceğimi bilemez bir hâlde kalırken Güntekin'in derin bir soluk verdiğini duydum. "Sevdiğim kadın *söyleme*dediyse söylemem. Aslı'nın sözünü ikiletecek değilim. *Yapma* derse yapmam, güvenine ihanet etmem."

"Ama bana ihanet edersin, öyle mi?"

"Sana âşık mıyım lan?" Boşluk ve pürüz yoktu sesinde. "Karıma âşığım. Aşk başka, arkadaşlık başka. Ayrıca sana da ihanet etmedim. Buradayım, karşındayım." Boşluk ve pürüz yoktu sesinde. "Gökçen sana bir sır verse onu saklamaz mısın?"

Murathan'ın ifadesi sertti ama yalanlamadı, inkâr etmedi. "Neden aniden?" dedi sadece. "Bana bunun mantıklı bir izahını sunun bir daha asla ağzımı açmam." Bakışları bana döndü. "Araştırdım, bir projen varmış ve değerlendirme sürecindeymiş. Aile birliğiyle ilgili." Şüpheli bakışları ikimiz arasında gidip geldi.

İlk defa gerçekten gerildiğimi hissediyordum. Zeki olmasından nefret ediyordum. İfademi sabit tutabilmek için ekstra çaba veriyordum. Normalde ben sakin, Güntekin gergin olurdu ama burada işler değişmişti. O benden daha kontrollüydü. Sanırım ikimiz de bizi tanıyan insanlara yalan söylerken geriliyorduk. İyi yalancılar falan değildik. *Mecburduk.*

"Yani?" dedi Güntekin sakinlikle. "Ne kurdun şu an kafanda? Aslı'nın projesiyle bu ne alaka?"

"Aile birliği lan işte!" diye terslendi Murathan. "Evlilik."

Yüzü ekşidi Güntekin'in. "Dağda taşta terörist avlarken arada günlük dizi falan da izliyorsun herhâlde, ha? İyi kuruyorsun kafanda." Dikti çenesi. "Sence ben sadece böyle bir sebep için şu an karşında olur muydum?"

Oysa öyleydi. Ama kendi sebepleri daha sağlamdı. Ve inkâr edemeyeceğim bir şekilde adam başta bunu yapmamak için direnmişti. Belki de kaçtığı buydu. *Murathan'ın gözünde düşeceğim durum rahatsız edici* demişti. Haklıydı, ben bile onun adına huzursuz hissediyordum.

"Güntekin, açıklama yapmak zorunda değils-" diyerek kolundan tutmak için ona doğru uzandım ama cümlemin devamı gelmedi. Koluna uzanmaktı niyetim ama o anında elimden kavrayıp yanına çekmişti.

Murathan'a diklikle bakarken, "Şu görüntüyü kabullen," dedi. "Çok sık göreceksin. Bir sebebi yok. Seviyorum, o kadar. Deli damarıma basıp durma. Ayrıca benim karım," dedi her kelimeyi bastırarak. Elimi daha sıkı kavradığını hissettim. "Elbette sırtımdan gıdıklandığımı biliyor. Elbette benimle ilgili her şeyi biliyor. Tıpkı benim de bildiğim gibi." Bakışları bana döndüğünde gözlerime bakmamış, aniden başımın üzerine bir öpücük bırakıp gerilemişti. "Ben gideyim, siz konuşun Aslı. Evde seni bekliyorum."

Öylece kaldım. Eli elimden sıyrılıp gerilerken sadece bakıyordum. Murathan'ın yanından geçip ilerledi.

"Yaraları var," dedi Murathan anında. Göz ucuyla arkasını dönüp Güntekin'e bakmıştı. "Benim ablamın yaraları var. Madem onu bu kadar iyi tanıdığını iddia ediyorsun, nerede benim ablamın yaraları?"

Bunu ben de beklemiyordum. Gerginlikten kusabilsem yapardım. İleriye doğru bir adım atıp öfkeyle bağırarak durumu toparlayabilirdim ama Güntekin izin vermedi.

"Sırtında," dedi. "Sol omuzunda, minik bir nokta. Alnında, sağ köşede. Sol bacağının üzerinde. Ve bir de sanırım hepimiz yüzünden kalbinde." Göz ucuyla bana bakmış, o an gözlerinde o zamana kadar bana asla göstermediği ağırlığı yakalamıştım.

Kalp yerine taş taşıyorsun Aslı!

Hislerin yok!

Senin adına dikilen hiçbir çiçeği sulamam!

Cümleleri art arda zihnimde yankılandı. Ona kırılmamış, hatta umursamamıştım bile ama ne zaman bunun imasını yapsa aklıma düşenler bunlardı. Pişman mıydı? Bana kalpsiz dediği için mi? Oysa herkes söyleyip benden nefret ediyordu. Umursuyor muydu bunu? Peki bu bir yalan mıydı gerçek mi?

Yalan, gerçek, gurur, onur, öfke, hırs.

Ne hissetmeliydim?

Benim bakışlarım öylece ona takılmışken yeniden Murathan'a odaklandı ve önünde hafifçe başını yere eğdi. "Sana söylemedim, hatalıyım. Kendi adıma özür dilerim. Bana istediğin kadar kız ama ablanın kalbini kırma. Sessizce senden ablanı aldığım için öfkelisin, farkındayım. Senin için en çok ailenin kıymetli olduğunun da farkındayım. Sence bunu bile bile ailene zarar verir miyim? Ben hâlâ aynı Güntekin'im, Murathan. Sana ve sevdiklerine zarar verecek hiçbir şey yapmam. Askerî lisede tanıştığımızda sana ilk ne demiştim. Hatırlıyor musun?"

Murathan'ın ters bakışları aynıydı ama öfkeli değildi. Derin bir soluk verirken gözlerini Güntekin'den kaçırıp duvara baktı. "*Öfkeni azalt. Yoksa elindeki bıçak ilk sana batar*." Ağzının içinde mırıldandığı bir sözdü.

"Sonra ne dedim?"

"*Benden sana zarar gelmez.*"

"Peki geldi mi?" dedi Güntekin.

Anında Murathan'ın bakışları ona döndü. Bir şeyler söyleyecek gibiydi ama bu defa dilini ısırarak yuttu ve sadece, "Niye söylemedin lan o zaman?" diyebildi. "Bana *ablan istemedi* laga lugası yapma. Ciğerini

biliyorum ben senin. Asla böyle bir şey yapmazsın. Çekip seni vuracağımı da bilsen söylersin." Elini göğsüne vurup yeniden karşısındaki adama çevirdi. "Bana asker olmayı sen öğrettin. Herkes tersliğimden kaçarken tuttun kulağımdan aldın karşına anlattın. Kantinde bile önüme en güzel yemek geldiğinde bilirdim ki sen ayırttın. Timur'la gece gizlice okuldan kaçıp geri geldiğimizde o kapıyı kimin bizim için açtığını bilirdim ben. Ne zaman görevde dara düşsem etrafımda bombalar patlarken bile başımı göğe diktim lan ben. Güntekin gelir dedim!"

"Gelmedim mi?" Sakindi Güntekin'in sesi. Sadece dinliyordu.

"Geldin!" diye kükredi Murathan. "Belanı sikeyim senin, geldin!"

"Yine olsa yine gelirim Deli Kurt."

"Biliyorum, sus!" diye huysuzca terslendi Murathan. "Ben sana güvendim. Ben benim de belamı sikeyim, hâlâ da güveniyorum lan!" Elleri başındayken kendi etrafında döndü. "Kafamı koparmak istiyorum." Saniyeler içinde bakışları yeniden Güntekin'i buldu. "*Bu üniforma üzerinde olduğu süre boyunca ne vatana ne de birlikte silah tuttuğun adama ihanet edemezsin* dedin. Her sözünü aklıma kazıdım ben. Askerliğim boyunca adım attığım her an babamdan sonra senin bana öğrettiklerin kulağımda yankılandı. Bir tek sana *abi* dedim. Ne vatanıma ihanet ettim ne yanında silah tuttuğum adama! Attığı her adımını hayranlıkla izlediğim adamı tanımıyor muyum sence? Savaşta olsak, iki elimiz kanda olsa bile sen bana bunu söylerdin!"

"Hata ettim," dedi Güntekin büyük bir olgunlukla. "Evet, söyleyebilirdim ama söylemedim. İnsanız, hatalarımızla varız. Sen de buraya hatalı olduğun için ablandan özür dilemeye gelmedin mi? Söylediğin şeylerden pişmansın, değil mi? Ama engel olamadın. Ben de söyleyemediklerimden pişmanım. Ama engel olamadım. Ne benim ablana âşık olduğumu saklamam beni kötü yapar ne de senin öfken seni kötü biri, Murathan. İkimiz de aynıyız. Askeriz ama aynı zamanda insanız. Askerlikte hataya yer yok ama şu an siviliz. Hatalarımızla varız. Kendi hatam adına yeniden özür dilerim." Adımları geriledi. "Bana olan öfken yüzünden ablanın kalbini kırma. Gel bana yumruk at, söv, hesap sor ama Aslı'yı incitme."

Arkasını dönmeden hemen önce bakışları bana takıldı. "Aslı," dedi sadece. Başını hafifçe sola eğdi. "Evdeyim."

Göz kırpıştırarak onaylamaktan başka bir şey yapamadım. Her geçen gün biraz daha şaşırtabiliyordu. Neydi, kimdi, nasıl biriydi? Nicedir bastırdığım

merak hissini ilk defa bu denli şiddetli hissettim. Deli dolu, güler yüzlü, ama gözü dönünce hırçın ve öfkeli, sınırsız, bilgili, olgun, uyuz, inat?

Kaç Güntekin Agâh vardı?

Dudaklarında aniden o her zamanki alaysı tebessümü belirdi, olgunluğundan sıyrıldı ve arkasını dönüp ilerledi. Oturduğu yerden ona etkilenmiş bir şekilde bakan Gülhan'ın önünden geçerken gülüşü büyüdü. "Karımı çok oyalamayın. Yarın bizim için çok özel bir gün. Kına gecemiz var. Formda olmamız lazım."

"*Karım* deme!" dedi Murathan ama sesi ters ya da öfkeli değil sadece huysuzdu. "Oğlum bak bir iki gün yapma şunu en azından. Dur bir kabulleneyim. Delirtme beni."

Kapıya vardığında bize dönmüştü. Gülüşü büyüdü. "Karıcığım," dedi Murathan'a inat. "Geç kalma. Sensiz uyuyamam."

"Lan!" dedi Murathan.

Keyifle kahkaha attı. Kapıdan çıkacağı anda aniden durdu. "Ha bu arada," dedi. "Karımın belinde ve bacak içinde birer beni var. Siyah, minik iki nokta. Mesele sadece yaralarını bilmekte değil yani. Yaraları herkes bilir. Göz gibi. Ama benleri herkes bilmez. Kalp gibi. O yüzden bence ona ait ve doğduğu andan itibaren üzerinde taşıdığı her şeyi bilmek daha önemli." Keyifli bakışları bana döndü. "Karıcığım, dediğim gibi. Geç kalma. Yarın bizim için çok kıymetli. Dinlenip enerji toplamamız lazım."

Gülerek kapıdan çıkıp gittiğinde üçümüz de sessizce arkasından bakıyorduk. Bugünü bir cümle yapacak olsaydım *beklemiyordum* olurdu. Bunu da beklemiyordum. Arkasından göz kırpıştırarak bakarken imkân olsa oyunculuğunu ayakta alkışlardım. Ailemin inanmaktan başka şansı yoktu.

"Bir şey diyeyim mi?" dedi Gülhan. "Bu olgunluk seviyesi bizim aile için çok fazla. Şu an çok huzursuz hissediyorum. Kavga edip bağırıyorken daha iyiydi."

"Aslıhan abl-" diyecek oldu Murathan.

Devamını getiremedi çünkü aniden kafasına tokadı indirmiştim. "Beyinsiz!" diye yükselirken koluna ve bedenine art arda tokatlar ve tekmeler indirdim. "Geri zekâlı, embesil!"

"İşte bu ya!" dedi Gülhan. "Evet, biz buyuz. Bu!" Tatlısının sonundaydı, geri yaslanıp bizi izledi. "Lütfen devam edin."

Aldığı darbelerden etkilenmiyordu Murathan ama itiraz etmemiş, durdurmamıştı. Sadece öylece durdu ve onu dövmeme izin verdi. Zerre etkilenmediğine emindim. Ayı gibiydi. Bacağına hırsla bir tekme daha

savurduğumda nefes nefese kalmış bir hâlde durdum. Sakince bana bakıyordu.

"Bitti mi?" dedi.

"Kuş beyinli!" dedim öfkeyle. "Dangalak!"

Elindeki bici biciyi bana uzattı. "Erimeden ye. Senin için aldım."

"Elimin değdiği her şeyi mahvettiğime göre o da sana kalsın. İstemiyorum. Merhametsiz olduğum için merhametine ihtiyacım yok." Hızla yanından geçip gidecekken kolumdan kavradı.

"Öyle demek istemedim abla, sen de biliyorsun."

Ters bakışlarım ona döndü. "Ne demek istedin Murathan? Her kavgada aynı şeyleri söylemiyor musun? İyi oldu ama. Ne zamandır sesli dile getirmiyordun. Dert olmuştur içine. Asıl ben sana bir şey diyeyim mi? Hani bana hep diyorsun ya *ne merhametin var ne kalbin var, bir kere de başkasını* düşün diye. Söylediğin her şey kendine olan kızgınlıkların. Kendine kızamadığın için tüm öfkeni sana benzeyen en yakın kişiden çıkarıyorsun ama yeter. Ben senin kum torban değilim."

"Sen de aynısını yapmıyor musun?" dedi anında. "Kendine olan öfkeni hep bana kusmuyor musun? Hangi işe elimi atsam tersliyorsun!"

"Malsın çünkü."

"Aslıhan abla!" dedi dik dik. Derin bir nefes almış, bakışlarını sola çevirmiş ve yeniden beni bulmuştu. Sakin kalmaya çalışıyordu. Farkındaydım. "Tamam," dedi. "Sakince konuşalım." Elime bici biciyi sıkıştırdı. İstemsizce tuttuğumda bileğimden kavrayıp ilerletmişti.

"Ne yapıyorsun?" dedim hayretle.

Gülhan'ın yanındaki iki sandalyeyi yana doğru çekti. Birine beni oturturken diğerini karşıma alıp kendi oturdu. Minik bir üçgen kurmuş gibi oturuyorduk. Gülhan anında bizim tersimize dönüp yüz ekşitti. "Ay niye yanıma geldiniz? Gidin uzakta kavga edin. Valla bugün kaos ihtiyacımı doldurdum. Kulaklarım daha fazlasını kaldırmıyor."

Karşımdaki Murathan'a değil, boşluğa baktım. Elimdeki bici biciyi yemeden yere bıraktığımda Murathan'da cebinden telefonunu çıkarmış ve yere, ortamıza bırakmıştı.

"On dakika," dedi. "On dakikada çözeceğiz."

Aklıma düşen: babam, geçmiş ve çocukluğumdu. Kavga ettiğimiz bir andı. Sebebi binlerce saçma sebeplerimizden biriydi. Belki giyilen kıyafet, belki kırılan oyuncak belki yapılamayan ödev. Üçümüz de saç baş, tekme tokat birbirimize girmişken bizi ayıran babamdı. Şayet bu annem olsa

üçümüz de kıçımıza terliği yerdik ama babam her kavgamızı sakinlikle ayırırdı.

Üçümüzü odaya götürüp koltuğa yan yana oturtmuş, parmakları karşımızdaki duvar saatine dönmüştü. "On dakika," derdi her defasında. "On dakika bu odada baş başa kalıyor, konuşuyor ve sorunu çözüyorsunuz evlatlar." Parmağı ilk bana dönerdi. "Laf sokmak yok Aslı kız." Sonra Gülhan'a. "Ağlamak yok Gülhan kız." En son ise Murathan'a. "Tekme atmak yok evlat. Dışarıya kavga sesiniz gelirse odada kalma süreniz uzar. On dakika sonra geldiğimde aranızdaki mesele her neyse çözmüş olun."

Bizi bırakıp odadan çıktığı anda koridorda annemin öfkeli sesi yankılanırdı. "Biri elimde kalacak bir gün. Üçü de ayarsız! Habil ile Kabil büyütüyoruz sanki!"

"Kızma be Nesli'm," diyerek odanın kapısını kapatan babamı duyardık. "Kavga kardeşliğin şanındandır. Hallederler. Kıyamaz onlar birbirine. Hem başkalarıyla kavga edeceklerine birbirleriyle etsinler. Başkasına kin güderler ama birbirlerine bunu yapamazlar. Bu arada dördüncü çocuğa ne dersin?"

"Ay Yusuf, yürü git başımdan be!" diyerek yükselen annem biz kaynaklı bir öfke patlaması içinde olur ama üç kardeş olarak on dakika sonra o odadan çıktığımızda hepimize sevgiyle sarılır, saçlarımızı öperdi. Babam onu da sakinleştirirdi, bilirdik.

Üçümüzün de bakışları Murathan'ın aramıza bıraktığı telefon ekranındaki saatteyken aynı şeyi düşündüğümüze emindim. Babamın bize verdiği o on dakikada hiçbir zaman sorunlarımızı konuşmamıştık. Unutuyorduk çünkü, haklıydı. Birbirimize kin güdemiyorduk. Sessizce birbirimize tekme savurur, bazen koltukta kucak kucağa uyuyakalır, çoğunlukla sessizce çizgi film izlerdik.

"Nasılsın?" dedi Murathan.

Yüzüm ekşidi. "Ne?"

"Nasılsın Aslıhan abla?"

Göz devirdim. "Ben dedikten sonra sormam çok ince bir davranış. Sağ ol."

İnatla devam etti. "Nasılsın Aslıhan abla?"

"Bok gibi!" dedim huysuzca. "Sen sordun daha da kötü oldum."

"Güzel," dedi anında. "Şimdi sen bana sor."

"İnan nasıl olduğunla zerre ilgilenmiyorum Murathan."

Sıkıntıyla ofladı Gülhan. "Mesele bir *nasılsın* mı yani? Sorun da gidip uyuyalım ya!"

Murathan'ın işaret parmağı bana doğru havalandı. "Sorun da tam olarak bu noktada başlıyor işte. Bana diyorsun, peki ya sen kaç kere *nasılsın* diye sordun?"

Gözlerim kısıldı. "Topu bana mı atacaksın? Yine, *ben hatalıyım ama sen de hatalısın Aslıhan abla* mı diyeceksin? Durma, devam et. Söyle."

"Tabi ki demeyeceğim Aslıhan abla," derken huysuz ama ılımlıydı. "Anlatmaya çalıştığım bu değil." Dili dudaklarında gezindi. Bu defa yanlış bir şeyler söylemeden kendini ifade etmeye çalıştığının ve bunun için çabaladığının farkındaydım. "Haklısın, aynıyız. Etimle kemiğimle senin kardeşinim ve bundan hiçbir zaman nefret etmedim, aksine gurur duydum."

"Boş laf yapma."

"*Aynıyız* deyip duruyorsun. Şu an boş mu konuşuyorum sence?"

Hayır, gerçekten bunu istediği için yapıyordu ve bunu bilmek can sıkıyordu. Cevap vermeyip terslikle baktığımda elini cebine atıp eski sararmış bir kâğıt çıkardı ve bana uzattı. Almayıp öylece kâğıda baktığımda ileri uzanıp avucuma tutuşturdu.

"On saat odamda şunu aradım. Huysuzlanma da bak."

Tam olarak huysuzlanmaya devam ederek açtım. Tek bir sayfa sanmıştım ama değildi, iç içe iki küçük sayfa ve bir fotoğraf karesi vardı. İlk sayfaya çizilen eski bir resme takıldı bakışlarım. Küçük Murathan'ın çizdiğini biliyordum. Kâğıdın köşesine minik, mavi bir çiçek çizmişti. Bunu ona ait olan her şeye eklerdi.

Ortaya kendini çizmiş, bir yanına beni diğer yanına Gülhan'ı eklemeye çalışmıştı. Biz olduğunu üzerine yazdığı *ablalarım* yazısından anlamıştım. Gülhan'ın dudaklarında derin bir tebessüm, yanağına çizilmeye çalışılmış kırmızı bir çiçek varken benim dudaklarımı dümdüz çizmiş ama saçlarıma rengârenk çiçekler eklemişti. Altındaki onun el yazısıydı.

Ödevlerini hep ben yaptırırdım ve öğrettiğim yazıyı nerede görsem tanırdım. Sıklıkla tekme tokat birbirimize girerdik ama bir ödevi varsa ilk bana koşardı. Okuma yazmayı öğrendiğinde kâğıda ilk yazdığı kendi adı değil Aslıhan'dı. Hevesle bana koşup defteri yüzüme kaldırdığı an hâlâ unutmak ne demek bilmeyen zihnimdeydi.

"Aslıhan abla!" demişti büyük bir hevesle. "Bak, oldu. S yi ters değil düz yaptım, değil mi? Adını doğru yazdım. Değil mi?"

İçten içe sevinip onunla gurur duyarken gülüşümü saklamıştım. "Aferin. Zekâ belirtisi göstermem beni çok şaşırttı. Şimdi git 100 kere Aslıhan yaz."

Yazdığı şeye keyifle bakarak odasına gitmişti. İki saat sonra kucağıma bıraktığı deftere gerçekten 100 kere adımı yazmıştı. Bundan büyük bir gurur duyarak bana bakan küçüklüğü de hâlâ aklımdaydı. İçten içe biliyordum. En çok Gülhan ablasıyla eğlenirdi ama bir şey yaptığında ilk bana koşar, ben *aferin*diyorsam başardığına emin olurdu.

Çizdiği resmin üstüne yazdığı şeyi istemsizce okudum.

En sevdiğim çiçekler ablalarım. Onları çok seviyorum. Gülhan ablama babam gül kız der. Gülüşünde gül varmış. O yüzden yanağında gül var. Aslıhan ablama asi kız der. Aslıhan ablamın saçları çok güzel kokuyor. Bence onun da saçlarında çiçekler var.

Diğer sayfaya geçtim. Yine onun el yazısıydı. Tek bir soru sorulmuştu.

Hayranlık duyduğunuz isimleri nedenleriyle birlikte sıralayınız.

Mustafa Kemal Atatürk. Onu seviyorum.

Sonra babam, onu da çok seviyorum.

Sevgi hayranlık mı? Bilmiyorum ama aklıma gelenler bunlar. Büyüdüğümde babam olacağım. Annemi de seviyorum, beni öperken çok mutlu oluyorum. Göğsü sıcacık. Gülhan ablam, gülüşü çok tatlı. Beni neşelendiriyor. Aslıhan ablam. Büyük bir adam olduğumda Aslıhan ablam gibi korkusuz olmak isterdim. Ben köpeklerden, şimşeklerden ve öcülerden korkuyorum ama o korkmuyor. Çok havalı birisi. Ona hayranım. Bir de Gökçen. Tatlı.

Derin bir nefes verip diğer sayfaya baktım. Minik bir fotoğraf karesiydi ve Luna'ya benzer siyah bir kedi vardı. Duvarın üstünde, arkasında ay vardı. Sararmış, eski bir fotoğraftı. Altındaki tarihe göz attığımda gerçekten de oldukça eski olduğunu anladım.

"Arkasına bak," dedi Murathan.

Fotoğrafın arkasını çevirdim. Yine onun el yazısıydı.

Moskova, görev günü: 22, dönüş belirsiz. Hava soğuk.

Bu fotoğrafı senin için çekiyorum Aslıhan abla. Küçükken ay savaşçılarını izlemeyi severdin. Bunu görünce aklıma geldi. Hâlâ sevdiğine eminim. Sevdiğimiz şeylerden kopamayız, biliyorsun.

Bugün kulağımın yanından bir kurşun geçti. Bir milim daha sola gelse beynimi delip geçecekti. Aklıma ilk babam, annem ve Gülhan ablam değil sen geldin. Buraya gelmeden önce kavga etmiştik. Nedenini hatırlamıyorum. Kırgın mısın bana? O yüzden mi aklıma ilk sen geldin?

Ben sana kırgın değilim. Beni bilirsin, yapılan hiçbir şeyi unutmam ama nedense sen beni paramparça da etsen aklımda tutamıyorum.

Burada şehit olursam bu resmî kıyafetlerimle birlikte size verecekler. Bana kızma ve kırgın kalma, olur mu? Babam hep ne derdi; Öfkeniz aynı. Bu yüzden ters düşüyorsunuz. Olsun, ters düşelim. Ablam olduğun için minnettarım. Bana sandığından daha çok şey öğrettin. İçimde kaynayan bu öfkeyle ne yapacağımı bilemediğim anlarda sadece seni izledim ve adımlarını takip ettim. Sevgi nedir deseler Gülhan, güç nedir deseler Aslıhan derim. Seni seviyorum. Bana hakkını helal et.

En küçük kardeşin, Murathan.

Genzime oturan yumruya bir isim veremezdim. İnce, keskin ve sivriydi. Ağlayamadım ama canım yandı. Elbette beni sevdiğini biliyordum, bundan yana hiçbir zaman şüphem yoktu. Son günlerde yaşanılanlar, içime attıklarım ve yuttuklarım patlamıştı. Fitili ateşleyen oydu ama o bedeni barutla dolduran bendim. Karşısına en yakın arkadaşıyla *bir hafta sonra evleniyorum* diyerek çıkmıştım. O hatalıydı, yersiz ve fazla tepki vermişti ama sırf bu yüzden ben de hatalarımı yok sayamazdım.

İkimiz de kurban değil, cellattık.

Gülhan elimden kâğıt ve fotoğrafı çekip aldı. Hızla göz atarken ben bakışlarımı Murathan'a diktim. İki çift kehribar birbirine bu defa dik ve terslikle değil sakinlikle ama sessizce baktı. Ne o konuştu ne de ben. Öfke ile söylenen her söz kızgın bir demiri deriye basmaktı. Derimizde izler vardı. Sebebi yine bizdik. Kendimize acımadığımız gibi birbirimize de acımıyorduk.

"Murathan sen geri zekâlı mısın?" dedi Gülhan aniden ağlamaya başlarken. Murathan'ın omuzuna tokadı indirdi. "Beyinsiz misin sen? Bunlar ne? Bir ay boyunca ağlayayım mı istiyorsunuz siz, derdiniz ne?"

Murathan sadece bana bakmaya devam etti.

"Senden abini çalmadım," dedim. Onca söz içinden buna takılmıştım, evet. Ona bunu yapmak istemiyordum çünkü. Gerçek bir aşkla karşısında olsam bunu demezdim ama her şey yalanken vicdanım sızlıyordu.

"Ama ablamı çaldın abla," dedi ağır ağır. "Neden bana söylemesine izin vermedin? Gerçekten bunun sebebi bensem Allah da benim belamı versin."

Yüz ekşiterek başımı salladım. "Saçma sapan konuşma."

"Ye ne diyeyim abla?" dedi anında. "Ben hâlâ o kâğıtlardaki Murathan'ım. Düşündüğüm her şey aynı. Benim için güç ve cesaret demek sensin. Aslıhan ablam kimseden korkmaz, bir şey saklamazdı. Bugünkü

gibi karşıma dikilirdi. Ben ablam ve abim dediğim, birine *güven* diğerini *güç* dediğim insanların arkamdan iş çevirdiğini böyle mi öğrenmeliydim? Gelseydin bana," dedi elini göğsüne yaslayıp. "*Bir derdim var Murathan* deseydin ben *hayır* mı diyecektim sana? Aksine, Güntekin gibi bir adam ablamın yanında diye ben başımı yastığa ilk defa huzurla koyardım. Bu kadar öfkelenmezdim. Ben kenetlerdim ellerinizi lan. Ayrıca senden nefret falan etmiyorum. Canımsın, kanımsın, ablamsın. Mümkünatı var mı? Ama Aslıhan abla sen bana izin vermiyorsun. Adana'ya gelince çağırıyorum, *özledim abla gel* diyorum *işim var* diyorsun, gelmiyorsun. Göreve gittiğim her yerden sana kitaplar, Gülhan ablama fularlar alıyorum. Onun tüm hediyelerini verdim ama senin tüm kitapların öylece duruyor çünkü bir bahaneyle kestirip atıyorsun. İnkâr edebilir misin bunları?"

Edemezdim. Bakışlarımı kaçırmadım. Yüzleşmek ne zamandır içimize attıklarımıza iyi gelecekse bunu yapacaktım. Ama hatayı da asla tamamen sırtlanmayacaktım. Ortada bir iletişimsizlik varsa ikimiz de hatalıydık. "Sen gelseydin o zaman Murathan," dediğim de daha sakindim. "Ya da arayıp abla *hediye aldım sana* deseydin ve gönderseydin. Çok mu zordu? Sen de biliyorsun ki ben zor gibi görünürüm ama aslında dünyanın en basit insanıyım. Kendime bile kıyarım ama size kıyamam. Bir kere *abla* derseniz, sarılırım."

"Abla," dedi anında.

Omuzlarım düştü. Kocaman adamdı ama ona bakınca hâlâ kulakları büyük, esmer, cılız minik kardeşimi görüyordum. Korktuğu her an bacağıma sarılan o çocuk vardı karşımda. Oysa emindim, şu an önünde korkuyla titreyen sayısız askeri vardı.

"Hayır," dedim ağır ağır. "Bu defa değil Murathan."

Onca kavga etmiştik, hiçbirinde dememişti ama ilk defa, "Özür dilerim," dedi. Mecburiyetle değil, içtenlikle söylemişti.

Kalkıp sarılacaktım, biliyordum içimdeki abla içgüdüsünü ama zorlanarak onu dizginledim. Uflayarak gözlerimi kaçırmam gerekmişti. "Dök içindekileri ve kinin geçsin. Salak mısın? Ne diye hemen özür diliyorsun."

"Sana kin gütmem Aslıhan abla."

"Ama ben güderim Murathan."

"Bana yapmazsın, biliyorum."

"Sana kıyamıyorum diye ağzına gelen her şeyi söylemek zorunda değilsin. Benim göğsüm kum torbası değil."

"Sen de bana ağzını açtığın her an dünyanın tüm hakaretlerini sıralıyorsun," dedi. "Ben ciddiye alıyor muyum? Ayrıca sana kızıyorum çünkü kıskanıyorum. Şu yaşıma geldim, asker oldum, yüzbaşı oldum, adım korkusuzlukla anılıyor ama hâlâ cesaretini örnek aldığım ablam kadar cesur değilim."

Bunu beklemiyordum. Bence Gülhan da beklemiyordu. Ağlarken parmaklarını göz pınarlarına bastırdı. "Beyinsiz iki kardeşle yaşamak çok zor, Allah'ım."

Samimiyetle bakıyordu Murathan. Gözlerini zerre kaçırmıyor, tepkimi ölçüyordu. Bıkkınlıkla bakışlarımı kaçırdım. "Çok sinir bozucusun, sus."

"Üç dakikamız kaldı," dedi Gülhan, burnunu çeklerken. "Varsayın ki babam bu odanın dışında. Halledin artık." Daha çok ağlamamak için direnmesinden dolayı dudakları titriyordu. "Buradan kavgalı çıkarsak babamız üzülür."

"Özür dilerim," dedi Murathan yeniden.

Bakışlarım duvardaydı. Babamı nasıl üzebilirdim ki? Peki ya kendimi? İşte onu çok kolay üzerdim. "Affetmek istemiyorum, sus!" dedim huysuzca. "Bakma şöyle. Kalk git karşımdan."

Tam olarak öyle bakarken, "Özür dilerim," dedi inatla.

Canımı sıkıyordu. Kardeş sevgisi ne deseler can sıkıcı seviyede şiddetli bir sevgi demek zorunda kalırdım. Bir an boğazlamak isterken diğer an sarılıyordunuz. Bir kazağı vermezken canınızı istese koşulsuzca sunuyordunuz. Kendiniz dövüyor ama bir başkası el uzattığında çıldırıyordunuz. Ömrü hayatım boyunca en çok canımı sıkan his buydu: ablalık.

Ama bana en insanı hissettiren, içimdeki canavarı sakinleştiren his de buydu.

Ablalık.

Göz ucuyla ona baktığımda ifademde terslik yoktu. Kısa bir an sessizce bakıştık.

"Nasılsın?" dedi dakikalar önceki gibi.

Dikkatle baktım. Ne öfke ne de huysuzluk, sadece baktım. "Bırak en azından bu gece sana kızgın kalayım Murathan. Yarın sabah zaten affedeceğim, biliyorsun. Ama bu gece ben sana öfkeli kalmak istiyorum. Sen de bu gece o vicdan azabını çekmeye devam et. Yoksa yarın sabah devam edemeyiz, biliyorsun. Ayrıca ben kadar cesur olmak istiyorsan içindeki o öfkeyi ilk kendine batır, başkasına değil. O zaman hiçbir şeyden

korkun olmuyor. Uzun bir süre sonra bu da sana yapacağım son ablalık olsun."

Ayağa kalkıp kapıya yöneldim. On dakika tam o an dolmuştu. Kapıyı açtım ama dışarı çıkmadım. Gözleri sırtımdaydı, biliyordum. "Bu arada," diyerek göz ucuyla arkama baktığımda yanılmamıştım, beni izliyordu ve üzgündü. "Bir daha sakın Güntekin'e *kansız* deme. Ailesi ölmüş bir adama bunu diyemezsin. Biri bizim babamıza bunu dese hoşuna gider mi?"

Başı hafifçe büküldü. Pişmandı, farkındaydım. En azından hatasını kolaylıkla kabulleniyordu. Ben de onun bu yönünü daima kıskanırdım. Ne zaman kavga etsek barışmaya ilk o gelir, elini daima o uzatırdı. Ben değil. "Aslıhan abla, öyle demek ist-"

"Yapma," diyerek cümlesini böldüm. "O sana alınmıyor, kırılmıyor ve kızmıyor. Gerçekten kardeşi olarak görüyor. Şu an gülümsesen Güntekin yine sana sarılır, kin gütmez. Biz gibi değil. Kimseden kolay kolay nefret etmiyor. Ben sana kendi kinimi gütmem Murathan ama onun canını yakarsan bunu asla unutmam. Onu üzme. Rica ediyorum."

Derin bir soluk vermesi, önüne bakıp gözlerini kapatarak yutkunması gerekmişti. "O zaman bana zaman verin," dedi yeniden bana baktığında. "Bunu aniden kabullenmemi bekleme."

Nettim. "Evlenen sen misin? Abartma."

"Abla!" diye yükseldi anında.

Yüzüm ekşidi. "Bu gece gözüme gözükme."

Kapıyı kapatıp dışarı çıkmış, on adım atıp sola döndükten sonra yolun ortasında durmuştum. Başımın üzerinde sarı bir sokak lambası, ayağımın altında gri zemin, üzerimde siyah gece vardı. Kendimi bencil olduğuma inandırmış bir insandım. Değildim oysa. Onlara yalan söylediğim için vicdanım yanıyordu. Bana yalan söyleyen herkese öfke kusup hayatım boyunca yalandan kaçmıştım.

İçine düştüğüm şey bu muydu yani? Yalan.

Buraya gelmeden önce tüm vicdan sesimi ezerek yok ettiğimi sanıyordum ama artık öncekinden daha fazlaydı. Çünkü inanmışlardı. Bu yalana, gerçek bir aşk yaşadığıma ve evlilik kuracağıma koşulsuzca inanıyorlardı. Amacım buydu zaten. Neden canım yanıyordu?

Yalancı Aslıhan, vicdansız Aslıhan, hataları kendinden büyük Aslıhan, kendi üstüne basıp giden Aslıhan.

Elim hızla eşofmanımın cebine gitti. Müzik çalarımı yanıma almamıştım. Zihnimdeki sesleri susturamazdım. Evde kalan eşofmanlarımdan birini

giymiştim ve cebinde parmaklarıma bir dal sigara geldiğinde yol ortasında durup onunla bakıştım. *Ya dayan ya da yan* derlerdi. Dayanmalı mıydı yanmalı mı? Elim diğer cebime gittiğinde çakmağı fark ettim.

Yakmalı Aslıhan, çayır çayı yakmalı.

Stres, kaygı, vicdan yükü, gerçek, yalan ve karışan tüm hisler üst üste geldiğinde mantık devre dışı kalıyor, ilkel benlik büyük bir açlıkla yönetimi eline alıyordu. Sigarayı hızla dudaklarıma sıkıştırıp cebimden çakmağı almaya çalışırken düşündüğüm başka hiçbir şey yoktu. Önümde bulanık bir duman gördüğüm an her şey hafifleyecekti sanki.

Herkes ya iyiydi ya kötü. İnsanları hep böyle damgalıyorlardı. Peki ya ben neydim, kimdim? Damgam neydi? Ne iyi ne kötü... Arada kalmış, sıkışmış ve ezilmiştim. Sigara dumanı bana benziyordu. Dünyada gri, bulanık ve dağınık olan sadece ben değildim. O belirsiz duman yalnız olmadığımı hissettiriyordu.

Çakmağı çıkarıp ateşlediğimde yanmadı. Evren benimle dalga geçiyor gibiydi. Bir iki kere daha çakmaya çalıştım, olmadı. İnatla denemeye devam ederken aniden bir elin önce dudağımın ucundan sigarayı, sonra elimden çakmağı almasını beklemiyordum. Bu elin ve karşımdaki bedenin Güntekin olmasını ise asla beklemiyordum.

Sigara dumanı göremedim ama bir sigara dumanının hayalinde yine onu gördüm.

"Hani bırakma aşamasındaydın," dedi çakmağı kendi cebine, sigarayı yere atıp ayakucuyla ezerken. "Manyaklaşma."

Omuzlarım çöktü. Üzüntüyle ezdiği sigaraya baktım. İmkân olsa yere çökerdim ama dik durmayı başardım. "Çakmak yanmıyordu zaten." Yüzüne bakmadan yanından geçip ilerledim.

Arkamdaydı, adımlarını duyuyor, gölgesini üstümde hissediyordum. "Taşları birbirine sürtüp alev çıkaracak gibisin."

Cevap vermeden ilerlemeye devam ettim. Birkaç dakika sonra, "Sen benim vücudumdaki benleri nereden biliyorsun?" diye huysuzlandım.

Onun da var, dedi zihnim. *Sırtında ve kulak arkasında buluta benzer birer beni var Aslıhan. Gördün, biliyorsun. Avuç içindeyse karga ayağına benzer derin, küçük bir yara izi.*

Tadım daha da kaçtı. Görmüştüm ama aklımda kaldığını şu an fark ediyordum.

"Annen bir defter verdi. Baban notlar almış. Orada okudum. Omuzundaki ve bacağındaki yara zaten ortada. Alnını da görüyoruz, kör müyüz?"

Yüzüm ekşidi. "Tamam, sus." Annemin o defteri hemen ona vermesi de tadımı kaçırdı. O sayfalarda gerçek bir aşk vardı. Yalan bir anlaşma değil.

Birkaç dakika sessiz kaldı. "Yara izlerinin nedeni ne?" dedi. "Murathan açık arıyor. Sorarsa aval aval bakmayayım."

"Sormaz," dedim anında. "İnandı. Bundan sonra sorgulamaz. Merak etme."

"Barıştınız mı?" dedi.

"Zaten küsmemiştik."

"Yani barıştınız."

Sessiz kaldım ve yürümeye devam ettim. *Her şey sessizce olur* diyerek adama güvence verdikten sonra yarın kına gecesi yapıyor olmamız benim içinde şok ediciydi.

"Bizi dinledin mi?" dedim.

Sessiz kaldı. Duymuştu, farkındaydım.

"Haydi bağır," dedim sakince. "*Ben senin aile sorunlarınla uğraşmak zorunda mıyım* diye söylen. Her zamanki gibi sen de beni suçla, mal mal konuş. Bağır, nefretini dök. *Hayatımı mahvettin* de. Evlilik gibi bir şeyi değersizleştirdiğim yetmiyor ailemi de karıştırıyorum gördüğün üzere. Kötü, kalpsiz, sert ve duygusuz olduğumu söylemeye devam et."

Sessiz kaldığında durup arkamı dönmek ve ona bakmak ihtiyacı hissettim. Aynı saniyelerde aniden yanımdaydı. Oldukça sakindi. Gözünün altı sokak ışığında daha da morarmış görünüyordu. Suçluluk duygusu ağır bastı. Ferda beni onun yüzünden dövse muhtemelen onu parçalamıştım. Bu oyunda an itibariyle eşit şartlarda değildik.

Ama bunu yapmadı. Ne ilk zamanlardaki gibi bağırıp öfke kustu ne de kalpsizliğimi yüzüme vurdu. Karşımda dikildi ve elini bana uzatıp avuç içini açarak kulaklığımın sarılı olduğu müzik çalarımı uzattı. Her adımı daha da şaşırmama neden oluyordu.

Uzanıp almadığımda ileri uzanıp elimi kavradı ve müzik çalarımı avuç içime bıraktı.

"Harbi etik değerlerin yok," dedi sakince. "Kocanla ne biçim konuşuyorsun?" Hiçbir şey söylemeden ellerini yine cebine atıp geriledi.

"Başlama yine!"

Keyifle güldü. "Sigara içeceğine git müzik dinle. Kafandaki sesleri susturmak için eminim daha başarılı olur." Hızla önüne dönüp ilerledi. "Ben eve geçiyorum. Neslişah anne gece yatmadan önce mantı kapatma ödevi

verdi. Yarına sipariş yetişecekmiş. Katılımı zorunlu bir atölye çalışması olduğunu söyledi. Sizi de bekliyor."

Elleri cebindeyken arkasını dönüp ilerledi. Adam bir günde ömrü hayatında hiç çalışmadığı kadar çalışmıştı, emindim. Annem bütün işleri bize yaptıracak gibiydi. Kulaklığı açıp taktım. Lanet olası bir şekilde yine haklıydı. Zihnimdeki sesleri sadece müzik sustururdu. Ama müzik çaları açtığımda kulağıma değen ilk ses her zamanki gibi Şebnem Ferah olmadı. Öyle ki duyduğum sesle kulaklıklardan birini çıkarıp bakışmam gerekti. Yükselen ses Güntekin'e aitti.

"Ses, bir, iki üç. Ben Güntekin Agâh. Kıymetli karımın müzik çalarına sızmayı en sonunda başardım. Hayatım, izninle sana bir şarkı seslendirmek isterim. Dinlerken daima beni hatırla. Only you!" diye şarkıyı kendi söylemeye başladığında müzik çalarıma daha büyük bir şokla bakıyordum. "Yok dur," dedi. "Bu olmadı. Ne söylesem. Dere boyu pıtırak hoy nanayda, cilveloy nanayda!" Ondan da vazgeçti. "Yok, bu da olmadı. "Şey nasıl? Bakkal amca, bakkal amca. Şekerin var mı? Var, var. Unun var mı? Var var, Yağın var mı? Var var. E ne diyorsun, helva yapsana, helva yaps-"

Kayıt devam ediyordu ve bu gidişle üç dakikaya kadar yolu vardı. Kulaklığı hızla çıkarıp artık on adım önümde ilerleyen ve gittikçe benden uzaklaşan adama öfkeyle baktım. Giderken sürekli arkasına dönüp beni kontrol ediyordu. Yaptığı şeyin farkındaydı.

Sakin bir öfkeyle ona doğru ilerledim. "Gel buraya."

Gülerek ilerledi. "Yok, gelmeyeyim."

Elimi salladım. "Gel gel."

Hızlı yürümeye devam etti. "Yok, valla gelmeyeyim."

"Allah'ın delisi! Gel buraya! Ne yaptın müzik çalarıma? Gel buraya, bu kabloyla boğacağım seni."

"Ama sonuna kadar dinlemedin hayatım," dediğini duydum hızlı adımlarla giderken.

"Geberteceğim seni. Gına geldi yersiz şakalarından. Hayatını söküp alırım."

Keyifle güldü. "Hayatım, trajedilerimizden mizah çıkarmayacaksak yaşamanın anlamı ne? Ayrıca yarın kınamız var. Sen bir gün önce damadı kovalıyorsun, hoş mu?"

Hızlı yürümeye devam ediyordum. Arkasını kontrol ederken o da hızla yürüyordu. Koşmadan o kaçıyor ben kocalıyordum. Muazzam bir terslik dolu sakinlik içindeydik.

"Gel şu saçmalığı müzik çalarımdan sil, deli!"

"Ne demek karım her müzik dinlerken önce benim sesimi duymayacak? Yıkılır dünya, asla kabul edemem."

Hızla ileri atıldım. "Şuursuz, deli!"

Anında kaçtı. "Seni Neslişah anneye şikâyet edeceğim. *Aslı seni üzerse bana gel* dedi. Görürsün sen."

Teorik olarak ikimiz de otuz beş yaşında yetişkin insanlardık ama sokak ortasında birbirimizi kovalıyorduk. Mantı dükkânına kadar o kaçtı, ben kovaladım. Zaten beş dakikalık bir yoldu ama dükkândan içeri o önde ben arkasında girerken durmama neden olan şey zihnimdeki seslerin susmuş olmasıydı.

Üstelik müzik bile dinlemeden.

******

Gülhan ve Ramazan, kendi evine gitmiş; Gökçen ve Murathan, Yusuf Ali'yle birlikte odasına çekilmişti. Herkes uykuya daldığında ev saatler sonra ilk defa bu kadar sessizdi. Güntekin salonda uyurken ben odamdaydım ve uyuyamıyordum. Yarın akşam Güntekin ve ben dönecektik. İşimizi bahane etmiştik. Ama annem kına gecesinde kararlıydı. Mecbur dönüş biletlerini geceye almıştık. Akşam kendi aramızda küçük bir kına gecesi yapacak, gece Ankara'ya dönecektik ve sürpriz.

Annem de bizimle birlikte geliyordu.

Murathan, Gökçen ve Gülhanlar düğün için hafta içi gelecekti ama annem gelip *düzeninizi görmek istiyorum* diye tutturmuştu. Haklı çıkanın yine Güntekin olması fazlaca sinir bozucuydu. Düğüne kadar yanımda kalıp bana yardım edecekmiş. Bana kalsa hiçbir şey yapmayacağımı bildiği için geliyordu. Ona hem kızıyor hem kızamıyordum.

Yataktan sıkıntıyla kalktım ve odamdan çıktım. Niyetim lavaboya gidip yüzümü yıkamak, düşünceleri soğuk suya çarpmaktı ama annemin odasının önünden geçerken kapının hafif aralık olduğunu fark etmiş, bakışlarım istemsizce ona takılmıştı. Yine yatağın bir tarafı boştu. Kendi köşesine

çekilmiş, uyuyordu. Üzerini örtmek için odaya girdim. Baş ucundaki komidinde daima babamın ve bizim fotoğraflarımız dururdu.

Battaniyeyi omuzlarına çekerken elinde sıkıca tuttuğu fotoğrafı fark ettim. Yüzüğü yıllardır onun parmağındaydı. Babamın yüzüğünü de yıllar sonra ilk defa o an komidinin üzerinde gördüm. Yüzüğe bakamadım, yapamadım. Yastığa düşen elinin içindeki fotoğraf karesinde ben vardım. Onu uyandırmamaya dikkat ederek fotoğrafı alıp dikleştim.

Küçüklüğüme ait bir görseldi. Yaş sekiz, sınıf iki, günlerden yirmi üç nisandı ve üzerimde bir gelinlik vardı. O zamanlarda da elimden fotoğraf makinem düşmezdi. Babam ve annem doğum günü hediyesi almıştı. Gördüğüm her anı o karelere sığdırmak keyif veriyordu. Bu fotoğrafı çeken, kadrajın diğer ucundaki göz babama aitti. Her şey gibi bugünü de hatırlıyordum.

Bir kareyle zamanı dondurduğumu sanmıştım ama akıp gitmişti. Gelinlik içindeki minik Aslıhan bu durumdan memnundu. O gün kendini prenses gibi hissetmişti çünkü babası sürekli bunu söylemişti. Önümde eğilip belime dökülen siyah saçlarımı, üzerimdeki gelinliği parmak uçlarıyla okşadığı anı hatırlıyordum. Her zamanki gibi tebessüm ediyordu.

"Gösteri biter bitmez bunu çıkaralım, tamam mı Aslı kız? Fazla yakıştı. Canım sıkılıyor."

Gülmüştüm tatlılıkla. Mutluydum çünkü okuluma her zaman gelemiyor, gösterileri izleyemiyordu. "Yakıştı mı gerçekten baba?"

"Çok," demişti anında. "Prensesler gibi oldun." Beyaz etek uçlarına bulaşan tozları parmaklarıyla temizlemişti.

Huysuzca oflamıştım. "Ama bunaldım baba. İçindeki yuvarlak şeye ayağım takılıyor, ya düşersem? Rezil olurum, herkes bana güler."

"Canın düşmek istiyorsa düş. Güleni mahvederim. Sen merak etme." Omuzlarıma dökülen, annemin kıvır kıvır yapıp süslediği saçlarımı sevdi. "Düşecek gibi olursan babana göz kırp yeter. Sahneye atlar, ayağına takılan yeri düzeltirim. Ayrıca kibar bir kız olmana gerek yok. Her zamanki gibi asi ol. Tarlatan ayağına takılırsa ona tekme at."

"Tarlatan ne?"

Alnımdan öpüp gülmüştü. "Tekme atınca görürsün neresi olduğunu."

"Herkes dik dik bana bakacak baba. Korkuyorum."

"Sen de onlara dik dik bak kızım. Onların gözü var da senin yok mu?"

Huysuzca gelinliğin eteklerini çekiştirmiştim. "Büyüdüğümde gelinlik giymeyeceğim. Çok komik, saçma ve rahatsız edici. Ayrıca bunu sevmedim.

Benim istediğimi almadınız. Komşunun kızını sevmiyorum. Onun verdiği şeyi giymek istemiyorum. Sırtında kocaman kurdele var. Çikolata kutusu gibiyim. Sırtındaki fermuar popoma batıyor baba! Çıkarmak istiyorum."

"Çok pahalıydı ama be kızım. Yoksa ben sana istediğini almaz mıyım?"

"Bana ne!"

Gülüşü büyümüştü ama buruktu. "O zaman söz, büyüdüğünde sana senin istediğin gelinliği alacağım. Tamam mı? Karakurt sözü."

Bakışlarımdaki huysuzluk sürüyordu. "Pahalı olsa bile mi?"

"Pahalı olsa bile."

Bir aile geçindiriyor, üç çocuk bakıyordu. Hiçbir şeyimizi eksik etmemişti ama istediğim gelinliği almaya o ay paraları kalmamıştı. Çocuk aklıyla bunu düşünememiştim. Oysa şimdi bakıyordum da güzel bir gelinlikti. Diğer fotoğrafta gelinlikler içindeki minik Aslıhan'ın elinden tutan babasıydı. Tek başımayken gülmemiştim ama o elimi tutarken sevmediğim gelinliğe rağmen gülüyordum.

Kimse bilmezdi ama ne zaman bir düğün ya da gelinlik görsem aklıma gelen an buydu. Alamamıştı babam gelinlik, ben de istememiştim. Şimdi de alamayacaktı. Zaten ben de gerçekten giymeyecektim. Ne babam vardı ne gerçek. Geriye kalan yine oyuk bir hafızayla yaşayan Aslıhan'dı.

Derin bir nefes verip fotoğrafları sessizce babamın fotoğrafının yanına, komodin üzerine bırakmaktan başka bir şey yapamadım. Yüzük fotoğrafların altında kaldı. Duygusal düşündükçe eziliyordum. Her zamanki gibi o yıkılmaz soğukluğuma bürünmek zorundaydım. Oyunu bu noktaya kadar getirmişken pişman olamazdım. Annemin saçlarına sessiz bir öpücük bırakarak geriledim.

O da haklıydı. Beni *yürek şenliğim* diye seven babama bunu borçluydum. Gerçeği bilse yine asi kızını sever miydi?

Tüm soruları susturamadım, denedim ve sessizce annemin odasından çıktım. Yüzümü yıkayıp lavabodan çıkıp yeniden odama yöneldim. Bu defa adımlarımı durduran salondan yükselen mırıltılardı. Ara holü aydınlatan sadece gece lambası vardı.

Salona duvar köşesinden baktığımda Güntekin koltukta uyuyordu. Havalı bir savaş pilotu olabilirdi ama şu an annemin çiçekli battaniyesine ve yastığına gömülmüştü. İniltiler ondan geliyordu. Yine kâbus görüyor gibiydi. *Bazen* demişti ama sürekli yaşıyor gibiydi. Ağzının içinde dönen kelimeleri anlamıyordum, sessizce mırıldanıyordu. Bir noktada boğulur gibi

nefesi tıkandı. Öyle ki uyurken bile başını sağa sola kıpırdatarak kurtulmaya çalışıyordu sanki.

İstemsizce adımlarım ona yöneldi. Koltuğun ucuna oturduğumda bakışlarım yüzüne takıldı. Evinde sürekli üst bedeni çıplak gezdiğini biliyordum. Burada mecburen beyaz bir tişört giymişti ve terliyordu.

"Güntekin," dedim hafifçe koluna dokunup.

Uyanmadı. Boğulur gibi sesler çıkarmaya devam etti.

"Güntekin," dediğimde elim alnına değmişti çünkü gerçekten terliyordu ve bu kontrol edemediğim bir şekilde ateşinin çıktığı düşüncesini doğuruyordu. Korkardım ateşli hastalıklardan. Bence en tehlikeli olanlardı.

Ateşi yoktu. Elimi geri çekeceğim anda geçen geceki gibi bileğimden yakalayıp durdurmuştu. Uyuyordu, emindim. Numara olamayacak kadar gerçek bir uykudaydı. Elim alnının ortasında kaldı.

Anında yüzüm ekşidi. "Harbi deli." Uyandırmamaya çalışarak bileğimi geri çektim.

Bırakmadı. Bileğimi sıkıca tuttu ve elim alnında kaldı. Mırıltıları yavaş yavaş sessizleştiğinde sessiz kalıp izledim. "Kaçtım," dediğini anladım. "Ama çıkış nerede?" Sesi ve cümleler boğuk, belirsiz, kesikti.

Bileğimi bir kere daha yavaşça geri çektim.

Sıkıca tutuyordu, bırakmadı. Elim alnındayken mırıltıları yavaş yavaş sessizliğe dönüştü.

Ne yapacağımı bilemez bir hâlde öylece kalırken nicedir dizginlemeye çalıştığım merak hissi büyüdükçe büyüdü. Neyden kaçıyordu? Neden kâbuslar görüyordu? Hep gülen, her şeyi alaya ve dalgaya vuran bir adam ne yaşamış olabilirdi? Hiç sormamıştım ve soramazdım ama merak ettiğimi fark ettim. Ailesi neden ölmüştü?

Koltuğun ucundan yere sıyrıldım. Geçen defaki gibi baş ucunda yere oturdum ve elimi alnından geri çekmedim. Garip bir şekilde yataktansa burası daha rahat geldi. Rahat bir yatağı kendime çok gördüğüm günlerdeydim. Bu evde bana en uzak ve yabancı olan Güntekin'di. Huzursuzluk arandım, bulamadım.

Başımı koltuğa yasladım ve bakışlarımı pencereye diktim. Ateşten gömlekler giydim, topraktan çömlekler kırdım, kendi içime gömülüp sokak lambasının loş ışığına baktım. Söyledikleri gibi gerçekten kalpsiz olmayı diledim. Ama ben hep çok kolay kanardım.

"*Anlam yükleme*." Gün boyu sessizce mırıldandığım cümle sessizce dudaklarımdan döküldü. "Anlam yükleme Aslıhan. Hiçbir şeye anlam

yükleme... Sana söylenenlere, yaşanılanlara ve yaptıklarına. Sakın anlam yükleme Aslıhan."

Gözlerim kapandı. Ve bir gece daha bedenim yerde, elim onun alnındayken öylece uyuyakaldım. Belki o elimi bıraktı ama ben yerden kalkmadım. Uyku ağır geldi ve ben kendi zihnimde benliğimi yargılayıp idam etmektense yine sessizce uyumayı seçtim.

Tüm sesler sadece o an tamamen sustu.

Uykuda.

******

Nefes almanın kıymık gibi genzine battığı bir kâbustaydı Güntekin. Ayakları çıplakken etrafında yoğun bir kuş kokusu, çıplak ayaklarına iğne gibi batan otlar ve dikenler vardı. Yaşı dokuz, nefesi sessizdi. Etrafındaki kuşlar hareket etmesin, buradaki varlığını belli etmesin diye elini dudaklarına kapatmış, sessiz bir korkuyla bekliyordu.

Evlerinin çatısındaki bu kuş evini çok severdi. Buradaki kuşlar gibi bir gün uçacağını hayal ederdi. Onlara dışarıdan bakmayıp hapsoldukları yere girdiğinde öğrenmişti ki o kuşlar kafesteydi ve hiçbir zaman istedikleri gibi özgürce uçamayacaklardı. Her kanat özgürlük getirmiyor, bazı kanatlar esaretle ödüllendiriliyordu.

Ayak ucuna bir kuş konduğunda minik ellerini dudaklarına daha çok yasladı. Adım seslerini duydu, daha sonra iki kez tekrar eden o tiz ıslık sesini. Kaçtığı şey buraya geliyordu. Küçüktü ve korkuyordu. Göğsünü patlatmaya yetecek bir korkuyla gözlerini kapatıp dua etmekten başka bir şey yapamadı. Bir şeyleri kaybediyordu, bunun tüm kaybedeceği şeylerin başlangıcı olacağından bir haberdi.

"Minik," diyen sesi duydu. Kalın, tok, hışırtılı bir erkek sesi. "Buradasın, biliyorum. Çık dışarı." Islık çalmaya devam ederken adım sesleri ağır ağır kuş evine yaklaşıyordu sanki. "Kuşlar seni saklar mı sandın? Hepsi çok huzursuz. İzini belli ediyorlar."

Bir eli dudaklarındayken diğerini alnına atıp yüzünü tamamen kapattı ve yer yüzünden silinmeyi, izini yok etmeyi, bu şekilde saklanmayı denedi.

Göğsündeki korku öyle büyüktü ki, baş edemeyeceğini hissediyordu. Korkudan altına kaçırdığını yerdeki ıslaklıktan fark etti. Utandı ama korku daha baskındı. Titreyen elleri hızla kümesin zeminindeki otları ve toprağı etrafına çekip ıslaklığın dışarıya gitmesini engellemeye çalıştı.

Elini yeniden dudaklarına kapatıp nefesini sessizleştirdi. Büyük, siyah botların ucunu kapı önünde gördüğünde bacaklarını dizlerine çekip küçüldü. Önüne kuşlar kondu, turnalar, kumrular ve serçeler. İçlerindeki tek kartalın o olduğunu söylerdi babası. Şu an hepsinin içinde en çaresiz oydu. Kuşlar sanki onu saklamak ister gibi çıplak ayak ucuna, etrafındaki çubuklara kümelendiğinde asla kıpırdamadı. Kanat ve kuş sesleri birbirine karıştı.

Guk, guk, guk.

Tik, tak, tak.

Islık, ıslık...

Aniden siyah ayakkabı gerilemiş, acı içinde inlemişti. "Sen hâlâ gebermedin mi?" dediğini duydu. Biri gelip ona saldırmış gibi boğuşma sesleri geliyordu. Birkaç dakika sonra kesik bir inleme duydu Güntekin. Bir beden yere düşmüş, görüş alanına girmişti. O bedenin kime ait olduğunu biliyordu.

Abisiydi.

Bağırarak ağlamamak için dudaklarını sıkabildiği kadar sıktı. O siyah ayakkabıların abisinin bedeninin önünde eğildiğini ve elini aldığını gördü. Görüş açısı kısıtlıydı. Abisinin eli yeniden yere düştüğünde avuç içinde karga ayağına benzer üç dişli bir bıçak yarası vardı. Damgalanmış gibiydi.

Kuşlar kafesin önünü tamamen kapattı. Öyle ki onun görünmesi imkânsızdı. Kafesin kapısı açıldığı anda kuşlar dört bir yanda şiddetle uçuşmaya başladı ama hiçbiri dışarı çıkmadı. Hepsi Güntekin'i sığındığı köşede saklamak ister gibi kafesin içinde dört bir yana deli gibi uçtu ve görüşü bulanıklaştırdı. Olduğu yerde kaldı ve asla kıpırdamadı. Kafes kapısı aniden kapanmış, adım sesleri uzaklaşmıştı.

Korkuyla titrerken ön kapıyı açmadı. Kafesin arkasında kalan minik camı açıp hızla dışarı çıktı. Kafesin önünde yatan kanlar içindeki abisine koşmaktan başka bir şey yapamadı.

"Abi..." dedi titreyen dudakları ve yaşlarıyla. Kolundan itekledi. "Abi."

Gözlerini zorla açıp kesik bir nefes vermişti abisi. "Kaç..." diyebilmişti. "Saklan... Sadece sen kaldın. Kaç, yaşa. Hayatta kal." Güntekin'in çamurlu avuç içine diğer elindeki cevizli kurabiyeyi sıkıştırdı. "Özür dilerim,"

demişti dudağının ucunda kalan son sesiyle. "Son kurabiyeyi senden sakladığım için, özür dilerim..."

Avuçları çamurlu, kurabiye kanlı ve kırıktı. Nasıl yiyecekti? Ağlayışı şiddetlendi. "Beraber gidelim, kalk abi."

Adım seslerini yeniden merdiven ucunda hissettiğinde abisi kanlı elini onun omuzuna atmış, son kalan gücüyle iteklemişti. "Ne olursa olsun hayatta kal. Arkana bakma. Git, saklan. Kaç!" Eli yere düştü, bir nefes aldı ve geri vermedi. Kendi nefesinde boğulup kaldı.

Adım seslerinin yaklaştığını fark eden Güntekin'in yapabildiği tek şey cevizli kurabiyeyi cebine sıkıştırmak, sürünerek yerden kalkmak, herkesi geride bırakarak abisinin son söylediğini yapıp kaçmak oldu. Kafesin arkasına doğru koştu. Ne yapacağını bilemediği bir andı. Ne kaçacağı bir pencere vardı ne de kapı. En yakın seçeneğe sığındı ve çatının köşesine koşup yan komşunun bahçesinden dalları uzanan kiraz ağacının üzerine tüm gücüyle, korkusuzca atladı.

Kanatları yoktu ama uçmayı denedi. Herkesi kurtarabilirdi, yapabilirdi.

Ama olmadı. Kanadını kırmışlardı bir kere, uçamadı. Savaşa soktular, yalın ayak koşturdu. Sonbaharda yapraktı, soldu. İlkbaharda geri döneceği muamma oldu.

Tutunduğu dal kırıldı, Güntekin dalla birlikte yere düştü. Avuç içinde ezilen kirazlar, bedenine batan sayısız kıymık vardı. Ayağını kırmış olmalıydı. Acı içinde inlediğinde karanlık gölgenin çatıdan ona baktığının farkındaydı. Kaçmak adına hızla toparlandı ve ayak acısına aldırmadan yalınayak, topallayarak koştu. Ağaçların arasından onu görmesinin zor olacağını biliyordu.

Korkuyla titredi. Kuş olmak isteyen bir gezgin, yaşama hevesi kalmayan bir bezgine o an dönüştü. Komşu o gün yoktu. Biliyordu. Çaresizce bahçeden çıkıp yola atladı.

Siren seslerini duyabiliyordu. Belki de buraya geliyorlardı. Yola çıktığında bakışları yanlarında kalan evlerine döndü. Artık mavi değil, kan kırmızıydı sanki. Ellerinde ezik kirazlar, kan, yaralar, cebinde bir cevizli kurabiye, bacağında kırıklar vardı. Yine de direndi ve o karanlık gölgeyi polis sirenlerini duyduğu anda evden çıkıp ters yöne koşarken gördü. Yüzündeki siyah maske ve şapka her şeyi saklarken kim olduğunu göremedi, asla bilmedi.

İkisi de ters yöne koştu. Cellat kaçmak, kurban kurtulmak için. Ayakları kan revan içinde kalana kadar koştu, koştu, koştu. "Saklandım," diyordu

nefes nefese ağlayarak koşarken. "Ama çıkış nerede? Çıkış nerede?"

Gökyüzüne baktı ve büyük bir yıldız kümesi gördü. Sadece onu takip etti. *Çoban yıldızı* demişti onlar için babası. *Ne zaman kaybolursan onu takip et. Hep yol gösterir.*

Onu takip etti ve kaybettiği her şeyi bulmayı denedi. Tüm yaralarına, beden kırgınlıklara ve korkularına rağmen koştu. Ama bu kâbusun ne bir sonu vardı ne de ucu.

Aniden kendini yeniden suyun içinde buldu ve boğuldu. Çırpındı, direndi, mücadele etti. Nefes alamadığı bir noktada derin nefes vermesine neden olan şey aniden kendini suyun içinde değil, küçük yatağında, annesini baş ucunda bulmasıydı. Her zamanki gibi elini alnına atmış, dua ediyordu.

Onu, çehresini ve dua eden dudaklarını izledi. Alnındaki elin verdiği güven hissiyle gözlerini kapattı, derin bir nefes verdi ve zihninde belki de uzun bir süre sonra ilk defa uyudu. Zaman her şeyi yuttuğunda gözlerini aniden aralamasına neden olan şey yüzüne vuran ışıktı. Uyuşukluk içinde uyandı. Burnuna değen huzurlu bir ev kokusuna ek tanıdık başka bir şeydi. Gözünü açtığına eminken görüşü hâlâ kapalıydı.

Ne olduğunu anlamak adına birkaç saniye bekledi ve zihnini toparladı. Bir bileği tutuyordu, gözlerine kapanan bir el vardı ve etrafı Aslı gibi kokuyordu. Gece açan yasemin ve amber... Parçaları birleştirmekte zorlanmadı çünkü bir önceki sabah da aynı şeye uyanmıştı.

Hızla yüzündeki eli geri çekip görüşünü netleştirdi ve yanılmadığını anladı. Sıkıca tuttuğu Aslı'nın eliydi. Bakışları yanına döndüğünde onu bedeni yerdeyken başı koltuğa yaslı bir şekilde uyurken buldu.

Şaşırması gereken ana ait tüm detaylardı çünkü yine gece uyandığını hatırlamıyordu. Defalarca uyanmalı, evde kırk tur atmalıydı. Oysa şu an dün gece gibi deliksiz bir uyku çektiğine emindi. Bakışları Aslıhan'ın siyah saçları ve tuttuğu eli arasına gidip geldi.

"Yok artık," derken kavradığı bileği sessizce bırakmıştı. "Yemin ederim ben masumum lan."

Yataktan çıkıp salonun ortasına dikildiğinde kendine gelmek adına birkaç saniye beklemesi gerekmişti. Bakışları hâlâ uyuyan Aslı'ya takıldı. Bedeni yerde, başı koltuktaydı. Dün de bu hâldeydi. Belki de kâbus seslerini duyuyordu. Neden bekliyordu? Arkasını dönüp gidip uyuması lazımdı. Herkes öyle yapardı. Ne diye duyduğu şeyden kaçmıyordu?

"Sen niye buradasın?" derken içi el vermemiş, yerdeki bedeni uyandırmamaya dikkat ederek sessizce kucaklamıştı. Apartmanda adım seslerinden uykusunun hafif olduğunu düşünmüştü ama onu kucağına alıp dikleştiğinde uyanmamış, başını Güntekin'in göğsüne yaslayıp uyumaya devam etmişti. Başını eğip kucağındaki kadının yüzüne bakmadı Güntekin. Bunun için direndi.

Ama bakışlarına aniden salonun girişinden huysuzca onlara bakan Murathan takılmıştı. Saat henüz sabahın altısıydı. İkisinin de üzerlerinde pijama, dudaklarında ve kaşlarında patlat varken saçları dağınıktı. Murathan'ın kucağında Yusuf Ali, diğer elinde biberon varken Güntekin'in kucağında sadece Aslıhan vardı ve huzur içinde uyuyordu.

Kendince garip sesler çıkararak sessizliği bölen Yusuf Ali oldu. "Ba ba ba."

"Açıklayabilirim," dedi Güntekin. "Gerçekten göründüğü gibi değil."

"Açıkla lan," dedi Murathan terslikle.

Açıklayamadı. Kucağında huzur içinde uyuyan Aslıhan ile öyle kalakaldı. "Açıklamamaya karar verdim. Karım uyuyor, sessiz ol!" demeyi tercih etti en sonunda. "Uykusu hafiftir."

"Uyuduktan sonra uykusu hafif olmaz. Sadece uyuyana kadar hafiftir."

"Bağırma lan. Uyuduktan sonra uyanmıyor diye borazan mı çalacaksın başında? Uykuya dalması zor işte. Madem daldı, uyandırma. Hassasiyetleri var benim karımın," dedi sessizce ve Aslı'yı dikkatle kendi kalktığı yatağa bıraktı. Üzerini örttü, yüzüne düşen siyah saçları geri itekledi.

Tüm bu anları Murathan'ın huysuzca izlediğinin farkındaydı. Kısa bir an uzun kirpiklerine takıldı. Nefes kadar kısa bir andı. Elini hızla geri çekti, bakışlarını kaçırdı ve Murathan'a yöneldi.

"Çık dışarı, karım uyuyor. Ablana saygılı ol."

"Güntekin kucağımda çocuk varken beni sövdürme bak."

"Sövme lan o zaman!" dedi terslikle ve onu umursamadan sırtından itekleyerek odadan çıkardı. Birbirlerine ters bakışlar atarak ilerlediler. Güntekin lavaboya yönelirken Murathan mutfağa girmişti. Ama Yusuf Ali'nin huysuzlanma sesleri artıyordu. Murathan onu oyalamaya çalışırken mama yapıyordu ve zorlanıyordu.

"Sessiz ol evlat," diyordu sessizce. "Gece boyu huysuzdun. Bak anne yeni uyudu, hala da yeni uyumuş. Kimseyi bu saatte uyandırmayalım. Tamam, hallediyoruz."

Güntekin dayanamamış, hızla mutfağa girip Yusuf Ali'yi Murathan'ın kucağından çekip almıştı. "Ver şu çocuğu bana. Mamasını yap hemen. Aynı babası. *Karım uyuyor, sessiz ol* diyorum o yırtınıyor." Kucağına aldığı bebeğin mavi gözleriyle kısa bir an bakıştı. Güldüğünde Yusuf Ali'de ağlamayı bırakmış, tatlı bir tebessüm sunmuştu. Ama yüzünün ortasına minik tokadın inmesi her şey kadar aniydi. Aldığı darbeye rağmen minik eli öperken, "Kesinlikle senin oğlun," çıkarımını yaptı.

İtiraz edebilirdi Murathan ama etmedi. Huysuz bir ifadeyle önüne dönüp mama için su kaynatmaya başladı. Sessiz kaldılar, Güntekin kucağındaki çocukla mutfağın içinde ileri geri gidip gelirken Murathan sessizce önüne bakıyordu.

"Gerçekten benim yüzümden mi sakladınız?" dedi Murathan en sonunda. Bakışları Güntekin'e döndüğünde sinirli ya da öfkeli değil bu defa gerçek bir kırgınlık içindeydi. "Ben hiçbir zaman kusursuz bir insan olduğumu iddia etmedim Güntekin. Evet, huysuzum, aksiyim, uyumsuz ve çekilmezim ama çevremdeki sayılı insan bilir ki sevdiklerime bağlıyımdır. Gelip bana söyleseydin sana hiçbir şey demezdim. Gözümün içine bakarak yıllardır bunu benden sakladığınızı söylüyorsunuz. Gerçekten o kadar mı kötü bir insanım gözünüzde de bunu benden saklama gereksinimi duydunuz lan?"

Kelimelerin ucu sivriydi. Ve Güntekin hiçbir zaman karşısındaki gencin kötü biri olduğunu düşünmemişti. Abisi ona iyi bir kardeş olmuştu. O da sadece bir abi gibi bu genci korumaya çalışmıştı.

Çünkü abisinden böyle görmüştü. *Son nefesine kadar koru.*

Durdu, bekledi ve tüm içtenliğiyle konuştu. "Sen hep böyle salak mıydın yoksa dün bana yumruk atınca benim gözümün önündeki perde mi kalktı? Ayrı bir mal göründün gözüme." Kucağındaki Yusuf Ali'ye döndü. "Amcam babanın yüzüne tükürür müsün? Püğ yap."

Yusuf Ali gerçekten tükürdüğünde Güntekin oldukça keyifliydi. "Senden daha zeki. Annesine benziyor." Aynı keyifle ekledi. "Ve tabi halası olan karıma. Güzeller güzeli karım benim."

"Lan oğlum bak!" diye dikleşti Murathan. "Aranma, benim canımı sıkma."

"Sen de saçma sapan konuşma. Konunun seninle ilgisi yok. Ablan bana güvenmiyordu. O yüzden bekledik."

"Sen güvenilmeyecek adam değilsin," dedi Murathan anında. "Ablam da kime güvenip güvenmeyeceğini bilmeyecek bir kadın değil. Bir şey var,

söylediğiniz şeylerde bir boşluk var." Hızla cebinden telefonu çıkardı. "Haydi ben öfkeliyim, mantıksızım, Timur'u arayalım. Ona söyleyelim bakalım ne tepki verecek. Bekle."

Mantıklıydı Güntekin. "Saat sabahın altısı lan. Bu saate telefonunu açar mı o denyo?"

Murathan gibi özel kuvvetlerde askerdi Timur Tönge ve şu an bir görev için İstanbul'daydı. Ama daha önemli bir meselesi vardı. Kısa bir süre önce eşi doğum yapmış, minik bir kızı olmuştu. Güntekin'i tanır, sever ve saygı duyardı. Ama az konuştuğu için mütemadiyen sessiz kalırdı.

Umursamadan aradı Murathan. "Ben ararsam açar," demiş ve arama saniyeler içinde cevaplanmıştı. Önce karşıda derin bir sessizlik belirdi. Daha sonraysa Timur'un kalın sesi kısık ve uykulu bir şekilde yükselmişti.

"Saat sabahın altısı amın oğlu. Derdin ne?"

Uzatmadan konuya girdi Murathan. "Aslıhan ablam ve Güntekin Agâh evleniyor."

Sessizlik derindi ve birkaç dakika sürdü.

"Duydun mu?" dedi Murathan yeniden.

Netti Timur. "Duydum."

"Bir şey desene oğlum?"

Karşıdan yükselen tek ses hafif bir kahkaha oldu. Nadir gülerdi Timur ve şu an yaşanan oldukça anlamsızdı.

"Lan komik mi?" dedi Murathan terslikle. "İt herif!"

"Evet," dedi Timur gülüşünü toparlamaya çalışırken.

"İyi," dedi Murathan ters ters. "Sizi de bekleriz. Düğün bu hafta sonu! Ve bunu bana yeni söylüyorlar. İki yıldır da sevgiliymişler. Sence bu mantıklı mı? Bana *evet* ya da *hayır* de. En mantıklı cevap alabileceğim kişi sensin."

"Mantıksız," dedi Timur anında. "Güntekin Agâh böyle bir şeyi senden saklamaz. Aslıhan ablanın dili zaten malum."

Bak gör der gibi telefonu işaret ediyordu Murathan.

"Sakladım lan işte," dedi Güntekin. "Beni sorgulamayın. Adım *deli* lan. Aklıma eseni yaparım. O an aklıma söylememek geldi. Ne var? Hayatıma heyecan gelsin diye bir hafta içinde evlenmeye karar verdim belki."

Sakinlikle araya girdi Timur. "Sakin kal Karakurt. İkisi de söylemediyse vardır bir bildikleri. Agâh da Aslıhan abla da işini bilir."

Bu defa Güntekin *bak ne kadar haklı* der gibi telefonu işaret ediyordu. "Bu da senden daha zeki. Şu iki gündür elindeki biberon bile senden daha zeki Deli Kurt."

Huysuzlukla baktı Murathan.

"Adana'ya bunun için mi gittin sen Murathan?" dedi Timur.

"Evet."

"Kavga ettiniz mi?

Sessizlikleri bir evetti.

"Yumruk yumruğa mı?"

Yine sessiz kaldılar.

"Bu kaosu kaçırdığıma inanamıyorum," dedi Timur. "İzlemesi keyifli olurdu. Çok tadım kaçtı."

Netti Murathan. "Kapat lan telefonu."

"Düğüne beklerim Tönge!" diye seslendi Güntekin. Murathan sessiz bir tekme savurduğunda keyifle geriledi.

Onu umursamadan, "Hayırlı olsun Agâh," dedi Timur. "Düğüne gelemem. Karım yeni doğum yaptı. Durumu iyi değil, onu yalnız bırakamam. Ama hediyemi gönderirim. Şimdi sana altın mı takmam gerek lan? Belanızı sikeyim, param kalmadı. Çoluğum çocuğum oldu benim. Ailemin rızkını da siz yiyorsunuz."

Murathan ağzının içinde söverek telefonu kapattığında mamayı yapmış, soğuması için suya tutuyor; Yusuf Ali olduğu kucaktan memnun bir şekilde Güntekin'in omuzuna yatmış, sırtını sıvazlayan elle kendinden geçiyordu. Sessiz kaldılar. Bunu bölen ses Yusuf Ali'nin osurmasıydı.

"Oğlun elime sıçtı," dedi Güntekin.

"Çok da güzel yaptı, aferin ona."

Konudan çok bağımsız bir öneri sundu Güntekin. "Özür dile barışalım."

Yüzü ekşidi Murathan'ın. "Lan siktir. Ben niye özür diliyorum? Arkamdan iş çeviren sensin."

"Sövdün lan bana."

"Hak ettin."

"Bir noktaya kadar hak ettim. Abarttığın yerden sonrası belli zaten." Bir eli hafifçe havalandı. "Ama kabul et, kaşındaki yarık çok estetik oldu. Senin için simetrik bir dokunuş yaptım."

Karşısındaki eli terslikle geri iteledi Murathan. "Dön sen kendi tipine bak, it herif. Daha fazlasını yapabilirdim, biliyorsun değil mi? Beni durdurmana izin verdim."

"Farkındayım. Ama ben de durmayabilirdim," dedi Güntekin. "Sen de bunu biliyorsun, değil mi?"

Sadece ikisinin bildiği bir gerçekti. Dün yaşanan kavga basit bir andı. Şayet birbirlerine gerçek anlamda kıymış olsalardı ortada dükkân namına hiçbir şey kalmazdı. Murathan özel kuvvetlerin en güçlü askerlerinden biri, Güntekin Uzak Doğu ve gittiği tüm ülkelerde dövüş eğitimi alan, askeriye içinde bunun eğitimlerini vermiş olan bir gezgindi. Şayet gözü dönerse yapamayacağı şey yoktu. Bu ikisi için de geçerliydi.

İkisi de sessizce *kıyamadım* demek istiyordu. Murathan yine tersken Güntekin alayla güldü. "İkimiz de daha fazlasını yapmadığımıza göre özür dile, affedeyim. Haydi."

"Ablama *karım* deme, affederim."

"O zaman affetme," dedi anında. "Karıma *karım* derim."

"İnadıma yapıyorsun, it herif!"

"Hayır, karım olduğu için yapıyorum. Karıma ne diyeyim? *Murathan'ın ablası* mı diyeyim? Senin ablan, benim karım. Karım da karım."

Murathan hızla Yusuf Ali'yi kendi kucağına almış, Güntekin'e sağlam bir tekme savurmuştu. "Siktir git lan."

Keyifle güldü ve bu tekmeden kaçtı Güntekin. "Gideyim tabi, karımın yanına."

Sabır dilendi Murathan. Güntekin daimî alaysı gülüşüyle mutfaktan çıkarken kucağındaki Yusuf Ali biberonu ve mamasıyla mutluydu. Murathan, "Ablamı üzme!" dediğinde adımları kapı eşiğinde durdu ve dönüp göz ucuyla arkasına baktı. Gözleri denk düştü. "Yapmazsın, biliyorum ama olur da bir gün onu üzersen daha fazlasını o an yapabilirim. Bana bunu yaptırma."

"O zaman sen de üzme," dedi Güntekin anında. "Ben de daha fazlasını o an yaparım. Bana bunu yaptırma. Büyük bir ailesiniz ve bunca kalabalık içinde onu yalnız bırakmışsınız. Bir daha ona bunu hissettirtmeyin. Nefret edeceksen benden et ama onun yanında ol. Ve bir gün ikimiz arasında bir seçim yapman gerekirse kesinlikle ablanı seç. Beni değil." Yarım bir tebessümle geriledi. "Şimdi *özür dilerim* der misin?"

"Demiyorum."

Gülüşü büyüdü. "Çok ısrar ettin, affediyorum."

"Lan yürü git!"

Keyifle ilerledi Güntekin. "Çocuğunun kucağımda kalmasına izin vermenin senin dilinde bir özür olduğunu bilecek kadar seni tanıyorum Deli Kurt. İstesen beni bu eve dahi sokmazdın, bunu da biliyorum. Şaka bir

yana, özre ihtiyacım yok. Abiler her zaman affeder. Dilerim kardeşler de bunu yapabilir."

Mutfaktan çıktığında geride kalan Murathan'ın arkasından baktığını ve kendi içinde savaş verdiğinin farkındaydı. Üstelemedi. Ama haklıydı. Şayet bu hikâye gerçek olsaydı Güntekin Agâh kalbine ateş düştüğü anda bunu tüm cesaretiyle söyler, saklamazdı. Banyoya girdiğinde aynadaki aksiyle uzun sayılabilecek bir süre bakıştı. Lavabonun yanındaki kâsenin içinde yan yana dört diş fırçası vardı.

Dört fırçaya da baktı ama sadece birine uzandı. Fırçaları en yeni, sapı eski ve diğerlerinden en uzak olana. Köşede durup, başka bir yöne bakana. *Yanlış bil* dedi içinden sayısız defa.

Yanlış bil, yanlış bil. Doğru tahmin etmiş olma Güntekin. Lütfen, yanlış bil.

Olmadı.

Diğer fırçaları kontrol etti. Hepsinin sap kısmına renkli yapışkanlarla harfler yapıştırılmıştı. N, G, M... Ahsen yapmış olmalıydı. Ve tekte çektiği fırçanın sapına yazan tek bir harf vardı.

A.

******

Güneş gözlerime aldığında göz kapaklarımı zorlukla aralayarak uyandım. Yastıktan yayılan sandal kokusunun sersemletici etkisiyle kendime gelmeye çalışırken yüzüme dolan saçlarımı geri iterek dikleştim. Nerede ve nasıl bir konumda olduğumu algılamak birkaç saniye sürdü. Kendi evimin salonunda, koltukta uyuyor olduğumu fark etmek ise şaşırtıcıydı.

Burada Güntekin'in uyuyor olması gerekiyordu.

Sersemlemiş bir hâlde kalktım. Elimi saçlarıma daldırıp dağıtırken bakışlarım duvar saatine takıldı. Altı buçuk olmak üzereydi. Annem şimdiye çoktan uyanmış ve dükkâna inmişti, emindim. Güntekin neredeydi?

Uyuşuk adımlarla ilerledim. Mutfaktan su içip geri çıktığımda irkilmeme neden olan şey banyodan yükselen sesti. "Aslı," demişti Güntekin.

Aniden geri döndüğümde banyonun kapısı hafifçe aralıktı ama o ortada yoktu. Hâlâ uykuluydum ve ayılmış değildim. "Güntekin," dedim

sersemlemiş bir hâlde. Gözlerimi ovuşturarak banyo kapısına geriledim ama yaklaştığım anda minik açık olan kapıyı hızla geri kapatmıştı.

İçeriden, "Bir sorunumuz var," dediğini duydum.

"Ne?" dedim huysuzca ama sabahları o kadar ters olamıyordum. "Ne oldu yine Allah'ın delisi. Aç şu kapıyı, derdini söyle."

Kapıyı hafifçe araladı. Kapı aralığından göz göze geldiğimizde omuzları çıplak, yüzü ve saçları köpük içindeydi. Bu hâline de şaşkınlıkla baktım. "O it kardeşin suları kapatmış olabilir mi?" derken oldukça nezihti. "Yaklaşık on dakika önce banyoya girdiğimi gördü ve aniden sular kesildi. Şu an biraz müşkül bir hâldeyim."

Olabilirdi. Uyuzluğuna her şeyi yapardı. "Az önce su içtim. İmkânsız. Ayrıca banyonun vanası içeride."

"Yine de ben o it kardeşinden şüpheleniyorum, haberin olsun."

Uyku sersemi bir hâlde gözümü açtığım an bunu yaşamayı beklemiyordum. Son günlerde sinirlerim gerçekten yıpranmıştı. Güldüm, hem de kahkaha atarak.

Hayretle baktı. "Komik mi?"

"Evet."

"Güldüğün her şeyin benim acı çektiğim anlar olması inanılmaz." Gülüşüme takıldı, birkaç saniye bakındı ve bakışları yeniden gözlerimi buldu.

Bu süreçte gülüşüm kahkahaya dönüşmüştü. Kapıyı hafifçe iteleyerek açmaya çalıştım. "Çekil şuradan."

İnatla açmadı. "Olmaz, annenler evde. Biri görür yanlış anlar."

"Maşallah, pek namuslusun. Tamam, ikna oldum," dedim alayla. "Ayrıca benim için evindeki kaplumbağalarından farkın yok. Merak etme." Kapıyı hızla itekleyip içeri girdim. "Annem dükkânda, Murathanlar uyuyor. Saçmalama da çekil şuradan. Vanayı içeriden kapatmış olabili-"

Cümlem dudağımın ucunda kaldı çünkü içeri girdiğim anda alt bedenine sadece bir havlu dolamış, üst bedeni çıplak, ıslak ve köpüklü saçları daha da kıvırcık görünen bir manzarayla karşılaşmayı beklemiyordum. Ve banyonun çok da büyük olduğu söylenemezdi. İkidir beni uyku mahmuru bir hâlde yakalıyordu. Aramızda bir adım bile yokken bakışlarımız denk düştü. Adam namusunu korumaya çalışırken içeri dalan bendim.

Pek evindeki kaplumbağalar gibi değildi.

Hızla önüme dönüp lavabonun altına ilerledim. En makulü vanayı kontrol etmekti.

"Baktım ben oraya," dedi arkamdan. "Bir şey yok."

"Bir sus, sabah sabah!" diye istemsizce çıkıştım. "Gözümü açamadım daha zaten." Lavabonun altını kontrol ettim. Onun bilmediği minik bir detay vardı ve o da şuydu ki vananın hassas bir ayarı vardı. Evet, kapatılmıştı. Murathan'ın bilerek yaptığına emindim. Bu evde yaşamayan birinin bileceği bir şey değildi. "Geri zekâlı ya..." diye homurdandım açarken.

Anında üstüne alındı. "Zor durumda kalan benim, bir de hakaret mi yiyorum?"

"Sana demedim," dedim ayarını yaparken. Bakışlarım ona döndü. "Ayrıca madem su kapalı sen nasıl köpüklendin?"

Makuldü. "İki dakika vardı."

Bende makuldüm. "İki dakikada nasıl köpüklenebilirsin?"

"Hızlıyımdır."

"Bana daha çok pissin gibi geldi. Yani bir insan iki dakikada ancak vücudunu ıslatır. Senin sadece durulanman kalmış."

Omuzları düştü. "Banyo sürecimden mi bahsedeyim şimdi uzun uzun? Bunu da mı bilmemiz lazım. Kişisel sınırlarım hiç bu kadar zorlanmamıştı."

Ekşimiş bir yüzle önüme döndüm. "Sus ya, bana ne. Ne yaparsan yap. Yırtık donundan sonra senden her şeyi beklerim." Kildi açıp ayağa kalkmış, parmak uçlarıma değen pis suya iğrenerek bakarak ellerimi yıkamaya başlamıştım.

"Donum ne alaka?" dedi. "Ayrıca ben belki yırtık don seviyorum. Özel hayatıma saygı talep ediyorum. Bu evlilik çok seviyesiz bir hâl alıyor."

Yüzüm daha da ekşidi. Ellerimi havluya silip ona ilerlediğimde çıkmam için hafifçe köşeye çekilmişti. Dönüp bakmadım. Tam banyo kapısına uzandığım anda aniden elini ileri uzatıp kapıyı kapatması, kolumu kavrayıp beni kendine çekmesiyse aniydi. Bir anda ıslak bedeniyle denk düşmeyi beklemiyordum. Şaşkınlığımı dile getirme fırsatım olmadan dışarıdan bir ses yükseldi.

"Murathan," diyordu Gökçen. "Yusuf Ali'nin emziği mutfakta mı?" Birkaç saniye sonra, "Hah, buldum!" demiş, adım sesleri uzaklaşmıştı.

Bu süre boyunca ne o kolumu bıraktı ne de ben uzaklaştım. Bedeninden burnuma değen sandal kokusuna ek alnına düşen ıslak tutamlardan omuzuma damlayan minik su damlaları vardı. Öylece kaldım. Sessizce adım seslerinin uzaklaşmasını bekledik. Algıları benden daha iyi olduğu için şanslıydık. Ama bu durum bazen benim algılarımı kapatıyordu.

Kaplumbağa, dedim içimden. Kaplumbağa olduğunu düşünmeye devam et Aslıhan.

"Gitti mi?" dedim ifadesizce kapı arkasında ki havlulara bakarken.

Yavaşça kolumu bıraktı. "Dilerim gitmiştir." Saçlarıma doğru derin bir nefes verdiğini duydum. "Sözde namusumu koruyacaktın. Daha çok namusumla oynuyorsun."

Huysuzluğuma sığınıp çirkefleştim. "Aynen, en namuslu sensin, tamam." Hızla geriledim ve ona bakmadan kapıyı açtım. "Ben dükkândayım," diyordum âdeta kaçarken. "Kahvaltıyı orada yaparız. Yarım saate sende aşağıya iners-" Adımımı dışarı attığımda durmama neden olan şey, holün ucundaki odanın önünden bize bakan Murathan, Gökçen ve kucaklarındaki Yusuf Ali'yi görmemdi.

Bakışlarımı usulca arkama çevirdiğimde temennim Güntekin'in kapı arkasında kalmış olması ve görünmemesiydi ama olmadı. Alt bedenine sarılı havlu ve tüm üst çıplaklığıyla tam arkamdaydı. Aynı saniyelerde evin kapısı açıldı ve içeriye Gülhan, Ramazan ikilisi girdi. Şanslıydık ki sadece ikisi vardı. Muhtemelen Ahsen dükkânda, annemin yanındaydı.

Kısa bir an sessizce bakıştık.

"Aman aman aman..." diye mırıldandı Gökçen sessizce. Murathan'ın kucağındaki minik oğlunun gözlerini eliyle kapattı. "Sen bakma anneciğim. Buralar karışık."

"Hayır," dedi Güntekin. "Yemin ederim öyle bir şey değil. Ben duş alıyordum, sonra sular gitti. Aslı beni izlemeye geldi." Kritik anlardaki açıklama yetisi inanılmazdı. Murathan'ın ters bakışları karşısında panikle toparlamaya çalıştı. "Yani Aslı duş alıyordu ben izlemeye geldim. Yok hayır, kimse izlemiyordu. Ben duş alıyordum, sonra Aslı'yı çağırdım. Yok, öyle de değil, sular..." Ne diyeceğini bilemediği noktada bana döndü ve can havliyle kolumu tuttu. "Allah için sen açıkla Aslı!"

Nezaketle açıkladım. "Murathan salağı, bu banyonun suyunu sen mi kapattın?"

Bakışları bir evetti.

"O zaman ters bakışlarına bir son ver. Bu durumun sorumlusu sensin." Göz ucuyla Güntekin'e baktım. "Sen duşunu al gel. Biz dükkândayız. Kahvaltı için annem bizi bekliyordur." Banyo kapısını yüzüne kapatıp onu bu utançtan kurtardım.

"Kaslıydı ha," dedi Ramazan etkilenmiş bir hâlde. "Vay be!"

Gülhan yanındaki Ramazan'a ve minik göbeğine terslikle baktı. Kısa bir an çift olarak birbirlerine baktılar ve en sonunda Gülhan, Ramazan'ın karnına hafifçe vurarak geldikleri kapıya geri itekledi. "O kahvaltıda çok yersen seni gebertirim Ramazan."

İtiş kakış dışarı çıkıyorlardı. "Aşkım konunun benimle alaka seviyesi ne?" diye kendini savundu Ramazan. "Ben asker miyim? Bankacıyım. Para sayarken nasıl kas yapayım?"

"En çok orada yapmalıydın. Yürü şimdi kahvaltıya! Çaydan başka bir şey yok sana."

Sesleri uzaklaştı. Dik dik bana bakan Murathan'ın yanından aynı ters bakışımla geçtim. Yusuf Ali'yi kucaklarından alıp sıkıca sarılarak ilerledim. Ne yapacağımı bilemediğim bir andı ve ilk seçenek her zamanki gibi soğuk davranmaktı.

"Fazla gözüme batıyorsunuz," diyordu Murathan.

"Bakma o zaman," dedim anında. Yusuf Ali'yle odama ilerledim.

"Gözümün önündesiniz."

"Kafanı çevir o zaman."

Yusuf Ali için, "Altı pis," dedi Gökçen. Elindeki bezi ve ıslak mendili uzattı. "Halleder misin Aslıhan abla?"

Uzattığı eşyaları aldım. "Hallederim." Arkama bakmadan ilerledim, odama girdiğim anda yüzümü ona döndüm ve kapıyı hızla suratına kapattım. Kucağımdaki Yusuf Ali dikkatle bana bakıyordu. Kapı kapandığında odamdaki sessizlikle kaldım.

"Altına yapan tek kişi değilsin," dedim miniğe. "Ben de bu aralar aynı şeyi hissediyorum, emin ol."

Güldü. Kepçe kulakları, siyah saçları ve alık bakışlarıyla gerçekten Murathan'dı. Kimse görmedi ama ona sıkıca sarılıp bağrıma bastım. Yanağını yüzüme yasladığı anda kalbim eridi. Karnını gıdıklayıp öptüm, altını temizledim ve yeniden sarıldım. Kendi içimde minik erkek kardeşimi affettim, ruhu bile duymadı. İşte Aslıhan aslında sadece bu kadar kolaydı.

******

"Bu ne Aslıhan?"

"Bindallı," dedim en net şekilde. "*Al* dedin aldık işte."

"Bunu mu dedim?" diye çıkıştı annem üzerimdeki simsiyah bindallıya bakarken. "Gerçekten bu mu yani kızım?"

Ne yapmam beklemiyordu? Benden o ihtişamlı abiyeleri beklemeleri onların hatası olurdu. Tahammül dahi edemezdim. Kahvaltıdan sonra Gülhan ve Gökçen'le alışverişe çıkmış, ışık hızıyla gelişen kına gecem için gerekli şeyleri almıştık. Bu süreç boyunca Güntekin annemin koruması altındaydı. Ramazan ve Murathan'a düşense çocuk bakmaktı. Üzerimdeki bindallının sırtındaki ipleri çeken Gülhan canıma okumaya çalışırken Gökçen makyajımı yapıyor, annem azarını çekiyordu.

"Gülhan yavaş!" diye bağırdım. "Organlarım var içeride!"

İpi en sonunda bağlamış olmalıydı. Gülhan derin bir nefes vererek geriledi ve görüntüye keyifle baktı. "Anne öyle deme. Artık siyah bindallı moda." Beni elleri çenesinin altında bağlı bir şekilde izliyordu. "Çok yakıştı, ağlayacağım."

Gökçen de en sonunda başıma taktığı anlamsız taçla işini bitirdiğinde keyifle Gülhan'ın yanına gerilemiş bana hayranlık dolu bakışlarla bakmıştı. "Çok güzel oldu, imdat!"

İstemsizce bakışlarım aynaya takıldı. Evet, güzel olmuştum. İnkâr edemeyeceğim bir şekilde yakışmıştı bindallı. Siyah olması taşlı, işlemeli olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Başımdaki tacın alnıma düşen taşları, omuzlarıma düşen saçlarım, buğulu makyajımın daha da belirginleştirdiği gözlerimle ayna karşısında öylece kaldım. Belki çok şey hissetmem gerekiyordu ama hiçbir şey hissedemedim.

Yine sadece kendime kırıldım.

Her şey bu şekilde olmasaydı bir gün gerçekten böyle olabilir miydin Aslıhan?

Soru, keşke ve belkilerin bu ana hiçbir katkısı yoktu. Gülhan mor bir abiye giymiş, gelinin kız kardeşi olmanın hakkını vermişti. Gökçen bu kınaya ben kadar hazırlıksız yakalandığı için bugün ben bindallı alırken kendine bir şeyler alabilmişti. Mavi elbisesi içinde her zamanki gibi güzeldi. Hepsi düğün için hevesliydi. Abiyeler bakıyor, birbirlerine göstererek heyecanlanıyorlardı. Tepkisiz kalan yine bendim.

"Siz aşağıya bakın, millet gelmeye başlamıştır," dedi annem. "Gökçen, Yusuf Ali'nin üzerine bir hırka giydir kızım. Akşam rüzgârı çarpar çocuğu."

İkisi onaylayarak dışarı çıktığında annemle baş başa kalmıştık. Bakışlarımız denk düştü. Kirpiklerimiz aynı anda kapanıp açıldı ve aramızda sessiz bir halat gerildi. Gözleri doluyordu. *Yapma* der gibi boynum büküldü. Gerçekten bunu bana yapmamalıydı. Vicdanıma saplanan bıçakların haddi hesabı yoktu artık.

Bana doğru ilerleyip karşımda durmuş, elleri bindallımda gezinmiş ve kollarımı şefkatle okşamıştı. Gözlerime derin bir hüzün, yoğun bir sevgi ve deniz kadar dalgalı bir edayla baktı. Kirpiğini bir kere kırpsa ağlayacaktı.

"Anne, yapma..." diyebildim sadece.

Usulca elimi kavradı. "Sana neden *kalpsiz* diyorlar, biliyor musun Aslıhan?" Şefkatle okşadı parmaklarımı. "Çünkü senin kalbin babandı."

Ve o kalp artık cansız...

"Onlara inat göğsünde o kalbi büyütüp yaşatmaya devam ettiğin için seninle gurur duyuyorum," dedi. "Hep mutlu ol kızım. Bin kere dünyaya gelsem bin kere de senin annen olmak isterdim."

Ağlamayacaktım ama genzim yandı. Çok saçmaydı. Konuşursam boğazımdaki dikenler dilimi kesecekti. O yüzden sadece başımı sallayıp ona sıkıca sarıldım. "Üzdüm seni," diyebildim genzimden gelen bir yangınla. "Yine sadece ben sorun çıkardım. Özür dilerim..."

Öyle sıkı sarılmış ve boynuma derin bir öpücük bırakmıştı ki, o sevgiyi iliklerime kadar hissettim. "Asla!" dedi tek nefeste. Benden ayrıldığında dudaklarında her zamanki anaç tebessümü vardı. Gözleri ve yanaklarıysa nemliydi. Onu en son ağlarken Murathan'ın düğününde görmüştüm. Yalan bir kere daha tüm acımasızlığıyla kalbime battı. "Kızdım ama üzülmedim. Aksine, sevindim." Yanağına düşen yaşları elinin tersiyle silmiş ve omuzumdaki saçlarıma uzanmıştı. "Saçlarını bile uzatmaya başlamışsın. Omuzlarına dökülüyorlar."

Zihninden geçen anıların ne olduğunu bilemezdim ama babamla ilgili olduğuna emindim. Severdi babam saçlarımı. Annemin kesmesine izin vermez, kendi tarar, örerdi. Uzun yıllar boyunca saçlarımı uzatmamış, hep kısa kullanmıştım. Bu aralar uzatmaya karar vermemin hiçbir sebebi yoktu oysa. Öyle denk gelmişti. Farklılık istemiştim.

"Ama uzamıyorlar," diyebildim. "Onlar da bir noktada takılıp kaldı."

Ben gibi diyemedim.

Annem sadece gülümsemişti. Bir şeyler söyleyecek gibi olduğunda cümlesinin yarım kalmasına neden olan şey aniden kapının hafifçe aralanması ve içeriye Güntekin'in girmesiydi. Bizi el ele gördüğünde adımı gerileyecek gibi olduğunda annem durdurdu.

"Gitme oğlum, gel." Ellimi bırakıp ilerlemişti. "Ben de aşağıya iniyordum. Beş dakikaya siz de inin. Gülhan kınayı hazırlamıştır. Misafirlere *hoş geldin* diyeyim."

Anaç tebessümüyle yanımızdan geçip gitti, geride biz kaldık. Ben, odamın ortasındayken hayatıma yabancı olan *-ama evlilik aşamasında olduğum-* adam odamın kapısının önündeydi. Bir kuşun kanat çırpması kadar küçük bir an birbirimize baktık. Oyunu sadece biz biliyorduk. Vicdan yükümü çenemi dikleştirerek susturmayı denedim.

Pişman değilsin Aslıhan, devam et. Devam et!

Kapımın önünde durup oldukça ciddi bir şekilde bindallı içindeki bana bakması gerginlik vericiydi. "Durma, yap rezil bir şaka," diyerek aksiliğime sığındım. "Neye benzedim? Hürrem Sultan'a mı?"

Bana doğru bir adım atıp odadan içeri girdi. Alışverişe yanımızda gelmemişti ama şu an üzerinde bedenlerini tahmin ederek aldığım takım elbise vardı. Klasik takımı siyah, gömleği beyazdı. Kızların zoruyla almıştım. Gülhan'a verip ona götürmesini söylemiştim ama giyeceğini tahmin etmemiştim. Bedenini tam tutturmuş olmayı da beklemiyordum. Aramızda bir adım kaldığında durmuş, sadece gözlerime bakmıştı.

En sonunda başını hafifçe sola eğdi ve dudağının köşesine o alaysı gülüşünü kondurarak beni bu gerginlikten kurtardı.

"Dalga geçeceksen geç. Bu defa o kadar haklısın ki, terslenmeyeceğim."

Gülüşü büyüdü. "Pek dalga geçesim gelmedi," dedi ve minik bir nefes aldıktan sonra bakışlarını gözlerimden kaçırmadan ekledi. "Güzel olmuşsun. Yakışmış..."

Yalan mıydı, gerçek mi? Belki de gerçek bir yalandı. Ama gözlerinde yalan söylediği anlardaki panik yoktu. O zamanlarda bakışlarını kaçırdığını, göz temasından kaçındığını fark etmiştim. Şu an tüm benliğiyle gözlerime bakıyordu.

"Yalan mı gerçek mi?" dedim çekinmeden.

Alayla değil, olgunlukla gülümsedi ilk defa. *Bilmem* der gibi dudak büzdü. "Onu da sen çöz."

Çözmek istemiyordum. Kafamdaki tacın ağırlığı içindeydim. Adama her şeyi *sessizce hallederiz*dedikten sonra karşısında bindallıyla dikiliyordum.

"İnelim mi aşağıya? Bitsin şu işkence."

Niyetim yanından geçip kapıdan çıkmaktı ama olmadı. İleri doğru bir adım attığım anda elini bana doğru uzatmıştı. Yabanilikle baktım bana uzatılan ele. Ama o umursamamış, yanıma gelip usulca elimi kavramıştı. Bakışlarımız aynı anda birbirine döndü.

"Gerilme," dediğinde elimi daha sıkı kavradığını hissettim. "Birlikte hallederiz."

Bakışlarımı ondan kaçırıp önüme baktım ve ince, güçsüz bir nefes aldım. Elimi tuttuğu andan güç almaktan da nefret ediyordum ama içine düştüğüm saçmalıkta yaslanabileceğim tek kişi oydu. *Ve haklıydı. Buraya kadar hep birlikte halletmiştik. Yine öyle yapmalıydık.*

"Aileme karşı kendimi çok kötü hissediyorum," dedim ağzımın içinde. "Bana sakın iyi davranma. *Kalpsiz, duygusuz* deyip nefretini sürdür ve söylediğin gibi bu evliliğe pişman et. O zaman vicdanım belki bu kadar batmaz."

"Ama benimki batar Aslı," dedi tereddütsüz. "Bu zamana kadar söylediğim her şeyi unut. Tek bir şey hariç. Bu bataklıkta tek değilsin. İkimizin hataları yüzünden buradayız. Elimizde nilüfer yok ama çamuru temizleyebiliriz. Buraya kadar iyi getirdik. O yüzden yine birlikte halledelim, tamam mı?" Parmakları elimi hafifçe okşadığında dönüp ona bakmamak için direndim. "Onlara bakmak ağır gelirse bana bak ve sen de benden nefret etmeye devam et. İkimiz de yalancıyız. Birbirimizi sadece biz anlarız."

Böyle olmamalı, alaycı, deli olmaya devam edip bağırıp çağırmalı, yersiz şakalar yapmalıydı. Gösterdiği benliğinin derinlerine indikçe sersemliyordum. Güven hissim bu denli kırıkken her şeyin tepetaklak olmasına neden oluyordu.

Elini ilk defa ben daha sıkı kavradım. O an sadece birinin *seni anlıyorum* demesine ihtiyacım var. Söylemedi ama avuçları bunu diyor gibiydi. Derin bir nefes aldım ve birlikte ilerledik. Odadan el ele çıkıp koridordan geçtik. Salon duvarından bana bakan babamla göz göze gelmemek için bakışlarımı önüme sabitledim.

Evden dışarı çıktığımızda merdivenlerle baş etmek zordu. O arkamdan eteklerimi tutarken ben ön kısımları toparlamaya çalışıyordum.

"Şu an dalga geçebilir miyim?" dediğini duydum.

"Çok bile dayandın, söyle."

"Kendimi şehzade gibi hissediyorum ama kardeşim Fatih Sultan Mehmet gibi. Bilmem anlatabildim mi?"

İstemsizce güldüm. "Salak bir adamsın Güntekin Agâh."

"Ve o salakla evleniyorsun Aslı Agâh."

"Tamam sus, hemen hatırlatıp tadımı kaçırma."

"Üzerinde bindallı var. Nasıl unutabilirsin?"

"Sus, daha çok hatırlatıp tadımı kaçırmaya devam etme."

"Düğün için davul zurna ekibi ayarladım ve davetiye bastırdım. Davetiye kargosu yarın okuluna gelir."

Merdivenlerde durup zorlukla ona döndüm. "Davul zurna ne alaka?"

Arka eteklerimle boğuşuyordu. "Sus, bacağımıza kadar boka battık zaten. Sana kırk kere dedim ki *ben geleneksel bir adamım*. Madem bir bok yiyoruz her şeyi tam olsun. Düğünümde eğlenmeyeceksem ne yapayım ben o düğünü? Zaten bu noktadan sonra dönüşü yok, eğlenceme bakarım daha iyi. Hep düğün davetiyemi alnıma yapıştırıp millete dağıtmak istemişimdir."

Ekşi bir yüzle önüme döndüm. "*Asla evlenmem* diye bağıran bir adam için fazla absürt hayallerin varmış, haberin olsun."

"Senin de *asla düğün yapmam, sessizce evleniriz* diyen biri için fazla uçuk zevklerin varmış. Bu nasıl kına elbisesi kızım? Boğuldum arkada!" En sonunda düzlüğe indiğimizde ben derin bir nefes vermiştim ama o nefes nefese kalmıştı. "Şu tarlatanın önüne tekme atarak yürü," dedi yanımdan geçip önümdeki kapıyı çıkmam için açarken. "Keşke sözleşmeye birkaç madde daha ekleseydim. Çok pişmanım. Anlaşmada bu kadar efor harcamak yoktu."

Apartman kapısını açıp dışarı çıkmış, benim de çıkmam için tutmuştu. Yürümedim. Olduğum yerde kaldım ve sadece ona baktım. Bir kere daha bilmeden yaptığı bir şey aklıma babamı düşürdüğünde artık sadece bocalamıyor, ağırlaşıyordum.

Ayrıca kibar bir kız olmana gerek yok. Her zamanki gibi asi ol. Tarlatan ayağına takılırsa ona tekme at.

"Ne?" dedi öylece kaldığımı gördüğünde. "Gelsene."

Topuklarımın ucuyla tarlatanın uçlarına minik tekmeler atarak ilerledim. Bunu sadece ben bildim, etekler her şeyi, yüzüm zihnimi sakladı. Yutkunarak vicdan yükünden arındıran bana uzattığı o eli kavradım. Güvenmek değildi bu, söylediği gibi aynı bataklığa nilüfer köklemekti. Başka çaremiz yoktu. O uçmalı, ben yaşamalıydım.

Birlikte mantı dükkânının önünde durduğumuzda içerideki herkesin bizi beklediğinin farkındaydık. Annem alanı genişletmiş, komşular ve birkaç akraba gelmişti. Açık kapıdan içeri el ele girdiğimizde hepsi alkışladı. Murathan kucağındaki oğluyla köşeden ifadesizce bizi izliyor, annem eli kalbinde bakıyor; Gökçen, Ramazan ve Gülhan var gücüyle alkışlıyordu.

Alanın ortasına bırakılan iki sandalyeye yan yana oturduk. Annem Güntekin'in omuzlarına yeşil, işlemeli bir örtü atarken benim başıma kapatılan kırmızı örtüydü. Saniyeler içinde kendimizi kalabalığın ortasında bulmuştuk. Işıklar kapandı, mumlar yakıldı. Genç kızlar, Gökçen, Gülhan hatta Ahsen bile elinde mumlarla etrafımızda döndü. Dönüp yanımdaki adama asla bakmadım. Avuçlarımı sıktım ve parmağımdaki yüzüğe odaklandım.

Yüksek yüksek tepelere ev kurmasınlar dediler, *annesinin bir tanesini hor görmesinler* deyip babasının *bir atı olsa da binse de gelse* diye etrafımızda döndüler. Bakışlarımı parmağımdaki sahte yüzükten çekmedim. Benden başka kimse beni hor göremezdi. Ve babam bin atlısı da olsa gelemezdi. Genzime oturan kıymık gibi batan sızıyı zorlukla yuttum. Başımı yerden kaldıramadım, yapamadım. Ailemden utandım. Her şey bu kadar gerçek olmamalıydı.

En sonunda Gülhan avuçlarıma kına yakmak için önümdeydi. "Gelin elini açmıyor enişte," dedi keyifle.

Anında elimi açtım. "Salak salak konuşma. Açtım işte. Kına mı yakacaksınız ne yapacaksanız yapın."

Bacağıma vurarak susturmuş, ellerimi geri kapatmıştı. "Açmıyorsun, sus abla."

Başımdaki örtüyü hafifçe kaldırıp en ters bakışımı sundum. "Abartma Gülhan!"

Aynı saniyelerde Güntekin'in, Gülhan'ın zorla açtığı avuç içime bıraktığı altın sarısı bir kolye vardı. Oval şeklindeydi ve üzerine minik dört yapraklı yonca şekilleri işlenmişti. İçinde fotoğraf olan kolyelere benziyordu. Başımdaki duvağı daha çok kaldırıp ona döndüm.

"Benim için kıymetli bir kolye," dedi benim gözlerimden kaçıp Gülhan'a bakarken. "Artık karımındır."

Hayır, bunu yapmamalıydı. İnandırıcı olmak için bu kadar ileri gitmemeliydi. O an çaresizce kolyeyi avucuma sıkıştırarak almış, ses çıkarmamıştım ama kabul edemezdim. Fazlaca ileri gitmişti zaten, daha fazlasına lüzum yoktu. Gülhan kolyeyi keyifle boynuma takarken sessiz

kaldım ama tenime değdiği anda ağırlığıyla tenimi yaktı. Kendimi yine ait olmadığım bir zeminde hissediyordum ve huzursuzdum.

Avuçlarıma kına yakıldı. Güntekin'in ise sadece bir elinin serçe parmağına minik bir şekilde sürülmüştü. Şarkılar, türküler söylendi. Benim elim ise boynumdaki kolyede kaldı. Fırsatını bulduğum ilk an onu Güntekin'e vermek zorundaydım. Yine sorumluluk bilincime oynamıştı. Kaybolursa kahrolurdum.

Ayağa kalktığımızda birbirimize döndük. Birkaç saniye o da ne yapacağını bilememiş gibiydi. İnatla birbirimize bakmıyorduk. Ama yüzümü kapatan kırmızı duvağı usulca açıp başımın üstüne atarak gözlerimle denk düşen yine oydu. Bakışları boynumdaki kolyeye değmiş, saniyelik bir andan sonra yeniden gözlerimi bulmuş ve aynı anda aramızdaki mesafeyi kapatıp elleriyle yanaklarımı sarmalayarak alnıma derin bir öpücük bırakmıştı.

Bizden istenilen buydu. Herkes alkışlarken ben avuçlarıma yakılan yalancı kınalar ve boynuma değen kolyeyle kaldım. Güntekin de hemen gerilememiş, dudakları alnımda, elleri yanaklarımda kısa bir an kalmıştı. Kınalı ellerimle hafifçe sarılmayı denedim. Dudaklarından alnıma değen sıcaklıkta zihnimde beliren tek görüntü minik bir ateş zambağı oldu.

Nefesi alnımda geri çekildiğinde bakışlarımı yüzüne sabitledim. Ne yapacağımı bilmediğim bir andı. Düğüne hâkimdim ama kına gecesinde de gelin damadı öpüyor muydu? Yanlış hatırlamıyorsam Gülhan Ramazan'ı, Gökçen Murathan'ı öpmüştü. Utancımı yutarak topuklarımın uçlarına hafifçe yükseldim ve yanağına derin bir öpücük bıraktım. Eli belimde, sıcaklığı etrafımda, teni dudağımın ucundaydı. Nefesi vurdu kulağıma, boynundan yükselen kokusu çarptı yüzüme.

Çevremizdekiler bir kere daha alkışladığında onun öylece kaldığının farkındaydım. Gerileyip gözlerine bakmadan önüme döndüm. Kelimenin tam anlamıyla kaçmaktı bu çünkü utanç içindeydim. Hislerimiz ortak olmalıydı. Birbirimize bakmadan, dakikalar önce yakınlaşmamış gibi aynı anda o sağa ben sola döndük. Yalanı yakalatmaktan korkuyorduk. O annemin elini öperken ben Gülhan'a sarıldım. Dakikalar boyunca asla göz göze gelmeyecektik.

Bir süre sonra alanın ortasında keyifle oynayanlar birkaç komşu, Ramazan, Ahsen, Gökçen ve Güntekin'di. Evet, Güntekin! Adam yalan da olsa kına gecesinin hakkını veriyordu. Öyle ki annemi bile aralarına almış, eğleniyorlardı. Gülhan'ın Ramazan'la dansı görülmeye değerdi. Tatlı, aşk

dolu bir çiftti. Yıllardır evliydiler ama verdikleri bahar havası asla solmamıştı.

Her zamanki gibi köşemizde sessizce oturan ve etrafa huzursuz bakışlar atan bizdik: Murathan ve ben. Bir de Murathan'ın kucağında uyuyan Yusuf Ali.

"İnanılmazlar," demek zorunda kaldım bu görüntüye bakarken.

"Ramazan şaka mı?" dedi huysuzca. An itibariyle Ramazan enişte keyifle Güntekin'in alnından öpüyordu. "Keşke onu zamanında daha çok dövseydim."

Hafifçe güldüm. Murathan görmedi ama Güntekin'in bakışları anında bana dönmüş, gülümsediğimi fark etmiş gibi o minik anı dudaklarımda yakalamıştı. Ahsen bacaklarına sarıldığında benden kopup onu kucağına alarak gülüp eğlenmeye devam ettiler.

"Bence bu ailenin asıl anormalleri biziz," dedim. "Baksana, nasıl mutlular."

"Sen değil misin?" dedi anında. "Sevdiğin adamla evleniyorsun."

Göz ucuyla baktım. "Mutluyum."

"O zaman neden böylesin?"

"Nasılmışım?"

"Hüzünlüsün Aslıhan abla."

"Ben hep hüzünlüyümdür Murathan."

"Barıştık mı?" dedi konudan bağımsız bir şekilde.

"Hayır," dedim anında.

"Sarılalım mı?" dedi bu defa.

Gülmek zorunda kaldım. "Olur."

Anlamsız bir ilişkimiz vardı. Ve hiçbir zaman hiç kimse çözemeyecekti. Bir kolunda Yusuf Ali varken diğer kolunu bana dolamış, sıkıca sarılıp saçlarımdan öpmüştü. "Seni üzerse ağzına sıçarsın, biliyorum. Lanet herif üzmez seni. Onu da biliyorum. Deli, hasta bir şizofren gibi davranır ama gördüğüm en olgun it. Eminim sen de bu yüzden onu seçtin. Garip bir güven veriyor. Ama olur da bir gün işler içinden çıkamayacağın bir hâl alırsa küçük kardeşin hep burada. Sakın unutma."

Başımı omuzuna yasladım ve soluklandım. Ne kadar kızarsam kızayım *ev* diyebilirdim ona, *yurt ve vatan, kardeş ve can*. Ama kendime ne diyecektim?

Hoyrat bir liman.

Bakışlarım Güntekin'e takıldı. Kucağındaki Ahsen'in bir elinden tutmuş dans eder gibi döndürüyordu ve bundan oldukça memnundu. Asla bulunduğu ortamı yadırgamamış, içine düştüğümüz bu sahte kınaya yabancı kalmamıştı. Ayrıkotu gibi duran yine bendim sanki. Usulca dikleşip Murathan'dan uzaklaştım ve ona doğru ilerledim.

Tam arkasında durduğumda bakışlarını bana çevirmişti. "Bir dakika gelir misin?"

Kucağındaki Ahsen'i yere indirip peşime takıldı. Mutfağa ilerlerken arkamdaydı. İçeri girdiğimizde perdeyi çektim ve hızla boynumdaki kolyeyi çözüp ona yöneldim. Dışarıdan yükselen müzik sesi oldukça fazlaydı.

"O kadar ileri gitmene gerek yok Güntekin. Buna hiç gerek yok. Her şey bir yalan, oyun, sahte. Bu kıymetliyse sende kalmalı. Yalan olan birinde değil. Göreceklerini gördüler." Elini kavrayıp kolyeyi avucuna bıraktım. Kimse duymasın diye sessizce mırıldanıyordum. "Bende kalırsa kaybolur. Geri al."

Avuç içindeki karga ayağına benzer üç çatallı kesik izinin üzerine düşen kolyeye bakmadı. Derin bir soluk verdikten sonra bir adım atmış, aramızdaki mesafeyi kapatarak kolyeyi yeniden benim avucuma bırakmıştı.

"Sende kalmalı," dedi o da sessizce. "Murathan bunun anlamını biliyor. Şayet sana vermezsem işte o zaman şüphelenir."

"Verdiğini gördü işte. Şimdi al geri."

Elimi avuç içiyle sarmalayıp kolyeyi tenime hapsetti. "Çiçeklerimi sulayıp kaplumbağalarıma bakmadın mı? Buna da bakarsın."

Hızla başımı salladım. "Aynı şey değil. Nefret ediyorum bundan, yapma. Sürekli bana bir şeyler emanet edip *bak* diyorsun. Ben bu kadar sorumluluk sevmem. Al şunu geri."

Bu kolyeye de delicesine bağlanacaktım yoksa, biliyordum o sivri sadakat duygusunu. Ya ailesi için önemliyse? Babama ait bir eşya kaybolursa kahrımdan yaşlanırdım. Ağır bir yüktü işte.

Avucumu bırakmadı. Kolye tenimi yakıyordu oysa, bu her şeyden daha ağır bir sorumluluktu. "Her şey bittiğinde geri alırım. Sen nasıl mantıklı davranıp benim evime taşınmayı kabul ettiysen bende bu kolyeyi sana vermek zorundayım. Fedakârlık yapması gereken tek sen değilsin. Bu işte ortağız," dedi yine o beklenmedik ciddiyetiyle. "Bana dair kıymetli bir şeyi rehin almışsın gibi düşün. Artık istesem de bu oyundan kaçamam."

"Ama..." diyecek olduğum.

"Zaten kaçma niyetim yok. O ayrı konu. Bu saatten sonra imkânsız, o da ayrı konu. Ama sende kalsın. Ben kaçamam, sen de onu kaybedemezsin. O kolyedeki yoncalar bana hep şans getirdi," dedi avucumu hafifçe sıkarken. "Ben kanatlarımı kurtardım ama senin hâlâ kazanman gereken bir proje var." Gözlerimden kopmadan hafifçe başını eğdi. "Ve her şey bittiğinde sen yeryüzünde ben gökyüzünde kazanmalıyız. O yüzden bu oyun bitene kadar kolye sende rehin kalsın. Projeyi kazanıp gittiğinde kolyeyi bana geri verirsin."

"Ya ikimiz de kaybedersek?" dedim gözlerinden kaçmadan.

Küçük bir an sessiz kaldı. Gözlerime baktı ve sadece hafifçe yutkundu. "İşte asıl oyun o zaman başlar Aslı," dedi alçak bir sesle, neredeyse fısıldayarak. "İkimiz de kaybedersek."

******

Pek çok zorlu sabaha uyanmıştım ama hiç şüphesiz bu sabah, listemin ilk sıralarını zorlardı. Başım ağrıyor, bacaklarım sızlıyor, gözlerim yanıyordu çünkü gece apar topar uçağa yetişmek zorunda kalmış, iki saat bile uyumadan iş için evden çıkmıştım. Kendi kına gecesinden sonra bu hâle gelen tek gelin olabilirdim. Güntekin benden daha kötü bir durumdaydı. Acil bir görev için çağrılmış, Ankara'ya adım atar atmaz hava üssüne geçmişti. Şanslı olan tek kişi evimde uyuyan annemdi.

Temennim Güntekin'in düğün gününe kadar görevde kalmasından yanaydı. Facia kınadan sonra kendime gelmem oldukça zor olacaktı. Üstelik boynumda o kolye vardı. Yine keskin sadakat duyguma oynamıştı. Çıkarmayacaktım, biliyordu. Kaybolmasını göze alamazdım.

Anlamı neydi bilmiyordum ama gerçekten de Murathan'ın bakışları gece boyu bu kolyedeydi. Kolyenin içini açmamış, boş mu dolu mu olduğuna bakmamıştım. Belki anne babasının fotoğrafı vardı. Onlara da sadakat duymak istemiyordum. Kesinlikle açıp bakmayacaktım.

Masamda, her zamanki gibi evraklara gömülmüş bir hâldeyken aniden kapım vurulmuştu. İçeriye okul için gelen postaları getiren kargocu girmişti. Çoğu şeyi elektronik imzayla hallediyorduk ama ıslak imza gerektiren belgeler de oluyordu. Adam elindeki zarflarla bana doğru ilerlemiş ve masa üzerine bırakmıştı ama gerilemeden hemen önce önüme bıraktığı iki kutu daha vardı.

"Teşekkürler," diyebildim sadece.

Kargocu odadan çıktığında zarflara değil kutulara uzandım çünkü üstüne direkt benim adım yazıyordu. İlk önce uzun olanı açtım ve gördüğüm şeyle üç dakika kadar sessizce bakıştım. Masamın üzerine bırakmam gereken bir isimlikti. *Yeni bir isimlik.*

Okul Müdürü

Aslıhan KARAKURT AGÂH

"Şuursuz herif," dedim sakinlikle. "İnanılmaz bir deli, şaka gibi."

Artık ona karşı bağışıklık kazanmaya başladığımı hissediyordum. Kendince eğleniyordu. Bunu gönderirken de oldukça keyifli olduğuna emindim. Onu kendi hâline bırakmaya karar vermiştim.

Diğer kutuya uzandım ve açtığımda yine şaşırmadım. Beni karşılayan düğün davetiyeleriydi. Çok değillerdi. En fazla elli adet, belki de daha az. Söylediği her şeyi şaka sanmak gibi bir hataya düşüyordum. Davul zurnayı da şaka sanmıştım. O an anladım ki düğünde gerçekten bu yaşanacaktı. Lacivert zarflardan birini alıp açtım.

İçinden çıkan beyaz kâğıdın üzerine basılı, *havadaki kâğıttan uçakla* da birkaç dakika bakıştık. Kendi fotoğrafını bastırarak dalga geçer sanıyordum. Yine beklenmedik bir hamlesi vardı. Kâğıttan uçağın zemine düşen gölgesi bir F16'ydı. Arkasında bıraktığı duman lekeleriyse mürekkep izini andırıyordu ve görseldeki tüm lacivertlere inat bu lekeler gün batımı sarısıydı.

İçli bir soluk almam gerekti. Ben olsam *evlenmeye karar veren iki yabancı insanın trajikomik hikâyesi*yazdırırdım ama o bunu da yapmamıştı. Deliydi ama işler ciddileştiğinde buna uyum sağlama gibi bir yetisi vardı.

Dümdüz *Düğünümüze Davetlisiniz* yazıyor, mekân ve tarih bilgisi veriliyordu. Bakışlarım davetiyenin ortasındaki isimlere takıldı.

Aslıhan & Güntekin

Üzerine fazla düşünme fırsatım olmadı çünkü odamın kapısı vurulmuş ve içeri aniden beklemedik birisi, Ferda girmişti. Anında kaşlarım havalanmıştı. Elimdeki düğün davetiyesinin sorumlularından biriydi ve

geliş anı manidardı. Ben gibi siyah olan saçlarını kızıl görmekte bu şaşkınlığa dahildi. Saçlarını boyatmış, bana benzeyen tek detayından sıyrılmıştı.

"Aslıhan Hanım," dedi kapıyı kapatırken. "Müsaitseniz sizinle Atlas ile ilgili konuşmak isterim."

"Konu?" dedim yerimden kalkmadan.

Topukları üzerinde ilerleyip masamın karşısında durdu. Beyaz, bedenini saran ceket ve elbisesi içinde oldukça şıktı, bakışlarımı kızıla dönen saçlarından koparamamıştım. Saç rengini benden ayırdığında bir şeyleri değiştireceğini mi sanıyordu? Acınası bir hâldeydi.

"Burada veli olarak bulunuyorum," dedi.

İnadına, gözünün içine bakarak masamın üzerindeki *Aslıhan Karakurt* isimliğini usulca alıp yerine *Aslıhan KARAKURT AGÂH* isimliğini bıraktım. Buna hiç niyetim yoktu ama onun gözüne sokmazsam asla rahat edemezdim. Gördüğü şeyle saniyeler içinde tadı kaçmış, hatta dudakları titremişti. "Tamam," dedim dik bakışlarından kaçmadan. "Konu ne?"

"Atlas'ın deneme sonuçları pek iyi değil."

"Geçen yıla göre puanı yükselmiş, nesi kötü?"

"On birinci sınıfa giden biri için kötü. Seneye sınav yılı."

Durup sessizce yüzüne bakmam gerekti. Dik bakışlarım yüzünden uzun süre gözlerime bakamaz sanıyordum ama bunu başardı. Cesareti takdir edilesiydi. "Ferda Hanım," dedim. "Oğlunuz henüz onuncu sınıfta, on birde değil. Biliyorsunuz. Değil mi?"

İfadesi altüst olmaya yaklaşmış, hızla toparlamıştı. Kısa bir an ne diyeceğini bilemeden bana bakmayı sürdürdüğünde daha fazla tahammül edemedim. "Derdin ne? Buraya veli olarak gelseydin gerekli cevapları alırdın. Şu an Ferda olarak gelmişsin. Ne söyleyeceksen söyle ve git."

Bakışları masamın üzerindeki yeni isimlik ve elimdeki düğün davetiyesine takıldı. Yutkunmuş, çenesini dikleştirmişti. "Güntekin, dün gece Atlas'a kına gecenizden bir fotoğraf atmış."

"Tebriğe mi geldin? Hiç gerek yok." Kutu içinden düğün davetiyelerinden birini alarak ayaklandım. "Düğün davetiyesi almaya geldiysen işte bunu keyifle yaparım." Karşısına dikilip zarfı parmaklarımın ucunda ona uzattım. "Buyur, bekleriz." Bakışlarım saçlarındaydı. "Kızıl açmış. Siyahtan daha iyi, emin ol."

Zarfı almadı. "Sana benzememek için saçımı bile kazıtırım."

Arkamı dönüp masama ilerledim. "Hiç durma, git yaptır o zaman. Bana fotoğraf at, yakışacak mı çok merak ediyorum."

"Kına gecesi olacağını bize neden söylemediniz? Suna anne duysa çok üzülür. Üzülmesin diye söylemedim."

"Suna annenin hislerine önem vermen ne kadar da kıymetli. Oğluyla evliyken bir başkasına âşık olduğunu da bu yüzden mi ona söylemedin? Üzülmesin diye." Masama yöneldim. Niyetim koltuğuma oturmaktı çünkü fazlaca yorgundum.

Bir hışımla, "Seni aldattı!" dediğinde adımım parmak ucunda kalmış, bakışlarım usulca ona dönmüştü. Hırsla konuşmaya devam ediyordu. "Bana burada sadakat dersi verip laf sokup duruyorsun ama Güntekin de seni aldattı. *İki yıldır birlikteyiz* diyorsunuz. Daha birkaç ay önce bir doktorla takılıyordu. Bu mu *bana sadık* dediğin adam, ha?"

Bedenimi tamamen ona çevirdim. Zihnimde art arda patlayan sayısız mayın vardı. Kendimi yıllar önceki o öğretmenler odasında buldum ve yüzüme soğuk bir yüzük fırlatıldı.

Beni aldattı, diye bağırdı o hamile kadın. *Duydun mu? Beni seninle aldattı!*

Cam kırığı, can kırığı, kıymık acısı, neşter yarası, kalp kesiği, buz kırağı. Hepsi aynı anda göğüs kafesimde patladı. Gözlerime kurulan öfkenin farkındaydım. Bunu o da görmüş olmalı ki söylediği şeyler konusunda birkaç dakika önceki kadar cesur değildi. Kolundan asılan çantayı daha sıkı kavramıştı.

Neden karşıma inatla aynı yara çıkıyordu? Kaç kere daha üstüne basıp ezmem gerekecekti? Güntekin'e kızamazdım. Her şey aniden gelişmişti ve ikimiz de kendimizi bu oyunun içinde bulmuştuk ama anlamsızca zihnimde bir parçanın ona güvenmeye başladığını ve darbe aldığını hissettim.

Bana bunu önceden söyleseydi bu kadar bocalamazdım, dedi minik bir fısıltı.

Neden söylesin, dedi en mantıklı yanım. *Sormadın ki, kendi yalanını en makul zemine oturtmakla meşguldün. Sen ona ne anlattın ki o da sana anlatsın? Adama hiçbir şey sormadın Aslı!*

Ferda'nın ne yapmaya çalıştığının pekâlâ farkındaydım. Öfke dişlerimin dibinde ve göğsümde kaynıyordu. Önünü almadığım sürece daha da ileriye gidecekti, Tuğba'ya acımış, sessiz kalmış ve pişman olmuştum. Yılanın başı küçükken değil, doğduğu anda ezilmeliydi.

Topuklarımın üzerinde ağır adımlarla ilerledim. "Yani?" dedim hissizce.

Bu cevabı beklemiyordu. Kaygıyla başını salladı. "Yani seni aldattı! Onunla olamazsın."

"Uzun muydu ilişkisi, bahsetsene biraz."

Bir şeyler söylemek adına dudakları aralandı ama konuşamadı. Hiçbir şey bilmediğini o an anladım. Duyumlarla hareket ediyordu. *Birlikte bile* diyememişti, *takıldı* demişti. Ne olduğuna dair hiçbir fikri yokken elindeki tek kozla beni vurmaya gelmişti. Sıkılmıştım artık hem Tuğba'dan hem ondan.

"Belki ayrı olduğumuz bir araydı," dedim usulca ona yaklaşmaya devam ederken. "Bu iki yılda ayrılıp barıştığımız pek çok süre oldu, emin ol. Bundan sana ne. Kim olarak karşıma geçip böyle konuşuyorsun mesela?" Az önce nezih bir şekilde sunduğum ama almadığı düğün davetiyesini bu defa terslikle göğsüne yasladım ve bedenini geri itekledim. "Al şu davetiyeyi."

"Ne yapıyorsun?" dedi hafifçe gerilerken.

Davetiyeyi bir kere daha göğsüne bastırdım. "Al şu davetiyeyi!" dediğimde sesim daha otoriter ve güçlüydü.

Göğsündeki elimi geri itekleyip bana tokat atmaya yeltendi. Bunu gerçekten denedi ama başaramadı. Bana kalkan elini anında yakalamıştım. Her şeyin patlamasıysa tam olarak o andı. Etik ve insanî değerlerimi yerle bir etmiş durumdaydım. Daha ne kadar dibe batabilirdim ki? Zaten insanlığımın gittiği en rezil noktadaydım.

Elimi saçlarına doladığımda dudaklarından minik bir çığlık dökülmüş, şaşkınlık içinde kalmıştı. Kavradığım saçlarına baskı yaparak yüzünü gözlerime yaklaştırdım.

"Tokat mı atacaksın bana?" dedim. "Gücün yetiyorsa dene!" Gözlerine saf bir nefretle bakıyordum. "Benim olana fazla el ve dil uzatıyorsun. Asla tahammül edemem! Okulun kamera kayıtları bende. O tuvalette ne olduğunu biliyorum. Derviş Yarbay'a izletmemi istemiyorsan sesini keseceksin!" Saçlarını bırakırken bedenini hafifçe sola iteklemiş, davetiyeyi yeniden göğsüne yaslamıştım. "Şimdi al şunu ve odamdan çık! Git, önce kendi çocuğunun hangi sınıfta olduğunu öğren, sonra gel karşıma! O zaman seninle bir veli olarak konuşurum."

Elini saçına atıp vahşetle baktı. İşte bunu gerçekten beklemiyordu.

Bir adım gerilerken işaret parmağım yüzüne doğru havalandı. Yüzük taktığım elimdi. "Kocamdan uzak dur! Bu sana son uyarım. Seni Güntekin'in sağında, solunda, önünde ya da arkasında, bir milim yakınında

yahut karasularında görürsem hayatı mahvolan tek kişi sen olursun. Ve şayet senin yüzünden mesleğini, kanatlarını kaybederse seni benim elimden hiç kimse alamaz! Anlaşılan sen laf sokmadan anlamıyorsun. Şimdi yeterince net mi? Ve kesinlikle cumartesi günü o düğünde ol. Görmen gereken çok şey var. Şimdi çık dışarı." Parmağım kapıya döndü. "Derhâl!"

Eli hala saçlarındayken göğsüne yaslanan düğün davetiyesiyle kaldı. Dudakları öfkeyle titredi ama hiçbir şey yapamadı. Daima laf sokacağımı ya da ters davranacağımı düşünmüş olmalıydı. Gözlerinde korku değil daha da belirginleşen bir nefret vardı, görebiliyordum. Tuğba kadar korkak değildi. Bu onu daha da tehlikeli bir hâle getiriyordu.

Aynı saniyelerde odanın kapısı çalınmış ve benden dönüş almadan açılmıştı. İkimizin de bakışları aynı anda kapıya döndüğünde sert ifademi yerle bir eden şey tanıdık bir simayla karşılaşmaktı. Dernek yöneticisi Hanzade Hanım her zamanki gibi asil duruşu ve şık takım elbisesiyle odadan içeri girmiş, göz ucuyla Ferda'ya baksa da sadece bana odaklanmıştı. Arkasında yine, yardımcısı Aysel Hanım vardı.

Elektrik çarpmasına denk bir andı. Burada ne işleri vardı?

"Aslıhan Hanım," dedi Hanzade Hanım dünyanın en normal anına giriş yapmış gibi. "Peki ya biz de o düğüne davetli miyiz? Ertürkler Şirketi ve bizim derneğimiz hâlâ sizden düğün davetiyesi bekliyor." Bakışları hafifçe kısıldı ve Ferda'ya değip yeniden beni buldu.

Topuklarını zemine sertçe vurarak ilerlemiş, masamın üzerindeki düğün davetiyelerinden birine uzanıp parmak ucuyla nezih bir şekilde almıştı. "Aslıhan ve Güntekin. Adınız çok uyumlu. Hem de bu cumartesi." Bakışları bana döndüğünde soğuk ifadesini kıracak bir şekilde dudağının köşesine minik bir gülüş kurulmuştu ama ben ilk defa stresten damarlarımdaki kanın kuruduğunu hissettim. "Davetli miyiz Aslıhan Hanım?" Kendi sorusunu kendi cevapladı. "Bence kesinlikle davetliyiz."

⚜

10.BÖLÜM

"İki kalp arasında en kısa yol:
Birbirine uzanmış ve zaman zaman
Ancak parmak uçlarıyla değebilen
İki kol..."
****CEMAL SÜREYA***

⚜

Yazısız yasa on;
Biraz soluklansam geçer, dediğin her şey seni durduğun yerde soluğun kesilene kadar ağlatır.
Soluğun kesilse bile yürümeye devam et.
Yolun sonuna varmadan çıkışı bulamazsın.
⚜
EMEF-
Seriday

⚡

Zorlandığım pek çok an olmuştu. Bir elin beş parmağını geçer, on parmağı da aşardı. Ama elimde sahte düğünümün davetiyeleri, karşımda dernek yetkilileri, odamın ortasında Ferda hastasının olması; yaşadığım tüm zor anlar içinde en risklisi olarak zirveyi zorlardı. Aynı saniyelerde odamın açık kapısında beliren Tuğba'yı görmekse yıkılmakla eş değerdi.

Teker teker gelinmeliydi. Bu hâliyle hiç adil bir savaş olmuyordu.

Hiçbir zaman öyle olmamıştı.

Derin bir nefes alarak daimî soğukkanlılığımı sürdürmeyi denedim. Temennim Hanzade ve Aysel Hanım'ın Ferda'yla konuşmalarımızı duymamasından yanaydı ama kestiremiyordum. Hanzade Hanım masa üzerinden aldığı düğün davetiyelerine bakarken sadece hafifçe gülümsedi. Kadın resmen *bizi neden çağırmadın* diyordu. Oysa imkân olsa kendimi bile çağırmayacaktım o düğüne.

"Tabi ki davetlisiniz Hanzade Hanım," dedim saygıyla. "Davetiyeler yeni geldi. Bu akşam derneğe uğrayıp size de verecektim."

Bakışları parmakları arasındaki davetiyeden bana doğru havalandı. Siyah, yer yer aklar düşen saçları ensesinde sıkı bir topuzken her zaman gibi şık takımlarından birinin içindeydi. Tuğba'yı da onlar çağırmış olmalıydı. Tuğba odaya girdiğinde Aysel Hanım'ın elini sıkmış, Hanzade Hanım'a gülümseyerek bakışlarını Ferda'ya dikmişti. O kurnaz zihninden kırk tilki geçtiğine emindim. Derneğin neden burada olduğuna dairse hiçbir fikrim yoktu.

"Lütfen oturun," dedim masamın önündeki koltukları işaret ederek. Göz ucuyla baktım Ferda'ya. "Misafirim de şimdi gidiyordu." Sesim iğneleyici bir imayla doluydu.

"Bir sorun mu var?" dedi Hanzade Hanım koltuklardan birine otururken. Gözleri Ferda'daydı. "Görüşmenizi bölmedik inşallah. Dışarıya sesiniz biraz yüksek geliyordu. Kapıyı tıklattık ama duymadınız. Düğün muhabbetini duyduğum an kendime engel olamadım, kusura bakmayın."

Gerginlikle dikleştim. Ne kadarını duymuşlardı? İfadelerinde bana karşı olumsuz bir durum yoktu ama kestiremiyordum. Birkaç saniye önce odaya girseydiler her şey riske girebilirdi. Yine de konu ne olursa olsun kendilerini özelime bu kadar ortak etmeleri ne kadar doğruydu? Hisler birbirine karıştı. Kontrolü bu denli kaybettiğim için kendime olan öfkem göğüs kafesimde kaynıyordu. Ama yine *buz duvarı* dedikleri duruşumun içimi saklayacağına emindim.

Soğukkanlı ol Aslıhan. İdare edebilirsin.

"Sorun yok," dedim ifadesizce. "Ferda Hanım eşimin kıymet verdiği dostlarından biridir. Ufak bir mesele hakkında konuşuyorduk ama fikir ayrılığı yaşadık. Kişisel konular yani."

"Aynı zamanda velimiz," dedi Tuğba anında. Bakışları Ferda'daydı. "Atlas'ın annesiydiniz, değil mi?"

Ferda sessizce başını eğerek onayladı. Açık arayan gözleri dernek üyeleri ve bendeydi. Gerildiğimin farkındaydı. Dakikalar önceki çıkışım yüzünden dağılan ifadesini çenesini dikleştirerek topladı. Elindeki davetiyeyi daha sıkı kavramıştı.

"Öyle tabi," dedim daha sakin bir şekilde. "Kıymetli bir velimizdir ama şu an buraya oğlunun durumu hakkında bilgi almak için değil sivil hayatımıza dair bir soru sormak için gelmiş. Hazır gelmişken ben de kendisine düğün davetiyemizi ilettim." Koltuğuma oturup ellerimi masa üzerinde bağladım. "Söylemek istediğiniz başka bir şey var mıydı Ferda Hanım?"

Sadece baktı, açık aradı ve zannımca bulamadı. Gözlerinde yine o ters ifade belirmişti. "Yok," dedi ağzının içinde ve topuklarının üzerinde kapıya yöneldi.

"Cumartesi görüşürüz," dedim arkasından.

Kapıyı kapatmadan kısa bir süre bakışları beni bulmuş, öfkesini göstermekten çekinmeden kapıyı sertçe kapatarak dışarı çıkmıştı. Ardından bakan Tuğba daha fazla açık arıyor gibiydi. Kurnaz bakışları kapanan kapı ve ben arasında gidip geldi. Gerginliğin farkındaydı, şeytan.

"Buyurun," dedim dikkati dağıtmak adına. "Sizi buraya hangi rüzgâr attı?"

Hanzade Hanım elindeki davetiyemi inceliyordu. Tuğba hâlâ kısık gözlerle kapıya bakıyorken sadece Aysel Hanım bana odaklanmıştı.

"Hanzade Hanım okul ikliminde sizi görmek istedi," dedi. "Süreci değerlendirirken sık sık bazı sınavlara tabi tutulacağınızı, her konuda değerlendirileceğinizi söylemiştik. Bu da onlardan biri." Asilce gülümsedi. "Yani düzenli aralıklarla size haber vermeden okula gelebilir, her an her yerden çıkabiliriz."

Bu rahatlıkları karşısında iç sesim farklı şeyler söylese de gülümsemeye çalıştım. "İstediğiniz zaman, tabi ki buyurun."

"Şirkete davetiye götürdünüz mü?" dedi Hanzade Hanım. "Ertürk ve Levent Beyler gerçekten sizden haber bekliyordu. Özellikle Ertürk Bey, daha dün beni arayıp sordu. *Aslıhan Hanım'ın düğünü ne zaman ona göre kendi planlamamamı yapacağım* dedi."

"Davetiyelerde bir aksilik yaşamıştık, düzeltilmesi biraz sürdü ve yeni geldi. Bu akşam şirkete uğrayıp onlara da davetiyemi ileteceğim."

"Eşin nerede?" dedi Tuğba. "Ertürk ve Levent Bey'e *davetiyeyi eşimle getireceğim* demiştin. Tek mi götüreceksin?"

Ferda'nın değil de bunun saçlarını yolsam daha rahat edecektim. "Görevde," dedim dik bakışlarımı ona sabitleyip. "Aniden çağırıldığı için gitmek zorunda kaldı. Ben tek götüreceğim."

Hanzade Hanım'ın ilgili bakışları yüzümdeydi. "Eşinizin mesleği nedir?"

"Savaş pilotu."

Aysel Hanım ve Hanzade Hanım'ın kaşları aynı anda havalanırken Tuğba'nın uyuz bakışları önündeydi. Okul önünde Güntekin'i görmüştü. O günden sonra pek sesi çıkmıyor, gözüme gözükmüyordu.

"Harika!" dedi Hanzade Hanım gülümseyerek. Davetiyeyi bana doğru kaldırdı. "Bu tasarımdan anlamalıydık. Çok manidar ve anlamlı olmuş."

Davetiye üzerindeki kâğıttan uçağın bıraktığı F-16 gölgesine bakarken hafifçe gülümsedim. *Delinin teki* diyemediğim için, "İşini fazla sever," diyebildim. "Özel günümüzde ben de ona böyle bir sürpriz yapmak istedim." Masa üstündeki Aslıhan KARAKURT AGÂH yazısıyla bakıştıkları dakikalardaydık. Davetiyede soy isimlerimiz yazıyordu ve anlamaları zor olmadı. "O da eşimin hediyesi," dedim gülümsemeye çalışarak.

"Tanışmak için heyecanlıyım," dedi Aysel Hanım. "Sizin gibi dik bir karakterin eşini merak etmemek elde değil."

Şirket ve dernek içinde en çok ondan sıcak bir enerji almıştım. Beni arayan oydu, projemin çalındığını kulağıma üfleyen oydu. O olmasa şu an her şey Tuğba'nın elinde olabilirdi ama farkındaydım, içten içe Tuğba'nın her şeyi torpille yaptırdığını biliyor, beni destekliyordu. Hanzade Hanım'ın sözünü ezemezdi ama sessizce beni bu oyuna süren Aysel Hanım'dı. Bakışlarında sıcak bir iklim vardı.

Gülümsedim. Temennim Güntekin'in düğün dediğimiz o saçma oluşumda pistte dans etmemesi, eğlenmek adına bir saçmalık yapmamasından yanaydı yoksa benim gibi birinin seçimine o an şahit olacaklardı.

Davetiyelerden birini Aysel Hanım'a uzattım. "O zaman sizi de bekliyorum."

Davetiyeyi alıp hafif bir tebessümle karşılık verdi. Tuğba ilgi onda olmadığı her andan rahatsızdı. İmkânı olsa şu an baştan evlenirdi, emindim. "Öğrencilerle konuşuyordunuz," diye araya girmesinin sebebi tamamen konuyu benden uzaklaştırmaktı. "Giriş kattaki koridorda gördüm sizi. Bir sorun yok, değil mi?"

"Sizi sorduk," dedi Hanzade Hanım davetiyeyi çantasına sıkıştırırken. "Süreç için asıl önemli olan, öğrencilerinizin gözündeki yerinizdir. En

azından benim değerlendirmem açısından bu, hanenize artı bir puan olarak yansır. Size haber vermeden gelip rastgele seçtiğimiz birkaç öğrenciye sizi sorduk."

İfadesizce dinliyordum. Mutlu olan Tuğba'ydı çünkü o ek puanı alacağına emindi. Kendince hep sıcak, sevecen, tatlı ve güler yüzlüydü. Öğrencilere idari amir olarak uymaları gereken kuralları hatırlattığım ve belli bir disiplinle çalıştığım için kötü olan daima ben olurdum.

Bu noktada bana ek puan gelmeyeceğine emindim. Ellerimi masa üzerinde bağlayıp göğsümde kabaran hissi yutmak için Tuğba'dan kaçıp Aslıhan KARAKURT AGÂH isimliğine baktım. Adana günlerinden sonra kurduğum oyun için zihnimde pişmanlık belirmeye başlamıştı.

O an sildim.

Hayır, başka türlüsü olmayacaktı.

Ben kazanacaktım.

Bu defa *sadece* ben kazanacaktım. Bu iş buradan asla dönmeyecekti. Projemi alıp defolup gidecektim. Tuğba'yı öveceklerine emin bir hâlde isimliğe bakmaya devam ettim.

Ama Hanzade Hanım, "Eşit konumdasınız. Hatta Aslıhan Hanım bir milim farkla önde," dediğinde bakışlarım usulca ona döndü. Bunu Tuğba da beklemiyordu. Bu puanlamaların süreç sonuna dek gizli kalması gerekirken adım adım bize skor bilgilendirmesi yapmalarının amacı neydi? Etik ve de profesyonel bir yaklaşım olmadığı kesindi. Zaten baştan beri usulüne uygun olan ne vardı ki? Ben kendi içimde huzursuz bir sorgulama hâlindeyken Tuğba sadece onun övüleceğine emin bir hâlde sırıtıyordu. Gülüşü dudak ucunda kaldı.

"Adil bir müdür olmalısınız," diye devam etti Hanzade hanım. "Öğrencileriniz sizi seviyor. Siz geldikten sonra okulda her şeyin çok düzenli olduğundan bahsettiler. Özellikle bir delikanlı vardı," derken parmağı karşısındaki kadına döndü. "Neydi ismi Aysel?"

"Yusuf, Hanzade Hanım."

"Hah!" dedi keyifle gülerken. "Yusuf, size kimsenin laf söyletmesine izin vermiyor valla. Adınız geçince gözleri parlıyor. Beni çok eğlendirdi. Sizin için *biraz despot* diyen herkesin anında yanına gelip *iyi düşün, öyle değil* diyor. Kararları objektif mi bilmiyorum ama öğrencileriniz mutlular."

Bu durumdan keyif almış olmalıydı. Gülüşü keyifliydi. Hangi ara okula geldiğini bilmiyordum ama dakikalarca öğrencilerle vakit geçirmiş gibiydiler.

"Adını unuttum, soyadı Kankılıç olan bir delikanlı da sizden övgüyle bahsediyor," diyerek keyifli hâllerini sürdürdü. "Disiplininizin rahatsız etmediğini, aksine okulu daha da rahat bir yer hâline getirdiğinden bahsetti."

Şaşkınlıkla göz kırpıştırdım. Tuğba'yla aynı yüz ifadesine bürünmeyi kendime hakaret sayarak ciddileştim ama en az onun kadar şaşkındım. Bu benim için de beklenmedikti.

"Siz fazla ödev veriyormuşsunuz Tuğba Hanım," dedi Hanzade Hanım ona dönüp. "Öğretmenliğin şanındandır ödev. Öğrencileriniz sizi seviyorlar, adınız geçince hepsinin dudaklarında tatlı bir tebessüm oluşuyor. Hepsi sizin gibi öğretmenlere sahip olduğu için çok şanslı. Bu durum ikinize de olumlu yansıyacak, emin olun."

Yeterli gelmemişti Tuğba'ya, rengi atıyordu çünkü farkındaydı, an itibariyle üstünlük benim elimdeydi. "Bu değerlendirme doğru mu?" dedi rahatsızlığını belli ederek. "Aslıhan Hoca'm okula geleli henüz üç hafta oldu. Ben daha uzun zamandır buradayım. Onu doğru düzgün tanımıyorlar bile."

Hanzade Hanım'ın kaşları havalanmıştı. "Efendim?" dedi sorgulayan bir hâlde.

İnatla devam ediyordu Tuğba. "Tanımadıkları birini herhâlde severler. Eşit olmamız imkânsız."

Hanzade Hanım sessiz kalırken, "Mesele süre değil öğrencilerin kalplerinde bıraktığınız izdir Tuğba Hoca'm," dedi Aysel Hanım. "Ama şayet sizin bakış açınızdan bakacak olursak Aslıhan Hanım daha da öne geçer. Bu kadar kısa sürede öğrencilere kendini sizinle aynı oranda sevdirebilmiş." Başı hafifçe sola büküldü. "Hanzade Hanım ne düşünür bilmem ama benim değerlendirmemde Aslıhan Hanım şu an daha önde. Teşekkürler." Elindeki deftere minik bir not aldı ve dikleşti.

Tuğba'nın bir daha ağzını açamayacağına emindim. Hayretle Aysel Hanım'a bakıyordu. Hanzade Hanım konuşmamış, dikkatli bakışları bizi süzmüştü. Aramızdaki rekabeti o andan sonra anlamamaları imkânsızdı. Belki de sırf şu andaki tepkilerimizi ölçmek adına fikirlerini anlık olarak açık etmişlerdi. Bundan sonraki değerlendirmelerinde bu denli şeffaf olmaları usule aykırı olurdu.

Koltuğumda geri yaslanırken gerginlikle kasılan omuzlarım gevşedi. Tuğba'nın surat ifadesi keyfimin yerine gelmesi için yeterliydi.

"Çay?" dedim keyifle. "Kahve? Ne istersiniz?"

"Bir çayınızı alırız," dedi Aysel Hanım.

Çayları söylemek adına telefona uzanırken bakışlarım Tuğba'ya döndü. "Soda?" dedim imayla. "Elmalı seversin. Sana da soda söylüyorum." Bunu içip keyifle sindirebilirdi. Tebessümle baktım Hanzade ve Aysel Hanım'a. "Yıllardır aynı okulda çalışıyoruz. Ne sevip sevmediğimizi çok iyi biliriz. Değil mi Tuğba Hoca'm?"

Konuşamadı. Sadece tebessüm etmeye çalıştı ve yanımızdakilere belli etmeden başını salladı ama delirdiğine emindim. Yalan yok, ben de şaşkındım. Aylardır süregelen bahtsızlık döngüm içinde beliren şans dolu tek anımdı. İlk fırsatta Yusuf'a ben lokma dökecektim.

Çaylar ve soda geldi. Aysel ve Hanzade Hanım keyifle içerken Tuğba tek yudum bile almadı. Yaklaşık on beş dakika daha oturmuşlardı. Okuldan, eğitim ve genel konulardan bahsettikten sonra ayaklandıklarında

"Değerlendirme kriterlerimizde artık süreç boyunca gizlilik esas olacak." Dedi Aysel hanım. "Bugün fikirlerimizi anlık paylaşmamızdaki amaç, bizim düşüncelerimizin sizinkilerin tam tersi olabileceğini görmeniz ve son ana kadar kesin bir yargıya varmamanızdı."

Az önce yaptığım çıkarımı doğrulayan sözlerinin ardından davetiyem ellerinde, *cumartesi düğünde görüşürüz* diyerek odadan çıktılar. Tuğba'yla yaklaşık bir dakika boyunca sessiz kaldık.

"İtiraf ediyorum, ben de şaşırdım," dedim masama yönelirken.

"Şaka olmalı..." Ağzının içinde homurdanıyordu. "İnanılır gibi değil."

"Öğrenciler için de torpil yaptıramamak seni üzmüş olmalı, haklısın."

"Kes artık şunu!" diye diklendi. "Aysel Hanım'ın değerlendirmesini alsan ne olur? Önemli olan şirket ve Hanzade Hanım. O yüzden kes sesini."

"Bence sen kes," dedim sakinlikle. "Konuştukça batıyorsun." Masa üzerinden düğün davetiyelerimden birini alıp ona yöneldim. Aramızda üç adım kaldığında durup parmak ucumla uzattım. "Orada olmak için delirdiğine eminim. Buyur."

Utanması asla yoktu. Hızla davetiyeyi elimden çekip aldı. "Bir şeyler saklıyorsun. Bir yerde yalan söylüyorsun ve ben senin açığını mutlaka bulacağım Aslıhan Karakurt."

Öfkeli adımlarla kapıya yöneldi ve odadan çıktı. Derin bir nefes vermekten öteye geçemedim. Her şey fazlaca üst üste geliyordu ve ben nefes alamıyordum. Aysel Hanım'ın ek değerlendirmesine bile sevinemiyordum çünkü fazla açık vardı.

Fazla açık vardı!

Tuğba açık arıyordu, Ferda açık arıyordu, Hanzade Hanım dik dik bakıyordu. Şirkete gitmem, sahte bir düğün davetiyesi vermem ve yalandan bir düğün yapmam gerekiyordu. Bunlara değip değmeyeceği kısmını çoktan geçmiştim, geri dönüşüm yoktu. Adımlarım cama yöneldi. Hızla pencereyi açıp bakışlarımı gökyüzüne diktim. İçime çektiğim nefesle kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Elim gömleğimin yakasında, parmaklarım boynumdaki dört yapraklı yoncalarla bezenmiş kolyede kaldı. Kolyenin ucunu sıkarken gözlerim kapandı.

Açık vermedin Aslıhan, sakin ol.

Güntekin burada olsa, dedi zihnimim en kuytu yanı, *birlikte hallederdiniz Aslı. Bu kadar gerilmezdin.*

Anında gözlerimi açtım. Parmağım boynumdaki kolyeden uzaklaştı. Bakışlarımı gökyüzüne değdirmeden camı kapattım ve bir adım geriledim. Bu yalanı sürdürdüğümüz anlarda yanımdayken her şey daha az gerilimliydi. Bir şekilde inandırıyordu herkesi. Kabullenmek istemediğim bir farkındalıkla kaldım ve başımı hızla iki yana salladım.

Kendine gel Aslıhan. Tek başına da idare edebilirsin. Kimse bir şey anlamadı, sakin ol.

Bu zamana kadar her şeyi tek başıma halletmiştim. Yardım ediyordu çünkü ben de ona ediyordum. Birlikte falan halletmiyorduk, birlikte yalan söylüyorduk. İkimiz de çıkarlarımız için buradayken söylediği sözlere anlam yükleyemez, güvenemezdim. Ben zaten kimseye güvenemezdim. Yürüyemezsem koşar, koşamazsam sürünür ama bunu daima tek başıma yapardım.

Ferda'nın söylediklerini zihnimin *Güntekin olsa* diye mırıldanan en kuytu köşesine attım ve ağırlığıyla susturdum.

Sadece kendine güven Aslıhan. Her zamanki gibi, sadece kendine.

Elimi göğsüme yaslayıp sessizce kalpsizliğimi teskin ettim. Kendime teselli verdim. Sakinleştirdim, iyi idare ettiğini, sakin kalması gerektiğini söyledim. Soğukkanlılığımı kuşandım, buzdan duvarlarımın arkasına geçtim. Yalnızlığımı, yalnızlığımla sevdim.

Ve gün boyu başımı kaldırıp asla gökyüzüne bakmadım. Oradaydı çünkü, biliyordum. *Görevde, gökyüzünde.*

******

Bulutların arasından hışımla sıyrılıp çıktı Deli Şimşek.

Rüzgârı arkasına, gökyüzünün derinliğini önüne aldı. Ekip üyeleri kendi yerlerini almışken en önde korkusuzca ilerleyen Güntekin'in bakışları gökyüzünün en sevdiği rengindeydi.

Ankara semalarına yaklaştıkça ufukta batan güneş ve etrafına yaydığı kehribar rengi içine doldu. Gün batıyor, tüm rengini gökyüzüne bırakıyordu. Güntekin o renge doğru korkusuzca uçuşunu sürdürdü. Hiçbir zaman ufuk çizgine ulaşamayacak, o renge dokunamayacaktı. Defalarca denemiş, gökyüzünün sonuna ulaşamamıştı.

Aynı saniyelerde aklına bir çift ala göz düştüğünde bir nefes anı kadar gözlerini açıp kapatması ve soluklanması gerekmişti.

Saatlerdir gökyüzünde, görevde, yeryüzünden ve düşüncelerden uzaktaydı. Yere bombalar bırakmış, öfkesini sessizce kusmuştu. Gökyüzüne çıktığı anda yeryüzüne ait tüm düşüncelerden sıyrılması gerekiyordu, hep öyle olmuştu.

Ama bu defa olmadı. Önündeki kehribar denizinde yüzerken bu düşünceden kaçamadı. Aklına düşen yeryüzünden bir parça gözdü. Dünyayı gezmiş, bu tonu gökyüzü hariç başka hiçbir yerde görmemişti. O gözlerde ne işi vardı? Tat kaçırıcı bir şekilde aynıydı. Gün sarısından çalınan bir tutam yeryüzüne bırakılmış gibiydi.

Yeryüzündeki gökyüzü.

"Tadım kaçtı," dedi ağzının içinde, sessizce. "Şu an facia şekilde tadım kaçtı. Gökyüzünün yeryüzünde ne işi var oğlum, ne düşünüyorsun sen lan? Şiddetle tadım kaçtı." Ofladı ve ilk defa o sarı bulutlara doğru ilerlemedi, hızla alçaldı.

"Kartal 1, Kule," dedi kulaklığına. "Kule, Kartal 1! 5 bin feet, alçalıyorum. Sancar kolu ile birlikte yaklaşma talep ediyorum."

İsmail'in tok sesi duyuldu. "Kartal 1, anlaşıldı. Gökyüzü sizi tanıdı mı?"

Güntekin'in dudaklarında yarım bir gülüş belirdi. "Her zaman."

"Sancar kolu, yaklaşma onaylandı. Rüzgâr 210 derece, 8 knot. Pist 21 aktif. İniş sırası Kartal 1'den başlayacak. Eve hoş geldiniz!"

Dört kanat sessizce alçaldı. Uçaklar pistten ayrılıp aprona geçtiğinde yer ekibi onları bekliyordu. Şinasi ve Çakabey Uras'ın ilk hamlesi takozları yerleştirip uçağı emniyete almak oldu; Güntekin ise hâlâ kokpitte sessizce son kontrol listesini kapatıyordu. Kısa bir süre sonra uçağından inen Güntekin adımı yere değdiği anda kaskını çıkarmış, elini saçlarına daldırarak dalgalı tutamları dağıtmıştı. Ekibiyle göz göze gelip gülümsemenin ardından ona hayranlıkla bakan Şinasi'nin kaldırdığı eline kısa bir selamla karşılık verdi. Yanağından hafifçe makas alıp ilerledi.

"N'aber şekerim?"

Alık bir sırıtışla baktı Şinasi. Güntekin eldiveniyle uçağının demir zırhını okşayarak ilerlerken yanındaydı. "Boss, mühim bir sorum var?"

"Çok mu mühim az mı mühim?" Eldivenlerini çıkarıp Şinasi'nin göğsüne itekledi. Aynı saniyelerce cebinden yüzüğünü çıkarmış ve hızla parmağına geri takmıştı. Bunun garip bir alışkanlığa dönüşmeye başladığının henüz farkında değildi.

"Az mühim," dedi arkalarında kalan uçakla ilgilenen Uras. "Bumblebee, gel buraya. Rahat bırak adamı."

Şinasi parlak sarı ceketinin cebinden çıkardığı lacivert zarfı Güntekin'e uzatarak geriledi. "Eee ama düğün davetiyeniz geldi."

Hızla zarfı aldı Güntekin. Aslıhan'ın okuluna ayrı kendi iş yerine ayrı sipariş vermişti. Bir amacı yoktu. Sayı iki yüze tamamlanırsa indirim vardı. Yarısını kendine alırken kalan yarısının Aslıhan'a gönderilmesini sağlamıştı. Bacağına kadar boka battığı şu günlerde elbette sahte düğününe çağıracağı insanlar vardı. Zarfı açıp göz gezdirdi. Ortaya böyle bir şey çıkacağını düşünmemişti ama tam da anlattığı gibi olmuştu.

Kâğıttan uçak, arkasında bıraktığı mürekkep lekeleri ve gölgesinde beliren F-16...

Yaşadıklarının anlamını sorgulamayı bir süre önce bırakmış, anı yaşamaya karar vermişti. Boka battıysa onun da hakkını verirdi. Batan her şeyin daima yan gideceği fikrini savunurdu. Adana'dan dün sabah dönmüşler, geldiği anda göreve gitmesi gerekmişti. Yıllar sonra ilk defa hissettiği o aile sıcaklığından sonra gökyüzüne kaçmak iyi gelmişti. Düşünceleri toparlayamıyordu ama en azından deniyordu.

"Kaşınıza ne oldu komutanım?" dedi Şinasi sessizce. "Dayak yemiş gibisiniz."

Bakışları davetiyedeyken dayak yediğini mırıltıyla onayladı. "Sen bir de karşı tarafı gör."

Bu Uras'ın bile dikkatini çekmişti. Usulca onlara yaklaştı. "Davetiye mi?" dedi ilk defa derin bir merakla.

"Sen bunu nereden buldun şeker çocuk?" dedi Güntekin Şinasi'ye. "Kargolarımı mı açıyorsunuz?"

Şinasi'nin dikkati F-16'nin burun ucundaydı. "Üzerinde Davetiye Dükkânı yazıyordu. İsmail Komutan'ım açtı. *Yapmayın* dedim, yaptı. Ayşe Komutan'ım da destek verdi. Ona da *yapma* dedim, yaptılar. Sonra ben de yaptım."

Esefle kınadı Güntekin. "Özel hayata saygı yerlerde ama dürüstlük on numara beş yıldız, maşallah."

Şinasi, "Biz davetli değil miyiz? Lütfen olalım," derken dünyanın en rahat anında gibi bakışları etrafındaydı. "Martagon' un burun ucunda ne var?"

Güntekin davetiyeyi Şinasi'nin, zarfı ise merakla onları dinleyen Uras'ın alnına yapıştırdı. "Düğün davetiyem var, alın."

Hangara doğru ilerlediğinde Şinasi ve Uras alınlarına yapışan davetiye ve zarfla arkasındaydı. "Güntekin ve Aslıhan," diye sesli okudu Şinasi ve kıkırdadı. "Hamile olan karınız bu mu Boss?"

"Lan!" diyerek durdu Güntekin. Şinasi'yi ensesinden kavramış, ilerletiyordu. "Yok öyle bir şey. Onu nereden çıkardın? Ayrıca kaç karım var benim? Bir karım var. Apır sapır konuşma." Davetiyeyi hızla elinden almaya çalıştı. "Davetiye falan yok size."

Şinasi can havliyle davetiyeyi geri aldı. "Olmaz, Uras Komutan'ım bile takım elbise aldı. Hazırız biz. Boss nerede, biz orada." Bakışları onlara doğru gelen Yelkıran, Berk, Sare' ye takıldı ve onlara doğru salladı. "Boss'un davetiyesi geldi, koşun."

Üçü de aynı anda onlara doğru koşmaya başladığında Güntekin sıkıntı dolu bir nefes vererek ilerledi. Niyeti hızla içeri girip odasına girerek saklanmaktı ama olmadı. Önünde deliren Rüzgâr Kuşu Ayşe'ydi.

Arkasında İsmail vardı. Hepsi koşarak geliyordu.

"Davetiye," dedi İsmail aç kurt gibi. "Bize de davetiye verin komutanım."

Hızla uzaklaşıyordu Güntekin. "Zaten açmışsınız kargoyu, alsaydınız ya!"

Cihangir, Berk ve Sare yanlarına geldiğinde Şinasi'nin elindeki davetiyeyi almak için büyük bir savaş içindeydiler.

"Sonunda o gün geldi!" dedi Berk neşeyle. Davetiyeyi ilk o almış, yüzü aydınlanmıştı. "F-16'larımızla düğün konvoyu yapıyor muyuz Boss?"

Aynı saniyelerde Cihangir elinden çekip aldı. Bir mücevher için savaşıyor gibiydiler. Hırsla bakıyordular birbirlerine.

"Şu davetiyeye zeval gelmeden alın ellerinden!" diye çıkıştı İsmail. Elinde Uras'ın alnından aldığı boş zarf vardı. Can havliyle içini yoklamıştı. "Sadece kargo kutusunu açmaya cesaret edebildim. Zarfın içini açamadık. Daha ilerisine bir taraflarım yemedi. Dünden beri içim içimi yiyor, verin şu kâğıdı bana!"

"Önce ben bakacağım!" dedi Berk Barçın.

"Lan ver!" diye ileri atıldı Cihangir. "İlk ben aldım."

Şiddetle kendine çekti Berk. "Nerede sen aldın? İlk ben dokundum."

Hızla çekiştirdi Cihangir. "Lan!"

Berk de çekti. "Asıl sana lan, ver şun-"

Devamı gelmedi. Davetiye ortadan ikiye ayrılırken bir parçası Berk'in diğeri Cihangir'in elinde kaldı. Tartışma durmuş, herkes sessizleşmişti. Ayşe'nin yüzü ekşidi, Sare eliyle yüzünü kapattı, İsmail elinde boş zarfla acı içinde kalırken Uras usulca uzaklaşıyordu.

"E yırtıldı," diyerek acı gerçeği korkusuzca dile getiren yine Şinasi oldu. "Düğün iptal mi şimdi?"

"Lan!" diye çıkıştı Güntekin anında. Engel olamadığı bir dürtüyle ileri atılmış, ikisinin elinden iki ayrı parçayı alıp öfkeyle bakmıştı. "Sizin yapacağınız işe sokayım!" Kafalarına tokadı indirdi. Berk ve Cihangir artık en mahsun şekilde elleri önlerinde bağlı bir şekilde yere bakıyordu.

"Aziz Allah..." diyerek usulca uzaklaşmaya devam etti Uras. Çıkacak kaosu biliyordu. Şinasi'yi de kolundan çekiştirdi. "Yürü, biz uçaklara bakalım."

Kısa bir an daha sessiz kaldılar. Güntekin tatsız bir ifadeyle elinde kalan yırtılmış davetiyeye bakıyordu. "Bu yırtıl, bu şimdi, lan yırtıl," Sinirden kelimeleri toparlayamamış, kelime haznesi yine yerle bir olmuştu. En sonunda, "Lan!" diye daha büyük bir şiddetle bağırdı.

"Boss..." diyecek oldu Cihangir.

"Karımın adı yırtıldı!" diye yükseldi Güntekin. İki ayrı kâğıt parçasını yan yana getirmeye çalıştı. Aslıhan ortadan ikiye bölünmüştü. *Aslı* bir ucunda, *han* diğeri ucundaydı. Kâğıt parçalarını ikisinin de alnına terslikle yapıştırdı. "Karımın adını ortadan ikiye yırttınız, sövdüreceksiniz şimdi

beni. İt herifler. Gidin hemen karımın adını birleştirin, yapıştırın, bir şey yapın. Çabuk! Eskisi gibi olacak bu davetiye!"

Alınlarına yapışan parçaları bakışları yerdeyken aldılar. Birinde Aslı, diğerinde han ve Güntekin kalmıştı.

"Zaten Aslı diyorsunuz komutanım..." diyerek şirinlik yapmayı denedi Berk. "Biz sizi düşündüğü-"

Devamı gelmedi. Güntekin kafasına yandan tokadı indirdiğinde susmak zorunda kaldı. "Ben derim Aslı!" dedi terslikle. "Siz ben misiniz? Aslı diyecek olsam bu davetiyeye Aslı yazdırırdım. Demek ki adı Aslıhan!" İşaret parmağı yüzlerine havalandı. "Hemen gidip karımın adını yapıştırıp düzeltiyorsunuz. Yok size davetiye falan. İkinizin davetiyesi de o. Tamir edin gelin." Arkasını dönüp iki adım attıktan sonra yeniden onlara döndü. "Ceza veriyorum lan! *F-16 konvoyu* ha? Fanteziye bak. Berk, Cihangir'in bisikletini al, düğün konvoyuna bisikletle katılacaksın. Cihangir sen de git kendine başka bisiklet bul. Sen de bisikletle katılacaksın."

Önüne dönüp terslikle ilerledi. Hangardan içeri girip brifing için gözden kaybolurken arkasında bıraktığı ekip sessizce bakışıyordu. "Komutanım, evlilik sizi biraz germiş olabilir mi?" diyerek peşine ilk takılan İsmail'di. "Sakin olun, sizi yalnız bırakmıyorum. Bir aya kalmaz ben de evleneceğim."

"Gerecek herhâlde, her gün evlenmiyorum," diye çıkıştı Güntekin. "Ayrıca sen son iki yıldır evlilik hazırlığı yapıyorsun sek sek İsmail. Davetiyen olmadan benimle muhatap olma. Seni ancak o zaman ciddiye alırım. Ben artık evli bir adamım, ciddiyetsiz eylemlerinizle bana gelmeyin."

Kendi derdindeydi İsmail. "Bana davetiye vereceksiniz değil mi komutanım?"

Arkalarında kalan Ayşe Akça başını umutsuzca sallayıp "İnanılmazsınız," dese de arkalarına takılmadan edemedi.

Berk ve Cihangir adına umutsuz olan Sare'ydi. "Asıl inanılmaz olan sizsiniz. Nasıl eski hâline gelecek şimdi o davetiye?"

"Bantlayalım mı la?" önerisini sunan Berk'ti.

Tersleyemedi Cihangir, çaresizdi. "Uhu?"

"Yok tutkal!" diye çıkıştı Sare. "O kadar salaksınız ki başım ağrıyor, ankesörlü telefonlar!" Kolunda asılan kaskı eline indirip Berk'in koluna vurdu. "Sen zengin değil misin? Ver parayı yapsınlar aynısından bir tane."

Berk ve Cihangir'in ifadesi aynı anda aydınlandı. "Lan doğru," dedi Berk. "Ben zenginim. Sizinle takılmak bana iyi gelmiyor, zenginliğimi unutuyorum. Yürü!"

İkisi de yan yana, ellerindeki kâğıt parçalarını birleştirmeye çalışarak Güntekin'in ardından uçuş sonrası brifing için ilerlediler. Saniyeler içinde kavga etmeleri kaçınılmazdı. İlerlerken durmuş, yine parçaları çekiştiriyorlardı.

"Bana ver şunu!" diyerek Cihangir'in elindeki parçayı çekti Berk ve davetiye bir kere daha parçalandı. Bu defa *Gün* birinin *tekin* diğerinin elinde kalmıştı. Arkalarından bakan Sare'nin eli başındayken onlar sessiz kalıp bakıştılar.

"Ben davetiyede bir sorun olduğunu düşünüyorum, sen?" dedi Berk ciddi ciddi.

"Ben de," diye cevapladı Cihangir anında. "Kâğıdı kalitesiz."

"Aynen. Toplantının ardından gidip bunu daha iyi bir yerde bastıralım."

"Yanlış anlama. Seni değil fikrini onaylıyorum," dedi Cihangir. "Aynen, öyle yapalım."

"Sen de yanlış anlama. Ben de seni değil, cümlelerini onaylıyorum."

Korku böyle içten gelen bir histi. Ellerinde kalan kâğıt parçalarını birleştirmeye çalışarak ilerlediler.

Ekiple kısa süren brifingin ardından Sare toplantı odasından da davetiyeyi nasıl düzelteceklerini tartışarak çıkan ikiliyi izliyor, arkalarından umutsuzca bakıyordu. "Beyin yerine termosifon taşıyor gibiler," diye sızlandı. "Başım ağrıdı."

"İlaç?" dedi beklenmedik bir şekilde kulağının dibinden yükselen Çağatay'ın tok sesi.

Aniden arkasını dönen Sare onu bu denli yakınında görmeyi beklemiyordu. Neredeyse aralarında bir adım bile yoktu. İkisinin de yeşil gözleri denk düştü. Sare parlak bir deniz gibi bakarken Çağatay bulanık bir nehir kadar yeşildi.

İstemsizce bir adım gerilemişti Sare. "Ne?" dedi şaşkınlıkla.

"İlaç," dedi Çağatay her zamanki soğukluğuyla. İfadesi donuk ama gözleri sıcaktı. Sare gerilerken o olduğu yerden kıpırdamadı. "*Başım ağrıyor* demedin mi? İlaç ister misin?"

Küçük bir an ne diyeceğini bilemeyen Sare zorlukla toparlanmıştı. "Gerek yok. Öylesine söyledim." Dikti çenesi. "Ne işin var senin burada?"

"Görevden döndüğünüzü söylediler."

"Cihangir az önce çıktı."

Oldukça netti Çağatay. "Onu görmeye gelmedim. Evde göreceğim zaten."

Bir şey söyleyecek oldu Sare ama yuttu. Çünkü cümlesini *evet, kardeşimi görmeye geldim* cevabına göre ayarlamıştı. Karşısındaki adam şaşırtıyordu. Günlerdir itinayla ondan kaçıyordu ama Çağatay burada çalışırken zordu. Kaçtıkça denk düşüyorlardı sanki.

Çağatay ona doğru bir adım attı. "Sence buraya Cihangir için mi geldim Sare?"

Sare bir adım geriledi. "İş için geldin."

Bir adım daha attı Çağatay. "Sadece iş için olmadığını biliyorsun."

Sare bir adım daha geriledi. "Yani?"

"Nereye kadar kaçacaksın benden?"

"Kaçmıyorum, buradayım." Çağatay'ın bakışları gerileyen adımlarına takıldığında olduğu yerde durmak, adımlarını dizginlemek zorunda kaldı. "Buradayım!" dedi yeniden diklikle.

"Güzel," dedi Çağatay. Aralarında bir adım kaldığında durmuştu. "Ben de buradayım."

"İyi," dedi Sare ifadesiz kalmaya çalışarak. "Ne dememi bekliyorsun?"

"Konuşmak istiyorum."

"Ben istemiyorum." Geriledi ama Çağatay kolundan yakalamış, kendine çekmişti.

"Ben istiyorum Sare, lütfen!" dedi sakinliğinden beklenmeyecek bir şekilde, hışımla. Sessiz bir öfkeyle mırıldanmıştı. "Ben artık seninle adamakıllı konuşmak istiyorum. Kaçma!"

Ona diklikle bakan bulanık yeşillerden bir süredir itinayla kaçıyordu Sare. Altı ay önce, İf Sokak'ta Berk, Cihangir'le içtiği bir gecenin sonunda onları gelip masadan toplayan Çağatay'dan başkası değildi. O da içmişti ama aralarında kafası en yerinde olan oydu.

Soğuk duruşu, mekanik, duygudan yoksun bakışları ve egosuyla bilinirdi Çağatay Karakum. Cihangir kadar hoşgörülü, İnci gibi sıcak değildi. Burnu havada gezer, her şeyin doğrusunu kendisinin bildiğini iddia ederdi. Her şeye realist ve rasyonel bir düzlemde bakar, mantıkla yaşardı. Saçlarını sürekli kırmızı bir tokayla bağlayan, saçma sapan cümleler kuran Sare ilgisini çekmiyordu.

Sare de, İf Sokak'taki o akşama kadar ondan hoşlanmadığını her fırsatta dile getirmiş, laf sokmuş, yersiz egosuna burun kıvırmıştı. *Cihangir'in*

kardeşi, üçüzlerden biri deyip geçmişti. Ama o gecenin ilerleyen saatlerinde ne olduğunu bilemeden kendini onunla delicesine sevişirken bulduğunda bunun oldukça yanlış bir çıkarım olduğunu tecrübe ederek öğrenmişti.

Çağatay Karakum cayır cayır yanıyor ve yakıyordu.

İkisi de sarhoştu oysaki. Kontrol hangi ara ikisinin de elinden kayıp gitmişti hatırlamıyordu. Sadece deli gibi bunu istediğini, onu evine bırakan Çağatay'ın dudaklarına sarılıp evine çeken kişinin o olduğunu hatırlıyordu. Unutmak için direndiği ama yapamadığı bir geceydi ve her anıyla zihnindeydi. Dokunuşları, kesik nefesleri, teninde gezinen elleri... Zihni onu yanıltmıyorsa daima bulanık bakan o yeşiller ilk defa o an netlik kazanmıştı.

Sabah kendine geldiğinde Çağatay'ı yatakta bırakıp yüzüne bakmadan kaçan oydu. Büyük bir utanç içindeydi. Çağatay Karakum'un yersiz egosunu besleyecek en büyük yemi eline vermişti ama bunu asla kabul edemezdi. Aylardır itinayla kaçıyordu. Çağatay onu aradığında cevaplamıyor, o gece hiç yaşanmamış gibi davranıyordu. Bir süre sonra Çağatay da ona uyum sağlamış ve sessizleşmişti.

Şu an derdi neydi?

"Ne?" dedi Sare dik dik. "Ne konuşacaksın, ne?"

"Buluşalım."

"İstemiyorum!"

Çağatay'ın gözleri kısıldı. "Gerçekten hiçbir şey olmamış gibi mi yapacaksın?"

"Cidden bunu burada mı sormalıydın? Başka yer mi bulamadın?"

"Altı aydır *buluşalım, konuşalım* diyorum. Yüzüme bile bakmayıp kaçıyorsun. Kapına geliyorum açmıyorsun. Sadece buraya gelebilmek adına proje yapıp ASELSAN'a sundum. Bence artık mekân tartışacak konumda değiliz Sare."

Bir adım gerilemişti Sare. Sıkıntıyla ofladı. "Buraya işin için geldiysen git işini yap, kardeşin için geldiysen git kardeşini gör ve benden uzak dur. Senden hâlâ oldukça nefret ediyorum."

Dikkatle dinliyordu Çağatay. "Öyle mi?" dedi soğukça.

"Öyle!"

Arlarında kalan bir adımı yine kapattı Çağatay. "Var mısın iddiasına?"

Yüzü ekşimişti Sare'nin. "Ne?"

"Sen bana âşık olacaksın."

Hayretle güldü. "İnanılmaz bir salaksın."

"Olacaksın," dedi kararlılıkla. Sare'nin küçümser bakışlarını umursamadan cebindeki zekâ küpünü çıkarmış, aralarına almıştı. "Bu zekâ küpünü tamamlarsan ben de sana âşık olurum."

Zaten bitmiş bir zekâ küpüydü. Bir şerit çevrildiğinde tüm renkler tamamlanacaktı. "Zaten bitmiş," dedi Sare alayla. "Bir kere çevirsen tamamlanacak."

"Evet, öyle olacak!" derken çekinmemişti. Sessiz bir cümleydi, *zaten kaybettim* diyordu, *bir kere dokunsan yenilirim.* "Sen de olacaksın," diye devam etti ve serçe parmağını Sare'ye doğru uzattı. "Var mısın iddiasına?"

Sare ona uzatılan parmağa bakarken önce şaşırmış, sonra hayretle solumuştu. "Egon kan ağlıyor olmalı. İlk defa görmezden geliniyorsun, değil mi? Hırslanmışsındır, tabi. Anlayışla karşılıyorum. Can sıkıcı olmalı."

"Aynen öyle. Fazlaca canım sıkılıyor." Serçe parmağını inatla ona uzatıyordu. "Ama önce deneyeceğim. Sen bana âşık olacaksın Sare. Şayet olmuyorsan o zaman senden nefret etmemi sağla ve beni içine düştüğüm bu saçma ruh hâlinden, rahatsız edici hislerden kurtar! Her şeyi başlatan sensin. Ya devam ettir ya bitir!"

Hayretle dinliyordu Sare. Anlamlandırması birkaç saniye sürdü. "Bir dakika," dedi algılamaya çalışan bir ifadeyle. "Yani sen benden mi hoşlanıyorsun, doğru mu anlıyorum şu an?"

"Sanırım daha beteri," dedi Çağatay anında. "Mantık süzgecinden geçirdim. Aylarca düşündüm, test ettim. İmkânsızdı, direndim. Sana uyuz olduğumu düşünüyordum ama araştırmalarım sonucunda anladım ki o geceden sonra nöral ödül sistemim seni referans almaya başladı. Dopamin döngüsü sende kilitlenmiş. Başka hiçbir değişken aynı sonucu vermiyor. Başka bir kadın parmak ucuyla elime dokunsa zihnim ve dopamin değerlerim seni hatırlıyor. Sistem seni merkez kabul ediyor. Bu bir bağlanma paterni. Tekrarlı, stabil ve dış uyaranlardan bağımsız."

Şokla dinliyordu Sare. Böyle mekanik bir zekânın iyi sevişiyor olmasını asla beklemezdi. "Bitti mi raporun?" diyebildi sadece.

"Evet."

"Sonuç?"

"Literatürde bunun adı aşk."

"Yani bu bir aşk ilanı mıydı?"

"Sözlükte öyle geçiyor."

"Sözlüğe mi baktın?"

"*Anlamlandırmaya çalıştım* diyelim."

Yüzü ekşimişti Sare'nin. "Korkunç bir robot gibisin. Şokla izliyorum. Ayrıca ne oldu senin o yersiz egona? Bunu hemen kabullenip bana söylemen hiç senlik değil. Ne çeviriyorsun?"

Makuldü Çağatay. "Altı aydır kendi içimde savaşıyorum Sare. Sence hemen mi oldu? Buraya gelmek benim için de kolay olmadı, emin ol. Ne çeviriyor olabilirim?"

"Benim zihnim ve dopamin değerlerim hâlâ senden pek hoşlanmıyor Çağatay Karakum. Ricamdır, gözüme gözükme yoksa tekrarlı, stabil ve dış uyaranlardan bağımsız bir şekilde senden kaçarım. O gün bir hataydı! Unut ve devam et. Ben öyle yapıyorum."

Çağatay'ın serçe parmağı yine ona uzandı. "Madem kendinden bu kadar eminsin gir iddiaya. Sen de bana âşık olmazsan bir daha asla bu konuyu açmam, karşına çıkmam."

Sare ona uzatılan serçe parmağı kavradı ve iddiayı başlattı. "O zaman hazır ol, sana beyin nöronlarının nasıl darmaduman olacağını öğreteceğim. Dopamin döngünle o zaman görüşelim." Elini hızla geri çekip parmaklarını ayırdı ve zekâ küpünü aldı. Tamamlamadı, daha da karıştırıp Cihangir'in avuç içine bıraktı. "Sana asla âşık olmayacağım."

"Göreceğiz," dedi Çağatay yarım bir gülüşe gerilerken.

Aynı kararlılıkla baktı Sare. "Yine benden nefret etmeni sağlayabilirim, o kolay."

"Dene."

"Ağır ve umutsuz bir bilimsel vakasın, haberin olsun."

"Robotsam ve o ayarları bozan sensen eski hâline getiren de sen olacaksın Sare. Yapacak bir şey yok. Ya yeni ayar yükle ya fabrika ayarlarıma sıfırlayıp beni eskiye çevir. Tüm sorumluluk sende." Arkasını dönüp iki adım attıktan sonra durdu ve yeniden Sare' ye döndü. "Bu arada ellerin çok güzel," dedi aniden. "Bu sonuç, yaptığım analizlerden çıkmadı. Verilerden bağımsız, sistem dışı kişisel değerlendirme. Ama algım bu konuda ısrarcı, düzeltmek istemiyorum."

Her zamanki donukluğunu kıran yarım gülüşle önüne dönüp hangardan çıktığında Sare olduğu yere çakılıp kalmıştı. Yaşadığı son on beş dakikayı asla beklemiyordu. Burnu havada gezen Çağatay Karakum *sana âşık oldum* demişti. Bunu altı ay önce söyleseler keyifle dalga geçer, var gücüyle gülerdi ama o an yapmadı. Bakışları ellerine takıldı.

Yüzü gibi ellerinde de sayısız ben ve siyah nokta vardı. Yıldız kümesi gibi minik ve sıktılar. Severdi Sare gökyüzünü gece izlemeyi. Çağatay'ın o

gece defalarca ellerini öptüğünü, parmaklarının elinin üzerindeki benlerde gezdiğini anımsadığında yutkunarak dikleşti. Ellerini kendinden bile sakladı ve hangardan arkasına bakmadan uzaklaştı.

Aynı saniyelerde odasına giren Güntekin Agâh peşinden gelen herkese masa üzerindeki davetiyelerden verip başından atmakla meşguldü. Aç kurt gibi bekleyen tüm ekibe düğün davetiyesini fırlattı. Buraya gelirken arkasında iki kişi vardı, artık on iki.

"Allah belanızı vermesin, Hint fakiri gibi düğün fakiri miydiniz lan?" Davetiyeleri herkesin alnına yapıştırdı. "Alın şunları, gidin başımdan."

Alnına yapışan davetiyeyi alan keyifle gerilerken Ayşe davetiyeyi inceliyor, İsmail keyifle sırıtıyordu. "Bu sıradan bir düğün değil komutanım. Sizin düğününüz."

"Sizin zevkinize benziyor," dedi Ayşe davetiye için. "Çok güzelmiş."

Davetiyesini alıp odadan çıkarken kapıda beliren Engin'di. Yine kızıl saçları özenle taranmıştı ve parlıyordu. "Duydum ki Deli Şimşek düğün davetiyesi dağıtıyormuş. Hani lan bana."

Sıkıntıyla ofladı Güntekin. "Oğlum bu hava üssü normal değil ha. Şu an ilk defa idrak edebildim bunu. Her şey nasıl bu kadar hızlı yayılabilir?"

Sırıtmıştı Engin. "Ünlü ve popüler bir isimsin Deli Şimşek."

Onun da alnına davetiyeyi *şak* diye yapıştırdı Güntekin. "Alın, çıkın dışarı. Düğüne kadar kimse gözüme gözükmesin. Haydi."

Alnına yapıştırılan davetiyeye keyifle baktı Engin. "Bizimkilere haber vereyim hazırlansınlar. F-16'larla evinin üzerinden geçeceğiz. Deli Şimşek'i konvoysuz uğurlamayız."

"Harika fikir," diyerek onayladı İsmail. Engin'in yanında gerçekten bu fikri konuşarak dışarı çıkıyorlardı. "Tarih, zaten gösteri uçuşu öncesi hazırlık sortisi planlandığı güne denk geliyor. Uçuş rotası düğün alanına bu kadar yakınken konvoyun üzerinden geçirilmesini talep edip gerekli izinleri alalım. Saat ayarlaması yapılsa yeter."

Arkalarından bakan Güntekin şaşkındı. "Abart kızıl şeker abart. Az daha abart. Genelkurmay Başkanlığına da haber verelim. Tank, uçak, gemi ne varsa kaldırılsın. Nasıl fikir?"

Aklına yatmıştı Engin'in. "Mantıklı ha."

"Lan saçmalamayın. Aslı o kadar tantana sevmez, gebertir beni."

"Şimdiden hanımdan korkuyor musun la?" dedi Engin hayretle.

"Evet," dedi çekinmeden. "Benim hanım çiçek böcek dağıtmıyor kardeşim, kurt gibi. Parçalar herkesi. Haberiniz olsun yani, yanında bana ya

da ona bir yamuk yapmayın. Yırtar hepinizi. Ayrıca hanımından hafif tırsmayan bir zahmet evlenmesin. Bu işin raconu budur." İşaret parmağı Engin ve İsmail'in yüzüne havalandı. "Gösteri uçağı falan kaldırmayın."

"Sen bir sus!" dedi Engin umursamadan. "Koskoca Deli Şimşek evleniyor. Tüm Ankara bunu bilmesin mi?"

Makuldü Güntekin. "Bilmesin lan. Ayrıca senin burada ne işin var? Kendi ekibinin yanına gitsene kızıl hırbo!"

"Evlilik şimdiden seni bozdu. Dünden beri işi gücü bıraktım gelip davetiye dağıtmanı bekliyorum burada. Lütfen bir daha bu kadar ani kararlar alma. Türk Hava Kuvvetleri olarak ne yapacağımızı şaşırdık la," demiş, kolunu İsmail'in omuzuna atarak ilerlemişti Engin. Kendi aralarında gerçekten gösteri uçağı konvoyunu konuşuyorlardı.

Geride kalan Ayşe Akça ve Güntekin oldu. Oda saniyeler içinde hengâmeden sıyrıldığında sessizce bakıştılar. *Yok artık* der gibi ellerini iki yana açtı Güntekin.

Omuz kaldırarak dudak büzdü Ayşe. "Rüzgâr Kuşu'nun kulağına gelen bilgilere göre sadece hava değil kara ve deniz komutanlığı da bu ani düğünü konuşuyor. Gerçekten popüler bir isimsin Boss. Kimse bu düğünü beklemiyordu. Hele de..." Yutkunarak ekledi. "Yüzbaşı Karakurt'un ablasıyla olmasını bence hiç kimse beklemiyordu."

Şaşkındı Güntekin. "O da mı yayıldı lan?"

Ayşe'nin ifadesi yeterliydi.

Masa üzerinden içi düğün davetiyesi dolu kutuyu alıp Ayşe'ye uzattı. İçinden sadece iki taneyi kendine ayırmıştı. "Ne diyeyim daha. Al bunu bütün Türk Silahlı Kuvvetlerine dağıt o zaman. Alper Tunga evlense bu kadar olay olmazdı."

Ayşe elinde davetiye kutusuyla gülerek dışarı çıktığında odadaki sessizlikle bakıştı. "Sessizce evlenmek ha?" dedi kendi kendine. "İmkânsız bir ihtimalmiş, şu an anladım."

Sıkıntı dolu bir nefes vermiş ve koltuğuna kurulmuştu. Bir eli yanağındayken, huysuz bakışları boşluktaydı. "Zaten boğazına kadar boka battın Güntekin. Düğüne davul zurna ekibi çağırdın lan. F-16 konvoyu mu battı? Ne huysuzlanıyorsun? Eğlenmene bak oğlum. Neşelen!" Kendine minik bir tokat atıp ifadesini toparladı.

Normalde her görevden sonra brifing ardından notlarını toparlardı. Saatlerce telefonuna uzanmaz, bakmazdı. Ama elini saçlarına daldırıp

dağıtırken telefonuna uzanmış ve sadece bir isimin üzerinde durup hızla mesaj yazmaya başlamıştı.

ASLI: Görev bitti. Dönüy-

Mesajı yarıda bırakıp boşluğa baktı. Neden şu an bunu yapıyordu? Görevden geleli daha saat bile olmamıştı, neden hemen haber veriyordu? Kimseye bir şey bildirmezdi, bu his neydi? Haber vermesi gerektiğini hissediyordu.

Telefonu hızla masa üzerine bırakıp kendine irkildi. "Kocalık içgüdüsü mü yüklendi sana? Ne bu şimdi?" Başını hızla iki yana salladı. "Saçmalama Güntekin. Görev bilinci bu oğlum. Neslişah anne burada. Geldiğini bilmeliler. Aynen." Telefona göz ucuyla baktı. "Hemen haber vermek zorunda değilsin ama. Kendini bu kadar sorumlu hissetme. Kimse yollarını gözlemiyor. Biraz zaman geçsin, öyle söyle."

Hızla masasından kalkıp biraz hava almak için kapıya yöneldi ama olmadı. Saniyeler içinde koşar adım masaya geri dönmüş ve telefonu kavrayıp hızla mesaj yazmıştı. Telefonu masa üzerine bırakıp arkasına bakmadan, cevap beklemeden odadan çıktı. Tek bir kişiye tek bir mesaj atmış, cevap beklememişti.

ASLI: Görev bitti. Dönüyorum. Akşama eve bir şey lazım mı?

******

"Aslıhan, Güntekin ne zaman geliyor kızım? Ona göre çorbayı ısıtacağım."

Derin bir nefes verip salondaki koltuğuma daha da gömülmem gerekti. Ne zaman geleceğini nerden bilebilirdim? Sadece birkaç saat önce mesaj atmış, görevden döndüğünü söylemişti. Kucağımdaki Luna'nın sırtını

kaşırken amaçsızca televizyon izliyordum. Birkaç gün sonra düğünü olacak biri için ziyadesiyle sakindim.

Düğün davetiyelerini dün şirkete götürmüştüm ama Ertürk ve Levent Beyler yoktu. Kendimi şanslı saymıştım. Onlarla denk düşmek beni daha da gerecekti. Davetiyeyi sekreterlerine vermiş, kendilerine iletmelerini istemiştim. Adamlar bu düğün konusunda ne kadar hevesliyse artık sekreterin özel notlarında şirkete gelebileceğim bilgisi vardı. Stresten kusmak istiyordum.

Anneme cevap vermeme gerek kalmadan kapı yumruklanmaya başladı. Kim olduğunu bilecek kadar kapımı yumrukladığına şahit olmuştum. "Geldi," diye seslendim anneme ve Luna'yı yanıma bırakıp ayağa kalktım.

Annem, önce benim daha sonra Güntekin'in bana bıraktığı anahtar sayesinde onun evini gezmiş, tabi ki en çok üst katı sevmişti. Ben kaplumbağalarını beslerken beş dakika içinde adamın evini bile süpürmüştü.

Kapıyı açtığımda Güntekin Agâh bir gün sonra yeniden karşımdaydı. Üzerinde siyah trençkotu vardı ve bu bana anlamsızca ona bu teklifi ilk sunduğum günü hatırlattı. *Sırılsıklam bir şekilde kapımda, öfkeli ve tersti*. Şu an ise ellerinde poşetler varken ifadesi her zamanki gibi sıcaktı.

Gülümseyebilirdim, yapmadım. Ferda'yla son yaşananlar hâlâ içimi kemirirken olmadı. Anlamsızca canım sıkılıyordu. Tat kaçıran, nereye koyacağımı, ne yapacağımı bilemediğim bir histi.

Benim aksime keyifliydi. "Kocan geldi," dedi uyuz olacağımı bilerek.

Ağzımın içinde homurdandım. "Hoş geldin..." İçeri girerken bakışları yüzümde gezindi ve aniden elime bir bardak bici biciyi sıkıştırdı. İfadesizliğim saniyeler içinde şaşkınlığa dönüştü. "Bu ne?"

"Murathan *seviyorsun* dedi diye aldım işte. Bence dümdüz buzlu meyve suyu ama siz *bici bici*diyormuşsunuz, neyse ne. İlerideki pastanede vardı." Hafifçe bana doğru eğildi ve sessizce mırıldandı. "Neslişah anneye de ki; her görevden sonra dönerken bana bundan alır. İnandırıcı olmaya çalışıyoruz burada karıcığım."

"Maşallah," dedim ağzımın içinde. "Her şeyi de düşünüyorsun..."

O zaman iki ay önce konuştuğun kadını niye düşünmedin diye laf sokacakken dilimi ısırarak cümlemi yuttum. Nadir anlarda bunu başarırdım, kıymetimi bilmeli ve bana *ben daha çok emek veriyorum*demekten vazgeçmeliydi. Asıl mücadele eden bendim. Dilimi tutmak kolay olmuyordu.

Keyfi yerindeydi. "Ne yemek yaptın bakalım kocana?"

"Zıkkım."

Gülüşü büyüdü. "Bayılırım." Elindeki diğer poşeti de kucağıma iteledi. "Ben de sana en sevdiğin çiçeği aldım hayatım. Al, ısırgan otu."

Kucağımdaki poşetin içindeki yeşilliklere irkilerek baktım. Bir elimde bici bici bir elimde poşetle kapı önünde kalmıştım. "Isırgan otu ne alaka?"

"Ne bileyim, Neslişah anne arayıp istedi. İyi bir koca olduğum için sorgulamadan aldım." Ayakkabılarını çıkarıp kendi evi gibi rahat bir şekilde içeri girdi. Uyum seviyesi bazen beni ürkütüyordu.

Bu rahatlığına rağmen kurulu sofrayı gördüğünde adımları ağırlaşmış, omuzları hafifçe çökmüştü. Öylece baktı sofraya. Trençkotunun cebinden çıkarttığı köstekli saate açıp bakmış ve yeniden masaya odaklanmıştı. Masada ve saatte dikkatini çeken bir şey vardı ama ne olduğunu anlayamamıştım. Gözlerim duvardaki saate kaydı.

19.00

Arkasından kapıyı kapattım. Mutfaktan elinde tabaklarla çıkan annem masaya elindekileri bırakmış, Güntekin'i gördüğü anda yüzü ışıldamıştı. "Oğlum," dedi sevgiyle. "Hoş geldin."

Güntekin salonun ortasında kıpırdamadan kaldı. Ya bu sevgiyi beklemiyor ya da kabullenemiyordu. Minik bir an anneme durgunca bakmış, daha sonra dudağında gülüşü belirmişti. Annem kollarını ona açtığında ağır adımlarla ilerledi; hafifçe eğildi ve annemin sımsıkı sarılmasına izin verdi. Sarılırken yutkunduğunu buradan bile görebiliyordum.

Geriledikleri̇nde annem Murathan ve Ramazan'a yaptığı gibi Güntekin'in de omuzlarını okşadı. Kendince avuçlarına ektiği duaları evlatlarına sürerek onları koruyordu. Bilirdim neyi neden yaptığını. Her sabah bizi de okula omuzlarımızı ve sırtımızı sıvazlayarak gönderirdi.

"Açsın değil mi? Hemen ellerini yıka gel. Bu defa az acısız yaptım yemekleri. Güzelce doyur karnını. Haydi bakalım."

Tebessümle baktı. Annemin karşısında hep durgunlaşıyordu; belki de ona duyduğu saygıdandı. "İstediğin şeyleri getirdim Neslişah anne." Parmağı bana döndü ve kucağımdaki poşeti işaret etti. Sesinde küçük bir çocuğun annesinin sözünü dinlediği anın gururlu pırıltısı vardı sanki.

"Isırgan otu ne alaka anne?" dedim.

"Asıl senin elindeki o buzlu şey niye?" dedi annem.

"Bici bici," dedim anında. "Güntekin aldı. Her görev dönüşü alır, değil mi hayatım?"

Oldukça nezih bir şekilde onayladı. "Tabi ki hayatım. Adana'da Murathan almıştı ama yiyememiştin, değil mi?"

Murathan'la aramızdaki buzları eritmeye çalışırken bici bici erimişti ve evet, yiyememiştim. İnandırıcı olmaya çalışırken dokunduğu ince detayların farkında değildi. Bunu yapmamalıydı. Ne yapacağımı bilemiyordum. Düşüncelerimin aksine söylediklerini onayladım. "Aynen öyle hayatım. Teşekkür ederim, çok incesin."

Kendinden emin bir şekilde tebessüm etti. "Rica ederim hayatım. Sen yeter ki iste."

Güldü annem bu hâlimize. "Git dolaba koy, yemekten sonra yersin. Haydin sofraya. Ellerinizi yıkayın gelin."

İkimiz de ara holden ilerledik. Annem mutfağa girip elimdekileri alınca, Güntekin'le aynı anda banyoya yöneldik. Omuz omuza ilerleyip birbirimizi hafifçe itekledik. Az önceki sevgi gösterimizin aksine, sessizce atışıyor; kaşlarımızla birbirimize laf çarpıyorduk.

"Tuvaletteki lavaboya git," dedim sessizce omuzundan iteklerken.

O da beni hafifçe itti. "Sen git. Sevmiyorum ben tuvalet lavabosunda el yıkamayı."

"Ben de sevmiyorum."

"Burası senin evin, biraz daha misafirperver olsana kocana. Benim evimde sana böyle mi yaptım?"

Banyo kapısında sıkışıp kalmış bir hâldeydik. Ben ilerlemek istediğimde kolumdan kavrayıp engel oldu. Bunun kavgasını verdiğimize inanamıyordum.

"*Önce ben yıkayacağım*," dedim inatla.

"Hayır, ben!" diye o da inatlaştı.

Aniden geri çekildim. "İyi, git."

Beklemiyordu. Banyonun içine doğru sendeleyip dikleşti. "Ne?"

Adımlarım geriledi. Kendisiyle fazla muhatap olasım yoktu. "Git sen kullan. Ben diğer lavaboda yıkarım."

Arkamı dönüp diğer lavaboya yöneldim. Bana baktığını sırtımdaki gözlerinden hissetsem de dönüp bakmadım. Ellerimi yıkayıp sofraya geldiğimde annemle masadaydılar. Luna, Güntekin'in ayaklarının dibinden ayrılmayıp bana ihanetini sürdürüyordu.

Bir sandalye çekip oturdum; tam Güntekin'in karşısıydı. Gözlerini yine üzerimde hissediyordum. İfadesiz kalıp annemin önüme bıraktığı çorbaya yöneldim. Bir süre sessizlik içinde yemeğimizi yedik.

"Evlenince," dedi annem aniden. "Üst katta yaşayacakmışsınız. Aslıhan öyle dedi yani. Bu evi ne yapacaksınız o zaman?"

Aklıma gelen ilk yalanı söyledim. "Eşyaları satarım. Ya da ev sahibine söylerim isterse *eşyalı ev* diye bir başkasına kiralar."

Bu olmayacaktı. Kiramı vermeye devam edecektim ve boş kalacaktı. Henüz Nadime Hanım'la konuşmamıştım ama halledecektim. Kadına düğün davetiyemi verdiğimde bunu neşeyle karşılamıştı ama zarfı açıp Güntekin Agâh ismini gördüğünde bununla üç dakika sessizce bakışması gerekmişti.

Oldukça yerinde ve haklı bir tepkiydi.

Ona da söylediğimiz yalanı aynı şekilde iletmiş, bir süredir sevgili olduğumuz hâlde sakladığımızı, buraya onun için geldiğimi söylemiştim. Aynı apartmana denk düştüğümüz andan sonra Güntekin'in gevşeklikleri yüzünden bizi sık sık yan yana görmesi onun bu yalana inanmasını kolaylaştırmıştı.

"Kıyafetlerini ve eşyalarını yarın mı üst kata taşıyalım Aslıhan?" dedi annem.

Takmıştı kıyafetlere. Bir şekilde onu atlatacaktım ama nasıl yapacağıma dair bir fikrim yoktu. Göz ucuyla Güntekin'e baktım. Konu onun evi değilmiş gibi iştahla yemek yiyordu. "İstediğiniz zaman taşıyın. Aslı'da anahtar var zaten. Ellerine sağlık Neslişah anne," dedi ağzı doluyken. "Sen bir yemek gurmesi olabilir misin? Kaç gündür midem bayram ediyor."

Annemin en sık aldığı iltifatlardan biri olduğu için sadece gülümsemişti. Gülhan'ın eli onun gibi lezzetliydi ama benim bu konuda çok başarılı olduğum söylenemezdi. Güntekin de bunun farkındaydı.

"Aslı'yı senden ayıran tek nokta bu olabilir." Lokmasını yutup beni anneme şikâyet etti. "Kızın zerre yemek yemiyor, haberin olsun. Zorla yediriyoruz."

"Küçükken de öyleydi," dedi annem huysuzca. "Zorla yedirirdim, ağzının bir köşesine yığar inatla yutmazdı. *Yuttum* der sonra gider kusardı. Bir insan ancak bu kadar inat olur yani."

Anında dikleşti Güntekin. "O kadar haklısın ki. Ben yemek yapıp bırakmasam gün boyu kuş yemi gibi gevrek kemiriyor."

"Şu an benim dedikodumu yapıyorsunuz, farkında mısınız?" diye araya girmek zorunda kaldım.

"Sen bir sus!" dedi annem, odağı Güntekin'di. "Yemek yapabiliyor musun sen oğlum?"

Oflayarak tabağımdaki köfteleri çatalla itekledim ve birini huysuzca yedim. Bu gerçeği kabullenmekten başka çarem yoktu. "Yapıyor. Eli de lezzetli."

Güntekin'in gözleri üzerimdeydi. Lanet olası bir şekilde bana baktığı her anı hissedebiliyordum. Daha önce hissetmediğim bir şeydi. Garip bakıyordu çünkü. *Gerçek* diyemezdim, *yalan* da diyemezdim. Ama bu gece tümüyle *yalan* derdim. Adana günleri sersemletse de duygusallıktan sıyrılıp daimî hissizliğime bürünmeyi dünden sonra başarmıştım.

"Yıllardır tek yaşıyorum," dedi Güntekin. "*Öğrenmem gerekti* diyelim." Hafif bir öksürükle boğazını temizledi. "Annem mutfakta zaman geçirmeyi severdi. Küçükken ben de onun yanında oynamayı severdim. O yüzden severim mutfağı." Yutkunup, "Öyle yani..." dedi.

Öyle yani...

Bunu her zaman söylemiyordu. Belki de tüm yalanın içinde sadece gerçeği söylediği anlarda bunu cümlesinin sonuna ekliyordu çünkü tınısı, söyleyişi anında değişiyordu.

Ona baktığımı hissetmiş, bakışları anında gözlerime dönmüştü. Kısa bir an denk düştük. Bakışlarını ilk kaçıran ben oldum. Onu analiz etmeye bir son vermem gerektiğini hissediyordum. Neyse neydi. Eştikçe farklı bir yüzüne denk düşüyordum. Şu an buna ihtiyacım yoktu. Oyunu kuralına göre oynamaya devam etmeliydim.

Annem Güntekin'in elini kavrayıp sevgiyle okşadı ve aynı hisle baktı. Evladı olarak görmeye başlamıştı onu, farkındaydım. Güntekin ise o durgun tebessümünü sunmaktan öteye gidemedi.

"Benim asi kız yemek konusunda biraz seçicidir," dedi annem konu değiştirip hüznü dağıtmak adına. "Huysuzlanırsa ciddiye alma."

Oldukça kendi gibi olan bir cevap verdi hiç beklemeden. "Hep huysuzlanıyor Neslişah anne, ciddiye alan kim?"

Gülmüştü annem. "Umarım çok sık kavga etmiyorsunuzdur."

Bir kez daha göz göze geldiğimizde, ikimizin de zihninde aynı sahnelerin canlandığından emindim: şiddetle kavga ettiğimiz, birbirimize laf soktuğumuz, kapıları çarpıp bağırdığımız anlar... Hepsi bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti.

"Yoo," dedi Güntekin yaşanılanların aksine. "Sakinizdir. Değil mi hayatım?"

Gülümseye çalıştım. "Öyle tabi hayatım, çok sakinizdir."

"Hem ben kavgadan gürültüden pek hoşlanmam," diye yalanı sürdürdü. "Güler geçerim."

"Aynen," dedim anında. Tatlı ama sadece onun anlayacağı bir tebessüm kuşandım. "Hiç hoşlanmaz. Bazen ben kavga etmek istiyorum anne, zorla kavga ediyoruz inan. Çok sakindir Güntekin, çok..."

Zihnimde yankılanan kavga, çığlık kıyamet ve dehşet anlarını tebessümümle sakladım.

Güntekin anlamış, gülerek *seni gidi* der gibi parmağını bana sallamıştı. "Arada aranıyorsun, doğru. *Bir gel kavga edelim* diyorsun. Hani diyorum *bak basma benim deli damarıma*, inatla oraya basıyorsun ama seviyoruz işte, ne yapalım?"

Gülüşüm büyüdü. "Çok zevkli oluyor. Yüz ifadeni görsen bana hak verirsin."

O da güldü. Bu gülüşleri sadece biz anlardık. "Sen biraz korkutucu oluyorsun hayatım ama olsun, olsun." Anneme bakıp güldü. "İlişkimizin tuzu biberi diyelim. Kavgasız evlilik olmaz, öyle değil mi Neslişah anne?"

"Öyle tabi," dedi annem. "Sonunda orta yolu buluyorsanız sorun yok."

"Buluyoruz," diyen bendim.

"Hallediyoruz," diyen o.

Haklılık payı vardı. Bir şekilde orta yolu buluyorduk. Düşününce genelde sakinleşip gelen o oluyordu. Yine en kindar olma kısmı bana kalmış gibiydi.

Gülümsedi annem. "Mühim olan bu." Bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu. "Gariptir evlilik. Kavga edecek ama ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi o kavganın nedenini unutup devam edeceksiniz. *Benden uzak dur* deyip gece yan yana yatacaksınız. Gözünüz korkmasın ama. Kızmak, kırılmak ve öfkelenmek de sevgiye dahil. Sorunları çözdüğünüz sürece istediğiniz kadar kavga edin. Bir şeycikler olmaz."

Sessiz kaldık. Göz ucuyla birbirimize bakıp tabaklarımıza odaklandık.

"Kavgadan sonra ilk adımı kim atıyor?" dedi annem.

Yine sessiz kalsak da istemsizce çatalımı karşımdaki adama doğrulttum. Acı bir kabullenişti.

Güntekin, "Bazı gerçeklerin farkında olman beni çok gururlandırıyor hayatım," dedi coşkuyla. "Tabi ki ben gidiyorum Neslişah anne. Kızında katır inadı var. En son beni engelledi diye modem üzerinden mesaj attım be!"

Sesle güldü annem. Hoşuna gitmiş olmalıydı.

"Neden engellediğimden de bahsetmek ister misin hayatım?" dedim imayla.

Sırıttı. "Bence etme hayatım. Neslişah annemizin ağzının tadı kaçmasın. Sonuç olarak hallettik, buradayız."

Daha fazla dayanamayıp göz devirdim. "Abartıyor anne. Hep ilk o geliyor çünkü damarına basılınca benden de saçma konuşuyor. Bir saat düşünüp saçmaladığını fark edince de geri dönüyor."

Gerçeklerle yüzü ekşidi. Laf sokmayacağımı düşünmesi hata olurdu.

Gülmüştü annem bu hâllerimize. "Kavga ederken," dedi. "Güntekin hakkında ne düşünüyorsun Aslıhan?"

Birkaç saniye boş boş bakmam gerekmişti. "Hangi anlamda?"

"Diyelim kavga ediyorsunuz. O an hissettiğin öfkenin içinde Güntekin'e dair hissettiğin en olumlu düşünce ne?"

Durdum, o anları düşündüm ve tat kaçırıcı bir sonuca vardım. Çatalla tabağımda kalan son köfteyi de ağzıma tıktım. "Genelde haklı oluyor." Huysuzca homurdanmıştım. "Mantıksız konuşuyor ama garip bir şekilde haklı da konuşuyor. Kabul etmesi zor bir denklem."

Güntekin'in parmağı bana doğru havalandı. "Asırlık itiraf, Neslişah anne bunu sakın unutma. Sen varsın diye söylüyor. Yalnız kalsak bana *haklısın* dememek için dümdüz duvara bakar."

Güldü annem. "Sen?" dedi Güntekin'e. "O anlarda senin öfkene rağmen Aslıhan için hissettiğin en olumlu düşünce ne?"

Kısa bir an sessiz kalmıştı. Gözleri gözlerime değse de akabinde kaçar gibi anneme odaklandı. "Gözleri güzel," dedi sadece. "Dikkatimi dağıtıyor, kızamıyorum. Ne diyeceğimi de unutuyorum ya da toparlayamıyorum..."

Bakışlarım yüzünde kaldı ama o dönüp bana bakmadı. Gözlerim hafifçe kısılırken göğüs kafesime yine bunun bir yalan olduğunu söylemem gerekmişti. Fakat aklıma tartıştığımız anlarda bir şeyler söyleyecekken bir anda arkasını dönmesi, gözlüğü gözüme indirmesi geldiğinde bocaladım. Tabağıma bakarak zihnimi susturdum. *Saçmalıyordum*.

"O zaman ne zaman kavga edersiniz tüm o öfkenin içinde bu olumlu düşüncelere tutunun," dedi annem hayat dersi vermek adına. "Birbirinize olan öfkeniz daha kısa sürede geçecek, emin olun. Ve ne olursa olsun birbirinize sırtınızı dönerek uyumayın. Küs kalın ama sırtınızı dönmeyin. Tamam mı?"

Bu yalanı anneme karşı sürdürmek ona da ağır geliyor gibiydi çünkü bazı anlarda ifadesindeki mahcubiyeti görebiliyordum. Sessizce başımızı

sallayarak onayladık. Ne o *tamam* diyebildi ne de ben. Yan yana bile uyumayacak iki insan için fazla büyük sözler vermemiz isteniyordu.

Annemle Güntekin sohbet ederken sessiz kaldım. İki köfte ancak yiyebilmiştim. Güntekin köftelerden birini tabağıma bıraktığında bakışlarım yine onu buldu. Dünyanın en normal anında gibi annemle havadan sudan konuşmaya devam ediyordu. Köfteyi yemek ve yememek arasında kaldım.

Kendine gel, dedi mantığım. *Trip atıyorsun şu an farkında mısın? Böyle bir hakkın yok Aslıhan. Her şey bir oyun.*

Mantığıma sığınıp duygulardan sıyrıldığımda köfteyi yedim. Anneme açık veremezdik. Yemek bittiğinde ortamdan kaçmak adına mutfağı toparlama görevini annemden zorla almıştım. İçeriden Güntekin'in kahkaha sesi yükseldiğinde işim bitmişti. Durup kapıya baktım. Kim bilir yine neyden kendine eğlence çıkarıyordu.

Ellerimi silip salona yöneldim. Annemle birlikte koltuğa kurulmuş, çay içiyorlardı. Luna tabi ki Güntekin'in kucağında baygınlık geçirmişti. Beni bozguna uğratan şey televizyon ekranında gördüğüm küçüklüğümdü. Oynayan video kaydı eskiydi. Küçüklüğümde babamın para biriktirip aldığı doğum günü hediyesi olan kameramla her şeyi çektiğim için pişman olduğum günlerdeydim. Ardımda bu kadar dijital iz bırakmamalıydım.

Ekranda ben ve Gülhan yan yanaydık. Kamerayı odamın bir köşesine koymuş, üzerimizde saçma kıyafetlerde dans ediyorduk. Köşede yerde oynayan minikler Murathan ve Gökçen'di. Gökçen oyuncakları kemirirken koca kulaklı Murathan onun ayak ucuna yatmış, yine kendi dünyasında bir şeyler mırıldanıyor; Gökçen'in sağa sola fırlattığı oyuncakları önüne bırakıyordu.

Pembe eteğimin altına giydiğim yeşil eşofman ve mor kazağım görülmeye değerdi. Minik Aslıhan küçüklüğünde rengârenk giymeyi severdi. Zamanla solmuştu tüm renkleri.

Gülhan sarı bir elbise içindeydi. Ekrana doğru anlamsızca dans ediyorduk. Ekrana parmağını uzatıp keyifle kalça kıvıran bendim.

"Çılgın Bediş'im yok başka işim!"

Aynı şekilde Gülhan da kıvırdı. "Silerim hüznü baştan silerim!"

Anında öne atladım. "Dünya dönse ben yine dönerim." Gerçekten döndüm. "Çılgın Bediş'im yok başka işim!"

İmkân olsa televizyona tekme atar bu anı silerdim. "Anne!" diye yükseldim. Ta Adana'dan yanında bu kayıtları mı getirmişti? Çıldırmış olmalıydı.

Güntekin ellerini birbirine vurarak gülerken acımasız bir kahkaha daha attı. "Aslı gel," dedi sanki izlediği ben değilmişim gibi. "Aşırı keyif alıyoru-" Cümlesinin devamı kahkahasının arasında boğulup gitti. Muazzam bir deliydi. "Stilin şaka mı? Bayıldım hayatım!" Keyifle böğürerek güldü. "Murathan'ın kulaklarına bak. Çıldıracağım şimdi." Gerçekten eğleniyordu. Öyle ki gözünden gülerken yaş gelmek üzereydi.

"Anne ya!" diye terslendim. Hızla yanlarına ilerlemiş, kapatmak için kumandayı arıyordum. "Kapat şunu! Ne diye yanında getirdin?"

Annem hâlinden memnundu. Kumandayı kolunun altına sakladı ve dünyanın en normal anındaymışız gibi bana bakarak kınadı. "Ne var kızım? Ne var bunda? Bu adam seninle evlenecek, çocukluğunu bilmesin mi?"

"Bilmesin anne!"

"Bileyim, lütfen!" dedi Güntekin anında. "Neslişah anne lütfen devam et. Başka kayıt var mı? Sabaha kadar hepsini izleyebilirim."

Keyifle güldü annem. "Olmaz mı? Bak bir de okul gösterisi vardı benim asi kızımın."

Durdurmaya çalıştım ama olmadı. Annem ters bir bakış sunduğunda koltuğun ucuna oturup utançla elimi alnıma atarak kendimi saklamam gerekti. Ekranda beliren bir 23 Nisan gösterisiydi. Muhtemelen on yaşlarındaydım. Sahada çizilen şeklin bulut kısmında olduğum için okulun dağıttığı saçma ötesi bir mavi kıyafet içindeydim. Elimdeki ponponlarla huysuzca dikiliyordum.

"Abla, çok komiksin!" diyerek gülen minik Gülhan'ın kahkahası sesini duydum. Kamerayı o tutuyor, daha doğrusu tutamıyor, sağa sola sallıyor, titretiyordu.

Belime kadar uzanan siyah saçlarımı geri iteklerken ponponlarla baş etmeye çalışıyordum. "Kapat şunu Gülhan!" diye bağırdı çocuk sesim. "Beyinsiz misin?"

Gülhan âdeta dalga geçercesine güldü. "Herkes bulut oldu. Bir sen köpek balığına benzedin abla!"

Güntekin'in kahkahası Gülhan'dan daha beterdi. "Gerçekten köpek balığına benziyorsun," dedi şiddetli kahkahası arasından. İnanılmaz keyif alıyordu. Yine gülerken fokurdadı. Cidden bunu başarıyordu.

Terslikle baktım. "Ben göstereceğim sana köpek balığını. Kes sesini."

Devasa bir kahkaha daha attı çünkü ekrandaki Aslıhan benimle aynı anda, *"Kes sesini!"* diye bağırmış, elindeki ponponu Gülhan'a savurmuştu. *"Dayak arama, Gülhan malı!"*

Gülhan'ın şiddetli kahkahasıyla ekran kapandı.

"Anne dur!" dedim anında. "Devam etme."

"Lütfen etsin," dedi Güntekin. "Keyfim acayip yerine geldi." Çayından büyük bir yudum alıp koltuğa daha çok kuruldu. Kucağında ki baygın Luna'nın sırtını okşuyordu. "Başka ne var Neslişah anne? Karımı her anıyla tanımak istiyorum, lütfen devam edelim."

Uzanıp annemin elinden kumandayı alıp ekranı kapatsam o kumandayı kafamda parçalama ihtimali vardı. Elim alnımda, korkuyla baktım ekrana. Gelecek olandan korkuyordum.

Karşımızda aniden gözlerim belirdi. Şuursuz gibi ekrana yüzümü sokmuştum ve tahmini on iki yaşlarındaydım. Saçlarımın uzunluğu belimi de aşıyor, kalçalarıma kadar dökülüyordu.

Kehribar gözlerim ve uzun kirpiklerim netti. Sanırım göstermek istediğim de zaten buydu. "Annemin kirpiğe sürdüğü şeyden sürdüm," dedi minik sesim hevesle. Elim bir gözümü ovuşturdu ve saniyeler içinde ekrana korku dolu ifadem yansıdı. Maskaranın dokunduğunda bulaşan bir şey olduğunu bilmediğim masum günlerdi. Gözüm ve parmaklarım simsiyah olmuş bir hâlde kaldım.

Güntekin kahkahası şaşırtıcı değildi.

Aniden, "Abla, ödevim var, yardım et!'" diyerek bağıran da Gülhan'dı. Saçma taytı ve rengarenk tişörtüyle kadraja girmiş, yüzüme hayretle bakmıştı. "Ne yaptın gözüne? Pandaya benzemişsin."

Güntekin'in kahkahası arttı. "Gülhan'ın tespitler şaka mı? Hepsi doğru."

O sırada diğer yanımda Murathan belirdi. Elinde kitabı kadraja girdiğinde ifadesizdi. O da, "Aslıhan abla, ödevim var," diyerek gelmiş, bizi gördüğünde yüzüme eğilmişti. "Ne yaptın gözüne?"

Murathan'ın kepçe kulakları Güntekin'i fazlaca eğlendiriyor gibiydi. "Bu oğlanın kulakları nasıl bu hâlden şimdiki hâle geldi Neslişah anne?" Hepimize acımasızca güldü.

"Kör oldun," diye şiddetle ağlamaya başlayan ben değil Gülhan'dı. "Abla, kör oldun! Anne, baba! Aslıhan ablam gözünü oydu."

O ağlayarak kadrajdan çıktığında siyah gözümle Murathan'la bakışmıştım. Geride kalan bizdik. Mal olduğumuz günlerdi. Murathan sessizce beş parmağını kaldırmıştı. "Bu kaç Aslıhan abla?"

"Yedi," dedi küçük Aslıhan.

Artık Murathan da koşarak, panik hâlinde odadan çıkıyordu. "Anne, baba! Aslıhan ablam kör oldu! Koşun!"

Onlar odadan çıktığında kameraya doğru güldüm. Kardeşlerimi korkutmuş olmanın keyfiyle sırıtıyordum. İyi bir ablaydım. Ta ki aniden kayıtta babamın sesini duyana kadar.

"Aslıhan," diyerek panik içinde dalmıştı içeri. "Ne oldu gözüne? İyi misin? Bakayım kızım."

Yere eğilip beni kucakladığı o saniyelik anda göründü yüzü. Yaşıma rağmen beni kucağına alıp dikleştiğinde yüzü kayboldu. Onun bedeni, benim bacaklarım görünüyordu. Ama zihnimde o an netti. Elleri yüzümü okşamış, korkuyla bakmıştı yüzüme, gözlerime.

"Ne sürdün sen bu gözüne?" dedi kayıttaki sesi.

Güldüğümü duydum. "Annemin gözüne sürdüğü şeyi."

"Amaç ne?"

"Kirpiklerimi uzatmak."

"Zaten uzunlar be kızım. Kirpiğin kaşına değiyor diye boşuna mı diyoruz. Daha ne kadar uzayacaklar? Bundan daha uzun olursa o güzellikle ben baş edemem."

"Olsun, daha da uzun olsunlar."

Babamın gülme sesini duydum. "Ne diye kardeşlerine kör oldum diyorsun?"

"Ben demedim ki, onlar azıcık salak."

Yanağıma derin bir öpücük bıraktı. "Kardeşlere öyle denmez." Kucağında benimle kapıya ilerlediği için kaydın görüntüsünden çıkıyordu bedeni... "Hem gel biz seninle baba kız başka bir şey konuşalım. Bugün öğleden sonra okula gitmemişsin asi kız. Bağırmış, anneni dinlememiş, yine biraz öfkeli davranmışsın. Neden?"

"Başkan diye seçtikleri salağın teki. Kendi arkadaşlarını tahtaya yazmıyor ama diğerlerini yazıyor. Adil olmak zorunda! Ayrıca sıra arkadaşımla kavga ettim. Öğretmen sıramı değiştirene kadar gitmeyeceğim."

Sesi uzaklaşıyordu. "Sorun ne? Neden kavga ettiniz?"

"Kalemimi kırdı."

Sakindi sesi. Hırçın kızının sırtımı okşuyor, asiliğini dizginliyordu. Onları görmesem bile seslerinden anlayabiliyordum.

"Bunun yanlış olduğunu söyleseydin."

"Söyledim ama devam etti baba. Hem de defalarca yaptı. Gitmeyeceğim okula."

"Ama bak şimdi şöyle düşün; okula gitmezsen yenilmiş olursun. Meydanı onlara mı bırakacaksın? Aslıhan bizden korktu derler. Korkuyor musun?"

"Asla!"

"Evet, korkmuyorsun. O zaman kaçmak yerine karşılarında durman gerekir."

"Karşısında durmak için onu dövdüm diye öğretmen bana tek ayak cezası verdi. Beni dinlemedi bile. Annem de dinlemedi. Kimse beni dinlemiyor, cezayı hep bana veriyorlar! Ben haklıydım işte."

"Ben dinlerim. Anlat bakalım, başka ne yaptı? Kim kızdırdı yine benim asi kızımı? Hepsini bana anlatıp yarın sabah anneyi üzmeden, inatlaşmadan okula gideceksin ama, tamam mı?"

Mırıl mırıl bir şeyler anlatıyordu minik Aslıhan. Şikâyet ediyordu hayattan ve o zamanlar tek derdi olan okuldan. Babası dikkatle dinler, saçlarını okşar, öper, göğsünde o öfkeyi azaltırdı. Kayıt kapandığında bu defa Güntekin de gülmüyordu. Annemin derin bir nefes verdiğini duydum.

Diğer kayda annem bir şeye basmadan geçmişti.

Ekranda beliren Aslıhan bu defa lise yıllarındaydı. Babası yoktu. Beline kadar uzanan siyah saçları omuz hizasında kesilmiş, üzerinde beyaz karate kıyafeti, uzun siyah saçları yerine belinde siyah kuşağı vardı. Çehresi belirginleşmiş, siması oturmuş, bakışlarına ayrı bir soğukluk gelmişti.

Türkiye şampiyonluğu aldığım maçtı. Belimdeki kuşağı sıkarak minderin üzerine ilerlerken tribünler doluydu.

"Bu kızımın şampiyonluk maçı," dedi annem gururla. Hüznünden sıyrılmış koltukta dikleşmiş ve ekrandaki bana parlayan gözlerle bakmaya başlamıştı. Aniden zil çaldığında ayaklanmış, bizi ekrana bakarken bırakıp koşar adım kapıya ilerlemişti. "Nadime Hanım'dır, *çaya gelirim* demişti."

Annem uzaklaşırken bakışlarım göz ucuyla Güntekin'de, onunki ekrandaydı. Az önceki gibi gülmüyor, eğlenmiyor, yine o garip ciddiyetiyle bakıyordu. Mindere çıktığımda maçı kazanmam kısa sürmüştü. Zorlu bir şampiyonluk olduğunu söyleyemezdim. Rakibim birkaç hamle yapmıştı ama etkisizdi. Ayak bileğimden güç alarak ona savurduğum tek bir döner tekme vardı. Aldığı darbeyle yerdeydi. Setleri üst üste aynı vahşilikle aldığımda kazanan bendim. En sonunda hakem benim elimden tutup yumruğumu havaya kaldırmıştı.

Gülmüyordum. Sadece derin nefesler alıp veriyor, her zamanki donukluğumla dikiliyordum. Oysa o an içimde kaynayan coşkuyu hatırlıyordum. Hayatımda kendimi en güçlü hissettiğim anlardan biriydi.

Asiliğim insanlar tarafından daima dışlanırken sadece karatede bunu dışarı attığımda bana gülerek bakıyor, alkışlıyorlardı. Kayıt bitmek üzereyken dudağımda derin bir tebessüm belirmişti.

Kayıt bitti, bu defa yenisine geçmeden hızla kumandayı alıp ekranı kapatan bendim.

"Eğlence çıktı sana da," diye homurdanıyordum ağzımın içinde. "Bunlarla dalga geçersen seni gebertirim."

Gülmedi, eğlenmedi. "Karateyi neden bıraktın?" dedi sadece. "Tek şampiyonluğun bu mu?"

"Hayır, değil. Üç şampiyonluğum daha var. Sonra ayak bileğim kırıldı ve bıraktım."

Bir şey söylemesine fırsat kalmadan içeri Nadime Hanım girmişti. Kadına dün düğün davetiyesini verdiğimden beri şaşkınlığını atamıyordu. Şanslıydık ki annemle iyi anlaşmışlardı ve annem her şeyi bana kalmadan izah etmişti. Birilerine daha uzun uzun anlatacak mecalim yoktu.

"Güntekin, oğlum," diyerek ilerledi. "Ay çok sevindim duyunca. Gel buraya, deli çocuk." Güntekin'in onu gördüğünde saygıyla ayağa kalmıştı. Nadime Hanım sarıldığında sessizce karşılık verdi.

Birkaç dakika sonra anlamsız bir dörtlü olarak salonumda çay içiyorduk. Şükür ki annem küçüklük anılarımdan vazgeçmişti. Ama Nadime Hanım şaşkınlığından vazgeçmiyordu.

"Çok şaşkınım," dedi eli göğsündeyken. "Yalan yok, içimden bir yakıştırmıştım ama zaten sevgili olmalarını hiç beklemiyordum."

Bence biz de beklemiyorduk. Sessiz kaldık.

"Önceden tanıştıkları belliydi de, ne bileyim. Çok da tahmin edemedim," diye şaşkınlığını sürdürdü. "Demek Aslıhan kızım Güntekin için bu apartmana geldi."

Gülümsemeyi denedim. "Öyle." Yalan dilimi yakmayınca çay yaksın diye sıcak çayıma uzanıp içtim. İşte bu gerçekten yakmıştı.

"Doğru," diyerek aydınlandı kadın. "Lokma falan döktürmüştün sen. Demek Güntekin'in yanına geldiğin içindi."

İçtiğim çay genzimde kaldı. Hayır, o konu buraya bağlanmamalıydı. Elimi sallayarak reddedecek olduğumda araya Güntekin girdi. "Aynen öyle Nadime Hanım."

Tip bakışlarıma maruz kaldığına bundan da keyif aldı.

Annem doğurduğu çocuğu tanıyordu. "Aslıhan mı lokma döktürmüş?" dedi şaşkınlıkla bana bakarken. Asla yapmayacağımı biliyordu.

Bir yalandan kurtulmak için kırk yalan söylemek kadar can sıkıcı bir şey yoktu. "Güntekin'in fikriydi," dedim ağzımın içinde. "Kendince aynı şehirde buluşmamızı kutluyordu." İmayla ekledim. "Değil mi hayatım?"

Olay ona kalınca tadı kaçtı. Ama, "Öyle hayatım," dediğinde benden daha inandırıcıydı. "Bu anı kutlamamak yapacağım en büyük hata olurdu."

"Biraz da kavga etmiştiniz," diye tüm rezilliklerimizi dökmeye devam etti Nadime Hanım. "Bu evlilik meseleleri yüzünden miydi? *Tuz istedim* demiştin hani Güntekin?"

Ne yalan söyleyecektik? Bakışlarımız birbirine değdi. Tek olsam daha çok gerilirdim ama o bir şekilde hallediyordu. Bu yüzden bacak bacak üstüne atıp konunun benimle alakası yokmuş gibi etrafa bakındım.

Birkaç saniye ne söyleyeceğini bilemedi Güntekin. "Tuz istedim tabi," dedi. Dilerim kritik anlarda kilitlenen konuşma yetisi burada da kilitlenmezdi. Ama sanırım bu özelliği sadece Murathan varken devreye giriyordu. "Sonra öyle genel kavga ettik. Önemli bir şey değil. Siz de neden her şeyi anlatıyorsunuz Nadime Hanım? Evlenince ettiğimiz her kavgayı anlatacak mısınız? Hani biz aile apartmanıydık. Kol kırılır, yen içinde kalır, lütfen ama." Yine bana döndü. "Değil mi hayatım?"

Umursamazca çayımı içmeye devam ettim. "Aynen öyle hayatım."

"Estağfurullah oğlum, ben parçaları yerine oturtmaya çalışıyorum. O yüzden." Emekli ağır ceza hâkimi olduğu düşünülürse haksız değildi. Bir yalanla evlendiğimizi bilse tokmağı kafamıza fırlatırdı. "Güntekin oğlumu biz yıllardır tanırız Neslişah Hanım. Çok iyi bir adam, çok..." diyerek durumu kendince toparlamaya çalıştı. "Aslı kızımızı da yeni tanıdım ama görür görmez kanım kaynamıştı."

Annemle sohbetleri koyulaşırken biz sessizdik. Dakikalar ilerledi ve onların sohbeti azalmadı. En sonunda Güntekin, "Ben artık kalkayım," diyerek ayaklandı. "Geç oldu."

O ayaklandığında ben de kalkıp peşinden sessizce ilerledim. Mecbur kapıya kadar uğurlamalıydım yoksa yine annemin gözüne batacaktı. Detayları atlamazdı. O ayakkabılarını giyerken ben kapıyı açtım. "Yarın öğleden sonra izin alabilir misin?" dedim ağzımın içinde. "Davetiyeyi sen halletmişsin zaten. Ben de düğün salonunu hallettim ama damatlık ve gelinlik işine bakmamız lazım. İşin varsa ben de hallederim. Soru-"

Cümlemin yarım kalmasına neden olan şey aniden önümden geçip kapıdan çıkması ama bunu yaparken elini belime atıp beni de dışarı çekmesiydi.

"Sen bir gelsene şöyle," dedi sessizce.

Bocalayarak kapı eşiğine basıp durduğumda arkamda kalan kapıyı hafifçe çeken ama kapanmadan tutan oydu. Bedeni önümde, kolu yanımda, kokusu aniden etrafımdayken şaşkınlıkla baktım.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne oldu sana?" diye sessizce mırıldandı. Aramızda bir adım bile yokken bakışları dikkatle yüzümdeydi.

"Ne olabilir?" dedim dik dik.

"Normal davranmıyorsun. Bir şey olmuş, belli. Söyle."

Boş boş bakarken başımı salladım. "Normalim."

Kararlıydı. "Değilsin."

"Normalim nasıl Güntekin? Normalim işte."

Bir kirpik açıp kapanması kadar kısa bir an gözlerime baktı ve hafifçe kendi gözleri kısıldı. "Ayrı bir ters bakıyorsun diyelim. Normalin bu değil. Ne oldu, söyle."

Hayatta pek çok karar almış, çoğunu uygulayamamıştım ama o an tüm bu yalanın içinde daha fazla yalan söylemek çamura nefessiz kalana kadar batmaktan farksızdı. Buradan onun dediği gibi elimizde nilüferlerle çıkabilmek için bir nebze de olsa dürüst kalmalı, son kalan insanlığımızı korumamız gerekiyordu. Yalan yılanı, yılan insanı boğma gücüne sahipken nasıl nilüfer yetiştirebilirdik?

Çamurda açan tek bir çiçek vardı, o da toprağa küskündü.

"Ne oldu?" diye mırıldandı. "Söylemezsen içeri gider lokmayı bana olan aşkından döktürdüğünü söylerim." Her zamanki gibi ekledi. "Yaparım, biliyorsun."

Biliyordum, yapardı. İstemsizce göz devirdim ve zihnimi okumak ister gibi bakan bakışlarından sıyrıldım. Çünkü gerçekten bunu başarıyordu. Ya ben fazla kolaydım ya da o zor olanı çözmeyi biliyordu. Hayır, kolay olan ben değildim. Tüm oklar ikinci seçenekteydi. Bu daha da can sıkıcıydı.

"Bekle, geliyorum," dedim sadece. "Senin evde konuşalım."

Kapıyı tutan koluna hafifçe dokunduğumda bıraktı. Eve girmiş, yatak odasından cüzdanımın en saklı köşesine sıkıştırdığım anlaşma kâğıdını alıp cebime atmıştım. Annem Nadime Hanımla sohbeti ilerletmişti. Beni göremese bile nerede olduğumu artık anlardı. Sessizce evden çıktığımda Güntekin bir ayağı zeminde, diğeri merdivende beni bekliyordu.

Önünden geçip üst kata çıktım. Görevde olduğu için evinin anahtarı bendeydi; önden gidip kapıyı açtım, kenara çekildim. Üç hafta önce denk

düştüğüm adamla evleniyor olmak ve şimdi onun kapısını açmak hâlâ bana tuhaf geliyordu. Anahtarı konsolun üzerine bırakıp kendi evimmiş gibi içeri girmek, köşedeki masaya rahatça oturmak daha da tuhaftı; ama bu günlerde ayrıntılara takılmamaya karar vermiştim.

"Eve parfümünü mü boca ettin? Bu ne?" dedi kapıyı kapatıp eliyle havadaki kokuyu dağıtmaya çalışırken.

Hayır, yapmamıştım ama annem benden habersiz sıkmış olabilirdi. Ayrıca benim burnuma o denli bir koku gelmiyordu. "Camları açarsın havalanır," dedim sadece.

Sessiz kaldı. Trençkotunu çıkarıp koltuk üzerine bıraktı ve karşımdaki sandalyeye oturdu.

En son bu konumda olduğumuzda yalan evliliğin ilk temellerini atıyor, birbirimize muazzam bir nefretle bakıyorduk. Çabalasam da bu defa nefretle bakamadım. Sadece ifadesiz kaldım.

Parmağım kaplumbağa ünitesine döndü. "Annem yapay zekâ fotoğrafımıza inandı. Geçen kış *seminer var* demiş ve eve gitmemiştim. Buna bağladı."

"Harika. Evren el ele vermiş yalan söylememiz için tüm kapıları açık bırakıyor. Muazzam bir hizmet." Saniyeler içinde gülüşü bıçak değmiş gibi kesildi ve ciddileşti. "Bitti mi konu değiştirmen? Artık sonuca gelelim."

Gerçekten can sıkıcı bir adamdı. Evet, konuya girmemek için konu değiştiriyordum. Derin bir nefes verdim. "Pazartesi günü okula Ferda geldi. Onu dövdüm."

Ciddiyetle bakarken son cümlem yüzünden hafifçe kaşları havalandı. Daha büyük bir tepki verir sanmıştım ama şaşırmamıştı bile.

"Dövdüm denemez," diye soğuk bir sesle devam ettim. "Bana tokat atmaya kalktı ben de onun saçlarını çektim."

Neden yaptın der sandım. Herkes bunu söylerdi. Neden yaptın Aslıhan? Yine mi Aslıhan?

Ama demedi. "Ne yaptı?" dedi sadece. "Ne dedi de damarına bastı?"

"*Yapmamalıydın* demeyecek misin?"

"Yaptıysan vardır makul bir sebebin Aslı." Yüzük taktığı elini masa üzerine bıraktı. "Söyle, ne dedi?"

"Beni aldattığını."

Sessizlik ne gök gürültüsü ne de fırtınayla kıyaslanabilirdi. Öylece bakıyor, anlamlandırmaya çalışıyordu. Gözleri *nasıl yani* der gibi kısılırken başını hafifçe sola eğdi. İfadesi tüm soruları için yeterliydi.

Oldukça saçma bir konuşma olacaktı. Tüm bu yalanın içinde gerçeği söyleyebileceğim sadece o vardı. Son kalan insani parçamı korumak için birlikte yalan söylediğim insandan gerçeklik isteyecek kadar rezil bir hâlde olmak da bu bataklığa dahil miydi?

Cebimden anlaşma kâğıdımızı çıkarıp aramıza bırakmış, ayağa kalkarak plak köşesine ilerlemiştim. Çekmecelerinden birinde kalem olduğunu hatırlıyordum. Alıp yeniden karşısına kuruldum ve kalemi kâğıdın üzerine bıraktım.

"Ek madde ekletmek istiyorum."

Bakışları fazlaca ciddiydi. Kâğıdı önüme çekip hızla kendi maddemi yazdım ve ona iteledim. Göz ucuyla yazılana baktı.

Aslıhan Karakurt, ek madde; taraflar herkese yalan söyleyebilir ama birbirlerine karşı dürüst olacak, asla yalan söylemeyecekler.

Gözleri bana döndü. "Bu ne şimdi?"

"Büyük bir yalanın içindeyiz Güntekin. Herkese yalan söyleyebiliriz ama en azından birbirimize dürüst olalım yoksa bu bataklıkta nilüfer falan açmaz."

"Sor ne soracaksan Aslı."

"Bunu sormak gerçekten haddim değil, sorgulamak da çok rahatsız edici ama mecburum," dedim buz gibi bir sesle. "Son iki yılda hiç sevgilin oldu mu?"

Seni ne ilgilendirir diye terslenir sanmıştım ama bir an bile duraksamadan, şaşırmadan cevapladı.

"Hayır," dediğinde erkeklere olan güvenimin neden yerle bir olduğunu bir kere daha anladım. Ama devamı tüm algılarımı yerle bir etmeye yetti. Oldukça dürüsttü. "Ama takıldıklarım oldu. Bir avukat vardı, iki gün görüştük. Doktorla da üç beş gün falan. Belki de altı mıydı?" Başı sola büküldü ve cidden düşündü. "Hatırlamıyorum. İnkar edecek değilim. Başıboş bir hayat sürdüm. Ama sevgili..." Başını iki yana salladı. "Hayır, sevgilim olmadı. Hiçbir zaman düzenli ilişkim de olmadı."

Yalan söyleyip saklayacağına emin olarak buraya geldiğimi o an fark ediyordum. Tek soruda tüm her şeyi anlatmasını beklemiyordum. Yine tüm algılarımı sarsıyordu. Gerçekten dürüsttü. Ferda da *doktorla takıldı* demiş, uzun bir ilişki olduğu imasını yapmamıştı.

"Peki, bu *yalanda her şeyi hesap ettim ben* deyip bana neden görüştüğün doktordan bahsetmedin?" dedim sakince. "Tekrar ediyorum, ne yaparsan yaparsın. Hayatın beni ilgilendirmiyor. Her şey aniden gelişti ve kendimizi

bu yalanın içinde bulduk. Ama madem sürekli *bu bataklıkta ortağız* diyorsun bana bunu söylemeliydin. O zaman Ferda karşıma geçip *birkaç ay önce başkasıyla birlikteydi, sevgilisi vardı, nasıl iki yıldır seni seviyor olabilir* dediğinde bu denli bocalayıp saçına yapışmazdım. Kendime dair her şeyi yeterince yerle bir ettiğim günlerde daha da canavarlaştığımı görmek istemiyorum. Bilmem anlatabildim mi?"

İfadesiz bakışlarına saniyeler içinde kurulan öfkeyi gördüm. Deli damarına basıldığında ifadesinin ne denli değiştiğini anlatabilecek bir kelimem yoktu. O keskin farkı anlamamak ise imkânsızdı. Elini burun direğine atıp ovuştururken gözlerini kapatmış, derin bir soluk vermişti.

"Sevgilim falan değildi," dedi gözlerini açtığı anda.

"Neyse ne," dedim sadece. "Sevgililerinin detaylarıyla ilgilenmiyorum."

Ama o noktaya takılmıştı. "Sevgilim falan değil!" dedi tüm kelimeleri vurgulayarak. "O konuda bir net olalım. Bu zamana kadar adamakıllı bir sevgilim de olmadı. O konuda da net olalım. Kadınla üç gün görüştüm, bitti. Ferda yakamdan düşsün diye Atlas her sorduğunda *devam ediyoruz* dedim ama yalandı. Üç günden sonra görmedim bile. Sana *benden kimseye aile olmaz* dedim. Düzensiz, rastgele yaşarım. Yeryüzüne hiçbir iz bırakmayacağım dair yeminim vardı, bu zamana kadar o yemini tuttum. Bırakmadım. An itibariyle adımın yeryüzünde yan yana anıldığı tek kişi sensin! Onda da bir net olalım."

İfadesizce bakıyordum. "Mesele bu değil Günte-"

"Düşünemedim," dedi anında. "Adana, o bu şu derken gelmedi aklıma." Başı sola dönmüş, derin bir soluk vermişti. "Hasta, şizofren!" diye ağzının içinde söylendiği kişi Ferda'ydı. "Ya sabır ya Allah!"

"Bilmem gereken bir şey varsa şu an söyle Güntekin."

"Askerî lise günlerinde bir aylık bir sevgilim vardı," diyerek oldukça eski bir zaman dilimine dalarak anlatmaya başladı. "Hava harp okuluna giderken üç beş kişiyle görüşmüşümdü-"

"Son iki yılından bahsediyorum. Öncesinden bana ne."

"Sus, hepsini bil," dedi anında. "Dürüst oluyorum işte. Ne varsa bil. Bir daha o Ferda hastasının eline koz veremem. Ayrıca hesap soracaksan da sor Aslı. Sana dedim. Adın benimle anılıyorsa her şey büyük bir yalandan ibaret olsa bile benim sana sadakat borcum olur. Aynı şekilde senin de bana!"

Yalanın gerçekle ağır ağır çakışmaya başladığını hissediyordum. Belki de bunu sadece ben fark ediyordum. "Her şey bitene kadar başkasına âşık

olabilirsin. Bu kadar büyük ve kendinden emin konuşma. Yine gaza gelip abartıyorsun gibi."

"Bu zamana kadar kimseye âşık olmadığıma göre tutup yalan evliliğim esnasında birine abayı yakacak değilim Aslı."

Hayretle güldüm. "Olmadın mı? İmkânsız."

"Gayet de imkânlı," dedi anında. "Hoşlandık ettik tamam ama aşk başka. Bence daha ciddi bir mesele. Bu zamana kadar kendisiyle denk düşmedik. Bundan sonra da düşmeyiz, merak etme. Oyunu kuralına göre oynarım." Yüzü ekşidi. "Biz ne konuşuyoruz şu an? Çok saçma." Elleri havalandı. "Düzenli ilişki adamı değilim, tamam çok da makul bir hayat sürmedim ama son iki yılımda sana söylediklerim dışında bir şey yok. Ha bilseydim ki ben seninle evleneceğim onları da almazdım hayatım-" Bu noktada durması gerekti. Cümlesinin devamını kesip birkaç saniye gözlerime baktı. "Gerçekten başka bir şey yok," dedi en sonunda. "Herkese yalan söylemek benim de hoşuma gitmiyor. Dürüst olabileceğim tek kişi sensin," Yutkunarak ekledi. "Ve güvenebileceğim..."

Üzerine çamur sıvanan duvar gibiydi yalan. Yağmur yağsa her şey ortaya çıkacaktı. O yağmurun çamurla sıvadığımız duvara değmemesi için çabalıyorduk ve evet, birbirimize güvenmekten başka çaremiz yoktu.

Yine de kırıktı güven kanadım. Kolay kolay bulamıyordum artık o hissi.

Ama öyle büyük bir yalanın içindeydik ki, denedim. Güntekin Agâh denen, hayatıma aniden giren bu adama güvenmeyi denedim. Başka çarem yoktu çünkü.

Başımı usulca salladım. "Öyle diyorsun öyledir," dedim sadece. "Bir kumar oynayıp ben de sana güveneceğim Güntekin Agâh."

"Sen," dedi anında. "Senin son iki yılında kimse yok mu? Dürüst ol."

"Ben hep dürüstümdür. Ben de ilişki insanı değilim. Fark ettiğin üzere kolay sevilecek biri de değilim. Kimse bana âşık olmaz yani. Ben de kolay kolay sevemem. Son iki yılımda sadece işim var."

Ağır ağır başını salladı. "İlk defa kavga etmeden konuştuk, şaşkınım. Ortaklığımız ilerliyor, makul şekilde iletişim kurabiliyoruz."

"Aranan sensin. Makul olursan kavga etmeyiz." Ciddiyetle kâğıdı önünden çekip aldım. "O zaman bir maddede daha anlaştık. ***Birbirimize yalan söylemeyeceğiz***. Ben eve iniyorum. Yarın öğleden sonra müsaitsen annemi evden alıp benim okulun önüne gelirsin. Önce damatlık bakalım. Müsait olamazsan haber et, eve gelir annemi ben alırım. Ayrıca Ferda'ya ayrı olduğumuz arada bu olayın yaşandığını söyledim, haberin olsun."

Kapıya doğru ilerliyordum. Durmama neden olan şey aniden sorduğu soruydu.

"İki yıldan öncesi," demişti. Bakışlarım ona döndüğünde kahveleri dik bir şekilde yüzümdeydi. "İki yıl öncesinden bahsetmedin."

Durup küçük bir nefes almam gerekmişti. "Bilmene gerek yok. Yalana iki yıl dahil."

"Ama ben öncesini de söyledim."

"Ben sormadım Güntekin."

"Ama ben soruyorum Aslı. Ben dürüst oldum," dedi. "Sen de ol. *Kolay kolay sevemem* dedin. Demek ki daha önce zor da olsa bunu yaşadın, âşık oldun. Doğru mu?"

Gururumun yerle bir olduğu ilk an; ona evlenme teklif ettiğim değil, öğretmenler odasının ortasında yüzüme bir yüzüğün fırlatıldığı andı. Bu sırtımda ve bacağımda kalan yara izlerinden daha acıydı. Kalbimdeydi çünkü. *Yok* dedikleri yerde.

Çizilmeliydi her şeyin üzeri. Ne vahşi çiçekler vardı ne de Aslıhan'da gurur ve onur.

Tuna'yı tanıdığımı sanırdım. Güntekin'i tanımadığımı. Tuna büyük bir yalancıydı ve tek gerçeği benden saklamıştı. Güntekin büyük bir yalanın içindeydi ve dürüstçe karşımdaydı. O zaman gerçek hangisiydi? Gökyüzünde uçan sayısız kuş vardı ama kuşlar için sadece tek bir gökyüzü vardı. Bunca yalanın içinde benim gerçekliğim hangisi olacaktı?

Seçemedim. Sonsuza kadar bu güvensizlik hissiyle yaşayacak gibiydim. Ama ondan dürüstlük beklerken ben kaçamazdım.

"Âşık oldum," diyerek dürüst davrandım. "Çok uzun zaman önceydi." Canavarlaşan tüm yönlerimi gördüğü içindi belki de ilk defa gerçeği yutamadım. "Ama evliymiş, bilmiyordum," dedim sessizce. "Karısı öğretmenler odasının ortasında hamile haliyle yüzüme bir evlilik yüzüğü fırlattığında öğrendim."

Durgun ifadesi anında dağılmış, kaşları havalanırken öylece kalmıştı. Dudakları kıpırdandı, bir şeyler söyleyecek oldu ama diline dökülmedi. Şaşırmıştı, hem de saklayamadığı bir şekilde.

"O yüzden Güntekin," dedim. "Bu evlilik bitene kadar sözünü tut ve başka kimseye âşık olma. Olursan da dürüst ol ve gel yine bana söyle. Asla saklama. Adı benimle anılan bir adamın başka bir kadına bunu yaşatmasını istemem. Bana sadakat borcun falan yok. Dürüst ol yeter."

"Sen olursan?" dediğinde sesinde küçük bir tereddüt, fısıltı kadar sessiz bir endişe vardı sanki. Belki de ben kafamda kuruyordum.

Başımı iki yana salladım. "Unuttun mu, benim kalbim yok. Kalbi olmayan birinin sevgisi de olmaz."

Başka hiçbir şey söylemeden arkamı dönmüş ve evden çıkmıştım. İtiraf ettiğim şeyden utanırım sandım ama hissizdim. Merdivenleri sessizce inip eve girmeden önce en ucuna oturdum. *Bir sigara*dedi bağımlılıktan arınmaya çalışan zihnim, *bir sigara...*

Şiddetle reddettim. Eşofmanımın cebinden müzik çalarımı çıkarıp kulaklıklarımı takarak düşünceler üzerime çullanmadan susturmaya çalıştım. Kulağıma değen ilk Güntekin'in sesiydi. Yine o saçma şarkısını söylemeye başlamış, "Only you!" diye bağırıyordu.

Müzik çaların tuşuna basıp ses kaydını dinlemeden geçtim. Üç dakika boyunca söylediği şarkıları şu an dinlersem başım daha çok ağrırdı. *Teklif ediyorum, benimle evlenir misin* şarkısını bile söylemiş olabilirdi. Eğlence aşkı inanılmazdı.

İlk şarkının her zamanki gibi Şebnem Ferah olacağına emindim ama olmadı. Müslüm Gürses notaları doldu kulağıma. Biliyordum ama müzik çalarımda kayıtlı bir şarkı değildi. Bunu da Güntekin eklemiş olmalıydı.

Zamanın eli değdi bize, diyordu Müslüm Gürses. *Çoktan değişti her şey.*

"Zaaflarına bir gece
Hatalarına bir nilüfer
Sevgisizliğine bir kalp verdim..."

Merdivenlerden kalmadım, şarkıyı değiştirmedim, ileri sarmadım, atlamadım. Hatalarımıza gerçekten nilüfer verebilir miydik? Toprağa küs bir çiçeği nasıl büyütebilirdik?

Sonrasında gelen Şebnem Ferah'ı dinledim. *Taş üstünde taş yok küller külleri,* diyordu. *Omzumda baş yok kafa tuttum mahşere.*

Onun yüklediği şarkı daha sakinken benimki hırçın bir denizdi. Artık söylediğim yalan için vicdan azabı bile çekmiyordum. Bu daha da ağırdı. Freni patlamış araba gibi uçuruma ilerlediğimi hissettim. Şarkılarla sesleri susturdum. Dünyayı durdurup kendimi dondurdum. Önce kalp durdu, sonra zaman.

Eve girip bici biciyi yedim. Gece olup herkes uykuya yenildiğinde üst katta yine adım sesleri vardı. Dört kere uyanmış, tuvalet, banyo ve mutfağa gitmişti. Tıkırtılara uyanıp uyku sersemi bir hâlde tavana bakmıştım. Yine kâbus görmüş, uyuyamamış olmalıydı.

"Şarkını aç..." diye mırıldandım uyku sersemi.

Ve açtı. Saniyeler içinde kulağıma değen şarkı her zamanki ritmindeydi.

Seriday, seriday, seriday...

Buna rağmen uyuyamamış olmalıydı. Adım seslerini duydum. O uykuya direndi fakat ben yenildim. Gözlerimi kapatıp o yabancı şarkının melodilerinde saklanan kırgın hüzünle uyuyakaldım.

******

Halının üzerinde babasının tahtadan yaptığı uçağı sürüyordu minik Güntekin. Kulağına değen sesler: annesinin adımları, ocaktaki düdüklü, çatıdaki kuşların kanatları ve içeriden yükselen televizyona aitti. Mutfakta, yemek yapan annesinin yanındaydı. Burnuna değen yemek kokularını ve annesini izlemeyi seviyordu.

"Anne," dedi alnına düşen kıvırcık tutamları elleriyle geri iterken.

Ocağın önünde, çorba karıştırıyordu annesi. Uzun, kumral saçları beline kadar dökülür, kahve gözleri güneşte parlar, yanaklarında tatlı bir kırmızılık olurdu. "Efendim oğlum," dedi sevecen sesi.

Uçağını bırakıp tezgâha ilerledi. Yanağını annesinin bedenine yasladı ve tatlılıkla baktı. "Ben de yardım edeyim mi?"

Gülmüş, saçlarına derin bir öpücük bırakmıştı annesi. "Ortalığı dağıtmak yok ama. Tamam mı?"

Hevesle, "Tamam," diyerek geriledi. Annesinin önüne bıraktığı kesme tahtasında domates ve salataları doğradı. Ona yardım etti. "Büyüyünce ben tüm yemekleri yapacağım," diyordu bilmiş bir edayla. "Sen hiç yorulmayacaksın anne."

Gülmüşü çehresi aydınlık kadın. "Ben size yemek yapmaktan yorulur muyum annem? En sevdiğim şey bu. Ama sen yine de öğren. Karına yaparsan çok mutlu olur. Bu baban pek beceriksiz. Yumurta bile kıramıyor."

Tatlılıkla kıkırdadı. "Seni babama söyleyeceğim."

Yalandan bir kınamaya bürünmüştü annesi. "Anında beni satacak mısın yani?"

"Şaka, şaka." Göz kırptı. "Aramızda."

Daha fazla dayanamayan annesi eğilmiş, yanaklarına derin iki öpücük bırakırken kıvırcık saçlarını geri iterek elini alnına atmıştı. "Bal doğurmuşum ben bal!" diyordu gülen çehresi. "Kime çektin sen böyle?"

"Tabi ki bana. Şüphen mi vardı?" diyerek içeri giren babasının elleri her zamanki gibi poşetlerle doluydu. Onlara derin bir tebessümle bakmış, ailesi için aldığı poşetleri tezgâhın üzerine bırakarak Güntekin'e kollarını açmıştı. Hiçbir zaman elleri boş gelmezdi evine.

"Koş bakalım babaya."

Ona açılan kollara koştu ve babasına sıkıca sarıldı. "Hoş geldin baba."

Güçlü kollar minik bedenine sıkıca sarılmış, saçlarından öpmüştü. Onu yere bırakmadan annesine ilerlemiş, bir kolunda oğlu varken diğer kolu eşinin beline dolanmış ve yanağına derin bir öpücük bırakmıştı. Her zamanki gibi onları büyük bir tebessümle izledi Güntekin.

"Hoş geldin," diyen annesinin sesine anında ayrı bir mutluluk gelmişti.

Gülmüştü babası. "Hoş bulduk."

İkisi de birbirine içten bir tebessümle baktı. Elleri kenetli, gözleri mühürlü, yıllardır tükenmeyen büyük bir aşkla seviyorlardı birbirlerini. Kalem kâğıda, gece gündüze, kuşlar gökyüzüne, onlar birbirine aitti Güntekin'e göre.

Güntekin'i usulca yere bırakmıştı babası. Cebinden köstekli saatini çıkardı ve göz ucuyla baktı. "Akşam yediye daha bir saat var. Mesaiye kalıp yemek saatini kaçıracağım diye çok korktum. Siz olmayınca ne yediğimi anlamıyorum." Eşinin yanağına bir öpücük daha bıraktı ve kollarını yukarı çekti. "Salata mı kaldı sadece kurban olduğum? Onu da ben yapayım hemen."

"Marulları yıkar mısın?" dedi annesi.

"Ne diyorsun? Marul bile olurum sana."

Annesi kıkırdadığında Güntekin iki adım gerilemiş, onları büyük bir mutlulukla izliyordu. Huzurlu, renkli ve içten bir andı. "Oğlum, sen aç mısın?" dedi babası aniden. "Önden bir şeyler ye istersen."

Açım diyemedi. Babasının elindeki bıçaktan yere damlayan kana bakıyordu. Rüyanın bu noktadan sonra kâbusa döneceğinden emin bir farkındalıkla adımları geriledi, gülen çehresi soldu, etrafındaki aydınlık ışık karanlıkla doldu. Anne babası aniden kayboldu, etrafındaki her şey döndü,

zamanın girdabında yok oldu. Kendini gece karanlığının ortasında, yalınayak, yara bere ve nefes nefese kalmış bir hâlde kırmızı, mavi ışıkları yanıp sönen bir polis arabasının önünde buldu.

Çıplak ayakları kan revan içindeyken bacağı kırık, kolları vişne ağacı kesikleriyle doluydu. Yüzü çamurlu, elinde sıkıca tuttuğu cevizli kurabiye kanlıydı. Dakikalardır, belki de saatlerdir koşuyordu. Tek bildiği kaçmaktı ama nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Okul dışında evden hiç bu kadar uzaklaşmamış, ara sokaklara bu denli girmemişti. Kaybolduğunu hissediyordu.

Araçtan iki erkek polis memuru inmiş, şaşkın gözlerle bu hâline bakarak ona koşmuştu. Genç bir yüz önünde eğildi. "Ne oldu sana çocuk? Ne bu hâlin?"

Konuşamıyordu. Korkudan tüm kelimelerini yutmuş, dili bağlanmıştı. Acıyan bedeni değil kalbiydi. Gördüğü hiçbir şeyi bir ömür unutamayacağından, ruhunun bir ömür o evde yaşayıp bu yaşında tüm beden ve kalp kırıklıklarıyla kalacağından bihaberdi.

Parmağı geldiği yola dönerken elleri titriyordu. "An-anne, ba-ba..." dedi kekeleyerek. "Aile, a-a-aile... Yar-yar-yardım..." Devamını getiremiyor, hıçkırarak ağlamaktan başka bir şey yapamıyordu. Korkudan dönmüyordu dili. Bir kuş olmak isterdi. Şu an kuş olup göğsüne vuran tek şey korkuyla atan kalbiydi.

Konuşamayacağını anladığında elini cebine atıp altın sarısı, üzeri minik yoncalarla bezenmiş bir kolye çıkardı ve polisin eline bıraktı. O kolyeyi eline en son bırakan kişiyi ve onu gördüğü anı da bir ömür unutmayacaktı. Polis kolyenin içini açmış, bir yanına sıkıştırılan kâğıda kısa bir an göz gezdirdikten sonra dikleşip yanındaki arkadaşına seslenmişti.

"Hüseyin, bu kâğıttaki adres bir saat önce bizimkilerin gittiği ev değil mi?"

İki polis aynı anda kâğıda göz attıktan sonra bakışlarını iç çekerek korkuyla onlara bakan miniğe çevirmişti. Kısa bir an sessiz kaldılar, bakışlarından geçen şeyi anlayamadı Güntekin. Yetişkinlerin zihnini okuyamadığı günlerdeydi.

"Ya-yardım," dedi yine kekeleyerek. "Kurtarın onları. Yardım."

Polislerden biri elini karayıp ilerletmeye çalıştı. "Sen gel bakalım biziml-" diyecek oldu ama topalladığını, bacağının kırık olduğunu fark ettiklerinde iki polis de duraksadı.

Güntekin'le ilk konuşan polis onu kucaklayıp arabaya bindi. "Sakin ol," diyordu güven veren bir sesle onunla konuşup yanaklarındaki yaşları silerken. "Şimdi bakacağız ailene, tamam mı?"

Sessizce başını salladı. Polisler önde, o arka koltuktayken yanağına düşen sessiz yaşları avuç içiyle silip dudaklarını toparlamaya çalışıyordu. Başaramadı. Ama içine doğan ufak bir inanç, tüm ailesini kurtarabileceğine olan umudu vardı. Açtı, midesi bulanıyor, tüm bedeni acıyordu. Elindeki kan lekeli ve çamurlu kurabiyeyi titreyerek dudaklarına yaklaştırdı ve minik bir ısırık aldı. Hayatta kalmak zorundaydı. Ne olursa yerdi.

En sevdiği şeydi cevizli kurabiye. Titreyerek, boğazı yanarak bir parça daha ısırıp yutarken nefret etti. Damağında kalan tat ceviz değil, abisinin güven veren elleriydi. Yanağına düşen oluk gibi yaşlarla tüm kurabiyeyi yedi. Yıllarca doymayacak, hayatta kalmak için her şeyi yiyecekti. Ama hiçbir şey bu kurabiye kadar doyurucu olmayacaktı.

Ne kadar geçtiğini bilmediği bir süre sonra araç aniden durmuştu. Polisler arabadan inerken Güntekin ellerini cama yaslayarak dışarı baktı. Evlerinin önündeydi. Mavi ev ilk defa bu kadar karanlık ve ıssız görünüyordu. Bahçe kapısının önünde sayısız polis ve ambulans varken kırmızı mavi renkler yanıp sönüyor, evden içeri sayısız insan giriyordu.

Büyük bir umutla tüm ailesinin evden sağ çıkmasını bekledi.

"Abim," diye sessizce mırıldandı. "Abim çatıda. Onu unutmayın. Abim çatıda..."

Açık pencereden arabanın önündeki polislere sesini duyurmaktı niyeti. Ama aynı dakikalarda evin bahçe kapısından siyah bir poşete sarılı bir şekilde çıkarılan beden vardı. "14 yaşında, erkek..." diyordu arabanın içindeki polis telsizi. "O da çatıda ölü bulundu. Acilen takviye kuvvet istiyoruz. Kurtuluş Mahallesi'nin tamamı güvenlik ablukasına alınsın. Tüm aile katledilmiş!"

Açık camdan dışarıdaki polislerin seslerini duyarken siyah poşetle kaplı bedeni öylece ambulansa yükleyip götürdüler.

"Adamın bedeni kadına sarılı bir hâlde kalmış. Ayıramıyorlar," diyordu bir polis. "Benim yüreğim dayanmaz Hüseyin, sen git bak. Ben çocuğun yanında kalayım."

Evden iki siyah poşetli beden daha çıktı. Hepsini bir polis arabasının camından izledi, gördü ama ne dur diyebildi ne de götürmeyin. Genzine oturan yumruyla öylece kaldı. "Yapamadım..." diyebildi yanağına büyük bir

yaş süzülürken. "Yetişemedim..." Cama güçsüz bir yorgunlukla vurdu. "Hani kanatlarım vardı baba? Uçamadım..."

Yeryüzünden etiyle kemiğiyle nefret ettiği ilk andı. Son olamayacaktı. Yanağına düşen yaşlar aniden dudaklarına değip onu boğmaya başladı. Siren sesleri, yanıp sönen kırmızı ışıklar, çatıdaki kümesten gökyüzüne doğru uçan kuşlara bakarken o kendini yine bir suyun derinliklerinde, boğulurken buldu. İnatla yeryüzünden silmek istiyorlardı onu sanki. Suyun içinden elini gökyüzüne uzatıp yardım dilendi. Nefesi ciğerlerini yırtıp kanattı ve bu kâbustan da irkilerek, uyandı.

İrkilerek bu kabustan uyandı ve yatağından kalkıp elini alnına atarak düşünceleri toparlamayı denedi. Baktığı ilk şey rüyasında kırık olan bacağı ve çıplak ayakları oldu. Her şey sağlıklı ve sağlamdı. Peki ya zihni? Bir ömür sürecek miydi bu işkence?

Derin bir nefes vererek ayaklandı. Her zamanki gibi banyoya, lavaboya ve amaçsızca mutfağa gitti. Evin içinde gezindi. Kaç gündür Aslı'nın eli alnındayken görmediği kabuslarla yine denk düşmek yorucu, diğer ihtimalse can sıkıcıydı. Salon koltuklarına oturup boşluğa baktı. Uyumak istiyordu. Bir asır sonra iki gece üst üste aralıksız uyumak eşsiz bir lütuftu. Peki bu Aslı'ya mı bağlıydı?

Ne ilgisi vardı?

"Koltuk," dedi. "Koltukta yatarsam olur. İki gece koltukta uyudum. Ondan kâbus görmedim. Onunla alakası yok."

Koltuğa kıvrılıp gözlerini kapattı. Dakikalarca uyumak için bekledi. Elini alnına atıp direndi. Uykuya daldığı minik bir andan yine suda boğularak uyandı. Çaresiz kaldığı bir andı. Plak köşesine ilerleyip her zamanki şarkısını açmış, son çare olarak buna sığınmıştı.

Seriday, diyecekti şarkı yine.

Melodi kulaklarını doldurdu ama bu defa da uyuyamadı. Zaten hiçbir zaman bu şarkıyla uyumazdı. Bu ezgi ona uzak, geçmişte kalan mutlu anıları hatırlatır, hayat zorlaştığında dayanma gücü verir, düşüncelerini toplamasına yardım ederdi. Anne babasının ruhu sinmişti o melodiye. Kulağına değdiği an ona yardım edeceklerini bilirdi.

Seriday seriday seriday siwnoxu seriday
Woriday woriday woriday si woredir woriday

Olmadı. İlk defa düşünceleri toparlayamadı. Bir şeye çekildiğini hissediyor ama ne olduğunu bulamıyordu. Bataklık? Çukur? Deniz? Bilmiyordu. Şarkıyı kapatıp yeniden yatak odasına ilerledi. Komidin

üzerindeki Aslı'nın eşyalarına bakmadan kendini yüz üstü yatağa bıraktı. Evet, kesinlikle evi havalandırmalıydı. Her yer o yasemin ve amber kokusuyla sarmalanmış gibiydi ve inkâr edemeyeceği bir şekilde rahatsız edici değildi.

Yüzünü iki yastığın arasına gömmüştü. Diğer yastıktan bu kokuyu daha fazla aldığını hissetti. Koltukta uyurken Aslı'nın başına yerleştirmişti. Hafifçe kokladı ve o koktuğuna emin oldu. Kendine denemekten başka çıkar yol bulamadığında başının altındaki yastığı savurup hızla onu aldı ve yüzünü yastığa gömdü. Belki de işe yarayan buydu?

"Çok saçma," diyordu aynı saniyelerde. "Ne alaka oğlum?"

Yine uyuyamadı. O zaman tüm mesele alına düşen bir el miydi? Kendi elini alnına yaslayıp yastığı yüzüne kapattı. Yine olmadı. "Sikerler ha!" diyerek dikleşip yastığı dolaba savurdu. Kısa bir an dolabın üzerindeki aynadan yatağın ortasında oturan çaresiz hâliyle bakışması gerekti.

Kendine doğru kalktı parmağı. "Bak senin götün başın ayrı oynamaya başladı. Güntekin, oğlum. Aklını başına topla. Kendine gel lan bir. Yıllardır uyuyamadığın uyku, ne ilgisi var onunla? Şimdi sakinleş, kafanı yastığa koy! Ya zıbar ya da zıbar lan. Mal mal şeyler düşünme, düşünme!"

Battaniyeyi başına kadar çekip yattı ama yine olmadı. Bıkkınlıkla doğrulup yere savurduğu yastığı aldı, yatağa bıraktı ve o kokuya *tak* diye yüzünü gömdü. Uyuyamasa bile hiç değilse gözü az da olsa dalıyordu. Yine kâbus görecekti belki ama uyuduğu on dakikayı bile kendine kar sayacaktı.

"Yarın bu yastığı yıka..." diye homurdandı kendi kendine. Uyku saniyeler içinde bastırıyordu. "Sikerim senin yapacağın işi Güntekin. Aklını başına topla ve yarın bu yastığı yıka..."

Uyudu ansızın. Deliksiz değildi bu uyku. Yine bölük ve kâbuslarla doluydu ama en azından gözü dalmıştı. O el alnında olsa kesintisiz uyuyacağı fikrinden şiddetle kaçsa da gece açan bir yasemin kadar karanlık, amber kadar eşsiz olan o kokuya sığınmaktan başka bir şey yapmadı.

****

"Aslıhan Hoca'm, sözünüzü karşı gelmek haddim değil ama gerçekten Mine denen arkadaşımızla bir grup olmalı mıyız?" dedi ben merdivenleri inerken yanımda koşturan Yusuf.

Okul birincisi Mine'yle onu bir grup yapma kararımdan bahsediyordu. Lokman Hoca *ben halledeceğim* demişti ama anlaşılan halledememişti. Kaşına jilet atmış, kumral saçları dağınık, boynunda zincir kolyeleri olan Yusuf'a göz ucuyla baktım.

"Mine nerede?"

"Buradayım hocam?" dedi arkamdan yükselen cılız sesi. Merdivenleri bitirip okul bahçesine çıktığımda bakışlarım ona döndü. Tatlı bir genç kızdı. Kâkülleri alnına düşüyor, yeşil gözleri parlıyor, omuzlarına inen iki örgüsünün ucundaki büyük, pembe flamingolu tokalarla ilerliyordu.

"Senin fikrin nedir Mine?"

Hafifçe omuz kaldırdı. "Siz bilirsiniz hocam ama Yusuf pek ders çalışmak istemiyor."

"Haklı," dedi Yusuf anında. "Hiç istemiyorum hocam. Size karşı boynum kıldan ince. Ne derseniz yaparım ama bana *ders çalışın* demeyin."

Mantıklıydım. "Burası okul Yusuf, başka ne diyebilirim?"

Okul önündeki arabayı gördüğümde adımlarım hızlandı. Güntekin ve annem gelmişti. Güntekin'in beni gördüğünü açtığı camdan fark edebiliyordum. Bana bakarken güneş gözlüklerini burun ucuna indirmişti. Annem yanına değil arka koltuğa oturmuştu. Tanıyordum onu, muhtemelen orayı benim için boş bırakmıştı.

"Sizin kararınız," dedim hızla ilerlerken. "İstemiyorsanız mecbur değilsiniz. Zorlama yok. Şimdi gitmem lazım. Yarın kararınızı bildirin."

Sıkıntıyla ofladı Yusuf. Hâlâ yanımda ilerliyordu. "Ama böyle derseniz ben yapmak zorunda kalırım hocam."

"Sana seçim şansı veriyorum Yusuf." Diğer yanıma baktım. "Aynı şekilde Mine, sana da. İstemiyorsanız çalışmayın. Mecbur değilsiniz."

"Benlik sorun yok hocam..." diye mırıldandı Mine sessizce.

"Hocam kız okul birincisi. Ben onun derslerini de düşürüm Allah'ıma Kuran'ıma ha!" diye araya girdi Yusuf muazzam bir Ankara jargonuyla. "Bu sorumluluk çok ağır."

Arabanın önündeydik. Ön kapıyı açıp onlara döndüm. Yan yana muazzam farklıydılar. "İstemiyorsanız yarın bana bildirin. Dediğim gibi, zorlama yok. Bir öneriydi. Tabi ki birlikte çalışmak zorunda değilsiniz. Kararınıza saygı duyacağım."

Omuzları çökmüştü Yusuf'un. Aynı saniyelerde bakışları arabanın sürücü koltuğundaki Güntekin'e takıldı. "Saygılar abi, Aslıhan Hoca'mın kocasıymışsınız. Doğru mu?"

Güntekin'in bir eli direksiyondayken, diğeri camdan dışarı sarkıyordu. "Doğrudur, kocasıyım. Sen kimsin genç?"

"Gariban birisi," dedi çaresizce. Gözleri beni buldu. "Havalı bir abiye benziyor hocam. Tebrikler." Düşük omuzlarla geriledi. "*Karar senin* diyor. Sen dediysen herhâlde yapacağız Aslıhan Hoca'm. Ya ne yapacağız?"

Arkasından ilerleyen Mine hâlâ sessizdi. Gözüne dolan kâkülleri geri iteklerken çenesini dikleştirmeye çalışıyordu. "Etüt salonuna gidelim mi? Orası sessiz."

Çaresizce ilerledi Yusuf. Kararı onlara bırakıyordum ama günlerdir inatla çalışmaya devam ediyorlardı. *Bitirin* diyordum, bitirmiyorlardı. Anlamsız bir ikili olmuşlardı. Arabaya binip kemerimi takarken ön aynadan arkadaki anneme gülümsedim.

"Selam anne."

Şefkatle okşadı omuzumu. "Hoş geldin anneciğim."

"Hoş geldin hayatım," dedi Güntekin. Onunla bütünleşen keyfine bürünmesi iyi bir şeydi. Yoksa saçma bir düğün için gelinlik damatlık seçerken kusardım.

"Hoş bulduk hayatım," dedim ifadesizce.

Hızla sürmüş, okulun önünden ayrılmıştık. "N'aptın çocuklara?" dedi Güntekin. "Çok çaresizlerdi."

"Hiçbir şey. Bir seçim hakkı sundum ve kararlarına saygı duydum."

Yola bakarken dudağında ima dolu yarım bir gülüş belirmiş, gözlüklerini çıkarmıştı. O sinsi gülüşündeki laf sokmayı hissettim. Ona sunduğum seçeneksiz seçim durumunu belirtiyordu. "Çok iyi seçenekler sunduğuna eminim," dedi aynı imasıyla. "Ama çocuk çok seçeneksiz duruyordu. Üzücü..."

Yandan, terslikle baktım. Annem varken çirkefleşemeyeceğim farkındaydı. Gülümsedim. "Aslında seçeneği var ama inatla suçu bana atma derdinde. Ergenlik dönemleri işte."

Nezih bir ciddiyetle onayladı. "Doğru, doğru, çok doğru."

Aynı nezaketle karşılık verdim. "Aynen, aynen."

Arkadaki annem kendi derdindeydi. "İlk nereye gidiyoruz çocuklar?"

"Damatlık bakacağız anne."

Dakikalar sonra büyük bir mağazanın önünde durup arabadan indik. Üzerimde kalın bir trençkot vardı. Rüzgâr esmeye başladığında ellerimi cebime yerleştirdim. Annemin eli arabadan inen Güntekin'in sırtına değdi. Giydiği ince, mavi gömlek ona yeterli gelmemiş olmalıydı.

"Üşürsün oğlum, sırtın ince, terlemişsin," dedi tüm anaçlığıyla. Arka koltuktaki trençkotunu alıp ona uzattı. "Şunu al üstüne."

Güntekin sırtını okşayan elle birkaç saniye sessiz kalmış, en sonunda minik bir gülüşle annemin uzattığı trençkotunu alıp üzerine geçirmişti. Annem önden giderken beş adım arkasındaydık.

"Hiç anana çekmemişsin," dedi sessizce ve bu defa kendi gözlüklerimi gözüme indirip görüşümü kapatarak ilerledi. "Bu melek gibi anadan sen nasıl çıktın?"

Gözlük altından göz devirdim. Mağazadan içeri girdiğimizde annem kendi hâlinde takılırken ben sahte kocam için takım seçme derdindeydim ve bunu gerçek bir ciddiyetle yapıyordum. Gözlükleri saçlarıma iteleyip her bir takımı inceledim.

"Beğendin mi bir şey?" dedi aniden yanımda beliren Güntekin.

Göz ucuyla arkama baktım. Annem bizden oldukça uzaktaydı. "Bana ne diyorsun? Sen seçsene." Sessizce mırıldanırken dışarıdan normal görünmek adına takımları karıştırmaya devam ediyordum.

"Gelin sensin Aslı. Sen seçeceksin."

"Damat sensin Güntekin. Damatlığı sen seçeceksin, gelinliği ben seçeceğim."

Yalan bir şaşkınlığa büründü. "Nasıl yani? Gelinliği damat, damatlığı gelin seçip almıyor mu? Vazgeçtim, bu şartlar altında evlenemem." Aradan parlak gri bir takım elbise çıkarıp üzerine tuttu ve keyifle sırıttı. "Nasıl ama?"

Yüzüm ekşidi. "Rezalet." Hızla elinden çekip aldım. "Gözüm kanadı, bırak şunu."

Daha rezil, bordo simli bir takıma uzandı ve bundan da muazzam bir keyif aldı. "Bu nasıl? Günün yıldızına yakışan bir ihtişamda bence. Damat dediğin parlamalı."

Göz devirip aralardan cırtlak sarı bir takım çıkardım. "Bu nasıl? Açtı seni. Bence bir dene."

Keyifle aldı takımı. "Bayıldım! Karım bir moda duayeni. Küçüklüğündeki o stilinden sonra daha da emin oldum."

Cidden bu takımı giyme ihtimali vardı. Asla güvenmiyordum. Hızla elinden çekip aldım ama bırakmadı. Gözlerimi büyüterek çektim. "Versene."

"*Dene* dedin, deneyeceğim. Ben karımın sözünden çıkmam."

Daha çok asıldım. "Başlama yine saçmalamaya, ver şunu."

Sıkıca sarıldı ve vermedi. Hırsla çekmeye devam ettim, inatla vermedi ama aniden bırakması benim için de beklenmedikti. Birden elimde kalan takımla kollarım geriledi ve arkamda kalan rafa çarptım. Cam rafın üzerindeki kol düğmeleri ve cüzdanlar dağılırken olduğum yerde kaldım. Birkaç saniye yıkık raf, ben ve Güntekin sessizce bakıştık. Kucağımdaki sarı takıma âdeta sarılmıştım.

Sol köşedeki görevli kadının bakışları sesle bize döndü. "İyi misiniz efendim, bir sorun mu var?"

"Kocam," dedim anında. Sarı takımı soğukkanlı olmaya çalıştığım bir panikle askıya asıp Güntekin'in omuzunu okşadım ve onu bir adım öne iteledim. "Kocamın eli çarptı, çok özür dileriz." Şefkatle sırtını okşadım ve çalışana gülümsedim. "Düğün hazırlıkları içindeyiz. Kendisi çok heyecanlı." Yandan yüzüne eğildiğimde hayretle bana bakıyordu. "Değil mi Güntekin?" dedim dalgasını geçtiği gibi i harfini vurgulayarak. Kaşları *yok artık* der gibi havalandığında cevap vermesine izin vermeden onu bırakıp rafa döndüm. "Hemen toparlıyorum ben, kusura bakmayın."

Çalışan kadın kibardı. Buna izin vermemişti. "Hiç sorun yok efendim, biz hallederiz. Sizin beğendiğiniz bir takım var mı? Güntekin Bey denesin."

Hızla askıdan siyah bir takım elbise alıp kadına uzattım ve Güntekin'in koluna girdim. "Biz şunu bir deneyelim o zaman."

Gülümseyerek geriledi. "Hemen kabine götürüyorum. Buyurun."

Kadın önden ilerlerken Güntekin ile kol kola arkasındaydık. "Rezil bir insansın," dedi ağzının içinde.

"Ne var?" dedim sessizce. "Sen her zaman rezil davranıyorsun. Alışkınsın. Benim sosyal anksiyetem henüz o seviyede değil."

Omuzu üzerinden terslikle baktı. "Yani demek ki dara düşsek sen ilk kocanı atacaksın öne. Doğru söyle, denize düşsem ilk beni kurtarır mısın?"

Aynı şekilde baktım. "Abartma Güntekin."

Umutsuzca başını iki yana salladı. "Benim bu evliliğe olan inancım eksi sonsuzda."

Kadın aniden bize döndüğünde sevgi dolu bir çift gibi gülümsedik ve birbirimize daha çok sokulduk. Kolunu kavradığım elimi tutup okşadı. Dış

bir göz için yeni evlenen, çiçeği burnunda bir çifttik. Kadın önüne döndüğünde çantam bir rafa daha çarptı. Bir şey devrilmedi ama çıkan ses yine dönüp bize bakılması için yeterliydi.

"Hayatım," dedim gülerek. "Biraz dikkatli yürür müsün lütfen?" Yine kolunu şefkatle okşadım.

Kadın gülümseyip önüne döndüğünde Güntekin elini dudaklarına kapatmış, tüm vahşet ifadesiyle, kınayarak bana bakıyordu.

Ne yapabilirim der gibi kaşlarım havalandı.

Sessiz bir ifadeyle *yazıklar olsun* dedi. Duymadım ama o ifadesi çok net bir şekilde hissedildi.

Onu itiş kakıp kabine soktuğumda elim alnımda, stresim son noktadaydı. Garip bir şekilde eli ayağı birbirine giren bendim. Durup elimi alnıma atarak soluklanmam gerekti. Annem görünürde yoktu. Muhtemelen kendi kendine takılıyordu. Yan kabine de bir çift girmişti. Kadının elindeki gömleği gördüğümde Güntekin'e gömlek ve kravat almadığımızı fark edebilmiştim.

Bakışlarıma köşedeki reyon takıldı. Klasik beyaz bir gömlek ve siyah kravat almış, ciddiyetle yeniden kabine ilerliyordum. Bedenini artık istemesem de biliyordum. "Güntekin, biz senin gömleğini unutmuşuz," dedim sesle.

Gömleği kabinlerin yanında kalan tezgâha serip dikkatle inceledim. Yanımda eşi için gömlek seçen kadının elinde de aynı beyaz gömlek vardı. Kabindeki eşi seslendiğinde bırakıp eşine ilerlemişti.

"Evet, unutmuşuz hayatım," dediğini duydum Güntekin'in. Kabinin perdesini açtığında siyah pantolon ve ceketle oldukça sıradan görünüyordu; ancak ceketin önünü kollarıyla sıkıca kapatmıştı. "Ben de o yüzden kabindeki bir tişörtü giydim," dedi. Ardından kollarını iki yana açıp ceketi aralayınca, içindeki beyaz tişörtün üzerindeki yazıyla şok oldum.

Seni seviyorum karım ❤

"Allah belanı vermesin!" diyebildim can havliyle.

Keyifle güldü. "Ne var yani, kabindeydi. Benim için bırakmışlar diye yorumladım."

Hızla elime gelen ilk gömleği alıp ona koştum ve kabine geri itekledim. Bakışlarım etrafımızdaydı. Şanslıydım ki kimse görmemişti.

"Çıkar şunu, Allah'ın delisi!" Dişlerimi sıkarak konuşmak zorundaydım. Şu an başka türlüsü imkânsızdı. Gömleği kucağına savurdum. "Bak elimde kalacaksın en son Güntekin!"

Keyifle güldü. "Karımı seviyorum işte kızım. Nesi var? Sana da jest beğendiremiyoruz. Önünde diz çöküyoruz yok, ayı alıyoruz yok. Daha ne yapalım?"

Yüzüm ekşidi, tadım kaçtı. "Allah için sus da şunu dene ya!"

Perdeyi yüzüne çekip gerilediğimde terlediğimi hissettim. İnanılmaz derecede efor harcamama neden oluyordu. Elimde siyah kravatla kapısında sessizce bekledim. Birkaç dakika sonra yine sesi yükseldi.

"Aslı."

"Söyle."

"Bir maruzatım var."

Perdeyi hafifçe araladım. "Aç bakayım."

"Sadece sen varsın değil mi?

"Başka kim olacak Güntekin?"

"Neslişah anne görmesin. Yine namusumun ortalık malı olduğu günler geçirdiğimi hissediyorum."

"Açar mısın şurayı?"

Ve perdeyi açtı. Gördüğüm görüntüyse kısa bir an sessizce bakıştık. Beyaz gömlek dar gelmesine rağmen inatla giymeye çalışmış, ortaya muazzam bir görüntü çıkmıştı. Sinirlerimi bozuyordu. Dar gelen kolları ve geniş omuzları yüzünden kapanmayan düğmeleriyle sıkıştırılmış kola gibiydi. Gülmemek için dudaklarımı ısırmam gerekti.

"Gülme!" dedi anında.

Güldüm.

Tadı daha da kaçtı. "Sence benim bedenim bu mu? Adana'da ben demeden bildin de burada nasıl bilemedin?"

Gülüşüm kahkahaya dönüştü. "Madem olmadı sen niye giymeye çalışıyorsun? *Olmadı* desene."

"*Giy* dedin. *Karımızın bir bildiği vardır* dedik!"

"Her sözümüzü de böyle dinlersin sanki, maşallah." Gülüşümü durdurmak adına elimle dudaklarımı kapatmayı denedim. "Ben bu bedeni almadım. Yemin ederim daha büyüktü."

Sinirlerimin yıprandığı şu günlerde o da zerre yardımcı olmuyordu. Aynı dakikalarda yan kabinden diğer damat adayı çıkmış, giydiği beyaz gömleğin içine düşmüştü. Güntekin kadar omuzları yoktu ve muhtemelen giydiği gömlek benim aldığımdı. Tezgâh üzerinden hızla alırken karıştırmış olmalıydım.

"Aşkım, bu bana olmadı," dedi masumlukla.

"Hayatım, bu da bana olmadı," diye huysuzlandı Güntekin. Yan tarafın duymaması için sessizce mırıldanmıştı ama benim görüp duymam için yeterliydi.

Gülüşümü durdurmak için dişlerimi dudağıma geçirdiğimde bakışlarımız kesişti bir an. "Bak gerçekten ben acı çekerken gülmek gibi saçma bir ruh hâlin var," dedi en sonunda.

"Yüz ifaden çok komik oluyor çünkü. Bekle geliyorum."

Perdeyi yüzüne çekerek geriledim. Bedeni olan gömleği alıp perde arasından uzattığımda hızla aldı. Gülüşümü kontrol altına almak için elimi alnıma kapatıp soluklandım. Gerçekten iyi değildim. Yoksa tüm bu saçmalıklara gülmemin izahı olamazdı.

Aynı saniyelerde yanımda annem belirmiş, kucağındaki kıyafetleri benim kucağıma bırakmıştı "Güntekin'in damat bohçasına bir iki bir şey aldım. Bunları da alacaklara ekle. Bedeni değilse söyle, değiştirelim. Ben biraz daha bakınayım."

Kendi dünyasında, hevesle damat bohçası hazırlamakla meşguldü. Bakışları etraftayken yanımdan uzaklaştı. Bir kazak, gündelik gömlek, çorap ve iç çamaşırları almıştı. Boxerla bakışırken sinirim daha da bozuldu ve dudaklarımı dişleyerek güldüm. Sinsice yaklaştım kapısına.

"Güntekin."

"Ne var?" dedi ters ters.

"Aç perdeyi, sana bir şey getirdim."

"Yürü git," diye huysuzlandı. "Kim bilir bu defa neyin bedenini yanlış getirdin."

"Güntekin..." derken bu defa i harfini dalgasını geçtiği gibi uzatmıştım.

Buna dayanamamış gibiydi. Sessiz kaldı, bekledi ve birkaç saniye içinde usulca perdeyi araladı. Beyaz gömleği giymiş ama henüz düğmelerini iliklememişti. Kaslarıyla denk düşmek beni her zaman bocalatacaktı ama o an odağım yüzüydü. Perde arasından ona iç çamaşırını uzattım.

"Annem sana don almış. Denemek ister misin?"

Daha fazla dayanamayıp kıkırdayarak güldüm. Aklıma düşen havaalanında ilk karşılaştığımız gün çantasından çıkan donlarıydı. Yüz ifadesi inanılmazdı. Bu daha çok gülme isteği uyandırıyordu.

"Ha, ha, ha!" dedi histerik bir neşesizlikle. "Gül gül öldük. Ne muazzam bir espri. Paket yap kalanını eve götürelim. Arada açar güleriz." Hızla iç çamaşırını elimden çekip aldı. "Giyer çıkarım yalnız meydana." Ve eklemesini yaptı. "Yaparım, biliyorsun."

Anında ciddileştim ve çamaşırı elinden çekip almak için ileri uzandım. "Saçmalama. Takımını giymeye devam et."

Çamaşırı elinden alırken aramızda kısa bir arbede yaşandı. Sonunda başarıp aldıktan sonra onu kabine geri itmek için uzandım; elim çıplak karnına değince bir an göz göze geldik. Gözlerimiz kırpıştı ve öylece kaldık. Onu hâlâ bir kaplumbağa gibi düşünmek zorundaydım... Ama o an bunu başaramadım. Elimin altındaki ten sıcak, kaslarıysa beklediğimden çok daha sertti.

Ateşe değmiş gibi hızla elimi geri çektim. "Çabuk giy!" diyerek perdeyi yüzüne kapattım.

Gerileyip kucağımdaki damat bohçası kıyafetleriyle kaldım. Kabinden iki adım uzaklaşıp gariplik hissinden arınmayı denedim. Kıyafetleri bir köşeye yığıp sessizce katlarken düşüncelerden uzaklaşmak gibi saçma huylarım vardı.

Aniden tanıdık bir ses, "Aslıhan Hanım," dediğinde sağıma dönmüş, beklenmedik biriyle karşılaşmıştım.

Ertürk Bey'in oğlu Levent Bey takım elbiseleri içinde, son derece şık ve asil duruşuyla beş adım uzağımdaydı. Gözleri kısılmış, ben olduğumdan emin olmak ister gibi bakıyordu.

"Levent Bey," dedim katladığım çamaşırları bırakıp. Onu burada değil, düğünde görürüm sanıyordum.

Ben olduğuma emin olduğunda yarım bir gülüşle yaklaştı. Araştırmalarıma göre ellili yaşlarındaydı ama daha genç ve fit görünüyordu. Dernekteki gün kadar soğuk ve mesafeli değildi. "Merhaba. Siz hayırdır burada?"

Parmağım kabine döndü. "Eşime damatlık alıyoruz."

Keyifle güldü. "Kolaylıklar diliyorum. Ben de takım elbise bakmaya gelmiştim. Yıllardır buranın müdavimiyimdir. Denemeden alamamak gibi takıntılarım var. İlla gelmeliyim." Aniden elini uzattı. "Bu arada düğün davetiyesini sekretere bırakmışsınız. Kusura bakmayın. O gün babamın da benim de acil bir işimiz çıktığı için şirkette değildik ama davetiyenizi aldık. Cumartesi günü orada olacağız."

Saygıyla gülümsedim ve elini sıktım. "Kesinlikle bekliyorum."

Elimi bırakmadan yüzüğüme baktı. "Kaybettiğiniz yüzükten daha güzelidir umarım. Oldukça pahalı bir model gibi görünüyor."

Ne diyeceğimi bilemedim çünkü sahte bir yüzüktü ama adam kendinden oldukça emindi. Düşüncelerimi tebessümle sakladım.

"Bu arada bugün ayrı bir güzelsiniz Aslıhan Hanım," dedi Levent Bey. "Dernekte sizi gördüğümde pek iyi görünmüyordunuz, bu yüzden sizin için endişelenmiştim. Şimdi daha iyi olmanıza sevindim."

"Heyecan," dedim. "Heyecanlıydım."

Aniden deneme kabininin perdesi açılmış, Güntekin dışarı çıkmıştı. Klasik bir takımdı belki ama yakışmıştı. Gömlek yakalarını dikleştirerek karşıma dikildi. Kabinden çıkışı ani olmuş gibiydi. Kaşları çatık, ifadesi sorgular bir hâldeyken önce Levent Bey'e, sonra bana en son da ortada kenetli ellerimize bakmış, başı hafifçe sola bükülmüştü.

Anlamsız bir dürtüyle elimi ilk geri çeken ben oldum. "Güntekin," dedim onun için köşeye ayırdığım kravatı alıp ona doğru ilerlerken. "Tanıştırayım, Levent Bey." Yavaşça yanına dikilip koluna girdim. "Levent Bey, eşim; Güntekin."

Bize doğru ilerleyip Güntekin'e elini uzatırken dostane bir gülüşü vardı. "Çok memnun oldum Güntekin Bey."

Güntekin ona uzatılan eli kavradı ama gülmüyor, sıcak davranmıyordu. Elleri ayrıldığında bakışları bana döndü. "Kim bu Levent Beyefendi hayatım?"

Koluna daha sıkı sarıldım. "Ertürkler Şirketinin yönetiminde hayatım. Bilirsin, silah, savunma sanayisinde önde gelen bir şirket."

Bana bakarken ciddiyetle başını salladı. "Bilirim, tabi," dedi ağzının içinde.

Kaşlarımı imayla kaldırıp kolunu okşadım. "Projem için sponsor olan şirket Ertürkler ya hani hayatım."

Saniyeler içinde aydınlandı. Ciddi ifadesi dağılırken kaşları havalanmış, gülümsemişti. "Ha doğru, doğru!" Daha sıcak bir şekilde döndü Levent Bey'e. "Merhabalar, ben Güntekin Agâh."

Levent Bey'in koyu kahve gözleri hafifçe kısılmıştı. "Güntekin Agâh? Savaş pilotu olma ihtimaliniz nedir?"

Şaşkın olan bendim, gülüşü büyüyen Güntekin. "Ta kendisiyim," dedi.

Levent Bey'in gülüşü ilk defa daha içten bir hal almıştı. "Ateşlerle olan aile ortaklığımız sağ olsun, namınızı duyduk."

Bakışlarım ikisi arasında gidip geliyordu. "Nereden tanışıyorsunuz?" demek zorundan kaldım.

"Birebir tanışmıyoruz," diyen Güntekin kolundaki elimi yavaşça parmakları arasına hapsetmiş, sıkıca tutmuştu. "Benim timde Berk Barçın

vardı ya, kendisi Ateş Grubunun varislerinden. Ertürkler de Ateşler' in ortaklarından."

"Yani *aile bağımız da var* diyelim," dedi Levent Bey. "Erkek kardeşimle Berk Barçın'ın ablası evli." Şaşkınlıkla gülmüştü. "Şu an Aslıhan Hanım'ın eşi olmanız her şeyden daha şaşırtıcı Güntekin Bey."

"Değil mi?" dedi imayla gülerek. "Sizinle denk düşmek daha da şaşırtıcı."

"Çok güzel bir eşiniz var, şanslısınız."

Önce bir baktı, kaşı havalandı ama hızlı toparladı. "Öyledir," dedi net bir sesle. "Güzeldir, *bir bana*güzeldir. Tabi..."

"Güçlü bir duruşu var Aslıhan Hanım'ın. Proje için de güçlü bir rakip. Dilerim başarılı olur."

"Şüphem yok," dedi anında. "Benim karım elini attığı her işi başarır."

Anlayışla gülümsemişti Levent Bey. "Karınıza âşıksınız."

"Âşık olduğum için karım."

"Ne güzel," dedi Levent Bey dik bir duruş ve yarım bir gülüşle. "Böyle çiftlere hayatım boyunca imrenmişimdir. İş güç derken bize nasip olmadı. Dilerim mutlu bir yuvanız olur." Aniden kolundaki saat titrediğinde saate bakmış ve bakışları yeniden bize dönmüştü. "Sizinle sohbet etmek isterdim ama çok önemli bir toplantım var. Cumartesi günü kesinlikle düğünde olacağım. Daha uzun sohbet edelim, olur mu? Babam aşk hikâyenizi sorup sizi bunaltabilir. Yaşlılığına verip idare edin."

Tatlı bir tebessümle elini bana doğru uzattı. Niyetim bana uzatılan eli kavramaktı ama ben elimi kaldıramadan Güntekin diğer elini uzatıp adamın bana uzanan elini kavramış ve sıkmıştı.

"Bekliyoruz. Baş köşede yeriniz hazır Levent Bey," dedi saygılı bir neşeyle.

Elleri ayrıldığında adımları gerilemiş, bize gülümseyip bir telefon görüşmesi yaparak uzaklaşmıştı. Arkasında el ele kaldık. İki ihtimal vardı. Biri olumluyken diğeri oldukça olumsuzdu. İlk olumsuza odaklandım.

"Berk Barçın dediğimiz eleman gidip Levent Bey'e aniden evlenme kararı aldığımızı düğünde söylemez, değil mi?"

Elini tutan elim gevşemişti ama o bırakmadı. "Tembih ederim, yapmaz. Sözümden çıkmaz."

Ona döndüğümde elimi bıraktı. Siyah kravatı boynuna takarken bu defa olumlu düşünceye odaklandım. Annemin bizi göreceği bir açıdaydık. "Ertürkler'in seni tanıdığını neden daha önce söylemedin?"

Makuldü. "Şirket dedin adını vermedin ki."

Yakalarını dikleştirip keyifle kravatı bağlamaya başladım. Dudaklarımda derin bir gülüş vardı. "Seni tanıyor olmaları beni projede bir adım öne geçirebilir. Her türlü ek puana açığım. Doğru bir tercih olduğunu biliyordum. İyi ki bu teklifi sana yapmışım."

Annemin bize baktığının o da farkındaydı. Bana tatlılıkla gülerken baş ve işaret parmakları yanağımı sevecen bir şekilde hafifçe sıktı. "Kıymetli karım benim, rezil bir insansın."

Keyifle kravatı bağlamaya devam ediyordum. Ona sıcak bir tebessüm sundum. Annem eli kalbinde bu romantik anımızı izliyor ve bize doğru geliyordu. "Sen de öylesin hayatım," dedim imayla.

Bu süre boyunca bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum ama ben sadece kravata odaklandım. En sonunda dayanamayıp göz ucuyla baktığımda koyu kahveler kaçmadan beni izliyordu. Kravatın düğümünü boğazına doğru iteklerken ben de bakışlarından kaçmadım.

"Karım beni boğuyor, imdat!" diye mırıldandı yüzüme doğru.

"Çünkü çok boş konuşuyorsun. Kes artık sesini." Kravatı hafifçe gevşettim. "Annem buraya geliyor. Makul ol."

Dudağında yarım bir gülüş belirdi. Parmağı yine saçlarımdaki gözlüğe değmiş ve tek hamlede gözlerime düşürmüştü. "Öpücük atayım."

Gözlüğü saçlarıma geri itekledim. "Saçmalama Güntekin."

"Uçan tekme savururdun. *Düğün alışverişinde gelin ve damat arasında kavga* diye haberlere çıkardık. Eğlenceli olurdu ha."

Kendisine terslikle bakmak zorunda kaldım.

Keyifle güldü ama bu her zamankinden daha farklı, alay dolu değil, serseri edası olan bir gülüştü. Üzerine düşünmeden bakışlarından kaçıp ceketin omuzlarındaki tozları silerek geriledim. Saniyeler içinde annem yanımızdaydı.

"Oldu bence," dedim alıcı gözüyle bakarken. Havacı kıyafetleri içinde daha havalıydı ama takım elbisede yakışıyordu, inkâr edemezdim.

"Maşallah oğlum," dedi annem gülerek. "Çok yakıştı."

Güntekin'in omuzları gururla kabardı. Aynı saniyelerde köşede bize bakan iki görevli kadın vardı. Bakışlarının nerede olduğunu görebiliyordum. Masum Güntekin elini saçlarına daldırıp dalgalı tutamları dağıtmış, annem onu överken keyifleniyordu. Bir konuda daha haklıydı. Dikkat çekmek için çabalamasına gerek kalmıyordu. Başka yerde de ona

dönen birkaç bakışa denk düşmüştüm. Neden namusunu korumak gibi sorumluluklar edinmiştim?

"Güzel, alalım bunu." Kolundan kavrayıp kabine geri sürükledim. "Üstünü değiştirir misin, gelinlik provasına geç kalacağız."

"Ben daha bakmadım," diyordu yönlendirmeme uyup ilerlerken.

"Ben baktım, çok yakışıklı oldun."

Keyifle güldü. "Ha şunu bir kabul et."

Hızla kabine iteleyip perdeyi yüzüne çektim. Bu iş uzarsa benim tadım kaçacak gibiydi. Annemin zoruyla Güntekin'e birkaç kıyafet, damatlığını ve tabi ki iç çamaşırlarını aldık. Bu süreçte gülmemek için bakışlarımı ona değdirmemeye çalışıyordum. Bir saat sonra gelinlikçideydik. Bembeyaz tüllerin, etek ve çiçeklerin arasında gezinirken kendimi ortama oldukça yabancı hissediyordum.

Gerçek tek bir iplikti, ama ben yalanı dokudum; sonunda hangisinin ağ, hangisinin çıkış olduğunu unuttum. Parmak uçlarım gelinliklerle usulca gezindi. Hiçbirini seçemedim. Ne heves vardı ne de heyecan. Sadece aralarından birinde durdum. Güzeldi ama asıl dikkatimi çeken tarlatanı olmayan bir model olmasıydı. Kabarık ve abartı değildi.

Hatırlamak istemediğim şeylerden kaçmak için ona uzandım. O gün bana babamı anımsatacak şeylerle denk düşmek istemiyordum. Alıp denemek için kabine girdim.

Düz ama oldukça şık bir gelinlikti. Üst kısmı omuzları açık bırakan bir korseden ibaretti. Ve bedenime tam oturmuştu. İncelmiş beli keskin bir çizgiyle etekte birleşiyor, o noktada gelinlik yumuşuyordu. Aşağıya doğru süzülen kumaş su gibiydi. Ama bu masum akışın içinde asi bir kıvrılma vardı. Eteğin yanından inen derin yırtmaç bacağı açıkta bırakıyor ama bunu transparan bir dantel kapatıyordu. Cesur, asi ama bir o kadar zarifti.

Omuzlarıma dökülen siyah saçlarım ve esmer tenimin üzerinde parlamıştı beyaz gelinlik. Gelinliği giymem için yardım eden kız hayranlıkla baktı üzerime. "Çok güzel oldunuz," diyordu elleri çene altında beni izlerken. "İlk defa bu model birine bu kadar çok yakıştı."

Aynadaki aksime uzun uzun bakmadım. Gözlerimden kaçtım. Topuklarım üzerinde dışarı çıktığımda annem koltuğa oturmuş beni bekliyor, Güntekin köşede, sırtı bana dönük bir şekilde telefon görüşmesi yapıyordu. Annem beni gördüğünde dolu dolu gözlerle ayaklanırken o küçük bir an arkasını dönmüş, yeniden önüne dönecek gibi olduktan sonra bocalayıp yeniden bana odaklanmıştı.

Bir nefes anı kadar öylece baktı.

"Kapat şu telefonu Engin," dedi en sonunda ve karşı tarafa kalmadan o kapattı.

Utancımdan annemin yüzüne bakamadığım için bakışlarımı ona odakladım. Hiçbir zaman kendimi sevememiştim ama bu an her şeyin ötesindeydi. Annem yanıma geldiğinde ona bakmamak için Güntekin'e bakmaya devam ettim. Aklıma kına gecesi söyledikleri düştü.

Onlara bakmak ağır gelecekse bana bak ve sen de benden nefret etmeye devam et Aslı. İkimiz de yalancıyız, birbirimizi sadece biz anlarız.

Dişlerimi sıkıp inatla anneme bakmadım. Ama elimi kavrayıp, "Annem..." dediğinde genzime oturan ağırlık taştan farksızdı.

Duygusal olma Aslıhan. Kendine gel! Bu kadar duygusal değilsin.

Zorla yutkunup bakışlarımı ona çevirdim. Bana bakarken dudakları titremiş, gözlerine buğulu bir deniz kurulmuştu. "Çok güzel oldun..."

Gülümsemeye çalıştım. "Çünkü senin kızınım."

Yanağına düşen yaşı hızla silerken büyük bir tebessümle baktı. Ağladı ama üzülmedi. Bu beni daha çok üzdü. Hevesli bakışları Güntekin'e döndü. "Çok yakışmış, değil mi Güntekin?"

Yine o garip ciddiyetine bürünmüştü Güntekin. Annem yerine ona bakmak içine düştüğüm durumda daha rahatlatıcıydı. Ne hissettiğimi biliyor, anlıyor ve yargılamıyordu. Haklıydı. Bizi sadece biz anlardık. Çünkü biz bizden başka hiç kimsenin anlayamayacağı bir hikâyeydik. Gözleri bendeyken usulca başını salladı. Annemin yüzüne bakamadığımın farkındaydı. Gülmedi, alay etmedi.

Derin bir nefes vererek bakışlarından koptum. "Bu biraz pahalı." Adımlarım geriledi. "Öylesine denemiştim. Asıl alacağımız içeride. Onu deneyip geliyorum."

Kaçtım. Doğru cümle sadece buydu. İçeri girip dümdüz, olaysız, beyaz bir elbise diyebileceğimiz bir model giydim. Dışarı çıktığımda Güntekin kolları göğsünde bağlı bir şekilde bekliyordu. Beni gören annem anında dudak kıvırdı. "Yok bu olmadı, diğeri daha güzeldi."

"O çok pahalı anne. O kadar para vermemize gerek yok. O kadar maddi durumumuz da yok."

Güntekin'in dudakları aralanır gibi oldu. Bir şey söyleyecekti, farkındaydım. Belki de geleneklere bağlı biri olarak *benim almam gerekir zaten* diyecekti ama bakışlarım ona değdiği anda susması gerektiğini anlayıp sessiz kaldı. Gevşek ve ayarsızdı ama nerede ne yapması

gerektiğini, durması gereken noktayı biliyordu. Bu konuda hakkını asla yiyemezdim.

"Saçmalama Aslıhan," dedi annem anında. "Sordum ben fiyatını. Alabiliriz. Hatta siz durun, ben alacağım."

"Anne asıl sen saçmalama. Dükkândan o kadar para mı kazanıyorsun? Beş aylık gelirini bir gelinliğe mi bırakacaksın?"

Sakindi. Kızar, kes sesini diye terslenir sandım ama bunu yapmadı. Sadece ellerimi kavrayıp gözlerime kırık bir hüzünle baktı. "Ben değil, baban alacak."

Bir cümle ne kadar yıkıcı olabilirdi? Bir cümleyle evrendeki tüm dağların altında kalmış gibi ezildim. "Ne?" dedim ama donuktu sesim.

Ellerimi okşamaya devam etti. "Babandan sonra Adana'ya gittiğimizde..." Gözleri dolu, sesigüçlüydü. "Bazı eşyaları satmıştık hani. Onların parasını harcamadım. Yapamadım. Hepinizin payını ayırdım ve yıllarca sakladım. Gülhan ve Murathan'ın paylarını düğünlerinde verdim. Sıra sende." Eli şefkatle yanağımı okşadı. "Baban şehit düşmeden önce," derken zorla toparladı nefesini. "Sana yeni fotoğraf makinesi almak için kenara para ayırıyordu. Onu da banka hesabına atmıştım. Hani bir kere 23 Nisan'da sana istediğin gelinliği alamamıştı. Ağlamıştın sen de. Sen unuttun belki ama o zaman sana istediğini alamadı diye kendine çok içerlemişti baban Aslıhan. Sürekli sen ve kardeşlerin için köşeye az da olsa para attı." Omuzlarıma düşen saçları seviyordu anlatmaya devam ederken. "O yüzden hepsini sakladım. Şimdi gelinliğini baban alsın. Olur mu Aslı kızım, Aslıhan kızım, asi kızım?"

Gülhan'ın gelinlik alırken hıçkırarak ağladığı anı hatırladım. Duygusal diye ağladığını düşünmüştüm, hataydı. Düğün hazırlığındaki Murathan'ı mutfak masasında oturmuş, elindeki zarfı alnına yaslarken görmüştüm. Yorgun olduğunu düşünmüştüm. Hataydı. Ne oldu demiştim o zamanlar ikisine de, söylememişlerdi. Bazı anlar aramızda sözsüz bir yemin varmış gibi mühürleniyor ve üçümüz de sessizleşiyorduk çünkü. Bana sorsalar ben de söyleyemezdim.

"Beğendiğini alalım. Olur mu?" dedi annem saçlarımı okşamaya devam ederken. Kendi yanağına ağır bir yaş süzüldü ama benim yanaklarımı okşadı.

Hiçbir şey söyleyemedim. Ayağımın altındaki yer sağlamdı ama ben sarsıldım. Kalbimdeki oyuk büyüdü, oraya düşüp yuvarlandım.

Büyüdüğünde sana istediğin gelinliği alacağım, dedi babamın zihnimde yankılanan sesi. *Karakurt sözü.*

Söz vermemiş olmasını dilerdim. Yokken bile o sözü tutmak için bu denli mücadele ediyor olmamasını dilerdim. Yok olup gitmeyi dilerdim!

Ben tepki vermeden kaldığımda annem yanağına düşen yaşı elinin tersiyle silip saçlarımın ucundan öperek geriledi. "Denediği ilk gelinliği alalım. Ödemeyi ben yapacağım."

O gözden uzaklaştı, ben olduğum yerde küçüldüm. Şayet babam kalbimse, o da cansızsa göğsüme neşter gibi batan neydi? Sarsılmıştım. Sersem bir hâlde topuklarımın üzerinde geriledğimde Güntekin'in, "Aslı," dediğini duydum. Dönüp ona da bakamadım. Bu dünyada en hassas noktam babamdı. En duygusuz olmam gereken günlerde bu denli karşıma çıkmamalıydı.

Kaçar gibi kabine ilerledim. Eteklerime takılıp düşecek gibi olduğumda sadece kendime tutunup kaçtım.

"Aslı," diyordu yine arkamdan.

Şu an ona da bakmak rahatlatmayacaktı. Hızla kabin odasına girip kapıyı kapattım. Geniş bir alandı ama ben boğuluyordum. Beyaz elbisenin fermuarını can havliyle açmaya, üzerimden gelinlik namına her şeyi çıkarmaya çalışıyordum yoksa kusacaktım. Titreyen ellerimle yarıya kadar açabildim. Kolumdan sıyrıldı ama çıkaramadım. Üzerime yapışmış gibiydi. Kalbim sızlıyordu.

Odanın ortasında ileri geri gidip gelirken elimi yumruk hâline getirmiş, göğsüme şiddetli bir darbe indirmiştim. Diğer elim enseme uzandı ve kâğıttan uçak dövmesini avuç içimle ezdim. Oradan silmeyi, varlığını unutmayı denedim.

Yut Aslıhan, kendine gel Aslıhan, ya öl ya yaşa, ya diren ya da yok ol Aslıhan! Kandil gibi yan, mum gibi sön, ipinle kendini boğ Aslıhan!

Kalbime art arda darbeler indirdim. Nefesim titriyordu. Bir kuşta yaşar sanıyordum babamı. Kuş vuruldu, içim can kırıklarıyla doldu.

"Aslı," diyerek göğsüme vurduğum yumruğumu bileğimden yakalayan Güntekin'di.

Hangi ara içeri girdiğini bilmiyordum. Seslenmişti belki de duymamıştım. Önce bileğimi, sonra elimi tutarak durdurdu darbeleri. "Sakin ol!" dediğinde sesinde ferah bir rüzgâr vardı.

Gözlerinden kaçmadım, bu defa hissettiklerimi saklayamadım. Başımı hızla iki yana salladım ve hırçınlığıma sığındım. "Yalnız bırak beni!"

Genzimdeki yumruyu yutamıyordum. Ağlayarak atmak istedim ama olmadı. Taş olup kursağımda kaldı. Kalbime vuran elimi o tuttuğu için ensemdeki elim kâğıttan uçağı ovaladıkça ovaladı. Canım yanıyordu. O elimi de hızla kavrayıp önüme aldı. Sıkıca tutuyordu ellerimi.

"Nefes alıp bana bakar mısın Aslı?"

Başımı şiddetle salladım. "Çık dışarı! Yalnız bırak!"

Ellerinden kurtulup bir adım gerilediğimde hızla kalbime bir yumruk daha indirdim. Kalpsiz dedikleri insanın en çok kalbi acıyordu. Mümkün müydü? Başımı sallamaya devam ederken kalbime bir yumruk daha indirmeme izin vermedi Güntekin. Yine bileğimden kavramış ama bu defa bunu güçle yapmıştı. Kolumu çeksem de elinden kurtulamadım. Aniden beni göğsüne çekmesi de o an her şey kadar beklenmedikti.

Sarıldı. Sadece sarıldı. Ama bunu sıkıca yaptı. "Sakinleş," diyordu kulağıma vuran nefesi ve sesi. "Sakinleş." Bir eli saçlarımı diğeri sırtımı okşadığında aklıma düşen yine babamdı. Asilik dolu anlarımda ne zaman ona sırtımı dönsem şefkatle okşardı. Yıllar sonra sırtımdaki elin de bıraktığı his buydu. Böyle yaparsa kalbimin acısı geçmez ve ben bir ömür sakinleşemezdim.

Boynuna doğru derin nefesler vermekten başka bir şey yapamadım. Bedenini geri itecektim ama sırtımı ve saçlarımı okşayan elleri varken bunu yapamadım. Öylece durup bunu yapmasına izin verdim. Yalnızdım. Kemik, ilik, kan ve insana dair her şey gibi. Oyuyordu bu his nicedir içimi.

Birkaç saniye boyunca bir şey söylemeden sarılmış, elleri saçlarımda ve sırtımda gezinmeye devam etmişti. Çıplaktı sırtım, elbisenin fermuarını açmış ama çıkaramamıştım. Sırtıma değen avuçları rahatsız eder sandım, etmedi. Bunun için de göğsüme bir yumruk atmak isterdim. Gerilediğinde saatlerce koşmuş gibi nefes nefese kalan bendim. Kalp kırıklığı da nefes kesiyordu.

"Yapamam Güntekin, giyemem," dedim sessiz bir çaresizlikle. Artık hırçın değil üzgündüm. "Babama yalan söyleyemem. Herkese yapabilirim ama ona yapamam. Onun anısına yalan söyleyemem, saygısızlık yapamam."

"Tamam," dedi yine sakince. Avuçları yanaklarımı, yüzümü kavramıştı. "Bana bak, sadece bana bak."

Başka kimse yoktu zaten. "Bu gelinliği alalım," dediğimde sesim istemsizce çaresiz çıkıyordu "Onu almasın annem. Babamın bıraktığı parayla almasın. Giyemem. Ne olur bir şey yap Güntekin."

Elleri yanaklarımı okşarken ilk defa ondan yardım isteyen bu hâlime acır sanmıştım ama yapmadı. "Tamam. Halledeceğim ben," dedi yine ılımlı bir şekilde. "Bir gel şöyle otur, sakince konuşalım. Derin bir nefes al."

Köşedeki koltuğa beni oturtmuş, önümde eğilmişti. Parmakları yüzüme dökülen saçları usulca kulak arkama iterken bakışlarında ne acıma vardı ne de garipseme. Anlayış dolu bir olgunlukla bakıyordu. "Sakin ol," dedi yine. "Sakince çözelim."

"Nasıl giyeyim Güntekin? Giyemem!" Kısıktı sesim. Bir yanım korkuyordu annemin duymasından. "Babam bırakmış o parayı, yalana mı alet edeyim onu da? Yapamam! Babama yalan söyleyemem."

Kucağımdaki ellerimi ben yumruk hâline getirmiş, sıkıyordum. Yumruklarımı açmadan ellerimi kavradı. "Farklı düşünelim o zaman," dedi sakince. "O gelinliği zırh gibi düşün. Çevrendeki kötü insanlardan senden çaldıkları şeyleri almak için mücadele ediyorsun, ediyoruz. Düşün ki baban bunu sana kendini koruyacağın bir zırh olarak gönderdi."

Omuzlarım düştü. Sessizce dinlemek ve gözlerine bakmaktan başka bir şey yapamadım. Bağırıp çağırmalıydı, *ne yaparsan yap* deyip gitmeliydi. Ne yapıyordu şu an? Sönüyordu asiliğimin alevi, yapmamalıydı.

Bir eli kendi göğsüne değdi. "Benim ailem yok ama şayet evlendiğimi bilseydiler yalandan bile olsa benden isteyecekleri bir şey vardı. Ben onu yapayım. Sen de baban için yalandan bile olsa o gelinliği giy. Çünkü asıl bunu yapmazsak anılarını hiçe saymış oluruz. Bu sefer de anneni ezersin Aslı. O kadının evlatlarından başka dünyası yok."

"Ama..." diyecek oldum.

Kucağımdaki ellerimi daha sıkı kavradı. "Onlar her şeyi biliyor zaten. Benim ailem de, senin baban da şu an içinde olduğumuz durumu biliyor, eminim." Parmakları odanın köşesinde kalan buğulu cama döndü. Güvercinler vardı arkasında, seslerinden anlayabiliyordum. "Sana söylediğimi hatırlıyor musun? *Kuşlar haber getirir* demiştim."

Usulca başımı salladım.

"Güvercin var o camın ardında," dedi anında.

Söylediklerini unutmamıştım. Oyuktu zihnim. *Benim babam da hep derdi ki: kuşlar haber getirirmiş. Mesela karga bir evin penceresine konarsa o eve ölüm girermiş. Güvercin konarsa iyi haber. Hangi yolun üzerinde turna uçuyorsa o yoldan misafir gelirmiş. Kırlangıç, ağaca yuva yaparsa onu ilk gören gerçek aşkı bulurmuş; serçe bir mezar taşına konarsa o mezarda yatan kişinin söyleyeceği bir şey var demekmiş.*

"İyi haber?" dedim kısık bir sesle.

Bu defa sunduğu tebessüm garip bir şekilde güven vermiş, rahatlatmıştı. "Aynen öyle," dedi. "Sen bu odada gelinlik denerken o camda güvercinler var. Şayet baban bunu istemese orada onlar olur muydu?"

Hem inanıyor hem saçma buluyordum. Çok rahatsız edici bir denklemdi ama dakikalar öncesine göre rahatladığımı, nefes alışverişlerimin düzene girdiğinin farkındaydım. "Çok saçma," dedim huysuzca.

Gülümsedi sadece. Babam gibi... Bu her şeyden daha kahrediciydi.

Yumruklarımı kavrayan kucağımdaki ellerine bakıp yeniden gözlerine odaklandım. "Sen ailen için ne yapacaksın? Senden istedikleri ne?"

"Boynundaki kolyenin içini açmadın, değil mi?"

Başımı sallayarak sessizce reddettiğimde bir yanım kırılmasından korkuyordu ama o alacağı bu cevabı zaten biliyor gibiydi. "Bu söyleyeceğim şeyi bu zamana kadar asla sesli dile getirmedim. Ama madem birbirimize dürüst olmaya karar verdik sana söyleyeceğim. Benim anne ve babam birbirini delicesine severken öldü Aslı," dedi beklenmedik bir şekilde. "Babamın cansız bedeni bile anneme sarılı kaldı, bırakmadı, ayıramadılar. Öyle bir evlilikti işte. O zaman ben de şu an onların bana bıraktığı bu evliliğe ihanet ediyorum, öyle mi?"

Gözlerime kurulmaya meyleden suçluluk hissini gördü ve yakaladı.

"Hayır," dedi anında. "Başta öyle düşündüm ama hayır, etmiyorum. Onların bana bıraktığı hayatı yaşamaya çalışıyorum. Ve bunun için ne gerekirse yaparım. Sen de babanın bıraktığı bu hayatı yaşamaya çalışıyorsun. Bunun için ne gerekirse yap. Kolyenin içine bak. Düğün günü seninle oradaki fotoğrafı çekilelim, olur mu? Sen baban, ben ailem için bunu yapalım ve yalandan da olsa onlara istediklerini verip ruhlarına saygı duyalım."

Parmakları ellerimi okşarken gözlerinden, gözlerime engel olamadığım bir güven aktı. "Bi-birlikte hallederiz, değil mi Güntekin?" derken ilk defa cümlelerimi toparlayamamış, karşısında kekelemiştim. Yıkıldığım anları göstermezdim kimseye ama o an engel olamayacağım bir şekilde oradaydı işte.

Ellerimi daha sıkı kavradı. "Aynen öyle, birlikte hallederiz Aslı."

Hızla başımı salladım. "Hallederiz."

"Hallederiz," diye onayladı bana inanç vermek adına.

"Buraya kadar iyi getirdik."

"Aynen öyle. Vicdan azabı çektiğin her an sadece bana bakmaya devam et. Yalnız değilsin. Yanımda dur ve birlikte savaşalım, tamam mı?"

Hızla başımı sallayıp sadece ona baktım.

"Başta sana kızdım," dedi. "Yalan söyleyemem ama bir şekilde ikimiz de hayatımızdaki kötülüklerle baş etmeye, o kötülüklere bulaşmamak için kendi canımızı yakmayı seçiyoruz. Senin için de her şey zor, farkındayım. Anlıyorum... Onlarla baş ederken kendi canımızı daha fazla yakmayalım, tamam mı? Düşmanlarımızla mücadele edelim, kendimizle değil."

Anlıyorum...

Bu kadardı işte.

Seni anlıyorum.

"Anlıyor musun gerçekten?" dedim kurumuş bir nehir toprağı kadar çatallı sesimle. Kırgındım o an her şeye. Böyle olsun istemezdim. "Mecbur kaldım, anlıyor musun? Ben bu değilim, anlıyor musun? Böyle bir insan değilim ben."

"Anlıyorum," dedi anında. "Anladığım için buradayım."

"Hayır, mecbur kaldığın için buradasın."

"O zaman ikimiz de mecburuz Aslı. Yalanı başlatan benim, devam ettiren sensin. Ama sonuç olarak bu noktadayız."

Sadece baktım. O an için başka hiçbir şey yapamadım. Parmakları omuzuma dökülen saçları usulca geri itmiş, birkaç saniye boyunca gözlerime bakmıştı. Ne gördü ne fark etti ya da anladı bilmiyorum. Bir şeye yakalanmış gibi küçük bir an titredi bakışları. Saniyelik bir andı. Parmakları saçlarımda, gözleri gözlerimde kaldı, durdu, kıpırdamadı.

Eli usulca saçlarımdan çekilirken gözlerini kaçırıp elimi bırakmış, ayağa kalkarak kapıya yönelmişti. Yine kafamda kuruyordum belki de ama kaçıyor gibiydi.

"O gelinliği alalım," dedi kapıdan çıkarken ve başka hiçbir şey söylemeden gitti.

O çıktığı anda elim boynuma gitti. Kolyeyi çıkarıp avuç içime almış, açmayacağım demem rağmen açmıştım. Bir yanında küçük, sararmış bir kâğıt saklıydı. Çerçeve kısmına sıkıştırılmaya çalışılmıştı. Açıp baktığımda sararmış zeminin köşesinde kurumuş, siyah bir parmak izi gördüm. Kuruyan kan gibiydi. İçinde yazan bir adres ve telefon numarası gibi bir şeydi sanırım ama harfler silinmiş, yırtılmaya yüz tutmuş bir kâğıttı.

Diğer tarafta güzel, uzun, kumral saçları beline kadar dökülen bir kadın ve dalgalı saçları alnına dökülen delikanlı vardı. Anne ve babası olmalıydı.

Adam Güntekin'e benziyordu. Saçları, bakışı ve özellikle gülüşü. Kadının üzerinde gelinlik, saçlarından asılan parıltılı simleri eski ama zarifti. El ele, gülümseyerek bakıyorlardı. Arkalarında kalan bir Atatürk portesi vardı.

Mutlu ve âşıktılar. Yıllarca anne babamı izleyerek büyüyen yanım tek kareden bunu anlayabiliyordu.

Bu fotoğrafın aynısından çekilmek istiyorsa yapacaktım. Kolyeyi yeniden boynuma takarken bir eşyaya daha bağlanmamak için verdiğim çaba sessizce son bulmuştu. Uzun yıllar sonra altın sarının tenime değdiği tek takı bu kolye olacaktı. Uzun bir süre elim daima o kolyeye gidecek, dara düştükçe üzerine işlenen dört yapraklı yoncaları okşayacaktım.

Ve Güntekin Agâh'a karşı içimde belirmeye başlayan merakı en şiddetli hissettiğim, vahşiliğime sığınarak bile durduramadığım an da bu olacaktı.

******

İnsan kendini yabancı hissetmesi gereken ortamlara karşı bu hissi bulamadığında asıl kendine yabancı kalıyordu. Güntekin'in evinde, bana yabancı bir yatak odasının içinde yine bana yabancı olan düğünüm için hazırlanırken hissettiğim sadece buydu.

O büyük gün, bugündü ve ben birkaç saat sonra gerçekleşecek sahte düğünüme itinayla hazırlanıyordum.

Makyajımı tamamlamış, ayna karşısında omuzlarıma dökülen siyah saçlarıma, başımdaki duvağa ve buğulu göz makyajıma bakıyordum. Henüz gelinliği giymemiştim. Kapının arkasında asılıydı. Annem yüzünden adamın dolabına kıyafetlerimi yerleştirmem gerekmişti. Şanslıydık ki Güntekin'in dolabı büyüktü ve yarısı boştu.

Ama annemler Adana'ya döndüğü ilk anda yeniden alt kata taşıyacak, burada az bir parça bırakacaktım. Böyle evine çöreklenemezdim, buna hakkım yoktu.

Benim bu düşüncelerimin aksine ailem son derece rahattı. Dün gelmişlerdi ve şu an hepsi düğün hazırlığı içinde evimin dört bir yanında koşturuyordu. Benden daha hevesli oldukları aşikardı. Gökçen parlak mor

bir abiye almış, Gülhan gelinin kız kardeşi olmanın hakkını vererek pullu, payetli siyah bir elbise tercih etmişti.

Dünden beri birbirinden ayrılmayan, keyifle eğlenen Ramazan ve Güntekin'den bahsetmiyordum bile. Muazzam bir bacanak ilişkisi kurma yolunda ilerliyorlardı. Murathan yine sessiz ve huysuzdu. Ters bakışlarıyla sevimli iki damadı izliyordu.

Gelin olarak sakinlikle hazırlanabileceğim tek yer burasıydı. Ben yatak odasındayken Güntekin banyoda hazırlanmayı seçmişti. Aynadaki görüntümden kaçıp gelinliğe uzanıp giyindim. Annemin istediği gelinliği, babamın parasıyla almıştık. Üzerimde bıraktığı ağırlığı düşünmemek için sığındığım tek şey Güntekin'in söylediklerydi.

Bunu bir zırh olarak düşün. Baban onlarla savaşman için gönderdi.

Saçmaydı ama işe yarıyor, bunu düşündükçe rahatlıyordum. Sırtındaki iplere uzanmaya çalıştım ama kolum yetişmediği için başaramadım. Zaten tek yapamazdım. Topuklu ayakkabılarımı giyerek odadan çıktım. Kollarım göğüs kısmını sıkıca tutuyordu ve koridorda aradığım tek bir kişi vardı.

"Güntek-" derken aniden banyo kapısı açıldı.

"Asl-" diyordu kravatını bağlamaya çalışırken.

Birbirimizi gördüğümüz anda durduk. Minik bir an bakıştık ve bence aynı anda içine düştüğümüz anı garipsedik. Şaka bir yana, evleniyorduk. Üzerinde takım elbisesi, elinde kravatı varken gömleğinin yakaları dik, saçları yine dağınık ama daha özenliydi. Bakışlarından kaçmak için hafifçe arkamı döndüm.

"İpleri ayarlar mısın?"

Parmaklarını tenimde hissettim ama tüy kadar hafif ve dikkatliydi. Birkaç dakika oyalanmış ve halletmişti. Yeniden ona döndüğümde bana uzattığı bir kravat vardı. "Sen de şunu takar mısın? Yoksa ben kendimi boğacağım."

Alıp yakalarına uzandım. Kravatı takarken bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum. Gelinlik baktığımız günden sonra iki gündür çok denk düşmemiştik. Hem işler hem hazırlıklar yoğundu. Sadece dün akşam annemler geldiği için topluca akşam yemeği yemiş ve çay içmiştik. Aileme uyum seviyesi benden iyiydi. Ama şu an bakışları asla normal değildi.

"Söyle ne söyleyeceksen?" dedim en sonunda. "Bir derdin var belli. Köpek yavrusu gibi bakıyorsun."

"Çok mu belli."

"Fazlaca."

"Şimdi şöyle ki," dedi masumlukla. "Biz arabayla düğün salonuna giderken başımızın üzerinden bir F-16'lar konvoy misali geçebilir. Çok şey yapma, tamam mı?"

Kravatı boğazına iteklerken bakışlarımı ona kaldırdım. "F-16 neden?"

Mantıklıydı. "Eee savaş pilotuyum."

"Tamam da şu an ne ilgisi var?"

Yüzü ekşidi. "Bizim sessiz evlenmemiz imkânsızmış Aslı, onu anladım. Valla *yapmayın* dedim ama Türk Hava Kuvvetleri olarak bugünü kutlamakta kararlılar. Yarın gerçekleşecek büyük bir gösteri uçuşu var ve bugünkü prova alanı bizim düğün güzergâhımızı da kapsıyor. Başlama saati için gerekli izinler alınmış. Yani gösteri uçakları üzerimizden geçerse ejderha gibi kükreme diye önden diyorum bak."

Kravatı bırakıp ceketinin kollarını ve omuzlarını düzelttim. Yamukluğa tahammülüm yoktu. "Her şey olacağı kadar sesli oluyor zaten. Bana kına gecesi yaptıysak sana da F-16 konvoyu yaptık sayabilirler."

Hevesliydi. "Valla mı?"

"Valla." Bir adım geriledim. "Söylediğin gibi, bacağımıza kadar boka battık zaten. Gidelim mi?"

Bugün benden bu denli bir sakinlik beklemiyor gibiydi. Ben de beklemiyordum ama dün gece karşıma babamın fotoğrafını almış, uzun bir yüzleşmenin ardından annemin yanına gidip kucağına saklanarak uyumuştum. Sonuç tek bir kapıydı.

Yapman gereken neyse onu yap, savaş ve sadece kazan Aslıhan!

Yine haklıydı Güntekin. Onun ruhuna bunu borçluydum. Bu yüzden bugün o düğüne omuzlarımda yükle değil, olanca hissizliğimle devam edecektim. Bunu isteyen benken pişman olamazdım. Üstelik bugün babamın doğum günüydü. Yardım edecekti bana, biliyordum.

Bakışları hâlimden tedirgin olsa da sesli dile getirmedi. "Gidelim," dedi sadece.

"Önce Çankaya Belediyesine geçelim."

Başı sola eğildi. "Sebep? Nikâh salonda kıyılacak."

"Orada büyük bir Atatürk portresi var." Elim boynumdaki kolyeye değdi. "Bu fotoğrafın benzerini orada çekilebiliriz."

Unuttuğumu düşünmüştü belki de. Ama bakışlarında bunu beklemediğine dair bir iz değil aksine minik bir minnet vardı. Oysa benim için bir zorunluluktan ziyade bugün rahatlamamı sağlayan nadir şeylerden

biriydi. Onun ailesinin ruhuna da saygılı olmalıydık. Tıpkı babama olduğumuz gibi. Yarım bir tebessümle başını eğerek onayladı.

Koridorda ilerlemeye başladığımda tam arkamdaydı. Ayağına takılan duvağımla mücadele etmeye çalışıyordu ve yine o keyifli hâllerine bürünmüştü. "Senin gelin çiçeğin nerede kıymetli karım?"

Salonun ortasına geldiğimizde bakışlarım ona döndü. "Gerek var mı?"

Formundaydı. "Bazen o kadar inanarak boş konuşuyorsun ki, hayret ediyorum." Yanımdan geçip cam boyunca uzanan çiçeklerine ilerledi. "Harbi boka battık. Bari elimizde çiçek olsun." Kendi kendine mırıldandı. "Hayatı renklendirmek deyince de sen be Güntekin Agâh." Ateş zambaklarından bir tanesini makasla kesip yeniden bana dönmesini ve uzatmasını beklemiyordum. "Al bakalım," dedi. "Gelin çiçeği."

Ben hâlâ ateş zambağını kesmesinin şokundaydım. "Güntekin ne yaptın? Niye kestin?"

"Evlilikte ilk kural; kocan bir deli. Sorgulama."

Elime tutuşturduğu çiçeğe hayretle bakıyordum.

"Zaten solacaktı," dedi bakışlarım karşısında. "Yeterince büyümüştü. Dalında solacağına bugün bize eşlik etsin. Artık gidelim. Herkes dışarıda bizi bekliyor."

Bir şey söylememe fırsat vermeden elimden kavramış, tüm şaşkınlığımla kapıya yönlendirmişti. Uzun uzun bakmıyordu bugün yüzüme, gözlerime ve bana. Keyfi yerindeydi ama aynı zamanda garipti. Asansöre binerken eteklerime yardım etmiş, duvağımı koluna sarmıştı. Azmi görülmeye değerdi.

"Hiçbir şey değilse de şu bindallı ve gelinlik işi beni çok yıprattı," diye homurdanışına yarımca güldüm, o bu gülüşü görmedi. Söyleniyor ama başarıyla yardım da ediyordu.

Dışarı çıktığımızda düğün arabası olarak süslediği aracını gördüm. Önüne bir çiçek buketi kondurmuş, arkasına yapıştırdığı yazıyı görmek tadımın kaçması için yeterli gelmişti. Kucağında Yusuf Ali'yle bu yazıya terslikle bakan Murathan'a hak vermemek elde değildi.

Deli gibi sevdik, manyak gibi evleniyoruz!

A&G

Adımlarım durdu. "İnanılmaz tat kaçırıcı bir adamsın, Allah'ın delisi!"

Duvağımı ve eteklerimi bırakıp keyifle güldü. "Yapmasam içimde kalırdı, Allah'ın manyağı!"

Sevgi dolu cümlelerimizi tatlı gülüşlerimizle saklayarak ilerledik. Arabanın önünde durduğumuzda tüm ailemin hayranlık dolu bakışları bendeydi. Gülhan'ın eli çenesinde, Gökçen tebessümüyle, annem dolu gözlerle bizi bakıyordu.

"İnanılmaz derecede güzel oldun abla," dedi Gülhan'ın ağlamaya yakın sesi. Bakışlarını yukarı kaldırıp ellerini yüzüne doğru salladı. "Ağlayacağım sanırım. Makyajım akacak." Yanına döndü. "Ramazan, bir şey yap."

Ramazan ne yapacağını bilememiş, en sonunda Gülhan'ın yüzüne doğru üflemeye karar vermişti.

Annemin dilinde dualar vardı, farkındaydım. Yanağına düşen yaşı hızla silerken yanıma gelmiş, benim elimin üzerini öpüp, Güntekin'in sırtını sıvazlayarak gerilemişti. Bu anlarda yanağına süzülen yaş, dudaklarındaki dualara değdi. Hızla bunu da sildi. Arkada kalan Murathan'ın arabasına binmeden önce onun da kolunu sıvazlamış, gözyaşlarını saklamak için hızla araca binmişti.

Gülhan ve Ramazan'ın düğününde bu kadar ağlamamıştı oysa. Bana bunu yapmaya bir son vermeliydi. Gönlünde ukde kalan en acı köşe ben miydim?

Murathan ağır adımlarla yaklaştı. Takım elbiseleri içindeydi ve ikisinin de kaşlarındaki yara az da olsa düzelmişti. Bakışlarımız denk düştüğünde kollarını açıp bana sıkıca sarılan yine o oldu. Saçlarıma derin bir öpücük bırakarak gerilemiş, gövdesinden kalbime sonsuz bir güven akmıştı.

Kardeşimdi, canımdı.

Nadir insanlara sunduğu tebessümüyle baktı gözlerime. "Seni üzerse ümüğünü sık," dedi ama buruktu sanki sesi. "Sen kıyamazsan bana gel, zevkle yaparım."

"Aranma yine," dedi yanımdaki Güntekin. "Kravatımı karım bağladı. Seninle kavga edip bozamam."

"Lan siktir," demişti Murathan ama aynı dakikalarda Güntekin'e doğru açtığı kolları vardı.

Beklemiyordum. Erkek mantığı sorunları daha hızlı hallediyor olmalıydı. Bir hafta önce dükkânı ve tüm mahalleyi başımıza yıkan ikisi değilmiş gibi Güntekin ona açılan kollara ilerleyip sarılmış, dudağında yarım bir tebessüm belirmişti. "Çok salak bir herifsin Deli Kurt."

Sırtına sert bir tokat atarak geriledi Murathan. Oldukça ciddiydi. "Asıl sen aranma, canımı sıkma Deli Şimşek. Yeterince tadım kaçık."

Bize bakmadan arkadaki arabasına ilerledi. Bizim arabaya şimdiden kurulan Gülhan ve Ramazan'dı ama kız kardeşim geline yardım etmekten

çok uzak bir noktadaydı. Arka koltuklara oturmuş, Ramazan'la bir şeylere gülüyorlardı.

Eteklerimi toplayarak oturmama yardım eden Güntekin'in acı çektiği aşikardı. Bu defa gülüşümü saklayamadım. Sinir yıpranma seviyem son noktadaydı. Güntekin bu gülüşe de takıldı.

"Bak yapma şunu. Bugün hiç sırası değil."

Daha çok güldüm ve eteklerimi kucağıma çektim. "Zora düştüğün anlardaki yüz ifaden mükemmel."

Duvağı âdeta kucağıma savururken söylenmeye devam etti. "Kimin yüzünden dara düşüyoruz acaba? Gelin ve damat tarafı asla eşit değil. Damadın üzerine fazla yüklenildiğini düşünüyorum. Ben gelinlik giymiş kadar oldum burada. Bu nedir ya?" Ucu yere düşen duvağı hızla yeniden kucağıma iteledi. "Kız topla şunu!"

Kıkırdayışım arttı ama duvağa sarılmayı ihmal etmedim. "Tamam, bir durur musun?"

Oldukça ciddiydi. "Bu etek eriyor olabilir mi?" Duvağı bir bacağımı transparan dantellerle açıkta bırakan noktaya attı. "Şu şurada dursun. Sıkı tut."

Sinir harbi içinde yine dışarı taşmamam için kapıyı kapatmıştı. Allahtan kabarık bir gelinlik değildi, bu bile böyleyken diğer türlüsünü taşıyamayacaktım. Gülhan'ın elini omuzumda hissettim. Aynadan görebildiğim kadarıyla dudaklarımdaki tebessüme bakıyordu.

"Gülünce çok güzel olduğundan bahsetmiş miydim abla?"

"Hayır," dedi Ramazan. "Genelde sinirlenince şeytana benzediğini söylüyorsun."

Gülhan'ın huzurlu bakışı bölündü. Ramazan'ın bacağına tokadı indirip yeniden bana döndü ve omuzumu tüm sevgisiyle okşadı. "Hep gül abla, tamam mı?" Yutkundu ve zorlanarak ekledi. "Gülüver kardeşine asi kız, gülüver..."

Gül açılsın dudağında gülüver, bana ne olur açılan her gülü ver. Gülüver babana Gülhan kız gülüver.

Ona gülümseyip omuzundaki elini sıkmaktan başka bir şey yapamadım. Babam hepimizin her anında, yıllardır kalbimizdeydi. Bu denli anılarda yaşayan birisi nasıl cansız olabilirdi?

Düşüncelerden hızla sıyrıldım. Derviş Yarbay ve Suna teyze dün gelmiş, annemle tanışmış ve gitmişlerdi. Bugün burada da olmak istemişlerdi ama Güntekin inatla istememiş, salonda beklemelerini söylemişti. Onlar varken

geriliyor, kendi olamıyordu. Bunun en büyük nedeni dik dik bakan Ferda'ydı. Oysa şu an benim ailemin içinde gayet de kendi gibiydi. Boğazına oturan kravatla mücadele ederken tek eliyle direksiyonu kontrol ediyordu.

Ramazan arkadan omuzlarını sıktı. "Bacanak, kravat hiç yakışmadı ha."

"Değil mi lan?" dedi anında. Bu anı bekliyor gibi bana döndü. "Çıkarayım be, ha? Lütfen çıkarayım."

Kaşlarım havalandı. "Biraz idare et."

Sıkıntıyla ofladı ama sözümü de dinledi. Sürekli spor ve rahat takılan biriydi. Acı çekiyor olması şaşırtıcı değildi. Aynı saniyelerde bir yanımızda Güntekin'in timinden Berk, diğer yanımızda Cihangir belirmişti ve bisikletliydiler. Takım elbise içinde bisiklet sürerken bize el salladılar.

İkisine şaşkınlıkla baktım. "Bunlar ne yapıyor?"

Gülüyordu Güntekin. "Cezalılar." Kendi tarafındaki camı açtı ve Cihangir'e elini uzattı. "Çak lan."

Cihangir bir eliyle kontrol sağlarken saygıyla komutanının eline dokundu. Keyifle kahkaha attı Güntekin. Aynı saniyelerden gökyüzü yırtılırcasına seslerle dolmuştu. Ne olduğunu anlamak için bakışlarımı ön camdan yukarı kaldırdım ve üzerimizden hızla geçen F-16 uçağını gördüm. Güntekin'in keyifli gülüşü artarken bir elini camdan dışarı atıp gökyüzüne doğru hafifçe el salladı.

"Geldiler. İşte Güntekin Agâh konvoyu!" dedi bu andan zevk aldığını gösteren bir ses ve ifadeyle.

Parmaklarıyla bir yaptı, sonra iki, sonra üç ve devamı var gibi parmağı ileri döndü. Aynı saniyelerde üzerimizden gürültülü bir sesle bir F-16 daha geçti. Bir kere daha aynı hareketi tekrarlayıp parmakları ileri döndüğü anda bir uçak daha şiddetle üzerimizden geçti.

Jet sesleri Ankara semalarını doldururken bakışlarımı gökyüzünden ona çevirdim ve F-16'lara nasıl bir sevgiyle baktığını gördüm. *Kanatlarımı alırlarsa yaşayamam* demişti. Onlara öyle büyük bir tutkuyla bakıyordu ki buna emin oldum. Benim köklerim yeryüzünde, onunki gökyüzündeydi.

Ramazan ve Gülhan jetleri hayranlıkla izleyip Güntekin ile coşkulanırken sadece onu izledim. Gökyüzüne bakmak istiyor ama boğazını sıkan kravatla kısıtlanıyordu sanki. Kökleri oradaysa onu yeryüzüne ait şeylerle sıkamazdım. Her şey bir oyunken bunu asla yapamazdım.

Elim kravatına uzandı. Çekip açtım ve saçlarını bozmadan çıkardım. Gözleri bana dönmüş, ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu. Boğazına kadar

kapalı düğmelerden birini açtım ve siyah kravatı elimdeki zambağın sapına sarmaya başladım.

"Bence de yakışmadı," dedim ona bakmadan. "Böyle daha sen gibisin." Kravatı zambağın sapına sarıp kurdele yaparak bağladım. "Buraya daha çok yakıştı."

Bakışlarını yüzümde hissetsem de bakmadım. Utandığımı hissettiğim bir andı. Sadece yola bakıp zambağın sapına sarılı kravatı daha sıkı kavradım. Dakikalar sonra Çankaya Belediyesinin önündeydik. Gülhan ve Ramazan ne yaptığımızı anlamaya çalışırken biz önde sessizce, yan yana ilerliyorduk.

Binaya girip bir tablonun önünde durduk. Kalabalık balo salonunun ortasında, ışıkların altında bir çift vals yapıyordu. Mustafa Kemal Atatürk, koyu takımı içinde sakin ve kontrollü; partneri ise açık tonlardaki zarif elbisesiyle ona uyumlu bir ritimde dönüyordu.

Tablonun önünde durup kardeşime döndüm. "Gülhan, çantana kameramı atmıştım. Burada fotoğrafımızı çeker misin?"

Çantasını karıştırırken sorgulamayı ihmal etmiyordu. "Hani dış çekimi yaptırmıştınız?"

Yalandı. Öyle demiştik ama yaptırdığımız hiçbir şey yoktu. "Bu ayrı," dedim duvağımı geri atmaya çalışırken.

İmdadıma yine Güntekin yetişmiş, sessizce duvağı geri atmış ve sakince elini belime dolamıştı. Bakışları omuzu üzerinden bana döndü ve gözlerimiz denk düştü. Boynumdaki kolyede annesi büyük bir gülüşle bakıyordu. Ben sadece tebessüm edebildim ve Gülhan fotoğrafı çekti. Gözlerimden ilk kaçan yine o oldu. Hızla önüne dönüp çenesini dikleşirken belimdeki eli tüy kadar hafifti. Kameraya da aynı anda gülümsedik ve bir poz daha çekildik.

Aşkın ilk sınavı yanmaktır ve bu sınavdan ateş zambağı doğar demişti Efendi amca. İnsanın ilk sınavı yalandı, o sınavdan doğansa Aslıhan ve Güntekin. Elimdeki çiçeği daha sıkı kavradım. Yapraklarındaki ateşe değil, gövdesindeki siyah kravata tutundum. Çünkü yapraklarına yaklaşırsam yanacaktı parmaklarım, farkındaydım.

Bu Güntekin Agâh yanımdayken ateş zambağına dokunmamam gerektiğini hissettiğim ilk andı. O an bilmiyordum ama aylar sonra not defterime bugünü yine bu cümleyle not düşecek ve ekleyecektim.

Ateş, gökyüzünde daha hızlı yayılır Aslı.

Karala.

Aslı değil, Aslıhan.

******

İçeriden gelen sesleri umursamamaya çalışıyordum. Bir salon dolusu insanın bana bakması elbette gerginlik verici olacaktı. Gelin odasının ortasında ileri geri gidip gelirken avuçlarımı gelinliğe sürterek terden arındırmayı denedim.

Aniden kapı açıldığında sadece, "Güntek-" diyerek arkamı döndüm. Şu an başka hiç kimse rahatlatamazdı beni.

Ama gelen annem ile Gökçen'in annesi, -*babamın en yakın arkadaşı olan Ali amcamın eşi*- Leyla teyzeydi. Severdim Ali amcamı. Elleri babam kadar sıcaktı. Sıkıca sarılır, her gün çikolata alır ve bunu asla ihmal etmezdi. Ödevlerimde takıldığım yerleri ona sorardım. Bilemediği anlarda yüzünde beliren ifade eğlendirirdi beni. Bizimle oyunlar oynar, kendi çocuğundan ayırmazdı.

Ta ki babamla aynı karakolda, aynı gün şehit düşene kadar.

Dostlukları sonsuzdu. Hem de her anlamda.

Babam ve Ali amca şehit düştükten sonra Leyla teyze kızı Gökçen'i alarak memleketi İzmir'e dönerken biz Adana'ya dönmüştük. Ona öfkeli olduğum çok günler olmuştu çünkü bizi aramamış, aradığımızda cevap vermemiş, annemi yalnız bırakmıştı. Annesini bir morgun içinde haykırarak ağlarken gören küçük Aslıhan kızmıştı Leyla teyzesine çünkü onu seviyordu.

Yaptığı kurabiyeleri, poğaçaları, ördüğü kıyafetleri, atkıları.

En kindar yanım yıllar sonra onu tekrar gördüğünde annesi adına öfke kusmuştu. Çünkü benden çok sevdiklerime yapılan haksızlığı unutmazdı zihnim. Kırgın olduğumuz, kavga ettiğimiz zamanlar olmuştu ama aramızdaki soğukluk zamanla dağılmıştı çünkü bunun için uğraşmıştı. Herkes gibi *huysuz* deyip kaçabilirdi ama o elinde büyüyen çocuğu

tanıyordu. Ben soğuk durdukça yaklaşmıştı, öfke kustuğumda dinlemiş, hatasını kabullenmişti.

Acıyla baş etmek için daima dik olmak gerektiğini sanıyordum. Annemden öyle görmüştüm. Leyla teyzenin acıyla baş etme şeklinin yerle bir olduktan sonra ayağa kalkmak olduğunu o günlerde öğrenip sindirebilmiştim. Eşinin şehit düşmesi onu derinden sarsmış, aynı zamanlara gelen oğlunun doğumuyla depresyondan çıkamamıştı. Göğsüme bir kere sevgi tohumu ekerseniz o sonsuza kadar solmazdı.

Leyla teyze o tohumu atmıştı ki solmadı. Kendi içimde onu affetmem uzun sürmüştü ama başarmıştım. Hâlâ hatalı olduğunu düşünsem de ona karşı kızgınlığımı içimde eritebiliyordum. Kollarını bana doğru açarak ilerledi. Gökçen gözlerinin maviliğini annesinden almıştı. Sıkıca sarıldı. Geriledğinde yüzünde hayranlık dolu bir ifade vardı.

"Çok güzel olmuşsun kızım."

Tüm gerginliğime rağmen gülümseyebildim.

Aniden odadan içeri kafasını uzatan ise Leyla teyzenin oğlu Gökalp'ti. Ali amca şehit düştüğünde Leyla teyze ona hamileydi. Ve babasına benzeyen Gökalp'e bakmak Ali amcayı izlemek gibiydi. Beni gördüğünde mavi gözleri ışıldadı. O da Ankara'da yaşıyor, ODTÜ'de okuyordu. Birkaç kere telefonda konuşmuştuk ama buluşmaya fırsatımız olmamıştı.

"Aslıhan abla!" dedi neşeyle. "Bu ne güzellik? Damat nerede?"

"Burada," dedi arkasında beliren Güntekin. Gökalp'in yanından geçerken tepeden bir bakış sunmuştu. "Sen Gökçen'in kardeşi miydin?"

"Evet Güntekin Bey," dedi Gökalp saygıyla.

"Bey kim lan?" deyip Gökalp'in yanağından bir makas alarak ilerledi Güntekin. "*Enişte* diyeceksin. Şimdi koş içeri. Ablan seni çağırıyor. Yusuf Ali'ye dayılık görevi yapıp salonu gezdirecekmişsin."

Ekşimiş bir yüzle geriledi Gökalp. "Sanki anlıyor da. Boş boş bakıyor. Of abla!"

Gökalp uzaklaşırken Güntekin, Leyla teyzeye gülümsemişti. İçeride tanışmış olmalıydılar. Annem Güntekin'in ceketini düzeltip yanağını okşayarak ilerledi. "Beş dakikaya gelin, tamam mı oğlum?"

Saygıyla onaylamasının ardından onlar ayrıldığında odada yine baş başaydık. "Hemen çıkalım, bitsin."

Elini uzattı. "Gidelim o zaman."

Topuklarımın üzerinde ilerledim. Bir elimde zambak varken diğeri bir an bile tereddüt etmeden elini kavradı. Kendime şaşıracak en son andaydım.

Tüm bu yalanın içinde gerçeği söyleyebileceğim kişi olduğu için mi bilmem, sadece o varken kendimi ben gibi hissediyordum. Yalandan nefret ederdim, bir tek ona dürüst olabiliyordum. Elini daha sıkı kavramamın nedeni kendimi aramaktı.

Dışarı el ele çıktık.

"Giriş şarkımızı *yalanın batsın yalancısın* olarak ayarlattım desem ne dersin?"

Hızla ona döndüm. Yapmış olabilirdi, asla güven vermiyordu. "Yapmamış ol."

Önüne bakarken keyifle güldü, kıkırdadı ve fokurdadı. "Şaka şaka, gül diye."

"Gülmedim."

"Doğru, bunun için benim dara düşmem lazım."

Cevap veremedim çünkü girişteydik. Salonun ışıkları gözüme aldığında soluklandım. Aynı saniyelerde duyduğum sesi tanıyordum. Eli elimde, salona girip tüm gözler ve ışıklar bizdeyken yürüdüğümüz anda evinden yükselen *Seriday* şarkısının melodisi salonu dolduruyordu. Yutkunmaktan başka bir şey yapamadım. Etrafımdaki kalabalıkta sadece annemi seçebildim. Eli kalbinde bize bakıyordu.

Alanın ortasına geldiğimizde birbirimize döndük. Onun eli belime, benim elim eline ve omuzuna giderken dans edecek konumdaydık. Etrafa bakmamak için her zaman dediği gibi sadece ona baktım ve yavaşça dans etmeye başladık. Stresten kusabilirdim.

Bir sigara, bir sigara.

Sigara dumanı değil, o vardı.

"Bu şarkıyı sen mi çalmalarını söyledin?" dedim sessizce.

Etrafa gülümsüyor ve poz kesiyordu. "Salon seni kırk kere arayıp *giriş şarkısı söyleyin* demiş, hiçbir aramaya ve mesaja dönmemişsin. En son bana ulaştılar. Ben de aklıma ilk geleni salladım." Bakışları bana döndü. "Ne deseydim? *Karım cenaze* marşı ister mi?"

Ben de etrafa gülümsemeyi denedim. "Sürekli evinden bu şarkının sesi geliyordu. Senin için özeldir. Zaten kolye ve gelinliği bu işe alet ettik, şarkıyı niye bulaştırıyorsun?"

"Sesi aşağıya geliyor muydu?"

"Fazlaca."

Bir kere daha etrafa gülümseyip bana döndü. Anlamsızca sağa sola doğru ilerleyerek dans etmeye çalışıyorduk. "Sana bir konuda daha dürüst olayım

mı?"

"Evet."

"Bence bu şarkı sihirli," dedi bir sır verir gibi, sessizce. "O yüzden seviyorum. Annem Çerkes'di. Bu şarkı da o dile ait. Yine annem çok dinler ve derdi ki; bu şarkı hem hüzünlü hem mutlu. Üzgünken dinlersen hüzün, mutluyken dinlersen neşe dolarmışsın. Mesela babamla ayrıldıkları bir dönem varmış, babamı başkasıyla evlendireceklermiş. Annem bu şarkıyı dinler hüzünle camdan bakarmış. Sonra babam kendi düğününden kaçmış."

Güldüm istemsizce. "Gerçekten mi?"

"Tabi," dedi anında. "Almış annemi kaçmışlar. Gitmiş o gece nikâhı anneme kıymış."

Etrafımızdaki kalabalığı yok sayabildiğim kısa bir andı. Öyle şevkle anlatıyordu ki kendimi dinlemekten alıkoyamadım. "Sonra?" dedim şarkı *Seriday* derken.

"Sonra evlenmişler falan. Ayrıyken üzülerek dinledikleri şarkıyı evde yeniden dinler, bu defa gülerlerdi. O zaman anlamazdım ama büyüyünce anladım. Haklıydı annem. Mesela şarkı şu an hüzünlü, değil mi?"

Kulağıma vuran ritim durgun bir nehir ve sonbahardaki ağaçlar kadar hüzünlüydü. Usulca başımı salladım.

"Ama şimdi neşelenecek," dediği anda gerilemiş, elimi kaldırıp beni kendi etrafımda döndürmüştü. Yönlendirmesine istemsizce uymak zorunda kaldım. Tüm salonun ortasında *salak* diye bağıramıyordunuz ne de olsa. Bedenimi yeniden kendine çektiğinde keyifle gülüyordu. "Bak şimdi neşelendi!" dedi.

Ve gerçekten şarkı kulağa daha neşeli bir tonla gelmeye başladı.

Adam kendi eğlencesindeydi. Daha neşeli bir hâlde dans etmeye başladığında ona uyum sağlamaktan başka bir şey yapamadım. "Keyfine bak!" dedi. "Olan oldu. Bu noktadayız. O kadar düğün dernek kurduk. Eğlenmene bak, boşa gitmesin."

"Senin kadar yersiz bir coşkuyla eğlenemiyorum, affet."

Gülüşü büyüdü. "O zaman ben senin yerine de eğlenirim hayatım."

Kendi etrafımızda döndüğümüzde şarkı sonundaydı. İstemsizce güldüm çünkü ifadesi bulaşıcıydı. "İnanılmaz birisin. Deli misin, mantıklı mı? Çözemiyorum."

"Her deli mantıklıdır," dedi ve şarkı bitti. Adımlarımız durduğunda gözleri gözümde, bir eli elimde, kolu belimdeydi. Aramızda bir ateş

zambağı, etrafımızda yabancı bir kalabalığın alkış tufanı vardı. "Ya da mantıklı düşünmek ağır geldiği için deliliği seçmişlerdir."

"Şu an mantıklı düşünmenin ağır geldiği evredesindir, eminim."

Bir nefes anı kadar durdu gözlerimde. "Sanırım mantık ve delilik arasındaki bir sınırdayım Karakurtçuk." dedi en sonunda ve eli belimden ayrıldı. Herkes alkışlarken nikâh masasına yönlendirdi. "Haydi kıyalım şu nikâhı. Mantık mı delilik mi sonra düşüneceğim."

Bana ne zamandır *Karakurtçuk* demiyordu. Ondan yeniden bunu duymak eski bir tanıdıkla denk düşmek gibiydi. Sorgulamaya vaktim olmadı. Sorumluluklarımız vardı. Nikâh masasına ilerleyip oturduk. İnatla çevreme bakmadım. En sonunda gerçekten bunu yapıyordum.

Tuğba'yı gördüm. Soldaki masaların birinde kısık gözlerle beni izliyordu. Okuldaki öğretmenlerle birlikte gelmişti. Onu görmek duruşumu dikleştirmek için yeterliydi.

"Siz Yusuf kızı Aslıhan Karakurt," dedi nikâh memuru. "Hastalıkta sağlıkta, iyi günde ve kötü günde, ölüm sizi ayırana denk Güntekin Agâh'ı eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Düşünürsem kusardım. Tüm hisleri yuttum ve mikrofona eğildim. "Evet."

Salondan büyük bir alkış sesi yükselirken gözler Güntekin'e döndü. "Siz Turgut oğlu Güntekin Agâh, hastalıkta ve sağlıkta, iyi günde kötü günde, ölüm sizi ayırana denk Aslıhan Karakurt'u eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Hafifçe mikrofona eğildi. Yapacağı şeyden korkuyordum. Masa altından ayağına bastığımda bu uyarıyı anladı ve tebessüm etti. İnadıma, "Son anıma kadar, evet," derken oldukça romantikti.

Ayağına daha çok bastım. Sonra bana neden rezillikleri üstüme atıyorsun diyordu. Rezildi çünkü!

Salondan kopan alkış tufanı bu defa devasaydı. Sancar Timi kendini parçalamak istercesine alkışlıyordu. Onun şahidi kızıl saçlı Engin denen bir adamken benimki Gülhan'dan başkası değildi. İkisi de aynı anda nikâh memurunun sorusunu onayladı. Önümüze bırakılan defteri imzaladık ve elime verilen kırmızı kaplı bir nikâh defteriyle kaldım. Ayağa kalktığımızda bakışlarım defterin içindeydi. Fotoğraflarımız gibi artık isimler de yan yanaydı.

ASLIHAN KARAKURT AGÂH

Bu kadardı.

Yarından tezi yok sana istediğin o düğünü ve nikâh defterini vereceğim dedi zihnimdeki sesi. Öfkeli, nefret oldu ve kızgındı.

Bakışlarım elime takıldı. Nikâh memuruyla tokalaşırken kaçacakmışım gibi bir eli hafifçe parmak ucumdan tutuyordu. Gerek yoktu oysa. Zihnimde yankılanan sözün hakkını vermiyordu.

Pişman edeceğim, demişti.

Etmiyordu.

Etmeliydi.

Nikâh defterini kapatıp sıkıca tuttum. Hâlâ buna cesaret edebildiğime inanamıyordum. Aynı anda döndük birbirimize ama gözlerimize bakmadık. Elleri yanaklarıma kavradı, dudakları kına gecesindeki gibi alnıma değdi. Salondan bir alkış tufanı daha koparken kollarımı hafifçe bedenine dolayan bendim. Dudakları alnımdan gerilerken ona sarılan da. Bir anlamı yoktu. Bir nedeni de. Utanmış, çekinmiş ama durmamıştım.

Sessiz bir teşekkürdü kendisine, hiçbir zaman bilmeyecekti.

Rezil hissetmeme neden olabilirdi, yapmıyordu.

Beklemiyordu ama yine de şaşkınlığını belli etmedi. Kolları beni sıkıca kavradı, eli duvak altımdan sırtımı sıvazladı. Ferda'nın köşeden elinde içki kadehiyle bize baktığını görüyordum. Ona sırtını dönmek o an için rahatlatmıştı kendisini belki de. Sadece sarıldık. Salon bir kere daha alkışlarken öylece kaldık ve kıpırdamadık. Nefesini saçlarımda hissettiğimde kollarımı gevşettim.

Bakışlarımız birbirine sadece bir kuşun kanat çırptığı an kadar değdi. Aynı anda farklı yönlere dönüp insanlara sarıldık. Ve tüm yalanı aslında o andan sonra başlattık.

Dakikalar sonra Güntekin pistin ortasında keyifle, ekibiyle birlikte Ankara havaları oynuyordu. Gerçekten davul zurna ekibi çağırtması benim için değil ama ailem için şok edici olmuştu. Eğlencenin hakkını verme konusunda samimiydi. Ekibiyle *bahçe duvarından aştım* eşliğinde oynadıkları anda ben de eğlenmiştim. Sıcak ve samimi görünüyorlardı.

Tüm bu süreç boyunca masada oturmaktan başka bir şey yapmamıştım. Takı töreni bile olmuştu. Kolumdaki altın bileziklere oldukça yabancı bir şekilde bakıyordum. Neden oradaydılar? Ayrıca neden bu kadar çoklardı? Herkes bu düğünü mü beklemişti? Kendimi bileziklere karşı da mahcup hissediyordum. Gelen altınlardan bahsetmeyecektim bile. Şaşkınlık içindeydim. Gözleri ışıldayansa Güntekin'di. Gerçek bir rezildi.

Bakışlarım şirket ve dernek yetkililerini arıyordu. Düşüncelerim hissedilmiş gibi aniden onları bana doğru gelirken gördüğümde ayaklandım. Aysel ve Hanzade Hanımlar ile Levent ve Ertürk Beyler olarak tam kadroydular. İstemsizce gerilmiştim.

"Aslıhan Hanım," dedi Ertürk Bey. Kollarını bana doğru açtı. "Bu ne güzellik. Su gibi olmuşsunuz, maşallah size." Yaşlı ama dinçti her zamanki gibi. Levent Bey de bu konuda babasına benziyordu.

Hafifçe gülümsedim. "Teşekkür ederim Ertürk Bey."

"Eşiniz nerede?" diyen Hanzade Hanım'ın gözleri alandaydı.

Alanın ortasında *seni gibi topal* oynayarak Ramazan ve ekibiyle keyiflenen eşime umutsuzca baktım. Temennim bu kalabalık için de onu görmemelerinden yanaydı. Mesele sadece bir nikâh defteri ve aile birliği değil miydi? Almıştık işte.

Güntekin'i boş verip gülümseyerek onlara baktım. Elim havada rastgele havalandı. "Şuralarda bir yerdedir. Siz rahatsınız umarım. Dilerim iyi geçiyordur düğün?"

Elleri cebinde, bakışları pistteyken hafifçe gülmüştü Levent Bey. "Güntekin Bey oldukça renkli bir kişilik olmalı."

Ramazan enişteyle karşılıklı topal bacak sürüyorlardı ve bundan çok mutlulardı. Doğru seçim miydi, işte şu an emin değildim.

"O eğlenmeyi sever," dedim.

"Tuğba Hanım da buradaydı," dedi Hanzade Hanım etrafa bakarken. "Eşiyle geldiyse onun ailesiyle de tanışırdınız Ertürk Bey."

Benim düğünüm de mi? Hem de o şeytanın aile birliğine karşı kurduğum bu sahte oyunun ortasında mı? Keskinlikle *hayır*. "Gitmiş olabilirler," dedim. "Burada olsa yanınıza kesinlikle gelirdi."

"Hayatım," diyerek yanımda belirdi Güntekin. Karşımda kalan dörtlüye her zamanki sıcak tebessümüyle bakmış, elini hafifçe belime atmıştı. "Misafirlerimiz kim?"

"Biz zaten tanışmıştık," dedi Levent Bey. Elini Güntekin'e uzattı. "Yeniden merhaba Güntekin Bey."

Güntekin ona uzatılan eli kavrayıp sıkarken ben diğerlerini tanıtıyordum. Biliyordu kim olduklarını oysa. Tek tek tanıştırdığımda Hanzade Hanım elini diğerlerine göre daha uzun sıkmış, gözleri kısılmıştı. "Çehreniz çok tanıdık geldi Güntekin Bey. Sanki tanıdığım birine benziyorsunuz."

Duraksamış ama gülüşünü toplamayı hızla başarmıştı. Sanki Güntekin elini geri çekse de Hanzade Hanım bırakmamıştı. Çünkü bakışları bir an

ellerine değmiş ve yeniden karşısındaki kadına dönmüştü. "Bilindik bir yüzüm vardır."

Elleri gerilediğinde Ertürk Bey babacan bir kahkaha atmıştı. "Güntekin Bey savaş pilotuymuşsunuz. Üstelik bizim Berk Barçın'ın da komutanıymışsınız. Adınızı duymuştum ama böyle bir yerde denk düşmek inanın beni çok mutlu etti."

O sırada Tuğba'yı arkalarda kalan bir masada gördüm. Kudurmaya yakın bir ifadeyle bize bakıyordu. Keyiflendiğim bir andı. Çenem dikleşti.

Güntekin, Ertürk Bey'e de saygıyla güldü. "Ben de çok memnun oldum Ertürk Bey."

"E biz altınımızı takıp gidelim o zaman." Cebinden bir kutu çıkarmış ve altını gelinliğimin ucuna takmıştı Ertürk Bey. "Mutluklar dilerim. Dilerim bir ömür birbirinizi sever, sayar ve aile birliğinizi yaşatırsınız. Balayına gidiyor musunuz?"

"Yaza kaldı," diye bir yalan daha uydurdum. "Şu an ikimiz de çalışıyoruz."

Aldığı cevaptan memnundu Ertürk Bey. "O zaman sizi hafta içi, çift olarak şirkete bekliyorum. Burası kalabalık. Uzun uzun konuşacak vaktimiz yok ama sizinle muhabbet etmek isterim Güntekin Bey. Madem bizim haylaz Berk'in komutanısınız bir kahvemi için. Zaten Aslıhan Hanım bizim kızımız sayılır." Elini bu defa önce Güntekin'e uzattı. "Var mıdır bir isteğiniz Komutanım?"

Güntekin'i tanımaları bana artı puan getirecekse bu taşa oynamaktan çekinmeyecektim. Ona daha çok sokuldum.

O ise eli belimdeyken diğer eliyle Ertürk Bey'in elini kavrayıp gülümsemişti. "Karımı üzmeyin."

Gülmüştü herkes. "Elimizden geleni yapıyoruz, emin olun," dedi Ertürk Bey.

"Yine de ben söylemiş olayım," dedi sakin bir kararlılıkla.

Ertürk Bey'in gülüşü daha büyüktü. "*Eşime düşkünüm* diyorsun ha?"

"Fazlaca."

"Diyelim projeyi aldı ve yurtdışına gitti. Hasretine nasıl dayanacaksın?"

"O başka," dedi anında. "Başarısı söz konusuysa hasretini çekmekten mutluluk duyarız. Hem benim de bazen uzun görevlerim oluyor. Gidip aylarca gelmiyorum. Birbirimizi beklemeye alışığız, değil mi hayatım?"

Bakışları aniden bana dönmüştü. "Elbette hayatım," dedim tek düze bir sesle.

Ertürk Bey, Güntekin'in omuzuna babacan bir şekilde vurmuş, benim elimi sıkarak gerilemişti. Aynı şekilde Aysel ve Hanzade Hanım da. Hanzade Hanım süre boyunca sessiz kalmış, sadece gülümsemiş ve Güntekin'e kısık gözlerle bakmaya devam etmişti. Onlar önden ilerlerken Levent Bey önce bana elini uzattı.

"Bu arada çok güzel ve zarif olmuşsunuz Aslıhan Hanım. Yeniden tebrik ederim."

Elini sıkarken, "Teşekkür ederim," dedim.

Aynı şekilde Güntekin'e de eli uzandı. "Tebrikler."

İfadesizce sıktı elini. Belimdeki elinin bu defa hafif değil daha güçlü bir şekilde orada olduğunu hissediyordum. "Eyvallah." Homurtusu ağzının içindeydi.

Ekip gittiğinde sessizce arkalarından baktık. İlk derin nefesi veren bendim. "Çok gerildim."

O bambaşka bir noktadaydı. Ciddiyetle ekibin arkasından bakmaya devam ederken, "Bu Levent denen eleman niye sana sürekli *güzelsin* deme ihtiyacı hissediyor? O demese sen güzel olmayacak mısın yani? Anlamadım ben şu an?"

Boş bakışlarım ona döndü. "Ne?"

Cevabı gecikmedi. "Bu adam beni pek sarmadı, haberin olsun."

Bir adım uzaklaştım. "Sarsa ne yapacaksın Güntekin? Kanka mı olacaksın? Sana ne. Ayrıca adam iltifat ediyor."

"Bir kere dedi anladık. Aldık o iltifatını daha kaç kere dile getirecek?" Oldukça kararlıydı. Parmağını iki yana salladı. "Ben huylandım bu adamdan. Kıllandım yani. Haberin olsun? Etrafa da çok garip garip bakıyor."

Göz devirip kolundan kavradım ve aile masasına ilerlettim. Büyük, tüm yakınlarımızın olduğu upuzun bir masaydı. Karakurtlar, Gökçen'in ailesi ve Murathan'ın aile bildiği timi buradaydı. "Sus da masadakilere selam ver. Sabahtır oynuyorsun. Senden daha sahte ama mutlu bir damat yoktur."

"Davul zurnaya o kadar para verdim kızım. Tabi oynayacağım." Kolumdaki bilezikleri şefkatle okşadı. "Ayrıca sakın benden habersiz altınları bozdurup yurt dışına kaçma. Yeminler olsun Müge Anlı'ya çıkarım." Onu aile masamızın önüne savurduğumda hızla toparlanıp sırttı. "Kıymetli ailem, bir eksiğiniz var mı? Özellikle sen Murathan. Ekstra çerez gönderilmesini sağlayayım mı?"

"Ona değil de buraya bir kolonya alabilir miyiz?" dedi masanın en ucunda oturan Zülfikar. Murathan'ın timindeki askerlerden biriydi ve tim olarak Güntekin ile daha önceki operasyonlardan tanışıyorlardı. Yanındaki Barbaros da onunla aynı ekipteydi ve şu an öylece boşluğa bakıyordu.

"Lan ne oldu orada?" dedi Güntekin. "Berk, kolonya getir!"

"Bu da benden önce evlendi..." diye homurdanıyordu Barbaros yıkık bir hâlde boşluğa bakarken. "Güntekin Agâh bile benden önce evleniyor lan." Zülfikar bileklerine su sürerken bayılmaya yakın bir hâldeydi. "Ben iyi değilim, çıkarın beni düğün salonlarından."

Bir sevdiği vardı ve Gülhan'dan duyduğum kadarıyla kızın babası inatla vermiyordu. Bilge'yi de tanıyordum ama fazla muhabbetim olmamıştı. Tatlı, kendi hâlinde biriydi. Evlenmek isteyip evlenemeyen Barbaros ise yıkılmanın eşiğindeydi.

Yine Murathan'ın timinden Alican yanındaki sevgilisi Zehra için çerez ayıklayıp önüne bırakıyor, Hasan abi sürekli para için koşturan minik oğlu Mete'yi bacak arasına hapsetmiş dizginlemeye çalışıyordu. Eşi Zeynep abla keyifle salonun videosunu çekiyor, evli olan Süleyman ve Aybüke ise henüz kundaktaki minik kızlarına bakarken kendi aralarında bir şeyler konuşuyorlardı. Hepsi Murathan'a ait bir aileydi ve bir bütündüler.

Berk nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde yanımda belirip kolonya uzattı. Bu hengamede Güntekin'in dediğini duymaz sanıyordum. Garip bir iletişimleri vardı. "Buyur yenge," dedi bana uzatıp. "Sen mi istedin?"

"Bize lazım!" diyerek elini kaldırdı Zülfikar ve Berk oraya koştu. Zülfikar yanında belirip ona kolonya uzatan gence küçük bir an öylece baktı. "Senin adın ne?"

"Berk Barçın Ateş, komutanım."

"Havacı mısın?"

"Öyleyim komutanım."

Oldukça yerinde bir soru sordu. "Bana niye bu kadar benziyorsun lan? Aynı sarı saçlar, aynı mavi gözler. Çok huzursuz ettin beni."

Aralarında kimin kime benzediği tartışması çıkarken sadece izledim ve güldüm. O masada oturup kahkahalarını, gülmelerini, eğlenmelerini dinledim. Hepsi gerçek bir anda gibiydi ve bundan memnundu. Öyle ki artık Murathan bile yapılan esprilere gülüyordu.

Berk ve Cihangir'in kavgalı olduğunu bu anlarda öğrenmiştim. Sürekli ters düşüyorlardı ama düğün boyunca ayrılmayan, karşılıklı oynayan ve birbirlerine tekme savururken gülen de yine onlardı. İsmail'in yakında

düğünü olacakmış mesela, Şinasi boş boğaz, Uras sessiz, Sare eğlenceliyken Ayşe Akça'nın tatlı bir oğlu vardı. Nikâh şahidimiz Engin başka bir timde, Çağatay, Cihangir ve yanımda oturan İnci üçüzdü.

Hepsini onları sessizce dinlediğim dakikalarda öğrenmiştim. Güntekin arada masanın ucundaki Derviş Yarbay ve Suna Hanım'ın yanına gidiyor, yeniden yanımıza geliyordu. Masum bir kadındı Suna Hanım. Sevgiyle izliyordu bizi. Derviş Yarbay her zamanki ciddiyetiyle bizi izlerken Atlas pistte takla atıyor, Ferda son derece şık geldiği düğüne adapte olmakta zorlanıyor gibi sadece somurtuyordu.

Yanlarına uğrayıp selam verip biraz sohbet ettikten sonra ayaklanmıştım.

"Ferda," dedim aniden. "Hiç oynamadın. Eğlenmedin mi?"

Zorla gülümsemeye çalıştı. "Pek sevmem."

Ona anlayış ve ima dolu bir tebessüm sunduktan sonra Derviş Yarbay ve Suna Hanım'a döndüm. "Keyfinize bakın lütfen."

Bizi büyük bir mutlulukla izleyen Suna Hanım'dı. Yanlarından ayrılıp altı adım uzaklaşmışken Suna Hanım'ın, "Güzel kızım," dediğini duydum arkamdan. "Ah benim güzel kızım, maşallah sana. Nasıl da asil. Tam Güntekin'e göre," diyordu sürekli.

Ferda'nın, "Neresi Güntekin'e göre?" dediğini duyduğumda adımlarım durdu. "Güntekin gibi neşeli bir adamın yanında buz gibi duruyor. Sence yakışıyorlar mı Suna anne?"

Bakışlarım usulca arkama döndü. Derviş Yarbay gelinine çatık kaşlarla bakıyordu. "Sana ne Ferda," dedi ağır ağır. "Sevmiş, beğenmiş. Sana mı düştü yakıştırmak?"

Onlara baktığımı fark etmediler. Göz devirerek önüme döndüm. Ferda'nın ve sol köşedeki Tuğba'nın gözleri üzerimdeydi. İkisinin de şeytani bakışları tenimi yakıyordu. Açık arıyor, sürekli bizi izliyorlardı.

Bizim masadaydı Güntekin. Yanındaki sandalyeye sessizce kuruldum. Onun gibi neşeli bir adamın yanında soğuk durmaya devam edebilirdim ama Ferda'ya inat yapmadım. En hassas olduğum noktaya, inat damarıma basıyordu. Güntekin gülerek Gülhan ve Gökçen ile bir şeyler konuşuyordu. *Bir şeyler*dediğim düğün dedikodusu yapmaktı. Ferda'nın buraya baktığının farkındaydım.

Ben yanına oturduğumda Güntekin'in kolu benim sandalyemin arkasına uzandı. Arkamızdan geçen birkaç kişi yanlışlıkla duvağıma bastığında elim saçlarıma gitmişti. Duvağı hafifçe toparlamaya çalıştım.

Güntekin dedikoduna devam ediyor, "200 lira mı takmış?" diyordu ekşi bir yüzle. "Silin onu akrabalıktan."

"Geçen yıl bunun kızı başkasına kaçtı enişte," dedi Gülhan sessizce. "Ne de olsa bana kimse düğünde para getirmeyecek diye pintilik yapıyor."

"Niye çağırdık o zaman?" diyerek bu dedikoduyu sürdürdü. Benim toparlamaya çalıştığım duvağımı koluna dolayıp o kolunu sandalyemin arkasına atarak dünyanın en normal anındaymış gibi devam etti muhabbetine. Üstelik bunu yaparken dönüp bakmamıştı bile.

Ona bakarken başımı hafifçe sola eğerek gülümsedim. Yalan bir tebessümdü, dudaklarım yandı. "Öyle akraba olma-" diyordu ki ona olan bu bakışımı ve tebessümümü görünce duraksadı.

Öylece bakıp göz kırpıştırdı.

Gülüşüm büyüdü. Bu yalan değil, gerçekti. Alıklaştığında komik oluyordu. Şu an *ne yapıyorsun* der gibi bakıyordu.

Hafifçe gülerken *hayırdır der* gibi kafa salladı.

Sessizce omuz kaldırdım.

Çenesini dikleştirdi.

Dudak büzdüm.

Anlamsız bir andı ama aynı anda gülüşümüz büyüdü ve önümüze döndük. İşte bu kesinlikle sahte değildi.

Ama ben bunu da yalan kabul ettim. Anlam yüklememek için defalarca sayıkladım. Masa üzerindeki rakı bardaklarından birini alıp hızla kafama dikerek geri bıraktım. İsteyene servis yapılan bir ikramdı. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Kolay kolay sarhoş olmazdım, olmadım da. Üç bardak bir şey yapmazdı ama tüm ailenin gerçekliğinin ortasında büyük bir yalanla kalırken üç bardaktan daha fazla bir suda sessizce boğuldum.

Sırtımda elini hissettiğim tek kişiyse yine Güntekin'di.

******

Düğün salonunun kapısından hızla çıkıyordu Berk Barçın Ateş. Güntekin Komutan'ı özellikle cam şişede su içmek istemişti ve bunu istediği kişi Berk'ti çünkü Cihangir malı sarhoş olmuştu. Dönen kapıdan çıkıp köşedeki bisiklete değil sağ yandaki motosikletine ilerledi. Aynı saniyelerde yanından geçen bir beden ona çarpmış ve düşer gibi olduğunda Berk refleksle kolundan kavramıştı.

"İyi misiniz?" dedi kolundan kavradığı kadına.

Siyah elbisesi bedenini saran, sarı saçları omuzlarına dökülürken yeşile dönük mavi gözleri karanlık içinde parlayan, yanaklarına sayısız çil düşmüş bir güzellikti bu. Berk aniden denk düştüğü bu güzel simayla bocalarken kadın tebessüm ederek dikleşmeye çalıştı.

"Özür dilerim. Topuklularla yürümeyi pek başaramam."

"Sorun değil..." diyebildi Berk sadece. Elleri kadından uzaklaşırken çapkınca gülmeden edemedi. "Düğünden mi?"

"Evet."

Hangisinden diyecekti, içeride bir tane daha düğün vardı ama sormasına fırsat kalmadan kadının telefonu çalmış, portföy çantasından çıkarıp açarak gerilemişti. "Tekrardan özür dilerim, kusura bakmayın." Aramayı cevaplayıp arkasını döndü ve salona ilerledi. "Şimdi geldim," diyordu. "Kontrol edip bilgi vereceğim."

Kadın içeri girip gözden kaybolurken Berk Barçın birkaç saniye bakmış ve önüne dönmüştü. Arkasından gidip adını sormak fikri baskın geldi ama yapamadı. Dönen kapıdan bu defa dışarı çıkan üçüzler İnci, Çağatay ve Cihangir'di. Sarhoş olan Cihangir kusarken kardeşleri kollarından tutuyordu.

"Berk!" diye bağırdı İnci. "Neden bu kadar içmesine izin verdin?"

"Aklı yok mu?" diyerek geriledi. "Biliyor ki çarpacak, içmesin!"

Cihangir şiddetli bir öğürtüyle kusarken ekşimiş bir yüzle önüne döndü ve kaskını taktı. Gözlerine siyah camı indirip motoruna binip hızla uzaklaştı. Son sürat ilerledi Ankara yollarında.

Dakikalar sonra geri geldiğinde elinde bir cam şişede su bir de eczaneden aldığı alkol sonrası mide bulantısı ve baş ağrısı için ilaç vardı. Suyu saygıyla Güntekin'e sunarken ilacı masada baygın yatan Cihangir'in alnına yapıştırdı.

******

Zihnindeki kabuslarla baş etmek zor geldiğinde başını yastık altına gömer ve öyle uyurdu Güntekin Agâh. Bu gece de öyle bir andı. Başı yastık altındayken kendini yorgun hissediyor, uyumak istiyor ama başaramıyordu.

Kendi yatağında, evindeydi. Düğün geç saatlerde bitmiş, bir saat önce eve girmişlerdi. Murathanlar aşağıda, Aslı'nın evindeyken onlar üst kata çıkmış, dışarıdan bir göz için evliliklerinin ilk gecelerini geçiriyorlardı. Ama ayrı odalarda olduklarını hiç kimse bilmeyecekti.

Kâbus görse bile uyumak istiyordu. Biraz kapansa gözü, sussa zihni rahatlayacaktı. Olmadı.

Bunu başaramadığında sessizce yataktan kalktı. Üzeri çıplakken altında sadece bir eşofman vardı. Damatlık yatak odasının bir köşesine savrulmuştu. Aslı'ya bu odada kalmasını, kendinin salonda yatacağını teklif etmiş ve ret cevabını almıştı. Üstelemedi, kabul etmeyecekti. Sahte bir evlilikte kimse bunu kabul etmezdi.

Ağır adımlarla odasından çıkıp ilerlerken zihni boştu. Yorgundu sadece. Sahte evliliğin ilk gecesinde iki farklı hayat aynı evde ve farklı odalardaydı. Her şey anlaşıldığı kadar sahte ve yalandı. Önce mutfağa girdi, sonra tuvalet ve banyoya. Salonunda uyuyan kadın uyanmasın diye adımları daha sessizdi.

Uyku arandı, bulamadı. Bakışları salona takıldı. Koltukta sessizce uyuyordu Aslı. Uyurken ifadesi yumuşuyor, kirpiklerinin ne denli kıvrık ve uzun olduğu daha net anlaşılıyordu. Ve uyurken yüzüne bakmak daha kolaydı. Dikkat dağıtıyordu gözleri.

Yanına gidersen uyuruz, dedi zihni, *daha önce oldu. Yine olur. Bir dene.*

Bakışları koltuğun üzerine düzenli bir şekilde bırakılmış gelinliğe, kapı önündeki topuklu ayakkabılara ve masa üzerindeki nikâh defterine takıldı. Biliyordu kendini. Zihni kadar hisleri de deliydi. Küçük, sadece küçük bir an zihninde garip bir uyuşma hissetti ve saniyeler içinde bundan, düşüncelerden kurtuldu.

"Agâh değil Karakurtçuk," diyerek geriledi. Murathan'ın ablası... Kendine hatırlatması gerektiğini hissediyordu. "Karakurtçuk, Karakurtçuk."

Uyku akıyordu gözlerinden. Yeniden yatağa girdi ve yine uyuyamadı. Döndü durdu. En sonunda bunalarak bir hışımla yataktan kalktığında en deli yanındaydı. Denemezse nasıl uykunun gerçekten o elde olup olmadığını bilecekti?

Odasından çıkıp salona ilerledi. Denemek zorundaydı. Koltukta uyuyan Aslı'nın önünde yere oturan bu defa oydu. Bakmadı uzun uzun yüzüne ve gözlerine, bundan kaçtı ve başını koltuğa bırakıp Aslı'nın elini yavaşça alıp alnının üzerine bıraktı. Gökyüzü, yeryüzüne değdi. Ufuk çizgisi en kahve hâlini alırken derin bir nefes vererek gözlerini kapattı.

"Agâh değil Karakurtçuk," diye mırıldanmaya ve kendine hatırlatmaya devam etti. "Aslı değil Aslıhan." Hatırlaması gereken detayları art arda mırıldandı. Bir süredir Murathan'a olan vicdan yükünden hatırlamamaya çalışıyordu ama şu an bunu hatırlamalıydı. "Böyle de uyuyamayacaksın Güntekin. Boş yere uğraşma..."

Ama uyudu.

Gözleri kapandı ve alnındaki elle derin bir uykuya daldı. Ne kâbus gördü ne de bir rüya. Annesi dualar okudu, babası işten elinde poşetlerle geldi, gökyüzünde uçup, neşeli kahkahalar attı. Alnındaki eliyse bir an olsun bırakmadı. Yalanın, gerçeğe küçük bir nokta bıraktığı ilk andı.

O gecenin sabahında kesilenin yerine Lavinia'nın dalında bir ateş zambağı daha açtı. Aşkın ilk sınavı; yanmaktı. Aslı'nın eli soğuk, Güntekin'in teni sıcaktı. Soğuk sıcağı yaktı ve derin bir uykuya öylece daldılar.

Aynı dakikalarda bu evin camından akan cılız sarı ışığı dışarıdan, apartmanın karşısındaki kaldırımdan sessizce izleyen bir göz vardı. Yağmur yağıyor, Ankara sokakları yine suya ve çamura bulanıyordu. Üzerinde siyah bir yağmurluk olan bu bedenin eteklerinden yere damlayan sular ayakları ucunda bir oluk oluşturuyor, başına geçirdiği şapka yüzünü saklıyor, cinsiyeti belli olmuyordu.

Cebinden telefonu çıkarıp bir arama yaptı. Karşı taraf aramayı açmış ama konuşmamıştı. "İzlemede olacağım," dedi sessizce. "O mu değil mi öğrenince haber ederim."

Ve arama kapandı. Beden sessizce uzaklaşırken gün doğdu, gün battı. Bazı gölgeler güneşte kaybolmazdı. O andan sonra da hiçbir şey bir anda olmayacak; her şey, sessizce yaklaşacak ve tam zamanında kırılacaktı.

□⚜⚡

11.BÖLÜM

"Bir çift gam çiçeğidir sanki gözlerin;
Öyle içli, öyle yumuşak, öyle derin..."
****NİLGÜN MARMARA***

⚜

Yazısız yasa on bir;
Kalp bir yüktür.
Hele de geçmişin mezar taşını orada taşıyanlar için.
Unutma, mezar taşları topraktan daha ağırdır.
Ve kalp, içine gömdüğü taşlar kadar ağırlaşır.
⚜
♾
02.02-
Gecenin kalbi,
Hislerin fısıltısı.
Direniş ve kabulleniş.
Kaçmak, kendine yakalanmaktır.
Karar ver,
Ya kaçmalı ya da çayır çayır yanmaya başlamalı.
♾

Gazapizm-
Süzülerek

Selamlar, öpücükler ❤

Bölüm size emanet. Kaoslu bir düğün sürecinden çıktığımız için daha sakin, ilişki odaklı bir bölüm. Keyifle okuyun.

Yorum yapmayı ve yıldıza basmayı unutmayınız.

Seviliyordunuz. Öptüm, geldi mi? 😘

⚜

Bunun bir rüya olduğunu bilecek kadar çok görmüştüm babamı rüyamda.

Yine öyle bir andı.

Hakkari'de, lojmandaki evimizdeydim. Bedenim büyük, bakışlarım sırtı bana dönük bir şekilde salon camından dışarı bakan babamdaydı. Nerede olursa olsun onu omuzlarından tanırdım. Çünkü o omuzların üzerinde büyümüştüm. Bir prenses gibi omuzlarına oturtmuş, ayaklarımın yere değmesine izin vermemişti. Huysuzsam nazımı çeken de oydu, hırçın ve asiyken tebessümle bakan da.

Elleri sırtında bağlıydı. Parmaklarından birinde asla çıkarmadığı alyans, diğerindeyse ay ve yıldız işlemeli yüzük vardı. Üzerindeki kahverengi kare desenli gömleği tanıyordum. Doğum gününde, üç evladı olarak harçlıklarını biriktirip almıştık.

Adımlarım ona doğru ilerledi. Kokusunu unutmam imkânsızdı. Babamdı işte. Sigara içer, kokusu bizi rahatsız etmesin diye sürekli avuçlarına ve boynuna kolonya sürerdi. Tütünle karışmış temiz sabun ve ferah kolonya kokusu... O kokuyu hissetmek istedim ama olmadı. Rüyaların hisleri olmazdı.

Yanına dikildiğimde beni görmez sanıp sessiz kaldım. Lojman bahçesine bakıyordu. Büyük demir kapının önünde küçük üç evladı belirdiğinde dudaklarında derin bir tebessüm belirdi. Aslıhan'ın bir elinde Murathan, diğerinde Gülhan vardı. Hepsi küçüktü, önlük ve çantalarıyla okuldan dönüyorlardı.

"Bak şimdi Gülhan senin elini bırakıp koşacak. Sen de kızacaksın," dedi babam.

Beni görmediğini düşünen zihnim şaşkındı. Biliyor muydu burada olduğumu? Bakışlarım babam ve üç minik çocuk arasında gidip geldi.

Gerçekten de Gülhan aniden elimi bırakmış, öne doğru koşmaya başlamıştı. Murathan hâlâ uslu uslu elimi tutuyor, yerdeki taşları tekmeliyordu. Hepsini birden kontrol edip sağ salim eve getirirken bana cinnet geçirtme gibi huyları vardı.

Murathan'ı çekiştirirken elim Gülhan'a uzanmış, şiddetle bağırmıştım. "Gülhan, gel buraya. Elimi tut!"

"Lojmana girdik abla!" demişti sızlanarak. "Ne olabilir burada? Rahat bırak."

"Bazen düşünüyorum," dedi yanımdaki babam. "Sana fazla mı sorumluluk yükledik Aslıhan?"

Ben cevap vermeden minik Aslıhan'ın sesi yükseldi. Elini inatla Gülhan'a uzatıyordu. "Babam eve gelene kadar ablanızın elini bırakmayın demedi mi? Mal mal konuşma, gel buraya. Gebertirim seni."

Murathan yerdeki taşlardan birine takılıp düşecek gibi olduğunda elinden daha sıkı tutarak buna engel olmuştum ama aynı saniyelerde beni dinlemeden koşan Gülhan'ın ayağı çukura takılmış, toprak zemine yüz üstü düşmüştü.

Murathan'ın elini bırakıp Gülhan'ın yanına koşan ve onu yerden kaldıran yine bendim. Çorabı yırtılmış ama dizi kanamamış, sadece soyulmuştu. Şiddetle ağlamaya başlamasıysa kaçınılmazdı.

"Gülhan harbi zekân yok!" diyordum ellerindeki taşları temizleyip bacağındaki sıyrığa bakmaya çalışırken. "Kırk kere dedim elimi bırakma diye." Kıçına tokadı indirmemin tek nedeni sevginin hırçınlaştırdığı öfkeydi. "Bağırarak ağlama, kulağımı deldin!" Bakışlarım arkama döndü. "Murathan, sen de yanımdan uzaklaşma."

Murathan okul eteğimden tutarken Gülhan'ın yanağına düşen yaşları temizlemeye çalışıyordum.

"Gülhan," dedi babam gülerek. "Ah benim gül kadar nahif kızım." Gülüşü büyüdü. "Murathan da okul eteğinin kaç karesi olduğunu sayıyor, eminim."

Gerçekten de Murathan'ın bakışları okul eteğimdeydi. Küçük ben Gülhan'la uğraşırken o da kendi dünyasında, okul eteğimdeki kareleri sayıyordu.

Bakışlarım babama döndü. "Hep buradan izliyordun, değil mi?"

Çocuklarına bakmaya devam ederken usulca başını salladı. "Evde olduğum sürece evet, gözüm hep üzerinizdeydi."

Babamın geldiğini okul dönüşlerinde eve baktığımda hafifçe aralık perdeden anlardım. Ama hep o perdenin arkasında olduğundan haberim yoktu. Gözlerim küçüklüklerimize döndü. Babam dünyanın en güzel manzarasını izler gibi hayranlıkla bakıyordu çocuklarına.

Gülhan, "Çorabım yırtıldı abla!" dedi şiddetle içini çekerken. "Annem kızacak. Yeni almıştı, başka yok dedi. Ne yapacağım şimdi?

"Beynin de yok Gülhan malı!" diye huysuzlanırken eteklerindeki tozları silmeye devam ediyordum. "Asıl ona hiçbir çaremiz yok."

Gülhan omuzuma vurduğunda kıçına bir tokat daha atmış ama bunu yaparken yerden aldığım bir taşı diz kapağıma sürtmeye başlamıştım. Burnunu çekerek izledi Gülhan. Ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu. Murathan'ın derdi hâlâ eteğimden sıkıca tutmak ve kare saymaktı. Söylemezdi ama bilirdim, kaybolmaktan en çok o korkardı. Okul çıkışlarında Gülhan'ı aramam gerekirdi. Murathan ise daima sınıf kapımda bekler, sınıftan çıktığım anda elimi kavrardı. Ben yoksam çıkmazdı okuldan.

Taş çorabım diz kapağımı aşındırdığında parmağımı takıp büyütmüş ve Gülhan'ınki kadar yırtmıştım. Yeniden elini kavrayıp kendime çektim.

"Annem sorarsa, okulda düştük ikimizinki de yırtıldı deriz. O zaman kızmaz. Şimdi kes sesini, bir daha elimi bırakma."

Onları evden içeri sağ salim sokana kadar ellerini bırakmayacaktım. En büyük çocuk olarak her zaman yaptığım şey buydu. Evde deli gibi kavga ederdik. Bağırır, saç baş yolar tekme tokat kavga ederdik ama dışarıda onları kimseye bırakamazdım. Ben kendimi sessizce izlerken babamın derin bir nefes verdiğini duydum.

"Evet," dedi. "Sana fazla sorumluluk yükledik. Sen de çocuktun, unuttuk. Sevdiklerine sıkıca bağlı olduğunu ve sözümü dinleyeceğini bildiğim için kardeşlerini hep sana emanet ettim. Bırakmazdın ellerini, biliyordum ama ben senin elini bıraktım. Kızgın mısın babana?"

Nasıl kızabilirdim? Ruhumda kalan en derin izdi. Nasıl yok sayabilirdim? "Asla!" Titremişti bakışlarım.

Kehribarları bana döndü. Dudaklarında her zamanki sıcak tebessümü vardı. Bunun rüyada dahi ruhuma ne denli iyi geldiğini bilemezdi. "Kıyamazsın bana."

Dudak büzüp omuz kaldırdım. Evet, kıyamazdım babama. "Sen tanıdın mı ki beni?"

Gülüşü büyüdü. "Kızımı, ilk göz ağrımı nasıl tanımam?"

"Ama büyüdüm."

"İstediğiniz kadar büyüyün. Babanız sizi kokunuzdan tanır." Parmakları apartmandan içeri giren üç miniğe döndü. "Ama benim için daima bu kadar küçük kalacaksınız." Çünkü en son gördüğü yaşımız oydu... Elleri omuzlarıma dökülen saçlarıma uzandı. Sevdi, okşadı, kıymetli bir hazine gibi dokundu. Ben büyümüştüm ama o olduğu yaşta kalmıştı. "Nasıl güzel büyümüşsün Aslıhan kızım, asi kızım, Aslı kızım, yürek şenliğim..."

Ağlamak istedim. Genzim kavruldu ama başaramadım. "Kızgın mısın bana baba?"

"Neden kızayım?"

Bilmem dercesine dudak büzdüm. Her zaman yaptığım kadar gerçek ve net olamadım. Şayet bu bir rüyaysa söyleyemediklerimi de o bilmeliydi. O an öyle bir baktı ki, her şeyi bildiğini hissettim. Nasırlı eli yanağıma uzanıp avuç içiyle tenimi sevdi.

"Kızmadım," dedi sadece.

Fırsatını bulduğu her an annenizi üzmeyin derdi. Karısını seven, onun için hayatı kolaylaştırmaya çalışan bir adamdı. Konu çocukları olsa bile ilk destekleyeceği kişi annem olurdu, bilirdik.

"Annemi üzdüm," diyebildim tüm bu sözlerinin aksine.

Başını iki yana salladı. "Üzsen bilirdim. Aksine, bir asır sonra derin bir nefes verdi. Hissettim."

Tek bir cümle kör bir bıçaktan daha keskin olabiliyordu. "Baba..." dedim. Devamı gelmedi.

Titreyen dudaklarımı ısırmaya, genzimdeki ateşi yutmaya çalıştım ama olmadı. Yanağıma doğru sessiz bir yaş süzüldü ve nasırlı avuçlarında kayboldu. Anında silmişti çünkü hiçbir zaman o yaşların çeneme kadar ulaşmasına izin vermezdi.

Bir inciye dokunur gibi omuzuma dökülen saçlarımı sevdi. "Ben sana hiç kızar mıyım?"

Güçlükle buldum sesimi. "Kızmazsın."

"Hatalıydık," dedi. "Bu pencereden sizi izlerken anladım. Evde olduğum zamanlar gelip üçünüzü de okuldan ben almalıydım. Ben yoksan anneniz gelmeliydi. Sen kardeşlerinin elinden tuttun ama senin elin boş kaldı. Sen onlara göz kulak oldun ama sana kimse olmadı. Gelip biz senin elinden tutsaydık büyüdüğünde ne zaman dara düşsen kendin halletmek zorunda kalmaz, yalnız başına debelenmez, yardım isterdin. Benim küçük kızım susmaz, sürekli dertlerini anlatır, bağırır, çözüm isterdi. Artık yapamıyorsun

çünkü biz sana yaşından büyük bir sorumluluk verdik. Ablasın dedik. Hatalıydık. Anneni de beni de affet olur mu?"

Boğazımdaki acıyı iğneler batırarak yutarken gözyaşları silebileceğinden daha çoktu. Başımı sallayarak reddettim.

"Affet babanı," dedi. "Sizinle öğreniyordum babalığı. Hele de seninle. Tatlı sesinle bana ilk kez baba deyip minik ellerinle parmaklarımı kavradığın ilk andan sonra hayatımın nasıl değiştiğini tahmin bile edemezsin. O hissi nereye koyacağımı bilemedim." Avuçları inatla sildi yanaklarımı. "Şimdi sen söyle Aslıhan, kendi eksikliğim yüzünden sana kızabilir miyim?"

"Siz, bizi iyi yetiştirdiniz," dedim zorlukla. "Öyle söyleme. Çok iyi bir baba oldun."

Gülümsedi sadece. Yaz kadar sıcak, bahar kadar umutlu bir gülüştü. Elleri yüzümden ayrıldığında avuç içime bıraktığı şey her zamanki gibi bir kâğıttan uçaktı. "Elimden geleni yaptım," dedi sevgi dolu sesi. Bakışlarım parmaklarındaydı. Onları en son gördüğüm hâlini söküp atmak isterdim zihnimden. Şu an tamdılar ama gerçekliğim o acı anıyı unutamıyordu. "Varlığımda da yokluğumda da." diye devam etti.

Aynı saniyelerde, "Aslı," diyordu tanıdık bir ses. "Aslı."

Güntekin'e aitti. Bakışlarım camdan dışarı döndüğünde kimse yoktu ama sesini duyabiliyordum. Neredeydi? Ve şayet buradaysa neden bu rüyadaydı?

Bilmediğim bir yerden rüzgâr esti. Avucumdaki kâğıttan uçak önümüzdeki açık camdan dışarı uçtu ve havada süzülerek gökyüzüne doğru havalandı. Sorgulayan bakışlarım babama döndüğünde artık orada yoktu. Camın önünde tek başımaydım.

Gözlerim odanın dört bir yanında babamı ararken, "Aslı," dedi Güntekin'in sesi. "Karakurtçuk."

Kâğıttan uçak yere düşmedi. Gökyüzünde süzüldü, lojmandan dışarı çıktı ve rüzgârda kayboldu. Dünya döndü, evren tepetaklak oldu ve göz kapaklarıma vuran güneş ışığı kendime gelmemi sağladı. Huysuzlukla gözlerim aralandığında bakışlarım boş tavandaydı. Başımın üzerinden, boynundan salınan askeri künyesi ve üst beden çıplaklığıyla bana bakarak göz kırpıştıran kişiyse Güntekin Agâh'tı.

"Günaydın," dedi anında. "Sahte kocalık müessesemiz sana kahvaltı hazırladı, haydi kalk."

Başımdan ayrıldığında gözlerimi ovuşturarak dikleşmeye çalıştım. "Saat kaç?" Sesim de ben kadar uyuşuktu.

Yemek masasına ilerliyordu. "On buçuk."

Anında irkilerek duvardaki saate baktım. Uzun süredir bu denli uyumuş değildim. Kendime inanamayarak üzerimdeki battaniyeyi kenara atıp oturduğumda koltuğa bakıyordum. Kendi yatağımdan daha rahat olması normal miydi? Dün gece sahte düğünümde fazlaca yorulmuş olmak da ihtimaldi. Ayak tabanlarım, başım ve tüm kemiklerim ağrıyordu.

"Güzeller güzeli karıma bak," dedi bedbaht hâlimi eğlenerek izleyen Güntekin. "Peri kızı gibi uyanıyor, maşallah."

Oldukça huysuz bir bakış sundum. "Kendi hâline bak. Pijamanda diz izleri çıkmış." Üst kısmının çıplak olması can sıkıcıydı. Henüz kendime gelemeden bunu görmemeliydim. "Ayrıca git şu üstüne bir şey giy. Tek yaşamıyorsun artık burada."

Gülüşü büyüdü. "Evliliğin olayı budur hayatım. Birbirimizi en doğal hâlimizle görüp devam etmeyeceksek ne yapayım ben öyle evliliği?" Tişörtü sandalyenin üzerindeydi. Bu anı beklemiş gibi alıp giydi ama keyfini de bozmadı. "Ayrıca sen hep böyle kocandan sonra mı uyanacaksın?"

Uyuşuk adımlarla banyoya ilerledim. Ayağımın altı su toplamış olmalıydı, topallıyordum resmen. Elim saçlarımı dağıtırken ona karşı yine net oldum. "Kes bir sesini ya!" dedim huysuzca. "Sabah sabah başladın yine boş konuşmaya."

Keyifli hâline bakılırsa laf yemekten mutlu oluyordu. "Harika bir evlilik ilk sabahı. Hayallerimin de ötesinde."

"Sana kalsa asla evlenmezdin, ne oldu? Bir de hayallerin mi vardı?"

"Varmış, ben de dün pistin tozunu atarken fark ettim." Bana doğru ilerledi. Yanımdan geçip mutfağa ilerlerken minik bir an ayaklarıma bakmıştı. "Sen ne diye topallıyorsun?"

Banyo kapısındaydım. "Dün *topal* oynayan seni izlerken utancımdan bacağım kasıldı, ondan." Banyodan içeri girip kapıyı kapatmadan ona döndüm.

Söylediğim şeyle kahkaha attığında mutfağa giriyordu. "Ama ne sardı be!" Aynı anda mutfak kapısından o da bana döndü ve kollarını kapının yanlarına yasladı. Dudaklarında o kendinden emin yarım gülüşü vardı. "Eğlenmeyi bilmiyorsun hayatım."

"Ne diyebilirim? Allah benden almış sana vermiş." Elimi boş vermişçesine salladım. "Lütfen benden uzakta eğlenmeye devam et."

"Olmaz, artık anca beraber kanca beraber. Biz bir takımız."

Cevap olarak banyo kapısını yüzüne kapattığımda alaysı tebessümüyle mutfağa giriyordu.

"Tek başıma nasıl eğleneyim? O kadar masraf yaptık, evlendik," dediğini duydum ama cevap vermedim.

Aynadaki aksimle irkilmem kaçınılmazdı. Saçlarım dağılmış, hatta birbirine karışmıştı. Gözlerim şiş, dün gece tam silemediğim göz altı makyajımın siyahlıkları göz altımdaydı. Ben olsam şu tipimle daha çok eğlenirdim. Saçlarımı bileğimdeki tokayla ensemde toplayıp yüzümü yıkadığımda ifadem daha makul bir hâldeydi.

Düğünün sahtesi bile bu kadar yoruyorsa gerçeğini düşünemiyordum. İnsanlar çıldırmış olmalıydı. Bugün pazar olduğu için izinliydik. Pazartesi günü de dikkat çekmemek adına izin almıştık. Bana kalsa işe gitmeyi tercih ederdim ama annemler memlekete dönecekti. Onları bugün uğurlamalıydık.

Tüm bunlar bir yana dursun ben banyonun ortasında öylece dikiliyordum. Zihnim gördüğüm rüyanın ağırlığındaydı. Birkaç dakika boş ifademle fayanslara bakmam kaçınılmazdı.

Bu gece babamı görmek iyi miydi kötü mü?

Bilmiyordum. Ama kendimi günler öncesi kadar kötü hissetmediğimi biliyordum. Bu sabaha daha rezil hislerle uyanırım sanmıştım. Elim babamın okşadığı yanaklarımda birkaç saniye kaldı. Onu hissetmeye çalıştım, olmadı. Bir ölü rüyada daha da ölüydü. Ama yüreğimin üzerinden büyük bir ağırlığı almış gibiydi.

Duygusal olmanın sırası değildi. Derin bir nefes vererek banyodan çıktığımda kapı önündeki terliklerimle duraksadım. İçeri girdiğimde burada değillerdi. Annem kıyafetlerimle birlikte bunları da yukarı çıkarmıştı ama giriş kapısının oradaydılar, emindim. İçi yumuşak, sade, koyu kahve ev terliklerini giyerken bakışlarım salona takıldı.

Güntekin buraya bırakmış olmalıydı.

"Uyuz herif," dedim ağzımın içinde terlikleri giyerken. Şiş ayak altlarım zemine basarken artık daha az acıyordu.

Zaten birileri varken numara yapıyordu. Kimse yokken derdi neydi? Bunu bile düşünmesine gerek yoktu. Canımı sıkıyordu.

Salona girdiğimde yemek masasındaydı. Kurduğu sofraya göz ucuyla, belli etmemeye çalıştığım bir ilgiyle bakarken karşısındaki sandalyeyi çekip

oturdum. Kabul etmeliydim, özenli bir sofraydı.

Sabah kahvaltıları ve akşam yemekleri birlikte yenilecek, kuralını ihlal edemezdim. Söz vermiştim bir kere, yapmalıydım. Bana kalsa bu kadar çok şeyi yiyemezdim ama sesim çıkmadı. Omlet, patates ve annemin getirip buzluğuna sıkıştırdığı şeylerden bir şeyler hazırlamış, çayımı bile koymuştu. Kendi çayından keyifli bir yudum aldı.

"Annem kahvaltıya çağırmadı mı?" dedim tabağıma bir şeyler alırken.

"Yeni evli bir çifti düğün sabahı aklını peynir ekmekle yemeyen kimse aramaz kıymetli karım," demiş ve gözlerimiz denk düşmüştü.

Yeni evli bir çiftin ne yapacağı malumdu. Öyle bir konumda olmadığımız için pijamalarımızla saç baş karışık bir hâlde kahvaltı yapıyorduk. Kimse bilemezdi ama küçük bir an düşününce garipti. Bence bunu söylediği an o da garipsedi. İkimizin de gözleri aynı anda kahvaltı tabaklarına indi ve birkaç dakika sessiz kaldık.

"Kahvaltıdan sonra aşağıya ineriz. Annenler uçağa yetişmek için on ikide evden çıkacakmış," derken benim tabağıma aldığım tek bir domates diliminden bunalmış gibiydi. Hızla tabağıma zeytin, salata ve omlet bıraktı. "Adamakıllı yer misin? Gerçekten bir domates mi yiyeceksin? Annen *kızım zayıfladı* der ve beni gebertir."

"Hani melek gibi annem vardı. Ne oldu?"

"Bu ümüğümü sıkmayacağı anlamına gelmez. Deccal gibi üç kardeşi hizaya getiren kadın beni elbette parçalar."

Hafifçe güldüm ve sessiz kalarak kahvaltıma odaklandım. Tabağıma bıraktığı şeylerden rahatsız değildim. Sessizce yemeye devam ettim. "Altınlar yatak odanda, beşli komidinde," diyordum bir yandan da. Bu kadar çok takı gelmesini bence ikimiz de beklemiyorduk. "Asıl sen benden habersiz alıp kaçarsan gırtlağını sökerim."

"Ne yani? Bozdurup araba almayacak mıyız? Bu evliliğin kuralı değil mi?"

Şüpheyle süzdüm. Bakışlarım kısılmıştı.

"Ne?" dedi ağzına ekmek tıkmak üzereyken. Durup o da bana aynı kısık gözerle baktı.

"Gerçek mi söylüyorsun yine saçmalıyor musun çözmeye çalışıyorum. Ona göre altınları senden saklayacağım."

Ekşimiş bir yüzle ağzına ekmeğini tıktı. "Cimri bir gelinsin. Haberin olsun. Ayrıca tabi ki ciddiyim. Tüm altınları bozdurup Uruguay'a

kaçacağım. Çünkü ben insanları sahte düğünümle dolandıran kepaze bir insanım. Elbette altınları çatır çutur yiyeceğim."

Rahatlayarak kahvaltıma döndüm. Saçmalık seviyesi arttığında ciddi olmadığını anlayabiliyordunuz. "Saçmalıyormuşsun, tamam."

Güldüğünü duydum. Aynı saniyelerde benim çayımı doldurduğu geniş fincan siyahtan yavaşça beyaza dönmeye başlamıştı. Bakışlarım ise bardağın üzerinde beliren görseldeydi. Sıcak suyun etkisiyle siyahtan beyaza dönen bardaklardan olmalıydı ama bu siyahlık beyaza dönerken üzerinde gelinlikler içindeki beni ve Güntekin'i görmek şok ediciydi.

O gökyüzünde süzülen bir kartalın üzerinden düşmek üzereydi ve kanadını tutuyordu. Ben keyifle kartal üzerinde gelinlikle sörf yapıyordum. Rezil, kepaze hatta daha da ileri gidecek olursak rüsva bir görseldi.

Bardağı kavrayıp ona çevirirken oldukça sakindim. "Bu ne geri zekâlı?"

İçtiği çay boğazında kaldı, buna rağmen güldü. Yaptıran oydu ama bunu o da beklemiyor gibiydi. Gülüşü kahkahaya dönüşürken uzanıp bardağı almış, keyiflendikçe keyiflenmişti. "Bu kadar iyi yapmalarını beklemiyordum. Bu benim içinde sürpriz oldu." Bardağı bana doğru çevirdi. "Harika bir görsel, kabul et. Sana düğün sabahı hediyem."

Onun adına umutsuzdum. "Sırada ne var? *Seni seviyorum* yazan güllü yatak örtüsü mü?"

Aklına yatmış gibiydi. "Güzel fikir ha."

Bardağı elinden çekip aldım. "Rezilin de ötesinde bir insansın."

Yine kendince eğleniyordu. Onu kendi hâline bırakıp kahvaltıya odaklanırken istemsizce bu eğlenen hâline yan gözle bakmış ve hafifçe gülmüştüm. Elimde tadını kaçıracak bir koz vardı. "Ahsen banyodaki parfümünü tuvalete sıkmış," dedim. "Bu da benim sana düğün sabahı hediyem olsun."

Anında tadı kaçtı. Vahşet dolu bakışları bendeydi. "Hangisini?"

Patatesten yerken dudak büzdüm. Bu defa ben keyifliydim. "Pahalı bir markaydı."

Tadı daha da kaçtı. "Ben de diyorum her yer niye kokuyor. Aman be Ahsen!"

Günlerdir eve ne zaman girse *parfümünü mü boca ettin* deyip duruyordu. Bu acı gerçeği hiçbirimiz dile getirememiştik çünkü inatla benim parfümüm olduğunu iddia ediyordu. Makuldüm. "Sallama, kendi kokunu fark etmedin bile. *Sen gibi kokuyor* dedin."

"Ben yanılmam, seninkiydi!" diye tatlı sert bir şekilde çıkıştı.

"Benimkinden de sıkmış," diyerek gerçeği kabullenmem gerekti. "Ama seninkini daha çok sevmiş olmalı ki bitirmeyi tercih etmiş. Annem damat bohçana aynısını aldı. Tadın kaçmasın."

"Sence mesele parfüm mü?" dedi aynı huysuzluğuyla. "Kaç gündür eve giriyorum her yer sen gibi kokuyor. Koku hassasiyetim var belki benim. *Havalandırın şu evi* diyorum! Uyumak ne kadar zordu, haberin var mı?"

Yine makuldüm. "Zaten uyumuyorsun Güntekin. Evin içinde geziyorsun. Annem bile gece adım seslerine uyanıp *ne yapıyor o yukarıda* dedi. Ayrıca elin yok mu? Madem bu kadar rahatsızsın sen açsaydın ya camları."

"Uyuyamıyordum iyice uyuyamıyorum işte. Bir şey bildiğin yok, sus. Tadımı daha da kaçırma. Rezil, kepaze hatta rüsva bir evlilik sabahı oluyor." Tabağıma aldığım patateslere çatalını batırıp hepsini kendi tabağına alırken de aynı tatlı huysuzluğu içindeydi. "Patates yağlı. Az ye, miden ağrıyacak."

Yaptıklarıyla söyledikleri asla uyuşmuyordu. Yüzüne inatla bakmayı sürdürdüm. "Gerçekten koku hassasiyetin mi var?"

Ağzına ekmek tıkıp yuttu. Oldukça dürüsttü. "Hayır."

"O zaman?"

"Sayende olacak. Şu parfümünü git salonda sık. Yatak odamda nefes alamıyorum."

"Anneme, *tabi ki her şeyi buraya bırakacaksınız Neslişah anne, karımın yeri benim yanımdır* derken pek afili bir kocaydın, ne oldu?" İnadına çatalımı patateslere batırıp yedim. "Annemler gitsin tüm eşyalarımı aşağıya taşıyacağım zaten. Numaradan birkaç şey kalır, rahatlarsın. Söylenip durma."

Terslikle bakarken keyifle yemek yiyordu. Bunu nasıl yaptığına dair bir fikrim yoktu. "Altınları bozdurup kendime litrelik parfüm alacağım."

Göz devirerek çayımdan içtim. Bardaktaki görselle bakışmak sinir bozucuydu ama bir süre sonra alışıyordunuz. İlerideki ekmek sepetine uzandım. Alamadığımda hafifçe doğrulmam gerekiyordu. Bakışları önündeyken benden önce sepeti alıp bana uzatan yine oydu.

"Bugün annenler gittikten sonra Efendi amcanın evine gidelim mi?" dedi. "Hasta olduğu için düğüne gelemedi. Çok fazla kalabalık ortamlara giremiyor zaten. Botanik'e de hep sakin günlerde gider. Elini öpmeye gitmemiz lazım."

Uzattığı sepetten küçük bir ekmek aldım. Efendi amca *gelemeyecek* demiş ama nedenini söylememişti. Hasta olduğunu öğrenmek üzülmem için

yeterliydi. Reddedemezdim. Onun için kıymetli biri gibiydi.

"Olur," dedim sadece. "Gidelim."

Başını sallayıp sepeti geri bıraktı. Kahvaltı bittiğinde sofrayı toplamasına yardım etmiştim. Saçma fotoğrafımızın olduğu bardağı lavabonun içine savurmadığım için şanslıydı. Artık yersiz şakalara ve kendince eğlenen hallerine eskisi kadar yüksek ve ters tepkiler veremediğimi hissettiğim bir noktadaydım.

"Sen git hazırlan, ben burayı toplarım," dedi ikimiz de mutfaktayken.

"Ben hallederim," derken tabaklara uzandım. "Yemek yapamıyorum diye sen yapıyorsun. En azından toplama işini de ben yapayım. O kadar da evine çöreklenemem." Onu kolundan tutarak tezgâh önünden geri çekmiştim. "Sen git üzerini değiştir."

Şüpheyle baktı. "Bak sonra gidip *her yerde kocam beni çalıştırıp yan gelip yatıyor* diyerek beni ele güne madara etme. Yalan da olsa bu sabah itibariyle benim de artık bir kocalık onurum var."

Elindeki tabağı çekip aldım. "Tamam, *kocam elimi sıcak sudan soğuk suya sokmuyor* diyeceğim. Tamam mı? Çık şimdi şu mutfaktan."

Keyifle gülerek geriledi. "Kocan mıyım gerçekten?"

Tabağı makineye yerleştirmeye çalışıyordum. Beni uyuz etmek için yine tüm tuşlara basıyordu. "Tabi ki kocam falan değilsin Güntekin. Kes artık şunu, çık şuradan."

"Dün eline verdiğim o kırmızı deftere yazıklar olsun." Esefle kınadı. "Ayrıca sessiz ol. Şu an alt katta bir bordo bereli var. Duyarsa sıçarız. İki haftadır adamı karım olduğuna ikna etmeye çalışıyorum, sen *kocam değilsin* diye böğürüyorsun. Daha da ayrıca o tabak temiz."

Derin bir nefes verip tabağı makineye koymaktan vazgeçtim. Elimde tabakla ifadesizce ona baktım. Akıllı bir adamdı ve mesajı aldı. Ya da beni tanımaya başlıyordu.

"Kafama mı fırlatacaksın?" dedi.

"İhtimal dahilinde."

"Mutfaktan çıkayım, değil mi?"

"Aynen öyle."

"Kesinlikle harika bir evlilik sabahı oluyor."

"Öyle kalmaya devam etsin istiyorsan uzaklaş."

Her zamanki alay dolu gülüşüyle mutfaktan çıktığında göz devirdim. Sabah sabah baş mı ağrıtıyordu yoksa uyku mu açıyordu emin değildim. Tabağı dolabın en üstü rafına koymaya boyum yetmese de zorla bunu

başardım. Yeri orasıydı, nasıl bildiğimi bilmediğim bir şekilde biliyordum. Bu bir haftada annem sayesinde adamın evinde özel alan denen bir şey kalmamıştı çünkü. *Eksiğiniz var mı* diyerek mutfak eşyalarını bile gözden geçirmişti. Tek eksiğimizin limon sıkacağı olması çok özeldi.

Bir yabancıyla aynı sabaha uyandığım bugünden de huzursuz olurum sanıyordum ama değildim. Bunu yine o yabancının mutfağını toparlarken fark etmek daha da garipti. Artık buna da takılmamaya kadar verdiğim bir kabullenme sürecindeydim. Mutfağı toparlayıp dışarı çıktığımda adımlarım yatak odasına yöneldi. Kesinlikle kıyafetlerimi o dolaptan çıkarmalıydım. Sürekli adamın odasının kapısını aşındıramazdım.

Kapalı kapıyı tıklatmak ve sessizce geri dönüp çıkmasını beklemek arasındaydım. Fakat elim havadayken kapı aniden açıldı. Hızla dışarı çıkma niyetinde olduğundan olsa gerek önünde beliren bedenime çarpmamak için onun aniden durması gerekti. İkimiz de bunu beklemiyorduk. Gövdem bedenine hafifçe çarptığında hızla geriledim.

Bakışlarımızın denk düşmesi küçük bir andı. Birbirimize yol vermek adına aynı anda sağa ve sola gitmemiz de her şey kadar saçmaydı. Son günlerde içine düştüğümüz durumdan dolayı sürekli yan yanaydık ama aynı evde yaşamaya başlamak işleri biraz daha garipleştiriyordu.

En sonunda durup gerileyen de yine o oldu. "Gir içeri artık Karakurtçuk."

Önünden geçerek odaya girdim. "Çekilirsen gireceğim."

"Sen de çekilirsen ben çıkacağım."

"Çıkmana gerek yok. Kıyafetlerimi alıp çıkacağım. Banyoda giyinirim. Sen hazırlanm-"

"*Hanım dırdırı* dedikleri bu mu? Şimdiden başım ağrıdı," derken dışarı çıkmış, kapıyı kapatıyordu. "Hazırım ben. Sen de hazırlan inelim aşağıya." Kapıyı kapatırken aniden durdu. "Burada parfüm sıkma."

Göz devirdim.

Cevaptan memnun bir şekilde kapıyı kapattığında sessiz odayla bakışıp etrafı koklamam gerekti. Neye bu kadar takmıştı? O kadar da kötü bir parfüm değildi. Ayrıca odası o gibi kokuyordu, ben değil. Yine de çenesiyle uğraşamayacaktım. Camı açıp perdeyi çekmiş, üzerime rastgele salaş yeşil bir kazak ve kot pantolonlarımdan birini geçirmiştim. Annem yüzünden oda gerçekten ortak bir alan gibiydi ve rahatsız ediciydi. Ben bile rahatsızken Güntekin'i düşünemiyordum.

Parfüm sıkma dedikçe ümüğünü sıkmamamın nedeni buydu. Mesela takı kutumun bu komidinin üzerinde ne işi vardı? Makyaj eşyalarım bile adamın

aynasının önündeydi. Yarın kesinlikle halledecektim. Tek odağım bugün herkesi buradan göndermek ve üzerimdeki gözleri azaltmaktı. Her zamanki rutin, sade makyajımı yaptım, saçlarıma çekidüzen verdim ve odadan çıktım. *Hayır, parfüm sıkmamıştım.*

Dışarı çıktığımda salondaydı. Kaplumbağalarına yem veriyordu ve omuzundan inmeyen tek şey hain kedim Luna'ydı. Cam önündeki zambakları ve çeşit çeşit çiçekleri Luna' ya zarar vermesin diye balkona almıştı. Şanslıydık ki balkonu camla kaplıydı.

"İnelim," dedim kapıya ilerlerken.

Bakışlarım etrafta spor ayakkabılarımı arıyordu. Vestiyerin yanında küçük bir ayakkabılık vardı. Topuklu ayakkabılarım kapının önünde duruyordu ama sporlarım ortada yoktu. Oysa dün getirmiştim. Tam o sırada yanıma gelen Güntekin, küçük ayakkabılıktan spor ayakkabılarımı alıp sessizce önüme bıraktı.

"Teşekkür ederim," derken niyetim ayakkabılık üzerindeki çekeceğe uzanmaktı.

Daha elim havalanmadan ne yapacağımı biliyormuş gibi alıp bana uzatmış, bunu yaparken yine normal bir andaymış gibi önüne bakarak kendi ayakkabılarını giymişti. "Gidip tüm esprilerimi Ramazan'a yapacağım. Beni bir tek o anlıyor," diye homurdandı.

Elimdeki çekecekle kaldım. Küçük bir hamleydi ama yıllardır en küçük işini bile kendi halleden, dolabı kırıksa tamir eden, araba tekerini değiştiren, tüm güç gerektiren işleri bile zorlansa dahi yapan Aslıhan için garipti. Öyle ki bir an ne yapacağımı bilemeden kaldım. Onun için her şey yine normaldi. Kapıyı açıp dışarı çıkmış, parmakları dalgalı saçlarını dağıtırken bana bakıyordu.

"Ne?" dedi bu bakışlarıma karşılık. "Ne oldu?"

Gözlerini kaçıran ben oldum. Ayakkabılarımı giyip ona ilerlerken kendim olmak en makul olandı. "O kadar çok konuştun ki, başım ağrıdı." Kapıyı çekip kilitledikten sonra susmak ne demek bilmediği için sırtından merdivenlere doğru iteklemek zorunda kaldım. "Sus ve yürü."

"Karım beni itip kakıyor," deme derdindeydi.

Merdivenlerde kolundan daha çok çekiştirdim. Sadece yarım bir gülüşle güldü. *Eski evim* mi yoksa*hâlâ evim* mi diyeceğimi bilemediğim kapıya geldiğimizde yan yana durduk. Konuşmadık ama anlaşmış gibi aynı anda ellerimiz birbirini buldu ve sıkıca kenetlendi. Oyun bir yerden sonra ezbere

dönüşüyordu. Elini tuttuğum adama bakmadan kapıya vuran bendim, birkaç saniye içinde kucağında Yusuf Ali'yle açansa Murathan.

Bavulları kapı önündeydi. Saat neredeyse on iki olmak üzereydi ve muhtemelen evden çıkıyorlardı. Bizi el ele gören Murathan kucağından bir an indirmediği oğluna daha sıkı sarılırken derin bir nefes vererek geriledi. Artık ters bakmadığı için şanslıydık. Kabulleniyordu.

Dakikalar sonra ise kapının önündeydik. Annemler bavullarını arabalara yerleştiriyor, toparlanmaya çalışıyorlardı. Ahsen, Güntekin'in kucağına kamp kurmuştu, oradan inmiyordu. Murathan'ın kucağında yine Yusuf Ali varken tek eliyle kaldırdığı bavulu bagaja atıyordu. Çaresiz Ramazan ise Gülhan'ın sadece birkaç gün için Adana'dan göç eder gibi gelen bavullarıyla boğuşuyordu.

Bana ilk yönelen Gökçen oldu. "Aslıhan abla," dedi boynuma sıkıca sarılırken.

Yanaklarını öpüp saçlarını sevdim. Küçüklüğünden beri ona asla kıyamıyordum. Elimde büyümüştü, kardeş saymıştım. "Kendine dikkat et, tamam mı Aslıhan abla?" dedi sevecen sesi.

Tebessümle onayladım.

Güntekin'in koluna dostane bir şekilde vurup, "Ablamı üzme," dedi. Mavi gözleri bana döndü. "Sen de eniştemi üzme. Bu aralar favori delim."

Gülmüştüm sadece. "Murathan'a dikkat et. O da sana emanet."

Güntekin her zamanki gibiydi. Bu kadar çok bavulla geldiği için Gülhan'la kavga eden Murathan'a bakıyordu. "Bu huysuzlukla onu boşamadığın için çok şanslı."

Sesli güldü Gökçen. "Aşk böyle bir şey Güntekin enişte. Bu konuda Karakurtların üstüne tanımam. Bir şekilde kendilerine bağlamanın bir yolunu buluyorlar." Göz kırparak geriledi. "Beni anlıyorsun." Göz ucuyla bana bakıp yeniden Güntekin'e döndü. "Hatta bence en iyi sen anlıyorsun."

Murathan huysuzluğuna denk aksiliğimden bahsediyor olmalıydı. Ne diyebilirdim ki, haklıydı. Güntekin yarım bir gülüş sunup bir omuzunu kaldırdığında Gökçen de diğer omuzunu kaldırarak geriledi. Gerçekten birbirlerini anlıyor gibiydiler. Gülhan'a söylenmeye devam eden Murathan'ın yanına vardığında, kolunu tatlılıkla okşayıp bir şeyler mırıldandı; aksi erkek kardeşimin yüzündeki sert ifade ise saniyeler içinde yumuşadı

Güntekin ona yapışan Ahsen'i ailesine teslim etmek için ikna etmeye çalışırken yanımdan ayrıldı. Yanıma gelen ve kaos içindeki ailemizi

sessizce izlerken bana eşlik eden tek kişi Murathan'dı. Kucağından düşmeyen Yusuf Ali'yi ben almış, tatlı yanaklarına öpücükler bırakırken sıkıca sarılmıştım.

"Abla," dedi Murathan. "Hâlâ fikrim değişmedi."

Bakışlarım ona döndü. "Hangi konuda?"

"Bir şey saklıyorsunuz," dedi tüm gerçekliğiyle. "Dün o düğünde herkesin söylediği tek bir şey vardı. Bu ilişkiden hiç kimsenin haberi yokmuş."

Analitik zekâsı sinir bozuyordu. "Aileme söylemediğimi kime söyleyebilirim Murathan?"

"Yanına gelen iki adam ve kadın vardı. Öğrendim, projenin dernek ve şirket sahipleriymiş. Onlar geldiğinde gerildin. Neden?"

Tersliğime sığındım. "Projemin karar mercii oldukları için olabilir mi?" Kaçmam gerektiğini hissediyordum. Hızla Yusuf Ali'nin yanaklarını öpüp babasının kucağına iteledim. "Al şu çocuğunu, hemen buradan uzaklaş. Daha fazla saçmalıklarını dinlemek istemiyorum."

Sözlerime ikna olmasa da çocuğuna sıkıca sarıldı. *Ve de bana.* Aniden bir kolunu bedenime dolamış ve beni sıkıca kendine çekmişti. Yine ısrar eder sandım ama yapmadı. "Sakladığın şey her neyse içinden çıkamayacağın bir hâl alırsa bana gel," diyen fısıltısı değdi kulağıma. "Mutlaka bir yol buluruz. Kardeşin hep burada." Gerilerken saçlarıma derin bir öpücük bıraktı.

Beklemediğim bir sevgi anıydı ve bu beni hep bocalatırdı. Kolay kolay bunu yapmazdı çünkü. Ama aniden kollarını boğazıma dolayıp sarılırken beni boğmaya çalışan Gülhan bunu çok sık yapardı. Onun bu hamlesiyle sendelerken kollarına vurarak beni boğmasını engellemeye çalıştım.

"Gülhan, boğuldum!"

Umursamadan yanağıma derin bir öpücük bıraktı. "Özle beni, tamam mı? Ayrıca aramalarımı aç ve hamile kalırsan hemen söyle. Bu gidişle sen çocuğu da bize doğduktan sonra söylersin."

Şanslıydım ki Güntekin duymamıştı. Salak kardeşlerimi sırtından itekledim. "Susun ve benden uzaklaşın, hemen. Uçak kaçacak, çabuk olun."

"Katılıyorum. Trafik vardır, geç kalabilirsiniz," dedi kucağındaki Ahsen'i araba içine bırakıp kemerini takan Güntekin. En sonunda yeğenimi ayrılığa ikna etmiş gibiydi.

"Ben büyüyünce seninle evleneceğim," dedi koltuğa oturan Ahsen nazla. Yeni gelin ben değil oydu sanki. "Tamam mı Güntekin abi?"

Gülmüştü Güntekin. "Tek eşli bir yaşamı destekliyorum Ahsen. Teyzene kaptırdın beni. Şansın küs." Ahsen'in yüzü hafifçe düştüğünde saçlarına derin bir öpücük bıraktı. "Zamanı geldiğinde benden daha iyisi çıkar karşına. Merak etme."

"Annem dedi ki teyzemi çok seviyormuşsun."

"E tabi," dedi Güntekin, mecburen.

"Teyzemin saçları çok güzel kokuyor." Tatlılıkla mırıldanıyordu Ahsen. "O yüzden mi?"

Hafifçe başını sola eğdi. "Sebeplerden biri sayılır, doğru."

"Başka sebep ne?"

"Kaça kadar saymayı biliyorsun?"

"Yüz on."

"O zaman benim teyzeni sevmek için yüz ondan daha çok sebebim var." Ahsen'in saçlarına derin bir öpücük daha bıraktı. "Yeniden buluşana kadar yeni oyunlar düşün, anlaştık mı?" Ahsen'in tatlı bir gülüş eşliğinde yanağından makas alarak kapısını kapattı ve tüm aile üyelerine döndü. "Eksiğiniz var mı kontrol edin, çoluğunuza çocuğunuza bakın. Murathan deccalı sonra beni arayıp *senin yüzünden şunu bunu kaybettik* derse bir savaş da Ankara'da çıkar. Herkes karısı, kocası, anası, sevdiği yanında mı baksın." Eli bana uzandı. "Aslı, sen gel benim yanıma."

Ailemi uğurlarken, henüz tanımadığım hâlde artık kocam olan adamın uzattığı eli tereddüt etmeden tutup yanına gitmem de sorgulamadan kabullendiğim şeylerden biriydi. Sanırım bir süre bu düzene alışmam gerekecekti.

Alışmak için önce yabancılık çekmelisin Aslı.

Çekmediğim bir noktadaydım. Parmaklarım onun sıcak elinin içindeyken bana sarılmak için kollarını açan anneme odaklandım. Yanaklarımdan öpmüş, saçlarımı sevmiş ve sıkıca sarılmıştı. Aynı sevgiyi Güntekin'e de sundu. Her zamanki gibi saygı ve minnetle karşılamıştı annemi. Elini öperken de, ona sarılırken de içtendi. İnsan yokluğunu çektiği şeyin kıymetini daha çok biliyordu sanki. Annem sırtını okşadıkça dudaklarında mahsun bir tebessüm beliriyordu.

"Sen çok sırtın terli geziyorsun oğlum," dedi annem sırtını okşarken. "Hasta olursun." Bakışları bana döndü. "Aslıhan, sık sık hatırlat sırtı terli gezmesin. Değiştiriversin üstünü."

Güntekin'in dudaklarında yine o buruk tebessüm belirdi. Kırgın bir nezaketle sunulan tebessümdü, farkındaydım. Anlamsızca benim içimi

burkuyordu. Özlüyor muydu ailesini? Saçma bir soruydu. İnsan elbette özlerdi ailesini. Ağacın dalları göğe yükselirdi ama büyüdüğü köklerinden kopması mümkün değildi.

"Bacanak!" diyerek Ramazan da koşup Güntekin'e sarıldı. "Arayı çok açmayalım. Adana'ya gelin, tamam mı?"

"Sensiz bir hiçim Ramoş," dedi Güntekin. "Beni bir tek sen anlıyorsun. Geleceğim, bekle beni."

Aralarında ayrı bir espri dili vardı. Onlara katılan Gökçen, "Best eniştelerim," diyordu. "Bensiz toplanırsanız sizi engellerim."

Ben, Murathan ve Gülhan yan yana onlara bakıyorduk. Gülen Gülhan'dı. Ciddiyetle bakan Murathan ve ben. "Bazen babamın onları özellikle bizim için seçtiğini düşünüyorum," dedi Gülhan aniden. "Size de öyle oluyor mu?"

İkimiz de sessiz kaldık. İnkar edebilirdim, yapmadım. Gökçen'de babamın eli vardı, Ramazan'da babamın evlatlarına sunduğu sıcaklığı, Güntekin'in babama benzeyen yönleriyse yeterince can sıkıcıydı. Ama hayır, bu yalanı babamın benim için gönderdiğini sanmıyordum. Bana bir hiç sunmuş olamazdı.

Duygusal anı soğuk kardeşleri tarafından yağmalanan Gülhan, "Lan cevap versenize!" diye çıkıştı.

Murathan saçlarıma bir öpücük daha bıraktı ve Gülhan'ın koluna girdi. "Aynen öyle Gülhan abla, ilerle."

Formundaydı Gülhan. "Kaba çocuk, ablanım ben senin. *İlerle* değil, *ilerler misin* diyeceksin. Askerin miyim ben senin? Ramazan, erkek kardeşime *ablana saygılı ol* diye bağırır mısın?"

Ramazan ılımlıydı ve bir yanı hâlâ Murathan'dan korkuyordu. Yine de, "Kayınço, ablana saygılı ol!" diye çıkışmaya çalıştı.

Artık Murathan onu da kolundan sürüklüyordu.

"Susun da binin şu arabaya. Migrenim coşmak üzere, geç kaldık." Onlar arabaya binerken Güntekin'e ilerlemişti. "Gözüm üzerinde," dedi ona da sıkıca sarılırken. Kısa ve net bir uyarıydı.

Yarım bir gülüşle Güntekin de sarılmasına karşılık verdi. "Asıl benim gözüm senin üzerinde. Karıma saygılı ol."

Gerilerken hafifçe koluna vurmuştu Murathan. Artık anlaşma dillerini sorgulamıyordum. En sonunda hepsi arabaya binip uzaklaştıklarında arkalarında el ele kalan bizdik. Annem kırk kere dolaba koyduğu şeylerden

bahsetmiş, yememizi tembih etmiş, dualar edip kollarımıza sürmüştü. Araba uzaklaşırken birkaç saniye sessiz kaldık.

"Bunu da atlattık mı dersin?" diyen oydu. Apartmana doğru ilerlediğinde ona uyum sağladım.

"Murathan hâlâ *bir şey saklıyorsunuz* diyor." Sesim kısık bir mırıltıdan ibaretti. "Düğünde birinden bir şey duymuş olabilir mi? Tuğba ya da Ferda?"

Apartmana girmiştik. "Kimden ne duyacak?" dedi o da benim gibi kısık bir sesle. "Tuğba da Ferda da bir şey bilmiyor. Sakin ol, kardeşin olacak it, üstün zekâlı bir salak olduğu için kendince hâlâ bir şeyler çözmeye çalışıyor. İkna olmasa bırakıp gitmezdi, sen de biliyorsun." Asansörden içeri birlikte girdiğimizde o konuşmaya devam ediyordu. "Küçükken kulakları büyük olduğu için beyni fazla mı hava aldı ne yaptı, askeriyedeyken de zehir gibi kafası vardı."

Odağım artık Murathan'da değil, hâlâ birbirine kenetli ellerimizdeydi. Oyun bir noktada gerçekten alışkanlığa dönüşmeye başlıyor olabilirdi çünkü asansöre binene kadar bundan rahatsız değildim. Şu an da değildim. Sadece gerek yoktu. O ise farkında bile değildi. Kendi katının düğmesine basmış, hâlâ konuşmaya devam ediyordu.

"Küçükken de bu kadar zeki miydi bu it kardeşin?" şeklinde çok nezih bir soru yöneltti.

Ablaydım, dürüst davrandım. Kardeşimi parçalar, başkasına yedirmezdim. "Hep öyleydi. En zekimiz o." Elimi usulca elinin içinden geri çektiğimde o da bunu yeni fark etmiş gibi ellerimize bakmış ve hızla bırakmıştı.

Bakışlarımız önümüzde kaldı. Konuşup saçmalasa gerginlik azalırdı ama o an bunu yapmadı. Karşımızda kalan demir zemin üzerindeki bozuk aksimizden gözlerimiz denk düştü. Asansör açıldığındaysa aynı anda dışarı çıktık.

Kapıyı açan oydu, evden içeri ilk giren ben. Luna anında bacaklarıma sürtünüp kucağıma atlarken arkamdan kapıyı kapattığını duydum. Bir kapı kapandı, diğeri açıldı. Hissettim ama adını koyamadım. Yalanın en tehlikeli tarafı insanın bir süre sonra buna alışmaya başlamasıydı.

Omuzlarımdaki yabancılık hissi hafiflerken bundan korktum. Çünkü insan en çok, yanlış olan şey huzur vermeye başladığında kaybolurdu. Bu ev bana ait değildi. Bu hayat bana ait değildi. Parmaklarımda taşıdığım

yüzük sahte, boynumdaki kolye emanetti. Yine de içimde bir yer, sanki yıllardır burada unutulmuş gibi sessizce yerine oturdu.

Korkunç bir histi.

Büyüdüğüm aile benden uzağa giderken bu yabancı yaşamın sıcaklığı korkunçtu. Alt kattaki evim günlerdir soğuk ve renksiz geliyordu mesela. Tek düze, ezbere bir yaşam sürerken kucağıma iteklediği ateş zambağı evimdeki tek renkti. Sadelik ve az eşya sevdiğimi sanıyordum. Ama bu renkli ev asla rahatsız etmiyordu.

Yalan zehir değil; yavaş yavaş alışılan koku gibiydi. Bir süre sonra fark etmiyor, bununla yaşamayı öğreniyordunuz. Alışkanlığa dönüşüyordu ve ben alışkanlıklarımdan kopamazdım.

Bu daha da korkunçtu.

Haklıydı, evi havalandırmalıydık. O evin kapısını kapatırken hızla ilerleyip camı açmamın tek nedeni de buydu: Alışkanlığa dönüşmeye başlayan şeyleri havalandırarak kendimden uzaklaştırmak. Açık camın havalandıracağı tek şey ev değildi, zihnim de buna dahildi.

******

Ankara'nın tenha, sessiz bir mahallesindeydi Efendi amcanın evi. Yaklaşık on dakika önce gelmiştik. Küçük, yıpranmaya yüz tutmuş, bana çocukluğumu hatırlatan bir yerdi. Eşyalar eski ama bakımlıydı. Sobasının üzerinde kestaneleri pişiyor, hâlâ eski minik televizyonlardan kullanıyor, evi doksan yılları gibi kokuyordu. Gazete küpürü, naftalin ve temiz sabun.

Evlenmiş miydi, çocukları var mıydı, bilmiyordum. Burada tek başına yaşıyordu. Duvarlarında ya da eşyalarının arasında hiçbir fotoğraf görememiştim. Bu yalnızlık kendi yalnızlığında boğulan Aslıhan'ı istemsizce üzdüğünden olsa gerek Efendi amcaya ısınmış, soğuk duramamıştım.

Ben eski koltukta otururken Güntekin içerlerde bir yerdeydi. Efendi amcaysa salon koltuğunda üzerine çektiği battaniyeyle gerçekten hasta bir şekilde yatıyordu. Bir şeyinin olmadığını, sadece her zamanki gibi biraz tansiyonunun çıktığını, zaten hastaneye gittiğini söylüyordu. Ufak masa

üzerindeki ilaç poşetleri söylediklerini doğruluyordu ama endişelenmeden edemiyordum. Ona kaygıyla bakan ifademi fark etmiş gibiydi.

Bana bakarken hafifçe gülümsedi. "Artık seni ilk gördüğümde olduğu kadar soğuk bakmıyorsun?"

"Çünkü sizi tanıyorum. Tanıdıklarıma soğuk durmam," dedim. "Şu an iyi olduğunuza emin misiniz? İsterseniz yine hastaneye gidebiliriz."

Homurdanarak elini salladı. "Bana bir şey olmaz, merak etme. Biraz dinleneyim geçer. Zaten düğüne gelemedim diye yaşlılığıma kızıp durdum. Siz de ne diye düğününüzün ertesi günü buraya gelip beni daha çok üzüyorsunuz? Gidip tatil yapsanıza be kızım?"

"Sensiz balayına gitmeye içim el vermedi Efendi amca," dedi içeri giren Güntekin. Önüme kumaşı kalın bir erkek terliği bıraktı ve yanıma oturdu. "Yerler soğuk," demişti göz ucuyla bana bakıp. "Zaten ellerin buz gibi. Terliksiz gezme."

Toplum içinde inandırıcı demek isterdim ama tek kaldığımızda da aynıydı. Bunun olmamasını dilerdim. Diğer türlü oyunculuk performansına yorarken şu an ne diyecektim?

İyi bir adam, dedi mantığım. *Bu kadar, bunu düşün yeter.*

Sadece bu sese tutunarak çenemi dikleştirdim ve terlikleri giydim. Efendi amca bakıyordu. Gülmüştü adam bu hâlimize.

"Karının kıymetini biliyorsun ha Agâh?" demişti yorgun bir alayla.

Gülümsedi Güntekin. "Ya ne yapacağız? Güç bela bulmuşuz."

Öksürerek güldü Efendi amca. Yorgun görünüyordu. Güntekin ayağa kalmış, ona ilerlemiş ve elini alnına atıp ateşine bakmıştı. Daha sonra masa üzerinden tansiyon aletini alıp Efendi amcanın koluna takarak ölçmeye başladı. Her şeyden emin olmak istiyor gibiydi.

"O düğünü kaçırdığıma inanamıyorum," dedi Efendi amca. "Tansiyonum bu yüzden yükseliyor, emin ol."

Güntekin'in bakışları tansiyon aletindeydi. "Her detayını senin için özenle kameraya aldırdım, merak etme. Ayrıca sana dev hizmet sunup kalkıp ayağına kadar geldik. Ne bu hâlin beybaba, kendine gel." Tansiyon cihazında gördüğü rakam normal olmalıydı. İfadesi gevşemişti. "İyisin iyi. Yemek yedin mi sen? Akşam yemeği yiyelim."

"Fotoğraf," dedi Efendi amca. Bakışları ben ve yanı başındaki Güntekin arasında gidip geliyordu. "Düğünde fotoğraf çekilmişsinizdir." Yattığı yerde cebinden telefonunu çıkarıp Güntekin'e uzattı. "Buraya atın. Bende de kalsın."

Güntekin dokunmatik telefonu almış, her zamanki gibi kendi doğallığında dalgasını geçmişti. "Hangi ara dokunmatik telefona geçtin sen? Sosyal medyada gezinirken bu yaştan sonra başımıza iş açma. Birine yanlışlıkla kalp falan atarsan rezil oluruz."

Güldü Efendi amca. "Sus be çocuk. Çiçeklerin fotoğrafını çekmek için aldım. Sus da düğün fotoğrafınızı at."

"Bende var. Gülhan dün gece atmış," dedim. Cebimden telefonumu çıkarıp hepsini Güntekin'e gönderdim. "Attım hepsini. İstersen onlardan birini gönder Efendi amcanın telefonuna."

Titreyen ve art arda bildirim sesi düşen telefonunu çıkarıp ekranına birkaç saniye boyunca baktı Güntekin. Aynı saniyelerde benim ekranımda da aynı fotoğraf kareleri vardı. Gülhan neredeyse her anı çekmişti. El ele salona girdiğimiz, nikâh masasında sarıldığımız, Güntekin'in alnımdan öptüğü, Atatürk portresinin önünde çekildiğimiz, masada ben elimdeki zambağa bakarken Güntekin'in koluna doladığı duvağım ve hafif tebessümüyle rakı bardağını dudaklarına götürdüğü ve nicesi.

Çok içmemişti oysa. İçkinin onu çarptığını söylemiş, birkaç yudumdan öteye geçmemişti. Berk ve Cihangir'e aldırdığı şeftalili soğuk çayını içerken mutluydu. Art arda içen bendim. Kolay sarhoş olmazdım ama çarpmış, eve gelir gelmez uyuyakalmıştım. Hâlâ da başım ağrıyordu.

Güntekin şu an hangi fotoğrafa bakıyordu göremiyordum ama benim ekranımda aile masasında, yan yana olduğumuz bir an vardı. Ben derin bir tebessümle karşımda, başka birine bakarken yanımdaki Güntekin'in bakışları bendeydi ve dudaklarında yarım bir gülüşle beni izliyordu. Muhtemelen Gökçen'in kucağındaki Yusuf Ali'ye gülümsüyordum.

Gülüşüme bakıyordu sanki, bilmiyordum. Ekranı kaydırdığımda karşıma çıkan bir başka andı ama Gülhan bunu da yakalamıştı. Bir saniyelik bir süre kadar birbirimize gülerek önümüze dönmüştük. Ferda'ya inat ılımlı olmaya çalışıyordum. O ise bu hâllerime sorgulayarak bakıyordu. Bakışlarımız omuzlarımız üzerinden birbirindeyken tebessüm ediyorduk. Güzel gülen bir adamdı. İnkar edemezdim. Yakışıyordu çehresin ve istemsizce bu gülüş bir yerden sonra size de bulaşıyordu.

Etrafımızdaki herkesin neden bu yalana inandığını anladığım bir görseldi. Yalan gibi durmuyordu. İçinde olmasam bu kareye bakarak ben bile inanırdım. Ama olayın içinde olmak ve gerçeğin aslında gösterilenden bambaşka olduğunu bilmek vicdanı eziyordu. Ekrandaki kareyi kapatıp telefonu hızla cebime atmak dışında bir şey yapmadım.

"Hepsini bana at," diyerek hâlâ ekrana bakan Güntekin'in kolundan tuttu Efendi amca. "Hepsi bende de olsun."

Bir görselde takılmış gibiydi Güntekin ama hızla toparladı. Efendi amcaya istediğini verip ona fotoğrafları attı. Yaşlı adam hasta yatağında dikleşip fotoğraflara bakarken iyileşmiş gibiydi ve gözlerinin içi parlıyordu. Bakışlarını telefon ekranından koparmadan baş ucunda oturan Güntekin'in sırtını sıvazladı.

"Büyüdün çocuk, işte şimdi gerçekten büyüdün."

Sessiz kalmıştı Güntekin. Bana bakar gibi oldu ama aynı saniyelerde gözlerini kaçırıp Efendi amcayla uğraşmayı tercih etti. "Kazık kadar olduk hâlâ ne diyorsun Efendi amca?"

Telefona ekranına bakmaya devam ederken gözleri doluyordu sanki Efendi amcanın. "Sus," dedi hafif bir huysuzlukla. "Benim gözümde hâlâ yurda gelen ve ağzından bir kelime duyana kadar göbeğimi çatlatan o çocuksun. Beni en çok sen zorlamıştın."

Bir taş daha zihnimde yerli yerini buldu. *Yetiştirme yurdunda büyüdüm* demişti Güntekin. Efendi amcaysa eski bir devlet memuru olduğunu, başka şehirlerde görev aldığını ve emekli olduktan sonra buraya geldiğini anlatmıştı. Güntekin'le eski hukukları buradan geliyor olmalıydı. Belki onun yurdunda müdürdü, belki de bir görevli.

Güntekin'in bakışları bu defa bana değdi. Daha önce söylemediği bir bilgiydi ama belli etmemiş, ifadesizliğimi korumuştum. Tepkisiz kaldığımı gördüğünde yeniden Efendi amcaya döndü ve gülümsedi.

"En hayırlıları bendim, asıl sen sus. Hepsi dört bir yana dağıldı. Bak bir ben sana bakıyorum." Kalkıp battaniyeyi Efendi amcanın sağına soluna sıkıştırarak kapıya ilerledi. "İlaç içmen lazım. Yemek yiyelim. Şu Botanik'teki işi de bırak artık, kaldıramıyorsun."

"Dolapta yemek var," dedi Efendi amca son söylediklerini umursamadan.

Güntekin bir şey söylemeden odadan çıktı.

"Biz gelirken bir şeyler getirdik. Onları hazırlarız," diyerek ben de ayağa kalktım. "Güntekin'e yardım edeyim."

"Aslıhan," dedi Efendi amca. Eli *yanıma gel* der gibi havalandı. İşaret parmağı kesikti ve bunu görmek pek iyi gelmiyordu. "Biraz gelir misin?" Adımlarım ona ilerlediğinde parmağı balkon kapısına dönmüştü. "Balkonda Martagon var. Onu alıp mutfak balkonuna götürür müsün? Gün batımı güneşini sever. Birazdan güneş batacak, oradan görsün."

Başımı hafifçe eğerek onayladım ve balkon kapısını açtım. Güntekin kadar değildi ama az çok onun da çiçekleri vardı.

"Martagon hangisiydi? Hatırlıyor musun?" diye seslendiğini duydum.

Kapının hemen yanında boynu hafifçe yere eğik bir şekilde duran mor zambağa uzandım. "Mor olanlar. Güntekin'de de var." Çiçeği alıp içeri girmiş, yeniden kapıyı kapatmıştım.

"Peki anlattığım hikâyeyi hatırlıyor musun?" demişti Efendi amca. Kucağımdaki çiçeği bakarken gülümsedi. Ya doğru bildiğim için böyleydi ya da başka bir anlamı vardı.

Unutmamıştım anlattığı hikâyeyi. Oyuk zihnim hiçbir şeyi unutmazdı. "Aşkın ikinci sınavı," dediğimde aldığı cevaptan memnun bir şekilde gülümsemişti. "Boyunları yere doğru bükük büyürler çünkü aşkın ağırlığıyla ezilmeye başlamışlardır," diyerek kendimi tamamladığımda gülüşü keyifli bir kahkahaya dönüştü.

"En başından sana *zekisin* demiştim. Gözlerindeki parıltıdan belli, asla boş bakmıyorsun."

Belli belirsizdi tebessümüm. Kucağımda çiçekle kapıya yöneldim.

"Ateş zambağı gözlerinizde çoktan açmış," dedi kapıdan çıkarken. Durup ona döndüğümde devam etti. "Sırada Martagon var gibi. Dilerim bu sınavdan da geçersiniz."

Aşkın ilk sınavı yanmaktır ve bu sınavdan ateş zambağı doğar diyen zihnimi susturdum. "İlla sınanmak mı gerekiyor?" dedim ifadesizce.

"Sınanmazsa nasıl aşk olacak?"

"Sınanırsa aşk nasıl yaşanacak?"

Omuz kaldırıp tatlıkla dudak büzdü. "Gözlerine ateş zambağı eken sensin kızım. Demek ki sınavların başlama sebebi de sensin. Hem sulanmayan toprakta nasıl çiçek açmazsa sınanmayan kalpte de sevda büyümez." Bu defa kesik parmağı olan elini değil diğer elini kucağımdaki çiçeğe doğru uzattı. "Boynunun bükük olduğuna bakma. En güçlü zambak odur. Ateş zambağı yakar. Onun küllerinin beslediği topraktan Martagon doğar. Haydi, gün batmadan çıkar balkona. Batan güneşi görsün. Güneşi o anlarda görmezse boynu daha da bükülüyor."

Onu dinlemek masal, efsane ve kehanetler dinlemek gibiydi. Eşsiz bir büyüsü vardı. Ses tonu ve bakışları söylediklerine ayrı bir derinlik katıyordu. Önüme dönüp odadan çıktığımda ara holün ortasında kucağımdaki mor, boynu yere eğik çiçekle bakışmam gerekmişti. Parmak ucumla yere eğik başını doğrultmaya çalıştım, olmadı. O kadar mı ağır

gelmişti aşk? Ateş zambağı ihtişamla parlarken buna düşen neden boyun eğmekti?

Kabulleniş, dedi zihnimin kuytu köşesi. *Aşkı kabullenmek de bir sınavdır ve zordur Aslı, hayır Aslıhan. Aşkın ne kadar ağırsa boynun o kadar eğilir.*

Zihnimdeki edebi sesleri susturup mutfağa girdiğimde Güntekin getirdiğimiz paketlerdeki yemekleri hazırlıyordu. Ev yemeği yapan bir yerden birkaç şey almıştı. Tanıyordu Efendi amcayı, *başka bir şey yemez* demişti. Bu mutfağı da çok iyi tanıyor gibi tabakları alıyor, çekmeceleri açıyordu. Kucağımda Martagonla beni kapı önünde gördüğümde bir an öylece baktı.

"Bana Martagon mu getirdin karıcığım?"

"Aynen, çiçeği balkona bırakıp saksısını kafana fırlatacağım." Yanından geçip balkona ilerledim. "Efendi amca *mutfak balkonuna bırak* dedi. Batan güneşi severmiş."

Bakışlarının cama döndüğünü gördüm. Ufukta güneş batıyor, gökyüzü gün sarısı rengini alıyordu. Bu rengin bana Ankara'yı hatırlattığı günlerdeydim. Bu gri şehrin üzerine değen sarılıklar onu bir şiirin en güzel dizesi gibi gösteriyordu.

Balkon kapısını açarken bakışlarım Güntekin'e döndü. Sağdan vuran güneş yüzünden gözlerim hafifçe kısılırken onun bakışları ben ve batan güneş arasında gidip geldi. Kısacık bir andı ama omuzları hafifçe düşmüştü. Elindeki çatalları tezgâha doğru bırakıp bana ilerledi ve Martagonu kucağımdan aldı.

"Bu balkon değişik. Bana ver hallederim, sen sofrayı ayarla." Elini başıma atıp alnıma düşen saçlarımı yüzüme doğru dağıtırken bana bakmadan ilerledi "Şu vampir bakışlarını da benden uzak tut."

O balkon kapısını açarken ben saçlarımı geri attım. "El şakası sevmem. Bir daha bunu yapma. Ayrıca hani gözlerim güzeldi, dikkatin dağılıyordu, ne oldu?"

"Her an kafa göz dalacak gibi baktığın için evet, dikkatim dağılıyor."

"Abartma."

"Ya ne diyecektim annene? *Kızın, oğlun gibi deccalden hallice bakıyor* mu deseydik?"

Balkona çıkmamış, kapı önünde diz çöküp çiçeği ileride bir noktaya bırakmıştı. Anlamsızca o balkonda ne olduğunu merak edip ona doğru ilerledim. Hemen arkasından balkona bakıyordum. Küçük, tahtadan,

oldukça amaçsız bir balkondu. Biri üzerine bassa aşağıya uçardı. Zerre güvenli görünmüyordu.

"Efendi amca buraya ne diye seni gönderiyor?" diye söyleniyordu çiçeği bırakırken. "Bilmeden adım atsan aşağıya uçarsın. Adamın niyeti ilk günden beni dul bırakmak galiba. Kıskandı mı ne yap-" Cümlesinin devamı gelmedi çünkü sırtından hafifçe öne itelemiş bulundum.

Bilerek yaptığım bir şey değildi. İleriye bakmaya çalışıyordum ve destek alabileceğim tek şey oydu. Ama onun bedeni buna hazır değildi ki ileri bakmak için bir elimle omuzundan destek aldığımda istemsizce öne doğru sendeledi.

Beklenmedik bir panikle kapının iki yanına tutundu, hatta yapıştı. "Kız!" diyerek bana döndü. "Ne yapıyorsun?"

Anlık ben de panikledim. Amacım bu değildi. Balkon asla güvenli değildi. Çiçek saksısını bile zor taşıyan tahtalardan ibaretti. Korkuyla ensesinden kavrayıp geri çektim ve sıkıca tuttum. "Düşmedin, düşmedin!" dedim iki elimle de gömleğinin yakasından ve omuzlarından tutarken. "Yakaladım."

Kız üstü yere oturdu. Tehlike geçmişti ama bu defa telaşlanan bendim. Salaş gömleğinden inatla geri çeken ve ani bir refleksle yere eğilip sırtından bedenine sarılan, geri çeken bendim. Güvende olduğundan emin olduğumda kavradığım yakayı bırakıp bir adım geriledim ve dikleştim. Anlık endişelendiğimi inkar etmeyecektim.

Yerden doğrulurken oldukça ters bir huysuzluk içindeydi. "Allah belanı vermesin Karakurtcuk, aklımı aldın!" dedi hızla. "Öldürecek misin kız kocanı ilk günden?" Balkon kapısını şiddetle kapattı. "Yemeğime zehir de atarsın sen benim?"

Sinirlerimi bozuyordu. Yine dara düştüğü anda yüzünde beliren o alık ifadeye bürünmüştü. Hiç beklediğim bir an değildi. Aşağı düşmemişti. Endişem buraya kadardı. Gülmemek için dudaklarımı ısırdım ama başaramadım. Elim dudaklarımı kapatırken kıkırdadım istemsizce. "Gerçekten yanlışlıkla oldu, özür dilerim."

Hayretle baktı. "Aşağıya düşecektim."

Mantıklıydım. "Ama düşmedin."

"Kocanı sırtından aşağıya ittin!"

Kıkırtımı kontrol etmeye çalışıyordum. "Abartma."

"Komik mi?"

Gülüşüm büyüdü. "Yalan yok, eğlendim."

Esefle kınadı. "Şeytani bir eğlence anlayışın var. Kardeşlerine *kör oldum* şakası yapıp gülmenden bunu anlamalıydım."

"Seninki de oldukça gevşek bir eğlence anlayışı, ben bir şey diyor muyum?" Hafifçe koluna dokundum. Kıkırtım kahkahaya dönüşmüştü. "Bir şey diyeyim mi? Dara düştüğün anlarda yüz ifaden inanılmaz komik oluyor."

Huysuzlukla kolunda ki elime baktı ve kınadı. "Daha dün evlendik ve benim karımın yanında can güvenliğim yok. Allah'ım sen beni neyle sınıyorsun?"

Gülüşümü en sonunda hafifletebilmiştim. "Ensenden tuttum hatta sarıldım. Kolay kolay kimseye sarılmam. Daha ne yapabilirim?" Yine sesle güldüm. Sinirlerim gerçekten iyi değildi. Bunun büyük bir sebebi oydu.

"Allah razı olsun, lütfettin." Kısacık bir süre bakışları yüzümde oyalanmış, bir soluk vererek sağına dönmüştü. O da gülecekti sanki. Dudaklarında gülüş belirecek olduğunda ilerleyip tezgâh üzerindeki tabakları elime tutuşturdu. "Çık, git uzaklaş. Can güvenliğim ve ben arkanızdan geleceğiz. Daha seni arkamda bırakmam. Önüm sıra yürü."

Keyifle kıkırdayarak ilerledim. Nezih şakalarının intikamı bir şekilde alınıyordu. Ben bir şey yapmıyordum, evren yardımcı oluyordu.

"Gülme!" dedi arkamdan. "Git içeride gül!"

Ona dönüp inadına keyifle, büyük bir gülüşle karşılık verdim. Kaşları havalandığında omuz kaldırıp önüme döndüm ve salondan içeri girdim. Köşede, cam önünde küçük bir masası vardı Efendi amcanın. Tabakları oraya bırakmak için ilerlerken yaşlı adamın bakışları yüzümdeydi.

"Gülüyorsun," dedi o da tebessüm ederken.

Tabakları masaya bırakırken tebessümle ona döndüm. "Efendim?"

"İlk karşılaştığımızda *pek gülmem* demiştin. Gerçekten gülmemiştin de ama şimdi gülüyorsun."

Gülüşüm silindi. Hiçbir zaman çok gülen bir insan olmamıştım zaten ama hayat da pek adil davranmamıştı. Kırgınlıkları beslemiş, gülüşleri almıştı. Sadece sevdiğim insanlara sunardım o gülüşleri. Yanında ağız dolusu güldüğüm kişiler ailemdi.

Bir de...

Odadan içeri Güntekin girdi. İlerleyip elindeki yemek dolu tabakları masa üzerine bırakıp yanıma dikildi. Bakışlarımın onda kaldığını gördüğünde göz kırpıştırarak baktı. Yanında gülüyordum çünkü bazen gerçekten komik oluyordu.

Evet Aslıhan, yine mantıklı ol. Çabasızca sinir bozan ama güldüren bir adam.

"Sevda size yaramış, yaramış," dedi Efendi amca keyifle. "Maşallah, mutluğunuz daim olsun inşallah."

"Ne diyorsun beybaba? Yaşlılık çarpıyor seni, iyice romantikleştin," derken Efendi amcanın yemeklerini yattığı koltuğun önündeki komodine bıraktı Güntekin. "Edebiyat kanalına sonra geçersin. Şimdi yemeklerini ye, ilacını iç, kendine gel. Senin iyi olduğunu görmeden gidemem."

Efendi amca kendi yerinde, biz masada yemeklerimizi yerken pek konuşmamıştım. Her zamanki gibi mesafeliydim. Anladığıma göre uzun yıllar görüşmemişlerdi ama Efendi amca birkaç yıl önce Ankara'ya geldiğinde onu bulan Güntekin olmuştu. Yıllar sonra onu gördüğünde tanımadığından, adını söylediğinde şok geçirdiğinden bahsetmişti Efendi amca.

Güntekin yarım bir gülüşle dinlemişti hepsini. Soba üzerinden alıp soyduğu sıcak kestaneleri önüme bırakıyor ve bunu yine normal bir andaymış gibi yapıyordu. İtiraz etmeden her birini sessizce yedim. Lezzetli olmalarını istemezdim ama damağımda bıraktıkları tat anlatabileceğimden daha fazlaydı.

Kendi aralarında birkaç tanımadığım kişiden konuştuklarında dinlemeye devam ettim. Yurt günlerinden bahsederken yine umursamaz tebessümünü kuşanıyordu ama bazen duraksıyordu. Bir süredir yan yana olduğumuz içindi belki de, anlayabiliyordum.

Sahi, neden ölmüştü ailesi?

Sorma Aslıhan, sorma... Kırılır, acısına basma. En nefret ettiğim soru, baban neredeydi? Sorma, yapma.

Gitmişlerdi işte, nasıl olduğunun ne önemi vardı? Bu yaraya tuz basmaktan farksızdı. *Baban nerede* diyen herkese avazım çıktığı kadar *burada olsa görürdün, demek ki yok* diye öfke kusmak istediğim anlar olmuştu. Mezarlar gidenlere; sorular, acı ve keder dolu hikâyeler kalanlara aitti. Dilimin ucuna gelen tüm soruları dudaklarımı sıkarak yuttum. Belli sınırları olan anlaşma içindeydik. Haddim olandan fazlasına merak uğruna dil uzatamazdım.

Yemek bittiğinde çay faslı da araya girdiğinde saat epey geç olmuştu. Güntekin yine içerlerde bir yerdeyken ben hâlâ küçük masanın ucunda çay içiyordum. Küçük ama huzur veren bir evdi. Telefonlar yüzünden silinen

takvim yaprakları bu evin duvarında hâlâ asılıydı. *Günün sözü, günün ismi, tarihte bugün notları*...

Bakışlarım koyu kahve televizyon ünitesinin yanındaki kadının fotoğrafına takıldı. Geride kaldığı için görmemiş, yeni fark etmiştim. Eski, soluk bir çerçeveden gülümseyen, genç ve güzel bir kadındı.

"Eşim," dedi Efendi amca. "On yıl önce kalp krizinden vefat etti."

"Başınız sağ olsun."

Tebessümle başını salladı ve fotoğrafa bakarken derin bir nefes verdi. "Hiç çocuğumuz olmadı ama Allah var yurttaki bütün çocukları ben nasıl evladım bildiysem o da öyle sevdi. Toprak ona iyi baksın diye çiçeklerle aramı iyi tutuyorum. Dilerim yattığı yerde incinmez."

Kelimelerin ötesinde bir dilekti. Karşılığında söyleyebileceğim hiçbir kelime de yoktu üstelik. Efendi amcanın bakışları eşinin fotoğrafından bana döndü. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

Gülümsedi hafifçe ve başını yastığa tamamen bırakıp yeniden koltuğa uzandı. "Allah var seni ilk gördüğümde aklıma Güntekin düşmüştü. Bakışların bana onu hatırlatmıştı. Şimdi anlıyorum, çünkü gözlerinde ondan bir iz var. *Onun yeryüzünde bir izi yok* demiştim, hatırlıyor musun? Adı daima gökyüzüyle anılır çünkü buranın ondan aldıklarına öfkeli. Ama fark etmeden yeryüzüne seni bırakmış. Artık izi var. Sen varsın. Güntekin'e sıkıca tutun olur mu Aslıhan kızım? Kökleri sağlam bir zambak gibisin, görüyorum. Bir kartalın gökten sıyrılıp yere inmeyi göze alacağı tek şey zambağın kokusudur. Çünkü hırçın kartalların pençesine asi zambaklar yakışır. Güntekin çok güler çünkü çocukluğu çok yaralı. Bakma bu deli hâllerine. Uçar ama kırık kanatları. Yetimhaneye geldiği gün dün gibi aklımda... O yaralı ve kırık ayaklarla ben de olsam sığamazdım yeryüzüne, haklı nefretinde." Derin bir nefes vermiş, o nefese sanki sayısız şey saklamıştı. "Gerçi sen benden daha iyi bilirsin artık."

Bilmiyordum. Anlamsızca utandığım bir his oldu. Rahatsızlık duymayı tercih ederdim oysa. Zorla tebessüm edebildim sadece. Ne yaşamıştı? Neyden bahsediyordu?

"Peki ya sen?" dedi sonrasında. "Sen kendini hiç anlatmıyorsun. Güntekin anlattı biraz ama sen kendinden hiç bahsetmiyorsun."

"Pek anlatacak bir şeyim yok." Dilim dudaklarımda gezindi. "Hakkımda ne anlattı Güntekin?" diye sorma isteğine engel olamadım.

Uykusu geliyor gibiydi. Kapanmaya yakın gözlerle gülümsedi. "İlk gökyüzünde karşılaşmışsınız. Bu sana âşık olması için yeterli bir sebepmiş. Sonra bir düğünde denk düşmüşsünüz ve kulağındaki kırlangıç küpesi onun önüne düşmüş. Ona göre her kuş bir haber getirir. Delinin teki, sen de biliyorsun zaten. Kırlangıcın anlamı ne bilmem ama..."

"Kırlangıç ağaca yuva yaparsa onu ilk gören gerçek aşkı bulurmuş," dedim anında. Anlattığı hikâyeyi unutmam zordu. Güvercin, serçe, turna, karga...

Efendi amcanın gülüşü büyüdü. "Bak, tüm yollar seni ona getirmiş. O da aynısını söyledi. Her şey tesadüfi bir şekilde hep sana çıkmış. *Sert görünür ama kalbi temiz* dedi durdu. Kıyamazmışsın sevdiklerine. Hem cesurmuşsun. Gözünde hiçbir zaman korku görmemiş. Belli bir düzende, ödev yapar gibi yaşarmışsın bu hayatı. Bizimki pervasız yaşam tarzıyla senin ezberini biraz bozmuş ama bundan memnun gibi. Bir de gökyüzü saklanmış gözlerine. Üstüne ateş zambağı gibi bakman da eklenince kendini sana âşık bulmuş."

"Bu boşboğazlıkla devam edersen sen de bir yıla kalmaz kendini huzur evinde bulursun Efendi amca," diyerek odaya girdi Güntekin. "*Akli dengesi yerinde değil* raporu alır seni bakım evine atar kaçarım. İki dertleşelim dedik hemen hanıma mı anlatıyorsun? Biraz sır tutmayı öğren artık." İçeriye Efendi amcanın şarj aletini almaya gitmiş olmalıydı ki telefonu şarja taktığı an parlayan ekrana karşı ifadesi ekşidi ve telefonu Efendi amcaya doğru kaldırdı. "Ekran resmi mi yaptın? İnanılmazsın."

Ekranda bizim düğün fotoğraflarımızdan biri vardı. El ele, Atatürk portresinin önündeydik. Adamın hoşuna gitmiş olmalıydı, ne diyebilirdim ki.

"Karışma bana," dedi Efendi amca hâlinden memnun bir şekilde. Eli kalbindeyken öksürdüğünde Güntekin yine yanı başındaydı. Tansiyonunu ölçtü, ilaçlarını verdi ve üzerini örttü.

Yeniden karşımdaki sandalyeye kurulduğunda birkaç dakika sessizce uyuklayan Efendi amcaya bakakaldık. Efendi amcanın söyledikleri yüzünden mi bilmem bana bakmıyordu. Eli alnında, bakışları yerdeydi. Birkaç dakika sonra göz ucuyla baktı.

Abartmakta üstüne yok dercesine her zerremle kınadım.

Anlaması gerekeni anladı. *Sus, başka ne diyebilirdim* der gibi kaşlarını kaldırmış, dudaklarını oynatmıştı.

Aynı saniyelerde Efendi amca gözlerini açtığında hızla ifadelerimizi toparladık. Yine o pervasız gibi gülümserken ben ciddiydim. Ben bu görüntüye onun aksine *zambak ve kartal* değil *kurt ve kuzu*derdim. Efendi amca tatlı bir tebessümle bize bakıp yeniden gözlerini kapattı.

"Sen istersen arabayı al eve git," dedi. "Ben bu gece yalnız bırakmayayım. Aklım burada kalır."

Dışarıda deli gibi yağmur yağıyordu. Gitmek istemedim o an. Ankara yağmurları daha da yalnız hissettiriyordu. Yapabilirdim ama gelmedi içimden. Oysa tek başıma eve gidip huzurla uyuyabilirdim. Zihnim bunu tercih etmedi. "Ben de kalayım," demiş bulundum. "Yarın da izinliyiz zaten. Sabah birlikte eve geçeriz."

Efendi amcanın aniden dirilmesi ikimiz için de şok ediciydi. Ben bunu söylediğim anda aniden üzerindeki battaniyeyi savurup ayağa kalktı. "Burada mı kalıyorsunuz?" dedi tatlıkla. "İçerideki odayı hazırlayayım ben, bekleyin. İyi yaptınız iyi. Bu yağmurda nereye gidecektiniz zaten? Durun, hemen geliyorum."

Odadan saatlerdir yatak döşek yatan o değil gibi çıktığında Güntekin'le sessizce arkasından baktık. Bu defa şaşıran tek kişi ben değildim.

"Az önce ne yaşandı?" dedim.

Kendince makuldü. "Hiç anlamlandıramadım, inan."

Efendi amca saniyeler içinde yine salondaydı. "Bak sen şu işe, temizmiş oda. Kızım sana da pijama bıraktım yatağın üzerine." Güntekin'e ilerleyip sırtına vurdu. "Al karını kalk git yat. Ben de uyuyacağım."

Ayağa kalkan Güntekin şaşkındı. "Senin evinde kadın pijamasının ne işi var Efendi amca? Senin bu hâllerin beni hiç sarmıyor, haberin olsun. Yetmiş yaş üstü için tanışma uygulaması mı indirdin telefonuna?"

Efendi amca hiç duymamış gibi sırtından iteledi Güntekin'i. Yüzü ekşimişti bu iddialar karşısında. "Deli deli konuşma yine. Aslıhan kızım gelir diye aldım. Artık burası da evi sayılır."

Bunu düşünmüş olmasını beklemiyordum. Son zamanlarda genel olarak hiçbir şeyi beklemediğim için artık tepkisiz kalma konusunda daha iyiydim. Hafifçe gülümsemiş, bu tatlı sevgisini kabul etmiştim. Canıma okuyan o vicdan azabını susturmayı denedim. Güntekin de mi annemin yanında böyle hissetmişti? İyi bir insana sevdiği kişi hakkında yalan söylemek kemik kırığı gibi batıyordu gövdeye.

Birkaç dakika sonra kendimi küçük yatak odasının ortasında Efendi amcanın benim için aldığı pijamayı çaresizce giyerken bulmuştum. Bir

yatak, küçük bir dolap ve iki komidin zor sığmıştı odaya. Eski, oyma ahşap işçiliğiyle yapılan eşyaları artık bulmak zorken burası her zerresiyle nostalji kokuyordu. Eskileri seven ruhumu besleyen bir görüntüydü. Öyle ki odanın perdeleri bile o sarıya dönük zemin rengi olan ve eteklerinde kırmızı güller olan motiftendi.

Bu nostaljiden pijamalarımda nasibini almıştı. Üstelik biraz büyüktü. *İçine düştüm* diyemezdim ama bol geldiğini de inkâr edemezdim. Buna pijama da diyemezdim, dümdüz beyaz bir elbiseydi işte. Üzerinde çıtı pıtı çiçekler varken ağırlığı beyazdı ve itiraf etmeliydim ki fazla demodeydi. Sorun edecek değildim. Efendi amca düşünüp aldıysa giyerdim.

Dolap üzerindeki aynadan kendime bakarken gözlerimi kısmam gerekti. Güntekin burada daha önce kalıyor olmalıydı ki dolapta pijamaları vardı. Alıp o da giyinmek için banyoya gitmişti. Efendi amca bir şey anlamasın diye parmak ucunda yürüyorduk. Aynadaki görüntüme bakmaya devam ettim.

"Kesinlikle dalga geçecek," dedim artık onu tanıdığım için. Adımlarım yatağa geriledi. "O gelmeden yorganı başıma kadar çekmem lazı-"

Olmadı. Kapıyı tıklamış ve sessizce, "Müsait misin?" demişti.

"Gel," derken hızla yorganı kaldırmaya çalıştım ama ağırdı. İçine yünü değil direkt koyunu koymuş olabilirlerdi. Ben yorganla boğuşurken o kapıyı açıp içeri girdi ve aynı saniyelerde başımı ağrıtan o keyifli kahkahasıyla güldü.

"Efendi amca fistan mı almış sana? İnanılmaz nostaljik birisi. Dön bir bakayım şöyle sana kıymetli karım. Gulyabani fistanı mı o?"

Tabi ki dönmedim. Yatağa girip bu defa yorganı üzerime çekmek için mücadele ettim. Göz ucuyla ona baktığımda benden daha komik bir çizgili pijama içindeydi. Diğer elinde kendi kıyafetleri vardı.

"Dön kendine bak. Gaffur'a benziyorsun." Yanımdaki yastığı alıp ona doğru savurdum. "Yatağı ben kaptım. Yerde yat."

Üzerine uçan yastığı havada yakaladı ve daha da keyiflendi. "Anlaşmalı evliliklerde en sevdiğim kısım. Dur hemen yere battaniye serip üzerine kıvrılayım. Sonra soğuktan titreyeyim. Sen de bana kıyama ve *yanıma gel* de."

Oldukça umutsuz bir vaka olduğu için bunu bakışlarıma yansıttım. "Bu dediğine inandın mı?"

Anında gülüşü silindi. "İnanmadım tabi ki. Şeytani eğlence anlayışınla üzerimden battaniyemi de çeker alır ve beni donarak ölmeye terk edersin."

Keyifle gülen bendim. "Aferin, beni gerçekten tanımaya başladın." Aniden yatak üstüne atlayıp bacaklarımın üzerinden yan tarafıma geçtiğinde ona büyük bir şokla baktım. "Ne yapıyorsun?"

"Dolaba ulaşmaya çalışıyorum," dedi ve ulaştı. Yataktan kalkıp dolabın önüne dikilmişti.

Dikleştim yattığım yerde. "Ayak ucundan geçsene. Salak herif!"

"Düzgün konuş kız kocanla. Ayrıca seni rahatsız etmeden günü bitiremem hayatım." Dolaptan iki battaniye aldı. Birini kafama savururken birini yere serdi. Üzerime savurduğu battaniyeyi geri itip saçlarımı düzeltirken yastığı da yere atmıştı. Kucağımda battaniyeyle ona bakıyordum. "Ne?" dedi battaniyeyi kucağımdan çekip alırken. "Kendime yatak yapıyorum işte. Efendi amcanın yüz on yıllık gıcırdayan yatağından daha rahattır, eminim."

"İyi, keyfine bak!" diyerek başımı yastığa geri bıraktım ve ona sırtımı döndüm. Canımı sıkıyordu çünkü yine haklıydı. Yatak facia şekilde gıcırdıyordu.

Uyuyamayacağıma emindim. Birkaç dakika boyunca boşluğa baktım. Odanın ışığı yanarken zaten uyumam imkânsızdı. Baş ucumdaki abajurun ışığını açıp doğruldum. "Işığı kapatsam senin içi-" diyordum ki gördüğüm şeyle cümlemi yutmak zorunda kaldım.

Yerde yatıyordu, bunda sorun yoktu. Ama alnına bıraktığı beyaz ameliyat eldivenin alaka seviyesini çözmem zor olacaktı. Üstelik eldivenin içine biraz su doldurmuş gibiydi. Yatağın ortasında otururken bu amaçsızlığına sadece göz kırpıştırarak baktım.

Sesimi duymuş, eldiveni alnından kaldırıp bana bakmıştı. Birkaç saniye konuşmadan bakıştık.

"Ne yapıyorsun sen?" dedim en sonunda. "Alnında eldivenle mi uyuyorsun?"

Eldiveni yeniden alnına bırakıp gözlerimden uzaklaştı. "Aynen öyle. Bir deneme yapıyorum. Sana ne dedim? Evlilikte ilk kural: kocan bir deli. Sorgulama!"

"Bunu sorgulamam gerektiğini hissediyordum. Akli dengen yerinde değil diye nikâhımız düşebilir."

Anında eldiveni kaldırıp bana baktı. "İmam nikâhı bile kıydık. Sence o iş daha düşer mi? Boş boş konuşma da uyu." Eldiveni yine alnına bırakmış ama aklına bir şey gelmiş gibi yeniden kaldırıp bana bakmıştı. "Ayrıca mehir olarak altın bilezik isteme fikrini sana kim verdi? Kesin Gülhan."

Bu defa sırtını bana dönen oydu. Eldiveni yandan kafasına bıraktı. Ciddi bir şeyler deniyor gibiydi. Sırtına bakarken gülümsedim, görmedi. Komik görünüyordu. Evet, Gülhan söylemişti. Nikâhtan sonra eve geldiğimizde dinî nikâhı kıymak zorunda kalmıştık çünkü evin ortasında annemin getirdiği cami imamı vardı. Yalan yeterince günah değil gibi üstüne bunu sırtlanmak can sıkıcıydı. Güntekin'in de canını sıkmaya karar vermiş, bilezik istemiştim.

"Yüzük gibi sahte bir bilezik getirirsin," dedim.

"Tövbe de," dedi anında. "Dinin şakası mı olur kızım? Normal nikâh değil de o dinî nikâh canımı çok sıktı bak."

Sessiz kalırken gülüşüm silinmişti. Ve yine, yeniden haklıydı. Aynı hisleri paylaşıyorduk. Memnun değildik yalandan ve yalancı olmaktan. Bakışlarım omuzlarında kaldı. Dilimin ucuna gelen çok soru vardı. Artık eskisi kadar meraksız ve sert değildim ona karşı.

Parmağımdaki yüzük de sahte değildi aslında. Levent Bey'in ardından Gülhan ve Gökçen de aynı şeyi söylemişti. Farkındaydım ama sustum. *Neden* diyemezdim, *sahte al* diyen bendim. O an gerçek olduğunu bilsem takmaz, *değiştir* derdim. Şimdiyse bakışlarım parmağımda yıldızı anımsatan tek taşa değmiş, gururum sessiz kalmıştı.

Bu his de yalan kadar rahatsız ettiğinde sorularımı yutmak için kalkıp ışığı kapattım. Zihnimi de böyle kapatabileceğimi düşünüyordum. Oda baş ucumdaki abajurdan yayılan sarı, cılız ışıkla aydınlanırken yeniden yatağa girdim ve ona sırtımı döndüm. Görmediğimde merakımı dizginleyip uyuyabilirdim.

Birkaç dakika sessiz kaldık. O uyudu mu bilmiyordum ama ben uyuyamadım. "Karakurtçuk," dediğinde uyumadığını anladım.

"Hı?" dedim.

"Gece kâbus görüp sayıklarsam ciddiye alma, sakın dönüp bakma. Uyumaya devam et. Asla yanıma gelme. Kontrol etme."

Dün gece hayal meyal uyuduğum koltuğun önüne gelip yere oturması, *böyle de uyuyamayacaksın*dedikten sonra elimi alıp alnına bırakması, ardından gelen derin sessizlik bu sayede anlam kazandı. O anları günün yorgunluğu ve içtiğim rakı yüzünden bulanıklaşan zihnime bağlamıştım. Çünkü uyandığımda orada değildi. Şu an fark ediyordum, hayal değildi. Diğer geceleri anımsadım. Elimi alnına attığımda kolumu sıkıca kavramış, bırakmamış ve uyumuştu.

Durup bir süre boşluğa bakmama neden olacak bir farkındalıktı. Dönüp ona bakamasam da bunu fark etmemiş olmayı dilerdim. Alnında o saçma eldivenle yatmasının nedeni bu muydu? Benden mi kaçıyordu, uykudan mı? Elim alnındayken kâbuslarının durduğunu sanmıyordum. Dokunduğum çiçek bile kururdu. Üstelik her defasında bileğimi kavrayan ve bırakmayan da oydu. Rahatsız olmuştu belki de. Sınırı aştığımı hissettim.

Tersleyip *ne hâlin varsa gör, bana ne* demek üzereyken dilimi ısırarak bunu dizginledim. Aramıza kurulan sessizliğin ardından bu defa soruları yutamadım. "Neden bu kadar çok kâbus görüyorsun?"

Sessiz kaldı önce, "Zihnim karışık," dedi en sonunda. Sanki cümlenin devamı vardı ama getirmedi. Bekledim birkaç saniye devam etmesini fakat olmadı. En sonunda, "Dürüst olacaktık, değil mi?" diyen de oydu.

Mırıltıyla onayladım.

"O zaman geçmişe dair bazı anlar zihnimde dönüyor ve buna engel olamıyorum diyelim."

"Unutmak isteyeceğin anılar mı?"

"Hayır, sevdiklerime dair hiçbir anıyı unutmak istemem."

"Kötü olsalar bile mi?"

"Kötü olsalar bile," dedi mırıltıyla. "Sevmek sadece iyi günde olmuyor. Sevdiğin kişi sana kötü bir hatıra bıraktıysa buna da sahip çıkmak zorundasın. Benim de zihnim sahip çıkıyor işte."

Babamın olmayan parmaklarını, yüzüme fırlatılan yüzüğü, lise zorbalıklarını ve daha nice kötü anıyı unutamayan benim için kabul edilir bir görüş değildi. İmkân olsa hepsini unutmak isterdim ama oyuk zihnim izin vermiyordu. Tüm kötü anılardan en acı veren babamken en huzur veren de oydu. Fazla derin bir düşünceydi. Artık *bunu ondan beklemezdim* şeklinde bir çıkarıma varmıyordum. Göründüğünden daha derindi, farkındaydım. Şaşırmıyordum söylediklerine.

Ama asla ne yapacağı kestirilebilen bir adam değildi.

Onu tanıdığımda alay doluydu, öfkesini de görmüştüm. *Ben bu işi yapmam* demişti, nasıl geri adım atabildiğini görmüştüm. *Korkuyorum, Adana'ya gitmeyelim* demişti, gittiğimizde cesaretini görmüştüm. *Düğünde kusarım* demişti, işler kontrolden çıktığın da karalar bağlamak yerine nasıl eğlencesine odaklandığını görmüştüm. *Kaç Güntekin Agâh var* sorusuna asla cevap alamayacaktım.

Yine sormamak için direndim, dişlerimi ısırdım ama olmadı. "Ailen mi?" derken buldum kendimi. Fazla ileri gittiğimi düşünüp anında ekledim.

"Cevaplamak zorunda değilsin. Boş ver. Dürüst olacağız diye özelimize girmeyelim. Sormadım say."

"Sen biraz sakinleşsen mi?" dediğini duydum. "Özel mi kalmış daha ortada? Giydiğim donu Neslişah anne aldı."

Gülmem kaçınılmazdı. Yastığa doğru kıkırdadım. Bu gerçek beni daima eğlendirecekti. "Kendi donlarından giyseydin."

"Onun aldıkları daha rahattı, ne yapayım? Sevdim diye gitmiş bir düzüne daha almış. Dolap hep don."

Kıkırdayışlarım sesli bir hâl aldı. "Daha iyi işte. Yırtık giymezsin artık."

"Şunda bir net olalım," dedi anında. "O havaalanındaki donum yırtık değildi."

Gülüşüm soldu ama tebessümüm dudaklarımdaydı. "Yırtıktı. Güvenlikçi bile gördü."

"Değildi," diye diretti.

"Yırtıktı. Sus ve uyu."

"*Haklısın kocam* de uyuyayım."

"Seni bir tekmelerim Güntekin!"

Bu defa sesle gülen oydu. "Adımı o eşsiz tonda, cilveyle söylemedin. Uyuyamayacağım."

"Hiçbir zaman cilveyle söylemedim."

"Söyledin." Sesini inceltti. "Güntekin!"

Hızla doğrulup yastığı kafasına savurma dürtüme engel olmak için utançla battaniyeyi kafama çektim. "Kes sesini ve zıbar."

"Benim donum yırtıksa sen de cilveyle *Güntekin* dedin. Haydi bakalım."

Kişisel gelişimim, olgun yaş teorilerim ve kendimi dizginleme gücüm buraya kadardı. Dikleşip başımın altındaki yastığı yere, ona doğru şiddetle savurduğumda hâlâ sırtının bana dönük olduğunu sanıyordum. Değildi. O saçma eldiven kafasındayken yüzünü bana dönmüştü.

"Seni parçalarım bak!" diye yükseldim.

Üzerine uçan yastığı yakalayıp aynı şiddetle bana geri savurdu. "Az daha bağır da Efendi amca gelsin dinlesin. *Karımın cilve dili böyle, beni parçalamaya bayılır* derim. Kesinlikle inanır. Az daha bağır."

Her yere çekmeye müsait bir cümleydi ve haklıydı. Adam içerideyken sessiz olmalıydım. Yastığı geri bırakıp yine sırtımı dönüp yorganı kafama çektim. "Sessiz kal yoksa Efendi amcaya *karım beni odadan attı, salon koltuğunda yatacağım* demek zorunda kalacaksın."

"Salon koltuğu şu soğuk yerden daha iyidir, emin ol. Lütfen beni odadan at karıcığım."

"Söylediğin iyi oldu. Artık sabaha kadar oradasın. Şimdi kes sesini ve uyu."

Birkaç dakika gerçekten sessiz kaldı. Konuşmaması konuşmasından daha rahatsız edici olduğu için hafifçe arkamı dönüp ona bakma gereksinimi hissettim. Dönmemişti bana sırtını. Yüzü bana dönükken alnında hâlâ o saçma içi su dolu eldiven vardı. Açıktı gözleri. Eldivenin alnına değen parmakları arasından bakışlarını görebiliyordum. Ona baktığımı fark ettiğinde kısa bir süre bakışlarımız kesişti. Ne o alay etti ne de ben huysuzlandım. Bir andı sadece. Pek çok andan farklı ama onunla bir an.

"Aslı," dedi. Bugün fazla Aslı demediğini o an fark etmiştim. Nikâhtan sonra Aslı yerine Karakurtçuk demeye başlamıştı çünkü.

Başımı yastığa bırakıp yeniden arkamı döndüm. "Hı?" derken sakindim.

"Ailemle ilgili bir şey soracaksan sor. Rahatsız olmam."

Dilim dudaklarımda gezindi. Fark etmiş miydi merak ettiği mi? İmkânsızdı. Asla belli etmemiştim. Zihnimi mi okuyordu? "Nasıl öldüler?" dedim düşüncelerin aksine. "Trafik kazası falan mı?"

"Cinayet," dediğinde sesinde ne vardı, bilmiyordum. *Bu bir an değil pek çok andı.* "Öldürüldüler."

Kalbime batan sızı acıttı. Şu an ona yüzümü dönersem ona acıdığımı düşünür müydü? Oysa hayır, üzülmüştüm sadece. Kâbuslarının nedeni bu muydu? Hayat onun için zor geçmiş olmalıydı. Görmüş müydü yoksa? Kaç yaşındaydı? Efendi amca *yeryüzüne kırgın* demişti. Neden? Bir şeyleri cevapladıkça sorular artıyordu. Hayatı bu kadar zorsa nasıl böyle gülüp eğlenebiliyordu?

"İkisi de mi?" dedim sessizce.

İkisi de demedi. Mırıltıyla onayladı sadece.

"Kolye annenden mi kaldı?"

"Hayır," dedi kısık bir sesle. "Başka birinden ama kıymetlidir, özeldir." Kısa bir nefes aldı. "Anne babam severlerdi birbirlerini. Öyle ki şunca yıllık ömrümde onlar kadar birbirini seven bir başkasını görmedim." Duraksadı bir kirpik açıp kapama anı kadar. "Ta ki Neslişah annenin verdiği günlüğü okuyana kadar. Senin anne ve baban da birbirlerini çok sevmişler, belli."

Sevmişler demek çok az kaldırdı. Onların aşkını izleyerek büyüyen Aslıhan'ın bu denli kendine kırgın olmasının nedeni buydu. "Öyle," dedim onun *öyle yani* dediği anlar gibi.

"O zaman ben de sana bir şey sorabilir miyim?"

Sessizliğimin bir *evet* olduğunu biliyordu. Cevap *hayır* olsa en net şekilde bunu dile getirirdim.

"Hani bana dedin ya *gerçekten hiç âşık olmadın mı? Mümkünatı yok* diye." Küçük bir soluk verdi sanki. "Olmadım çünkü birbirini gerçekten seven anne babamı izleyerek belli bir yaşa kadar geldim. Gerçek aşkı görerek büyüyen birisi yalanı diğerlerinden ayırıyor. Sen de böyle bir ailede büyümüşsün." Duraksadı, devam edip etmemek konuda kararsız kalmış gibiydi ama susmadı. Cümlesini beklenmedik bir şekilde tamamladı. "O zaman nasıl o bahsettiğin denyoya âşık olabildin?"

Can kırığı. Cam kırığı. Hepsini sil. Ruh sızısı.

Konunun buraya nasıl geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu. *Onun tepkilerini tahmin edemiyorum* derken bundan bahsediyordum işte. Neyi ne zaman soracağını ve yapacağını asla anlamıyordum çünkü. Gösterdiği alaysı yüzü basitti. Ondan ötesi değil. Omuzum üzerinden hafifçe ona baktığımda eldiveni gözlerine ve alnına kapatmış, sırt üstü uzanmıştı.

"İmkânsız!" diye kendi kendine yükseldi. "Söylediğinden beri düşünüyorum. Senin gibi bir kadın nasıl böyle bir şerefsize âşık olmuş olabilir? Anne babanı izlemedin mi? O hissi biliyor olman lazım! Neden inanıp seni kırmasına izin verdin?"

Huysuz bir sinir içinde gibiydi. Üzülmem lazımdı belki ama bu hâli yüzünden üzülemedim. Alnında su dolu eldivenle tavana doğru söylenirken onu nasıl ciddiye alabilirdim ki?

Bu konuyu bunca zaman asla kimseye söylememiş, utanmıştım. Ona bahsettiğimde rahatsızlık duymamış olmamı kendi içimde bunu aştığım şeklinde yorumlamıştım. Gururuma dokunan nokta sonsuza kadar yüzüme fırlatılan o yüzük olarak kalacaktı. Belki ben de körü körüne âşık değildim Tuna'ya. Sonradan düşündüğümde sadece uzun bir süre boyunca sevgiye açtım ve bu hissin ortasında bana el uzatan tek kişi oydu.

Şayet ölesine açsanız size ekmek uzatan elin kime ait olduğuna bakmıyordunuz. Gençtim, toydum, hayata karşı daha umutluydum ve aslında gösterdiğimden daha basit ve kırılgandım.

"Nasıl bir kadınmışım ben?" dedim sadece.

Dönüp bana bakmamış, gözlerini kapatan eldivenle yatmaya devam etmişti. "Güçlü," dedi anında. "Akıllı, mantıklı ve sağduyulu. Bir de hafif manyak. O konuda tescillisin."

"Ve de kalpsiz."

Anında eldiveni çekip bana döndü ve oldukça ters baktı. "Şunu hep yüzüme mi vuracaksın?"

Dürüsttüm. "Evet."

Göz devirerek eldiveni yeniden alnına yapıştırdı. "Harbi Murathan'ın ablasının. Deve kininiz var. Sen de bana şeref yoksunu iması yaptın. Ben senin yüzüne vuruyor muyum?"

"Bana *etik değerlerin yok* diyordun. Mecbur ben de sana laf sokmalıydım."

"Sus ve o çatallı dilini benden uzak tut."

Yarım bir gülüşle başımı yastığa gömdüm. Yine sırtımı dönmüştüm. Yüzüne bakarak konuşamayacağımı hissediyordum. Geçmiş film şeridi gibi geçti önümden. Yaşadığım şey konusunda kendimi eleştirmiş, yargı mahkemesinde en çok kendime hüküm vermiştim. Kurtuluşum olmamıştı. Celladım kendimdim. *Ama suçlu asla değil.* Şerefsiz bir erkek için özgüvenimi ezecek değildim. Ama gururum benimle aynı fikirde değildi.

Çok şey söylenebilirdi ama "Hazırlıksızdım," diyebildim sadece. "Mesleğe yeni başladığım günlerdi zaten. Gençtim, toydum. Anne ve babam gibi bir aşkın gerçekten olabileceğini sanıyordum. Oysa onların birbirini bulması şanstı. Herkes o kadar şanslı değil. O da rolünü iyi oynuyordu. Anlamadım. Belki de anlamak istemedim."

Sessiz kalmıştı.

"Yani âşık bir anne babayı izleyerek büyümek o kadar da iyi bir şey değil," diye devam ettim. "Belli bir yaşa kadar bunun seni bulmasını bekliyorsun. Bulmadığında bu hisse benzeyen en ufak şeye tutunuyor ve hayal kırıklığına uğruyorsun."

Birkaç saniye daha sessiz kaldı. "Murathan şu an mahpusta olmadığına göre bilmiyor. Bunu bilse o iti yaşatmaz."

"Kimseye söylemedim."

"Bana niye söyledin?"

Nefes verdim bir an. *Tüm bu yalanın içinde doğruyu söyleyip insanlığımı koruyabildiğim tek kişi sensin* diyemedim. "Şu an ben kadar rezil olan tek kişi sensin," diyebildim.

"Sağ ol, içim rahatladı." O da derin bir nefes verdi. "Annen, Gülhan, Gökçen biliyor mu?"

"Hayır, hiç kimse bilmez. Söylemedim. Söylemem de." Dilim dudaklarımda gezindi. "Utandım."

"Sen ne diye utanıyorsun?" dedi anında. Sesindeki öfke artıyordu.

"Anlamalıydım." İlk defa sesli itiraf ediyordum. "Telefonu hep sessizde olurdu, anlamalıydım. Mesaj geldiğinde göstermez, aramaları benden uzakta cevaplardı. Anlamalıydım. Yüzük takmazdı ama elleri hep yüzük parmağında oyalanırdı. Anlamalıydım. Salak biri değilim ama bunların hiçbirini karısı karşıma çıkana kadar anlamadım. *Anlamalıydım.*"

Birkaç dakika konuşmadı. "Uçan tekme atıp dövdün mü?" dedi aniden. "Ricamdır bunu yapmış ol."

"Hayır, hiçbir şey yapmadım."

"Şu an çok tadımı kaçırdın," dediğini duydum ağzının içinde. "Ağzını gözünü kırmalıydın."

Gerçekten kırıldıysam asiliğim bile susardı. Öğretmenler odasından çıkmak, şok içinde eve gelip saatlerce ağlamaktan başka bir şey yapamamıştım. Hırçın kuşlar tek kaldıklarında başlarını kanatlarının altına saklardı. Ve kırgın kalpler ona bunu yapmalarına izin verdiği için en çok kendine kızardı.

Yine aynı soruları sormaya devam eder sanmıştım ama konu değiştirmeyi tercih etti "Eski videolarında elinde hep kamera var. Annen de anlattı, sürekli fotoğraf çekermişsin. Artık neden o kadar çok fotoğraf çekmiyorsun?"

"Hayat eskisi kadar renkli gelmiyor. Her şey donuk ve renksiz." Oysa uzun bir süre sonra makinemle çektiğim tek fotoğraf onun ateş zambağına aitti.

"Hayat herkese soluk. Renklendirmek senin elinde Karakurtçuk."

"Herkes sen değil Güntekin Agâh. Vur patlasın çal oynasın bir kişiliğim yok. Ayrıca soluk renklerimle mutluyum. İyi geceler."

Bu çıkışımın ardından artık susması gerektiğini anladı. Yarım saat boyunca ne o konuştu ne ben. Başka hiçbir şey sormadı. Bunu neden merak etmişti? *Nasıl bir kadınım* dediğimde söylemesi gerekenler herkesin söylediği gibi *soğuk ve hissiz* olmalıydı. Beni yakından tanıyanlar bile bunu söylerdi oysa. O beni ne kadar tanıyordu da bunları söylüyordu?

Uyuyamadığımda yüzümü ona döndüm. Hâlâ alnında eldiven sırt üstü yatıyordu. Uyumuştu belki de. Sesi çıkmıyordu.

Çehresine bakarken gözlerim usulca kapandı. Uyku bastırıyordu. Yıllarca Gülhan'la aynı odada yaşamıştım. Alıştığım tek kişi oydu. Sadece o varsa rahatça uyurdum. Alışkın olmadığım için üniversite günlerinde bile yurtta yaşamakta zorlanmıştım. Ama bastıran uykuya direnmedim, ondan çekinmedim ya da güvensizlik hissetmedim.

Gözlerim kapandı ve derin bir uykuya daldım. Sırtım değil, yüzüm ona dönükken uyku zihnimi bulmuştu. Çünkü oradaysa bir şekilde her şeyi hallederdi, hallederdik. Güvenmek istemezdim ama etrafına yaydığı his buydu. Yine de direndim. Zihnimde dönen tek ses sadece *kendine güven* oldu. Oysa yüzüm ona dönüktü.

Düğün yüzünden yorgundum ve hâlâ ayaklarımın altı acıyordu. Dakikalar içinde derin bir uykuya dalmamın nedeni yorgunluktu. Uyanmama neden olan şeyse yine onun kâbuslarından yükselen ses olacaktı.

******

Yeşil bir ormanın içindeydi Güntekin'in çocuk bedeni.

Çimlerin üzerinde oturmuş, bacaklarını karnına çekmiş, kollarını bacaklarına dolamıştı. Eskisi kadar gülmüyordu yüzü. Gözlerine oturan derin bir hüzün varken kalbine kurulan kan gölüydü. Artık bakışları gökyüzünde değil, boşluktaydı.

Rüya, dedi zihni. Kâbusa dönecek bir rüya daha. Devam etme, uyan.

Uyanamadı. Bakışları ayağındaki lacivert ayakkabılara takıldı. Onun değildi, bu kot pantolon onun değildi, bu gri tişört onun değildi. Polisler elinden tutup bir ay önce onu bir yurda getirmişlerdi. Burasıymış artık evi. Oysa değildi.

Boşluktaki bakışlarından gitmeyen tek görüntü yaşadığı vahşetti. Kan, ölüm, siyah poşetlere sarılı ölü bedenler, aile, yaralı ayaklar, cevizli kurabiye, vişne ağacının tende bıraktığı kesikler, kuşların kanat sesleri, tiz bir ıslık ve tok adım sesi...

Nasıl unutacaktı?

Zihni her şeyi başa sarıp duruyor, sürekli aynı anda yaşıyordu. Kanın çok aktığında katılaştığını, kokusunu, korkuyu, uçamadığını, babasının söylediği gibi bir kartal olmadığını tek bir gecede öğrenmişti.

Nasıl unutacaktı?

Nasıl unutulurdu bu?

"Çocuk!" diye bağırdı arkasından bir ses.

Dönüp bakmadı. Boşluğa bakmaya, avucunda sıkıca tuttuğu yoncalı kolyeyle ileri geri sallanmaya devam etti. İçinde anne babası ve evinin adresi vardı. Kaybedemezdi. Yine kaybolamazdı. Belki de o kayboldu diye yok olmuştu herkes. Zihninden geçen sayısız düşünce vardı ama hiçbirinin ucu bir sonuca bağlanmıyordu.

Ne olmuştu ona? Ne olmuştu ailesine? Neden olmuştu? Uyuyordu ve tatlı bir rüyadaydı. Birden uyandırılmış ve sadece kaç denmişti. O kaçmıştı, peki ya kalanlar? Neyden kaçıyordu? Neden kaybettiğini hissediyordu? Kesilmişti sanki tüm kuşların kanatları. Kendine dair ne varsa evinin içine ve çatısına gömmüş ve kaçmıştı. Şimdi ne olacaktı?

Yanında beliren yurt müdürüydü. Önünde eğilmiş, onunla göz hizasına gelmişti. Efendi Bey diyordular bu adama. Tatlı bir siması, gülen çehresi vardı. İnatla Güntekin'le konuşmaya çalışıyordu ama o cevap vermiyor, sadece boşluğa bakıyordu.

Sorularının hiçbir cevabı yokken nasıl yaşamaya devam edecekti? Onun sorularını kimse cevaplamıyorsa o neden cevaplayacaktı? Kırık ayağı iyileşmiş, ayaklarının altındaki yaralar ve bedenindeki morluklar geçmişti. Ama bir ömür kırık bir kalp ve yaralı, morluklarla dolu bir zihinle yaşayacaktı.

Uyamıyordu, konuşmuyordu. Tek yaptığı şey önüne bırakılan her yemeği sorgulamadan kaşık kaşık yemekti. Asla doymuyordu. Hiçbir şey o kanla kaplı cevizli kurabiye kadar tokluk hissi vermiyordu. Kusana kadar yiyor, içinde ne varsa boşaltıyor ve sonra tekrar tekrar yiyerek o tadı unutmaya çalışıyordu. Dili yanıyordu.

"Oynamaya gelsene." dedi önünde eğilen ve gözlerine bakmaya çalışan Efendi Bey. "Burası Eskişehir'in en büyük piknik alanı. Bak, tüm çocuklar eğleniyor. Gel sende oyna."

Yurtla birlikte pikniğe gelmişlerdi. Diğer çocuklar oyunlar oynarken kaçıp saklanan sadece oydu. Sürekli saklanması gerektiğini hissediyordu. İz bırakmamalıydı sanki hiçbir yere. Her an bulunacak hissi ensesinde soğuk bir gölge gibiydi.

Bakışları aynı noktada kaldı. Dönüp bakmadı bile. Efendi amca bu hâline karşı hüzünle dolmuştu. Avucundaki kolyeye baktı. "Annen mi verdi?"

Başını sessizce iki yana salladı. Hayır, annesinin değildi. Belki de onundu ama eline bırakan annesi değildi.

Yine konuşmayacağını anladığında, "Sana ekmek arası köfte getireyim," diyerek ayaklandı Efendi amca. "Buradan ayrılma, tamam mı?"

Çok uzaklaşamadan durmasına neden olan şey haftalar sonra ilk defa bu minik çocuğun sesini duymasıydı.

"Görmedim," demişti cılız ses. "Yüzünü görmedim. Sormasınlar daha." Bacaklarını daha çok çekti bedenine. Elini alnına atıp yok olmayı denerken küçüldükçe küçüldü olduğu yerde. "Söyleyin, sormasınlar daha."

Polisler sürekli katil kim, yüzünü gördün mü diye sorup duruyorlardı. Görmemişti, bilmiyordu. Hiçbir zaman da bilemeyecekti. Tek istediği her şeyi unutmaktı. Şoktaydı zihni, gelemiyordu kendine.

Başını bacaklarına yaslayıp yüzünü saklarken Efendi Bey'in saçlarını okşadığını hissetti. "Tamam, bir daha gelmeyecekler yanına. Halledeceğim ben."

Acıyordu belki de ona. Tüm gözlerde artık acıma görüyordu. Ah, vah, yazık...

Arkasındaki gölgenin uzaklaştığını hissettiğinde başını dizlerinden kaldırıp günler sonra ilk defa gökyüzüne baktı. Yeryüzü kana bulanmamış gibi mavi, berrak ve beyaz bulutlarla kaplıydı. Yerden ayaklanmasına neden olan şeyse ileride, yeşillikler arasında gördüğü çiçeklerdi. Onları toplayıp götürmek istediği biri vardı. Ayaklanıp güçsüz adımlarla ilerledi. Toprakta bile iz bırakmak istemiyordu.

Avucuna rengârenk çiçekler toplayarak uzaklaştı. Küçük bir an umutlandı yaşam adına. Böyle renkli çiçekler açan bir yerde nasıl kötülük olabilirdi? Günler sonra ilk defa bakışlarını gökyüzüne dikerek ilerledi. Yürüdü, alandan uzaklaştı ama bunu fark etmedi. Patika yolda iki ayrıma geldiğinde birini seçti. İlerlediği yolun kıyısında turuncu, beklenmedik bir anda yeşeren bir zambak vardı. Onu dalından koparmaya kıyamadan yoluna devam etti.

Bir gölün yanında durmuştu, barajdı belki de. Bilmiyordu. Büyük su birikintisinin etrafındaki papatyaları da toplamaya başladı. Dizlerinin üzerine eğilmiş, suya bakıyordu. Gökyüzünün yansımasını gördüğünde bakışlarını yeniden havaya kaldırdı ve başının üzerinden bir kuş geçti.

Belki kartal, belki serçe, belki karga ya da turna, kumru ve kırlangıç.

Kargaydı.

Anlamaya fırsatı kalmadan sırtından bir el onu şiddetle suya itti. O dibe batarken ellerindeki rengârenk çiçekler suyun üzerinde kaldı. Ciğerlerine dolan su tüm bedenini yakıp zihnini kavururken kurtulmak için direndi ama

yüzme bilmiyordu, yapamadı. Sadece çırpınırken bir elin bileğinden yakalayıp onu yukarı çektiğini hissetti. Bu güce can havliyle tutunarak yüzeye çıkmaya çalıştı. Katilin eliydi oysa, bilmiyordu.

Aniden avuç içinin sızladığını fark etti. Bağırmak için ağzını açtıkça su yuttu. Başını yüzeye çıkaramadan yabancı el bileğini bırakıp başına bastırarak onu tekrar suya doğru itmişti. Su yutuyor, çırpınıyor, yaşamak için çabaladıkça daha da derine batıyordu. Suyun içinde çırpınırken bakışları acıyan avuç içine takıldı.

Üç ayaklı karga yarası artık onun da tenine damgalanmıştı. Hatırlıyordu o geceyi. Çatıda abisinin elinde de bu yara vardı. O polis arabasında beklerken evden çıkan bedenlerin siyah poşetlerinden yana taşan ellerinde de. Öldürülmek için damgalanıyorlardı. Belki de öldürüldükleri için.

Bir fırsatını bulup başını yüzeye çıkarmayı başardı ve derin bir nefes aldı. Ama simsiyah gölgeden başka bir şey göremeden yine suya bastırıldı.

Katilin yüzünde siyah bir maske, başında siyah şapka, ellerinde siyah eldiven varken zifiri karanlıktı sanki. Anlaşılmıyordu asla kim olduğu. "Senin için geldim minik," dediğini duydu suyun altından ama boğuktu sanki cümleler. Kalın mıydı sesi, ince mi, tiz mi, tok mu? Ayıramıyordu. "Arkada kimseyi bırakmam ve sen benim sesimi duydun. Sence seni sağ bırakır mıyım?"

Çatıda katilin sesini duymuştu evet ama hatırlayamıyordu bile. Bir saniye başını dışarı çıkarabilse avazı çıktığı kadar bilmiyorum diye bağıracaktı. Bırak yaşayayım, kim olduğunu bilmiyorum!

Gökyüzü dalgalı ve karanlık görünüyordu artık. Kuşlar bile yardım edemezdi. Her şeye rağmen yaşamak istiyordu. Sadece yaşamak.

Ama olmadı. O ağır el onu suya itmeye devam ederken kolları ve bacakları gibi ciğerleri de daha fazla buna direnemedi. Göğüs kafesine dolan su ciğerlerini yakıp nefesini tıkadı. O kısa anda çırpınmayı bıraktığında suyun içinde, bulanık yeşil renginin arasında bir gölge gördü.

Evini sırtında taşıyan evsiz bir su kaplumbağası...

O kaplumbağaya bakarken gördüğünü ondan başka kimse bilmeyecekti. Hep kuş olup uçun derdi babası. Kendi nefsinde boğuldu. Ve gökyüzüne âşık canlar öylece suya hapsoldu.

Gözlerini kapatıp o kaplumbağanın yanına katıldığını, onunla beraber evini sırtına alıp buradan uzaklaştığını hayal etti. Kuş olup uçamamıştı. Kırmışlardı kanatlarını. Belki de ait olduğu yer burasıydı. Karada ve suda evini sırtında taşıyan yurtsuz bir kaplumbağa.

Bedeni dibe doğru çökerken onu suya iten el uzaklaşmıştı bir anda. Gözlerini kapatıp her şeyi kabullendiği sırada suyun gökyüzünden daha derin olduğunu anladı. En dibe çekiliyordu. Ama aynı saniyelerde başka bir el suya dalmış, onu ensesinden kavrayıp tüm gücüyle dışarı çekmişti.

"Çocuk!" diye bağırıyordu Efendi Bey'in telaşlı sesi. "Yetiştim. Buradayım! Nefes al çocuk!"

Bedenini tutup suyun dışına çeken o güvenli eldi. Zihni bulandı, dünya döndü, gökyüzü suya yansıdı ve bir kere daha ölümün ucundan öylece döndü ama ömrü boyunca denizden uzak durdu, boğulmaktan korktu ve yeryüzünü seven bir can tüm ruhuyla o andan sonra gökyüzüne kaçtı. Yere ait hiçbir şeyde var olamazdı. Toprakta kan, denizde ölüm kokusu vardı. Burada yaşamasına izin vermiyorlardı.

O nefes almak için mücadele ederken katili sırtından yakalayan Efendi Bey'di ama ona dönen bedenin elinde keskin bir bıçak vardı. O keskin bıçak kendini korumak için elini yüzüne atan Efendi Bey'in bir parmağına saplanıp geri çıktı ve katil arkasına bile bakmadan saniyeler içinde kaçtı. Ne izi vardı ne de yüzü.

Yurt müdürü yaralı elini umursamadan Güntekin'e dönüp onu yerden kucakladı ve korkuyla titreyen sırılsıklam bedene sarıldı. Parmağını kurtaramayacaklardı ama o bir canı kurtaracaktı. "Patikanın sonunda polisler var. Merak etme, hiçbir şey yapamaz. Kurtulacaksın!" demişti güven veren sesi.

İkili yol ayrımının başında durduklarında Efendi Bey kısa bir an hangi yoldan ilerleyeceğini bilemedi ve duraksadı. Bakışları sürekli arkasındayken var gücüyle koşuyor, kucağında ki çocuğu saklamaya çalışıyordu.

Güntekin'in titreyen parmağı minik ateş zambağının olduğu yola döndü. "Oradan..." dedi korkuyla titrerken. "O yoldan."

Efendi Bey o yoldan gitti ve birkaç dakika içinde polislerin yanına ulaştılar. Battaniyelere sarılmış, başı okşandıktan sonra yine aynı soru sorulmuştu.

Yüzünü gördün mü?

Hayır, görmemişti. Görmeyecekti.

"Ben bile göremedim. Çocuk nasıl görsün?" diyerek hepsini susturan Efendi Bey'di. "Sormayın artık şu soruyu. Siz arayın, bulun. Bilmiyor bir şey. El kadar çocuk, şokta zaten."

Duymuyordu çevresini. Bakışları sadece patika yolun ucundaki turuncu çiçekteydi. Artık kurtuluş demekti o çiçek. Yol gösteren, nefes aldıran.

O yeryüzünde var olduğu sürece yaşarsın, dedi zihni. O daima seni böyle kurtaracak. O çiçeği kaybetme. Şayet o çiçek olmazsa yeryüzünde işte o zaman ölürsün.

Zihni suya düştü, sonra kanatlanıp uçtu. Bir ateş zambağını izlerken yeniden kuş olup uçtu. Hayır, ölmeyecekti. Yaşayacaktı. Ama kabuslarla. Zihni karanlığa yuvarlanırken dünya döndü. Yer gök birbirine karıştı ve o bir kâbustan daha irkilerek, kendi inleme sesleriyle uyandı.

Gözlerini açıp dikleştiğinde alnına bıraktığı eldiven kucağına düşmüştü. Sıkıntılı bir nefes verip düşünceleri toplamayı denedi. Bakışları duvar saatine değdiğinde sadece bir saat uyuyabildiğini fark etti. Yatağa değdi bakışları. Sırtı değil, yüzü ona dönüktü Aslı'nın ve derin bir uykudaydı.

Uyurken ifadesindeki sertlik siliniyor, yerine masumiyet kuruluyordu. Eldiveni kaldırıp duvara fırlatma isteğiyle doldu. İşe yaramalıydı. Tek seçenek o el olmamalıydı, hayır. Bunu yapamazdı. Kabul etmiyordu, edemezdi! Tişörtünü çıkarıp ileri savurdu ve üst çıplaklığıyla kaldı. Uyuyamadıkça terliyordu.

Bakışları Aslı'nın yatak üzerindeki avuç içine takıldı ve gözleri kısıldı. Belki de avuç içindeki izler etkiliyordu. Deliliğinin geldiği son noktadayken bu saçma fikri umursamadan çekmeceden kalem alıp eldivenle yatağın ucuna tünedi.

Bu da işe yaramazsa Efendi amcanın banyosundan kadın eli şeklindeki sabunluğu duvardan söküp alnına yapıştıracaktı.

Dikkatle Aslıhan'ın avuç içi çizgilerini eldivene çizdi. O avuçtaki kader, kalp ve ömür çizgisini en küçük detayına kadar ezberlemeye başlayacağı andı. Henüz bilmiyordu. Gerileyeceği anda bakışları huzurla uyuyan kadına takıldı. Kirpiklerinin bu denli uzun ve kıvrık olması normal değildi. Ve uyurken ona bakmak daha kolaydı. En azından gözleriyle denk düşmüyordu.

Onun çehresine bir dakikadan daha uzun bakmaması gerektiğini hissediyordu. "Karakurtçuk, Karakurtçuk," diye hatırlattı kendine saatlerdir yaptığı gibi. "Agâh değil oğlum, Karakurtçuk."

Hızla yatıp eldiveni yeniden alnına yapıştırdı. Uyumayı denedi, olmadı. Kısa bir kâbustan daha irkilerek uyandı. Doğrulduğunda bakışları dolap üzerindeki aynadan alnına takıldı. Eldiven üzerine çizdiği çizgilerin izi alnına çıkmıştı.

Deliliğine içten içe söverek ayaklandı. "Kaçmaya çalıştıkça daha çok alın yazısı yaptın kendine Güntekin, aferin."

Banyoya gidip alnındaki lekeden kurtulduktan sonra geri geldi. Gerçekten duvardaki el şeklindeki sabunluğu sökmüştü. Şu an hiçbir şey umurunda değildi. Bir de böyle denedi. Yine olmadı. Sabunluğu yana savurup kendi elini alnına attı ve direnmeye devam etti.

Alışkanlığa dönüşürse bırakamazdı, bırakamazsa bağ kurardı, bağ kurarsa bu bir felaket olurdu. Hayır, yapamazdı. Elini alnına daha çok bastırdı. Kâbusları içinde boğuldu ve kendi inilti seslerini duydu. Yine suda en dibe batıyor, boğuluyor, ailesini sadece yarım saat içinde kaybediyordu.

"Güntekin," dediğini duydu Aslı'nın derinden gelen sesiyle. "İyi misin?"

Gelme dedi zihni sayısız defa, *sakın elini alnıma değdirme. Yapma! Bak takarım kafaya, yapma!*

Gözlerini açabilse şiddetle ona bunu yapmamasını söylerdi ama olmadı. Alnına değen soğuk el kâbusunun üzerine ılık nefes üfledi ve her şey dağıldı. Yeryüzü bir kere daha gökyüzüne uzandı. Alnındaki elin bileğini can havliyle kavradığını hissetti Güntekin. İşte bu yüzden ona defalarca *yaklaşma* demiş, direnmişti.

Aslı'nın bedeninin yanında olduğunun farkındaydı ama gözlerini açmadı, açamadı. Bulduğu uykuya sıkıca sarıldı. Oysa sözünü dinlemeli, *geber* diyerek bırakmalıydı. Şimdi ne olacaktı? Her gece nasıl bu ele koşabilirdi? Her gece bu eli nerede bulacaktı? Ne diyecekti? Aslı kafasını kopartırdı.

"Sana *bakma* dedim," diye mırıldandı. "Uyumaya devam etmeliydin." Gözlerini açmadan alnındaki bileği sıkıca tutuyordu.

Aslı'dan ses çıkmadığında usulca gözlerini araladı. Yanı başında, yere oturmuş uyukluyordu. Gözleri kapanıyor, başı sağa ve sola düşüyor ama elini Güntekin'in alnından çekmiyordu.

"Git uyu," dedi Güntekin zorla.

"Böyle sesler çıkarırsan nasıl uyuyabilirim Güntekin?" dedi Aslıhan ağzının içinde. İ harfi yine anlamsızca uzamıştı.

Uykuluyken o kadar da sert olmadığını da bu süreçte öğrenmişti Güntekin. Sesi ve ifadesi ondan beklenmedik bir şekilde yumuşuyordu. Yine huysuzdu ama daha nahif bir hâl alıyordu.

İkisi de uykuluydu. Güntekin sıkıntıyla ofladı. "Adımı şöyle söyleme. Elini başımdan çek."

"O zaman bileğimi bırak."

"Ne diye elimi alnıma atıyorsun? Kolumdan dürtüklesene!"

"Terliyorsun çünkü!"

Gözleri kapalı, uykulu bir hâlde konuşmaya çalışıyorlardı. Aslıhan anlık bir sinirle elini geri çekmeye meyletti ama Güntekin bileğini bırakmadı. Bir daha çekti, yine bırakmadı. Güntekin, zihninin; Aslıhan, bedeninin yorgunluğuyla öylece kaldı. Birkaç dakika sessizce uyukladılar. En sonunda Aslıhan yorgunluğa ve uykuya yenik düşerek yere kıvrıldı. Güntekin'in başı yastıkta onunki zemindeydi. Aralarında mesafe varken onları birbirine bağlayan tek şey aralarındaki eldi.

"Bu düğün işi çok yorucu bir şey..." diye homurdandı Güntekin. "Kemiklerim sızlıyor, bir daha yapmayalım."

Mırıltıyla onayladı Aslıhan. "Bence de."

Gözlerini zorla açıp yanındaki kadına baktı Güntekin. Orada olmamasını, elini alnına atmamasını dilerdi ama artık yapacak hiçbir şey yoktu. Üzerindeki battaniyeyi Aslı'nın üzerine atarken gözlerini kapatıp yüzüne yakından bakmaktan kaçtı. En azından bunu yapabilirdi. Yastığı geri atıp o da Aslı gibi başını battaniye üzerine bıraktı. Bir yastığı değil bir zemini paylaştılar.

Alnındaki elle derin bir nefes verip uykuya dalacağı o minik anda araladı sadece gözlerini. Odayı aydınlatan ışık diğer tarafta kalmıştı ve onlara düşen bir palet fırçası kadar sarı bir ışıktı. Ama her şey kirpiklerini görmesi için yeterliydi. Aralarında neredeyse bir kol mesafesi vardı. Ama Güntekin o çehreye ilk defa o an o bu kadar uzun bakacaktı.

Ne vardı elinde? Normal bir eldi. Derdi neydi? Parmakları soğukken avuç içi neden sıcaktı? Alnındaki elden zihnine değen bir ısı, kâbuslarla önüne duvar örüyordu sanki. Burnuna değen kokuya bir isim vermedi, vermek istemedi. Günlerdir odasına sinen o kokudan kurtulmaya çalışıyordu zaten.

Aslıhan Karakurt'a dair çoğu duvarı yerle bir olmuşken artık ona dair zihninde kurduğu bir duvar değil onu tanıdıkça not aldığı bir defter vardı.

Bir şeyi daha zihnine not etti.

Camları açtın parfüm kokusu gitti. Bunu ne yapacaksın Güntekin?

Gün geçtikçe ona dair yeni şeyler öğrenmek ve gördüğü yüzün ardında, en az kendisininki kadar başka bir yaşamın saklı olduğunu bilmek her şeyi tarumar etmeye yetiyordu. Aldatılmamış, kandırılmıştı. Bu bambaşka bir şeydi. Belki de o hırçın gururu bu yüzdendi. Sevgi dolu bir ailesi vardı ama yalnız kalmıştı. *Herkes bana kalpsiz der* deyip duruyordu. Kaç kere yara

almıştı? Omuz ve bacağındaki yara izleri belki de sıradan anılar değildi. Sebebi neydi?

Aslı'nın eli kâbuslarını tutarken onun eli de sessizce yanında yatan kadının omuzuna uzandı. Güntekin'in çektiği hiçbir zorlukta sırtını sıvazlayanı olmamıştı. Aslıhan'ın omuzuna dokunarak onun ruhu bile duymadan sessizce teskin etti. Engel olduğu kâbuslar için böyle bir minnet sundu. Tüm zorlu yollardan geçen insanları düzlük ağlatırdı. *Ben böyle bir insan değilim* derken sesindeki çaresizliği duymuştu.

Sessizce elini Aslıhan'ın omuzuna atıp parmaklarını hafifçe kaldırıp indirdi. Bir teselli, iki teselli, üç teselli...

Gözlerini açarsa gün doğar Güntekin.

Gözleri kapalı.

O zaman gün battı Güntekin.

Uyu, uyu...

Gözlerini kapatıp kesik bir soluk verdi. "Hatırlat, sabah kendimizi tokatlayalım Güntekin," dedi kendi kendine. "Yine götün başın ayrı oynuyor."

Uykuya dalacağı anda alnındaki parmakların daha da soğuduğunu fark etti. Uykulu bir hâlde gözünü açıp çok düşünmeden battaniyenin hepsini Aslıhan'ın üzerine attı, sırtını örttü. Yastığı onun başına yerleştirip uykulu bir hâlde yeniden zemine uzandı ve alnındaki ele sıkıca tutunup gözlerini kapattı.

"Kesinlikle kendini tokatla Güntekin..." diyordu ağzının içinde.

Gözlerini sımsıkı yumdu ve derin, kâbussuz, deliksiz bir uykuya daldı. Akrep ve yelkovan sessizce ilerledi. Zaman aktı. Gece büyüdü, Ankara sustu, camlara vuran yağmurun sesi şiddetlendi. Perdelerin arasından sızan solgun ay ışığı duvarlarda dolaşırken dünya bir süreliğine tüm yalanları sildi. Geriye sadece balkonda, yağmurda unutulan boynu eğik Martagon kaldı.

******

Gün, doğarken ilk ışıklarını daima doğaya sunardı. Uykudan sıyrılıp kendime gelirken gözüme değen güneş ışığı bunu doğadan önce bana

sunmuş kadar dik ve keskindi. Sanki dün gece aralıksız yağmur yağmamış gibi parlak bir Ankara sabahına uyandığımı hissediyordum.

Ve gözlerim bu ışıkla aralandığında görmeyi beklediğim şey kesinlikle Güntekin'in çehresi değildi.

Göz kırpıştırarak içinde olduğum konumu ve bu hâle nasıl geldiğimizi idrak etmeye çalıştım. Rahatsız edici bir hâlde değildik. Aramızda mesafe vardı ama ikimiz de yerde yatıyorduk. Onun eli benim belimde, benim elim alnından sıyrılmış, parmaklarım boynuna uzanmıştı. Gün ışığı bana değil ona vuruyordu.

Uyku sersemi zihnim kendine gelirken bakışlarım istemsizce karşımdaki manzaradaydı. Dalgalı, yer yer kıvırcık gibi duran koyu kahve tutamların arasında parlak kumral hareler olduğunu bu sabah güneşiyle anlamıştım mesela. Uyurken dudakları hafifçe aralanıyor, çehresine dinginlik ekleniyordu. Daima traşlı ve temiz bir çehresi vardı. Askerdi neticede, özenliydi.

Bu noktaya nasıl geldiğimi hatırlasam da yanına indikten sonra elinin belimde ne işi vardı onu pek bilmiyordum. Aynı saniyelerde uykulu bir hâlde onun da gözleri aralandı. Güneş yüzünden önce kısık, sonra tam anlamıyla baktığında koyu kahve gözleri içindeki minik açık noktaları da gördüm. Esneyecekti ama bakışları bana takıldı. Konuşmadan, sadece göz kırpıştırarak birbirimize baktığımız bir süreydi. Bence o da bunu beklemiyordu.

Uykudan sıyrılıp mantığı bulduğumuz dakikalar aynıydı. Anlaşmış gibi eş zamanlı ellerimizi geri çektik. Benim üzerime battaniye örtülmüşken başımda yastık vardı. Dolap önüne sıkışarak yastıksız ve battaniyesiz bir hâlde kalan oydu. Adamı yerinden etmiş gibiydim.

Ben dikleşirken o sırt üstü dönüp elini boynuna atarak yüz ekşitti. Üzerine bir şey giymeme problemini acilen çözmeliydik. Kaplumbağa demek işe yaramıyordu. Ne zaman üstünü çıkarmıştı, onu da bilmiyordum. En son uyurken çizgili tişörtüyle mutluydu çünkü.

"Boynum kırıldı galiba, imdat!" diye homurdandı yeni uyandığı için daha da kalın ve tok olan sesiyle. "Sen ne diye yine yanımdasın? Dedim ki *kâbus görsem de ciddiye alma, dön uyu.* Sana koskoca yatağı verip yerde sürünen benim. Sayende daha çok süründüm."

"Susmazsan nasıl uyuyacaktım?" dedim. "Uyurken inliyorsun. O zaman kapa çeneni de uyuyayım. Yanımda biri uykusunda bağırırken buna nasıl

kayıtsız kalabilirim? Ayrıca her defasında manyak gibi bileğimi kavrayıp bırakmayan sensin. Git tedavi ol, deli!"

Eli boynunda, acı çekmekle meşguldü. "Evlilikte erkekler bu yüzden erken ölüyor. Daha gözümü açmadan bir paragraf laf yedim."

Kendisiyle uğraşamayacaktım. Uykuya kolay dalmaz, ufak seslere uyanırdım ama gerçekten uykum varsa ne yaptığımdan çok haberim olmuyordu.

Üzerimden battaniyeyi attığımda Efendi amcanın verdiği fistan da kalçalarıma kadar sıyrılmıştı. Anlık panikle toparlanıp eteklerimi kapatarak ayağa kalkmaya çalıştım. Güntekin anında bakışlarını tavana dikip elini alnına atarak gözlerini kapatmıştı. Sıkıntıyla ofladı.

"Uyurken böğürerek ağlasam da bir daha bakm-" diyordu.

Cümlesinin devamı gelmedi çünkü toparlanmaya çalışırken uzun elbisenin eteklerine bastım ve daha çok sendeledim. Öne düşecektim ama olmadı. Yana doğru düştüm ve Güntekin'in çıplak gövdesine yapıştım. Rezil bir andı. Hem de her açıdan. Ani refleksle ellerinin gövdesine yapışması daha büyük bir rezillikti. Adam istemsizce beni tutmuş, bakışları göğsüne yapışan ellerime eğilmişti. Aniden üzerine düşen üst bedenime göz kırpıştırarak baktı.

"Çok saçma bir klişe sahne yaşanıyor şu an," diye mırıldandı usulca.

Çıplak gövdesine tutunan ellerimi hızla geri çekip dikleştim. Kesinlikle haklıydı, yersiz bir şey yaşanıyordu ve acilen odadan çıkmam gerekiyordu. "Kes sesini!" dedim huysuzca.

Hızla dikleşip bir daha ayağa kalkmayı denedim ama gereksiz uzun elbisenin eteklerine tekrar basıp bu defa da öne doğru, dizlerimle ellerimin üzerine düştüm. Üstelik hâlâ ayaklarımdaki yaralar sızlıyordu. Güntekin'in gülme sesini duyduğumda ters bakışlarım anında ona döndü.

"Gülersen komodini kafana geçiririm!"

Güldü. Hem de kahkaha atarak. "Eeee ama komik."

Bu defa yerden kalkarken sinirle eteklerimi dizlerime kadar çektim. Ayağıma gelen battaniyeyi yana savururken Güntekin'in de bacağına tekmeyi yapıştırdım. "Elimde kalırsın, kes sesini."

Sırt üstü yattığı yerden dikleşip ellerini saçlarına atarak daha da dağıttı. Anlamsızca gözüme yakışıklı göründüğünde önüme dönüp koşar adım kapıya ilerledim.

"Güzeller güzeli karım, bu sabah da ışıl ışıl uyandı. Korku filmden çıkan Samara gibi. Maşallah."

Beyaz uzun elbisem ve dağınık siyah saçlarım düşünülürse haklıydı. Ona göz devirerek kapıyı açtım. "Dön kendi tipine bak."

Dediğimi yapıp yanındaki dolaba döndü ve aynada gördüğü kendiyle şaşırdı. "Güntekin, oğlum bu ne yakışıklılık? Dön kıçını kaşı lan."

Favori delimdi hakikaten. Onu tüm zihinsel problemleri ve yersiz egosuyla baş başa bırakarak odadan çıktım. Ama yine beklenmedik bir şey oldu. Banyoya adımımı attığım anda eteklerimle birlikte ayaklarım da suya batmıştı. İrkilerek titredim. Eski banyo zeminini su basmış gibiydi. Sepet bile yüzüyordu.

Kapı önünde ıslanmış ayaklarım ve eteklerimle öylece kaldım. Zaten eski bir evdi ama her yerin bu denli dökülmesi şaşırtıyordu. Dün mutfak dolabının kulpu elimde kalmıştı mesela. Adım atarsan ölürsün balkonundan bahsetmeyecektim bile. Islak eteklerimi toparlayıp geriledim. Bu sorunu Güntekin'e söylemem gerekiyordu ama arkamı döndüğüm anda kendisi zaten banyo kapısındaydı. Üzerine çizgili Gaffur pijamasını geçirip görüntüyü kapattığı için içten içe teşekkür ettim.

"Yine mi su bastı bu banyoyu?" diyordu ayaklarıma ve geceliğin eteklerine bakarken. "Efendi amca, bu ev yürüyen Titanik haberin olsun. Her an batabiliriz! Kırk kere dedim *taşın* diye."

Ben bir şey söyleyemeden öne eğilmiş, kolunu kalçamın altına dolayarak beni havaalanındaki gibi tek koluyla kucaklayıp banyodan çıkarmıştı.

"Güntekin!" dedim ani bir refleksle kolumu boynuna atarken. "Ne yapıyorsun, indir!"

"Gider suyu o Aslı, bir dur."

Şok içinde kaldım. "Hangi giderin?"

"Tuvalet."

İnme inmesiyle eş değer bir andı. Efendi amca ağır adımlarla ilerleyerek hol ucunda belirmişti. "Ne oluyor, ne bağırıyorsun yine çocuk?"

"Ne olabilir?" dedi Güntekin ters ters. "Karımın ayakları gider suyu oldu! Daha dün anasına elini sıcak sudan soğuk suya sokmayacağız diye söz verdik, sabahına hâle bak. Kızının ayaklarını pis suya soktuk. Taşın şu evden. Verdiğim sözleri tutmama mani oluyorsun."

Hayretle baktım yüzüne. Ayaklarımı üç gün çamaşır suyunda bekletme potansiyelimin olduğundan haberi var mıydı? "Pis su mu?" dedim vahşetle. "Derimi yüzene kadar fırçalarım ayaklarımı. *Şaka* de."

Duruma el atan Efendi amcaydı. "Pis su falan değil kızım, inanma şu genzeğe. Normal banyo suyu." Güntekin'in yanından geçerken omuzuna

hafifçe vurup kolunda oturan ve vahşet içinde bakan bana güldü. "Haftada bir su basar o banyoyu. Sorun yok. Siz içeri geçin. Ben hallederim."

Adam banyoya girdiğinde ters bakışlarım Güntekin'e döndü. Bana yaşattığı dehşet dakikalarından dolayı oldukça keyifliydi. Hayretle baktım gülen çehresine. "Aslında tam evire çevire dönmelik adamsın da Güntekin Agâh dua et yetişkinliğimin ortasındayım. Seni otuz beş değil de yirmi beşte tanısaydım şu an sen hastanede ben karakoldaydım."

Gülerken yine fokurdadı. Kolunda benimle ilerliyordu. "Çok keyifli olurdu ha, ne eğlenirdim."

İnmek için hareketlenerek, "Şunu da yapıp durma. Asıl bu çok saçma bir klişe. İndir yere," dedim.

"Yaşadığımız her şey klişe karıcığım. Fistanın dışında, o çok beklenmedik oldu inan."

Odadan içeri girdiğimizde beni yatağın üzerine bıraktı. Bakışları minik bir an ayak parmaklarımda su toplayan noktalara takılmıştı. Soğuk suyun onlara iyi geldiğini kabul etmek zorundaydım. Bir şey söyleyecek oldu ama aniden telefonu çalmaya başlamıştı. Önümden uzaklaşmasını tercih edeceğim bir sabahtı. Yerdeki yatağı ise çoktan toparlamıştı.

Telefonu açıp ciddiyetle dinledi. "Anladım," dedi önce. Sonraysa, "Tamam."

Ses tonu bile saniyeler içinde ciddileşmiş, ifadesi değişmiş ve resmî bir hâl almıştı. Babam ve kardeşimden sebep yıllarca görev için arandıkları anda yüzlerinde beliren o ifadeyi ezberlemiştim. İzin günleri olmazdı, tatilleri olmazdı. Arandıkları an gitmeleri gerekirdi.

Telefonu kapattığında bakışları bana döndü.

"Görev?" dedim o daha konuşmadan.

Başını salladı. "Görev."

"Hemen mi gitmen lazım?"

Yine başını salladı.

"Üstümü giyeyim çıkalım. Beni eve bırakmaya vaktin var mı?" Ayağa kalkıp ıslak eteklerimden irkilerek köşedeki kıyafetlerime ilerledim. "Yoksa da sorun yok. Ben hallederim. Taksiyle de geçerim."

Kendi kıyafetlerini alıp kapıya ilerledi. "Var," dedi anında. "Tabi ki var. Bırakırım." Kapıdan çıkarken durup bana dönmüştü. "Karakurtçuk."

Bakışlarım ona döndü. "Efendim."

"Bir şekilde artık hayatımdasın." Sesi sert köşeleri olan bir dünyayı usulca törpülüyor gibiydi. "Bunca zaman tek başına her şeyi halletmişsin,

anlıyorum ama artık bazı şeyleri tek başına sırtlanmak zorunda değilsin. *Bırakır mısın, bakar mısın, yapar mısın, getirir misin* gibi sorular sorduktan sonra neden yapmayacağımı düşünüp yine kendin sırtlanmaya çalışıyorsun? *Yapar mısın* dersen tabi ki yaparım." Dışarı çıkacakken aklına yeni şey gelmiş gibi yeniden bana döndü ve parmağı yüzüme doğru havalandı. "Şu soruyu sorarken gerçekten *taksiyle git* diye bir cevap vereceğimi düşündün mü?"

Böyle dediğimin farkında değildim. Alıştığım şey buydu. Düğün sürecinde ve son bir haftada ona en çok kurduğum cümlelerin bu tarz şeyler olduğunu anımsadım.

Annemi alır mısın? Alamam dersen ben hallederim.

Gelinlik ve damatlık bakmaya gelir misin? Gelemezsen hallederim.

Düğün salonunu arayıp saati sorar mısın? Aramazsan ben ararım. Sorun değil.

"İşin aceledir diye..." diye açıklayabildim kendimi.

"İki elim kanda da olsa seni eve bırakırım," dedi anında. "Benden bir şey istiyorsan sadece gerekli soruyu sorup sonucu bana bırakır mısın?"

Çok medeni ve nezih bir şekilde rica etmişti. Tersleyebileceğim bir konuda değildik. Hafifçe başımı eğebildim.

"Güzel," diyerek geriledi. "Şiddetli geçimsizliğimizde bir noktayı daha çözdük. Böyle devam edersek evlilik terapistleri bir çift kaybedecek. Bu bizim kârımıza. Altınlar bize kalır. Ağzımızın tadını bozmayalım karıcığım."

Her zamanki ifadesizliğimle baktım yüzüne. "Kapıyı çekip çıkar mısın? *Yapmam* dersen ben halledip suratına kapatacağım."

Anında güldü. "Bak bu iyi işte. Böyle ilişkimizi diri tutacak konularda bu cümle kalıbını kullanmaya devam edebilirsin. Ayrıca tabi ki kapıyı kapatırım hayatım."

Alay dolu halleriyle kapıyı kapatıp dışarı çıktığında arkasından bakıyordum. Yüreğini demirden bir zırhla kaplayanlar daima sert darbeler beklerdi. Onları bocalatan hazırda bekledikleri bu şiddet değil minik tıkırtılar olurdu. Bundandır belki, birkaç dakika boyunca boşluğa bakarak söylediklerini sindirmem gerekmişti.

Düşünmemeye çalışarak üzerimi değiştirdim. Evden çıkmadan önce balkonda kalan Martagon'u içeri almıştık. Haklıydı Efendi amca. *Biz Türkler gibi güçlüdür* demişti onun için. Boynu yere eğiktir ama yenilmez, pes etmez, aşkın ağırlığıyla ezilir ama vazgeçmez. Dün gece şiddetli

yağmur ve fırtınaya rağmen mor yaprakları parlıyor, dallarından toprağına sular damlıyordu. Fırtına onu güçlendirmiş gibiydi.

Efendi amcanın ilaçlarını verdikten sonra evden çıktık. Kahvaltı etmeye vakit yoktu. Beni eve bırakmak için ana yola saptığında oldukça hızlıydı ama her zamanki gibi arabayı çok iyi kullanıyor, sarsmıyordu. Bir süre sessizce ilerledik.

"Şu ön çekmecede iki tane sandviç var," dedi aniden. "Birini sen al birini de bana ver de ayaküstü bir kahvaltı yapalım bari."

Önümdeki gözü açtığımda gerçekten de iki sandviç ve bir tane şeftalili soğuk çayı vardı. Birini alıp jelatinini açıp ona uzattım. "Ne senin bu yemek aşkın?"

"Aç mı kalalım? Asla dayanamam." Sandviçini ısırırken bakışları bana döndü. Kapattığım torpido gözüne bakıyordu. "Sen neden almadın?"

Başımı salladım. "Aç değilim."

Araba kullanmaya devam ederken bacaklarıma doğru eğilip torpido gözünü kendi açmış ve sandviçi alıp kucağıma bırakarak gerilemişti. "Ne dedik? **Sabah kahvaltıları ve akşam yemekleri beraber**. Şimdi ye şunu."

Kollarım gövdemde bağlıyken kendisine yan gözlerle ve ifadesiz bir hâlde baktığımda gözleri kısa bir an yoldan bana döndü ve anlaması gerekeni anladı. "Yani yer misin?" diye kendini düzeltti.

"Güzel," dedim sabah onun bana dediği gibi. "Bak böylece bir iletişim sorununu daha çözmüş olduk."

"O zaman maşallah bize." Ağzına bir lokma daha tıktığı için boğuk bir sesle konuşmak zorunda kaldığında lokmasını yutsa da lafını yutmadı. "Böyle gidersek ülkeyi muasır medeniyetler seviyesine çıkarabiliriz."

Onun aksine küçük lokmalar alıp yola bakarak yiyordum. Bir süredir onu kendi hâline bıraktığım için, "Tabi, aynen," diyerek onayladım. Dakikalar sonra apartmanın önündeydik. Sabah olduğu için uykulu ve sessiz olduğumuz bir yolculuktu. Yani belki onun için öyleydi. Ben hâlâ yanında uyanmanın şokundaydım.

Araba apartmanın önünde durduğunda, "Görüşürüz," demiş, yüzüne bakmadan arabadan inmiştim.

"Yemek ye!" diye bağırdı arkamdan. "Ayrıca ben yokken kıyafetlerini alt kata taşıma. Nadime Hanım'ın gözü üzerimizde. Biraz zaman geçsin, dikkat çekme. Gider hemen Neslişah anneye yetiştirir."

Yine haklı olduğu için niyetim kapıyı suratına kapatıp hızla eve girmekti ama o an içimden birşeyler buna engel oldu. Bedenim dışarıdayken kapıyı

kapatmadan önce öne doğru eğildim. "Güntekin?" dedim sakinlikle.

Güneş yüzünden kısık gözlerle bakıyordu. "Karakurtçuk?" dedi anında.

"Dönünce haber edersin. Kendine dikkat et," dedim ve kapıyı kapatıp iki adım geriledim. Neden bunu söylediğime dair bir fikrim yoktu.

Araba hemen uzaklaşmadı. Camın arkasından gördüğüm kadarıyla aynı konumda göz kırpıştırarak bana bakıyordu. Arkamı dönüp apartmana ilerledim. Asansöre bindiğimde gittiğim ev benim değil onun dairesi oldu. Alışmaya başlamak rahatsız ediciydi ama mecburdum yoksa bu süreç geçmezdi.

Eve girdiğimde Luna'yı kucaklamış, alnındaki ayı öpmüştüm. Turna, Kumru ve Kartal'a yem verdikten sonra adımlarım balkona ilerledi. Minyatür bir botanik bahçe gibiydi. Köşeye atılan masa ve iki sandalye benim renksiz balkonumdan daha canlıydı. Lavinia'nın dibinden filizlenen küçük ateş zambağını o an gördüm. Bu beni anlamsızca mutlu etmişti.

Bana verildiği hâlde solmuyor, büyüyordu. Çiçek bakamazdım ama onun için günlerdir gerçekten çabalıyordum ve yeni filizler veriyordu. Şefkatle okşadım minik dallarını. "Büyüyorsun," dedim derin bir gülüşle.

Senin adına filizlenen hiçbir çiçeği sulamam demişti bu evin ve çiçeklerin sahibi olan o adam. Oysa tüm çiçekler gibi Lavinia'nın da dibi ıslaktı. Evden çıkmadan önce sulamış olmalıydı. Deli damarına basıldığında gerçekten benden daha ayarsızdı. Ben kendime *pişman olacağım şeyler söylüyorum*derdim, Güntekin'in benden daha beter olduğunu görmek rahatlatıcıydı.

Pişmandı söylediklerine, farkındaydım. Kırılmamıştım oysa, içerlemiştim sadece. O da sadece kendime. Herkes yüzünüze aynı şeyi bağırdığında bir süre sonra buna inanmaya başlıyordunuz ama kalp hâlâ ettendi. Onu yüz gibi bir demir zırhın ardına saklayamıyordunuz.

Cama yöneldiğimde ayak ucumda mor martagonlar vardı. Boyunları bükük ama güçlü. Gururlu ama bir o kadar da gurursuz. Eğilmeleri zayıflık değildi; yalnızca hayatta kalmanın başka bir yolunu öğrenmişlerdi. İnsan da en çok kırıldığı yerde kök salmıyor muydu?

Camı açıp bakışlarımı gökyüzüne diktim. Bir alt kattan defalarca gökyüzüne bakmıştım ama o buradan bir başka bakıyordu gökyüzüne. Benim alt kattan göremediğim ne vardı?

Kollarımı demirlere yaslayıp öne doğru eğilirken kısık gözlerle Ankara'ya baktım. Ve bir süre sonra neden burayı bu denli çok sevdiğini anladım.

Buradan da onları izliyordu. *Kendini, evinden asıl evini.*

Önce dikkatle dinlemedikçe duyamayacağınız bir ses duydum. İnce ve tiz. Sonraysa uzaklarda, çok çok uzaklarda gökyüzünde minik bir noktayı gördüm. Hava üssü buraya uzak değildi. Şu an düşününce fark ediyordum. Belki de oydu, bilmiyordum. Önce ses gitti, daha sonraysa o küçük nokta. Ve Ankara semaları yine derin bir sessizliğe büründü.

******

Bulutların arasından hızla çıkarken oksijen maskesinin altında aldığı her nefes biraz daha ağırlaşıyordu Güntekin'in. Dört gündür doğru düzgün uyuyamıyordu. Zihni artık taşıyamayacağı kadar yorulmuştu. İHA görüntülerinde sınır hattındaki dağ yolunda hareket hâlinde bir füze sistemi tespit edilmişti.

Kara birliklerine yaklaşmadan vurulması gerekiyordu. Bu yüzden dört gündür keşif uçuşları yapıyor, rota çıkarıyor, brifing odalarında dağılan bilgileri birleştirerek operasyonu şekillendiriyorlardı. Dikkatli olunmalıydı; çünkü o sistem kara birliklerine ulaşırsa artık bir hedef değil, sayısız ölüm anlamına gelecekti. Ancak yakalandıklarını anlamış gibi günlerdir hareket etmiyorlardı. Füze sistemini taşıyan konvoy, dağın içindeki bir mağaraya çekilmişti.

Ve sayısız uçuşun ardından saklandıkları yeri bulan Güntekin Agâh'tı.

"Sancar," dedi kulaklıklarına. "Hedefe altı mil." Önündeki ekrana bakarken dikkatle hedefe kilitlendi.

Hepsinden *hazır* bilgisi geldiğinde Güntekin'in gözleri daha da kısılmıştı. "O zaman *süzülerek süzülerek süzülerek* iniyoruz," diye mırıldandı; ağzının içinde kimsenin duymadığı o şarkıyla birlikte alçak irtifaya geçti.

Dört günün sonunda en sevdiği saatlere yaklaşıyordu. Yeryüzüne bıraktığı ateş toplarını gökyüzünde izlemekten daima büyük bir keyif alacaktı. Şu anda buna ihtiyacı vardı.

Bakışları mağaranın bulunduğu yamaca kilitlendi. İlk keşif uçuşunda o noktayı sıradan bir kaya parçası sanmıştı. İkinci geçişte mağaranın

ağzındaki kamuflaj ağını görmüş, üçüncü uçuşta biraz daha yaklaştığında ekranında minik bir kırmızı nokta belirmişti.

İmha edilmesi gereken bir nokta.

Aynı kırmızı nokta yine ekranında belirdi. "Hedef mağaranın içinde," derken sesi sakindi. Gaz kolunu itti. F-16'nın burnu aşağı kırılırken irtifa hızla düşmeye başladı. "Ben lider," dedi kulaklığına. "Angajmana giriyorum."

Bu saldırı başlangıcı demekti. Dağlar büyüdü, uçak alçaldıkça dünya daraldı. Güntekin'in parmağı, yere ateş bırakacağı o küçük düğmenin üzerinde asılı kaldı. Hedef, ekrandaki noktanın tam üzerine oturmuştu. Kırmızı nokta, yeşil çizgilerle çevrelenmişti. Ve tuşa bastı.

"Öpüyorum şekerler," dedi. Ateş topu F-16'nın altından ayrılırken uçak boşluğa süzüldü. Birkaç saniye içinde dağın kalbi parçalandı. Güntekin keyifle, "Bam!" derken hedef yerle bir oldu.

Kısa bir an yeryüzü âdeta sarsıldı. Mağaranın ağzından yükselen ateş, günü turuncuya boyadı; sis bulutu hızla genişledi. İkinci patlama çok daha şiddetli geldi ve içerideki mühimmat infilak etti.

Aynı saniyelerde kokpitte alarmlar çığlık atmaya başlamıştı. Hızlıydı Güntekin. Bu yüzden adı Deli Şimşek'ti. Ona doğru gelen füzeyi saniyeler içinde fark etti.

"Boss!" diye bağırdı Comart. "Hedeftesin."

"Yelkıran ve Yıldırım aynı anda hızlandı ama Deli Şimşek ilk defa ölümle burun buruna gelmiyordu. Kolu sertçe çekti. En sert şekilde yükselirken G kuvveti bedenine çöktü, ciğerlerini ezdi.

Füze altından geçmiş, bulutların içine doğru kaybolmuştu. Fakat Deli Şimşek tetikteydi, saniyeler içinde kilidi çözüp onu havada imha etti.

Birkaç saniye boyunca kimse konuşmadı.

"Kaç kere *paniklemeyin* dedim," dedi en sonunda Güntekin, telsiz içi konuşma kanalını açarak. "Comart, asıl panik yaparsan füzenin hedefinde olursun. Yelkıran ve Yıldırım, koordineydiniz. Tebrikler." Tim içi kanalı kapatıp genel hatta geçti. "Kartal 1, Deli Şimşek konuşuyor. Görev başarılı. Sancar eve dönüyor."

Tüm kanalları kapatıp kendi zihninde kaldı. Kırmızı alevlerin kavurduğu dağa büyük bir keyifle baktı. Yeryüzünden yıllardır aldığı en büyük intikam buydu. Yakmak. Tıpkı onu boğdukları gibi. Bu koca evrene bir o sığamadıysa her yeri keyifle yerle bir edebilirdi.

Dakikalar sonra dört günün ardından Ankara semalarındaydı. Yere alev topu bıraktığı zamanlar dışında gökyüzündeyken başını yere eğmez, aşağıda kalan dünyaya bakmazdı. Orada kendine dair hiçbir şey yoktu. Tüm kökleri bulutlardaydı. Kanatları vardı, yürümek ve koşmak kimin umurundaydı?

Ama Ankara semalarına girdikleri anda ilk defa başını aşağıya eğip yeryüzüne baktı. Ufukta gün sarısı yoktu ama aklına düşen gün doğumu ve gün batımıydı. Oralarda bir yerde olmalıydı.

Aynı saniyelerde yeryüzünde, okulun bahçesindeki Aslıhan'ın da duyduğu ince sesle bakışlarını gökyüzüne çevirdiğinden hiçbir zaman haberi olmayacaktı. Birbirlerine bilmeden, fark etmeden baktılar. Göğe bakan Aslıhan başı dik bir ateş zambağıyken, yere bakan Güntekin boynu eğik bir Martagon'du.

Yeryüzüne bağlı asi kurt ve göğe âşık deli kartal. Ne kurt uçabilirdi ne de kartal yürüyebilirdi. Ama o an birbirlerini hissettiler.

İkisinin de bakışları aynı anda önüne döndü. Biri yerde, biri gökte. Aslıhan topuklarının üzerinde okuldan içeri girerken Güntekin iniş için alçaldı. Dakikalar sonra uçağından inmiş, yüzüğünü takmış, gerekli toplantı ve brifingler yapılmıştı. Odasına girip uykusuz bedenini koltuğa bıraktı. Yıllardır bölük pörçük uyurken daha mutluydu. Kesintisiz uyuduğu günlerden sonra yine parça parça uyumak işkenceden farksızdı.

Bu işin çözümünün hiç bulmamış olmayı dilediği günlerdeydi.

Derin bir nefes verip telefonunu açtı. Tabi ki sapkın Ferda dışında arayıp soranı yoktu. Ne bekliyordu ki? Kırk kere engellemişti Ferda'yı. İnatla yeni numara alıp yazıyordu. Bunu da itinayla, mesaja bakmadan engelledi ve Aslı isminin üzerinde durdu. Mesajı yazıp yazmamak arasında gidip geldi.

Dönünce haber verirsin demişti. Niye demişti? Gelmişti işte. Şimdi ne diyecekti?

"Çok canımı sıkıyor," diye homurdandı ağzının içinde. "Çok canımı sıkıyorsun Aslı Karakurt Agâh. Duydun mu beni? Çok feci şekilde canımı sıkıyorsun." Oflayarak tek bir mesaj attı.

Geldim. Akşam eve bir şey lazım mı?

Babası işten daima ellerinde poşetlerle gelirdi. Evin telefonu saat beş olduğu anda çalar, istisnasız her gün annesine *akşama eve ne lazım* diye sorardı. Belli bir yaşa kadar böyle bir aile babasıyla büyüyen Güntekin'in zihnine bu durum kazınmış gibiydi. Her şey bir yalandan ibaret olsa da bir parçası bu soruyu sormayı sevmişti. Ve kendine dahi itiraf etmek istemese de eve gittiğinde ona açılan kapıyı...

Ekrana doğru bakarken kendine hayret ediyordu. "Akşama eve sana on kilo akıl lazım Güntekin salağı!" Bakışları göğe döndü. "Yüce Rabbim bu kocalık içgüdüsü çok saçma bir şey. Lütfen al benden. Ben şu an normal bir koca değilim. Sürekli bunu soramam ama sormadan da duramıyorum." Mesaj *görüldü* olduğunda elini gözlerine kapatarak ekrana baktı. "*Zıkkım lazım* diyecek şimdi. İzle bak. Haklı. Bir kere zıkkım yesem kendime gelecek gibiyim."

Mesaj ekrana düştü. Yazılanlara birkaç saniye bakakaldı.

ASLI: Domates, salatalık lazım. Bir de Kartal, Turna ve Kumru için yem.

Telefon ekranıyla beş dakika boyunca bakıştı Güntekin. Şaşkındı, tedirgindi. "Şu an niye cevap verdi? Normalde görüldü atardı. Ben ne güzel kendi kendime çalıp oynuyordum burada. Bu ne şimdi?"

Şokla ekrana bakarken bir mesaj daha düştü.

ASLI: Hoş geldin.

Bu daha büyük bir şok dalgası yarattı.

Kalkıp odanın içinde iki tur attıktan sonra yeniden yerine oturdu ve bir daha ekrana baktı. En son kanlısı Tuğba'nın Aslı'yı kaçırıp ellerini bağlayabileceği sonucuna vardı. Mesajı da Tuğba yazmıştı. Kadının kapısına kamerayla gelen bunu da yapardı. Böyle düşünürse her şey daha makul hâle geliyordu. Başını iki yana sallayarak düşünceleri toparladı.

Aynı saniyelerde odanın kapısı açılmış, içeriye Engin girmişti. "Boss," dedi keyifle. "N'aber?"

Yüzü ekşidi Güntekin'in. "Kızıl şeker sen bu aralar hayırdır, kendi timinden çok buradasın. Siktir git lan."

Gülerek ilerledi Engin. "Bizimkiler sıkıcı. Senin tayfa daha eğlenceli. Özellikle bu aralar Şinasi'yi izlemekten yoğun keyif alıyorum."

"Uğraşma minik şekerimle. Dikkat dağınıklığı olabilir ama kafası zehir gibidir."

"Bir şey demedik şekerlerine, tamam." Keyifle ona doğru ilerledi. Koltuğunun arkasına geçip omuzlarını sıktı. "Biz senin bekarlığa veda partini yapmadık. Hazır görevden dönmüşsün. Biraz partilesek mi?"

Anında ciddileşerek omuzlarındaki elleri kovaladı Güntekin. "Lan it, ne biçim teklifler sunuyorsun sen? Sence hayat artık eskisi gibi mi? Evli barklı adamım ben. Düğün yapalı daha bir hafta olmuş. Karım var, cibilliyetsiz herif!" dedi. Parmağındaki yüzüğü Engin'e doğrulttu. "Boru parçası mı bu? Evlilik yüzüğü!"

"Lan sakin ol. *Pavyona gidelim* demedik. İki rakı içerdik. Ya da ne bileyim, İf Sokağa geçerdik."

"İçemem hiçbir şey. Yürü git başımdan. Bak karım mesaj atmış. Domates, salatalık lazımmış. Benim evime rızık götürmem lazım. Uzaklaş yanımdan."

Şaşkınlıkla bakıyordu Engin. "Oğlum bu evlilik seni çok ayrı bir şeye çevirdi ha. Hiç bu kadar hanımcı olacağını düşünmemiştim."

Yüzü daha da ekşidi Güntekin'in. "Daha önce kaç kere hanımım oldu da hanımcı olup olmadığımı bileceksin sen benim? Salak saçma serseri mayın gibi yaşadık." Yeniden yüzüğünü kaldırdı. "Artık olayın ciddiyetini kavra. Aslı'ya söyleyeceğim seninle görüşmeme izin vermesin. Adın geçerse halı saha maçına bile göndermesin."

"Tamam birader, bir şey demedik. En evli sensin. Tamam. İki *içelim* dedik. Ev kaçıyor mu? İçme sen, sadece yemek yiyelim."

Hayır diyecek oldu Güntekin ama bakışları telefon ekranına takıldı. Bazı şeyleri fazla ciddiye aldıkça içinde bunun yalan ve gerçek ayrımını yapmakta zorlanmaya başladığını hissediyordu. İşi goy goya döküp *gülüp eğleneyim* derken artık eğlenmeyen tek kişi oydu. Uykusuz ve yorgundu.

Her şey bir yalandı işte. Bu kadar sorumlu hissetmesine gerek yoktu. Her şeyi içselleştiren sadece o gibiydi. Basit biri miydi? Neden öyle hissediyordu? Karakurt ailesi gitmişti zaten. Artık yakından onları izleyen gözler yoktu. Dışarıya gerçekçi olmaları yeterdi. Bakışları telefona döndü.

O zaman ne diye saçmalıklarına cevap alıyordu?

Son zamanlarda sürekli yan yana oldukları için böyleydi. Evet! Kesinlikle. İnsan yan yana olduğu kişiye bir süre sonra alışıyordu. Bu bilimsel bir şeydi, tabi. Bu dört günlük arada işinden başka bir şey düşünmemişti mesela.

Yalan, düşündün dedi zihni.

Elini alnına atıp sesi susturdu. Sus, düşünmedin! Gün doğumu, gün batımı düşünmedin. Sus! Hem Karakurtçuk akşam yemeğine onu bekleyecek değildi. Hatta şu an muhtemelen kendi evine inmişti ve orada yaşıyordu. Onu dinlemeyip eşyalarını bile geri taşımış olabilirdi. Belki bu mesajı yazarken de yanında İnci vardı.

İnandırıcı olmaya çalışıyordu, aynen. Tabi.

Bir kere daha bunu dedin, diye mırıldandı zihni. *Eve döndüğünde koltuğunda uyuyordu Güntekin.*

Umurunda değiliz ki, dedi diğer yanı. *Kadın gayet normal oğlum. Anormal olan sensin.*

Onu soğuk, mesafeli ve kalpsiz olarak bilmeye devam ettiği günler daha huzurluydu. Değildi, asla öyle biri değildi ve bunu bilmek daha da can sıkıyordu.

Gözlerini kapatıp yutkundu ve ani bir karar verdi. "Tamam," dedi hızla. "Bir şeyler yiyelim. Öyle geçerim eve. Ama içmem" Ağzının içinde homurdandı. Kendi içinde büyük bir direnişteydi.

Engin neşeyle odadan çıkarken aniden kapıda beliren Rüzgâr Kuşu, Ayşe Akça'ydı. Bedenleri çarpıştığında refleksle Ayşe'yi kolundan tutan yine Engin'di. "Özür dilerim. İyi misiniz Yüzbaşım?"

Bir adım gerileyip kolundan tutan elden sıyrıldı Ayşe Akça. "Sorun yok komutanım." Her zamanki ciddiyetiyle ilerledi ve Güntekin'in masasının üzerine imzalanması gereken dosyaları bıraktı. "Yokluğunuzda biriken evrak işleri komutanım."

Göz ucuyla baktı Güntekin. "Mert nasıl? Özledim minik adamı. Bir ara getir yanıma."

Gülümsedi Ayşe. "Emredersiniz komutanım." Adımları gerilemiş, Engin'e saygıyla selam vererek yanından geçip gitmişti. Engin'in bakışları kısa bir an giden kadında kaldıktan sonra zihni bir anı hatırlamıştı.

"Bu sizin Rüzgâr Kuşu'nun oğlu mu bana *baba* demişti Boss?"

Mırıltıyla onayladı Güntekin.

"Ayşe Akça evli miydi?" diye sorularına devam etti Engin.

Güntekin yine bıkkınlıkla cevapladı. Cevap vermezse Engin'in farklı yollarla öğreneceğine emindi. Kızıl hırbo her şeyi bilmek ister, öğrenmeden durmazdı.

"Evlendi. Çocuğu oldu ve şerefsiz herif bırakıp kaçtı. Doğuma bile gelmedi. Ayşe de sessizce boşadı, çocuğuna kendi soyadını verdi. Kimseye de bundan bahsetmiyor. Mümkünse sen de etme. Senin kızıl kafan o ite benzediği için de çocuk sana *baba* diyor. Muhtemelen bir yerde babasının fotoğrafını gördü. Oldu mu? Aldın mı günlük dedikodu dozunu. Öğrendin mi tüm gereksiz bilgileri? Şimdi rica ederim kapımı kapat ve git."

Tüm cevapları alan Engin itiraz etmeden kapıyı kapattı.

Bunun bu kadar hızlı gerçekleşmesini beklemeyen Güntekin sessizce kapıyla bakıştı. Tam bu kadar hızlı gitmeyeceğini düşündüğü anda kapı geri açıldı. "Ha bu arada," dedi Engin. "Popülerliğin devam ediyor Güntekin Agâh. Evlilik dedikodun bitti şimdi de herkes eşinin güzelliğini konuşuyor."

Anında tadı kaçtı. Evet, güzeldi. Lanet olsun, güzeldi! Neden herkes bunu söylemek zorundaydı? O tersini mi iddia etmişti sanki? "Bunun sizi alakadar eden kısmı ne?" dedi ters ters. "Güzelse bana güzel, size ne?"

"Harbi hırbolaştın. Dostane bir konuşma yapıyoruz burada," diyerek kapıyı çekti Engin. "Ama neden bir anda evlendiğini ve bunca zaman onu herkesten sakladığını görünce anladım. Saklanacak kadar var valla. Sen de kıyak adamsın ama maşallah yenge hanıma, pek asildi. Allah sana bağışlasın kardeşim."

Engin kapıyı kapatırken, "Âmin," demiş bulundu. Kapı kapandığı andaysa panikle ekledi. "Öyle değil Allah'ım, hayır. O anlamda değil."

Kendi kendine konuşmanın dozu kaçıyordu. Düşünceleri toparlayamadı ve en sonunda kafayı evraklara gömdü. Bir süre kendiyle bile konuşmadı, sadece çalıştı. Oysa Engin'le o yemeğe de gitmeyecek, saatlerce bu masadan kalkmadan oturacak ve başka hiçbir şey düşünmemek için aynı evrakları baştan sona tam yirmi üç kez okuyacaktı.

Aynı saniyelerde kafeteryada huzurla çayını içen Sare'nin yanında beliren kişi Çağatay Karakum'du. Elindeki zekâ küpünü Sare'nin önüne bırakıp yanındaki sandalyeye oturmuştu.

Önüne bırakılan zekâ küpüne ve yanındaki adama baktı Sare. "Bu ne şimdi?"

Soğuk duruşunun aksine hafifçe gülümsemişti Çağatay. "Çevir."

Zekâ küpünün yine tüm parçaları tamdı. Sadece bir noktası başka kısımdaydı ve Sare çevirdiği anda tamamlanacaktı. *Bu zekâ küpünü tamamlarsan ben de sana âşık olurum* demişti Çağatay. İnatla bunu mu istiyordu? Kısa bir duraksamanın ardından göz ucuyla yanındaki adama baktı. Bulanık ve parlak iki çift yeşil göz denk düştü.

"Geldiğini duyunca heyecanlandım," dedi Çağatay beklenmedik bir netlikle. "Bu görevler hep böyle uzun mu olacak?"

Beklemiyordu Sare. Dumura uğrayarak önüne döndü ve zekâ küpünü kavrayıp tüm parçaları çevirerek dağıttı. O tek parçayı asla yerine getirip bu küpü tamamlamayacaktı. "Midemi bulandırdın. Sus!"

Çağatay bu sefer de cebinden çıkardığı beyaz çikolata aromalı gofreti Sare'nin önüne bıraktı. "Kantinde yoktu. Marketten aldım geldim. Çayını bunsuz içmezsin."

Daha da irkildi Sare. İstemsizce çevresine bakması ve yanındaki adamdan uzaklaşması gerekti. "Tabi ki içerim, abartma. Sus ve benden uzaklaş!" Gofreti ve zekâ küpünü Çağatay'ın önüne itekledi. "Git!"

Zekâ küpünü alırken gofreti yeniden Sare'ye uzatmıştı Çağatay. "Oysa dört gündür görüşmedik. Başım ağrıdı. Ödül devreleri, bağlanma mekanizmaları ve otobiyografik hafıza ağlarının ayrılık sonrası senkronize şekilde aktive olmasıyla oluşan duygusal yoksunluk durumunu yaşadığımı düşünüyorum. Son altı aydır hep bu oluyor."

Artık hayretle bile bakamıyordu Sare. Sadece izliyordu. "Yani beni mi özledin?"

"Evet," dedi Çağatay anında. "Sen özlemedin mi?"

"Hayır."

"Biraz daha düşün."

Bir saniye düşündü Sare ve yeniden ona döndü. "Düşündüm, yine hayır."

"Yani bugün de mi bana âşık olmadın?"

Biri duydu mu diye sağa sola bakınıyordu Sare. Şanslıydı ki kafeterya boştu. "Tabi ki olmadım!"

Tüh be der gibi bir ifadeye bürünmüştü Çağatay. "Yarın şansımı bir daha deneyeyim o zaman."

Hayretle baktı Sare. "Bir dene bakalım. Cevap değişmeyecek ama, emin ol."

Çağatay kendinden emin bir gülüş sundu. Sare'nin bakışları önündeydi. Gofreti hızla yana doğru itelediğinde Çağatay bir daha önüne bıraktı ve beklenmedik bir şekilde Sare'nin oturduğu sandalyenin kolunu kavrayıp onu tek hamlede kendine doğru çekti. Aniden yüzleri arasındaki mesafe azaldı. Sare şaşkın, Çağatay hâlâ kendinden emindi.

"Gerçekten seni özledim," dedi Çağatay her zamanki soğukluğundan arınmış dingin bir sesle. "Burası sensiz çok boş. Göreve giderken haber ver sen dönene kadar kendimi hangara kapatacağım. Sen yoksan ortalıkta gezinmenin de anlamı yok." Çehresini daha da yakışıklı hâle getirecek yarım bir gülüşü dudak ucuna kondurdu. "Bu da tüm bilimsel verilerden bağımsız oluşturduğum bir değerlendirme. Haberin olsun."

Birkaç nefes uzağındaki gözler ve dudaklarla bocaladı Sare. Beklenmedik bir yakınlıktı ve odun yutmuş gibi dikleşmişti. "Ne bu saçmalık?"

"*Love bombing*," dedi Çağatay anında. "Araştırdım. Güncel nesil öyle diyor."

"İyi," dedi Sare ters ters. "Ben de sana *ghosting* yapacağım. Haberin olsun. Güncel nesil öyle diyor."

"Direkt âşık olamaya ne dersin? Biz, bizim nesilden devam edelim bence."

"Çağatay Karakum, yürü git başımdan!"

Gülmüştü Çağatay, "İşte bu tam bizim nesillik bir tepki oldu. Şimdi gidiyorum. Yarın da şansımı denemeye geleceğim."

O uzaklaşırken geride kalan Sare birkaç saniye boyunca nefes alamadı. Çağatay'ın kafeteryadan çıktığını gördüğü anda elini göğsüne atıp soluklanması gerekti.

Ne yapacağını bilemeyerek etrafına bakındı. Avuç içi alnındaki terleri silerken ateş bastığını hissediyordu. "Ayarı bozuk robot!" diyerek ayaklandı. "Geri zekâlı yapay zekâ. Hadsiz ya. Ne âşık olacağım ben sana. Sürün!"

O da dışarı çıktığında geride kalan yaşlı bir çalışandı. Kulakları tam duymaz, kendi işine bakardı. Ama yalnız değildi. Çay ocağının önünde yan yana dikilen Berk ve Cihangir'i dışarıdan görmeleri imkânsızdı. Birkaç dakika önce aynı anda kavga ederek içeri girmişlerdi çünkü Boss ikisinden de hem sıcak hem şeftalili soğuk çay istemişti. Onu sorgulamayı bıraktıkları için sadece emirleri yerine getiriyorlardı. Ama ocak başına geldiklerinde demlik kavgası içindeydiler.

Sare ve Çağatay'ın sesini duyana kadar.

Berk'in elinde demlik, Cihangir'in elinde bardak kalmıştı. Kafalarını aynı anda ileri uzatıp kapıya baktılar.

"Benim duyduğumu sen de duydun mu la?" dedi Cihangir.

Hayretle başını sallayarak onayladı Berk. "Duymakla kalmayıp gördüm la."

Şaşkın bakışları birbirine döndü. Bir sonuç alamadılar ve yeniden kapıya baktılar.

"Şimdi Comart senin yengen mi?" dedi Berk.

Şaşkındı Cihangir. "Ne bileyim oğlum, yengem mi? Çok hazırlıksız yakalandım şu an."

"Bence yengen olma yolunda. Haberin olsun."

Şaşkınlığı artıyordu. "Ne oluyor bu aşağılık yerde la?" Berk'in elinden demliği çekip aldı. "Sen de ver şunu!"

Kendi aralarında yine anlamsız bir kavgaya tutuştular. Aniden durup bu olaya şaşırdılar ve sonra kavgaya kaldıkları yerden devam ettiler. Ara verip bir daha şaşırdılar. Tekrar kavga ettiler. En sonunda Güntekin'in odasına sıcak ve soğuk çayı götürdüklerinde Berk'e kalan yine toplu taşıma

cezasıyken Cihangir'in kafasına fırlatılan çalıştığı hâlde inatla tamir etmesi gereken köstekli saatti.

Çünkü bu defa da Güntekin'in canı öylesine ceza vermek istemişti.

******

Elimdeki tabağı masanın üzerine bırakıp bir adım gerilediğimde diğer elimdeki telefonun kamerasıyla bu anı çekmek zorundaydım çünkü telefonun diğer ucundaki annemin gözü üzerimdeydi. Ne yaptığım ve bu konuma nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Birkaç saat önce arayan annem *"Ne yapıyorsunuz?"* dediğinde Güntekin'in görevden döneceğini söylemiş bulunmuştum.

Hataydı. Dilimi ısırmalı ve susmalıydım.

Normalde asla huyu olmamasına rağmen görüntülü aramış, inatla bana dolaba ve buzluğa attırdığı yemeklerden sofra kurdurmuştu. Normal şartlarda tersleyip kapatırdım ama zaten ona yalan üstüne yalan söylerken bir de asiliklerimle üzmeye kıyamadığım günlerdeydim. Kurduğum sofrayı ona gösterdim. Şanslıydık ki yüz ifademi görmüyordu.

"Tamam mı?" dedim bıkkınlıkla. "Oldu mu? Mutlu musun? Kurdum kocama sofra."

Keyifle güldüğünü duydum. "Oldu oldu, aferin benim kızıma."

Masaya göz ucuyla baktım. Yaptığım tek şey buzluktaki köfteleri kızartmak, makarna ve salata yapmaktı. Yemek yapamıyor değildim. İstesem elbette yapardım ama uğraşmak istemiyordum. Ekranı kendime çevirdim. "Bir daha sakın bana böyle bir şey yaptırma anne. Elim ayağım titriyor şu an."

Anında kaşları çatıldı. "Kızım hep adam mı yapacak bu yemekleri? Görevden gelmiş o kadar. Yorgun, uykusuzdur. Huysuzluk yapma."

"Aramızda bir görev dağılımı var anne. Yemekleri yapmak için gönüllü olan o."

"Evlilik öyle bir şey mi Aslıhan? Yarın bir gün hasta oldu diyelim bu adam? Bir çorba yapmayacak mısın kızım?" Minnoş halleri buraya kadardı.

Anında kendi özüne döndü. "Kırdırtma bana ağzını!"

Bıkkın bir nefes verdim. "Tamam anne. Çok iyi bakacağım kocama. Merak etme. Yani Murathan'ı atıp nüfusuna Güntekin'i alacak gibisin. Az kaldı."

"Aldım bile," dedi anında. "Senin kocan olduğuna göre benim de oğlumdur."

Huysuz bir ifadeyle karşılık verdim. "Gelince söylerim arar oğlun. Kapatıyorum ben."

Bana öpücük atıp kameraya el salladığında yarım bir gülüşle aramayı sonlandırdım. Telefonu elimde yemek masasıyla bakıştım. Ben Güntekin olsam bu jestim karşısında şok yaşardım. Temennim gülüp dalga geçmesinden yanaydı. Bu sayede daha az gerilirdim.

Ama bir noktada bunu yapmaktan da rahatsız değildim. Haklıydı annem, görevden dönüyordu adam ve bir yerde anlaşmamız vardı. Hem geldiğini haber veren oydu. Kendi kurallarımı ihlal etmediğim gibi onun kurallarını da ihlal edemezdim. Sabah kahvaltılarını ve akşam yemeklerini asla kaçırmıyordu. Yani bu onun kuralıydı. *Benim değil*. Ben sadece anlaşmaya bağlı kalıyordum.

Aynen Aslıhan. Böyle düşün kızım. Aferin.

Hem yorgundur, diyecek oldu bir yanım.

Hızla susturup masaya arkamı döndüm ve koltuğa ilerledim. Kaplumbağalar toktu, çiçekler sulanmıştı. Koltuk yerine yere oturup orta sehpa üzerindeki notlarımı kendime çektim. Alt kata inmemiş, dört gündür burada yaşamıştım. Kendime dudak büzerek plak yanındaki kaplumbağalara baktım. Ben aşağıya inersem yalnız kalırlardı. Hem Luna'yla iyi anlaşmış gibiydiler. Akıllı kedim hep o komodinin önünde uyukluyordu.

Nadime Hanım'ın gözü de sürekli bizdeydi. Her fırsatta yemek, tatlı, çerez taşıyordu. Muhtemelen annem ikimizin de tek başına hayatta kalamayacağını, bir anne eline ihtiyacımız olduğunu söyleyip bizi ona emanet etmişti.

Zaten okuldan geç geliyor, koltukta uyukluyordum. Ama bu dört günün sıkıcı geçtiğini inkâr etmeyecektim. Son günlerdeki hayat yoğunluğundan sonra yeniden sessizliğe bürünmek garip gelmişti. Bu süreçte dernekten Aysel Hanım iletişime geçmiş, Tuğba ve benden projemizin temeli olan sanatla öğretim alanında bir tiyatro senaryosu yazmamızı istemişti.

Hangimizin senaryosu seçilirse okuldaki dezavantajlı gruptaki gençlerle sahneleyecektik ve dernek için bu da bir değerlendirme ölçütü sayılacaktı.

Ayrıyeten bir de süreç sonunda gireceğimiz genel kültür ve dil sınavlarına hazırlanıyordum. Bu dört günde ilgilendiğim şeyler: evraklar, çalışma kâğıtları ve yazmaya çalıştığım tiyatro metnimdi. Tuğba'nın imkânı olsa bu tiyatro metnini de benden çalardı. Emindim.

Kendi fikirleri olmayan, sürekli benim düşüncelerimin üzerine çöreklenen korkunç bir replikaydı. Yazacağı tiyatro metnini şimdiden merak ediyordum. Beynime sızıp fikirlerimi alamadığı için evde kırk takla attığına emindim.

Bu dört günde hayat sanki eskisi gibi akmaya başlamıştı. *Biraz soluk.* Sadece bu eve girdiğimde o solukluğun silindiğini fark etmek de kabullenmesi zor bir andı.

Güntekin'in evini karıştırmak değildi niyetim ama birkaç gece plağından hep dinlediği Seriday şarkısını dinlemiştim. Müslüm Gürses plaklarına kayıtsız kalamamış, onlardan da birkaç parça dinlemiştim. Arabasında hep rap tarzında şarkılar çalıyordu ama plakları arabeskti. Sorgulamadım. Artık şaşırtmıyordu.

Televizyonu kurcalarken birkaç kaydına denk gelmek benim için de sürpriz olmuştu. Niyetim sadece film izlemekti.

Gittiği ülkelerde kendini ve manzaraları kayda aldığı anlar vardı. Rengârenk görüntüler, insanlar ve sayısız yüz geçti ekrandan. Sırtında büyük bir çantayla zirveye çıkıyordu bir görüntüde, diğerinde karlı bir yoldaydı. Birinde Venedik'te, Afrika yerlilerinin içinde onları dans ederken gülerek izliyordu, diğerinde yemyeşil tropik bir ormanda ilerliyor ya da Taç Mahal'in önünde alnının ortasına kırmızı nokta yapıştırıyordu.

Gerçekten dünyayı gezmiş gibiydi. Her kayıt gittiği ülkelerin gün batımıyla bitiyordu. Hepsinde de oldukça eğlenmiş gibiydi. Dudaklarında büyük bir gülüş vardı. İnsanlarla kendi dillerinde konuşmaya çalışıyor, keyifle gülüyordu.

Yapay zekâ görselimiz olan kuzey ışıkları gezisine gittiği video da buradaydı. Üzerinde kalın montu, kızaran burun ve yanaklarıyla ilerliyordu açık alanda. Bir noktaya baktı ve kamerayı çevirdiğinde geceyi aydınlatan o rengârenk ışıklar göründü.

"Eskiler der ki Güntekin..." diyen sesini duydum. Kendi kendine anlatıyor gibiydi. "Kuzey ışıklarını gördüğünde yüksek sesle konuşma.

Lanetlenirsin. O yüzden çeneni tut. Sessiz ol. Işıklar seni fark ederse göğe yükselebilirsin."

Yanından bir başka ses yükseldiğinde kamerayı yanına çevirdi. Yaşlı, montuna sıkıca sarılmış yaşlı bir kadın İngilizce bir şeyler söyleyip nereye baktığını sormuştu.

Güntekin'in muazzam derecede akıcı İngilizce konuştuğunu da o an öğrenmiştim. *Işıklara ve gökyüzüne* demişti kusursuz bir aksanla. Bu kadar akıcı konuşamazdım ama Erasmus projeleriyle yurt dışına gittiğim zamanlardan kaynaklı yabancı dilim iyiydi. Ne konuştuklarını anlayabiliyordum.

"Yalnız mı geldin?" demişti kadın. "Buraya herkes sevdiğiyle gelir."

"Ben tekim," dedi Güntekin. "Kendimi seviyorum, yetmez mi?"

Gülmüştü kadın. "Buralarda bir efsane anlatılır. Tanrılar bazı insanları birbirine geç kalmış yaratırmış," dedi. "Aynı gökyüzüne farklı zamanlarda bakarlar ama yeryüzünde denk düşmezlermiş. Kuzey ışıkları birbirini kaçıran ruhların gökte bıraktığı yanık izleriymiş. Belki senin de ruhunun yarısı hala kayıptır. Onu bulmayı denedin mi?"

Gülmüş ve kamerayı yeniden ışıklara çevirmişti Güntekin. "Yeryüzüyle işim yok. Şayet bir ruh eşim varsa o beni ilk gökyüzünde bulsun. O zaman ben de onu yeryüzünde bulurum." Kadın bir şeyler mırıldanırken bu defa Güntekin, Türkçe konuşmuştu. "Teyze beni bir sal ya. Efsanenin sırası mı? Kaydı mahvettik. O kadar yol gelmişim. İbrahim Tatlıses'e dönüşeceğim şimdi. Işık gidiyor yav!"

Gülmüştüm istemsizce. Bu boş vermişliği sinirimi bozuyordu.

Bir diğer kayıtta F-16'sının içindeydi. Uçağın ucunu aşağı yukarı eğerek ilerletirken bir eliyle onu çeken kameraya kartal pençesi yaptı ve parmaklarını kaskına vurarak hızlandı. Saniyeler içinde evinde, gökyüzündeydi. Havalı olduğunu inkâr edemeyecektim. Hızla bulutların arasında kaybolmuştu.

Üç kere başa sararak izlediğim tek bir kayıt vardı. Üzerinde yeşil üniforması, kolunun altında üzerine Boss yazan kaskı varken yine F-16'nın önündeydi. Saçları daha kısaydı. Öyle ki şimdiki gibi dalgaları belli olmuyordu. Kaydı tutan kişi birkaç adım geriledi. Uçağa doğru ilerlerken yanından geçen bir başka pilot ona doğru el kaldırmıştı. Avuçları birbirine değdiğinde ikisi de gülümsedi.

"Sakın beni geçme Deli Şimşek," demişti adam. "Bak karım izliyor."

Gülmüştü Güntekin. "Hızlı olmaya bak Özgür Şahin Kankılıç. Gökyüzünde kimseye acımam, bilirsin."

Kayıt devam ederken Özgür dönüp kameraya doğru el sallamıştı. "Sana havalı bir şov sunacağım Ferda. Kameranın odağını benden ayırma."

Ferda'nın kıkırtısını duydum. "Odağım her zaman sende tatlım."

Ama ekranın odağında Özgür değil, F-16'sına doğru ilerleyen Güntekin vardı. Kameraya alınırken hiçbir şeyden haberi yoktu. Kendi kendine uçağın gövdesini okşuyorken Ferda ona el sallayan ve sevgiyle bakan eşine rağmen kamera odağına inatla Güntekin'i alıyordu.

"Ferda," demişti Özgür'ün sevgi dolu sesi. "Adını gökyüzüne yazayım mı?"

Aynı saniyelerde kayıttaki Güntekin'in bakışları gökyüzüne dönmüştü. Dönüp asla ona bakmıyordu. Uçağın gövdesine iki kere dokunup kaskını başına taktı. Ferda güldü ve en sonunda -*nihayet*- kaydı eşine çevirebildi. Özgür Şahin Kankılıç eşine büyük bir aşka bakarken kayıt bitti.

Her izlediğimde birkaç saniye boyunca ekrana bakmama neden olan bir kayıttı. O gün saçlarını çekmek yerine evire çevire dövmediğim için pişmandım. İçimde kaynayan tek his buydu.

Artık Özgür adına üzgündüm. Bir trafik kazasında öldüğünü biliyordum sadece. Atlas'ın simasının babasına benzemesi Ferda'nın vicdanını hiç mi sızlatmıyordu? Bunca yıllık eşini hiç mi sevmemişti? Sevgi bir kalbe girdiyse ölüm onu silmek için yeterli değildi. Beden yok oluyordu, hisler değil. Ki adam ölmediği halde onu aldatmış, bir başkasına âşık olmuş ve sapkınca bunu devam ettirmişti.

Güntekin'in Ferda'yı gördüğü an başını yere eğişi, kaçışı, tuvalette onu öpmesi belki de sadece benim gördüğüm kısımdı. Bu kayıt bile yıllarca nasıl zorlandığını anlatmak için yeterliydi. Anlaşamadığımız günlerde ona bu konuda acımasızca laflar soktuğum için ince bir pişmanlık hissettim.

Kankılıç Ailesi'nin ona iyi gelmediği belliydi. Atlas hariç tüm üyeleri garipti ve sanki Güntekin'in iyi niyetini sömürüyorlardı. Art niyetli olmak istemiyordum ama düşüncelerim bunlardan ibaretti.

Sıkıntılı bir nefes verip yeniden önümdeki çalışma kâğıtlarına uzandım. Bakışlarım saatteydi. Yedi olmak üzereydi ve genelde bu saatlerde geliyordu eve. Tiyatro yazma işime odaklanıp beklemeye karar verdim. Bir saat geçti, yarım saat, sonra bir yarım saat daha. Güntekin gelmedi. Yemekler soğudu, salata sulandı, köftelerin yağı üstünde dondu. Güntekin

yine gelmedi. Gözlerim telefonuma takılmıştı. Ekrana düşen bir mesaj da yoktu.

Hayal kırıklığına uğramak saçmaydı. Zaten isteyerek kurduğum bir sofra değildi ama yine de bu histen kaçamadım. Çalışma kâğıtlarıyla oyalanıp her zamanki gibi hırçınlığı yutmayı denedim. Kalkıp sofrayı toplamak ve sofra beziyle camdan aşağı savurmak makul geliyordu. Bunu da yuttum. **Akşam yemekleri ve sabah kahvaltıları birlikte yapılacak** diyen oydu. Heveslisi değildim! Madem sözünde durmayacaktı neden inatla günlerdir onunla aynı sofraya oturmam için diretmişti?

"Beyinsiz," dedim kalkıp masayı kırmamak için hızla not yazarken. Ajandamda bugünün tarihinin üzerine üst üste çarpı atıyordum. "Hata onda değil sende Aslıhan. Ne bekliyordun?" Kalemin ucu art arda kırıldı. Fazla bastırıyordum kâğıda ve buna engel olamıyordum. Karaladığım tarihin yanına öfkeli bir not düştüm.

Zıkkım ye G.A!

Yazdığım şeyle bakıştım ve sıkıntıyla soludum. *Saçmalama Aslıhan!*

En sonunda kapıdan sesler gelmeye başladığında başımı kâğıtlardan kaldırmıştım. Evde olmadığımı düşünmüş olmalıydı. Işığı açmamış, köşelerdeki iki abajurun loş ışığında oturmuştum. Anahtarla kendi açmaya çalışıyordu ama kapı arkasında anahtar olduğu için bunu başaramadı. Şeytan *kapıda bırak* diye mırıldanırken mantığım baskın geldi.

Adamı kendi evinden kovacak değildim. Hızla ayaklanıp her zamanki soğuk ifademi kuşanarak kapıyı açtım.

Bunu hem bekliyor hem de beklemiyordu. Hafifçe öne eğilip bir elinde poşetler diğer elinde anahtarla bana baktığında yorgunluğu her hâlinden belliydi. Göz altları normalden daha mordu. Geç geliyordu ama söylediklerimi almayı da ihmal etmiyordu.

Soğuk bir şekilde kapıdan uzaklaştım. "Hoş geldin."

Arkamdan içeri girmiş, kapıyı kapatmıştı. "Hoş bulduk..." diye homurdandığını duydum.

Sakin bir terslikle orta sehpa üzerindeki notlarımı toparladım. Ayakkabılarını çıkarıp içeri girdiğinde yemek masası görmüş ve adımları olduğu yere çakılmıştı. Beklemiyordu, farkındaydım. İfadesi anında yerle bir olmuştu. Anneme uyup bunu yaptığım için kendi salaklığıma kızdığım bir andaydım.

Senin gibi bir kadın öyle bir adama nasıl inanır demişti. İşte böyle inanıyordu. O gelene kadar masayı toplayıp görmemesini sağlayabilirdim

ama hatasını yüzüne vurmak daha makuldü. Neden içime atacaktım ki?

"Açsan yemekleri ısıtırsın," dedim. "Evi havalandırdım, parfüm kokmuyor. Odan da öyle. Birkaç kargon geldi. Yatağının üzerine bıraktım. Nadime Hanım evlilik hediyesi diye yemek takımı almış, onu da mutfak dolaplarından birine rastgele yerleştirdim. Bakar, kendine göre ayarlarsın."

Bir kucağımda notlarım, defterim ve kalemlerim varken diğer koluma Azrail'in ayaklarında uyuyan Luna'yı aldım ve hızla yanından geçtim.

Hafifçe omuzları düştü. "Yemek hazırlamışsın. Sen yedin mi?"

Hırçınlığıma engel olamadım. Ters bakışlarım ona döndü. "Herhalde yedim. Seni mi bekleyeceğim?"

Dürüst olacağız anlaşması kan ağlıyordu. Arkamı dönüp kapıyı uzandım. Açtım ama geri çekmeme izin vermedi. Anında bedenini arkamda hissettim. Eli yandan kapıya uzanmış ve açtığım anda geri kapatmıştı. Luna bir kolumda salınırken notlarımı tuttuğum elimle kapıyı açmaya çalışıyordum. Zordu.

Ona döndüğümde kolu yanımda, eli kapıdayken yüzlerimiz arasındaki mesafenin fazla olduğunu söyleyemezdim. Bir nefes kadar uzağımdaydı. Şu an bu yakınlığa da gerek yoktu.

"Tamam da sen nereye?" dedi *hayırdır* der gibi kafasını sallayarak. Gözleri dik bakışlarımdaydı.

"Evime. Yorgunum, uyuyacağım!" dedim bekletmeden.

"Bir dur, sakince konuşalım."

"Konuşacak bir şey yok. Görevden geldin. Git dinlen."

Bakışlarına hafiften terslik kuruluyordu. Sorusunu güncelledi. "Tamam da senin aşağı inmen ne alaka? O kadar anlaştık ettik. *Burada yaşayacağım* dedin. Kalkıp her kafan attığında aşağıya mı ineceksin?"

Dikti çenem. "Sen anlaşma maddelerine uymuyorsan ben neden uyayım? Ne sanıyorsun sen beni? Emir eri mi? Bana *birlikte yemek yiyeceğiz* nutku atıp *eve bir şey lazım mı* diye sorduktan sonra haber verme gereksinimi duymadan gecenin bir vakti geliyorsan, kendi koyduğun maddelere dahi uymuyorsan ben de kendi kurallarımı ihlal edebilirim demektir. Ortalıkta, *bu bir yalan olsa da ben şunu yaparım bunu yaparım* diye gezen sensin. Ben değil. Sana kırk kere *bu kadar beylik laflar etme* dedim. Madem ettin adam gibi laflarının arkasında dur!"

Her sözümle kafası atıyordu. Çenesi seğirirken gözlerindeki terslik çoğaldı. Eli hâlâ kapıdayken yüzüme daha da yaklaştı. Nefesini yüzümde hissediyordum. "Senin o çatallı dilin yine bir abartmasın. Ne laf ettik de

arkasında durmadık?" O öfkeli, baskın ses tonu dudaklarına kurulmuştu. "Basma yine deli damarıma Aslı!"

"Asıl sen basma benim damarıma. Keyfimden hazırlamadım bu sofrayı! Senin anlaşma madden diye yaptım!" Aynı baskın sesle karşılık verdim. "Ben birine söz verdiysem tutarım Güntekin Agâh! Sende ya söylediklerini yap ya da çeneni kapalı tut." Öfke oturdu gözlerime, farkındaydım ve engel olamadım. Saklayamadım. "Şimdi çek şu elini kapıdan! Sen kurallara uymuyorsan ben de uymuyorum. Keyfimden yaşıyorum sanki evinde!"

Bir şey söyleyecek oldu ama vazgeçti. Başını hafifçe sağa eğdi ve kısa bir an gözlerini kapattı. Deli damarına bir şeyler oluyordu, farkındaydım ama umurumda değildi.

"Çek şu kolunu!" diye yükseldim.

Anında gözlerini açtı. Dudaklarıma doğru, "Bağırma bana Aslı!" derken öfkesini yutmaya çalışıyordu.

"Bağırtma o zaman Güntekin!"

Gözlerime baktı, yutkundu ve hızla önümden bir adım gerileyip kolunu kapıdan çekti. "İyi, git!"

Hızla kapıyı açıp dışarı çıktım. Luna bize şokla bakıyordu. "Gidiyordum zaten!" diye yükseldim.

Dişlerini sıktı. "Bağırma Nadime Hanım duyacak."

"Duyarsa duysun!" diye daha çok yükseldim. "*Eve barka gelmiyor* derim." Ters adımlarla merdivenleri iniyordum. "Şuursuz deli. Keyfimden evinde yaşıyorum sanki. Triplere bak! Kendi söylüyor kendi uymuyor. Bir de bana *oyunu kuralına göre oynayalım* der. Önce sen koyduğun kuralı hatırla. Allah'ın delisi!"

"Senin yüzünden!" diye yükseldiğini duydum. "Sağın solun belli olmuyor ki. Önce tersliyor sonra gülüyorsun, akıl mı kaldı? Elimde sevdiğin şeyle geliyorum *zıkkım ye* diyorsun, gelmiyorum *neden gelmedin* diyorsun. Mesaj atıyorum görüldü atıyorsun, atmıyorum neden haber vermedin diyorsun. Yemek yapıyorum yemiyorsun, yapmıyorum sen yapıp beni bekliyorsun. Asıl senin ayarların bozuk, benim de ayarlarımı bozdun! Kafa bırakmadın, mal ettin beni. Şamar oğlanına döndüm. Allah'ın manyağı!"

Kapımın önündeydim. Kısa bir an Luna'yı yere bıraktım. Cebimden anahtarı çıkarıp evi açmaya çalıştım ama buranın kapısı bile zor açılıyordu. Açamadığımda hırsla kapıyı teklemedim. "Senin ayarın mı var bozulsun, deli!"

"İnan vardı, altüst ettin! Yaktın tüm devrelerimi. Zaten gidikti kafam, senin yüzünden iyice gitti. Burada canımı sıktığın yetmiyor gibi gökyüzünde bile sıkıyorsun. Alan kalmadı be bana!"

Öfkeyle üst kat merdivenlerine baktım. "Gökyüzü ne alaka? Ne saçmalıyorsun sen ya?"

"Sus, bir şey bildiğin yok!" diye çirkefleşti. "Canım burnumda ha!"

Zorla kapımı açıp içeri girdim. "Canın çıksın o zaman Güntekin, yürü git evine!" diye bağırmış, cevabını beklemeden eve girip kapıyı şiddetle kapatmıştım.

Nadime Hanım'ın sesini duydum. "Ay ne oluyor çocuklar?" demişti kadın. "Apartman ayağa kalktı."

Derin bir sessizliğin ardından Güntekin'in, "Bir şey yok Nadime Hanım," diyen ters sesini duydum. "Yeni evliyiz ve kavga ettik işte. Ne var? Dünyanın en normal şeyi. Siz de her seste *ne oldu* demeyin bir zahmet. Karımızla ağız tadıyla kavga da mı edemeyeceğiz? Girin eve. Hallederiz biz."

Nadime Hanım ne cevap verdi bilmem ama onun kapısının şiddetle kapandığını duydum. Salona ilerlerken Luna arkamdaydı. "Miyav," dedi masumca.

Her zamanki gibi köşesindeki yastığına kurulur sandım ama yapmadı. Eve yabancı gibi öylece kalmıştı. Anlık ben de öyleydim. Kaç gündür buraya inmemiştim. Soğuktu. Boştu. Renksizdi. Oysa önceden böyle gelmiyordu.

Üst kattan adım seslerini duydum. Bir konuda daha haklıydı. Ben de olsam kendimden bunu beklemezdim. Kendime ve ona kızmak arasında bir noktadaydım. Haber vermek zorunda da değildi. Neyin tripini atıyordum? Bu anın reglimle çakışması hiç iyi olmamıştı. Ruh hâlim daha da ters ve dengesizdi.

Elimi alnıma atıp büyük bir pişmanlık duydum. "Salak mısın Aslıhan? Adam gerçekten kocan mı? Neyin tripiydi bu şimdi?"

Aynı saniyelerde yere vuran yumruk ve boğuk sesini duydum. "Yukarı gelir misin?"

Tavana göz devirdim. "Gelmiyorum!"

"Sardık başa!" diye yükseldi. "Ya sabır ya Allah! Ben de diyorum *haftalardır ne eksik,* kavga etmemişiz. Tam olduk şu an."

"Kes sesini!"

Luna bu bağırış hâline de far görmüş gibi bakarken elimdeki kâğıtları masa üzerine savurup yatak odama ilerledim. Hızla yatağa girip battaniyeyi kafama kadar çektim ve gözlerimi kapattım. Ama uyuyamadım. Dakikalar hızla akarken yukarıdaki adım seslerini duyabiliyordum. Sürekli banyo, mutfak ve salon arasında mekik dokuyordu. Bir ara Seriday ezgisini duyar gibi oldum ama hızla kapanmıştı.

Tam bir saat geçtiğinde elime telefonumu aldım. Yanıltmadı. Ekrana düşen bir mesaj vardı.

GÜNTEKİN: Buraya gelmezsen kapına inerim. Kırarım. Yaparım, biliyorsun. Gece gece bana bunu yaptırma.

ASLI: Kır. Nadime Hanım'a sen hesap verirsin.

Bir saati bir dakika bile geçmemişti. Dakikliği göz yaşartıyordu. Bir süre *yazıyor* oldu. Ne yazıyorsa sürekli siliyor gibiydi. Hiçbir şey gelmiyordu. Uzun bir şeyler yazdığını düşündüm ama gelen mesaj kısa ve netti.

GÜNTEKİN: Uyuyamıyorum. Çok yorgunum.

ASLI; Ne yapabilirim?

Bir süre daha bir şeyler yazıp yazıp sildi. Yine uzun bir şeyler yazacağını düşündüm ama gelen mesaj aynı kısalık ve netlikteydi.

GÜNTEKİN: Bence ne yapacağını çok iyi biliyorsun Aslı.

Bakışlarım tavana döndü. *Hayır, saçmalama Aslıhan. Elini alnına atmak bir çözüm değil. Saçmalıyor.*

Onu *kendi hâline bırak* diyen yanımın sesi baskındı. Mantıklıydım. Neydim ben? Şarj aleti mi? Başımı iki yana salladım. Mesaja cevap vermeden telefonu yana savurdum, battaniyeyi başıma kadar çektim ve gözlerimi kapattım. Devrelerini bozan bensem yalnız kalıp fabrika ayarlarına dönebilirdi.

Gözlerim kapalıyken aklıma Adana günleri düştü. *En çok neyini seviyorsun* demişti annem.

Gözlerini dedi onun sesi. *Gözlerinde gün doğuyor, sonra gün batıyor. Savaş pilotuyum ben. En iyi yapabildiğim şey uçmak ve gökyüzünde en sevdiğim renk gün doğumu, gün batımıdır.*

Dakikalar öncesini anımsadım.

Burada canımı sıktığın yetmiyor gibi gökyüzünde bile sıkıyorsun...

Anında battaniyeyi kafamdan çekip yüzüme gelen saçlara aldırmadan tavana huysuz bir bakış attım. Neydi bu şimdi?

Düşünmemek için sıkıca gözlerimi kapatıp uyumayı denedim ama adım sesleri durmadı. Sürekli geziniyordu evin içinde, *sürekli.* Sessizleşti bir ara.

En sonunda uyuduğunu düşündüm ama yine evin içinde gezinmeye başlamıştı. Asla durmuyordu. Bir kere daha yere üç yumruk attı. Ama bu ağır, çaresiz bir ezgideydi. Öncekiler kadar öfkeli değil.

Derin bir nefes verip battaniye altından çıktım. İçimdeki merhamete söverek salona geçtim. Kabullenmek istemesem de gerçekten yorgun görünüyordu. Göz altları ilk defa bu kadar çökmüştü. Bunun için kendime daha sonra kızacaktım. Eskisi kadar keskin olamıyordum. Oysa bu yanım sadece sevdiklerim için vardı. O kimdi?

Düşündükçe canım sıkılıyordu o yüzden düşünmedim. Luna'yı kucaklayıp evden çıkarken oldukça keyifsizdim. *Kesinlikle özel günün etkisiydi.*

Merdivenleri çıkarken vazgeçip geri dönmeye niyetlendim ama arkamda hissettiğim gölgeyle durmam ve etrafımı kontrol etmem gerekmişti. Biri beni izliyordu sanki. Uğultu ve gıcırtılar vardı. Rüzgârlı bir Ankara gecesiydi.

Kolay kolay korkmazdım ama o an ürktüm. Merdivenlerde adım sesleri vardı sanki. Göz ucuyla aşağıya baktım ama kimseyi göremedim. Bu daha da ürkmem için yeterliydi. Az önce bir gölge vardı arkamda, emindim. Geri dönmekten vazgeçip daha hızlı adımlarla üst kata ilerledim. Düşman sayımın çokluğu düşünüldüğünde her şey endişelenmem için yeterliydi.

Kapısına geldiğimde yaptığım şey üzerine fazla düşünmeden bendeki anahtarla kapıyı açıp içeri girdim. Renkler geri geldi. Luna kucağımdan atlayıp keyifle Azrail'e koştu ve göğsündeki Hell My Life yazısının üzerine kuruldu. Kesinlikle burada daha keyifliydi.

Güntekin holün ucundaydı. Altında pijaması varken yine üst bedeni çıplaktı ve künyesi teninin üzerinde parlıyordu. Bendeydi bakışları.

Dönüp bakmadım. "Üzerine bir şeyler giy," derken koltuk üzerinde hazır bekleyen yastık ve battaniyeme uzandım. Yastığı bir hışımla yerleştirdim ve koltuğa uzanıp ona bakmamak için battaniyeyi kafama kadar çektim. Bunu yaptığıma inanamıyordum.

Derin bir nefes verdiğini duydum. Adımları bana doğru geliyordu, farkındaydım. Battaniye altında gözlerim açıktı. Minik deliklerden önümde diz çöküp yere oturduğunu gördüm.

"Beklettiğim için özür dilerim," demişti teklemeden. Gözlerimin açık olduğunu bilir gibi yüzüme bakıyordu. "Çok aniden damarıma basıyorsun. Benim içinde beklenmedik oluyor, emin ol. Ayrıca tahmin etmesi zor birisin Aslı. Seni tanımaya başladığımı düşündükçe farklı bir yanını görüyorum,

keşfediyorum ve gösterdiğinden nasıl farklı biri olduğunu gördükçe de açıkçası biraz şaşırıyorum."

"Nasıl görünüyorsam öyleyim," dedim huysuzca.

Dudaklarında yarım bir gülüş vardı. "Pek sanmıyorum."

"Ama sen öylesin. Gösterdiğin kadar salaksın. Haberin olsun."

Bu huysuzluğuma da gülümsediğini battaniye altından görebiliyordum. Dakikalar önce birbirine giren biz değildik sanki. Ne diyebilirdim ki? En başından beri her şey zaten böyleydi.

"Doğru, ben de kolay biri sayılmam," dedi. "Eminim alışmaya çalışmak senin için de zordur. Ama kızmakta haklısın. Kuralı koyan bensem uymalıydım. Ben sadece..." Küçük bir an başı önüne eğildi. Ne diyeceğini bilemiyordu sanki. "Görevden sonra biraz başım ağrıyordu," dedi en sonunda battaniyeye aldırmadan inatla yüzüme bakarken. "Çok uzun süre yalnız yaşadım ve hep göklerdeydim. Artık yeryüzünde de bir evimin olduğunu bazen unutuyorum Asl-." Aslı demedi, yuttu. Dili dudaklarında gezindi ve sessizce ekledi. "Karakurtçuk," dedi hep olduğu gibi. "Yalandan bir ev tabi ama alışmaya çalışıyorum ben de. Senin gibi kimseye eyvallahı olmayan bir kadının beni bekleyeceğini düşünemedim. Ama haklısın, verdiğim sözün arkasında durmalıydım. Bundan sonra sen istemesen de o sofra daima hazır olacak. İster ye ister yeme. Her şeyi hazırlayıp o masaya ben bırakacağım."

Battaniye altından huysuzca baktım. O beni göremedi ama ben onun yumuşak ifadesini görebiliyordum. "Seni beklemiyordum. Saçma sapan konuşma." diye homurdanırken sadece elimi sessizce battaniye dışına çıkardım. Çok saçmaydı. Battaniyeyi yüzümden asla çekmeyecektim.

Derin bir nefes verdi ve dışarı taşan elime yarım bir gülüşle baktı. "Sana *ne yapacağını biliyorsun* demiştim."

"Çok saçma ve mantıksız." Huysuz homurtuma engel olamıyordum. "Git tedavi ol. Böyle ömür mü geçer? Konunun benim elimle alakası yok, olamaz."

"Bence de olamaz, olmamalıydı ama oldu. Sana *deliyim* dedim. O ilk kâbusu gördüğünde dönüp uyumaya devam etmeliydin. Niye bulaştın?"

"Bu psikolojik bir problem. Bunca zaman benim elim alnında diye mi uyuyordun sanki?"

Başını koltuğa yaslayıp elimi alnına bıraktı. Derin, içli bir nefes verdiğini duydum. "Bunca zaman uyumuyordum, emin ol. Gerçekten uyuduktan sonra bunu anladım. Ayrıca bence de çok saçma. Farkındaysan çok da

memnun değilim. Alnımda eldivenle bile uyudum ve kabullenmemek için tüm mücadeleyi verdim. *Gelme* dedim, inatla elini alnıma bırakan da sensin."

"Harbi delisin, haberin olsun. Sürekli böyle mi uyuyacaksın? Bu ne?"

İçli bir nefes verdi. "Biraz uyuyayım yeter. Sadece biraz. Bari bir gece daha dursun kâbuslar, yarın rahatsız etmem. Lütfen..."

Elimi alnına daha çok yaslarken baş ucumdaki saçlarına bakmamak için gözlerimi kapattım ve burnuma değen kokusuna odaklanmamaya çalıştım. "Benim elimin değdiği her şey solar. Yanlış bir algı içindesin, haberin olsun."

"Kâbusları da soldur o zaman Aslı..." diye mırıldandı.

Zihnini bu denli yerle bir eden nasıl bir kâbus olabilirdi? Bu an üzerine düşünmek istemiyordum. Çok saçmaydı. Düşüncelerden sıyrılmak için uykumu aranmıştım. Bulmam zor olmadı. "Suna Hanım aradı," dedim uyumak üzereyken. Kendi gerginliğimi dağıtmaya çalışıyordum. "Yarın akşam yemeğe çağırıyorlar. Derviş Bey sana da söyledi mi?"

Onaylayan bir mırıltı çıkardı. "Yarın akşam geçeriz."

"Şirkete de gitmemiz gerek. Ertürk Bey'e kahve sözün var."

Zorlukla mırıldandı. "Hallederiz. Biraz uyuyayım, hepsini hallederiz..."

Sessizce mırıldanarak onayladım. "Hallederiz."

"Aynen, hallederiz," dedi uykuyla. Birkaç dakikalık sessizliğin ardından, "Yemek yemedin, değil mi?" diye homurdandı. Sessiz kaldığımda, "Sabah onu da hallederiz," dediğini duydum. "Söz veriyorum, bundan sonra iki elim kanda olsa seni bekletmeyeceğim."

"Bir daha sana sofra hazırlamam zaten. Kendin hazırlar yersin. Senin kuralın, bana ne."

Bu huysuz cevaba da uykuyla güldüğünü duydum. Küçük bir kıkırtıydı. "Bu bile mucizeydi ve bana yetti. Emin ol."

"Benim fikrim değildi. Yanlış bir çıkarım yapma. Annem zorladı."

"Canım Neslişah annem." Kelimeler ağzının içinde döndü, yuvarlandı ve en sonunda hepsini yuttu. "Sen de senin kuralını ihlal etme," dedi. "Bu işi kusursuz gösterme işi... Burada kal, her kafan attığında aşağı inme yoksa ben harbi o kapıyı kırarım. Bana bunu yaptırma. Yaparım çünkü. Yaptırma. On dakika daha gelmeseydin iniyordum aşağıya. O zaman bütün mahalleye rezil olurduk işte."

"Sus da uyu işte, yine çok konuşuyorsun."

Gözlerimin ucundaki uykuya karşı koyamadım. Bir süre sonra o da sessizleşmiş, derin bir uykuya dalmıştı. Ne kadar geçtiğini bilmiyordum. İlerlemişti gece, akrep ve yelkovan yerine üzerimizde bir göz vardı sanki. Uykumun içinde izleniyor gibi hissettiğimde hızla battaniyeyi yüzümden çekmiş ve uyku sersemi bir hâlde etrafa bakmıştım. Güntekin hâlâ aynı konumda, elim başındayken uyuyordu.

Balkon camında gözüme çarpan gölge yansıma gibiydi. Uykulu bir hâlde dikleştim. Gözlerimi ovuşturarak yeniden baktığımda gölge falan yoktu ama huzursuzluk haddinden fazlaydı. Merdivende ürktüğüm için zihnim saçmalıyor olmalıydı. İstemsizce yanı başımda olan Güntekin'e daha çok sokuldum. Tedirginliğime engel olamadım.

Anlam yükleme, diyordu zihnim son ses, her zamanki gibi. *Sakın anlam yükleme Aslıhan. Öylesine bir an. Sakın üzerine düşünme.*

Oysa onunla *öylesine* olan tüm anları *ölesiye* sevecektim. Henüz bundan haberim yoktu. Bir andı sadece. Onunla olan her an gibi.

Geri yatarken yüzümü onun saçlarına yaklaştırıp gözlerimi kapattım ve kokusundan güven alarak uyuyakaldım. Daldığım en kolay uykuydu. Bir süre bunu kendime dahi itiraf etmekten kaçacaktım.

Uzun zaman sonra *ufuk çizgisi* diye not alacaktım bu günleri defterime. *Gökyüzünün yeryüzüyle buluştuğu anlar. Günün aslı, sonu ve başlangıcı. Gün yere değmezdi ama insanlar ikisini sadece gün doğup batarken yan yana görürdü.*

Aslıhan.

Hayır, bu defa da onun üzerini çiz.

İlk defa gerçekten Aslı.

⚜⚡

12.BÖLÜM

"Tehlikeli sayılmam artık.
Kalbimi kalın bir kitabın arasında kuruttum.
Onu orada,
Beş yapraklı bir çınar yaprağı gibi unuttum.
Kalbim!
**DİDEM MADAK*

⚜

Yazısız yasa on iki;
İnsan farkına bile varmadan alışmaya başladığı şeye dönüşür.
Yalanın içinde kalan gerçeği unutmaya,
Sürekli yağmur altında kalan gökyüzüne bakmaya,
Yaralarıyla yaşayan kabuklarını deri sanmaya başlar.
⚜

Sertap Erener-
Ateşle Barut

Selam aşklar, hayırlı bayramlar ♥ Bölüme oy verip bol bol yorum yapmayı unutmayalım. Olur mu? Sizi çok sevmek. Keyifli okumalar ❤

⚡

Bu hayatta öğrendiğim en bilgece şey şuydu; her şey değişimden ibaretti. Mevsimler, yollar, insanlar ve nefes alan tüm yaşamlar.

Ben hariç.

Önümdeki kahvaltı masasına kollarım göğsümde bağlı, çenem dik bir şekilde bakarken ağırlığımı bir bacağıma vermiştim. Ayağım yere histerik bir şekilde vurarak ritim tutuyordu. Bunu gergin olduğum anlarda yapardım. Otururken ya da ayakta fark etmezdi. Bir ayağımın parmakları yere art arda vururdu. Ama şu an gergin değil düşünceliydim.

Dün geceki akşam yemeği faciasından sonra bu kahvaltı masasına oturacak mısın Aslıhan?

Asla, dedi en keskin ve değişime kapalı yanım. *Bırak, zıkkım yesin. Onun kuralı.*

Özür diledi, dedi bir süredir duymaya başladığım o ince ses. Daha mahsun ve ılımlıydı. *Açıklaması mantıklıydı, kabul et.*

Etme, dedi baskın gelen ses. *Kendine saygın olsun!*

Ne saygısından bahsediyorsun Aslıhan? Adamla sahte bir evlilik içindesin! Üstelik bunu teklif eden sensin. Ne yaşıyorsun şu an?

Aynı saniyelerde Güntekin elinde demlikle önümden geçmiş, masaya çevirdiğim sert bakışları fark etmişti. "Bakma öyle manyak manyak." Demliği masaya bırakıp ellerini beline atarak bana döndü. "Özür diledim."

"*Özrünü kabul ettim* dediğimi hatırlamıyorum."

Mantıklıydı. "*Özrünü kabul etmiyorum* dediğini de ben hatırlamıyorum."

Yalan yok, ben de hatırlamıyordum. Çünkü dememiştim. Kendime hayret ediyordum. Özellikle de son günlerde.

Sabah uyandığımda yanımda, koltuğun önünde değildi ama göz altlarındaki morluklar gitmiş, ifadesindeki yorgunluktan arınmıştı. Dün ne yaşadığımıza dair hiçbir fikrim yoktu. Dünyanın en saçma gecesi ama en huzurlu uykusuydu. Bu anı nereye koyacağımı asla bilmiyordum.

Ben üzerimi değiştirirken o çoktan yatak odasını boşaltmıştı ve dakikalardır tıkırtıları mutfaktan geliyordu. Salona gerip kurduğu sofrayı gördüğümde zaten işe gitmek için hazırdım ve ben hazırlanırken bunu yaptığının farkındaydım.

Sofraya -*onun deyimiyle*- manyak manyak bakmaya devam ettim.

Dik ve ters bakışlarıma alaycı gülümsemesiyle karşılık verip sofraya yöneldi. "Kahvaltı?"

Kaşım havalandı. "Görüyorum."

En azından hatasının farkındaydı ve inkâr edemeyeceğim bir şekilde dün geceki konuşması öfkemi yatıştırmıştı. Böyle ılımlı yaklaşırsa nasıl kızgın kalabilirdim?

Bakışlarımdaki ağırlığa rağmen umursamadan sırıtışını koruması büyük bir başarıydı. Bir kaşı havalandı. İçimden geçenleri okumuş gibi, "Kinlenmeyeceksin değil mi?" dedi. "On yıl sürer, lütfen yapma."

"Umurunda mı?"

"Aynı evde yaşamaya başladığımıza göre."

Sanırım olgun davranmam gerekiyordu. Derin bir nefes verip gözlerimi devirdim. Kişisel hislerimi bastırarak masaya yöneldim. "Kendini o kadar önemseme Güntekin Agâh. Sana kinlenmem için önce benim seni önemsemem lazım."

"Yanlış cevap Karakurtçuk," dedi yediği lafı umursamadan karşımdaki sandalyeye otururken. "Siz Karakurtlar önem verdiğiniz insana kinlenmiyorsunuz." Kaşı imayla havalandı. "Buraya oturduğuna göre bana bilenmiş değilsin." Kendi tatlı çıkarımından mutluydu. "Yani bana önem veriyorsun."

Çatalıma bir salatalık batırıp hızla ağzıma attım. "Yanlış cevap Güntekin Agâh. Seni umursamadığım için kinlenmiyorum."

Keyifle çayları döktü. "Aynen, umursamadığın için tüm apartmanı ayağa kaldırdık." Kelimeler ağzının içinde yuvarlanmıştı. Ekmeği ağzıma götürürken ona dönen huysuz bakışlarımı gördü ve ekşimiş bir yüzle bardağımı önüme bıraktı. "Bakma şöyle. Tamam, demedim bir şey. Kahvaltımızı yapalım, haydi."

Ekmeği ağır ağır çiğneyerek önüme döndüm.

"Yine nezih bir sabah oluyor. Bir araba laf yedim, çok şükür Yaradan'a," derken tabağıma omlet koyuyordu.

Şunu yapmaya da bir son vermeliydi yoksa ben dün gece düştüğüm hataya yine düşecektim. Neden, sofraya her oturduğumuzda tabağıma bir şeyler kümeliyordu?

"Kendim alırım," dedim tabağa bakarken.

Umursamadan tabağıma bu defa da domates bıraktı. "Sana kalsa bir şey yemiyorsun. Güzelce ye işte. Annene söz verdim."

Bakışlarım tabağımdaki omlette kaldı. Asıl yemezsem bir anlam yükleyecek gibiydim. Duygularımı bastırarak önümdekileri yemeye çalıştım. Duygusallığa yer olmayan bir oyundayken kendime gelmem

gerekiyordu. Ama aileleri ikna etme ve düğün sürecinde oyunun duygusallık kısmı darbe almış gibiydi. Artık tek olduğumuza göre daha makul olmalıydım.

"Akşam Derviş Yarbaylara gidecek miyiz?" dedim ona bakmadan yemeye devam ederken.

Mırıltıyla onayladı. "Mecbur."

Konusu açıldığı an geriliyordu, sesinden belliydi. Telefonu masanın üzerinde, hatta bana daha yakındı. Üste üste mesajlar düştüğünde dönüp bakmadı bile. Benden de saklamadı. Göz ucuyla baktığımda Engin adını gördüm. Onu düğünden tanıyordum. Güntekin'in nikâh şahidiydi. Gelen mesajlara aldırmadan kahvaltısına devam etti. Telefonunun bir şifresinin bile olmadığını o an fark ettim. Ekran doğrudan açılıyordu.

"İşin yoksa önce şirkete geçelim mi?" dedim. "Suna Hanım sekiz gibi gidebileceğimizi söylemişti. O zamana kadar sen de ben de işten çıkmış oluyoruz. Önce Ertürk Bey'le kahve içer oradan yemeğe geçeriz. *Tamam* dersen şirketi arayacağım."

"Uyar," dedi anında. Bir yandan da tabağıma peynir bırakıyordu. "İş çıkışı haberleşelim."

Bakışlarım tabağımdan uzaklaşan ellerindeydi. Kızmak, terslenmek istedim ama olmadı. Öfke arandım. Dün geceden sonra kesinlikle onu boğmalı, şu an bu masayı kafasına geçirmeliydim ama o da yoktu. Bu mantıklı yanım mıydı yoksa kalbimden gelen bir his mi ayıramıyordum. Rahatsız ediciydi. En sonunda dilimin ucuna gelen soruya engel olamadım.

"Senin bu kâbuslar..." dedim bakışlarımın yönü onu bulduğunda.

Çayını içerken bakışları bende kaldı.

"Ne zamandır böylesin?"

Sıradan bir soru gibi çayını yudumladı. "Uzun zamandır."

"Tedavi olman lazım."

"Oldum," dedi yine tüm sakinliğiyle. "Bu düzelmiş hâli."

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu. Öylece yüzüne bakarken gözlerim kısıldı. Efendi amca sürekli çocukluğunun çok kötü olduğundan bahsetmiş, *o paramparça ayaklarla ben de olsam yeryüzünde yaşamak istemem* demişti. Ne demekti?

Ailesinin cinayet kurbanı olduğunu söylediği an da zihnimdeydi. Bu muydu kâbuslarının nedeni? Ne görmüştü? Sorum çoktu ama o an hiçbirini soramadım. İncitecek sorulardı sanki, yapamadım.

"Sürekli elin alnımda yaşayacak değilim, korkma," dedi aniden. Minik bir öksürükle boğazını temizledi. O da olayın garipliğinin farkındaydı. "Rahatsız etmem seni. Bir çaresini bulacağım."

Bakışlarımız birbirinde asılı kaldı. Gece yüzümü saçlarına gömüp uyuyan bendim. Temennim sabah benden önce uyandığında bunu görmemesinden yanaydı. Bakışlarında parıltıyı andıran bir ciddiyet vardı.

"Senin için diyorum," dedim daha ılıman bir sesle. "Bana bir zararın yok Güntekin ama..."

"Başlatan sensin. Mümkünse bir daha böyle kafaya takacağım eylemlerde bulunma. Dediğim gibi, bir daha tekrarı olmayacak. Merak etme," dedi anında ve ayaklandı. "Sofrayı sen toplar mısın? Ben hazırlanayım."

Başımı salladığımda çayından keyifli bir yudum alarak geriledi. Şanslıydık ki umursamazdı ve insan karşısında gerilmiyordu.

Tam iki adım atmıştı ki durdu, bana döndü ve tamamen kendi gibi kokan bir soru yöneltti. "Bir şey soracağım. Birinden el falan almış olabilir misin sen? Ya da Neslişah anne elini birine mi okuttu?"

Yarım bir gülüşle çayımı içtim. "Aynen, Eyüp Sultan'dan el aldık."

"İnanırım bak."

Oldukça ciddi baktım.

Yeterli bir cevaptı. Birkaç saniye gözlerimde oyalandı ve hızla önüne döndü. Holde ilerlemiş, yatak odasının kapanma sesi gelmişti. Bir parça peyniri keyifle ağzıma atıp çiğnerken elimi hafifçe kaldırdım. Önce bir parmağım havalandı, sonra ikinci ve en son üçüncü parmağım. Saniyeler içinde ne diye bağıracağını biliyordum.

"Karakurtçuk!" diye yükseldi odasından. "Sana *şu parfümü odama boca etme* demedim mi?"

En umursamaz hâlimle çayımı yudumladım. İçimde düne dair kin olmaması uyuzluk yapmayacağım anlamına gelmiyordu. Sesi sustu ama dolap kapaklarını gürültüyle açıp kapatıyordu. Bu sabahtan memnun değildi. Sofrayı toparlayıp mutfağa girdim. Bulaşıkları makineye yerleştirip mutfak kapısından çıktığım andan sonra ben de artık bu sabahtan memnun değildim.

Banyo kapısı aniden açılmış, içeriden yükselen dumanla birlikte Güntekin dışarı çıkmıştı. Alt bedenine sadece bir havlu sarılıyken üst kısmı yine tüm çıplaklığıyla göz önündeydi ve künyesi boynunda parlıyordu.

Dalgalı ıslak saçlarından bedenine süzülen damlalar varken yanakları yeni duştan çıktığından olsa gerek bir nebze kırmızıydı.

Mutfak ve banyo kapısının karşılıklı olması afallamam için yeterliydi. Karşımda böyle bir manzara görünce yapabildiğim tek şey birkaç saniye ona bakıp bir adım geri çekilmek oldu. Hayır, kesinlikle kaplumbağa değildi. Aynı evde yaşamaya devam etme kararı ise gittikçe daha tuhaf bir hâl alıyordu.

Ne yapacağımı bilemeden kapı eşiğinde donup kaldım. Arkamı dönmeyi düşündüm ama bu, işleri daha da garipleştirecekti. Ortada bir şey yoktu ve yetişkin insanlardık. Tüm utancı yutup çenemi diktim. Bakışlarımı gözlerine odaklayıp vücudundan kaçtım. İnkâr edemezdim, iyiydi. Bayağı iyiydi.

Kaplumbağa Aslıhan. Kaplumbağa.

"Bu evde artık tek yaşamadığını kaç kere söylemem lazım Güntekin Agâh," derken gerginliğimi soğuk bakışlarıma saklayıp önünden geçtim ve salona yöneldim. "Gereksiz bornoz şovunu ben yokken yap ve mümkünse banyodan çıktığında kıyafetlerinin içinde ol."

Benim aksime oldukça rahattı. "Çıktın sandım. Kusura bakma."

"Ama buradayım."

"Görüyorum."

"Görüyorsan uzaklaş."

Elindeki havluyla saçlarını rastgele karıştırarak yatak odasına ilerledi. Kokusu dört bir yanı doldururken dudaklarında yarım gülüşü vardı. Her an ben de koşar adım gidip camları açarak evi havalandırabilirdim. Kokusuyla fazla iç içe olmaya hiç gerek yoktu.

"En son evdeki kaplumbağalardan farkım yoktu. Şimdi ne oldu?" Keyifle kıkırdadı. "Bu arada o sözünle bana *ninja kaplumbağa* demek istediğini varsayıyorum."

Onun adına umutsuzdum. Dönüp göz ucuyla baktım ve makul bir öneri sundum. "*Ninja kaplumbağaları eğiten faresin* demek istemiştim."

Havluyla ıslak saçlarını karıştırmaya devam ederken güldü her zamanki gibi. "Uyar, usta Splınter'ın da gideri vardı. Gün sonunda yine beni övmüş oluyorsun."

"İnanılmaz boş bir kafan var." Başımı iki yana salladım. "Aynı alanı paylaşıyorsak saygılı olmak zorundasın."

"Plajdayız say."

"Varsayımları sevmem."

Yatak odasının kapısındayken aynı boş vermişlik içindeydi. Saçlarını kuruladığı havluyu omuzlarına atıp iki ucundan tuttu. "Sen ne seviyorsun ki Karakurtçuk?"

"Salak olmayan şeyleri." Ona sırtımı döndüğümde terleyen avuç içlerimi kalem eteğime sürmem gerekmişti. Beyinsiz birisiydi.

Arkamdan keyifli kahkahasını duydum. Ayaklarımın yanından koşar adım geçen Luna'ya dönüp baktığımda yatak odasına giren Güntekin'in arkasından ilerliyordu. Adam içeri girip kapıyı kapatırken Luna son anda içeri sızmayı başardı. Kedim tarafından uğradığım kaçıncı ihanetti, bilmiyordum. Saymayı bırakmıştım.

Onlara göz devirerek önüme dönüp salona ilerledim. Güntekin'in, Luna'ya, "Luna akıllısın, vesselam," dediğini duydum.

O benim kedimi çaldıysa bende onun kaplumbağalarına daha çok sevgi gösterir, kendime bağlardım.*Tabi mümkünse*. Üçü de suyun içinde yan gelmiş yatıyordu. Yemlerini verirken huysuzca bakıyordum.

"Turna, Kumru, Kartal," dedim sessizce. "Bari siz de beni sevin. Kedim o delinin elinde rehin. En azından siz benden yana olamaz mısınız? Bakın kaç gündür yeminizi ben veriyorum. Akvaryumunuzu bile temizledim."

Cevap tepkisizlik oldu. Yeşil bacakları kıpırdamadı bile. Artık kendi adıma da umutsuzdum. Güntekin gibi kendi kendime konuşuyordum. Rahatlatıcı bir yanı olduğunu inkâr edemezdim ama delilik kısmı daha ağır basıyordu. Koltuk üzerinden çantamı alıp kapıya yöneldim. *Ben çıkıyorum* diye seslenecektim ama vazgeçtim.

Topuklu ayakkabılarımı kuşanıp salonun köşesindeki boy aynasından kendimi kontrol ederek geriledim. Yine klasik takımlarımdan birinin içindeydim. Dizlerimin altında biten acı kahve kalem eteğin diğerlerinden tek farkı yırtmacının daha derin olmasıydı. Aynı tonlardaki ceketim ve içimdeki gömlekle her zamanki gibiydim. Saçlarımı geri savurup trençkotumu omuzlarıma atarak kapıyı açtım ve dışarı çıktım.

Gidişimden haberdar etmeyecektim ama yapamadım. Alt kattan Nadime Hanım'ın kapı açılma sesi gelmişti sanki. Dün yaşanan kavgayı anneme yetiştirme ihtimali vardı. Risk alamazdım. Bakışlarım merdivenlere döndü ve hızlı bir karar verdim.

Bir konuda daha haklıydı Güntekin. Bir iyi bir kötü davranan bendim çünkü asıl o benim ayarlarımı bozuyordu. Makul olmak zorundaydım. Adam bu saçmalık için elinden geleni yapmıştı. Ayrıca ailem konusunda ona minnet borcum vardı. Daha dengeli davranmalıydım.

"Güntekin," diye bağırırken buldum kendimi. "Ben çıkıyorum. Akşam haberleşiriz."

Cevabını beklemeden kapıyı çekip asansöre yöneldim. Asansöre bindiğimde yanılmamıştım. Nadime Hanım'ın katının tuşuna da basılmıştı. Asansör durdu, kapı açıldı ama kimse yoktu. Çevre yetmiyormuş gibi apartmanda da üzerimizde göz olması fazla yorucuydu.

Kapı yeniden kapandı. Tüm katların tuşlarına basılmış gibi her katta durmuş, içeriye kimse gelmemişti. Apartmanda çocuk var mıydı, bilmiyordum. Küçük bir apartmandı zaten ama çevremle ilgilenmezdim. Belki de çocuklar kendilerince sabah sabah eğleniyordu.

Umursamadan telefonuma odaklandım ve sadece iş için gelen mesajları cevapladım. İfademe benliğimle bütünleşen ciddiyeti ekledim. Renkler o evde, kapalı kapı arkasında kaldı. Ben gerçek hayata yine soluk renklerimle adım attım.

******

Bir insanın en çok korktuğu şey yeryüzünde ölmekti. Bir savaş pilotunun en çok korktuğu şeyse gökyüzünde unutulmak.

Geniş pistin köşesine, hangar kapılarının önüne attığı sandalyesindeydi Güntekin Agâh. Piste savaş uçakları iniyor, sesleri gökyüzünde yankılanıyor, eğitim uçuşları devam ediyordu. O ise arabasının arkasından ayırmadığı seyyar koltuğuna yayılmış, elindeki dürbünle eğitim uçuşundaki Comart, Yıldırım ve Yelkıran'ı izlerken diğer elindeki şeftalili soğuk çayını yudumluyordu.

Üçü de kusursuz uçuyordu. Gökyüzünde it dalaşı yapan bu defa Cihangir ve Berk değil, Cihangir ve Sare'ydi ve görünüşe göre Sare bu dalaşı kazanacaktı. Sıkıntılı bir nefes vererek dürbünü kucağına bıraktı. Gökyüzüne kısık gözlerle bakıyordu.

"Can sıkıcı bir gün," dedi kendi kendine.

Günler sonra uyuyabildiği için zihni rahatlamıştı ama mantığı aynı fikirde değildi. Aslıhan Karakurt'un, *-bir süre iç sesine böyle demeyi emretmişti-* ona akşam yemeği hazırlaması şok ediciydi mesela.

O kavgadan sonra gece kalkıp hiçbir şey demeden geri gelmesini beklemiyordu. İçinin ısındığını da inkâr etmeyecekti. Huysuz adımlarla ilerleyip battaniyeyi kafasına kadar çeken kadın tatlı görünmüştü gözüne. Aslı eve girdiğinde o kendi içinde aşağıya inip kapıyı kırmak için dakika sayıyordu. Sessizce battaniye dışına taşan ve bunu yapmasına izin veren zarif elle mutlu mesut uyumak da can sıkıcı detaylara dâhildi.

Elin alnımdayken uyuyabiliyorum derse kafasını koparacağını ummuştu. Yanılmıştı. Sabah o kahvaltı sofrasını kurarken oturmayacağını düşünmüştü. Yine yanılmıştı.

Sonuç olarak son günleri büyük yanılgılardan ibaretti. Yani canının sıkılması için pist ve hava elverişliydi.

"Daha da canım sıkıldı," dedi ağzının içinde. Dürbünü yeniden gözüne yasladı. Cihangir yenilmiş, Sare kazanmıştı. Berk'in kokpit içinde katıla katıla yenilen Cihangir'e güldüğüne emindi. "Hayat size güzel." Dürbünü kucağına indirdi. "İt dalaşını gökte kazanmak kolay. Yiyorsa yerde göreyim sizi. Benim bir taraflarıma girecek gibi."

Aslıhan Karakurt ile *-kesinlikle Agâh değil-* içinde bulunduğu it dalaşında, asi kurt tarafından bir pençe izi aldığını hissediyordu. Kaybetmiş değildi ama ilk bocalayan oydu. Kurdun dişi kartalın bedenine saplanmıştı, kan kaybediyordu.

Ondan hiçbir zaman nefret etmemişti ama çok da hoşlandığı söylenemezdi. Bir ay öncesinde *Aslıhan Karakurt* deseler yüz ekşitirdi. Soğuk, sıkıcı ve huysuz bir kadındı. Şu an bir daha düşündü.

Aslıhan Karakurtçuk, dedi zihnine.

Zihninin aksine, *Aslı* dedi kendi sesi.

Hayalindeki Aslı ona döndü ve gülümsedi. Bu büyük, içten bir gülüştü. Çehresindeki tüm soğukluk eriyip gitmişti. Ne soğuktu, ne sıkıcı ne de huysuz.

Kendi testi canını daha da sıktı. Neden aklına ilk gelen buydu?

Sonuç olarak bir ay sonra geldikleri konumda dürbünle göğe değil de yere bakmak zorunda kaldığı bir delilik evresindeydi. Zemindeki detaylar gözünde büyürken kendine çok mühim bir soru sordu.

"Güntekin, ne yapıyorsun sen la?"

"Harbi ne yapıyorsun la?" diyen Engin saniyeler içinde yanındaydı. Yere oturup bakışlarını Güntekin'e dikmişti. "Dürbünle göğe bakman gerekmiyor mu? Yerde ne arıyorsun?"

Dürbünü gözlerinden çekip kucağına bıraktı. Yerde belasını arıyor gibiydi. "Senin yine burada ne işin var kızıl şeker?" dedi ters ters. "Def ol git kendi ekibinin yanına. Sıktın artık ha."

Başını sallayarak reddetti Engin. "Artık dibinden ayrılmamaya karar verdim. Biraz boş bıraktık gittin evlendin."

"Hayırdır, senin de mi gözün vardı bende?"

Gülmüştü Engin. "Lan yürü git." Saçları gibi kızıldı sanki gözleri. Güneşte parlak bir hâl alırdı. "Harbi evlendin, hâlâ şaşırıyorum. Ortalıkta *ilişkiye tövbeliyim, itim, serseriyim* diye geziyordun ki öyleydin. İki yıl boyunca bir kadına âşık olman ve bunu asla belli etmemen hâlâ beni şaşırtıyor." Kısa bir an önüne bakıp yeniden Güntekin'e döndü. "Bu arada yengeyi aldatma ihtimalin nedir?"

Şiddetle irkildi Güntekin. "Tövbe de! Öyle biri miyim lan ben?"

"O doktor neydi o zaman?"

"Aslı'yla kavga edip ayrıldığımız bir aradaydı." Ağzının içinde homurdandı yalanı. "Onun inadına üç gün konuştum, abartma sen de."

"Yengenin haberi var mı?"

"Tabi ki. Ondan hiçbir şeyi saklamam. İlişkinin temeli budur, turunçgil. Karın mı oldu sanki, ne bileceksin?"

"Evli değilim diye ilk defa eziklendim. Bu da mı gelecekti başıma?"

Keyifle güldü Güntekin. Bir uçağın kalkışını sessizce izlediler. En sonunda, "Gözümle görene kadar ihtimal vermemiştim ama sen harbi âşıksın," dedi Engin.

Yan gözle bakmıştı Güntekin. "Ne?" dedi ağzının içinde.

"Düğünde gözün hep karındaydı."

"Gelin olduğu için olabilir mi? Nikâh memuruna mı bakacaktım?"

"Lan öyle değil," dedi Engin anında. "Farklı bakıyorsun yengeye. Ondan dedim. Bu zamana kadar kimseye öyle baktığını görmemiştim. Kadının gülüşünü izliyorsun."

"Çünkü karım."

"Herkes karısının gülüşünü izlemiyor Boss."

"Herkesin karısı kendine birader. Benimki her zaman gülmüyor. Gülüyorsa izlerim."

Üzerine düşünmeden söylediği bir cümleydi. Durup dikleşmesi gerekti. Her şeyi oyun, yalan ve içine düştükleri bu sahte evliliği çevreye inandırmak için söylüyordu. Önceden eğlenceliyken artık rahatsız ediyordu. Eğlenmiyordu. Şu an gülmesi lazımdı mesela, gülmüyordu. Bakışları parmağındaki yüzüğe takıldı. Baş parmağı hep o yüzükte oyalanıyordu. Alışkanlığa dönüşmüş gibiydi.

"Fark ettim," dedi Engin. "Bir kere *babamın annemi sevdiğinden daha fazla birini seversem ancak o zaman evlenirim* demiştin."

Hızla yanına döndü. "Ne zaman demişim la?"

Engin'in kısık bakışları pisteydi. "Sarhoştun, it herif. Mümkünse soğuk çayını içmeye devam et. Yenge sarhoş hâlini görmesin yoksa seni boşar. O anlarda çenen çekilir gibi değil."

Kolay kolay sarhoş olmasa da genelde içmemeyi tercih ediyordu çünkü her an uçuş olabilir, görev için çağrılabilirdi. Uçuşuna engel olacak her şeye tedbirle yaklaşırdı. Kendinden geçene kadar sarhoş olduğu anlar bir elin parmağını geçmezdi. Orta parmak Engin'e denk gelmişti. Acı bir günü yad etmek için içmişti.

Ailesini yarım saat içinde kaybettiği günü.

16 Aralık gecesini.

O günü yalnızca sessizliğe bürünerek geçirirdi ama ilk defa içmeyi seçmişti. Küçüklüğü yarım saatte her şeyi kaybederken büyüklüğü içebildiği kadar içmiş, deli gibi sarhoş olmuştu. Her şeyi hatırlıyordu. Hiçbir şeyi unutmayan zihni sarhoş olduğu anları da hatırlardı. Engin'e boş boş şeyler anlatıp durmuştu. Filleri, tapınakta eğitim aldığı günleri, saçma kılıç derslerini genel kültür gibi sunmuştu. İyi bir arkadaştı.

"Demek ki yengeyi babanın anneni sevdiğinden daha çok sevdin," dedi Engin. "Vay be, etkilendim."

"Babamın annemi ne kadar sevdiğini ne biliyorsun da etkileniyorsun kızıl şeker?"

Boştu Engin'in bakışları. "Ne bileyim oğlum? Evlenmen imkânsız gibiydi. Tutup evlendiğine göre ben de sınırsız bir sevgidir diye düşündüm."

Öyleydi. Aşkla bakardı babası annesine. Ellerini öper, göğsünde saklar, kumral saçlarını koklardı. Annesinin ayağına taş değse babasının gözleri dolardı sanki. Aynı şekilde annesi de babasını sever, ona derin bir tebessümle bakardı. Babasının bedeni bile annesine siper olmuştu, var mıydı ötesi? Ve böyle bir aşk, hayır. Mümkün değildi.

Fakat son zamanlarda böyle düşünmüyordu. Önünde Neslişah ve Yusuf Karakurt vardı bir de. Bu dünyada belki de güzel seven insan sayısı sandığından daha fazlaydı.

Sessiz kalıp gökyüzüne baktı. Çok şey düşünebilirdi ama her şeyi yuttu. Çoktu gülüşü, boğulurken yuttuğu sular, dayak yerken ağzından akan kanlar kadar.

Ve aşk?

Bakışları Ankara semalarındaki kızıllıklara takıldı. Henüz gün ortasıydı ama anlamsızca gün sararmaya başlamıştı.

Bırak artık peşimi Karakurtçuk! İntikam mı alıyorsun, bu ne?

"Âşık olmak değil de körkütük âşık olmak nasıl bir şey?" dedi Engin bir anda. "Hep merak etmişimdir. Anlatsana."

Güntekin'in huysuz bakışları yavaşça yanındaki adama döndü. "Senin bugün derdin ne? Evlilik programında mıyız?"

"Seni merak ediyorum arkadaşım."

Engin'in merak ettiği şeyler konusunda ne kadar detaycı olduğunu biliyordu. "Etme arkadaşım," dedi nezih bir şekilde. "Ayrıca bana ne diye soruyorsun oğlum? Git körkütük âşık olana sor."

"Karına körkütük âşık değil misin?"

"Öyle ama..." dedi aniden ama aynı saniyelerde pişman oldu. Başına gelenlerin tek sorumlusu dili gibi geliyordu. Sandalyesinde huzursuzlukla dikleşti. "Engin zorla sövdüreceksin kendine. Yürü git başımdan. Zaten kafam dolu, davar soruların için başka gün mü bulamadın? Derdin ne, angut herif?"

Sırıtıyordu Engin. "Bak bu hayatta en çok bir şeyi merak ederdim. Bermuda Şeytan Üçgeni. Onun asla açıklaması yok. Artık iki şeyi merak ediyorum. Bir: Bermuda Şeytan Üçgeni, İki: Güntekin Agâh'ın aniden evlenmesi. Lütfen anlat, o kadar *tövbeliyim* dedikten sonra nasıl âşık olup evlendin? Âşık olduğunu nasıl anladın?"

"Ne bileyim? Öyle birden oluyor," diye ağzının içinde geveledi. "Yürü git başımdan."

Gitmedi Engin. "Bu şey gibi bir şey mi?" Elleri garip şekillere girdi. "Hani kurt adamlar mühürleniyor falan ya, öyle bir şey mi hissediyorsun? Böyle birden *âşık oldum* mu diyorsun."

Güntekin'in yüzü daha da ekşidi. "Kurt adam filmi mi izliyorsun lan sen?"

"Instagram hikâyelerine çıkıyor kanka," derken oldukça alay doluydu Engin. "Sarıyor!" Büyük bir kahkahayla Güntekin'in koluna vurdu. "Yüz ifaden inanılmaz komik."

Hayretle bakıyordu Güntekin. "Dehşet içinde bıraktın lan beni. Ne biçim fantezilerin var? Sen yapay zekâ kedi videoları da izlersin."

"İzliyorum ki." Engin devasa bir kahkaha daha attı. "Merak ediyorum sonunu oğlum, ne yapayım?"

"Bu merak huyun bir gün senin başına çok büyük belalar getirir, haberin olsun."

Umursamadı Engin. "Denk gelirsen sen de bak, harbi sarıyor. Geçen bir şey izledim. Kadın kurt adama sadece dokundu. Adam buna *tak* diye mühürlendi. Başta âşık değil. Sadece fiziksel bağ var. Kadın olmadan uyamıyor, yiyemiyor, elini bırakmıyor falan. Sonra kaçınılmaz bir şekilde âşık oluyorlar. Mühürlendiysen âşık olmak zorundaymışsın. Bu kurt adamlar da ayrı bir kafa yaşıyor ha. Saçmalık ötesi. Güldüm, eğlendim ama düğünde seni izlerken Instagram kurt adam kısa hikâyelerini izliyor gibiydim. Çok saçma. Ve şimdi istemsizce sizi de merak ediyorum."

"Nasılmışız düğünde?"

"Mühürlenmiş gibi."

"Yani?"

"Ayrı bir havanız vardı."

"Mesela?"

"La ilişkiyi yaşayan sensin bana niye soruyorsun?"

"Ben ilişkim içinde senin anlattığın saçmalıkları göremedim de o yüzden soruyorum inan. Benim görmediğim ne görmüş olabilirsin?"

Kısa bir an bir şey söyleyecek oldu ama yuttu Engin. Kısık gözleri en sonunda Güntekin'e döndü. "Yenge asil bir kadın. Sadece sana gülüyor. Sen de salak bir herifsin ama yenge yanındayken aklın bir başına geliyor sanki. Güzel kadın, farkındasın. Elin sürekli elinde. Gözün üzerinde. Yalan söyleyemem, imrendim size. Neden ilişkini bunca zaman sakladığını anladım." Son çıkışı aniydi. "Yengenin arkadaşı var mı?"

Güntekin'in cevabı netti. "La yürü git!" Önüne dönüp boşluğa bakmıştı. Bir süre düşündü ve en son bir sonuca vardı. "Bu mühürlenme nasıl bozuluyor?"

Ciddi ciddi düşündü Engin. "Bozulmuyor."

Güntekin de artık ciddiydi. Yandan bakıştılar. "Nasıl bozulmuyor?"

Mantıklıydı Engin. "Bozanı görmedim kardeşim."

"Başta *âşık değil* dedin. Neye göre mühürleniyor bu aklını soktuğumun kurt adamı? Bozsun işte mührü."

"Bozamıyorlar."

"Sebep?"

Bilgi doluydu Engin. "Kader seçiyormuş."

"Kader?"

"He, kader." Elleri göğe kalktı. "Ay Tanrıçası kurdun eşini seçiyor ve mühürlüyor!"

Daha büyük bir dehşetle bakıyordu Güntekin.

Engin'in eğlenen ifadesi anında soldu, ciddileşti. "Bakma şöyle, senin yüzünden bu hâldeyim. İt herif. Ne diye aniden evlendin? Artık birlikte eğleneceğim adam kalmadı. Ne desem *karım kızar* diyor, gelmiyorsun. Yarın bir gün mühürlenen kurt adamlar gibi *karım olmadan yemek yiyemiyorum, uyamıyorum* dersen şaşırmam. Instagram'da kısa hikâye izleyecek adam mıydım ben? Can sıkıntısından düştüğüm hâllere bak. Götelek gibi hissediyorum. Göt ve tek."

Yemek kısmı muallaktaydı ama uyku kısmı can sıkıcıydı. Tadının kaçtığını belli etmemeye çalışarak, "Git evlen o zaman birader," dedi Güntekin.

"Kiminle evleneyim oğlum?"

Aniden hangarın içinden, "Baba!" diyen minik bir ses yükseldi.

Bakışları yana döndüğünde paytak adımlarıyla onlara doğru koşan bebek, Ayşe Akça'nın iki yaşına girmek üzere olan oğlu Mert'ti. Kızıl kahve arası saçları güneşte parlayan, toparlak, tatlı bir çocuktu. Güntekin onu gördüğünde dikleşirken Engin ifadesizdi. Mert bebek minik adımlarla koşup yerde oturan Engin'in koluna sarıldığındaysa sessiz kaldılar.

Kısa bir an Güntekin ve Engin'in bakışları denk düştü. Engin koluna sarılan bebeğe göz kırpıştırarak bakıyordu.

Aynı dakikalarda hangara Ayşe Akça girmiş, koşar adım onlara doğru gelmeye başlamıştı. Bugün izin günüydü ve sivildi. Sarı saçlarını ensesinde dağınık bir topuz yapmıştı ama her zamanki gibi özenliydi.

"Mert!" dedi telaşla ve yanlarına geldiği anda Engin'in koluna sarılan oğlunu yerden kucaklayıp aldı. "Kusura bakmayın komutanım. Beş dakika Şinasi'ye emanet etmiştim."

Engin ağır ağır yerden toparlanırken Güntekin'in de ayağa kalktı, Mert'i annesinin kucağından alıp yanağına derin bir öpücük bıraktı. "Senin izin günün değil miydi Rüzgâr Kuşu?"

"Bir evrak işi vardı. Onun için geldim. Mert'i bırakacak kimse yoktu, mecbur getirmek zorunda kaldım. Hemen dönüyoruz zaten."

Güntekin'in kucağındaki Mert parmakları ağzında keyifle gülüyordu. Güntekin bir kere daha yanağını öptüğünde bebeksi bir neşeyle kıkırdadı ve kollarını Engin'e açtı. "Baba, kucak!'"

Engin ne olduğunu bilmeden Mert kucağındaydı. Minik adam başını omuzuna yaslayıp elini yanağına attığında hâlâ sessizdi ama elini sırtına atıp okşamadan edemedi. Kedi gibi sokulmuştu boynuna.

Ayşe Akça'nın omuzları düşerken Güntekin sıkıntılı bir ifadeyle çenesini kaşıdı. Bunun sebebini daha önce Engin'e açıklamıştı. Temennisi Engin'in unutmamış olmasından yanaydı. Mert babasının fotoğrafını görmüştü belki de. O adamla asla benzemiyordu oysa Engin. Ortak tek nokta kızıl saçlarıydı.

Ayşe Akça, Mert'i almak için ileri uzandı. "Kusura bakmayın Engin Komutan'ım. Alayım onu ben, gidelim artık."

Mert'in kollarını boynuna daha sıkı doladığını hissetmişti Engin. Kıyamadı. Neden böyle olduğunu öğrendikten sonra nasıl kıyabilirdi? Sırtını sıvazlarken, "Tamam, kapıya kadar eşlik edeyim ben size Akça Komutan'ım," demiş bulundu. "Minik adamın yeri rahat gibi."

Ayşe'nin ifadesi netti. "Gerek yok, zahmet olmasın." Uzanıp Mert'i geri çekmek istediğinden başaramadı. Mert, Engin'in boynuna daha sıkı sarılmış, huysuz homurtular çıkararak bunu reddetmişti.

"Tamam," dedi Engin, Mert'i sakinleştirmek adına sarılarak. "Zahmet olmaz bana. Eğitim uçuşuma kırk dakika var. Madem hava üssümüze teşrif etmiş uğurlaması bize düşer." Adımları hangara ilerledi. "Mert miydi bu ufaklığın adı? Tanışalım mı seninle Mert?"

Yattığı omuzdan memnundu Mert. Ses çıkarmıyor, sadece minik yüzü Engin'in boynuna saklıyken diğer eli yanağında geziniyor ve uslu uslu yatıyordu.

"Engin Komutan'ım, gerçekten hiç gerek yoktu. Özür dilerim," diyerek peşlerinden ilerliyordu Ayşe ama nafileydi. Engin *çıkışa kadar ben götüreceğim* dediyse mutlak suretle bu yaşanacaktı.

Hangardan çıkıp koridorda yan yana ilerlerken sessizlerdi.

"Babacık," dedi Mert yattığı omuzdan büyük bir sevgiyle Engin'in çehresine bakıp yanağını okşarken.

Sıkıntıyla ofladı Akça ve hızla öne atıldı. "Komutanım, gerçekten gerek yok. Alayım ben onu."

Hafifçe yana dönerek reddetti Engin. "Derdiniz ne çocukla? Rahat bırakın."

"Sizi rahatsız ediyor."

"Kedi gibi bir şey. Ne rahatsızlığı olacak Akça Komutan'ım?" Ayşe'nin yanından geçip ilerledi.

Bir süre daha sessizce ilerlediler. Ayşe Akça istihbarat subayı olduğu için genellikle kapalı kapılar arkasında çalışır, Güntekin'in timiyle ilgilenirdi. Engin onu pek sık görmezdi ama kim olduğunu herkes gibi bilirdi. Tüm haberler önce Rüzgâr Kuşu'nun kulağına değerdi.

Binadan dışarı çıktıklarında, "Babası bana mı benziyor?" dedi Engin gerçeği bildiği hâlde.

"Hayır," dedi anında. "Alakanız yok ama saç renginiz biraz andırıyor."

Kendisi nerede, demedi Engin. Ama merak karınca misali kaynadı içinde. Zaten çoğu şeyi merak ederdi. Lakin hassas bir durum olduğu için bu defa sessiz kaldı. Ayşe'nin arabasının önüne geldiklerinde omuzundaki Mert uyuyakalmıştı. Onu bebek koltuğuna bırakıp terli saçlarını avuç içiyle geri atarken dudaklarında beliren bir tebessüm vardı. Tatlı bir bebekti.

Resmiyetle, "Teşekkür ederim komutanım," diyerek geriledi Ayşe.

Saygıyla başını eğdi Engin. Ayşe sürücü koltuğuna ilerlerken bakışlarını yerde sabit tutmaya çalıştı. Aniden, "Akça Komutan'ım," dediğinde Ayşe arabanın önündeydi. Mavi gözleri Engin'e döndü.

"Buyurun komutanım."

"Yani sizinle çok muhabbetimiz olmadı ama Güntekin biraz durumdan bahsetti. Eşinizle olan durumdan. Yani eski eşinizle olan durumdan." Sıkıntılı bir konuşma oluyordu ama kendini buna mecbur hissetti. Boynunu kaşırken makul olmaya çalıştı. "Mert istediği zaman buraya gelebilir. Bana rahatsızlık vermez. Ben de boşanmış bir anne baba çocuğuyum. Eminim onun için zordur. Dünyayı tanımaya çalıştığı günler bunlar. İnancını kırmayın. Bir süre sonra buna son verir zaten. Canınızı da sıkmayın. Yani sürekli özür dilemenize gerek yok."

Ayşe Akça kıpırdamadan kalırken araba camından uyuyan Mert'e baktı Engin. Ağzı beş karış açık bir hâlde uyukluyordu minik. Bu hâline gülerek geriledi. Karşısındaki kadına baş selamı daha verip uzaklaştığında geride kalan Ayşe Akça arabasına binecek, hava üstünden çıkacak ve Mert uyurken arabayı sağa çekip sessizce gözyaşlarını engellemeye çalışacaktı. Tercihlerinin sebep olduğu harabeler ayaklarına batıyordu.

Hâlâ pistin köşesindeki sandalyesinde oturan Güntekin ise düşünceli bir hâlde telefonunu çıkarmış Aslı'nın attığı düğün fotoğraflara bakıyordu. Birkaçında yanındaki kadına bakarken yakalamıştı kendini. Fotoğraflara bakarken o bile yalan olduğunu anlamadıysa Engin'in böyle düşünmesi normaldi. Bu hâllerini gören *gerçek* derdi.

Korkunçtu.

Lan zaten amaç o ya. Herkesi inandırmak.

Yine de bu gerçeklik korkunçtu.

Bir karede Aslı karşısına bakarken öyle derin gülmüştü ki, gözleri ince bir çizgi hâlini almıştı. Her zaman sunduğu bir gülüş değildi, iyi ki de değildi. Fotoğraftaki Güntekin bu gülüşü yarım bir tebessümle izliyordu ama buna gerçeklik içinde bakan Güntekin o karedeki kendine hayret ediyordu. Allah için o an ne düşünmüştü de böyle bakmıştı kadına?

Gülüşünün güzel olduğunu düşündün, dedi zihni. *Gözleri kısılıyor, tek bir çizgi hâlini alıyor. Gözlerinde doğan ve batan gün, gülünce ufuk çizgisiyle buluşuyor. Ayrıca herkese gülmemesi iyi bir şey. Bunu neden herkes bunu görsün Güntekin? Gökyüzüne ait şeyler sadece hak edene görünür.*

Fotoğrafı hızla kapatmış, arama geçmişine bir kelime yazmıştı. ***Mühürlenmek bağlanmak mı?***

İlk çıkan kısımda yazan şeyleri göz ucuyla okudu. ***Kalben ve ruhen kopmaz bir şekilde bağlanmak...***

"Yok eşeğin siki!" diye mırıldandı istemsizce. "Hayır, öyle bir şey yok. Hayır! Kabul etmiyorum."

Hızla aradığı son şeyi silip geçmişinden temizledi ve başını iki yana sallayarak tüm düşünceleri kovdu. Bağlanmak *felaket* demekti. Reddediyordu. Objektif düşünmeye çalıştı. Tanıdıkça ılımlı yanını gördüğü, güzel bir kadındı Aslı; *hayır* Aslıhan Karakurtçuk. Kıymet verdiği dostunun ablası, son zamanlarda destek olması gereken biriydi. İkisi de birbirini kolluyordu çünkü çıkarları vardı. Üzülsün istemezdi. Ama bağlanmak, hayır.

Makul ol Güntekin, makul ol.

Önce kâbus sorununu çözmeliydi. Bu lanet mühürün kaynağı oydu. Yetişkin bir adamdı. Aradaki ilişkiyi dengede tutabilirdi. Aslı'nın umurunda bile değilken neden onun canı sıkılıyordu ki? Hızla hangardan içeri girip odasına daldı. Düşünceleri kovmak için yapacağı tek şey gökyüzüne kaçıp yeryüzünü terk etmekti.

Şanslıydı ki eğitim uçuşu vardı. Uçağına girip kokpite kuruldu. Kaskını takıp dakikalar içinde yükseldiğinde derin bir nefes vererek içine gökyüzünü doldurdu. Gün batımı ve gün doğumunu düşünmedi. Sadece maviliklere uçtu. Bulutların içinden geçti ve zihnini boşalttı.

Ama kaçamadı. Cebinde yüzük, inişe geçerken ufukta gün batımı vardı. Ankara yine tek bir kişi gibi bakıyor ve yeryüzüne inmesi için ona kucak açıyordu.

******

"Gelebilir miyim?" diyerek yaklaştım okul bahçesindeki İnci'ye.

Bankta oturmuş, gözleri kapalı bir şekilde duruyordu. Yavaşça yanına oturduğumda gözlerini açıp tatlı tebessümüyle bana döndü. Kucağındaki kemanıyla oldukça mutlu gibiydi.

"Okul çıkışı," dedi hevesle. "Siz gitmiyor musunuz?"

"Güntekin'i bekliyorum. Gitmemiz gereken yerler var. Sen ne yapıyorsun?"

"Doğadaki sesleri dinliyorum." Derin bir nefes vermiş, bakışları okul bahçesinin ilerisindeki ağaçlara dönmüştü. "Rüzgâr, yaprakların sesini duyurmalarına yardım ediyor."

Kendi açısından haklıydı. Müzik öğretmeniydi ve sanatçıydı en neticesinde. Bir şey diyemezdim. Ama dünyaya aynı gözle bakmadığımız kesindi. Benim için dümdüz bir ağaçtı işte.

"Deli olduğumu düşünüyorsun," dedi tatlı bir sitemle.

"*Deli Şimşek* diye anılan biriyle evlendim. Sence doğa sesleri dinleyen birine *deli* der miyim?"

Minik bir kahkaha attı. "Güntekin abime laf söyletmem yalnız."

Sürekli kardeşleriyle kendisine çok yardımcı olduğunu söyleyip duruyordu. Şaşırmıyordum artık. Büyüklerine bile fazlaca hürmet eden bir adamdı. Elbet çevresine de yardım ederdi.

"Demedik Güntekin abine bir şey, tamam," dedim sakin bir mırıltıyla. Git gide daha da ısınıyordum İnci'ye. Kendi hâlinde, temiz kalpli biriydi. Güven hissini zahmetsizce veriyordu.

"Romantik biri mi?" dedi aniden. Hevesle bana dönmüştü ama bakışlarım karşısında dudaklarını ısırarak bu heyecanı yutması gerekti. "Özür dilerim. Özel hayata girecek bir soru."

Ortada özel bir hayat yoktu oysa. İnci de günlerdir bununla ilgili hiçbir şey sormamıştı. Merak ediyordu, farkındaydım ama yutuyordu. Benden çekiniyordu muhtemelen.

Ağaçlara bakarken derin bir nefes verip kollarımı göğsümde bağladım. Güntekin Agâh romantik miydi bilmiyordum ama gerçeklikten uzak olsa da söylediği bazı sözleri genç kız Aslıhan duysa heyecanlanırdı. Yetişkinliğinde, sayısız hayal kırıklığı yaşayıp güvensizlikle sınanmış Aslıhan ise yalandan ibaret olduğunu biliyordu.

"İyi birisi," diyebildim sadece.

"İlk duyduğumda sizi birlikte düşünemesem de düğünde yan yana görünce gözlerimi alamadım. Çok güzeldiniz."

Sessiz kalıp ağaçlara bakmayı sürdürdüm. "Teşekkürler."

"Cidden iki yıldır sevgili miydiniz?"

Boyun eğdim. "İnişli çıkışlı biz düzlemde, evet."

"Eğlenceli birisi."

"Öyle."

"Zor birisi değil mi? Güntekin abi bana hep dışarıdan kolay görünen ama bir o kadar zor olan biri gibi gelir."

Dudak büzdüm. "Pek zor değil."

"Nasıl değil ya? Bak mesela ben sürekli zihnimde bir oyun oynar insanların fikirlerini tahmin etmeye çalışırım ama bu zamana kadar yanıldığım tek kişi Güntekin abi. Asla tahmin edilemiyor." Parmakları ilerideki ağaca döndü. "O ağaca bakınca ne görüyorsun?"

Mantıklıydım. "Ağaç."

"Edebiyat öğretmeni olarak bak."

Baktım ve kibirli bir gurur gördüm. Kökleri toprakta olmasına rağmen ona isyan edip gökyüzüne doğru büyüyordu. Asiydi. Bana benziyordu.

"Kendine benzettin," dedi anında.

Bu defa şaşkınlığımı gizleyemedim. "Nasıl bildin?"

Gülüşü tatlıydı. "Doğadaki sesleri dinlerken yüz ifadesi okumayı da öğreniyorsun. Ama bu zamana kadar okuyamadığım tek kişi Güntekin abi.

Mesela o bu ağaca bakınca ne görür asla kestiremiyorum."

"Onu biraz tanıdıysam dümdüz kereste görür, bana güven."

Sesle güldü ama benden daha şaşkındı. "Sen şaka mısın? Ona bunu sorduğumda gerçekten böyle cevaplamıştı." Hayretle önüne döndü. "Gerçekten ruh eşisiniz, artık eminim."

Bu defa şaşıran bendim. "Ona *ağaca bakınca ne görüyorsun* diye sordun mu?"

"Evet. *Kereste fabrikası görüyorum* demişti."

Doğru tahmin etmek benim için de şaşırtıcıydı. Ama bu herkese gösterdiği Güntekin'in cevabı olurdu. Peki ya herkesten sakladığı. O ne söylerdi? O ağaca bakınca ne görürdü.

Aile, yaşam, özgürlük, bağlılık?

Peki bundan bananeydi.

Aynı saniyelerde okul bahçesindeki Tuğba bir başka öğretmenle konuşup benim inadıma yüksek sesle gülerek ilerliyordu.

İfademi kelimelere dökecek olsaydım *kusmaya eş değer* derdim. Huzurlu ağaç sesleri buraya kadardı. Tuğba bana dönmüş, göz ucuyla ukala bir bakış sunmuş ve önüne dönmüştü. Son günlerde sessizdi. Gizlice odama girip yazmamız gereken tiyatro metnini çalabilirdi, bekliyordum ondan.

Ben ortaya bir şey koyduğumda alıp fikir diye kendince bir şeyler ekleyerek süsler ve sunardı. Sınav sorularımı bile alıp birkaç şıkkı değiştirip sormuşluğu vardı. Şu an sıfırdan bir şey üretmek zorunda kaldığı için gerildiğine emindim.

"Bu aralar keyfi yok, belli..." dedi İnci birbirimize olan öldürücü bakışlarımızı görüp. "Öğretmenler odasında seninle ilgili dedikodu yapamadığı için mutsuz. Bir şey dediği anda tersini söyleyip onu susturduğum için artık benim de düşmanım gibi, haberin olsun."

Yarım bir tebessümle güldüm. "Teşekkür ederim."

Cevaplamak yerine içten bir tebessümle bakıp önüne döndü. Aynı dakikalarda telefonum çaldı. Ekrandaki *Güntekin* ismini gördüğümdeyse bakışlarım okul kapısına döndü. Arabasının önündeydi ve tam olarak bana bakıyor, inatla aramaya devam ediyordu. Telefonu bana doğru kaldırıp salladı. Hayat neşesi beni hep şoka uğratacaktı.

Çantamı ve evrak dosyamı alarak ayaklanırken, "Görüşürüz," dedim İnci'ye

Güntekin'e el sallarken bana, "Görüşürüz," dedi yüzündeki gülümsemeyle.

Aramayı reddettim çünkü kendi arabama doğru ilerliyordum. Ama tekrar aradı. Sorgulayan bakışlarım ona dönerken aramayı cevapladım. "Sen önden geç. Arkandayım."

Güldüğünü gördüm ama söyledikleri bambaşkaydı. "Kanlın Tuğba izliyor. Bence buraya gelmelisin."

Adımlarım yavaşladı. Az önce okuldan çıkmıştı. Dışarıda mıydı? Güntekin'i gördüğü anda geri dönme ihtimali bile vardı. Bakışlarım belli etmemeye çalışarak arabasını aradı.

"Bakanlıkta çalışan kocası bu gerzek mi? Bir araba almaya geldi." Gülmeye devam ediyordu ama sesi duyulmaya değerdi. "Kadın gitmiyor. Araba kapısının önünden bana bakıyor Karakurtçuk. Acilen buraya gelir misin?"

Kesinlikle Ferda yerine onun saçlarını yolmalıydım. Arabamı bırakıp istemsizce okul kapısına ilerledim. Hiçbir şey söylemeden telefonu kapatmış, çantama atmıştım. Güntekin'in karşısına dikildiğimde bakışlarım sola döndü. Gerçekten de bir araba gerideydi ve eşiyle bir şeyler konuşuyorlardı. Orta boylarda, ifadesi yumuşak yüzlü bir eşi vardı. Tuğba'yla yaşamak onun dünya sınavı olmalıydı.

Anında bakışları bana döndü ve kocasının koluna girdi. Hafifçe yüz ekşiterek önüme döndüm. Sırada koca yarıştırmak mı vardı? Kusabilirdim.

"Yine sevgi gösterisi mi sunmamız gerek?" diye homurdandı Güntekin.

Bakışlarım ona döndü ve tebessüm ettim. "Mümkünse bu defa kolların kapalı kalsın." Ellerimi deri ceketinin yakalarına atıp eğri kısımları düzelttim. Batan güneş yüzünden kısık gözlerle bakıyordum.

"Farkındaysan gayet efendiyim."

Koş sarıl kocana şakasını yapmadığı için minnettar mıydım yoksa değil miydim çözemedim. Gözlerine bakmaktansa sarılmak daha makul gelecek gibiydi. Dik bir şekilde yüzüme bakıyordu ve anlamsızca o ürperten ciddiyeti içindeydi. Amaç neydi? Şu an saçma sapan şakalar yapmalıydı.

Tam bu sırada parmağını ceketimin önündeki düğme kısmına takıp beni kendine çektiğinde bir adım daha yaklaşmak zorunda kaldım; ne yapacağımı bilemeyip bocaladım. Aramızdaki mesafe neredeyse tamamen kapanmıştı. Yüzünü hafifçe kulağıma doğru eğdi.

"Bence yine benim arabamla gitmeliyiz," diye mırıldandı. "Şizofrenlikte bu Tuğba, Ferda'yla kapışacak gibi. Az önce kocasına *hemen gidemeyiz, önce onları görmem lazım* diyordu."

Kulağıma vuran nefesi yüzünden boynumu o yöne eğme isteğine zor engel oldum. Hemen gerilemedi. İçine bir nefes çektiğini hissettim, belki de yanılıyordum. Önceden böyle değildi. Bugün kesinlikle bir gariplik vardı. Belki de ilk kez bu kadar geriliyordum, bilmiyordum.

Hafifçe başımı sallayarak uzaklaştım. "Öyle yapalım." Önüme düşen saçlarımı geri atıp anı normalleştirmek için bir adım daha geriledim. "Ama arabam?"

"Anahtarı ver yeter. Hallettiririm."

Sessizce onayladım.

Gözleri bir süre gözlerimde oyalandı. Öylece baktı, bir şeyler görmüş gibi göz bebekleri titredi ve nasıl yaptığını bilemediğim bir şekilde ciddiyetten sıyrılıp öz benliğine döndü. Yanaklarımı iki eliyle kavrayıp suratımı sıktı. Evet, gerçekten bunu yaptı. İşte bu hamle günü normalleştirmek için yeterliydi.

"Kıymetli karım," diyordu Tuğba'ya duyurmak adına, coşkuyla. "Çok mu yordular seni?" Kafamı aynı şevkle iki yana salladı. "Sabahtan akşama yanakların erimiş. Bunu asla kabul edemem."

Gözlerimle uyarırken ellerimi kollarına atmak zorunda kaldım.

"Aslıhan Hoca'm." demişti Tuğba hiç çekinmeden. Güntekin'in kollarını hızla iteleyip yüzümü yamultan ellerinden kurtuldum. Saçlarımı geri savururken bakışlarım Tuğba ve eşindeydi.

"Evet," dedim tüm hissizliğimle. "Sorun mu var, buyurun?"

Gülümsedi şeytan. "Ne sorun olsun canım? Eşim sizinle tanışmak istedi."

Eşi bana hafifçe gülümsedi. "Merhaba Aslıhan Hanım." Güntekin'e elini uzattı. "Merhaba, ben Ercüment Yurttaş. Millî Eğitim Bakanlığından."

Güntekin ona uzatılan eli kavradı. "Güntekin Agâh," dedi ağır ağır. "Türk Hava Kuvvetlerinden."

Yersiz egosunun şu an hoşuma gittiğini asla inkâr etmeyecektim. Sesindeki baskın ton keyiflenmeme neden olurken Tuğba'nın dikkatle bizi izlediğinin farkındaydım.

"Duydum, savaş pilotuymuşsunuz," dedi Ercüment Bey. "Tanıştığımıza çok memnun oldum. Bu arada sanırım eşlerimiz aynı proje için rakipmiş."

Hâlâ ellerini sıkıyorlardı. Yarım bir gülüş sundu Güntekin. "Eşimin rakibinin olacağını sanmıyorum. Aklına bir şey koyarsa mutlak suretle alır." Adamın elini daha sıkı kavramıştı sanki ama gülüşü nezih bir şekilde büyüdü. "Ben de tanıştığıma memnun oldum Ercüment Bey."

Elleri ayrılırken hafifçe belimden kavramıştı. İstemsizce ona daha çok yaklaştım. Bu şeytanın karşısında tek olmadığımı hissettiriyordu.

"İzninizle. Ertürk Bey'e kahve sözümüz vardı. Davetine geç kalmayalım," diyen bendim. Bakışlarımı omuz üzerinden Güntekin'e kaldırdım. "Gidelim mi hayatım?"

Keyifle onayladı. "Gidelim tabi hayatım."

Bizim adımlarımız gerilerken, "Ertürk Bey mi?" dedi Tuğba. İfadesi anında dağılmıştı.

"Evet," dedim en umursamaz hâlimle. "Neden şaşırdın? Sen eşinle sık sık ziyaretine gidiyorsun zaten." Sürekli şirkete gidip onlarla arasını iyi tutmaya çalıştığını Ertürk Bey'in sekreterinden öğrenmiştim. Şirketin gözüne girmek için eşinin çabaları takdire şayandı. Sinir bozucu bir ifadeyle bir adım daha uzaklaştım. "Bizi de kendileri davet ettiler."

Tuğba'nın kaşları havalanırken oldukça keyifliydim. Yerle bir olan ifadesi zevkten dört köşe olmam için yeterliydi.

"İyi akşamlar Tuğba Hoca'm. İyi akşamlar Ercüment Bey," diyerek yüzlerine bakmadan arabaya binip kapıyı kapatmıştım.

Güntekin de sürücü koltuğuna kurulduğunda hızla uzaklaşmamız uzun sürmedi. Aramızda kalan bedenlere aynadan baktım. Tuğba hırsla bir şeyler anlatırken adam bıkkın bir ifadeyle dinliyordu. Dudağımın köşesi kıvrıldı. Ne pahasına olursa olsun alacaktım o projeyi. O da bunun farkındaydı ve deliriyordu. Hakkımı asla ona yedirmeyecektim.

"Ferda'dan geri kalır yanı yok," diyordu Güntekin ağzının içinde. "Keşke seni tutmasaydım da kapına kamerayla geldiği gün şunu bir evirip çevirseydin."

"Sana *beni bırak* demiştim."

"Ne bileyim? Şiddete karşı duralım dedik." Derin bir nefes verdi. "Neyse, bunu da atlattık. Sıra yemekte. Dilerim Ferda gelmez ama imkânsız." Sıkıntıyla ofladı. "Başıma ağrı saplandı şimdiden. Tuvalete bile gitsem peşimden gel Asl-" Durdu, demedi Aslı. "Karakurtçuk," diye düzeltti kendini. "Tamam mı? Bak ben az önce senin projene sahip çıktım. Benim de namusum ciddi anlamda sana emanet."

Dudağımda belli belirsiz bir gülüş belirdi. "Merak etme. Yanına bile yaklaşamaz." Bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Onu parçalamamı ister misin?"

Göz ucuyla bana baktıktan sonra yola döndü. Benim aksime belirgin bir alayla gülmüştü. "Düşünmen yeterli karıcığım, sağ ol. Mahpusa düşmeni

istemem. Daha yeni evlendik. Borçlar hâlâ duruyor." Aniden konu değiştirdi. "Gel beni dinle, altınları bozduralım."

"Uzak dur altınlardan."

Sıkıntıyla ofladı.

"Tuğba bile Ferda kadar şansını zorlamıyor, emin ol," diyerek bir önceki konumuza geri döndüm. "Bir kere daha damarıma basarsa bu defa kafasında saç kalmaz." Göz devirdim. "Bir de gitmiş bana benzememek için siyah saçlarını kızıl yapmış. İnanılmaz doğrusu."

"Eski hâli sana mı benziyormuş sanki?" Sessizce homurdandı, ağzının içinde döndü kelimeler. "Senin parmağının ucu etmez. Allah'ın hastası!"

Sinirlenip gerildiği her hâlinden belli oluyordu. "Güntekin," dedim sadece.

"Karakurtçuk?" dedi anında.

Aslı dediği anlarda sesinin kulağıma daha içten ve iyi geldiğini o an fark etsem de üzerinde durmadım. "Hallederiz," dedim onun bana sayısız defe tekrar ettiği gibi. "Gerilme."

Bakışlarımız yine asılı kaldı. Batan güneşin Ankara semalarına bıraktığı kızıllıkların içinde gözlerimi hafifçe kısarak onu izliyordum. "Hallederiz tabi," diyerek önüne döndü. "Hallederiz..." Ardından derin bir soluk verdi. Canı sıkkın gibiydi. Her zaman daha neşeli olurdu ama bugün düşünceliydi.

"Canın mı sıkkın senin?" demek zorunda kaldım.

"Yo," dedi anında. "Gayet iyiyim." Onu sollayan bir araca terslikle baktı. Oysa trafikte hep sakinliğini korurdu. "Nerede veriyorlar size ehliyeti? Çek sağa, kır çenemi diyor." Bir an sonra yine kendi gibiydi. "Ben sana bir şey diyeyim mi? Senin bu projeyi almaman imkânsız. Bir kere koca isminden öndesin. Tuğba'ya bak; Ercüment. Bir de senin kocana bak." Omuzları kabardı. "Güntekin. Şu haşmete bak. İsim farkıyla öndesin."

İfadesiz kaldım. "Çok haklısın, tabi."

"Güntekin Agâh bir markadır. Bak, koskoca şirket sahibi günlerdir bir kahve için peşimde."

Küçümseme dolu bir ciddiyetle kafa salladım. "Tamam, en haşmetli sensin yüce Güntekin Agâh." Kolay kolay dedikodu yapmazdım ama o an engel olamadım. "Adam Tuğba'yı tavlamak için kırk takla atmış sözde. Bir ara öğretmenler odasına sürekli onun için çiçek gelirdi." Anında bakışlarım ona döndü. Yanıltmadı, sinsice bakıyordu. "Sakın Güntekin. Adın bir marka olarak kalmaya devam etsin istiyorsan okul sınırları içinde asla bunu yapma!"

Ofladı anında. "Canımı sıkıyorsun. Böyle eğlenemem ki."

"Eminim kendine eğlenecek başka konular bulursun, bu konuda başarılısın." Kısa bir tereddüttün ardından susmadan devam ettim. "Tuğba öğretmenler odasında sürekli kocasıyla övünüp durur. Korkunç."

"Dilerim sen de beni övüyorsundur?"

İfadesiz bakışlarımın hedefindeydi.

Gördü ve cevabı şaşırtmadı. "Rezil bir eş seçimi yaptım. Ayrıca Ercü Beyin zekâ seviyesi başıma ağrı sapladı. Bu mudur yani? Bir insan şeytanla evlenmek için bu kadar istekli olmamalı." Derin bir nefes verdi. "Gerçi Özgür de öyleydi. İnsan sevince kör oluyor sanırım."

Sessiz kalmak zorunda kaldık. Özgür adına üzgündüm ama bir yanım bu ihaneti bilmeden göçüp gittiği için mutluydu. Kimse kalbini bu denli yaralayacak bir ihanetle mücadele etmek zorunda kalmamalıydı. Ağırlığını biliyordum. Bilmek istemezdim oysa.

"Ferda, evlendiklerinde ona âşık mıydı?" Üzerine düşünmeden yönelttiğim bir soruydu.

Bakışları yoldayken başını salladı. Bir eliyle direksiyonu tutuyor, diğer kolunun dirseğini cama yaslamış; parmakları çenesinde geziniyordu. Yine gözüme yakışıklı geldiğinde hemen önüme döndüm. *Saçmalama Aslıhan!*

"Öyleydi," dedi ağzının içinde. "Ne olduysa bence Özgür ölmeden iki yıl önce oldu. Birden bana karşı hareketleri değişti. Öncesi varsa bilmek istemiyorum." Kendini toparlamak ister gibi derin bir nefes aldı.

Cevap vermedim çünkü sesinden bu konuyu konuşmak istemediği belli oluyordu. Ferda ile ilgili sorulardan kaçıyordu ve haklıydı. Bir süre konuşmadan ilerledik.

Burnunu çekip belli belirsiz öksürdüğünde, "Hasta mısın?" dedim.

Boş vermişçesine elini salladı. "Yok be, bir şey yok. Ankara havası kışın beni çarpar. Sık sık nezle olurum ama hemen geçer. İki güne düzelirim."

Çünkü aldığı duşların ardından saçlarını tam kurutmadan evden çıkıyordu. Ayrıca haklıydı annem. Terliyor ama ince giyiyordu. Şu an bile deri ceketi arka koltuktaydı. Kahve tonlarında, salaş bir gömlekle duruyordu. Evin içinde üst çıplaklığıyla gezmesini saymayacaktım bile. Dilimin ucuna gelen şeyleri dişlerimi dudağıma geçirerek yuttum ve önüme döndüm.

Hayır Aslıhan, düşünme.

Odağımı dağıtmak adına dosyamdaki evrakları kontrol ediyordum. Yarın derneğe teslim etmem gereken şeylerdi. Aktif rol aldığım Erasmus

projelerini, bütçe özetlerini ve detaylarını istemişlerdi.

Eksik olmadığını bir kez daha teyit etmemin ardından telefonumdan genel kültür konularına odaklandım. Bu aralar boş kaldığım her an sıklıkla yaptığım bir şeydi.

"Sen hep böyle kafan evraklara gömülü mü yaşıyorsun?" dedi.

Mırıltıyla onaylayarak sorulara bakmaya devam ettim.

Homurtusu boğuktu. "İnanılmaz sıkıcı..."

Bu düşüncesini asla ciddiye alacağım biri değildi. Bir süre daha evraklar ve telefonum arasında mekik dokudum. Mükemmeliyetçi zihnim her şeyden emin olmalıydı.

"Güntekin," dedim aniden. İsmini kızmadan ya da yükselmeden söylediğimde istemsizce i harfi uzadığına ben de ikna olmuştum. Sırf bu yüzden dilimi kesmek istiyordum.

Saniyeler içinde keyiflendi. "Ev sevdiğim, en sevdiğim!"

Bu defa yüzü ekşiyen bendim. "Vazgeçtim. Sormuyorum."

Gülüşü kahkahaya dönüştü. "Kız tamam sor. Dalga geçmeyeceğim." Minik bir öksürükle ciddileşti. "Şu an oldukça ciddiyim."

Kıymetli karım, hayatım gibi saçmalıklarla can sıkmadığına göre gerçekten ciddiydi. Parmağım yanından geçtiğimiz ağaçlara döndü. "Oraya baktığında ne görüyorsun?"

Göz ucuyla bakıp önüne döndü. "Ağaç."

"Ağaca bakınca ne görüyorsun?"

Aile diyecek dedi zihnim. *Küçükken evlerinin bahçesinde büyük bir ceviz ağacı olduğunu söyledi. Onun için ağaç belki de kaybettiği ailesidir. Sakın doğru tahmin etmiş olma Aslıhan. Sakın.*

Göz ucuyla bir daha ağaca baktı. Camdan vuran güneşle gözlerim kısılmıştı ve dikkatle onu izliyordum. Ağaçların ardından bana döndüğünde bakışlarımız kesişti. Küçük bir bocalamayla dikkatini benden çekip başının üzerindeki gözlüğü alarak gözlerime yerleştirdi.

"Ağaca bakarken ondan bir sopa yapıp beni kovaladığını görüyorum. Ne göreceğim? Bakma yine manyak manyak."

Gözlüğü hızla saçlarıma iteledim. "Bakışlarım gayet normal ve bir soru sordum."

Bakışları önündeydi. "Ben de gerekli cevabı verdim işte."

"Daha derin düşünsen ne dersin?"

"Gayet derin düşündüm. Neyini beğenmedin?"

"O Güntekin Agâh'ın cevabıydı. Peki ya Güntekin ne der?"

"İkisi aynı kişi değil mi? Bugün bir Shakespeare hâlin var kıymetli karım, hayırdır?"

"Muhabbet etmeye çalışıyorum. Sonra *daha ılımlı ol* diye ağlıyorsun."

Bu defa tip tip bakan oydu. "Harbi ayarın yok. Haberin olsun." Gözleri hâlâ yoldayken sola saptı. Kısa bir an sessiz kaldı. Cevap vermeyeceğini düşünerek yeniden telefonumdan genel kültür çalışmaya odaklanmıştım ama, "Gökyüzüne ulaşmaya çalışan asi," dedi ağzının içinde. "Bir ağaca daha derin bakacak olsaydım bunu görürdüm. Toprağa bağlı olmasına rağmen gökyüzü dileyen bir asi. Ha bir de sanırım, aile."

Telefon elimde, bakışlarım onda kaldı. Benim, onun söyleyeceği şeyi bilmiş olmama mı takılmalıydım yoksa yine benim kendime dair dile getirdiğim şeyi onun bilmiş olmasına mı?

O an adını hatırlayamadığım bir kitapta okumuştum. *Ruh eşlerinin dili sessizdir*, diyordu. *Konuşmadan ruhlarını okurlar.*

Hızla önüme dönüp yola baktım. Oldukça saçma bir anda aklıma gelen bir cümleydi. Sürekli şakalar yapıp saçmalamasını talep ediyordum. Mantıklı ve olgun konuştuğu ve bunu o ses tonuyla yaptığı anlar algılarımı sarsıyordu. Salak bir adam olduğunu düşünmek istiyordum. Salak adam sevmezdim. Genel olarak adam sevmezdim. Daha doğrusu insan sevmezdim.

"Ne?" dedi sessiz kaldığımda. "Gayet derin düşündüm. Bunu da mı beğenmedin?"

Göz ucuyla bakıp ifadesizliğimi korudum. "İyi cevaptı. Tebrikler."

Keyiflendi. "Teşekkür ederim hocam. Çalıştığım yerden geldi. Defterime kırmızı kalemle yıldız çizecek misiniz?"

"Aynen, yakana da nazar boncuğu takacağım."

Daha da keyiflendi. Hatta kendi kendine kıkırdadı. Çenesi telefonuma dönmüştü. "Bir sınavın mı var? Dernekle ilgili bir şey mi? Bu soruya mı çalışmanı istediler? Mülakat falan mı yapacaklar?"

Yola odaklanmış ve dikkati bende değil sanıyordum ama telefondan not okuduğumu fark etmiş olmalıydı. Bu saçma sorumu buraya bağlaması işime gelirdi. "Sayılır," dedim. "Süreç sonunda Dernek ikimizi de sınava tabi tutacak zaten. Yabancı dil, genel kültür falan. Konu kapsamı oldukça geniş. Dernek ve şirket yetkililerinin inisiyatifi ek puan getiriyor ama bu sınavlar da puanlamanın önemli bir kısmını oluşturuyor. Hatta bir de tiyatro metni yazmamız gerekiyor. Kaç gündür onun için uğraşıyorum. Hangimizin metni projenin amacına daha uygun bulunursa o seçilecek ve okulda, projenin

hedef kitlesi olan çocuklarla birlikte sergilenecek. Tabii bu da kişiye ek puan getirecek."

İfadesi sıkıntılı bir hâl aldı. "Cümlenin yarısında uykum geldi. Ayrıca tuttuk evlendik. Bu şirket ve derneği etkilemeye yetmiyormuş gibi bir de kırk tane görev mi veriyorlar? Bu ne lan? *Yarın Kıbrıs'a kadar yüzen kazanacak* da derler. Seçecekleri bir proje için bir kişi lan. Ne bu tantana?"

Haklıydı. Bu defa sıkıntıyla telefona odaklanan bendim. "Ertürk Bey sponsor olduğu projelerde titizmiş falan filan."

"Çok sıkıcı bir hayatın var kıymetli karım. Sıfır aksiyon. Hep böyle ders mi çalışıyorsun?"

Makuldüm. "Eğitimciyim Güntekin. Yani bu soru, benim sana *'Sen hep böyle uçacak mısın?'* demem kadar saçma, emin ol."

"Ben uçarken hem eğlenip hem öğrenebiliyorum. Kafamı sen gibi sadece kâğıtlara gömmüyorum. Biraz hayatın tadını çıkar. Bilgileri eğlenirken de öğrenebilirsin."

"Öyle mi?" dedim küçümser bir edayla. Telefonu açıp sorulardan birinde durdum. "O zaman söyle bakalım: Damnatio Memoriae ne anlama gelir?"

"Hatıraların lanetlenmesi," dedi bir saniye bile düşünmeden. "Antik Roma'da devlet, hain ilan ettiği kişileri tarihten silmek için onlara dair her şeyi yakar, yıkar."

Göz ucuyla cevaba baktım. Doğruydu. Ama çenem dikti. "İnsan vücudundaki en güçlü kas?"

"Çene," dedi hızla ve imayla ekledi. "Mesela seninki."

Histerik bir keyifsizlikle, "Ha, ha, ha!" dedim ama doğruydu. Yeniden notlara döndüm. "Tamam, bunlar kolaydı. Bekle." Hızla gezindim ve birinde durdum. "İlk bilgisayar virüsü?"

"Creeper."

"En eski yazılı destan?"

"Gılgamış."

"Cogito, ergo sum?"

"Descartes! Düşünüyorum, öyleyse varım."

"Kara Kuğu Teorisi?"

"Toplumsal bir şeydi bu." Düşünceliydi sesi. "Öngörülemeyen ama büyük etki yaratan olaylara deniyordu. Ekonomik krizler, salgın hastalıklar ya da tarihin akışını değiştirecek şeyler gibi."

Bakışlarım bu defa tüm dikkatimle ondaydı. Telefon kucağımda kaldı. En zor soruları seçtiğime emindim. İlk padişahı falan sormayacaktım tabi ki

ama bunları bilmesi benim için de şok etkisi yaratmıştı. *Şaşırmam* dedikçe şaşırabiliyordum. Ona baktığımı gördüğünde göz ucuyla bakıp hızla önüne dönmüştü.

"Ne?" dedi. "Yanlış mı? Bence değil, kolay kolay unutmam."

"Sen neden salak taklidi yapıyorsun?" demem benim için de sürprizdi.

Onun da attığı yüksek sesli kahkaha şaşırtıcıydı. Böyle bir soruyu bu denli ciddiyetle dile getirmemi o da beklemiyordu. "Bak işte şimdi eğlendim," dedi gülüşlerinin arasından keyifle. "Mizah seviyen gittikçe yükseliyor. Güzel."

Ben gülmedim. Bilakis oldukça ciddi bakıyordum. "Bunları nasıl bilebilirsin ki?"

Gülüşü hafiflerken omuz kaldırdı. "Sana *eğlenerek de öğrenebilirsin* dedim. Cidden beni hiç ciddiye almıyorsun. Biraz kocanın sözünü dinle."

Şaşkın bakışlarım ondan kopup önüme döndü ama bir süre bunu sindirmem gerekecekti. Adam cidden zekiydi. Küçümseyemezdim. Edebiyat konuştuğunda da uyum sağlıyordu, bir başka konuda da. Bilmediği tek şey susmaktı bence. Belli etmeden sorularda gezinip daha zorunu aradım. Ne sorarsam sorayım bilecek gibiydi. Sinirimi bozuyordu.

"Sen kaç dil biliyorsun?" dedim. Cevap şaşırtacaktı, eminim. İzlediğim gezi videolarında her dilden konuşuyor gibiydi.

"Sanırım altı." Dudak büzdü. "İngilizceyi sayma. Onu anadil gibi konuşuruz zaten. NATO görevlendirmesiyle eğitim verdiğim zamanlarda oradaki bir subaydan Fransızcayı da öğrendim. Sonra İtalyanca, Hint, Kore ve Japonca ortaya karışık. Akmaz ama anlar, derdimi anlatırım. İspanyolca, Rusça, Arapça." Bana döndü. "Kaç etti?"

Sadece göz kırpıştırarak bakıyordum. Şaşkınlığım mazur görülmeliydi. "Sen hakikaten salak taklidi yapıyorsun."

Yine kahkaha attı. "Hiç sormadın ki. Ayrıca ne bekliyorsun? Senle Çince mi kavga etseydim? Bu kadar kültürlü bir kocan olduğu için çok şanslısın, çok." Haklı bir ego içindeydi. "Sen?" dediğinde sesinde gerçek bir merak vardı.

Kendimi yetersiz hissetme gibi bir gaflete düşmeyecektim çünkü anormal olan oydu. "İngilizce ve biraz da Fransızca."

"Pas mal!" dedi keyifle.

Fransızca *idare edersin* diyordu. "Tu m'énerves," demem kaçınılmazdı. *Sinirimi bozuyorsun* demekti. Haklıydım. Dil konusunda çok iyi olduğum

söylenemezdi. Elimden geldiğince Erasmus projeleriyle geliştirmeye çalışmıştım.

Yine o keyifli gülüşünü sundu. "O zaman şöyle yapalım. Bundan sonra bana hep genel kültür sorularını sor. Ben cevapladıkça çalışmış olursun. Telefona bakacağına yakışıklı kocana bak."

Göz devirdim. "İlla *beni ezikle* diyorsun. Egonu köşeye çek. Seni göremiyorum."

Fokurdayarak güldü. "Sana eğlenerek öğrenmeyi öğretmeye çalışıyorum öğretmenim." Araba durduğunda bana dönüp göz kırptı. "Ricamdır, bu konuda bana güven."

Kendinden emindi. Aynı kendimden emin bakışlarla karşılık verdim. "İyi, haydi bakalım." Çantamı kavrayıp arabanın kapısını açarak dışarı çıktım. "Dünyada en çok kullanılan harf?"

O da arabadan inmişti. Yarım bir gülüş sundu. "E," dedi baskın bir sesle. "Latin alfabesinden."

Doğruydu. Meydan okuyan bakışlarımı ondan çekmeden arabanın kapısını kapattım.

Bu bakışımı onay olarak aldı. Dudağındaki gülüş bu defa hafif çapkındı. Aynı ben gibi kapıyı kapattı.

"Peki dünyanın en ukala insanı?" dedim.

"Tabi ki Karakurtçuk."

"Tabi ki Güntekin Agâh." Daha fazla kendime engel olamamıştım. Arabanın arka kapısını açıp deri ceketini aldım ve ilerleyip ona uzattım. "Şunu giy. Rüzgâr esiyor, üzerin ince. Zaten hastasın."

Duraksayarak aldı. Saçlarıma iteledi̇ği gözlüğünü ona uzatırken bakışlarım önünde durduğumuz devasa binadaydı. Ertürkler'e ait büyük camdan bina şehrin üzerine devrilecek gibiydi. Yan yana geldiğimiz anda ellerimiz birbirini buldu ve sıkıca kenetlendi. Toplum içinde artık komut almadan bunu yapıyor gibiydik. Ya ezberdi ya da alışkanlık. Düşünmek istemiyordum. Ama elimi kavradığı anda verdiğim derin nefesin farkındaydım.

Tek olsaydım şu an gerginlikten kusuyor olurdum ama o vardı. Birlikte hallederdik, biliyordum. El ele şirkete ilerlerken kısa bir an elini bırakıp önden ilerledim. Dakika bile sayılmazdı. Şirket kapısına beş adım varken hızla önümden geçen motosikletse her şey kadar aniydi. Panikle karışık bir refleksle gerilediğimde motor önümden süratle geçip gitti. Ezecek gibiydi

beni. Ne olduğunu bile anlamamıştım. Öyle ki olayın şiddetiyle çantam bile elimden sıyrılıp yere düşmüştü.

Gerilemeye çalıştığım esnada topuğum kaldırım taşının arasına takıldı ve sendeledim ama düşmedim. Saniyeler içinde belimden sıkıca kavrayıp beni gövdesine yaslayan kişiyi kokusundan biliyordum.

"Aslı, iyi misin?" dedi Güntekin endişeli sesi.

Toparlanmaya çalışıyordum. Bakışlarım tozu dumana katarak ilerleyen motora takıldı. Dönüp *özür dilerim* deme gereksiniminde bile bulunmamıştı. Motor üzerindeki kişinin başını hafifçe geri çevirdiğini gördüm ama kaskı yüzünü gizliyordu. O kısacık anda bile hâlâ bana bakıyordu sanki. Yersiz bir histi.

"Söveceğim şimdi sizin süreceğiniz motora!" diyerek ileri atılmaya meyleden Güntekin'i kolundan kavradım. Sesine delilik ekleniyordu ve şu an zamanı değildi.

"Tamam, bir şey yok. Sakin ol."

Adımları durdu. Bakışları yol ve kolunu kavrayan elim arasında gidip geldi. Sendeleyen bendim ama öfkelenen oydu. "Ezecekti it. Dönsün bir özür dilesin!"

"Boş ver Güntekin. Girelim içeri, haydi."

Ters bakışları hâlâ yoldaydı ama söz dinledi. Yerden çantamı alıp bana uzatırken hâlâ onaylamaz bakışlarla yola bakıyordu.

Sırtından iteklemek zorunda kaldım. "Bakma deli deli, yürü."

"Plakasını aldım."

Döner kapıdan içeri girerken, "Abartma. Yanlışlıkla oldu işte. Ben de sağa sola bakmadan ilerledim," dedim.

İçeri girdiğimizde büyük bir alan karşıladı bizi. Takım elbiseli insanlar koşturuyor, güvenlikler geziniyordu. İhtişamlı bir şirketti. Güntekin'in boynunu sağa sola esneterek etrafa baktığını gördüm. Ben ilerlemiştim ama o bir adım geride kalmıştı. Kapı önünde dikilmiş öylece etrafa bakıyordu. Başımla *ilerleyelim* der gibi alanı işaret ettim.

Önüme dönüp topuklarımın zeminde bıraktığı sesle ilerlerken arkamdaydı, biliyordum. Varlığı hissedilmeyecek gibi değildi. Ceketi giymiş, ellerini ceplerine atmıştı.

Asansör önüne geldiğimizde yanımdaydı. "O Levent denen adam da görüşmede olacak mı?"

"Bilmiyorum."

"Lütfen olmasın, hoşlanmadım."

"Adamdan hoşlanmaman için hiçbir sebep yok Güntekin. Uyuzluk yapma."

"Adamdan hoşlanmamak için," dedi ve durdu. Devamını getirmedi. "Belki sebebim yok ama yine de hoşlanmadım o Levent lavuğundan, haberin olsun. Hislerimde yanılmam."

Koluna girip hafifçe sıkarken sağa sola bakmak zorunda kaldım. "Bunu konuşmanın sırası mı? Adamın şirketindeyiz. Sus."

Sıktığım kolunu geri çekmeye çalıştı. "Cimcikleme kız."

Daha sıkı kavradım kolunu. Kaşlarımı kaldırarak sessizce uyarıyordum. O da aynı sessizlikle *ne var*der gibi dudak oynatıyordu. Her zamanki saçma tartışmalarımızdan birindeydik. Ben kolunu sıktıkça o geri çekmeye çalışıyordu. Sessizce, yüz ifadeleriyle kavga edebilmek bir noktada iyi bir şeydi.

Ama aniden açılan asansör kapısı ve karşımızda beliren Levent Bey iyi bir şey değildi. Güntekin'le kol kola, birbirimizi sessizce itip kakarken öylece kaldık.

"Agâh çifti," dedi. "Sizi burada görmek ne güzel."

Yanındaki kadın sekreteri olmalıydı. Son derece şık bir takım içinde, siyah saçları omuzlarına dökülen güzel bir kadındı ve elinde sıkıca tuttuğu tablete bakıyordu. Dışarı çıkmaları için Güntekin'le aynı anda bir adım geriledik.

Duruşumu dikleştirirken Levent Bey'e tebessüm etmeye çalıştım. "Merhaba Levent Bey." Sessiz kalan Güntekin'in kolunu hafifçe sıktım.

Mesajı almıştı. Gebertirdim, biliyordu. Tebessüm etti ama zoraki bir gülüş olduğunu ben anlayabiliyordum. "Merhaba," dedi mekanik, soğuk bir sesle.

Levent Bey önce bana, sonra Güntekin'e elini uzattı. Hızla tokalaştığımızda bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu. En son Güntekin'e odaklandı. "Babama verdiğiniz kahve sözü için mi geldiniz Güntekin Bey?"

"Evet."

"O zaman bir gün de ben sizi özel olarak ağırlamak isterim. Şimdi işim var, çıkıyorum. Görüşmenize katılamayacağım."

Güntekin az öncenin aksine yine de makul ve ılımlıydı. Oyunculuğunu takdir ettim o an. "Tabi ki Levent Bey. Memnuniyetle karşılarım."

Levent Bey'in bakışları bana döndü ve ellerini iki yana açarak hayranlıkla baktı. "Bunu çok sık dile getiriyorum ama yine çok güzelsiniz Aslıhan

Hanım. Her gördüğümde söyleyecek gibiyim."

Tebessümle başımı eğdim. "Teşekkür ederim."

Güntekin'in eli usulca belime dolanmıştı. "Karım böyle güzel olduğu için şanslıyım, öyle değil mi?" dedi. Gülüyordu ama sesi iğneleyiciydi, farkındaydım. "Bunu da her gördüğünüzde söylüyorsunuz ya."

Levent Bey hâlâ gülüyordu. "Aynen öyle Güntekin Bey. Çok şanslısınız." Yeniden bana odaklandı. "Hanzade Hanım bahsetti. Bir tiyatro metni yazmanız gerekiyormuş. Nasıl gidiyor? Sizi fazla zorladıklarını düşünüyorum. Bana kalsa oyumu verir kenara çekilirim ama babam ve Hanzade Hanım'ın katı kuralları var."

Güntekin'in eli belime daha sıkı dolandığında istemsizce ona yaklaşıp destek aldım. Varlığı gerginliği azaltıyordu. İnkâr edemezdim. Yakınlığı rahatsız etmiyordu. Şu an hissettirdiği şey engel olamadığım bir güvendi. Levent Bey'e karşı ifadesizliğimi bu sayede korudum.

"Zor olması daha iyi. Başarmak keyifli olacaktır," dedim kendimden emin bir şekilde. "Tiyatro yazım işi iyi gidiyor. Alanımız edebiyat zaten. Böyle şeyler bizi zorlamaz. Projenin ana amacı da dezavantajlı gruptaki çocukları sanatla kazanmak ve benim alanıma giren kısımlarından biri de tiy-" Duraksamak zorunda kaldım çünkü Güntekin'in nefesi saçlarımdaydı. Yine rahatsız olduğum söylenemezdi ama fena hâlde dikkatimi başka yerlere çekiyordu. Dönüp ona bakmamak için direndim ve yutkunarak devam ettim. "Tiyatro, alanım tiyatro yani. O yüzden sorun değil."

Cümlemi zorlukla tamamladım. Çünkü tam dibimde duran Güntekin'in kokusu, saçlarımdaki nefesi ve belimdeki eli düşüncelerimi darmadağın etmeye yetiyordu. Bunu belli etmemek için sadece tebessüm ettim. Şu an bu kadar yakınlığa ne gerek vardı?

"Anladım," dedi Levent Bey yarım bir gülüşle bize bakarken. "Metni yazmaya başladınız mı peki?"

Yakınlığı ilk defa bu kadar sersemletiyordu; sanki görünmez bir kuvvetle kendine çekiyordu beni. Fiziki yakınlıktan bahsetmiyordum, hayır. Hissel bir şeydi ve korkunç güçlüydü. Öyle ki yanında ilk defa sendeledim. Bir an önce geri çekilip etki alanından çıkamamak zorluyordu. Mantığım neredeydi? Geriliyordum. Elimdeki dosyayı daha sıkı kavradım ve ifadesizliğimi korudum. Her zaman bunu başarırdım. İlk defa bu denli zordu.

"Henüz sadece taslak çıkardım ama hallederim," dedim. Oysa bir şeyler yazmıştım ama şu an tüm bilgiler uçup gitmişti.

Gülmüştü Levent Bey. "Kolaylıklar diliyorum. Eminim üstesinden gelirsiniz. Sizi araştırdım. Oldukça başarılı bir eğitim geçmişiniz var."

"Tuğba Hanım da böyle detaylı araştırıldı mı?" dedi Güntekin hiç tereddütsüz.

Levent Bey'in cevabı benim için de şok ediciydi. "Pek değil. İlgimi çekmedi."

Ortamdaki gergin sessizlik yüzünden daha da gerildiğimi hissediyordum çünkü Güntekin'in belime nahifçe dokunan eli artık daha sıkıydı. Böyle devam ederse ihtimal vermediğim şeyleri sorgulamaya başlayacaktım. Bu hareketlerinin ne anlama geldiğinin farkında mıydı? Ben anlam yüklemek istemedikçe bir üstüyle geliyordu.

"Öyle mi?" dedi Güntekin ağır ağır.

"Öyle," dedi Levent Bey daha ciddi bir ifadeyle. "Aslıhan Hanım daha ilgi çekici."

Güntekin başını ağır ağır salladı ama ifadesi bence pek iyi değildi. Yine de tebessüm etmeye çalıştı. "*İlgi çekici* derken?"

"Zeki, güzel ve başarılı." Sesinde tatlı bir kıpırtı vardı. "Yani ilgi çekici."

Levent Bey ya bizi kendince bir çift sınavına tabi tutuyordu -*ki sözleri profesyonellikten çok uzaktı*- ya da eceline susamıştı. Açıkçası bakışları ve bu tavrı benim için de rahatsız ediciydi. Hiç masumane gelmiyordu. Güntekin'in gözlerindeki ifadeyi tanıyordum. Bakışları Levent Bey'e kitlenmişti. Başını ağır ağır sallayarak karşısındaki adama bakıyordu ama damarına basılmış gibiydi. Bu ifadeyi gerçekten tanıyordum.

Tehlike çanları çalıyordu.

Belimdeki elini kavrayıp parmaklarını sıktım. Elbette bu duruma tepkisiz kalmayacak, gerekeni yapacaktım ama şu an kendisinden kaynaklı bir deliliğin sırası olmadığını anlamıştı. Parmaklarını sıktığım anda derin bir nefes verip soluklanarak başını yere eğdi. Boynunu sola büktü ve gözlerini kapattı. Onun için zor olsa da sessiz kaldı.

"Teşekkürler," dedim soğuk bir sesle.

"En başından beri oyum Aslıhan Hanım'dan yanaydı," diye devam etti Levent Bey. "Desteklediğim kişiyi daha yakından tanımak adına tabi ki sadece onu araştırdım." İkimize de gülümseyerek ilerledi. "En kısa sürede ofisime bekliyorum Güntekin Bey. Aslıhan Hanım'la hikâyenizi ben de sizden dinlemek isterim."

Beklenmedik şekilde sakindi Güntekin. Oysa sesindeki soğukluğu onu tanıyan anlardı. Başını yerden kaldırdığında tebessümü gerçek değildi. "En

kısa sürede uğrayacağım."

Levent Bey Güntekin'e değil, sadece bana elini uzattı. "Kendinize dikkat edin Aslıhan Hanım."

Artık ben de gergindim. Elini saniyelik bir an sıkıp bıraktım. "Siz de. İyi akşamlar Levent Bey," diye homurdandım.

O yanımızdan uzaklaşırken arkasından bakmak dışında bir şey yapamadık. Birkaç saniye konuşmamış, aynı konumda kalmıştık. Benim bakışlarım asansör yanındaki aynadaydı. Yansımamıza bakıyordum. Güntekin'in bakışlarıysa hâlâ Levent Bey'deydi. Kaşları çatık, çene kemiği belirgindi. O gidene, ben bize baktım.

Yalandan doğan ama yan yana kalanlara.

Aslıhan ve Güntekin.

Peki gerçek neydi? Yalan neresindeydi?

Eli belimde, bedenim bedenine yaslıydı. Dakikalar önce saçlarımda gezinen nefesinin bıraktığı güven hissinden sıyrılmak adına kıpırdanıp geriledğimde bakışları bana döndü ve yakınlığımızı fark ederek belimdeki elini gevşetti. Asansör kapısı açıldığında ona bakmadan hızla içeri girmiştim. Neyse ki asansör boştu ve o da içeri girdiğinde kapı kapandı.

"Bir güncel genel kültür sorusu daha," derken dişlerinin arasından terslikle mırıldandı. "Metrekaresine düşen her santim için dayağı hak eden ilk şirket vârisi kimdir?"

Kısa bir an gözlerimi kapatıp yutkundum. "Güntekin."

"Cevap: Levent!"

Bakışlarım anında ona döndü. "Tam olarak ne yapıyorsun sen?"

"Sence?" diye diklendi. Parmakları kapıya döndü. "Bu da derneğin ya da şirketin bir sınavı mı? Bir sabır mülakatına mı tabi tutuluyorum ben? Açık yüreklilikle söylüyorum ben bu sınavdan kalırım, haberin olsun. Mezhebim henüz o kadar geniş değil."

"Ne diyorsun sen ya?"

Oldukça netti. "Bu herif yanında kocan varken sana yürüyor, farkındasın değil mi?"

Farkındaydım. Beni ilk gördüğü gün de sürekli dik bakışları bendeydi. Ama bu Güntekin'i terslememe engel değildi. Görüşünü desteklersem daha da yükselecekti. "Saçmalama."

"Bana maval okuma. Sen salak bir kadın değilsin. Gayet de farkındasın. Düğüne bile çağırdık hâlâ hareketlere bak. Adamın yanında eşini yalayan kertenkelelere döndüm. Şaka gibi! Ben daha nasıl anlatayım senin evli

olduğunu. Buna rağmen inatla devam ediyor. Bu önceden de böyle miydi sana?"

Saçma yükselişine odaklamadım çünkü birkaç dakika önceki yakınlığı zihnimi yeterince yerle bir etmişti. Ayrıca ikimiz de aynı anda yükselirsek sonu iyi bitmiyordu ve şu an bunun için doğru bir yer değildi. Sadece huysuz bir bakış attım. "Sözleşme maddelerini ihlal ediyor, gereksiz temas kuruyorsun!"

"Konumuz bu mu?"

"Benim konum bu!"

"Tamam o zaman. Asıl sen sözleşme maddelerini ihlal ediyorsun. Ne dedik? Adın benimle anılıyorsa yanında kimse olamaz. Bana kimse yaklaşamaz. Sana kimse yaklaşamaz!"

Yine oldukça ciddiydi ve o garip otoriter tonuyla konuşuyordu. Oysa şu an buna da hiç ihtiyacımız yoktu.

"Adam dümdüz konuşuyor Güntekin."

"Adam dümdüz sana asılıyor Aslı!"

Kaynayan öfkeye engel olamadım. "Haddini aşıyorsun!" diye dişlerimi sıkarak yükseldim. Yandan ters bakışlarımı yüzüne diktim.

Ansızın bir adım atıp yüzünü yüzüme yaklaştırması da her şey kadar hızlı gelişti. "Karımsın ya!" dedi kaçınılmaz bir netlikle. "Benim karımsın ya hani." Her kelimeyi üzerine basarak vurguluyordu. "Hatırlatırım. Herkes öyle biliyor ya. Gözümün önünde herifin biri *karım* dediğim kişiye yürüyorsa ben o haddi aşarım. Kusura bak bir zahmet. Hâlâ yüzü yerindeyse projene dua etsin." Hırsla bir adım geriledi. "İnadıma yapıyor herif! Gel kır diyor milyonluk çenemi. Görmezden geliyor bir de şaka gibi."

Ciddi hâllerini görmezden gelmeyi seçiyordum. Midem kasılıyordu. Salak olmayı dilerdim.

Kıskanıyor, dedi zihnimin en ilkel yanı.

Saçmalama, dedi mantık. *Bunun için bağ lazım. Aranızda öyle bir şey yok. En başından beri böyleydi. Konunun seninle alakası yok. Kendi prensipleriyle alakalı. Eklettiği madde bile bununla ilgiliydi. Kendine gel Aslı, hayır. Aslıhan!*

Ya o bağı çoktan kurduysa Aslı, dedi mantık. *Peki ya sen?*

Hızla reddettim. Saçmalıyordum. Adamı canından bezdirmiştim. Bağ kuracağı son kişiydim. Bense kolay etkilenmezdim, etkilenmemeliydim. Sesleri susturmak adına derin bir nefes aldım ve çenemi yukarı diktim. Gözlerime her zamanki soğukluğu ekledim. "Abartmakta üstüne yok."

Bakışları hışımla bana döndü ve kapı açıldı. Hızla dışarı doğru iki adım attı. Sonra durdu, geri döndü ve yüzüme bakmadan aynı hızla elimi kavrayıp benimle beraber ilerlemeyi tercih etti. Huysuzluğu görülmeye değerdi.

İtiraz etmeden ilerlerken dilimin ucuna gelen dikene engel olamadım. Kısıktı sesim. "Bilmesem gerçekten eşini kıskandığını sanırdım Güntekin Agâh. Harbi rolünün hakkını veriyorsun."

"Senin gibi," dedi dönüp bakmadan ilerlerken. "Sen de rolünün hakkını fazlaca veriyorsun. Emin ol."

Ertürk Bey'in kapısının önüne geldiğimizde durduk. Kapıya bakarken elimi geri çeken bendim çünkü yine o korkunç hisse çekildiğimi hissediyordum. Çok güçlüydü, ilk defa kontrolsüz hissediyordum. Adını koyamadığım bir şey içine çekiyordu ve kaynağı oydu.

"Sınırın olsun Güntekin," dedim sessizce. Ona bakmadan kapı koluna uzandım. Kimseden çekinmezdim ama o an gözlerine bakmamam gerektiğini hissettim. "Benim rolümde sınır çizgilerim var ama senin sınırsızlığın bunu zorluyor. Seni anlıyorum ama mümkünse senin de sınır çizgilerin olsun biraz. Gereksiz temaslarda bulunma."

Bu kadar yaklaşma be adam!

Hızla kapıyı vurdum ve sekreterin sesini duyduğum anda ona bakmadan içeri girdim. Kokusu hemen peşimdeydi oysa. Dakikalar önce hissettirdiği çekimle sersemlemiştim. Hayır, bu bir oyunsa sınır çizgileri aynı noktada kalmaya devam etmeliydi. Sınır ihlaline gittiğimizi hissediyordum. Bir yalan için kendimden daha fazla ödün vermeyecektim. Zor görünen kolay bir insandım ama bu kadar da kolay olamazdım.

Aklını başına topla Aslıhan!

Topuklarımın üzerinde içeri girdiğimde ardımdan geliyordu. O andan sonra sessiz kalacak, benimle konuştuğu anlarda sesine anlamsız bir ifadesizlik ekleyecekti. Ertürk Bey'le siyaset, genel kültür, havacılık ve savunma sanayi adına yaptıkları derin bir sohbet vardı. Bu süreçte sessiz kalıp dinlemek dışında bir şey yapmamıştım. Bilgi birikimiyle Ertürk Bey'i etkilemesi işime gelirdi.

Görüşmeyi bitip odadan çıktığımızda ellerimiz yine anlaşmış gibi birbirini bulmuştu ama dakikalar önceki his olmayacaktı avuçlarında. Ellerinin de bir dili vardı sanki. Ayrı bir ruhu ve melodisi. Bunu nasıl anlatırdım bilmiyordum ama aniden teni susmuştu. Hemen yanımda değil

aramıza mesafe koyarak yürümüş, şirketten çıktığımız anda ilk defa o bırakmıştı elimi.

Yine kendince bir şeylere eğleniyor, Ertürk Bey'in Levent'ten daha çekilir olduğundan bahsediyordu ama aynı değildi. Aradaki farkı hissetmemek imkânsızdı.

Deli ve olgun yanı arasındaki o keskin çizgi gibiydi. Sınır çizgisinin sınırsızlığından daha rahatsız edici olduğunu anlamam da bu süreçte kaçınılmaz olacaktı.

******

Ankara'nın en güzel ve sessiz bölgesindeydi Derviş Yarbay ve Suna Hanım'ın evi. Sitede değil, eski olmasına rağmen bakımlı görünen bir apartmanda yaşıyorlardı. Yaklaşık on dakika önce gelmiştik ve kapıyı açan Ferda'ya asla şaşırmamıştık.

Hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Efendi amcanın evine nazaran oldukça şık ve özenli bir evdi ama asla o ev kadar sıcak ve içten değildi. Soğukluğu hissedebiliyordum. Geniş salonda açık tonlu klasik mobilyalar vardı. İşlemeli halılar, kristal avize ve duvarlara asılmış yağlı boya tablolarıyla ev; sessiz, köklü ve gösterişsiz bir ihtişam hissi veriyordu.

"Evlilik nasıl gidiyor Aslıhan kızım?" dedi tekli koltuğunda oturan Derviş Yarbay. Yanındaki tekli sehpası üzerinde gazetesi, gözlükleri ve kitabı varken bakışları bendeydi.

"Çok iyi." Resmîydi sesim. Onlara karşı Efendi amca kadar sıcak olamıyordum çünkü Güntekin de öyle değildi. Yanımda ve sessizdi.

"Boss!" diyerek odaya giren Atlas koşarak onun yanına oturmuş ve sıkıca sarılmıştı. Hâlâ okul kıyafetleri içindeyken bana doğru eğildi, saygıyla ekledi. "Hoş geldiniz hocam."

Hafifçe başımı eğerek karşılık verdiğimde kendine çekidüzen veriyordu. Öyle ki kravatını bile düzeltmişti.

Bu hâline gülen Derviş Bey, "Biz desek yapmazsın. Aslıhan Hoca'ndan korkuyor musun yoksa?" demişti.

"Saygı," diyerek ayaklandı Atlas. "Saygı duyuyorum dede. Aslıhan Hoca'mız çok muhterem ve şahane biridir," derken ceketinin düğülmelerini de karşımda ilikleme derdindeydi.

Yarım bir tebessümle baktım bu hâline.

"Madem saygı duyuyorsun git öğretmenine terlik getir. Ayakları üşüyor," diyen Güntekin'di. Atlas'ın kalçasına babacan bir sevgiyle vurarak öne iteledi. "Suna teyzeninkilerden getir. Yürü."

Görev almış olmanın sevgisiyle dışarı koştu Atlas.

"Üzerini değiştir Atlas Şahin!" diye bağırdı Derviş Bey'in otoriter sesi. "Sofraya öyle oturamazsın."

Bir süre sonra geri gelen Atlas ayaklarımın önüne içleri tüylü bir terlik bırakmış ve aynı heyecanıyla koşarak gerilemişti. Bu defa da okul kıyafetinden kurtulma görevi için koşturuyor gibiydi. Odaya giren Ferda'ya dönüp bakmadım. Elindeki tabakları salonun ucundaki masaya yerleştirirken onun bakışları bizde olduğunun farkındaydım.

Ortamdaki en alakasız kişiyse karşımda oturan yirmili yaşlarının sonundaki delikanlıydı. Sessizce telefonuyla uğraşıyordu. Öğrendiğime göre Ferda'nın erkek kardeşiydi. Adının Ferit olduğunu laf arasında söylemişlerdi. Emlak dükkanı varmış. Bizimle ilgilenir bir hâli yoktu. Sohbete dâhil olmuyordu. Anladığım kadarıyla Suna Hanım'ın anaç yanı ona kıyamadığı için çağrılmıştı.

Sessizce Atlas'ın önüme bıraktığı terlikleri giydim. Evet, ellerim gibi ayaklarım da çok üşürdü. Yanımdaki adamın bunu bilmesine artık şaşırmıyordum. Gittiğimiz her yerde özellikle benim için terlik istemesine de. Gerçekten canımı sıkıyordu.

"Evliliğiniz çok ani olmuş," diyen Ferit ilk defa kafasını telefondan kaldırmıştı. Yüzü garip bir şekilde Ferda'ya benziyordu. Onu tanımadan bile kardeş olduklarını söyleyebilirdim.

"Yani?" dedi Güntekin.

"Biraz garip geldi." Ağzının içinde konuşuyordu. "Derviş amca, senin haberin var mıydı bu ilişkiden?"

"Kimsenin yoktu," diyen yine Güntekin'di. "Söylemedim."

"Sebep?"

"Bizi ilgilendirir," diye araya girdim. Samimiyetten uzak, net duruşum bu tarz saçma sorularda her zaman işe yarardı. "Bunlar özel meseleler.

Güntekin de ben de ilişkimiz hakkında ulu orta konuşmayı sevmeyiz."

Ferit'in bakışları bende kalmış, bocalamış ve gülümsemeyi denemişti. "Biraz soğuk ve sert bir yenge adayıyla karşı karşıyayız sanki, ha?"

"Valla bana yeterince sıcak," diyen Güntekin oldu. "Tavrını sert bulduysan da sorduğun soru ona saçma gelmiştir. Sınır çizgilerini aşan insanlara tahammül edemez." Bakışları bana döndü. "Değil mi hayatım?"

Beni desteklemesini beklemiyordum. Bu ani çıkışlarıma genelde *ukalalık* ve *küstahlık* denirdi. Kimse neden ters cevap verdiğimi sorgulamadan verdiğim cevabın kabalığına takılırdı. Halbuki çatallı dilim sadece kendi değer yargılarıma göre hak edene batardı.

Bir yandan desteklerken öte yandan laf sokmasıysa anı daha özel kılıyordu. Takmıştı bir kere *sınır çizgisi* meselesine. Mütemadiyen iğneliyordu.

Dönüp bakmadım. Hafifçe başımı eğerek onayladığımda Ferit'in bozulduğu ifadesinden anlaşılıyordu.

"Yersiz sorular sorma Ferit," dedi Derviş Bey. "Kaç yaşında insanlar. Hesap mı verecekler? Evlendiler bitti işte, o kadar."

Gerildiğimi hissediyordum. Üstünü değiştirmiş hâlde odaya giren Atlas'a döndü bakışlarım. Güntekin'in evindeki videolardan sonra anlamıştım ki Atlas kesinlikle babası Özgür'e benziyordu. Annesinin oğlu olmasındansa babasının oğlu olması daha akıllıca bir seçim olacaktı.

"Atlas," diyerek ayaklandım. "Lavabo nerede?"

Kraliyet üyesiymişim gibi reveransla ellerini kapıya yöneltti. "Hemen göstereyim hocam. Önden buyurun."

Yanından geçerken omuzuna dokunarak gülümsedim. "Abartma, gören de okulda seni falakaya yatırdık sanır."

Utangaç bir edayla tebessüm etti. Ellerinin önünde bağlı olması onu daha da tatlılaştırıyordu. "Hem yengem hem müdürümsünüz öğretmenim. Saygıda kusur edersem Boss beni F-16'sının kanadından sallandırır."

Gülüşüm derinleşti. "Yani saygı duyduğun ben değil de Güntekin, öyle mi?"

Anında başını sallayarak reddetti. "Tabi ki sizsiniz hocam. Ama tabi Boss'un eşi olmanız saygı seviyesini artırıyor. O benim babam gibi." Dudaklarındaki tebessüm içten ve buruktu. "Yani babam öldükten sonra elimi hiç bırakmadı. Büyüyünce olmak istediğim kişi. Hiçbir yanlış karar aldığını görmedim. Sizi sevdiyse demek ki benim de fazlaca hürmet etmem

gerek." Bir kapının önünde durduğumuzda parmakları o yöne dönmüştü. "Buyurun hocam."

Güntekin, Atlas'ın babası gibiyse Özgür'ün oğlu kimdi? Güntekin, Atlas'a arkadaşından kalan parça diye sahip çıkarken mi Ferda bu denli yakmıştı gemileri?

Bakışlarım hafifçe salon kapısına döndü. Onu göremiyordum ama orada olduğunu biliyordum. Bu ailenin yükünü fazla sırtlanmış gibiydi. Ama buraya ait değildi. Benim evimin salonunda rahatça oturuyordu mesela ama burada elleri sıkıca birbirine bağlıydı.

Atlas uzaklaştığında lavaboya girmiş, sadece ellerimi yıkayıp aynadaki aksimle göz göze gelmiştim. Boğuktu bu evin havası. Hızla dışarı çıktığım andaysa önümden elinde tabaklarla geçen Ferda'ydı. Adımlarımız eş zamanlı durdu ve bakışlarımız denk düştü. Aradaki nefreti dış bir göz bile kesinlikle anlardı.

Bakışları arkasına dönmüş, mutfak kapısında kimse olmadığını gördüğünde elindeki tabaklardan birini benim kucağıma itelemişti. "Al," dedi ters ters. "Kendi tabağını kendin götür. Bir de sana hizmet edecek değilim."

Komikti. Benden öğrendiğini bana iletme çabasıysa takdire şayandı. Kucağıma bıraktığı tabağı aldım ama oldukça ifadesizdim. Gözlerine dik dik bakarak tabağı yana doğru kaldırdım ve aynı sakinlikle bıraktım. Yere düşen tabak parçalanırken ben hâlâ tepkisizdim ama o şaşırmış, bakışları kırılan tabakla benim aramda gidip gelmişti.

"Tüh," dedim sessizce. "Elimden kaydı."

Mutfak kapısında Suna Hanım belirdi. "Tabak mı kırıldı kızlar? Ay nazar çıktı. Siz ellemeyin, şimdi hallederiz." Adımları geriledi. "Ferda kızım, gel yeni tabak al."

Ferda'nın çenesi gerildi. *Hayır* deme şansı yoktu. Dudağımın köşesinde yarım bir gülüş vardı. Kucağındaki tabakları usulca aldım. "Şimdi sadece bana tabak getirecek gibisin. Hı?"

Cevap vermeden dişlerini sıktığında yarım gülüşümü silip her zaman gibi gözlerime buz ekledim. Tuğba'yı bile bu kadar çok dövmek istemiyordum. Bu kadının beni sinir etme seviyesi ayrı bir boyuttu.

"Aslı," dedi salon kapısında beliren Güntekin.

Bakışlarımız ona döndüğünde sadece bana ve kırık tabağa bakıyordu. Yaklaşıp Ferda'ya bakmadan beni kolumdan kavrayıp kendine çekti. "İyi misin? Ne oldu?"

"Sorun yok. Tabak kırıldı."

Beni arkasına alıp Ferda'ya karşı önümde durdu. Bir eli beni korumakla Ferda'nın üzerine atlamama engel olmak ister gibi kolumdaydı. Tam niyetini çözememiştim ama koruma isteği daha baskındı sanki, bilmiyordum. Yeterince karışık bir gündü. İfadesiyse benden daha soğuktu.

Ama ucube Ferda'nın kesinlikle beyni yoktu. Adamı gözümün önünde bakışlarıyla yiyordu. "Benden istediğin bir şey var mı Güntekin?" dedi cilveyle. "Masaya getireyim." <

"Masada olmaman," dedim anında.

Güntekin'in hafifçe dudaklarını ısırdığını ve başını yere eğdiği gördüm ama kısa bir andı. Beni daha çok arkasına aldı. Çenesini yeniden dikleştirdiğinde ifadesi daha da ciddiydi. Terslikle baktı Ferda'ya ve sadece başıyla *gerile* der gibi yaptı. Güntekin'in gözlerine uzun süre bakamamıştı Ferda çünkü mutfaktan Suna Hanım sesleniyordu. Göz devirerek arkasını dönüp mutfağa ilerledi.

"Dövmedim," dedim sessizce. "Öyle şanslı ki..." Hırsla dişlerimi sıktım.

"Kışkırtmaya çalışırsa ciddiye alma." Derin bir nefes verip bana bakmadan yere eğildi ve kırık tabak parçalarını topladı.

"Bu zamana kadar sen ciddiye almadığın için böyle," dedim kısık sesli bir terslikle. "Densiz. Gözünün önünde yapıyor bir de." Yere eğilip kırık parçaları elinden aldım. "Sen de bırak şunları. Parmağın derin kesilirse uçamazsın. Bu şizofren için değmez."

Durdu elleri. Ben kesik parçaları tabak içine bırakırken bendeydi bakışları. Hissettim ama kafamı kaldırıp ona bakmadım. Yeterince huysuz olduğum bir andı. Eli derin kesilirse eldiven takamaz, iyileşene kadar uçuşları etkilenirdi. Ferda yüzünden o tuvalette eli bir kere kesilmişti zaten. Bir gün bile uçamazsam ölürüm dediği anları unutamazdım. Hızla toparladım parçaları.

"Kadına bak," dedim ağzımın içinde. "Yüzsüz ya. Yanında ben varım hâlâ saçmalıyor. Arsız." Sinirle dikleştim.

Yerden kalkarken ifadesi ima doluydu. "Çok tanıdık geldi."

Laf sokma anını asla kaçırmıyordu. "Aynı şey mi sence?"

Aramızda bir adımdan daha az bir mesafe varken duruşu gibi çenesi de kendinden emindi. "Abartmakta üstüne yok..." dedi saatler önce benim ona söylediğim gibi.

Ona muazzam bir ters bakış sunup göz devirdim, içi kırıklarla dolu tabağı ayırıp diğerlerini kucağına iteledim. Sesimiz oldukça kısık, bedenlerimiz

yakındı. "İyi, git o zaman yine tuvalette sıkıştırsın seni. Korumuyorum namusunu!"

Elinde tabaklarla beklerken mutfak kapısında Ferda belirdi. Güntekin'i kolundan kavrayıp yanıma çeken yine ben oldum. Ferda'ya inat hafifçe sırtına dokunup salona doğru yönlendirdim.

"Sen geç, ben geliyorum hayatım."

"Tabi, hayatım," diyerek ilerledi salak herif. Namusunu korumak adına verdiğim üst düzey çabanın dilerim farkına varırdı.

Güntekin gerilerken ben Ferda'ya bakarak mutfağa yöneldim. İçeri girdiğimde Suna Hanım tezgâh önünde hâlinden memnun bir şekilde koşturuyordu. "Yardıma ihtiyaç var mı?" dedim sesimi yumuşatarak. Ferda'ya bakmamıştım bile. İçinde kırık parçalar olan tabağı masa üzerine bıraktım.

Suna Hanım'ın bakışları bana döndü ve anaç bir şekilde gülümsedi. "Yok kızım, her şeyi hallettim ben. Direkt sofraya oturacağız." Bir şeyi yeni fark etmiş gibi dikleşti. "Ah, Güntekin'in salatası vardı değil mi? Az yağlı seviyor diye Ferda onunkini ayırmıştı. Ferda, nerede kızım?"

"Buzdolabında anne," dedi Ferda ve dolaba ilerledi.

Ama yakın olan bendim. Ondan önce buzdolabını açıp salatayı aldım. Az yağlı yediğinin ben de farkındaydım ama salata içindeki cevizleri görmek dudaklarımın ince bir çizgi hâlini almasına neden olmuştu. Cevizlerden salata üzerine kalp yapmadığı için şanslıydık.

"Şimdi bu Güntekin'in mi?" dedim sakince.

"Evet." dedi Ferda.

"Ceviz yemez."

Küçümser bir gülüşle havalanmıştı Ferda'nın kaşları. "Hayır, yer."

Aynı küçümser gülüşle karşılık verdim. Suna Hanım'ın sırtı bize dönüktü. "İçeri geçelim mi?" diyerek yüzünü çevirdiğinde mecburen ifademizi toparladık. İlerlerken Suna Hanım'ın eli benim belimdeydi. "Ceviz yerdi Güntekin. Ne oldu?"

"Sevmiyor," dediğimde salon kapısındaydık. "Ne sevip sevmediğini sormadıysanız söylemez zaten. Bilmemeniz normal." Erkekler masaya oturmuştu bile. Atlas okul anılarından bahsederken hepsi onu dinliyordu. Güntekin'in yanındaki sandalyeye geçmeden önce salatayı usulca yanına bıraktım. "Ferda senin için ayırmış." Mekanik ve boğuktu sesim. "Yer misin, benim salatamla değiştirelim mi? Cevizli."

Seçenek şansı vardı ve farkındaydı. Cevabı benim salata kâsemi kendi önüne çekmek oldu. "Cevizliyse kalsın. Senin salatanı yerim."

Yanına oturduğumda kendimden emin bir şekilde Ferda'ya bakıyordum. Tam karşıma oturdu ama Derviş Yarbay'ın bakışları üzerimizde olduğundan olsa gerek az önceki kadar cüretkâr değildi tavrı.

"Boss, sen ceviz yemiyor muydun?" dedi Atlas.

Dudağının ucuyla cık'ladı Güntekin. "Yerim ama hoşlanmam."

Derviş Bey, "O zaman afiyet olsun," diyerek ellerini yemeklere doğru açtığında sessizce çorbalarımızı içmeye başladık.

Güntekin önüme ekmek bıraktığında bakışlarım ellerindeydi. Suyum bittiği anda dolduruyor, tuzluğa uzanmaya meylettiğim anda o alıp veriyordu. Sofrada tek yakın olduğu kişi bendim sanki. Oysa en uzak benim olmam gerekiyordu.

Ortadaki mezelerden birine uzandığımda, "O biraz fazla tuzlu," diye mırıldandı. "Miden yanar." Köşedeki yoğurtlu mezeye döndü çatalı. "Ondan ister misin?"

Sessizce onayladığımda tabağıma bir parça o yoğurtlu mezeden bırakmıştı. Aynı zamanda Derviş Yarbay'la mesleğe dair şeylerden, siyasetten konuşuyorlardı. Ferit'in, ablası kadar boş teneke olduğunu bu anlarda anlamıştım. Bomboş fikirleri vardı. Muhtemelen ablası gibi onun da beynini kuşa taksak uçamadan yere çakılırdı.

Ekmeğim bitmişti. Yenisini alırsam bitiremeyecektim ama yoğurtlu da midemi yakmıştı. Ekmekle ağzımda kalan acı tadı bastırmak istiyordum. Güntekin'in tabağının yanında kalan küçük ekmek parçasını alıp yerken bakışlarım bizi izleyen Suna Hanım'a takıldı.

Bakışlarımız denk düştüğünde gülüşü tatlı bir hâl almıştı. "Yıllardır evli gibisiniz, maşallah size."

Derviş Bey'le sohbeti devam eden Güntekin'in bakışları anında Suna Hanım'a döndü. Ben tebessümle söylediği şeye tepki verirken Güntekin her zamanki gibi derin bir gülüş sunmuştu.

"Adamlar iki yıldır sevgiliymiş Suna," dedi Derviş Bey. "Zaten alışmışlardır birbirlerine."

"Aslıhan Hoca'm okula gelip sizi soran kişiler kimdi?" dedi Atlas aniden. Habire ağzına bir şeyler tıkma derdindeydi. "Tuğba Hoca'yı da sordular. Önemli bir sınavınız mı var? Elimden geldiğince sizi övdük arkadaşlarımla. Umarım işe yaramıştır."

"Duydum." Bu masada samimi olarak tebessüm ettiğim tek kişi Atlas'tı. "Yusuf ile beraber bayağı efor sarfetmişsiniz. Geldi kulağıma. Teşekkürler."

Yüzü ekşidi Atlas'ın. "Yusuf neden sizi seviyor? Onunla aynı düşüncelerde olmak can sıkıcı."

Kaşım havalandı. "Arayı bulduğunuzu düşünüyorum."

Memnuniyetsizce dudak büzdü. "Çok sesi çıkmıyor. Allah var bu aralar Derya'ya da bulaşmıyor."

"Lan yine mi Derya?" derken eğleniyordu Ferit. "Hâlâ açılamadın mı?"

Atlas'ın içtiği su burnundan geldi. "Dayı!"

Gülmüştü Ferit. "Git açıl şu kıza da kurtul."

"Dersleri daha önemli," dedi Derviş Yarbay. "Bu yaşta saçma sapan şeylerle mi uğraşıyorsun sen Atlas Şahin?"

Masada beliren sessizlik gerginliği artırmak için yeterli gelmişti. Atlas dudaklarını ısırarak yemeğine odaklandı. "Derslerime de çalışıyorum dede..." demişti ağzının içinde.

Hayır, bu aile kesinlikle Güntekin'e ait olamazdı. Bu denli gerginlik onu boğardı ki şu an yanımda sessizce yemeğini yiyor, asla benim ailemin yanında olduğu kadar konuşmuyor, gülmüyor ve sohbete dâhil olmuyordu.

"Bu yaşta uğraşmazsa ne zaman uğraşacak?" demiş bulundum. "Onlar genç Derviş Bey. Elbette âşık da olacaklar."

"Ne gerek var?" dedi Derviş Yarbay. "Derslerine katkısı ne?"

"Derslerine zararı ne? Atlas zaten okulda ilk üçte."

"Ama birinci değil," dedi Ferda'nın sevimsiz sesi. "Derviş baba oğlumun iyiliği için söylüyor."

Ters bakışlarım anında ona döndü. "Son denemede kaç puan aldı?"

"Ne?" dedi Ferda boş boş.

"Oğlunun iyiliğini düşünen bir anneysen dedesinden önce deneme sonuçlarını senin bilmen gerekir. Sonucu biliyor musun?" Hangi sınıfa gittiğini bile bilmiyordu ki... Aklı fikri Güntekin ve saçmalıklarındayken annelikten bahsedecek en son insandı.

"Bilmeme gerek var mı?" dedi huysuz bir ifadeyle. "Her hafta deneme yapılıyor zaten. Bunun ilgili anne olmakla alakası ne?"

"O her hafta senin çocuğun. Sadece önemli denemelerde değil. Öyle değil mi?" Sesim oldukça sakin ve kontrollüydü. Kimse *laf sokuyor* diyemezdi. Normal bir konu konuşuyor gibiydik.

"Dobra bir kadınsın ve gözünde korku yok," dedi Derviş Yarbay. Dudakları memnuniyetle kıvrılmıştı. "Deli Şimşek, böyle bir kadını nasıl

evliliğe ikna ettin sen?"

"Çünkü o da cesur," dedim Güntekin'den önce. "Dik bakışlarımdan kaçmıyor."

Ekmek kemiren Güntekin'in bakışları ben ve yarbay arasında gidip geliyordu. *Sus* diyebilir, bacağıma dokunarak uyarabilirdi ama hâlinden memnun gibiydi.

"Yan yana biraz alakasız geldiniz ya," dedi Ferit genişçe.

Anında cevabını verdim. "Şahsi fikrin için teşekkürler. Dış gözleri umursamıyoruz."

Yine güldü Ferit. "Güntekin abi biraz düzensiz yaşıyor diye dedim." Saçma bir şekilde Güntekin'e göz kırptı. "Hızlı günler bitti, ha Boss?"

Güntekin'in bedeninin gerildiğini hissettim. "Sence bu muhabbetin sırası mı Ferit?"

Güldü Ferit. "Bu hâller sana yakışmamış Boss." Yüzü ekşidi. "Tam evli havasına girmişsin ha. Senden hiç beklemezdim."

"Çünkü zaten evli," dedim anında.

Elleri havalanırken ifadesi alay doluydu Ferit'in. Yüzüne yumruk atabilirdim. Öyle bir rahatsız edici genişliği vardı. "Bir şey demedik yenge, sakin ol. Tamam evli."

Çekinmedim. "Sinir bozucu bir üslubunuz var Ferit Bey. Eşime daha saygılı davranırsanız memnun olurum. Gördüğüm kadarıyla yakın arkadaşı değilsiniz."

Güntekin'in bakışlarını üzerimde hissediyordum, dönüp bakmadım. Bu masadaki herkesi dilimle boğma imkânım var mıydı? Çok sinir bozucuydular. Boğuyorlardı beni. Her an kusabilirdim.

"Yani Güntekin'in cesaretine mi âşıksın?" diyecek oldu Ferda.

Cevabım diğer tüm cevaplarım gibi keskin bir hızla, tereddütsüz geldi. "Hayır, her şeyine âşığım."

"O kadar çok yani?" dedi Ferda alayla.

"O kadar çok." Hiçbir cevabımda şüphe, sesimde titreme yoktu. "Haddinden ve tüm sorularınızdan daha fazla âşığım. Sorgulamanı tavsiye etmem. Bu konu benim için tartışmaya kapalı."

Güldü Ferit. "Büyük aşk ha!" Ağzını yayarak konuşuyor, beni daha da sinir ediyordu. "Etkileyici. Atlas, Güntekin amcandan ders al."

Tebessümüm soğuktu. "Gördüğüm kadarıyla dayısından öğreneceği pek bir şey yok zaten. Güntekin amcasını örnek alması elbette onun için daha iyi olacaktır."

Atlas su bardağı ağzında, pinpon topu izler gibi saniye başı bakışlarını birimize çevirip yetişmeye çalışıyordu. Yine Güntekin beni uyarsın, hafifçe bacağıma ya da koluma dokunsun diye bekledim ama yapmadı. Dönüp göz ucuyla baktığımda bir dirseği masaya yaslıyken parmakları dudağında, bakışları bendeydi.

Dudağını tutuyordu çünkü ucunda bir gülüş vardı, onu tanıyordum artık. Bu da can sıkıcıydı. Gülmemek için ifadesine hâkim olmaya çalışıyordu ama bakışlarında da ayrı bir şey vardı. Keyif, hayranlık, ya da her neyse ne!

Hızla önüme döndüm. Çatallı dilimin ayarı ne zaman kaçsa ya kavga çıkardı ya da insanlar *küstah*diyerek benden kaçardı. Annemin kırk saat azar çekmesi ise kaçınılmazdı.

Kabasın Aslıhan, saygısızsın Aslıhan!

Peki bana karşı kaba olup haddini aşanlara neden kimse bir şey demiyordu? En kötü hep ben miydim?

Ayrıca bu aile neden sürekli Güntekin'i küçümseme derdindeydi? Ailesi olmayan birine bunu yapamazlardı. Göğsümde saçma bir öfkenin kabardığını hissediyordum. Biri kardeşlerime ya da sevdiklerime el uzattığında köpüren öfkeyle aynıydı. Artık kendime de sinirliydim. Kaşığı sakince sofraya bırakıp derin bir nefes alarak hisleri toparlamaya çalıştım.

Herkes sessiz kaldığında kahkahayı patlatan Derviş Yarbay'dı. Öyle içten gülüyordu ki, tüm gergin bakışlar artık ondaydı. "Aslıhan," dedi neşeyle. Ellerini hafifçe iki yana açtı. "Sana bayıldım. Bunca zaman neredeydin?"

Şaka mıydı?

Emin olmak adına göz kırpıştırarak baktım ama oldukça ciddi görünüyordu.

"Dili keskin, gözleri ala, saçları gece..." Yanındaki Güntekin'in omuzunu babacan bir şekilde okşadı. "Arkanda böyle bir kadın varken daha sırtın yere gelmez Güntekin Agâh."

Güntekin usulca başını sallamıştı. "Farkındayım..."

Sesindeki dinginlik orman kuytusu ve bahar rüzgârları gibiydi. Yine o olgun ifadesiyle bakışlarını bana çevirdiğinde önüme döndüm. Şu an her şey yeterince sınırdaydı zaten. Bir şeyden daha anlam çıkarıp çıkarmamakla savaşmayacaktım.

Yemeğe devam ettiğimiz süreçte tekrar ağzımı açmamak adına dilimi ısırıyordum. Ferit denen şahsiyeti Allah özene bezene dövülmek için yaratmış gibiydi. Ferda'yla bu denli aynı olmaları inanılmazdı. Suna Hanım tüm anaçlığıyla sarıp sarmalıyordu ama bunu Güntekin'e yaparken o

olduğunu için yapmıyor gibi geliyordu. Özgür'ü seviyordu sanki, Güntekin'i değil. Bir başkasının kişiliğinin onda yaşatılmasını yediremiyordu bir yanım.

Güntekin'di bu adamın adı. Dertleri neydi?

Yemek bitene kadar soru sorulmadıkça konuşmadım. Artık Ferit denen adamın da benden çekindiğine emindim. Cümlelerini daha dikkati seçiyor, cevap verecek miyim diye dönüp göz ucuyla bakıyordu. Gerginliği azaltmak için sofra toparlanırken yardım ettim. Suna Hanım mutfak içinde gezinirken Ferda ile yan yana bulaşıkları temizlememiz ise bu saçma gecenin en ikonik anıydı.

"Çay için unlu kurabiye yaptım," diyerek arkada geziniyordu Suna Hanım. Masum kelebekler gibiydi. Halbuki arkasında muazzam bir kaos vardı.

Ben tabakları sudan geçiriyordum, Ferda ise makineye yerleştiriyordu ama sırtımız Suna Hanım'a dönükken yan yana muazzam bir soğuk savaş içindeydik. Tabakları ona vermem için elini uzattığında inadına tezgâh üstüne bırakıyordum.

"Yan yana çok güzelsiniz, kızlarım benim," dedi Suna Hanım.

Aynı anda bakışlarımız arkaya kaydı, gülümseyerek yeniden önümüze döndük. Ne diyebilirdim ki? Rezil bir andı. Yandan birbirimize öldürücü bakışlar sunduk. Suna Hanım mutfaktan çıktığında bulaşıklar da bitmişti. Ellerimi silip geriledim.

"Nereye?" dedi ucube.

Dönüp bakmadım. "Kocamın yanına."

Alayla güldüğünü duydum. "Yapışık mı gezeceksin kocana?" İma yüklüydü sesi.

Kapı önünde durup ona döndüm. "Ortamda tedavi olması gereken bir sapık olduğu için evet, yapışık gezeceğiz."

Gerçek bir beyinsizdi. "Yani beni bir tehdit olarak görüyorsun?"

"Hayır Ferda, sadece sana acıyorum." Parmağım kirli bulaşıkların olduğu tezgâha döndü. "Lütfen ait olduğun şeyi yapmaya devam et."

Arkamı dönüp salona ilerledim. İçeri girdiğimde Güntekin ve Derviş Yarbay, masada çay içiyor; Atlas, dayısıyla birlikte koltukta telefondan bir şeyler bakarak eğleniyordu. Güntekin'e ilerleyip sessizce yanına oturdum. Aynı saniyelerde Ferit Atlas'ın yanından kalkıp dışarı çıktı.

Güntekin'in bakışları omuzu üzerinden bana döndü. "Sen çay içmeyecek misin?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Midem ağrıyor." Gerçekten ağrıyordu. Yemekler değil ortamın ağırlığıydı bunun sebebi.

"Suna teyzeden ilaç isteyelim mi?"

Ferda'nın olduğu yerde hiçbir ilacı içmezdim. Nuri Alço gibiydi. Reddetmeme rağmen ayaklandı. "Hemen geliyorum," dedi sadece.

Suna Hanım içerilerde olduğu için peşine takılmadım. Ferda bu durumda bir şey yapamazdı ama tedirgin olmadan da edemiyordum. Kocamın namusunu koruma görevini fazla içselleştirmiş gibiydim. Bakışlarım holde ilerleyen Güntekin'deydi. Mutfak kapısında Suna Hanım belirdiğinde derin bir nefes vererek omuzlarımı indirdim. Tehlike riski sıfırdaydı.

"Şanslı adam Güntekin," dedi Derviş Bey. "Onu seviyorsun."

Bakışlarım ona döndü ve usulca başımı sallamam gerekti. Sesli cevap veremedim. Dilimdeki çatallar bu defa bana batıyordu çünkü içimden geçen ilk cevap *hayır* değildi. Bir cevabı da yoktu. Güntekin'di işte. Bunu bir ay önce sorsanız keskin bir fikrim vardı. Güntekin Agâh rezil, nefret ettiğim bir adamdı ama şu an hissettiğim bu değildi. İnsana dair hislerin bu denli hızlı değişiyor olması da korkunçtu.

"Özgür," dedi ağır ağır. "Rahmetli oğlum onu çok severdi."

"Siz de mi bu yüzden seviyorsunuz?" dedim çekinmeden.

Kalın kaşları havalandı. "Nasıl yani?"

"Özgür'ün arkadaşı diye mi seviyorsunuz onu yoksa Güntekin olduğu için mi?"

Cevap vermedi. Anında *hayır* diyebilirdi ama demedi. Durup düşündü ve zihninde cevabı arandı. Bu zaten bir cevap olduğunun farkında bile değildi. Suna Hanım yemek boyunca *şundan da ye bundan da ye* diyerek Güntekin'in önüne bir şeyler bırakmış, *Özgür'le hep yerdiniz* demişti.

Derviş Yarbay sürekli ona *oğlumun arkadaşı* diyordu. Güntekin'i bu oyuna sürükleyen durumda Ferda'ya değil de Güntekin'e esip gürlemesi her şeyi özetliyordu zaten. Oğlunun karısını ezmemek için oğlunun arkadaşını eziyordu. Çünkü Güntekin'in kimsesi yoktu. Öyle mi?

Soruma cevap vermek yerine, "Bu soruyu sorduğuna göre onu suçladığım şeyden dolayı hâlâ bana kırgın," dedi.

Başımı usulca salladım. "Hayır. O kin tutmaz. Sorsanız aklında bile kalmamıştır."

"Ama sen tutuyor gibisin."

"Kindarımdır, evet." Dilim dudaklarımda gezindi. "Özellikle sevdiklerim konusunda. Haksız yere suçlanmalarından hoşlanmam. Güntekin kimsesiz

değil Derviş Bey. Yeri geldiğinde ben onun hakkını korurum, yeri geldiğindeyse o benim."

Mahcup gibiydi bu konuda. Başı usulca yere eğildi ama saniyeler içinde yeniden doğrulttu çenesini. Bu esnada bakışlarım koridor ucundaki Güntekin'e takıldı. Mutfaktan çıkmış, elinde bir bardakla ilerlerken odaların birinin önünde duraksamıştı. Kapıyı hafifçe ileri iteleyip çatık kaşlarla içeriye baktı.

"Elbette kimsesiz değil. Hata ettim," diyen Derviş Bey'le bakışlarımı ondan koparmak zorunda kaldım. "Dilerim affedersiniz. Ama iyi yönünden bakalım, sayemde Güntekin gibi kaçak göçek yaşayan bir adam evliliğe ikna olmuş."

"Konunun sizinle alakası yok, emin olun. Zaten evlilik sürecindeydik."

Onu daha fazla bu aileye yedirecek değildim. Ayrıca teşekkür mü etmeliydim? Adamı zorla evliliğe ikna eden bendim. Sürekli *evlilik teklifi eden sensin* konusunu açıp beni utandırmadığı için kendimi şanslı sayıyordum. İçeri giren Güntekin'in arkasından Ferit de ilerleyip kendini yeniden koltuğa, Atlas'ın yanına bıraktı. Güntekin ise bir bardak ılık suyu önüme koyup yeniden sandalyesine oturdu.

"Limonlu ılık su, iyi gelir," dedikten sonra yarbaya döndü. Yine işle ilgili bir şeyler konuşmaya devam ettiler.

Hâlâ sınır konusunda mesafeliydi, farkındaydım. Yaklaşmıyordu fazla. Elimi tutmuyor, mecbur kalmadıkça göz teması kurmuyordu. Yalan, günler sonra rahatsız etmeye başladı. Ev ve bu aile yeterince gerginlik vericiydi zaten. *Bir sigara* dedi dara düşen bağımlı zihnim.

Bir sigara...

Bakışlarımı usulca yanıma çevirdim ve sohbeti sürdüren adama göz ucuyla baktım. Bir sigara yoktu ama sigara dumanının hayalini kurarken yanımda yine o vardı.

Önüme dönüp ılık sudan büyük bir yudum aldım. Ferda ucubesi tekli koltuğa oturmuş, dikkatle bizi izliyordu. Keşke onu da kendi hâline bırakabilseydim ama saatli bomba gibiydi.

Yaklaşık bir saat daha oturduk. Suna Hanım beni yanına almış ve aile albümünü göstermişti. Öyle hevesle gençlik günlerinden bahsediyordu ki dinlemekten başka bir şey yapamamıştım. Birkaç dakika önceyse yine kendimi banyoda bulmuştum. Güntekin'in verdiği ılık su iyi gelmişti ama hâlâ kusma hissi vardı. Ve bence sebebi Ferda'ydı.

Ellerimi yıkayıp aynadaki aksimle denk düşmeden dışarı çıktım ve salona ilerledim. Derviş Bey yoktu. Suna Hanım ve Ferda koltuklarda otururken Güntekin sırtı kapıya dönük bir şekilde yemek masasındaki sandalyedeydi. Yanındaki Atlas'ın önüne bıraktığı ödevlerine birlikte bakıyor ve bir şeylere gülüyorlardı.

Ferda'nın Güntekin'in sırtına, omuzlarına değen bakışlarını görebiliyordum. Adamı yiyecek gibiydi. Yanındaki Suna Hanım'a takıldı gözlerim. Albümde Özgür'ün fotoğrafına denk düşmüştü, parmak uçlarıyla seviyordu oğlunu. Midem bulandı. Evet, kesinlikle bu hissin nedeni Ferda'ydı. Hiç mi utanmıyordu? Bu nasıl bir insanlıktan nasibini almama seviyesiydi?

Göğsümde kaynayan hisse engel olamadım. Ağır adımlarla Güntekin'e doğru ilerledim. Sırtı bana dönük olduğu için yaklaştığımı fark etmedi. Atlas bir yanında dururken diğer tarafına sokuldum ve kulağına, *"Gidelim mi?"* diyebilmek için sessizce yüzüne eğildim. O sırada, Ferda'ya inat, elim istemsizce sırtına ve omzuna dokunmuştu.

Saniyelik bir andı.

Yıkıcı bir andı.

Felaketti.

Omzuna dokunduğum anda yüzünü bana çevirdi. Yapmamalıydı. Aramızdaki mesafe zaten fazlasıyla azdı. Şimdiyse nefesi doğrudan yüzüme çarpıyordu. Başını çevirdiği o kısa anda dudakları dudağıma değdi.

Saniyelik bir yıkımdı.

Yıkıcı bir utançtı.

Felaket konusunda hâlâ hemfikirdim. Felaketti!

Bir kirpiğin kapanıp açılma anı kadar kısaydı her şey. Dudaklarımız birbirine değip sıyrıldığında sıfır mesafe bakışlarımız denk düştü. Bence o da bunu beklemiyordu. İkimiz de kurşun yemiş gibi öylece kaldık. Dışarıdan bir göz bunu görmüş müydü bilmiyordum ama nihayetinde değmişti dudaklarımız birbirine. Bunu şu an inkâr edemezdik.

Utanç tüm ağırlığıyla üzerime çöktü. Aynı dakikalarda içeriye Ferit girdiğinde durumdan kaçmak için hızla dikleşen ve Güntekin'in sırtından elini çekerek bir adım gerileyen bendim. Güntekin kıpırdamamış, başını bile oynatmadan öylece kalmıştı. Adam sadece göz kırpıştırıyordu.

"Yani şimdi bunun cevabı ne?" dedi diğer yanındaki Atlas. Muhtemelen tek nefeslik yaşanan o faciayı görmemişti.

"Ne?" dedi alık bir hâlde ona dönen Güntekin.

"Soru?" dedi Atlas. "Cevap ne? Ateş mi, su mu, hava mı?"

O da şaşkındı. Gözlerini kapatıp kısa bir an bekledi. Bir parmağı hızla boynunu kaşımıştı. "Bence süblimleşme," dedi ağzının içinde.

"Katı hâlden direkt gaza geçme mi?" Kitaba bakıyordu Atlas. "Şıklarda o yok amca."

Yakasını genişletti Güntekin. "İyi bak, vardır. Şu an olması lazım."

Bağırarak kaçabilsem yapardım. Ferda'ya değdi bakışlarım. Titreyen göz bebeklerinden bu anı sadece onun gördüğü anlaşılıyordu. Telaş ve utancı belli etmemek adına ifademi sabit tutmayı başardım. Faciaya iyi yönden bakacak olursak o ucube bazı şeylere daha net inanırdı.

Acınası hâldesin Aslıhan...

"Güntekin..." dedim kısık bir sesle.

Bakışları usulca bana döndü. "Efendim hayatım?" derken oldukça zorlama bir nezihlik içindeydi. "Bir şey mi söyleyecektin?"

"*Kalkalım mı artık* diyecektim?" derken ben de aynı zorlama nezakete bürünmüştüm.

Anında ayaklandı. "Hemen. Bence de hemen gidelim."

"Amca, test bitmedi ama," diyordu arkasındaki Atlas.

Arkasını dönmüş kapıya ilerliyordu Güntekin. "Cevap anahtarından bak."

"Kopya!" diye bağırdı Atlas gülerek. "Aslıhan Hoca'm, duyun bunları. Ben masumum."

Ama ben pek değildim. Yediğim halt yüzünden mideme saplanan amansız bir kramp vardı. Hızlı adımlarla odadan çıktım. Aceleyle kalktığımız için hepsi ayaklanmıştı. Kapı önündeki vestiyerden o deri ceketini alırken bana da trençkotumu uzattı. Tepkisizce alıp omuzlarıma attım. Asla birbirimize bakmıyorduk. Yüzümü kapatarak buradan çıkmak istiyordum bir an önce.

Saçmalama Aslıhan, belli etme. Dik dur, saçmalama!

"Kalkıyor musunuz?" dedi mutfaktan çıkan Derviş Bey. "Biraz daha otursaydınız."

"Gidelim," dedi Güntekin. "Sağ olun komutanım."

Derviş Bey'le tokalaştıktan sonra Suna Hanım'a sarıldım. "Ellerinize sağlık. Her şey çok güzeldi."

Şefkatle okşadı yanağımı. "Her zaman beklerim kızım."

Tatlı bir tebessüm sunmaya çalıştım ama midem kaynıyordu. Lanet olsun, sıcaktı dudakları, yumuşaktı teni. Tüm bunlar tek günde yaşanmak zorunda mıydı? Zihnime lanet okuyarak geriledim. Ferda ve Ferit'in yüzüne

bakmamıştım. Beynim öyle dolmuştu ki dosyamı unuttuğumu bile fark etmedim.

Atlas, "Hocam, dosyanız," diyerek ileri uzattığında hızla elinden aldım.

"Teşekkür ederim."

Ergenlik günlerinde okulun en sinirli öğretmeni size iyi davrandığında kendinizi özel hissediyordunuz. Atlas için de bu geçerliydi. Tek bir teşekkürümle âdeta eridi. Merdivenleri inerken Güntekin önde, ben arkasındaydım. Utançtan yeri yarıp içine girebilsem şu an yapardım. Tek temennim bu saçma an üzerine konuşmamasıydı ama olmadı.

İmkânsızı diliyordum.

Apartmandan çıkıp arabaya bindiğimiz an arada beliren derin bir sessizlik vardı. Bu süreçte ikimiz de konuşmamıştık. Kapıyı açıp şu saniye kaçmak istiyordum ama insan otuz beş yaşına geldiğinde bazı şeylerden kaçamıyordu. Olgunluk denen saçma bir kavram vardı.

Arabayı çalıştırırken, "Güncel genel kültür sorusu," dedi ağır ağır. "Sınır ihlali yasası konusunda nutuk verdikten sonra karşı tarafın sınır çizgisini yerle bir eden ilk kadın öğretmen kimdir?"

İfadesizliğim buraya kadardı. Sözleriyle yüzüm ekşidi ve huysuz bir hâl aldı. Uzun zamandır kendimden bu denli utandığım bir an yaşamamıştım. Elim yüzüme kapanırken bakışlarımı cama çevirdim. "Susmazsan arabadan inerim."

Hızla gaza bastı. Bu arabadan inme ihtimalini düşürdü ama onun çenesini kesmek için yeterli değildi.

"Yemin ederim ayarın yok." Öfkeli ya da ters değildi. Sakin geliyordu sesi. Derin bir soluk verdiğini duydum. "Hani benden daha ayarsızına ilk defa denk geliyorum."

"Sen ne diye kafanı çeviriyorsun?" diye en sonunda patladım.

"Sınır çizgilerin olduğu için," diyerek imayla o da yükseldi. "Ben kendi sınırsızlığım içinde takılırken kafanı yüzüme o kadar yaklaştıracağını tahmin edemedim yani. Kusura bakma. Senin ne işin var benim dibimde?"

"Kulağına *artık gidelim mi* diyecektim!"

"Normal söylesene."

"Suna Hanım'a ayıp olacaktı. Sen ne diye kafanı hemen çeviriyorsun be adam?"

"Hani gereksiz temas yoktu? Geldin, elini kolunu sırtıma doladın; nasıl çevirmeyeyim kafamı?" Huysuzca yükseldi. Maç hakemi gibi elinin birini

öne doğru sallarken diğeri direksiyonu ustaca kontrol ediyordu. "Burada gereksiz temas vardı!"

Terslikle baktım. "Sus artık."

"Nasıl susabilirim ya? Sen benim sınır çizgimi aştın!"

"Senin sınır çizgin mi var? Sere serpe yaşıyorsun Güntekin!"

"Bu herkesin beni öptüğü anlamına gelmiyor!"

"Öpmedim!" diye direttim. "Salak salak konuşma."

İnatla bana değil önüne bakıyordu. Normalde döner döner bakardı ama bu defa odağı yoldaydı. "Namusumuzu emanet ettiğimiz kişiye bak. Valla ayarlarımı yerle bir ettin! Kafa mafa kalmadı bak, çok ciddiyim Asl-" Gözlerini kapatıp yutkundu. "Karakurtçuk, Karakurtçuk!"

Elim yüzüme kapandı. Bağırıp çağırmanın bana ne faydası vardı? Haklıydı adam. Bu rezilliğin nedeni bendim. "Özür dilerim..." dedim oldukça biçare bir hâlde.

"Ne?" dedi anında.

Dönüp bakamayacaktım. "Özür dilerim, benim hatamdı!" diye yükseldim diğer yana bakarken. Koltukta olduğum yere sinerek yok olmayı diledim. "Kendimi seni tuvalette sıkıştıran Ferda sapkını gibi hissediyorum. Rezalet."

"Saçmalama," dedi anında. Anında sesinin tonu yumuşamıştı. "Tamam, abartma. O kadar da değil."

Elim hâlâ yüzümdeydi ama çenem dikti. Gurur böyle de adi bir şeydi işte. "Sus. Bir süre benimle konuşma."

"Öpen sensin!"

"*Öpmedim* diyorum. Sus!"

Cidden sözüme uyum sağlayıp bir süre konuşmadı. Mesela beş dakika. Sabrı buraya kadardı. "İş kazası," dediğinde utanca rağmen göz ucuyla baktım.

"Ne?" dedim sessizce.

Bakışlarımızın bir süre kesişmesinin ardından yeniden yola döndü. Artık dalga geçmiyordu. "Şu an bir iş anlaşması içinde değil miyiz? *Bunu bir iş say* demiştin. Tamam, bu durumu da *iş kazası* sayalım." Kırmızı ışıkta durduğumuzda bakışları tamamen bana döndü ve benim dik çenemin aksine başını hafifçe öne eğerek baktı. "Tamam mı? Sıkma canını."

Sesinde yine ağır olgunluk vardı. Canımı sıkıyordu. Bağırıp çağırmama engel oluyordu. Böyle yaparsa herhâlde ona karşı kin güdemezdim.

"Gerçekten özür dilerim," derken daha emindim kendimden. Garip bir şekilde utanç azalıyordu. "İsteyerek olmadı."

"Aynen," derken ağırdı bakışı ve sesi. "İsteyerek olmadı. Bu kadar, böyle düşün." Yarım bir gülüşle önüne dönüp yeşile dönen ışıkla birlikte yeniden gaza bastı. "İş kazası saydığımıza göre senden tazminat alacağım."

Omuzlarım düştü. "Güntekin ya!"

Yola bakarken boynu büküldü. "Yerinde olsam şu an adımı öyle söylemezdim. Yarın tekrar söyle, o zaman eğlenebilirim." Başını aşağı yukarı sallarken ağzının içinde mırıldandı. "Karakurtçuk, Karakurtçuk..."

Önüme dönüp sessiz kaldım. Yaklaşık on dakika ne o konuştu ne de ben. Deli gibi müzik çalarımı çıkarıp kulaklıklarımı takarak dünyadan kopmak istiyordum ama bu ruh hâlinde kabloyla kendimi boğma ihtimalim yüksekti. Uzanıp arabasının müzik çalarını açtım. Genelde rap diliyordu. En azından kafa dağıtırdı. Çünkü ilk defa o da derin bir sessizlik içindeydi.

Ama Eminem'den çıkan ilk şarkının sözleri o an için çok da iç acıcı değildi. *Superman* diyecekti ve sözleri şöyle başlıyordu.

I know you want me, baby, I think I want you too.

Biliyorum, beni istiyorsun bebeğim. Sanırım ben de seni istiyorum.

İngilizce bilmemiş olmayı dilerdim. Göz ucuyla yanımdaki adama baktığımda dik bakışları kendi müzik çalarındaydı.

Hızla ilerlettim. 50 Cent, Candy Shop şu an için asla ama asla iyi bir seçim değildi. Adam şarkıya başlamadan onu da geçtim. Ceza *Suspus* duyduğumda durdum. Daha makuldü. Suspustuk çünkü. Ona da mantıklı gelmiş olmalıydı. Bakışlarını müzik çalardan çekti ve bir süre daha sessizce ilerledim.

"Bir daha kendini Ferda ile aynı kefeye koyma," dedi aniden. "Aynı değilsiniz, asla olamazsınız." Ağzının içinde mırıldanıyordu ama netti sesi. "Tuvaletteki o saçmalıktan sonra üç gün dudaklarımı yıkadım." Duraksayıp ekledi. "Emin ol şu an öyle bir niyetim yok." Küçük bir an dili hafifçe dudaklarında gezindi ama bunu son derece yavaş bir şekilde yapmıştı. Bana bakmadan konuşmaya devam etti. "Yetişkin insanlarız. Abartmaya gerek yok. Bir şey olmadı zaten. Anlık bir şey. Benlik sorun yok yani, kendini kötü hissetme. Yanlışlıkla oldu ne de olsa."

Bunu söylerken dudaklarını böyle yaparsa nasıl ciddiye alabilirdim? İpini tutamadığım düşüncelerden kaçmak için önüme bakmayı seçtim. "Öyle," dedim sadece. "Tekrardan özür dilerim."

"Saçmalama Aslı." Boynu büküldü. "Yani Karakurtçuk."

Sessizce başımı salladım. Mahalleye girdiğimizi gördüğümde derin bir nefes verdim ve odağımı dağıtma umuduyla telefonumu açıp yine genel kültür sorularına dikkat kesildim. O esnada Gülhan malı tarafından ekranıma düşen bir mesaj vardı.

GÜLHAN: Sevişme hayatın ne durumda abla?

Refleksleri kontrolsüz biri olsaydım telefonu cama fırlatmıştım. Ama derin bir nefes verip ekrana bıkkınlıkla bakmaktan başka bir şey yapamadım. Bugünü tamamen tarihimden silebiliyor muydum? Kız kardeşler bazen dövülesi varlıklar oluyordu. Bu sorunun zamanı mıydı gerçekten? Kendime olan öfkemle hızla cevap yazdım.

Sana ne Gülhan malı.

GÜLHAN: Bu demek ki her şey yolunda. Yarasın 😊

Engellerim seni Gülhan. Sapık sapık konuşma, beyinsiz.

GÜLHAN: Gerginliğini bu şekilde atar biraz rahatlarsın sanmıştım. Anlaşılan işe yaramamış, üzücü.

Anında numarasını engelledim. Bir saate açardım zaten. Aramızda sıklıkla yaşanan bir durumdu. Telefonu sıkıntıyla cebime sokuştururken apartmana gelmiştik. Bir hışımla arabadan inip merdivenlere yöneldim. Arkamdan arabadan inen Güntekin'in, "Nereye?" diye bağırdığını duyabiliyordum.

Yüzümü dönmeden elimi salladım. "Sen asansörle çık."

Kapıyı açıp merdivenlere yöneldim ama aynı saniyelerde kapı yeniden açılmış ve arkamdan gelmişti. "Kavga mi ettik? Ne diye merdivenlere geliyorsun?"

Dönüp yandan bir bakış attım. "Canım merdiven çıkmak istedi Güntekin. Dön git asansörle."

Güldüğünü duydum. Bu, dakikalar sonra rahatlamam için yeterliydi. Ciddi halleri mideme taş oturmasına neden oluyordu. "Bu karar da mı sınırsız sınır çizgilerine dâhil?"

İlerlerken sol yanımda, bir adım arkamdaydı. "Aynen öyle."

"Şanslısın ki ben sınırsız bir adamım."

"Yani?"

"Karım nereye ben oraya."

Yüzüm ekşidi. "Kes şunu."

Güldü yine. "Bugün seninle yeterince uğraşmadığımı fark ettim. İzninle biraz uğraşıp keyifleneyim."

Merdivenleri çıkarken aceleciydim. "Hiç sırası değil."

"Utanman geçince haber ver. Sınırsız sınır çizgilerinle dalga geçmem lazım."

Huysuz bakışlarımın hedefindeydi. "On yıl bunu yüzüme vuracaksın, değil mi?"

Yine oldukça keyifli olduğu anlardaki gibi fokurdayarak güldü. "Valla benim için en az yirmi yılı var."

Göz devirerek önüme dönüp hızla merdivenleri çıktığımda salınarak, elleri ceketinin cebinde arkamdan gelmeye devam etti. Alay etmekte özgürdü. Bu sayede daha az utanırdım. Ciddiye almıyor gibiydi ve bu iyi bir şeydi.

Daire kapısının önüne geldiğimde çantamdan anahtarı çıkarıp kendi evim gibi içeri giren bendim. Işığı açıp kenara çekildiğimde o da arkamdan girdi ve Luna şaşırtıcı bir hamleyle ilk bana geldi. Çantamı ve trençkotumu bırakıp onu kucakladım ve alnındaki aya her zamanki gibi derin bir öpücük bıraktım.

Ben salona ilerlerken Güntekin hole yöneldi. "Luna'yla ortak noktamın öpücük olacağını asla tahmin edemezdim," deme gafletinde bulundu.

Sabrım buraya kadardı çünkü eve girmiştik. Artık yetişkin kadın imajını bir köşeye bırakabilirdim. Luna'yı bir kolumda tutarken en sonunda Güntekin'in sırtına art arda iki tokadı indirdim.

"Seni gebertirim artık! Kes sesini!"

Gülerek hatta aldığı darbelere karşı kahkaha atarak ilerledi koridorda. Arkasından oldukça ters bakıyordum.

"Önce ben üzerimi değiştirebilir miyim?" dedi.

"Git ne yaparsan yap ve bir süre odanda kal. Kıyafetlerim banyoda zaten. Allah'ın delisi!"

"O zaman iyi geceler Allah'ın manyağı," dediğini duydum. Eğlenen bir tonda geliyordu sesi.

Odasına girip kapıyı kapattığında Luna'nın bedenini yüzüme yaslayıp tüylerinin beni boğmasını diledim. Olmadı, düşüncelerinde ipini daha fazla tutamadım. Göğsüm yanıyordu. Tek temennim bu hissin nedeninin rezillik olmasından yanaydı.

O odasında, ben salonda uyurken ilk defa kapısının açılma sesini hiç duymayacaktım. Zihnim her ne kadar bu olayı saçma bulsa da koltukta yatarken bir elimi dışarıda bırakıp battaniyeyi kafama kadar çektim ve elimin yine kâbuslarını soldurmasını bekledim. Ama daldığım hafif

uykunun içinde ona dair hiçbir iz olmayacaktı. Özellikle çıkmamıştı sanki odasından.

Üç ya da dört kere uyanır, sürekli tuvalet, salon, mutfak ve banyo arasında mekik dokurdu. Odasının kapısının açılma sesini bile duymamıştım. Kısa kısa dalıp uyanıyordum. Bir yanım anlamsızca gelmesini bekliyordu. Uyumuştu belki de. Bilmiyordum. *Bir daha rahatsız etmem* demişti. Rahatsız olduğumu mu düşünmüştü? Belki de o bu durumdan memnun değildi. Temennim kâbuslarının bu gece onu bulmamış olmasından yanaydı.

Battaniyeyi başımdan açıp bakışlarımı koridora diktim. O saçma andan sonra gelmemesi en normaliydi. Battaniyeyi yine kafama çekip koltukta küçüldüm ve gözlerimi sıkarak kendimi uyumaya zorladım. Hep, düşünmemeye çalıştıkça daha çok düşünen insanlardan olmuştum. Bu yüzden uyku en kısa kaçış yolumdu. Beni bulması uzun sürmedi.

Battaniye altında nefesimi yavaşlattım ve kâbusların onu bulmaması dileğiyle uyuyakaldım. Kendime itiraf edemediğim şeyse uykuya dalarken bile battaniye içinden dışarı taşan elimdi.

******

Aslıhan'a gülümseyerek *iyi geceler* dedi Güntekin Agâh. Odasına girip kapıyı kapattığında ise yüzünde kalan son sıcaklık da karanlığın içinde sönüp gitti. Sahte gülüşü bıçak değmiş gibi kesilmişti.

"Siktir," dedi odanın ışığını açmadan, karanlığa doğru.

Söyleyecekleri bu kadardı.

Yatağın üzerine oturdu ve dakikalarca ışığı açmadan boşluğa baktı. Risk almamak nafile geliyordu.

Dili dudağında usulca gezindi. Saniyelik bir anda dudaklarına değen o tenin zihninde patlattığı bir nokta vardı.

Dışarıdan Aslı'nın adım sesleri geliyordu. Banyoya, mutfağa gidip gelmiş ve en sonunda dakikalar sonra sessizleşmişti. Kıpırdamadı Güntekin.

Zihninin ağırlaştığını hissediyordu. Hareket ederse dağılacaktı tüm düşünceler ve tutamayacaktı. Aslı'nın gerginliğini fark etmiş, daha fazla gerilmemesi için işi her zamanki gibi goygoya vurmuştu.

O ne yapacaktı?

Pek iyi hissetmiyordu şu an mesela. Kafasında bir nokta çok fena atıktı. Usulca kalkıp ışığı açmış, üzerini çıkarıp eşofmanıyla kalmıştı. Üst çıplaklığıyla kaldığında yatağın ucuna oturdu ve aynadaki kendiyle bakıştı. Yeni yetme toy bir delikanlı değildi. Minik bir temas onu etkileyecek değildi. Peki şu an bu denli sarsılmasındaki sebep neydi?

Beklemiyordu. Sınır çizgilerinden bahsettikten sonra Aslı'nın elinin aniden omuzlarına nahif ve bir o kadar güçlü bir temasla dolanmasını beklemiyordu. Kafasını çevirdiğinde yüzü ve gözleriyle bu kadar yakından denk düşmeyi hiç beklemiyordu. Dudaklarının üzerinde hissettiği o teması zaten beklemiyordu. Elinden geldiğince uzak durmaya karar verdiği dakikalarda bunun yaşanması ise ayrı bir olaydı.

"Saniyelik bir şeydi lan," dedi kendi kendine. "Öylesine oldu bitti. Kadın utançtan kırk takla atıyor dışarıda." Parmağı kendine döndü. "Ergenleşme. Olgun bir adam ol. Güntekin, oğlum. Bak bunu da takamazsın kafana. Seni döverim. Bunu gerçekten yaparım. Murathan'ın ablası, düşünme."

Karın yaptın, dedi zihni. *Artık sadece Murathan'ın ablası değil. Onun için mücadele ettin. Güntekin Agâh'ın karısı; Aslıhan Karakurt Agâh yaptın.*

Kendine yükseldi. "Lan sence mücadele ettiğim şey o muydu? Olayları saptırma!"

Bu çelişkilerle yatağa girip başını yastık altına gömdü. Uyuyamasa bile bu gece dışarı çıkmayacak, iradesine yenik düşmeyecekti. Dört nala felakete koştuğunu hissediyordu. "Bir süre sakın ona *karım*deme." Boğuk bir sesle yastığa konuşuyordu. "*Hayatım* deme. *Karıcığım* deme. Yaklaşma. Yapacağın şakayı sikeyim Güntekin. Artık eğlenmiyorum. Sus ve uzun süre konuşma. Sen eğlenirken olaylar götümüze girdi!"

Gözlerini kapatıp zorla uyku arandı. Düştü, boğuldu, dövüldü, itilip kakıldı. Bir yetimhane odasında uyandı. Ne ışık vardı ne iz ne de yol.

Artık Eskişehir'de değil -Ankara'da- hiç bilmediği bir şehirdeydi. Yetimhane büyük ama soğuktu. Sudan korkuyor, banyo yapamıyordu. Dili tutulmuş, konuşamıyordu. Yürümek istiyordu ama bacakları titriyordu. Yemek istiyor ama ne yese kusuyordu.

Yerdeydi bu kâbusta. Dayak yiyordu. Sıkıştığı ranzaların arasında bedenine üst üste tekme atan ayaklar yetimhanede kalan ve ondan yaşça büyük kişilere aitti. Elindeki kolyeyi sıkıca avuçları içine saklamış, vermemek için direndikçe dayak yiyordu. Avuç içindeki karga ayağı izi iyileşmişti ama ruhu daha büyük yaralara gebeydi.

"Ver!" diyerek kolyeyi elinden çekti gençlerden biri. "Altına benziyor. Satarız."

Başını şiddetle sallayarak reddetti ve kolyeyi avuç içine hapsetti. Burnu kanıyordu. Dudağı patlamış, kaşı yarılmış. Yerde cenin gibi küçüldü ve bedenine gelen tüm tekmelere kolyeyi göğsüne saklayarak direndi. Ona kalan son şeye kimse el süremezdi. Onun olana kimse dokunamazdı. Artık izin veremezdi.

Gençlerden biri parmaklarını kırmak istercesine eline asıldığında günler hatta aylar sonra ilk defa yüksek sesle, herkesi irkiltecek şiddette bir çığlık dökülmüştü dudaklarından. Boğazı sızlayana kadar çığlık atmış ve parmaklarını kavrayan eli ısırmıştı.

"Bırak!" diye bağırdı tüm yurdu inletecek şiddetle. "Bırakın! Bırak! Alamazsınız. Onu da alamazsınız. Bırak!"

Her yanı sızlarken yerden kalkmasına neden olan şey hayata duyduğu öfkeydi. Gençlerden biri kolyeyi elinden almış ve zafer dolu bir gülüşle gerilemişti. Bu her şeyin patlama noktası oldu. Ona saldıran çocuklardan birini göğsünden geri ittiğinde hepsi şaşkınlıkla geriledi. Kaynıyordu öfkesi. İlk defa ne umut vardı ne de yaşam. Alınmıştı ona dair her şey.

Neyden korkacaktı?

"Kolyemi ver!" diye bağırdı öfkeyle. Odanın ortasındaki eski masa üzerinden kalemliği alıp cama savurdu ve her şeyi yerle bir etti. Masayı bir yana devirdi, demir dolaplardan birini diğer yana yıktı. Yatakların üzerinden çarşafları çekip yere attı. "Kolyemi ver! Kolyemi ver! Kolyemi ver!"

Çığlıkları tüm binada yankılandı. Hep gülen yüzünde mutlak bir nefret vardı. Yaşamla yoğrulsa da artık hamuruna ölüm ve kan eklenmişti. Beyninde atan o deli damarı ve sınırsızlığını hissettiği ilk andı.

Sahi kaybedecek neyi vardı Güntekin'in?

Kimdi Güntekin?

Hiçbir şeyi yoktu ki onun.

Sıfırdı. Kocaman bir boşluk.

Dakikalar önce ona saldıran herkes ürkerek gerilerken Güntekin kan çanağına dönmüş gözleri ve yara bere içindeki yüzüyle kolyeyi alan kişiye ilerledi. Tek bir cümle art arda dökülüyordu dilinden. "Kolyemi ver, kolyemi ver, kolyemi ver!"

Genç irkilerek kolyeyi uzattı. "Al. Tamam sus, al. Deli mi ne?"

Kolyeyi yeniden avuçları içine hapsedip geriledi. Ona istediklerini yapabilirlerdi ama anılara dokunamazlardı. Unutmamalıydı. Unutamaz, kaybedemezdi. Öfkeyle cam önündeki yatağına ilerledi ve en uca oturup kolyeyi avuç içine hapsederek sarıldı. Bu ona kalan son şeydi.

Canından sonra.

Bir köstekli saati vardı, bir kolyesi ve soluk bir fotoğraf karesi. Saklamıştı hepsini. Titreyen elleri kolyenin içini açtı ve anne babasına baktı. Diğer yanındaki kâğıtta yazan adresi titreyen dudaklarıyla sayısızca tekrar etti. "Kurtuluş Mahallesi, Fazilet Caddesi... Kurtuluş Mahallesi, Fazilet Caddesi..."

Evini unutamazdı. Ailesini unutamazdı. Her şeyi yapabilir ama onları unutamazdı. Kaybettiklerini silemezlerdi. Kimseye gösteremezdi bu kolyeyi. Görürseler alacaklardı. Avuç içine sıkıca sakladı. Yurt görevlileri sesler yüzünden odaya dalarken onun yaşlı gözleri camda, gökyüzündeydi. Her şey karanlıkken gökyüzü nasıl bu kadar maviydi?

"Güntekin," demişti yurt görevlisi.

Dönüp bakmadı.

"Güntekin!" diye bağırdı görevli.

Yine bakmadı.

"Güntekin AGÂH!" diye yükseldi ses en sonunda.

Cam önüne bir kuş kondu o an. Ne kargaydı ne turna ne de kırlangıç. Minik bir serçeydi. Ufacık ama hayatta kalmayı başaran bir ruhtu âdeta. Serçeler mezar taşına konarsa orada yatanın vereceği bir haber var derdi babası. O gidemezdi babasının mezar taşına. Babası mı gelmişti ona?

Ona baktı sanki serçe, onu çağırdı. Getirdiği bir haber vardı. Zihninde babasının sesi yankılandı.

Madem kanatlarını kırdılar, yeniden inşa et ve yeryüzünü terk et. Gökyüzünde hayal kırıklığına yer yoktur çünkü oranın yasaları yazılı değildir. Yazısız yasalarını orada sen yaz. Yeryüzünde sana dair her şeyi aldıysalar gökyüzünde var ol. Uç.

Yeryüzünde öl.

Gökyüzünde var ol Güntekin.

Son bir şans, hayatta kal Güntekin.

"Ben Güntekin Agâh..." dedi soluk bakış, boğuk sesle. Hissizce ileri geri sallandı bedeni. "Ben Güntekin Agâh, ben Güntekin Agâh. Hayattayım, ölmedim. Ben Güntekin Agâh..."

Kuş uçtu, kolye avuçlarına battı, zaman aktı ve akrep yelkovanı ezdi. Gözlerini araladığında sadece bir saat uyuyabilmişti. Yatakta toparlanıp sola döndü ve yine uyumayı denedi. Bu odadan çıkarsa çaresizce yine o ele koşacaktı. Yoktu o denli güçlü iradesi. Bu defa uykuya daldığında mutlu yuvasındaydı.

Annesinin beline, hatta kalçalarına kadar dökülen kumral, uzun saçlarını tarıyordu babası. Odanın köşesinde oyuncaklarıyla oynadığı sanılan Güntekin'in gözleri ise anne ve babasındaydı.

"Saçlarımı keseyim mi?" diyordu annesi.

"Asla," demişti babası ve taradığı tutamları sevgiyle okşamıştı. "Kıyılır mı bunlara?"

"Sıkıldım. Hep sen mi tarayacaksın?"

"Tararım." Annesinin boynuna derin bir öpücük bırakarak sarılmıştı babası. "Valla hep ben tararım." Parmakları kumral saçları okşamıştı aşkla. "Hem böyle dersen küstürürsün saçlarını. Uzamazlar sonra."

Nazla omuz kaldırmıştı annesi. "Daha ne kadar uzayacaklar? Biraz daha zorlasalar dizlerime inecekler." Ona bakan oğluna dönmüş ve tatlı gülüşünü sunmuştu. "Pişt, kıvırcık. Baban senin saçlarını da tarasın mı?"

Hevesle yerden ayaklanıp onlara koşarken annesi sırtını babasına yaslamıştı. "Diyelim ki düştüm. Beni tutar mısın?"

Onu sıkıca belinden kavrayan adam boynuna art arda derin iki öpücük bıraktı. "Seninle düşerim kalp gözüm."

Güntekin koşup bacaklarına sarıldığında ikisinin de eli saçlarında gezinmişti. Sonsuz güven veren bir histi. Onları büyük bir hayranlıkla izlerken bunun bir rüya olduğunu farkındaydı. Bu gerçek kemiklerini kimse el sürmeden parçaladı.

Bir uykudan daha sessizce uyandı Güntekin ve parmaklarını saçlarına daldırdı. Zihnini teskin etmek ister gibi gözlerini kapatıp birkaç dakika yatağın içinde oturdu.

Dışarı çıkma!

İnce bir ip, buzdan bir zemin üzerinde yürüdüğünü hissettiği günlerdeydi. Bir fiske yetecekti düşmesine sanki. Sırtüstü yatağa devrildi ve başını

yeniden yastığın altına gömdü. İradesiyle savaştı. Yastığa doğru bağırmak istiyordu.

Arkadaş olalım dediğinde kabul etmeliydin. Salak, sik kafalı herif! Yapma, tut kendini. Yapma! Etkilenme, saçmalama. Basitleşme!

Kapısı tırmıklanır gibi olduğunda kafasını yastık altından çıkarıp dağılmış bir hâlde dikleşti. Luna'nın kısık miyavlayışını duyuyordu.

"Harbi başıma belasın Karakurtçuk!" diye inlerken yataktan toparlanıp kapıya ilerledi. "Senden kaçıyorum bu sefer de kedin peşimde."

Kapıyı yarım bir şekilde açtığında Luna anında içeri sıvıştı ve yatağın üzerine atladı. Güntekin adına bu gece de geçmiş tüm geceleri kadar uzun olacaktı. Ama evinin orta yerinde mayın tarlası varken gezinemiyordu. Neyse ki dün gece derin bir uyku çekmişti. İdare edebileceğine inanıyordu.

Yatağa girip sırtını başlığa yasladı. Luna kucağına atladığında siyah tüylerini bir süre sessizce sevdi.

"Uyudu mu o sahibin?"

Aslı gibi kedisinin gözleri de kehribardı. Aynı baktıklarını iddia edemezdi ama benziyorlardı. Esmer ten üzerinde siyah saçlar, ala gözler. Siyah tüyler üzerinde kehribar gözler, alında ay. Andırıyordu işte.

"Miyav," dedi Luna.

Kedinin yanaklarını avuçları içine alıp yüzüne bakarken huysuzdu. "Uyur tabi. Umurunda mı? Tüm netliğimle *sen olmadan uyuyamıyorum* dedim ama bak, asla umursamıyor. İnsan bir kapımı çalar, *uyudun* mu der. Gaddar mı senin bu anan? Ha?"

"Miyav."

"Doğru, sormaz. Fazla gururlu. Ama ben gidersem de..." Dili dudağında gezindi. Bir süre o minik anın bıraktığı hissi unutmamak için bunu yapmaya devam edecekti. Gülümsedi Luna'ya. "Çatallı diliyle on saniyede on kişiyi yere seriyor. Acayip havalı ha."

"Miyav."

"Bana etki etmiyor, merak etme. Arsız bir kişiliğim var. Hem o da beni terslemiyor sanki, ha? Gerçekten nefret ettiğinde belli ediyor çünkü. Bana hiç bunu hissettirmedi. Yani tabi, son zamanlarda. Öncesinden bahsetmeyeceğim. Bazen beni yalandan değil de gerçekten koruduğunu hissediyorum. Deliyim ya hafif, kafamda mı kuruyorum? Hayır, kalpsiz değil. Asla değil. Hatta fazla merhametli. Bizden eskisi kadar nefret etmiyordur belki, ha Luna?"

"Miyav."

"Doğru, bazı sik hareketlerde bulundum ama kendimce özür diledim. Hâlâ beni boğmadığına göre umut var demektir, ha? Cevap ver."

"Miyav."

"Ama böyle ilerleyemeyiz Luna."

"Mi..."

"Haklısın, şu an kendini odaya kapatan benim ama sebebi o gaddar anan. Haberin olsun. Tüm devrelerimi yaktı. Fabrika ayarlarımı sıfırlamaya çalışıyorum ama asla yardımcı olmuyor. Bana *sınır*diyor, her şeyi kendi ihlal ediyor. Şu an gidip elini alnıma koysam itiraz etmeden kabul eder mesela. Halbuki beni bir kere tekmelese aklım başıma gelecek." Yanaklarını daha çok sıktı, sevdi ve alnındaki aya Aslı gibi derin bir öpücük bıraktı. "Tamam, bakma öyle. Demedik gaddar anana bir şey."

Göz kırpıştırarak bakmaya devam eden Luna'ya karşı dudakları kıvrıldı. "Onun gibi bakıyorsun, farkında mısın?" Luna yanağını avuçlarına sürtüp daha çok sevgi istediğinde gülüşü büyüdü. Şiddetle sevdi yanaklarını. "Ne yapacağız biz senin bu ananla Luna? İşemeye ve banyoya bile gidemiyorum kız. Odadan çıkarsak her şey raydan çıkacak gibi. Ne diyorsun?"

"Miyav."

"Haklıyım, biliyorsun." Derin bir nefes verdi. "*Ben zor bir kadınım* demişti. Peki ya ben kolay bir adam mıyım? Niye birdenbire böyle oldu Luna? Biraz zorlanmam gerekmiyor muydu, ha? Neden çok kolay etkilendiğimi hissediyorum. Haklı değil mi? Bu kadar içselleştirmemem gerekiyordu. İçselleştirmedim aslında. Öylece durdum ama..." Nefesi dudağının ucunda kaldı. Dikkatle onu dinleyen tek kişi Luna'ydı. "Bilmiyorum..." İlk defa hissettiği şiddetli bir şey vardı. His, düşünce ya da her neyse. "Mühürlenmedik değil mi kızım? Yeryüzünde böyle bir şey yapamayız."

"Miyav."

"Mühürlendik mi yoksa?"

"Miyav."

"Elini alnıma koymasa ve biz öyle uyumasak böyle olmazdı. *Yapma* dedim kırk kere. *Takarım kafaya*. Bugün de üstüne tüy diktik. Ne diye o kadar yaklaşıyor? *Sınırın olsun* diyen o."

"Miyav." Diğerleri kadar tiz ve mahsun değil daha keskin bir cevaptı.

"Anan kadar gaddarsın. O kadar dert anlattık, cevabın bu mu?"

"Miyav, miyav."

"Aferin, bu cevap daha makul. Biraz ilgili ol." Hapşırdı aniden. Normalde kalkıp ilaç içerdi ama onu bile yapamadı. Bu gece bu odadan kesinlikle çıkmayacaktı. Yatıp Luna'yı kafasına bıraktı. Kendi eli yoksa belki kedisi kâbusları tutardı ama olmadı.

Saniyeler içinde Luna yanına kıvrılmış, göğsüne saklanmıştı. Gözlerini kapatıp onunla uyumayı denedi. Yine olmadı. Batmıyordu gün. Nasıl doğacaktı? Sabaha kadar dönüp duracaktı. Onun için gün ne battı ne de doğdu. Beş kâbus görecek, yedi kere uyanacak, toplam sadece iki saat uyuyacaktı. Buydu Güntekin'in yaşamı.

Çürük bir zihin, bir parça hüzün, çokça kayıp, birkaç tutam acı ve tüm ömre yetecek kadar kâbus.

******

"Işığın Güneş'ten Dünya'ya ulaşması yaklaşık kaç dakika sürer?"

"Sekiz dakika yirmi saniye."

Elimdeki çay bardağını masaya bırakırken bakışlarım telefondan bir başka soru arıyordu. Ekmeğimden bir parça aldım ve bir soruda daha durdum. Garip bir şekilde o cevapladığında hepsi tek seferde aklımda kalıyordu. Ona sormanın ve cevap almanın eğlenceli bir yanı olduğunu inkâr edemezdim. Eminim, bir tanesini bilemeyecekti ve ben o soruyu bulana kadar durmayacaktım.

"Hangi ülkenin resmî bir başkenti yoktur?"

Ağzına domates salata tıkmakla meşguldü. "Nauru."

"Kolaydı. Kesin bu ülkeye gittin."

"Gitmedim ama yakınında bulundum." Lokmasını yutup çayını keyifle içti.

Ekmeği ısırırken bakışlarım telefondaydı. "Mutlaka bilmediğin bir şey bulacağım. Her şeyi biliyor olamazsın, imkânsız."

Dün hiç yaşanmamış gibi yapıyorduk ve bu konuda çok iyiydik. Sabah kalktığımda kahvaltı hazırdı mesela. Her zamanki gibi huysuz ifadem ve

dağınık saçlarımla dalga geçmişti. Bunun işleri kolaylaştırdığını inkâr edemezdim. O normal olduğunda ben de daha rahat oluyordum.

Uyumuş muydu, işte ondan emin değildim. Uyandığımda duşunu almıştı. Oysa normalde evden çıkmadan hemen önce alıyordu. Göz altları yorgun değil ama mordu sanki. Ya da ben kuruntu yapıyordum. Gelmemişti yanıma, çıkmamıştı hiç odasından, emindim. Adım seslerini asla duymamıştım.

"Güntekin Agâh her şeyi bilir," dedi o yersiz egosu. Burnunu çekiyordu hafifçe, geçmemişti soğuk algınlığı.

Bakışlarımı telefondan ona kaldırıp küçümsedim. "Haddini pek bilmiyor ama."

"O da nazar boncuğum olsun."

Cevap vermeden önce aniden hapşırdım. Dakikalardır saklamaya çalışıyordum ama nafileydi. Üst üste üç kere hapşırıp burnumu çektim. Uyandığımdan beri boğazlarım yanıyor ve burnum akıyordu. Dün yaşanan durumla soğuk algınlığının bana geçme ihtimali vardı. Onu dünyanın en saçma virüsü ilan ediyordum. Biz bile yaşanmamış gibi yaparken virüsün derdi neydi? Saniye bile değil saliselik bir olaydı.

Çayını içerken bakışları bana takılmıştı. "İyi misin sen?"

Her şey normal seyrinde devam ederken dünü hatırlatacak hiçbir şey istemiyordum. "İyi," dedim anında ama burnumu çekmem kaçınılmazdı. Minik bir öksürükle boğazımı temizledim. Bakışlarını yüzümde hissettiğimdeyse çaresizce ona baktım.

O da çekti burnunu. Bir süre bakışlarımız denk düştü ve o saçma gerginlik yine araya kuruldu. İfadesizce dönüp çayımdan bir yudum aldım. "Hangi hayvanın kalbi kafasını içindedir?"

"Güntekin," dedi aniden.

Bunu beklemiyordum. İstemsizce dudaklarımdan ani bir kahkaha döküldü.

Gülmüyordu ama eğlendiği belliydi. Yumuşaktı ifadesi. "Buna bu kadar gülmen o kadar üzücü ki. Bir deneyeyim dedim, bakayım kendimi dara düşürdüğümde ne yapacaksın diye. Hiç yanıltmıyorsun."

Gülüşümü toparlarken çenem dikti. "Bu cevabı doğru saymak isterdim ama bilemedin."

Makuldü. "Karides."

Anında gülüşüm silindi. "Bunu da bilmezsin ya."

Çayından büyük bir yudum alıp masadan kalktı. Dudaklarında yine o ukala tebessümü vardı. Ona göz devirerek önüme döndüm. Mutfağa girdiğindeyse ifadesiz duruşumu bozup derin bir nefes vermem gerekmişti. Hızla burnumu sildim. Evden çıkana kadar beni ele vermemesi gerekiyordu. İçten içe bu saçma virüse söylenerek çayımı art arda yudumladım.

Fakat önüme bırakılan büyük kupadan yükselen nane limon kokusu genzimi yakmaya yetmişti. Karşıma oturduğunda elindeki bardaktan yayılan aynı koku ulaştı burnuma.

"İç biraz, boğazını rahatlatır," dedi ve kendi bardağından büyük bir yudum aldı.

Öpücük şakası yapmadığı için şanslıydık. En azından konuyu hiç açmıyordu. Ona evlilik teklifi ettiğim anla da daha fazla dalga geçer sanmıştım. Yapmamıştı. Yine yapmıyordu. Gururumu gerçekten yaralayan anları biliyor ve vurmuyordu sanki yüzüme. Aslında bunu yapsa ona karşı daha hırçın kalmaya devam edebilirdim. *Vahşi bir tayın tüylerini okşarsanız çaresizce baş eğerdi.*

İçmeden önce bardağa uzun uzun bakıp burnuma vuran kokusuyla yüzleşmem gerekti. Varoluşumun en çok sızlayan yanı daima babam olacaktı. Bardağı kavrayıp küçük bir yudum aldım. Sıcaktı, dilim yandı ama tadı yine babamın yaptığı o nane limonlar gibiydi.

Kızım, dedi zihnimdeki sesi.

Hasta ve ateşler içinde yatıyordu minik bedenim. İnliyor, ağlıyor, ağrı ve ateşle baş etmeye çalışıyordum. Annem gözünü bile kırpmadan baş ucumda bekliyordu. Sağlık ocağına götürmüştü ama ateş bir türlü düşmüyordu. Yoktu babam, işteydi. Ama gözümü kapatıp açtığımda askerî üniformalarıyla giriyordu kapıdan içeri. Telaşla bana koşmuş ve kapıdan içeri girdiği anda elindeki kâğıttan uçağı yere bırakmıştı.

Yanıma gelmiş, eli alnımda ve saçlarımda gezinmişti. O zamana kadar ağrıya direnmiş, ağlamamıştım ama babamı gördüğüm anda bükülmüştü dudaklarım. "Baba... Canım ağrıyor."

Titremişti göz bebekleri. Şakağıma süzülen yaşı hızla silerken alnıma bıraktığı derin bir öpücük vardı. "Oy canına kurban babam. Ağrıtır mıyım ben senin canını? İzin verir miyim?" Art arda öpmüştü ellerimi. "Senin tüm ağrıların bana gelsin. Gel babana."

Yataktan kaldırıp kucaklamış ve sağlık ocağına değil büyük bir hastaneye götürmüştü. Ne kadar yol gittiğimize dair fikrim bile yoktu. Sadece arabayı

süren babamken ben Gökçen'in babası Ali amcanın kucağındaydım. Babam gibi sıkıca sarılmış, eli sürekli ateşimi kontrol etmişti.

O da babamdan farksızdı. "Dayan Aslıhan," diyordu beni kucağına yaslarken saçlarımda gezinen eli. "Az daha dayan kızım. Asi kızsın sen." Kısa bir sessizliğin ardından. "Yusuf sen de sakin ol," dediğini duymuştum. "Bir şey yok oğlum, ateşi var sadece."

"Havale geçirirse?" diyordu babam telaşla. "Nesli sağlık ocağına götürmüş ama düşmemiş ateşi. Ya kötü bir şey varsa? Bakma dik dik gezdiğine kardeşleri içinde en kolay hastalanan o. Sırtına rüzgâr değse öksürür. Gözlerinin altı mosmor olmuş. Bir şey olmaz değil mi lan? Daha erken gelmeliydim!" Derin bir soluk verdi. "Aslıhan, kızım bir kere baba de."

"Baba..." mırıltım güçsüzdü.

"Çocuk senden daha metanetli. Sakin ol lan," dedi Ali amca.

"Gökçen düşüp bacağını kırdı diye gözleri dolmuş adamsın sen Ali, sus! Açma kafamı kardeş!"

Göğsünde saklayarak doktora götürmüş, ateşimin düştüğüne emin olana kadar beni hastaneden çıkarmalarına izin vermemişti. İkisi de şehit düştükten sonra içime düşen ateşe ne olacaktı? Ona hiçbir doktorun çaresi yoktu.

Eve döndüğümüzde günlerce önüme bırakılan nane limonlar gibi genzimi yakan ama içimi ısıtan bir sıcaklıktı. Buna rağmen yine canım ağrıdı. Hava üssünde bayıldığım gün zihnimin karmaşasıyla benzettiğimi düşünmüştüm. Yanılıyordum. Tadı aynıydı.

"Sen gece uyudun mu?" dedim kendime hâkim olamayarak. Sormayacaktım ama yakmıştı nane limon dilimi, tutamadım içimde.

Bardağı bırakırken hafifçe boynunu eğdi. "Eh işte."

Nane limondan daha büyük bir yudum aldım. "Çözdün yani problemini?"

Bu defa boynu diğer tarafa eğildi. "Yani," dedi harfleri uzatarak. "Sayılır."

"İlaç mı aldın."

"Asla. Uçuşumu etkiler. Kesinlikle riske atmam."

"O zaman?"

"*Yattım sağıma, döndüm soluma, melekler şahit olsun dinime imanıma* dedim üç İhlas, bir Fatiha okudum uyudum işte Karakurtçuk." Biraz köşeye sıkışmış gibi davranıyordu. "Ne yapacaksın nasıl uyuduğumu. Rahatsız etmedim işte seni."

Nane limonu sıcak olmasına rağmen kafaya dikip ayaklandı. "Yandım!" demiş ama durmamıştı. "Ben çıkıyorum," dedi kapıya yönelirken. Kaçıyordu sanki. "Görev uçuşu var. Erken gitmeliyim. Masayı toparlar mısın?"

Hafifçe arkama dönüp baktım. "Hallederim."

"Akşam kaç gibi geleceksin?" dedi ayakkabılarını giyerken. "Sofrayı yine kafama geçirme diye önden hazır olmak adına soruyorum." Ayağının etrafında gezinen Luna'nın sırtını okşayarak doğruldu.

Önüme dönüp nane limondan büyük bir yudum aldım. "Bir daha sana sofra kurmayacağım için kafana da geçirmem, merak etme. Beş gibi çıkarım okuldan, toplantı var."

"Kindar bir kadınsın ha."

"Sen de salak bir adamsın ha."

Güldüğünü duydum, sonraysa kapının açılma sesini. "Muhtemelen senden önce evde olurum. Görevime sadık kalıp sofra kuracağım. Bu defa sen gelirken ekmek al."

Arkamı dönmeden baş parmağımı kaldırarak onayladım. Dönüp bakmak şu an için en son isteyeceğim şeydi. Belli etmemeye çalışıyorduk ama bence ikimizde kaçıyorduk. Bu saçma kuralı sözleşmeye neden ekletmişti? Anlamsızca gerçek bir evlilikmiş gibi konuşmak zorunda kalıyorduk.

"İyi uçuşlar Güntekin Agâh," dedim kapıyı kapatmak üzereyken. Henüz gitmediğini seslerinden anlayabiliyordum.

Kapı kapanmadan önce bir sessizlik oldu, hareket etmedi. "İyi dersler Karakurtçuk."

Ve kapı kapandı. Nane limondan içmeye devam ettim. Hiçbir zaman bana yaptığı nane limonlarını tamamen bitirmeyecek, babamın anısına dibinde bir yudum bırakacaktım. Yine öyle yaptım. Çünkü son kalan o yudumda sayısız anı ve babamın alnıma değen eli vardı.

******

Hava üssünün koridorunda yürüyen Güntekin Agâh'ın keyfinin pek yerinde olduğu söylenemezdi. Tadını kaçıracak fazlaca etkenle sarmalanmıştı ama yine de dudaklarına o yarım tebessümü kondurmayı başarmıştı. En iyi yaptığı şey buydu: maske takmak.

Yanından geçtiği Şinasi'nin yanağından makas aldı. "Günaydın şekerim."

Sırıtarak elini yanağına attı Şinasi. "Günaydın komutanım." Koşar adım Güntekin'in yanındaydı. "Nasılsınız?"

Önüne bakarak ilerlerken dudak büzdü. "İdare eder."

"Neden idare eder? Canınız mı sıkkın?"

Hem sıkkın hem de değildi. Çözmesi zor bir denklemdeydi ve artık düşünmemeye karar vermişti. Düşündükçe daha çok düşünüyordu ve bu da derin düşünmesine neden oluyordu.

"Bilmem, öyle mi?" dedi alayla.

"Sanki biraz öyle." Hevesle yanında ilerliyordu Şinasi. "Ne oldu komutanım?"

Düşündü Güntekin, mantıklı bir cevap arandı ve bulamadı. "Gece çişe gidemedim Bumblebee," dedi can sıkıntısıyla. "Bu yüzden çok canım sıkıldı."

Mantıklıydı Şinasi. "E kalksaydınız komutanım."

"Kalkamadık lan işte."

"Karınız mı izin vermedi?"

"Nereden bildin lan?"

Sırıtıyordu Şinasi. "Evlilikte böyle şeyler olur."

Güntekin'in dudağına yarım bir gülüş oturmuş, yanındaki gence bakmıştı. "Kaç kere evlendin?"

"Sıfır kere."

"Bu evlilik işi çok sıkıntılı Şinasi," diye dertlendi Güntekin. Ellerini arkasına atıp belinin üzerinde kavuşturmuş, kırk yıllık evli gibi bilgiyle yürüyordu. Aslıhan Karakurt'la aynı evde yaşamanın bir işkence olacağını düşünmüştü. Değildi ve bu rahatsız ediciydi. "Aynı evin içinde işin rengi biraz garipleşiyor. Hani san-"

Devamı gelmedi. Şinasi, önünden geçtikleri odalarda gördüğü birine takılmıştı. Artık dikkati tamamen oradaydı. Yörüngesinden kayan bir yıldız gibi adımları o yöne sürüklenirken, Güntekin ona öylece baktı sadece. Şinasi, süzülerek ve neredeyse lirik bir hâlde odağını başkasına çevirmişti.

"Dert anlattığımız adama bak." Ağzının içinde homurdanarak ilerledi. Odasına girip evrak işlerine gömülmek ve eğitim uçuşunu tamamlamaktı günün özeti ama olmadı.

Kırmızı acil görev ışıkları bir anda yandı. Sınırda bir kara timi köşeye sıkışmıştı; destek ulaşamıyordu, pusuya düşürülmüşlerdi. Herkesten önce koşan Güntekin Agâh'tı. Birlik, riskli bölgede zor durumdaydı. Her görevde olduğu gibi kritik safhada inisiyatif Deli Şimşek'e devredildi. Acil durum brifingi yapıldı. Haritalar açılıp hedef/koordinatlar tespit edildi.

Güntekin parmağını tek bir noktaya bastı, saniyeler içinde konumu belirledi. Zihninde sahneyi kurdu; uçtu, vurdu, parçaladı, yok etti ve koordinatları hafızasına kazıdı. Ardından odadan koşar adım çıkarak uçuş ekipmanlarını kuşandılar.

Yüzüğünü çıkarıp cebine atmadan önce duraksamıştı. Artık bir şeye emindi.

Bekleyecekti Aslı, biliyordu. Tüm ihtimaller nafileydi.

Telefonunu çekmeceye bırakmadan tek bir kişiye bir mesaj attı. Yüzüğünü de burada bırakabilirdi ama inatla uçuşta dahi göğsünün sol yanında kalan cebinde taşıyordu. Bir amacı yoktu. Öyle alışmıştı eli. Yine aynısını yapıp koşarak odadan çıktı.

Dakikalar içinde gökyüzünde, pençeleri sivri, yeryüzüne öfkeli bir kartal formundaydı. Yelkıran sağında, Yıldırım solunda, Comart arkasında; Engin Aladağ ve ekibi ise hemen gerilerinde destek hattındaydı. Riskli bir bölgeydi, tamamen çevrelenmesi gerekiyordu.

Ankara semalarından çıkmadan önce başı yine aşağıya eğildi ve yeryüzüne baktı. Bu da alışkanlığa dönüşecek kaçınılmaz bir bağdı. Henüz farkında değildi.

Yalan; ateş gibi, rüzgârda daha hızlı yayılıyordu. Güntekin'in kanına da aynı hızla karıştı. Bir yalandan ibaretti her şey ama yere değen bakışlarına engel olamamıştı. Derin bir nefes verip önüne döndüğünde kaskına iki kere vurması gerekti.

"Gökyüzü seni tanır. Yeryüzü değil. Uç Güntekin, sadece uç."

Son sürat uçtu. Hedefe vardıklarında dağın kalbini saniyeler içinde aleve çeviren yine onun yamaçlara bıraktığı yoğun top ateşiydi. Geldiklerini yüksek bir sesle haber vermeleri gerekiyordu. Vadi içinde alçak uçuşa geçti ve aşağıdaki timi gördü. Kayaların arasında sıkışmış on asker vardı.

"Yelkıran," dedi kulaklığına, "Doğu hattını bastır. Yıldırım, benimle. Comart, yüksek koruma. Onları oradan çıkarıyoruz."

"Kartal 1, Kızıl Sakal konuşuyor," dedi Engin'in tok sesi. "Kuzey hat güvende Boss."

Güvenli irtifanın altına indiğini biliyordu ama umursamadı. "Anlaşıldı. Yüksek irtifada kalın. Sancar kolu angajmana giriyor. Hedef yedi mil." Tim içi konuşma kanalına geçti. "Sancar, görüşü kaybetmeyin, takipte kalın. Öncü unsurum."

"İrtifa kritik seviyede komutanım," dedi Comart. "Ateş altındayız"

Boynunu sağa eğerek önündeki kolu kendine doğru çekti Güntekin. "Bu kadar erken ateş açıyorlarsa mühimmatları sınırlıdır," dedi sakinliğini bozmadan. "Boşa harcıyorlar demek. Gerekeni yaparız."

Çelik zırh kuşanmış bir kartaldı o. Gökyüzünü kanatlarıyla parçaladı. Pençeleri keskin, sivri, gazapları öfkeli şimşekler gibiydi. Tüm riske rağmen korkusuzca alçalmaya devam etti.

Dağın arasına girdikleri anda aşağıdaki mevzilerden yükselen izli mermiler kokpit camının önünden geçti. Açılan savunma ateşi onu durdurmadı. Hedefleme sistemini açtı. Nefesini sakinleştirdi. Dünyadaki her şey silindi ve yalnızca hedefe odaklandı.

Kendine gel Güntekin. Senin yeryüzüne bırakacağın tek iz bu. Ateş! İntikam, ölüm, nefret! Aklını toparla, göğsünü toparla.

Füze salımını başlattığı anda uçak sert bir tırmanışa geçti. Birkaç saniye sonra dağın yamacındaki mağara girişi dev bir ateş topuna dönüştü. Patlamanın şiddeti çevredeki araçları yerinden oynatırken etraf toz ve taş bulutuna gömüldü.

Tim askerlerinden biri onlara doğru el sallıyordu. Kim olduğunu bilmiyordu Güntekin. Ne önemi vardı? Hepsi aynı vatan aşkı için savaşıyordu. Telsizden aşağıdaki ekip liderinin hattına bağlandı. "Ben Yüzbaşı Güntekin Agâh, Türk Hava Kuvvetleri adına iletiyorum. Durumunuz nedir?"

"Ben Üsteğmen Serhat Cihan," dedi. Derin bir soluk verdiğini duydu. "Teşekkür ederiz, iyiyiz komutanım."

"Dara düşmemeye bakın Serhat Komutan'ım. Düşerseniz de bir haberiniz yeter, uçar geliriz." Yeryüzüne bakmadı Güntekin. Yarım bir gülüşle rotasını daha yükseğe çevirdi. "Kartal 1, Boss konuşuyor," dedi kulede bekleyen İsmail'e. "Gökyüzü bizi tanıdı. Eve dönüyoruz."

"Kule konuşuyor. Anlaşıldı Kartal 1. Dönüşünüz onaylandı, iyi uçuşlar."

Art arda geri dönüş rotasına girdiler. Beklenmedik bir şekilde görevleri planlanandan erken sona ermişti. Ankara semalarına girdikleri andaysa ne

kadar direnirse direnSin Güntekin'in başı aşkın kabullenişiyle eğilmeye başlayan bir Martagon'du. Mağrur, gururlu ama bir o kadar ihtişamlı.

******

Bakışlarım, elimdeki kâğıtlar ve bilgisayar arasında gidip geliyordu. Yoğun bir günden sonra insana kalan tek şey amansız bir boyun ağrısıydı. Toplantı, görüşmeler ve birkaç öğrenci sorunu derken gün en sonunda bitmişti ama kontrol edilmesi gereken evrak işleri bitmiyordu. Bitse bile kendime iş çıkarmak en iyi olduğum konuydu. Durup omuzlarımı geri atarak soluklandım. Ekran gözlüğümü çıkarıp masa üzerine bırakmış, parmaklarım burun kemerimde oyalanmıştı.

Elimi ağrıyan boynuma atıp esnettim. Bakışlarımsa istemsizce telefon ekranına takıldı. Öğle vakti Güntekin'den gelen bir mesaj vardı.

Akşam gelemiyorum. Acil görev çıktı. Gece dönerim.

Geç geleceğini söylediği için ben de okulda ekstra oyalanmıştım. Ama bu kadarı yeterliydi. Boynumu esneterek ayaklandım. Eşyalarımı toparlayıp masamı düzenli bir hâle getirdikten sonra topuklarım üzerinde ilerledim ve trençkotumu alarak odadan çıktım. Herkes gitmiş, sessizliğe gömülmüştü okul. Sadece kütüphane önünden geçerken Mine ve Yusuf'un ders çalıştığını gördüm.

Yalnız değillerdi ama en köşede kitaplarına gömülerek kendilerini diğer öğrencilerden soyutladıkları aşikardı. Muhtemelen Mine Yusuf'u bir sınava tabi tutuyordu zira Yusuf eli alnında, önündeki kâğıdı çözmeye çalışırken Mine'nin dikkatli bakışları kitapla onun arasında gidip geliyordu. Garip ve tatlı bir ikili olmuşlardı. Birkaç öğretmenden Yusuf'un derslerinin daha iyiye gittiğini duymuştum.

Yusuf kâğıdı ona uzattığında Mine kısa bir an göz atmış ve gözlerini kapatan kâküllerini geri iterek kâğıdı ona sallamıştı. "*Kanuni Sultan Süleyman'ın en kısa sürede kazandığı savaş* sorusuna neden *Hürrem Sultan* yazdığını sorabilir miyim Yusuf?"

Masumdu Yusuf'un bakışları. Jargonuysa muazzam bir şekilde Ankaralı. "E aşık oldu ya. Cihanı yöneten bir padişah için bu da zafer sayılır kızım ha! Dizide öyleydi." Sahip olduğu bilgiler adına gururluydu. Bir padişah gibi dikleşti omuzları. "*Miskim, amberim, şarab-ı kevserim*. Hele bak hele. Hele cümledeki zafere bak bir ya."

Düşmüştü Mine'nin omuzları. İnceliği yüzünden tatlı çıkan sesiyle ne kadar terslenebilirse o kadarını deniyordu. "Şaka mısın sen? Böyle asla yol alamayız."

Bu defa çaresizdi Yusuf. "İçinde biraz Allah korkusu varsa bırak evime gideyim. Herkes gitmiş sen hâlâ sınav diyorsun. 911, 122! Halifeler, padişahlar, imdat!"

Mine umursamadan cevabını silip kâğıdı yeniden önüne bıraktığında Yusuf sıkıntıyla önüne döndü. Onlara bakarken minik bir tebessüm kuruldu dudaklarıma. Bir şekilde hallediyorlardı.

Güntekin ve sen gibi, dedi zihnim.

Gülüşüm bıçak değmiş gibi kesilirken iç sesimi susturup ilerledim. Son günlerimin özeti saçmalamaktı. Tam okuldan çıkacakken çalan telefonum beni durdurdu. Ekranda Aysel Hanım'ın adını görünce istemsizce gerildim.

Çağrıyı bekletmeden cevapladım. "Buyurun Aysel Hanım."

"Aslıhan Hanım, iyi akşamlar."

"İyi akşamlar." Sabah uğrayıp benden istedikleri belgeleri teslim etmiştim. Eski projelerim, Erasmus kayıtlarım ve süreçle ilgili diğer belgelerim eksiksizdi. Aysel ya da Hanzade Hanım olmadığı için sekreterlerine bırakmıştım. "İstediğiniz belgeleri sabah sekreterinize bıraktım," dedim merdivenleri inerken.

Derin bir soluk verdi. "Ben de onun için aramıştım." Durdu, gelmedi hemen sesi. "Bıraktığınız dosyayı inceledim. Fakat bir Erasmus projesinde size verilen hibe ile harcama kalemleri arasında uyumsuzluk görünüyor Aslıhan Hanım. Evrakları eksiksiz teslim ettiğinizden emin misiniz?"

Adımlarım olduğu yere çakıldı. "Ne?"

"Bütçe rakamları uyumlu değil," diye kendini düzeltti. "İngiltere'ye gerçekleştirdiğiniz projede Erasmus kapsamında tahsis edilen bütçe ile beyan edilen harcamalar örtüşmüyor. Dosyayı Hanzade Hanım'a sunmadan önce size sormak istedim. Harcama fişlerinizde eksik olabilir mi? Belki dosyaya eklemeyi unutmuşsunuzdur."

İmkânsızdı. Defalarca hesaplamıştım. Verilen bütçenin tamamını proje kapsamında harcamıştım. Fazlasına da eksik bırakmaya da yer yoktu. Belli

bir hibe tutarı vardı ve tüm harcamaların buna uygun şekilde belgelenmesi gerekiyordu.

"Yani size tahsis edilen tutar net," dedi sessizliğim karşısında. "Siz bu tutarın tamamının harcandığını beyan ediyorsunuz ancak bunun önemli bir kısmına ait fatura yok. Proje tamamlanmış, kayıtlar tutulmuş ama bizim size güvenerek bu bütçeyi onaylayabilmemiz için belgeleri görmemiz gerekiyor. Ertürkler de bu proje kapsamında yüklü bir ödeme gerçekleştirecek. Bu durumda ben bu dosyayı Hanzade Hanım'a sunarsam..."

Devamını getirmedi ama benim zihnim tamamladı. O dosyayı eksik bir şekilde sunarsa ben hırsız konumuna düşecektim. Bütçe verilmiş, *harcandı* demiş ama kanıtlayamamış olacaktım. "*Madem tamamı harcandı demişsin nerede faturaları?"* diyeceklerdi. Parayı cebe indirmiş gibi görünecektim. Yani dümdüz hırsız. Oysa daha dün bakmıştım. Oradaydı tüm fişler ve faturalar...

Hırsız, dedi zihnim, *hırsız diyecekler Aslıhan! Parayı çaldı diyecekler!*

Yer ayaklarımın altından saniyeler içinde kayarken dünya döndü, evren tüm yörüngesinden kaydı, vücudumdaki geçmişin yara izleri sızladı ve ben kendimi büyük bedenimle şu anki okulumun bahçesinde değil, genç ve toy hâlimle öğrenci üniforması içinde bir lisenin sınıfında buldum.

"Hırsız!" diye bağırdı yüzüme, en yakınım dediğim kız arkadaşlarımdan biri. Beni tüm sınıfın ortasında omuzlarımdan iterek geriletti. "Sınav sorularını çaldın, değil mi? O gün seni odadan çıkarken gördüm! O yüzden bu yüksek puanlar."

"Ben de gördüm," dedi yakınız dediğim bir başka kız arkadaşım. Aynı sırada, yan yana otururduk sözde. "Öğretmenler odasından çıkıyordu. Yanıma gelip soruları çaldım dedi bana."

Kalbi delip geçen bir kurşun.

Genç Aslıhan'ın bakışları büyük bir hayal kırıklığıyla bakıyordu onlara. Karşımda dikilenin utanması yoktu ama sıra arkadaşım dediğim kız, söylediği şeyin hemen ardından ona dönen bakışlarımla utanarak gözlerini kaçırmıştı. O zaman neden bunu yapıyordu?

"Hep 100 puan alıp burnu havada gezmesinden belliydi," dedi bir başka ses. Bakmamıştım bile kim olduğuna. Uğultulardan ibaretti her şey. "Baban öğretmene para falan da veriyor muydu? Hem hırsızlık hem de rüşvet."

"Onun babası yok ki. Hani yakın arkadaştınız. Söylemedi mi size?" dedi sınıftan bir başka ses. "Annesi anneme mantı yapıp satıyor. Oradan

biliyorum ben de."

Kalbi delip geçen iki kurşun.

"Hırsız olduğunu da söylemedi!" dedi bu yalanı asıl başlatan, dost bildiğim ama karşımda tüm kötülüğüyle dikilen kız. "Ayrıca yakınım falan değil. Hep tek başınaydı, acıdık. Aramıza aldık."

Kalbi paramparça eden son kurşun.

Tüm gözler bendeydi. Bağırış sesleri yüzünden kapıya yığılan, sınıfa doluşan öğrenciler vardı ve hepsi kınayarak, yuhlayarak bana bakıyordu. "Soruları mı çalmış?" diyordu mırıltılar. Sınıftakiler çantalarını kontrol ediyorlar, tedirginlikle bana bakıyorlardı. İnanmışlar mıydı buna sahiden?

Kalpten kalan son parçaları da ezen ilk ve son kurşun.

Neden bunu yapıyordu? Ne yapmıştım onlara?

"Yapmadım..." diyebildi genç Aslıhan zorla. "Yalan söylemeyin, öyle bir şey yapmadım."

"Gördüm diyorum," diye bağırdı karşımdaki kız.

Öylece bakmıştım... Kocaman bir hayal kırıklığıyla... Yanağıma doğru süzülen yaş babamın şehit töreninden sonra ilkti. Lisenin ilk yılı, kalpsiz yaşamak zorunda kaldığım ilk sonbahardı ancak son olmayacaktı. Gömmüştü çünkü kalbimi.

"Neden?" diyebilmiştim sadece. "Neden bunu yapıyorsun?"

Karşımdaki kız bir ay önceki kadar dostane bakmıyordu, ya da bir hafta, bir saat yahut bir gün. Belki de hiç öyle bakmamıştı ama ben görememiştim. Zor sanılan ama kolay avlanan biriydim. Babam ve annem öğretmişti sevgiyi. Bu yüzden en küçük sevgi kırıntısına boyun eğerdim. İçimde kaynayan fıtratımda yer eden nefreti o zamana kadar törpülemeye çalışmışlardı. İmkânsızdı. Hele de dünya bu kadar kötü bir yerken.

"Çünkü sana tahammül edemiyorum," dedi saf bir öfkeyle. "Yalancı ve hırsızsın."

Değildim. Sadece bir gram sevgiye bin güven veren biriydim.

Notlarım iyi geldiğinde yüzü düşerdi. Yeni ayakkabı aldıysam üzerine basar lekelerdi. Okulda bir erkek bana yaklaşmak istiyorsa uzaklaştırırdı. Çok sonraları öğrenmiştim ki bu nefretinin ve iftirasının nedeni de hoşlandığı çocuğun bana olan ilgisiydi. Oysa sadece duruyordum. Ders çalışıyor, yüksek not alıyor, emek veriyordum. Hiçbir erkeğin ilgisi de umurumda değildi. Zaten yüzümün güzelliğine geliyor, soğuk durduğum her an kaçıyorlardı.

Değer miydi peki?

İçimdeki nefreti, babamın törpülediği vahşiliği uyandırmaya değer miydi?

Değecekti.

"Kanıt göster," dediğimde artık sesimde hayal kırıklığı değil saf bir öfke vardı.

"Kanıt benim," demişti ukalaca. "Hırsızsın Aslıhan, yalancısın Aslıhan!"

Göğsümde değil, zihnimde patlamıştı her şey. Nefretimin iliklerime kadar yayıldığını hissettim. Bu kavgadan sonra eve döndüğümde sırtımı sıvazlayıp asiliği göğsünde yatıştıracak birisi yoktu artık. Kendi başımın çaresine bakmalıydım öyleyse.

"Demek yalancı Aslıhan, hırsız Aslıhan," demiştim buz gibi soğuk bir sesle. "Bir şey daha ekle." Boynumda, nefesimde attı nefret ve en vahşi yanımı o gün keşfettim. "Kalpsiz Aslıhan."

Babam yoksa kalp de yoktu, gerçek sevgi ve güven de. Seni öyle seveceğim ki gerçek sevgiyi yalandan ayıracaksın, demişti. Öfkem hem beni bu kadar çok sevdiği için ona, hem de o kadar çok sevgiye rağmen hâlâ yalanı ayıramayan kendimeydi. Bir kalp kırıklığı, bin kemiği ilk o gün kırdı.

Masa üzerindeki uçlu kalemlerden birini kavrayıp tüm vahşiliğimle karşımdaki kızın üzerine yürümem, tuttuğum elini masaya yasladıktan sonra kalemi eline saplamam da aynı dakikalara denk düşüyordu. Babamın parmakları yoksa ona laf edenlerin de elleri kan içinde kalacaktı.

Giriştiğimiz kavga çok da sakin geçmeyecekti. O elinde delik, kafasında yarık, kolunda kırıkla, ben omuzuma saplanan kalem ve bacağımı kesen pergel ucu iziyle kalacaktım. İşte şimdi istediği bütün kanıtları ona vermiştim. Gönül rahatlığıyla her yerde söyleyebilirdi.

Canavar Aslıhan!

Okula gelen annemin beni o hâlde gördüğünde yüzünde beliren ifadeyi ömrüm boyunca unutmayacaktım. İhtimalini bile düşünmemiş, gerçekten soruları çaldın mı dememişti. Onların üzerine yürüyüşü ve "Ne yaptınız çocuğuma? Kim elini sürmeye cüret etti? Kim ona hırsız dedi? Hangi hakla? Bu şehri başınıza yıkarım, duydunuz mu? Tüm Adana'yı yerle bir ederim! Bu okulu da, sizi de yakarım!" diye bağırarak tüm liseyi ayağa kaldırışı zihnimdeki oyukta canlıydı.

Aslında aksiydi ama babam varken bizi hastaneye götürmeye bile çekinirdi. O gün anlamıştım ki onun fıtratındaki vahşiliği de göğsüyle yumuşatan babamdı.

Geçmiş geleceği yuttu ve ben bunun da altında kaldım. Göğsüme saplanan acıyla nefesim kesildi. Mazi akarken zihnimde sadece o rezil hatıranın üzerinde takılıp kaldı. Ve ben yıllar sonra bir kez daha içimdeki hırçınlığın bu denli iliklerimde aktığını hissettim.

Hırsız konumuna düşeceksin, yine hırsız diyecekler! Bir şey yap, bir şey yap Aslıhan!

Çığlık atabilirdim, yapmadım; ağlayabilirdim, yapmadım. Gözüme inan perde hepsine engel oldu. Topuklarımın üzerinde gerilerken öfke kaynadı, derimi sızlattı, gözlerimde parladı, patladı ve yaktı. Demek ki hayatta sadece köprüleri değil köprünün etrafında duran herkesi yakmak gerekiyordu. Yoksa her şey böyle tekrara mahkûmdu. Asi bir ruhu dizginleyecek hiçbir şey yoktu.

Bir sigara dedi zihnim, *bir sigara.*

Sigara dumanı da yoktu, bir sigara dumanının hayalinde karşıma çıkan adam da.

Sert adımlarla geriledim. Hırsız, yalancı, kalpsiz Aslıhan. Bir kere güvenip kırk kemiğini kırk yerden kıran Aslıhan.

Son damla da değdi bardağa, taştı. Mantık buraya kadardı. Biraz kül, biraz duman ve çokça nefret.

O bendim işte.

⚜

13.BÖLÜM

"Duvardaki saat duracaktı
Kalbim kendiliğinden duracaktı
Ben hiç böylesini görmemiştim
Vurdun kanıma girdin itirazım var
...
Ben hiç böylesini görmemiştim
Vurdun kanıma girdin kabulümsün..."

**ATTİLA İLHAN*

⚜

Yazısız yasa on üç;
Zaman hiçbir şeyi iyileştirmez.
Sadece seni büyütür ve acıyı daha iyi taşıyabilecek hâle getirir.
⚜
♾*08.08*
Kader çarkı.
Kalp iradesi.
Asıl güç;
Kanatların varken yeryüzüne inmektir.
Ve de ayakların varken,
gökyüzünü dilemek.
♾

Ebru Gündeş-
Kurşun Adres Sormaz ki

Beğeni ve yorumlarınızı eksik etmeyin. Sizi seviyore ♥

⚜

Topuklarımın üzerinde gerilerken içimde bir şey koptu. Öfke değildi bu. Öfke daha insani bir histi. Bu her şeyin daha ötesinde, sadece yıkmak için uyanan ilkel bir şeydi. Gözlerimin önü kararmadı, bulanıklaşmadı. Tam tersine, dünya ilk kez bu kadar netleşti. Ve o netliğin içinde yakılması gereken her şeyi tek tek gördüm.

Yerle bir et Aslıhan!

Okulun merdivenlerini öyle sert adımlarla çıktım ki ayaklarım sızladı. Koridorda bana selam veren öğrencileri görmüyordu gözüm. Beynimi işlevsiz hâle getiren nefret dünyayı silip atmak için yeterliydi.

Yusuf geçti yanımdan, "İyi akşamlar hocam," diyecek oldu ama ona bile bakamadım. İlk defa babamın adına da sırtımı döndüm.

Yusuf ve Mine arkamdan bakarken hızla yanlarından geçip odama girdim. Kapıyı sertçe kapattığımda hedefim masamdı ve dağınıklık da ilk defa umurumda değildi. Odadan çıkmadan önce düzenlediğim evrakları titreyen ellerim ve engel olamadığım paniğimle karıştırdım. Buralarda bırakmış olmayı diliyordum yoksa tüm gemileri yakacak ve projeyi dahi umursamadan Tuğba'yı gebertecektim!

O aldı, dedi zihnim! *O aldı, sakladı. Komplo kuruyor!*

Ferda, dedi diğer yanım. *O gün Derviş Yarbaylarda dosya elindeydi. O da almış olabilir. Gebert Aslıhan!*

Evde de unutmuş olabilirsin, burada da olabilir diyerek mantık ipleri ele almaya çalıştı. *Fevri davranma, mücadele ettiğin her şeyi bir öfkeyle yerle bir edemezsin. İyice bak Aslıhan.*

Sabah derneğe bıraktığım dosyanın içinde tüm faturalar olduğuna emindim hâlbuki. Yanılıyor muydum? Sakin kalmaya çalışsam da kâğıtlar

yerlere düştü, masamın üzerindeki kalemlik öne savruldu ve kalemler odanın dört bir yanına dağıldı.

Yoktu faturalar.

Telaşlı adımlarla geriledim. Çantamı alıp koşar adım odadan ayrılırken Tuğba okuldan erken çıktığı için hayattaki tüm şansını kullanmış gibiydi. Aksi hâlde gördüğüm yerde tırnaklarımı boğazına saplayabilirdim.

Mantığın ipini son kalan gücümle tutmayı denedim. Merdivenleri aynı hızla inip arabama bindiğimde hiç düşünmeden gaza bastım. Nefesim yanıyordu. Tuğba ya da Ferda'nın kapısına gidersem yerle bir edecektim. Biliyordum damarlarımda akan bu katıksız nefreti, tanıyordum kendimi. Dişlerimi sıkarak öfkemi dizginlemeye çalıştım.

Son umudum ilgili belgeleri evde unutmuş olmamdı. Gözlerimin önü kararsa da durmadım. Belki şoktan, belki geçmiş anılara basılan tuzdan belki de kanımda kaynayan nefretten. Bir arabaya çarpacak olduğumda son anda frene basabildim. Kırmızı ışığın bile farkında değildim.

Hırsız diyecekler. Lise günlerindeki gibi yargılanacaksın. İzin veremezsin!

Kırmızı ışıkta beklerken tam Tuğba'ya gidecek yol ayrımındaydım. Direksiyonu o yöne çevirmekle bizim apartmana gitmek arasında gidip geliyordu zihnim. İradem sandığım kadar sağlam değildi belki de. Çünkü şu an o yola girip onu parçalamak istiyordum. Hem bu sayede eline istediği kozu verip bu saçma oyuna son vermesini sağlardım.

Ya da bunu yapan Tuğba değil Ferda'ydı. O yolun sonunda soluğu yanında alacağım kişilerden biri de Ferda olurdu.

İkisini de gebertirsen her şey bitecek. O yöne git ve hesap sor Aslıhan!

Direksiyona art arda yumruk savurdum, dudaklarımdan firar eden öfkeli çığlığa engel olamadım. Ateş gibi yanan gözlerim kapanırken elim boynuma gitti. Nefes alamıyordum. Gömleğimin bir düğmesini açıp bu histen kurtulmayı denedim. Parmaklarım kolyeye değdi. Güntekin'e ait olsa da takı sevmememe rağmen artık tenimle bütünleşmişti. Öyle ki çoğu zaman orada olduğunu bile unutuyordum.

Kolyeyi avuçlarımla sıkıp kaynayan öfkemi kontrol altına almaya çalışırken diğer elim ensemdeki kâğıttan uçak dövmesini kavradı. Hem kolyeyi sıktım hem kâğıttan uçağı.

Babam ya da Güntekin, biri sakinleşmem için şu an bana yardım etmeliydi. Neden bilmiyordum ama sakinleşmek adına aklıma gelen ilk

düşünce buydu. Gözlerim hâlâ kapalıyken göğsüm içine körük atılmış gibi yanıp sönüyordu.

Sakin ol, dedi Güntekin'in o gelinlik odasındaki sesi. *Tamam, bana bak. Sakin ol Aslı.*

Dön bak bakayım babana Asi kız, diyense babamın sesiydi. *Yine kim sıktı canını? Sırtını sıvazlasın mı baban? Dinlesin mi derdini?*

Arabaların korna sesini duyduğunda hızla açıldı gözlerim ve diğer yöne bakmadan eve gitmek için gaza bastım. Sakinleşmiş değildim ama son bir parçam bir delilik yapıp projeyi riske atmamak için hâlâ direniyordu. Sebebi sadece o iki sesti. Bunun için de kendime daha sonra kızacaktım ama şu an sırası değildi. Direnmek için önüme kesik bir halat da atılsa tutunurdum.

Evin önüne geldiğimde otoparka bile giremedim. Aracı tozu dumana katarak apartman önüne çektim ve inip koşar adım apartmana koştum. Asansör bekleyecek sabrım da yoktu. Merdivenleri basamakları ezercesine sert adımlarla çıktım. İlk hedefim alt kattı. *Eski ev, benim evim* ya da *her neyse*. Şu an burayı tanımlamak en son düşüneceğim şeydi.

Hâlâ burada olan bazı dosyalarımı hızla karıştırdım ama yoklardı. Adımlarım bu defa üst kata yöneldi. Merdivenleri aynı hızla çıkıp kapı önüne geldim. Anahtarı kilide yerleştirip açmaya çalıştım ama olmadı. Tıkanmıştı sanki kapı, açılmıyordu. Şiddetle kapı kolunu aşağıya bastırdım ama olmadı. Yine açılmadı. Bu zihnimde bir anının üzerine daha acımasızca benzin döküp yaktı.

Hırsız diye üzerime atılan iftiradan ve o şiddetli kavgadan bir hafta sonra yine okula dönmem gerekmişti. Öğretmenler hırsızlık gibi bir durum olmadığını söylemiş, annem karşı tarafın ailelerinin benden özür dilemesini sağlamıştı. Kendimce aklanmıştı adım. Gençtim, toydum, hayata bu kadar kırgın değildim. Bazı şeylerin değişeceğine inanıyordum.

Annem *gitme, okul değiştirelim* dediği hâlde direnen, gururumu ezemeyen bendim.

"Çalmadım. Neden kaçayım?" demiştim dik dik. "Haksız olan onlar. Kaçmayacağım!"

Meğer bir hataymış.

İnsan bazen sadece kaçmalıydı. O gün, hırsız diye yargılandığım günden de kötüydü. Adım temize çıktığı hâlde koridorda beni gören herkes çantasına sarılıyor, yargılayan bakışlarla bakıyor, yanlarından bir canavar

geçiyor gibi ürkerek geriliyorlardı. Masamın üzerine yazılan sayısız hakaret vardı.

Hırsız, def ol, burada istemiyorsun!

"Kafadan hasta sanırım," dediklerini duymuştum mırıltıların. "Sadece hırsızlık da yapmamış. Öfke kontrol sorunları da varmış. Görmediniz mi? Kızı neredeyse öldürecekti."

Ben de yaralanmıştım. Neden benim yaralarımı görmemişlerdi? Bir soğuk duruş saklıyor muydu her şeyi? Gözlerim dolmuyor diye göğsümün ağrımadığını mı düşünüyorlardı?

Soyunma odasındaydı genç bedenim. Beden eğitimi dersinden sonra yeniden okul üniformamı giyiyordum. Bana bakan hiç kimseyi umursamamaya çalışıyor, mırıltıları duymamak için tüm teneffüs ve öğle aralarında kulaklığımı takıyordum. Omuzumdaki delik sızlıyordu. Bacağımdaki kesiğe beş dikiş atılmıştı ama omuzuma göre acısı daha azdı. O zaman anlamıştım ki dikilen yaralar iyileşiyor, kendi hâline bırakılan yaralar kapanmıyordu.

Çantamda okul üniformamı aradım. Yoktu. Eşofmanlarla derse giremez, ceza alırdım. Aynı dakikalarda soyunma odasının kapısından gelen sesi duyacak ve bakışlarımı o yöne çevirecektim. Koşar adım kapıya gidip açmaya çalıştığımda ise kilitli bulacaktım.

"Açın!" diye bağırdım var gücümle kolu çekerken. "Saçmalamayın, açın şu kapıyı!"

"Bir canavarla aynı okulda okumak herkesin en son isteyeceği şey, emin ol. Sadece orada kal ya da bu okuldan def ol!" dedi ince bir kız sesi. Kavgaya karıştığım kızın arkadaşlarından biriydi. Tanıyordum. "O senin yüzünden okula gelemiyor. Senin hâlâ burada ne işin var?"

"Çünkü hatalı! Yalan söyledi, iftira attı!" diye bağırdım kapıyı yumruklarken. Okulun en alt katıydı. Camsız, penceresiz ve havasızdı. Karanlıktı üstelik. Kalamazdım burada. Nefesim sıkışıyordu. "Aç şurayı!"

"Hatalı olan sensin," demişti. "O yalan söyledi ama herkes senden kaçıyor. Sence bu durumda yanlış olan kim? O kadar burnun havada gezersen böyle olur. Kimse sana inanmıyor. Ayrıca sen kimsin? Nereden geliyor bu öz güvenin? Annen gelsin şimdi seni buradan da çıkarsın."

Artık kapıyı hem yumrukluyor hem tekmeliyordum. Omuzumdaki yaranın sızladığını hissettim ama korku daha büyüktü. "Yaptığım tek şey öylece durmak. Allah aşkına derdiniz ne? Ne yaptım size?" Dudaklarımdan büyük bir cinnet çığlığı döküldü ve kapıyı sert darbelerle yumrukladım.

"Yeter artık, rahat bırakın beni!" Gerileyip elime geçen ilk sandalyeyi kapıya savurdum. "Rahat bırakın artık beni! Nefret ediyorum hepinizden. Tamam mı? Rahat bırakın beni!"

Art arda dolapları tekmeledim. Artık bacağımdaki yara da kanıyordu. Sandalyeyi kavrayıp öfkeyle bir kere daha kapıya savurdum ama uzaklaşmıştı adım sesleri. Dolabın yanına sinip saçlarımı çekerek ağlamaktan, çığlık atıp birinin beni buradan çıkarması için beklemekten başka bir şey yapamadığım; yaşadığım en çaresiz andı. Karanlık, basit, küçük ve havasızdı burası.

O an ölsem, babamın ardından gitsem her şey bitecek gibiydi.

Parmağımı omuzumdaki yaraya bastırıp oydukça oydum, kanattım. Acıdan kendimden geçmeyi ben seçtim. Adı temize çıkan benken neden hâlâ inanmıyorlardı? Neden kötü diye yaftalanan hep bendim? Bu dünyada herkes çok mu masumdu? Ben de masumdum oysa. Yaptığım tek şey yaşamaya çalışmaktı. Asi bir fıtrat ve donuk bakışlar benim seçimim değildi. Bunlar neden bir insanı kötü yapıyordu?

Üstelik karınca yuvası bile bozmazdım ben. Kuşlar için gizlice cam önüne yem bırakırdım. Kedilerin başını okşar, yaşlıların elinden tutardım. Sinekleri öldürmez, odadan çıkması için kara kışta cam açardım. Çiçekleri ezmez, annem pasta yaptıysa en büyük dilimleri kardeşlerime verirdim. Hastaysalar iyileşene kadar nefeslerini dinlerdim. Onlar gece uyurken babamın postallarını temizler, annemin ellerine sessizce krem sürerdim.

Neydi beni başkaları için kötü yapan?

Kopya istediklerinde vermemem, hakkımı savunmam, dik durmam, sevecen ve güler yüzlü olmasam da öğretmenler tarafından sevilmem, okuldan kaçmamam, onlar gibi dersi kaynatmak yerine dinlemem, annemin güç bela kazanıp verdiği harçlığı istediklerinde vermemem, ayak işlerini yaptırmak istediklerinde karşı gelmem ve güzel yüzüm müydü bu kadar nefretin sebebi?

Düzene uymayanı kır, ez, parçala. Yok ol Aslıhan!

Kaç saat orada kilitli kaldığımı şu yaşımda dahi hatırlamıyordum. Belki üç, belki beş, ya da altı. Beni kimin bulduğunu da bilmiyordum. Belki bir öğretmen açmıştı kapıyı, belki müdür, belki temizlikçi ya da bir öğrenci. Kendime geldiğimde okulun minik revirindeydim. Güçlükle ayaklanıp kimseye bir şey söylemeden çıkıp gitmiştim o okuldan ve anneme kaydımı başka yere almasını söylemiş, o günden asla bahsetmemiştim. İlk vazgeçişimdi. Ezilmeyen gururun bana hiçbir faydası yoktu.

Kaçma, diren ki Aslıhan kaçtı demesinler, derdi babam.

Ona kızdığım ilk ve tek zamandı. Ölüm bir kaçış değil miydi? Kendi de kaçmıştı o zaman. Aslıhan da kaçmazsa ölecekti işte.

Zihnim anıdan sıyrıldı ve gerçek kapıya art arda yumruk attı. Açılmıyordu evin kapısı. Kilidi çeviriyordum ama olmuyordu. Geçmiş nefesimi tıkadı ve en zor anımda o basık odada yine kilitli kaldım. Şu an o eve girmeliydim. Kontrol asla bende değildi. Kapıya tekme savururken kulağıma derinlerden tek bir ses ilişti.

"Karakurtçuk," diyordu Güntekin'in telaşlı sesi. Ellerimi kavrayıp yumruklarımı durdurmayı denedi. "İyi misin? Ne oldu?"

Görevden yeni gelmişti belli ki. Asansörün kapısı kapanıyordu ama benim zihnimin travmalarla dolu köşesi sonuna kadar açıktı. Geç geleceğini söylemişti aslında. Tüm hırçınlığımla kollarını ittim. "Kapı açılmıyor! Şu an açılmalı, hemen!"

Ne olduğunu anlamadığı için şaşkındı. Her nasıl görünüyorsam endişeyle bakıyordu. "Tamam, sakin ol," derken cebinden kendi anahtarını çıkardı. Benimkini geri çekip kendi anahtarıyla açtığı kapıdan geçmem için bir adım geriledi.

Yüzüne bakmadan içeri girdiğimde topuklularımı gelişigüzel savurarak çantamı yana fırlattım. Çıplak ayaklarımla masanın üzerindeki notlarıma can havliyle koştum. Güntekin'in de arkamdan kapıyı kapattığını duydum.

"Aslı," dedi bu defa. "Ne oldu?"

"Burada olmalı," diyordum notları karıştırırken. "Burada olmalı!"

Yanı başımdaydı. Koluma dokunmaya meyletti. "Bana ne olduğunu söyler misin?"

Aradığım şey burada da yoktu. Kâğıtları dağıtırken öfkeli bir çığlık atmak istedim ama kesik nefesim izin vermedi. "Yok..." diyordum titrek bir sesle. "Yok... Burada da yok." Dizginlemeye çalıştığım her şey buraya kadardı. Öfke ve nefret mayın gibi zihnimin dört bir yanında patladı. Dişlerimin arasından, "Sizi geberteceğim!" soluğu kinle döküldü. "Yemin ederim hepinizi geberteceğim!"

Hızla arkamı dönüp Güntekin'in yanından geçip gitmekti niyetim ama izin vermedi. Sıkıca kollarımı kavrayıp önümde durdu. "Artık bana ne olduğunu söyleyecek misin?" derken artık hem endişeli hem de öfkeliydi.

Kollarından kurtulmayı denerken, "Bırak!" diye yükseldim.

Daha sıkı kavradı. "Tabi ki bırakmıyorum!"

"*Bırak* dedim Güntekin!"

Bırakmadı. Elleri bu defa yüzümü avuçları içine alıp tüm öfke ve nefrete rağmen gözlerime odaklandı ve defalarca kaçtığım o ağır güven hissiyle baktı. "Bana ne olduğunu anlat!" dedi baskın bir sesle, tane tane. "Dinliyorum."

Bağıramadım o an. Nefret buraya kadardı. *Anlıyorum* dedikten sonra *seni dinliyorum* diyen de oydu. Çaresizdim aslında, bilemezlerdi.

"Anlat," dedi parmakları yanağımı şefkatle okşarken. Gözlerindeki endişe yerli yerindeydi. "Ne oldu? Dinliyorum seni."

Susar, yutardım tüm dertleri ama o an yapamadım. Yine anlayacak gibi bakıyordu. *Anlat* derlerse anlatırdım. Kimse *anlat* demiyordu ki. İş işten geçip ben o acıyı sindirdikten sonra sorulan *ne oldu*sorusunun ne önemi vardı? Çünkü yaraya kabuk bağlanmadan bakılmalıydı.

"*Hırsız* diyecekler Güntekin..." dedim çaresiz bir sesle. Bunca zaman annemin karşısında bile kolay kolay ağlamış insan değildim ama onun yanında buna engel olamadım. Üst üste geliyordu her şey ve benim bağrım da ettendi. Kıymık battığında elbette canım yanıyordu. Dudaklarım bükülüp titrerken gözlerimi kavuran yaşların yanağıma hücum etmesine ilk defa engel olamadım. Uğradığım haksızlıklar artık ağır geliyordu. Babam gibi *anlat* diyordu. Nasıl dayanabilirdim? "Yine *hırsız*diyecekler... Dosyaya koymuştum oysa, eminim ama yok." İçimi çekerek ağlamam da uzun zaman sonra ilkti. "*Zimmete para geçirdi* diyecekler. Yine *hırsız* diyecekler."

Öylece kaldı ve gözlerindeki endişe yerini adını koyamadığım bir başka hisse bıraktı. Delilik ya da olgunluk değildi, bambaşka bir şeydi. Bakışları gözlerimden yanağıma düşüp parmaklarına değen yaşlarıma takıldı ve göz kırpmadan kalakaldı.

Evet ne kalbin var ne de hislerin dediği kadın karşısında çaresizce ağlıyordu. Muhtemelen o da hiç ağlamadığımı düşünenlerdendi. Öyle ya, soğuk iklimlere yağmur değil kar yağardı. Oysaki karın özü yağmurdu. Dolmuştum artık. Taşıyordu bardak. Dondurduğum bütün buz parçaları göz bebeklerime batıyordu.

İçimi çekerek ağlarken bunu durdurmayı denedim ama olmadı. Kopmuştu bir kere dizginlediğim bağlar. *Dinliyorum* demese böyle olmazdı. Yanağımdaki ellerini geri itip tüm vahşiliğimle yeniden kapıya ilerlemeyi denedim. "Ferda ya da Tuğba yaptı. Bırak, geberteceğim ikisini de. Yeter artık!"

Anında kolumdan yakalayıp kendine çektiğinde direnmedim çünkü benden daha güçlüydü. Kurtulmayı denedim ama olmadı. Kolları hoyrat bir güçle tamamen bana dolandı ve tüm nefrete rağmen sıkıca sarıldı. İçimde kaynayan vahşiliği kendi göğsüne yasladı. Bu hâldeyken nefesini saçlarımda ve kulağımda hissedebiliyordum.

"Sakinleş," dedi dingin bir sesle sırtımı sıvazlarken. "Tamam, sakinleş."

Kollarından kurtulmayı tekrar denedim ama izin vermedi. Öyle sıkı sarılmıştı ki bir milim bile gerileyemedim. Yine aynı şeyi yapıyor, bu tavrıyla babama benziyordu. Babam, yokluğuna zorla alıştığım bir kayıpken direnmeyi saniyelik bir kararla bıraktım ve babamın varlık kırıntısına iki elimle tutundum.

Gelinlik denerken bana sıkıca sarılıp hüzünlü öfkeyi dağıttığında tepkisizdim ama bu defa başaramadım. Kollarım istemsizce ona dolanmıştı çünkü başka hiç kimse yoktu. Avuçlarım deri ceketinin sırtını sıkıca kavradı ve ilk defa ona gerçek bir içtenlikle sarıldım. Yüzümü omuzuna yaslayıp hıçkırarak ağlamak dışında hiçbir şey yapamadım. O lise günlerinde bir kez bile ağlayamamıştım oysa. Eli sırtımı ve saçlarımı sıvazladıkça gözyaşlarım arttı.

Artık asla inkâr edemezdim. Onda babamdan bir parça vardı. Ve bu gözyaşları o günlerde babam olmadığı için içime dolan yağmurlardı. Tek bir kez sırtımın sıvazlanmasına izin versem dökülüceklerini biliyordum. En çok korktuğum şeyi yapıyordu şu an.

"Ben yapmadım," dedim zorla.

Daha sıkı sarıldı ve sırtımı okşamaya devam etti. *Ne* diye sormadı bile. "Tabi ki sen yapmadın."

Dudaklarımdan ağır bir hıçkırık daha döküldü ve yüzümü omuzuna daha çok sakladım. Artık silinip gitmek istiyordum.

"Tamam," diyen nefesi vurdu kulağıma. "Tamam. Ben halledeceğim."

Gerilediğinde kollarım ona tutunmayı bıraktı. Gevşeyip iki yanıma düşse de o bırakmadı. Bir asır sonra yanağımdaki yaşların silinmesi de benim için yeni bir durumdu. Elleri yine yüzümü avuçları arasına alıp yanağıma değen yaşları hızla silmeye devam etti.

"Tane tane anlat bana," dedi ılımlı sesi. "Ne eksik, ne kayıp?"

"Benim bulmam lazım," dedim içimi çekerken.

Hızla başını salladı ve çeneme doğru akan bir yaşı daha sildi. "Ben halledeceğim." Net ve baskındı sesi. "*Hallederim* dersem hallederim, biliyorsun. Sadece anlat. Ne eksik?"

Gözyaşlarını yutmayı denedim. "Dernek..." İçimi çekerken kelimeleri zorla toplamıştım. "Dernek daha önce gittiğim Erasmus projelerinin dokümanlarını istedi. Ben hazırladım hepsini. Dün elimdeki dosyadaydı her şey. Ama az önce dernekten aradılar. *Faturalar eksik* diyorlar. Eminim, oradaydılar. Bana verilen bütçeyi nereye harcadığıma dair faturaları sunmazsam parayı zimmetime geçirmiş gibi görüneceğim ki şu an öyle görünüyorum."

"Projenin kayıtlı olduğu bir sistemi yok mu? Sistem üzerinden yüklediğine dair çıktıları yeniden alalım."

"Şu an başka yerden bulamayız," dedim çaresizce. "Proje birkaç yıl önce tamamlandığı için sistem erişim yetkileri değişmiş olabilir, bazı belgelerin yeniden temin edilmesi zaman alır. Bu nedenle arşiv dosyasındaki evrakların eksiksiz muhafaza edilmesi ve talep edildiğinde harcama belgelerinin asılları veya onaylı kopyalarının ibraz edilmesi önemli. O yüzden bu işten anlayan biri ya Ferda yaptı ya Tuğba." Göğsümde kabaran öfkeyle çenem yine sivrileşti ve çaresiz ifadem saniyeler içinde asileşti. "İkisini de geberteceğim, bırak!"

Bırakmadı. Beni daha çok kendine çekip odağımın kapıdan gözlerine dönmesini sağladı. "Bana bak," dedi benim nefretimin aksine şefkatle. "Bana bak Aslı. Sadece bana bak."

Sadece ona baktım.

"Hiçbirine bir şey yapmayacaksın," dedi. "O proje için ne kadar uğraştığını ben biliyorum. Asla riske atmayacaksın yoksa anında sana karşı kullanırlar. Onlara bu kozu vermeyeceksin. Burada bekle, tamam mı? Bana sadece bir buçuk saat ver. Bir buçuk saat sonra faturalar sende olacak. Ben kimin ne yaptığını çok iyi biliyorum. Her şeyi senin için ben halledeceğim. Tamam mı? Güveniyor musun bana?"

En nefret ettiğim kelimeydi *güvenmek*. Kendimden başka kimseye güvenmezdim. Güven kırılınca insan sadece bir kişiyi kaybetmiyordu. Dünyanın işleyişine dair küçük bir inancını da toprağa gömüyordu. Bu yüzden güven inşa etmeyi ev yapmaya, yıkmayı ise kibrit yakmaya benzetirdim. Ve evet, o kibriti güvendiğimiz insanın eline verip inşa ettiğimiz her şeyi yakmaması için gözlerinin içine bakarak beklemekti bu kelimenin özeti. Eninde sonunda herkes yakıyordu kibriti.

Defalarca yanmıştı evim barkım.

Tereddüdümü ifademden okumuş olacak ki, "Güven," dedi tepkisiz kaldığımda. "Bana sadece bir buçuk saat ver ve güven. Şayet vakit

dolduğunda bu kapıdan içeri girmezsem o zaman sonsuza kadar güvensiz kal. Ama bu bir buçuk saat sadece bana güvenerek bekle. Tamam mı?"

Fazla yoğun bakıyordu ve ben bu bakış karşısında ne yapacağımı bilmiyordum. Hafifçe başımı eğerek söylediğini kabul ettiğimde yüzümü avuçlayan elleri bir kere daha yanağımdaki yaşları sildi. O küçük anda, elleri yüzümden sıyrılıp bir adım geriledğinde dingin ifadesine saniyeler içinde kurulan deliliği gördüm. Bir şey biliyordu ya da bir şey yapacaktı. Seğiriyordu bir gözü sanki. Büyümüştü göz bebekleri.

"Nereye?" dedim arkasından. "Kim aldı? *Kimin ne yaptığını biliyorum* dedin. Ferda mı? Dün yemekte dosyalar yanımdaydı. O mu? Bir şey mi gördün? Ne yapacaksın?"

"Sadece burada kal," dedi sırtı bana dönük bir şekilde kapıya ilerlerken ama sesi de az önceki kadar ılımlı değildi.

Dönüp bana bir daha bakmadan kapıyı şiddetle kapatarak evden çıktı. O gittiği an evdeki sıcaklık da tüm eşiklerden sızdı ve uzaklaştı. Yorgun adımlarla ilerleyip koltuğa çökerken genzimi kavuran hissi yutup yanaklarımı silmeyi denedim. Makyajım akmış, parmaklarıma maskaram bulaşmıştı. Yüzümün hâlini düşünemiyordum bile.

İstediği o kısacık zaman diliminin üzerine bir kumar oynayıp ona güvenmeyi seçecektim. Çünkü bir yanım biliyordu. *Hallederim* derse yapardı. Her şeyi kendi halleden biri için anlamlandıramadığım bir nimetti. Beklemekse ayrı cehennem.

Karşımdaki koltukta yatan ayıcık Azrail'e boş bir ifadeyle baktım. Luna kucağıma oturduğunda sırtını okşadım ama bomboştu ruhum. Yanağıma düşen sessiz bir yaşı bu defa ben elimin tersiyle sildim ve içine düştüğüm saçma melankoliden kurtulmayı denedim. Geçmişte yaşayan gelecekte ölürdü. Ve sanırım ben ölü toprağını hâlâ üzerimden atamamıştım.

Dakikalarca o koltukta oturup Güntekin'i bekleyecek, bir güvene sığdırdığım bin hayal kırıklığına bir damla daha eklenmesin diye içten içe dua edecektim. Kapı tam *bir saat yirmi bir dakika* sonra açılacaktı.

Ve onun bir buçuk saate sığdırmaya çalıştığı güveni ben o andan itibaren farkına bile varmadan tüm ruhuma işleyecektim.

******

Zararsız bir insandı Güntekin Agâh.

Yeryüzünde kimseye bulaşmaz, iz bırakmaz, kimsenin bilmediği pek çok şeyden kaçardı. Zihninde beliren o zamansız deli damarına basmadıkları sürece kolay kolay dönmezdi gözü. Ne var ki her insanın içinde uyuyan bir şeytan vardı. Onunkini uyandıran şey ise kendi acısı değil, Aslıhan'ın gözlerinden düşen tek bir damla yaştı.

Ağlamazdı Aslı kolay kolay. Tanıyordu artık onu. *Babamın anısına saygısızlık ediyorum* diyerek kendi kalbine yumruk attığı anda bile ağlamayan kadın şimdi ağlıyorsa o zaman Güntekin bu şehri yakıp yıkardı. Göğsünde kabaran öfkenin nedeninden kaçmak için artık çok geçti. Bunun bilinciyle gaza daha çok bastı.

Elleri direksiyonu sıkıca kavramış, gözlerine bakanın kaçacağı bir delilik eklenmişti. Dün gece dönüyordu zihninde ve o faturaları kimin aldığını adı gibi biliyordu. İhtimal vermek istememişti ama nafileydi. Dün gece Derviş Yarbaylarda yemek yerken Aslı'ya su almak için önünden geçtiği odaların birinin aralık kapısından görmüştü içerideki Ferit'i.

"Ne yapıyorsun?" dediğinde Ferit hızla arkasını dönmüş, açık camı ve elindeki sigarayı göstererek durumunu izah etmişti.

Olayın sıcağıyla fark etmemişti ama şimdi düşününce parçalar yerine ağır ağır oturuyordu. Aslıhan'ın dosyası o odada, Atlas'ın çalışma masasının üzerindeydi. Evden çıkarlarken unuttuğu için Aslı'ya getiren de Atlas'tı.

Güntekin'i bu denli öfkelendirecek şeylerin sayısı da sınırlıydı. Deli damarına sıklıkla basılırdı ama bu olayda hissettiği öfke bambaşkaydı. Yetimhanede dayak yiyerek kolyesini elinden almaya çalıştıkları öfkeyle aynıydı mesela. Ya da köstekli saatini çalanlardan geri almak için yine dayak yediği günkü kadar kızgındı göğsünde kabaran nefret.

Uzun zamandır hissetmediği bir öfkeydi. Törpülediğini sanıyordu. Değer verip herkesten saklamak istediği şeylere dokunulduğunda bu denli dönerdi gözü. O noktadaydı.

Zırdelilik.

Ferit'in emlak dükkânının önüne geldiğinde zerre düşünmeden, bir an bile duraksamadan kapısının önündeki masa ve sandalyelere doğru arabasını sürüp dükkân önünü dağıtmasının nedeni de bu zırdelilikti. Önüne

gelen her şeyi ezdi. Arabayı en son cama doğru sürdü ve dükkân camını da tuzla buz ederek içeri girdi. Geldiğini belli etmeliydi.

Masasında oturan Ferit'in bakışları, yerle bir olmuş dükkânın önüne çevrildi. O sırada Güntekin arabayı geri geri getirip durdurmuş, kapıyı ayağıyla iterek tek hamlede dışarı çıkmıştı. Ayağının altında çıtırdayarak kırılan camlara aldırmadan ilerlerken kapıyı da sertçe çarpıp kapatmıştı. Dükkânın kapısındaki Ferit hayretle arabanın sağa sola savurduğu masa ve sandalyelere, yerle bir olan cama bakıyordu.

"Güntekin abi!" diye bağırdı şokla. "Ne yapıyorsun?"

Dönmüştü bir kere gözü. Kızgın bir kurt tehlikeliydi. Ama kızgın bir kartal felaketle gelirdi. Sessizleşir, yükselir ve en umulmadık zamanda pençelerini boğazına indirirdi. Güntekin'in boynu histerik bir hissizlikle sola eğilirken dişlerini sıkarak Ferit'in üzerine ağır ağır yürüdü.

Sesi oldukça sakindi. Tek bir şey söyledi. "Sen, benim karımı ağlattın."

Şaşkındı Ferit. "Ne?"

"Sen, benim karımı ağlattın Ferit."

"Ne diyorsun abi?"

Parmağını iki yana salladı Güntekin. "Benim karım kolay kolay ağlamaz." Parmağı aralarında iki adım kalan adama döndü. Sesindeki sakinlik devam ediyordu. "Ve sen benim karımı ağlattın. Şimdi ben sana ne yapayım, ha? Yıkayım mı bu dükkânı başına?"

"Güntekin ab-" diyecek oldu Ferit ama devamı gelmedi.

Güntekin bir anda üzerine atıldı. Ferit'in boğazını demir bir mengene gibi kavrayıp sıktı, onu geriye doğru sürükleyerek ofisin içine soktu ve sırtını duvara çarptı. Parmakları adamın gırtlağına daha da gömülürken diğer yumruğunu Ferit'in yüzünün hemen yanındaki cam tabloya indirdi.

Tablo yumruğun şiddetiyle tuzla buz olurken etrafa sayısız parça saçıldı. Büyük bir gürültüyle parçalanan camlardan biri Güntekin'in elinin tersini sıyırıp geçmişti. Deri ince bir çizgi hâlinde açıldı. Kan, parmaklarının arasından ağır ağır süzülmeye başladı. Fark etmedi bile. Sağlam eli hâlâ Ferit'in boğazını sıkıyordu.

Kan akan yumruğunu bu defa Ferit'in yüzüne doğru çevirdi. "Bir dahakine bu yumruk suratına gelecek Ferit. Ve sana yemin ederim yüzünde sağlam hiçbir kemik bırakmam. Dümdüz ederim o suratını! Şimdi bana bir daha tekrarlatmadan cevap ver. Karımın dosyasından aldığın faturalar nerede?"

Ferit'in gözleri korkuyla büyüdü. Zorlarsa o kanlı yumruğun gerçekten yüzünü yerle bir edeceğine emindi. Kendi canına acımayan ona asla acımazdı. Boğazını sıkan ele sarılarak öksürdü. "Ablam dedi..." Boğuktu sesi. "Ablam *al* dedi..."

"Gelsin de şimdi ablan alsın seni benim elimden Ferit. Ha?"

Zorla nefes alırken, "Ablam," diyordu sadece. "Yemin ederim ablam... *al*... dedi... Ben bir şey yapmadım."

"Kim yaptı diye mi sordum lan? *Nerede* dedim sana. Sikerim dalağını Ferit!" Artık sesi de sakinlikten uzaktı. "Ferda kendinde saklamaz. Senin gibi salak dururken atmaz kendini ortaya. Sen de o kâğıtlar, eminim."

Ferit zorlukla toparladı nefesini. "Bırak, nefes alamıyorum bırak. Bırak, vereceğim faturaları."

Güntekin hızla kavradığı boğazı bıraktı. Ferit sendeledi ve nefes almak için sağa sola yalpaladı ama umurunda bile değildi. Öksüren genç adamı kolundan kavrayıp öfkeyle masasına iteledi. Masa üzerine yapışan Ferit korkudan titreyen ellerle çekmeceleri karıştırıyordu. Birkaç saniye içinde birkaç kâğıt parçasına uzanmış, çekmeceden alıp korkuyla Güntekin'e uzatmıştı.

"Hepsi bunlar. Yemin ederim başka bir şey almadım abi."

"*Abi* deme bana lan! Sikerim senin dilini, nefesini."

Kâğıtları kana bulamamak için sağlam eliyle sıkıca tuttu. Göz ucuyla doğruluklarını kontrol ederken Ferit'in eli boynunda, kesik kesik nefesler alarak kendine gelmeye çalışıyordu.

Faturaları deri ceketinin iç cebine yerleştirirken ağır adımlarla köşedeki ecza dolabına ilerledi Güntekin. Âdeta burnundan soluyordu.

"Eksik çıkarsa seni buraya gömerim, biliyorsun değil mi?"

Hızla başını salladı Ferit. "Hepsi o. Yemin ederim."

Ecza dolabından sargı bezi alıp soğukkanlılıkla elinin üzerindeki kesiğe sarmaya başladı. "Şimdi ne geçiyor aklından? Polise gidip *Güntekin Agâh bana ve dükkânıma saldırdı* mı diyeceksin Ferit? Ablanla sıradaki kahpeliğiniz bu mu? *Karısı azmettirdi* falan dersiniz, ha? Nasıl fikir?"

Söylediklerinin aksine ecza dolabının içinde ne varsa ağır ağır yere savurdu ve dükkânı dağıtmaya devam etti. Şişeler kırıldı, ilaçlar dört bir yana dağıldı.

Boynu bükülmüştü Ferit'in. Elleri önünde bağlı, ifadesi korku doluydu. "Yok, estağfurullah. Benim hatam. Ablama uydum. Bir daha olmaz."

Güntekin elinin üzerini tamamen kapattı ama kan hâlâ parmaklarının arasından sızıyordu. Acıyı yok saydı. İçinde kaynayan öfke gözlerine vurmuştu. Ağır ağır Ferit'e yürüdü ve tam önünde durdu. Elini kaldırdı. Parmak uçlarında biriken kanı, gözlerini ondan ayırmadan Ferit'in beyaz gömleğinin üzerine sürdü. Kızıl iz kumaşta yayılırken sessizlik, edilecek her tehditten daha ürkütücüydü.

"Ablan sana benim deli damarımdan bahsetti mi Ferit?"

Sadece yere bakıyordu karşısındaki genç adam.

"Bence etmedi," dedi Güntekin. "Etseydi böyle bir şeye cesaret edemezdin. Hele hele benim karıma ait bir şeye el uzatmaya asla cesaret edemezdin. Çünkü deli damarımın en zırdeli noktasında bu aralar karım var. Çok yanlış bir noktaya bastın yani." Sargılı eliyle Ferit'in omuzunu kavrayıp sıktı. "Bir daha ablan sana karımın canını sıkacak bir öneriyle gelirse yerinde olsam kabul etmem. Hem duydum ki peşinde çok adam varmış. Birkaç kişiyi dolandırmışsın. Yana yakıla seni arıyorlarmış. Öyle geldi kulağıma. Hızlı zamanlar bitti, ha Ferit? Bundan sonra ablana uyup karıma yapacağın tek bir yamukta seni lime lime edecek tüm köpekleri peşine salarım. Seni o köpeklerle birlikte parçalarım." Ferit'in yere eğik yüzüne doğru eğildi. "Yaparım, biliyorsun değil mi?"

Korkuyla başını salladı Ferit. "Biliyorum..."

"Güzel," diyerek geriledi. Ferit'in koluna yalandan bir babacanlıkla vurdu. "Kolay gelsin şekerim. Hayırlı kazançlar."

Arkasını dönüp dükkânı yerle bir eden o değilmiş gibi dışarı çıktı, arabasına bindi ve vitesi son sürat geri taktı. Ardından tekrar ileri sürüp kırık dükkân camından içeri daldı. Arabayı, masasının önünde korkuyla ona bakan Ferit'in üzerine sürdü ve aralarında minicik bir mesafe kaldığında durdu. Ferit korkuyla masanın üzerine tırmanırken Güntekin ters bir hareketle vitesi ileri alıp arkasına bile bakmadan oradan uzaklaştı.

Basmışlardı bir kere deli damarına. İçi soğumadan durmayacaktı. Bunu yapan Aslıhan'ın düşmanı Tuğba değildi. Güntekin'in uğraşmak zorunda olduğu bir manyaktı. Sebebi kendisiydi. Defalarca *çek o soğuk bakışlarını üzerimden* dediği kadının gözlerinde yaş görünce anlıyordu insan bazı ön yargıların ne denli can sıktığını.

Yıkılmaz sanmıştı Aslıhan Karakurt'u, bayıldığını görmüştü. Kalpsiz sanmıştı; merhametini, onu nasıl savunduğunu izlemişti. Ağlamaz sanmış ve en sonunda gözyaşlarını da görmüştü.

Gaza basıp ilerledi. Ferda'nın çalıştığı şirketin önünde durduğunda arabasından inip ağır adımlarla girişe yöneldi. Saat henüz akşamın yedisi bile olmamıştı. O ruh hastasının sekizden önce işten çıkmadığını Atlas sayesinde öğrenmişti. Muhasebe bölümünde çalışan Ferda ise o dosyadan bu faturaları çekip aldığında neler olacağını elbette biliyordu.

Şirketin merdivenlerini sert adımlarla çıktı. Köşedeki sekreterden Ferda'nın odasını öğrenip o tarafa yöneldi. Odanın kapısını çalmadan içeri girdiğinde Ferda masasında, önündeki evraklara bakıyordu. Bordo elbisesi ve kızıl saçlarıyla başkası için çekici denebilecek bir kadındı. Ama Güntekin'in imkânı olsa buraya kusardı.

"Güntekin," dedi gözleri parlar bir ifadeyle ayağa kalkarken. Şaşkındı onu burada gördüğü için. "Hoş geldin. Hiç beklemiyordum." Küçük bir an elini kolunu nereye koyacağını bilememiş, heyecanla gülümsemişti.

Kapıyı sakinlikle kapattı ve ağır adımlarla Ferda'ya ilerledi Güntekin. "N'aber?"

Gülmüştü Ferda. "İyi, senden?" Eli masasının önündeki koltuklara döndü. "Otur şöyle. Şeftalili soğuk çay içiyordun değil mi? Hemen söyleyeyim." Telefona uzandı.

"Sence ben senin elinden bir şey içer miyim Ferda?"

Ferda'nın eli telefonda, yavaş yavaş silinen tebessümüyle bakışları Güntekin'de kaldı. Kısa bir an gözleri birbirinde kaldı. Güntekin'in ifadesi karşısında Ferda'nın gülüşü daha da soldu ve o bakışlarda karanlığı gördü. Öyle ki bu ifadesi onu zorla öptüğü gün tuvaletteki öfkeli hâlinde bile yoktu.

"Ne oldu?" derken sesinin titremesine engel olamadı Ferda. "Neden öyle bakıyorsun?"

Tam olarak *öyle* bakmaya devam etti Güntekin. Ağır adımlarla ilerleyip Ferda'nın masasının üzerindeki birkaç kâğıdı aldı. "Bunlar senin için önemli mi? Islak imza atmışsın. Demek ki aciliyeti var, doğru mudur?"

Anlamlandırmaya çalıştığı bir ifadeyle bakıyordu Ferda. Güntekin, eline aldığı tüm kâğıtları teker teker yırtıp yere savurduğunda anladı ve ifadesi yerle bir oldu.

"Dur yapma, ne yapıyorsun Güntekin?"

Bir evrakı daha yırtıp yere savurdu. "Ben neyse de karımın canını çok sıktın Ferda." Gözünün içine bakarak bir evrak daha yırttı. "Onun canını sıktığın için benim canımı daha çok sıktın." Bir evrak daha yırttı. "Dosyasından faturaları alıp saklamak ha. Güzel plan." Birkaç kâğıdı daha

yırtarken üzerine yürüyüp elinden almaya çalışan Ferda'dan bir adım gerileyerek uzaklaştı ve evrakları hızla parçaladı. "Bunu yapanın sen olduğunu anlamayacağımı düşünmeniz daha da tatlı."

Yerdeki yırtık evraklara dehşetle bakıyordu Ferda. "Ben bir şey yapmadım!"

Cebinden faturaları çıkarıp yüzüne doğru kaldırdı Güntekin. "Kardeşinden aldım."

Ferda'nın tüm kelimeleri boğazında kalırken yutkunarak bir adım geriledi. "Ferit'in planıydı." İleri atılacak olduğunda Güntekin iki adım gerilemiş, faturaları yeniden cebine yerleştirirken sargılı elini Ferda'ya doğru kaldırıp durdurmuştu.

"Yaklaşma bana!"

"Güntekin!"

"Alma adımı ağzına, sus!" İşaret parmağı öfkeyle havalandı. "Bir daha karımın canını sıkacak bir şey yaparsan Ferda, yemin ederim senin canını çok pis sıkarım. Bana yaptığın her saçmalığa göz yumdum ama şayet Aslı bir daha senin yüzünden yüz ekşitirse seni yerle bir ederim. Gökyüzü uğruna yemin ederim ki bunu yaparım. Sana bu dünyayı dar ederim. Bilmem anlatabildim mi?"

"Benim inadıma evlendin."

"Âşık olduğum için evlendim."

Hızla başını sallamıştı Ferda. "Hayır, âşık değilsin ona."

"Köpek gibi âşığım karıma!" dedi Güntekin tek solukta. "Öyle ki gökyüzü bile Aslı. Öyle bir âşığım ki Aslı olmasa uyuyamam, yemek yiyemem, elini tutmazsam yolumu bile bulamam. İki yıl önce de o vardı, şimdi de o var, iki yıl sonra da o olacak, iki asır sonra da sadece o olacak. O yok diye serseri mayın gibi yaşadım. O varsa yerim tam olarak onun yanı. Anlattığımda anlamıyorsan sadece onu nasıl sevdiğimi izle. O zaman görürsün neden evlendiğimi!"

Doluyordu Ferda'nın gözleri. Başını sallayarak reddetmek, inanmamak istedi ama nafileydi. Güntekin'in bakışlarında ilk defa gördüğü bambaşka bir nefret ve öfke vardı. O, ona her zaman kustuğu nefretten daha başkaydı.

"Duydum düğünde. Onun bu projesi için aile birliği gerekiyormuş ve siz çok kısa bir sürede evlenmişsiniz!"

"Sana ne!" diye en sonunda şiddetle bağırdı Güntekin. "*İki yıldır seviyorum* diyorum. Beynin var mı senin? Hâlâ karşıma geçmiş proje diyorsun!"

"Ona bizden bahsetmişsin."

"*Biz* kim? Hastasın sen. Ayrıca herhâlde söylerim karıma. Kimden gizlim saklım olmuş benim?"

"Onca zaman durup ben seni öptükten sonra evlenmeni nasıl normal karşılarım?"

Yüzü ekşidi Güntekin'in. "Sen beni öpmedin, taciz ettin. Sapkının birisin! Durup burada seni bir şeylere inandıracak da değilim. Evimden, karımdan uzak dur Ferda. Seni bir daha Aslı'nın bir milim yakınında bile görmek istemiyorum!"

"Gerçek yüzünü bilmiyorsun. Ortalıkta asil biriymiş gibi geziyor ama şirretin teki!"

Güntekin'in işaret parmağı öfkeyle havalandı. "Sakın benim karşımda Aslı hakkında atıp tutma!"

"Savunduğun kişi buna değiyor mu sence? Kadın saçlarıma yapıştı ve beni tehdit etti. Buna rağmen bir şey demedim. Bundan haberin var mı?"

"Var tabi ki. Üç gün ellerini öptüm," dedi Güntekin tek solukta. "Aferin karıma!"

Hayretle soludu Ferda. "Asıl şeytan o. Görmüyor musun Güntekin?"

"Karımın bir adı var Ferda. *O* deyip durma, benim canımı daha da sıkma. Hakkında da düzgün konuş. Ve ben görmem gerekeni çok iyi görüyorum. Aslı'nın tırnağının ucu kadar etmezsin. Şeytanı görmek istiyorsan dön kendine bak. İnsanlıktan nasibini aldın mı sen? Daha ne kadar aşağılık olabilirsin? Özgür gibi bir adam senin gibi bir kadına nasıl delicesine âşık olabildi?" Umutsuzca başını iki yana sallayarak geriledi. "Çok yazık. Artık sana acımıyorum bile. Tedavi bile kurtarmaz seni." İşaret parmağını yeniden Ferda'nın yüzüne doğru kaldırarak geriledi. "Son uyarım. Karımdan uzak dur!"

Arkasını dönüp kapı koluna uzandığında durmasına neden olan şey Ferda'nın kurduğu tek bir cümleydi.

"Özgür'ün ölmesine neden olan sensin Güntekin."

Dünya birkaç saniye için dönmeyi bırakırken bakışları ağır ağır arkasında döndü ve ona kırgın bir öfkeyle bakan kadına tüm nefretiyle baktı. Boynu histerik bir şekilde büküldü. "Ne?"

Dikti Ferda'nın çenesi. "Kaza günü evden çıkmadan önce kavga ettik. Sebebi sensin. Sana âşık olduğumu öğrendi." Umursamazca omuz kaldırdı. "Evden senin yanına gelmek için çıktı ve kaza yaptı. Ben insanlıktan

nasibini almayan bir şeytansam sen de öylesin Güntekin. Özgür sana gelirken öldü, bana gelirken değil."

Aralarında beliren öyle ağır bir sessizlikti ki sanki odadaki bütün sesleri biri boğup öldürmüştü. Güntekin'in parmakları gevşedi. İçinde bir şeyler kırılmadı. Kırılan şey ses çıkarırdı. Bu daha çok, yıllardır ayakta duran bir binanın temelinden tek bir taşın çekilip alınmasına benziyordu.

Dünya yerinde duruyordu ama o dengesini kaybediyordu. Bazı gerçekler kabul edilmezdi. Kapının önünde bekler, yumruklar, bağırır ve içeri alınmayı beklerdi. Ferda'nın sözleri de öyleydi. Güntekin duymuştu ama anlamamak için direniyordu.

"Bana âşıktı, evet," diye devam etti Ferda. "Ama seninle olan dostluğuna daha çok âşıktı. Öyle ki gerçeği öğrendiğinde söylediği tek şey beni suçlamak ve seni aklamak oldu. Beni arkasında bırakıp sana geliyordu. Şimdi sen söyle. Özgür gerçekten bana mı âşıktı? Hayır, değildi. Onun için değerli olan hep sen ve oğluydun. Benden çok seninle ve oğluyla vakit geçirdi. Ben çağırdığımda gelmezdi ama sen aradığın an sana koşardı. Ben sana âşık olduysam sebebi Özgür! Seni bu denli sevmeseydi ben de *ne var bu adamda* diye düşünüp seni izlerken âşık olmazdım." Öfkeyle kaynıyordu gözleri ve sesi. "Beni sana o itti. Şimdi ben neden ona sadık kalmak zorunda olayım?"

Kaza haberini aldığı anda oraya gitmiş, sedyedeki Özgür'ün kanlı elini kavramıştı Güntekin. Onun payına düşen bir bedeni daha siyah poşete sarmalarını izlemekti ama Özgür'ün gözleri kapanmadan önce yüzüne bakıp, "Ferda..." dediği anı unutması imkânsızdı.

Güntekin'in elini son kalan gücüyle sıkmış ve gözlerine nefretten uzak bir minnetle bakmıştı. Şayet bu saçma gerçeği biliyor ve Güntekin'i tanıyorsa onun eşine yan gözle bakmayacağını bilirdi Özgür.

O gün ölüme dönük buğulu gözlerdeki buruk hissin nedenini şimdi anlıyordu. Özgür her şeyi biliyordu. Oysa hiç bilmemesini dilerdi. Kalbinin kırık bir hâlde öldüğünü bilmek göğsüne amansız bir ağrının saplanmasına neden oldu. İnsan bazı ölüleri yıllarca omuzlarında taşıyordu ve Güntekin'in omuzlarında birden fazla ceset vardı.

Özgür öldüğü gün değil, şimdi yeniden düşmüştü yüreğine. Bu kez siyah bir poşetin içine değil, vicdanının tam ortasındaydı.

Yine de Ferda'ya karşı dik durmayı başardı. Ölümle ilk sınanışı değildi. Yıkılmazdı kolay kolay. Hayatta kalmak için abisinin kanıyla kaplı bir

kurabiye bile yemişti. Arkasında bir ev dolusu ceset bırakarak kaçmış, boğulmasına rağmen hayatta kalmıştı. Bu mu yıkacaktı?

"Özgür sana âşıktı Ferda. Bunu sen de çok iyi biliyorsun," dedi sadece. "İhanetinin suçunu gerçekten bir ölüye mi atacaksın? Vicdanını böyle mi temizliyorsun?"

Ferda'nın çenesi öfkeyle titriyordu. Yumruklarını sıkarken hiçbir cevap veremedi.

"Ama bunları söylediğin iyi oldu," dedi Güntekin'in soğuk sesi. "Seni suçlayıp beni akladığına göre o da bir şeytana âşık olduğunun farkındaymış. Bunca zaman Özgür gibi bir adam senin gibi bir kadına nasıl tutulur diye düşünerek üzülüp dururdum. Gerçek yüzünü görerek öldüğünü bilmek içimi ferahlattı. Bunca zaman Özgür seni seviyor diye onun anısına saygı duyuyordum. Gerçek yüzünü o da bildiğine göre artık buna gerek yok." Eli yeniden kapı koluna uzandı. "Karımdan uzak dur. Bugünden sonra Aslı'nın saçının teline zarar gelirse senden bilirim. Beni tutabilecek hiçbir güç yok. Seni mahvederim, bunu gerçekten yaparım. Bir daha beni sakın Aslı'yla sınama. O konuda hiçbir limitim yok. Önüme geleni ezer geçerim. Yeterince net mi?"

Ferda'nın dudakları titriyor, yanağına doğru ağır bir yaş süzülüyordu. Güntekin, içinde zerre acıma hissetmeden arkasını döndü ve odadan çıktı. Şirketten ayrılıp arabasına kurulduğunda bakışları önce kolundaki saate takıldı. Yarım saati kalmıştı. Gaza basarsa on beş dakikaya eve varırdı. Ama o an yapamadı. Durup derin bir soluk vermesi ve gözlerini kapatıp başını direksiyona yaslaması gerekti. Kırgın, yorgun ve bitkin hissediyordu.

Genzini yakan ya ölülerdi ya da geçmeyen soğuk algınlığı. Kaç ölüyü daha içine gömmesi gerekiyordu? Devasa bir mezarlık vardı zihninde. Her şeyi geçti ve *Özgür sana gelirken öldü*cümlesinde kaldı. Sandığından daha ağır gelmişti. Hele de onu yaşatmak için ölen bir ailesi, korumak için çırpındığı bir yaşamı varken.

Derin bir soluk vererek toparlandığında imkânı olsa ağlardı ama gözyaşları kuruyalı uzun zaman oluyordu. Tüm kayıpları yerine nefes almaktan başka bir şey yapamadı. Bir insan, insan olduğu için yaşardı. Ama Güntekin Agâh yaşayamayan tüm mezar taşları için yaşar, güler, gezer ve eğlenirdi. Bu kadardı denklem.

İçinde gücü bulup gaza basmasına neden olan şey omuzunda ağlayan Aslı'ydı. O an için aklına gelen tek şeyse ilk defa gökyüzüne kaçıp yeryüzünü terk etmek değil, eve varmaktı.

******

Salon koltuğunda, kucağımda Luna'yla otururken donuk bakışlarım boşluktaydı. Üzerimi değiştirmiş, makyajımdan arınmıştım. Aynada yanaklarıma bulaşan siyahlıkları görmek, bunları Güntekin'in de gördüğünü bilmek can sıkıcıydı. Siyah şortumun üzerine bir omuzumu açıkta bırakan, kırmızı salaş tişörtlerimden birini giymiştim ve dakikalardır aynı konumda oturuyordum. Bakışlarım saat ve zemin arasında gidip geliyordu.

Lise günlerinde olsam tırnak kemirirdim. Zorlukla koptuğum bir alışkanlıktı. Onun yerine Luna'nın sırtını kaşımayı tercih ediyordum. Benim derdimin aksine o hâlinden memnundu. Güntekin'in yanında ağladığım için belki utanmam gerekiyordu. Bunca zaman kardeşlerim bile beni hıçkırarak ağlarken görmemişti. Ama o an hissettiğim tek şey kollarının verdiği güvendi. Pişmanlık arandım, yoktu.

Güven, lanetlediğim bir his olmalıydı. Neden yine beni bulmuştu?

Kapının sesini duyduğumda bakışlarım saate takıldı. Bir saat yirmi bir dakika içinde gelmişti. Buçuk bile olmamıştı. Bir yanımın gelmemesinden korktuğunu onu kapı önünde görünce anladım. Tüm düşüncelerimi unutmama neden olan şeyse solgun ifadesi ve bir elinin kanla kaplı sargı beziyle sarılı olmasıydı. O an faturaları bile sormak gelmedi aklıma.

Luna'yı yanıma bırakıp hızla ayaklanmış, koşar adım kapı önündeki ona ilerlemiştim. Ayakkabılarını ağır ağır çıkarıp kapıyı kapattı.

"Güntekin," dedim endişeyle ve sargılı elini dikkatlice kavradım. "Eline ne oldu? İyi misin?"

Evden çıktığı an kadar deli değildi bakışları. Aksine ağır bir durgunluk belirmişti gözbebeklerinde sanki. Fırtınadan sonra sakinleşen deniz gibiydi. Durgun bakışları, kavradığım eli ve gözlerim arasında gitti kısa bir an. Diğer elini cebine atıp çıkardığı kâğıtları bana uzattı.

"Faturalar," dediğinde sesindeki bir şey de kalbime iğne ucu gibi battı. "Kan bulaşmadı. Hemen mi götürmen lazım derneğe? Yarın mı götürürsün?"

Ona hayretle mi bakmalıydım yoksa başka bir hisle mi karar veremedim. Gün geçtikçe başka bir yönünü görmek artık sadece sersemletmiyor iş ne yapacağımı şaşırdığım bir noktaya gidiyordu. Faturaları alıp göz ucuyla bakarak yandaki konsol üzerine bıraktım. Tamdılar ve eksik yoktu. Ama artık odağımda değillerdi. Güntekin'in kolundan kavradım ve ilerlettim.

"Eline ne oldu?"

"Faturalar," diyordu hâlâ.

Şu an ne önemi vardı?

Koltuğun önüne geldiğimizde oturması için sessiz yönlendirmemi anlayıp Luna'nın yanına çöktü. Üzgün gibiydi ya da ben kafamda kuruyordum. Ayrıca elinden yara alırsa uçuşunun etkileneceğini söyleyen ve dikkat eden oydu. Bu durumda kendimi suçlu hissetmekten başka bir şey yapamayacaktım. Yanında ağladığım için işte şimdi pişmandım. Hissizliğim kadar hislerim de zarar veriyor gibiydi.

Ecza kutusunun banyoda olduğunu biliyordum. Benden aldıktan sonra geri vermemişti. Banyodan getirip yeniden yanına geldiğimde aynı konumda oturuyor ve beni izliyordu. Orta sehpayı koltuğun önüne çekip üzerine oturarak karşısına geldim. Sargılı eline uzanıp kanlı bandajı açmaya başladığımda bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

"Faturalar," dedi bozuk plak gibi.

"Şu an ne önemi var?"

Umursamadan devam etti. "Hepsi orada mı? Tamam mı?"

Bakışlarım ona döndü. Bandajı tamamen açtığımda elinin üzerindeki hasar anlamsızca canımı yakmış ve bu sinirlenmeme sebep olmuştu. Parmaklarının boğumlarında kızarıklıklara bakılırsa bir yere yumruk atmış olmalıydı. Elinin üzerindeki çizik derin değilse bile can yakıyordu. Ferda onu zorla öptüğünde tuvalette cam kırıkları yine aynı yeri kesmişti.

Diğer iz silinmiş, yerine yenisi gelmişti. Birincisinin sebebi ben değildim ama bunun sebebi bendim.

"Faturalar tamam Güntekin ama..." Kanlı parmaklarını kavradım. Boynum büküldü. "Eline ne oldu?" Daha ılımlı çıkmıştı sesim.

Birkaç saniye gözlerimde kaldı bakışları. "Ferda ve kardeşi Ferit almış," dediğinde bakışlarını kaçırmış, başını yere eğmişti. "Yemekte Ferit'i dosyanın olduğu odada görmüştüm ama hem böyle bir şey yapacağını düşünemediğim hem de dosyadakilerin bu denli önemli olduğunu fark edemediğim için sana bir şey söylemedim. Durumu sen anlatınca anladım. Ferit'teydiler, gittim aldım. Ablası *al*demiş o da almış." Minik bir soluk

verdikten sonra baktı gözlerime. "Özür dilerim. Benim hatamdı. Benim yüzümden başına bu geldi."

Çok şey söylenebilirdi ama yapamadım. Gözlerinde gerçek bir samimiyet ve üzüntü vardı. Kıyamadım. Neden böyle bakıyordu? Bu bakışa söyleyecek hiçbir kelimem yoktu. Bu denli üzgün olduğunu daha önce hiç görmemiştim. Yine de sanki konuştuğumuz konu değil de başka bir şey dönüyordu zihninde.

Ellerinin üzerindeki kanları sessizce temizlemek dışında bir şey yapamadım. Pamuğa tentürdiyot döküp yarasına sürdüm. O ses çıkarmadı, kılı bile kıpırdamadı ama ben canı yanmasın diye eline üfledim. Beni izliyordu, farkındaydım.

"Bir şey söylemeyecek misin?" dedi kızaran eklem yerlerine parmak ucumla krem sürerken.

"Elinin iyileşmesi ne kadar sürer? Çok uçuş kaçırmazsın, değil mi?"

"Asıl şu an bunun ne önemi var Aslı?"

"Çok önemi var Güntekin." Bakışlarım ona döndüğünde gözleriyle denk düşmek şaşırtıcı değildi. "*Uçamazsam ölürüm ve buna sen neden olursan son nefesime kadar seni affetmem* diyen sen değil miydin?"

Güldü yarımca ama bu da yorgun bir gülüştü. "Sen ne bakıyorsun bana? Her zamanki gibi boş konuşmuşum işte."

Bakışlarından kaçıp bandajı eline sarmaya başladım. "Söylerken hiç öyle demiyordun ama. Nefretini görmen lazımdı."

"Asıl sen bana bakarken ifadendeki nefreti görmeliydin. Benimkinin hafif olduğunu o zaman anlardın."

"Ben herkese nefretle bakarım Güntekin."

"Artık öyle bakmıyorsun."

Göz ucuyla ona dönen bakışlara rağmen yeniden eline odaklandım. Yine o güçlü ilkel hisle kendine çekiyordu ve asla farkında değildi. "Çünkü artık seni tanıyorum," dedim ağzımın içinde. "Ayrıca sen de öyle bakmıyorsun."

"Artık ben de seni tanıyorum..." dedi mırıltıyla.

Kaldıramadım bakışlarımı yüzüne. O his hâlâ yerli yerindeydi ve bu defa saçlarımdaki nefesinden değil yaralı elinin parmak uçlarından tenime sızıyordu. Birkaç saniye sessiz kaldık. Bandajı sabitlerken, "Ferit'i mi dövdün?" dedim.

Cık'ladı hafifçe. "Dükkânını dağıttım. Bir daha sana yaklaşamaz."

"Şikâyetçi olup senin canını sıkar mı?"

"Sanmam. O kadar cesur değil. Ablası ne derse onu yapıyordu zaten. Ferda'yı da uyardım. Artık canını sıkamaz. Bir daha benim yüzümden böyle bir durum yaşamayacaksın." Kısa bir duraklamanın ardından başka bir konuya odaklanmayı seçti. "Yemek yedin mi?"

Bitmişti elini sarma kısmı. Gözlerinden kaçmak için başka bahane de yok gibiydi. İlk yardım malzemelerini yeniden çantaya toplarken durumu kabullenmiş bir hâlde, "Yemedim," dedim. Çantayı kucağıma alırken bakışlarım ona döndü. "Birlikte yiyeceksek yerim."

Kaldı gözlerimde minik bir an. "Birlikte yeriz," dedi en sonunda. "Bir şeyler yapayım ben."

Eli bu hâldeyken elbette buna izin verecek değildim. "Ben yaparım," dedim ayaklanırken. "Annem bir sürü bir şeyler bırakmış. Sofrayı da kurarım. Sen üzerini değiştirip gel."

Sessiz bir teşekkürdü bu. Belki anlardı, belki de anlamazdı. Kolay değildi bana *bir daha asla yapmam*dediğim bir şeyi bu kadar kısa bir sürede yaptırmak. Bir noktada ezber bozduran bir adamdı. Arkamı dönüp o hissel çekim alanından çıkmak için banyoya ilerledim. Fazla güçlüydü ve her defasında bocalatıyordu.

"Hani bana bir daha sofra kurmazdın," dedi arkamdan.

"Susmazsan her an fikir değiştirebilirim."

Güldüğünü duydum ama bu da her zamanki kadar keyifli değil, yorgun bir gülüştü. "Şansımı zorlamayacağım."

"Çok iyi olur."

Banyoya kutuyu bırakıp mutfağa girdim. Yarım saat içinde annemin buzluğa attıklarından bir şeyler hazırlamış, salata yapmış ve masayı kurmuştum. Aysel Hanım'a da faturaları yarın getireceğimi bildiren bir mesaj atmayı ihmal etmedim. Güntekin bu süre boyunca hep odasındaydı. Birlikte sofraya oturduğumuzda ilk defa bu kadar sessizdi. Bunu garipsemeden edemedim. Kendimi daha da kötü hissediyordum.

Eline mi üzülüyordu? Kaç uçuştan mahrum kalacaktı? Ben miydim gerçekten sebebi? Ağlamamalıydım yanında. Yine asi dursam daha az canım sıkılacak gibiydi. Ne gerek vardı yıkılmaya? Fazla mı tepki vermiştim? Bir sırt sıvazlanmasına bu kadar çocuklaşmamalıydım.

"Elinin yarası kaç uçuşunu etkiler?" diye yeniden sormadan edemedim. Neden bu kadar solgun ve durgun olduğunu bilememek huzursuz ediyordu.

Salatasını yerken dudak büzdü. "Bir, belki iki."

"Ferda yüzünden olan kesikte de böyle mi oldu?"

"Hayır, o derin değildi."

"Bu defa yüzeysel bir çizik değil. Yine de sabah uçuş tabibi görecek. Hareket kısıtlılığına bakıp kumandayı güvenli kullanıp kullanamayacağımı değerlendirecek. Uygun görmezse geçici olarak birkaç uçuşu kapatacak. Zaten önümüzdeki iki üç gün için rüzgârlı yoğun yağış bekleniyor, uçuşa çıkmayız. Eğitim programı da hafifler."

İçime bir nebze su serpse de endişem geçmedi.

"Peki görev çıkarsa?"

"Tabip *uçuşa elverişli değil* derse hiçbir görev veremezler. Merak etme," dedi sakin bir sesle. "Güvenli değilse uçmam. Prosedür bunun için var."

Ağır ağır başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım. Öksürüyordu sık sık. Su uzatıp, "İyi misin?" demem de endişeme dâhildi. Teni de solgundu sanki.

Uzattığım suyu alıp içti. "İyiyim tabi," dedi gülümsemeye çalışarak. "Bugün pek ilgilisin. Başımıza taş yağacak."

"Kendimi suçlu hissediyorum," dedim çekinmeden. "Benim yüzümden elin bu hâlde."

"Saçmalama Aslı," dedi anında. "Suçlu hissetmeni gerektirecek hiçbir durum yok." Gözlerimde kısa bir süre takılı kaldı. Tabağına döndü, bir lokma aldı ve yeniden bana baktı. Sorusu aniydi. "Benim yüzümden de ağladın mı hiç?"

"Ne?"

"Sana söylediklerim yüzünden hiç ağladın mı?"

"Hayır," dedim bir çırpıda. "Tabi ki hayır Güntekin. Bu olay bir an boşluğuma geldi sadec-"

"Sevindim," dediğinde cümlem yarım kalmıştı. Tebessümü içten ama bir o kadar buruktu sanki ya da cidden kafamda kuruyordum. Derin bir soluk vererek dikleşti. "Tamam, haydi şu saçma genel kültür sorularından birini sor."

Saniyeler önceki durağanlığını gördükten sonra eskisi gibi davranmaya çalışırken kendini zorladığına emindim. Artık bir şeye daha emindim. Gülüşlerinin arkasında pek çok şey vardı. Tıpkı benim donuk bakışlarımın arkasına sakladıklarım gibi. Her insan bu dünyayla mücadele ediyordu ve herkesin silahı başkaydı.

Konu dağıtmak istediğini bildiğim için uzatmadım. Telefonuma uzanıp sessizce genel kültür sorularını açıp birini seçtim. "Dünyanın en derin gölü?"

"Göllerden nefret ederim. Harika bir soru seçimi oldu." Gülümserken boynu hafifçe sola büküldü ve, "Baykal," diyerek doğru cevabı verdi.

"Dante'nin İlahi Komedyası'nda cehennemin en alt katında kim bulunur?"

"Ferda."

Kıkırdayarak gülme dürtüme engel olamadım. "Doğru! Yanında da Tuğba var."

Bilgin bir edayla havalandı kaşları. "Ferda bugün öne geçti, emin ol. Cehennemin direği falan."

Gülüşüm büyüdü. "Ateşini bol versinler. Faturalarını ben ödeyeceğim."

Bu defa devasa bir kahkaha atan oydu. İşte bu gerçek bir gülüştü. Üzerindeki o saçma durgunluktan sıyrılıp kendi olmuştu. Sağlam elini çakmam için bana doğru kaldırdı. "Bak bu iyiydi. Mizah konusunda harbi gelişiyorsun. Güzel, eğlendim. Keyfim yerine geldi."

Uzattığı eline avucumla hafifçe vurdum. "Benim mizahım hep iyiydi. Sizin haberiniz yok diye ne var yani? Kendi kendime espri yapar gülerim."

"İçinde tutacağına dışından söyle de biz de gülelim be. Ortalıkta ne diye terminatör gibi geziyorsun?"

Sadece hafifçe gülümsedim.

O güldüğünde her şeyin daha olağan bir hâl aldığını fark ettim. *Hayatımın bile.* Bu da hissettirdiği her şey kadar korkunçtu. Gülmese zaman akmayacak gibiydi çünkü. Bunun benim için bir alışkanlığa dönüşmeye başladığını fark ettiğimde gülüşüm dudak ucumda kaldı.

Hangi ara yaşanmıştı bu?

Yemeğin sonundaydık zaten. Eli sargılıyken ona iş yaptıracak değildim. Masayı birlikte kaldırmıştık ama geri kalanla ben ilgilenmiş, onu salona göndermiştim. Yanına döndüğümde koltuğa kurulmuş, kucağındaki Luna'yla birlikte sessizce gece haberlerini izliyordu.

"Bugün seni fazla yordum," dedi ağzının içinde. "İnşallah Neslişah anneye şikâyet etmezsin."

Karşısındaki koltuğa kuruldum. "Annem yerine Murathan'ı ararım. Ondan daha çok korkuyorsun."

"Yaptığım temizliği beğenmediğin için senin yaptığını bilecek kadar ablasını tanıdığını umuyorum."

Haklı olduğu için sessiz kaldım. Garip bir akşam oluyordu. Kaosla başlamış, sakinlikle salonda oturarak devam ediyorduk. Masa üzerinden yarım kalan kitabıma uzandığımda o da haberlerine döndü.

"Televizyon sesini kısayım mı?" dedi kitabı açtığımı gördüğünde.

Alışılmışın dışında bir sakinlik içindeydi. Hâlâ kendi gibi değildi. Bu durum kafamda kurma seviyemi artıracağı için bakışlarım onda değil kitaptaydı. "Hayır, etkilenmem. Her koşulda okurum."

Sessiz kaldık bir süre. Dünyanın en sıradan evi gibi o gece haberlerini izledi, ben kitabımı okudum. Yanımda koca ayıcık Azrail oturuyor, o kucağındaki Luna'nın tüylerini okşuyor, kaplumbağalar fanuslarından bize bakıyordu ve zaman akıyordu. Saçma kişilerden oluşan sıcak bir ortamdı. Yadırgamıyordum.

"Güntekin," dedim bir süre sonra. Sayfayı okuyor ama anlamıyordum. Aklım kitapta değildi çünkü. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bugün için. Yardım etmek zorunda değildin."

"Hayır," dedi tereddütsüz. "Yardım etmek zorundaydım. Yardım da değil, bunu yapmak zorundaydım çünkü sebebi, benim başımdaki belaydı. Teşekkür edeceğin bir durum yok. Bu arada söylemeden edemeyeceğim. Dakikalardır aynı sayfadasın."

Gözlerim ona döndü. "Çünkü dakikalardır televizyon yerine bana bakıyorsun."

Dudağının ucuna yarım, samimi bir gülüş kuruldu. "Sayfayı ne zaman değiştireceğini merak ettim." Ona bakarak sayfayı çevirdiğimde gülüşü büyüdü. "İşte şimdi önüme dönebilirim."

Gerçekten de önüne döndü ve yine dünyanın en normal evine döndük. Bilmesem ben bile bunun sıradan bir ailenin sıradan bir gecesi olduğuna inanırdım.

"İyi geceler," diyerek ayaklandı bir süre sonra. Omuzundaki Luna ondan ayrılmadığını için birlikte ilerlediler. "Luna bu gece de bende anası."

Sessiz kaldım. Normalde daha geç yatardı ki çoğunlukla uyuyamazdı. Erken çekiliyordu odasına. Bu da her şey kadar ilginçti. Luna'yla odasına girip kapıyı kapattığında kitabı bırakıp arkasından baktım. Uyuyabiliyor muydu gerçekten? Yoksa rahatsız olduğumu düşünüp buna direniyor, ben evdeyim ve en ufak seste uyanıyorum diye mi odasından çıkmıyordu?

Sorular başka soruları doğurmaktan başka bir işe yaramıyordu. Sessizce koltuğa kendi yatağımı hazırladığım her anda bakışlarım kapısındaydı. İyi değildi, farkındaydım. Başka bir şey mi olmuştu? Öksürüyordu sürekli. Korkardım ateşten ve nefes almayı engelleyen her hastalıktan. Gribi mi ilerliyordu? Ferda mı bir şey söyleyip canını sıkmıştı? Neydi bu dinginliğin sebebi?

Yatıp battaniyeyi kafama kadar çekip bir süre uyumayı denedim ama olmadı. Elimi battaniye dışına atıp gelmesini beklemek de vicdanıma iyi gelmedi. En sonunda koltuktan kalkmış, sessiz adımlarla holde ilerleyip banyoya yönelmiştim. Düşünceler yüzünden boğulduğumu hissediyordum ve yüzümü yıkamadıkça kendime gelemeyecektim.

Ama banyo kapısındayken odasından yükselen kısık inilti sesleri yüzünden adımlarım olduğu yere çakıldı. Hayır, uyku sorununu çözmüş falan değildi. Kesinlikle mücadele ediyordu. Üzerine fazla düşünmeden odasına ilerledim. Bugünden sonra o kadar katı olamıyordu ayaklarım. Ne derse desin eli benim yüzümden o hâldeydi.

Kapısına hafifçe tıklattım. "Güntekin?"

Korku dolu inilti sesleri devam etti. Kapıyı sessizce aralayıp içeri girdiğimde karanlıktı oda. Işığı açtığımdaysa onu yatağın ortasında her zamanki gibi üst çıplaklığıyla, yüz üstü uyurken buldum ama yüzündeki terler, dudaklarından dökülen iniltiler bir kâbusla daha mücadele etmeye çalıştığının işaretiydi.

Bir keresinde Gülhan havalenin eşiğinden dönmüştü. Anne ve babam zorla hastaneye yetiştirmişti ve ben babamı ilk defa o gün ağlarken görmüştüm. O günden sonra korkardım ateşli hastalıklardan. Babamı bile ağlatıyorsa tehlikeli olmalıydı.

Sessiz adımlarla yanına ilerledim. Elim alnına uzandı ama dokunamadım çünkü daha bunu yapmadan yüzünden avuç içime vuran yoğun bir sıcaklık vardı. Elimi ensesine attım. Kesinlikle ateşi vardı. Askerî künyesi bile yanıyordu. Küçük bir çocuk gibi yanakları kızarmıştı.

Temasımla anında gözleri aralandı ama iyi değildi. "Aslı..." dedi yüzünü gömdüğü yastık yüzünden boğuk çıkan bir sesle.

Yatağa oturup ona daha çok yaklaştım. "Senin ateşin var. Hastaneye gidelim mi? İyi misin?"

Elini salladı. "İlaç içtim. Sabaha geçer."

Elim yanağına değdi. Yoğun bir şekilde terliyordu. "Çok ateşin var Güntekin. Olmaz öyle ilaçla. Kalk, hastaneye gidelim."

Gözlerini zorla açıp yine elini salladı. "İyiyim ben, sen git uyu."

"Nasıl uyuyabilirim Allah aşkına? Sanki kendi uyuyor da. Hani uyku problemini çözmüştün sen? Yine kâbus görüyorsun."

"Seni mi rahatsız etseydim?"

"Ben sana *rahatsız oluyorum* mu dedim?"

Solgun bakışları yüzümde kaldı. "*Çözüm bulman lazım* dedin," Dili hafifçe kuruyan dudaklarında gezindi. "Bulamadım..."

"İnanılmaz bir adamsın."

Hızla ayaklanıp banyoya ilerledim. Aklıma gelen tek şey soğuk suyla bir parça bez ıslatmaktı. Yeniden yanına geldiğimde yüzündeki terleri bu bezle sildim ve yeniden soğuk sudan geçirip alnına ve ensesine bıraktım.

"Ne yapıyorsun şu an?" dedi alnındaki bez yüzünden kapanan gözleriyle.

"Ne bileyim ben?" dedim. "Annem ateşimiz çıktığında böyle yapıyordu."

"Bunun sirkeli su saçmalığı olduğunu söyleme. Bu klişeye de kurban gidemem."

"Hayır, normal su. Biz küçükken annem sirkeli suyun bir işe yaramadığını söylüyordu. Bu daha iyiymiş."

Bezi parmak ucuyla gözlerinden kaldırıp bana bakmaya çalıştı. "Otuz beş yaşındayım Aslı," derken oldukça makul ve sakindi.

"Otuz beş yaşında grip oldu diye ateşi çıkan sensin Güntekin."

"Grip yüzünden değil. Başka bir şey ağır geldi." Kelimeler ağzının içinde dönmüştü. "Hayır," diyordu hâlâ. "Grip yüzünden değil..."

"Ne oldu?"

Bakışlarımdan kaçmak için kapandı bu defa gözleri, emindim. "Hiç," dedi sadece. "Şu soğuk bezden omuzlarıma da koysana be. Neslişah anne her zamanki gibi haklı. İyi geldi."

Saçma bir hızla ayaklandım çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum ve bugün onun için gereğinden fazla endişeliydim. "Sabahki nane limonundan biraz daha var. Getirmemi ister misin?"

"İstemem. Sen iç," diye homurdandı. "Senin de boğazın ağrıyordu."

Bu cümlesi o saçma dudak temasını hatırlattı çünkü anlık onun da dili sessiz bir şekilde dudağında gezinmişti. Hayır, düşünmemeliydim. Adamın dili her dudağında gezindiğinde bunu düşünemezdik. Kendimi Ferda sapkını gibi hissediyordum.

"Ben iyiyim, sana getireyim. Bekle, hemen geliyorum," diyerek geriledim. "Ben gelene kadar ölme."

Kıkırdadığını duydum. "Ateşim başıma vurdu sanırım. Bu saçma esprin de komik geldi."

Alnı ve boynundaki bezleri almak için uzandım. Komodin üzerine bıraktığım soğuk suda yıkayıp yeniden ensesine bıraktığımda yorgun bakışları hâlâ bendeydi.

"Cidden ateşim başıma vurdu," dedi boğuk sesi. "Sahte karım sahte nikâhımızdaki *hastalıkta sağlıkta*sözünün hakkını veriyor. Bu bir halüsinasyon mu? Böyle bir durumda beni odama kitler *iyileşene kadar çıkma* dersin sanmıştım."

"Çünkü sahte kocam da sahte nikâhımızdaki *iyi günde kötü günde* sözünün hakkını vererek bana yardım ediyor." Soğuk bezi alnına yapıştırdım. "Dua et gaddar günümde değilim yoksa aynen söylediğini yapardım."

Alık bir şekilde güldü. "Hayır, yapmazdın."

Evet, yapmazdım.

Bez gözlerini kapattığı için şanslıydım. Cevap vermeden odadan çıktım. Bir süre sonra ısıttığım nane limon ve soğuk suya batırılmış havluyla yanındaydım. Havluyu çıplak sırtına bıraktığımda irkildi ama sessiz kaldı. Bıraktığım hâliyle yatıyordu. Nane limonun babamı hatırlatan kokusu eşliğinde yatağına oturarak ona döndüm. Gözünü kapatan bezi hafifçe araladım.

"Güntekin, nane limon içmek ister misin?" Olabilecek en ılımlı tondaydı sesim. Öyle ki ben bile şaşırmıştım kendime.

Bir gözünü araladı, *hayır* der gibi başını sallamaya çalıştı. "Sadece biraz uyusam, olur mu? Sabaha iyi olurum. Dinlenirsem geçer."

Sesi ilk defa bu kadar savunmasız geliyordu ve bu da bugüne dair her şey kadar göğsümü sızlattı. Luna yatağın diğer ucunda keyifle uyuyordu. "Senin hastalıkların hep böyle ağır mı geçiyor?" derken sırtındaki bezi alıp komodin üzerine bıraktım.

Elimi sırtına yasladım. Daha iyiydi sanki ateşi. Ama aynı dakikalarda omuzları gerilmiş, alnındaki beze rağmen gözlerini aralamıştı. "*Sırtımdan gıdıklanıyorum* demedim mi kız sana? Dur," dedi boğuk sesi. Öksürdü zorlukla.

Güldüm bu hâline ama o görmedi. Ayak ucundaki battaniyeyi beline kadar çekip diğer ıslak bezleri de aldım ve komodinin üzerine bıraktım. Ateşi düşmüş gibiydi. Aynı saniyelerde yine üzerine fazla düşünmeden yatağa daha çok kurulmuş, sırtımı başlığa yaslayıp bacaklarımı öne uzatırken bir elimi nemli alnına yaslamıştım.

"Sus da uyu," derken oldukça kibardım. Bu saçmalığa ayak uydurduğuma inanamıyordum. Başkası anlatsa *ne saçma* der yüz ekşitirdim. Evet, elimi o istemeden alnına bırakan bendim.

Sessiz kalsa da elim alnına değdiği an derin bir nefes verdiğine, dudaklarında minik bir tebessümün belirdiğine yemin edebilirdim. "Sabaha kadar baş ucumda öyle oturacak mısın?" dedi alnındaki elimden şikâyet etmeden.

"İstersen salona geçelim. Sen yerde otur ben koltukta yatayım, Ne dersin?"

"Yok valla. Burası daha iyi."

"O zaman uyumayı dene. Her zaman bu kadar merhametli olmam."

Güçsüz bir soluk verdi. Bu söyleyeceği her şeyden daha ağırdı.

Sessiz kalmak bir seçenekti ama elim alnında, yatağının içinde yan yana olduğumuz şu anda zordu. Ortamı normalleştirmek adına soru sormam gerektiğini hissediyordum. "*Çok sık grip olurum* dedin. Her gribin böyle mi geçiyor?"

"Bir gece böyle olur. Sonra geçer," dedi ağzının içinde. "Sabaha bir şey kalmaz."

Hâlbuki *nedeni grip değil, başka bir şey ağır geldi* demişti. Soramadım o an, *yapamadım*. İnsanı incitecek sorulardan kaçan yanım dilimin üzerine kilit vurdu. Bakışlarım sol yanımızda kalan duvardaki tablolarında gezindi.

Biri Salvador Dali'nin *Belleğin Azmi* tablosunun kopyasıydı. Diğeri *Bulutların Üzerinde Yolculuk*tablosuydu. Diğerin de gölden su içen bir geyiği avlamak adına ona doğru ilerleyen bir aslan vardı. Aslanın arkasındaysa bir çakal. Arkada kalan ormanın içinden parlayan gözler kurt gözü kadar keskinken gökyüzünde uçan üç kuş vardı. Bu odaya her girdiğimde o tablolara bakıyordum.

"Bu tablolar senin için bir anlam ifade ediyor mu?" dedim birkaç dakika sonra.

Ses gelmedi. Bakışlarım ona döndüğünde sessiz nefesler eşliğinde uyuyordu. Elimin değdiği çiçeğin bile kuruduğunu düşünürdüm. Fakat bu görüntü avucumda yaşam varmış gibi hissettirdi. *Gerçekten saniyeler içinde uyumuştu*. Sargılı eline değdi bakışlarım. Sadece buna üzülmüş olamazdı. Başka bir şeyi vardı. Kolay kolay hastalıkla da bu hâle gelecek birine hiç benzemiyordu.

Tablolara bakarken başımı geri atıp yatak başlığına yaslayarak öylece kaldım ve ilk defa sorguladım. Bu iş nereye gidiyordu?

Dün ne yaşanmıştı mesela ya da bugün ve şu an? Karşımda duran tabloda aslan, çakal, kurt ve kuşlar vardı. Ben hangisiydim?

"Aslı," dediğini duydum ansızın.

Bakışlarım daldığım yerden sesiyle koparak ona döndü. "Efendim. Bir şey mi istiyorsun? İlaç getireyim mi? Senin içtiğinin üzerinden zaman geçmiştir."

Gözleri kapalı, sesi uykuluydu. "Sen de uyu," dedi tüm önerilerimin yerine.

"Uyurum ben. Sen uyu önce."

Ateşinin düştüğüne emin olduğumda battaniyeyi omuzlarına kadar çektim. Ankara ayazında o kadar ince giyer ve üst çıplaklığıyla balkona çıkarsa herhâlde sürekli hasta olurdu. Ben alt kattayken bile onu ne zaman balkonunda görsem ayaza rağmen bu hâlde oluyordu.

Sessizce, yüz üstü yatmaya devam ederken gözlerini açmadan yatakta yana kaydı. Luna yanından kalkıp aramıza kurulurken benim için yer açmaya çalıştığının farkındaydım. Elim alnından uzaklaşmasın diye saçma bir görev bilinciyle ona doğru yaklaştım ama yatamadım yanına.

Bu işleri daha da garipleştirmeyecek miydi?

Yine de iç sesimi susturup gerginliğimi yutmaya çalışarak başımı yastığa bıraktım. Aramızda Luna, belli bir mesafe ve sadece kolum vardı. "Sabaha iyi olacak mısın gerçekten? Doktora gidelim mi?" dedim sessizce. "Ateşin düştü ama solgun görünüyorsun."

Kelimeler uykuya takılarak ağzının için düştü ve zorlukla mırıldandı. "Öylece kalırsan iyi olacağım..."

Dediğini yapıp *öylece* kaldım. Gözlerimi kapatıp çehresine bakmamayı denedim. Gerilir uyuyamam diye düşündüm ama nasıl olduğunu bilemeden uykunun kollarına teslim olduğumu biliyordum. Belki on dakika geçmişti belki de on beş ya da beş. Parmaklarının alnındaki elimin bileğine dolandığını hissettiğimde gözlerim hafifçe aralandı. İşaret parmağı nabzımı okşuyordu sanki. Ve gözlerimi araladığım anda bakışlarıyla denk düştüm.

Aramızdaki Luna çoktan uyumuştu. Bu da yaşanan her şey kadar garipti. Yine kaynağı kendisi olan yoğun hissiyatın etrafımı sarmaladığını hissettim. Teni ne zaman tenime değse bu yaşanıyordu. O gün *gereksiz temasa gerek yok* dediğim andan sonra susmuştu teninin sesi ama bileğimdeki parmakları artık öyle değildi. Yine cana bürünmüştü teni. Kelimelerle ifade edebileceğimden daha derin bir histi. Bir şey anlatıyordu sanki ama ben, bunu nasıl dile getireceğimi bilmiyordum. Yabancısı olduğum bir lisandı.

Gerginlik kısa sürede yok oldu çünkü yanında uyusam bile rahatsız etmezdi. Biliyor, artık tanıyordum onu. Bu zamana kadar hiçbir teması da huzursuz hissettirmemişti. Şu an onun üzerinde battaniye vardı mesela ama

sabah uyandığımda o battaniye benim üzerimde olacaktı. Bunu da biliyordum. Belki de Murathan bu yüzden ona bu kadar çok güveniyordu. Sınırları olmayan bir adamdı belki ama durması gerektiği noktayı çok net biliyordu.

Fakat ben bu yaşananları nereye koymalıydım, hiçbir fikrim yoktu. *Anlam yükleme* bile diyemedi iç sesim. O da sessizdi. Kısa bir an değdi bakışlarımız birbirine ve dünyanın en normal anındaymış gibi birbirimize bakmaya devam ettik.

"Gözünü kapatırsan gün biter," dedi sessizce. "Uyu ki uyuyayım."

"Hı?" dedim uyku arasından zorla ve gözlerim kapandı. Ne dediğini anladığım söylenemezdi. Mesele elim değil miydi? Alnındaydı işte. Uyuması lazımdı. Ama benim uykum daha baskındı. Zor bir gündü. Zamansızlıkta yuvarlandım. Bir zaman sonra gözlerimi açtığımda artık o da en derin uykusundaydı ve sıkıca bileğimi tutuyordu.

Benim elim başında, onun parmakları bileğimde kaldı ve öylece bir gece daha yan yana uyuduk. Aklımdan geçen son şey, uzun zaman sonra ilk kez yeniden filizlenmeye başladığını hissettiğim güvendi. Küçücük bir noktaydı. Siyahı aydınlatmaya yetmeyecekti ama karanlık gecelerde de minik beyaz yıldızların belirdiğini hatırlatmaya yeterdi.

******

Önümdeki kâğıtlara bakıyor ama okumuyordum. Öğretmenler odasında, yine o uzun masanın en ucundaydım ve yine görevli olan öğretmen arkadaşlarla deneme sorularına bakıyorduk. Günlerden cumartesi olmasına rağmen okuldaydım çünkü her hafta olduğu gibi deneme sınavı vardı. Öğrenciler denemeyi bitirmiş, okuldan çıkmıştı.

Bakışlarım ilgi alanım olan edebiyat bölümündeydi ama aklım hâlâ dünde kalmıştı. Yanıltmamıştı Güntekin. Sabah uyandığımda battaniyenin hepsi benim üzerimdeydi ve o yanımda yoktu. Luna'yla birlikte onun yatağında huzurla uyuyan bendim. Salona çıktığımda onu kahvaltı hazırlarken bulmuştum. Gece ateşlenen o değil gibi ayaklanmış, dudaklarına yine o umursamaz tebessümünü kondurmuş ve her sabah rutin hâline getirdiği dağınık tipimle dalga geçmişti.

Dünyanın en normal sabahına uyanmış gibiydi. Oysa benim için garip bir sabahtı. *"İyi misin sen?"*deyip elini alnına atıp ateşine baktığımda bununla da dalga geçmiş, ona hiçbir şey olmayacağını iddia etmişti. Oysa emindim. Dün böyle değildi.

Yine de saygı duyup sessiz kalmış ve hazırladığı kahvaltı masasına oturmuştum. Her şey olağan akışındaydı. Sorduğum genel kültür sorularına cevap vermiş, egosunu konuşturmuş, iğneleyici cevaplar verdiğimde eğlenip keyfinin yerine geldiğini söylemişti.

Bu bir noktada iyi bir şeydi ama benim bakışlarım hâlâ elindeki sargıdaydı. Onun umurunda bile değildi sanki ama ben takmıştım bir kere kafaya. Düşünmeden duramıyordum. Kahvaltı sonrası bu defa evden erken çıkan bendim. Derneğe gidip başıma bela olan faturaları geri vermem gerekiyordu.

Normalde Güntekin'in bugün uçuş tabibine kontrol dışında izin günüydü ama bir ekip yemeğine çıkacağını söylemişti. Bana *Çakabey* diye tanıttığı Uras'ın doğum günüymüş. İstersem ona eşlik etmeyi de teklif etmişti ama mesai saatimle çakışıyordu. Akşam değil öğleden sonra buluşacakları için iyi dileklerimi iletmesini söyleyerek evden çıkmıştım.

Arkamdan söylediği tek şey, "*Akşama evde olurum. Yemeği kaçırma,"* olmuştu ve kapı kapandığı anda yine gitmişti bütün renkler.

Gerçekten dünyanın en normal sabahı gibiydi.

Artık buna *korkunç* demek de az kalacaktı.

Kolay alışamazdım hiçbir şeye. Bu denli hızlı adapte olmak beni de şaşırtıyordu. Adamla aynı yatakta uyumuştum. Teorik olarak kendimize *yetişkin insanlar* deyip buna bir anlam yüklemeden hayatıma edebilirdim ama hissettirdiği şey buna izin vermiyordu. Böyle bir geceden sonra nasıl bu kadar normal uyanabilmiştim?

Defalarca yan yana uyuduğunuz için olabilir mi, dedi zihnim. *Ha koltuk, ha yer, ha yatak Aslı. Ne fark edecek? Alıştın buna.*

Farkındalıkla bakışlarım boşlukta asılı kaldı.

"Aslıhan Hoca'm, sizce on ikinci sorunun cevabı doğru mu? Cevap anahtarı B demiş ama bence C daha uygun," diyen Tuğba'nın sesi şu an duymayı isteyeceğim son sesti.

Bakışlarım kaşlarımın altından ona döndü. "Ben bir yanlışlık göremedim. Paragraf realizm akımına uygun."

Sırıttı ucube. "Realist bir insan olduğunuz için o dar bakış açısını iyi bilirsiniz, tabi."

Faturaları onun almış olmasını dilerdim. Güntekin geri getirmiş olsa bile şu an evire çevire döverdim bu sayede. Buna *şeytan* derken daha büyük şeytanla uğraşmak zorunda kalmak da benim bahtsızlığım olmalıydı. Kırk yıl düşünsem Ferda'nın Tuğba'yı sollayacağını tahmin edemezdim.

Belki de o da Ferda'yla ortak. dedi şüphelerle dolu zihnim. *Ferda o faturaların projeye ait olduğunu biri söylemese nereden bilecekti? Düğünde denk düştüler. Konuştular belki de.*

Ona bakarken gözlerim daha da kısıldı. Bir anda gelen bir aydınlanmaydı ve akla yatkın bir fikirdi. Kendi yaparsa haksız rekabetten proje elinden giderdi. Bu fikri Ferda'ya o vermiş olabilirdi. Artık hiçbir şey şaşırtmıyordu. Kesinlikle şu andan sonra gözüm daha çok üzerinde olacaktı. Ferda'yla birlik olmuş olabilirler miydi?

"Ne oldu?" dedi şüphe dolu sessiz bakışlarım karşısında.

"Siz de çok boş hayaller kuran bir insan olduğunuz için romantizm seçeneğine yöneldiniz sanırım," dedim sakince. "Yoksa bunca yıllık bir edebiyat öğretmeni olarak şu paragrafa *acaba romantizm mi*diyerek şüpheyle bakmanız beni diplomanız adına büyük bir şüpheye düşürür Tuğba Hoca'm." Cevap vermesini beklemeden önüme döndüm. "*Genel olarak orta seviyede bir denemeydi* fikrinde mutabıkız o zaman," diyerek diğer öğretmenlere yöneldim. "Sonuçlar pazartesi gelir. Kritiğini yeniden yaparız. On ikinci sınıfların sonuçları hakkında ayrı bir görüşme daha yapalım. Dönemin başındalar. Eksikliklerini görüp iletirsek kendilerini geliştirmeleri daha kolay olacaktır." Elim hafifçe masaya değdi. "Var mı sorusu olan?"

Herkes *genel geçer iyiydi, tamam hocam* tarzında cevaplar verdiğinde deneme kitapçığını alarak ayaklandım ve öğretmenler odasından çıkıp kendi odama yöneldim. Müzik odasının önünden geçerken İnci'yi yine kendi dünyasında, piyanosunun başında gördüm. O da cumartesi günü okula geliyordu bazen çünkü kulüp etkinlikleri vardı. Ama bugün sınıfında öğrenci yoktu.

İçeri girmeden kapıyı araladım. Piyano tuşlarına bakarak not defterine karalamalar yapıyordu. "Kolay gelsin," dedim.

Bakışları bana döndü ve tatlı bir tebessüm sundu. "Merhaba Aslıhan Hoca'm?" Göz kırptı. "N'aber?"

Gülümseyerek başımı eğdim. "İdare eder." Sabahtır kafamı kurcalayan sorulardan birini ona yönelttim. "Onuncu sınıflardan Derya bugün

denemeye gelmemiş. Sanırım o yok diye Atlas da ilk defa bitirmeden yarım bırakıp çıkmış. Doğru mu? Bir sorun mu var?"

Gülüşü hafifledi. "Hadi ya," dedi. "Kesin Atlas denemeden çıkıp Derya'nın yanına gitti."

"Sorun ne?"

"Derya'nın anne babası geçen yıl trafik kazasında vefat etti. Teyzesiyle yaşıyor. O yüzden birinci sınıfı bitirmek onun için çok zor ve sıkıntılıydı. Yoğun depresyonla mücadele ediyor. Atlas sayesinde toparlandı." Soluklandı bir an. "Atlas da babasını bir trafik kazasında kaybettiği için sanırım birbirlerini anlıyorlar. Derya depresyonu için tedavi görüyor ama hâlâ ara ara ataklar yaşıyor. Sabah görüştüm ben teyzesiyle. Şu an daha iyi olduğunu söyledi."

Atlas'ın onu neden bu kadar koruduğunu, Derya'nın neden her şeye karşı ürkek kalıp Nisa onu zorbalığında cevap veremediğini anladım. Anlaşılan mesele sadece kanları deli akan gençlerin aşk çılgınlıkları değildi.

"Derya'nın evini biliyor musun?" dedim.

"Yanına mı gideceksin?"

"Bu okulun bir öğrencisi olduğuna göre ilgilenmem gerek."

"Teyzesi Yasemin benim arkadaşım zaten. İstersen birlikte gidelim." Piyano önünden ayaklandı. "İşin var mı? Şu anda çıkabiliriz."

"Olur." Adımlarım geriledi. "Toplantı bitti. Çantamı alıp geliyorum."

İnci'nin arabası yoktu. O kadar doğal ve huzurlu hissettiriyordu ki, sanırım bunun bir getirisi olarak bisiklet sürüyordu. On beş dakika içinde benim arabamla yola çıkmıştık. Geldiğimiz konum okul ve bizim apartmanın tam ara noktasıydı ve oldukça tanıdıktı. Arabadan inerken karşımdaki binanın üzerindeki levhaya kısık gözlerle bakıyordum.

Yaso'nun Dans Kursu

Hafızam yanıltmazdı. Telefonumu çıkarıp galerime girdim ve daha önce buranın fotoğrafını çektiğimi fark ettim. Bakışlarım Yusuf'un evinin olduğu yokuşa döndü. Evet, kesinlikle buraya Yusuf'la konuşmaya geldiğim gün gelmiştim. Derya'yı o gün bu binaya girerken gördüğümü de o an anımsadım.

"Neye baktın?" dedi İnci.

"Hiç," dedim ağzımın içinde. "Burada mı yaşıyorlar."

"Evet. Altı Yaso'nun dans kursu. Üstü katında da evleri var."

"Sen Derya'nın teyzesiyle nereden arkadaşsın?"

"Geçen yıl Derya'ya yardımcı olmak için güçlerimizi birleştirdiğimizden beri." İlerlediğimde yanıma gelmiş, çekinmeden koluma girmişti. "İlginç ama tatlı biridir Yaso. Dilerim anlaşırsınız."

Yüzüm ekşidi. "Okul müdürüyüm ben. Öğrencimle ilgilenmeye gidiyorum. Veliyle arkadaş olmaya değil."

Benim aksime rahattı. "Biraz rahat ol Aslıhan Hoca'm."

"Yasemin Hanım diye mi seslenmeliyim yoksa Yaso Hanım diye mi?"

Kıkırdayarak güldü. "Tabi ki Yaso!"

"Fazla samimi."

"Yasemin Hanım dersen kusar."

"Ben de Yaso dersem kusarım İnci."

Kapıdan içeri girdiğimizde o öndeydi ve beni kolumdan çekerek ilerletiyordu. "Rahat ol dedim ya. Hem senin kadar ciddi hem benim kadar sıcak. Görünce ne demek istediğimi anlayacak ve eminim seveceksin. Lütfen benim arkadaşlık seçimlerime güvenip kendini bana bırakır mısın? Hislerimde yanılmam." Geniş alanda ilerlerken koluma daha sıkı sarıldı. "Bak, seninle ilgili yanılmadım ve seni arkadaşım yaptım."

Göz kırpıştırırken tatlı tatlı sırıtıyordu. İstemsizce soluklanarak gülümsedim. Gülhan'a benziyordu. Nasıl kızabilirdim ki? Çok arkadaşımın olduğu söylenemezdi. Tek tüktü ama son günlerde en sıcak hissettiren şüphesiz İnci'ydi. Temennim ondan da darbe yememekten yanaydı. Bu yüzden tedbirli yaklaşıyordum ama onun umurunda bile değildi.

"Seni sosyalleştireceğim. Bana güven," dedi.

"Sosyalleşmek istediğimi söylemedim İnci."

"İstemediğini de söylemedin."

Cam kapının önünde durduğumuzda bakışlarım içerideki geniş alana takıldı. Bir duvarı aynalarla kaplı odanın ortasında salaş kıyafetleri içinde yabancı bir şarkıyla dans eden güzel, genç bir kadın vardı ve oldukça başarılıydı. Arkasında kalan beş kişilik genç grup onu hayranlıkla izlerken o bu dünyadan kopmuş gibiydi. Esnek, kıvrak ve inkâr edilemeyecek kadar göz alıcıydı.

Kendi etrafında dönerken bizi gördüğünde adımları durdu. İnci tatlılıkla el sallarken ben tepkisiz kaldım.

Nefes nefese hâliyle salaş tişörtü koluna kadar sıyrılmış ve omuzunu açıkta bırakmıştı. Kahve kumral arası saçları omuzlarını aşıp sırtına dökülürken koyu kahve gözleri toprak kadar sert, yüz hatları bunun aksine yumuşaktı.

"Böyle yapacaksın işte!" Görünüşüyle hiç bağdaşmayan bir sertlikle köşede bekleyen gençlere yükseldi. "Partnerine uyum sağlayacaksın. Ya ruhunu vererek dans et ya da hiç yapma."

İçlerindeki delikanlılardan biri hafifçe başını eğerek kabul ettiğinde adımları bize yöneldi ama parmağı onlara dönmüştü. "Devam edin siz, geliyorum ben. Tekin, ağırlığını sol ayak bileğine verme."

Öğrenciler sessizce onayladı. Yanımıza geldiğinde ters ifadesi anında silinmiş, İnci'ye büyük bir tebessüm sunmuştu. Şayet burası onun kursuyla genç yaşına rağmen başarılı bir dansçıydı. "Hoş geldin." dedi. Bana döndüğünde daha mesafeli ama sıcaktı. "Siz de hoş geldiniz."

"Aslıhan Hanım yeni okul müdürümüz," diyerek tanıttı İnci. "Derya'yı merak ettiği için geldi."

Yasemin ya da Yaso, her neyse. İfadesi daha da yumuşamıştı. Elini uzattı. "Çok memnun oldum. Yasemin ben."

Elini sıkıp ifademi yumuşatmaya çalıştım. "Ben de memnum oldum. Derya iyi mi?"

Önümüz sıra ilerlediğinde İnci'yle peşindeydik. "Evde, odasında." Artık sesinde sıkıntı vardı. "Yanında Atlas olduğu için buraya inebildim."

"Yine panik atak mı geçirdi?" dedi İnci.

"Öyle," derken sakindi. Fakat bu sakinliği yanından geçtiğimiz duvara yapıştırılan 'SADECE DANS ET!' sloganının hafifçe kabaran ünlem işaretini üst üste yumruklayarak duvara sabitleyene kadar sürdü. "Size kırk kere dedim ki şunu sökmeyin! Nesibe, kim söktü bu yazıyı? Bana kamera kayıtlarını getirin!"

İlerlemeye devam etti ve saniyeler önce bağıran o değilmiş gibi dönüp yine bana tatlılıkla gülümsedi. "Yeni gelen müdür siz misiniz? Atlas sizi çok seviyor. O sevdiği için Derya da seviyor."

Bana *ayarsız* diyen Güntekin Yaso'yu görse ne derdi, derin bir merak içindeydim. Kesinlikle ruh hâli saniyelik değişen birisiydi. Odasına girdiğimizde o kendi koltuğuna yönelirken biz karşısındaki koltuğa oturduk. Geniş, ferah ve renkli bir odaydı. Bir duvarına dans eden sayısız beden çizilmişti. Bale, tango, hip hop ve daha nicesi.

"Öğrencilerimi yakından tanımak isterim," diyerek sözü uzatmadan lafa girdim. "Onun için buraya gelmek istedim."

Başını salladı. Ama sorusu konudan alakasızdı. "Çay mı içersiniz kahve mi?"

İnci tatlılıkla elini kaldırdı. "Ben kahve." Hafifçe koluma dokundu. "O da sade kahve içiyor."

Minik bir telefon araması yaparak, "Nesibe, odama üç sade kahve getirir misin tatlım?" derken gayet sakindi ama kısa bir an karşıyı dinleyip, "Ne demek *yapamam?*" derken tüm sakinliği gitti. "Ben buranın sahibiyim ya! Ne demek *yapamam*? Allah belanı vermesin rezil ettin beni." Şiddetle yükseldi. "Üç kahve!" Telefonu kapatırken yine sakindi. "Bana bak Nesibe, kendine de yap."

"Sana biraz değişik olduğunu söylemiştim..." diye mırıldandı yanımdaki İnci. Parmağı havalandı. "Çıkışlı..." Parmağı aşağıya indi. "Ve inişli birisi."

Telefonu kapatıp derin bir tebessümle bana döndüğünde kesinlikle inişliydi. Ama az önce inişli ve çıkışlı. "Evet, şimdi konumuza dönebiliriz. Öğrencilerinizle ilgilenmeniz beni çok mutlu etti Aslıhan Hanım. Sizinle tanıştığıma da çok memnun oldum. İsterseniz yukarı çıkalım Derya'yı görün."

"Şu an kötü bir gün geçiriyorsa sizinle görüşmem yeterli. Beni görmek onu strese sokabilir. Bunu istemem," dedim. "Ben yaşadığı ortamı ve velisini merak etmiştim. Derya okulda çok sessiz ve içine kapanık. Dönem başında iyiydi ama gün geçtikçe denemelerde düşüyor." Kıracak bir şey söylememeye çalışıyordum. "Bu arada kayıplarınız için başınız sağ olsun. İnci bugün bahsedince haberim oldu."

Söze başlamadan önce bile üzüntüsünü görebiliyordum. "Teşekkür ederim. Ona ablam kadar iyi bakamam ama elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Geçen seneye göre daha iyi. Daha da iyi olacak."

Çantamdan kartımı çıkarıp uzattım. "Bundan sonra bir durum olduğunda çekinmeden arayıp bildirebilirsiniz. Elimden geleni yaparım." Kolay kolay kendimle ilgili durumları açık etmezdim ama cümleler kendiliğinden dökülüverdi. "Ben de babamı küçük yaşta kaybettim. O hem anne hem babasını kaybetmiş. Nasıl zorlandığını anlayabiliyorum." Çantamdan deneme kitapçığını çıkarıp önüne bıraktım. "Bugünün denemesi. Vakit bulursa çözsün. Geri kalsın istemem. Bunca zorluğa rağmen hâlâ sıralamada ilk onda. Desteklenirse daha iyi olacaktır."

Sadece baktı Yasemin. Öfkeli değil aksine sıcaktı ifadesi. "Siz farklısınız," dedi en sonunda.

Anlamadığımı belirtmek adına kaşlarımı kaldırdım. "Efendim?"

"İnci sert görünmenize rağmen temiz bir kalbiniz olduğunu söylemişti. İlk defa bu kadar doğru konuşmuş."

"Beni gömdün," dedi İnci.

"Hayır," dedi Yasemin anında. "Aslıhan Hanım gibi iyi bir eğitimciyle beni tanıştırdığın için seni övdüm."

Güldü İnci. "Çünkü sana hep enerji veriyorum."

Aynı gülüşten sundu Yasemin. "Hayır, vermiyorsun."

Bu esnada kapı bırak çalınmayı pata küte açılmış ve içeri tatlı, tonton bir kadın girmişti. Başında yazması, üzerinde çiçekli eteği, hırkası ve terlikleriyle kendine has bir tarzı vardı.

"Nesibe kapıyı çal kapıyı!" dedi Yasemin. "Derya'nın müdürü geldi. Resmî bir görüşme yapıyoruz, rezil ettin beni. Şurada iki dakika otoriter görünmemi sağla."

Ama Nesibe Hanım'ın asla umurunda değildi. "Bakayım kimmiş o müdür?" dedi ve bakışları bende durduğu an sırıttı.

Tatlı tatlı ilerleyip önce Yasemin'in daha sonra İnci'nin kahvesini önüne bıraktıktan sonra tepsiyi bana uzattı ve kahveyi almamı bekledi. Bu süreçte bana bakarak gülümsemeye devam ediyordu. Amaç neydi? Saçma bir oluşumun içine düşmüş gibiydim ve ortamda sırıtıyordum.

"Teşekkür ederim," dedim.

Karşılığında aldığım cevapla ise kalakaldım. "Sana fal bakayım mı?" dedi garip bir roman aksanıyla.

Yasemin'in tadı anında kaçtı. "Nesibe, çık dışarı ya!"

Umursamadı Nesibe. "Kız bakayım be!" dedi ve İnci'yi yana iteleyerek yanıma kuruldu. "Çekil bakem yana flüt kız," dediği İnci olmalıydı. Elimi kavrayıp kendine çektiğinde temennim kimsenin yüz ifademi görmemesinden yanaydı. Şok içindeydim.

"Ne yapıyorsunuz?" diyerek elimi geri çektim.

Bırakmadı. "Kız bir dur. Nazar taşıyor etrafından. Bir bakışta anladım. Odaya girer girmez başıma ağrı saplandı." Dudakları kıpırdandı, kendince dua okudu ve yüzümü üç kere üfleyerek tükürdü. Evet, *tükürdü*. İrkilmemek imkânsızdı.

"Nesibe rezil ettin be!" diye yükseldi Yasemin. "Kalkıp kendim yapsaydım kahveyi daha iyiydi."

Ama onun umurunda değildi. Elimi daha sıkı kavradı. "Ben bu kadının el falına bakmazsam çatlarım. Adın ne senin?"

Nesibe Hanım'ın geniş kalçaları yüzünden koltuğun diğer ucuna sıkışan İnci öne doğru eğildi. "Adı Aslıhan." Bakışları beni buldu. "Nesibe abla ne dese çıkıyor. Onu ciddiye al."

Asla inanmazdım böyle şeylere. Nasıl ciddiye alabilirdim? Bakışlarım Yasemin'e döndü. "Bir şey mi yapsanız?"

O da çaresiz gibiydi. "Bunun çok resmî ve eğitim temalı bir konuşma olması lazımdı. Senden kahve isteyen dilimi kurşunlamak istiyorum Nesibe."

Nesibe yine umursamadı. "Kız sen yeni mi evlendin?" diye yükseldiğinde bakışlarım ona döndü. Elimi sıkıca kavramış, bırakmıyordu. "Evlilik çizgisine bak. Nasıl kalın. Geç gelmiş aşkın sana ama tam gelmiş. Çok sağlam bir evlilik bak bu."

İmkân olsa yüz ekşitirdim. Bir yalana mı sağlam evlilik diyordu o?

Yine elimi geri çekmeye meylettim. "Ama başlangıçta bu evlilik bir tuhaf," dediğinde duraksadım. "Çizgin varla yok arasında başlıyor. Sonradan belirginleşiyor. Sen daha önce bir kere âşık olmuşsun ama onun çizgisi çok küçük. Belli, seni hak etmeyen birisiymiş. Zaten kaderinde bir evlilik ve bir büyük aşk var. Ama ne aşk! Avucuna işlemiş kendini. Öyle derin bir bağ. Üstelik evliliğinin içinde bu büyük aşk. Bulmuşsun onu."

Huzursuzca dikleştim. "Yeterli. Özel hayatım hakkında konuşmaya gerek yok. Pek hoşlanmam."

Rahatsızlığımı anlayan Yasemin, "Nesibe, rahatsız etme kadını. Rica ediyorum," dedi.

Ama avucumda bir noktaya takılmış, tatlı aşk dolu ifadesi hafifçe solmuştu. "Kalp çizgin derin. Merhametin bol. Üzerinde hep nazar, göz var çünkü göze batıyorsun." Bakışları yüzüme döndü. "Çok mu kırdılar seni? Kalp çizgine bin tane kesik atmışlar sanki." Yeniden elime baktı. "Ömür çizgin..." Boynu büküldü. "Bir kesik var," dedi en sonunda. "Ömür, kader ve kalp çizginin üzerinden geçip hepsini ortadan ikiye ayırmış bir çizgi. Herkeste olmaz bu çizgi."

"O ne demek?" dedim.

"Bu zamana kadar yaşadığın her şeyi yıkmak demek. Buna mecbursun sanki. Zümrüdü Anka gibi. Küllerinden geri doğmak demek. Ömür çizginin yanında küçük bir çentik daha var. Ömrüne bağlı değil. Ölüp orada kalmış gibi ama güçlü. Kalp çizgine kadar uzanıyor. Seni yeniden bu yaşama çekense kalp çizgin. Güçlü bir bağ."

"Yani?" demek zorunda kaldım çünkü ne dediğini anlamıyordum.

Öylece baktı elime ve diğer elinin parmakları avuç içimde gezindi. Bir şeyler söyleyecek oldu ama yuttu sanki. "Sen şu an evlisin değil mi? Doğru bildim," dedi en sonunda.

Hafifçe başımı eğdiğimde memnuniyetle gülümsedi. "Yanlış bir evlilik yapmamışsın. Kader çizginin üzerinde kocan var," dedi ve avucumu eliyle sıkarak kapattı. "Yan yana olursanız halledersiniz. Kocanın elini bırakma yeter. Zaten çizgi belli bir yerden sonra öyle kalınlaşıyor ki istesen de o eli bırakamazsın. Ama yine de bu dediklerimi unutma. Çok üzülme, tamam mı?"

Bunları söyledikten hemen sonra yanımdan kalktı ve kapıya yöneldi.

"Eee bana da baksaydın?" dedi İnci.

Eliyle tersledi. "Kız kırk kere baktık. Aynı çizgiler ne kadar değişebilir flüt kız? Yaso, kahveler bitince boşları mutfağa getir."

Odadan çıktığında ben öylece kalırken Yasemin kendi adına ümitsizdi. "Bu kadın beni hiçbir zaman patron olarak görmüyor ya yanarım da ona yanarım. Sabah yerlere ben paspas attım be."

İnci ve o gülüşürken ben avucumu sıkıp kendime çektim. Bir yalandan ne aşkı doğabilirdi? Üstelik bu denli kaderime işlemiş olması da mantıksızdı. Hepsi boş batıl inançlardı işte. Yarım saat boyunca Derya ve genel konulardan konuşarak düşüncelerden uzaklaşabildim. Bu dans kursunda her çeşit dans eğitimini verdiğini ve Derya'nın bale yaptığını da bu sayede öğrendim.

İnci kadar sıcak ama bir o kadar gergindi Yaso. Kötü bir enerji almamıştım. Lafı direkt dilinin ucundaydı. Severdim net insanları. Çekinmiyordu kimseden. Henüz gençti ama hem teyze, hem anne hem baba olmaya çalışıyordu. Zor olduğuna emindim.

Sohbet anlamsızca sardığında zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım ve hava kararmıştı. Bakışlarım saate takıldı. Güntekin genelde yedide akşam yemeğini hazırlıyordu. Kalkmak için ayaklanmaya meylettiğim sırada durmama neden olan şey telefonumun çalması ve arayanın Güntekin olmasıydı.

Aramayı cevapladığımda odadan çıkmıştık. İnci ve Yasemin önüm sıra bir şeyler konuşarak ilerlerken bir adım arkalarındaydım. "Efendim," dedim. "Geliyorum eve."

"Yenge, eve değil acil buraya gelmen lazım," diyen ses Güntekin'e ait olamazdı. Öyle ki telefonu kulağımdan uzaklaştırıp isme yeniden bakmam gerekmişti. Adımlarım anında durdu.

"Sen kimsin?"

"Berk Barçın Ateş yenge."

"Zengin olan?"

"Aynen, zengin olan."

"Sorun ne?"

Söylenenler saniyeler içinde rotamı evden bambaşka bir yöne çevirmem için yeterliydi.

"Biz bir ekip yemeğindeydik ama Boss biraz fazla içti ve sanırım sarhoş oldu. Masadan kaldıramıyoruz. *Karım dışında kimse bana elini süremez* diyerek bizi mekâna rezil etti. Bizim gücümüz yetmiyor. Karısı olarak gelip onu almak ister misin yenge?"

******

Arabamdan inip bakışlarımı *Afitap* adlı mekânın girişine çevirdiğimde hava kararmaya yüz tutmuş, gün batıyor; Ankara semalarına hafif bir yağmur çiseliyordu. Mekânın şık bir restoran olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu. Yolum daha önce bu taraflara pek düşmediği için burayı bildiğim söylenemezdi; ancak içeri adım attığım anda insanı saran hoş bir enerjiyle karşılaştım. Mekâna hâkim olan nostaljik hava oldukça etkileyiciydi. Duvarları süsleyen plaklar, rakı sofralarını yansıtan kareler ve eski fotoğraflar bana geçmişi hatırlatmış, içimde hoş bir his uyandırmıştı.

Bakışlarım onu ve ekibini bulmak için zorlanmadı. Sol köşede, en uzun masaydılar. Kolay kolay içmezdi. Düğün günü bile ben dahil herkes az çok içerken o içmemişti. Dünden beri içinde bulunduğu ruh hâlini benden saklamaya çalıştığının farkında olacak kadar onu tanıyordum. Masanın en başında, alnı masaya düşmüş bir hâldeydi. Bu kadar içtiyse sanırım sakladığı şey gerçekten can sıkıcıydı.

Faturaların alınmasına sebep olan kendi düşmanı. Bu yüzden vicdan azabı çekiyor, dedi sağ duyu.

Mantık her zamanki gibi reddetti. *Hayır, telafi etti. Böyle bir şey için bu kadar dağılacak bir adam değil.*

Eline üzülüyordur belki.

İşte bu canımı yaktı. Gökyüzüne olan bağlılığı düşünüldüğünde elinin kesikleri istemsizce benim de canımı sıkıyor ve suçlu hissettiriyordu.

Ne diye onca zaman susup onun karşısında yıkıldın Aslıhan?

Ekip kendi aralarında sohbetteyken onlara doğru ilerledim. Hedefim sadece masanın en başındaki Güntekin'di fakat ekip beni gördüğü anda kendi arasında konuşmayı kesmişti.

"Yenge mi o?" diyen Şinasi'ydi.

"Şükür be yenge!" diyerek ellerini bana doğru açansa Berk Barçın. Elleri alnı masaya yapışık uyuklayan Güntekin'e döndü. "Yardım et."

Engin hemen Güntekin'in yanındaydı. "Sabahtır yeri göğü inletti *karım* diye." Bakışları bana döndü. "Çok konuşursa onu boşama olur mu?" derken oldukça nezihti. Güntekin'in sırtına tokadı indirdi. "Boss, kalk karın geldi."

Güntekin hiçbir tepki vermemişti. Çantamı masa üzerine bırakıp diğer yanındaki boş sandalyeye oturdum ve sırtına hafifçe dokunarak sıvazladım.

"Dokunmayın demedim mi lan?" diye gözleri kapalı bir hâlde yükseldi. Omuzlarını huzursuzca kıpırdatmaya çalıştı. "Çekin elinizi üzerimden. Rahat bırakın."

"Güntekin," derken sesim daima dalga geçtiği gibi çıkmıştı ama o an umursamadım. Tüm bakışlar bizdeydi. Elim sırtından sıyrılıp istemsizce saçlarına gitti ve dalgalı tutamları da hafifçe okşadım. Neyi neden yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu. "Güntekin."

Gözleri usulca aralandı ve bedenindeki gerginlik saniyeler içinde eridi. Yüzü bana dönüktü. Beni gördü ve ifadesine alık bir tebessüm eklendi. Gerçekten sarhoştu. "Kıymetli karım, geldin mi?" dedi sersem bir gülüşle. Parmağı kendine döndü. "Seni ben çağırdım. Duydun mu?"

"Aynen, duydum."

"Harbi mi?"

"Harbi. Şimdi kalk eve gidelim."

Anında dikleşti. "Olmaz." Boş bardağını alıp Berk ve Cihangir'e doğru kaldırdı. "Doldurun."

Engin'in eli utançla alnına kapandı. "Yuvasını yıkma yolunda emin adımlarla ilerliyor." Bardağı elinden çekip aldı. "Oğlum sus lan. Bak *karım karım* diye bağırdın karın geldi işte. Sus da kalk git evine. Biz de kalkıyoruz."

Güntekin bardağı elinden çekip aldı ve yeniden Cihangir'e uzattı. "*Doldurun* dedim!"

"Komutanım..." diyecek oldu Ayşe Akça.

"Doldurun!" diye yükseldi. "Bugün içeceğim dedim size. Hiçbir şey bana engel olamaz."

"Şuna şeftalili çayını getirin," dedi Engin ağzının içinde.

Güntekin'in ters bakışları anında ona döndü. "Sus. Senin de suçun var. İçiyorsam sebeplerden biri sensin, it herif!"

Şaşkındı Engin. "Ben ne yaptım lan?"

"Kurt hikâyelerini gundiklesinler! Senin ben dilini s-" diyecek oldu ama gerisi ağzının içinde yuvarlandı ve bardağını daha yüksek bir perdeden bağırarak ileri uzattı. "Doldurun dedim size!"

Cihangir bardağını yeniden doldurmak için ileri uzanacaktı ama hafifçe elimi kaldırarak durdurdum. Güntekin'in bardağını elinden almaya çalıştım ama bırakmadı. Ben ona o kendine çekerken küçük bir an inatlaştık yine. Ama hem tüm gözler üzerimizde hem de o zil zurna sarhoşken kavga edecek değildik. Zaten ikimiz de o ruh hâlinde değildik. Bu yaşanırsa ortada masa kalmazdı.

Bakışlarım gözlerindeydi. "Biraz beni dinler misin?" dedim en sakin sesimle.

Öylece baktı gözlerime. Kaçmadı, gözlerini kaçırmadı ya da güneş gözlüğünü gözlerime itelemeye çalışmadı. Derin bir nefes verirken göz ucuyla Engin'e baktı. "Sen tam olarak bunu yaptın, it!"

Engin şaşkınlıkla ellerini iki yana açtı. "Ne diyorsun sen lan? Çok sarhoş gördüm ama bu kadar malı ilk."

"Kes lan havuç," dedi Güntekin ters ters ve masa üstündeki bir mezenin yanından aldığı marulu Engin'in kafasına savurdu. "Kalk git yanımdan. Gözüm görmesin seni." Yeniden bana döndüğünde bakışları anında yumuşamıştı. "En son ne diyorduk?"

Elindeki bardağı yine kendime doğru çektim. "Beni dinler misin?"

"Dinlerim," dedi derin bir sesle, tek solukta. "Ne istersen söyle."

"Bardağı bana verir misin?"

Gözlerime bakarken omuzları düştü ve bardağı kavrayan parmakları gevşedi. "Of..." diye homurdandı ağzının içinde ve bardağı bıraktı. Ama başını da ayakta tutamamış, öne eğilip yanağını masaya yaslayarak yeniden gözlerini kapatmıştı. Parmakları ceketimin kolunu parmak ucuyla kavramıştı. "Her şey bir yalan ama ben seni dinlerim," diye homurdandı ağzının içinde. "Gerçek bile değils-"

Gerisi gelmedi çünkü hafifçe dudaklarını sıkıp susturmak zorunda kaldım. Elimde kalabilirdi. Temennim ekibin bunu duymamış olmasından yanaydı. Gerginlikle dikleştiğimde bakışlarım onlara döndü. Şanslıydık ki hepsi kendi hâlindeydi.

"Yenge özür dileyerek bir şey sormak isterim. Kavga mı ettiniz?" diyen Şinasi'ydi.

Araya giren İsmail şaşkındı. "Lan bize salak salak sorular soruyorken neden hiç özür dilemiyorsun da yengeye soruyorken özür diliyorsun Bandırıbil?"

"İsmail Komutan'ım Bumblebee diyemiyorsanız salın be," diye araya girdi Sare. "Bu işin sonu *Bandırma vapuru* demenize kadar gidecek gibi."

"Bastır akbili bin!" diye araya girdi Berk.

Hafiften sarhoş olmaya başlayan Cihangir salak salak gülmeye başladı. "Bu iyiydi, lan. Salak." Parmağı Berk'e doğru döndü. "Bamdıllı!"

Berk de güldü. "Bindallı!"

İkisi de salak salak sırıtıyordu.

Gülmeyen Sare ve Çağatay'dı. Aynı anda aynı tepkiyi verdiler. "Rezaletti."

Karşılıklı oturmuşlardı. Çağatay'ı düğünden tanıyordum. Üçüzler içinde en alakasız olan oydu. İnci'nin bu tarz ortamları sevmediği için gelmediğini de düğünde, masada yaptıkları sohbetlerden öğrenmiştim mesela. Sare ve Çağatay'ın bakışları aynı anda birbirine dönmüştü ve garip bir şekilde Sare gözlerini kaçırmıştı. Ya da ben öyle hissetmiştim.

"Siz susun!" diyerek onlara döndü Cihangir. Oldukça ciddi bakıyordu. "Bana bakın," dedi parmağı Sare ve Çağatay arasında gidip gelirken.

Devamı gelmedi çünkü karşısındaki Berk ağzına ekmek tıkarak susturmuş ve ayağa kalkmıştı. Hızla Cihangir'in koluna yapıştı. "Sus lan. Kalk hesabı öde."

Boş bakışlarla ayaklandı Cihangir ama saniyeler içinde kolundaki elden kurtulup doğruldu. Berk'le anlaşamadıklarını da düğün günü öğrenmiştim. Sürekli saçma şeylere tartışıyorlardı ama ne zaman görsem garip bir şekilde yan yanaydılar.

"Ben niye ödüyorum?" dedi Cihangir. "Sen öde."

"Ben niye ödüyorum?" dedi Berk. "Sare ödesin."

Hayretle baktı Sare. "Yürü git, bozuk fren!" Çenesi Ayşe Akça'ya döndü. "Ayşe Komutan'ım ödesin."

Sakince şaşırdı Ayşe. "Daha geçen ben ödedim. İsmail ödesin."

Artık İsmail de şaşkındı. Mavi gözleri şokla baktı. "Ben ne alaka lan? Düğün dernek kuracağım. Ek para harcayamam." Yanındaki Şinasi'ye döndü. "Bandırbır ödesin." Şinasi'nin bakışları camın dışında, yoldaki

arabalardaydı. Ağzı beş karış açık bir hâlde bir noktaya bakıyordu. Ondan dönüt alamayan İsmail'in parmağı Engin'e döndü. "Komutanım siz ödeyin."

Artık Engin de şaşkındı. "Ben konuk katılımcıyım. Biraz misafirperver bir ekip olun." Öne dönüp iki sandalye uzağında kalan Uras'a baktı. "Çakabey ödesin."

Uras hepsine sakinlikle baktı. Önünde pastası, elinde meyve suyu, kafasında parti şapkasıyla hepsine göz kırpıştırıyordu. Doğum günü olan kişiye hesap ödetmeye kadar gidiyordu mesele. Aralarında en masum o gibiydi. Ona dönen bakışlarla öylece kalakaldı. Birkaç saniyelik sessiz bakışmanın ardından eli gerçekten cebine gitti.

Bu hareketle masadaki herkes aynı anda yüksek sesle bağırıp onu durdurmaya çalıştığında çıkan kaossa görülmeye değerdi.

"Aslı," diye mırıldandığını duydum Güntekin'in sessizce. Gözlerini açmamıştı. Ceketimin kolunu daha çok çekiştirdi. "Sustur sesleri. Başım ağrıyor..."

Derin bir nefes vermek zorunda kaldım. "Ortak böl-" diyordum ama sesim yeterli değildi. Bunu asla yapmak istemezdim ama insan öğretmen damarına engel olamıyordu. Elimi masaya sertçe iki kere vurduğumda Güntekin bile irkilerek kafasını dikleştirmiş ve sersem bir bakışla etrafına bakmıştı.

Tüm gözler bana döndüğünde, "Tamam!" diye yükseldim. Tabaklar ve bardaklar bile sallanmıştı. Susmaları normaldi. "Önce biraz sessiz mi olsanız?"

Oldular.

Ama muazzam bir kaos içindeydiler. İsmail, Şinasi'nin üzerinden Uras'a uzanmaya çalışıyor, Ayşe aradan bardağını kurtaramaya çalışıyor, Sare ve Çağatay birbirine dik dik bakarken Berk ve Cihangir yakalarını kavramış yine anlamsızca tartışıyorlardı. Konumlarını bozmadan bana baktıklarında dik durmayı başardım.

"Hesabı bölün," dedim soğuk bir mantıkla. "Bu kadar basit."

Güntekin tim komutanı değil gibi kolumu çekti ve kulağıma yaklaştı. "Berk ve Cihangir," dedi sessizce ve geriledi.

Bakışlarım yeniden ekibe döndü. "Berk ve Cihangir ödeyecekmiş."

Güldü Güntekin ve elini oba beyi gibi ortaya salladı. "Karım emir verdi lan. Çabuk yapın. Ben sizin hanınızım o da benim hanım." Keyifli bir kahkahayla bana döndü. "Yemin ederim rahatladım. *Hep bunu yapmak*

istemişimdir derken şaka yapmıyordum. Bir emir daha versene karım. Yapsınlar."

Başı yine masaya düşüverdi ve yeniden kısa süreli bir baygınlık yaşadı. Ona muazzam bir şekilde göz devirmediysem sebebi çevredeki insanlardı.

"Biz en iyisi kalkalım bu işin tadı kaçıyor," diyerek ilk ayaklanan Engin'di. Bana dostane bir gülüş sundu. "Sarhoş hâline hâkimsindir yenge ama ben yine de demiş olayım çok konuşur, boş konuşur. Ciddiye alma ve sakın onu boşama."

Yani *normal hâli* demek vardı ama onu tekken gömmeyi tercih ettiğim dönemlerdeydim. Başkasına yem edesim gelmiyordu. "Sorun yok. Hallederim," dedim sadece.

"Kavga ettiyseniz bir daha etmeyin yenge," diyen Berk'ti. "*Benim yüzümden karım ağladı* diye diye günü bize zindan etti. Ağlama be yenge. Ağlayacağın zaman haber ver. Biz senin yerine ağlarız."

"Etmedim, sus!" diye yükseldi yine masada uyuklayan Güntekin. "Motorunun anahtarını Sare' ye ver. Toplu taşımadasın Yelkıran!"

Berk acı içinde anahtarı Sare' ye uzatırken Cihangir onun bu hâline eğleniyor, Sare *kısa günün kârı*der gibi motor anahtarını çene altına sürüyordu. Yanıma gelen İsmail usulca bir düğün davetiyesi uzatmıştı. "Haftaya düğünüm var yenge. Komutanıma davetiye verdim ama şu an pek kendinde değil gibi size de iletmiş olayım. Beklerim."

Davetiyeyi alıp hafifçe gülümsedim. "Teşekkürler."

Hepsi *iyi akşamlar* dileyip masadan uzaklaştığında mekândan çıktıklarına emin olana kadar sessiz kaldım. Güntekin'in başı masadayken benim bakışlarım önümdeydi.

Gittiklerine emin olduğumda derin bir nefes verip bir şişe daha sipariş ettim ve masanın ortasındaki temiz bardaklardan birine kendim için rakı karıştırdım. Güntekin'in bardağını da doldurduktan sonra sakince önüne bıraktım. Sadece ağlamama takıldığı için bu kadar içmiş olamazdı. Derdi başkaydı ama ne?

"Gittiler," derken de sakinlik içindeydim. "Kaldır bakalım kafayı. Artık saklanmana gerek yok. Tam anlamıyla sarhoş olmadığının farkındayım."

Derin bir nefes verdi ve gözleri ağır ağır aralandı. Dikleşirken ima dolu bakışları bende değil onun için doldurup önüne bıraktığım rakı bardağındaydı. Göz ucuyla bana baktığında ikimiz de farkındaydık. O an masada içkiden tehlikeli bambaşka bir şey vardı; birbirimizi çözüyor olmak.

"Hayır, sarhoşum," dedi usulca.

Bir kaşım havalandı. "Evet sarhoşsun ama zilzurna değil."

Gerçekten başı ağrıyor gibiydi. Hafifçe kaşları çatıldı. "O hangi seviye? Kusayım mı şuraya?"

"Dayak yersin."

Güldü. "Ne sarar."

Onun için doldurduğum bardağı önüne bıraktım. "Çok sık içmiyorsun, farkındım. Madem başladın devam et. Seni sağ salim eve götüreceğim, söz."

Bir kaşı havalandı. "Valla mı?"

Ciddiyetle onayladım. "Valla."

Tereddüt etmeden rakıdan büyük bir yudum alıp bardağı yeniden masaya bıraktı. Zilzurna olma yolunda ilerliyordu. Bu hâline yarım bir gülüşle bakarken bakışları küçük bir an gülüşüme takıldı. Mekânın içinde hafiften Ebru Gündeş sesi yükseliyordu.

"Bu can buna hayran, sevişine kurban
Alıştırmasaydın, insafsız
Bu can sana hayran, gülüşüne kurban
Şimdi vazgeçemem ben inan..."

Boynumdaki kolyeye değdi göz bebekleri. Kahvelerin içindeki minik açık tutamları daha net gördüğüm bir açıdaydı. "Abla olmak zor mu?" diye sormasını beklemiyordum.

İçkimden küçük bir yudum aldım. "Zor."

"Neden?"

"Can sıkıcılar. Sürekli onları düşünmen gerekiyor."

"Ölümle burun buruna gelsen kardeşlerini korur musun?"

Cevap için düşünmeme gerek yoktu. "Korurum."

"Tereddüt eder misin?"

"Asla."

"Canın pahasına mı?"

"Canım pahasına."

Başını ağır ağır salladı ve kolyeye bakarken gözleri ağırca kapanıp açıldı. "Öyle yaparsın, evet. Kavga ediyorsunuz falan ama bağınız güçlü. Gördüm, bırakmazsınız birbirinizi." Önüne dönüp içkisinden büyük bir yudum aldı. Yutarken genzi yanmış gibi ifadesi ekşimişti. Sorudaki amacı sorgulamadım. Sarhoştu neticede. Bence o da ne sorduğunu bilmiyordu.

Kaşlarım istemsizce eline döndü. "Elin mi canını sıkıyor?"

Bakışları eline döndü. "Bir şey yok ki. Neden canımı sıksın? Bir haftaya düzelir."

"O zaman canını sıkan ne?"

Dudak büzdü. "Hiçbir şey."

Daha fazla içimde kaynayan kelimeleri yutamadım. "Yanında ağlamamalıydım. Her zamanki gibi soğuk dursaydım bunların hiçbiri olmayacaktı."

Durgun bakışların saniyeler içinde kurulan dalgalar vardı. Çok şey söyleyecek olsa da vazgeçti. Önüne baktı bir an ama yeniden beni buldu gözleri. "Ağladığın için mi elimin bu hâle geldiğini düşünüyorsun?"

Bakışlarım bir evetti.

Sargılı elini hafifçe bana doğru kaldırdı. "Ağladığın için bu yumruk Ferit'in burnunu dağıtmadı Aslı. O zaman elimde kesikle değil kırıkla geri dönerdim çünkü Ferit'in yüzünü de dümdüz etmeden durmazdım. O gözyaşının deli damarıma ne denli basıp aynı zamanda yumuşattığını tahmin bile edemezsin." Önüne dönüp rakısından büyük bir yudum daha aldı. "O yüzden evet. Mümkünse yanımda bir daha ağlama. Canım çok sıkıldı. Projene bir zarar gelir diye tam anlamıyla deliremedim. O iti geberene kadar dövmediğim için içim içimi yiyor."

Sessizce bakmaya devam ettiğimde göz ucuyla bakmış, önüne dönmüş ve içkisinin hepsini kafasına dikip boş bardağı hafifçe bana doğru bırakmıştı. İnatla bana bakmıyor gibiydi. Yeniden doldurup önüne bıraktım ve kendi içkimden minik bir yudum aldım. Birkaç dakika sessiz kalıp öylece içtik.

"Babam hep derdi ki..." dedim bir yudum daha alırken. "Öyle herkesle rakı sofrasına oturulmaz. Şayet oturduysan içtiğin adamla aranda sır olmayacak."

Ali amcayla her pazar balkona sofra kurar, kadeh tokuştururlardı. Körkütük sarhoş olduklarını asla bilmezdim. İki kadehten öteye geçmezler, annemin yaptığı lezzetli mezelerden yer, Leyla teyzenin poğaçalarıyla geceye devam ederlerdi. Ama bir arada oldukları her pazar o balkona o sofra kurulurdu.

Gülhan, ben, Murathan ve Gökçen Pazar Sürprizi izler; Süheyl ve Behzat Uygur kardeşlerin bardaklardan kurdukları kulenin dağılmaması için heyecanla televizyon başında beklerken onların şen kahkahalarını duyardık.

Gözleri yeniden beni buldu. İlk defa bu kadar sessizdi. İstediğinde ne denli içine döndüğünü ve kendini herkese kapattığını da bugün öğreniyordum. Belki de asıl yalnız olan ben değil oydu. Benim kabuklarıma

rağmen çamura bulanan ayaklarımı temizleyen, kırılan kabuklarıma yara bandı yapıştıran bir annem vardı.

Güntekin Agâh'ın dert anlatacak kimi vardı?

"Bu da etkili değilse sözleşmeyi öne sürüyorum," derken içkimden bir yudum alıp bardağı masaya bırakmıştım. "**Arada sır olmayacak** demiştik."

Omuzları kalktı. "Zaten yok."

"Bir şey saklıyorsun Güntekin. Dünden beri canın bir şeye sıkkın. Kendin gibi değilsin."

Kaçırmadı bu defa gözlerini. Hem de bu zaman kadar hiç bakmadığı kadar uzun baktı ve en sonunda derin bir nefes verip elini göz pınarlarına atarak gözlerini kapatıp sıkıntıyla ofladı. "Bakma şöyle," derken parmakları göz pınarlarını eziyordu. "Canımı daha çok sıkıyorsun."

"Normal bakıyorum."

Başını hafifçe iki yana salladı ve öyle kaldı. "Hayır, normal bakmıyorsun."

"Nasıl bakıyormuşum?"

Kabullenmiş bir ifadeyle birkaç dakika sonra elini gözünden çektiğinde içkisinden büyük bir yudum almıştı. Soruma cevap vermek yerine, "Dün Ferda'dan da hesap sormaya gittim," dedi. "Beş adımdan fazla yaklaşmadım. Merak etme. Namusum yerli yerinde. Ama Özgür..." dediğinde o isim dudağından ölü bir nefes gibi dökülmüştü. "Ferda dedi ki Özgür kaza günü karısının bana olan hislerini öğrenmiş. Bu yüzden evden çıkmış ve bana gelirken kaza yapmış." İçkisinden büyük bir yudum daha alarak bana döndü. Bu defa göz bebeklerinde belirgin bir kırgınlık vardı. "Kalbi kırık ölmüş Aslı. Bunu hiç bilmemesini dilerdim. Çok severdi o karısını. Bu saçmalığı asla öğrenmemesini dilerdim."

Her hâlini görmüştüm ama başının usulca yere eğildiği an ilkti. Daima dik gezer, neşeli kahkahalar sunar ya da damarına basıldığında yakıp yıkardı. Tüm hisleri kadar hüznü de şiddetliydi. Kalbime acı bir hissin battığını hissettim. Ben de değer verdiğim birinin böyle acı bir gerçekle ölmesini istemezdim.

"O gün," diye devam etti. "Benim elimden tuttu. *Ferda* dedi sadece ama devamını getirmedi. Gözlerindeki buğuyu ölüm sandım. O yüzden öyle bakıyor sandım. Çok ölüm gördüm çünkü. Hepsinin gözünün içine baktım. Meğer kırgınmış bana ve hayata." Zorlukla yutkundu ve içkisinden büyük bir yudum daha aldı. Ağlamak istiyor ama ağlayamıyordu sanki. Tanırdım o

hissi. "Benim kaybettiklerim de öyle bakıyordu. O zaman ailem de mi bana kırgın öldü?" Bana döndü bakışları. "Üzdüm mü onları?"

"Güntekin..." diyecek oldum.

Ama sanırım taşmıştı bir kere. O da toplayamıyordu dilini ve içini. "Bir insan kaç kere ölümle sınanır?" dediğinde önümde sarhoş bir adam değil omuzlarında mezar taşları taşıyan bir adam oturuyordu sanki. Ağırdı yükü. İlk defa hissettim bunu.

"Kaç kere daha kanlı el tutacağım ben?" dedi yorgunlukla. "Kaç kere daha ölen nefesler için yaşayacağım? Ailen için yaşa, Özgür için yaşa." Göğsüne döndü parmakları. "Ya ben? Ben ne için yaşayayım? Hepsi ölüyorken ben neden yaşıyorum? Ölüm gidenlere değil ki kalanlara Aslı. Onlar sadece gidiyor ve bitiyor. Peki ya gerçeklerle kalanlar? Kaç kursağım var benim? Hangi ölümü yutup sindireyim?" Parmakları boğazına değdi. "Hepsi şurada kaldı. Anlıyor musun? Bir mezarın, kursağında kalması ne demek biliyorsun, değil mi?"

Arkada bu defa Müslüm Gürses vardı. İmkân olsa şu an bir sigara içerdim. Sigara dumanı yoktu. Ama yine bir sigara dumanın hayalinde o adam ve kulağıma değen melodileri vardı. İlk defa o adamın hüznü benim sigara dumanımdan daha ağırdı. Bu bana da ağır geldi.

"Ben sigara, dumanının altında
Yana yana en sonunda, kül oldum
Sen kibritin hiç yanmayan ucunda
Birinin hayatından geçmiş oldun..."

"Biliyorum," diyebildim sessizce. Babam vardı kursağımda.

"Elbette biliyorsun," dedi anında. "Babanı vermişsin toprağa. Onun bıraktığı acı tadı biliyorsun değil mi?"

Kavuruyordu tüm boğazı, kursağı ve yaşamı. Usulca başımı salladım. "Biliyorum."

"Peki ya mezarlık?" dedi ve sesindeki kırık yer tam kalbimin ortasına oturdu. "Bir mezarı yutmayı denersin. Yutamazsın belki kalır yine kursakta ama bir mezarlığı yutmayı bile deneyemezsin. Kalır öylece orada. Nefesinin tam üzerinde. Ben önce ailemin öldüğünü gördüm. Sonra dostumun. Kocaman bir mezarlık. Kursakta bir mezarlık kalması ne demek biliyor musun?" Kolyeme değdi bakışları ve başını hızla iki yana salladı. "Bilme. Sakın bilme." İçkisinden büyük bir yudum daha alıp bu defa bardağı sertçe kendi önüne bıraktı. Başı önüne düştü. "Sakın bilme. Düşmanım bile bilmesin."

Dilimi ısırarak susmayı denedim. Sorduğum her soru daha da kalbini kıracak gibiydi. Artık emindim. Kesinlikle anne babasının ölümüne şahit olmuştu. *Cinayet* demişti. Belki de gözünün önünde olmuştu. Kan var gibi sürekli avuç içine bakıyordu. Hızla içkimden bir yudum aldım. Gerçek, rakıdan daha çok yaktı gezimi. Bunun neden canımı bu denli yaktığına dair hiçbir fikrim yoktu ama üzülmüştüm işte. Kolay kolay etkilenmezdim oysa.

"Ailenin seninle gurur duyduğuna eminim." Boğazımı temizleyerek konuşmam gerekmişti. "Ferda da canını yakmak için söylemiş, belli. O son anında Özgür'ün elini sıktığında o da senin elini sıktı mı yoksa tepkisiz mi kaldı?"

Hüzünlü yorgun bakışları bana döndü. Bir an önce böyle bakmayı kesmeliydi yoksa üzüntüden ben sarhoş olacaktım. "Sıktı..." dedi sadece.

"Demek ki hâlâ sana güveniyordu."

"Biliyorum," dedi anında. "Ondan yana şüphem yok. Ama yine de bunu hiç bilmemesini, kalp kırıklığıyla yaşamını bitirmemesini dilerdim. Şimdi yaşadığı ömrün ne önemi kaldı? Sadece bedeni değil, kalbi de öldü."

"İnsanlar aldatıldığında sebep olana daha çok kırılırlar Güntekin."

Acı bir yaşanmışlıkla konuşmam gerekmişti. Karşıma dikilen o hamile kadına asla kızamıyordum mesela. Aksine, günlerce bebeğine bir şey olmaması için dua etmiştim. Masum bir canın vebalini sırtlanamazdım. Ama onun hesap sorması gereken kişi ben değil kocasıydı. Bu da gerçeği değiştirmiyordu.

Bendeydi dikkatli bakışları, farkındaydım. "Hâlâ kırgın mısın o dallamaya?" diye çıkıştı.

Bardağıma bakarken yarımca güldüm. "Hayır. Umurumda bile değil. Ben genel olarak hayata kırgınım. Ama eşi karşıma geçip hesap sorduğunda öfkelendiğim tek kişi oydu. Eminim Özgür'ün öfke beslediği tek kişi de Ferda. Dostunun kalbinin senden yana kırık olduğunu sanmıyorum. Ama Ferda için paramparça eminim. Bırak da bunun vicdan yükünü o şeytan çeksin. Sen değil."

Yine bakakaldı yüzüme. Bir eli yanağına yaslıyken derin bir nefes vererek önüne dönmesi gerekti. "O şeytan üzülmez." Boğuktu sesi. Biten bardağını usulca önüme bıraktı. "Bari ben üzüleyim arkadaşıma." İçkisini doldurduğumda bu defa küçük bir yudum içti. "Yarına fabrika ayarlarıma geri dönerim. Merak etme."

"İstediğin kadar üzgün gez. Saklamak zorunda değilsin."

"Zorundayım. İnsanlar böyle yaşar; maskeyle." Çenesi bana döndü. "Sende de aynısı var."

"Ne varmış?"

"Herkese sunduğun o soğuk ifaden kendini dünyadan korumak için değil mi? İçinde sıcacık biri var. Görüyorum. Sana, *sil at o soğuk maskeni* desem yapabilir misin? Yapamazsın. Bir süre sonra yüzüne dikili kalıyor çünkü. Benim de gülüşüm yüzüme dikili. Silemem." Haklı olduğu en haklı konuydu. İçkisinden büyük bir yudum alıp anlamsızca yükseldi. "Ayrıca benim içmemin senin ağlamanla ne akalası var? Asıl mesele gülmen!"

Güldüm. "Gülmeyeyim mi?"

Şaşkındı. "Ne diye sadece bana gülüyorsun?"

Daha çok güldüm ve omuz kaldırdım. "Komiksin."

"Başkasına neden gülmüyorsun?"

"Başkası komik gelmiyor."

"Senin bana gülmen değil yaptığım saçma esprilerden sonra beni boğazlaman gerekiyordu!"

"Bir süre sonra bağışıklık kazandırıyorsun."

Alık yüz ifadesi daha çok gülmem için yeterliydi. Göz kırpıştırarak bakıyordu bu hâlime. "Sen neye sebep olduğunun farkında mısın?" dedi huysuz bir sinirle.

Boştu bakışlarım. "Ne?"

Yüzü ekşirken elini hafifçe yüzüme doğru salladı ve kendi kafasını diğer yöne çevirdi. "Şu kan emici gözlerini benden uzak tut. Ciddiyim. Sağa sola bak. Bana bakma. Bir insanın gözü neden sarı olur?"

Zaten kendi farklı yöne bakıyordu. Yarım bir tebessümle önüme döndüm. Artık gerçekten sarhoştu. Rakılarımızı birkaç dakika sessizce yudumladık. Anlık maskelerimiz düştüğü için belki de bakamadık yüzlerimize. Ben önüme bakarken o sol yanında kalan duvara bakıyordu.

İnsanların bu mekânda masalarda otururken çekildikleri fotoğraflarla süslenmişti. Fotoğrafların arasında bazı şiirler yazılmıştı ve duvar baştan sona bir anı köşesi gibiydi. Farklı farklı yaşamları bir araya toplamıştı. Dikkatle o yöne bakıyordu.

"Özgür de burada Ferda'yla fotoğraf çekilip o duvara asmak istemişti ama hiç nasip olmadı." Tekrar bana döndüğünde parmağı duvardaydı.

Duvar boyunca yan yana, karşı karşıya duran ve kameraya sevgiyle bakan sayısız çift vardı. Bakışlarım üzerlerinde gezindi.

"Şayet birini gerçekten sevmiyorsan böyle bir duvarda onunla iz bırakmamalısın," dedi. "Özgür'e iyi ki bu nasip olmadı. Baksana, kocaman duvar aşk şiirleriyle ve çift fotoğraflarıyla donatılmış. Buraya ne zaman gelsem o duvara bakarım. Sence kaç tanesi birbirine burada söz verip sonra ayrıldı?"

Duvara bakarken hafifçe dudak büzdüm. "Normal insanlar buna *ayrılmak* der Güntekin. Edebiyatçılar o duvara bakınca der ki; *ayrılıklar da sevdaya dâhil*." Parmağım duvarın en üstüne döndü. Söylediğim Attila İlhan şiiri tam olarak orada yazıyordu. "Bak, en üste o şiiri yazmışlar. Demek ki ayrılmak o duvarda fotoğrafının bulunmasına engel değil. "

"Şiiri, romandan daha mı çok seviyorsun? Kütüphanende şiir kitabı daha fazla."

Omuz kaldırdım. "Devrik cümleler, kurallı yazıma göre daha içten geliyor."

"Normal hayatta her şeyi kuralına göre yaşayan insanların içi biraz karmaşıktır derler."

"Kim demiş?"

"Güntekin Agâh."

Gülerek etkilenmiş bir hâlde dudak büzdüm. "Ukala birisi ama doğru demiş."

Geldiğimden beri ilk defa dudağının ucunda minik bir tebessüm belirdi. İçkisinden bir yudum almadan önce kadehi hafifçe bana uzandı. Kendi kadehimi kaldırıp bardağına dokundurdum, bardaklar tokuştu, içindeki sıvı sallandı ve aynı anda içtik.

"Uçakta," dedi bardağı masaya bırakırken. "İlk karşılaştığımızda elinde bir şiir kitabı vardı. Özdemir Asaf, Dokuza Kadar On."

Şaşkındım. "Bunu nasıl hatırlayabilirsin ki?"

Bir yudum daha içti. "Değil mi? Ben de bazen kendime şaşırıyorum." Derin bir soluk verdi. "Arabada kırmızı bir ceket giymiştin. Onu da hatırlıyorum." Parmağı bana döndü. "Sakın o donu hatırlatma. Sen de unutmadın, biliyorum."

Gülmemek için direnerek dudaklarıma hayali bir fermuar çektim. Kendi sarhoşluğu içinde duvarı işaret etti. "Oradaki en sevdiğin şiir ne?"

Hepsine göz gezdirdim ve birinde durdum. "*Ben sana mecburum, bilemezsin*."

"Attilla İlhan?"

"Attilla İlhan." Dilim dudaklarımda gezinirken meraka engel olamadım. Boş bir adam değildi. "Senin?"

Parmağı sarhoşluğu yüzünden sersemce duvar yüzeyinin hepsini gösterdi. Sanki tüm şiirleri taradı ve birinde durdu. O da Attilla İlhan şiiriydi. "*Duvardaki saat duracaktı. Kalbim kendiliğinden duracaktı*," diyerek okudu ağzının içinde. "*Ben hiç böylesini görmemiştim. Vurdun kanıma girdin*," Gözleri usulca bana döndü. "*İtirazım var*."

Fazla derin bakıyordu ve ben bu bakışla baş edemezdim. "Güzel seçim," diyebildim sadece.

Elini sertçe masaya vurmasını beklemiyordum. "*İtirazım var* diyorum!"

Tüm bakışlar bize döndüğünde kolundan kavradım çünkü inatla masaya tokat atıyordu. "Güntekin, dur."

Bir kere daha elini sertçe masaya vurdu. "*İtirazım var* diyorum sana! Anlıyor musun? İtirazım var! Hayır, kabul etmiyorum!"

Omuzuna hafifçe vurarak içki bardağını elinden çekip aldım. Öyle bir bağırıyordu ki tüm bakışlar bize dönüştü. "Allah belanı vermesin. Senle sakince oturup konuşan da kabahat. Ver şunu!"

Bardağı diğer yana çekti. "Uzak dur içkimden. Gaddar kadın."

"Gebertirim seni. Bağırma."

Çocuk gibi omuz kaldırdı. "Ne yapacaksın? Boşayacak mısın?" Bardağı masaya bırakırken saniyeler içinde artık üzgün ve ağlamaklı bir hâlde ellerime sarılmıştı. "Boşama! Hemen boşama tamam mı?" Acıklı bir hâlde başını ellerime ve kollarıma yaslaması sadece mekân için değil benim için de şoktu. "Boşama beni!" diye böğürüyordu. "Kıymetli karım, boşama beni. Kurbanın olayım boşanmayalım."

"Abla boşama şu adamı!" diye bağırdı arka masalardan biri.

Ben şaşkınlıkla çevreme bakarken o bana doğru eğilmiş, ellerimi kafasına yapıştırma derdindeydi. Ensesine hafifçe vurmak zorunda kaldım. "Salak herif, bağırma kalk."

"Hemen boşama beni!" diye böğürdü.

"Abla boşama abiyi," diye bir başka ses yükseldi.

"Kimse boşanmıyor, susar mısınız?" diye yükselmek zorunda kaldım. Sinirle Güntekin'e dönüp sırtına okkalı bir tokadı indirdim. "Beyinsiz, her türlü rezil ediyorsun kalk. İki dakika sakin konuşmaya gelmiyor."

Sırtına yediği tokatla acı içinde doğrulup elini darbe alan yere attı. "Kız elin de ağır ha. Karete şampiyonluğundan bir şey kaybetmemişsin. Öküzü tek tokatta bayıltırsın sen. Bayramda kurban kesersek *öküzü benim karım*

yıkar diyeceğim." Yine ciddiyete bürünerek yükseldi. "Bana böyle yumruklar savuruyorsun da o dallamayı neden dövmedin?"

Omuzuna bir tokat daha attım. "İki de bir şu dallamadan bahsetme!"

Daha çok yükseldi. "O kansızı dövmeliydin!"

"Dövmedim çünkü ağladım. Tamam mı?" Bir tokat daha attım. "Sus artık!"

Darbe alan yerleri acı içinde ovuşturuyordu. Kısa bir an söylediğim şeyle duraksadı ve ani bir çıkış daha yaparak elini masaya bir daha vurdu. "Adını söyle, ben bulup döveceğim!"

Yüzüm ekşidi. "Neden dönüp dolaşıp bu konuya geliyoruz biz?"

"Çünkü geberene kadar dayak yemeyi hak eden birisi! Nasıl böyle bir şeyi ziyan edebilir?" dediğinde sarhoş olmasına rağmen sesinde öfke vardı. "Senin sevginin bir damlasına muhtaç olacak insanlar varken sen neden gidip ona âşık oldun? Mal mısın kızım sen?"

Sırtına bir tokat daha indirdim. "Bak elimde kalırsın sen ha. Anlattığıma pişman etme!"

Huysuzca göz devirdi. "Tersin ancak bana." Masa üzerinden telefonuna uzandı. "Polisi arayacağım. Karım beni dövüyor."

Telefonu hızla elinden aldım çünkü gerçekten arıyordu. "Asıl ben Aile Bakanlığını arayacağım. Kocam gelmiş rızkımızı rakı masalarında yiyor!"

Salak adam anında sırıttı. "Ya, kocan mıyım gerçekten?"

Onun adına umutsuzdum. Bu hâline bakarken gülmek ve kızmak arasında gidip geliyordum. Kafa karışıklığıyla gülerken elim dudaklarıma kapandı. "Yemin ederim sinirlerimi bozdun."

İçkisinden bir yudum daha aldı. "Asıl sen benim her şeyimi bozdun. Sus!" Elini yeniden masaya vurdu. "*İtirazım var* dedim sana!"

Tüm bakışlar yine bize döndüğünde panikle etrafa bakıp önüme döndüm. "Artık susacak mısın sen?" Hızla bardağı elinden alıp ayağa kalktım ve kolundan kavradım. "Kalk gidiyoruz. İyice saçmalamaya başladın sen."

"Bir dakika bir dakika. Benim de sana soracağım bir şey var." Hızla geri çekip yeniden sandalyeye oturttu. "Madem rakı masasına oturduğun adamla aranda sır olamayacak sen de konuşacaksın."

"Ne?" dedim hayretle. "Ne anlatacağım?"

Sorusu sesi kadar ağırdı. "Neden *yine hırsız diyecekler* dedin?"

Oysa hiç fark etmemesini ve bunu sormamasını dilerdim. Sessiz kalıp birkaç saniye önüme baktım ama eli sıkıca bileğimden tutuyordu. "Bileğimi bırakır mısın?"

Bileğimi daha sıkı kavradı. Bir parmağı tam nabzımın üzerindeydi. "Olmaz."

Bırakmalıydı çünkü hızlı attığını fark edecekti. Bakışlarım ona döndü. "Bırak."

"Bırakmıyorum."

"Sebep?"

"Konuş," dedi sadece. "Maddeyi yazdıran sensin. Dürüst ol."

"Bileğimi bırakırsan da konuşacağım Güntekin." Kaşlarım bitişik tenlerimize döndü. "Konunun bununla ne alakası var?"

Nezih bir açıklama sundu. "Şu an seni üç tane görüyorum Aslı ve hangisinin gerçek olduğunu ayırt etmem, kaybetmemem lazım."

Derin bir nefes vererek dilimle dudaklarımı ıslattım. Kolay kolay sarhoş olmazdım ama içki benim de hafiften başımı ağrıtmıştı. Açıklamasının akla yatkınlığı karşısında yorumsuzdum. Arkada bu sefer bambaşka bir ezgi vardı. Su gibi kendi yolunda akan ses değdi kulağıma.

Ekmeğimi dörde böldüm,
Yarılardan buldum seni.
Ölülerden haber aldım,
Dirilerde buldum seni...

"Evet," dedi sessizliğim karşısında. "Neden öyle söyledin?"

Göz ucuyla baktım. "Sabah bunları hatırlayacak mısın yoksa sarhoşluk dolu bir sabaha uyandıktan sonra her şeyi unutanlardan mısın?"

"Unuturum."

"Yalancı."

Güldü. Yeterli bir cevaptı.

Güzel gülen bir adamdı ve ben bununla da nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. Önüme bakarken diğer elimle bardağımın dibinde kalan içkimi kafaya diktim. Bunu anlatmayı asla istemezdim aslında. Saçmaydı ve uzun yıllar öncesinde kalmıştı. Hâlâ atlatamadığım için sorunlu olan ben olmalıydım. Her insanın travmaları vardı ama unutup yoluna devam ediyordu. Bense her şeyi zihnime ve kalbime dikiyordum.

"Lise zamanlarında..." Sessizce başladım söze ve dönüp ona bakmadım. "Bir arkadaş grubum vardı. Daha doğrusu arkadaş sandığım bir grup. Başta iyi hoştular. İnsanlar beni pek sevmez, bilirsin. Kaba, küstah ve soğuk bulurlar."

"Dönsün kendilerine baksınlar," dedi anında. Eli bileğimi daha çok okşamıştı sanki.

Güldüm istemsizce. "Başta sen de öyle dedin." Sessiz kalışı kendi adına bir pişmanlık mıydı yoksa başka bir şey mi sorgulamadım. "Neyse," diyerek devam ettim. "Başta yalnızdım. Onlar arkadaş olmak istemişti. Ben de inandım. Nasıl inandın deme. Kolay inanıyorum işte. Sorgulama. Sonra tüm okulun ortasında durduk yere bana iftira atıp hırsız dediler. Özellikle içlerinden biri yaptı ama diğerleri de sessiz kalarak destek oldu. Sözde sınav sorularını çalmışım. Hepsi de şahitmiş. Tüm okulun gözünde hırsız ilan edilmek ve seni gören insanların tedirginlikle üzerini arayıp çantalarına sarılması kolay bir şey değil. Emin ol, zordu."

Dudakları hafifçe aralandı. Bir şeyler söyleyecekti sanki ama, "Bari bunu dövmüş ol," diyebildi sadece.

"Bu sefer dövdüm. Rahatlayabilirsin. Şiddetli bir kavgaydı ve muhtemelen o lise böyle bir kavgaya bir daha şahit olmadı. O benim sırtıma kalem sapladı. Ben onun eline. O benim bacağımı pergelle kesti ben onun kolunu kırdım." Başımı iki yana salladım. "Korkunçtu. O olaydan sonra uzun süre okula devam edemedim zaten. Arkadaş çevresi hâlâ okuldaydı ve beni zorbalamaya devam etti. Soyunma odasına kilitleme, kıyafetlerini çalma, masa üzerine hırsız yazma falan. Saçma sapan şeyler. Ondan sonra o liseden ayrıldım ve karateye başladım zaten. İçimdeki vahşiliği sporla yatıştırabilirmişim. Allah var işe de yaradı. Bir daha da hiçbirini görmedim."

Kendi sessizdi ama bileğimi kavrayan parmaklarından tenime akan his ve gözleri sessiz değildi. Gerçekten teninin ayrı bir sesi vardı. Konuşmadan çok şey anlatıyordu ve acilen buna son vermeliydi.

"Ne?" dedim bakışları karşısında.

Usulca göz kapatıp açtı. "Neden böyle bir şey yaptılar?"

Omuz kaldırdım. "Bilmem. Sorgulamadım. Dedim ya, genel de sevilmem. Onlar için de bir sebep gerekmez. Ya yüksek not almışımdır ya hoşlandıkları çocuk aslında benden hoşlanıyordur, ya sevdikleri hoca beni daha çok seviyordur ya da söyledikleri bir şeye ters cevap vermişimdir. Saçma sapan bir şeye takıldıklarına eminim. Tuğba ve Ferda gibi işte."

"Çünkü başarılısın, zekisin." Dili usulca dudaklarında gezindi. "Çabasızca güzelsin."

Utanmalıydım belki ama o an hissettiğim şey kırgınlıktı. "Benden daha başarılı ve güzel kadınlar var Güntekin ama ben onları alkışlarım. Bence benden nefret etmelerinin sebebi benim. Haklılar bir yerde. Kim aksi,

kindar, ters ve soğuk birini sever?" Elimi salladım. "Tuğba ve Ferda nefret etmeye devam edebilir. Gurur duyarım kendimle."

"Aslı," dedi usulca. Parmakları nabzımı okşamaya devam etti. "Annen dedi ki; sen hep böyleymişsin. Doğduğun andan beri. Şimdi düşünüyorum da bence sen bilerek böyle yaratıldın. Soğuk ve duvarlı." Boynu hafifçe sola büküldü. "Çünkü seni bir nebze tanıyan birinin sevmemesi imkânsız. Neden herkes seni sevsin ki? Bırak, sadece hak eden sevsin."

İçimde bir yerde, yıllardır kilitli duran paslı bir kapı sarsıldı. Açılmadı ama ilk kez arkasından bir ışık sızdığını hissettim. İnsan ömrü boyunca yüzlerce söz duyuyordu; övgüler, teselliler, yalanlar, nezaket gereği söylenmiş cümleler... Ama bazı kelimeler diğerlerine benzemiyor, gelip tam yaranın üzerine oturuyordu.

Sanki yıllardır kendimden sakladığım bir parçayı avuçlarının arasına almış ve yargılamadan bakmıştı. En kötüsü de buydu. İnsan nefretle, öfkeyle, hatta küçümsenmekle savaşabiliyordu. Fakat anlaşılmak insanın bütün savunmalarını sessizce elinden alıyordu. Çünkü insanın bütün ömrünü yanlış anlaşılmaya alışarak geçirmesi başka, bir gün ansızın doğru anlaşılması başkaydı ve o bunu bana sürekli yapıyordu.

Beni anlıyordu.

"Sen de sevgini sadece hak edene sun," dediğinde sesinde garip bir nahiflik vardı. "Hak etmeyen herkese sunup neden bu kadar ziyan ettin onu?"

"İnsan sarrafı değilim demek ki."

"Hayır, sadece babasının çok sevdiği bir kız çocuğusun. Ve onu zamansız kaybettin. Annem de beni çok sevdi mesela. O yüzden gerçek sevgiyi bilirim. Sen de yalanı ve gerçeği bilip anlamalısın."

Tüm bunları söylerken parmakları bileğimi ve nabzımı okşamaya devam etti. Yine o garip his gözlerinde belirivermişti ve girdap gibi içine çekiyordu. Bu durumda yalan ve gerçeği nasıl ayırt edebilirdim?

Mesela bu yalan mıydı gerçek mi? Gerçek gibiydi ve tehlikeliydi. *Yalan* desem o daha dikenli bir teldi.

"Sen de benden nefret etmiyor musun?" diyebildim sadece.

Gözlerime baktı öylece, *nefret ediyorum* demedi. Hiçbir zaman dememişti. *Benden nefret et* deyip duran bendim çünkü savaşmasını en iyi bildiğim his ve bana sunulan buydu. Ama gözlerindeki titrek his eskisi kadar boş değildi. Bu da ilkti.

Hâlâ bileğimi tutarken diğer eli daha güçsüz bir hâlde masaya değdi. "İtirazım var..."

"Neye?"

"Attila İlhan'a."

"Hangi konuda."

"*Beni de vurdular, kanıma girdiler*," dediği an başı yeniden masaya düşmüştü. Gözleri kapalı bir hâlde mırıldandı. "İtirazım var Attilla İlhan. Duydun mu beni? Benim de itirazım var!"

Bu hâline umutsuz bir gülüş sundum. "Aynen, şimdi duydu seni Attilla İlhan." Bileğimi bırakmamakta kararlıydı. Ayağa kalkıp omuzuna dokundum. "Kalk gidelim artık."

Masaya yapışık yanağı yüzünden dudakları öne büzülmüş bir hâlde mırıldandı. "Nereye?"

"Eve."

Bayılmak ve ayılmak arası bir ifadeyle dikleşti ve burnunu çekti. "Yani evimize mi kıymetli karım?"

"Aynen, evimize. Kalk."

Önce alık alık sırıttı sonra duraksadı. "Bir şey diyeceğim. Ev de mi sahte yoksa? Ev de mi yalan acaba Aslı? Biz eve de mi *evliyiz* diye yalan söyledik?"

Tedirginlikle etrafımıza bakmak zorunda kaldım. "Artık susacak mısın sen?"

Sırıtarak ayaklandı. Sendelediğinde koluna girmem gerekmişti. "Evimizde elinle uyumama izin verecek misin?"

"Bu hâlde elim olmadan da uyursun, emin ol."

"Kâbuslar durmaz. Onları tutman lazım."

Sandalye arkasından ceketini alıp giydirmeye çalıştım. İnatla kollarını denk getirmiyordu. Derin bir nefesle sabırlı kalmayı başardım ve giydirdim ama bu sefer de kendi çıkarmaya meyletti. Montun yakalarını öne doğru çektim ve tek elimle yakasını çene altından sıktım. Bu Ankara soğuğunda ince giydiği için sürekli hasta oluyordu.

"Çıkartırsan seni gebertirim."

Boğazına dayanan yumruğum ve ceket yakaları yüzünden boğulur gibi bir ses çıkardı. "Karım beni boğuyor."

"Sus ve tut şu çantamı."

Yüzü ekşidi ama itiraz etmedi. Zaten buna fırsat vermeden çantamı kucağına sıkıştırmış, telefonlarımızı almış ve kolundan kavrayıp onu

ilerletmiştim. Çantamı boynuna asıp önüne alışını görmek ise gerçekten görülmeye değerdi. En azından söz dinliyordu.

"Bir kocanın ilk vazifesi nedir?" dedi alık alık. Cevap yine kendinden geldi. "Karısının çantasını taşımaktır."

Koluna girip ilerlettim. "Aynen öyle. Söylediğin en faydalı genel kültür bilgisiydi. Aferin. Çantama sahip çık."

Keyifle güldü ve boynundan asılan çantamı daha sıkı kavradı. Ayakta durmakta zorlanıyor, sağa sola yalpalıyordu. Kasaya geldiğimizde mecbur durmak zorunda kaldım çünkü anlaşılan Berk ve Cihangir toptan hesabı ödeyip gitmişti. Masaya sonradan gelen rakı şişesinden haberleri yoktu çünkü biz içmiştik.

Güntekin'i duvara sabitlerken kasadaki adamla konuşmaya çalışıyordum. "Tamam, ne kadar ödeyeceğim? Halledeyim."

"Ödediler ya!" diye yükseldi Güntekin. "Karımı mı kandırıyorsunuz lan siz?"

Adam Güntekin'i tanıdığı için şanslıydık. "Komutanım, sonradan gelen şişe için hesap alacağım sadece. Gerisi zaten ödendi." Tatlı, orta yaşlarda bir beyefendiydi ve bakışları bana döndü. "Eşi siz misiniz?"

Güntekin'in göğsünde sallanan çantadan cüzdanımı almaya çalışıyordum ama inatla ellerimi geri itiyordu. Adama, "Evet," deyip terslikle Güntekin'e döndüm. "Bir durur musun? Çantadan cüzdanı almam lazım."

Çantamı diğer yana çekip sarıldı. Gözlerini zorlukla açıyordu. "Olmaz. *Karım çantama sahip çık* dedi. Kimseye veremem."

"Güntekin benim, Aslı!"

"Sen kimsin ya?"

"Karın!" diye yükselmeden edemedim.

"Yürü git be kadın!" diye çirkefleşti. "Benim karım sahte. Sen gerçeksin."

Koluna tokadı indirdiğimde acı içinde soludu ve en sonunda zorla açık tuttuğu gözlerini tamamen açmayı başardı. Tokat kendine getirmiş gibiydi. Durdu, yan yan baktı ve en sonunda önüne dönüp yüzümü avuçları arasına alıp yanaklarımı sıkarken tepeden tepeden süzdü. "Evet," sonucuna vardı en sonunda ve yüzümü adama çevirdi. "Bu benim karım." Yüzümü bırakırken işaret parmağı usulca kasadaki adama döndü. "Sakın *karınız çok güzelmiş komutanım* deme. Bak travmam var. Olay çıkar."

Ya sabır dilendim.

Sonunda çantamdan kartımı alıp gerilemeyi başardığımda adam bu saçma uyarıya sadece gülmüştü. Çok sarhoş gördüğü için saçmalayanlara alışkın olmalıydı. "Allah size bağışlasın komutanım."

"Amin!" diye yükseldi. "Aslı, amin desene. Çarpılırız."

"Onu şu an ciddiye almayın," demek zorunda kaldım.

Arkadaki Güntekin'in uslanmaz sesi yükseldi. "Benim karım ha. İndirim yap. Gerçek karım. Ne yalanı ya? Kim dedi onu? Değil mi Aslı? Yüzde yüz organik karım. Aslı, sen de bir şey söylesene. *Öyle* desene. Aslı!"

Dönüp ters ters bakarak uyarmam gerekti. "Artık susar mısın? On saniyede bir Aslı diyorsun!" Önüme dönüp kartı uzatırken söylediği şeyle adeta irkildim.

"Karım bana evlenme teklif etti," diyordu adama. "Sonra da beni öptü." Sırıttı kendince. "*Öpmedim*diyor, inanma. Öptü."

"Güntekin!"

Gülmüştü adam. "Büyük aşk, ha komutanım."

Salak adam ciddiyetle. "Tabi, tabi." diyerek onayladı. "Ne sandın oğlum?"

Kartın okundu sesi geldiğinde hızla geri çekip cüzdana sıkıştırdım ve ona döndüm. Yüzüne bakmadan boynundan asılan çantaya cüzdanı sıkıştırdım ve bu defa sinirle çantanın iplerinden kavrayarak boynundan sürüklemek suretiyle onu ilerlettim.

"Sus artık!"

"Ne var? Adamı gerçek karım olduğun ikna etmeye çalışıyordum." Kapıya ilerlerken yanımızdan geçen bir adamı daha yakasından kavrayıp kendine çekti. "Karım beni öptü." diye anlatıyordu ona da. "Öpmedim diyor. İnanma. Valla öptü. Bana o evlilik teklif etti. Valla bak. Allah seni inandırsın şok içinde kaldım. Her şey onun suçu. Hep o başlatıyor. Yapma diyorum. Yapıyor. Şimdi sen söyle abi, ben basit bir adam mıyım?"

Adam öylece bakıyordu.

Hızla geri çekmeye çalıştım. "Kusura bakmayın. Kendinde değil."

Yana dönüp göz ucuyla bana baktı. "Sen zor kadınsın da ben basit bir adam mıyım Aslı? Ha? Ha? Aslı! Söylesene!"

Zorla ilerlettim. "İnan bana çok zor bir adamsın. Sus artık."

Hâlâ, "O öptü!" diye bağırma dersindeydi.

Kapıdan çıkarken uzanıp dudaklarına minik bir tokadı indirdim. "Sus artık!"

Kapıdan itiş kakış zorla çıktık. Bizi gören güreştiğimizi düşünebilirdi. Hâlâ, "Ben basit bir adam değilim." diye bağırıyordu ve beni buna ikna etmeye çalışıyordu. Dışarıda deli gibi yağmur yağıyordu. Ankara için normal bir akşamdı ama bizim için asla normal bir akşam olmuyordu. Onu boğmadığım için gerçekten şanslıydı.

Merdivenleri inerken sendelediğinde yardımcı olmaya çalıştım. Şimdiden sırılsıklam olmuştuk. Yağmur oldukça şiddetliydi. Onun arabasını görebiliyordum ama şu an bir arabaya ihtiyacımız vardı. Hızla benim aracıma yönlendirdim. Önce boynundan çantamı çıkardım. Dalgalı saçlarından alnına ve yüzüne düşen yağmur damlalarıyla öylece bana bakıyordu. Çantayı ön kapıyı açıp içeri bırakmam iki saniye sürmüştü.

Arkamı döndüğümde yoktu.

"Güntekin!" diyerek ileri atılmak zorunda kaldım çünkü yolun ortasında, yağmurun altındaydı. Sudan çıkmış balığa dönmemek şu noktadan sonra imkânsızdı. "Ne yapıyorsun? Gel şuraya!" diyerek ilerledim.

Üzerine yağan yağmurla öylece kaldı ve gökyüzüne bakmaya çalıştı ama yağmur damlalarıyla zordu. Ona yaklaştığımı fark ettiğinde tekrar ilerlemeye başladı. Kaçıyordu.

"Gelsene!" dedim.

Omuz kaldırarak geriledi. "Arabamla gideceğim. Saklanmam lazım."

Benim de adımlarım hızlandı. "Sarhoşsun. Gel buraya."

Arkası dönükken âdeta seri adımlarla koştu ve benden kaçtı. "Saklanmam lazım diyorum, gelme."

Ya sabır dileyerek arkasından koştum. "Bir daha içersen seni parçalayacağım! Gel bur-"

Devamı gelmedi çünkü arkasını hızla dönmüş ve bu defa da bana doğru koşmaya başlamıştı. Kendimi ne olduğunu anlamadan omuzunda ters dönmüş bir hâlde buldum. Kollarını bacağıma sarıp beni saniyeler içinde omuzuna atmasını ben de beklemiyordum.

Ne yaşanıyordu şu an?

"Güntekin!" diye bağırdım istemsizce. "Allah'ın delisi, ne yapıyorsun?"

"Artık seni de saklamam lazım," diyordu ağzının içinde. "İzin kalamaz. Seni de saklamam lazım."

İstemsizce güldüm çünkü sinirlerimi son seviyede yıpratmıştı. Ne saçmaladığını bile sorgulayamıyordum. Sırtına hafif bir yumruk indirdim ama kollarım güçsüzce öne düşmüştü. Direnmedim. Dünyam ters düz olmuş bir hâlde yağmurun altında saçma bir konumda öylece kaldım.

"Seni gerçekten geberteceğim," dememse kaçınılmazdı.

Yağmur şiddetle devam ederken ne yaptığının farkına varmış gibi yolun kenarında durdu. Bacağıma sarılı eli gevşediğinde doğrularak kucağından inmek için hareketlendim ama adımlarım yere değeceği anda iki kolunu kalçamın altında bağlayıp bunu durdurdu. *Şok olmuştum.*

Ellerim omuzlarındayken hâlâ beni tutmasının etkisiyle ondan bir nebze uzundum ama onca yağmura rağmen gözleri gözlerimdeydi. Yüzüyle ve dudaklarıyla denk düşmekse sersemleticiydi. Başımı hafifçe geri çekmeye çalışarak huzursuzca kıpırdandım. Yakınlığı yine beni bocalatacak bir hâl alıyordu.

"Bıraksana," dedim usulca. Yüzü haddinden fazla yakınken sesim istediğim kadar gür çıkmıyor, kısılıyordu.

Bırakmadan sadece gözlerime bakmaya devam etti. "İtirazım var," dedi yeniden.

Nefesi vurdu dudaklarıma. Şu an bu yaşanmamalıydı. Yine o saçma hisle etrafımı sarmalamıştı. Böyle bakarsa ne söyleyebilirdim? İmkân olsa şu an ben güneş gözlüğümü gözlerime indirir bakışlarından kaçardım. Parmaklarım uyuşuyordu.

"Tamam indir arabada konuşalım," diyebildim. "Sırılsıklam olduk."

Biraz daha kaldı bakışlarımda ama kolları gevşemişti. Usulca ayaklarım yere değdiğinde topuklarım üzerinde sendeleyen bu defa bendim. Kolumdan kavrayarak durdurdu ve kendine çekti. Kolum gövdesine değdiğinde durdum ve bakışlarımı yüzüne kaldırdım. Beni sersemleten yüzüme ve bedenime değen yağmur değil kendisiydi. Sarhoş hâli tüm benliklerinin ötesindeydi. Öğrenmiş oluyordum.

Kaçmadı gözlerimden ve ilk defa bu kadar uzun baktı. Ne o konuştu ne de ben ama anın garip bir dili vardı. Emin olmak istediği şeyi gözlerimde bulmak ister gibi bakıyordu. Ne arıyordu? Böyle yapmaya devam ederse ben yine bir gram sevgiye bin kalp kırıklığı bırakacaktım. İstemiyordum. Cesaretim kırılmıştı.

Yağmur üzerimizden akıp giderken dünya küçülmüş, yalnızca gözlerinin ulaştığı kadar bir yere dönüşmüştü. Kaçmayı bilen tarafım geri çekilmemi fısıldarken, uzun zamandır kimseye yaklaşmayan yanım olduğu yerde kaldı.

Kolumdaki eli yavaşça bileğimi kavradı ve elimi yüzüne doğru kaldırdı. Parmaklarım ıslak tenine değdiğinde sıcak olan o soğuk kalan yine bendim. Ne yapmaya çalıştığını anlamak ister gibi öylece bakmaktan başka bir şey yapamadım. Elimi bu defa alnına değil usulca dudaklarına yaklaştırdı.

Bileğime ve avuç içime değdi ıslak dudakları ve bunu gözlerini gözlerimden bir kere bile koparmadan yaptı.

Öpmedi, hayır. Kısa bir süre dudakları bileğimde atan damarın üzerinde kaldıktan sonra avuç içimi yanağına yasladı. Bileğimdeki parmakları elimin üzerine kapandı ve başını hafifçe elime doğru eğip sanki kendini avuç içime doğru bıraktı.

Etrafıma attığı o hissel halat bu defa hepsinden daha güçlüydü. Öyle ki sertliğim bile buna direnemedi ve öylece kaldı. "Ne yapıyorsun?" derken sesimin titrek çıkmasına engel olamamıştım.

Saçlarından alnına yağmurlar süzüldü. "Emin oluyorum."

"Neyden?"

Elime doğru boynu daha da büküldü. "Sakın gözünü kırpma Aslı," dedi sarhoş bir hâlde. "Tam kirpiğinin ucunda. Düşecek."

"Ne düşecek?"

Ve kırptım gözümü. Gözlerim bir kere kapanıp açıldığında yanağıma doğru bir yağmur damlası düştü. Aynı saniyelerde o da elimi bırakmış ve kolları iki yanına düşmüştü.

"Al işte, bitti!" dedi ağzının içinde. "Düştü." Sıkıntılı bir ifadeyle geriledi ve yine, "İtirazım var Attilla İlhan!" diye bağırdı. Kollarını gökyüzüne doğru açıp yağmura meydan okuması görülmeye değerdi. "İtirazım var diyorum. Duydun mu? İtirazım var!"

Kolundan kavrayıp araca çekmeye çalıştığımda ilerledi ama bakışları bana dönmüştü. "*Vurdun, kanıma girdin*," diyerek şiirine devam ediyordu. Bu defa *itiraz ediyorum* demedi. "Kabul," diye tamamladı kendini.

Attilla İlhan da o şiire *İtirazım var* diye başlar. *Kabulümsün* diye bitirirdi. *Ben hiç böylesini görmemiştim. Vurdun, kanıma girdin. İtirazım var. Ben hiç böylesini görmemiştim. Vurdun, kanıma girdin. Kabulümsün.*

Ama şu an sırası değildi. Andan var gücümle kaçtım. Araba kapısını açıp onu arka kapıdan içeri ite kaka sokarken küçük bir debelenme yaşıyorduk. Biraz daha devam ederse benim itirazım olmaya başlayacaktı. "Attila İlhan dile gelse seni dava eder!" demek zorunda kaldım. "Gir şu arabaya."

Ben kolundan iteklerken o içeri girmemek için direniyordu. Ahıra tosun sokmaya çalışan çiftçi gibiydim. "Deme öyle. Ne demiş Attila İlhan." Yeniden bağırdı. "İtirazım var!"

Yüzüm ekşidi ve bu defa gerçekten yüksek bir sesle yükseldim. "Bir süre Attilla İlhan duymak istemiyorum Güntekin. Artık şu arabaya biner misin? Sırılsıklam olduk!"

Duraksadı ve olayın ciddiyetini anlayıp sonunda içeri geçmek için bir hamle yaptı ama kısa sürdü. Yeniden doğruldu. "Bir şey soracağım."

Ya sabır dilendim. "Sorma!"

"Alnındaki yara izini de o kızlar mı yaptı?"

"Düştüm. Çocukken düştüm. Gayet normal bir iz."

Arabaya binmek için ikna olmuş gibiydi ama yine geçiciydi. Yeniden dikleşti. "Bir şey soracağım."

"Ya sabır ya Allah!" Arabaya iteledim. "Gir artık içeri."

Girmedi. "Bir dakika, bir dakika." Cebinden telefonunu çıkarıp yağmura rağmen yüzümüze doğru kaldırdı ve ben ne olduğumu dahi anlamadan yüzünü bana yaklaştırıp ikimizi ekrana sığdırarak selfiemizi çekti. Ben yağmur yüzünden sırılsıklam bir hâlde terslikle ekrana bakarken o sırıtıyordu. "Sahte karımla gerçek bir selfie!" derken keyifliydi.

"Gir artık şu arabaya be adam!"

"Yarın beni boşamayacaksın değil mi? Engin dedi ki: *yenge sarhoş hâlini görürse seni boşar*."

Yeniden araca iteledim. "Boşamayacağım."

"Söz mü?"

Bu defa gerçekten yükseldim. "Bin artık şu arabaya!"

Yüzüne doğru gelen şiddetli çığlığım yüzünden ifadesi ekşidi. "Ben harbi delirmişim ya. Bunu nasıl kabul edebilirim? Atilla İlhan! İtirazım var!"

Var gücümle içeri itelediğimde sıkıntı dolu bir hâlde arabaya binip arka koltuklara devrildi. Ağzının içinde bir şeyler homurdanıyordu ama sinirim ve sabrım son noktadaydı. Kapıyı şiddetle kapatıp sürücü koltuğuna yöneldim.

Arabaya binip kemeri taktığımda tonla yük taşımış gibiydim. Islak saçlarımı omuzumdan geri atarak arabayı çalıştırdığımda bakışlarım aynadaki görüntüme takıldı. Şanslıydık ki maskaram gözyaşına dayanıklıydı. Güntekin arka koltuktan bayılmaya yakın bir ifadeyle bana bakıyordu.

İşaret parmağımı ona doğru salladım. "Kendine geldiğin an seni tüm bunlara pişman edeceğim. Haberin olsun."

Baş parmağını kaldırıp *tamam* der gibi onayladı. Umurunda bile değildi.

Nihayet yola çıktık diye sevinirken önümde bir beden beliriverdi. Ona çarpmamak için hızla frene bastım. Yağmur yüzünden yollar kaygandı ama durmayı başardım. Bu esnada hız etkisiyle öne savrulup direksiyonu daha da sıkı kavradım.

Yolun ortasında üzerinde siyah bir yağmurluk olan bir beden vardı. Yüzü bana değil karşıya dönüktü ve kucağında minik, yağmurdan sırılsıklam olmuş bir köpek tutuyordu. Yüzünü görmedim. Yağmurluğunun kapüşonuyla kapalıydı. Bir süre sonra başını hafifçe bana doğru çevirdi ve *özür dilerim* der gibi eğdi. Fakat yine de göremedim yüzünü.

Her şey gölgeli, hava yağmurlu, karanlıktı. Dünyanın en normal vaktini yaşıyor gibi kucağındaki köpeğin ıslak tüylerini okşayarak ilerledi, kaldırıma çıktı ve gözden kayboldu.

Huzursuz hissetmekten başka bir şey yapamadım çünkü az önce durduğu noktada, tam olarak yerde kırmızı boyayla çizilmiş bir şeyler vardı. Daha doğrusu kırmızı bir su yağmurun da etkisiyle akıp gidiyordu sandı. Dikkatle gözlerim kısıldı. Sokak ya da dükkân ışığı yüzünden yerdeki su birikintisini böyle görüyor olabilir miydim? Az önce giden adam ya da kucağındaki köpek mi yaralıydı yoksa?

"Güntekin," dedim sessizce.

Mırıltıyla onayladı.

Arkama döndüm. Koltukta uyukluyordu. Yeniden önüme döndüğümde yerdeki kırmızı lekeler artmıştı. Artık boya değil, gölge gibiydiler. Yanımızda kalan mekânın camına takılan kırmızı ışıklara değdi bakışlarım. Onların yansıması olmalıydı. Yeniden gözlerimi ovuşturmam gerekti.

Mekândan çıkan bir başka adamı hafiften ikiye bölünen bir hâlde gördüğümde emin oldum. Kesinlikle ben de hafiften sarhoştum. "Biz en iyisi taksiyle gidelim," demek zorunda kaldım.

Hızla bir taksi çağırdım. Bir dakika içinde geldiğinde Güntekin'i arka koltuğuna taşıyıp yanına kurulmuştum. Yolun o kısmından geçerken istemsizce camı açıp yere baktım. Hiçbir şey yoktu. Ne bir boya ne bir leke. Sadece mekândan yansıyan kırmızı ışıklar vardı. Gerildiğimde boynumdaki yoncalı kolyeye dokunmak alışkanlık hâline gelmişti. Sıkıca onu kavradım.

Uyuklayan Güntekin'in başı omuzuma düştüğündeyse sessizdim. Geri itebilir, öbür yana yaslayabilirdim ama yapmadım. Ben de yanağımı hafifçe onun başına yasladım ve her zamanki gibi o gerginlik hissinden saniyeler içinde sıyrıldım.

******

Sancar Timi mekândan çıktığında dışarıda vedalaşmış, hepsi kendi araçlarına yönelmişti. Engin'in bakışları istemsizce kendine taksi çağıran Ayşe Akça'ya takıldı. Daha önce de birkaç kere aynı ortamda denk düştükleri olmuştu ama dikkat etmemişti. Artık merak dürtüleri devrede olduğu için algıda seçiciydi.

"Taksiyle mi gideceksiniz Akça Komutan'ım?" diye seslendi. "İsterseniz evinize bırakayım."

Nazikçe tebessüm etti Ayşe. "Teşekkürler komutanım ama eve gitmiyorum. Mert annemde. Önce onu almam lazım."

Engin'in eli arabasına döndü. "Ee oraya bırakayım."

Ayşe kibar bir tebessüm daha sundu. "Çok teşekkür ederim. Zahmet vermeyeyim. İyi akşamlar size." Aynı dakikalarda telefonu çalınca diğer yana dönüp aramayı cevapladı. "Biraz daha idare et anne. Hemen geliyorum. Ağlıyorsa kahverengi minik sincap oyuncağını ver."

Telefonu kapattığında ekranla bakışması gerekti. Çağırdığı taksici yolculuğu iptal etmişti. Bakışları İsmail'i aradı. Onu eve götürmeyi teklif ettiğinde reddettiği için pişman olduğu dakikalardaydı. İsmail'in aracı Şinasi ve Uras'la uzaklaşıyordu. Berk, Cihangir ve Sare'nin Çağatay'ın arabasına doluştuğunu gördü. Yeterince kalabalıktılar. Bakışları aracının içine yeni kurulan Engin'e takıldı. Adam kendi hâlinde emniyet kemerini takıyordu.

Sıkıntı dolu bir nefes vererek bir taksi daha çağırdı ama geri dönüş alamıyordu. Burada taksi bulması zor olacaktı. Mert nefessiz ağladığı için annesi artık baş edemediğini söyleyerek sürekli arıyordu. Bakışları bir kez daha Engin'e döndüğünde yağmur şiddetlenmişti. Çantasını başına tutarak korunmaya çalıştı. Mantığı oraya *git* derken gururu engel oldu. Mert yüzünden adama yeterince mahcuptu zaten.

Ama aynı saniyelerde Engin'in bakışları da ona dönmüştü. Bozuntuya vermeden diğer yöne bakarak taksi bekliyor gibi yaptı Ayşe ama üzerindeki gözleri hissetmemesi imkânsızdı. Göz ucuyla yeniden Engin'e baktığında adam büyük bir nezaketle elini *gel* der gibi sallamıştı.

Anne olmanın en can sıkıcı yanı evladına gitmek için tüm kestirme yollara razı gelinmesiydi. Ayşe Akça'nın adımları da çaresizce o yöne ilerledi. Kapıyı açıp yan koltuğa oturduğunda soluklanması gerekti. Dönüp yanındaki adama bakamadı. Sadece saygıyla başını eğdi.

"Teşekkür ederim komutanım. Zahmet olacak size de."

Derin bir nefesle gaza bastı Engin. "İnatsınız Akça Komutan'ım."

"Siz de öylesiniz Engin Komutan'ım."

Engin'in gülüşü büyüdü. "Çözüm odaklıyım diyelim. Bu yağmurda buraya taksi mi gelir?"

Sessiz kalmak zorunda kaldı Ayşe çünkü adam haklıydı. Adresi söyledikten sonra bir süre sessizce ilerlediler. Konuşmak için ortak noktaları yoktu. Yabancıydılar ve Ayşe fazla resmîydi.

"Mert nasıl?" dedi Engin sessizliği bozarak.

"Ağlak. İki yaş sendromunda. Artık annemi de dinlemiyor. İki saat ona bırakıp dışarı çıkayım dedim canına okumuş."

"Çocuklar her yaşta ağlamıyor mu? Bir de ayrı ayrı sendromları mı var?"

İlk defa Ayşe'nin gülüşü derin bir hâl aldı. "Bir yaş, üç yaş, dört yaş. Hepsinde ayrı atak var ve hepsi ayrı can sıkıcı, emin olun. İki bile böyleyse diğerlerini düşünemiyorum. Sürekli bir yerleri yumrukluyor."

"Demek ki yumruklarını güçlendirmeye çalışıyor. Oğlunuzu anlamıyorsunuz Akça Komutan'ım."

"Beni de yumrukluyor. Hatta en çok beni yumrukluyor."

Engin'in, "Çünkü annesini özlüyor," demesi şaşırtıcıydı. Akça sessiz kaldığında dönüp yanındaki kadına baktı. Akça'nın mavi bakışları da ondaydı. Bundan cesaret alarak devam etti. "Muhtemelen sizi özlediği için en çok size yumruk atıyor. Öfke anlarında ona sarılıp bekleyin. Güvenli bağlanmayı öğrenmesi lazım. Muhtemelen babası gibi sizin de gideceğinizden endişeli." Ayşe ağır bir sessizlikle önüne döndüğünde Engin'in bakışları yol ve yanındaki kadın arasında gidip geliyordu. "Saçma konuşup can mı sıktım şu an? Çok sık saçma konuşurum. O yaşandı değil mi?"

"Hayır," dedi Ayşe kendinden emin. "Doğru dediniz. Çok doğru dediniz hatta. Ben bu açıdan bakmamıştım."

"Çocukların derdini anlatacak kelimeleri yoktur Akça Komutan'ım. O yüzden ya ağlarlar ya da hırçınlaşırlar. Sizin gitmeyeceğinizi, gitseniz bile döneceğinizi öğrendiği an sakinleşecektir. Emin olun."

"Siz bu kadar çok şeyi nereden biliyorsunuz?"

"Instagram keşfetinden," diyen Engin bilgi doluydu.

"Keşfet?"

"Evet, keşfet. İki kaydırınca her şeyi öğreniyorsun zaten. Ve Mert bana *baba* dediği günden beri keşfettim sürekli çocuk videolarıyla dolu. Kesinlikle dinleniyoruz. Eminim."

Gülmüştü Ayşe. "Bunun sebebi oğlum mu yani?"

"Valla evet, bunun sebebi oğlunuz." Telefonunu cebinden çıkardı Engin. Aynı saniyelerde Ayşe'nin verdiği adrese gelmişlerdi. Araç sessizce köşede durdu. "Ekleyeyim sizi madem önüme çıkan videoları size de atayım Akça Komutan'ım," diyen Engin keyifliydi.

Usulca emniyet kemerini açan Ayşe o kadar keyifli değildi. "Bence eklemeyin. Hiç gerek yok Engin komutanım," demek zorunda kaldı ve measfeli bakışları yanındaki adama döndü. "Size dürüst olacağım. Hava üssünde iyi bir namınız yok. Çapkın bir adam olduğunuz söyleniyor. Üsteki tüm hemcinslerimin de gözdesisiniz."

Şaşkındı Engin. "Benim niye bundan haberim yok?" Herkesin gözdesiyse niye yalnız geziyordu? Bu nasıl gözdelikti?

"Çünkü böyle dedikodular arka planda döner," dedi Ayşe yine tüm netliğiyle. Ve ben Rüzgâr Kuşu'yum. Her şey ilk benim kulağıma gelir. Tabi şu an bana karşı öyle bir durumunuz yok, farkındayım. Yardım etmeye çalışıyordunuz. Ben iyi niyetinizi görüyor ve sizi asla yanlış anlamıyorum ama başkaları yanlış anlayabilir. Beni takip ederseniz arka planda başka dedikodular dönecektir. İyi niyetiniz için teşekkürler ama dedikoduyla uğraşabileceğimi sanmıyorum. O yüzden normal konuşmamıza devam edelim olur mu? Instagram kalsın." Kapıyı açıp dışarı çıkarken gülüşü yine seviyeliydi. "Teşekkür ediyorum. İyi akşamlar."

"İyi akşamlar," dedi Engin ağzının içinde.

Kapı kapandığında apartmana ilerleyen Ayşe'nin arkasından öylece bakıyordu.

"Kimin gözdesiymişim lan ben? Nerede çapkınlık yapmışım? O it Güntekin evlenir evlenmez onun bütün unvanları niye bana kaldı? Bu nasıl saçmalık? Kime yürümüşüz da adımız çapkına çıkmış?" Hızla gaza bastı. "Edebimizle işe gidip geldik başımıza gelene bak. Madem hava üssünün yeni gözdesi benim bundan sonra edepsiz olacağım. Haydi bakalım! Yaşadığım hayat, namıma değse gam yemeyeceğim. Bu kulaklar sonunda bunu da duydu! Biri evli değilim diye ezikler öbürü çapkın diye zorbalar." Yüzü ekşidi. "Bu ne saçma bir yaşam stili!"

Birkaç dakika sonra benzin almak için durduğunda telefonu elindeydi ve gezindiği yer keşfettiydi. Saniyesinde karşısına çıkan videoya oldukça ters bakıyordu. Kesinlikle dinleniyordu.

"***Sizi çapkın mı sanıyorlar? Nedenini beş madde ile özetliyoruz. Dinleyin!"***

Öte yandan yağmur yüzünden aynı araca tıkışmak zorunda kalan Sare, Berk, Cihangir ve Çağatay'ın arabasındaysa yoğun bir sessizlik hâkimdi. Çağatay sürücü koltuğundaydı ama bakışları ön aynadan sıklıkla arkadaki Sare'ye takılıyordu. Yanındaki Cihangir çakırkeyif olduğu için uyuklarken motorunun anahtarını çaresizce Sare' ye bırakan Berk'in bakışları dışarıdaydı.

Sare ve Çağatay'ın gözleri aynadan denk düştü. Kısa ama etkili bir bakışmaydı. İki çift yeşil saniyesinde birbirini buluyordu.

"Çağatay reis aynadan beni mi kesiyorsun la?" diye araya girdi Berk.

Cihangir irkilerek uyandı. "Bana mı dediniz?"

Berk öne uzanıp aradan Cihangir'in koluna vurdu. "Sen sus da uyu."

Ters ve sarhoştu Cihangir. "Çek lan elini kolunu."

Aradan ileri uzanan Berk'in bir fikri vardı. "İf Sokağa geçelim mi? Biraz daha takılırız."

"Olur," diyen orayı çok seven Çağatay'dı.

Sare saniyeler içinde irkildi. "Asla."

Berk'in bakışları ikisi arasında gidip gelirken konuşmaya niyetlenen Cihangir'in ağzına elini kapatıp saniyeler içinde susturmuştu. Ne saçmalayacağını biliyordu. Eski arkadaşını tanıyordu. Sare ve Çağatay arasında olanlara kendileri söyleyene kadar Cihangir'in sessiz kalacağına da emindi ama Berk uğraşmadan duramıyordu.

"Niye?" dedi gülerek. "Sarardı."

Sare ve Çağatay'ın gözleri aynadan yeniden denk düştü. Göz devirerek önüne dönen Sare oldu. Başındaki kırmızı bereyi alnına daha çok çekip ceketinin içine sindi. Aklına o gün geldikçe Çağatay Karakum'un elleri teninde geziniyor ve engel olamadığı bir şekilde aynı hissi geri istiyordu.

İliklerine kadar kendini harika hissettiği bir gece geçirdiğini asla inkâr etmeyecekti. Bugünkü yemekte karşılıklı oturdukları için tuz ya da su alırken elleri birkaç kez birbirine değmiş ve bile Sare'yi mental olarak çökertmeye yetmişti. O geceden sonra o tenin bıraktığı hissi unutmak için uzun süre bununla mücadele etmesi gerekmişti ve bu aralar Çağatay Karakum asla yardımcı olmuyordu.

Düşüncelerinin tersliğiyle Berk'in sırtına vurdu. "Sus artık!"

Aynı saniyelerde Cihangir, Berk'in ağzını kapatan avucuna tükürdüğünde Berk irkilerek elini geri çekip avucundaki tükürüğü Cihangir'in kazağına sürdü. "Senin aklına sokayım be! Ne pis adamsın. Elimi ne diye yalıyorsun, mikrop!"

"Beni burada bırak," deyiverdi.

Şaşkındı Çağatay. "Efendim?"

"Bırak şurada. Metroyla eve geçerim." Berk'i ensesinden yakalayıp kendine çekti. "Sen de toplu taşımadasın. Benimle geliyorsun."

"Bıktım ya!" diye sızlandı Berk. "Zengin olup benim kadar varoş bir yaşam süren başka kimse yoktur."

Çağatay isteksiz bir şekilde arabayı sağa çektiğinde Cihangir uyukluyordu. Berk'in telefonu çaldığında araçtan uzaklaştı. Sare de araçtan indiğinde Çağatay boş durmamış, arkasından inmişti. Sare kapısını kapatıp dikleşirken Çağatay saniyeler içinde arada mesafe bırakmadan karşısında belirdi.

"Yarın buluşabilir miyiz?" dediğinde sessizdi.

İrkilerek bir adım gerileyen Sare'nin bakışları sırtı onlara dönük bir şekilde telefonla konuşan Berk'teydi. "Ne saçmalıyorsun yine?"

"*Yarın buluşabilir miyiz?* dedim."

Sessizdi Sare. "Tabi ki hayır."

"Yarın benimle buluşursan hava üssünde iki gün karşına çıkmam."

Yüzü ekşidi. "Bir haftaya ne dersin?"

"Olmaz, çok uzun. Seni özlerim."

Tip tip bakıyordu Sare. "Kes şunu."

Tatlılıkla omuz kaldırdı Çağatay ve robot gibi kendini yeniledi. "Yarın buluşalım mı?"

"Buluşup ne yapacağız?"

Çağatay'ın dudağının ucunda çapkın bir gülüş belirdi. "Sen ne istersen. En son buluşmamızda sen ne istersen onu yapmıştık. Önerilere yine açığım."

Sare tarafından karnına sessiz bir yumruk yemesi kaçınılmazdı. Çünkü son görüşmelerinde her şeyi isteyen Sare'ydi ve bu görüşme fazla hararetli geçmişti. Hâlâ artçıları sürüyordu. Sare'nin uyarı dolu bakışları sırtı onlara dönük Berk'e döndü ve dudaklarını sessizce oynatarak sövdü.

Gülerek elini karnına attı Çağatay. "İçin fesat. Ne anladın da kızdın?" Elini Sare'nin beresine atıp bir ucunu kızaran kulağına doğru çekti. "Buluşalım, lütfen." Bakışları egosundan sıyrılmış gibiydi. Birkaç saniye boyunca istekle baktı Sare'nin gözlerine.

Kendine bunun için söveceğini bilerek hızla başını sallamak zorunda kaldı Sare. En azından hava üssünde iki günü kurtarırdı. Aynı saniyelerde

Berk önüne dönmüş ve koşar adım yanına gelmişti. "Gidiyor muyuz Comart?"

"Yok burada yatacağız, sarı papatya!" diye çıkıştı Sare ve Berk'i öne iteledi. "Yürü. M1 kaçıyor. Kayboluyorsun sonra. Seni eve bırakıp dadına teslim edeyim. Sonra geri dönerim. Yürü."

Sare'nin koluna giren Berk keyifle ilerliyordu. "Önce beni mi bırakacaksın gerçekten? Sen iyilikle müjdelenmiş bir kadınsın."

Sessiz kalıp kolundaki arkadaşının onu yönlendirmesine izin verdi Sare. Metroya doğru ilerlerken göz ucuyla arkasına baktığında Çağatay arabasına biniyordu. Hızla önüne döndü. Eve gidince bu saçma teklifi kabul ettiği için kendine on tur kızacaktı ama o an yapacağı tek şey buydu. Hava üstünde iki gün onu görmemek ruh sağlığına iyi gelecekti.

"Çağatay'a mı bakıyorsun?" dedi Berk ansızın.

İrkilerek önüne döndü. "Ne münasebet!"

"Bana öyle geldi."

"Saçma sapan konuşma."

Berk sadece güldü ve yine çok şey bilip az şeyi dile getirmeyi tercih etti. Olan biteni sessizce izlemek daha zevkliydi. Bu oldukça zengin ve gurme bir keyif seviyesiydi.

******

Dakikalar sonra apartman önünde durduğumuzda Güntekin'in kolunu omuzuma dolayıp ağırlığını sırtlandım. Apartmana ilerletmeye çalışırken yağmur hafiflemişti. Onun zilzurna sarhoş olmasına izin verdiğim için deli gibi pişmandım. Bir daha buna asla izin vermeyecek, ne zaman içmeye meyletse eline soğuk çayını tutuşturacaktım.

Kendisi dakikalardır susmamıştı. Gittiği tüm ülkelerden engin bilgilerini paylaşıyordu. Taksici bile en son hâlimize gülmüştü ama o hâlâ devam ediyordu. "Aslı," dedi apartman kapısından girmek üzereyken.

Sabrım için kesinlikle ödülü hak ediyordum. "Efendim Güntekin."

Sırıttı. "Artık sana Karakurtçuk değil Aslı diyeceğim. Sor niye?"

"İnan hiç soramam şu an."

Yine güldü. "Aslı."

"Ne var?"

"Biliyor musun? Şili dünyanın en uzun ülkesi. Yukarıdan aşağı inene kadar mevsim değişiyor resmen. Ama en ilginci ne biliyor musun? Hollanda'da bazı evlerin perdeleri hiç kapanmıyor; insanlar içeriyi görsün diye. Japonya'da da dünyanın en kısa yürüyen merdivenlerinden biri var. Beş basamak. Sadece beş. Neyse. İşte böyle gereksiz bilgiler biliyorum. Normal insan olsa Nobel alırdı. Bu üstün zekâm için beni niye kimse tebrik etmiyor? Sen etsene."

Asansöre bindiğimizde evin katına zorlukla bastım. Bu sürede onu bıraktığımda yana sendeleyip kafasını ve üstün zekâsını şiddetle demir duvara vurmasına şaşırdım.

"Ah!" dedi kısaca ve eli kafasına gitti.

"Güntekin," diyerek yeniden koluna girdim. Kafasına bakmaya çalışıyordum. "Çok mu vurdun? Bakayım."

Asansör durduğunda sendeledik. Ne kadar güçlü olursam olayım cüssesi daha ağırdı. Kapılar açılırken sendeledi ve kafasını yeniden aynı noktaya vurdu. Tepkisi yine aynıydı. "Ah!"

"Sen bile kendi üstün zekânı duvardan duvara vururken ben sana ne diyebilirim?" diyen bendim. İte kaka asansörden çıkardım. Kapı önüne geldiğimizde karşısına geçip yüzünü avuçlarım arasına alıp kafasını kontrol ettim. "İyi misin?"

Hafifçe gözlerini araladı ve avuçlarım arasından sırıttı. "İyi ya. Sen?"

Çantamı boynunda taşımak görevi yine ondaydı. Uzanıp kurcalayarak anahtarı çıkardım. Takside cebinden çıkarıp bana verdiği için onun anahtarı da bendeydi ve elime ilk gelen, ucunda demirden bir f-16 olan onun anahtarıydı. Alıp kapıyı açtım ve içeri girdim. Onu da kendimle birlikte içeri çekmem kaçınılmazdı.

Bu noktadan sonra huylu kişiliğim devreye giriyordu. Ayakkabılarını çıkardı ama çorapları da ıslaktı. Böyle ilerlemesine izin veremezdim. "Çıkar o çorapları," derken üzerinden ıslak ceketini alıp yana bıraktım.

Zorlukla çoraplarını çıkardı. "Beni kapı önünde hortumla yıkamayacaksın değil mi? Çok üşüdüm."

"İmkânım olsa hortumla döverdim Güntekin." Koltuklara yöneldiğinde engel oldum. Islak tişörtünden yakalayıp odasına yönlendirdim. "Bu leş hâlinle koltuklara uzanmayı deneme bile. Hemen üzerini değiştiriyorsun. Derhal!"

"Şu an ben bir bok falan mıyım?"

"Aşağı yukarı." Luna ona yaklaşmaya meylettiğinde izin vermedim. Onu ayağımla durdurdum. "Luna, Azrail'in yanına git."

Holde ilerlettiğim Güntekin tabi ki sessiz kalmadı. "Hayvana dediğine bak. Yüreğine inecek."

Suçlu gibi onu ensesinden tutup yürütmeye devam ettim. "Sus sen!"

"Luna, gel kızım buraya. Kurtar beni gaddar anandan."

Arkadan Luna'nın sesi yükseldi ama *dur* dediğim için peşimizden gelemediği için çaresizce, "Miyav," diyebildi.

Güntekin'nin odasına girdiğimizde kendini tüm ıslaklığıyla yüz üstü yatağına bıraktı. Bu manzarayla kriz geçirmemek için dönüp bakmadım. Hızla dolabı açtım. Önce kendime kıyafet alıp kenara bıraktıktan sonra onun için de birkaç parça çıkarıp yatağın üzerine bıraktım.

"Güntekin kalk, üzerini değiştirmen lazım. Zaten hastasın."

Oflayarak yan döndü.

Uzanıp sırtına hafifçe vurdum ve ellerinden kavrayarak dikleştirdim. İstemeyerek yatak ucuna oturduğunda bacaklarının arasındaydım ve elim alnına değdiğinde bedeninden yayılan saçma sıcaklık dün geceyle aynıydı.

"Yine mi ateşin var senin?"

Başını geri atıp yüzüme bakmayı denedi ama sarhoş olduğu için yana düşüyordu. "Bu defa hastalıktan değil. Sebebini biliyorum."

Onu tutup çaresizce üzerindeki ıslak tişörtü tek hamlede kavrayıp başından çıkardım. Üst çıplaklığı sorun değildi. İnsan bir süre sonra alışıyordu. "Şimdi ben çıkıyorum. Sen üzerini değiştirince seslen. Ben de kıyafetlerimi değiştirip geliyorum. Tamam mı?" diyerek geriledim. Kendi kıyafetlerimi alıp odadan çıkarken alık alık bana bakıyordu. "Tamam mı?" demek zorunda kaldım yeniden. Anladığından şüpheliydim.

"Üstümü sen çıkardın," dedi aynı alıklığı sesine de yansıtarak. Namusuyla oynamışım gibi elleri çıplak göğsüne dolandı. "Namusum..."

Yüzüm ekşidi. "Abartma! Hemen değiştiriyorsun üstünü. Tamam mı? Sakın uyuma."

O da ekşi bir yüze büründü ve zorla ayağa kalktı. "Sen yoksan nasıl uyuyayım?" demiş bulundu.

Kapıyı yüzüne çarparak uzaklaştım çünkü bu gece her şeyi yeterince zorluyordu. Kapı kolunda ateş varmış gibi elimi geri çektim ve koşar adım banyoya girdim. Islak kıyafetlerden kurtulup hızla duş aldım ve üzerimi giyip saçlarımı kurutarak işimi bitirdim. Yaptığı ve söylediği her şeyi sarhoşluğuna vermek istiyordum. Dokunduğu bileğime ve yanağına

yasladığı avucuma baktım. Anın bıraktığı yoğunluk benim mesafelerimin de ötesindeydi.

"Biz ne yaşadık?" diyen sesime kendim de inanamıyordum.

Tüm bunlar bir araya geldiğinde kendime nasıl *anlam yükleme* diyebilirdim? Elimde kurutma makinesi varken sorgulayan bakışlarım usulca kapıya döndü.

Senden hoşlanıyor olabilir mi Aslıhan, dedi içgüdüm.

Mantığım sustursun diye bekledim ama aksini iddia eden hiçbir ses yükselmedi. Sadece onun sesini duydum. *Murathan'ın ablasısın. Zaten sana yan gözle bakmam,* demişti.

Dokunduğu noktalar yağmur altındaki o anın ağırlığıyla yanıyordu oysa. Hızla önüme döndüm. *Saçmalama. Yetişkin kadınsın. Artık en ufak ilgi ve sevgi kırıntısını aşk sanacak yaşı geçtin. Bu kadar da kolay olamazsın. Senden nefret etmiyorum dedi. Değerli biri olarak görüyordur. Abartma.*

İçgüdüm yine susmadı. *Değerli gördüğün insan böyle mi hissettirir Aslı, yoğun...*

Daha fazla düşünmek istemediğim için aynadaki aksimden bakışlarımı çektim ve elimde kurutma makinesiyle odadan çıktım. Bunun neden elimde olduğuna dair bir fikrim yoktu. Kablosuyla kendimi boğma isteği içinde olabilirdim. Hızla onu geri bıraktım ve yeniden banyodan çıkıp odasına yöneldim. İfademi her zamanki gibi mesafeli tutmaya çalışıyordum. Minik bir öksürükle boğazımı temizleyip kapısını çaldım.

"Giyindin mi? İstersen duş al."

Ses gelmedi.

Yine kapıyı çaldım. "Güntekin."

"Gel işte Aslı," dediğini duydum boğuk sesinin.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde ıslak kıyafetlerini odanın ortasına savurmuş, verdiklerimi giymişti. Şanslıydık ki bu defa kazağı da üstündeydi ve yine kendini yüz üstü yatağın ortasına bırakmıştı. İçeri girip dağınık kıyafetleri toparladım. Donu da dahil.

"Rezilsin," diye söylenmeden edemedim. İfademi ve irademi daha sert tutmaya çalışıyordum.

Göz ucuyla baktı. "Neslişah annemin aldığı don o. Daha saygılı ol."

"Madem o kadar saygılısın kıçına giyeceğine başına tak." Odadan çıkmak üzereydim. "Kalk sıcak duş al. İyi gelir."

"İstemiyorum..." Ağzının içinde homurdandı. "Sadece uyumak istiyorum."

Saçları ıslaktı. Böyle uyursa daha da hastalanacağını hissediyordum. Banyoya girip kirli sepetine ıslak kıyafetlerini bırakırken içimdeki insan sevgisine söverek saç kurutma makinesini aldım ve yeniden odasına yöneldim. Ters hareketlerle fişi prize taktım ve ellerine uzandım. Zorlukla dikleşti ve ne yaptığıma sorgulayan bir ifadeyle baktı. Karşısında durup makineyi açıp eline tutuşturdum.

"Saçlarını kurut." Bir adım geriledim. Yoksa yine o güçlü çekim alanına girecektim. Sorun belki de bendeydi. Yine kolay aldanıyordum.

Elinde açık saç kurutma makinesi ve uykulu bir ifadeyle boş boş baktı. "Ne yapayım ne?"

"Saçlarını kurut."

Sorgulamadan makineyi kendine çevirdi ve yüzüne üfleyen sıcak rüzgârla bakıştı.

"Saçlarına tut Güntekin."

"Saçlarım nerede?"

"Kafanda."

"Kafam nerede?"

Gerçekten sabrımı sınıyordu. Elinden alıp yaklaşmak zorunda kaldım. Yine bacaklarının arasında durduğumda parmaklarımı saçlarına daldırıp sessizce kurutmaya başladım. Elimden geldiğince yüzüne bakmadan bunu yapmaya çalışıyordum. O da sessizce önüne bakıyordu. Dalgalı tutamlar parmaklarım arasında kurudukça koyu kahveler arasında yer eden kumral tutamları fark ettim. Güneşte daha belirgindiler.

"Aslı," dedi başı öne eğikken.

"Hı?"

"Senin tam üç tane beyaz saç telin var," cümlesiyle duraksadım.

Parmaklarım hareketsiz kalırken bakışlarım dalgalı, yer yer kıvırcık gibi görünen saçlarında kaldı. "Ne?"

"Nereden bildiğimi bilmiyorum ama üç tane. Saçma sapan her şey gibi bunu da biliyorum. Neden, bilmiyorum. Ve bu bilgi diğerleri kadar saçma sapan gelmiyor..." dedi ve alnı usulca göğsümün altına, karın boşluğuma değdi. Daha fazla bilincini açık tutamamış gibiydi. "Öyle işte..." diye döndü kelimeler ağzında ve uyuyakaldı.

Ne tepki vereceğimi bilmiyordum. Dünyanın en gereksiz bilgisi bu olabilirdi. Saçımdaki üç beyaz tel. Ne bir sırdı, ne bir başarı, ne de anlatmaya değer bir şey. Bakışlarım başının üzerinde dolaştı. O üç ak belli bile değildi üstelik. Siyah gür saçlarım arasında saklanırlardı. Varlıklarını

sadece ben bilirdim. İlki babamın şehit töreninde belirmişti. İkincisi lisede. Üçüncüsü kalp kırıklığımda.

Her acıya bir yas.

Dünyayı gezmişti. Dağlar, denizler, şehirler, ülkeler görmüştü. İnsanların haritalara işaretlediği onca yeri ezbere biliyordu belki. Ama o gidip saçlarımın arasına saklanmış üç beyaz teli mi bulmuştu?

Elim istemsizce omuzuna dokundu. Uyandırıp yine etrafıma kırılmaz bir şeritle sardığı o hissel enerjiden kurtulmayı denedim. Göğsüm buna hazır değildi. Hele de bir yalanın ortasındayken. Gerçeğin ne olduğunu nereden bilecektim? Yalanı ayıramazdı benim kalbim ve ben onu korumalıydım. *Bir canım daha yoktu.*

"Uyanır mısın?" dedim hafifçe omuzuna dokunarak ama sesim kısık çıkmıştı.

Uyanmadı. Bana yıktı ağırlığını ve öylece kaldı. Alnı karın boşluğumda, martagonları gibi başı öne eğik bir hâlde uyuyakalmıştı. Ama önünde dikilen ben ateş zambağı olmayacak kadar serttim. Kendimi hiçbir zaman bir çiçeğe benzetemezdim. O kadar nahif olamamıştım.

Kurutma makinesini kapattım. Elim usulca omuzundan geriledi. Makineyi komodin üzerine hareket etmemeye dikkat ederek bıraktım ve derin bir nefes aldım. Almamalıydım. Çünkü burnuma dolan saçlarından yükselen kokuyu yağmur bile silememişti. Gözlerimi kapatıp mantığı arandım. Zor da olsa ucundan kavradım ama ince bir halattı. Güntekin'in başını yastığa bırakıp üzerini örterken o da koptu çünkü yan dönmeden hemen önce elimi kavramış ve avucumu her zamanki gibi alnına yaslamıştı.

Öyle büyük bir huzurla uyuyordu ki kalpsizliğim ve merhametsiz yanım bile ona arkasını dönemedi. Yatağın ucuna oturup dakikalarca boşluğa bakmaktan başka bir şey yapamadım. Elimi hafifçe geri çekmeyi denediğim her an yüzündeki huzurlu uyku ifadesi vicdanıma battı ve beni durdurdu. *İnsan kaç ölüm sığdırır kursağına* demişti. Bu sözden sonra nasıl kâbuslarına yüz çevirebilirdim?

Ama kendimle savaşım daha büyüktü. Kaçmalıydık.

Nereye?

Hazır değildik.

Neye?

Zaman aktı, akrep yelkovanla savaştı. Bakışlarım bu defa duvarındaki Eriyen Saatler tablosunda takılı kaldı. Soruları susturdum. Cevapları yoktu. Ve bir gece daha mantığı o kâbussuz uyusun diye yok saydım. Yatağın

ucuna kıvrılıp yanımdaki adama bakmadan uyuyakaldım. Görmezsem kaçmak kolaylaşacaktı. *Sanki hiç orada değilmiş gibi*. Hâlbuki sabah uyandığımda yine yüzüm saçlarına yakın bir noktada olacaktı, biliyordum.

Bu yaşanmasın diye yatağın en uzuna sindim, uzaklaşabildiğim kadar uzaklaştım ve ona sadece elimi ödünç verdim.

Kalbimi değil.

En azından o gece kendime söylediğim yalan buydu. Bir süre sonra bu geceyi defterime şu kelimelerle not edecektim. O an bundan habersizdim.

Benim de itirazım vardı. Ama sen beni dinlemedin. Şimdi de sen benim kabulümsün. Ama zaman durdu. Ne itiraz var artık. Ne de kabul.

Uyuyabiliyor musun?

Yemek yedin mi?

Neredesin?

Ben mi?

Sensizlikte.

⚜

14.BÖLÜM

"Nerden çıktın karşıma böyle Sitâre?
Efsaneler dökülüyor gülüşlerinde
Kirpiklerin yüreğime batıyor..."
****DİLAVER CEBECİ***

⚜

Yazısız yasa on dört;
Dünya telaşlarla doludur.
İnsan sadece ait olduğu yere vardığında derin bir nefes verir ve dinginlik başlar.
Buna eve varmak denir.
Kimi için dört duvardır evin anlamı, kimi için sıcak bir gövde, kimi içinse bir çift göz.

⚜

Sertap Erener-
Seyrüsefer

Yorum ve beğenilerinizi eksik etmeyin. Keyifli okumalar.
Loresi sizi seviyorrrrr ♥

⚡

Gözlerimi yeni bir güne aralarken daima yüzüm ekşir, etrafa huysuz bakışlar atarak yatakta esnerdim. Usulca gözlerim aralanırken niyetim yine bunu yapmaktı.

Olmadı.

Çünkü bedenimin üzerinde bir ağırlık vardı ve beni sıkıca sarmalamış gibiydi. İstemsizce, esnemek yerine uykulu bakışlarımı bedenime eğmek zorunda kaldım. Güçlü bir kol belime dolanmıştı ve tüm ağırlığı bedenimin üzerindeydi. Gözlerimi açar açmaz burnuma vuran kokunun aşinalığı yeterince sersemleticiyken boynumdaki nefesi hissetmek de tüm bu sarsılmalara dahildi.

Güntekin'in yatağındaydım. Buraya kadar bir problem yoktu. Asıl problem, başımı usulca yana çevirdiğimde burnuma değen saç telleriydi. Hemen yanımda, her zamanki gibi yüzüstü yatıyordu. Yüzünü boynuma gömdüğü için göremiyordum ama saçlarının tenime dokunuşunu ve belime dolanmış kolunu bütün netliğiyle hissediyordum.

Dört bir yandan kuşatıldığımı ve çıkışın olmadığını anladığım nadir anlardan biriydi. Uyku sersemliği yüzünden birkaç saniye kalakaldım ve olduğum konumu, buraya nasıl geldiğimi algılamaya çalıştım. Sürekli kaçındığım o hissel güç uyurken dahi teninde saklıydı. Ve ben daha tam anlamıyla kendime gelemeden, bu gerçeğin farkına varmak sanki art arda kırk tokat yemişim gibi sarsmıştı beni.

Ne kadar kaçsam da dün geceyi hatırlamam uzun sürmedi. Güntekin'in sarhoşluğu, içini dökmesi, bağırmaları, itirazları, itirafları, Attila İlhan mısraları, yağmur altında avuç içime yasladığı yanağı, bileğime değen nefesini, kuruttuğum saçları ve bedenime yaslı alnı... Hepsi hafızamda tazeydi.

Burnuma değen dalgalı saçların hafifçe nemli olduğunu fark ettim. Oysa uyumadan önce kurutmuştum. Uyurken üzerine benim verdiğim kazağı giydiği hâlde şu an üst bedeni her zamanki gibi çıplakken altında siyah bir eşofman vardı.

Uyku sersemi bir hâlde ellerim kıpırdadı ve parmak uçlarım sıcak, sert, hoş bir tende gezindi. Duraksadım. Bu bana ait bir ten değildi. Elimin, belimi saran kolunun üzerinden kayıp omzuna ulaştığını fark ettiğim anda, ateşe değmiş gibi parmaklarımı hızla geri çektim. Sıcaktı teni. Öyle sıcaktı ki, saniyeler içinde parmak uçlarımın uyuştuğunu hissediyordum.

Hayır.

Ben az önce Güntekin'in omzunu okşamış olamazdım.

Bir noktada öyleydi.

Bakışlarım refleksle üzerimde gezindi. Bir salaklık yapmamış olmayı diliyordum. Sonuçta o kadar da sarhoş değildim. Neyse ki kıyafetlerim hâlâ üzerimdeydi; üstelik her şey olması gerektiği gibiydi. Bu sayede gerginliğin yerini alan rahatlamayla başım yastığa gömüldü.

Battaniye tamamen benim üzerimdeydi. Oysa uyurken ben onun üzerine atmıştım. Battaniyeyi örtmekle kalmamış beni sıkıca sarıp sarmalamıştı. Bu hâlimle dürüme dönmüş gibiydim. Hangi ara bu kadar yakın bir konuma geldiğimize dairse hiçbir fikrim yoktu. Dün gece o yatağın bir ucundayken ben diğer ucundaydım ve aramızda sadece alnımdaki elim ve Luna vardı.

Şu an birbirimize yapışmış bir konumdaydık. Luna'ysa ayak ucumuzda uyuyordu, hâlinden memnundu.

Toparlanmayı denedim. Bu saçma klişeye kurban gidiyor olamazdım. Saçları kendi gibi kokuyordu ama garip bir koku daha eklenmiş gibiydi. *Üzerine kokum sinmiş* demek sanırım oldukça saçma bir çıkarım olacaktı ama durum bunu gösteriyordu. O an için bunu sorgulamayı da bıraktım. Acilen bu hâlimizden kurtulmalıydım.

Bedenimin üzerindeki kolunu kavrayıp aramıza bırakırken usulca yanından kalktım. Aynı saniyelerde boynumu yüzünden uzaklaştırdığım için çehresiyle denk düştüm. Şaşırmama neden olan şey, uyurken bile yakışıklı olması değildi. *Bu gerçeği çoktan kabullenmiştim zaten*. Tuhaf olan, dalgalı ve hâlâ nemli saçları alnına dökülmüşken yanaklarında açık yeşil bir şeylerin sürülü olmasıydı.

Güntekin yüz üstü mutlu mesut uyumaya devam ediyordu. Normalde daima o erken uyanırdı ama sarhoşluğunun etkisinden olsa gerek ayılamamıştı. Gerçi şu an saat kaçtı hiçbir fikrim yoktu. Yatağın içinde oturdum ve uykulu bir hâlde yüzüne eğilip yanaklarındaki yeşil şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Gözlerimi ovuşturmak için bir elim yüzüme gitti ve kendi yüzümde de saçma bir kuruluk hissettim. Elim yanağımda ve alnımda gezindi. Bakışlarım yatağın karşısında kalan dolabın yüzündeki aynaya döndüğündeyse birkaç saniye kendimle bakışmam gerekti.

Yüzümdeki yeşil şey çoktan kurumuştu. Aynısından Güntekin'in yanaklarında da vardı. Başımı çevirip Luna'ya baktım. Alnındaki beyaz hilalin üzeri bile nasibini almıştı. Bakışlarım komodine kaydı ve ağzı açık bırakılmış kil maskesi kutumu gördüm. Aydınlanma gecikmedi. Yılgın bir ifadeyle gözlerimi yeniden Güntekin'e çevirdim. Belli ki ben uyuduktan sonra uyanmış, sarhoşluğunun etkisiyle saçmalamaya kaldığı yerden devam etmişti.

"Şaka gibi birisi," diyerek ayaklandım. "Tüm eve maske mi sürdün? Ne yaptın? Geri zekâlı!" Omuzuna hafif bir tokat attım. "Kalk, salak!"

Yüzü ekşiyip homurdansa da uyanmadı. Tepki bile vermeden uykusuna devam etti. Evrenin en huzurlu uykusunda gibiydi. Benim yastığımı kendine çekti ve sıkıca sarılıp yüzünü bu defa o yastığa gömerek uyumaya devam etti. Yastıklara da yüzüne sürdüğü o saçma kil maskesini bulaştırmıştı. Tüm evi çamaşır suyuna yatırmazsam yaşamıma devam edemezdim.

Odadan çıkmadan önce komodin üzerindeki telefonuma değdi bakışlarım. Henüz sabahın altısıydı ve gün yeni doğuyordu. İş yüzünden bu saatte uyanmaya alışan bünyem kurulu bir makine gibi gözlerimi açmıştı. Uyuşuk adımlarla banyoya ilerledim. Dün geceyi ve saniyeler önce uyandığım konumu düşünmemek için ruh hâlimi huysuzluğa çevirecek bir şeyler bulmam gerekiyordu.

Banyo aynasından maske sürülen yüzüme baktım. Salak adam oldukça simetrik bir şekilde sürmüştü. Amacını sorgulamayı bir süre önce bırakmıştım. Kendime de hayretle baktım. Normal şartlarda bir sabaha şöyle uyansam bunu yapanı boğardım. Ama şu an tek derdim, etrafıma dolanmış o görünmez hissel halattan kurtulmaktı.

Kendine gel Aslıhan!

Birkaç saniye soluklandıktan sonra yüzümü yıkamak için dolaptaki yüz yıkama jelime uzandım ama gözüme şampuanım takıldı. O an banyonun ben gibi koktuğunu fark ettim. Şampuanımı elime aldığımda boş şişeyle karşılaşmak ise beni en şaşırtan şey oldu.

İşte bu durum tam da aradığım sinir için muazzam bir bahaneydi. Çok pahalı bir markaydı ve salak adam gece kalkıp bununla mı banyo yapmıştı? Üzerine sinen kokum ve banyodaki ıslaklıklar düşünüldüğünde haklıydım. En son dün gece ben duş almıştım ve burayı asla böyle bırakmamıştım.

Kesinlikle onu lime lime etmeliydim.

"Geri zekâlı!" diye soluyarak çıktım banyodan, yatak odasına ilerledim. Niyetim kapıyı açtığım an boş şişeyi kafasına savurmaktı ama olamadı. Kapıyı açtım. Şişeyi hâlâ yatakta huzurla yatarken üzerine fırlatmak üzereydim ki aklıma onun sesi düştü.

Aslı, senin tam üç tane beyaz saç telin var.

Bir an daha düştü aklıma. Ses yine ona aitti.

Aslı, seni bir nebze tanıyan birinin nefret etmesi imkânsız.

Elim havada kaldı. Öfkeyle solusam da devamında bir şey yapamadım. Huzurlu bir uykuda olduğu belliydi. Sürekli kâbus görürken böylesi onun için nimet olmalıydı. *Seni anlıyorum* diyen tek kişiydi. Nasıl kafasını koparabilirdim?

"Beyinsiz herif!" diye soluyarak geriledim ve kapısını sertçe kapattım. "Kendine geldiğin an boğacağım seni! Geri zekâlı!"

Banyoya yeniden girdiğim anda şişeyi yana savurdum. Gerçekten oldukça pahalı bir üründü ve aylarca stok kovalamıştım. O kadar para vermemin nedeni saçımı yıkamaktı. *Salak kocamın kıçına başına sürmesi*

değil! Öfkeyle soludum ve suya uzandım. Sert hamlelerle yüzümdeki maskeyi yıkadım. Aynada tenimden süzülen su damlalarıyla denk düştüm ve aklıma yine dün gece geldi.

Yağmur, Güntekin Agâh, Attila İlhan, ben ve şiir.

Dünyanın ne saçma topluluğu.

Elim bileğimi kavradı. Şah damarıma bıraktığı nefesini ve avuç içime yasladığı başını unutmayı, o yoğun bakışlarından uzaklaşmayı denedim. Bunu yapamazdım. Hızla başımı iki yana sallayarak düşünceleri reddettim ve yüzümü kuruladım. Hayır, yine bir gram sevgiye bin hayal kırıklığı bırakmayacaktım. Böyle bir oyunun içinde bunu yapamazdım.

O da yapamazdı. *Yapmamalıydı.* Hareketlerinin ne denli yanlış anlaşıldığının farkında mıydı?

Nefes almak adına balkona çıktım. Ekimin sonuna yaklaşıyorduk. Oysa bu apartmanda ilk denk düştüğümüzde eylüle yeni giriyorduk. Kısa zamanda çok şey yaşanmıştı. *Pek çok şey.*

Ankara'nın sabah ayazı bu aylarda keskindi. Soğuk, yüzümü parçalarken düşünceleri durdurmak adına bu hisse sığındım. Bakışlarım yerdeki minik ateş zambağına takıldı: Lavinia'ya. Diğerleri büyüktü ama o yeni yeni filizleniyor, köklerinden başka minik ateş zambakları vermeye çalışıyordu. Yanında büyüyen boynu yere eğik Martago'nun gölgesinde yeşeriyordu sanki Lavinia.

Senin adına filizlenen bir çiçeği sulamam demişti Güntekin. Ama diğer çiçeklerin dibi kuruyken, şu an yalnızca ona su verilmişti. Toprağı, sanki daha dün gece sulanmış gibi nemliydi.

İşte teni tenime değdiği anda etrafıma doladığı o hissel halat bu yüzden korkutucuydu. Çünkü en inatçı kuraklıklar bile bazen tek bir damla suyla sona ermeye başlardı.

******

Rüyalarda zaman akmazdı. Güntekin'in rüyalarındaysa hiçbir zaman tek bir andan fazlası olmaz, aynı kâbusu art arda görüp dururdu. Ev, kan, yetimhane, kimsesizlik, hiçlik, ölüm, kayıplar, kuşlar, tik tak tak, guk guk guk, tiz bir ıslık ve ağır adım sesleri.

Ama ilk defa bir kâbusta değildi. Hayır, bu; kâbusların başlangıcı olamayacak kadar ferah bir andı. Ellerine baktı. Küçük değil büyüktü. Parmağında yüzüğü, avucunda yine o üç dişli ölüm izi vardı ama kendi zamanındaydı. Ayağı sağlamdı, bedeni kan ve çamurla sarmalanmamıştı.

Kursağında ölümleri izleyecek olmanın acı tadı yoktu. İlk defa bunun bir kâbus başlangıcı olmadığını fark ettiğinde sendeledi.

Alışkın değildi. Oturduğu yerde tedirginlikle doğrulup çevreden gelecek bir ölüm arandı. Belki şimdi babası işten gelecekti, annesi mutfağa girecekti ya da o ceviz ağacına çıkıp vişne ağaçlarından düşecekti. Toprak kan olacak, gökyüzü yine ölümle dolacak, yeryüzü lanetiyle onu sarmalayacaktı.

Ama hiçbiri olmadı.

Bir dağın zirvesindeydi sanki. Arabasının bagajından ayırmadığı seyyar sandalyesinde oturmuş, karşısında kalan manzarayı izliyordu. Önünde uzanan yemyeşil bir vadi vardı ve yüksek dağların zirvelerinde batan güneş kızıllıklarını dört bir yana boya paleti gibi serpiştiriyordu.

İstemsizce, "Aslı," dedi gün batımı rengine bakarken.

"Efendim," diyen ses saniyeler içinde yanından yükseldi.

Bakışlarını sol yanına çevirdi ve asıl gün batımını orada gördü. Aslı, yanına onun gibi bir seyyar sandalye atmıştı ve yan yana oturuyorlardı. Siyah saçları omuzlarına dökülüyor, kaşına değen kirpiklerinin çerçevelediği gözleri her zamanki gibi parlıyordu. O soğuk çehreyi dağıtacak hamleyi yaptı ve Güntekin'e bakarken dudaklarında minik bir tebessüm belirdi.

Kâbus değil rüya, dedi Güntekin'in zihni ilk defa. *O varsa kâbus olmaz. Bu bir rüya... Böyle bir şey miydi kâbussuz bir rüya görmek?*

Aslı elindeki bardağı usulca Güntekin'e uzattı. "Al bakalım, çayın."

Sessizce aldı bardağı ama şaşkındı. Öylece yüzüne bakmak ve burada ne işi olduğunu, bu rüyayı neden gördüğünü sorgulamaktan başka bir şey yapamadı. Zihni bir asırdır tek bir kâbusa ve aynı ölü yüzleri görmeye hapsolmuştu. Orada bir başkasını görmeye alışkın değildi. Elindeki bardağa baktığında içinde şeftalili soğuk çay olduğunu fark etti. Şaşkın bakışları yeniden yanındaki kadına döndü.

"Senin burada ne işin var?" derken şaşkınlığı sesine de yansımıştı.

Aslı eline bir bardak daha almış, kendine dumanı tüten kahve döküyordu. *Şekersiz içer,* dedi Güntekin'in zihni. Görsel yanıltmadı. Aslı şeker atmadan kahvesini dudaklarına yasladı ve batan güneşle aynı renk olan gözlerini Güntekin'e çevirdi.

"Sen çağırdın."

"Ben mi çağırdım?"

"Evet, sen çağırdın." Dudaklarına zarif bir gülüş kuruldu. "*Kabulümsün* dedin." Çenesi öne döndü ve gün batımını işaret etti. "Haydi, manzarayı birlikte izleyelim."

Dağlara tırmanırdı Güntekin Agâh. Kimse bilmezdi ama yalnızlığı etine deri gibi işlemişti. Tek gezer, doğayı keşfeder, son noktaya ulaştığında sandalyesini açar ve manzarayı izlerdi. Bu ya bir gün batımı olurdu ya da gün doğumu. Yeryüzünde kendini hiçbir yere ait hissedemeyen ruhu bir aidiyet hissi arardı. Ev, yuva, kök ya da yaşam. Bu zamana kadar hiçbir yerde bulamamıştı.

Burası neresiydi, bilmiyordu. Hangi dağın zirvesindeydi, önündeki ova neresiydi, bilmiyordu. Ama yanındaki kadına bakarken ilk defa soluklanması gerektiğini hissediyordu. Kaçmak boşunaydı. Aslıhan Karakurt tarafından son ağır darbeyi de almıştı. Güçlüydü kurdun darbeleri. Kartal şu an gökyüzünde değildi mesela. Bir ağacın dalına tünemiş yeryüzünden dünyayı izliyordu ve bundan memnundu.

Kurt, Kartal'ı yenmişti. Yeryüzü ve gökyüzünüzün savaşı bu kadardı. Kartal kanatlarını ilk defa dinlendiriyordu. Çünkü yanı başındaki kurda bakmak gökyüzünü unutturmuyor aksine hem yeryüzü hem de gökyüzünü armağan ediyordu.

Yeryüzündeki gökyüzü.

"Aslı," dedi usulca.

Aslı'nın bakışları ona döndü ve göz bebeklerinde batan gün yansımasını tüm netliğiyle gördü Güntekin. Karşısındaki manzarayı izlemeye ne gerek vardı? Gün burada batıyordu işte.

Yeryüzündeki gökyüzü, Aslı'nın gözleri.

Küçük bir tebessüm kondurdu dudaklarına Aslı. Bu Güntekin'i tarumar etmeye yetti. Biliyordu kendini. Tüm hislerini zirvede yaşardı. Sevgi, nefret, öfke ve kin. Kolay kolay hiçbir hisse yenilmezdi şayet bu yaşanırsa felaketi olurdu. En büyük felaketine adım adım gittiğini fark ettiği dakikalardaydı. Bu kadar kolay bu hisse yenilemezdi ama dört bir yandan kuşatılmıştı. Engel olamıyordu.

"Çok direndim ama olmadı. Kirpiğinin ucundayım," dedi hafifçe boynunu bükerek. "Sakın gözünü kırpma. Düşerim."

Bunu bir kere daha söylediğini anımsadı. Yağmurun altındaydılar ama zaman algısı yoktu. Gerçek ve hayal karışmış gibiydi. O an Aslı'nın kirpiğinin ucundaki yağmur damlası yere düşmüştü. Ala gözler şimdi bir

kere daha açılıp kapandı. Aslı gülümsedi, kirpikleri rüzgârda süzüldü ve kapandı.

Güntekin çaresizce bir kirpik ucuna takıldı ve sevdaya düştü.

Gün doğdu, gün battı. Olduğu yerde kalıp bunun bir kâbusa dönmesini bekledi ama olmadı. Bir asır sonra zihnine düşen tek rüya olarak kaldı. Dağın zirvesinden düşmedi ya da üzerinden kargalar geçmedi. Bir felaket olsun diye bekledi olan tek şey göğüs kafesinde atan histi.

Yine zamanın değirmenine düştü. Döndü, öğütüldü, karşısındaki ala gözlere dokunmayı denedi ama rüya aniden kayboldu. Ağır ağır gözlerini aralamayı başardığında onu karşılayan başındaki keskin ağrı oldu. İnleyerek sırt üstü dönmeye çalıştı. Esneyerek elini alnına attığındaysa kuru bir çamura dokunma hissiyle irkildi.

Uykulu boş bakışları eline değdi. "Ne oldu lan yüzüme?"

Hızla yataktan doğruldu ve karşısında kalan dolap aynasından suratındaki yeşil, tanımlanamayan maddeyi, dağınık saçlarını ve dağılmış ifadesini gördü. Ayak ucunda uyuyan Luna'nın alnına da aynı yeşil şeyden sürülmüştü. Birkaç saniye yatak içinde oturup düşündü. Saniyeler içinde dün yaşanan her şey film şeridi gibi gözünün önünden geçti ve oldukça yerinde bir tepki verdi.

"Siktir..."

Emin olmak adına bakışları telefonunu aradı. Komodin üzerinde bulduğu telefonu açıp galeriye girdiğinde ekrana ezici bir utançla bakıyordu. En son çektiği dört fotoğraf vardı. Birinde yağmur altındaydılar ve Aslı onu inatla arabaya sokmaya çalışıyordu. Güntekin sırıtırken Aslı ters ters bakıyordu. Diğer karede bu yataktaydılar. İkisinin de yüzünde kil maskesi varken Aslı tatlı tatlı uyuyor, yanağını onun başına yaslayan Güntekin keyifle sırıtıyordu. Son görsel zararsızdı. Luna'yı çekmişti. Ama bir görsel daha faciaydı. Anlamsızca Aslı'nın kirpiklerini yandan çekmeye çalışmıştı.

Amaç neydi?

Düşündü ve sonuca kısa sürede ulaştı. Bu sadece gecenin başını hatırladığı andı. Daha çok düşündü ve en derinlerine indi. Sarhoş olduğunda her şeyi unutan ve hayatına beyaz bir sayfayla devam eden biri olmak isterdi. Oyuk zihni her şeyi hatırladığı için daha büyük bir vahşetle mırıldandı.

"Siktir!"

İtirazım var diye bağırışı, Aslı'yı kucaklayışı, bileğine değen dudakları, söylediklerini anımsadı. Gördüğü herkese, yakasından tutup "Karım beni

öptü!" diye anlattığını hatırladı. *Ben basit bir adam değilim* nidaları yankılandı. Her şey başından aşağıya kaynar su dökülmesiyle eş değerdi. Eve geldiklerinde alnını Aslı'nın bedenine yaslamış, o saçlarını kuruturken huzurlu bir uykuya dalmıştı.

K9 köpeği gibi kendi bedenini kokladı. Aslı'nın bir süredir kaçtığı kokusu üzerine sinmiş gibiydi. Gecenin bir yarısı uyandığını da an itibariyle hatırladı.

Yanında uyuyan Aslı'yı izlemişti bir süre. Ayaklanmış, anlamsızca gidip duş almıştı ve geri gelmişti. Dolaptan bulduğu maskeyi kendi yüzü, Aslı ve Luna'ya sürmesinin hiçbir amacı yoktu. Yeniden Aslı'nın yanına kıvrılıp yüzünü boynuna saklayarak uyumasının da bir nedeni yoktu. Yaptığı hiçbir şeyin amacı yoktu.

Kafasını elleri arasına alıp saçlarını yolmak ister gibi çekerken aynadan kendiyle bakıştı. Saçlarını daha sıkı kavradı ve kendine söylenebilecek tek şeyi söyledi.

"Senin ben aklını sikeyim Güntekin!"

İmkân olsa kendini boğardı. Utançla gözlerini kapatıp yaptığı tüm rezilliklerden kurtulmayı denedi. Aslı yanında olmadığına göre erkenden uyanıp onun mezarını kazmaya gitmiş olmalıydı. Ayak ucunda yatan Luna o sarı gözleriyle ona bakıyordu ve alnındaki yeşil şeyi asla yadırgamıyordu.

"Miyav," dedi sadece.

"Bana niye *dur* demedin Luna? Anan bizi gebertecek," diye çıkıştı. "Ya alnına bok sürseydim *tamam*mı diyecektin kızım? Durdursaydın ya beni. Amacın neydi Güntekin? İdrakini siksinler senin!"

Karımın güzel yüzü daha güzel olsun, diyerek o maskeyi aile boyu herkesin yüzüne sürmüştü. Lanet olası bir şekilde hatırlıyordu. Ama asıl utanç duyduğu anlar Aslı'nın yüzüne doğru sayısız defa haykırdığı mısralardı.

Bu kadar belli etmezsin be Güntekin. Yapma be oğlum!

"Beni boğ!" dedi Luna'ya. "Şu an üzerime atla ve beni boğ Luna." Sinirle yataktan kalktı. "Allah senin belanı vermesin be adam! Kadın haklı, ne rezil bir herifsin sen." Yatak ucuna geldiğinde Aslı'nın dün gece tam bu noktadan çıkardığı kıyafetleri aldığını hatırladı ve bir kere daha utançla olduğu yerde küçüldü. Donunu bile Aslı toplamıştı. "Evrenden silinmek istiyorum," diyebildi.

Cevap Luna'dan geldi. "Miyav."

Luna'yı kucağına alarak kapıya ilerledi. Başında keskin bir ağrı vardı ama şu an utanç her şeyden daha baskındı. "Anan bana saldırırsa seni onun üzerine fırlatacağım. Pençelerini çıkar ve beni koru, tamam mı? Etlerimi lime lime edecek, hissediyorum."

Niyeti hiçbir şeyi hatırlamıyor gibi yapmak ve işi yine goygoya vurmaktı. Bu tüm süreci kolaylaştıracaktı. Eli kapı koluna uzandığı an durdu. Artık hatırladığı sadece kendi rezillikleri değildi. Dün gece hiçbir şekilde kızmamıştı Aslı. Sabırla yaklaşmış, peşinden koşmuş, saçlarını okşamış, derdini dinlemiş, eve kadar getirmiş, yatağa yatırmıştı. O an kapı dışarı edebilir, *ne hâlin varsa gör*diyebilirdi ama elini yine alnına bırakmış, yanına kıvrılmıştı.

Bedenindeki yara izlerinin nedeni öğrendiği anı hatırladığında eli kapı kolundan geriledi ve öylece kaldı.

Yine hırsız diyecekler Güntekin...

İftira atıp onu üzdüler Güntekin!

Artık arada yıkılacak bir önyargı duvarı da yoktu. İnkâr ve kaçma boşunaydı. Haklıydı Attila İlhan, itirazı vardı ama nafileydi. Vurmuş, kanına girmişlerdi. Ne yapabilirdi ki? İstemsizce omuzları düştü. İçinde Murathan'a karşı vicdan yükü arandı. Bulamadı. Bu işe başlarken niyeti ablasına yan gözle bakmak değildi. Yan gözle de bakmıyordu zaten. Direkt bakıyordu. Bu daha büyük bir felaketti. Bunun hangi ara yaşandığını bilmiyordu bile. Bu her şeyden daha büyük bir faciaydı.

Kesinlikle kanına girmişlerdi!

Gözlerini kapatıp yutkunarak düşünceleri dizginlemeyi denedi. Bunun minik bir hoşlantı olmasını ummaktan başka bir şey yapamadı. Bunun kararını bu kapıyı açtığı anda verecekti.

Kapıyı usulca açtı. Burnuna vuran kokular mutfaktan geliyordu. Ağır adımlarla önce banyoya yöneldi. Göz ucuyla baktığında mutfağın boş olduğunu gördü. Banyoya girip önce kendi yüzünün sonra Luna'nın alnını yıkadı. Luna kurtulmaya çalıştığında ona sıkıca sarılmıştı.

"Sessiz ol. Sürerken hiç sesin çıkmıyordu. Şimdi ne diye çırpınıyorsun?"

Dışarı çıkıp aynı ağır adımlarla salona yöneldi. Önce hazırlanmış kahvaltı masasını gördü. Ortada kavrulan bir helva vardı. Onun ölüm helvası olmalıydı zira takıldığı şey bu değil konsol önündeki görüntüydü. Luna kucağından atlayıp salınarak gaddar anasına ilerlerken o geride kaldı.

Salaş bir tişört ve kot pantolon içindeydi Aslı. Saçlarını ensesinde dağınık bir topuz yapmış, ensesindeki kâğıttan uçak dövmesini göz önüne

çıkarmıştı. Doğal ve kendi gibiydi. Turna, Kumru ve Kartal'a yem verirken dudaklarında minik bir tebessüm vardı.

"Az yiyin," diye sessizce mırıldandığını duydu Güntekin. "Kilo alıyorsunuz ve hiç hareket etmiyorsunuz."

Kurulu sofraya, havalanmış eve ve aniden evinin ortasında beliren kadına öylece baktı. Yalandı belki her şey ama ilk defa o an her şeyin gerçek olduğuna inanmak istedi.

Geçmişe takıldı zihni. Ve hayır, ilk görüşte hoşlanmak falan değildi bu. Asla böyle bir niyeti yoktu. Arkadaşının ablasıydı işte. İnkâr edemezdi. Asla başka bir gözle bakmamıştı. Onu ilk gördüğünde okuduğu kitabı, düğünde gördüğünde kulağından düşen küpeyi bile hatırlıyordu oysa.

Peki ne zaman olmuştu bu?

Üst katına taşındığında? Hayır. Karşısına geçip cesur bir şekilde evlenme teklif ettiğinde? Hayır. Acımasız laflarıyla can yakmaya çalıştığında? Hayır. Dudağı dudağına değdiğinde, hayır. Aslı güzel bir kadın, seni etkileyen güzelliği mi? Belki. Gözleri? Etken. Kirpikleri? İhtimal dahilinde. Peki ya baştan aşağı ona dair her şey?

İşte o noktada durdu zihni. Tökezleyip kaldı. Cevaplar art arda geldi.

Onu tanımaya başladığında Güntekin. Elini alnına atıp ilk kâbusları kovduğunda. Adana'da Murathan'ın karşısında dikilip bir daha ona kansız diyemezsin dediğinde, elinden tutup sevdama ben sahip çıkarım dediğinde, senin için annesine pasta yaptırdığında, herkese surat asıp gülen çehresini sadece sana göstermeye başladığında, Derviş Yarbay'ın karşısında seni savunduğunda, huysuzluğuna rağmen yanından ayrılmadığında.

Ona dair sayısız anda ve tüm benliklerini görmeye başladığında.

Minik bir hoşlantı demek için geç kaldığını hissediyordu. Daha önce hoşlandığı kadınlar olmuştu ama bu aynı his değildi. Daha sağlam bir halatın elini kolunu bağladığını hissetti ve omuzları düştü. Gözlerini kapatıp önündeki görüntüden sıyrılmayı denedi. Hiçbir yeri görmüyorken karanlığın içinde beliren yine tek bir sima oldu.

Ona gülümseyen Aslı ve kehribar gözleri.

Gözlerini açıp boşluğa baktı. İnatla kaplumbağalara yem veren kadına dönmedi ama boşlukta da o yüz vardı. *Bir gülümseme ve bir çift ala göz.*

Anlamsızca ailesi düştü aklına. *Her zamanki gibi neşeyle güldü annesi. Babasının koluna girmiş, boynuna uzun bir öpücük bırakmıştı. "Bana âşık olduğunu nasıl anladın?" derken sesi neşe doluydu.*

"Gözlerimi kapattığımda ya da bakışlarım boşluğa daldığında karşımda beliren ilk şey senin yüzündü," dedi babasının sevda dolu sesi. "O zaman anladım. Dedim ki; bu kız seni yakar oğlum!"

Yapma baba, dedi içinden sayısız defa. *Şu an bana bunu yapma!*

Ağır bir farkındalıkta karşısındaki kadına baktı Güntekin. Aslı'nın bakışları aniden ona döndüğünde kendi içindeki savaşın son kurşunu kalmıştı elinde. O da avucunda patlayıp yandı. Boşlukta ve gözlerini kapattığı her anda onun yüzü vardı.

Daha önce yeryüzünde yenilmişti. *Ölüm ve kayıpla*. Ama ilk defa hem yeryüzünde hem gökyüzünde yenildiğini sadece o an hissetti. *Yaşam ve sevdayla*. Yenilginin ağırlığıyla çöktü omuzları. Hislerle yoğunlaştı bakışları.

Ta ki Aslı'nın kafasına savurduğu tanımlanamayan bir cisme kadar.

******

"Geldin mi kendine?" derken sesimi kontrollü tutmaya çalışıyordum.

Luna küçük bir an ayaklarıma dolanmış, bacaklarıma sürtündükten sonra koltukta yatan Azrail'in kucağına atlamıştı. Temas bağımlısı bir kediydi. Ne olursa olsun bana temas etmeden güne başlamazdı. Her ne kadar bu aralar yeni takıntısı Güntekin olsa da beni de ihmal etmiyordu, *kendince tabi.*

Bakışlarım ona döndüğünde üzerinde bir sakinlik hâkimdi. Üst kısmı yine çıplak, künyesi yerli yerindeydi. Yüzünü yıkamış ve o saçma maskeden kurtulmuştu.

Bana dönen bakışlarındaki derinlik dün gece yağmur altındaki o yoğun bakışıyla aynıydı ve her defasında sarsılmama neden oluyordu. Bir adım gerileme isteğine zorla hâkim oldum. Yaklaşırsa etki alanına girecek ve yine o saçma hisle sarmalanacaktım. Ama saniyeler içinde sırıttı, yine kendi özüne döndü ve beni bu gerginlikten kurtardı.

"Geldim, tabi..." Ağzının içinde mırıldanmıştı. Bakışları masaya değdi ve gülümsemeye çalıştı. "Helva mı kavurdun?" Sırıtışı büyürken parmağı kendine döndü. "Sanırım benim helvam, ha?"

Dudak büzdüm. "Akıllı adamsın vesselam."

Yine sırıtmayı denedi. "Şimdi şöyle ki," diyecek oldu.

Kollarımı göğsümde bağlayıp çenemi dikleştirdim ve oldukça makul bir soru yönelttim. "Evet, devam et. Ve seni gebertmemem için bana tek bir mantıklı sebep söyle?"

Cidden mantıklıydı. "Dul kalırsın."

Ters bir bakış sundum. "İşime gelir."

"Harbi gaddar bir kadınsın."

"Sen de harbi beyinsiz bir adamsın!"

"Sen bana *iç, ben seni sağ salim eve getiririm* demedin mi? İçtim işte. Hanımımın sözünü dinledim. Ne var bunda?"

Sakinlikle onayladım. "Ben de sözümü tuttum ve seni tek parça hâlinde eve getirdim."

Kaşı havalandı. Bu sakinliğin normal olmadığının farkındaydı. Usulca bir adım geriledi. Cidden akıllı adamdı. "Şu an nedense çok tek parça hâlinde kalamayacağımı hissediyorum. Eve getirdikten sonrasının garantisini vermemiştin. Değil mi?"

Tek kaşım havalandı.

Bir adım daha geriledi. "Evet, vermemiştin..."

"Sahiden akıllı adamsın. Bir kere daha saygı duydum." Artık kendine geldiğine göre delirebilirdim. Cümlem biter bitmez konsol üzerindeki boş şampuan şişesini alıp kafasına savurdum. Üzerine gelen şişe karşısında irkilerek bir adım daha geriledi. Kıl payı kafasını kurtarmıştı. "Ciddiyim, seni gebertmemek için bana gerçekten makul bir sebep sun Güntekin! Şampuanımın hepsiyle yıkandın mı sen, beyinsiz adam?"

Bunu o da beklemiyor gibiydi. Bakışları arkasına döndü ve yere uçan şişeye kısa bir an baktıktan sonra yeniden bana döndü. "O benim değil miydi ya?"

"Değildi beyinsiz!"

"Benim sandım..." Şişeye bakıp yeniden şaşırdı. Sanırım bu detaydan haberdar değildi. "O kadar şey yaptım sen buna mı takıldın?" diyerek bir konuda daha şaşkınlığını dile getirdi.

"Evet, buna takıldım!"

Masumlukla göz kırpıştırdı. "Cidden benim sandım. Ne yapayım? Kutu renkleri benziyor."

"Seni cidden geberteceğim!"

Üzerine doğru yürüdüğümde bir adım daha geriledi. "Bence gel önce sakin kalalım. Evliğinin direği anlayıştır."

"O direği söker, ıslak oduna çevirir, seni onunla döverim!"

Sırıtırken gerilemeye devam etti. "Vahşi bir kadınsın. Seni daha insancıl olmaya davet ediyorum."

"Olmaz," dedim anında ve şiddetle yükseldim. "İtirazım var!"

Saniyeler içinde yüzü ekşidi ve gözleri utançla kapandı. Kesinlikle dün geceyi hatırlıyordu. Unutmuş olmasını dilerdim ama ifadesi şüpheye yer bırakmıyordu. "Yüzüme vurmasan olmaz mı? Affetmek bir erdemdir."

"Hiç erdem sahibi bir insan değilim."

İşaret parmağı bana doğru havalanırken sırıtıyordu. *Seni gidi seni* der gibi salladı parmağını. "Yüce gönüllü birisin. Ben biliyorum."

"Ben neden bilmiyorum?"

"Kendini tanımıyorsun demek ki hayatım."

"Sana kendini bir unuttururum şimdi Güntekin!"

Bir adım daha geriledi ve gevşek gevşek sırıttı. "Neşe dolu bir sabah oluyor."

Koltuklara yöneldim ve köşe yastıklarından birini kavrayıp kafasına savurdum. Yaklaşırsam öfkem gaz bulutuna dönecekti. En iyisi arada mesafe varken yükselmekti. "Git üzerine bir şey giy ve şu kahvaltı sofrasına gel!"

Uzaklaşırken hâlâ gülüp bu durumdan eğleniyordu. "Bak kızmana rağmen sofra kurmuşsun. Sen de az değilsin ha."

Kafasına bir yastık daha savurdum. "Helvanı kavurdum, salak herif!"

Daha çok güldü. "Benim döktürdüğüm lokmadan sonra sözün vardı zaten. İyi oldu, aradan çıktı. Ben senin adakların aradan çıksın diye uğraşıyorum. Amel defterini düşündüğüm için hayırlı bir kocayım."

"Senin amel defterini toptan kapatırım."

"Bak bu dediğin şirke girer. Çarpılırsın."

"Sen benim elimde kalırsın ha!"

"Eee kalayım," dedi sırıtarak.

"Gebertirim seni!"

"Eee gebert."

Şiddetle yükselişim kaçınılmazdı. "Güntekin!"

"Kız bağırma. Nadime Hanım şimdi gelecek kapıya."

"Gelsin, *kocamı rakı masalarından topladım* derim!"

İşaret parmağı bana doğru dönerken bir adım daha uzaklaştı. "İçtimse karımla içtim. Yabancıyla mı içtim? Biz bir takımız. Yanlışlıkla çok doğru bir evlilik yapmışız, haberin olsun."

Sinirimi bozmakla kalmıyor yerle bir ediyordu. Hızla Azrail'e ilerledim. Niyetim devasa ayıyı kafasına savurmaktı ama olmadı. Tehlikenin büyüklüğünü anlamış ve gülmeye devam ederken koşar adım odasına yönelmişti. Kapısının kapanma sesini duyduğumda rahat bir nefes verdim.

Azrail'in kucağındaki *Hell My Life* yastığı üzerinde oturan Luna yine hâlinden memnundu.

Asıl hayatı cehennem olan bendim.

Öfkeyle soluyarak yemek masasına oturdum ve huysuzlukla kahvaltıya baktım. Ben bu masayı ne diye hazırlamıştım ki zaten? Başımı ağrıtıyordu Güntekin. Hem de her anlamda. İçimdeki çelişkiler devam ettiği sürece rahat edemezdim. Belki de en başından belli bir mesafe koymalıydım. O zaman bu denli sarsılmazdım. Oyun mu oynuyordu benimle?

Zaten bir oyun içindeydik!

Kahvaltıya başlamak için onu beklediğimi fark ettiğimde daha da öfkelendim. Aslında saatlerdir tek öfkem kendimeydi. Ona değil. İçine düşmek istemediğim bir denize çekiliyor gibiydim. İçli bir nefesle ağzıma bir parça ekmek tıktım. Bakışlarım hole döndü ve dikkatle kısıldı. Zihnimdeki ses yine ona aitti.

Beni de vurdular, kanıma girdiler. Kabul...

Çünkü zekisin, başarılısın, çabasızca güzelsin.

Konu gülmen... Neye sebep olduğunun farkında mısın?

Zihnim parçalardan mantıklı bir yapboz oluşturmasın diye ilk defa direndim. Hayır, bir sonuca varmak istemiyordum. Aynı saniyelerde odasının kapısı açıldığında önüme döndüm ve sanki onu beklemiyor gibi tabağıma domates salatalık almaya başladım. Rezil hissediyordum. Neden onu bekliyordum? Bunu da bir alışkanlığa dönüştüremezdik.

Karşımdaki sandalyeye kurulduğunda başımı kaldırıp ona bakmadım. Salak herif uçan kuşa bile *karım beni öptü* diye bağırmıştı. Bunun utancını uzun bir süre taşıyacaktım. Doldurduğu çayı sessizce önüme bıraktı. Dumanı tüten bardağa ve sargılı eline baktım. Banyo yaptıktan sonra bandajı değiştirmediği için yıpranmış gibiydi.

İçim elini kavrayıp bandajı değiştirmek için kıvranırken dişlerimi sıkarak bu isteği dizginledim. Belki de ben bir şeyleri fazla abartıyordum. Kendimi ve kalbimi korumak adına yine soğukluğuma sığınmayı denedim. Çenemi kapalı tutmak adına hırsla ağzıma bir lokma daha tıkıp çiğnedim. Salak herif cidden kavurduğum helvadan yiyordu.

"Hani sen yemek yapmayı bilmiyordun," dedi.

"*Bilmiyorum* demedim. *Yapmam* dedim."

Bu cevabı umursamadı. "Yalnız bir şey diyeyim mi? Efsane yapmışsın. Eline sağlık," dedi keyifle yemeye devam ederken.

Cevabıma eşlik eden aksi bakışlarımla, "Aynen, rahmetli Attila İlhan da çok severdi," dedim.

Anında tadı kaçtı. "Bu mallığımı tahmini ne kadar yüzüme vurursun?"

Dudak büzdüm. "Uzun bir süre."

Tadı daha da kaçarken helvasını huysuz bir ifadeyle yuttu. Daha çok laf sokardım ama işler benim için de tatsızdı. Bir nevi kendi helvamı da kavurmuş gibiydim. Ayrıca karşımda *bir kursağa kaç ölüm sığar* dediği andan sonra sarhoş olduğu için ona kızamıyordum.

Özgür ve ailesi için üzgün olmalıydı. Ne diyebilirdim ki? Benim için eksik faturaları bulmuştu. Yapmayabilirdi ama defalarca yardım etmişti. Pervasız davrandığım pek çok an varken yüzüme vurmamıştı. Zor bir insandım. Şikâyet etmemişti. Herkes gibi *sıkıcı, soğuk ve ruhsuzsun* deyip kaçmamıştı. Kıyamıyordu bir yanım. Ona sert davranarak kendimi koruma evresini geçmiştim. Tek seçenek kendimi korumak için *kaçmaktı*.

Aniden çenemi dikleştirdiğimde gerçekten keyifle helva yemeye devam ediyordu. Ona dönen dik bakışlarımla çatal ağzında kaldı ve duraksadı. "Ne?" dedi tedirgin bir şekilde.

Hızla cebimden sahte evlilik sözleşmesini çıkarıp yanımızdaki boşluğa bıraktım. "Şu gereksiz temas yok maddesine yeniden bakalım," derken oldukça nettim. Sabahtan beri bunun için kıvranıp duruyordum.

Çatalı ağzından çekip önüne bırakırken oldukça sakindi. Normal bir hâlde kahvaltısına devam ediyor ve söylediklerime asla şaşırmıyordu. "Yine mi *sınır ihlali* yasalarından bahsedeceğiz?"

"Aynen öyle."

"*Sınırın olsun* dedikten sonra tüm sınırları aşan hep sensin Aslı. Ben değil. Geldin öptün."

"Öpmedim!"

Umursamadan çayından bir yudum aldı ve ekledi. "Öptün."

"Bak, cidden elimde kalırsın sen benim!"

Elleri havalandı. "Elinde kalıyorum zaten çünkü eli kolu durmayan sensin. Ben *dur* dediğin an duruyorum."

Her zamanki gibi haklıydı ama o an bunu kabul edemezdim. "O zaman şimdi de diyorum Güntekin. Dur!"

Araya yoğun bir sessizlik çöktüğünde gözlerini kaçırmadı. Başını hafifçe sola bükerken sanki yüzümde dolaşan en küçük ifadeyi bile dikkatle inceliyordu.

"Artık toplum içinde de bana yaklaşma," dedim huysuzca. "Evliyiz işte. Herkes de inanıyor. Sürekli el ele, kol kola olmamıza gerek yok. Her çift birbirine yapışık gezmiyor."

"Elini sınır ihlaline dahil etmem," dedi çekinmeden ve asla saklamadan. "Beni buna alıştıran sensin."

"O zaman ben de uyku sorunun için odana gelmem. Salonda yatmaya devam edeceğim. İstersen sen buraya gel yere otur. Gereksiz samimiyete lüzum yok."

Umursamadan dinliyordu. Ben en huysuz hâlimde değilmişim gibi ekmeğinin üzerine bal döküp yediği anlar görülmeye değerdi. "*Biraz sınırın olsun, sınırsız bir adamsın* azarı ne zaman gelecek, onu bekliyorum."

"Böyle devam edersen azar yerine dayağı gelecek!" diye yükseldim.

Yüzündeki neşenin yerini bir anda sert bir ciddiyet aldı. Elini hafifçe masaya vurup öne eğilmesini beklemiyordum. "Bana sınırdan bahsetme Aslı," dedi tek solukta ve saniyeler içinde sıyrıldığı neşeden uzak bir otoriteyle. "Sınır ihlali yapıp duran sensin! Gelip elimi alnıma atan sensin, ilk elimi tutan sensin, öpen sensin, sarılan sensin. Defalarca *yapma* dedim, uyardım. Şimdi geçip karşıma sanki her şeyi ben yapıyormuşum gibi yine nutuk atma. Kızması gereken biri varsa asıl benim!"

Haklıydı demekten nefret ediyordum ama haklıydı. Adam bir kere bile ben hamle yapmadan ileriye gitmemişti. Söylediklerinin hepsini ben yapmış, Botanik'te bile elini ilk tutan ben olmuştum. Düğünde sarılan da bendim, adam öylece otururken dibine girip dudak temasına neden olan da. Amacım bu oyunu mükemmel göstermekti. *Daha ötesi değil.*

Aklımdan geçenlerin aksine hayretle cevapladım. "Pardon da sen neye kızacaksın?"

"Sebep olduğun şeye!" dedi tek solukta. Ani bir yükselişti.

Aynı şekilde yükselerek karşılık verdim. "Neye sebep olmuşum, söylesene!"

Sorduğum sorudan kasten kaçarken başka bir soruya odaklanmıştı. "Anca *sınır ihlali, sınır ihlali*!" Kâğıdı alıp terslikle yüzüme doğru salladı. "Sen yaptın mı da bunları sürekli bana nutuk atıyorsun?"

"İyi," diyerek ayaklandım. "Bundan sonra elimi bile sürmem sana. Sınırlarında yaşa."

"Nereye?" diye bağırdı arkamdan.

Hızla vestiyerden trençkotumu ve çantamı aldım. "Senin olmadığın bir yere!"

"*Alt kata* deyip yaktırtma bana o evi Aslı. Her kafan attığında oraya gidemezsin!"

Trençkotumu giyerken aksi tavrıma sığındım. Hemen evden çıkmazsam yanıma geldiği an o halat yine belirecek gibiydi. Amacım kavga etmek değil kaçmaktı ki oldukça saçma bir durumdaydık zaten. Sadece huzursuzluk çıkarıp buna sığınarak kaçmak istiyordum.

"Emin ol şu an seninle o kadar yakın bir mesafede bulunmak istemiyorum," diyerek kapıya döndüm. Pazar günü da çalışmalıydım. Tatil bana asla yaramıyordu. "Yüzüme maske sürmüş bir de. Şaka gibi. Bir tomar adama *karım beni öptü* diye bağırıp durdun. Utanç içindeyim! Dünden beri öyle saçmaladın ki biraz daha yanında kalırsam seni parçalayacağım!"

Ama olmadı.

Elim kapının koluna vardığı anda omuzumun üzerinden uzandı. Kapıyı araladığım saniye tekrar kapattı. Nefesini saçlarımda hissetsem de arkamı dönmedim. Sınırı ihlal eden oydu işte! Varlığı bir nefes yaklaştığında yine o saçma his beliriyor ve içine çekiyordu. Bağırmasını bekledim. Öfkesinin yükselmesini, tartışmanın yine kontrolsüzce büyümesini, sonra da her zamanki gibi bir saat geçmeden aklı başına gelip "*Gel şuraya!"* diye mesaj atmasını... Ama bu kez sesi, alıştığım bütün tepkilerin aksine, son derece sakindi.

Usulca bileğimden kavradığında irkilerek ona dönmek zorunda kaldım. Bir adım bile yoktu aramızda. "Ne yapıyorsun?" dedim kolumu geri çekmeye çalışarak. "Bırak."

Bırakmadı. Konuşmadı da. Bileğimi sıkıca tutarken büyük bir sakinlikle kolumdaki çantayı aldı ve askıya geri astı. Öyle sakindi ki, karşı koyup geri çekilemedim. Bakışlarını gözlerimden koparmadan trençkotumu asmak için çıkardığında aynı şaşkınlık içindeydim. Ne yaptığını çözmeye çalışıyordum.

Saniyeler önce sınırlardan bahsetmiştim ama adamın umurunda bile değildi. Trençkotu çıkarırken aniden bedenimi kendine çekmesi de her hareketi kadar ani oluyordu. Gövdesine çarptığım anda bakışlarım aynı şaşkınlıkla yüzüne doğruldu. *Dikkatle bakıyor* demek az kalacaktı. *Pürdikkat*izliyordu.

Bu öyle bir bakıştı ki; yüzüme değil, varlığıma dokunuyordu. Gözleri acele etmiyor, üzerimden kayıp gitmiyordu. Bir şeyi ezberler gibi tenimde ağır ağır dolaşıyor, her ayrıntıyı sessizce kendine ait bir yere yerleştiriyordu sanki. Nasıl anlatabilirdim ki? Dün gece gibi bakıyordu işte. Yalanı ve

gerçeği ayıramazdım ben. Bunu sürekli kendime hatırlatmaktan yorulduğum anlardaydım. Böyle bir hissi istemiyordum.

Bağırması gerekiyordu. Kavga etmeliydik! Amaç neydi? Kavga etmek için uğraşıyordum. Sonucu bu hâlimiz olmamalıydı!

Geri çekilebilirdim ama tavrı öyle beklenmedikti ki kalakaldım. Gözlerimden kopmadan bir adım geriledi. Aynı saniyelerde eli bileğimi dün gece gibi kavramış, baş parmağı nabzımı okşamıştı. Temennim, bileğimdeki egzamanın stres yüzünden tekrarlamamasıydı çünkü başıma bela olan o histen kaçamıyordum.

Tek bir kelime etmese bile saniyeler içinde pek çok şey söylemiş gibiydi ve bunun nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Suskunluğunu bozmadan beni içeri doğru çektiğinde idrak yetim sıfırlanmış gibi peşinden ilerledim. Bu kesinlikle ben değildim. Dakikalar önce kalktığım sandalyeye beni geri oturttu ve aynı sakinliğiyle kendi yerine kuruldu.

"Daha sağlam bir kavga sebebi bul," dedi dünyanın en normal anındaymış gibi. "Bu biraz öylesineymiş gibi geldi. Sinirli değil huysuzsun. Bu hâlin damarıma basmaz. Sinirlenesim gelmedi." Tabağıma helva bıraktı, gözleri yeniden gözlerimi buldu. "Şimdi kahvaltımızı yapalım mı? Başım ağrıyor, yemezsem ilaç içemem."

Evet sinirli değil huysuzdum. Bunu ayırabiliyor olması daha çok can sıkıcıydı. Söylediği gibi kahvaltısını etmeye devam etti. Onu hayretle izlerken kendi hâlime inanmakta zorlandım. Az önce ne yaşanmıştı?

Hayır Aslıhan. Gerçekten bu kadar kolay olamazsın kızım.

Bakışlarımı ondan koparıp bardaktaki çayı içiverdim. Soğuduğu için dilimi yakmadı belki ama benim zihnim kavruldu. Terslikle tabağımdaki domates, salataları ağzıma tıktım. "Beni çok sinir ediyorsun. Kahvaltıdan sonra evden çıkacağım ve seni engelleyeceğim. Gün boyu beni arama."

"İşte o damarıma basar. Deneme bile."

"Cidden bunu yapacağım."

"Yapma, engellenme tikim var. Özellikle sen yapınca kafam daha çok atıyor. Gerçekten tavsiye etmem."

"Engelleyeceğim!"

"Bu sefer dünya uydusuyla düşerim peşine Aslı. Şokun şaşar."

Huysuzca omuz kaldırdım ve bir domates daha yedim. Bu masadan kalktığım gibi kesinlikle evden çıkmalı ve nefes almalıydım. Birkaç dakika sessizce kahvaltı yaptık. Gözlerini üzerimde hissetsem de inatla ona dönmedim.

"Pişt," dedi ağzının içinde. "Gel barışalım. Şampuanının aynısını alırım."

Saçma bir huysuzlukla çayımdan içtim ve yine ona bakmadım. "Kil maskemi de bitirmişsin geri zekâlı." Sabahtır sinirlendiğim bir başka detay daha vardı. Çatalım koltukta bize bakan masum ayıcık Azrail'e döndü. "Azrail'in yüzüne bile kil maskesi sürmüşsün. Sabah bir saat boyunca oyuncak ayı yüzü yıkamak zorunda kaldım!"

Yüzü ıslak Azrail'e döndüğünde kendi de inanamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Sanırım yediği naneyi tam olarak o an hatırlamıştı. Burun ucunu kaşırken gülmemek için dudaklarını sıktı ve ifadesini ciddi tutmaya çalıştı. Gülerse parçalayacaktım, farkındaydı.

Açıklamasıysa inanılmazdı. "Aile boyu güzel olalım diye. Azrail de aileden sonuçta..." Karşılık olarak yüzümde beliren ifadeyi görünce dudaklarını daha sıkı birbirine bastırdı.

Sinirimi bozuyordu. Bir anda ayağa kalktım. Plağın yanındaki kalemi kaptığım gibi yeniden oturdum, sözleşme kâğıdını önüme çekip hızla yeni bir madde ekledim. *Hem de büyük harflerle*. Kâğıdı ona uzattığımda pervasızca helva yemekle meşguldü. Tüm ciddiyetsizliğiyle kâğıdı parmak ucuyla kavrayıp silkeledi.

"Bakalım yeni ek maddemizde nasıl bir saçmalık var. Kesin Mîsâk-ı Millî sınırlarımızla ilgili." Göz ucuyla bana bakarken sesli okudu. "Aslıhan Karakurt Ek madde iki: taraflar birbirine karşı mesafeli olacak ve sınır çizgilerine saygı duyulacak." Bakışları bana döndüğünde ters ya da öfkeli değildi, aksine inatlaşıyor gibiydi. "İkimiz için de geçerli o zaman. Sen de gereksiz yakınlıkta bulunmayacaksın ve sınır çizgilerime saygılı olacaksın."

"Öyleyim zaten. Daima mesafeliyim."

Tek kaşı havalandı. İma doluydu.

İstemsizce göz devirmek zorunda kaldım. Teni tenimden biraz uzaklaşsa ve o saçma histen kurtulsam bu huysuzluk azalacak, normale dönecektim. Konuşuyordu teni. Nasıl anlatabilirdim ki bunu? Delirmiş gibi hissediyordum. Birine anlatsam akıl hastanesine yönlendirirdi. Bir insanın varlığı bu kadar ciddiyetsizken teni bu denli ciddi bir his verebilir miydi? Omzuma değen sıcaklığı, koluma çarpan nefesi, aramızda kalan birkaç santimetrelik mesafe... Hepsi ayrı ayrı bir şey anlatıyordu. Ve sorun şuydu ki ben hiçbirini duymak istemiyordum.

Kendimden son derece emindim. "Bundan sonra olmayacak."

Dudak büzerek başını salladı. "İyi."

Aynı huysuzlukla onayladım. "İyi."

"Güzel."

"Aynen, güzel."

İddiaya girer gibi başı eğildi ve çenesini dikleştirdi. "Haydi bakalım."

Ciddiyetle onayladım. "Haydi bakalım."

Her şey kadar anlamsız bir andı. Kendisine hayretle soludum. Sürekli ona dokunacak değildim. Bu ne kendinden eminlikti? Bir kere yanlışlıkla öptük diye hep aynı şey yaşanmayacaktı. Fazla iddialı bakıyor ve sinir bozuyordu.

Kahvaltısına devam etti. "Yeni Mîsâk-ı Millî sınırlarımız hayırlı olsun o zaman."

Bunu söylerken tabağıma helva bırakması görülmeye değerdi. Eline bakarken bir kez daha terslenmek istedim ama sargılı eliydi. Yapamadım. Kendimi boğabilsem şu an yapardım. En olgun olmam gereken zamanlardı belki ama hissettiğim tek şey huysuzluktu. Haklıydı herkes. Zordu benimle yaşamak, emindim. Neden o da şikâyet etmiyordu?

Ağzıma ekmek tıkıp zihnimi susturmayı denedim. Kahvaltı bittiğinde masayı toplayan oydu. Masadan kalktığım an kütüphanemden elime gelen ilk kitabı ve notlarımı alıp çantama atmış, trençkotumu ve spor ayakkabılarımı giymeye başlamıştım. Elinde tabakla mutfağa giderken beni görünce duraksadı.

"Nereye?"

"Seni engelleyip kafa dinlemeye."

Bu huysuzluğuma da güldü. "Botanik bahçeye mi?"

Evet, oraya gidecektim. Kapıyı açarken işaret parmağım yüzüne döndü. "Bugün gözüme gözükme ki sana olan sinirim geçsin ve yeniden olgun bir insan olabileyim. Ciddiyim."

Onunda parmağı bana döndü. "Sakın engelleme."

Çenem dikti. "Tabi ki engelleyeceğim."

"Bak, yapma. Son uyarım."

Ona muazzam derecede ekşi bir yüz sundum, kapıyı suratına kapatıp evden uzaklaştım. Her adımda biraz daha gerilesem de gözüm hâlâ kapıdaydı. Terleyen avuç içlerimi bacaklarıma sürterek merdivenlere yöneldim. Anca alt kata indiğimde apartmanımızda bir asansör olduğu aklıma gelmişti. Gerginlik seviyemi anlatmak için yeterli bir durumdu.

Merdivenleri inmeye devam ettim. Nadime Hanım'ın kapısı aniden açıldığında can havliyle kulaklıklarımı takıp müzik açma derdindeydim. Zihnimdeki sesleri susturmalıydım.

"Aslıhan kızım," dedi sevecenlikle. "Nasılsın?"

Gülümsemeye çalıştım. "İyi Nadime Hanım, siz?"

Eşi Fazıl Bey'in salondan el salladığını gördüğümde hafifçe elimi kaldırarak karşılık vermeye çalıştım. Neticede tatlı bir adamdı. "İyiyiz," dedi Nadime Hanım. Küçük adımlarla yaklaşıp omuzumu okşadı. "Evlilik nasıl gidiyor?"

Tepkisiz kalmaktan başka bir şey yapamadım. Ne diyebilirdim ki? Nereye gittiğini ben de bilmiyordum. "İyi," diyerek daimî yalanıma sığındım.

"En son kavga seslerinizi duydum ya biraz kafama takıldı. İyisiniz, değil mi? Evlilikte kavga çok olur," demeden duramamıştı. "Barıştınız değil mi güzel kızım?" Emekli ağır ceza hâkimi olarak gerçeği bilse tokmağı kafamıza indirirdi.

"Sorun yok. Biz öyle anlaşıyoruz Nadime Hanım," dedim. "Kavgalarımızı ciddiye almayın. Önce yükselir, sonra söneriz. Mesela şu an da kavga ettik. Kocamı boğmamak için yürüyüşe çıkıyorum. Her şey evliliğimin iyiliği için yani."

Kibarca güldü. Bunu bir şaka sanmış olmalıydı. "Olur öyle şeyler olur. Bu arada güzel kızım, alt kat için *kira vermeye devam edeceğim* dedin ama boş kalması mantıklı mı?"

Bir noktada haklıydı. Ev sahibiydi ve evinin boş kalmasını istemezdi. Ama eşyalarımı satamazdım. Projeyi kazanmak ya da kazanmamak değildi mesele, her ihtimalin sonunda boşandığımızda geri döneceğim bir evim olmalıydı. Bu detayı şimdi hatırlamak da huzursuz hissettirdi.

Ev, evim ya da her neyse. Neresiydi?

"Biraz daha boş kalabilir mi?" dedim. "Kirayı artırabilirsiniz. Öderim. Bazen kocamı boğmamak için alt kata iniyorum. İyi oluyor."

Bu cevabı beklemiyordu. O kapı önünde şaşkınlıkla kalırken ben minik bir baş selamıyla merdivenlere yöneldim. Şu an hiç kimseyle uğraşamayacaktım. Fazıl Bey'in arkamdan, "Nadime, sen karışma gençlerin işine!" dediğini duyabiliyordum.

Nadime Hanım biraz eşini dinlemeliydi.

Eminim birkaç saate annem arayıp neden kavga ettiğimizi soracaktı. Apartmanda bile gözetlenmek çok yorucuydu. Kulaklıklarımı takıp can havliyle müzik çalarımı açarak apartmandan çıktım.

Ev neresi diye sordum kendime.

Bakışlarım apartmana döndü. Kendi daireme değil, balkonunda rengârenk çiçekler olan kata baktım. Bu da canımı sıktığında hızla önüme

dönüp bir müzik açtım. Ne zaman müzik dinlemek istesem ilk onun sesiyle başlıyordu.

"Ses, bir, iki. üç. Ben Güntekin Agâh. Kıymetl-" diyen sesi değdi kulağıma ve anında tuşa basıp onu geçtim. Şu an kaçtığım şey tam olarak kendisiydi zaten. Kulağıma değen Müslüm Gürses'e ait bir şarkıydı. Onun yüklediklerindendi ama bu defa değiştirmedim. Kabullenmiş bir şekilde dinlemeye devam ettim.

Ah bu koku, bu ten, bu dokunuş...
Ah bu delilik, sarsar bedenimi...

Keşke onu dövebilseydim. Daha az canım sıkılırdı. Çünkü canım sıkıldıkça vahşileşiyordum. Tanıyordum kendimi. İnadına Botanik bahçeye değil de başka bir yere gitmek istedim ama olmadı. En rahat hissettiren yer orasıydı. Parka girerken kulaklarımda bambaşka bir müzik vardı.

"Nerde bıraktım kalbimi bilmem
Ah nerede vah nerede
Nerde unuttum kalbimi acaba
Ah nerede vah nerede..."

Cidden neredeydi benim kalbim? En kalpsiz olmam gereken günlerde bu neydi?

Biraz yürüdüm ve parkın girişinde durdum. Buradan Ankara'nın zirvesi sayabileceğim Atakule'yi görebiliyordum. Çok yakınlardı. Gündüz olduğu için gece manzarası kadar ihtişamlı değildi. Patika yolda ilerlerken yaprakların arasından çıkan bir köpekle duraksadım.

Minik, kahverengi tüyleri olan köpek sanki topallıyordu. Engel olamadığım bir merhametle önünde eğilip başını okşadım ve yaralı olduğunu düşündüğüm ayağına bakmaya çalıştım. Tasması olduğuna göre sahibi buralarda olmalıydı.

"Yaralandın mı sen?" diyerek kucağıma alıp doğruldum.

Bacağındaki derin yaraya bakmaya çalıştım. Kesik gibiydi ama kanamıyordu. Düzenli pansumanlarının yapıldığını düşündüm. Sahibini bulma beklentisiyle etrafıma bakındım.

Aynı saniyelerde arkamdan bir ıslık sesi yükseldi. Kucağımdaki köpek o sesi duyduğu anda çırpınarak kucağımdan atladı ve topallamasına rağmen arkama doğru koştu. Dönüp baktığımda patikanın en ucunda birini gördüm. Ancak ağaçların gölgesinde kaldığından seçmek zordu. Köpek ayaklarının dibinde durdu, ardından sessizce peşinden gitti. Bir gölge gibiydi ama huzursuz hissettiriyordu.

Dilim huzursuzca dudaklarımda gezindi. Kalabalık içine girmem gerektiğini hissettim ve hızla parkın için daldım. Göz ucuyla arkama baktığımda hiç kimse yoktu ve her şey normaldi.

Efendi amca bugün kafe kısmında çalıştığı için o tarafa doğru ilerledim. Fakat kendisini göremeden telefonum çaldığı için durmak zorunda kaldım. Arayan Gülhan'dı.

"Efendim Gülhan."

"Abla," dedi her zamanki neşesiyle. "Kız ünlü olmuşsun."

Adımlarım durdu. "Ne?"

"Bütün internette senin ve eniştemin fotoğrafları geziyor. Milyonlarca beğeni alıyor. İnsanlar deli gibi paylaşıyor." Neşesi telefondan taşıyordu. "Ay çok romantiksiniz abla," dedi aynı saçma coşkusuyla. "Bak bak doyamadım. Bayıldım bu görüntülere. Heybetli, görkemli, ihtişamlı!"

Şaşkındım. "Ne diyorsun hiç anlamıyorum."

"Sadece gidip arama motoruna *Ankara'nın yeni gözde çifti* yaz."

Telefonu yüzüne kapatıp hızla dediği şeyi yaptığımda ekrana muazzam bir hayretle bakakaldım. Tüm sosyal platformlarda paylaşılan bir video vardı ve gerçekten milyonlarca beğeni ve yorum alıyordu.

Video dün geceye aitti. İzlerken şaşkınlığım son seviyedeydi. Yağmur delicesine yağarken Güntekin aniden bana doğru koşuyor ve omuzuna atıyordu. Ekranda güldüğümü gördüm çünkü sinirimi bozuyordu. Beni kucağında tuttuğu anlar da indirdiğinde bileğimden kavrayıp nefesini tenime bıraktığı o saniyeler de kameralardan elbette kaçmamıştı.

Bu yetmezmiş gibi bir videomuz daha vardı. *Ben bu çifti biliyorum* diyen bir kullanıcı bizi havaalanındayken atmıştı. Güntekin galoş giymek için çırpınan beni tek koluyla kucaklayıp elinde bavullarla cihazdan geçerken geride kalan pek çok kişinin bu anı kameralara aldığından bihaberdim. Yorumlardaki kalplar, aşk ilanları görülmeye değerdi.

Anında ekrana İnci'den bir mesaj düştü. Yağmur altındaki videodan alınan bir fotoğrafımızı atıp altına minik bir kalp eklemişti. Mesaja ve görsele hayretle baktım.

İNCİ: Artık tüm Ankara hatta Türkiye benim gibi düşünüyor. Çok güzelsiniz ❤

Ben burada adamdan kaçmaya çalışırken tüm ülkenin bunu bilmesine gerek var mıydı? Artık benim de itirazım vardı. Duydun mu Attila İlhan? İtirazım vardı işte!

Öfkeyle Güntekin salağını aramak için hamle yaptım ama akıllı adamdı. Ben buna niyetlendiğim anda ekranda onun adı belirmişti. Öfkeyle açıp konuşmasına bile fırsat vermeden kükredim. "Yemin ediyorum seni geberteceğim!"

Salak adam güldü sadece. "Telefonu böyle açacağını bildiğim için kulağımdan uzaklaştırmıştım. Tekrar söyler misin?"

"İnternete düşmüşüz şuursuz herif! Rezil olduk."

Cümlemin ardından sakince söze girdi. "Onun için aradım. Şimdi gördüm. Bu benim için de şaşırtıcı oldu, emin ol."

Elim alnıma gitti. "Şimdi ne yapacağız?"

Her zamanki gibi umursamazdı. "Ne demek *ne yapacağız*? Suç mu işledik kızım? Sakin ol. Biz evli bir çiftiz. Haydi evimize geri gel de fotoğraflarımıza birlikte bakalım. Allah var, çok iyi anlar yakalamışlar. Kritik yaparız."

"Sence şu an sorunumuz bu mu Güntekin?"

"Şu an sorunumuz ne ki Aslı? Ne güzel videolar işte."

"Sildir şunları."

Mantıklıydı. "Ben mi paylaştım? Nasıl sildireyim? Her yere yayılmış ayrıca. Sildirsen ne olacak? Hem şöyle düşün; bu evliliği kusursuz göstermemiz gerekmiyor muydu? Artık tüm ülke inanıyor." Keyifle güldü.

"Gülme."

Daha çok güldü.

"Komik mi Güntekin?"

"Evet," dedi gülmeye devam ederken. "Allah var eğlendim."

"Ben hiç eğlenmedim. Bugün cidden benim gözüme gözükme."

Hızla telefonu yüzüne kapatıp engelledim. İki gündür neye uğradığımı şaşırmaktan tüm ayarlarım ve ruh hâlim yerle bir olmuştu. Akşama kadar kendisini görmek istemiyordum. Kafa dinleyip tüm ayarlarımı sıfırladıktan sonra bu saçma oyuna devam etmeliydim yoksa gerçeklik algımın ibresi ne yöne döneceğini şaşırıyordu.

Dışarıdan iki kahve aldım. Efendi amcanın çalıştığı yere girdiğimde onu kasa arkasında buldum. Kapı açıldığında üzerinde asılı çan her zamanki gibi iki kere birbirine vurdu. Sadece Güntekin açtığında bir kere çalıyordu ve bunun sırrını hâlâ çözebilmiş değildim.

Efendi amca bana büyük bir tebessüm sunmuş, kollarını açarak karşılaşmıştı. "Aslıhan!" diyerek sarıldı ve bağrına bastı. Önceden daha mesafeliydi ama artık bir baba gibi kucaklıyordu.

Gülümseyip sarılışına karşılık verdikten sonra kahvesini uzattım. Eskisi kadar soğuk duramıyordum. Bu yanımdan da nefret ederdim. O soğuk duvarlara parmak ucuyla dokunsalar erirdi. Kimse bunu bilmediği için şanslıydım. Efendi amca da o duvarı farkına varmadan eritmeyi başarmıştı.

"Sana kahve getirdim," dedim bardağı masasının üzerine bırakırken.

Tatlı bir tebessümle baktı. "Hayırlı bir gelinsin." Bakışları etrafımı taradı sorgular gibi. "Güntekin nerede?"

"Evde." İfadesizce üst kat merdivenlerine yöneldim. "Ben kitap okumaya ve biraz çalışmaya geldim."

Durgun bir bakışla onayladığında bir adım uzaklaşmıştım ki kolumdan kavrayıp "Aslıhan kızım," dedi. Bakışlarım ona döndüğünde belki de rahatsız olduğumu düşünerek kolumu bırakmıştı. "Canın mı sıkkın?"

"Hayır, iyiyim."

Dikkatle bakıyordu yüzüme. "Durgunsun."

"Ben her zaman durgunum."

Olgun bir tebessümle başını salladı. "Bu farklı. İyi misin?"

"Kafam dolu sadece," diyebildim. "Biraz kitap okursam geçer." Tebessüm etmeye çalıştım. "Merak etme, Güntekin'le kavga etmedik."

"Ettiysen ettin kızım," dedi anında. "Evliliktir. Olur öyle şeyler. Benim merak ettiğim sensin."

Gülüşüm bu defa gerçek bir içtenlik doluydu. "İyiyim, gerçekten."

İnanmadı ama üstelemedi. Onu bir müşteri çağırdığında benim adımlarım üst kata yönelmişti. Hafta sonu olmasına rağmen çok kalabalık değildi. Masalardan birine oturup soluklandım. Çantadan çıkardığım kitap Özdemir Asaf'ın *Dokuza Kadar On* kitabıydı. Evden can havliyle çıkarken elime geleni bakmadan almıştım. Kafa dağıtma şeklim inanılmazdı. Bu da onu hatırlatıyordu.

Kitabı sıkıntıyla çantaya geri sıkıştırdım ve kollarımı göğsümde bağlayıp öylece kaldım. Biraz genel kültür sorularına bakayım dedim. O da olmadı. Onunla çalıştığımda daha akılda kalıcı oluyordu. Bir süre sonra internete düşen videolarımıza bakarken buldum kendimi.

İçimde yine öfke arandım ama olmadı. Sadece bize baktım. Altına atılan kalplere, sevgi sözcüklerine. Kocaman bir yalana inanan insanlara ve bana.

Bakışlarım bir süre boşlukta kaldı. Tüm yaşananları düşünmekten kaçındım. Verdiği güveni, yanında zamanın hızlı akmasını, gülüşünün bulaştırdığı tebessümü, gülmediğinde duran zamanı, sarıldığında göğsüme kurulan dinginliği ve ona dair her şeyi.

Bir gram sevgi ve ilgiye yine boyun eğiyor gibiydim. Tuna düştü aklıma. Hissettirdiği şeye *aynı*diyemedim. Evet, ona âşık olmuştum ama bir yanım asla tamamen güvenmemişti. İçten içe biliyordum. Bunu bilerek kendimi bırakmıştım. Ama Güntekin'i düşündüğümde aklımda beliren tek şey sağlam bir halattı. Kalın, güçlü ve sağlam.

Bir kalbim vardı, o da paramparçaydı. Zorla bir araya getirmiştim ve yıllardır camdan bir fanusta, göğüs kafesimde muhafaza etmeye çalışıyordum. Yine bu kadar kolay kırmalarına izin veremez, onu kimsenin eline bırakamazdım. Biliyordum kendimi. Birine bağlanırsam o bağı koparmak için önce o bağdan bir urgan yapıp kendimi asmam gerekiyordu.

Belki de sorun sende. Abartıyorsun. Sonuçta ciddiyetsiz bir adam. Kendince eğleniyor olabilir.

İstediği zaman ne denli ciddi olduğunu biliyorsun. İnkâr etme.

Bir süre arana mesafe koy Aslıhan. Bu her şeyi çözecek. Bu saçma histen kurtulacaksın.

Düşüncelerimin aksine internete düşen video ve fotoğraflarımızı kontrol ederken ekrana Gökçen'den bir mesaj düştü. O da bize dair bir fotoğraf atmıştı. Yağmur altında beni omuzuna atan Güntekin sırıtarak koşarken siniri bozulan ben de gülüyordum.

GÖKÇEN: Harikasınız.
Romantikliğinizden öleceğim.
Elim kalbimde kaldı.
Sizi daima böyle görmek istiyorum!
Murathan mı?
Onun da eli önce kalbinde sonra başında kaldı.
Migren ilacını içti yatmaya gitti hahahahhahah
Arada tatlılaşıyor, köpek herif ❤

Elim utançla alnıma kapandı. Aynı saniyelerde telefonum da kapanmıştı. Hem dün geceki telaş hem sabah bulunduğum konum yüzünden şarj etmeyi unutmuştum. Dakikalardır da internette geziniyordum. Telefonu köşeye bırakıp çantamdan ajandamı çıkardım ve bugünün tarihini büyük bir kırmızı yuvarlak içine alarak karaladım. Köşesine düştüğüm tek bir not vardı.

Sen çok büyük bir belasın G.A!
Seni dövmek istiyorum!

Hayır, istemiyorsun!

İç sesimi hızla susturdum ve derneğin isteği olan tiyatro metnini yazmaya odaklandım. Sürem kısalıyordu ve Hanzade Hanım'a sunum yapmamız

gerekiyordu. Şu an kafamı dağıtmak için Botanik Parkı bile temizleyebilirdim. Bu nedenle dikkatimi sadece tiyatroya verdim hislerden sıyrılmayı denedim. *Bunu başardım da.* Artık daha sakin hissediyordum. Öte yandan Efendi amca sürekli kahve getiriyor, saçlarımı okşayıp gidiyordu.

Saatler hızla aktı. Neredeyse dördüncü kahvemi getiren Efendi amcanın elini ve eksik parmağını fark ettiğimde hızla ona döndüm. Kahveye ek bir de sandviç getirmişti. "Mahcup hissediyorum Efendi amca. Yeterli bu kadar."

Şefkatle gülümsedi ve kahveyi bana doğru iteledi. "Saatlerdir çalışıyorsun. Ben kızımı aç bırakır mıyım? Güzelce ye, haydi."

Tebessümüm sıcak ve içtendi. "Teşekkürler."

Önümdeki kâğıtlara göz ucuyla baktı. "Okul işleri mi?"

"Sayılır."

"Kafanı kurcalayan onlar mı?"

Dudaklarım düz bir çizgi hâlini aldı. "Hayır."

Aniden karşımdaki sandalyeye oturmuştu. "Güntekin mi zorluyor?"

"Hayır," dedim anında. "Neden zorlasın? Zor bir adam değil."

Büyük bir yalandı. Hissettirdikleri fazlaca zorluyordu. Derdimse onunla değil kendimleydi.

"Sana âşık," dedi aniden ve irkilmeme neden oldu. İçtiğim kahve neredeyse burnumdan gelecekti. Reflekslerini kontrol eden bir insan olduğum için şanslıydık. "Kafanı kurcalayan Güntekin'se ondan yana şüphen olmasın diye diyorum yani," dedi. "Sevgisini eksik mi gösterdi sana?"

Şu an bu konuşmaya hiç gerek yoktu.

"Zor bir hayatı oldu," diye devam etti. "Çok ölüm gördü. Mutlu olsun istiyorum. Elimden nice çocuk geçti, çok kimsesize dokundum ama sadece o kalbimde hep ukde olarak kaldı. Seninle olduğunu bilmek bir asır sonra yüreğimin üstündeki o ağırlığı kaldırdı çünkü sen varken çok başka bakıyor. Allah var, yeryüzünde kimseye böyle baktığını görmemiştim. Bir tek gökyüzüne özgü ifadesine kurulan hayranlık sana bakarken de var. Sen ona Nasuh tövbesini bozdurdun. Var mı ötesi? *Evlenmem, sevmem, iz bırakmam* derdi. Hepsini yaptırdın. Ama çok yalnız yaşadı. Evliliğe mi alışamadı? Şayet seni kıracak bir şey yaptıysa söyle, çekeyim hemen kulağını."

"Hayır," dedim anında. "Bir şey yapmadı. Benim kafam başka bir şey yüzünden dolu."

Ne tövbesi demek istedim ama yuttum. Ona sahte evliliği sunduğum geceyi hatırladım. *Tövbem var, asla evlenmem ama şayet bu bir gün yaşanacaksa o da asla yalan olmaz* demişti. Murathan *hani evliliğe tövbeliydin* dediğindeyse *Aslı için bozdum* diye yükselmişti. O an söylenen yalandı belki ama düşünmeden edemedim.

Neden tövbeliydi?

Ama soramadım. Efendi amcanın gözleri tatlı bir tebessümle kısılmıştı. "İyi olduğuna inanayım mı?"

Gülüşümü derinleştirmeye çalıştım. Kocam içip *eve barka sarhoş geldi* dersem şikâyet sayılır mıydı? Bence sayılırdı.

Alt kattan sesler yükseldiğinde hızla ayaklanmış, ağrıyan bacaklarına ovuşturarak merdivenlere yönelmişti Efendi amca. Bunu yaparken elini cebine atıp bir anahtar çıkardı. Neresi olduğunu bilmediğim bir yerin anahtarı sorulduğuna göre kendisinde olmalıydı.

O ilerlerken cebinden düşen küçük bir kâğıt parçası vardı. Eğilip alıp arkasından seslenmek istedim ama üzerindeki yazı duraksamama neden oldu. Sayfadan koparılmış eski bir gazete haberiydi. Yıpranmış, katlanmaktan neredeyse yırtılacak hâle gelmişti.

Küçük resimdeki çocuğa takıldı bakışlarım. Saçları kıvırcık, çehresi tanıdıktı. Bir adamın göğsüne sinmiş, saklanmaya çalışıyordu. Gözlerindeki korku göğsüme taş gibi oturdu. Güntekin'di. Küçüktü, saçları daha uzun ve kıvırcıktı ama gözlerindeki bakış onu tanımam için yeterliydi. Onu kucağında tutan adamın Efendi amca olduğunu biliyordum çünkü evinde gençlik fotoğraflarını görmüştüm. Bakışlarım manşete takıldı.

ESKİŞEHİR'DEKi BİR PİKNİKTE KORKU DOLU ANLAR: ÇOCUĞU GÖLDE BOĞMA GİRİŞİMİ SON ANDA ENGELLENDİ.

Eskişehir'de bir yetimhanenin düzenlediği piknik sırasında küçük bir çocuğu gölde boğmaya yönelik girişim son anda engellendi. Edinilen bilgilere göre, olay yurt müdürünün müdahalesiyle önlenirken yaşanan arbede sırasında müdürün sağ el parmaklarından biri koptu.

Saldırıyı gerçekleştirdiği öne sürülen kişi, olay yerinden kaçarak izini kaybettirdi. Polis ekipleri şüphelinin yakalanması için çalışma başlattı.

Öte yandan, hedef alınan çocuğun ailesinin birkaç ay önce Eskişehir'in Kurtuluş Mahallesi'nde yaşanan ve kamuoyunda büyük yankı uyandıran faili meçhul Pençe İzi Cinayetlerinde hayatını kaybettiği öğrenildi. Yetkililer, vahşi saldırıdan sağ kurtulan tek aile ferdinin söz konusu çocuk olduğunu belirtti.

Polis ekipleri, son yaşanan olay ile Pençe İzi Cinayetleri arasında bir bağlantı olup olmadığını araştırıyor. Soruşturmanın çok yönlü olarak sürdürüldüğü bildirildi ve dosyaya gizlilik kararı getirildi.

Ne can kırığı ne cam kesiği. Kalbime ve zihnime oturan ağırlık hepsinden daha can yakıcıydı. Efendi amcanın kesik parmağı tablodaki yerine oturdu. Ailesinin ölüm nedeni için *cinayet* demişti. Kâbusları, avucunun içindeki o üç dişli pençe izi yapbozda yerini buldu. Eski fotoğraf karesinde çocuğun yüzü tam görünmüyordu. Bulanık, puslu ve eski bir çekimdi ama oydu. Kendi acıma hiçbir zaman delicesine ağlayan biri olmamıştım ama o an saçma bir şekilde genzim yandı.

Bu her şeyden daha can sıkıcıydı. Kolay kolay kimseye sevgi beslemezdim ama şayet bu yaşandıysa delicesine bağlanır, acılarını bile sahiplenirdim. Göğsümden söküp atmak istediğim bir sadakat duygum vardı. Aynı şeyi onun acısı için de hissettiğimi fark ettiğimde eski gazete kupürünü hızla ajandamın arasına sıkıştırıp kapağını sertçe kapattım.

O yaşta ailesinin ölümüne şahit olmuştu. Üstüne bir de onu da mı öldürmeye çalışmışlardı? *Göllerden nefret ederim* dediği anı anımsadım ve omuzlarıma daha büyük bir ağırlık çöktü. Bunu dudaklarında o derin gülüşüyle söylemişti. Her şeyi o derin gülüşle sunuyordu.

İnsanlar böyle yaşar, maskeyle. Benim de gülüşüm yüzüme dikili.

Elim kalbimin üzerine gitti. Bunu hiç öğrenmemeyi dilerdim. Daha da altüst olmuş hissediyordum. Defteri ve çalışma kâğıtlarımı hızlıca toparlayıp çantama yerleştirirken düşündüğüm tek şey dışarı çıkıp nefes almaktı. Bana okuduklarım bile ağır gelmişti. O bunları yaşarken nasıl kaldırmıştı? Tam bu anda duyduğum sesle duraksadım.

"ASLI!"

Sadece ben değil sesi duyan herkes dışarıya ve çevresine bakıyordu. Ses bir kere daha yükseldi. Sanki biri bunu mikrofonla yapıyor ve her yerde yankılanıyordu.

"ASLI!"

"Elinde megafonla kime bağırıyor o adam?" dedi ileri masadakilerden biri.

Elinde megafon mu?

Üstelik *Aslı* diye bağırmak mı?

Bunu yapabilecek tek bir deli tanıyordum.

Kocamdı.

Onun olmamasını umarak sesin geldiği yöne döndüm. Yanılmayı dilerdim ama maalesef oradaydı. Salak herif elinde megafonla buraya seslenmeye devam ediyordu. "ASLI! ÇIK DIŞARI ASLI!"

O anksiyeteden değil anksiyete ondan korkuyordu. Buna yemin edebilirdim. Asla sınırı yoktu. Herkes şaşkınlıkla dışarı bakıyor, kimi gülüyor, kimi telefonuyla kayıt alıyordu. Yaptıklarının ise artık beni şaşırtmadığını yeni fark ediyordum. İlk şokla biraz sendeletse de etkisi geçiciydi. Çantamı alıp merdivenleri koşar adım indim. Alt kattaki Efendi amca da şaşkındı. Kapı önünde dikilmiş, Güntekin'e hayretle bakıyordu.

Salak herif megafonla Efendi amcaya döndü. "Karımı çağır Efendi amca!"

Adam ellerini iki yana açtı. "Lan bağırma, deli!"

Megafonu yine yukarı kaldırdı ve böğürdü Güntekin. "ASLI!"

Efendi amcayı hafifçe kenara iteleyerek dışarı çıktım. En sonunda gerçekten benden sağlam bir dayak yiyecekti. Beni gördüğü anda megafonla bana döndü. Bir eli deri ceketinin cebinde, diğeri megafonu tutarken alanı saniyeler içinde curcunaya çeviren sanki o değilmiş gibi rahat bir hâldeydi.

Salak herif kapıdan çıktığım anda sırıttı ve çevresinde ona bakan insanlara döndü. Elini cebinden çıkarıp beni takdim ederken oldukça mutluydu. Megafonla bunu taçlandırdı. "İşte karım Aslı. Alkışlayın. Beni engellediği için kendisine böyle ulaşmak zorunda kaldım. Kusurumuza bakmayın."

İnsanlar onu sorgulamadan gerçekten alkışlayıp gülerek karşılık verdi. Devasa ayı vakasından sonra bu parkın bizim kaç rezilliğimize daha şahit olacağına dair güçlü bir merakım yoktu. Asla bilmek istemiyordum. Yanına vardığım anda koluna bir tokat indirip megafonu elinden kaptım, ardından sırtından iterek ilerlemesini sağladım.

"Yemin ederim seni gebertmem için özenle çalışıyorsun!"

İlerledi ama susmadı. "Sana dedim ki *beni engelleme*. Uyardım, *yapma* dedim. Biraz koca sözü dinle. Neslişah anne kırk kere aramış açmamışsın. Ananı da mı engelledin kız?"

"Şarjım bitti. Telefonum kapandı."

Kavradığım kolunu diğer parmağıyla işaret ediyordu. "Sınır çizgimi ihlal ediyorsun. Gereksiz temas var hocam. Elini, kolunu çeker misin?"

Kolunu bırakıp sırtına tokadı indirdim. "Başlayacağım senin sınır çizgine! Yine rezil olduk senin yüzünden."

Güldü. Hem de keyifle, yüksek bir sesle. "Öyle deme, bugün ülkenin gözde çiftiyiz. Bunu da çeksin atsınlar da ünvanımızı taçlandıralım. Her şey senin için. Dernek de şirket de buna bayılacak."

Sırtından itelemeye devam ettim. Onu arkamda bırakıp yüzüne bakmadan gitmek de bir seçenekti. Aslıhan bunu yapardı. Derdim neydi? Gerçekten canımı sıkıyordu. "Şu iki günde seni boğmadığım için o kadar şanslısın ki."

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum, biliyor musun?" Bakışları bana döndü ve muazzam bir nazla sırtımdaki elden uzaklaştı. "*Eline koluna hâkim ol* demedim mi? Sınır çizgime saygı göster."

Evde olsak yaşıma başıma bakmadan kıçına tekmeyi savururdum. Bunun yerine inadına sırtına bir tokat daha indirdim. Bunu da muazzam bir keyifle karşıladı ve kıkırdadı. Derdi bambaşkaydı. "Engelimi aç."

"Bir süre engelli kalacaksın."

"O zaman bir süre elimde megafonla gittiğin her yere peşinden gelirim."

"Seni öyle bir tekmelerim ki Güntekin!"

"Ne?" diye yüksek sesle bağırdı. "F-16 ile üzerinden geçip adını tüm şehre haykırmamı mı istiyorsun? Tamam hayatım. Sen yeter ki iste."

Ondan koşar adım uzaklaşma derdindeydim. "Rezil bir adamsın."

Kıkırdadığını duydum ancak kısa sürdü. Aniden durdu, ağacın arkasına sokulup gözlerini alanın ortasındaki havuza çevirdi. Biz daha yukarıdaydık. Fırsattan istifade uzaklaşmaya çalışırken çantamdan tuttuğu gibi beni yeniden yanına çekti.

"Ne yapıyorsun?" diyecek oldum ama o kadar ani durmuştu ki kendimi bir anda gövdesine çarpmış buldum. Bir kez daha, hazırlıksız yakalandığım o rahatsız edici yakınlıkla sarsıldım. Sınır çizgilerim kan ağlıyordu.

Beni yanına çekip ağacı önüne aldı ve başını ileri doğru eğdi. "O ne la?" dedi içtenlikle.

Neye baktığını anlamak için ben de ileri doğru eğildim. Patika yolun ilerisinde ağaçların arasında kalan bankların birinde yan yana oturan Çağatay ve Sare'yi gördüm. Bize çok yakınlardı.

"Çağatay ve Sare mi o?" dedim engel olamadığım bir merakla.

Pürdikkat onlara bakıyordu. Bir kaşı havalandı. "Bunlar niye yan yana?"

"Sevgili değiller mi?" dedim.

Göz ucuyla bana döndü. Bakışları boştu. "Hayır."

"Dün yemekte sürekli birbirlerine bakıyorlardı. Düğünde de. Ben sevgili olduklarını düşündüm." Elimdeki megafonu ileri doğru kaldırdım. "Bence gayet de sevgili gibiler." Megafona da o an hayretle baktım. Bunun elimde

ne işi vardı? Son zamanlarda çok alakasız yerlerde alakasız konumlarda bulunmak gibi bir sorunum olmuştu.

"Sevgililer mi ki?" dedi bana ve onlara bakarak. "Olsa Sare bana söylerdi."

"Komutanısın sen onun Güntekin. Arkadaşı mısın? Özel hayatını neden anlatsın?"

"Sare anlatırdı," dedi anında. "Ben onların abileri gibiyim." Kızını sevgilisiyle yakalayan bir baba kadar huysuzdu. "Bu ne şimdi la?" Boynu büküldü. "Gerçi Çağatay iyi hoş çocuktur ama..."

Aynı saniyelerde Sare ve Çağatay konuşmaya başlamıştı. Sesleri bize net ulaşmıyordu ama söylediklerinin çoğunu seçebiliyorduk. "O geceyi unutamaz mıyız?" diyordu Sare ters bir sesle. Başındaki kırmızı bereyi yüzüne daha çok çekti. "Düş yakamdan!"

"Sen unuttun mu ki ben unutayım?" dedi Çağatay anında.

Sare kendinden emindi. "Unuttum Çağatay!"

"Unuttuğun için mi benden köşe bucak kaçıyorsun Sare?"

"Bir hataydı," dedi Sare tek solukta. "Sarhoştuk ve saçma bir şey yaşadık. Sabah seninle aynı yatakta uyanmak için benim için de şoktu. Kaçmayıp ne yapacaktım?"

Güntekin'le aynı saniyede donup kaldık. Ben kaşlarımı kaldırırken o elini dudaklarına götürüp bana döndü. Muazzam bir şaşkınlık yaşıyordu. Dedikoduya adapte olma hızıysa inanılmazdı. "Ne dedi o, ne dedi?" dedi bana şok içinde.

Hafifçe koluna vurup susturdum. "Sus, duyamıyorum."

Kolunu hızla geri çekti. "Sınır çizgimi geçme."

Elimdeki megafonla kafasına vurmak da bir ihtimaldi ama karnına vurmayı tercih ettim. "Sus artık be adam!" Bakışlarım megafona döndü. "Ayrıca bunu nereden aldın sen?"

"Yukarıda limon satan bir seyyar satıcı var. Ondan aldım. Emanet mal, sahip çık ha. Geri götürmem lazım. *Karım evden kaçtı abi ona sesimi duyurmam lazım* dedim de adam hâlime acıdı, verdi. Beni düşürdüğün hâllere bak."

Megafonu kucağına iteledim. "Beynin yok."

"Engelimi aç, beynim geri gelsin."

"Açmayacağım!"

Sesim beklediğimden daha yüksek çıkmıştı. Çağatay ve Sare hafifçe arkaya döndüğünde Güntekin ağaç arkasına sinip beni kendine çekti ve

sıkıca sarılarak sakladı. Birkaç saniye boyunca konuşmadan öylece kaldık.

"Megafondan daha betersin Aslı," dedi ağzının içinde. "Biraz sessiz terslen be."

Haklıydı. Hep benim sesim daha yüksek çıkıyordu. Göz ucuyla öne eğilip baktığımda Sare ve Çağatay yeniden kendi dünyalarına dönmüştü ama benim odağım artık onlar değildi. Yine kendime takılmıştım. O saçma halat bir anda gelip etrafıma dolandı. Üstelik bu kez işin içinde kolları da vardı. Ve bu durum bana hiç yardımcı olmuyordu.

İnkâr edemezdim. Sarıldığında içimde uyandırdığı güven duygusu babamı hatırlatıyordu. Belki de Murathan da bu yüzden onu abi bilmiş ve bu kadar güvenmişti. O da benim gibi babamdan bir parça görmüştü. Fakat benim için o benzerlik artık eski gücünü kaybediyordu. Gövdesinden yayılan hissin bir parçası hâlâ babam gibiydi ne var ki geri kalan her şey Güntekin'di. Yabancı ama huzurlu. Bu defa sarılan ben değil oydu. Hemen uzaklaşmak istedim ama gazetedeki haberin ağırlığıyla kaldım.

Çok korkmuş muydu?

"Mîsâk-ı Millî sınırlarım..." dediğini duydum. Çenesi başımın üzerindeydi. Ama kolları gevşemedi. Sarılmaya devam etti. "Sayende yine kan ağlıyor."

Usulca geriledim. Tersleyebilirdim ama bu defa sakinlikle baktım. Hırçınlaşmak istedim. Onu da yapamadım. "Çekip sarılan sensin." Megafonu kucağına iteledim ve önüme dönüp ilerledim. "Yine ayarsızlaşma. Uzaklaş ve sınır çizgini koru."

Megafonla arkamdan ilerledi. "Yakalansa mıydın?"

Ona bakmadan ilerledim. "*Geçiyorken uğradım* derdim."

Göz ucuyla arkasına baktı. Tartışma konumuzu fazla umursuyor gibi değildi. Arkasında kalan Sare ve Çağatay daha fazla ilgisini çekmişti.

Parktan çıktığımızda seyyar limon satıcısı gerçekten köşede bekliyordu. İnanılmaz birisiydi. "Git adama megafonunu ver," diyerek elimi salladım ve ona bakmamaya çalıştım.

Beni dikkate alıp elinde megafonla adama doğru koştu. Megafonunu verdikten sonra el sıkışarak uzaklaştı. Satıcı sırıtarak bana bakarken hızla önüme dönüp ilerledim. Muhtemelen beni gerçekten evden kaçan karısı olarak tanıtmıştı. Artık tepki veremediğim bir noktadaydım. Anlamsızca gülmek istedim ama yuttum. Ciddi anlamda sinirlerimi bozuyordu.

Yanıma geldiğinde keyifliydi. Elinde bir de limon poşeti vardı. "Adam boşanacağımızı düşündüğü için hâlimize acıdı ve bize iki kilo limon verdi.

Evliliğimizi kurtaracak şeyin bu olduğunu düşünüyor. Neyse, kısa günün kârı. Nane limon yapar yapar içeriz."

İstemsizce güldüm. "Sinirlerimi yıprattın. Sus artık."

Bir adım uzağımda yürüdüğünün farkındaydım. Normalde hemen yanımda yürür, kolu daima koluma değerdi. Bunu şu an fark ediyordum çünkü yine o rahatsız eden sınırını araya çekmişti. Hem yaklaşıyor hem uzak kalıyordu. Bir yandan sınır çizgisi çekerken öte yandan sınırsız hissettiriyordu.

"Özür dilerim," dedi aniden.

"Ne için?"

"Dün gece için." Bakışları önünde, bir eli deri ceketinin cebindeydi. "Fazla zorladım seni. Farkındayım. Bir daha yaşanmayacak. Merak etme. Özür dilerim."

"İçeceksen iç Güntekin. Hayatında böyle bir vasfım yok. Tercihlerine karışamam. Ama mümkünse içeceğin gün haber ver seni direkt Engin'e emanet edeyim."

"O it beni masada bırakıp gider."

Hafifçe güldüm. "Ben bırakmadıysam kimse bırakmaz. Emin ol."

"Sen bırakmazsın," dedi anında. "Bildiğim için o kadar içtim. Sana güvendim ve yanılmadım."

"O zaman bir daha bu kadar güvenme."

"Zor," dedi anında.

Bakışlarım hafifçe ona döndü. "Ne?"

Gözlerimiz bir süre birbirinde asılı kaldı. "Ne olursa olsun beni başkasının eline bırakmazsın, biliyorum."

"Bu kadar emin olma."

Omuz kaldırdı. "Geç kaldın, oldum bir kere. Hastayken baktın, meyhanelerden topladın ve sabah beni yastıkla boğmadın. Tüm güven şartlarını tamamladın." Önüne bakarken tavrı düşünceliydi. "Garip olan ne biliyor musun Aslı?" derken ben ona baktım, o karşısındaki Ankara manzarasına. "Uzun zamandır bunu düşünmemiştim."

"Neyi düşünmemiştin?"

Düşünceli bir hâlde Ankara semalarını izlerken bakışları bana döndü. Aynı saniyelerde ufukta gün batıyordu. Gözlerime bakarken her ne gördüyse dudağının ucunda minik bir tebessüm belirdi. Güneş gözlüğüm başımın üzerindeydi. Saçlarımdan alıp gözlerime kapatmadı bu defa. Bunu fark ettiğimde dudaklarıma yarım bir tebessüm kuruldu.

"Ankara'da günün ayrı bir güzel doğup battığını," dedi.

Tek bir cümleydi. O önüne dönüp ilerlemeye devam erken benim adımlarım yavaşladı. Yine parçaları bir araya getirmemek için direndim. İlerlemeye devam ettim ve konu değiştirdim.

"Güntekin," dedim.

Anında sırıttı. "Söyle!" dedi hevesle.

"Özgür konusunda daha iyi hissediyor musun?"

Başı sola büküldü. "Hayır. Ama geçer elbet."

"Arkadaşının sana kırgın olmadığına eminim. Ferda denen hasta kadının söylediklerine bu kadar takılma. Amacı sana zarar vermek."

"Bunu bildiğim için şu an hayatıma devam edebiliyorum, emin ol." Dertli bir nefes verdi. "Saçma genel kültür sorularından sor. Kafa dağıtmaya birebir."

Gördüğüm gazete haberini sormak istedim ama o an bunu da yapamadım. Telefonum kapalı olduğu için aklımdaki genel kültür sorularından ilerlemeyi denedim. Ne sorduysam yine hepsini bilmiş, hiç yanlış cevap vermemişti. Eve gelene kadar buna devam ettik. Yanımda, bir adım uzağımda kalarak mesafemizi korumuştu.

Rahatlayacağımı düşünmüştüm. Oysa garip bir şekilde arada bıraktığı boşluk daha rahatsız ediciydi. Evden içeri girdiğimizde Luna ilk benim bacaklarıma sürtünse de hemen Güntekin'in kucağına atladı. Şaşırmıyordum. Büyük bir aşk içindeydiler.

Her zamanki gibi birlikte sofraya oturduk. Ben yokken yemekleri hazırlamıştı. Fırında patates yemeği, pilav ve lezzetli bir ezogelin çorbası yapmıştı. Sofradaki tek sohbetimiz genel kültür sorularını birbirimize sorup cevaplamak üzerineydi. Sanki öncesinde başka hiçbir şey yaşanmamış gibiydi.

Yemek bittiğinde yine evrenin en normal akşamındaydık. Mutfağı toplamış, yemek masasında tiyatro metnim için çalışıyordum. Elindeki sargıyı değiştirmiştik. O koltuğa uzanmış, kucağındaki Luna'nın tüylerini severken gece haberlerine bakıyordu. Bu normallik gerçek olmayacak kadar kusursuzdu. Çalışma kâğıtlarına dalan ben bile buna *bir ailenin akşam rutini* derdim.

Her şeyin yalan olduğu düşünülürse yemekten sonra çıkıp evden gidebilirdi. Gitmiyordu. Gelen aramaları cevaplamak için uzaklaşabilirdi. Yapmıyor, tüm arayanlara yanımdayken cevap veriyordu. Odasına gidip kendi alanında vakit geçirebilirdi. Uzaklaşmıyor, ben salonda olduğum

sürece burada kalıyordu. Hep aynı haber kanalını izliyor, göğsüne yatan Luna'nın sırtını okşuyordu ve bundan hiç de sıkılıyor gibi görünmüyordu. Yüzük daima parmağındaydı. Banyoda bile çıkarmıyordu.

Onu gerçekten dövmeliydim.

Yeniden tiyatro metnine odaklandım. Zaman aktı gitti. Nasıl geçtiğini anlamadım bile. "İyi geceler," diyerek ayaklanmış ve omuzunda Luna'yla odasına ilerlemişti.

"İyi geceler..." Ağzımın içinde homurdandım.

Holde ilerledi, odasına girdi ama kapıyı kapatmadı. Sesi duymadım. Emin olmak adına sessizce kalkıp kontrol ettim. Odasının kapısı hafif aralıktı. Yeniden masaya oturduğumda ajanda içine sakladığım haber kupürünü incelerken buldum kendimi. Kâğıdı saklayıp bilgisayarıma uzandım ve 'Pençe İzi Cinayetleri' yazarak sorguladım.

İnternette çok bilgi yoktu. Çok eski bir davaydı ve anladığım kadarıyla gizlilik içinde soruşturulan bir dosyaydı. Sadece eski bir arşivde minik bir kupür bulabilmiştim. Bahçe içinde minik bir ev vardı. Önündeki büyük ağacı gördüm ve omuzlarım daha da çöktü.

Ceviz ağacıydı...

Seçme sansım olaydı cevizli hiçbir şey yemek istemezdim Aslı...

"Kurtuluş Mahallesinde katliam," diye başlıyordu haber ama gerisi yoktu. Eski bir gazete fotoğrafıydı ama devamı kesilmişti. Sanki her şey bilinçli bir şekilde silinmiş gibiydi. Hiçbir haber ve iz yoktu. Kendime kızacak, pişman olacaktım ama bildiğim gerçeğe sırtımı dönemedim. Bilgisayarı kapatıp ağır bir nefesle ayaklandım. Koltuk üzerinden battaniyemi, yastığımı aldım ve ardım sıra sürüyerek odasına ilerledim.

Sebebini bildiğim hâlde kâbuslarına nasıl sırtımı dönebilirdim?

Kapıyı sessizce itip içeri girdim. Karanlık odaya holün ışığı yetiyordu. Geleceğimi biliyordu. Bu yüzden kapısı aralıktı. Her zaman yatağın ortasında yüz üstü uyurdu ama bu defa sol köşeye çekilmiş, öyle yüz üstü yatmıştı ve benim uyuduğum köşeyi boş bırakmıştı. *Sinir bozucu birisiydi*. Luna ayak ucumuzdaydı ve şanslıydım ki gözleri kapalıydı. Yatağa oturduğumu fark ettiğinde dudağında minik bir tebessüm belirdi.

"Tek kelime edersen giderim," dedim hızla.

Gözlerini araladı ve dudaklarına hayali bir fermuar çekti. Gülmemek için dudaklarını sıktığının farkındaydım.

Göz devirdim ve battaniyeyi duvar gibi aramıza serdim. Hatta elimden geldiğince dikleştirdim. Yastığı da aramıza bırakıp yatağa uzandım. "Bunlar

benim sınır çizgim. Geçersen kalkar giderim."

Evi şeritle ortadan ikiye bölersek tam dizi olacaktık. Saçmalık seviyeme kızdım ama gerginliğimi alacak tek şey buydu. Yetişkin insanlardık. Aynı yatakta yatıyoruz diye bir şey olacak değildi. İrade sahibiydik. Amaç kâbuslarına engel olmaktı.

Evet, böyle düşün Aslıhan. Rahatla kızım. Kasma bu kadar.

"Bu mesafeyi sakın geçme," derken yüzümü ona çevirdim ve elimi alnına attım, hatta *şap* diye yapıştırdım. "Bileğimi de tutma. Sadece uyu."

Baktı kısa bir an gözlerime. O bakışlarda beni huzursuz eden bir yoğunluk vardı. Öyle ki, insanın aklına istemediği ihtimalleri düşürebilecek kadar derin, görmezden gelinemeyecek kadar sakindi.

"Kapat o zaman gözlerini," dedi ağzının içinde.

Sorgulamadım. Usulca kapadım. Bakmaya devam edersem uyuyamazdım ama gözümü kapattığım anda uyuyacaktım. Biliyordum artık. *Kâbuslarında ailemi görüyorum, kötü anılarına bile sahip çıkıyorum* demişti. Babama benzediği anlarda beni ne denli rahatlattığını inkâr edemezdim. En azından minnetimi böyle gösterebilirdim. Bir çiçeği bile dokunduğu anda solduran elim ilk defa bir işe yarayacaksa çekinmezdim.

"Güntekin," dedim ve bu defa harfleri uzattığım için çekinmedim. Kabul ediyordum, kulağa cilveli geliyordu.

"Hı?" dedi.

Ailemle ilgili soru soracaksan çekinme demişti. Bu konudaki samimiyetine güvenmek istedim. "Kâbuslarında hep ailen mi var?"

Sessiz kalır sandım ama yanıltı. "Evet," dedi ağzının içinde. "Aynı anları baştan görür dururum."

"*Annem Çerkes* demiştin. Çerkesçe de biliyor musun?"

"Biraz," dedi sadece. "Annemin konuştuğu kadarını hatırlarım. Bilerek öğrenmedim. Annemden duyduklarım kadardır dilim."

"Babamla annen nasıl tanışmış? Baban gerçekten düğününden mi kaçtı?"

"Aynı mahallede büyümüşler. İkisinin de öyle pek kimsesi yokmuş. Babamın anne babası o küçükken öldüğü için halası bakıyormuş. Annem de yetimhanede büyümüş. Sonra bir aile evlatlık almış. Babam da karşı komşularıymış. Öyle tanışmışlar, sevmişler birbirlerini. Niyetlerini söylemişler ama ne annemin yanında yaşadığı aile izin vermiş ne de büyük hala babama. Aileler sevmiyormuş birbirlerini. Büyük hala babama bir arkadaşının kızını söylemiş. *Onunla evlenmezsen sana hakkımı helal etmem, Çerkes kızını unutacaksın* demiş. Annemi de çok dövmüşler. Eve

kapatmışlar. Kıyamamış babam. Annem zarar görmesin diye kabul etmiş başkasıyla evlenmeyi. Ama düğün günü gelip çattığında dayanamamış. Damatlığıyla düğünden kaçıp annemi kaçırmış. İzlerini kaybettirip saklanmışlar. Evlenip yuvalarını kurmuşlar."

Uyku sersemi bir hâlde gözlerimi açmadan kıkırdadım. "Tatlı bir hikâye."

"Öyle..." dedi sadece. "Kimseyi umursamadan sadece yuvaları için yaşarlardı. Mutlulardı."

"Eskişehir'de mi büyüdün Ankara'da mı?"

"Belli bir yaşa kadar Eskişehir. Sonra Ankara."

"Hangisini daha çok seviyorsun?"

"Ankara."

"Neden?"

Cevap birkaç dakika süren sessizliğin ardından geldi. "Çünkü Eskişehir'de bir evim değil mezarlığım var Aslı."

Ağır bir cümleydi. Daha fazla soru sormaya cesaret edemedim.

"Engelimi açmışsın," dedi ağzının içinde.

"Maalesef. Sus da uyu."

Sustu. Gözümü açıp ifadesine bakmadım. Avucumu alnına yaslayıp tüm kâbuslarını yok etmeyi diledim. Yatağın ondan en uzak ucuna çekilip çekim alanından uzaklaştım ve derin bir uykuya daldım. Dakikalar, belki de saatler geçti. Bilemedim.

Uyku arasında parmaklarının yine bileğimi kavradığını ve nabzımı okşadığını hissettim ama uyanamadım. Kelimeleri seçemedim bile. "Güntekin'in aslı, kâbuslarda saklı..." dedi derinlerden gelen sesi. Hayal meyal olduğu için ayıramadım, anlayamadım. Bir rüya, zihnimin oyunu saydım. "Aslı'nın aslı, ellerinde saklı. Güntekin'in aslına artık bir Aslı saklı... O zaman şimdi ne yapacağım ben Aslı?"

****

Zaman belli bir miktar geri aktığında Çağatay ve Sare Botanik Parkında, bir bankın iki ucundaydı. Çağatay'ın buluşma teklifini kabul eden Sare an itibariyle buna pişmanken karşısındaki adam hâlinden oldukça memnundu. Dakikalardır ettikleri muhabbetteyse hiçbir ilerleme yoktu. Dönüp dolaşıp sürekli aynı noktaya geliyorlardı.

"Düş yakamdan," diye tekrarladı Sare ve hızla ayağa kalktı. "Bir saattir aynı şeyi tekrarlıyorum. Artık anla ve düş yakamdan." Ellerini montunun cebine sıkıştırıp arkasına bakmadan ilerledi.

Peşinden gelen Çağatay oldukça rahattı. "Seninle bir iddiaya girdik. Bana âşık olmayacaksan benim senden nefret etmemi sağlayacaktın Sare. Bîçare aşkıma karşılık vermiyorsan bari senden nefret etmemi sağla."

Göz ucuyla baktı Sare. "Kovuyorum işte."

Makuldü Çağatay. "Bu nefret etmem için yeterli değil. Tersleyince daha çekici oluyorsun."

İrkilerek yüz ekşitti Sare ve koşar adım ilerledi. "Uzak dur benden."

Arkasından ilerleyen Çağatay bu hâline gülmüş ve onun adımlarına ayak uydurmuştu. Fakat sonrasında bir anda hızlanarak Sare'nin önüne atlayıp durdurdu. Karşısındaki kırmızı bereli kız sivilde o kadar da sert değildi. Daha tatlı görünüyordu gözüne. Uzanıp Sare'nin beresini kulaklarına doğru çekerken yeşil gözlerine keyifle bakıyordu Çağatay.

"Ne yapıyorsun sen şu an?" dedi Sare.

"Kulakların üşümesin diye uğraşıyorum."

"Ego yığını birinden beklenmeyecek hamleler." Hızla yanından geçip ilerledi Sare. "Bu buluşmayı yaptığımıza göre hava üssünde bir hafta benden uzak dur."

Yanı başındaydı Çağatay. "*İki gün* demiştim."

"Ben de *bir hafta* diyorum."

"Sen ya hep bir şeyler diyorsun ya da kaçıyorsun Sare. O yüzden ciddiye almıyorum."

"Beni ciddiye almıyorsan neden peşimde koşuyorsun Çağatay?"

"Senin beni ciddiye alman için," dedi Çağatay ve hızla ilerleyen Sare'yi kolundan tutup durdurdu. Ağaçların arasında, kimsenin göremeyeceği bir köşedeydiler. Onu daha da saklı bir köşeye çekti. Dakikalardır söyleyemediği şeyi işte tam olarak burada söyleyebilirdi.

"Ne yapıyorsun?" diyecek oldu Sare.

"Sana büyük bir ciddiyetle soracağım Sare," dedi tok sesi. "O gece yaşanan hiçbir şeyden gerçekten etkilenmedin mi?"

Kolunu Çağatay'ın ellerinden bir hışımla çekerek kurtardı. "Etkilenmedim."

"Yalan söyleme." Parmakları usulca Sare'nin boynuna düşen saçlarına uzanıp onları geriye itti. Aralarında bir nefes kaldığında durdu ve Sare'nin parlak yeşillerinin aksine buğulu bakan yeşillerini kırpmadan karşısındaki kadına odaklandı. Parmağı usulca Sare'nin boynunda gezindi. "Gerçeği söyle. Gerçekten öylesine bir sevişme miydi sence?"

"Aynen öyleydi."

Çağatay'ın parmakları sessizce boynunda gezinmeye devam ederken bedenleri arasında hiçbir mesafe bırakmadı. Gözlerinden kopmadı. "Değildi."

Gerçeği elbette söylemeyecekti Sare. Şu anki yakınlığıyla sersemlediğini, boynunda gezinen parmakların yeniden tüm teninde gezinmesini istediğini de kendine saklayacaktı. Çağatay Karakum'un tek amacı egosunu tatmin etmek olmalıydı. Ondan etkilendiğini söylediği an dudaklarında o can sıkıcı egoist tebessümü belirecek ve Sare bu savaşta yenilecekti. Hayır, ona bu zevki yaşatmayacaktı.

Yutkunma isteğini zorla batırarak ifadesizliğini korudu Sare. Ani kararlar alır, bolca pişman olur ama asla akıllanmazdı. Yine ani bir karar aldığı andı. "Öyleydi," dedi tek solukta. "Hayırdır, yine mi sevişmek istiyorsun?"

"Hayır," dedi Çağatay anında. Sesinde gerçek bir samimiyet vardı. "Sadece seni istiyorum Sare."

Bu tavrının oldukça etkileyici olduğunu da kendine sakladı Sare. O geceden önce Çağatay sürekli onu tersleyen, söylediklerine aksi cevaplar veren, egosuyla üç kişilik yer kaplayan biriydi. Uyuz olduğu adamla plansız bir sevişme onun için de şok ediciydi. Onunla yattığı için kendisine deli divane âşık olacağını düşünen Çağatay'ın egosunu asla tatmin etmeyecekti.

"Sen beni istemiyorsun Çağatay," dedi çekinmeden. "Sen seviştiğin kadını istiyorsun. Ama aradığınız kişiye artık ulaşılamıyor." İki adım geriledi. "Şimdi uzaklaş. İkide bir *sen de benden etkilendin* ayağı çekmeyi bırak. Kendine olan saçma güvenin çok komik. Asla anlamsız egonu tatmin etmeyeceğim." Arkasını döndü ama ilerleyemedi.

"O zaman öp beni," demişti Çağatay anında.

Sare'nin bakışları usulca arkasına döndü. "Ne?"

"Öp beni," diyen Çağatay dikti. "Zerre etkilenmezsen bir hafta karşına çıkmam. Ama dürüst olacaksın. En değer verdiğin şey üzerine yemin et."

Çekinmedi Sare. "Mesleğim üzerine yemin ediyorum." Bir kaşı havalandı. "Bir hafta değil artık hiç karşıma çıkmayacaksın."

Çağatay da çekinmedi. "Kabul."

Her şey muazzam bir hızla gerçekleşti. Sare öfkeyle ilerledi, düşünmeden yaptığı hatalara bir yenisini daha eklemekte tereddüt etmedi. Çağatay'a uzanıp yanaklarını kavradı ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Geri çekilmedi genç adam. Aksine, saniyeler içinde Sare'yi belinden kavrayıp kendine çekti ve o öpüşmeye tüm varlığıyla karşılık verdi.

Sare'nin niyeti bir an önce kopmaktı ama olmadı. İkisi de aylardır nefessiz kalmış gibi birbirine tutunurken, dudakları öfkeyle birbirini arıyor, aynı anda hem yıkıyor hem de yakıyordu. Buna sadece "öpüşmek" demek yetersiz kalırdı.

Sare'nin sırtı bir ağaca çarptığında geriye doğru hafifçe sarsıldılar. Kolları birbirine sıkıca dolanmış hâlde nefes almadan, yakıcı bir çekimle öpüşmeye devam ettiler. Bir anlığına kontrol Sare'nin ellerinden kaydı gitti. İçinden yükselen yoğun his bedenine yayılarak dudaklarında keskin bir şekilde patladı.

Nefessiz kaldıkları anda Sare onu mıknatıs gibi kendine çeken dudaklardan zorla koptu ve öpüşmenin etkisiyle kızaran dudaklarıyla derince soludu. Panikle Çağatay'dan iki adım uzaklaştı. "Etkilenme-" dedi nefes nefese ama gerisini getiremedi. Mesleği üzerine yemin etmemeliydi. Nasıl yalan söyleyebilirdi? Bedeni yanıyordu.

Etkilenmedim diyemedi. "Rahat bırak beni!" diye çıkışarak arkasını dönüp koşar adım uzaklaşmaya başladı.

Arkasından bakan Çağatay'ın dudağında serseri bir gülüş belirirken aldığı öpücüğün hoşnutluğuyla olduğu yerde eridi. Parmakları usulca kızaran dudaklarında gezindi. "Hâlâ aynı ruju sürüyorsun ha Sare. Tadın aynı."

Sare arkasına bakmadan koşar adım uzaklaşırken Çağatay aşkından bir kandil daha eritti ve içindeki ateşe attı. İstediği onun teni değil, ruhuydu. Sare de bunu er ya da geç anlatacaktı.

******

"Hocam," dedi ardım sıra ilerleyen Yusuf. "Beni Mine'den kurtarın."

Haftalardır her gün aynı şikâyetle geldiği için onu asla ciddiye almıyordum. Yine umursamadım çünkü *ayrı çalışabilirsiniz* desem de yine yan yana geleceklerdi. Merdivenleri hızla inip arabama yöneldim. Bir okul günü daha geride kalmış ve kaçmam için elime müthiş bir fırsat geçmişti.

Bakanlığın düzenlediği beş günlük bir seminere katılmam gerekiyordu. İlgili yazı aslında daha önce gelmişti ama sistemdeki bir aksaklık nedeniyle evrak onayını görememiştim. Bu yüzden vakit kaybetmeden İstanbul'a hareket etmem ve okul müdürü olarak hafta bitimine kadar eğitimlere katılmam gerekiyordu. Değişen yeni müfredat sistemiyle ilgiliydi ve zamanlaması harikaydı. Uzaklaşmak zorundaydım. Etrafımdaki hissel yoğunluğun daha da arttığını hissettiğim şu günlerde bir nebze olsa evden uzaklaşmak nefes almamı sağlayacaktı.

Sen yokken o nasıl uyuyacak, dedi zihnim.

Anında susturdum. Bunu düşünemezdim. Göreve gittiğinde hayatına nasıl devam ediyorsa yine ederdi. Yapamazdım. İtirazım devam ediyordu. Kabul etmiyordum. Sadece etrafıma sardığını hissettiğim histen biraz uzaklaşmalıydım. O zaman her şey normalleşecekti.

Yusuf yeniden, "Hocam," dediğinde yine cevap vermedim çünkü arabamın önünde durmuş, kısık gözlerle ön camıma sıkıştırılan kâğıda bakıyordum. "El insaf be hocam," dedi Yusuf.

Ona kıymetli kardeşim Murathan'ın en sevdiğim cümlesiyle karşılık verdim. Arada doğru konuştuğu anlar oluyordu. "El insaf etsin o zaman Yusuf."

Camıma sıkıştırılan kâğıdı alıp kısık gözlerle okudum. Tuğba ucubesindendi. Ben de ona insaf etmediğim için engellediğim için bu şekilde iletişim kuruyordu. Benim için içtenlik dolu dileklerini ekşi bir yüzl*e okudum.*

Bir hafta yokmuşsun şeytan. Şükür!

Muhtemelen bunu bir öğrencimin yazdığını düşünürüm diye ummuştu. Salağın el yazısını tanıyordum oysa, haberi yoktu.

"Salak," dedim ters ters. "Güntekin haklı. Şizofrenik bir vakasın."

"Efendim hocam?" dedi Yusuf boş boş.

Kâğıdı onun alnına yapıştırıp arabama yöneldim. "Çalışmak istemiyorsanız çalışmayın Yusuf." Arabaya binip hemen camı açtım.

Yusuf kâğıdı alıp baktıktan sonra daha büyük bir sıkıntıyla bana döndü. "Bir hafta yok musunuz? Nereye?" Kâğıttan gözlerini ayırmadan özüne döndü. "Ayrıca bu kime *şeytan* diyor la? Hocam ayık olsunlar ha! Kimse size yamuk yapamaz."

Başımı hafifçe camdan uzatıp yarım bir gülüş sundum. "Şahsi korumam mı oldun? Hayırdır?"

Genç, toy ve heyecanlıydı. Ceketinin önünü ilikleyip dikleşti. "Her zaman hocam. Atlas malından duydum. Kocanız sizi çok düşünüyormuş ve sizin için endişeleniyormuş. Gözü arkada kalmasın. Burada dağ gibi Yusuf'unuz var."

Gülüşüm büyüdü. Elbette dağ gibi bir Yusuf'um vardı. Dağ gibi topraktandı. Gülüşüm buruklaştı ama o bunu fark etmedi. "Eminim kocamın endişelendiği ben değil çevremdir Yusuf. Ayrıca arkadaşına mal deme."

Ben okul bahçesinden çıkarken aynadan gördüğüm kadarıyla yanından geçen bir genci kolundan kavramış kâğıdı göstererek *sen mi yazdın* diyordu.

Bahçedeki herkese tek tek sormaya başladığında gülüşüm büyüdü.

Kısa süre içinde eve vardığımda Güntekin henüz gelmemişti.

Bir haftalık seyahat için minik bir bavul toparlayıp kapı yanına bıraktım. Uçağım sabah erken saatteydi. Her şey şimdiden hazır olmalıydı. Takıntı seviyem sorgulamaya kapalıydı. Okuldan erken çıktığım bir gündü. Ne biriken evrak vardı ne de toplantı. Güntekin'in bu saate gelmeyeceğini artık biliyordum. Genelde beşe doğru çıkıyor, altıda evde oluyor, yedide yemek masasında oluyorduk.

Duş aldıktan sonra havluyu bedenime sarıp banyo kapısını açmamın nedeni de onun bu saate evde olmayacağının verdiği güvendi.

Elimdeki küçük havluyu saçlarıma dolayıp nemi almaya çalışıyordum. Bornozdan hoşlanmaz, havluyu daha çok severdim. Bu eve çıktıktan sonra mecbur banyoda giyiniyordum ama evde özgürce havluyla gezmeyi de özlemiştim. Niyetim sadece banyodan çıkıp odaya giderek üzerimi giymekti. Çünkü evde kimse yoktu. Olmayacaktı.

Ama banyo kapısını açtığım anda, karşıdaki mutfak kapısından elinde poşetlerle içeri giren Güntekin'i gördüm. Onu orada beklemiyordum. Bence o da beni öyle görmeyi beklemiyordu.

İleri doğru bir adım atacak gibi oldu, sonra olduğu yerde kaldı. Sadece bana baktı.

Elimde saçlarıma sarmaya çalıştığım havluyla kalakaldım. Bedenimi saran havlu beni saklıyordu saklamasına ama çok uzun olduğunu söyleyemezdim. Göğsümün üzerinden kalçamın altına kadar uzanıyordu. Mini elbise giydiğimi düşünebilirdim. Ama düşünemedim. İkimizin de bakışları birkaç saniye birbirinde kaldı ve asla kıpırdamadık. Hislerim banyoya girip kapıyı hızla kapatarak kaçma taraftarıyken *olgunluk* onu ensesinden yakalayıp susturdu. Bu her şeyi daha da garipleştirecekti.

"Senin bu saatte evde ne işin var?" demek zorunda kaldım.

Öylece bakmaya devam etti. Öyle ki göz bile kırpmadı. Minik bir an bakışları gözlerimden ve yüzümden kayar gibi oldu ama hızla toparladı. Başını yana çevirdi ve boşluğa bakmayı seçti. "İş erken," dedi ağzının içinde. "Uçuş iptal yani hava şartları, kar. Kar değil de fırtına. Yani hava üssü." Kritik anlarda sıfırlanan konuşma yetisi yine iş başında gibiydi. Toparlayamadı cümleyi ve yeniden bana döndüğünde bu defa tersti. "Elim kesik olduğu için uçuşa gitmedim ve erken geldim, tamam mı?" diye çıkıştı.

Bu defa sakin kalan bendim. "İyi tamam, ne bağırıyorsun?"

Elindeki marul poşetini yüzüme doğru kaldırdı. "Hani bornoz şov yapmıyorduk evde. Şu an ben senin karşına söyle çıksam on saat laf sayardın."

Utançtan yerin yedi kat dibine girebilirdim. Bu hayatta en iyi yaptığım şey hislerimi saklamaktı. Tıpkı onun yaptığı gibi çenemi dikleştirdim. "Kusura bakma. Eve erken geleceğini tahmin edemedim."

O da ben gibi cevap verdi. "Ama evdeyim."

Minik adımlarla, yandan yandan odaya yöneldim. Hızlı yürürsem bir felaket yaşanacaktı, farkındaydım. Ona sırtımı döndüğüm anda ifadem yerle bir oldu. Rezil bir andı. Bir elim havlunun göğüs kısmını tutarken diğeriyle saçlarımdaki havluyu başımın üzerinde sabitledim.

Bakışlarını tam ensemde hissedebiliyordum. Yakıcı bir histi. Onun gibi, "Plajdayız say," dedim.

Anlık benim yansımam olan bu defa oydu. "Varsayımlardan hoşlanmam."

"O zaman gözlerini kapat."

"Pek sanmıyorum," dediğini duydum. Odadan içeri girdim. Kapıyı kapatmak için önüme döndüğümde tam olarak pürdikkat bana bakmakla meşguldü. O saçma yoğun bakışlarını kuşanmıştı yine. Kapıyı suratına kapatamadım. Öylece bakmaya devam ederken boynu hafifçe sola büküldü ve dili bir an dudağında gezindi. Hafifçe gözleri kısılmıştı. Bu defa sakınmadan bakıyordu.

"Ne?" demek zorunda kaldım. Sakin kalmaya çalışıyordum. İmkân olsa gerginlikten orta yere kusardım. Göğsüm yanıyordu.

Dudağının sol yanında anlamsız, yarım bir gülüş belirdi. Bu oldukça çapkın bir gülüştü. Çenesini hafifçe bana doğru kaldırdı. "Senin sınır çizgileri yine kan ağlıyor. Haberin olsun."

Sevimsiz bir gülüş sundum ve aramızda kalan beş adımı işaret ettim. "Mesafe var."

Küçümser bir tebessümle başını salladı. *Aynen baya mesafe var* der gibiydi ve çapkın gülüşü hâlâ yerli yerindeydi. "Yalnız şu hâlin benim sınırlarımı da ihlal ediyor. Haberin olsun."

"Sen de benimkileri ihlal ediyordun."

O deli zihninden her ne geçtiyse çapkın gülüşü büyüdü ama şanslıydık ki dile getirmedi. "Kapı önündeki bavul ne? Sınırlarını korumak için evden kaçmaya mı karar verdin?"

"Aynen öyle. Bir hafta yokum."

Az önceki gülüşü anında silindi. Bense kaçmayı tercih ettim. Kapıyı hızla suratına kapatıp odasının ortasında kalakaldım. Kaçtığım kişinin odasına saklanmak inanılmaz bir çaresizlikti. Tek kaldığım an soğuk ifadem altüst oldu ve elimi hızla alev gibi yanan yanaklarıma attım. Bunların tek nedeni otuz üzeri yaş hormonlarıydı. *Asla bakışları değil.* Elimi sallayarak yüzümü basan ateşten kurtulmaya çalışıyordum.

Utançtan tüm evi sırtlanabilirdim. Yanlışlıkla adamı öpme şokunu atlatamadan üzerine yenisi geliyordu. Haklıydı. Sınır çizgilerin elini başına atmış bana çaresizce bakıyordu. Alelacele üzerime rastgele bir pijama takımı geçirdim ve yine odanın ortasında öylece durdum. Parmaklarımı çekiştirip cesaretimi topladım. Herkes dik durmamın ve soğukluğumun doğal hâlim olduğunu sanıyordu. Hayır, bunun için arka planda önce hisleri dizginlemem gerekiyordu.

Gerginliği yutarak odadan çıktım. Saçlarımı taramak için yeniden banyoya yöneldiğimde tıkırtılarını mutfakta duyabiliyordum. Saçlarımı kurutup salona yöneldiğimde akşam yemeği her zamanki gibi hazır, sofra kuruluydu. Kendi sandalyesine oturmuş, beni bekliyordu. Ona bakmamaya çalışarak karşısına kuruldum.

"Nereye?" dedi anında.

Uzattığı çorba kâsesini alırken parmaklarına dokunmamaya çalışıyordum. Zordu ama başardım. "İstanbul'a."

"Sebep?"

"Kafa dinlemeye."

"Ankara'nın nesi var? Mis gibi kafa dinlenecek yer."

İstemsizce güldüm. Sesi huysuzluk doluydu. Çorbadan içerken göz ucuyla baktım. "Sen varken kafa dinlemek mümkün mü sence?"

"Benden mi kaçıyorsun?"

"Aynen öyle."

"Sebep?"

"Benim de itirazım var," dedim beklenmedik bir şekilde ve dakikalardır kaçırdığım bakışlarımı ona diktim.

"Hangi konuda?" dedi çekinmeden. "Senin de mi kanına girdiler?"

"Senin kanına mı girdiler?"

Cevap tekte geldi. "Aynen öyle yaptılar."

Sonunun nereye varacağını anlamadığım derecede saçma bir muhabbet oluyordu. Gözleri tehlikeliydi çünkü artık dokunmadığında da o his

halkasını gözleriyle atabiliyordu. Cidden amacı neydi? Hafifçe gözlerim kısıldı. Çok şey söylenebilirdi ama inatla kaçtım.

"Seminer var Güntekin," derken o yoğun bakıştan kaçıp önüme döndüm.

"Katılım mecburi mi?"

"Ee yani."

"Cidden bir hafta mı?"

"Beş gün."

Sıkıntılı bir nefes verdiğini duydum. Göz ucuyla baktığımda çorbasını içiyordu ama hâlinden pek memnun değildi. Yarım bir gülüşle baktım ve bu defa geri durmadım.

"Ne o? Canın mı sıkıldı?"

"Ne alakası var?" dedi ağzının içinde. "Daha iyi. Ev bana kaldı. Takla atarım ortada. Luna'yla eğleniriz."

"Aynen. Keyifle takılın." Çorbamdan büyük bir yudum aldım. Eli gerçekten lezzetliydi. Artık sadece çubuk kraker kemirmediğim için mide ağrılarım azalmıştı. Tüm mide rahatsızlıklarımın sebebi düzensiz beslenmek ve insanların saçmalıklarını sindirememektendi. "Bir şey soracağım," dedim aniden. "Sence Tuğba ve Ferda iş birliği içinde olabilir mi?"

Şaşırmamıştı bile. Salata yerken dudak büzdü. "Olabilir."

"Bu bizim için riskli değil mi?"

"Hangi konuda?"

"Sahte evliliği ortaya çıkarmak için her şeyi yapabilirler Güntekin."

Tabağıma ortadaki yoğurtlu mezeden bir kaşık bıraktı. "Dışarıdan kusursuz görünüyoruz. Rahat ol. Sosyal medya sayesinde tüm ülke inandı onlar inanmasa ne olacak? Sen dosyalarına sahip ol başka bir şey yapamazlar."

Faturalar konusunda laf sokmayı ihmal etmeyişi çok özeldi. Yemeğe devam ettik ve yine dünyanın en normal ev hâline büründük. Bir buçuk saat sonra ben çalışmaya gömülmüş bir hâldeyken o koltuğa uzanmış, televizyon izliyordu. Bilgi birikiminin fazla olmasında izlediği belgesellerin etkisi büyüktü bence.

"Dünyanın en çok ziyaret edilen müzesi?" dedi ayaklanırken.

Ara ara durduk yere çalıştığımız genel kültür sorularını soruyordu. Bakışlarım önümdeki kâğıtlardayken cevapladım. "Louvre Müzesi."

Omuzunda Luna'yla odasına doğru ilerlerken dudaklarında kendinden emin bir tebessüm belirdi ve baş parmağını *aferin, doğru bildin* der gibi

kaldırdı. "Aferin, biraz daha çalışırsan büyüyünce Güntekin Agâh olabilirsin."

Kafamı kâğıtlardan kaldırmadım. "Aslıhan Karakurt olarak mutluyum, teşekkürler."

Güldüğünü duydum. "O zaman iyi geceler Aslı Agâh."

Başımı kaldırdığımda çoktan odasına girmiş, koridorun ucunda kaybolmuştu. Odasının kapanma sesi tabi ki gelmedi. Normalde hep ben bu saatlerde uyurdum ve bana *tavuk musun derdi*. Uyku probleminin çözülmesi onu da tavuğa çevirmiş gibiydi. Biraz daha çalışmaya devam ettim. Yaklaşık yarım saat sonra adımlarım odaya ilerledi. Bunun bir alışkanlığa dönüşmemesi için içimden defalarca *saçma* olduğunu tekrarlamak zorunda kaldım ama odadan içeri girdiğimde hiçbir rahatsızlık hissetmedim.

Bu evden uzaklaşmak gerçekten kafa toplayacaktı. Yoksa ben kafamı koparacaktım.

Yine yatağın diğer ucuna geçmiş, bana yer açmıştı ve yüz üstü bir hâlde yatıyordu. Karanlık içinde gözlerinin açık olduğunun farkındaydım. Yatağın ortasında yine dün bir duvar niyetine kullandığım battaniye duruyordu. Yanına uzanıp yüzümü ona döndüm ve hızla gözlerimi kapattım. Bakışlarının içine taş düşse o bile saniyeler içinde en dibe çökerdi.

Elimi saçlarına atıp bir uykuya daha onun bileğimi sarmalayan parmaklarıyla, kokusu ve rahatsız etmeyen varlığıyla daldım. Nabzımı okşadı. Fark ettim ama ses etmedim. Gün boyu kaçıp, mesafeli durduktan sonra gece yanına sindim. Bu da artık dünyanın en sıradan anı gibi hissettirmeye başladığında duvarındaki tablolardan birinde ne demek istediğini anladım.

Belleğin azmi gibi sadece onun yanında zaman avuçlarımdan akıp gidiyordu.

******

F-16'sının içinde bulut katmanlarını bir bıçak gibi keserek ilerledi Güntekin Agâh.

Kısa süren bir görevden dönüyorlardı. Yine kokpitin içindeydi ve hedefi sadece daha ileri gitmekti. Keyfi yerinde değildi. Aslı olmadan geçen bu dört günde ona kalan yine uykusuzluk, baş ağrısı ve can sıkıntısıydı. Başı ağrıyor, kaskı ilk defa dar geliyordu.

Eli iyileşmiş, artık uçuşlara başlamıştı. Ankara semalarına girdiklerinde göz ucuyla yeryüzüne baktı ama aradığını orada görememenin tatsızlığıyla yeniden önüne döndü. Martagon' un boynu bükülecekse yerde bakması gereken bir ateş zambağı olmalıydı. Bu defa boynu yeryüzüne doğru eğilmedi. Dimdik önüne baktı.

Dakikalar sonra dört uçak da piste inmişti. Sancar ekibi her zamanki gibi kasklarını öne doğru uzatıp birbirine dokundurdu, gökyüzü onları tanıdı ve uçuş sonrası toplantılar yapıldı.

Büyük toplantı masasından herkes dağılırken geride kalan Güntekin sıkıntılı bir nefes alıp göz pınarlarını ovuşturmaya koyulmuştu. Oturduğu sandalyeden kalkmadan önündeki kâğıda anlamsız şekiller karaladı. Sarhoş olduğu ve saçmaladığı geceden sonra kendi adına değişen şeyler vardı. Kaçmak neye yarayacaktı? Her şey ortadaydı. Aslı'nın gözünden akan tek damla yaş Güntekin'in göğsünü yerle bir etmişken daha neyi inkâr edecekti?

Kısa bir an cebinden cüzdanını çıkardı. Aslı'nın vesikalık fotoğrafına baktı. Birkaç gündür anlamsızca bunu yapıyor, hisleri değişti mi diye kontrol ediyordu. Göğsündeki karıncalanmanın o çehreye bakarken arttığını hissettiğinde cüzdanı kapatıp yeniden cebine attı ve aynı sıkıntıyla kâğıdı karalamaya devam etti. Değişen bir şey yoktu. Acı içinde kabullendi ve boynu büküldü.

Ne diyebilirdi ki? Demek ki bu kadar basit bir adamdı. Zor sanırdı bu hissi. Oysa her şey çok kolay ve aniden olmuştu. Etkilenme, hoşlanma ya da her neyse işte. Takmıştı bir kere kafaya.

Gözüme gözükme Attila İlhan!

An itibarıyla her şey Aslı'ydı. İlle de Aslı diyordu zihni. İlle de Aslı. Uyuyacaksın, Aslı. Yemek yiyeceksin, Aslı. Salonda oturacaksın, yanında olmalı Aslı. Güleceksin, sana bakmalı Aslı. Sinirlendireceksin. Terslenip tokadı sırtına yapıştıracak Aslı. Aslı da Aslı.

Bu yaşadığı tüm deliliklerin daha ötesinde bir delilikti. Zırdelilik. Delilik ve divanelik. Manyaklık. Belki de hastalık. Kafayı yeme ihtimali üzerine duruyordu. Sonunda Bakırköy yolu görünmüş müydü? Öyle hissediyordu.

"Sen muazzam bir geri zekâlısın Güntekin," dedi kendi kendine. "Harbi kalpsiz. *Tak* diye bıraktı gitti. Attila İlhan, gel bu durum içinde bir akıl ver. Kabul ettik, şimdi ne yapacağız? Gaddar kadın bohçasını topladı kaçtı."

Son yaşanan olaylar ve mesafe krizi yüzünden Aslı'nın ondan kaçtığının farkındaydı. Yanında titreyen nefesinin ve terleyen ellerinin de. Ne işe yarayacaktı? O kaçmıştı, başarmış mıydı? Hayır.

Kâğıda karaladığı şeyin Aslı'nın avuç içindeki çizgiler olduğunun da farkındaydı. Saçındaki üç beyaz tel gibi bunları da ne zaman ezberlediğine dair bir fikri yoktu. Yara izlerini biliyordu, benlerini, saçlarını ve sakladığı benliklerini. Artık nafileydi. Kapalıydı tüm çıkışlar. Hiç şüphesiz boynu aşkın ağırlığıyla eğilen bir Martagon'du. Onu göğsüne nakış nakış işliyordu.

İnat etmiş ve bu dört günde Aslı'yı aramamıştı. Lakin karşısındaki kadın ondan daha inattı. Aramıyordu. Kurt bu savaşı yeterince kazanmışken ona bir zafer daha kazandırmamak için direniyordu Kartal ama can çekiştiği ortadaydı.

Ondan kaçıyordu Aslı. Gayet de farkındaydı. Ama gözlerinde kendi yansımasını gördüğüne yemin edebilirdi. Yanılırsa şu saatten sonra felaketi olacaktı.

Yeryüzünde iz bırakamayız, dedi zihni. *Yeminin var Güntekin! Nasuh tövben var.*

Bozmuştu...

Elinden geleni yapmıştı ama bozulmuştu. Ne yapabilirdi? Gerçekten onu vurmuşlar, kanına girmişlerdi. Yoksa bunun hiçbir izahı olamazdı. Cebren ve hileyle bu yola ite kaka sokulmuştu. O evlenmek istememişti ki. Buna zorlanmıştı. Şartlar buyken ne yapabilirdi? Aklına zorla iş sokmuşlardı.

"Bu hâl ne Boss?" dedi odaya giren Engin.

Dönüp bakmadı bile ona. Kâğıdı karalamaya devam etti. Bir noktada durdu ve emin olamadı. Böyle miydi avuç çizgileri? Hatırladığı kadarıyla karalıyordu ama emin değildi. Belli ki henüz bu detayı ezberleyememişti. Kâbusları tutan o avuçları da ezbere bilmesi gerektiğini hissediyordu. Belki kâğıdı alnına yapıştırır öyle uyurdu ve bu saçma ruh hâlinden kurtulurdu.

Yüzüğüne değdi gözleri. Artık orada olduğunu bile unutuyor, bazen uçuşlarda bile çıkarmadan üzerine eldiveni geçiriyordu.

Sessiz kaldığında Engin yanına oturup bu hâline ve karaladığı anlamsız şekillere boş boş bakmıştı. "Harbi neyin var la?"

"Canım sıkkın."

Onu hepimiz fark ettik, merak etme. Sabah nöbet kulübesindeki askere selam vermemişsin. "*Güntekin Komutan'ıma ne oldu*?" diye ortalıkta dolaşıyor. Bizi salak hâllerine bu kadar alıştırdıktan sonra böyle yapamazsın Boss."

"Karısı yok," diyerek odaya girdi Ayşe Akça. Göz ucuyla Güntekin'e bakıp yarım bir gülüşle masa üzerinde unuttuğu evrak dosyasını alarak

gerilemişti. "Aslıhan yenge bir seminer için il dışına gitmiş. Canı ondan sıkkın."

Güntekin elindeki kalemi terslikle önüne bıraktı. "Sana da dert anlatmaya gelmiyor Akça. Neden hemen yetiştiriyorsun? Ayrıca canımı sıkan o değil. Uykusuzum ve başım ağrıyor. Kafamda da kırk şey var." Hızla ayaklandı. "Gidin kendi işinize bakın."

Arkasından bakan Engin şaşkındı. "Cidden karın yok diye mi canın sıkkın?"

Yan yan baktı Güntekin. "Aynen, mühürlendim karıma. Git kına yak şimdi bir taraflarına! Kafan gibi orası da kızıl olsun! Beyinsiz herif. Dört koldan saldırdınız üstüme. Allah belanızı vermesin sizin!" Ayşe'nin yanından geçerken elindeki evrakları alıp huysuzlukla masaya geri savurdu. "Sen de sus. Bir daha şu kızıl hırbo yanında açığımı ele verme! Uykusuzum, uykusuz! Bulaşmayın bana."

Engin, "Git odanda uyu da kendine gel," diye bağırdı arkasından. "Her zaman az uyuyan adamdın. Şimdi derdin ne?" Akça'ya döndü. "Harbi karısı yok diye mi böyle bu?"

Ayşe dudak büzerek omuz kaldırdı. Masa üzerindeki kâğıtları yeniden toparlarken Engin ayaklanıp Güntekin'in peşine takılmıştı. Tam kapıdan çıkacağı anda durup Ayşe'ye döndü. Burada çapkın olarak anıldığını öğrendiği günden beri pek yerine yatamıyordu. Merak girmişti bir kere kanına. Üstelik bunun cevabı keşfet'inde yoktu.

"Akça Komutan'ım," dedi mesafeli bir sesle.

Akça'nın mavi bakışları ona döndü. "Buyurun komutanım."

"*Rüzgâr kuşu her şeyi doğru bilir* diyorlardı ama bence yanılıyorlar."

Şaşkınca göz kırpıştırdı Akça. "Efendim?"

Daha fazla dayanamamıştı Engin. Instagram keşfetinde gezinme süresi yedi saat olan birisi çapkın olabilir miydi?

"Hani dediniz ya *adınız pek iyi anılmıyor* diye. Bence Rüzgâr Kuşunun haber kaynakları yanlış. Bilgilerini yeniden gözden geçirsin ve hakkımda yayılan saçma dedikoduları durdursun. Rüzgâr kuşuna iletirsiniz. Engin Aladağ bahsedildiği gibi bir adam değil. Sıradan bir hayat süren, sıradan bir savaş pilotu." İlerleyip masanın ucuna cebinden çıkardığı ufak bir savaş uçağını bıraktı. "Mert'e verirsiniz, oynasın. Bir etkinlik vardı. Orada dağıttılar. Bende bir sürü var."

Başka hiçbir şey söylemeden odadan çıktığında arkasından bakan Ayşe Akça ilk defa şaşkın ve daimî netliğinden pişmandı. Engin komutan

söylediklerine alınmış mıydı? Kendini korumaya çalışıyordu. Bekar bir anne olarak iş yerinde dedikodulara malzeme olmak istemiyordu. Abartmış mıydı? Minik savaş uçağını avuç içine alıp bakarken omuzları düştü.

Belki de gerçekten Rüzgâr Kuşu tüm bilgilerini yeniden gözden geçirmeliydi. *Engin Aladağ nasıl bir adamdı?*

Yarım saat sonra Güntekin üniformasından sıyrılmış, sivil hayata geçmişti. Komutanlıktan çıkıp ilerlediğinde ufukta gün batıyordu. Arabasının kapısını açarken yanından geçen Çağatay ona minik bir baş selamı sunmuştu.

Duraksadı Güntekin, "Lan Çağatay," dedi ve eliyle onu yanına çağırdı.

Ağır adımlarla yaklaştı Çağatay. "Emredin komutanım." Sivilde abi diyor olsa da burada kurallar belliydi.

Güntekin karşısındaki genci dikkatle süzdü. Nasıl olmuştu da Sare gibi dik bir karakterle aynı yatağa girmeyi başarmıştı bu hırbo? Üstelik anladığı kadarıyla an itibariyle Sare'nin peşinde koşuyordu. Bu dört günde onları dikkatle incelemiş ve tüm parçalar yerli yerini bulmuştu. Kendini en yakın hissettiği kişi çaresiz bir aşkın peşinde koşan Çağatay'dı. Düştüğü hâl inanılmazdı.

Usulca omuzunu sıktı ve ona en sıcak bakışını sundu. Normalde Sare'nin peşinde koştuğu için kızardı ama yapamadı. Çağatay'ın derdini çok iyi anlıyordu.

Ama onun bu hâlini Çağatay anlamıyordu. Boş boş göz kırpıştırdı. "Cihangir'le ilgili bir durum mu var? Hâlâ çıkmadı. İçeride komutanım."

Güntekin usulca başını salladı ve bu aşkından bîçare olan gence sessizce sarıldı. Sırtını aynı babacan sevgiyle sıvazladı. Gerilediğinde Çağatay irkilmiş bir ifadeyle ona baktı. Bu defa *komutanım* diyemedi.

"Güntekin abi sen iyi misin? Yine mi içtin?"

Dingin bir bilgelikle başını iki yana salladı. "Şimdi sana çok mühim bir sorum var. O Aselsan temelli üstün analitik zekânı kullanıp makul bir cevap vereceğine eminim. Aradım taradım burada senden daha mantıklı kimseyi bulamadım. O yüzden sana soracağım."

Hızla onayladı Çağatay. "Dinliyorum."

Cevabı biliyordu Güntekin ama sormadan edemedi. "Diyelim bir kadına karşı bir şeyler hissediyorsun. Ama kadın senden kaçıyor. Ne yapardın?"

Mantıklıydı Çağatay. "Abi sen evlisin ya."

Anında çirkefleşti Güntekin. Dinginliği buraya kadardı. "Lan konu ben değilim. Yakın bir arkadaşım. Ben tabi ki evliyim."

"Kim?"

"Sana ne."

"Engin Komutan'ım mı?"

"Lan *sana ne* dedik ya! Bana sonuç odaklı cevap ver."

Çağatay'ın boynu büküldü. "Yani benden mantıklı bir cevap istiyorsanız şu aralar analitik zekâm pek yerinde değil. Ben de karışık bir dönemden geçiyorum komutanım. O yüzden arkadaşınıza vereceğim tek tavsiye şu olur; kadının kendine dair hisleri olduğuna eminse dört koldan saldırsın."

"O ne demek la? Bu arkadaşım biraz salak. Daha mala anlatır gibi tane tane anlat."

"Yani kadının ona karşı hisleri olduğuna eminse arkadaşınız net olsun ve kendi hislerini itiraf etsin. Desin ki; *şayet beni istemiyorsan o zaman ya benden kaç ya da beni bu histen kurtar. Çünkü ben senin yüzünden sana âşık oldum*. Biraz sorumluluk alsın." Güntekin'e daha çok yaklaştı. "Şöyle düşünün." Parmağı ikisi arasında gidip geldi. "Biz neden bu hisle tek başımıza mücadele edelim komutanım?"

Ona dönen parmağa göz ucuyla baktı Güntekin ve yana iteledi. "Ben ne alaka lan? Karım var benim. Yana çek o parmağı."

Parmağını hızla geri çekti Çağatay. "Arkadaşınız için diyorum yani."

Karşısındaki genci ciddiyetle süzdü Güntekin. Daha önce böyle bir şey için pek uğraşma gereksinimi hissetmiş değildi. Bakardı, kendine çekerdi ve iş biterdi. Kimseye karşı bu denli yoğun bir his beslemiş de değildi. Ne yapacağına dair ilk defa fikri yoktu.

"Sen öyle mi yaptın?" dedi Çağatay'a. "Karşısına geçip her şeyi söyledin mi?"

"Evet."

Güntekin umutsuzca kafa salladı. En son gördüğü kadarıyla Sare köşe bucak kaçıyordu. Oldukça tanıdıktı. "Sonuç?"

Çağatay'ın dudaklarında beliren gülüş oldukça derindi. "Sonuç," dedi ağır ağır. "Eninde sonunda bana gelecek."

"Şu an yalı kazığı gibi amaçsızca gezdiğine göre kız senden kaçıyor. Bu ne özgüven la? Ya o kadın da arkadaşımdan kaçarsa? Bence şu an kaçıyor mesela."

"Nereye kadar kaçacak?" dedi Çağatay anında. "Şu an amaçsızca geziyorum ama biliyorum. O da bana karşı boş değil. Yanımda elleri titriyor, gözleri parlıyor. Sadece çok inat. O inadı kırmak da bana düşüyor. Bence arkadaşınız da bunu anlar. Karşısındaki kadının gözlerine baktığında,

elini tuttuğunda bunu bilir. Kadının ona karşı hiçbir hissi yoksa bunu tek bir dokunuşta anlar. Ama varsa bunu da bilir. Söylediklerimi aynen böyle iletin. Ne demek istediğimi anlayacaktır."

Hiçbir şey söyleyemedi Güntekin. Olduğu yerde daha büyük bir ağırlıkla kaldı. O tenden avuç içine akan bir şey vardı. Buna emindi. O huysuz ve aksi kadın Güntekin biraz fazla yaklaştığında anında dikenlerini çekiyordu mesela. Bir başkasının asla geçmesine izin vermeyeceği keskin çizgileri vardı. Artık onu tanıyordu. İlk denk düştükleri an bu çizgiyi hissetmişti Güntekin. Aynı apartmanda gördüğünde, havaalanında ve düğünde.

Artık hissetmiyordu.

Ne zaman olmuştu? Ne zaman silinmişti o çizgi? Bunu da bilmiyordu.

Dakikalar sonra eve vardığında sessizce içeri girmişti. Sahte evliliğinden önce hayatı normal bir akıştaydı. Tek başına yer, takılır, gezer, uçar, belgeselini izler, uyuyamaz ama bundan sıkılmazdı. Artık evin sessizliğinden de sıkılıyordu. Gözü yemek masasında ders çalışan Aslı'yı arıyordu. Sürekli kâğıtları karıştırır, bazen farkına varmadan oflardı.

Yalnız bir adamdı. Ancak bir süredir bunu hissetmemişti. Şu an yine yalnız bir adamdı.

Koltuğa kurulduğunda kucağına atlayan Luna'ya gülümsedi ve alnındaki hilali öptü. "O gaddar anan bugün de aramazsa biteriz. Haberin olsun."

Telefonu masa üzerine bıraktı ve odasına gitti. Üzerini değiştirdi. Altına eşofman giyip üst çıplaklığıyla kaldı. Yemek yerine ayaküstü bir şeyler atıştırdı. Tek başına masaya oturası gelmemişti. Renksiz bir yaşam sürdüğünü düşündüğü kadının hayatında doldurduğu kısmı fark etti. Korkunçtu. Şaka yapıp gülecek kimse yoktu. Sıkıcıydı.

Koltuğa uzanıp can sıkıntısıyla anlamsız bir belgesel açtı. Kutup ayılarının nesli neden tükeniyormuş?

"Şanssız bedeviyi çölde kutup ayısı sikermiş," dedi ağzının içinde. "O yüzden hem şanssız bedevilerin hem de kutup ayılarının nesli tükeniyor." Kucağındaki Luna'ya göz ucuyla baktı. "Bu metinde bahtsız bedevi kim? Biliyorsun değil mi kızım?"

"Miyav."

"Evet, benim."

"Miyav."

"Tamam, sus. Başladın yine boş teselliye."

Bir saat boyunca belgesel izlediler. Plak açıp Seriday dinledi. Balkona çıkıp tüm çiçekleri suladı, sadece Lavinia'nın dallarını sevdi, okşadı ve en

çok suyu ona verdi. Yeniden bedenini koltuğa bıraktığında bu gece de o gaddar kadının aramayacağına emin oldu. Koltukta uyuyakaldığında yine aynı kâbuslarından birindeydi.

Düştü, boğuldu, ayakları kırıldı, yalın ayak koştu ve yarım saatte kimsesiz kaldı. İrkilerek uyandığında koltukta ağır ağır dikleşti, eli şakaklarında kaldı. Uyurken yoruluyordu. Bunun nasıl lanetli bir his olduğunu kimse bilemezdi. Telefonu çalmaya başladığında hâlâ uyku sersemliği sürüyordu. Ta ki ekranda Aslı isminden gelen aramayı görene kadar.

Koltukta elektrik çarpmış gibi irkildi. "Lan!" dedi panikle. Kucağına atlayan Luna da ekrana dikkatle bakıyordu. İkisi de bu arama karşısında şaşkındı.

"Miyav," dedi Luna.

Güntekin'in şaşkınlığı yerini içten bir tebessüme bırakırken bir eliyle saçlarını düzeltme derdindeydi. "Ben de miyavlayacağım şimdi. Dur kızım. Sıra bende."

Aramayı reddetti. Hayır, sadece sesiyle yetinmeyecekti. Aramayı görüntülüye çevirirken açmasını dilemekten başka bir şey yapamadı. Açmazsa bu da felaketi olacaktı. Tedirginliğinin aksine arama açıldığında ekranda beliren çehreyle olduğu yerde rahat bir nefes aldı.

Bu nereden bakarsan bak delilikti.

"Aslı..." dedi miyavlamaya yakın bir sesle ve koltuğa yüz üstü devrildi.

Telefonu önünde sabitlerken zihni günler sonra ilk defa sakindi.

"Normal aradım. Neden görüntülüye çevirdin?"

"Sus!" dedi nazlı bir huysuzlukla. "Göbek adın *gaddar* mı senin? Zalim kadın. İnsan kocasını hiç aramaz mı?"

Bir otel odasındaydı Aslı. Şu an önünde evraklar olduğunu ve çalıştığını ensesindeki dağınık topuzdan anlıyordu Güntekin. Dikkatini toplaması gereken bir iş yapacaksa saçlarını şu şekilde toplardı. Ensesindeki kâğıttan uçak dövmesini görmek hoş bir his olduğu için bu anları seviyordu. Gökyüzü gibi hissettiriyordu. Hem gözleri hem dövmesi.

Onun için mühürlenmiş gibi. O zaman sadece mühürlenen o değildi. Rahatlatıcı bir düşünceydi.

Aslı'nın dudak ucunda beliren yarım tebessüm kısa sürmüş, yine ciddiyete bürünmüştü. "Sen de aramadın..."

"Sen aramazsan nasıl arayayım. Engelliyorsun sonra. Beni F-16'yla İstanbul hava sahasında görmek istemezsin bence."

Belki de elini alnında hissetmesine gerek yoktu. Kendisi olması yeterliydi. Şu an bile ekranda ona bakarken ağır ağır uykusunun geldiğini hissediyordu. Harbi kafayı sıyırmıştı.

"Kesinlikle istemem. Olduğun yerde kal. Ankara'ya yeterince rezil olduk. Diğer şehirlerin bunu bilmesine gerek yok."

Alık bir tebessümle baktı Güntekin. "Ne yapıyorsun?"

Aslı önündeki kâğıtları kaldırdı. "İş güç. Sen?"

Kamerayı sırtına çevirdi. Güntekin koltukta, Luna onun üzerinde yatıyordu.

Aslı'nın kıkırtısını duydu. "Yeterli bir cevap. Boş evin tadını çıkarıyorsun anlaşılan."

"Aynen. Orada Mîsâk-ı Millî sınırların güvende mi?"

İmalı cevabı gecikmedi. "Fazlasıyla." Konu değiştirme hızı inanılmazdı. "Kartal, Kumru, Turna nasıl?"

Kamerayı köşedeki alana çevirip yaklaştırarak kaplumbağaları gösterdi. "Bıraktığın noktadan bir adım ileride değiller, emin ol. Kartal hâlâ taşın üzerinden aşağı inmeye çalışıyor."

"Sakın onu aşağıya itme. Hayvanı kendi hâline bırak."

"Destek oluyorum. Kıymetim bilinmiyor."

"Elin nasıl oldu?"

Sargısını açtığı elini kaldırdı. Yara kabuk bağlamıştı ve iyi durumdaydı. "Uçmaya devam."

Bakışlarına eşlik eden gülümsemeyle, "Sevindim," dedi Aslı.

Arkasındaki televizyonda dönen bir film vardı ve Güntekin'in kulağına melodisi değiyordu. Rastgele bir kanal açmış, uyurken öylece kalmıştı.

Yeşilçam'dan, Devlerin Aşkı'ydı.

Beni seviyorsun, dedi Türkan Şoray. *Sevmiyorum,* dedi Kadir İnanır. *Seviyorsun,* dedi Türkan, *Sevmiyorum,* dedi Kadir. *Seviyorsun,* dedi Türkan. *Sevmiyorum, sevmiyorum sevmiyorum,* diye kükredi Kadir.

Güntekin ekrana dönüp sus be adam seviyorsun işte diye bağırma isteğine zorla engel oldu.

"İsmail'in düğünü yarındı değil mi?" dedi Aslı. "Bana direkt konumu atar mısın? Akşam orada olmaya çalışacağım."

Heyecanını belli etmemeye çalıştı Güntekin. "Yarın mı dönüş?"

"Evet. Havaalanından çıkar direkt düğüne gelirim."

"İsmail'in düğünde bana getirdiği altını geri götüreceğim. Kârdayız, merak etme. Milleti dolandırdığımız düğünün böyle tatlı yanları da var

tabi."

Gülmüştü Aslı. "Olaya farklı bir açıdan bakmak denince de sen be Güntekin Agâh."

"Tabi kızım, ne sandın."

Ekrana birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemeden öylece baktı Güntekin. Gerçekten sıyırmış olmalıydı. Gözlerinin rengi buradan net değildi ama ona rağmen günler sonra rahat bir nefes aldığını hissetti. Ekranda kendini küçültüp onu büyüterek daha net görmeyi denedi. Yüz üstü koltukta yatarken öylece baktı ekrana.

Aynı şekilde Aslı'nın da bakışları bir an onda kalmıştı. "Uyuyabildin mi?" dedi sessizce.

Saklamadı Güntekin. "Sence?" Dili sakince dudaklarında gezindi. Hislerini uçlarda yaşayan bir adam olmayı o seçmemişti. Yine tutamadı içinde. "Aslı..." dedi ağır ağır. Sonrasında söylediği cümleler Fransızcaydı. Karşısındaki kadının anlayacağını biliyordu. "Ne t'éloigne plus jamais autant de moi."

Bir daha sakın benden bu kadar uzaklaşma...

Aslı hiçbir şey söylemeden öylece kalmış, birkaç saniye boyunca ekrana bakmıştı. En sonunda içli bir nefes vererek bakışlarını kaçırdı. Dili dudaklarında gezindi ama cevap veremedi.

Saniyeler içinde karşısındaki kadının nefes alışverişinin hızlandığının farkındaydı Güntekin. Bir cevap beklemiyordu zaten.

Aslıhan Karakurt'un insanlar tarafından hep yanlış anlaşıldığını, aslının ise bambaşka olduğunu öğrenmişti. Aldatılmış, zorbalığa uğramıştı. Kardeşlerinin yüzüne *bir kere bile nasılsın demediniz* diye bağırmış, kırgınlığını dökmüş, kendini evin kötü çocuğu olarak tanıtmıştı.

Oysa aslı bambaşkaydı.

Aslı, başkaydı.

Hayata karşı güvensizliğini, kırgınlığını anlayabiliyordu Güntekin. O bile yıllarca yeryüzüne kırgın yaşamışken Aslı insanlara ve güven hissine küsmüştü, çok muydu? O yüzden beklemedi bir cevap.

"Öylece kal," dedi ve sırtındaki Luna'yı orta sehpa üzerine bırakıp telefonu Luna'nın bedenine yasladı. "Tut kızım ananı." Luna kıpırdamadan kaldı. Güntekin, karşısında Aslı varken bir daha yüz üstü koltuğa yığıldı. "Sen çalışmaya devam et. Aramayı kapatma yeter."

Aslı birkaç saniye daha bir şey söylemeden kaldı. Cevap olarak o da telefonu karşısında bir noktaya yasladı ve kâğıtlara odaklanmayı seçti. Bir

süre sessiz kaldılar. Aslı önüne, Güntekin Aslı'ya baktı.

"Bu şekilde uyuyabileceğine emin misin?" diyen Aslı'nın sesi her zamanki kadar ters değildi. Daha nahif ve kırılgandı. Bunu onda defalarca yakalamıştı Güntekin. Belki de o anlarda olan olmuştu. Bilmiyordu.

Gözleri kapanmak üzereyken zorlukla mırıldandı. "Deneyeceğim."

"O zaman gözlerini kapat."

"Karışma işime."

"Sen dikkatle bana bakarken ben nasıl çalışabilirim Güntekin?"

"Yokmuşum gibi yap."

"Öyle olmuyor işte. Dik dik bakıyorsun."

Alık alık güldü. "Gözün yok mu? Sen de bana dik dik bak."

Aslı kısa bir an duraksamış, ekrana bakmış ve yeniden önüne dönmüştü. Bakışı dik değildi. "Uyuman için gözlerini kapatman lazım."

Hayır, uyumam için senin gözlerini kapatman lazım diyemedi Güntekin.

Günün gözlerinde batması lazım da diyemedi.

Sadece uykulu bakışlarla bir süre daha karşısındaki kadını izledi ve gözleri ağır ağır kapandı. Bu uyku, Aslı yanındayken uyudukları kadar derin değildi ama yine de kâbusların daha kısa sürdüğü bir uyku olacak, bir nebze olsun dinlenebilecekti.

Derinlerden Aslı'nın sesini duyduğunaysa emindi. Birbirlerine kendi dillerinde söylemeye cesaret edemedikleri her şey için bir başka lisana sığındılar.

"Ne te comporte pas comme ça envers moi. Je ne sais pas comment réagir," dedi Aslı'nın kısık sesi.

Bana böyle davranma. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Bir kere daha Aslı'nın sesini duydu. "Que les cauchemars ne te trouvent pas. Bonne nuit, Güntekin..."

Dilerim kâbuslar seni bulmaz. İyi uykular Güntekin...

******

"Cihangir Komutan'ım, ben bir solucan olsaydım beni yine sever miydiniz?" dedi Şinasi en tatlı ve alık hâliydi.

Kucağında göğe doğru yükselen bir sandalye yığını varken konuşmak Cihangir için kolay değildi. "Şinasi," dedi zorla nefes alarak. "Ucundan tut..."

Tutmadı Şinasi. Bakışlarını enginlere çevirdi ve gözlerini kıstı. Kucağındaki sandalyeler yıkılmasın diye sağa sola eğilen Cihangir

umurunda bile değildi. Çünkü kulaklığı takılıydı ve zihninde sadece müzik vardı. Sorduğu sorular öylesine sorulardı.

"Şinasi!" dedi Cihangir zorla. "Lan Şinasi! Ebeni kovalayayım senin Şinasi!"

Duymadı Şinasi. Arkasını döndü ve kıvırarak, şarkı söyleyerek salona ilerledi. "*Umurumda değil düşmüşüm kalkmışım. Kalp mı kırmışım günah mı almışım. Dilime güzel bir şarkı dolamışım. Dokunmayın aklımda değil başım*!"

"Lan senin aklına..." diyecek oldu Cihangir. "Ne zaman aklın başında oldu ki?"

Düğün salonunda sandalye eksikti ve İsmail'e yardım etmek gibi bir gaflete düşmüştü. Sandalyeler en sonunda sola doğru devrilecekken bir el tuttu, Cihangir'in yükünü hafifletti ve yarısını aldı. Cihangir doğrulup büyük bir memnuniyetle yanına baktığında gördüğü Berk'ten başkası değildi.

Gülüşü anında silindi. "Geri bırak lan hepsini."

Sakindi Berk. "İyi lan, al!" diyerek sandalyelerin hepsini yeniden Cihangir'in kucağına bıraktı ve ellerini takımının cebine atıp hızla ilerledi.

Cihangir yeniden devrilmeye meyleden sandalyelerle sağa sola yalpaladı. Yelkıran demek yerine inadına, "Lan Eben kıran!" diye bağırdı. "Gel yardım et."

Arkasını dönerek sandalyelerinde arkasında kaybolan Cihangir'e en uyuz hâliyle gülümsedi Berk. "Rica eder misin?"

Cevap şaşırtmadı. "Siktir ederim."

Omuz kaldırıp arkasını döndü Berk. "O zaman yamul. Bana ne."

Önüne dönüp umursamazca ilerlemek istedi ama yapamadı. İki adım atmıştı ki durdu, içindeki Cihangir sevgisine söverek geri çekildi. Tam arkasını dönüp yeniden ilerleyecekken bu kez Cihangir'in kucağındaki sandalyelerin bir kısmını bir kadının aldığını gördü.

Kahve renkli saçları omuzlarına dökülürken zümrüt yeşili elbisesi bedenini sarıyor, dizlerinin altında bitiyordu. Bu şık elbiseye en zıt detay ise spor ayakkabılarıydı. Garip ama kendine özgü bir tarzı vardı. Beklenmedik bir çeviklikle kucakladığı sandalyelerle Berk'e döndü ve oldukça ters bir sesle bağırdı.

"Yardım etsene lan adama! Ne diye yalı kazığı gibi dikiliyorsun?" Yanındaki Cihangir'e döndüğünde anında bakışlarını yumuşattı. "Nereye gidecek bunlar?"

Şaşkınlıkla bakıyordu Cihangir çünkü kadının aldığı kısmın yükü daha ağırdı ama pek zorlanıyor gibi değildi.

"Lan sen de konuşsana!" diye kadın tatlı ifadesini silip birden ona da çıkıştı. "*Nereye gidecek*diyoruz?"

Kısa süreli şaşkınlıktan sıyrılan Cihangir, "Kapı yanına," dedi.

Kadın o yöne ilerlerken Berk'in yanından geçmesi gerekiyordu. Elleri hâlâ pantolon cebinde olan Berk ona hayretle bakarken kadın göz ucuyla bakmış ve yüz ekşitmişti. "Zengin bebesi misin sen?"

Berk omuz kaldırdı. "Evet."

"Giydiğin pahalı takımdan belli. Façan bozulmasın diye mi adama yardım etmiyorsun? Çekil ayak altından."

Berk göz kırpıştırmaktan başka bir şey yapamadı. Kadının arkasından ilerleyen Cihangir, Berk'e kıs kıs gülmüştü. Berk terslikle Cihangir'in kıçına tekmeyi savurduğunda yalpalayıp kucağındaki sandalyelerle öne doğru sendeleyiverdi. Bu esnada sandalyeleri tutmak için çok geç kaldı.

Dengenin kaymasıyla Cihangir kontrolünü tamamen yitirdi ve kadının üzerine doğru savruldu. Kadın yere bırakmak üzere olduğu sandalyelerin üzerine, Cihangir onun üzerine düşerken ikisi bir anda iç içe geçti; sahne saniyeler içinde karmaşık ve kontrolsüz bir hâl aldı.

Sol köşedeki masa bu sert hareketle sarsıldı; üzerindeki meyve suyu devrilerek ikisinin üzerine döküldü.

Bunu beklemeyen Berk şaşkınlıkla öne atıldı. "Lan Cihangir, iyi misin?"

Kadın yerde, o üzerindeyken pek iyi olduğu söylenemezdi. Karşısında kalan yüze, koyu kahve gözlere ve çehreye mahcup bir telaşla bakarken toparlanmaya çalıştı Cihangir. "İyi misiniz?" diye sorarak yere oturduğunda kadını da kaldırma derdindeydi. "İyi misiniz? Cevap verin."

Kadın doğrulurken cevap içtenlikle geldi. Eli önce beline, daha sonra sırılsıklam olan üzerine gitmişti. "Allah belanı vermesin senin ya! Yardım etmez olaydım!" Acı içinde ayak bileğine uzandı. İncitmiş gibi yüzü ekşidi.

Berk yine Cihangir derdindeydi. Yanında eğildi ve ona dikkatle baktı. "Kardeş iyi misin lan? Kondisyonun iyiydi diye tekmeledim. Sen ne diye öne uçtun la?"

Kolundaki elden terslikle kurtuldu Cihangir. "Kadını ezdim, dangalak. Çek elini kolunu." Yeniden sızlanan kadına döndü. "İyi misiniz?"

Cevap ters bir yükseliş oldu. "Tabi ki değilim, geri zekâlı." Ayak bileğini daha sıkı kavradı. "Bileğim..."

Aynı saniyelerde, "Yaso!" diyerek onlara doğru koşan salonun girişindeki İnci'ydi.

Sarı elbisesi, topukluları ve dağınık topuzuyla şık ve özenliydi İnci. Onlara yaklaştığında Yasemin ve Cihangir'in yanında eğildi ve bu karmakarışık hâllerine endişeyle baktı.

"Ne oldu? İyi misin Yaso?"

"Tanıyor musun onu İnci?" dedi Cihangir.

"Arkadaşım," dedi İnci. "Ben davet etmiştim düğüne. Kapı önünde beni bekleyecekti."

Yasemin acı içinde bileğini ovuşturmaya devam etti. "Asıl sen bu salağı tanıyor musun?" demesi kaçınılmazdı.

Cihangir'in bakışı o salağı aramak için Berk'e döndü. Berk arkasına baktı ve kimseyi bulamadı, önüne dönüp Cihangir'in omuzuna vurdu. "O salak sensin kardeşim."

"Kardeşine başlatma," diye terslendi Cihangir. "Sen ittin diye uçtuk üzerine. Sen de özür dile kadından."

"*Kim bu salak* dedim?" diye daha yüksek sesle yükseldi Yasemin ve o salağı kolundan kavradı. Cihangir'di.

"Üçüzüm," dedi İnci çaresizce.

Yasemin'in acı içinde şaşırdı. "Bu salaktan üç tane mi var?"

Çaresizdi İnci. "Biri benim işte."

Arkadan ağır ağır Çağatay geldi. "Biri de benim. Ne oluyor orada?"

Yasemin acı içinde ayak bileğini ovuşturmaya devam etti. "Bu nasıl saçma bir an. İmdat!"

"Ayağın mı?" diye ileri atılmış ve bileğini kavramıştı İnci. "Bir şey mi oldu bileğine?" Hızla Cihangir'e döndü. "Yaso dansçı." Kardeşinin omuzuna tokadı indirdi. "Ayağına bir şey olursa nasıl dans edecek. Ne diye dikkat etmedin?"

Berk elini dudaklarına atıp dudaklarını dişlerken Cihangir'in bakışları Yasemin'in bileğinde kalmıştı. Artık o da endişeliydi.

Rahat bir hâlde dikilen Çağatay'ın elleri cebindeydi. "Yine ne yaptın Cihangir?"

Çağatay'ın yanında beliren Sare göz ucuyla baktı. "Ne diye hepiniz burada toplandınız? Ne oluyor?"

Berk'in odağı anında Çağatay ve Sare'ye kaydı. "Siz beraber mi geldiniz?"

"Ne münasebet!" diye çıkıştı Sare ve Çağatay'dan dört adım uzaklaştı.

"Nereden bulaştım ben sana. Yardım etmez olaydım," diye sızlanıyordu Yasemin.

Daha fazla dayanamamıştı Cihangir. Yasemin'i yerden kucaklamaya meyletti ama olmadı, zorlandı. Bir daha denedi. Yine kalkamadı. Yasemin'le bakışları denk düştü. Kısa bir an göz kırpıştırarak bakıştılar.

"Ulan rezil ettin. Allah da senin belanı vermesin," dedi Berk büyük bir utançla.

Terslikle Cihangir'i omuzundan geri itekledi Yasemin. "Bırak, ben kalkar yürürüm. Sizin yapacağınız işe ya..." İnci'nin yardımıyla ayağa kalkarken topallıyordu. Bileğine batan keskin bir acı vardı. Kıyafeti batmış, tipi kaymıştı.

Yerden zorlukla ayaklandı Cihangir. Onun da takımı meyve suyuna bulanmıştı. Kalkmamıştı çünkü dizlerini vurmuştu. Kıs kıs gülen Berk'in sırtına art arda iki tokat atma bahanesiyle ona tutunarak ayaklandı. "Sana bir söverim. Nefes alamazsın. Sus!"

Berk keyifle kıkırdamaya devam etti ama eski dostunu da yerden kaldırmayı ihmal etmedi. Cihangir için şimdi her şey daha makuldü. Hızla ceketini çıkardı ve Yasemin'in beline sardı, kollarını önden bağladı ve kadını tek hamlede omuzuna attı.

"Şimdi gidebiliriz," derken bu defa kendinden emindi.

Tepetaklak olan Yasemin başını doğrultup arkasındaki ekibe döndüğünde onlara hayretle bakan gözler gördü. Aynı saniyelerde Cihangir sola dönmeye niyetlendi. Tam kapıdan çıkacakları sırada Yasemin'in kafası kapının üst kısmına vurdu.

Arkadaki ekibin yüzü ekşidi ve *of* nidaları yükseldi. Ne olduğunu anlamak için Cihangir hızla arkasını döndüğünde aldığı darbenin etkisiyle dikleşmeye çalışan Yasemin bu defa kafasını kapının öbür tarafına vurdu.

Ekibin bir kere daha yüzü ekşidi. Yasemin ise aldığı son darbenin de etkisiyle *lap* diye Cihangir'in omuzunda bayıldı.

Berk dehşet içinde yüzünü avuçlamıştı. "Haşat etti lan kadını. Çaput etti. Gidin alın şu salağın elinden."

Cihangir'in omuzundaki kadının kafasını vurup bayıldığını anlaması birkaç saniye sürdü. Dönüp bakmaya çalıştı ama olmadı. Onlara doğru koşan İnci'ydi. Cihangir'in koluna tokadı indirdi. "Sakarlığın sırası mıydı? Canını çıkardın kızın! Çabuk hastaneye, yürü."

"Bayıldı mı o?" diyordu Cihangir panikle.

Ne olduğunu kavrayamamıştı bile. Sadece omuzunda baygın bir kadın varken kız kardeşinin arkasından koştu. Onlar salondan aceleyle çıkarken arkalarından bakan Çağatay sakinlikle başını sallamıştı. "Zekâ testlerinde en yüksek hep Cihangir'inki çıkıyordu. *Ters o testler, yanlış* diyordum, inanmıyorlardı. Al işte."

"Senden daha zeki, emin ol," diyerek geriledi Sare. Berk'in koluna girip onu da çekiştirdi. "Kim bu kadın? Anlat."

"Cihangir'in kurbanı: Yaso," demekle yetindi Berk. "Bu çocuk bu zekâyla uçağı nasıl o kadar kusursuz kontrol ediyor hâlâ ona şaşırıyorum."

"Sen ittin. O yüzden düştü değil mi kadının üstüne?"

Sesiz kaldı Berk. Dudaklarını sıkıp önüne bakmayı tercih etti.

Sare kafasına tokadı indirip özenle taranmış sarı saçlarını dağıttı. "Boş bir karton kutususun."

Onlar itiş kakış salondan içeri girerken Cihangir, Yasemin'i arabaya yerleştirip hastaneye yetiştirme derdindeydi. An itibariyle onun hayatından endişeliydi. Yasemin kendine geldikten sonraysa endişe duyacağı tek şey kendi hayatı olacaktı.

******

Taksiden inip elbisemin eteklerini düzelterek dikleştim. Topuklarımın üzerinde salona ilerlerken içeri girmeden hemen önce girişteki ayna önünde durup kendime bakma ihtiyacı hissettim. Alelacele geldiğim için özenle hazırlanma vaktim olmamıştı. Otelde hazırlanmış, uçaktan indiğim gibi buraya gelmiştim.

Sıkıcı bir seminer haftası olduğunu asla inkâr etmeyecektim. Ama uzaklaşmak bir nebze olsun zihnimi toparlamıştı.

Hayır, toparlamadı.

Sus Aslıhan!

Üzerimde zeytin yeşili saten bir elbise vardı. Kumaşı her adımımda ışığı yakalayıp üzerimde sessizce akıyordu. Omuzlarıma bıraktığım kırık beyaz ceket, elbiseye resmiyet katarken topuklu ayakkabılarım zemine sakin ama emin adımlarla değiyor, ince zincirli çantam parmaklarımın ucunda usulca salınıyordu.

Gösterişli değildim. Ama bakışları üzerimde tutacak kadar ağır ve kendimden emindim. Derviş Yarbay ve ailesinin düğüne katılamayacak olması sevindiriciydi. Beni geriyorlardı. Güntekin'in buranın konumunu

atarken laf arasında söylemişti. Oğulları öldükten sonra Derviş bey ve Suna hanım düğünlere pek katılmazmış.

Yıllar sonra katıldıkları tek düğün sanırım bizdik. O da yalandı. Bir anne baba olarak kendilerine eğlenceli anları men ederken Ferda'nın yaptıklarını bilseler neler olurdu düşünmek bile istemiyordum.

Salona girmeden önce anlamsız bir nefes verme ihtiyacı duydum. Hayır, tabi ki gözüm *onu* aramıyordu. Ama içeri girdiğim anda tüm kalabalık içinde onu tekte buldum. İstemsizce yutkundum. Belki de bir hafta daha seminere katılmaya devam etmeliydim. Sol köşede kalan masanın en ucundaydı. Önünde her zamanki gibi soğuk çayı varken yanındaki Engin'le bir şeyler konuşup gülüşüyorlardı.

Beyaz gömleğinin yakaları dik, üzerindeki siyah ceketle bir bütündü. Gülüşüne takılmaktan kendimi alamayıp hafifçe tebessüm ettim. Beş gün sonra dudaklarıma kurulan ilk tebessüm buydu. İfademi toparlamama neden olan şeyse bakışlarının beni bulmasıydı. Öyle çabasız olmuştu ki gözleri beni aramamıştı bile.

Evet, kesinlikle seminerlere devam etmeliydim. Dün geceki aramayı da hiç yapmamalıydım. Bazı anlarda irade elimden kayıp gidiyor gibiydi. Sevmediğim bir histi.

Onlara doğru ilerlediğimde masadaki herkes bana selam veriyordu. Olduğu yerden ağır ağır ayaklandı Güntekin. Diğer yanındaki sandalyenin boş olduğunu fark ettim. Amacım o yöne ilerlemekti ama olmadı. Adımları bana yöneldi. Kendinden emin bir şekilde ilerlerken bakışlarının beni baştan aşağı süzdüğüne yemin edebilirdim. Dudağının ucunda yine o yarım tebessümü belirmiş hâliyle usulca karşıma dikildi.

"Yenge hoş geldin," dedi Engin. "Kocan sensiz heder oldu. Boss, koş karına sarıl ve artık normale dön."

"Seminerin varsa söyle biz gidelim," diye yükseldi Berk'in sesi. "Bir hafta boyunca toplu taşımada sürünmekten canım çıktı yenge."

Herkes burada olmadığımı biliyor gibiydi. Bir şey söylememe fırsat kalmadan sendeledim çünkü Güntekin'den gelen yine beklenmedik bir hamle vardı. Bir kolu usulca belime dolandı. Ona döndüğümde saniyeler içinde kaçtığım o alana yeniden hapsolduğumu hissettim ve öylece kaldım. Etrafımızda onlarca göz vardı, geri çekilemedim. Günlerdir görüşmeyen eşler sarılırdı, haklıydılar.

"Hoş geldin," dedi ağır ağır.

Kaç gündür *sınır çizgimi artık daha net bir şekilde koruyacağım* diye kendi kendime kırk şey söyledikten sonra yüzüne bakarken donup kaldım. "Hoş bulduk..." diyebildim sesimi resmî tutmaya çalışarak. *Toplum içinde fazla yaklaşmana gerek yok* maddesini de pek umursamıyordu.

Kendimi tokatlamak istiyordum.

Bu nasıl anlatılırdı bilmiyordum: savunmasız bırakıyordu ve bu korkunç ürkütücü bir histi. Zihnim *sınır çizgisi* diye kırmızı alarmları çalarken belimdeki koluyla beni kendine daha sıkı bir şekilde çekti. Karşı bile koyamadan bedenini bedenime yaslanmış bir hâlde buldum. Kokusunu duymaktan memnun olduğumu ise inkâr edecektim.

İtirazım vardı!

Kesinlikle geri dönmemeliydim. Saniyeler içinde gözlerinden akan anlamsız bir his tenime kuruldu. Saçmaydı, cidden özlemiş gibi bakıyordu ya da ben deliriyordum. Yaklaşıp öne eğildiğinde yüzünü hafifçe yanağıma değdirip boynuma saklaması da diğer her şey kadar sarsıcıydı.

O an içimdeki garip his büyüdü. Bir kolum istemsizce koluna tutundu. Bu, sıradan bir sarılma değildi. Öyle hissettirmiyordu. Eskiden boştu gövdesi. Sadece sıcaktı. *Artık ateş vardı*. Yoğundu, ona aitti. Teninden yükselen o sesi yine her zerremde hissetim. Kendi sussa teni susmuyordu. İnanılır gibi değildi.

Parmakları sırtımda biraz daha sıkılaştı. Sanki gerçekten burada olduğumu hissetmek ister gibiydi. Boynumdan kokumu içine çeker gibi bir nefes aldı ve o nefes tenime değdiği anda başım usulca boynumdaki yüzüne doğru eğildi. İnkâr edemezdim, günlerdir her şey renksizdi.

Yapma Aslıhan, yapma. Güvenme, kırılma. Bir yalanın ortasında bunu yapma. Bir kere daha kırılırsak kalkamayız ayağa. Yapma, yalana inanma.

"Abi adam harbi karısını özlemi," dedi Engin. "Şaka gibi. Bir kere bana şöyle sarılmadın be."

Usulca geriledi ama bunu yaparken sanki boynumdan son bir nefes daha çekmişti içine. Yutkunamadan kaldım. Gözlerine sadece birkaç saniye bakabildim. Cıvık bir adam olmaya devam etmeliydi. Şayet bunu yaparsa ona bir süre *salaksın* demezdim.

İmdat, seminer!

"Gel şöyle," dedi koluma dokunurken. Beni masanın ucuna, az önce oturduğu yere yönlendirmesine izin verdim. Neyse ki saniyeler içinde yine doğal hâline döndü. Arkasından geçtiği Berk'in kafasına tokadı indirdi. "Kalk lan, yengene yer ver."

Berk elini kafasına atıp öne eğilirken arkasını dönüp bize şaşkınlıkla baktı. "Siz yanınızda yer ayırdınız ya komutanım. Nereye kalkayım?"

Umursamadı Güntekin. Bir tokat daha indirdi başına. "Sus lan." Bir kere daha vurdu. "Bu da Cihangir için."

Sare'nin yanından geçerken sadece onun saçlarını şefkatle okşadı. Kendi özüne dönmüş hâllerine daha çok şahit olmayı umuyordum. Bu sayede gerilimim azalırdı belki. O masanın en ucuna otururken yanındaki boş sandalyeye kuruldum. Üzerimdeki ceketi çıkarıp saçlarımı geri savurdum ve bacak bacak üstüne atarak toparlandım.

Dönüp ona bakmamak için gelin ve damada bakmayı tercih ederdim ama henüz gelmemişlerdi. Ayşe Akça'yla göz göze geldik. Tatlı bir kadındı. Hafifçe gülümsedi. "Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk."

Uras saygıyla başını eğdi. "Merhaba."

Tebessüm ederek aynı şekilde karşılık verdim. Bakışlarım Berk'e takıldı. "İnci nerede?"

"Salak Cihangir kapı önünde bir kadını bayılttı. İnci'nin arkadaşıymış. Yaso mu ne adı. Onu hastaneye götürdüler."

"Nasıl bayılttı?" diyen Güntekin'di.

Şaşkındı Engin. "Lan az önce anlattı ya. Dinlemedin mi çocuğu?"

Yalan söyleme gereksinimi hissetmedi Güntekin. "Yok valla, dinlemedim."

"Yaso mu?" diyen bendim. "Kahve saçlı, güzel yüzlü bir kadın mı?"

Yanımdaki Şinasi önüme bir su bardağı bırakmıştı. "Eşkâl tutuyor," diyen Berk'e baktım. "Kadını duvardan duvara vurdu. Korkunçtu. Haydi ben zenginim. Bunu terapi alır atlatırım." Kendi kendine kıkırdadı. "Cihangir nasıl atlatacak, çok merak ediyorum. Kadın biraz gergin gibiydi. Bence kendine geldiğinde Cihangir'i parçalayacak."

Kesinlikle benim tanıdığım Yasemin'den bahsediyorlardı. Olayın üzerine tartışıp gülmeye devam ettiler. Şinasi'nin önüme bıraktığı bardaktan su içecektim. Olmadı. Elim bardağa uzandığı anda hiç bana vermemiş gibi uzanıp geri aldı ve kendi içti. Ona hayretle baktım.

"Sorgulama," dedi yanımdaki Güntekin sessizce. "Kafası hafif terelelli."

"Hiçbirinizi sorgulamıyorum, inan," demek zorunda kaldım.

Güldü sadece.

Kollarımı masa üzerinde bağladığımda o da aynı hâldeydi. Dirseklerimiz değdiğinde geriledim. Garip bir sessizlik içindeydik. Ona bakmamaya

çalışıyordum. Çağatay ve Sare' ye değdi gözlerim. Karşılıklı oturuyorlardı ama Sare inatla karşısındaki adama bakmıyordu. Daha doğrusu bunun için çabalıyordu. Tanıdık bir hâldi. Önündeki içeceğe uzandı. Ondan önce Çağatay ne istediğini anlayıp bardağını önüne bıraktığında bakışlarım yanımdaki Güntekin'e döndü.

Eli çenesine yaslı o da tam olarak benim izlediğim manzaraya bakıyordu. Ona baktığımı fark ettiğinde gözlerimiz denk düştü. Sanırım bazı detayları sadece ikimiz biliyorduk.

"O suyu içecek mi?" dedi Güntekin sessizce.

"Hayır, içmeyecek," diye mırıldandım. Temennim Sare'nin bardağı yana itmesinden yanaydı. Yanıltmadı. Bardağı terslikle yana itti. Zafer dolu bir tebessümle Güntekin'e döndüm. "Gayet basit bir soruydu."

Karşısındaki çift adına umutsuz gibiydi. Çağatay'a bakarken başını salladı. "Bunun verdiği akla uymalı mı uymamalı mı hâlâ emin değilim."

Yeniden ona döndüm. Bana bakmadığı anlarda kaçmama gerek yoktu. "Hangi konuda?"

Gözleri bir an bana takıldı. Şanslıydım ki kısa sürdü. Salon ışıkları kapanmış, müzik her yeri doldurmuştu. Gelin ve damat salona giriş yapıyordu. Yabancı bir şarkı eşliğinde alkışlar yükselirken dans etmeye başladılar. Kendi sahte düğünümden sonra gerçek bir törenin içinde bulunmak oldukça garipti.

Üstelik yanımdaki adam tamamen gerçekti.

Masa çeşit çeşit pasta ve çerezlerle donatılmıştı. Azar azar atıştırıyordum. İsmail'in eşinin Figen olduğunu öğrenmiştim. Koyu kahve saçları omuzlarına dökülüyor, kahve badem gözleri güzellikle bakıyordu. Çok zarif, su gibi dedikleri gelinlerden olmuştu. Masaya gelmiş, selam vermiş ve gitmişlerdi. İsmail'in mutluluğu yüzünden okunuyordu. Bir pistte takla atmadığı kalmıştı.

Güntekin, Engin ve yanına gelen birkaç kişiyle sohbet ederken sessiz kaldım. Kendi önümdeki değil de karşımda kalan Engin'in önündeki çerezlere uzanıyordum çünkü daha çok çeşit vardı. Kolum ikide bir ileri uzandığında Güntekin duruma el atmıştı. Bu gerçek anlamda bir el atmaydı.

Engin ile zerre fikrimin olmadığı bir konu üzerine konuşurken istifini hiç bozmadan çerezlerden birazını avucuna doldurdu ve dönüp bakmadan sadece elini bana doğru uzattı.

Bu da dünyanın en normal anı gibiydi. Öyle hissettiriyordu. Konuşmaya devam ederken dönüp bakmadı bile. Avucuna doldurduğu çerezlerle

bakışan bendim. Bu da aklıma anlamsızca babamı düşürdü.

Arı saldırısına uğramıştım ve benim buna alerjim vardı. Babam korkuyla hastaneye götürmüştü. Çıktığımızda sadece kolum değil tüm yüzüm ve bedenim şiştiği için korkunç bir hâldeydim. Parmaklarım, gözlerim, yanaklarım ve her yanım şişti. Kendimden korkup çığlık çığlığa ağladığımda ellerimden öpmüştü babam.

"Arılardan nefret ediyorum!" diye bağırıyordum.

"Çiçek sandı seni," demişti babamın sevecen sesi. "Arı benim asi kızımı çiçek sandı annesi, değil mi?" Saçlarıma derin öpücükler bırakmıştı. "Misler gibi kokuyor Aslı kızımız. Ondan arı sana geldi ve azıcık iğnesi battı. Allah yaratmış onu da. Hiç nefret edilir mi? Sadece seni ondan, onu senden biraz sakınmamız gerekecek yoksa gördüğün tüm arıları terlikle ezeceksin."

"Çünkü nefret ediyorum!" diye yenilemiştim huysuz bir nazla. Şişlikler yüzünden gözümü bile zorlukla açıyordum.

"Abla, şu an iğne batırsak sen de patlarsın ha," diyerek gülen kişi Gülhan, kolumdaki şişliklere sessizce krem süren ve üfleyen Murathan'dı.

"Tüm arıları ezeceğim!" demiştim nefretle. "Hepsinin götünden iğneleri çekip alacağım!"

Babam gülmüş, hatta büyük bir kahkaha patlatmıştı. Annemin ters bakışları ona döndüğünde dudaklarını dişleyerek kendini durdurması gerekti.

"Nereden öğrendin sen o kelimeyi Aslıhan?" diyordu annemin ters sesi. "Bir daha sakın duymayayım!" Babamın gülüşü dudaklarının ucundaydı. Annemin bakışları bu defa ona döndü. "Sakın güleyim deme Yusuf!"

Babam dudaklarına hayali bir fermuar çekti. Elini dudaklarına kapatıp gülüşünü sakladı ama annem odadan çıktığı an rahat nefes aldı. "Senin yerine annen benim dilime acı birer sürecekti ha. Bir daha böyle şeyler söyleme."

Yine hırçındım. "Göte göt derim! Ya ne diyeceğim? Sen de Ali amcama götlük yapma diyorsun."

Annem duysa canına okurdu. Bunun korkusuyla yüzü ekşimiş ama gülüşünü eksik etmeden kucağına alıp dizlerine oturtmuştu. "O zaman şöyle yapalım. Bir daha ben söylemeyeceğim. Sen de söyleme. Yoksa annen ikimizi de kapıya atar. Anlaştık mı?"

Huysuzca dudak büzüp omuz kaldırmış, nazlanabileceğim kadar nazlanmış ve göğsüne yaslanmıştım. "Tamam," derken de aksiydim hâlâ

ama parmaklarım gömleğinin yakasını sıkıca tutuyordu. "Yine de arılardan nefret edeceğim."

Gülmüştü sadece. Dakikalarca kucağından ayrılmamış, göğsüne yaslanarak çizgi film izlemiştim. Annem mısır patlatıp getirdiğinde mısırları avucuna doldurup elini sanki bir tabak gibi dakikalarca önümde tutmuştu. Minik Aslıhan kuş gibi beslenmişti babasının avuçlarından.

Güntekin bu kadarını yapmayıp avucunun içindeki çerezleri önümdeki boş tabağa bıraktı ama bana hatırlattıkları için bundan da nefret ediyordum. Böyle olmamalıydı. Sürekli bana bunu yapmamalıydı. Kolum kanadım kırılıyordu. Bıraktığı çerezlere göz ucuyla baktım. Mantık *yeme* dese de onu susturup teker teker yedim. Bunu yaparken huysuz bakışlarım yanımdaki adam hariç her yerdeydi.

Sare, Çağatay'ın karşısından kalkıp benim yanıma gelmişti. Bu daha fenaydı. Çağatay ile arasında kalan Şinasi aniden kalktığında boşalan yere usulca Çağatay kurulmuştu. Göz ucuyla yanıma baktığımda Sare stresle bacağını oynatıyordu. Ondan nasıl buna direndiğine dair ders alabilir miydim? Benden daha başarılı görünüyordu.

"Nasılsınız?" diyerek aniden bana döndü ve gülümsedi. "Çok konuşup tanışma fırsatımız olmadı."

Gülümsedim. "Nasılsın diyebilirsin. Resmiyete gerek yok. İyiyim. Sen?"

Gülümsemeye çalışırken dudak büzdü. "İdare eder."

Bence ne yaptığından pek haberi yoktu. Belki de benden daha kötü durumdaydı. Önüne döndü ve elindeki içeceği tek hamlede bitirdi. Ancak durum daha vahimdi; içtiği bardak kendisine değil, yanındaki Çağatay'a aitti. Bunu fark ettiğinde, kendi önündeki bardakla birkaç saniye sessizce kaldı. Göz ucuyla Çağatay'a baktı. İkisi de bir şey söylemedi. Sare, sonra elindeki bardağı yavaşça yerine bıraktı.

Kesinlikle benden daha kötü bir hâldeydi.

Aynı saniyelerde salonun ışıkları yeniden karardı. Ortadaki alan dans eden çiftlerle dolmaya başladı. Bu defa arkadan çalan tanıdık bir şarkıydı. *Seyrüsefer* diyordu su gibi ritminde akan melodiler.

Annem beni aşka ver, asi başım, aşka boyun eğer...

Engin hızla Güntekin'in omuzuna vurdu. "Karını dansa kaldır, çabuk. Ankara'nın yeni gözde çifti olmanın hakkını verin. Keşfet'im bir gün boyunca sizdiniz. Neredeyse kusacaktım."

"Aynen Boss," diye bağırdı Berk. "Romantik yanını da görelim."

Güntekin önündeki peçeteyi Berk'e savurdu. "Sana ne lan benim romantik yanımdan!"

"Belki dans etmeyi bilmiyorlar. Biraz saygılı olun," dedi Şinasi. Haklıydı ama bir kusuru vardı. Fazla netti. Bakışları bana döndü. "Yenge, bizi boğmak mı istiyorsun? Öyle bakıyorsun."

"Susturun şunu," dedi Sare hızla.

Elimi Sare'ye doğru kaldırarak sorun olmadığını belirtirken Şinasi'ye gülümsedim. "Tabi ki hayır."

"Benim karımın dışı harbi, içi Barbie oğlum. Öyle herkese gülmez. Ayık olun," dedi Güntekin. Ayağa kalkmış, beni de bileğimden kavrayarak kaldırmıştı. İstemsizce arkasından sürüklendim. Karşı koyma şansım bile olmadı.

Yanından geçerken Şinasi'nin kafasına bir tokat atmayı ihmal etmedi. Alanın ortasına geldiğimizde ebruli renkli ışıklar üzerimizde yanıp sönüyordu. Sıradan bir çift gibi dans edenlerin arasına karıştık. Belimi kavradığında uyum sağlayıp bir elimi omzuna atarak diğerini avucuna bıraktım.

"Buna gerek var mıydı? *Hayır* diyebilirdik."

"Var tabi. Yeni evli bir çiftiz biz. Engin kırk saat susmazdı. Yalan da olsa kocalığıma laf ettirmem."

Şarkı değiyordu kulağıma inceden.

Ey aşk al beni sürüdür yak ateşlerde, ben gönüllü köleyim sahibim sensin.

Kanat beni ballı zahirden dişlerinle, sen her şeye rağmensin ebediyensin...

Bakışlarımı gözlerine kaldırmak zorunda kaldım çünkü kendisi dikkatle bana bakıyordu. *Uzun kış gecesinde ocağın ateşi* derdim bu bakışa, ya da *yaz gecelerinde denizden esen meltem*. Yormuyordu, rahatsız hissettirmiyordu ama kendi adıma huzursuz hissettiriyordu.

"Ne?" dedim bu hâli yüzünden.

"Ne *ne*?" dedi yarım bir gülüşle.

Etrafa bakmaya çalıştım. "Bizim takılarımız İsmail'den daha çoktu. Bunun yersiz tat kaçırıcı şakasını yapmayacak mısın?"

Güldü anında. Tok kahkahası değdi kulağıma. Ve bunun da bulaşıcı bir etkisi vardı. İstemsizce ben de gülmek zorunda kaldım.

"Harbi sende ilerleme var," dedi.

Minik adımlarla kendi etrafımızda dönüyorduk. Bedeniyle arama mesafe koymak zordu. Belimdeki eli güçlüydü ve o susmayan teninin üzerinde elim vardı. Elbette etki alanına girmek kaçınılmaz olmalıydı.

"Altını bozduramadıktan sonra İsmail'inki bizden daha çok olsa ne olacak?" dedi. "Gel beni dinle, bozdurup Kuzey Işıkları'na tatile gidelim."

Araba ya da ev alma fikrinden vazgeçmiş gibiydi. Güldüm. "Orada zaten fotoğrafımız var. Daha inandırıcı bir mekân bul."

"Ama gerçek bir fotoğraf değil," dedi anında ve gözlerine yine o ağır bakış kuruldu.

Bundan kaçamadım. Bakışlarında kaldım, takıldım ve tökezledim. Şarkı değdi yine kulağıma.

Gönül yangın mahkemesiz mahkûm kederde,
Çilemi seveyim ha gökte ha yerde.
Ben aşksız neyleyim herkesteki bedenim
Ben dururum tende can seyrüseferde

Dudaklarım bir şey söylemek için aralandı, olmadı. Hiçbir cümle bulamadım. Yıkıktı güven duvarlarım. Tutunabileceğim hiçbir parça yoktu. Sonra *neden insanlara hemen inanıyorsun* diyordu. İşte bu şekilde inanıyordum. Teninden yayılan his bu defa dört bir yanımı sarmaladı.

"Güntekin..." dedim usulca. *Dur* demekti niyetim.

Bu işe başlarken bana bağ kurmak istemediğini söylemişti ama şu an hiç öyle hissetmiyordum. Şimdi de ben bağ kurmak istemiyordum. Biliyordum kendimi. Gözüm kapandığında körü körüne teslim ediyordum kendimi. Yoktu ayarım. Az ve öz hisler besler, etime kemiğime işler ve daima o hissin ihanetine uğrardım.

Bir şey söylemesine gerek yoktu. Zaten bakışları yeterince netti. Aynı saniyelerde salondan şiddetli bir ses yükseldi. Çığlık sesleri değdi kulağıma. Bakışlarım ne olduğunu anlamak için yukarı kalktığında tavanın ortasındaki avizelerden birinin kopmak üzere olduğunu gördüm. Küçüktü, yere düşmemişti ama her an düşecek gibiydi. Tavanla arasında son bir kablo kalmıştı.

Güntekin saniyeler içinde beni kendine çekip orta alandan uzaklaştırdı. Avize bir gürültüyle yere düşerken ben ellerimi kulaklarıma kapatmak zorunda kaldım. Bana sıkıca sarılıp görüntüyü tamamen kapatan da Güntekin'den başkası değildi. Bir eli saçlarımda diğeri sıkıca sırtımdaydı. Olayı idrak etmem birkaç saniyemi aldı.

Yüzümü göğsünden usulca kaldırıp öne baktığımda alanın ortasına düşen ve parçalanan avizeyi gördüm. Bir elim Güntekin'in ceketinin yakasını sıkıca kavramıştı. Korkmuştum, çünkü bunun yaşanmasını buradaki tüm konuklar gibi ben de beklemiyordum.

"Kimseye bir şey olmadı, tamam," diyerek herkesi kontrol eden İsmail'di. Sinirle bağırdı çevresine. "Nerede bu salonun yetkilisi? Salak mısınız siz kardeşim?"

Gelinin bile eli yüreğinin üzerinde kalmıştı. Güntekin ise ban öyle sıkı sarılmıştı ki bir an bırak kıpırdamayı nefes bile alamadım. Yüzüne bakmaya çalıştığımda kaşları çatılmış, bakışları kopan avizede kalmıştı. İsmail onu ilk defa bu hâlde gördüğüm bir sinirle bağırarak salon görevlileriyle tartışırken Güntekin beni bırakmadan bakışlarını Berk'e doğru çevirdi ve çenesiyle net bir konum verdi.

"İsmail'in peşinden gidin, çabuk," der demez Berk, Şinasi ve Uras ayaklanmış, sinirle bağıran ve yüzü kırmızıya sönen İsmail'in peşinden ilerlemişti. Haklıydı adam. Birine bir şey olabilirdi. Kimse düğününde böyle bir şey istemezdi.

"Düğün öncesi kırk kere dedim bakın şu avizeye!" diye bağırdı İsmail. "Sallanıyordu, dedim size. Ya birine bir şey olsaydı. Dalga mı geçiyorsunuz siz benimle?"

Bana döndü Güntekin'in bakışları ve o an katı bir endişe gördüm. Elle tutulur, gözle görülür bir seviyedeydi. Bu hâli de ilkti. Biraz uzaklaşıp bakışları hızla bedenimde gezinmişti. Bileğimi bırakmayaysa asla niyeti yoktu. "İyi misin?" dedi panikle.

Yaşadığım şokla başımı sallarken soğukkanlı durmaya çalıştım. "İyiyim, sorun yok." Elim göğsünde kaldı. "Sen iyi misin?"

Sadece başını salladı. Sıkıca elimi kavrayıp masaya ilerletirken de korumak ister gibiydi. Sanki bakışları salonun dört bir yanında hızla geziniyor ve birini arıyordu. Beni masaya bırakmış, elini omuzuma atarak kulağıma eğilmişti.

"Ben İsmail'e bakıp geliyorum. Buradan ayrılma sakın. Tamam mı?"

Sessizce onayladım. Bakışları Ayşe ve Sare'ye döndüğünde ikisi de sessizce kafa salladı. Bana göz kulak olmalarını emrediyordu, farkındaydım. Müzik açılmış, düğün kaldığı yerden devam ederken gömleğinin yakalarını dikleştirerek ilerleyen Güntekin'in yine deli damarına basılmış gibiydi. O bakışı tanıyordum. Boynunu hafifçe sola bükerek ilerlediğinde daha da emin oldum.

Her nereye gidiyorsa konuşması asla sakin geçmeyecekti.

******

Salon yetkililerin olduğu odanın kapısını en sert şekilde açarak içeri daldı Güntekin. Bu sıralar kafası çok sık atıyordu. Elinde değildi. En deli damarının üzerinde son zamanlarda tek bir kişi vardı ve inatla sadece o damara basıyorlardı.

İçeri girdiğinde İsmail'i takım elbiseli bir adamla hararetli bir tartışma içinde buldu. "Kardeşim bana *bu avizeye bakacağız* dediniz," diyordu İsmail. "Dava edeceğim sizi, O ayrı konu ama böyle mi ada-"

Gerisi gelmedi. Güntekin adamı yakasından kavramış ve tek hamlede İsmail'in önünden çekip almıştı. "Beni bu salonunun kamera kayıtlarının olduğu odaya götür."

Gömleğinin yakaları sıkılırken korkuyla baktı adam. "Efendim abi?"

Daha sert ve yüksek bir sesle, tane tane yükseldi Güntekin. "Sana dedim ki; Beni bu salonun kamera kayıtlarının olduğu odaya götür. Hemen!"

Adamı kapıya doğru savurdu. Korku ve çekingen bir hâlde ilerleyen adamın arkasındaydı. Daima gülen Boss'un ters baktığı her an sessiz kalınması gerektiğini bilen ekip üyeleriyse sessizce arkasından ilerliyordu.

Şinasi bile.

Sistem odasına girdiklerinde güvenlikçilerden dün ve bugünün kaydını açmasını istedi. Dikkatle izledi ve aradığı şeyi bulamadı. Avizeyle oynayan hiçbir güç yoktu. Her şey tamamen salonun ihmalkarlığı gibi görünüyordu. Ama bir asırdır içinden atamadığı o korku yeniden gelip göğsüne kurulmuş gibiydi. Parmakları alnına değdi. Bir kere dokundu. Tak. Bir kere daha. Tak. Ve bir kere daha. Tak.

Tik, tak, tak.

"Tamamen bizim ihmalimiz," diyordu salon görevlisi mahcubiyetle. "Ne deseniz haklısınız. İsmail Bey salonu kiralamaya geldiğinde söylemişti ama bizim dikkatimizden kaçtı. Söyleyecek sözümüz yok inanın."

İsmail yine adamla kavga edip dava edeceğine dair şeyler söylerken Güntekin sadece kamera kayıtlarına uzun uzun baktı. Hiçbir şey bulamadı. Gereksizce panikliyordu, farkındaydı. Hayatında ne zaman ani bir kaza yaşasa bu hisle yüz yüze gelirdi. Zamansız bir mektup aldığında, tekerlek patladığında, ayağı tökezlediğinde, biri sırtından ittiğinde ve yeryüzünde başına gelen tüm ani şeylerde.

Özgür öldüğünde bile günlerce bunun normal bir kaza olduğuna inanmak için kamera kayıtları izlemişti. Korkardı zamansız gelişen ve zarar veren

her şeyden.

Ama imkânsızdı, öyle değil mi? Uzun yıllar geçmişti. Upuzun yıllar. Tek bir iz dahi bırakmamıştı ardında. Yine boşuna kuruntu yapıyordu. Sakinleşmek adına aldığı nefesle toparlandı ve saniyeler içinde yeniden maskesini kuşandı.

Tehlike yok Güntekin. Sakin kal. Sakin...

"Sizi dava ede-" demeye devam ediyordu İsmail.

Güntekin aniden adamı yakasından kavrayıp yine hızla önüne çekti ve İsmail'in yükselişi yarım kaldı. Onun dakikalardır söylediği her şeyi bir dakikaya en ürkütücü şekilde sığdırdı Güntekin.

"Karımın, değer verdiğim bir insanın ya da buradaki herhangi bir insanın saçının teline bir şey olsaydı bu mekânı sizin başınıza yıkardım." Sertti sesi. "Şanslısınız ki olmadı. Düğün bittiği an polisler gelecek. Tebrikler, dava edildiniz."

Adamı geri iteledi ve arkasına bakmadan odadan çıktı. Koridorda ilerlerken gömleğinin bir düğmesini açması gerekiyordu. Nereye kadar korkarak yaşayacaktı? Boş kuruntu yapıyordu işte. Kimse onu bulamazdı. Bir asır geçmişti. Neden korkarak yaşıyordu? Ne kalmıştı elinde?

Devasa bir mezar.

Salonun girişinde geldiğinde bakışları sadece tek bir kişide durdu. Tam olarak bıraktığı noktadaydı Aslı. Gözleri kısıldı, boynu sola eğildi ve deli damarı sadece ona odaklandı. *En deli damarı...*

Ailen için yaşa Güntekin, Özgür için yaşa Güntekin. Senin için kim yaşayacak Güntekin? Bu hayatı kolay kurmadın. Ömür boyu kaçacak mısın? Ömür boyu böyle endişeyle mi yaşayacaksın? İlk defa göğsünde yanan bu hisse sırtını mı döneceksin?

Belki de ilk defa korkudan sıyrılıp kendin için yaşamalısın Güntekin.

İz bırakamayız.

Çok geç.

Tövben var.

Bozuldu.

Her şey bir yalan!

Boynunu diğer yana eğdi. Bunca yıl korkarak, saklanarak ve kaçarak yaşamıştı. Artık bunu istemiyordu. Normal bir yaşam diliyordu. Bir asır sonra göğsüne kıymetli bir his kurulduysa bundan neden vazgeçecekti? Daima babasının annesine olan derin hislerini merak ederdi. Aynısı

kaynıyordu sanki içinde. Neyden korkacaktı? Neden kaçmaya devam edecekti?

Ömründe bir kez kendi için yaşayamaz mıydı?

Aslı Agâh, dedi zihni ağır ağır. Parmakları bu defa alnına değmedi. Düşünürken *tik, tak, tak* demedi.

Aklının en gürültülü yerindeydi ve bunu hiçbir iz bırakmadan yapmıştı. Orada ne işin vardı bilmiyordu ama şu saatten sonra ne kadar kaçarsan kaçsın; Güntekin saklanmayacaktı. Kaybetmeyecekti. Madem o ala gözlü hiçbir iz bırakmadan aklına sızmayı başarmıştı o zaman o da tüm kozlarını artık açık oynamaktan asla çekinmeyecekti.

Kartal yenildiyse kurt da yenilecekti. Çünkü yeryüzüyle gökyüzü bile eninde sonunda aynı ufuk çizgisinde buluşmalıydı. Bu bir seçenek değil, mecburiyetti.

******

Arabada yoğun bir sessizlik hâkimdi. Öyle ki nefesimi bile sessiz alıyordum. Düğününün devamı olaysız geçmişti. İnsanlar oynayıp eğlenmeye devam etmişti etmesine ama o andan sonra Güntekin'in asla normal olmadığının farkındaydım. Fazla sessizdi, bakışları dikti. Yine o gülüp konuşmadığında zamanın akmadığını hissettiğim anlardaydım.

"Güntekin," dedim usulca.

Dalga geçeceği tonda söylediğim hâlde sessiz kaldı. Onun yerine içine çektiği derin nefes eşliğinde yola bakmaya devam etti. "Efendim."

"Sen iyi misin?"

Mırıltıyla onayladı.

"Biraz garipsin."

Yola bakarken boynu büküldü. "Ben her zaman garibim."

Kendini bilmesi güzel bir şeydi. "Şu an daha çok garipsin. Salon görevlileriyle mi tartıştın? Bir sorun mu var?"

Bir kirpik açıp kapama anı kadar göğsü kabarıp söndü ve başını salladı. "Sorun yok. Bakım yapmamışlar. İsmail farkındaymış, düğünden önce defalarca uyarmış ama umursamammışlar. Dava edilecekler. Kimsenin canını böyle tehlikeye atamazlar."

"O zaman senin neyin var?"

"Bir karar aldım," dedi anında. Yine dönüp bana bakmadı. Apartmandan içeri girmiştik, otoparka ilerliyorduk. "Üzerimde onun gerginliği var."

"Ne kararı?"

Arabayı park ettiğinde yine dönüp bakmamıştı. "Evde konuşalım."

Hızla arabadan indiğinde peşindeydim. Asansöre bindiğimizde sessizdi. Evden içeri girdiğimizde de aynı sessizliği sürüyordu. Ancak kapı kapandığı anda bize ilerleyip bacaklarıma sürtündükten sonra ona yönelen Luna'ya karşı tavrı normaldi.

"Kızım," diyerek kucaklamıştı Luna'yı. "Gaddar ananı geri getirdim."

Yarım bir gülüşle içeri girdim. Arkamdan ilerlediğinin farkındaydım. Ceketimi koltuğun üzerine bıraktı. Bu evi özlemek de tüm saçmalıklara dahildi. Renkler aniden geri gelmişti.

"Kedimle benim dedikodumu mu yapıyorsun?"

"Aynen öyle," diyordu arkamdan.

Hızla ona döndüm. "Evet, neyin var. Anlat bakalım. Ne kararı aldın?"

Kucağındaki Luna'yı yere bırakıp sakince doğruldu. Bakışlarına saniyeler içinde kaçtığım o derinlik kurulduğunda bu soruyu hiç sormamam gerektiğini anlasam da artık geçti. Kendi elimle tuzağa düşmüş gibi hissediyordum.

"İçimde tutmayı pek sevmem. Artık az çok beni biliyorsun," dedi emin bir tavırla. "Şimdi söyleyeceğim soruna bir çözüm bulmalıyız Aslı."

"Sorun ne?"

Cevap beklenmedik bir hızla geldi. "Sen."

Bunu asla beklemiyordum. İfadem bozguna uğradı. Tek kaşım usulca havalanırken mantığım ne geleceğini biliyordu. *Vurdun, kanıma girdin itirazım var. Vurdun kadıma birdin, kabulümsün...*

Benim hâlâ itirazım var. Dur, söyleme!

"Sorun sensin," diye devam etti. "Çözüm bulacak olan kişi de sensin."

Yutkunarak ifadesiz kalmaya çalıştım. "Ne gibi?"

Ceketini çıkardığında genellikle koltuğa savururdu ama o an köşedeki küçük askılığa astı. Gülmesini, şakalar yapmasını ve saçmalamasını talep ediyordum. Genel kültür sorularından da ilerleyebilirdik. Benimle alay etmesi ya da saçma sapan şakalar yapması bile makuldü.

Sağ gömleğinin kolunu kıvırıp sola geçerken yemek masasına ilerledi. "Şu sözleşme kâğıdını bana bir verir misin?"

Göz ucuyla bakıyordum. Yakabilirdi. Yiyebilirdi. Yırtabilirdi. Her şeyi beklerdim. Yine deli bir hâldeydi. "Sebep?"

Sandalyeyi çekip oturdu. "Benim de ek bir maddem var. Onu yazacağım."

Reddetmem için hiçbir neden yoktu. Koltuk üzerinden çantamı aldım ve cüzdanıma uzandım. Kimsenin bilmediği en gizli köşesine saklamıştım. Derinin bile kat ve kat altındaydı. Alıp ona doğu ilerledim, masanın ucuna bıraktım.

Aynı saniyelerde telefonu çalmaya başlamıştı. Cebinden çıkarıp ekrana baktı ve hızla cevapladı. Gece görevi gelmiş olmalıydı. Her zaman ki gibi benden sakınmadan aramayı cevapladı.

"Efendim." Dinledi, başını salladı. "Anladım, tamam." Arama kapandığında ne olduğunun farkındaydım.

"Görev?"

"Görev," dedi. Kâğıdı alıp ayağa kalktı ve bana bakmadan yatak odasına ilerledi. "Üzerimi değiştirip hemen çıkmam lazım."

Sözleşmeyi nereye götürüyorsun demek vardı ama dudaklarımı sıktım ve kendimi susturdum. Yazacağı şeyi hem merak ediyor hem de korkuyordum. Hisler kaçtığında değil yüzleştiğinde daha tehlikeli bir hâl alıyordu. Ayarı olmayan ve sınırsız yaşayan bir adamdı ve bu beni daha da korkutuyordu. Bir şey oluyordu, farkındaydım.

Düşünmemek adına kapı önündeki bavulumdan temiz bir pijama alıp banyoda üzerimi değiştirdim. Makyajımdan arındım, en doğal hâlimle kaldım.

"Aslı," diye bağırdığını duydum dışardan. "Sabaha dönerim. Çıkıyorum."

Sessiz kalmak bir seçenekti ama adam normal hâlindeyken yapamadım. "Tamam," diye seslendim.

Kapının sesini duyduğumda banyodan çıktım. Salondan bavulumu alıp tekrar banyoya ilerledim. Kirli sepetine birkaç kıyafet atıp dışarı çıktığımda adımlarım yatak odasına gitmişti. Işığı açıp etrafta kâğıdı aradım. Yoktu. Onun kokusuysa tüm canlılığıyla etrafımdaydı.

Kâğıt salonda, masa ya da komodin üzerinde de yoktu. Yanında götürmüştü belki de. Sorgulamıyordum. Salonda biraz oyalandıktan sonra su içmek adına mutfağa girdim.

Buzdolabına uzandım ama açamadım. Elim havada, bakışlarım buzdolabının yüzeyinde kaldı. Buzdolabının üzerinde, gittiği her ülke için bir magnet dururdu. Sare, Berk ve Cihangir'e sarıldığı bir fotoğraf en ortadaydı. Diğer yanındaki fotoğrafta tüm ekiple birlikteydi. Hepsi üniformaları içinde, kol kola ve büyük bir gülüşle kameraya gülümsüyordu.

Onları bana *ailem* diye tanıttığı için yadırgamıyordum. Ne zaman buzdolabını açacak olsam minik bir tebessümle bakardım. Yanlarında

benim de ailemle olan bir fotoğrafım vardı çünkü annemler buradayken inandırıcı olması adına oraya asılmıştı ve öyle kalmıştı. Murathan'ın Kara Harp mezuniyetinde annem, ben ve Gülhan sıkıca ona sarılıyorduk.

Duraksamama neden olan şey dolabın tam ortasına yapıştırılan başka bir magnetin tuttuğu iki fotoğraftı. Kuzey ışıklarının olduğu magnetti. Ortasında küçük bir ev varken gökyüzü o eşsiz tonlarla bezenmişti. Mor, mavi, yeşil ve nicesi... Tuttuğu fotoğraflarda biz vardık. *Gerçek biz.*

Biri düğün gününden bir kareydi. Neden böyle bir poz yakalandığına dair hiçbir fikrim yoktu ama vardı işte, inkâr edemezdim. Ben karşımdaki kişiye bakıp büyük bir gülüş sunarken Güntekin kolunu sandalyemin arkasına atmıştı. Bakışları bana dönük, dudaklarında yarım bir tebessüm, gözlerinde ismini koymak istemediğim o duyguyla bana bakıyordu.

Diğer fotoğraf yeniydi. Sarhoş olduğu gün çekilmişti. Biri çekmişti bizi belli ki, haberim yoktu. Belli ki benden sonra oraya gidip almıştı bunu. Yan yana otururken rakı bardaklarını usulca birbirine vurduğumuz bir kareydi. Bu defa o önüne bakıp bir şeyler anlatırken benim bakışlarım ondaydı ve dudaklarımda içten bir gülüş vardı.

Bir karede o bana bakıyordu. Diğerinde ben ona.

Bu iki karenin hemen yanında bir başka magnetin tuttuğu kâğıt sahte evlilik sözleşmemizdi. Alıp açtım ve kalbimin bin asır sonra göğüs kafesimi delmek istercesine attığına şahit oldum. Biçimli ve düzgün yazısı kendi maddesini özenle eklemişti.

Güntekin Agâh maddesi; Dürüstlük maddesi gereğince taraflardan biri diğerine karşı yoğun hisler beslemeye başlarsa bunu itiraf edecek.

Kâğıdın köşesine yapıştırdığı -ne ara yazdığını bilmediğim- uzun nota uzandım. Sarı not kâğıdının üzerine düzenli el yazısıyla yazdığı her kelimeyi okumak benim düzenli zihnimi altüst etmeye yetti. Yalan gerçeği yoğurdu ve içine bir parça nefret, on parça kırgınlık eklendi. Paramparça olan Aslıhan'ın kalbi de öylece doğdu.

Onun yazdıklarını okumaksa bir asır sonra elimin kırgınlıklarla dolu kalbimin üzerine kapanmasına neden olan tek şeydi.

Bu bir uyarı bildirisidir!

Dürüst oluyorum.

Sözümü tuttum. Bu evlilik devam ederken başka hiç kimseye âşık olmadım. Ama daha kötüsü yaşandı. Ben senin gözlerini göğsüme işleyip kendimle birlikte gökyüzüne taşıdım Aslı.

Bilerek yapmadım. Hangi ara oldu, nasıl oldu bilmiyorum. Sadece gözünü kapattın ve açtın, oldu. İlk defa denk düştüğüm bir histi ve nasıl baş edeceğimi bilemedim, engel olamadım. Büyüdü.

Bunu yapamazsın diyeceksin, biliyorum. Direndim, itiraz ettim, kabul etmedim, mücadele ettim. Ne yaptıysam bunu durduramadım.

Şayet sana karşı olan bu hisleri istemiyorsan kalpsiz ve sevgisiz kalmaya devam et. Gözlerini görmemi engelle, kokunu burnuma değdirme, elini alnıma bırakma, bana bu kadar sıkı sarılma. Ben kendime engel olamıyorum. Beni sen durdur. Bu hissi unutmam için elinden geleni yap ve beni senden kurtar.

Bu artık sadece bir uyarı değil savaş bildirisidir!

Şayet beni senden kurtarmazsan bu anlaşma kâğıdını yırtıp atar o fotoğraf karelerini gerçeğe çevirir ve yanımdan bir adım öteye gitmene izin vermem. Yaparım, biliyorsun!

Atilla İlhan'a artık itirazım yok. Ve sanırım ben sana biraz mecburum. Çünkü adını mıh gibi aklımda tutuyorum. En deli damarımın tam ortasındasın. Beni durdurmak ya da yıkmak; iki güç de sadece senin elinde.

O yüzden Aslı, kaç!

Bu sana ilk ve son uyarım. Tüm gücünle benden kaç. Yoksa ben seni gerçekten Güntekin Agâh'ın karısı Aslı Agâh yapmadan asla durmayacağım! Ama şunu da bil. İstediğin kadar kaç. Sonuç değişmeyecek. Çünkü hayır, başka türlüsü mümkün olmayacak. Ben sana mecburum, sen ise bana.

Yani ille de sen diyorum. Bilmem anlatabiliyor muyum?

Kocan; Güntekin.

⚡⚜

15.BÖLÜM

"Ey gözleri hançer gibi keskin dişi kaplan!
İster bana aşkın bütün âlâmını çektir.
İster beni öldürmek için sineme saplan.
Ölsem bile aşkım seni takip edecektir..."
****HÜSEYİN NİHAL ATSIZ***

⚜

Yazısız yasa on beş;
Dur ve izle.
Meziyetlerini herkes sevecektir.
Kendinde kusur saydığına bile sevgiyle bakanı bulduğunda,
göğüs kafesindeki savaşın biter.

⚜

♾

15.15
Kör atış.
Kızgın demir üzerinde yalınayak yürümek.
Keskin bıçak kalbe dayanır.
Bazı yollar yürümekle değil,
cesaretle aşılır.

♾

Sezen Aksu-
Aşktan Ne Haber

Yorum ve desteklerinizi eksik etmediğiniz, sabırla beklediğiniz için teşekkürler.
Loresi sizi seviyor ❤

⚜

Kendimden kaçtığım çok zamanlar olmuştu. Karakterim, benliğim, söylediklerim ve yaşadıklarımdan. Kulaklıklarımı takar, hepsinin sesini kısardım. Hayatta en iyi yaptığım şey bu değildi belki ama istediğimde görmezden gelmeyi kusursuzca başarırdım. Kimi buna *kaçmak* derdi, ben ise *kendimi korumak*.

Ama okulda, odamda, masamda otururken elimdeki kâğıttan ilk defa kaçamıyor; saklanamıyor, görmezden gelip kendimi bundan koruyamıyordum. Dün geceden beri bu kâğıdı o kadar çok okumuştum ki artık ezberlemiştim. Buna rağmen bir kere daha göz attım.

Ben senin gözlerini göğsüme işleyip kendimle beraber gökyüzüne taşıdım Aslı.

Derin bir soluk vermem gerekti. Bir elim dertli başımdaydı. Kâğıdı kırılacak bir şeymiş gibi tutuyordum. Sözleşme yine cüzdanımın en gizli köşesine saklanmıştı ama bu kâğıdı katlayamamıştım bile. Dün geceden beri benimle yaşıyordu. Ajandamın içine saklamış ve bir köşesini bile kırıştırmamıştım. Sebebini bilmiyordum.

Hayır, biliyordum.

Lanet olsun, etkilenmiştim.

Salak herif bunu nasıl böyle söyleyebilirdi? Bir şeyler olduğunun farkındaydım ama bu kadar cesaret dolu bir atak asla beklemiyordum. Yalan yok, cesareti etkileyiciydi. Kimse bana böyle bir şeyi direkt söylemeye cesaret edemezdi. Bu zamana kadar yaşadığım bir şey de değildi. Genelde haber gönderdikleri biri olurdu. Adı batasıca Tuna bile karşıma aylarca çıkamamıştı.

Bu neydi şimdi?

Ne yapacaktım ben bununla?

Bu cesarette kaçıncı boyuttu? Gerçek bir deliydi ve beni de mi deli etmeye çalışıyordu? Amaç neydi?

Yazısı bile güzeldi ve tek bir imla hatası da yoktu. Onu kesinlikle dövmeliydim. Kıçına tekmeyi savursaydım başıma bunlar gelmezdi. Kâğıdı masa üzerine bırakıp iki elimi de dertli başıma atarak dirseklerimi masaya yasladım ve yazılanlara bakmaya devam ettim. Cesareti kadar özgüveni de ayrı bir seviyedeydi.

Bu sana ilk ve son uyarım. Tüm gücünle benden kaç. Yoksa ben seni gerçekten Güntekin Agâh'ın karısı Aslı Agâh yapmadan asla durmayacağım. Ama şunu da bil, istediğin kadar kaç. Sonuç değişmeyecek.

Çünkü hayır, başka türlüsü mümkün olmayacak. Ben sana mecburum, sen ise bana.

Hayretle soludum. "Öz güvene bak!"

Onu tokat manyağı yapmak istiyordum ama daha kötüsü, kendime bile itiraf etmek istemediğim bir şey vardı. Herkese net bir şekilde *hayır* diyen dilimin ucuna bu defa o kelime gelmiyordu. Kendi şahsım adına bu bir felaketti! Attila İlhan'ın en sevdiğim şiirini savurmuştu kafama. *Ben Sana Mecburum şiirini severim* demiştim. Aynı şekilde karşılık veriyordu. Ne diyebilirdim ki? İşini biliyordu. Son cümlesine baktım.

*Yani ille de **sen** diyorum, bilmem anlatabiliyor muyum?*

Daha neti olamazdı.

"Anlatmasaydın ya," dedim çaresizce. "Şimdi ben bununla ne yapacağım? Allah'ın delisi. İtirafın bile normal değil! Çıldıracağım. Nereden bulaştım ben sana?"

Elim dertli başımda kaldı. Göğüs kafesimdeki yangına ve karnımda kıpırdanan uyuşma hissine sırtımı dönmeye çalışıyordum ama dün geceden beri bunu asla başaramamıştım. Elimde itiraf kâğıdıyla öylece kalmıştım. Odasına gitmek garip, koltukta yatmak anlamsız gelmişti ve uyuyamamıştım bile. *Sabah gelirim* dediği için karşılaşmamak adına sabah namazına müteakiben evden çıkmıştım. Akşam ne yapacağıma dairse hiçbir fikrim yoktu.

Kafam karışık, zihnim bulanıktı. Mekanik, robot gibi bir hayat sürerdim ama hislerime değen her şey beni altüst etmeye yeterdi. O kısımlarda gündelik hayatım kadar soğukkanlı ve profesyonel olamıyordum. Haklıydı belki de. Allah beni bu yüzden böyle yaratmıştı: soğuk ve duvarlarını hiç indirmeyen biri.

Çünkü kırık parçalarımı zorlukla bir araya getirmiştim. Bu defa beni yıkmak için bir darbe değil rüzgâr bile yeterdi. Kendimi koşulsuzca dibini görmediğim bir denize atamazdım. Biliyordum kendimi. Kalbime değeni dikecektim göğsüme.

"Seni kesinlikle evire çevire dövmeliydim Güntekin Agâh," dedim bir kez daha kâğıda bakarken. Sesim ters değil çaresizdi.

Ona tam anlamıyla iyi bile davranmamıştım. Terslemiş, huysuzlanmış, defalarca damarına basmış, tokatlar savurmuş, inadına her şeyi yapmıştım. Bana rağmen nasıl büyütmüştü o hissi göğsünde? Üstelik bunu konuşmadan bile yeterince hissettirmişti. *Teninin bir sesi var* derken bahsettiğim şey buydu. Sessizliğiyle bile baş edememişken bununla nasıl edecektim?

Aniden kapım çalınıp açıldığında çaresiz bakışlarım kâğıttan koptu. İçeri giren İnci'yi gördüğümde kâğıdı ajandamın içine sakladım.

"N'aber?" dedi İnci her zamanki tatlı neşesiyle içeri girip karşımdaki koltuklar otururken.

İfadesizliğimi hızla kuşandım. "İyi, senden?"

Önüme bir kâğıt bıraktı. "Gerekli izinler alındı. Yarın yani pazar günü Müzik Kulübü bir günlüğüne kampta."

Müzik Kulübü öğrencilerini, doğa seslerini dinletmek için kampa götürmek istemişti. Veli onaylarından güvenlikli kamp alanına kadar gereken tüm işlemleri tamamlamıştık. Son bir pürüz kalmıştı; onu da an itibarıyla hallettiği için mutluydu.

"Harika," diyebildim sadece. Ve aklıma ilk gelen şey dilimden döküldü. "Ben de geleyim mi?"

Güntekin ile pazar günü eve tıkılmak felaketime bir yenisini daha ekleyecek gibiydi. Onu dinlemektense doğa seslerini dinlemeyi tercih edecektim.

Şaşırmıştı İnci. "Gerçekten mi?"

Bir kaşım havalandı. "Farklılık olur."

"Farklılığa mı ihtiyacın var?"

"Herkesin farklılığa ihtiyacı vardır."

Beni kısa bir an şüpheyle süzdü. "İyi misin? Bugün deneme sınavı toplantısı yapmadın."

Evet çünkü odaklanamıyordum. Ne zaman bir kâğıda baksam önümde Güntekin'in yazdığı kelimemler dönüyordu. Deneme sorusu falan göremiyordum. Üstelik açtığım deneme kitapçığının ilk sayfasında Attila İlhan'ın *Ben Sana Mecburum* şiiri olması da her şeyin üzerine tüy dikiyordu. Kitapçığı kapatıp kendimi odama saklamıştım. Her yerde peşimdeydi sanki.

"Başım ağrıyor biraz," diyerek kestirip attım. "Eee, gelebilir miyim? Öğrenciler ben varken gerilir, ateş etrafında şarkı söyleyemezse çadırımdan çıkmam, söz."

Gülmüştü anında. "Saçmalama. Tabi ki gelebilirsin."

"Güzel," dedim, harfleri uzatarak. Konuyu değiştirmek en iyisiydi. Yoksa saçma bir soru soracaktım. Kendime hiç güvenmediğim bir gündeydim. "Yasemin nasıl oldu, iyi mi? Düğünde Cihangir'in Yaso dedikleri bir kadını komalık ettiğini konuşuyorlardı.

Anında tadı kaçtı. Eli göğsüne giderken derin bir nefes verdi. "Korkunç bir geceydi. Bu kamp bana iyi gelecek, yaralarımı saracak."

Hafifçe gülümseyip cevabını bekledim.

"İyi, kendine geldi ve evine bıraktık ama Allah bu saatten sonra Cihangir'e yardım etsin çünkü Yaso ona asla acımayacak." Âdeta ürperdi. "Kardeşim adına üzgünüm. Çünkü Yaso bazen gerçekten ürkütücü olabiliyor. Dün gözünü açtığından beri de öyle bakıyor."

Gülüşüm büyüdü. "Kardeşin bunu biraz hak etti gibime geldi. Kadının kafasını kapıya vurmuş. Berk anlatıp katılarak gülüyordu."

O gecenin etkisiyle yüzü gölgelendi. "Hatırlatma şu anı. Cidden kötü oluyorum. Cihangir gökte F-16 uçuruyor ama yere indiği an biraz sakardır. Bu sakarlığın bir gün başımıza böyle bir saçmalık açacağını asla tahmin edemezdim. "Şanslıyız ki ayak bileğine bir şey olmadı. Dinlenince toparlar. Dansçı olduğu için daha kötüsü felaket olurdu."

"O zaman ucuz atlattınız diyelim. Allah bu saatten sonra Cihangir'e yardım etsin."

Kardeşi adına üzgündü. "Âmin," diyerek ellerini yüzüne sürdü.

Aramızda minik bir sessizlik belirdiğinde o kucağındaki dosyadan bir şeyler çıkarmaya çalışıyor, ben parmak ucumla ajandamın yanlarını çekiştiriyordum. Önce dilimi, sonra dudaklarımı ısırmam gerekti. Genelde Gülhan ile dertleşir, her şeyi ona sorardım ve başka kimseye güvenmezdim. Böyle bir çevrem de olmamıştı zaten. Gülhan hem kardeşim hem sırdaşımdı. Ama bunu ona sormam garip kaçacağı için belki İnci'ye sorabilirdim.

Hayır, sorma.

Sordum. "İnci," dedim usulca.

Bakışları anında bana döndü. "Efendim?"

Dilim dudaklarımda gezindi. Tırnaklarımla çekiştirirken ajandamın köşesini koparabilirdim. "Benim bir arkadaşım var," diyerek konuya girmek zorunda kaldım. Utanç içindeydim.

Dikkatle dinlerken başını salladı. "Evet."

"Şimdi bu arkadaşa birisi bir mektup bırakmış. Mektup da değil, not."

"Ne notu?"

Boynum büküldü. "Sanırım bir aşk itirafı..."

Anında gözleri ışıldadı. "Ay ne diyorsun? Sana mı yoksa? Kız sen evlisin!"

"Herhâlde evliyim!" demek zorunda kaldım. "*Arkadaş* diyorum, ben ne alaka? Ben unumu elemişim eleğimi duvara asmışım yani."

O eleği de sonra boğazına geçirip kendini boğmuşsun Aslı.

İfadesindeki panik hafifledi. "Ay iyi bari. Böyle bir durumda Güntekin abiyi kimse tutamazdı." Başını merakla salladı. "Ne demişler itirafta arkadaşına?"

Güntekin abisini zaten kimse tutamıyordu. "İşte itiraf," dedim ne diyeceğimi bilemez bir hâlde. "Adam şey yazmış..." Elim istemsizce enseme gitti. "*Benden kaç yoksa seni bırakmam. İlle de sen*diyorum falan."

Olduğu yerde eridi. "Çok tatlı ve etkileyici."

"Ya sorma..." diye homurdanmak zorunda kaldım. Çünkü cidden öyleydi. Ruh halimi hızla toparladım. "Arkadaş beni aradı *ne yapayım şimdi* dedi ama ben bu işlerden pek anlamam. Bilemedim. Sence ne yapsın?"

Makuldü. "Bunu niye sana soruyor ki? Adamı seviyorsa aynı şekilde mektup yazarak karşılık versin. Sevmiyorsa da söylediği gibi kaçsın ve istemediğini belirtsin. Adam iki seçenek sunmuş zaten. Daha neyini düşünüyor?"

Adamın bir seçenek sunmadığından haberi yoktu. Seçeneksiz hissediyordum. Dile getirsem garip kaçacaktı.

"Arkadaşın seviyor mu adamı?" diye sorusunu yeniledi.

Cevap vermedim. Zehirli hiçbir kelime dilimin ucuna gelmedi. Artık kendimi de dövmek istiyordum. Tek bildiğim şey biraz düşünmeye ihtiyacım olduğuydu. "Ne bileyim ben?" dedim huysuzca. "Kafası karışık bir arkadaş. Daha önce pek çok darbe aldığı için emin olmadığı hiçbir şeye körü körüne atlamak istemiyor."

"Bir kere kırıldı diye hayata küsmemeli."

"Defalarca kırdıysalar?"

"O zaman defalarca ayağa kalkıp devam etmeli. Arkadaşın kötü şeylerden kaçmak için dünyaya sırtını tamamen dönerse iyi olan hiçbir şeyi göremez."

"İyi olan bir şey yoksa?"

Güldü. "Fazla karamsar bir düşünce."

Dudak büzdüm sadece. O da fazla iyimserdi.

"O zaman adamdan zaman istesin," dedi zarif sesi. "Arkadaşınız hemen kestirip atamadığına göre tamamen boş değil. Sadece kırılan güveninin onarılmasına ihtiyacı var. Adamdan düşünmek için zaman istesin."

Sessiz kalmak zorunda kaldım. Elime rastgele bir kalem alıp parmaklarımın arasında çevirmiş ve öylece bakmıştım. Hiçbir düşüncenin ipini, ucunu tutamadım.

İnci, "Yarın kamp alanında görüşürüz o zaman," diyerek ayağa kalkıp odadan çıkarken de sessizdim.

Kalan süremde asla ajandamı açmamış, kâğıtla yüz yüze gelmemeye çalışmıştım. Bariz bir şekilde kaçıyordum. Evrak işlerini halletmiş, malum şiirin olduğu sayfayı atlayarak deneme sorularına bakınmıştım. Yapacak hiçbir iş kalmadığında çaresizce okuldan çıktım. Düşünceler öyle ağırdı ki yanımdan geçerken uyuz bir şekilde bana bakan Tuğba şeytanına bile dik dik bakmamıştım.

Bundan yüz bulduğundan olsa gerek, "İyi akşamlar." deme gafletinde bulundu; yanındaki birkaç öğretmen de ona eşlik etti.

Sadece hafifçe başımı eğdim, "İyi akşamlar," diyerek ifadesizce yanlarından ilerledim.

Arabama binip okuldan çıkarken Tuğba'nın hayretle bana baktığının farkındaydım. Kafam şu an o dışında bambaşka bir konuyla doluydu. Salaklıklarıyla ilgilenmiyordum çünkü tek amacım kendimin bir salaklık yapmasına engel olmaktı. Aracı olabildiğince yavaş sürdüm, ara sokaklara girdim ve yolu uzattım. En sonunda otoparktaydım ve çaresizce Güntekin'in arabasının yanına park ettim.

Felaket bir; görevden dönmüştü, evdeydi.

Eve çıkma sürem uzasın diye asansör yerine merdivenleri tırmandım. Her adımın ağırdı. Öyle ki Nadime Hanımların kapısında durup beklemiş, dışarı çıkıp bana sorular sorarak oyalamasını istemiştim, o da olmadı. Her şey anlaşmış gibi üzerime oynuyordu ve zaman tam tıkırında akıyordu. Bir ileri, üç geri adımlarım en sonunda evin önünde durdu. Çantamdan anahtarı çıkardım ama açamadım. Kapı önünde de üç ileri, üç geri gitmem gerekmişti. Koğuş ağası gibiydim.

"Saçmalama!" dedim en sonunda kendime. "Neyden çekinip utanıyorsun? Kendine gel!"

Çenemi yukarı dikip bakışlarıma daimî tersliğimi ekledim. Cesur bir hamleyle kapıyı açıp içeri girdiğimde tokat gibi yüzüme vuran renkler ve evden yayılan sıcaklıkla ifadem gevşedi. Buradan içeri girdiğim an dışarıdaki o soğuk zırh yerle bir oluyordu. Belki de aşağı kata inip bu gece orada saklanmalıydım.

O da olmadı.

"Hoş geldin," dedi Güntekin'in tok sesi.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdiğimde yemek masası kuruluydu. Onu holde, sırtı bana dönük bir şekilde mutfağa girerken gördüm. Luna koşup bacaklarıma sürtünmüş ve günlük ritüelini tamamladıktan sonra yeniden Azrail'in kucağına yerleşmişti. Trençkotumu ve çantamı ağır hareketlerle çıkardım.

Kesinlikle alt kata kaçmalıydım. İmdat!

"Hoş bulduk..." Kelimeler dilimin ucunda eğilip bükülüyordu. Nasıl normalmiş gibi devam edebilirdim?

Ama o ediyor gibiydi. Elinde sürahiyle salona girdi ve sürahiyi masa üzerine bırakıp masadaki yerine geçti. Güzel bir tavuk yemeği yapmıştı. Eserine keyifle baktı, gözleri normal döngümüzdeymiş gibi bana döndü.

"Ellerini yıka gel. Yemek soğumasın."

Buzdolabının üstüne bırakılan kâğıt benim halüsinasyonum olmalıydı. Kendisi o denli normaldi. Sessizce banyoya yöneldim ve ellerimi yıkayıp çıktım. Masada karşısındaki sandalyeye oturduğumda ortadaki yemekten tabağıma servis yaptı.

"Hafta sonuna nazaran işten geç mi çıktın?"

Göz ucuyla yüzüne baktım. "Biraz yoğun bir gündü." Dilim dudağımda gezindi. Anı normalleştiriyorsak bunu yapabilirdim, evet. "Sen ne zaman döndün?"

"Öğleden sonra."

Başımı sallayarak yemeğime odaklanmaya çalıştım. Bir süre sessizce yedik. Keyiflendiği kadar vardı; gerçekten güzel olmuştu. Eli lezzetliydi ve her yemeği iyi yapıyordu. Eli lezzetliydi, buna artık alışmıştım. Alışamadığım şey, bana böyle davranmasıydı. Sevildiğime inanmakta zorlanıyordum. Böyle söyleyen herkesin ardından büyük bir yalan çıkmıştı. O bunu nasıl başarmıştı? Bu his gerçek miydi, yoksa geçici bir heyecanın eseri mi?

Tüm bu yalanların içinde en gerçek o gibi geliyordu. Oysa benim başlattığım en büyük yalan oydu.

Daha fazla dayanamadım. Yaklaşık on dakikalık sessiz bir yemek sürecinin ardından çatalı usulca masaya bıraktım ve derin bir soluk vererek bakışlarımı kaçırmadan ona diktim. Daima açık sözlülüğümle yerin dibine gömülen biriydim. Şu an konuşmadıkça lokmalar boğazımı kesiyordu. O içinde tutmuyorsa ben neden tutuyordum?

"Neden böyle bir şey yaptın?" dedim aniden.

Huzurla yoğurt kaşıklayıp yiyorken bakışları bana döndü ve kısa bir an göz kırpıştırarak baktı. Olayla zerre alakası yok gibiydi. "Ne yapmışım?"

Şaka gibi biriydi. "Neden o kâğıdı bıraktın?" dedim hızla. "Neden öyle şeyler yazdın?"

Küçük bir an gözlerimde oyalandıktan sonra yoğurdunu yemeye devam etti. "İçimde mi tutsaydım?" Yüz ekşiterek başını salladı. "Pek benlik değil."

Hayret içineydim. "Böyle de yapmazsın ama."

Dünya umurunda değildi. "İçimde tutup kanser olacağıma dışımdan söylerim. Ne var?"

"*Tak* diye de söylemezsin ya!"

Yoğurt kasesinin dibini ekmeğiyle sıyırdı. "Her şeyin sebebi sensin. O zaman neden bu sorunla tek başıma uğraşmak zorunda kalayım? Herhâlde *tak* diye sana söyleyeceğim."

Bir kere daha hayretle soludum. "Pardon da ben ne yapmışım?"

Bu defa o da huysuzlandı. "Sana kırk kere dedim ki *o vampir gözlerinle bana bakma*." İfadesini sertleştirmek istediyse bile başaramadı. "Bak hâlâ bakıyorsun."

Aşk itirafı sonrası harika bir konuşma oluyordu. "Gözümün görevi bu çünkü. Ne yapabilirim?"

İşaret parmağı bana döndü. "Valla benim sana farklı bir gözle bakma niyetim yoktu. Geldin evlilik teklif ettin, benim aklıma sen iş soktun. Benim için öncesinde dümdüz arkadaşımın ablasıydın. Ama sonra ben sana *karım* demek zorunda kaldım Aslı. *Karım* karımdır yani. Ne yapayım? Sana dedim *benim için evliliğin yalanı olmaz* diye. *O iş olayı ciddileştirir* de dedim. *Geleneksel bir adamımdır*dedim. *Benim mantığımda evliliğin tek bir karşılığı vardır* da dedim. Kırk kere anlattım. *Aynı yatakta yatarım* dedim, *aynı evde yaşarım* dedim. Dedim de dedim. Demedim mi?"

Elim alnıma gitti ve sıkıntılı bir nefes verdim. Evet, hepsini söylemişti. Ciddiyetsizliğine ve deliliğine vermiştim.

"Bir kere bile beni dinlemiyorsun ki!" diye yükseldi bu çaresiz ifadem karşısında. "Bir şey olmadan önce kırk kere uyarıyorum. İnatla yapıyorsun, sonra benim başım ağrıyor. Sanki ben çok memnunum içine düştüğüm vaziyetten. Nevrim döndü la!"

Omuzlarım düştü. "Güntekin..."

"Sus," dedi saçma derecede tatlı bir huysuzlukla. "Başıma açtığın işlere bak. Gittik bir de dini nikâh kıydık. Allah'a da mı yalan söyleyeyim kızım?

O kadar da profesyonel yalancı değilim ha." Ekmeği terslikle ağzına tıktı. "Oldu bir kere yapacak bir şey yok." Lokmasını yuttuğunda parmağı yine bana döndü. "Ayrıca tekrar ediyorum. Her şey senin yüzünden. Gelip sadece *yalandan bir sevgilisiyim desen yeter* dedim, sen *evlenelim* dedin. Kırk kere *ben evlenmem* dedim, *basit bir şey* diyerek geçiştirdin ama asla basit bakmadın. *Elini alnıma koyma* dedim yaptın. *O gözlerle bana bakma* dedim, baktın. *Deliyim, damarıma basma* dedim geldin sarıldın. *Sınır çizgisi koy* dedim, geldin öptün. Ya ne olacaktı? Dağdan taştan değilim ben de. İnsanım yani!"

Bardağını kavrayıp tüm suyu tek nefeste kafasına diktikten sonra sert bir şekilde masaya bıraktı. Burnundan verdiği derin bir nefes vardı. Kısa bir an birbirimize anlamsız bir terslikle baktık.

"Geçer," dedim sesimi düz tutmaya çalışarak. "Geçicidir."

Cevap tekte geldi. "Yeterli süre bekledim. Geçmedi."

"Uzun süre yan yana kaldığımız için öyle hissediyorsundur," diyerek ayaklandım. "Yarın yokum. Sen de bir yerlere git kafanı topla. Evde pineklemek zorunda değilsin."

Acilen kalkıp buradan uzaklaşmalıydım çünkü yüzüne yine o tuhaf ciddiyet yerleşiyor, görünmez halatını usulca etrafıma doluyordu. Onu koparmak, etki alanından çıkmak sanılan kadar kolay değildi.

"Nereye?" dedi anında.

Cevap vermeden ilerledim. Odağım sadece odaya girip kapıyı kapattıktan sonra göğsümü sıkan gömleğimden kurtulmak ve rahatlamaktı.

Derin bir soluk verdiğini duydum. "Kaçacak mısın gerçekten Aslı?"

Ona bakmadan hole yöneldim. "*Kaç* demedin mi? Kaçıyorum işte." Ondan kaçarken odasına yönelmek olayı ayrı bir boyuta taşıyordu ama başka çarem yoktu.

"*Kaçarsan da değişmeyecek* diye de ekledim," dediğini duydum ardımdan.

Koşar adım ilerlerken, "Sus artık!" demek zorunda kaldım.

Sorusu yine ani ve netti. "O kadar mı boşsun bana karşı?"

"Aynen öy-" diyecek oldum ama cümlelerimi yutmak zorunda kaldım.

Sonrası hızla gelişti. Odasının kapısını açmak için uzandığım an bedeni arkamda belirdi ve kapı kolunu benden önce kavradı. Açmama engel oldu. İstemsizce ona döndüğümde tehlike canları çalıyordu. Tam olarak o malum alanın içindeydim ve gözlerinde yine o içime kadar akan ifade vardı. Yalan olmayacak kadar gerçek bakıyordu.

Mesele o değildi zaten. Bendim.

Arada mesafe bırakmayacak derecede yaklaştığında yutkunarak gerilememek için direndim ve sadece gözlerine bakabildim. Gövdesi bedenime değdi, garip bir hisle yaktı. O lanet hipnoza başlıyorduk işte. Bu kadar iradesiz değildim. Derdim neydi?

"Böyle cevap ver," dedi usulca. İstemsizce bir adım gerilediğimde sırtım kapıya değdi ama o durmadı. Daha çok yaklaştı ve inatla gövdesini göğsüme yaslayarak bakışlarını gözlerime dikti. Eli bileğimi kavradı ve o öldürücü darbeyi vurarak ağır ağır nabzımı okşadı. "O kadar mı boşsun bana karşı?" Sesindeki tonu anlatacak kelimem yoktu.

Hislerini en net şekilde dile getirdiğinde kelimelere dökmekte zorlandığım ve adını *etrafıma attığı halat* koyduğum şey daha da güçlenmiş gibiydi. Gerçekten deliydi ve ayarı yoktu. Nevrimi tersine çevirmişti. Mantığım bir adım daha gerilemekten yanaydı ama gidecek yerim de yoktu. Olduğum noktada ve bakışlarında kaldım. Orada yalan arandım. Saf bir tutkudan başka bir şey göremedim.

"Güntekin..." demek zorunda kaldım çaresizce, sesim kısıktı. Bileğimi geri çekmeyi denedim.

Bırakmadı, parmakları nabzımı daha çok okşadı. "Tek bir cevap. *Evet* ya da *hayır* Aslı."

Hayır geldi dikenli dilimin ucuna ama diyemedim. Bu kadar yakınken ne diyebilirdim? Bunu çözmüş gibi kritik anlarda sürekli dibimde bitiyor, sersemletiyordu. Biraz uzaklaşsa bağırıp çağırabilirdim. Bu konumda her şey imkânsız bir hal alıyordu ve lanet olsun, göğüs kafesim o kadar boş değildi. *Korkuyordum.*

Yine başa sarmaktan deli gibi korkuyordum!

Ne *evet* diyebildim ne *hayır*. Sadece boynum hafifçe büküldü ve bir kez daha bileğimi geri çekmeye çalıştım. Minik, çaresiz bir çabaydı ama bu defa izin verdi. Bileğimdeki eli gevşediğinde dudağının kenarında beliren küçük bir tebessüm vardı. Kendinden fazlaca emindi.

"Aldım ben cevabı," diyerek bir adım uzaklaştı. Çapkın gülüşü büyümüştü.

Biraz daha geri çekilince etki alanı dışındaydım. Kendime kırgınlığım fazlaydı. "Beyinsiz!" dedim terslikle. Huysuzca yüz ekşitip arkamı döndüm ve ondan kaçarken odasına sakladım. Kapıyı kapatır kapatmaz gözden kayboldu. Artık istediğim kadar yükselebilirdim. "Tekrar ediyorum. Benim için kaplumbağalardan hiçbir farkın yok! Turna, Kumru ve Kartal gibisin."

"Her sabah ilk onlara yemek veriyorsun," diyen sesi yükseldi. "Demek ki senin için o kadar da önemsiz değiller."

"Aynen, öyle kendini teselli et."

Artık alıştığım o keyifli kahkaha sesini duydum. Odanın içinde iki tur atmakla meşguldüm. "Salak Aslıhan!" dedim ellerim başımdayken. "*Evet ya da hayır diyeceksin* diyor. *Hayır* deseydin ya. Ne diye kitlenip kalıyorsun?"

Çünkü cevap hayır değil Aslı.

Elimi başıma vurarak sesleri susturdum. Çok oyalanmadan üzerimi değiştirdim. Dolabın onun olan kısmını açtığımda yüzüme vuran kokusuyla denk düşmemek için diğer taraftan elime gelen rastgele şort ve bol tişörtlerimden birini giymiştim. Odadan çıkmak istemiyordum ama kokusu her yerdeydi. Salon buradan daha makuldü. Alt kata kaçarsam gelip kapıyı sökerdi.

Kapıyı açıp çenem dik bir şekilde tüm huysuzluğumla dışarı çıktım. Makyajımdan kurtuldum ve bilgisayarımı, notlarımı alıp masadaki köşeme kuruldum. Ama bu sefer ona sırtımı dönecek bir konumda oturup yüzüne bakmamıştım. Her zamanki gibi koltukta uzanmış, haberleri izlerken göğsünde yatan Luna'nın sırtını okşuyordu.

Saçlarımı ensemde toparladım ve işime odaklanmaya çalıştım. Derneğin istediği tiyatro metni neredeyse bitmişti. Birkaç güne teslim edebilirdim. Parmaklarım yazmaya yeltendi ama devamı gelmedi. Amaçsızca ekranla bakıştım. Yetişkin olmak çok zordu. Kaçmak bile zordu. Odaklanamıyordum.

"Yarın nereye gidiyorsun?" dedi arkamdaki bela.

"Senden uzağa."

"Bulurum."

"Gebertirim."

Sesli güldüğünde göz ucuyla ona döndüm. Kumandası elindeyken keyfi yerindeydi.

"Komik mi?" dedim süregelen huysuzluğumla.

Anında onayladı. "Evet."

Göz devirip önüme döndüm. Bu uzun sürmedi. Yeniden ters bir ifadeyle ona baktım. "Sen kendinden emin misin?"

Bakışları ekrandaki spikerden bana döndü ve boş boş göz kırpıştırdı. "Hangi anlamda?"

Mantıklıydım. Madem o netti ben de olabilirdim. Ne de olsa tüm kozları açık oynuyorduk. "Sürekli seni tersliyorum. Bağırıyorum ve itip kakıyorum. Sana iyi davranmadım bile. Huysuzlanıp durdum. Hâlâ da öyleyim."

"Ben onların hepsini flört sayıyorum, merak etme."

Saçmaladığı için sorumu yenilemek zorunda kaldım. "Yazdıklarına emin misin diyorum?"

Yarım bir gülüşle önüne döndü ve huzur içinde göğsündeki Luna'nın tüylerini okşamaya devam etti. "Eminim."

"Neyden?"

"Yazdıklarımdan ve kendimden."

Hayretle bakmak da az kalacaktı. "Hep beylik laflar ediyorsun."

"Çok şükür hiçbirinin de altında kalmıyorum. Ne desem gani gani yaşıyorum."

Hızla önüme döndüm. Ne demek istediği çok netti ve haklıydı. Bu zamana kadar ettiği hiçbir lafın altında kalmış değildi. Söylüyor ve yapıyordu. Canımı ziyadesiyle sıkan bir adamdı. Şu an bile gözlerini ensemdeki dövmede hissediyordum sanki.

"Yarın nereye gidiyorsun?" diye inatla sormaya devam etti.

Derin bir nefes verdim. Cevap vermezsem susmayacaktı. "Okulun doğa kampı var."

"Dağa mı kaçıyorsun yani?"

"Aynen öyle."

Yine güldü. Oysa ben ortada gülerek ifade edilecek hiçbir şey göremiyordum. Çok şükür bir süre sessiz kaldı da işime odaklanabildim. Zaman akıp gitti. Yaşanan şeye rağmen normal döngüdeydik sanki. Belki de gerçekten normalimiz artık buydu, bilmiyorum.

Her zamanki gibi güncel bir soru sorarak ayaklandı. "Ekvator çizgisi en çok hangi ülkeden geçer Aslı Agâh?"

Ekrana bakarken ona dönmeden homurdandım. "Brezilya."

"Aferin. On puan. İyi geceler hayatım."

"Hayatını sökerim, kes sesini. İyi geceler."

Bunu da flört saydı sanırım. Güldü, odasına ilerledi ve kapıyı kapatmadı. Hayır, bu defa gitmeyecektim. *Onu kâbuslarıyla baş başa mı bırakacaksın* diyen sesi susturdum. Ailesinin başına gelenleri bilmek de her şey kadar göğsümü sıkıyordu. Empati kurmak istemiyordum. Elimi başıma atıp kafamı birkaç kere daha tokatladım ve çalışmaya devam ettim. Fakat kısa sürdü.

Kalkıp ters hareketlerle koltuğa uzandım. Battaniyem ve yastığım odasında kalmıştı. İçeri girersem çıkamazdım. Duygusal kararlar alırken iradeli değildim. Şu an yastığa da gerek yoktu çünkü uyuyabilecek gibi değildim. Sadece ışığı kapattım ve sırtımı salona dönüp yüzümü koltuk sırtına gömerek cenin konumuna geldim. Gözlerimi kapattım ama uyuyamadım. Gelmiyordu uyku.

Gözlerimi sıktım, direndim. Olmadı, uykuyla denk düştüm ama dalamadım. Onun içeride kâbus göreceğini bilerek sırtımı dönemiyordum. Onu hissettikleri şeyler için suçlayamazdım. Netti, cesurdu. *Tuna'ya benziyor* da diyemezdim. Bu, ona babamdan sinen parçalara haksızlık olacaktı. Daha önce karşılaştığım hiç kimseye benzemiyordu. Bu yüzdendi ne yapacağımı bilemeyişim.

Olayların bu noktaya geleceğini asla tahmin etmemiştim. Öyle ya, sevilmezdim ben. O da aynı şeyi söylemişti.

Kalpsiz Aslıhan, kötü Aslıhan, canavar Aslıhan. Senin için hiçbir çiçeği sulamam Aslıhan.

Kapısının gıcırtısını duydum, sessiz adımlarını ve üzerime vuran gölgesini. Ama inatla gözlerimi açmadım, arkamı dönmedim ve cenin pozisyonunu çözmedim. Çaresizce kendimi koruma derdindeydim ve her insan buna en ihtiyaç duyduğu anda anne karnındaki haline geliyordu. Çünkü dünyaya gelmeden önce en güvenli yerimiz orasıydı.

Kollarını belime ve dizlerimin altına dolayarak beni koltuktan kaldırdığında, kendimi en güvende hissettiğim yer değişti. Gözlerimi yine açmadım ama karşı da koymadım. Saçma bir döngüye sıkışıp kalmış gibiydim. Ne kadar anlamsız gelse de bu gövde, tek başıma cenin pozisyonunda kıvrıldığım koltuktan daha güvenli hissettiriyordu. Sessizce başımı göğsüne yasladım ve beni odaya taşımasına izin verdim. Kulağımın dibinde atan kalbi hızla çarpıyordu.

Yalan olamayacak kadar hızlı.

"Ne yapıyorsun?" dedim gözlerimi açmadan, onu durdurmadan.

"Uyuyacağım."

"Git uyu o zaman."

"Uyumak için bir yatak gerekir bir de sen Aslı. Yatak mecburi değil ama sen mecburisin."

"Sınırımı ihlal ediyorsun."

"*Elini Misâk-î Millî sınırlarına dâhil etmem* dedim."

"Gel o zaman koltuk önünde uyu."

"Artık seni de *Misâk-î Millî* sınırlarına dâhil etmiyorum."

"Cidden seni döverim."

Hafifçe kıkırdadı. "Döv artık, sen de rahatla ben de. Ayrıca insafın olsun, gaddar kadın! Saatlerce savaş uçağı uçuruyorum. Kokpitte aynı pozisyonda kalmaktan belim tutuluyor."

"Yalan söyleme. Gayet iyi durumdasın."

Bedenimi usulca yatağa bıraktı. Başım yastığa değdi, yine gözümü açmadım. Öyle ki sıktıkça sıktım ve yan döndüm. Ona dönük olacaktı yüzüm, farkındaydım. Üzerime örttüğü battaniyenin de farkındaydım. Anında kafama çektim ve yüzümü kapattım. Saçma bir hırçınlığa büründüğümü biliyordum. Çocuklaşmaktı belki bu ama o an engel olamadım. *Babamın öldüğü yaşta kaldığımı hiç kimse bilemezdi.*

Annemin öğrettiği kadardır Çerkes dilim demişti. Benim de babamın büyüttüğü kadardı yaşım.

Yanıma uzandığında yatak o yöne çöktü. Başımı battaniye altından çıkarmadım ve yine onun kadar net davrandım. "Bunu bu kadar ani söylemek zorunda mıydın? İnsan biraz çekinir, korkar."

"Beni ne zaman bir şeyden korkup çekinirken gördün?"

"Bari bundan çekinseydin. Allah'ın delisi."

"Yeterince net değil miydi? Anlamamış olamazsın."

"Gerçekçi olmak için yapıyorsun sandım, salak herif."

Güldüğünü duydum yeniden. "Başta öyleydi ama belli bir noktadan sonra değişti. O nokta neresi tam bilmiyordum. Belki Adana, belki düğün. Bilmiyorum. Oldu işte. O kadar."

"Bir yalanın içindeyiz," dedim sessizce. "Sana nasıl güvenebilirim?" Sesim daha da kısıldı. *Kalpsiz*dedikleri yerde kırılmak için daha fazla yer kalmamıştı.

"Bir yerden sonra hiçbir şey asla yalan değildi. Dediğim gibi ama orası neresi ben de bulamıyorum."

Ben biliyordum. Adana günlerinden sonra gözlerine ayrı bir his kurulmuştu, avucundaki soğukluğun yerini sıcak bir his almış, o halat ilk defa o günlerde belirmişti. Ondan önce gözlerine baktığımda ya nefret ya hissizlik görürdüm. *O günlerden sonra ne zaman baksam kendi yansımamı.* Sessiz kaldım. Söyleyecek çok şeyim vardı ama hiçbir kelimem yoktu.

"Yanılıyorsun belki de. Bir süre sonra geçecek hissettiklerin. Senin deyiminle güzelim diye etkilenmiş olabilirsin. Ne diye deli deli konuşup

hemen itiraf ediyorsun? Kolay sevilen bir insan değilim. Zorum hem. Mutlu da edemem kimseyi. Tersim, huysuzum, sevgisiz, kalpsizim," dedim.

İnsanı ailesi dışında kimse onu sevmeyince güven duvarı denen bir şey kalmıyordu. Ben sevdiğimdeyse felaket oluyordu. Bunları söylemekten de çekinmedim. Garip bir şekilde insan yanında hiçbir şeyden çekinmiyordu.

Sessiz kaldı bir an. Öyle ki bu bir an tüm dakikalardan daha uzundu. Battaniyeyi yüzümden geri çektiğini hissettim. Karanlık hafifçe aydınlandığında yüzüyle denk düşmemek için gözlerimi daha da sıktım.

"Tamam işte," dedi yoğun sesi. "Ben de senin sevgisizliğine bir kalp veriyorum. Sen de benim yalnızlığıma bir nefes verdin. Eksik parçaları tamamlıyoruz."

Battaniyeyi yeniden yüzüme çekmeye meylettim. "Konuşma şöyle. Salak şakaların daha makul. Ciddiyetsiz bir adam olmaya devam et."

Minik kıkırtısı değdi kulağıma. "Arada böyle olayım ki şakalarımın kıymetini bil. Diğer türlü suratıma carlıyorsun."

"Sus!"

Kıkırtısı daha erkeksi bir hal aldı. Teorik olarak onu tersliyordum. Ortada cilve ve romantizm denen bir şey yoktu ama o halinden memnun gibiydi. Kalbimin hızlı atmaya başlaması da her şey kadar saçmaydı. Battaniyeyi yine yüzümden usulca geri çekti. Gözlerimi kapalı tutmakta kararlıydım.

"Gözlerini göreyim mi Aslı?"

"*Bana bakma* dedin."

"Sadece gözlerime bak o zaman. Bir kirpik açıp kapatsan yeter. Sonra yeniden battaniye altına saklanabilirsin."

Usulca gözlerimi araladım ve karşımdaki yüzüyle denk düştüm. İstediği gibi sadece gözlerine baktım. Kirpiklerim bir kere açıldı, içine onu aldı ve kapandı. O kısa anda bile yoğun bakışlarıyla sarmalandım. Battaniyeyi yeniden kafama çektiğimde kesinlikle haklıydım. Böyle bakmaya bir son vermeliydi.

"Güvensizliğini anlıyorum," dedi kısa bir nefesin ardından. "Neyden kaçtığını da. Bence bunca zaman çok şeyden kaçtım, saklandım, iz bırakmadan yaşadım." Elini omuzumda hissettim. Bu şehvetli değil, merhamet dolu bir dokunuştu. Parmakları teselli etmek ister gibi omuzuma hafifçe dokunup kalktı. "Seninle çok daha uzun zaman önce karşılaşmak isterdim. Her şey bir yalanla değil gerçekle başlasın isterdim. Belki o zaman sen bu kadar yara almamış, ben bu kadar saklanmamış olurdum. Kim bilir, farklı başlardı bu hikâye."

Ağlayabilsem ağlardım çünkü omuzumdaki eli bana verilmeyen her teselli kadar içtendi. Genzime dolan kör bıçak sızısını yutmak için dudaklarımı ısırdım.

"O zaman yine benden nefret ederdin," dedim kırgın bir sesle. "Bana dair tüm hikâyeler nefretle başlar. Havaalanında denk düştüğümüzde nefret etmedin mi? *Senin için ekilen çiçeği bile sulamam*dedin."

"Ettim," dedi anında. "Gıcık biri diye düşündüm, karşıma geçip umursamazca o teklifi yaptığında nefret ettim, günlerce Lavinia' ya su vermemek için direndim. Ama seni tanımaya başlayınca yer yerinden oynadı Aslı. Gökyüzü bile yere indi. Şimdi Lavinia'nın dalına rüzgâr değse, benim içim acır."

Dudaklarımı daha çok sıktım. Lavinia'yı diğerlerinden ayrı bir köşeye koymuştu. Cam açıkken rüzgâr bile değmeyecek bir noktadaydı ve bir süredir benden önce hep o suluyordu. Hayır, kalbim buna hazır değildi. Yapmamalıydım. Kör atıştı bu. Lades, bilerek vurulmak ve daha nicesi.

Ben de ondan nefret ediyordum. Birkaç ay önce *Güntekin Agâh* deseler oda değiştirirdim. Şimdi kendisiyle aynı yatakta yatmak benim için de beklenmedikti. Hisler bu kadar nankör ve değişken olmamalıydı. İnsana haksızlıktı bu.

"Sana *şöyle konuşma* demedim mi?" dediğimde sesim huysuz bile değildi. Sadece kısıktı.

Kıkırdayışı bu defa kendi ritminde ve sakindi. "Derdimi anlatmaya çalışıyorum. Bu sefer de sen ciddiyetsizsin. Beni ciddiye al."

Ciddiye alırsam iş raydan çıkacaktı, farkında değildi.

"Ben de seni kıran herkes gibi tanımadan yargıladım, farkındayım," dedi o ağır olgunluğuyla. "Bunu telafi etmek için bunca zaman elimden geleni yaptım. Kalbinde bir kırgınlık da ben olmak istemem."

"Böyle yaparsan asıl, kalbimde büyük bir kırgınlığa neden olacaksın," dedim anında. "Ben güvenirsem felaketim oluyor Güntekin. Normal insanlar gibi hayatıma devam edemiyorum. Haddinden fazla seviyorum ve bunu etime bile işliyorum. O şeyi oradan sökmem için ölüp yeniden dirilmem gerekir. Kendinden emin değilsen bana bunu yapma. Şu an hiç zamanı değil. Ciddiyim. Git kafanı topla öyle gel. Cevabın değişirse bunu hiç yaşanmadı sayarım."

Konuşmadı kısa bir an. Bekledi ve odada sadece kısık nefes alışverişlerimiz kaldı. *Dürüst olacağız*maddesini koyan bendim. Belki de

hataydı. İkimiz için de artık sınır çizgisi yoktu ve bunun nedeni yine benim söylediğim bir maddeydi.

"Hem sen sıcak bir adamsın," dedim gözlerimi daha da sıkarak. "Ben soğuğum." Onun yaptığı gibi Attila İlhan ile karşılık verdim. "Benim yağmurumda gezinemezsin. Üşürsün."

Aynı şekilde karışık verdi. "Üşütecekse yağmur üşütsün beni Aslı." Soluklandı bir an. "Sen olmadığın vakit büyük yalnızlığım var. Orası daha soğuk."

Söylediği şey Attila İlhan'ın *Yağmur Kaçağı* kitabındandı. *Sen olmadığın vakit büyük yalnızlığım var. Rüzgârın gözüne karanlık bir yelken gibi açtığım. İçim sıra vahşi bir kadın gibi taşıdığım, yalnızlığım...*

Dudaklarımı sıktım. Bu kadar çok şey bilip beni hep ince noktam olan edebiyatla vurduğu için de onu dövmeliydim. Ona karşı *git başımdan Aysel* diyen Attila İlhan gibiydim o ise inatla devam ediyordu. Artık Aysel'i de kovalamak istiyordum. İtirazım vardı!

"Benimle yapamazsın," dedim bekletmeden. "Mantıklı düşününce sen de bunu anlayacaksın. Hep hızlı ve ani kararlar veriyorsun. Git kafanı topla, gel."

"Gittim, sen de gittin. Kafamı toplamadım, koparma noktasına geldim. O yüzden bu bir çözüm değil Aslı."

"Belki sadece bu kâbus kovma işi yüzünden böyle hissediyorsun."

"Mesele sadece uyku değil. Yoksun diye bir hafta belgesel bile izleyemedim. Bu normal mi sence?"

"Deli olduğun için normal geldi."

Güldü anında. "İnan bu noktaya gelecek kadar delirmemiştim. Ayrıca..." Kolumdaki parmakları ağır bir tren gibi ilerledi ve omuzumu geçti. Yüzüme kapalı battaniyeyi geri açtı. Parmakları boynuma tüy kadar hafif bir dokunuş bıraktı ve kulağımın arkasında durdu. Tam şah damarımın üzerinde, kulağımın kapattığı gölgede kaldı. Minik bir dokunuşla o noktayı okşadı. "Burayı bilecek kadar kendimden eminim," dediğinde zihnimde yerle bir olan tozlu bir raf vardı.

Babamın anneme bıraktığı o nergis işlemeli günlüğü bir aşk kitabı gibi her gece gizlice okumuştum. Genç kızlığımın en sevdiğim aşk romanı onlardı. Üzerine gelecek bir aşk yoktu benim için. Ben de yaşayamazdım.

Ama parmakları o noktada durduğunda her şey, tüm inançlar yerle bir oldu. Annem o günlüğü, düğün günü bana bırakmıştı. Çalışma çantamın ön gözünde saklıyordum. Güntekin ise onu okuduğunu Adana günlerinde

söylemişti. Orada babamın anneme yazdığı mektupların biri şöyleydi. O kadar çok okumuştum ki artık hepsi ezberimdeydi.

Nesli'm,

Bu sana altıncı mektubum. Uzun bir ayrılık oldu. Genelde üç mektuptan sonra kavuşurduk. Sınırda hareketlilik var. Karakolda tüm izinler iptal. Ama merak etme. En kısa sürede döneceğim. Çocuklar çok yormuyor seni değil mi? Sıkıca tembih ettim annenizi yormayın diye. Aslıhan ve Murathan kavga ederse babanız gelince haber vereceğim de. Gülhan'ım, gül kızım oyuncaklarını kırarsa da elinden alma. Ağlıyor sonra. Bırak, öyle oynasın.

Elime bir kitap geçti. Öylece karıştırırken bir cümleye takıldım. Doğru mu, değil mi bilmiyorum. Kulak altındaki şah damarının, kalbin sesini en güçlü taşıyan yerlerden biri olduğunu yazıyordu. Sonra kendi kendime düşündüm. Belki de bu yüzden insanlar sevgiyi en çok kulağın ardına fısıldıyor.

Döndüğümde seni kulağının arkasından öpeceğim. Kalbinin sesine en yakın, senden en son vazgeçeceği yerden.

Kocan; Yusuf'un.

Öptü mü bilmiyordum. Son mektubuydu ve defterin sonraki kısmı boştu.

İnatla kapalı tuttuğum gözlerimi araladım. Bunu da okumuş muydu o defterde? Çehresiyle denk düştüm. Evet, kesinlikle okumuştu. Karanlık içinde kahve gözleri ve kapı aralığından vuran ışıkla çehresi aydınlanıyordu. Öylece baktı. Ama ben artık öylece kalamadım. Göğsüm yanıyordu.

Parmakları kulak arkamda kaldı. Söz konusu babamsa onun adına söylenen her şeyi yemin sayardım. O da bunu çok iyi biliyordu.

"Başka bir yere gitsem de döndüğümde yine burada duracağım. Hiçbir şey değişmeyecek," dedi parmakları aynı noktayı usulca okşarken.

Gözlerinden umut ve güven akıyordu. İnanmamak için direndim ama ilk kez bu kadar zorlanıyordum. Olmadı. İnandım. Belki kırk kırık kemiğime bir yenisini daha ekleyecektim ama buna engel olamadım. Kendime duyduğum öfke biraz daha büyüdü.

"Ben duyguları biraz uçlarda yaşarım, farkındayım," diye devam etti. "Zorlarım, sınır tanımam. Ama bu kararsız bir adam olduğum anlamına gelmez. Sen nasıl güvenmekten kaçıyorsan ben de yıllarca birine bağlanmaktan kaçtım. Ama sonuç olarak taktım ben seni kafaya Aslı. Bu, içimde bitirebileceğim bir şey olsaydı inan hiç karşına çıkmazdım. Sessizce yutardım, ruhun bile duymazdı. Olmadı ama. Ne yaptıysam durmadı. O

yüzden bana *emin misin* deme. *Düşünürsen kararın değişecek* de deme. Hayır, değişmeyecek. Yine söylüyorum. Başka türlüsü olmayacak."

Gerisini getirmedi. Gerek de yoktu. Yazdığı kâğıt satır satır aklımdaydı. *Ben sana mecburum, sen ise bana...*

Kulağımın arkasındaki parmaklarından akan bir his vardı. Bunu söylemekten asla vazgeçmeyecektim. Bu kadar ciddiyetsiz yaşayan bir adamın gözlerinden ve teninden akan his de bu kadar ciddi olmamalıydı. Bundan kurtulup bakışlarından kaçmak için yeniden battaniyeyi usulca başıma çektim yoksa ağlayacaktım. Beni ağlatmak aslında o kadar da zor değildi. Bağırırsanız hırçınlaşır, başımı gerçek bir samimiyetle okşarsanız ağlardım. Bu kadardı.

Bir asır olmuştu bunu yaşamayalı. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. "Bu olay çok saçma bir noktaya gidiyor," diye homurdanırken buldum kendimi, battaniye altında.

"Böyle olacağı belliydi. Ne bekliyordun ki?"

"Hiç de belli değildi. Sus."

"Evlilik teklifi edip her şeyi başlatan sensin Aslı. *Deli damarıma basma* dedim sana. İnatla bastın."

"*Arkadaşımın ablasına yan gözle bakmam* diyen de sendin. O kadar kendinden emin konuştuktan sonra şimdi bana söylediklerine bak."

Açıklaması makuldü. "Yan bakmadım ki. Direkt bakıyorum işte."

Battaniye elverdiğince göğsüne minik bir yumruk attım ama sıcak teniyle denk düştüğümde elim hızla geriledi. "Salaksın."

Kıkırtısını duydum. "O kadar dayak yedim Murathan'dan. Boşa mı gitseydi?"

"Dayak yemedin, kavga ettiniz. İkisi arasında büyük bir fark var. Ayrıca *sus* demedim mi sana? Sus."

Güldü ama sustu da. Birkaç dakikalık sessizliğin ardından battaniyeyi usulca indirdim ve göz ucuyla ona baktım. Şaşırtıcı olmayacak bir şekilde bana bakıyordu. Battaniye ağzıma kadar kapalıyken görünen sadece gözlerimdi. Bunu gördüğü anda dudaklarında minik bir tebessüm belirdi. O an aradığı rahatlığı bulmuş gibi derin bir nefes verdi ve her zamanki gibi yüz üstü uzandı. Bu defa ben uzatmadan bileğimden kavradı ve elimi alnına bıraktı.

Gözlerimi kapatıp bana değen bakışlarından sıyrıldım. *Uyu ki uyuyayım* diyecekti yoksa. Ya da *kapat gözlerini*. Ezberlemiştim artık. Sebebini sormak istedim ama gereğinden fazla netti. Bir net cevabı daha

kaldıramayacaktım. Cesareti engel olamadığım bir şekilde hoşuma gidiyordu. Kolay kolay kimse duramazdı karşımda. Ben de kolay kolay kimsenin önünde bu hale gelmezdim.

Başarıyordu. Çünkü yalnız Aslıhan'ın saçlarını şefkatle okşuyordu.

Eli yine alnındaki elimin bileğindeyken, "Ben sevgini ziyan etmem," dedi sessizce. "O it etmiş. Ben etmem. Bilirim kıymetini. Alır başköşeme koyarım. Hepsini değil Aslı bana bir yudumunu da sunsan yeter. Yetinirim. Bir şans ver, göstereyim."

İkimiz de anne babasının aşkını izleyerek büyüyen çocuklardık. Ne zaman ailesini anlatsa mutlaka *babam ve annem birbirini çok severdi* diyordu. Aşkın nasıl bir anda yerle bir olduğunu gören tek kişinin ben olduğumu sanırdım. Oysa o da böyle bir aşkın kana bulandığını görmüş olmalıydı. Bu daha ağırdı.

"Zaman ver," dedim gözlerim sıkıca kapalıyken. "Çok ani gelişti. Düşünmen için zamana ihtiyacım var. Ayrıca bileğimi de bırak."

Mantıklı düşünmem gerekiyordu. Huysuzlanmanın bana bir faydası yoktu. Ama bu ses tonuyla konuşurken bunu başarmak zordu. Bağırsa ben de bağırırdım. Ne var ki adam, sesiyle bile insanın aklını karıştırıyordu.

Daha sıkı kavradı. Yine sessizce *hayır, başka türlüsü olmayacak* diyordu.

"Keşke seni tekmeleme şansım olsa, Güntekin."

"Ne eğlenirdik ha."

"Sus ve uyu."

"Ne kadar zaman vereyim?"

"Ne bileyim ben? Düşüneceğim işte."

"Yani?"

"Susup uyur musun?"

"Adımı cilveyle söyle uyuyayım."

Derin bir soluk vermek zorunda kaldım. "Güntekin," dedim sadece. Bir çaba sarf etmeme gerek yoktu. Ilımlı olduğumda otomatik olan bir şeydi.

Yüz üstü yattığı için boğuk bir sesle güldüğünü duydum. "Keyfim yerine geldi."

"Sus artık."

"Sabaha kadar konuşmayacağım. Haydi yine iyisin." Sesi artık uykuluydu.

"Duy da inanma. Rüyanda bile konuşuyorsun."

Sessiz kaldı bir an. "Senin adını söyledim mi?"

Evet, söylemişti. Sarhoş olduğu gece uyurken saat başı *Aslı* dediği için uyanıp bir şey mi istiyor diye bakmak zorunda kalmıştım ama onun olduğu konum rahat bir uykuydu. Sessizliğimi bir cevap olarak aldı.

"İyi," dedi. "Olayın ciddiyetini oradan da anlamışsındır."

Dudaklarımı sıkarak sessiz kaldım. Zaman akıp gitti. Belki yarım saat geçti belki bir. Uyuduğunu aldığı nefeslerin sıklığından ve bileğimde gevşeyen parmaklarından anlayabiliyordum. Gözlerimi araladığımda dingin uykudaki çehresiyle denk düştüm. Elim artık alnında değildi, yanağına ve dudağına doğru düşüyordu. Hafifçe kıpırdadığımda bileğimdeki eli sıyrılıp yatağa düştü ve huzurla uyumaya devam etti.

Bir süre daha yüzünü izledim. Bir amacım yoktu. Baktım sadece. Yüzünden ayrılan elimi kaldırıp parmak ucumla çehresine tüy kadar hafif dokunuşlar bıraktım. Bu bir süredir yapmamak için direndiğim bir eylemdi. Alnına, burnuna, yanaklarına ve sessizce dudak üstündeki minik çöküntüye dokundum. Bilim buna *dikkatle incelemek* derdi. Edebiyat ise *yüzünü nakış nakış zihnine işlemek*. Gövdesinden yayılan sıcaklıkla baş etmek zordu. Benim demirden zırhımı bile zorluyordu.

Düşündüm. Tuna'ya derin hisler beslediğime emindim. Ama o zaman hissettiğim şey de bu muydu ondan pek emin değildim. Ya unutmuştum göğsün yanmasını ya da silmiştim ezberimden. Bu daha farklı geliyordu. Ele sığmıyor, şekil almıyordu. Unuttuğum bir lisanı yeniden konuşuyor gibi değil de hiç bilmediğim bir denize yelken açmak gibiydi. Korkuyordum işte.

Elim alnına düştü ve gözlerimi kapattım. O an daha fazla düşünmek istemedim. Zaten o varken zordu. Erkeksi sandal kokusu burnuma değerken nasıl mantıklı düşünebilirdim? Zordu. Gece ve gündüz birbirine karıştı. Ufuk çizgisi minik bir an belirdi ve söndü. Ve ben o çizginin tam ortasında öylece kaldım. Ne gece olabildim ne de gündüz.

******

"Sabah sabah senin burada ne işin var lan?"

Yasemin'in tok ve ters sesiyle Cihangir yaslandığı bisikletinden doğrularak dans kursunun kapısındaki genç kadına baktı. Bandajlı ayağı yüzünden tek ayağına büyük bir banyo terliği giyen Yasemin'in diğer ayağında spor ayakkabısı vardı. Başının kenarındaki yara bandı ise aldığı

darbeyi anlatmaya yetiyordu. Rahat bir eşofman takımı giymiş, kumral saçlarını ensesinde dağınık topuz yapmıştı.

Emin adımlarla ona doğru ilerledi Cihangir. Beş dakika içinde yerle bir ettiği kadına karşı elbette mahcuptu. Elindeki poşeti Yasemin'e uzatırken tatlılıkla gülmeye çalıştı.

"Poğaça getirdim Yaso Hanım. Sıcak sıcak, kahvaltıda yersiniz."

Terslikle baktı Yasemin. "Yaso Hanım ne lan?"

"Yasemin diyeyim."

"Gerek yok."

Cihangir hâlâ tatlıydı. "İsterseniz dümdüz Yaso diyeyim."

Yüzü ekşidi Yasemin'in. "Adımı ağzına almaman tercihimdir." Cihangir'in uzattığı poşeti alıp şüpheyle kokladı. "İç harcında ne var bu poğaçaların? Siyanürlü mü? Baktın ölmüyorum bir de bu yolu mu deniyorsun?" İşaret parmağını kaldırarak onayladı. "Güzel fikir ha. Önceki hayatında suikastçı falan mıydın?"

Tatlılıkla gülmeye devam etti Cihangir. "Yok ya, sıradan bir insanımdır."

"Bence de. Yoksa bu sakarlıkla ilk kendini öldürürdün." Poşeti Cihangir'in göğsüne itekleyerek geriledi. "Uzaklaş. Dükkânın önünü kapatma."

"Poğaça sevmiyorsan başka bir şey alayım," diyerek ileri atıldı Cihangir. Yasemin kendine geldiği andan beri ondan özür dilese de aldığı tek cevap *gözüme gözükme* oluyordu. Korktuğunu inkâr edemeyecekti.

Topallayarak gerileyen Yasemin'in bakışları bisiklete takıldı. "Senin mi o bisiklet?"

"Evet."

"Senin için küçük ama trafik için çok büyük bir adım. Aferin." Yeniden geriledi. "Tekrar ediyorum. Uzaklaş!"

Yasemin içeri girdiğinde suratına kapanan kapıyı umursamadan içeri daldı Cihangir. Koşar adım ilerliyordu zira topallayan Yaso ondan daha hızlı yürüyordu. "Özür dilemeye çalışıyorum," dedi ona yetişirken.

Elini yana doğru salladı Yasemin. "Özür dilemek istiyorsan benden uzak dur."

Umursamadı Cihangir. "Ayak bileğin nasıl? Doktor *üzerine basma* dedi. Neden yürüyorsun?"

"Ne yapayım? Uçayım mı? Ya nasıl yürüyeceğim?"

"Yürüme."

"Sen hafif salak mısın?"

"Bence normalim."

"Lan, yürü git başımdan!" Tam o sırada Yasemin adım atmayı bıraktı. Arkasından yürüyen Cihangir de son anda durdu. Elindeki poşet hafifçe savrulup Yasemin'in koluna çarptı. Yasemin ağır ağır arkasına döndü. Bakışları sertti. Cihangir ise gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Birkaç saniye, gözlerini bile kırpmadan birbirlerine baktılar.

"Kolun da kırılmadı herhâlde," dedi Cihangir çaresizce. "Sadece poşet değdi."

"Ha gayret, böyle devam edersen onu da yapacaksın," dedi Yasemin. "Seni gebertmiyorsam sadece İnci'nin hatırı için. Poşetini çek ve benden uzak dur."

Aynı saniyelerde adımını attığı an yerin ıslaklığı yüzünden ayağı kaymış, bol terlikleri ve ağrıyan bileği yüzünden dengede durmakta zorlanmıştı. Gerisin geri düşeceği an bu defa kazasız ve belasız bir şekilde onu belinden kavrayarak tutan Cihangir'di.

Anlık yaşanan bu yakınlıkla bakışları denk düştüğünde Cihangir bir zarar daha vermediği için mutluydu. Keyifle sırıttı. "Tuttum! Valla bu defa kazasız belasız tuttum."

Olmadı. Yanında durdukları kapı aniden açıldı ve yana doğru eğilmiş olan Yasemin'in kafasına çarptı. "Kız kim geldi?" diyerek odadan çıkıyordu Nesibe.

Cihangir'in gülüşü hızla soldu. Yasemin acı içinde elini başına atıp dikleşirken Cihangir hasar tespiti yapma derdindeydi. Hızla Yasemin'in saçlarını karıştırdı. "Bir şey oldu mu? *Yarılmadı* de!"

Yasemin'in eli hızla başına gitti. Cihangir'in ellerini telaşla üzerinden uzaklaştırmaya çalıştı. "Allah aşkına, benden uzak dur."

"Sorun bende değil de sende olabilir mi? Şu an ben hiçbir şey yapmadım çünkü."

Terslikle bakarak geriledi Yasemin. "Derhâl buradan uzaklaş yoksa söverim. Ciddiyim. Hiç nezih bir insan değilimdir. Bak çok az kaldı, sana çok pis söverim. Ağız bozukluğumu önceden belirtiyorum, beni o raddeye getirme."

"Kız, bu kim?" diyordu Nesibe hâlâ. Yasemin'in peşinden ilerlemeye meyleden Cihangir'i kolundan yakaladı. "Sen kimsin? Adın ne? Yakışıklısın ha! Kız Yaso, kim bu kömür gözlü çocuk? Nasıl düştü buralara?"

Sıkıntıyla ufladı Yasemin. "Nesibe abla bir sus be."

Susmadı Nesibe. Dikkatle Cihangir'i inceliyordu. "Hafif flüt kıza benziyor. İnci'yle bir alakan var mı senin kara çocuk?"

"Üçüzüm," dedi Cihangir.

"Abov," dedi Nesibe. "Flüt kızdan üç tane mi varmış?" Sırıtışı manidardı. "Ama sen keman gibisin, maşallah."

Bu yersiz espriye gülmeye çalıştı Cihangir. Şu an tatlı görünmezse Yasemin parçalayacak gibiydi. "Aynen, üçüncümüz de saksafon falan."

Kıkırdayarak güldü Nesibe ve Cihangir'in omuzuna tokadı indirip ileri savurdu. "Sevdim seni ha. Komiksin."

Omuzuna aldığı ağır darbeyle öne savrulacak oldu Cihangir ama hızla toparladı.

"İşin ne senin kara çocuk?" diyordu Nesibe.

"Savaş pilotuyum efendim."

Nesibe etkilenmiş gibiydi. İfadesi aydınlandı. "Çok iyi," dedi keyifle ve ekledi. "Hangi savaşlarda görev aldın bakayım çocuğum?"

Bunu beklemiyordu Cihangir. "Ne?" dedi şaşkınlıkla.

"Malazgirt Meydan Muharebesi'nde uçmuş Nesibe abla!" dedi Yasemin ters ters. "Ben neyle sınanıyorum?" Kendi kendine söyleniyor gibiydi. "Bu yerler neden ıslak?" diye aniden yükselen çığlığını kimse beklemiyordu. "Paspas atmadın mı Nesibe abla?"

Sakin bir yaşam sürüp trafik kaosundan ve şehrin gürültüsünden kaçmak için bisiklet süren Cihangir irkilerek dikleşmiş, Nesibe umursamadan sakızını şişirip patlatmıştı.

"Attım," dedi geniş geniş.

Yasemin'in eli ıslak yere döndü. "Bu atmış halin mi?"

Mantıklıydı Nesibe. "*Paspas at* dedin. *Kurula* demedin." Sakızını bir kere daha patlatıp kıkırdayarak geriledi. "Şaka kız şaka. Yeni paspas attım. Şimdi kurulayacaktım. Ne hemen bağırıyorsun? Biraz sabrediver!"

"Yıldırdın beni Nesibe abla!" Öfkeyle soludu Yasemin ve ani bir kararla işaret parmağı Cihangir'e döndü. "Seni affetmemi mi istiyorsun?"

Cevap hızla geldi. "Tabi ki."

"O zaman her sabah gelip kursun paspasını atacaksın. Bana da taze sıkılmış meyve suyu alıp masama bırakacaksın. Poğaçam patatesli olacak. Yanına da her gün benim söyleyeceğim farklı bir yerden Beypazarı kurusu alacaksın. Şehrin öbür ucunu söylesem bile gidip itiraz etmeyeceksin."

Yüzü ekşidi Cihangir'in. "Beypazarı kurusu?"

"Aynen, Beypazarı kurusu. Ne var, beğenmedin? Dalga geç bir ümüğünü sıkayım. Geç, gül."

Cihangir'in yüzündeki gülümseme silindi, duruşu ciddileşti. "Çok iyi seçim," diyebildi. "Ama işim nedeniyle her gün gelmeye vaktim olmayabilir. Başka bir çözüm mü düşünsek?"

Yasemin sargılı ayağını ileri uzattı. "Ayağımı kırdın!"

"Kırılmadı ki."

"Ama incittin. Önemli bir dans dersi vermem gerekiyordu ama şu an yapamıyorum. Bil bakalım kimin yüzünden? Ben senin uçağının kanadını kırsam hoşuna gider mi?"

Boynu büküldü Cihangir'in. Karşısındaki kadında bunu yapma potansiyeli var gibiydi. "Yok, tabi. Hoşuma gitmez..."

"O zaman ya gözüme gözükme ya da ne dersem yap!"

Gözüne gözükmeme kısmını hızla eledi Cihangir. Vicdanı asla rahat etmezdi. "Kaç gün yapacağım bunu?"

"Ben *yeter* diyene kadar! Bunu sen istedin," diyen Yasemin, Cihangir'in elindeki poşeti de hızla çekip aldı. "Bugünden başla. Yerlere paspas at. Gitmeden önce de masamın üzerine telefon numaranı bırak. Her gün seni şehrin öbür ucuna sürüklemeyen namerttir." Az önce azarlamamış gibi Nesibe'nin koluna girip ani bir ruh değişimiyle güldü. Az önceki ruh halinden sıyrılarak kıkırdadı. "Kahvaltı yaptın mı ablam? Birlikte yiyelim."

"Seni komalık eden bu kara çocuk mu?" diyordu Nesibe ilerlerken. "Abov..." Göz ucuyla arkasında kalan Cihangir'e baktı. "Oğlum kaçsana, canını sokakta mı buldun sen?"

"Belasını arıyordu buldu," dedi Yasemin. Nesibe'yi odaya itekledi. İçeri girmeden önce arkasına dönüp Cihangir'e en ters bakışını sundu. "Paspas Nesibe ablanın çıktığı odada. Başla!"

Kapı şiddetle kapandığında Cihangir'in derin bir nefes verip elini alnına atması gerekmişti. Sakarlığına ayrı, susmayan vicdanına ayrı sövdü ve çaresizce yerlere paspas attı. Bu çile dolu günlerinin başlangıcıydı. *Sonu asla olmayacaktı.*

******

Doğayı severdim. *Onsuz yaşayamam* diyemezdim belki ama ona her döndüğümde, içimde uzun zamandır kapalı kalmış bir pencere aralanırdı. Şehrin hiç dinmeyen uğultusuna karşılık, toprağın ve rüzgârın sessizliği bana nefes almayı hatırlatırdı. Eski zamanlara özlem duyan ruhum, en çok

ağaçların gölgesinde dinlenirdi. Bu kampa gelmemin nedeni de tam olarak buydu.

Hayır, nedenin şehirden kaçmak değil Aslıhan. Bir kişiden kaçmak.

Tam yanımda kaçtığım kişi varken tercihlerim ve kaçma şekillerimi sorgulamam gerektiğini hissediyordum.

Göz ucuyla yan koltuğumda oturan Güntekin'e baktım. Salak adam sabah benden önce arabaya binmişti. Öyle ki kahvaltı masası kurmasını bile beklemeden evden kaçma niyetimi de anlamış gibiydi. Otoparka indiğimde arabamın önündeydi. Sırtında kamp çantası ve spor tarzıyla bana sırıtıyordu. Bazen onu yastıkla boğma isteği baskın geliyordu. Şu an da öyle bir andı.

Arabayı süren bendim. Ona dönen bakışlarımı fark ettiğinde huzurla izlediği yoldan gözlerini ayırıp bana baktı. Yan koltukta oldukça rahat bir yolculuk geçiriyordu. "Ne?" dedi bakışlarım karşısında.

"Hâlâ neden burada olduğunu sorguluyorum."

"Kampa gidiyoruz işte."

"Davetli olduğunu hatırlamıyorum."

"Davet etmediğini de hatırlamıyorum."

Beni deli ediyordu. "Bana *zaman ver* demedin mi? Ne diye peşimdesin?"

Yine mantıklıydı. "*Zaman ver* dedin. *Peşimden gelme* demedin."

"Bak seni en sonunda cidden döveceğim Güntekin."

"Kız *döv de rahatla* diyorum. Döv artık," dedi geniş geniş. Kollarını göğsünde bağlayıp geri yaslandı ve başını geri atıp çenesini dikleştirerek yolu işaret etti. "Sol kavşaktan sapacaksın."

İtiraz etme şansım olmadı çünkü araya navigasyon girdi. "Sol kavşaktan dönün."

Ekrana terslikle baktım ve hızla kapattım. Dakikalardır yanımdaki şahsiyet tüm yolu tarif ediyordu zaten. Navigasyona gerek kalmıyordu. "Keşke seni de şöyle susturabilsem," dedim ağzımın içinde.

Güldü. "Canın sıkılır."

"Sen daha çok sıkıyorsun." Derin bir soluk verdim. "Bu okul etkinliği. *Kocanla niye geldin* derlerse ne diyeceğim?"

"*Kocamdan ayrı kalamam* diyeceksin."

Huysuz bakışlarıma aldırmadan güldü. Artık bakmadan da onları hissedebildiği bir evredeydi sanırım. Kendince yine müthiş eğleniyordu. "Kızım, ben eğitime çok önem veririm," dedi keyifle. "Burslarla okudum.

Kardelen Güntekin Kampanyası sayesinde okula devam ettim. O yüzden okul etkinliği neredeyse ben de oradayım."

"Soranlara da böyle derim. Tamam. Az rezil olduk ya daha çok olalım."

"Ankara'nın gözde çiftiyiz biz. Ve bunu hiçbir çaba harcamadan yaptık. Bize kim neden neyi niçin yaptığımızı sorabilir ki?"

Lanet olası bir şekilde haklıydı. Yola odaklanmaya çalıştım. Düşünmek için adamdan kaçıyordum ama odasına gidiyordum. Mekân değiştiriyordum ama yan koltuğumda onunla seyahat ediyordum. *Bana zaman ver* diyordum ama ayrı zaman geçirdiğimde sıkılıyordum. Deli olan ben olabilirdim.

"Sen daha önce buraya geldin mi?" dedim bir süre sonra.

Arabasının arkasındaki kamp sandalyesi, dolabındaki spor kıyafetleri ve fotoğrafları, gezgin ruhunu ve doğaya düşkünlüğünü ele veriyordu.

"Çok," dedi tek nefeste. "Kafa dinlemek için iyi bir mekândı ama sonra okullar tarafından keşfedilip kalabalıklaştı. O yüzden artık gelmiyorum."

"Şimdi de gelmeseydin ya."

"Karım nereye ben oraya."

Güldüm çünkü sinirimi bozuyordu. Patika sola saptığımızda araç içinde sendeledik. "Sinirlerimi yıprattın."

Buna da güldü. Yıprattığı sinirler adına da memnun gibiydi. Telefonum çalmaya başladığında ekranda Murathan'ın adını görmek şaşırtıcıydı. Üstelik görüntülü arıyordu. Bunu çok sık yapmazdı. Ben araba sürdüğüm için telefonu Güntekin'e uzattım.

"Cevap ver şuna."

Eline düşen telefona ve ekrana irkilerek baktı. "Açar açmaz söver. Sen bak."

Korkmadığını biliyordum ama damarına basmadan edemedim. "Hâlâ Murathan'dan korkuyor musun?"

Anında kendini toparladı. İnatla dik dik bana bakarken telefonu yüzüme doğru çevirdi ve nezih bir şekilde işaret parmağıyla ekranı yana çekerek aramayı cevapladı. Ekranda Murathan belirdiğindeyse telefonu kendine çevirdi. Yarım bir gülüşle karşılık verdim. Korkmadığını biliyordum. Sadece değer verdiği bir insanı hayal kırıklığına uğratmak istememişti. Murathan'ın *neden bana söylemediniz*derken gözlerinde beliren kırgınlığı gördüğümde bunu anlamıştım.

"Sen neden ablamın telefonunu açıyorsun lan, it?" dedi Murathan anında. Sesi ters ve her zamanki gibi huysuzdu.

Sırıttı Güntekin. "Ablan karım olduğu için olabilir mi? Selamlar kayınbirader."

Cevap hızla geldi. "Lan sus, sövdürtme beni. Ablam nerede?"

"Ablan nerede olabilir?" Ekranı bana çevirdi. "Kocasının yanında."

Hafifçe elimi kaldırıp gülümsedim. "Selam, bir şey mi oldu? Gündüz çok aramazsın."

"Hiç," dedi. "Bir şey olmadı. Ne olacak?"

Arkadan Gökçen'in sesi yükseldi. "Sizi özledi!"

Bu itirafa göz devirebilirdi ama yapmadı. Demek ki gerçekten arama amacı buydu.

Güntekin telefonu hızla kendine çevirirken sırıtıyordu. "Harbi mi lan? Beni mi özledin?"

Hayır demedi Murathan. "Sus," dedi sadece. "Niye seni özleyeyim? Ablamı özledim."

Arkadan yine Gökçen'in sesi yükseldi. "Aramadan önce *Güntekin ne yaptı acaba* diyordu enişte. Ankara bu havalarda seni çok çarparmış. *Çok sık nezle olur* diyordu."

"Şekerim ya," dedi Güntekin tatlı tatlı sırıtarak. "Sen bana *seni seviyorum* demesen de olur Deli Kurt."

"Lan siktir," dedi Murathan en net şekilde ve konu değiştirdi. "Ne yapıyorsunuz? Nereye gidiyorsunuz?"

"Kampa," dedi Güntekin ve çekinmeden ekledi. "Ablan benden kaçmak için ormanlık bir alana gitmeye karar verdi. Tabi ki onu yalnız bırakmadım."

Yarım bir tebessümle güldü Murathan ve birden ekrana Gülhan da eklendi. Murathan aramaya onu da eklemiş olmalıydı. "Ay kardeşlerim!" diyerek şakıdı Gülhan. "Abla, enişte nereye?"

"Kampa gidiyorlarmış," dedi Murathan.

Gülhan beni tanıyordu. "Enişte mi boğup dağdan aşağı atmayacaksın değil mi abla?"

Güntekin devasa bir kahkaha attı. "Beni korkutma Gülhan. Güvendik, takıldık peşine."

"Korkma enişte. Şimdiye kadar hayatta kaldıysan artık sırtın yere gelmez."

Cilvelendi Güntekin. "Karım bana kıyamaz."

Murathan'ın tadı anında kaçtı. "Sus lan. Keyfimi kaçırma."

İstemsizce güldüm ve başımı hafifçe sağa sola salladım. Her şey gerçek gibiydi. Belki de bir noktadan sonra zaten gerçekti. Bilmiyordum artık. Düşünmek de istemiyordum. Kontrol bağımlılığım yüzünden sürekli ipleri elimde tutma isteğimi belki de tam şu an akışa bırakmalıydım. İpler avuçlarımı acıtıyordu.

Murathan'ın yanına Gökçen eklendi. Gülhan'ın aksine romantikti. "Aşk tazelemek için kampa mı gidiyorsunuz?"

"Hayır Gökçen," dedim ifadesizce. "Okul gezisi. Romantik hayallerine son ver."

Gülmüştü Gülhan. "Suç Gökçen'de değil ki. Bize romantik hayaller için malzeme veren sizsiniz. İnternetteki size dair tüm paylaşımları beğenmekten parmağım koptu." Ekranı karşısına çevirdi ve koltukta yayılan Ramazan göründü. Telefonuyla uğraşıyordu. "Ramazan hâlâ beğenmeye devam ediyor."

Ramazan yattığı yerden anında dikleşip ekrana doğru koşmuştu. "Güntekin, bacanak. Seni özledim ulan!"

Güntekin ile aralarında bacanaklığa dair sağlam bağların oluştuğunu inkâr edemezdim. *Benimki* de aynı şevkle cevap verdi. "Ula Ramo, burnumda tüttün. Şerefsiz." Ekranın üstünden damatlarına ters ters bakan Murathan'a öpücük atmayı ihmal etmedi. "Bakma tip tip Deli Kurt. Sen başkasın. Kıskanma hemen."

Göz devirirken hafifçe güldü Murathan. Benim kadar o da kıyamıyordu Güntekin'e.

"Bacanak nereye?" dedi Ramazan. "Bizi aldatıp başkalarıyla pikniğe mi gidiyorsun? Karakurtlar bunu affetmez."

"Ben şahsi Karakurt'umu yanımda götürüyorum şekerim. Ayrıca bu piknik değil kamp," dedi Güntekin. "On kilo et alıp, Murathan hıyar üzerinde kalan çamur tanelerini yıkamak için sinir krizi geçirirken seninle o etleri mangalda yellemediğim pikniğe ben *piknik* der miyim sence Ramoş?" Bana döndü. "Güzel fikir ha, bir ara yapalım bunu."

Murathan tatlı bir huysuzlukla terslendi. "Sizinle pikniğe gideceğime on gün dağda taşta gezerim."

Yalandı, ilk sırada gelirdi. Sevgi dilimiz aynıydı. Bir şeyi bu ses tonuyla reddediyorsak tam tersini yapardık.

Yanağını Murathan'ın omuzuna yaslayan Gökçen hevesle öne atıldı. "Aslıhan abla, fotoğraflarınızı çıkartıp duvara astınız mı? Murathan bir

tanesini çıkartıp aile albümüne ekledi. Tam düğününüzde çekildiğimiz aile fotoğrafının yanına."

Murathan irkilerek baktı karısına. "Niye her şeyi söylüyorsun Gökçen? Bunu bilmelerine ne gerek var?"

Gökçen hep bildiğimiz gibiydi: iş bitirici. "Sus sen. Sana kalsa on asır söylemezsin."

Murathan ters bakmış ama kıyamamıştı karısına. Kolunu usulca Gökçen'e dolarken gözleri bana döndü. "Nasılsın Aslıhan abla?"

"İyi, sen?"

"Beni de sor," dedi Gülhan.

"Dün arayıp sordum ya Gülhan abla."

"Bir daha sor. Diline mi yapışır? Hemen sor. Çabuk."

Soludu ama ikiletmedi Murathan. "Nasılsın Gülhan abla?"

Neşeyle şakıdı Gülhan. "İyi. Seni merak etmiyorum. Sus. Dün sordum."

Güldü Güntekin. "Askeriyeye korku salan Yüzbaşı Karakurt'un ablaları tarafından evire çevire zorbalandığını görmek nasıl zevkli anlatamam. Kendimi seçilmiş insan gibi hissediyorum."

Dudaklarını oynatıp sessizce sövdü Murathan. Güntekin'in tepkisi sırıtarak ekrana el sallamak oldu. "Ben de seni şekerim." İnanılmaz birisiydi.

Yusuf Ali uyuyor olmalıydı. Yoksa kesinlikle Murathan'a yapışık gezerdi. Ahsen'in oyun odasında olduğuna emindim. Yoksa o da Güntekin'in sesine dayanamazdı.

"Ablamı üzmüyorsun inşallah Deli Şimşek?" dedi Murathan şüpheyle. "Biraz durgun gibi."

Anlamasına şaşırmıyordum. Kişilik olarak benzediğimiz için ruh değişimlerimizi ilk biz fark ederdik.

"Ablan beni üzüyor dersem inanır mısın?" dedi Güntekin. "Nevrimi tersine çevirdi."

Murathan'ın cevap hızla geldi. "Ne yaptıysa hak etmişsindir."

"Hiçbir şey yapmadım," dedim sakince. "Abartıyor. İnanmayın." Arabayı park edip durdurdum ve telefonu Güntekin'in elinden aldım. "Şimdi gitmemiz lazım. Sonra yine konuşuruz."

"Benden üç saate haber alamazsan güvenlik güçlerine haber verin," diye bağırdı Güntekin.

Gülhan ve Gökçen gülerken aramayı kapatıp telefonumu Güntekin'in kucağına savurdum. Gözlüğümü saçlarımdan gözüme indirerek arabadan

indirirken, "Bu kadar korktuğun birine aşk itirafı yapan tek deli olabilirsin," demekten kendimi alamadım.

O da arkamdan indi. Cevabı her zamanki gibi mantıklıydı. "Korkunun ecele faydası yok."

"Bu sözlerinden itirafının ölümle denk olduğunu mu çıkarmalıyım Güntekin Agâh?"

Bana doğru ilerledi ve tam karşımda durdu. "Buradan," dedi ve bir adım daha atarak yaklaştı. Güneş gözlüklerimi daima başımdan gözüme indiren oydu. İlk defa parmak uçarıyla gözlükleri kavrayıp saçlarıma doğru iteledi. Güneş yüzünden kısılan gözlerimle denk düştüğünde dudağının bir ucu usulca kıvrıldı ve cümlesini tamamladı. "Keyifle ecelime yürümeyi seçtiğimi çıkaracaksın Aslı Agâh."

Göğüs kafesimin uyuşması aynı ana denk düşüyordu. Bana bakarken önceden başı hep dikti ama artık Martagonları gibi boynu hafifçe sola eğiliyordu. Terslemek ihtimal dâhilindeydi fakat yapamadım. "Şu an beni etkilemeye mi çalışıyorsun?" dedim sadece.

Gülüşü büyüdü ve göz kırparak geriledi. "Akıllı kadınsın." Arabanın bagaj kısmına ilerliyordu. "Savaş ilanımı yaptım. Silahlarımı da kuşandım. Taarruzdayım, haberin olsun."

Bu sözlerine gülümsedim ama bagaja eğildiği için bunu görmedi. "Savunma duvarlarım sağlamdır."

"Malum sınırların gibiyse işimiz kolay."

Histerik bir keyifsizlikle güldüm. "Ha ha ha..."

Benim aksime onun gülüşü oldukça keyifliydi. Bir yandan da çantalarımızı sırtlanmakla meşguldü. Cesaretini ve meydan okumasını takdir etmemek kaçınılmazdı.

Gözlerim, aşağıda uzanan ormanlık ve yemyeşil araziye takıldı. Duraksamama neden olan, ortasındaki büyük göldü. Gölün solunda orman uzanıyor, kamp alanı ise kıyısına yakın bir noktada yer alıyordu.

İstemsizce Güntekin'e döndüm. Bunun, onun için bir önemi yokmuş gibi bagajı kapatıyordu. İyi olacak mıydı? Korkuyor muydu? Rahatsız hissedecek miydi? O haber başlığında da gölde boğulmaya çalışıldığı gün piknik olduğu yazıyordu. Şu anki atmosferle benzer bir durumdu. Ben olsam bir ömür, göl çevresine adım atmazdım. Belki de buraya gelmesi mantıklı değildi. Geri dönsem benimle birlikte gelirdi. Şimdi arabaya binip geri mi dönmeliydim?

İkimizin de çantası sırtındayken yanımda dikildi ve kısık gözlerle karşıya baktı. "Neye bakıyoruz?"

Sakladığın yarana demek vardı. Yuttum. "Geri mi dönsek? Buraya gelince hevesim kaçtı."

Hayretle baktı. "O kadar gelmişiz. Ne diye kaçıyor hevesin? Ben varım diye rahatsız mı oldun?"

"Saçmalama. Senden rahatsız olmam."

Sırıttı. Sabahtır aradığı cevabı bir şekilde almış oluyordu. İşaret parmağı bana doğru havalandı. "İçten içe gelmemi istediğini biliyordum."

Umutsuzca başımı salladım. Çantamı almak için uzandığımda izin vermedi. Önüne dönüp tüm yükle zorlanmadan ilerledi. Bana yalnızca elimi cebime atıp salınarak yürümek kalmıştı ama genelde tüm yükü kendim sırtlandığım için bu da garip hissettiriyordu.

"Çantamı alabilirim," dedim arkasından ilerlerken. "Senin taşımana gerek yok."

"Seni de kucaklayıp taşımamı istemiyorsan bir daha böyle bir öneri sunma Aslı." Yolun ikiye ayrıldığı noktada durdu. "Sol mu sağ mı?"

Dudaklarımı ısırarak susmak zorunda kaldım. "Sağ."

O yöne ilerlediğinde arkasındaydım. Göle yakın yürümüyordu. Yolun tam ortasındaydı ama içimden gelen dürtüye karşı koyamadım. Hızlanıp aradaki mesafeyi kapatarak yanında yürümeye başladım. Gölle arasında kalan artık bendim. Anlamsız bir koruma duvarıydım belki ama nedense bu içimi rahatlatıyordu.

"Şimdi burada herkesten hızlı ben çadır kursam haneme artı puan yazacak mısın?" diye sordu aniden.

Güldüm sadece. "Cidden sus artık." İfademi toparlamak için saçlarımla yüzümü sakladım. Harbi taarruzdaydı. Dört koldan saldırıyordu.

Birkaç dakika sonra geniş alanda, bizimkilerin yanındaydık. Öğrenciler çadırlarını kurmak için mücadele ederken İnci hevesle hepsine yardım etmeye çalışıyor ve bunun için koşturuyordu. Gördüğüm kadarıyla Müzik Kulübü öğrencileri için çileli bir gün oluyordu.

Atlas ve Derya köşede çadırlarıyla uğraşıyor, Yusuf tek başına kendi çadırıyla boğuşuyordu. Yusuf'un beni gördüğü anda çadırı arkadaşının üzerine savurup koşma şekli inanılmazdı. "Hocam!" diyordu bağırarak. "Hocam, geldiniz."

Yanımda belirdiğinde hevesle gülüyordu. Göz ucuyla Güntekin'e bakıp baş selamı verdi. Göz ucuyla Güntekin'e bakıp başıyla selam verdi.

Tuvalette yaşananların tek tanığı oydu ama bunu belli etmiyordu.

Atlas da saniyeler içinde Güntekin'in yanına gelmişti. Yusuf bana, o Güntekin'e yapışırken göz ucuyla birbirimize baktık. Ben Atlas'ın sevgisini anlayabiliyordum ama o Yusuf'a bakarken oldukça tersti. Bana hevesle sırıtan ve dibimde biten genci göz ucuyla süzdü.

"Amca, geleceğini neden söylemedin?" diyordu o sırada Atlas.

"Aslı geliyorsa ben de gelirim," dedi kısadan. "İlla haber mi vereceğiz?" Çenesini Yusuf'a çevirdi. "Seninle okul önünde mi tanışmıştık genç?"

Sırıtarak onayladı Yusuf ve yeniden bana döndü. Parmağı alanın en ortasındaydı. "Sizin için en güzel köşeyi ayırdım hocam. Kimseyi yaklaştırmadım. Manzaranız kesilmesin diye önünüzdeki kaçak çadır yapılanmalarını da engelledim. Bir padişah nasıl otağını en merkezi konuma kuruyorsa size de bu yakışır diye düşündüm. Lütfen, buyurun."

Mine yüzünden çalışmak zorunda kaldığı tarih tersleri işe yaramış gibiydi. Sesle güldüm söylediklerine. "Teşekkür ederim."

"Benim çadırımı görmek ister misiniz?" Hevesli ve heyecanlıydı. "İlk ben kurdum."

"Eminim en iyisini yapmışsındır," dedim. "Eğlenmene bak. Birazdan bakarım."

"Sallama, ilk ben yaptım," diye ileri atıldı Atlas.

İkisini derin bir *sen ben* tartışması içinde bırakıp ilerledim. Yanımdaki Güntekin'in göz ucuyla arkasına baktığının farkındaydım. "Bu genç sana niye ışıldayan gözlerle bakıyor? Hoşuma gitmedi, bil."

"Çünkü beni seviyor."

Çantaları alanın ortasına bıraktı. Yüzü ekşimişti. "Tadım kaçtı."

"Okulda yayılan görüntülerini her yerden silen ve tüm okulu susturan çocuk o. Teşekkür etmen lazım, ters ters bakman değil."

Zeki olmasından nefret ediyordum. "Sildirdiyse yayan da odur. Ayrıca yardımları için çok teşekkür ederiz ama bir iyilik yaptı diye bunun böyle ışıldayan gözlerle sana bakmasını mı izleyeceğim ben? Levent'i ayrı, dallaması ayrı, çoluğu çocuğu ayrı." Yüzü ekşidi. "Bu ne ya?"

Çantamı yerden alıp sürgüsünü açtım. "Senin de doktorun var, Ferda sapığın var. Ben bir şey diyor muyum?"

"İnkâr etme, ikisi için de ağzıma sıçtın Aslı."

"Tabi ki inkâr edeceğim. Hiçbir şey yapmadım."

"Doktoru öğrendiğinde kapıyı bir karış suratla açtın."

"*İki yıldır sevgiliyiz* dedik ve Ferda karşıma geçip *seni aldattı* dedi. Ya ne yapacaktım? Sinirlendiğim şey doktor değil, beni düşürdüğün konumdu." İmkân olsa Ferda'yı Tuğba'dan önce boğardım oysa. Bu aydınlanmayla hırçınlaştım. Çantadan çıkaramadığım çadırı ve demirlerini kafasına savurdum. "O yüzden sus artık!"

Sessizliğe bürünse de bu esnada acı içinde eline sarıldığını gördüm. Çadırın demirleri parmaklarına vurmuş olmalıydı. Acıyla böğürerek eline sarıldığında artık ben de paniklemiştim. Büyük bir korku ve vicdan azabıyla öne atılarak ellerini kavradım. Elektrik çarpmış gibi kendine çarpılma efekti vererek titremesini o an sorgulamadım.

"İyi misin? Parmağına mı geldi? Acıyor mu? Bakayım." Nefes almadan art arda konuşmuştum. Parmaklarına, ellerine hatta kollarına baktım. İnatla adamın ellerini yara içinde bırakmak için uğraşıyor gibiydim.

Çarpılma efekti ve acılı feryatları durdu. Yerine nasıl başardığını anlamadığım o fokurdayarak gülme efekti geldi. Bakışlarım ona döndüğünde sırıtıyordu. Boş bakışlarım karşısında anında kaşları havalandı.

"Benim için sahici bir endişe duydun. Bunu haneme artı puan olarak yazıyorum."

Beyinsizdi. Koluna gerçek bir tokat indirerek geriledim. "Asıl bunu hanene eksi olarak yaz, geri zekâlı. Bir şey oldu sandım."

"Evet, oldu. Çarpıldım."

Elimin tersindeydi. "Ben bir çarpacağım şimdi sana!"

Tam olarak ona dönen elimin tersini tutup beni kendine çekerken gülüyor ve eğleniyordu. "Dur dur bir, gitme. Parmağım acıyor cidden. Gel bakalım."

"Yürü git, Allah'ın delisi!"

"Allah'ın manyağı," dedi keyifle harfleri uzatarak. "Bir dur."

Omuzum yandan göğsüne yaslıyken elini ileri doğru uzattı. Yüzük parmağı kızarmıştı. Birkaç saniye sessizce bu anlamsız konumda kaldık. Gerçekten eline demir gelmiş olmalıydı. Nefesini saçlarımda hissedebiliyordum.

Başımı çevirdiğim an bakışlarıyla denk düşecektim. Önüme baktığımdaysa yüzüğüyle. Hangisi daha sarsıcıydı şu an karar veremiyordum. "Acıyor mu? Ciddi ol," dedim.

Parmaklarını sıkıp açtı ve sorun olmadığını belli etti. "Eh işte," diyen fısıltısı vurdu kulağıma. "Bu defa kıramadın. Ama üzülme. Yarın tekrar denersin."

Göz ucuyla bakıp gerekli huysuzluğu aktardım. Karşılık olarak gözlerini gözlerime dikti; dudağının ucundaki tebessüm ise hiç kaybolmadı.

"Yüzüğü çıkar. Şişerse daha kötü olur," diye mırıldadım. "Çantada krem olacaktı. Bekle, ondan sürelim."

Uzaklaşma niyetindeydim ki beni kolumdan tutup yine kendine çekerken parmaklarını sıkıp elini anında yanına indirdi. "Çıkarmam," dedi tek nefeste. "Yalan söyledim. Kızarıklık dünden beri var. Dün yemek yaparken senin geldiğini duyunca panikle tezgâha vurdum."

Kokusu etrafımdayken ne yapabilirdim ki? Savunma duvarlarım sağlamdı ama en nihayetinde o da askerdi. Taarruzda iyiydi. Bakışlarım yüzünde kaldı. "Neden panikliyorsun?"

"Kaçarsın sandım ama sen yine bana geldin."

Başka nereye gidecektim? Gidecek yerim yoktu ki. Alt kata gitmek bile aklıma gelmemişti. Haklıydı oysa. Ben de kendimden kaçmayı beklerdim. Nitekim şu an da yaptığım tam olarak buydu. Ama her adımda kendi kaleme gol attığımı hissediyordum. Nasıl kaçabilirdim? İzin vermiyordu ki.

Kolum ve omuzum bedenine yaslıyken tepeden bakan gözleri kısa bir an yüzümde dolaştı. Benim de ondan gözlerimi alamadığımı inkâr etmeyecektim. Aramızdaki çekimi de... Bir süredir bu vardı ve etrafıma attığı halata dâhildi. Mıknatıstan bile güçlü, kopmayacak kadar sağlamdı. Şu an geri çekilip beni bu etkiden kurtarması gereken oydu. Çünkü ben, ne ona bir adım yaklaşabiliyor ne de ondan uzaklaşabiliyordum.

Kaçamadığım şeyle yüzleştim. "İtirazım var," dedim onun gibi.

"Neye? Attila İlhan'a mı?"

Aramızdaki mesafe zaten yok denecek kadar azken sesi biraz daha alçaldı. Göğsüm, aldığı nefesin ritmini hissedecek kadar yakındı.

"Kanıma girmelerini istemiyorum," dedim.

"Ben de istemiyordum. Sonuç değişti mi sence?"

"Ben sen değilim."

"Değilsin." Bunu öyle bir rahatlıkla söyledi ki devamını beklemeden edemedim. "Ama tecrübelerime dayanarak söylüyorum ki aynı hatayı yapıyorsun."

"Ne hatası?"

"Kaçmaya çalışırken olduğun yerde kalmak."

Kaşlarım istemsizce çatıldı. "Anlamadım."

"Anladın. Hem de çok iyi anladın." Bakışları gözlerimden hiç ayrılmadı. Başını hafifçe öne eğip kulağıma yaklaştı. Kulağımın arkasına, en hızlı atan

o damara büyü yapar gibi efsunlu bir sesle fısıldadı. "İstemediğin bir şeye bu kadar yakın durmazsın, Aslı."

Bunu yapmasından nefret ediyordum çünkü her seferinde başım istemsizce yanağıma yasladığı yüzüne doğru eğiliyordu. Bunu tekrarlamamak için dişlerimi sıkarak direndim. Zordu. Dün gece kulağımın arkasında dokunduğu yer yanıyordu. *Bunu asla bilmeyecekti.*

Beni bu kördüğümden kurtaran İnci'nin, "Aslıhan Hoca'm, Güntekin abi," diye yükselen sesi oldu.

Güntekin başını yeniden kaldırdığında, kendimde güçlükle bulduğum bir iradeyle geri çekildim. Terleyen avuç içlerimi fark ettirmeden pantolonuma sildim. Kendim gibi davranmıyordum. Ortaya çıkan bu kadına yabancıydım. Üstelik onu kontrol edemiyordum. *Bundan hiç hoşlanmamıştım.*

"Böldüm mü?" dedi İnci saf saf. "Şu an kendimi romantik bir çiftin yanındaki üçüncü boş şahıs gibi hissediyorum."

"Saçmalama," dedim anında.

İfadesinden keyfinin yerinde olmadığının farkındaydım. Oysa birkaç dakika önce öğrencilere yardım ederken gayet mutluydu. "Sana kötü bir haberim var," dedi çekinerek. "Birkaç öğretmen arkadaşımız daha gelecekti. İçlerinde Tuğba da varmış."

Artık benim de tadım kaçmıştı. Kafa dağıtmaya geldiğim yerde kafama takılan her şeyin olması inanılmazdı. Bir Ferda eksikti ki birazdan gölün içinden çıksa asla şaşırmazdım.

"Neyse ne..." diyerek geriledim. "Benden uzak tut yeter."

Nefes almam gerektiğini hissediyordum. Hızla çadıra uzandım ve elimden geldiğinde kurmaya başladım. Şimdi Tuğba var diye Güntekin'den uzak da duramazdım. Her fırsatta gözü üzerimizde olacaktı. Sinirlerimi toplamak yerine daha da bozan bir kamp oluyordu. Çadırı kurarken bir noktaya kadar iyi ilerlemiştim ama her şeyi yapan aslında Güntekin'di. Arada zıtlaştığımız noktalar olsa da çadırı kurmayı nihayet başarmıştık.

"Tuğba yüzünden mi gerildin sen?" dedi en sonunda.

"Gerilmedim."

"Evet gerildin."

"Hepiniz yüzünden gerginim. Sonra *Aslıhan neden ters* diyorsunuz."

Çantamdan müzik çalarımı ve kulaklığımı alıp Güntekin'e bakmadan ilerledim. Yine haklıydı. Kaçmak istediğim şeye bu kadar yakın

duramazdım. "Ben biraz ormana doğru gidip müzik dinleyeceğim." Arkama bakmadan yürümeye başladım.

"Telefon yanında mı?" diye bağırdı.

Cebimden telefonu çıkarıp yukarı kaldırdım. Dönüp bakmadım. Bela olmuştu başıma.

"Fazla uzaklaşma," dedi bu defa.

Buna tepkisiz kaldım ve yeşil alana daldım. Bir an durdum ve beni görmeyeceği bir noktadan, ağaç arkasından ona baktım. Göle yakın değildik. Uzaklaşıyordum ama bir yanım onu orada bıraktığı için rahat değildi. Korkuyor muydu gölden? Sormalı mıydım? Çadırın önüne sandalyesini attı. Hemen yanına bir sandalye daha bırakırken kendisininkine usulca kurularak soğuk çayına uzandı. Aynı çaydan yanındaki boş sandalyenin üzerine de bırakmıştı. O sandalyenin kime ayrıldığını ikimiz de biliyorduk.

Bakışları ondan bir nebze uzaktaki göldeyken ağır ağır soğuk çayını yudumladı. Ama uzun süre bakmaya tahammül edememiş gibi gözlüğünü taktı. Ardından ayağa kalkıp sandalyelerin yönünü kampın ağaçlık tarafına, yani benim bulunduğum noktaya çevirdi. Sormaya gerek yoktu. Göllerden kesinlikle hoşlanmıyordu.

Beni görmemesi için adımlarım geriledi, patika yola daldım. Kulaklığı taktığımda sesini duydum ve yine dinlemeden hızla geçtim. Asla tamamını dinlemek istemiyordum. Hele de şu an. Birkaç şarkı daha atladıktan sonra Sezan Aksu'da durdum.

Gözlerim gözlerine kitlenir
Doyamam seyretmelere seni
Özlerim birkaç saat fazla gelir
Yağızım yiğidim erkek güzeli.

Bunu da hızla geçtim. Erkek güzeli dendiği an aklıma gelen yine o şuursuzdu.

Adam yakışıklı mı, yakışıklı Aslıhan. Karizma mı, karizma. Salak mı, salak. Ama çekici mi, çekici. Çok ve boş konuşuyor. Ama bilgili, başını ağrıtmıyor. En önemli madde; öyle ya da böyle kocan mı, kocan valla.

Ormanın ortasında durup elimi başıma attım. İç sesimi boğmak istiyordum. Ellerim kafamdayken koşar adım kaçtım. Beni dışarıdan gören biri deli olduğumu düşünebilirdi. Yanında kala kala beni de kendine benzetmişti. Kendi kendime konuşuyor, zihnim sussun diye kafamı tutuyordum. Kendimi kaptırırsam frenim olmazdı. Anlamıyorlardı.

Murathan, çocukluk aşkı olan Gökçen'i yirmi yıl boyunca unutmamıştı. Kafamıza takma seviyemizi daha nasıl özetleyebilirdim ki? Güntekin bir süre sonra hislerinde yanıldığını anlarsa ne yapacaktım? Kalbimi bu defa nasıl bir araya toplayacaktım? Başımı sıkıca tutup iki yana sallarken orman içinde koşar adım kaçtım. Cidden deliriyordum.

Aniden ayağımın boşluğa düşmesi ve çığlık atarak bayır aşağıya yuvarlanmamı da deliliğime vermek isterdim ama gerçekti. Kollarıma, dizlerime batan dikenler yüzünden acı içinde düştüğüm yerde doğruldum. Kulaklığım boğazıma dolanmıştı. Anlaşılan en sonunda kendimi boğmayı başaracaktım.

Yere şiddetli bir yumruk savurdum. "Doğa ana, senden de nefret ediyorum!"

Yerden toparlandığımda popom acıyordu ve bacaklarım ota bulanmıştı. Kollarım çizilmiş, avuç içlerim soyulmuştu. Bacaklarımı temizlerken bir dizimde acı olduğunu hissettim. Taşa çarpmış olmalıydım. Başımın üzerindeki ağaçta arı kovanı olduğunu fark ettiğimdeki paniğimse görülmeye değerdi.

Kolay kolay asla sövmezdim ama, "Siktir," dedim ağız dolusu.

Acilen buradan ayrılmazsam hastanelik olma garantim vardı. "Arı alerjisinden de nefret ediyorum!" diye soludum ve yere yumruk atarak düştüğüm bayıra tırmanmaya çalıştım. Elimi attığım dal kırılınca yine kendimi kıç üstü yerde buldum.

Öfkeyle tırnaklarımı toprağa geçirdim ve dişlerimi sıkarak tırmanmaya çalıştım. Çamur içinde kalmak umurumda değildi. Tırnaklarımın acıması da. Toprağa bir vahşi pençe daha atıp tırnaklarımı geçirdim. Son noktadaydım ama ayağımın altından toprak kaydı ve başladığım noktaya geri geldim. Her yanım çamur içinde kalmıştı. Sürekli başımın üzerindeki arıları kontrol etmekten şaşı olacaktım.

Toprağa bir kere daha tırnaklarımı saplayıp tırmanmaya çalıştığımda cebimdeki telefonum çalmaya başlamıştı. Önümde beliren arıyı elimin tersiyle kovalarken çamurlu parmaklarıma rağmen telefonu cebimden çıkardım. Arayan şaşırtmıyordu. Güntekin'di. Hızla reddettim. Bir daha aradı. Yine reddettim. *Gel beni kurtar* diyebilirdim ama yapmadım. Ama yine arıyordu.

Başımın üzerinden uçakla geçmesi ihtimal dâhilinde olduğunu için anın siniriyle açtım. "Ne var?"

Bir yandan elimle toprağı yokluyor, çamurlu ve kaygan olmayan tırmanacak nokta arıyordum. Etrafımda beliren bir arıdan daha irkilerek uzaklaştım.

"İnat seviyen beni daha da etkiliyor, haberin olsun," dedi kulağıma değen sesi.

Bir arıdan daha kaçtım. "Ne diyorsun be?"

"Bokta yuvarlanırım da yine yardım istemem diyorsun ha. İşte aradığım eş." Sesi fazla yakından geldiğinde gerileyip yukarı baktım. Aynı saniyelerde o da başını ileri uzattı. Bir an bakıştık. Gevşek herif el salladı. "Ne yapıyorsun orada?" dediğinde ses hem telefonda hem etrafımdaydı.

Aramayı kapatıp teli zorla cebime sıkıştırdım. "Senden kaçıyorum!"

"Hayatım," dedi geniş geniş. "Bunun için ormanda elit bir yürüyüş de yapabilirdin. Kendini yerden yere vurmana ne gerek vardı?" Sırıtarak işaret parmağını salladı. "Bana olan ilgini kabul etmekte zorlandığın için kendine kör bir nokta arıyorsun diye yorumladım." Düştüğüm çukura baktı. "Gayet başarılı. Arasam bulamam."

Bir arıdan daha irkilerek kaçtım. "Şimdi nasıl buldun?"

"Aramadım."

Bakıştık. Cidden ben çukurda o tepemdeyken göz kırpıştırarak bakıştık.

"Şaka mıydı bu?" dedim en sonunda.

Mantıklıydı. "Öyleydi ama gülmedin."

"Sen de gülmedin."

"Çünkü sen de gülmedin."

Yüzüm ekşidi. "Bu ne saçma bir muhabbet." Bir arıyı daha kovaladım ve yeniden tırmanmayı denedim.

Çaresiz debelenişimi izliyordu, farkındaydım. Üstelik bir önerisi de vardı. "*Yardım eder misin kocacığım* demeyecek misin?"

"Sence?" Yukarıda asılan güçlü bir dal fark ettiğimde o yöne ilerledim.

"Milletin kavanoz kapağı açamayan hanımlarının yanında benim öküzü tek yumrukta devirecek, dağ bayır tırmanacak ve tekme savuracak karımın ortama giriş şekline bakar mısınız?"

"Beğenmiyorsan yürü git."

Hızla dala tutunup kendimi yukarı çektim. Bu kez daha sağlamdı; ağırlığımı taşıdı. Arılar giderek çoğalırken panikle tırmanmaya devam ettim

"Kız nereye gideyim? Evlendik bir kere."

"Gerçekmiş gibi konuşma."

"Gerçek olsun diye uğraşıyoruz burada."

Çamur içinde yuvarlanırken bunu konuşmak için doğru zaman değildi. Zorla nefes aldım ve en sonunda sabrım taştı. "Sence şu an bunu konuşmanın sırası Güntekin?"

Cevap vermek yerine güldüğünü söylemek şaşırtıcı olmayacaktı. "Az daha bağır. Tüm doğa bizi dinlesin ve bu huzurlu evliliğimize şahit olsun."

"Popomda!" demiş bulundum panikle. Dala dört kolla sarılıp daha hırsla tırmandım. Popomda bir şeyin yürüdüğünü hissediyordum. Arıysa biterdim. Dönüp bakacak bir konumda da değildim. Hızlı tırmanarak bundan kurtulmaya çalıştım.

"Ne poponda?" dedi Güntekin anında. Bu defa gülmüyordu. Ciddiye almış gibiydi. Bana doğru eğildi. "Lan ne oluyor orada?"

"Kıçımda arı var!" diye bağırdım.

"Kıçında arının ne işi var?" Kısa bir süre ağaca bakmış ve üzerindeki arı kovanını en sonunda o da fark etmişti. "Siktir!" dedi ağız dolusu. "Madem arı var neden söylemiyorsun Aslı? Alerjin yok muydu senin bunlara? Bu kadar da inat olunur mu?"

Tutunduğum dal aniden yukarı doğru gerildi. Bir anda yükseldim. Tam yukarı ulaştığım anda çamurlu elimden kavrayıp beni son hamleyle yukarı aldı. Dalı aşağı sarkıtanın da düşmeyeyim diye sıkıca tutanın da Güntekin olduğunu ancak o an anladım.

Ayağa dikildiğim anda ellerim hızla bedenimde gezindi ve arı var mı diye kontrol ettim. Ama bunu benden daha çok yapan oydu. Arıya alerjim olduğunu hatırlamasını beklemiyordum.

Kollarıma, yüzüme ve saçlarıma dokundu. Karşısında çamur içinde kalmış bir hâldeyken gözleri bedenimde hızla gezindi. "Bir şey oldu mu? Sokmadılar değil mi?" Hızla ilerletti. "Yürü, uzaklaşalım şuradan, çabuk."

Elim popomda kaldı. Sokmamıştı sanırım. Bir şey hissetmiyordum. Ama onun etrafında arı dönüyordu. "Sende!" dedim kollarına vururken.

Kendi etrafında dönüp o da kıçına, bacaklarına vurdu. "Hani nerede?"

İkimizin de şaşkın olduğu bir andı ya da panikleyince ikimizin de zekâ seviyesi düşüyordu. Emin değildim. Arı bahanesine sağına soluna tokatları indirdim. Bir noktadan sonra durup kolunu yüzüne kaldırarak kendini koruması gerekti.

"Kız ne yapıyorsun?" dedi can havliyle. "Bu iş arıyı aştı ha! Dayak yiyorum gibime geliyor."

Oysa onu kurtarmaya çalışıyordum. Arı etrafından uzaklaştığında elinden kavrayıp onu geride bırakmadan koştum ama bir elim inatla kıçımdaydı.

Huylanmıştım bir kere. Bir şey batıyor gibiydi.

"Niye kıçını tutuyorsun? Kıçımı arı soktu deme!" dedi saçma bir panikle.

"Kontrol ediyorum işte. Dur bir." Kovandan biraz uzaklaştığımızda durdum ve ellerim tüm bedenimde gezindi. Arı sokmuş olsa şimdiye kaşınırdım. Şu anlık bir şey hissetmiyordum.

Ben kendimi incelerken dikkatle baktı. "Eee?" dedi endişeyle. "Hastaneye gidelim mi? Sokmadı değil mi? Emin misin?"

"İyiyim," dedim ağzımın içinde. "Bir şey yapsa anlardım. Sorun yok." Aynı saniyelerde arkasına bakakaldım. Küçük dilimi yutmuş gibi kelimelerim boğazıma takıldı ve korkuyla geriledim.

İfademi gördüğü an daha da gerilmişti. "Ne?" dedi yaklaşıp. "Ne oldu? Dilin mi şişti? Nefes mi alamıyorsun? Ne oldu?"

Parmağım korkuyla arkasında doğru havalandı. Ellerim bile titriyordu. "Güntekin..."

"Ne?" diye bağırdı daha büyük bir panikle. "Harbi kıçını mı ısırdı arı?"

"Ayı," dedim şokla.

Artık o da şaşkındı. "Ne?"

"Arı değil ayı."

Daha da şaşkın ve alıktı. "Ne diyorsun kızım ya?"

"Arkanda ayı var!" diyerek çığlık attığımda o da aynı şekilde bağırmış ve kaçmak yerine beklenmedik bir şekilde aklına ilk gelen buymuş gibi sıkıca bana sarılmıştı.

"Nerede?" dedi bağırmaya devam edip bir yandan da beni kollarıyla korumaya çalışarak. "Hani, nerede?" Bunu yaparken benim çığlığımı yalnız bırakmayıp bağırması duyulmaya değerdi.

"Kıtmir'in selamı var!" diye böğürdü. "Köpeğe mi söyleniyordu lan o? Neyse ne. İmdat!"

Öyle sıkı sarılmıştı ki nefes alamıyordum. Ormanın ortasında, kolları arasındaki beni bir sağa bir sola çevirerek ayı arıyordu, garibim. Tüm bunlar kıkır kıkır gülmeme engel değildi. Çığlığımın yerine gülüşümü duyduğunda durup bakışlarını bana eğip göğsüne sakladığını ve ayıdan koruduğunu düşündüğü kadına baktı. İfadesi yüzünden kıkırtım büyük bir kahkahaya dönüştüğündeyse kolları gevşedi ve bıraktı. Artık katılarak gülen bana hayret içinde bakıyordu.

Şu yüz ifadesini ne zaman görsem yarılana kadar gülme isteğiyle kaynıyordum. Bu da kendi tarihimde ilkti. Sonra *neden ben varken gülüyorsun* diyordu. Ellerimi dizlerime atıp öne eğilerek kahkaha atmaya

devam ettiğimde olayı anlayabildi ve her zamanki gibi ellerini beline atıp bana tip tip baktı.

"Bu neydi şimdi?"

Dikleşip koluna tutundum. Gülmekten toparlanamıyordum. "*Kıtmir'in selamı var* ne?" Devasa bir kahkaha attım. "On yıl buna güleceğim!"

Tatlı huysuzluğu içindeydi. "Böyle de şaka olur mu? Aklımı aldın ha!"

"Senin çadır direği yüzünden elektrik çarpmış gibi titreme şakandan daha iyiydi. Kabul et." Gülüşümü durdurmadım, bunun için uğraşmadım da. Tam olarak katılarak gülmeye devam ettim. Yüz ifadesi inanılmazdı.

"Arı kıçını sokacağına dilini soksaymış ya!" diye çıkıştı. "Maşallahın var yine."

Elim karnımda kaldı. "Ay karnım ağrıdı gülmekten."

"Sana *buzdan duvar* diyen öğrencilerin şu halini görse ben de ifadeleri karşısında on yıl gülerdim," dedi aynı huysuzluğuyla. Aramızdaki mesafeyi açmak yerine aniden yanıma yaklaştı ve huysuzluktan sıyrılıp yine kendi özüne döndü. "Bak korktuğumda kaçmak yerine ilk sana sarıldım. Bunu haneme ek puan diye ekleyecek misin? Her koca yapmaz bunu ha."

Gerçekten sinirlerimi bozuyordu. Her şeyin farkındaydım. Az önce koruma içgüdüsüyle sarıldığına da emindim. İlkel bir güçle bunu yapmıştı. O düğünde avize düştüğünde de kolları aynı koruma içgüdüsüyle ilk bana dolanmış ve avizeden gelecek her bir parçayı karşılamak için düşünmeden sırtını dönmüştü.

Gülüşüm büyüdü. "Ekleyeceğim. Sus da yürü."

"Vallahi mi?"

"Valla."

Yürümeye başladığımızda bir dizim ve ellerim hâlâ acıyordu. Gülen ifademi zorla toparladım. Düşerken dizlerimi sandığımdan daha kötü vurmuş olmalıydım. Topallamama engel olamadım. Ardımdan geliyordu; bir anda yanıma ulaştı. Kolumu kavrayıp omzuna attı, ardından önümde eğilerek sırtına binmem için sessizce beni yönlendirdi.

"Gel şöyle," dedi sonrasında. "İnatlaşırsan kucaklarım. Tekmelersen omuzuma atarım. Yaparım, biliyorsun."

Evet, biliyordum. O an inatlaşmak da gelmemişti içimden. Kollarımı boynuna, bacaklarımı beline sardım ve yükümü sırtına bıraktım. Kolları kalçalarımın altına dolandı, tek hamlede ayağa kalktı.

"Hayret," diyordu ilerlerken. "Üç tur da burada kavga ederiz sanıyordum. Lafımı ikiletmedin."

"Öğrencilerimin olduğu bir alana beni omuzunda götürmenden iyidir."

"İnatlaşıp durmasan bunların hiçbirini yaşamayacağız Aslı."

"Asıl sen üzerime gelmesen ben de inatlaşmayacağım ve bunların hiçbirini yaşamayacağız Güntekin."

"Bayırdan aşağıya yuvarlanmışsın. Bunun benimle ne alakası var? Sen de ayağına taş değse *Güntekin*diyorsun." Bir koluyla beni sırtında tutarken diğeri göğsüne uzandı ve ellerimi kavrayıp soyulmuş avuç içlerime baktı. Çamura bulanan tırnaklarımdan iğrenir sandım. Yapmadı. "Şu ellerine bak," diyordu. "Düştüysen beni arasana."

"Düştüğüm yerden kendim kalkarım."

Sessiz kaldı bir an. Ormanın içinde, doğanın sesiyle ilerledik. "Bunca zaman hep bunu yapmışsın," dedi birkaç dakika sonra. "Farkındayım. Kimseye ihtiyacı ve eyvallahı olmayan bir kadınsın. Ama bazen ben de seni düştüğün yerden kaldırabilirim. Sen bana yardım ettin. Ben de sana edebilirim."

Dalgalı ve yer yer kıvırcık gibi duran saçlarına baktım. Koyu kahveler arasındaki kumral detaylar güneş yüzünden parlıyordu. Dokunmak istedim, yapamadım. "Ben sana ne zaman yardım etmişim?" diyebildim.

"Ferda'dan kurtardın. Benden kanatlarımı almak isteyen herkesi benden uzak tuttun. Derviş Yarbay'ın yanında defalarca beni korudun. Elimdeki yarayı benden çok düşündün." Duraksadı bir an. "Aile hissini özlemiştim," dediğinde sesi buruktu sanki. "Fark etmeden bunu verdin. Anneni, kardeşlerini benimle paylaştın. Bunların hiçbirini bir yalan uğruna yapmadığının farkındayım."

Sessiz kalmak dışında bir şey yapamadım. İnkâr etmedim, yalanlamadım. O da aynı şeyleri yapmıştı oysa. Faturaları bulurken, ailemin karşısında dimdik dikilirken ve sayısız anda daha yanımda olduğunu bilmek bu saçma oyunda en başından beri rahatlamama sebepti.

"Aynılarını sen de yaptın Güntekin." Dilim dudaklarımda gezindi. Sesim ılımlı bir hal almıştı. "Birlikte hallettik işte."

Gülümsedi sanki. "Birlikte hallettik, evet."

Dudaklarımı ısırarak susmak istedim, olmadı. "Annemi ve kardeşlerimi seninle paylaşmadım," dedim. "Onlar zaten seni sevdiler. Murathan'ı söylemeyeceğim bile. Onun için çok değerlisin. Bu yüzden onları benim değil kendi ailen de olarak görebilirsin. Ailemi seninle paylaşmadım yani. Onlar zaten seni aileden biri olarak seçti. Yani Murathan sevdiyse biz de

severiz. Yani o sever, biz..." Durup soluklanmak zorunda kaldım. "Saçmalıyorum. Yere indir. Çıktığım çukura geri gireceğim."

Kahkahası içtendi. "İyi ilerliyordun. Niye öyle diyorsun?"

Hafifçe kafasına vurdum. "Sus."

Utançla çenemi omuzuna yasladım. Bir süre sessizce ilerledik. Yolu uzatmıştı, farkındaydım. Diğer patikadan gitse kısa sürede alana çıkacaktık ama uzun olan seçeneğe yönelmişti. Ses etmedim. Olduğum konumda kaldım ve ilk defa yükümü başka bir sırta yıktım. Hem rahat hem korkunç hissettiren bir histi. Aniden giderse ne yapacaktık?

"Tekrar ediyorum. Sana iyi bile davranmadım," derken buldum kendimi. "Cidden iddia ettiğin şeylerden hâlâ emin misin?"

Önüne bakarak ilerliyordu. Beni tutan kolları biraz bile gevşememişti. "Siz Karakurtların sevgi diline Murathan'dan hâkimim. İlla çiçek böcek dağıtmana gerek yok. Böylesi daha keyifli."

"Zor bir insanım."

"Ben de kolay değilim."

"Yani?"

Durup derin bir soluk verdi. Karşımızda en sonunda kamp alanı vardı. "Yani çivi çiviyi söker Aslı. Öyle ya da böyle. Bunu da birlikte halledeceğiz."

"*Beni senden kurtar* dedin ama hiç yardımcı olmuyorsun."

"Benim yapamadığımı sen nasıl yapacaksın?"

"O zaman neden öyle yazdın?"

"Sen bana ne bakıyorsun? Edebiyat olsun diye boş yapmışım. Sen sadece yazılanların sonuna odaklan. *İlle de sen* kısmı kritik mesela. Keşke altını üstünü fosforlu kalemle çizseydim."

Tebessümüme engel olamadım. Ama o bunu görmedi. Alana yaklaşıyorduk. Sırtından inecektim ama İnci'nin karşısında Tuğba'yı gördüğüm an duraksadım. Bizi gördüğünde ifadesi anında değişik bir hal almıştı. Bu tatmin olmak için yeterliydi. Bizi gördüğüne emin olduğumda Güntekin'in sırtından inmek için hareketlendim. Neredeyse çadırın önündeydik. Bu defa itiraz etmeden bıraktı. Öğrencilerin çoğu yoktu. Sanırım İnci onları ses avı için görevlendirmişti.

İnci koşar adım bana doğru geldi. Çamura bulanan halim karşısında şaşkındı. "Aslıhan, ne oldu?"

Elimi salladım. "Sorun yok."

"Merhaba," dedi Tuğba uyuz uyuz.

Nettim. "Senin burada ne işin var?"

Omuz kaldırıp boş boş baktı. "Gelemem mi?"

"Neden gelesin?"

"Neden gelmeyeyim?"

Kendisine göz devirdim. "Ne yaparsan yap ve benden uzak dur."

Gerileyip bizim çadıra ilerledim. Titiz yanım hızla üzerimi değiştirmekten yanaydı ama bacağım acıyordu. Çadıra gidemeden bedenimi Güntekin'in benim için ayırdığı sandalyeye bıraktım. Güntekin de yanıma kuruldu.

"Bana bak," dedi sessizce. "Buralarda çalınacak bir evrakın yok değil mi? Bunun sağı solu belli olmaz."

Bakışlarım çadıra döndü. İçeride çantam dışında bir şey yoktu. Tuğba'nın çalmak isteyeceği tek şey tiyatro metnim olurdu ki onu da bir kere göz ucuyla okur, gider bazı kısımlarını kendince değiştirerek sunardı. Eski okulumuzda sıklıkla dolabımı ve defterlerimi karıştırırken kendisini yakalamıştım. İnsanların bana olan nefretini kullanır, kimsenin kalkıp ona *bu Aslıhan hocanın fikriydi sanırım*demeyeceğini bilirdi. Şanslıydık ki şu an tiyatro metnim burada değildi. Kendini yaratıcı olmaya zorlarken can çekiştiğine emindim.

"Hiçbir şey yapamaz," dedim ters ters.

Yandan bir su şişesi aldı ve ellerimi kavrayıp öne uzattı. Şişeden su döküp avuçlarımdaki çamurları dünyanın en normal anındaymış gibi yıkadı. Tuğba dikkatle bizi izliyordu.

"Üzerini değiştirmeyecek misin?" dedi Güntekin ellerimi yıkamaya devam ederken. "Bir şeyler getirmediysen benim çantamda yedekler olacaktı. Onlardan al."

Ellerimi yıkayışına bakıyordum hâlâ. Artık odağım Tuğba deccali değildi. "Getirdim. Değiştiririm şimdi," dedim çehresine bakarken dalgın bir sesle.

Kendince tırnaklarıma dolan çamuru bile temizlemeye çalışıyordu. Bana değil avuç içimdeki berelenmelere baktığında hafifçe yüzü ekşidi. Çamur arındıkça sürtünmenin bıraktığı izler belirginleşiyordu. Deri yer yer soyulmuş, bazı noktalar kanamıştı.

"Aslı," dedi sitem eder gibi. "Ah Aslı..."

Öğrenciler alana gelmeye başlamıştı. Bize doğru koşanların en önünde, birbirini ite kaka ilerleyen Atlas ile Yusuf vardı. "Lan keşke Mine de

gelseydi," dediğini duydum Yusuf'un. "Seninle kozalak toplayacağıma onunla tarih çalışmayı tercih ederdim."

"Keşke bunu yapsaydın," dedi Atlas. "İnan memnun olurdum." Bizi fark ettiğinde, "Boss!" diyerek koştu ama çamura bulanan halimi gördüğünde gülüşü silindi. "Hocam ne oldu?"

Yusuf daha büyük bir panik içindeydi. "Hocam! Ne oldu mübarek ellerinize?"

Su şişesini Yusuf'un kucağına iteleyen Güntekin tersti. "Boş yapma. Git ilkyardım çantası getir genç."

Yusuf koşarak uzaklaştı. İnci yanıma gelmiş, beni baştan aşağı süzüyordu. Tuğba ise çadırın önündeki sandalyesinden olan biteni göz ucuyla izliyordu.

"Ne bu halin?" dedi önümde eğilen İnci.

"Yürürken arıların olduğu bir çukura düştüm. Çıkayım derken de daha çok battım."

"Aslıhan Hoca'mızın arıya alerjisi var," dedi Tuğba'nın uyuz sesi. "Ondan paniklemiştir. Değil mi hocam?"

Yıllar önce okul bahçesinde arı kolumu soktuğunda geçirdiğim baygınlık sonucunda maalesef bu bilgiyi öğrenmişti. Düşmanını iyi tanıdığı için unutmuyordu da. Kendisine bu yersiz duyurusu için ters bir bakış sundum.

Birkaç dakika geçmesine rağmen Yusuf geri gelmediğinde Güntekin ayaklanmış, arabadan ilkyardım çantası almak için gitmişti. Fırsattan istifade çadıra girip üzerimi değiştirdim ve bedenimi kontrol ettim. Yara ve morluklar dışında arıya dair belirti yoktu. Olsaydı şu an çoktan belli olurdu.

Gün kararmış, gençler kamp ateşinin başında yaktıkları ateşte oturuyorlardı. İlkyardım çantası almaya giden bir daha gelmiyordu. Niyetim üzerimi giyip Güntekin'e bakmaktı. Üzerime kalın yeşil bir kazak geçirdim. Tam eşofmanımı giyiyorken duyduğum arı vızıltısıyla irkildim ve ne olduğumu bilemeden bacağımda ince bir sızı hissettim. Çantamdan eşofmanımı aldığım an serbest kalmış olmalıydı ki o ana kadar varlığını hissetmediğime emindim.

Can havliyle bacağımı tuttum ama aynı saniyelerde dışarıdan başka bir ses yükselmişti. "Göle biri düştü hocam!" diye bağırıyordu öğrenciler.

Kendi acımı bir kenara bırakıp aceleyle eşofmanımı giydim ve çadırdan çıktım. Bu defa şüpheye yer yoktu. Arı bacağımı sokmuştu ve şimdiden deli gibi kaşınıyordu. Spor ayakkabılarımı rastgele giyip yanan kamp ateşinin

önünden geçerek Güntekin'i aradım. Bakışlarım tüm öğrencilerimizi taradı. Hepsi tamdı.

"İnci, öğrencileri gölden uzak tut," diye bağırdım ve koşar adım ilerledim.

Göğsümde yanan korkuya ne volkan diyebilirdim ne de kızgın demir. Boğazıma saplanmış kesik bir nefesti sadece. Yalnızca onu görene kadar da rahatlayamayacaktım. Kaşınan bacağıma aldırmadan, dik tutmaya çalıştığım adımlarla ilerledim. Elim istemsizce boğazıma gitti. Nefesim daralıyordu. Ama durmadım.

Gölün başına geldiğimde gözlerim çöken karanlık içinde sadece Güntekin'i aradı. Onu buraya asla sürüklememeliydim. Patika yolun ucundan gelen Yusuf ve yanındaki Güntekin'i gördüm. İki de bir çocuğu tersleyen o değil gibi bir şeyler anlatıyordu ve konuşup kendi aralarında gülerek yürüyorlardı. Aramızda on adım kala durdular. Sağlık çantası Yusuf'un kucağındaydı. Benim arabamdan alıp gelmiş olmalıydılar.

O sırada birileri genç bir kızı gölden çıkarıyordu. Kenara çekilen kız eli göğsünde korkuyla nefes alıp verirken Güntekin de oraya bakıyordu. "Ben ne oldu anlamadım. Biri aniden itti sanki," diyordu kız.

Güntekin'in ifadesi anında ciddileşti ve gözleri etrafında gezindi. Beni değil başka bir şey arıyordu sanki.

Yusuf, "Aslıhan Hoca'm," dediğinde Güntekin'in bakışları bana döndü.

Onlara doğru ilerledim. Kaşıntı artık sadece bacağımda değildi. Boynuma, kollarıma doğru yayılıyordu. Nefes alırken göğsüm daralıyor, boğazım görünmez bir el tarafından sıkılıyormuş gibi hissediyordum. Başım hafiflemeye başlamıştı. Adımlarımın altındaki toprak yerinde duruyor ama ben dengemi kaybediyordum.

Güntekin bunu fark etmiş, bana doğru iki adım atmıştı. "Neyin var sen-" diyordu tam.

Hiçbir şey söyleyemeden son kalan gücümle kendimi gövdesine bıraktım. Dizlerim artık beni taşımıyordu. Göğsüm her nefeste biraz daha daralırken görüşüm de bulanıklaşmaya başlamıştı. Buradaydı ve iyiydi. O ana kadar yıkılmamıştım ama şimdi kendimi bırakabilirdim. *Yıkıl*, *taşırım*demişti. Bunu yapmalıydı.

Sözlerindeki güven yanıltmadı. Ben yere düşmeden kolları beni sardı. Kendisi dizleriyle toprağa kapaklandı ama bedenimin yere değmesine izin vermedi. Elleri panikle yüzümde dolaşırken bana sıkıca tutunmaya devam etti.

"Aslı," diyordu endişe dolu sesi. "Ne oldu? Neyin var?"

"Arı," dedim zorlukla. "Çadırda, bacağım."

Sırtım göğsüne yaslıyken yanağını yanağıma yasladı ve öne uzanıp onlara doğru gelirken sürüdüğüm bacağımdaki eşofmanı kavrayıp yukarı çekti. Şimdiden şişmeye başlayan noktayı gördüğünde öfke ve stres dolu bir nefes verdiğini duydum. Başımın üzerine değdi dudakları. Gövdeme dolanmış koluna sıkıca tutunup nefes almaya çalışmaktan başka bir şey yapamadım.

"Çadırda arının ne işi var?" diye öyle bir bağırdı ki tüm kamp alanının artık bize baktığına emindim. Bu ses tonunu da tanıyordum. *En deli damarım* dediği noktaydı.

"Çantada," dedim zor aldığım nefesle. "İlkyardım çantasında... İğne..."

"Yusuf çantayı aç!" diyen Güntekin artık soğukkanlı bir asker gibiydi. Saniyeler içinde sıyrılmıştı benliğinden. Yusuf panikle, titreyen ellerle çantayı açtığında Güntekin aradığını bulmak için her şeyi yere döktü. "Ambulansı ara," diyordu bir yandan. "Buraya doğru gelsinler. Zaman kaybedemeyiz."

Yusuf'un cebine uzanıp titreyen elleriyle ambulansı araladığını gördüm ama ne dediğini duymuyordum. Kelimeler, sesler ve görüntüler bulanıktı. Sadece Güntekin'in beni sıkıca tutan kolunu, sırtımı yasladığım bedenini ve kulağıma değen nefesini, beni anda tutmaya çalışan sesini duydum.

"Sakin kal," diyordu ve sesi fırtına ortasındaki tek dingin limandı. Önümde elleri titremeden adrenalin iğnesini paketinden çıkardı. İki kolu da beni tutmayı bıraktı ama sırtımı yasladığım gövdesinden ayırmadı. Kulağıma mırıldanmaya devam etti. Her bir kelimesi dün gece elinin değdiği o noktada kaldı. Kalbimi hızlandırdı. "İyi olacaksın. Sakin kal. Nefes al. Nefes al Aslı. Benimle kal, tamam mı? İyi olacaksın."

İğne hazır olduğunda bedenimi gövdesinin bir kısmına daha yasladı ve elini alnıma atıp bakışlarını yüzüme odakladı. "Bana bak," dedi sadece. "Tamam mı?"

Bakabildiğimden emin değildim ama gözlerimi onunkilere çevirmeye çalıştım. Kesik nefesler alarak onayladım.

Zamanla yarışmasına rağmen yine de soğukkanlılığını korudu. Endişeliydi, göz bebeklerinden bunu görebiliyordum ama kontrollü kalma konusunda oldukça başarılıydı. Savaş pilotuydu. Üstelik donanımlı bir askerdi. Artık şaşırmıyordum.

"Biraz canın acıyacak," dedi eli alnımı okşarken ve turuncu renkli oto-enjektörü sağ uyluğumun dış yanına, eşofmanımın üzerinden aniden bastırdı. Keskin bir klik sesi duyuldu. Can acısıyla boğuk bir sesle inledim.

Parmakları enjektörün üzerinden ayrılmadı. Sessizce kıpırdayan dudaklarından içinden saydığını anlayabiliyordum. Bir, iki, üç... Her saniye bana bir ömür gibi geliyordu. Beşinci saniyenin sonunda enjektörü geri çekti ve alnıma, saçlarıma art arda derin iki öpücük bıraktı.

"İşte bu," dedi güven veren sesi. Bakışları gözlerimde kaldı. "Sadece bana bak ve nefesini bana göre ayarla."

Derin nefes alamıyordum. Ama onun aldığı her nefesi dinleyebiliyordum. Yavaş ve düzenliydi. Bana nefes almayı yeniden öğretiyor gibi ağır ağır nefesler alıp verdi. Bir gölde boğulmaktan kurtarılmamış gibi yine bir gölün başında bana nefes oldu. Aldığı nefesi gözlerinden kopmadan takip ettim ve uyum sağlamaya çalıştım. Aynı anda nefes alıp ağır ağır verdik. Gözlerime bakarken göz bile kırpmadı.

Daha düzenli nefes almaya başladığımı fark ettiğinde, "Harikasın," dedi alçak sesle ve dudakları bir kere daha alnımda durdu. "Bir daha *bana söylediklerinden emin misin* diye düşünürsen bu anı hatırla Aslı. İğneden bir tane daha olsa şu an şah damarıma saplamıştım."

Bedenimi tek hamlede yerden kucakladı. Tüm çevrenin etrafımıza toplandığını o an fark ediyordum ama umursayacak durumda değildim. Komutanlığını konuşturdu. Otorite dolu bir sesle etrafa art arda emirler savurdu. "Yusuf, Atlas. Çantalarımızı getirin. İnci, çadır sana emanet. Topla. Siz de toplanın. Kamp bu kadar. Herkes evine dönüyor." Çenesi Tuğba'ya döndü. "Ve sen, Tuğba mısın nesin? Karıma bir şey olursa yaktım çıranı!"

Tuğba'nın şaşkın sesini duydum. "Ben ne yaptım?"

"O çadırda sen gelene kadar arı falan yoktu!" diye kükredi Güntekin. "Defalarca kontrol ettim. Her yeri didik didik ettim. Asla yoktu! Neyi neden yaptığının, kim olduğunun farkındayım. Bana maval okuma! Dua et Aslı bu gece gözünü açsın. Yoksa yemin ederim senin başına çok pis bela olurum!"

Tuğba ne dedi, çevrede ne yaşandı hiçbir fikrim yoktu. Başımı Güntekin'in omuzuna yasladım ve gerçekten yıkıldım. İğne rahatlatmıştı. Yine de bedenim gittikçe uyuşuyordu sanki. Alacağım nefes göğsümün üzerinde donup kalmıştı. O an nefes almaya devam etmek için az önceki gibi gözlerime bakıp yönlendirmesi gerektiğini düşündüm. Nefes aldığında

nefes alabilecek gibiydim. Saçmalıktan öte delilikti. Arı zihnimi de uyuşturmuş gibiydi.

Kucağında benimle patika yolda koşar adım ilerledi. Arkamızdan İnci de koşuyordu. Öğrencileri Müzik Kulübünün bir başka hocasına emanet etmiş ve düşünmeden, hatta ağlayarak arkamızdan koşmaya başlamıştı. Benim için mi ağlıyordu? Oysa henüz ona da tam anlamıyla güvenmiş değildim. *Arkadaşım* dememiştim. Buna gerçek bir korku ve endişe içindeydi.

Gözlerim bir an kapandı. Her şey silindi. Saçlarımda gezinen eller ve İnci'nin ağlamaklı sesiyle uyandım. "Bir şey olmaz, değil mi Güntekin abi?" diyordu korkuyla. "Dudakları mosmor oldu sanki. Arı alerjisi olduğunu söylese buraya gelmesine asla izin vermezdim."

Gözlerimi zorla araladığımda arka koltukta yatıyordum ve başım İnci'nin dizlerinde, elleri saçlarımdaydı. Arabayı süren Güntekin'in iç dikiz aynasından bana baktığını gördüm. Kısa bir andı. Bakışlarımız denk düştü ve gözlerim yine kapandı.

"O Tuğba denen kadın bizim çadıra girdi mi?" dedi Güntekin. "Arı falan yoktu. Defalarca kontrol ettim. İlaç bile sıktım çadırın dört yanına! Ne olduysa o kadın geldikten sonra oldu." Öfkeyle soludu. "Benim kafamı çok pis attırıyorlar. Bak en sonunda birine çok fena bela olacağım, yeter!"

"Bilmiyorum," dedi İnci'nin ağlamaklı sesi. "Görmedim."

Sesler sustu, görüntü gitti. Her şey siyah ve hiçlikten ibaretti. Bir daha kendime geldiğimde ambulansa aktarılıyordum. Güntekin'di elimi sıkıca tutan. İnci'ye arabayı arkamızdan getirmesini söylerken benimle birlikte ilerliyordu. Gözlerim yine kapanırken elini sıkmaya çalıştım. Sağlık çalışanlarına benimle ilgili seri bir şekilde bilgi veriyor, iğne yaptığını söylüyordu ama bunu yine oldukça teknik bir dille anlatıyordu. Kan grubumu bile bilmesine daha sonra şaşıracaktım.

Elini sıktığımı fark ettiğinde bakışları anında bana döndü. "İyi misin?" diyerek elini alnıma atıp üzerime eğildiğinde ambulansın içindeydik. Etrafımdaki sağlık çalışanları bir şeyler yaparken ona bakmak ve nazlı, sönük, kırgın bir sesle adını söylemekten başka bir şey yapamadım. Canım yanıyordu. Adını ilk defa bu kadar kırılgan ve ağlamaklı söylediğim ilk andı.

"Güntekin..."

Onun da gözlerinden ilk defa gördüğüm ince bir sızı geçti, boynu büküldü. "Bu tonla adımı söyleme, hayır. Bu hoşuma gitmedi. Eskisini tercih ederim. Bağırman da makul ama bu olmaz."

Şakağıma doğru bir yaş süzüldüğünden haberim yoktu. Parmağının tersiyle sildi ve eli yine saçlarıma uzandı. "Buradayım," dedi güven veren sesi. "Buradaysam hallederiz. Biliyorsun, değil mi?"

İnleyerek başımı sallamaya çalıştım. Annem ve babam dışında birinin canımın yandığı anlarda yanımda olması da ilkti. Bu yüzden en nazlı, kırılgan yanım daima onlara vardı. Kabul etmek istemedim ama engel de olamadım. Artık orada biri daha vardı. Kırılgan bir nazla dudaklarım titredi. Çocuksu, acı dolu bir inilti döküldü dudağımdan. Boğazım yanıyordu.

Bu da boynunu büktü ve saçlarımı daha sıcak bir hisle okşadı. Eli alnımda kaldı. "*İyi olacaksın*diyorsam iyi olacaksın. Tamam mı? Canın yanıyor, biliyorum ama sen güçlü bir kadınsın Aslı. Biraz daha sık dişini." Avuç içimi alnına yasladı ve birkaç saniye için gözlerini kapattı. "Şu an ben pek iyi değilim ama. Tansiyonum düşmüş olabilir. Mümkünse bir daha doğayla bu kadar haşır neşir olmayalım. Bir ömür şehirde yaşamayı ilk defa kabul ediyorum."

Ağzıma oksijen maskesini takıp nefes almamı kolaylaştıran görevli, "Hastanın nesi oluyorsunuz?" diye sordu.

"Kocasıyım," dedi Güntekin ve kendi kolunu öne uzattı. "Benim de tansiyonuma bakın. İyi değilim."

Gülmüştü sağlıkçı. "Eşiniz iyi olacak, korkmayın. Adrenalin iğnesini tam zamanında yapmışsınız."

Güntekin'in elimi daha sıkı kavradığını hissettim. Gözlerim kapanırken elimi yine alnına yasladı. Kaybetmekten fazlasıyla korkuyor gibiydi. Onu gerçek bir paniğin içinde gördüğüm tek andı bunlar. Ailesi gözlerinin önünde katledilmiş biri için bu, anlaşılır bir korkuydu.

"Parmakları şişti," dediğini duydum. Yüzüğümü çıkardı ve parmaklarımı okşadı. Gözlerim kapalıydı ama her şeyin farkındaydım. "Yüzüne de bakar mısınız? Sanki dudakları da şişiyor. Ayak parmakları da şiş midir? Ayakkabılarını çıkarayım mı? Göz altları mora döndü. Hemen geçer mi? Nefes alışverişi ne zaman normale döner?"

"Kontrol ediyoruz," dedi görevli. "Endişelenmeyin."

Her şey yeniden silindi. Bir eli avucumu sımsıkı tutarken diğeri saçlarımda dolaşıyordu. Gerisi boşlukta öylece yuvarlandı. Ne bir rüya gördüm ne de zihnimde bir anının içine düştüm. Her şey siyah bir perdeden ibaretti. Acı da yoktu, hisler de. Akrep ve yelkovan birbirini kovaladı. Biri kaçtı, diğeri onu yakalayamadı ve ben derin bir uğultunun kulaklarıma kurulduğunu fark ettiğimde gözlerimi araladım.

Beyaz tavana baktım öylece. Genzim yanıyor, tenim sızlıyordu. Yutkunarak inledim. Başıma saplanan keskin bir ağrı vardı. Etrafıma bakındığımda bir hastane odasında olduğumu fark ettim. Ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum bile. Bakışlarım duvardaki saate takıldığında neredeyse beş saatin geride kaldığını fark etmek şaşırtmamıştı. Anafilaktik reaksiyonların ardından tam anlamıyla kendime gelmek zaman alıyordu. O sürenin büyük kısmını gözlerimi birkaç kez aralayıp yeniden uykuya teslim olarak geçirdiğimi hayal meyal hatırlıyordum.

Bir elimi kaldırıp kendime bakmaya çalıştım. Ellerim şişti ama fazla değildi. Avuç içlerimdeki kesiklere krem sürülmüş, bazıları bantlanmıştı. En büyük uyuşukluğu bacağımda hissediyordum. Acı dolu bir ifadeyle soluma döndüm ve karşımdaki hastane yatağında yatan kocamı gördüm. Benden çok o komalık olmuş gibiydi. Uyuyor muydu emin değildim ama gözleri kapalıydı. Şu an bulanık görüşüm ve zihnim yüzünden hiçbir şey ayıramıyordum.

Usulca yatağımdan doğrulmam düşündüğüm bir eylem değildi. Serum direğimi kavrayıp dikleşmem, yatakta oturmam ve ayağa kalkmam da. Elim bacağıma uzandı. Eşofmanımı yukarı çekip göz ucuyla baktığımda bariz bir şekilde şişti ama diğer bacağım, kollarım ve ellerim iyi durumdaydı. Yine de emin olamıyordum. Derim sanki her an çatlayacakmış gibi geriliyor, bütün bedenim yanıyordu. Belki de gördüğümden daha kötü durumdaydım.

Serum direğinden destek alarak karşımdaki yatağa ilerledim. Yan yatıyordu. Boynundaki askerî künye göğsüne doğru sarkmıştı; zincire iliştirdiği şey ise parmağımdan çıkardığı yüzüğümdü. Onu bir kez dövsem içimdeki öfkenin yarısı dinerdi. Belki o zaman karşı yatakta değil de yanında uyuma isteğinden de kurtulurdum. Yorgun, sersem ve acı içinde yatağının kenarına iliştiğim anda gözlerini açtı. Kesinlikle uyumuyordu.

"Aslı," diyerek toparlandı. "İyi misin? Ağrı-"

Serum takılı kolumu ileri uzanıp korurken yanına devrildim ve yastığında yer edinerek yatağına kıvrıldım. Sırtım ona dönük kaldı. Gözlerimse yorgunlukla kapandı. Sadece evde uyumak istiyordum. Bilmediğim, alışmadığım yerde uyuyamazdım. Alıştığım yer burasıydı. *O zaman ev de burasıydı.*

"Bacağım kaşınıyor," dedim anlamsız bir nazla.

Yadırgamadı, yargılamadı. Kısa bir duraksamanın ardından bacağıma uzanmış, eşofmanı yukarı çekip şiş yerin etrafını cidden kaşımıştı. "Geçti mi?"

"Daha iyi," dedim aynı nazla ve sağlam kolumu yukarı kaldırdım. "Kolum da kaşınıyor."

Cidden kolumu da kaşıdı. "İyi mi?"

Kolumu indirdim. "İyi." Bu defa huysuz bir nazla burnumu çekmiştim. "Yarın yine senden kaçacağım, haberin olsun," dedim ağzımın içinde, zorlukla.

Bir an kıpırdamadı sadece, sessiz kaldı. İnce battaniyeyi usulca üzerime çekerken de sessizdi, yanıma uzanıp yüzünü saçlarımın arasından ensemdeki kâğıttan uçak dövmesine yaklaştırırken de... Kolunu usulca belime dolayıp sırtımı göğsüne yasladığında, buna izin verdiğim için kendime kızmam gerekirdi. Oysa sadece zihnimde büyük bir yapbozun eksik parçası tamamlanmış gibi hissettim.

"Yarın da yakalamaya çalışırım o zaman. Ne yapayım?"

"Sus. Kelime oyunu yapma bana."

"Ne yani, bugünkü performansımı haneme artı puan olarak yazmayacak mısın? Kocan hayatını kurtardı," diye mırıldandı. Ensemdeki dövmeye nefesi vurdu. "Bu arada son söylediğim çift anlamlı. Haberin olsun yani. Edebiyatçı olduğun için tüm dilbilgimi konuşturuyorum. Daha ne yapabilirim?"

"*Kelime oyunu yapma* demedim mi sana?" derken huysuz değil uykulu ve yorgundum. Sanki sesim bile şişti. "Çok şiştim değil mi? Yüzüm kötü durumda mı? Aynaya bakmak istemiyorum."

"Yani *şiştin* demeyelim de *botoks etkisi* diyelim."

"O kadar mı kötü?"

"*Kötü* de demeyelim de *biraz tatlılaştın* diyelim."

"*Sus* demedim mi sana?"

Kıkırdağını duydum. Nefesinin vurduğu noktaya şimdi dudakları değiyordu ama tepki veremedim. Sadece dinlenmek istiyordum. "Tüm arılardan nefret ediyorum," dedim ağzımın içinde.

Ilımlıydı. "Hepsini de yargılamayalım şimdi. İçlerinde bu nefreti hak etmeyen de vardır. Bu söylediğim de çift anlamlı. Bundan da haberin olsun."

Sanırım kendince *ben o dallama değilim* demek istiyordu. Oysa biliyordum zaten. Değildi. Hiçbir zaman öyle hissettirmemişti. "Arı arıdır," dedim. "Biri değil hepsi yüzünden bu hâle gelebilirim."

"Kocaman bir kovanın altındaydın Aslı ama hiçbiri sana dokunmadı. Daracık bir alandayken sadece biri seni soktu. Hepsi sana saldıracak diye

bir şey yok. Kimisi sadece çiçekleri koklamak istiyor olabilir."

Tüm bunları yüzü saçlarımın içinde, nefesi ensemde, varlığı arkamda, kolu belimdeyken söylemesi tüm bunların da çift anlamlı olduğunu özetliyordu zaten.

"Yarın ilk gördüğüm arıyı ezeceğim," dedim saçma bir huysuzlukla.

"Kıyamazsın."

Evet, kıyamazdım. Bana verdikleri bunca zarara rağmen bir arı öldürmüş değildim. Ya kaçar ya elime bir şey alır zarar vermeden kovalardım. "Beni tanıyormuş gibi konuşma," demem ise göstermeye çalıştığım her şey gibi gerçeğin tam tersiydi.

"Sen beni tanımıyor musun?"

"Tanıyorum."

"O zaman?"

"Yarın gözüme gözükme."

Yine hafifçe güldüğünü duydum. "Göreve gidiyorum zaten. Merak etme. Sabah uyandığında göremezsin."

Duraksadım. En fazla iki dakika geçmişti. Zihnim bir anlığına boşluğa düştü. Uyuyup uyumadığımı bile anlayamadım. "Ne zaman döneceksin? İki gün sonra Ertürkler Şirketi'nin kuruluş kutlaması için bir yemek var. Bizi de çağırdılar."

Sensiz gitmek istemiyorum diyemedim. Çıkmadı çatallı dilimden. *Sen olmadan gidince geriliyorum, halledemiyorum sanki* de diyemedim. Çünkü Güntekin yalan, onlar gerçekti. Ama şimdilerde sanki onlar yalan, tek gerçek Güntekin'di. Bunu anlatacak kelimem yoktu.

Şirketten anladığı tek bir şeydi. "Levent mi?" dedi anında. "*Bana da serum takın* dedim defalarca dinlemediler. Tam şu an bunu yapmalılar."

"Adama bulaşacaksan gelme Güntekin."

"Adam sana bulaşacaksa tabi ki gelmem lazım Aslı. Yeri göğü deler uçarak gelirim."

Gülecektim ama uyku bastırıyordu. "Yani ne zaman döneceksin?"

"Yemeğin olduğu gün buradayım. Merak etme."

"Etmedim."

"Aynen."

"Uzak dur benden. Sınırımı aşma."

Belimdeki kolu daha sıkı sarıldı. "Aynen, tamam," dedi umursamadan. "Bizim sınır işi çığırından çıktı. Artık Lozan'da bile çözülemez.

Yunanistan'la olan karasuları sınırına döndük. Bu arada; Yunanistan'ın resmî dili nedir?"

"Yunanca Güntekin."

"Aferin. Beyin damarların da şişmiş mi diye kontrol ettim."

İstemsizce güldü. "Geri zekâlı bir herifsin."

"Bu çatallı dilinle arı seni sokmadan sen onu ısırsaydın başımıza bunların hiçbiri gelmezdi."

"Madem çatallı dilimden rahatsızsın düş yakamdan."

Kolu belime daha sıkı dolandı, yüzü bariz bir şekilde enseme ve saçlarıma gömüldü. "Önerini sevmedim. Şimdi de sen sus."

Sustum ve akreple yelkovanın bir kere daha birbirini kovalamasına izin verdim. Ben zamanı bekledim ama o beni beklemedi. Akıp gitti. İlk defa bir şeyleri kontrol etmedim, etmeye çalışmadım. Zamanla birlikte ben de akıp gittim. *O boşluğa, ben sıcak bir gövdeye.*

******

Sis, vadinin omuzlarına ağır ağır çökerken yoğun bulut duvarını yaran dört F-16, kusursuz bir kol düzeniyle ilerliyordu. Liderliği yine Deli Şimşek üstlenmişti. Kanatlarında Yelkıran ile Yıldırım, geride ise Comart vardı.

Sınır hattında yaşanan sel felaketinin ardından AFAD ekipleri, jandarma refakatinde ulaşılamayan bir köye yardım götürmek üzere bölgeye sevk edilmişti. Ancak taşkın nedeniyle yolların kapanmasını fırsat bilen teröristler, konvoyu dar vadide pusuya düşürmüştü. Sel yüzünden kara birlikleri bölgeye zamanında ulaşamıyor, yardım konvoyu giderek çemberin içinde kalıyordu. Bölgedeki sivil varlık ve rehineler nedeniyle operasyonun hassasiyet seviyesi en üst düzeydeydi.

Bunun üzerine bölge komutanlığı, konvoyun güvenliğini sağlamak ve kara birlikleri bölgeye ulaşana kadar baskıyı kırmak amacıyla acil yakın hava desteği talep etmişti. Göreve çıkan ilk kol, Sancar Ekibi olmuştu. Arazi şartları ve vadinin yapısı nedeniyle kol üç ayrı eksenden yaklaşacaktı.

Güntekin'in gözleri dikkatle kısılmıştı. Bakışları önündeki göstergelerle gökyüzü arasında gidip geliyordu. "Kartal 1. Hedef bölgesine yaklaşıyoruz. Yelkıran, kuzey hattını kontrol et. Temas tespit edersen derhâl rapor ver. Yıldırım, güney hattı sende. Comart, benimle."

"Kartal 2, anlaşıldı," dedi Berk. Uçağını keskin bir yatışla sağa kırarak kuzey eksenine yöneldi.

"Kartal 3, anlaşıldı." dedi Cihangir. Uçağını kendisine ayrılan eksene yönlendirirken köyün çevresindeki hava sahasını üç farklı koldan kontrol altına alıyorlardı. Aralarında gün ışığına doğru yönelen tek uçak Güntekin'inkiydi. Sebebini ise kimse bilmeyecekti.

Berk'in keskin mavi gözleri önündeki göstergelere odaklanırken F-16'sı kontrollü şekilde irtifa kaybetti. Hava-kara koordinasyonu için ayrılan frekansa geçti ve pusuya düşen jandarma timiyle yeniden irtibat kurmayı denedi. Birkaç dakika öncesine kadar haber alabiliyorlardı.

"Batur, burası Kartal 2. Telsiz kontrol, beni duyuyor musunuz?"

Sağındaki hedefleme podu ekranından görüntüyü biraz daha büyüttü. Sisin arasından beyaz çatılı okul binası belirdi. Kızılötesi kameraya yansıyan parlamalardan, çatının arkasında mevzilenen jandarmaları ve kuzey sırtındaki kayalıklar arasında hareket eden terörist gölgelerini seçebiliyordu.

Aynı dakikalarda telsizine kesik, hışırtılı bir cızırtı düştü. Kulaklığına dolan düzensiz nefes alışlarını duyduğunda Berk gözlerini ekrandaki hedef bölgesinden ayırmadı.

"Batur, tekrar ediyorum. Beni duyuyor musunuz? Okul binasının kuzey sırtından baskı var, kendinizi emniyete alın. Beni duyan-?"

Cümlesini bölen, askeri telsizin mandalına can havliyle basıldığı için arkadan sesleri doğrudan kokpite taşıyan güçlü, nefes nefese bir kadın sesi oldu. "Asker vuruldu!" diyordu kadın, hıçkırıklarını bastırmaya çalışarak ama sesindeki o kriz yönetimi refleksini tamamen kaybetmeden. "Size cevap veremiyor! Sesim geliyor mu?

Dikkat kesildi Berk.

"Seni duyuyorum. Şu an kiminle konuşuyorum?"

Telsizden sesleri yükselirken Berk, telsiz mandalına daha sıkı basarak seslendi:

"Kartal 2. Beni duyuyor musunuz?"

"AFAD..." dedi kadının titreyen ama o kaosun içinde ayakta kalmaya çalışan güçlü sesi. "Ben AFAD Saha Koordinatörü Ceyla Tansu."

"Tamam," dedi Berk, ses tonunu olabildiğince sakin ve güven verici tutmaya çalışarak. "Yelkıran konuşuyor. Şimdi sadece benim sesime odaklan, Ceyla."

"Neredesin? Nereye bakmalıyım? Askerler vuruldu." Kadının sesi korku doluydu ama yine de pürüzsüzdü. "Sıkışıp kaldık buraya, çıkamıyoruz. Çocuklar ve kadınlar var. Etrafımızı sardılar."

"Gökyüzüne bak," dedi Berk, uçağın burnunu hafifçe vadiye doğru eğerken. "Jet sesleri duyuyor musun?"

"Gökyüzünü göremeyeceğim bir sığınaktayım ama evet sesleri duyabiliyorum."

"Gökyüzüne ait o seslerden biriyim," dedi Berk, telsizden ona sarsılmaz bir güvenle. "Şimdi sakin ol. Sorduğum sorulara tam ve doğru cevaplar ver ki sana yardım edebileyim."

"Tamam," dedi kadın hızla. "Tamam, sakinim."

"Etrafında kaç asker var?"

"Dört."

"Yaralı?"

Ceyla'nın sesi kısa bir an titredi. "Dört..."

Ağır ağır yutkundu Berk. "Bilinçleri açık mı?"

"İlkyardım yaptım. Üç tanesi iyi durumda ama birinin yarası ağır. Kanaması durmuyor."

"Olduğunuz konumda toplam kaç kişisiniz?"

"On altı. On kadın, altı çocuk. Üç kadın hamile. Bir bebek var." Sesi yine titremişti. "Az önce doğdu."

"Harika bir zaman seçmiş," dedi Berk. "Şimdi bana bulunduğunuz tam konumu da söylersen bu doğumu kutlamak adına ateş yakabilirim."

"Köy meydanında muhtarlık var. Mavi bir bina. Oradayız."

Berk'in gözleri hedefleme podundaki görüntüler arasında hızla dolaşıyordu. Kameranın kızılötesi ekranında çatışma kaynaklı onlarca farklı termal parlaklık, barut sıcaklığı ve namlu izi birbirine karışmış durumdaydı. Karadaki o büyük karmaşada dostu düşmandan ayırmak neredeyse imkânsızdı ama şimdi Ceyla'nın verdiği bu net konumla taşlar yerine oturmuştu. Muhtarlık binasını hedef hattının merkezine kilitlerken, binanın çevresindeki ısı izleri tek tek zihninde anlam kazanıyordu.

Berk, telsizdeki kadının sesindeki gerginliği hissetmişti. Ceyla konumu gereği kriz yönetimine alışkındı ama belli ki bu kez yaşanan kaos, kontrolü elinden çekip almaya çalışıyordu. Onun odağını birkaç saniyeliğine olsun başka yöne çevirmek istedi.

"Tamam, sizi buldum. Görebiliyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Saçların hangi renk Ceyla?"

"Sarı."

"Evet, doğru kişiyi görmüşüm."

"Bina içindeyim. Nasıl görebilirsin ki?"

"Gökyüzünden her şeyi görebilirsin. Gözlerin kahve mi?"

"Yeşille karışık mavi. Onu da mı gördün?"

"Tabii ki."

Ceyla derin bir soluk verdi. "Taktiksel olarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun gibime geldi Yelkıran."

"Evet ve işe yaradı da. Şimdi nefes al Ceyla. Tane tane konuşmazsan seni anlayamam. Sakin kal."

"Normalde sormazdım ama içinde bulunduğumuz şartlar düşünüldüğünde sormak zorundayım," dedi Ceyla. Etraflarında art arda sesler duyuldu. Bir şeyler patlıyor gibi yer sarsıldı. "Sence şu an bu sorular beni sakinleştirmeye yeter mi?" diye aynı saniyelerde telsize bağırıyordu Ceyla. "Yine ateş ediyorlar! Burada ölmek istemiyorum! Genel olarak ölmek istemiyorum!" Derin bir soluk vermişti. "Bu arada madem ölüyorum söylemekten çekinmeyeceğim. Sesin yakışıklı. Evli misin? Dilerim şu an burada ölürüm. Bunu söylediğime inanamıyorum!" Silah sesleri yükseldiğinde yine bağırdı. "Hayır, hayır. Ölmek istemiyorum. Geri alıyorum!"

Son kelimeleri kendi kendine olan isyanı gibiydi. Güldü Berk. Kısa bir an Ceyla'yı kapattı ve lidere bağlandı.

"Kartal 2, hedef teyit edildi. Siviller ve dost unsurlar muhtarlık binası içinde emniyette. Tehdit binanın kuzey sırtındaki kayalıklarda odaklanmış durumda. Güdümlü mühimmat için angajman talep ediyorum."

Güntekin'in boğuk ve tok sesi duyuldu. "Angajman serbest, Kartal 2. Temiz bir atış olsun."

Berk'in parmakları tetiğe dokundu. F-16 hafifçe sarsıldı. Mühimmat, sığınaktaki sivillerin milim bile zarar görmeyeceği şekilde, sadece kuzey sırtında ateş saçan mevzilere kilitlenerek hedefe doğru ayrıldı. Berk gözünü ekrandan ayırmazken saniyeler sonra mühimmat tam isabetle infilak etti. Sivillerin üzerine ölüm yağdıran o gölgeler tek bir nokta atışıyla tamamen etkisiz hale getirildi.

Berk, sıcak temas bitse de Ceyla'nın tehlike sonrası yaşayacağı o ani şoku engellemek için odak dağıtmayı sürdürdü. Sakin bir sesle tekrar ortak frekansa girdi.

"Sence benim saç rengim ne Ceyla? Bilirsen evli miyim bekâr mı söylerim."

"Kahve?" Etrafta yine sesler patladığında Ceyla tiz bir çığlık attı. "Siyah!"

Gülmüştü Berk. "Bilemedin. Bu arada az önceki gürültünün sebebi bendim. Artık sakinleşebilirsin, frekanstaki desibeli fazlasıyla aştın. Tehdit ortadan kaldırıldı. Güvendesiniz. Yaralı askerler, yeni doğum yapan anne, bebekle diğer siviller için tahliye ve sağlık ekipleri yönlendirildi. Bugün ölmüyorsun Ceyla, merak etme."

Telsizin ucundaki kadın derin bir nefes verdiğinde etrafta ağır bir sessizlik vardı. "Madem sendin söyleseydin ya!" dedi Ceyla en sonunda. "Aklım çıktı."

Jet hızla bulutlara tırmanırken telsizde, bölgeye giren ilk kara unsurlarının ve zırhlıların sesleri yankılanmaya başladı. "Kendine dikkat et. Yelkıran frekanstan ayrılıyor." dedi Berk yarım bir gülüşle.

"Söylediklerimi unut."

Kısa, keyifli bir soluk verdi Berk. Sesi bu kez daha derinden ama net gelmişti. "Can havline verdim, merak etme."

"Şu telsiz kayıtlarını sildiremez miyiz?" dedi Ceyla aceleyle. O kontrolsüz anlarından duyduğu utanç sesinden okunuyordu. "Benim için gerçekten iyi olur."

Berk kısa bir kahkaha attı. "O kadar da kötü değildi."

"Yine taktiksel olarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun gibime geldi. Bir daha ölümle burun buruna gelirsem hep bunu hatırlayıp önce susmayı deneyeceğim. Lütfen hattan ayrıl ve tüm sorularımı unut. Ben bu şeyi nasıl kapatacağımı bilmiyorum. Her an kafamda parçalayabilirim."

Berk'in gülüşü tüm yüzüne yayıldı. "Bir gün yeryüzünde denk gelirsek tüm sorularını o zaman cevaplarım. İyi şanslar Ceyla."

Ve hattan koptu. Tüm o gerginliğin ortasında, saniyeler süren bu zamansız konuşma sessizliğe gömüldü.

Kara unsurları hedef bölgeyi tamamen kontrol altına alıp çevre emniyetini sağlarken, dört F-16 üstlendikleri yakın hava desteği görevini başarıyla tamamlamıştı. Görev liderinin komutuyla jetler, kollarını bozmadan tırmanışa geçip bulut denizinin içinde gözden kayboldular. Arkalarında susturulmuş tehditler, kurtarılmış hayatlar ve uzun süre kulaklardan silinmeyecek bir motor uğultusu bıraktılar. Bulutlar onları sakladı. Yüzleri kayboldu, sadece sesleri kaldı.

******

Yan koltuğuma kurulmuş, "Ya sabır ya sabır ya sabır..." diye mırıldanan Güntekin'i ciddiye almamaya çalışıyorum, zordu.

Sıkıntıyla solumak bile artık az kalacaktı. Ben gerçekten bu deliyi hâlâ boğmadığım için çıldırmış olmalıydım. "Bu saçmalığa daha ne kadar devam edeceksin?" dedim en sonunda ve araba durdu.

Ertürkler Şirketinin kuruluş yemeğine gelmiştik. Ankara'nın en şık, lüks, pahalı otellerinden birinin önündeydik. Güntekin görevden birkaç saat önce gelmiş, tam olarak gitmeden önce söylediği gibi davete yetişmişti. Beni buraya tek göndermemekte kararlı oluşunu eve nefes nefese düştüğü andan anlayabiliyordum.

Buraya gelirken *Levent Bey'i tersleme* dedim diye kendi kendine *ya sabır* çekiyor ama bunu benden saklama gereksinimi asla duymuyordu. Bana bakmadan bir kere daha, "Ya sabır." dedi ve arabadan indi. "Sus Aslı," diyordu bir yandan da. "Beni konuşturma. Konuştuğum an Levent denen herife söverim." Kapıyı şiddetle yüzüme kapattı ve ekledi. "Harbiden ya sabır!"

Umutsuzca başımı sallayarak indim ve yanımda beliren valeye anahtarı bırakıp Güntekin'in ilerledim. Siyah takım elbisesi ve beyaz gömleği için klasik fakat inkâr edemeyeceğim ölçüde karizmatikti. Kravat takmamıştı, ben de bir şey söylememiştim. Sevmiyordu. Zaten rahat tarzı ona daha çok yakışıyordu.

Ufukta gün batıyor, Ankara semalarına yine sarının en kehribar tonu düşüyordu. Ona doğru ilerlerken adımlarım ağırdı. Topuklu ayakkabım asfaltla buluşurken ceketimin eteklerini düzelttim. Dizlerimin biraz üzerinde biten siyah, düz kesim bir elbise giymiştim. Üzerine omuzları belirgin tek düğmeli bir ceket almıştım. Takı olarak yalnızca küçük küpelerim ve boynumdan asla çıkmayan Güntekin'e ait kolye vardı. Evlilik yüzüğü ise her zamanki yerindeydi.

Güntekin gerginlikle kollarını ve yakasını düzeltirken beyaz gömleğinin manşeti ceketinin altından bir parmak kadar göründü. Saati, güneşi kısa bir an yakaladı. Ben ise refleksle ceketimin kolunu çektim. Ne zaman gerilsem önce kıyafetimi düzeltirdim.

Bedenimdeki anafilaktik reaksiyonun etkileri çekilmişti. Bacağım hâlâ şişti ama kızarıklığı fondötenle kapatmıştım. Dikkatle bakmadıkça belli olmuyordu. Hastanede uyurken yanımda o vardı, sabah uyandığımdaysa yatak boştu, yüzüğüm yeniden parmağımdaydı ve başucumda sadece İnci'yi görmüştüm. Beni alıp eve getiren ve saatlerce başımdan ayrılmayan yine

oydu. Söylediğine göre Güntekin'e söz vermişti, iyi olduğuma emin olana kadar tek bırakamazdı.

Yine, söylediğine göre Güntekin hastaneye vardığımız andan itibaren saatlerce göz kırpmadan başımda beklemiş, şişmeye meyleden bacağıma kendi ellerini üşütme pahasına buzlar tutmuş, şişen parmaklarımı ovuşturup durmuştu. Bu faciayı en az zararla atlatmamın en büyük nedeniyse soğukkanlı bir şekilde zamanında yaptığı ilkyardımdı.

Güntekin'in eli, elimi kavradığında geri çekilmememin nedeni sadece bunlar değildi. Tüm nedenleri kendime sakladım ve her zamanki gibi *çevrede insanlar var, buna mecburuz* yalanına sığındım. Artık yalan söylediğim tek kişi bendim, farkındaydım. Güneş gözlüklerimi saçlarımdan alıp gözlerime itekledi.

"Ya sabır'ım devam etsin istiyorsan o adamın olduğu masaya oturmayız Aslı."

"İstesek de oturamayız Güntekin. Adam şirket sahibi ve..." Yüzüm önümüze döndü. Valeler peş peşe gelen lüks araçların kapılarını açıyor, fotoğrafçılar tanınmış isimlerin peşinde koşturuyordu. Bir köşede Türkiye'nin büyük şirketlerinden birinin sahibi gazetecilere gülümsüyor, birkaç adım ötede sevilen bir oyuncu peş peşe *özçekim* isteyenleri kırmamaya çalışıyordu. "Emin ol şu ortamın en sıradan detayı biziz. Levent Bey bizi görmez bile." Yüzüm ekşidi. Sevmemiştim ortamı. Fazla sesli ve gösterişliydi. "Hanzade Hanım'a selam verir, bir görünüz çıkarız."

"Biz yine de en uzak masaya oturup işimizi garantiye alalım," dedi ağzının içinde.

El ele ilerledik. Işıklardan rahatsız olmuş gibiydi; o da gözlüklerini taktı. Egolu bir adamdı ama bu denli bir şatafat ona bile fazla gelmiş olmalıydı.

Kırmızı halı asla bizim için değildi. Etrafımızda patlayan kameralar ve ışıklar da. Bizi değil, geride kalan ünlü isimleri çekiyorlardı.

Garip olansa bize dönen birkaç gözün varlığıydı. El ele ilerleyişimiz anlamsızca dikkatlerini çekmiş gibi bakışları üzerimizdeydi. Kırmızı halı kaplı merdivenlere ulaştığımızda Güntekin bir adım gerimde durdu. Elini belime yerleştirerek beni usulca yönlendirdi. Yanımızdan geçen iki kadın aynı anda dönüp baktı. Birinin dudakları kıpırdadı. Diğeri başını hafifçe salladı. Kapıdan içeri girerken Güntekin yeniden elimi kavramıştı.

"Bize mi bakıyorlar, bana mı öyle geliyor?" demek zorunda kaldım.

"İnternete düştüğümüzü hatırlatırım. Tanımışlardır. Demek ki bizim de buradaki ünlüler kadar giderimiz varmış. O kadar da görünmez değiliz."

Onun görünmez olma gibi bir lüksü yoktu. Her türlü ilgi çekerdi. *Acı bir kabullenişti.*

Büyük salondan içeri girdiğimizde bakışlarım yalnızca Hanzade ve Aysel Hanımları aradı. Tavandan sarkan görkemli avizeler, zarif bir telaşla servis yapan garsonlar, şık davetliler, kadehlerin ince tınısı, neşeli kahkahalar ve ortama yayılan uğultularla salon, seçkin bir davetin tüm ihtişamını taşıyordu. Ertürk Bey zaten Güntekin'i sevmişti. Benim odağım dernekteydi. Aradığımı on adım ötemizdeki masaların birinde buldum.

Hanzade ve Aysel Hanımların olduğu masaya yönelmemiz için Güntekin'in elini hafifçe çektim.

"Oradalar, gidelim."

"Güntekin Bey!" diyen Ertürk Bey'in sesi bize engel oldu. "Aslıhan Hanım. Hoş geldiniz." Anlaşılan, gelen misafirlerini karşılamakla meşguldü. Kollarını sıkıca Güntekin'e doladı ve babacan bir şefkatle sarıldı. Gerilediğinde tebessümü büyüktü. "Şeref verdiniz."

Ben ifadesiz kalırken tebessüm eden Güntekin'di. "Asıl şeref bize ait, Ertürk Bey. Davetiniz için teşekkür ederiz."

"Eşim Nazlı," dedi Ertürk Bey ve yanındaki kadını tanıttı. Yaşına rağmen son derece güzel bir kadındı. Koyu kahve gözleri, bakımlı bir çehresi ve omuzlarına dökülen küllü kumral saçları vardı. Bedenini saran beyaz elbise ve gerdanındaki incileriyle parlıyordu. "Nazlı, bunlar da sana bahsettiğim Aslıhan Hanım ve Güntekin Bey. Bizim Berk Barçın'ın komutanı Güntekin. Hava Kuvvetleri'nde ona *Deli Şimşek* diyorlar. Efsane olmuş bir isim."

Güntekin'in egosu okşandığı için sırıtışı yerli yerindeydi. "*Efsane* demeyelim de *biraz namımız vardır*diyelim," demeyi seçti. "Ama burada olmamın asıl nedeni karımdır." Eli avucumdan ayrıldı ve usulca belime dolandı. "Aslı'nın başarılarını dinlemeyi tercih ederim."

Tükürüğüm resmen kursağımda kaldı. Tepkimi daha edebî anlatamazdım. Bu da haneme artı puan olarak yazılacaksa haneyi ateşe verebilirdim. Beni etkilemek için böyle davranma ihtimali yüksekti.

Düşme Aslıhan. Düşme kızım. Kanma. Kendine gel!

İmkân olsa kafamı buzluğa sokardım çünkü aynı saniyede belimdeki eli usulca aşağı kaydı. Minik bir dokunuştu ama etkisi sarsıcıydı. Parmakları belimin hemen altında durdu. Devamını getirmedi. Çünkü buna gerek de kalmadı. Bütün saçma sapan ihtimalleri zaten ben tamamlamıştım. Biraz daha aşağı inse, istemsizce sıkılan kalçalarım beni ele verecekti.

Yemin ederim böyle şeyler düşünen bir insan değildim ama o saçma çekim hissi kendime dair bildiğim her şeyi yerle bir ediyordu. Rahatsız eden bir temas değildi. Adam her zamanki gibiydi. Normal olmayan benim zihnimdi.

Harbiden onu dövmeliydin Aslıhan! Yapma, düşme tuzağa. Bilerek yapıyor, tahrik ediyor. Etkisini biliyor. Kanma!

Nazlı Hanım'ın dudakları kıvrıldı. "Çok memnun oldum. Çift olarak muazzam bir enerjiniz var. Ertürk anlattığına abartıyor sanmıştım. Haklıymış. Siz nasılsınız Aslıhan Hanım?"

"İyiyim teşekkür ederim," derken ifadesizdim. Gerginliğimi fark etseler bu hâlime şok olurlardı. "Siz nasılsınız Nazlı Hanım? Tanıştığıma çok memnun oldum."

"Levent, ne kadar güzel bir kadın olduğunuzdan bahsetmişti," dedi ve felaketin fitilini ateşledi.

Adamın adı geçtiği anda bile Güntekin eşini yalayan bir kertenkeleye dönüşüyordu. Bedeninin bana daha da yaklaştığını hissettim. Sırtımdaki eli belime dolandı ve parmakları bel oyuntuma kumaş üzerinden anlamız şekiller çizdi. Kendince takılıyordu belki ama içim ürperiyordu, farkında bile değildi.

Tek bir temasla sersemleyecek biri değildim. Bunu birine söylesem güler, benimle dalga geçerdi. Muhtemelen Güntekin Agâh denen deliyi tanımadıkları için ben de onlara hak verirdim. Ama o adam söz konusu olunca hiçbir şey dışarıdan göründüğü gibi olmuyordu.

Tükürüğüm bir kere daha boğazımda kalmasın diye belli etmemeye çalışarak Nazlı Hanım'a gülümsedim. Güntekin'in belimdeki parmaklarını kavrayıp sıkarak durdurdum.

"Teşekkür ederim," diyordum bir yandan da Nazlı Hanım'a.

"Levent de buralardaydı. Birazdan gelir," dedi Ertürk Bey.

"Biz masalardan birine geçelim. Siz de misafirlerinizi karşılamaya devam edin. Levent Bey'le ilerleyen saatlerde selamlaşırız nasılsa," demek zorunda kaldım.

Acilen şu konumdan kurtulmalıydık!

Başlarını sallayarak onayladılar. Onlar gerilerken ben hızla belimdeki elinden, güçlü kollarından, kokusundan ve ona dair her şeyden uzaklaşma derdindeydim. "Bir daha o parmakların belimde gezinsin bak nasıl kırıyorum." diye homurdandım.

Yine en umursamaz haliyle genişçe güldü. Ben ilerlemeye başladığımda yanımdaydı. "İçin bir hoş oldu diye yorumladım."

Anında elimi sırtına atıp *tikim var* dediği yerde parmaklarımı ilerlettim. İrkildi ama kalabalık içinde olduğumuz için belli edemedi. Yürürken olduğu yerde kıvrandı. "Kız ne yapıyorsun?"

Cevabı hızla verdim. "Ne oldu? İçin bir hoş mu oldu?"

Onun da cevabı hızla geldi. "Valla evet, oldu."

Göz devirdim. Çok şey söyleyebilirdim ama Hanzade Hanımların masasına yaklaşmıştık. İfadesizliğimi kuşandım ve yürümeye devam ettim. Şanslıydım ki yerimiz ayrılmıştı. Ama şansızdım ki Tuğba benden önce gelip eşiyle masaya kurulmuştu. Yaklaştığımızda bizi görmüş ve gülümsemişlerdi. İlk Hanzade Hanım'a elimi uzattım.

"Merhaba Hanzade Hanım."

Şık, yeşil bir elbise giymişti. Bir parmağındaki zümrüt yüzük parlarken boynunu kaplayan aynı tonlardaki zümrüt gerdanlıkla ağır bir hava yakalamıştı. Şuh bir edayla gülümsedi ve elimi kavradı. "Hoş geldiniz Agâh Ailesi."

Bize ayrılan kısımda Tuğba ve eşinin yanına düşmek acı vericiydi ama katlanmak zorundaydım. Güntekin ile yan yana oturduğumuzda Aysel Hanım tatlı tebessümlerinden birini sunmuştu. O da kahve tonlarındaki takım elbisesi içinde son derece şıktı. Hanzade Hanım bana kısa bir an gülümsemiş ve bakışlarını Güntekin'e dikmişti.

Bakışlarını yakaladığımı fark ettiğinde gülümsedi. "Nasılsınız Aslıhan Hanım?"

"İyi, siz?"

"İyiyiz. Duydum ki bir okul etkinliğinde talihsiz bir kaza geçirmişsiniz. Sizi göremeyince sorduğumda az önce Tuğba Hanım söyledi. Şimdi iyi misiniz?"

Göz ucuyla Tuğba'ya baktım. Sarı saçlarını ensesinde sıkı bir topuz yapmıştı. Benim siyah sadeliğimin aksine tüm bedenini sim havuzunda yuvarlamış gibi kırmızı elbisesiyle parlıyordu. İfadesiz kalmayı başararak önüme döndüm. Hastalandığım için gelemeyeceğimi düşünmüş olmalıydı. Oysa kalkıp okula bile gitmiştim. Buraya mı gelmeyecektim?

"Şimdi daha iyiyim," dedim. "Sorduğunuz için teşekkürler."

Yanımdaki Güntekin elini ileride bir noktaya kaldırdığında göz ucuyla baktım. Berk Barçın tahminimce Ateş Holding ailesinin üyeleriyle büyük bir masadaydı. Takım elbisesi içindeki Berk ayağa kalkmış koşar adım bize

doğru gelmeye başlamıştı. Ona da üniforma daha çok yakışıyordu. Garip bir şekilde hem bu zengin ortama ait hem değildi sanki.

Berk saniyeler içinde yanımızdaydı. Başını aramıza uzattı. "Emredin komutanım, yengem."

Güntekin her zamanki gibiydi. "Bir emrim yok. Geri git."

Sorgulamadı Berk. Sekerek geriledi. "Emredersiniz komutanım." İleri uzandı ve kısık sesle mırıldandı. "Bu arada Levent abi bu akşam geç gelecekmiş. Öğrendim, merak etmeyin."

Güntekin'in keyfini yerine getirecek hamle bu olmuştu. Gülerek koltukta dikleşti ve masa üzerinden bir kurabiye alıp Berk'in ağzına tıktı. "Aferin lan, girdin gözüme." Cebinden bir anahtar çıkarıp arkaya doğru, Berk'e savurdu. "Bu akşamlık motorun sende."

Berk uçan anahtarı hızla yakalayıp bir hazine tutuyor gibi ona sarılarak geriledi.

Dikkatimi çekmişti. Berk'e sürekli toplu taşıma cezası veriyor, Cihangir'e yanından asla ayırmadığı, sürekli cebinde taşıdığı kapağında kartal sembolü olan köstekli saati tamir ettiriyordu. Sare'ye yaptığı tek şey baba gibi saçlarını okşamaktı.

"Neden Cihangir ve Berk'e sürekli aynı cezaları veriyorsun?" derken buldum kendimi. Bir şeyler anlattığında onu dinlemek etrafa karşı duyduğum yabancılık hissini azaltıyordu.

Bakışları önündeydi. Bir kolunu benim sandalyemin arkasına attı ve ileri uzanıp masa üzerindeki sudan bir yudum aldı. "Berk'in gereksiz bir egosu var. El bebek gül bebek büyümüş. Bu ülke için savaşıyor ama ülkenin insanlarının hangi şartlar altında yaşadığını bilmiyor. Öğrenmeli."

Öğretmen mantığıyla düşünecek olursak oldukça mantıklı ve yerinde bir nedendi. "Cihangir?" dedim yandan çehresine bakarken. Dirseğimi masaya, yanağımı avuç içime yasladım. "Dur tahmin edeyim. Sürekli saat tamir ettiriyorsun. Sabırsız biri. Sabrı öğrenmeli."

Kaşları havalanırken ifadesi *işte* b*u* der gibi bir hal aldı. "İşte gerçek bir eğitimci kafası. Doğru, nedenler arasına o da var ama asıl sebep değil. Hatta genel olarak bakacak olursak Cihangir, Berk'ten daha sabırlıdır."

"O zaman asıl sebep ne?"

"Cihangir çok geçmişte takılı kalır. Havada bir hata yaptığında bile onu o kadar düşünüyor ki önüne bakıp zamanın aktığını, bu hatayı telafi etmek için uçmaya devam etmesi gerektiğini göremiyor."

Dudak büzdüm. Yine etkileyici bir mantıktı.

"Aslıhan Hocam da geçmişe çok takılı kalır," dedi Tuğba. "Öyle değil mi? Çok kindardır, hiç unutamaz."

Karşımda Hanzade ve Aysel Hanım olmasa yüzüm şeytani bir hal alabilirdi. Ama benden önce Güntekin konuştu. "Değil mi? Harbi öyle. Çok kindardır," diyordu samimiyetsiz bir tebessümle. Beni gömme ihtimali yüksekti ama yapmadı. Birbirimizi tekte gömüp düşmanlarımız önünde yem etmemek gibi özelliklerimiz vardı. "En sevdiğim yönü budur," dedi. "Unutmaz ve hak edene hak ettiği gibi karşılık verir."

Tuğba'nın eşi asla konuşmuyor, adam kendi halinde takılıyordu. Tuğba'nın adamın bacağını itekleyip cevap vermesini istediğini fark ettim. Adam bir üzüm yutmak üzereyken şaşkın şaşkın bakmış ve ne olduğunu anlamaya çalışmıştı.

Hanzade Hanım telefonuyla konuşurken Aysel Hanım yanındaki biriyle derin bir muhabbet içindeydi. Hafifçe yanımdaki Tuğba'ya eğildim. "Sen şu an ne yapıyorsun?"

Göz ucuyla baktı. "Ne yapmışım?"

"Bulaşma bana Tuğba. İstediğini alamayacaksın." Okulda köşe bucak kaçıp dernek ve şirketten biri varken saldırıyordu. Ters cevap vermemi ya da bir pot kırıp bir şeyleri açık etmemi istediğine emindim. "Sana cevap vermeyeceğim," dedim. "Şayet verecek olsaydım o arıyı çadıra koyduğun için ertesi gün okula gelir saçını başını yolardım."

İrkilerek dikleşti. "Böyle bir şey yapmadım."

Belki de yapmıştı. Bilemezdim. Asla güvenmiyordum. Güntekin kafamı allak bullak ettiği için odaklanamamıştım ama kendime geldikten sonra düşünmüştüm. Çantadan eşofmanı çıkardığım anda arı belirmişti ve fermuar aralıktı. Oysa ben daima tam kapatırdım.

"Ölsem mutlu olurdun, değil mi?" dedim sessizce.

Çenesi dikti. Bana değil önüne baktı. "Ben bir şey yapmadım. Ayağına taş değse benden biliyorsun. Rahat bırak."

Güldüm sadece. "Ezeceğim bir taşsın çünkü. Ondandır."

Ters bakışları yüzüme döndü ve büyük bir cesaretle baktı. Bugün garip bir diklik ve özgüven içindeydi. Kocasına güveniyor olma ihtimali yüksekti. "Beni tahrik etme," dedi dişlerini sıkarak. "Seni yerle bir ederim Aslıhan. Neler yapabileceğimi bilmiyorsun."

"Yap!" dedim anında. "Ne yapacaksın, yap da görey-" demek üzereydim.

Kapıdan içeri Ferda'nın girdiğini gördüğümde cümlemi nefesim ezdi. İfadem bozguna uğrarken dudaklarım düz bir çizgi halini aldı. Neydi

burası? Şeytanlar toplantısı mı? Bu ruh hastasının burada işi neydi?

Yanımdaki Güntekin de aynı şeyi görmüş olmalıydı. Adamın içtiği su genzinde kaldı. Kesik kesik öksürmeye başladığında bakışlarım ona döndü. Sadece bir kere bakmıştım ama Güntekin'in oturduğu yerde dikleşmesi ve gerilmesi için yeterliydi. Anlaşılan *ya sabır* çekme sırası bendeydi. Kime niyet kime kısmet işte.

"Bu niye burada?" dedim sessizce.

"Ne bileyim?" diye homurdandı. "Çalıştığı şirketin Ertürklerle bir bağı var herhâlde. Şu an kapıdan içeri bir Firavunun girmediği kaldı."

Tam o sırada içeri giren Levent Bey'di.

"Hah!" dedi Güntekin ağzının içinde. "Tam olduk..." Gerginlikle elini ensesine atıp boynunu ovuşturdu.

Ferda bizi görmüştü. Şaşırmadı bile. Buraya geleceğimizi biliyor olmalıydı. Gözlerim yanımdaki Tuğba'ya döndü. Kısa bir an Ferda ile göz göre gelir gelmez bakışlarını çevirdiğine yemin edebilirdim. Bu zihnimde nicedir dönen ihtimalin üzerine bir çizik daha attı. Birbirlerine tamamen yabancı değillerdi. Bir veli ve öğretmen denk düştüğünde göz ucuyla da olsa selam verirdi. Onlar birbirini tanımaktan kaçınıyor gibiydi.

Çenem dikleşti ve boynum büküldü. Tek dileğim Ferda'nın bu masaya gelmemesi ve etrafımızda dönmemesiydi. Hanzade Hanım hâlâ dikkatle Güntekin'e bakıyordu. Boş bir bakış değildi, çözebileceğim bir şey de değildi. Düğün günü de bunu yapmıştı.

Dirseklerini masaya, ellerini birbirine bağladı ve çenesini zarifçe elleri üzerine değdirdi. "Güntekin Bey, aileniz ne işle meşgul acaba?"

"Hayatta değiller." dedi Güntekin anında.

Hanzade hanımın ifadesi duruldu. "Öyle mi? Kusura bakmayın. Yersiz bir soru oldu. Başınız sağ olsun. Daha önce de söyledim. Sizi tanıdığım birine çok benzetiyorum."

"İnsan insana benzer," dedi Güntekin.

Gülümsedi Hanzade Hanım. "Haddimi aşmayacaksam nerelisiniz?"

Eskişehir demedi. "Ankara," diye cevapladı hiç düşünmeden. Masa üzerindeki elini yavaşça aşağı çekti ve bacağına bıraktı. Bu avuç içinde o küçük pençe izi olan eliydi. Sakladı sanki.

Daha fazla bir şey sormadı Hanzade Hanım, şuh bir gülüşle daha kadehini bize doğru kaldırdı. "İyi ki Ankaralısınız o zaman. Güzel şehrimize çok güzel bir çift kazandırdınız. Şerefinize." Şarabından küçük bir yudum adı ve bana baktı. "Ha burada Aslıhan Hanım, sizin tiyatro

metniniz seçildi. Haftaya derneğe gelirseniz detaylı konuşuruz. Aysel bugün arayıp haber verecekti ama ben buraya geleceğinizi bildiğim için kendim söylemek istedim."

Beklenmedik bir haberdi. Göğsüm engel olamadığım bir neşeyle doldu çünkü bu beni bir adım öne geçirebilirdi. Haftalardır bunun için uğraşıyor, en iyi tiyatro metnini yazmaya çalışıyordum. Birkaç gün önce teslim etmiştim. Bu kadar hızlı sonuçlanmasını istemiyordum. Kimin tiyatro metni seçilirse okulda bunu sahneye taşıyacaktı. Dezavantajlı gruptaki çocukları sanatla topluma kazandırma projesinin asıl amacı buydu çünkü. Dernekten artı puan getirecek bir hamleydi.

Heyecanımı belli etmemek için dilim dudaklarımda gezindi ve gülümsedim. Aşırı tepki vermemek için kendimi dizginlemem gerekti. Her zamanki duruşumu korumam gereken bir andı. "Teşekkür ederim," dediğimde bu konuda başarılıydım.

Yanımdaki Tuğba'dan yükselen, "Nasıl yani?" isyanını umursamadım. Onlara karşı ifadesizdim ama elini sırtıma atıp *aferin* dercesine gurur dolu bir sıcaklıkla sıvazlayan Güntekin'e karşı öyle olamadım.

Ona döndüğümde dudaklarımda daha büyük bir gülüş, gözlerimde heyecan vardı. Diğer insanlara sunduğum tavrımdan eser yoktu çünkü o da destekleyen gözlerle sadece bana bakıyordu. Bunun için gerçekten çok çalışmıştım ve kendisi en yakın şahidiydi.

O belgesel izlerken her akşam masa başında sabahlıyordum. Bir şeyi başarırdım ve biterdi. Elimden o kadar çok şey haksız yere alınmıştı ki, başardıklarıma sevinemezdim bile. Bu zamana kadar annem ve babam dışında kimsenin benimle gurur duyduğunu da sanmıyordum ama onun bakışlarında bu vardı. İlk defa birine *gördün mü, başardım* diyebilirdim. Dilimin ucuna gelen buydu. Gülüşümle bunu anlatmaya çalıştım.

Başardın demedi, "Başardık ha," dedi derin bir tebessümle ve bana ait bir hissi daha sırtlandı. "Sırada genel kültür sınavı var. Onu da ezdik mi tamamdır."

Bir şekilde birlikte hallediyorduk işte. Bu yola başlarken yağmur altında yalnızlığıyla ıslanan Aslıhan bu anı görse kendine ne söylerdi acaba? Heyecanlı gülüşüm büyüdü. Öyle ki gözlerim bile kısıldı. Bu ifademe bakarken onun gülüşü usulca soldu ama bu yok olan bir his değildi. Yerine o ağır, yoğun bakışlarından biri kuruldu. Az önceki tebessümü gururluydu, şu an dudağının ucunda kâğıda düştüğü tüm cümleleri vardı.

Gözlerini göğsüme işleyip gökyüzüne taşıdım Aslı...

Tam olarak öyle baktı. Yüzümü göğsüne işler gibi. Bununla nasıl baş edeceğime karar veremiyordum. Kendimi tamamen bırakırsam dipsiz bir uçuruma yuvarlanacak gibiydim. Çünkü yalnızca Güntekin yoktu. Sayısız benliği vardı. Her biri de kafamı karıştırıyordu.

"Tam olarak," dedi mırıltıyla ve fazla yakın olduğumuzu, yüzlerimizin yaklaştığını o zaman fark ettim. "Sadece bana böyle güldüğün için başıma bunlar geldi. Bundan da haberin olsun Aslı."

Bakışlarım bir saniye kadar dudaklarına değdi. Minicik bir andı. Yanılıyordu. Asıl o güldüğü için başımıza bunlar geliyordu. Ters ve huysuz hallerime herkes ya da ilk zamanlarda yaptığı gibi bağırarak cevap verse bu noktada olmazdık.

"Bakma o zaman," dedim.

"Baktım bir kere," dedi anında.

Tuğba yanımdaki sandalyeden bir hışımla kalktığında Güntekin'in yoğun bakışlarından koptum. Tuğba ayağa kalkarken hafifçe çektiği örtü üzerindeki su bardağı devrilmiş ve kırmızı elbisesine, benimse bacaklarıma dökülmeye başlamıştı. Tam olarak hırsını kontrol edemediği noktada olmalıydı.

Hırs ve terslik dolu bakışları bana döndü. Güntekin'in uzattığı peçeteyi alıp bacaklarımdaki suyu silerken aynı bakışla karşılık verdim. Sadece bir tiyatroyu kazanmam bu kadar zoruna gidiyorsa o projeyi elinden nasıl çekip alacağımı gözünü bile kırpmadan izlemeliydi. *Ne pahasına olursa olsun bunu yapacaktım.*

"Kusura bakma," dedi tatlı bir sesle, etrafımızda etkilemesi gereken insanlar olduğu için. "Yanlışlıkla oldu. Lavaboya gidiyorum, gelmek ister misin? Kendimize bir çekin düzen verelim. Senin de ceketin ıslandı biraz."

Onu şüpheyle süzdüm. Bunu yapacak biri değildi. Şu an asla kendi gibi davranmıyordu. Aynı saniyelerde bakışlarım masa üzerindeki telefonuma değdi. Göz ucuyla baktığımda bir dakika önce yabancı numaradan gelen bir mesaj vardı. Bildirimi açmadan mesajı okudum. Ben de engelli olduğu için Tuğba birkaç dakika önce kocasından mesaj atmıştı.

Beni takip et. Yoksa gerçek yüzünü şu an ortaya çıkarırım ve seni rezil ederim.

Gözlerim yeniden usulca ona döndü. Ne bir korku hissettim ne de panik. Meydan okumasını geri çevirecek ya da korkup kaçacak değildim. "Tabi," dedim usulca. Çantamı alarak ayaklandım. Bunu yaparken son anda Güntekin'in *gitme* der gibi parmaklarımı kavradığının farkındaydım.

Koruma içgüdüsüyle hareket ediyordu. Sorun olmayacağını belirtmek adına dönüp hafifçe koluna dokundum. "Geliyorum birazdan."

Bakışları yine de gitmememden yanaydı. Anlayabiliyordum ama zorlamadı. Onayladı ve parmaklarımı bıraktı.

"Bu arada tebrikler," diyordu Tuğba karşısına dikildiğimde. "Süreç devam ediyor ama. İyi olan kazanacak, eminim."

Tribüne oynuyordu. İfadesizce baktım ve geniş salonun ortasında yan yana yürümeye başladık. Asla konuşmuyorduk. Elinde nasıl saçma bir koz olduğunu görene kadar sakinliğimi korumalıydım.

Yanından geçtiğimiz masalardan birinden Levent Bey elini kaldırıp kibar bir selam verdi. Hafifçe başımı eğdim. Bu gece başı oldukça kalabalıktı ve Güntekin'i sinir etmeye vakti kalmıyor gibiydi. İşime gelirdi. Bu hengamede yanıma gelmesi beni daha çok germekten başka bir işe yaramayacaktı.

Lavaboya gidiyoruz sandım ama koridora çıktığımızda otelin arka bahçesine gittiğimizi anladım. Onu bu kadar takip yeterliydi. Kimsenin olmadığı ıssız koridorun ortasında durdum. Topuğum yere sertçe değdi ve çenem dikleşti. Yanında durduğumuz toplantı odasının kapısını açıp kenara çekildim. İçerisi boştu. Pencereler cam olduğu için önünden geçerken içeriyi görmüştüm.

"Ne söyleyeceksen burada söyle. Daha fazla seni takip etmeyeceğim." Kollarımı göğsümde bağladım ve içeri girip ona döndüm.

Küstah bir gülüş kuruldu dudaklarına. "Sakladığın şeyi böyle ulu orta bir yerde mi konuşmak istiyorsun yani?"

"Kimseden sakladığım bir şey yok Tuğba. Kuytu köşe arayan sensin. Demek ki asıl senin sakladığın bir şey var. Ayrıca kapıma kamerayla gelmiş insansın. Sence ben sana güvenip götürdüğün yere gider miyim? Ne saçmalayacaksan saçmala ve beni rahat bırak."

İçeri girip kapıyı şiddetle kapattı. "Sen rezil bir insansın. Buna rağmen her şeyi kazanıyor olmana tahammül edemiyorum."

"Bilmediğim şeylerden bahset."

"Yalancısın!"

Başımı salladım. "Bunu bana söyleyecek en son insan bile değilsin."

Kapı yeniden açıldığında içeri ağır ve kendinden emin adımlarla giren Ferda şaşırtmadı. Şüphelerimde yanılmamıştım. Aralarında sadece bir veli öğretmen ilişkisi olamazdı çünkü düşmanları ortaktı.

Ben.

"Bölüyor muyum hanımlar?" dedi saçma bir gülüşle.

Kapıyı kapatıp Tuğba'nın yanına dikildiğinde ikisine de soğuk bir hayretle bakıyordum. Zihnim lise günlerine gitti. Bana nefretle bakan gözler aynıydı, kapatılan kapı da. Zihnim tüm ihtimalleri taradı. Tarihim başa sarıyor olamazdı. Artık o toy Aslıhan değildim. Korkamaz, ürkemezdim. Artık kimse bana zarar veremezdi. Göğsümde bağlı ellerimi çözmedim. Bu şekilde yumruklarımı sıktığımı göremezlerdi.

"Tuğba Hoca'm tek konuşmak istedi ama ben dayanamadım," dedi Ferda. "Konu çok heyecan verici."

Sessiz kalıp dik dik baktım. Ne saçmalıyorlardı? Dudaklarındaki kendinden emin gülüşten ne çıkarmalıydım?

"Öğrencinin annesiyle bir olup kuyumu kazıyorsun ha Tuğba," dedim. "Nereden bakarsan bak çok profesyonel bir hareket."

"Atlas ve derslerinden konuşurken konu bir şekilde sana geldi ve sohbet derinleşti." Mide bulandırıcı bir gülüş vardı Ferda'nın dudaklarında. "Bu kadar çok düşman edindiğini bilmiyordum. İnan, benim için de şaşırtıcı oldu."

Usulca başımı sallayıp onları izledim. Artık hiçbir kötülüğe şaşırmıyordum.

"Ferda Hanım bana ilgi çekici bir şey söyledi," dedi Tuğba. "Ne hikmetse bizim dernek işi çıktığı an aniden kocan ortada belirmiş. Kocanın hayatında da sen aynı hızla belirmişsin."

İfadesizdim. "Yani?"

"Araştırdım," dedi Tuğba. "*Bana elinden geleni ardına koyma, bildiğin tüm silahlarla bana saldır* demiştin. Saldırıyorum."

Ferda elini dudaklarına atıp kıkırdadı. "Yüz ifadeni çok merak ediyorum."

"Ne saçmalıyorsunuz siz?" demek zorunda kaldım.

Darbesinin sarsıcı olduğunu ve kan kaybetmeme neden olduğunu inkâr edemezdim. Tuğba çantasından defalarca katlanıp açıldığı için eskimiş bir kâğıt çıkarmış ve açıp yanımızda kalan ucun masanın ucuna sert bir şekilde bıraktıktan sonra *savaşı ben kazandım* der gibi elini masaya vurmuştu.

"Sahte evliliğin sözleşmesi ha Aslıhan Karakurt." Zafer doluydu Tuğba'nın sesi. Elini kâğıttan çektiğinde bakışlarında da aynı zafer vardı. "Birazdan bu odadan çıkacak ve bu kâğıdı şirkete, derneğe, hatta önüme gelen herkese gösterip gerçek yüzünü herkese ispatlayacağım."

Gerçekler ortaya çıktığında daha çok paniklerim sanıyordum. Korkuyla kaçar, saklanır, kendime lanetler okurdum belki. Ama o an hissettiğim tek şey göğsümde patlayan saf nefret oldu. Çantamı, hatta cüzdanımı karıştırmış olmalıydı.

Madde bir; proje bitip yurtdışına gidildiği anda boşanılacak diye başlayan ve *Güntekin Agâh ek maddesi*, diyerek biten sözleşme kâğıdına göz ucuyla baktım.

Şu anda daha büyük bir tepki beklerdim kendimden ama o saf nefret öfkeye engel oldu. Soğukkanlıydım. Kollarım göğsümden çözüldü ve kâğıdı parmak ucumla aldım.

Akıllı ol Aslıhan. Ezilme, ez. Işık yoksa karanlık ol. Elinde silah yoksa dişlerin var. Isır, parçala. Dişlerini söktüyseler tırnaklarını sapla. Tırnakların yoksa var gücünle çığlık at ama asla yenilme!

"Beni yerle bir edeceğin şey bu muydu? Şu an bu saçma şey için mi bu kadar heyecanlısınız yani?" dedim sakinlikle.

İkisi de ağlamamı, şok olmamı ya da yüzümde onlara zaferi tattıracak bir şey görmeyi bekliyordu. Bunun yerine buzdan bir duvar gördüklerinde gülüşleri sekteye uğradı. Akıllıydı Ferda. Ve beni Tuğba'dan daha iyi tanımaya başlamıştı. Bu kâğıdı okuduysa son maddeyi de okuduğuna emindim. Bu savaşı kaybeden ben değildim. Oydu. Bu kâğıt benim değil, onun sonuydu.

"Bir kâğıt parçasıyla mı karşıma geçmiş benimle böyle konuşuyorsunuz?" dedim ağır ağır. Bakışlarım Tuğba'da kaldı. "Tuğba, ben evliyim. Gerçekten evliyim. Bu çocukça kâğıtla neyi ispatlayacaksın? Sizce gerçekten sahte bir evlilik yapmış olsaydım bunu elimle bir kâğıda mı yazardım? Size bir tüyo; avukata gider resmî bir belge imzalatırdım. Tuğba beni iyi bilir. İşimi asla riske atmam. Var mı elinizde böyle bir şey?" Küçümser bir edayla kâğıdı onlara kaldırdım. "Bu mu yani kanıtınız? Elle karalanmış saçma bir kâğıt."

"Ama," diyecek oldu Tuğba.

Ağır adımlarla ilerleyip kâğıdı göğsüne yasladım. "Git göster istediğine. Durma, bunu yap. Kime kendini nasıl inandıracaksın çok merak ediyordum. Gösterdiğiniz şeyin ne denli saçma olduğunun farkında olduğunuz için şu an karşımdasınız. Salak mı sanıyorsunuz beni? Kim inanacak bu saçma kâğıt parçasına? Siz yazdınız belki. Var mı kanıtınız? Sen bunu yaptığında ben de eski okulunda öğrencilerini nasıl aşağıladığını, ne zorluklar yaşattığını; Bakanlık çalışanı kocanın bunun üzerini nasıl kapattığını gidip

söylerim. İftira dersin ama bakanlık es geçmez. Kocana soruşturma açılır." Ferda'ya döndüm. "Sen tam olarak yaptığın şeyden Tuğba Hanım'a bahsettin mi Ferda? Etmediysen ben bahsedeyim?"

Yoldaşını korumak isteyen Tuğba, "Ferda Hanım'ın sevdiği adam-" diyecek oldu.

"Ferda Hanım'ın sevdiği adam benim kocam!" derken sesim gür ve kendinden emindi. "Ve çok sevgili Ferda Hanım kendi kocası hayattayken ona yalanlar söyleyip başka bir adama âşık olacak kadar alçak birisi! Yanında kocası varken başka bir adama bakacak kadar karaktersiz. Hatta kocası bunu öğrendikten hemen sonra kaza geçirip öldüğünde yas tutmak yerine buna sevinmiş birisi. Öyle değil mi Ferda? Tuğba Hanım'a bunlardan bahsettin mi?"

Tüm bu gerçeklere Tuğba bile şaşırdı. Sanırım detayları yeni öğreniyordu. Yanındaki kadına hayret içinde baktı. Kendinden daha büyük bir şeytanı ilk defa görüyor olmalıydı.

"Git sen söyle Ferda," diye devam ettim. "*Bu evlilik sahte* diye bağır. Ben de Derviş Yarbay'a senden bahsedeyim. Oğlunu ölüme sürükleyenin o kazanın nedeninin çok kıymetli gelinleri olduğundan bahsederim mesela. Oğullarını nasıl yaşarken öldürdüğünü anlatırım."

"Sus!" dedi dişlerini sıkarak.

"Benim susmamı istiyorsanız önce siz susacaksınız!" Baskın, otoriter ve netti sesim. Öfkemden kaynaklı kalınlaşmış, tok bir hal almıştı. Gözlerim ikisi arasında gidip geldi. Var gücümle saldırdım. Asla kaybetmeyecektim. "İkinizin de benden daha çok kaybedecek şeyi varken karşıma geçip böyle konuşması ne kadar da tatlı ve hoş. Cesaret dolusunuz. Gözlerim yaşardı." Tuğba'ya baktım. "Sırf beni yıkmak uğruna kime maşa olduğunun farkında mısın sen? Kocasını bile ölüme sürükleyen biri çıkarlarınız ters düştüğünde sana ne yapar sence Tuğba?"

Bu odaya beni yıkmak ve şaşkına çevirmek için girmiştiler ama asıl şaşkına dönen Tuğba'ydı. Anlaşılan Ferda kendine tatlı, benden hoşlanmayan ve sevdiği adam elinden alınan bir profil çizmişti. Tuğba'nın eli göğsünde kaldı ve Ferda'dan bir adım uzaklaşıp saçma bir soluk verdi. Tuğba kötüydü ama salaktı. Ferda ise saf bir kötüydü.

"Arıyı ben koymadım," dedi Tuğba aniden. "Ben ona alerjin olduğunu söyledim ama yemin ederim çadıra ben koymadım." Bakışları Ferda'ya döndü ve daha da şaşırdı. Bir adım daha geriledi ve eli dudaklarına kapandı.

"Kes sesini, korkak!" diye bağırdı Ferda aniden. "Çantasını ve cüzdanını karıştırıp kâğıdı bulan sensin! Defalarca bana *onun gebermesini istiyorum* dedin."

"Ben-" diyecek oldu Tuğba. Kendini kurtarma derdindeydi. Ama gerisi gelmedi.

Ferda saf bir öfkeyle araya girmişti. İşaret parmağı bana döndü. "Tam olarak tahmin ettiğim gibi. En başından itibaren sahtesiniz," dedi dişlerini sıkarak. "Evet, bu kâğıt hiçbir şeyi ispatlamaz ama yalanlarınız eninde sonunda ortaya çıkacak."

"Hayır, çıkmayacak," dedim anında. "Çünkü ortaya çıkacak bir şey yok." Kâğıdı ona doğru kaldırdım ve gözünün içine bakarak ortadan ikiye, daha sonra yeniden ikiye bölerek parçaladım. Bu kadar çok entrika içine düşmek benim için de şok ediciydi.

Birazdan odanın kapısını kimin açacağını biliyordum. İçimde sadece bunun güvencesi vardı. Cam önünden geçen kişiyi görmüştüm. Tahminimde yanıltmadı. Ben sözleşme kâğıdının son parçasını da yırtıp ayakucuma atarken kapı açıldı ve Güntekin içeri girdi. Bu sahte sözleşme kâğıdını ben yazmak istemiştim. O her zamanki gibi bunun saçma olduğunu belirtmişti ve haklıydı.

Yine.

Artık hiçbir önemi yoktu. Nefret, öfke, hırs, dizginlenen hisler ve engel olmaya çalıştığım ne varsa patladı. Saf nefretle baktığım kişi ilk defa Tuğba değil Ferda'ydı. Öyle ki gözbebeklerim bile bu nefretle titredi. Bana karşı nefreti lise günlerimi mahveden, sırtıma ve bacağıma o yaraları bırakan kıza benziyordu. Belki de tarihim hep başa saracak, tüm gözlerde aynı sebepsiz nefreti görmeye devam edecektim.

"Bana tek bir iftira attığınız an sizi mahvederim," dedim kâğıdın son parçasını de yere bırakırken. "Benim hayatım mahvolursa sizi de kendimle birlikte aşağıya çekerim. Şimdi sadece izleyin. Size neyin gerçek olduğunu göstereceğim."

Kapıyı açan Güntekin'in dilinde tek bir isim vardı. "Aslı!" diyordu yine. Gözleri ilk beni buldu. Karşımdaki kadınlara bakarken ortamın saçmalığını çözmeye çalışıyordu. "Ne yapıyorsunuz siz karıma?" dedi terslikle. "Ne oluyor burada?"

Bana nefretle bakmayan tek kişiye ilerledim. Topuklarımın altında sözleşme kâğıdının parçaları ezildi. Tuğba ve Ferda'nın arasından geçip Güntekin'e yaklaşmam, karşısında durmam ve nicedir içimde dizginlediğim

ne varsa serbest bırakıp elimi ensesine atıp onu kendime çekerek hoyrat bir öfkeyle dudaklarına yapışmam da her şey kadar beklenmedikti.

Ne olacaksa olacaktı artık. Umurumda bile değildi. Onu bu oyuna sürükleyen bendim ve bu oyunu asla yarım bırakmayacaktım. Beklemiyordu, şaşırdı ama beden diline bu asla yansımadı. Gözümü kararttığım bir andı. Her şeyi sıfırladım. Dudakları dudağıma değince sarsılırım sandım. *Sarsılmadım*.

Asıl sarsıcı olan şey aniden belimi sıkıca kavrayıp beni kendine daha sıkı çekerken dudaklarının bu öpücüğe aynı şekilde karşılık vermesiydi. Ne duraksadı ne de durdurdu. Ensesindeki elim saçlarına daldı ve onu var gücümle kendime çektim. Bu hırsı benden almalı, ateşi söndürmeliydi. Yoksa odayı yerle bir edecektim. Tırnaklarım arkamda kalan iki şeytana dönerse boğazlarına saplanacaktı. Güntekin'in saçlarını buna tercih ettim.

Bu nefreti benden alamaz sandım ama başardı. Dudakları nefesimi ve dudaklarımı öyle bir güçle ezip örseledi ki geride kalan her şey sıfırlandı. Kolları, bedenimi bırakacak gibi değildi. Etrafıma attığı o halattan daha güçlü olan şeyin dudakları olduğunu anlamam uzun sürmedi. Sıcak, yumuşak teni nefesimi ezerken dünyanın en güçlü mıknatısı gibi kendine çekiyordu.

Kendime engel olamadım. Diğer kolumda sıkıca omuzlarına dolandı ve çölde su bulmuş gibi bu hisse dört kolla sarıldım. Aynı şekilde karşılık verdi. Kolları da dudakları da. Öyle sıkı sarmaladı ki sanki etrafıma bir koza kurdu. İlk defa bu denli bir yakınlık kuruyorduk ama ne yabancılık vardı arada ne de acemilik. Tenlerimiz ve dudaklarımız bir asırdır birbirini tanıyor gibiydi. Bu da delilikti. Tıpkı ona dair her şey gibi.

Dudaklarımız dans eder gibi aynı anda birbirini tarumar etti. Evet, tam olarak delicesine öpüşmekti bu ve oldukça aniydi. Sanırım ikimiz için de bir şeyler patlıyordu. İnkâr edemezdim artık. Asla itiraf etmek istemezdim ama göğsümde bir noktayı hem sıkıp bırakıyor hem de yakıp kavuruyordu.

Kısacık bir an, kısacık bir öpücüktü ama etkisini en sarsıcı doğa olaylarıyla denk tutabilirdim. Bundan zorla koptuğumda dudaklarım kavruluyordu. Çekim alanı devasa olan bir mıknatıstan kendimi zorla geri çekmişim gibi sendeledim ama asla belli etmedim. Beni tutmuyor olsa olduğum yerde sağa sola tökezlerdim.

Nefes nefese kalmış bir hâlde ayrıldığımızda Güntekin'in yüzünden, gözlerinden ve ifadesinden kaçtım. Hızla arkamı döndüm ve bize şokla

bakan iki kadına odaklandım. Tuğba şaşkındı ama Ferda kurşun yemiş gibi kalmıştı.

Göğsüm içine körük atılmış gibi yanıp sönüyordu. "Yeterli mi?" dedim nefes nefese. "Bana ne yaptığınız umurumda bile değil. Ama bir daha evliliğim hakkında tek bir şey söylerseniz asıl ben sizi yerle bir ederim!"

Arkamı dönüp Güntekin'in elini kavrayıp kendimle beraber ilerletirken de hiçbir şey düşünmüyordum. Ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Koridorda sert adımlarla ilerledim. Dudaklarım yanıyordu. Ne yapıyordum? Kendimde miydim? Bence değildim. Karmakarışık bir hâlde kaldım.

"Aslı," dedi elinden tuttuğum Güntekin.

Dönüp bakmadım. Çıkış kapısının önündeyken elini bıraktım ve koşar adım merdivenlere ilerledim. Neyden kaçtığımı bile bilmiyordum.

"Aslı!" diye bağırdı ama durmadım. Arkamdan geliyordu oysa ve durmaya pek niyeti yoktu.

Merdivenleri hızla inip arabamı aradım ve bulamadım. Ankara'ya yine yağmur yağıyordu. Gece karanlık, ben paniklemiş bir hâldeydim. Ne için paniklediğime dairde bir fikrim yoktu. Sadece yalnız kalmak ve tüm gözlerden uzaklaşmak istiyordum. En hırçın olduğum andı. Göğsümdeki nefret ona zarar verecekti yoksa, tanıyordum kendimi. Ben mantığımı bulana kadar peşimi bırakmalıydı. Kendime fazlaca kızgındım. O sözleşme kâğıdını yazmamalı, kanıt bırakmamalıydım.

Akıllı olduğunu sanan devasa bir salaktım!

Ayrıca dudaklarımız nefes almak için mecburiyetten ayrılmasa ben bunu başarabilecek gibi de değildim. Bu gerçek şu an canımı her şeyden daha çok sıkıyordu.

Arkamdan, "Aslı!" diye bağırdığında bakmadım.

Yağmurda ıslanmama rağmen yola çıktım ve denk geldiğim ilk taksiyi çevirip can havliyle bindim. Islanmak ve geride kalan arabam umurumda bile değildi. Ne yaptığımı gerçekten bilmiyordum. Kontrol manyağı, hayatında düzen takıntısı olan biri için her şeyin bu kadar kontrolden çıkması inanılmaz bir panik sebebiydi.

Elim göğsümde, parmaklarım dudaklarımda kaldı. Bu kelimeleri yetersiz bırakan bir şeydi. Göz ucuyla arkama baktığımda düşüncelerimde yanıltmadı. Benim arabama binmiş, aniden otopark alanından çıkıp sert bir viraj alarak taksinin peşine takılmıştı. Onu görmeden bile deli damarına bastığımı anlayabiliyordum. Arabayı normal sürmüyordu. Asla durmayacaktı.

"Bas gaza," dedim taksiciye.

Ama gittiğim yer yine bizim apartmandı. Başka yer bilmiyordum çünkü. Alt kattaki eve girip kapıyı kilitleyerek saklanmak dışında bir şey gelmiyordu aklıma. Telefonum çaldığında arayan oydu. Titreyen parmaklarım hızla aramayı reddetti ve numarasını engelledim. Damarına basmak için her şeyi yaptığımın farkındaydım ama hiçbir kaçış alanı vermiyordu ve ben kontrol edemediğim tüm hisler için daha da panikliyordum.

Biraz anlayamaz mıydı? Zaman vermesini söylemiştim işte!

Adamı öptün Aslı.

Daha da panikledim. Elim alnımda ve nemli saçlarımda kaldı. Kafama art arda tokat attım. Her şey gereğinden fazla üst üste geliyordu. Arkama bakmaya korksam da engel olamadım. Arabayı göremeyince peşimi bıraktığını sanıp derin bir nefes aldım. Yanılmışım. Yaklaşık on dakika sonra taksi apartmana yaklaşırken ara sokaktan fırlayan bir araç önümüzü kesti. Benim arabamdı. Direksiyonda ise gözlerine delice bir kararlılık çökmüş Güntekin Agâh vardı.

Bittiğimi hissediyordum. Gerçekten tüm kaçış yollarını kapatıyordu.

"Ne oluyor?" dedi taksici son anda dururken. "Bu ne yapıyor?"

Beni mahvediyor!

Parayı adama verip telaşla indim. Arkamdan *para üstü* diye bağırıyordu ama umurumda bile değildi. Apartmana on adım kalmıştı. Resmen koşarak kaçmaya çalıştım ama araba kapısını açıp ayağıyla iterek gerilettikten sonra yere ayak bastığı an bunun biçare bir kaçış olduğunu anladım. Gözlerinde deli bakışı değil, zırdeli bakışı vardı. Bu daha da tehlikeliydi. Apartmana gelmek hataydı. Botanik bahçeye gidip kendimi ortadaki havuza atmalıydım.

Ama artık çaresizdim. Koşarak apartmana yöneldim. Bir umut hâlâ şansım vardı.

"Gel buraya, gel!" diye bağırdı arkamdan ilerlerken. Göz ucuyla baktığımda elini cidden *buraya gel*der gibi kendine doğru sallarken benim koşan adımlarımın aksine sakince yürüyordu. Gömleğinin bir düğmesini âdeta koparırcasına açtı. "Bu noktadan sonra kaçamazsın. Gel buraya!"

"Rahat bırak!" diye bağırdım bahçe kapısından içeri girerken.

"Engelimi aç!" diye yükseldi.

"Açmayacağım. Uzak dur benden!"

"Gel buraya!" diye bağırdı yine.

Daha hızlı koştum apartman kapısına. Topuklularla zordu ama başardım. Gerçek bir deliydi. "Gelmiyorum! *Zaman ver* diyorum asla peşimden düşmüyorsun!"

"Böyle bir şeyden sonra zaman isteyemezsin. Attı bir kere benim kafa. Gel buraya dedim!"

"Gelme peşimden!"

"Uzaya gitsen yine gelirim. *Gel buraya* dedim Aslı!"

Adımlarım daha da hızlandı. "Ferda ve Tuğba sözleşme kâğıdını bulmuş. Mahvettim her şeyi. Rahat bırak beni! Mecbur kaldığım için yaptım."

Göz ucuyla arkama baktığımda apartman bahçe kapısından aynı ürkütücü deli bakışları eşliğinde ağır ağır giriyordu. Yakalayacağını biliyordu ve asla koşup yakalama gibi bir derdi yoktu. İstese yapardı, artık onu tanıyordum.

"Buna da mı *iş kazası* diyeceğiz yani?" dedi öfke dolu bir hırsla. "Bu zincirleme kaza! İnşaatın yirminci katından aşağı attın beni. Madem öyle bu defa alacağım senden o tazminatı. Gel buraya, ben göstereceğim sana sözleşmeyi." Şiddetle bağırdı ve bu defa ileri atılıp koştu. "Aslı!"

Âdeta koştum ve demir kapıyı can havliyle açtım. "Bağırma. Gelme!"

Daha çok bağırdı. "Bağırtma o zaman! Başımı yakıp yakıp kaçıyorsun. Yetti artık. Gel buraya!"

Apartmanın demir kapısını açıp koşarak ilerledim. Asansör tuşuna uzandım ve art arda bastım. Kısa bir an için eve girip kapıyı kilitlersem ve bir saat geçerse sakinleşecekti. O zaman mantıklı olabilirdik. Şu an ikimiz de deliydik. Sağlıklı bir konuşma olacağını sanmıyordum. Demir kapıyı şiddetli bir darbeyle açtı. Aynı saniyelerde asansör kapısı da açıldı. Merdivenlere koşsam kaçamayacaktım. Asansöre binip hızla kapanması için tuşlara basmayı denedim ama olmadı.

Yakaladı.

Ve tam olarak korktuğum şey en şiddetli şekilde beni buldu. Gözlerine kurulan delilik kalbimi tekletiyordu. *En deli damarımın ortasındasın* derken şaka yapmıyordu, artık emindim. Asansör tam kapanmak üzereyken atik bir hamleyle içeri daldı ve aynı hızla ben ne olduğunu kavrayamadan elini yüzüme atıp çenemi sıkıca kavradı. Ne konuştu ne de bir şey anlattı. Sadece sert bir hamleyle beni kendine çekip o yıkıcı öpücüğün ikinci dalgasını bu defa o başlattı.

Asansör kapısı kapandığı anda dudaklarımı ezen nefesi ve sert öpüşünün etkisiyle geriledim. Sırtım demir zemine çarptığında kaçtığım şeyin tam ortasına düştüm, sarsıldım ve ateş zambakları gibi tutuştum, yandım.

Küllerimden bir Martagon doğar mıydı bilmiyordum ama sıkıca tuttuğum çantam yere düşerken kollarım ve ellerim omuzlarına tutundu ve *Aslı ilk defa aşka boyun eğdi.*

Dakikalardır kaçtığım şey tam olarak buydu işte. Direnmedim, karşı koymadım. Öyle bir şans vermiyordu zaten. Dili ağzımın içinde yeni bir alevin kandilini yakarken vahşi bir hırsla buna karşılık verdim. Kolları önce belime, sonra bedenime muazzam bir güçle sarıldı. Bu da soluğumu kesti. İki elim de saçlarına daldı. Ne zamandır parmaklarım o dalgalı tutamlarda gezinsin istiyordum. Aralara serpilen kıvırcıkları hissetmek tatmin olma hissini zirveye taşıdı.

Nefes bile almadan öpüştük. Delicesineydi, frenleri patlatmak ve şarampole yuvarlanmak gibiydi her şey. Ne zamandır bu hırsı içimde tuttuğumu bilmiyordum. Elleri sahiplenici bir güçle sırtımdan belime daha sonra kalçalarıma indi. Dudaklarımız küçük bir an nefes almak için aralandığında kendimi kucağında buldum. Kalçalarımın altındaki elleri beni kaldırdığında bacaklarımı açıp bedenine dolamıştım. Bu ayaklarımı tam anlamıyla yerden kesmekti. Her şey ilkel bir dürtüyle ilerliyordu.

Kollarım boynuna, bacaklarım beline dolanmışken dudaklarımız bir nefes anından sonra yine birbirini buldu. Asansörün bir başka duvarına vurdu sırtım. Sert bir darbeydi. Ya asansör sallandı ya da zihnim. O an her şey bulanıktı. Siyah elbisemin eteği kalçalarıma kadar sıyrılırken hem dudaklarıyla dağıttı hem de dokunuşlarıyla.

Bedeni duvara yasladığı bedenimi ezdi ama bu daha çok tahrik etti. Dudaklarına doğru inledim. Bir eli sıkıca belime dolanmışken diğeri bacak ve kalçalarımda gezindi. Tüm dokunuşları kavurdu. Değdiği her yeri sızlattı. Parmaklarımı saçlarına daldırıp ilkel bir hisle çekerken dudaklarından payıma düşen tüm deliliği topladım. Çıplak kalçamda gezinen eli, bacağıma inip geçmişten gelen o pergel izi yarasını önceden ezberlemiş gibi tekte buldu ve üzerinde durdu.

Her açıdan beni ezip geçen bir andı. Kendime duyduğum öfkeyle dudağını hırsla ısırdım. O beni bırakmalıydı, ben yapamıyordum. Geri çekilmedi. Aynı hırsla karşılık verdi, dişlerini alt dudağıma geçirdi. Bir parça ben ondan aldım, bir parça o benden. O an ne onun inadı ne benim hırsım dizginlenebiliyordu.

Her şey saniyeler içinde, muazzam bir hız ve şiddetle gerçekleşmiş gibiydi. Öyle ki asansör bizim evin katına yeni çıkmıştı. Kapı açıldığında dudaklarımız ayrıldı. Bizim kattaydık ve dışarıda kimse yoktu. Nefes nefese

kalmış bir hâlde kucağında kaldım. Onun da nefesi kesikti ve göğsü hızla inip kalkıyordu. Asansör kapısı kapandığında olduğumuz noktada durduk. Ne aşağı ne yukarı. Tam evin önünde.

Elleri hâlâ kalçamda ve bacaklarımdaydı. Bedenime çöken ağırlığı nefesimi keserken gözlerime öyle tarifi imkânsız bir hisle baktı ki ilk kez boynum istemsizce yana eğildi. Kendimi yine dudaklarına çekilirken buldum.

"Sana *peşimden gelme* dedim," derken nefesim dudaklarına vurdu. Soluğumu zorla toparladım.

"Çok saçma şeyler söylüyorsun." diye soludu.

Dudaklarını dudağımın üzerindeyken konuşmayı seçti ve arada kalan milim mesafeyi kapattı. *Gitmeyeceğim* der gibiydi. *Tam burada kalacağım.*

İnce ve yumuşak derisi, sert öpüşünün etkisiyle kavrulan dudaklarımın üzerinde öylece kaldı. Gözleri gözlerimden ayrılmadı. Hiçbir şey söylemedi ama bakışları, dudaklarımın üzerindeki kesik nefesi, her şeyi anlatmaya yetti. Birkaç saniye öyle kaldık. Ne bakışlarımız ne dudaklarımız ne de tenlerimiz birbirinden kopabildi.

"Gözü kesen... yüreği yiyen," diye soludu. "Gelsin bundan sonra bize *sahte* desin. Cesareti olan çıksın karşıma."

Kaldım öylece. Memnundum yerimden. Dünyanın geri kalanının sıfırlandığı tek andı. *Göğüs kafesimdeki kemikler kırıldı* diyemezdim. Zaten kırıktılar. Ya da ben öyle sanıyordum. Bir asır sonra dibine su dökülen çiçekler gibiydim. Toprağım onu hızla içine çekiyordu işte. Bu yüzden insanı bir histen bu kadar mahrum etmemeliydiler.

Aniden onun telefonundan bir ses yükselmeye başladı. Biri arıyor sandım ama o umursamamıştı bile. Dudaklarımın üzerinde ve gözlerimde kalmaya devam etti. Saniyeler önceki hoyrat öpüşmenin aksine dudağıma minik, yumuşak bir öpücük bıraktı ama yine kopamadı.

Nefesi nefesime karışırken, "Doğum günün kutlu olsun," demesi her şey kadar aniydi.

Sarhoş gibiydim. Doğum günüm müydü? "Ne?" diye mırıldandım dudaklarına. Sesim titriyordu.

"An itibariyle 7 Kasım. Senin doğum günün, benim miladım. Şu saatten sonra," dedi ve söylediği her şeyi tek tek dudaklarıma da ezberletti. Bir milim bile uzaklaşmadı. "Tam bugünü, ben bu evliliğin gerçek başlangıcı sayıyorum Aslı Agâh. Kaçamazsın, saklanamazsın, benden bir adım öteye

gidemezsin. Uzak duramazsın. Elin elimde olmalı, nefesin nefesimde durmalı, gözlerin gözlerime değmeli."

Bir eli kalçalarımı ağır ağır okşarken alnını alnıma yasladı ve bakışlarını gözlerimden ayırmadan, söyleyeceği her şeyi gözlerime, oradan da ruhuma ezberletmek istercesine mırıldandı.

"Güntekin Agâh'ı bu hale getiren tek kadınsın," dedi ve son cümlesi başlattığımız bu oyunun en vurucu noktası oldu. Kalpsiz göğsümü deldi, benliğime kuruldu. "Ve her zerrenle artık benim gerçekten karımsın. Bitti. O kadar!"

⚜⚡

16.BÖLÜM

Boynundaki o cumartesi kokusu
Nerden geldi, nerden sızdı yalnızlığıma
Sana baktıkça içimden koşmak geliyor...
****AHMET ERHAN***

⚜

Yazısız yasa on altı;
Aşk; birinin ruhunda saklanan en gizli köşeleri görme sanatıdır.
Özü sevgi, memleketi avuç içi, yazıldığı defter kader, aslı kalptir.
⚜

Müslüm Gürses-
Bir Ömür Yetmez Ki

GEÇMİŞTEN BİR AN;
"Efsane yazdık tarihe Kuleli.
Âşık olduk renklerine Kuleli,
Ölüm olsa biz dönmeyiz bu yoldan
Canım feda olsun sana Kuleli!"

Kuleli Askerî Lisesinin duvarlarına çarpıp çoğalan öğrenci sesleri geniş koridoru doldururken Güntekin Agâh ağır adımlarla ilerliyordu. Ailelerin gözlerinde gurur, yanından geçen üniformalı gençlerin yüzlerinde ise mezuniyetin telaşlı sevinci vardı.

Tören yarım saat önce bitmiş, kalabalık dağılmıştı. Kendisi de Kuleliden mezun biri olarak gençlerin şimdi nerede olduğunu da, birazdan ne yaşayacaklarını da biliyordu. Seri adımlarla geniş avluya ilerledi.

Birkaç yıl önce o da üniformasının içinde aynı gururu taşımış, mezuniyetin ardından yönünü Hava Harp Okuluna çevirmişti. Şu günlerde okulun gözde öğrencileri arasındayken yeniden Kulelide olmasının sebebi daha ilk günden koruyup kolladığı Murathan Karakurt'tun mezuniyetiydi.

Geniş alana çıktığında tüm mezun olan öğrencileri orada buldu. Alanın ortasında kümelenmiş, kollarını birbirine dolamış bir hâlde Kuleli Veda Marşı'nı hep bir ağızdan söylüyorlardı. Genç, parlak, vatan aşkıyla yanan nefeslerdi. Bugünden sonra kimi vatanı için havada, kimi karada, kimi suda savaşacak ama hiçbirinin gözünde korku olmayacaktı.

Güntekin'in bakışları kalabalık içinde Murathan'ı ararken köşede dikilen Timur Tönge'yi gördü. Murathan'ın yakın dostu olan bu iri, uzun boylu ve yapılı genç az konuşur, konuştuğunda da mütemadiyen söverdi. Diğer gençlerin hepsi ortada kümelenmiş coşkulu marş eşliğinde mezuniyetlerini kutlarken Tönge en köşede sessizce dikiliyor, umursamaz bir eda ve bıkkınlıkla sağa sola bakıyordu.

Bu yalnızlığı nerede görse tanırdı Güntekin Agâh. Kendi mezuniyetinde yanında hiç kimse yoktu. Bundan sonraki hiçbir başarısında da yanında kimse olmayacaktı. Gözleri Murathan'ı aradı ve kalabalık içinde, uzak bir köşede buldu. Ona sarılan bir kadın ve genç bir kız vardı. Murathan, dudaklarında nadir görülen bir tebessümle ikisini de kucaklıyordu.

Annesi ve ablası diye düşündü Güntekin. Ailesi...

Buraya onu yalnız bırakmamak için gelmişti ama Murathan zaten yalnız değildi. Dudaklarındaki tebessüm buruklaştı fakat silinmedi. Onları uzaktan sessizce izledi ve bir ailenin ne denli sıcak bir his olduğunu uzun zaman önce unuttuğunu fark etti.

Adımları Timur Tönge' ye yöneldi. Ama aynı saniyelerde Murathan ve annesi Tönge'nin yanına doğru ilerlemeye başlamıştı. Murathan'ın annesinin adının Neslişah olduğunu biliyordu. Babası Yusuf Karakurt şehitti. Bir ablası Gülhan, diğeri Aslıhan'dı. Bugün burada ablalarından yalnızca biri vardı. Çehresinde derin bir tebessüm olan, tatlı bir genç kızdı. Belki Gülhan, belki Aslıhan ablasıydı. Bilmiyordu. Sadece isimlerine hâkimdi.

Fazla konuşmazdı Murathan ama ailesinden Güntekin'e bahsetmişti. Neslişah Hanım'ın Kuleli ziyaretleri sırasında getirdiği börekleri akşamına Güntekin'e taşır, ablalarından biriyle sıklıkla kavga ettiğini söylerdi. O börekleri yemek Güntekin'in damağını şenlendiren nadir şeylerdendi. Annesinin yemeklerine benziyordu.

Geçmişte kalan, unuttuğu bir tada.

Neslişah, bir anne sıcaklığıyla Timur'a sarıldığında Güntekin olduğu yerde kaldı. Kendini hiçbir aileye ait hissetmezdi. Ona ait olanlarsa uzun zaman önce elinden alınmıştı. Adımları ilerleyemedi. Belki de Timur Tönge de onun kadar yalnız ve kimsesiz değildi. Yaşlı bir kadının bazen onu

ziyarete geldiğini duyardı. Bunca zaman Güntekin adına ziyarete gelen hiç kimsesi olmamıştı, bundan sonra da olmayacaktı.

Göğsü boşlukta yuvarlandı ve gerçekliğini yuttu. Kimsesizliğini nefes gibi soludu. Dudaklarından silmediği gülüşü küçük bir an soldursa da yeniden tenine dikti. Minicik bir zaman dilimiydi, akrep ve yelkovan hızla ilerlerken arkasını döndü ve oradan uzaklaşmaya karar verdi.

"Aile saatini bölmeyelim," diyordu ağzının içinde. "Güntekin oğlum, birazdan gelir görürsün. Git şu bahçede iki tur at. Mis gibi hava. Baks-"

Kelimelerinin kesilmesine neden olan şey aniden yanından geçen genç bir kadının hafifçe omuzuna çarpmasıydı. Ortada kümelenen öğrenciler dağılmaya başladığı için alan karışık bir hal almıştı. Akrep ve yelkovan o an durdu. Ama bunu ne Aslıhan bildi ne de Güntekin.

Güntekin'in bakışları ona çarpan kişiye döndüğünde siyah saçları omuzlarında biten, uzun ve kıvrık kirpiklerin çerçevelediği kehribar gözlü genç bir kadın gördü.

Aslıhan başını geri çevirdiğinde saçları kısa kesildiği için dalgalı tutamları olmayan ama keskin çehresi ve koyu kahve gözleriyle ona bakan genç bir delikanlı gördü.

Kısa, kesik, akrebin ucu, yelkovanın noktası kadar kısa bir andı. Zaman durdu. İkisi de bilmedi. Gökyüzü yeryüzüne değdi, ruhları bile duymadı.

Öyle minik bir andı ki konuşmaya bile fırsat olmadı. Herkes birbirine çarpıyor ve özür dilemeye fırsat kalmadan uzaklaşıyordu. Güntekin'in omuzuna başka bir beden çarptığında diğer yöne döndü. Aslıhan kalabalık içinden sıyrıldı ve ailesine doğru koştu.

Güntekin yeniden arkasından bakıp o çehreyi takip ettiğinde Aslıhan koşmuş ve Murathan'ın boynuna atlayıp sıkıca sarılmıştı. Omuzuna bir beden daha çarptığında önüne döndü ve sessizce oradan uzaklaştı. Geride kalan Aslıhan kardeşinin mezuniyetini kutlamak adına yanağından öpüyordu. İstanbul Üniversitesinde okumasına rağmen buraya zorlukla yetişmişti.

"Gelmeyeceksin sandım Aslıhan abla," diyen Murathan'a yarım bir gülüş sundu ve başına uzanıp kardeşinin tören kepini hafifçe düzeltti.

Elindeki şiir kitabını zorlukla çantasına sıkıştırdı. Koşturmaktan her şeyi unuttuğu dakikalardaydı. Yol boyunca okumuş, buraya koştururken elinde kalmıştı. "Geldik işte, terslenme hemen. Çok kalabalık. Dakikalardır içeri girmeye çalışıyorum." Yana dönüp Timur'a tebessüm etti. "Senin de mezuniyetin hayırlı olsun Tönge."

Eyvallah der gibi elini göğsüne atarak sessizce karşılık vermişti Timur.

"Haydi fotoğraf çekilelim. Abla çıkar kameranı," diye şakıyan Gülhan'dı.

Murathan'ın bakışları ileride bir noktaya takılmıştı. Birini arıyor gibiydi. Yanındaki Timur'un koluna vurdu. "Şu giden lacivert gömlekli Güntekin mi?"

Timur kısık gözlerle ileri baktı ve mırıltıyla onayladı.

Tüm bakışları o yöne döndüğünde Güntekin çoktan köşeyi dönmüş ve uzaklaşmıştı. "Arkadaşın mıydı?" dedi Aslıhan.

"Evet, üst dönemlerden," diyen Murathan'ın bakışları ilerideydi.

"*Abim gibi* dediğin delikanlı mı o?" dedi Neslişah hevesle. "*Güntekin* demiştin sanki adına. Gelsin yanımıza, niye gidiyor?"

Murathan'ın gözleri hâlâ ilerideydi. "Sonra tanışırsınız anne. Siz salonuna geçin. Tören birazdan başlar." Hafifçe Timur'un koluna vurdu. "Geliyorum şimdi. Annemler sana emanet. On dakikaya yanınızdayım."

"Agâh'a benden selam," diyerek ilerledi Timur. "Son iyiliği için selamımı ilet. Dara düşerse Tönge de ona yetişir. Haberi olsun."

Timur yine gizlice katıldığı bir sokak dövüşünden geç saatte döndüğünde, mezun olmasına rağmen bir şekilde nöbetçi personeli ikna edip ceza almadan içeri girmesini sağlayan Güntekin olmuştu. Murathan daima disiplinliydi ama Timur kaybedecek hiçbir şeyi yokmuş gibi pervasızca yaşardı.

Murathan onların yanından ayrılıp seri adımlarla Güntekin'e yetişmek için ilerledi. Aynı dakikalarda Güntekin geniş bahçeye çıkmış ve birkaç kişiyle daha ayaküstü sohbet ettikten sonra banklardan birine oturmuştu. Ellerini birbirine sürtüp keyiflendi ve Kuleliye baktı. Lise günlerinde burada okumak onun için oldukça keyifliydi. Hava Harbi seviyordu ama bazen Kuleliyi de özlüyordu.

Rüzgâr önüne bir kâğıt parçası getirdi. Tam ayak ucuna düşen parçaya göz ucuyla baktı ve eğilip aldı. Soluk kâğıt parçasına biçimli ve güzel el yazısıyla yazılmış şiir dizesi vardı.

Sana gitme demeyeceğim,
Ama gitme, Lavinia.
Adını gizleyeceğim
Sen de bilme, Lavinia.
A.K.

"Yeni Kuleli gençleri genç kızların kalbini böyle çalıyor, ha?" dedi ağzının içinde. "Güzel taktik A nokta K."

Bakışları güneş yüzünden kısılırken kâğıdı katladı ve aklına gelen ilk şeye, bir kâğıttan uçağa çevirdi. Uçunu sivriltip gökyüzüne doğru çevirdi. Hâlâ kanatları kırıktı ama bir gün orada, gökyüzünde olacaktı. Ondan çalınan her şeyi yeryüzünde bırakacaktı. Şimdilik kimse bilmiyordu adını. Gökyüzüne çıktığı an öğrenecekler, ismi sadece gökyüzünde yaşayacaktı. Havaya kaldırdığı kâğıttan uçağa ve gökyüzüne baktı.

"Bir gün orada olacaksın Güntekin," dedi ağzının içinde, toy ve genç bir hevesle. "Az kaldı. Kanatlarını geri alacaksın."

Ve seni yok etmek isteyen her şeye inat yeryüzünü terk edip gökyüzünde yaşayacaksın. Yeryüzü için bir hiçsin. Gökyüzünün sahibi sen olacaksın. Orada kimse seni yenemez, silemez. Daima orada yaşayacaksın.

Kâğıttan uçağı gökyüzüne doğru savurdu. Rüzgâr, kâğıdı alıp başka bir köşeye savurdu. Yere düşer sandı ama kâğıt rüzgârı arkasına alarak ilerledi. Gökyüzü kâğıttan uçağı hafızasına kazıdı. Rüzgâr içindeki her bir harfi ezberledi.

Aslıhan Karakurt olduğunu, notun da onun elindeki şiir kitabının arasından düştüğünü Güntekin hiçbir zaman bilmeyecekti.

Kader bütün ağları örer, hiçbir düğümü rastgele atmazdı. Bazı kalpler birbirine tesadüflerle bağlanırdı ama kader ipliği gerilmeden yolları kesişmezdi. Biri zamana erken düşer, diğeri geç kalır aynı şehirde nefes alır; aynı gökyüzüne bakar ama birbirlerini hiç göremezlerdi. Görünmez iplik usulca çekildiğindeyse zaman ikiye bölünmeyi bırakırdı. Saatler ilk kez aynı anı gösterir, iki yabancının ömrü aynı çizgide akmaya başlardı.

Milyonlarca ihtimal ve insan arasından birbirleriyle denk düştüklerinde.

Cebinden yanından hiç ayırmadığı kartal işlemeli köstekli saatini çıkarıp baktı.

11.11

Kâğıttan uçak rüzgârda kayboldu ve zaman yeniden iki yabancı için de normal seyrine döndü. Binlerce ihtimal içinde ilk denk düşüş bu kadardı. Akrep olduğu yerde kalırken yelkovan ilerledi.

11.12

O kâğıttan uçak, birkaç yıl sonra sessizce Aslıhan'ın ensesine konacaktı. Güntekin bir asır sonra kâbustan gözünü açtığında gördüğü ilk şey aynı şiir olacaktı. Kurt ve kartal yeniden denk düştüğünde onlar unutsa bile gökyüzü ve zaman bunu asla unutmayacaktı.

"Güntekin!" dedi Murathan'ın gür sesi. "Oğlum niye gelmiyorsun yanımıza? Tören başlayacak!"

Hızla toparlandı. Saatini cebine atıp her zamanki gibi yüzüne gülüşünü ekledi.

Güntekin, geçmişi silip gelecek için hayal kurdu. Çünkü ardında kalan, yaralardan başka bir şey değildi. *Zamanını ileri aldı.* Aslıhan ise geleceği hiçe sayıp geçmişine sığındı. Çünkü mutlu olduğu tek yer, geride bıraktığı anlardı. *Zamanını geri aldı.*

Akrep geri, yelkovan ileri sardı. Yeniden aynı düzlemde olacakları tek an yine yan yana oldukları an olacaktı. Tesadüfler işte sadece bu kadardı.

******

Gökyüzünün en sevdiğim yanı sessizliğiydi. İnsan ne kadar yükseğe çıkarsa gökyüzünün sesi o kadar azalıyor, gözünde büyülttüğü her şey bir o kadar küçülüyordu. Olduğum noktadan, yeryüzünden ona bakmak daima daha huzur verici gelirdi. Orada kimsenin el süremediği yıldızlar, masum bulutlar, insanın başını öne eğen yağmurlar ve içini ısıtan güneş vardı.

Tüm bu huzurun içinde insanı yerle bir eden fırtınaları ve şimşekleri de gökyüzünün gövdesinde büyüdüğünü öğrendiğim dakikalardaydım.

Ayaklarım yere basmıyordu çünkü hâlâ Güntekin Agâh denen şahsi hayatımın en yıkıcı fırtınasının kollarındaydım. Sırtım asansörün soğuk metal duvarına yaslı, alnı alnımda, nefesi nefesimde, teni tenimdeydi.

Deli bir şimşek Aslı, kesinlikle bu ele avuca sığmayan deli bir şimşek!

Kendi adıma daha iradeli olmayı beklerdim ama zordu. Göğsüm yanıyordu işte. Tüm bu yangına rağmen yaşananlara fırtına, tsunami, şiddetli sağanak ve kar fırtınası diyebilirdim. Gökyüzü sanıldığı kadar sessiz değildi. Ateş de sadece yeryüzüne ait değildi. Şu an yer gök yanıyordu zannımca.

Söylediği her cümle dudaklarıma saplanıp kaldı. "Güntekin Agâh'ı bu hale getiren tek kadınsın. Ve artık her zerrenle benim gerçekten karımsın. Bitti, O kadar!"

Tekrar etmek zorundaydım. Güntekin Agâh denen şahsiyet şahsi hayatımın en yıkıcı fırtınasıydı.

Yoksa yaşanan her şeyin sersemliğiyle dudaklarına doğru kendime dair her şeyden vazgeçmiş gibi sadece, "Güntekin..." diye mırıldanmamın başka hiçbir izahı olamazdı.

Parmaklarımın arasına dolan saçlarının da, omuzunda gezinen ellerimin de, deli gibi atan kalbimin de, benliğine kurulmak ister gibi gözlerine değen gözlerimin de başka izahı olamazdı.

Daha hızlı kaçmalıydım. Yenildin Aslıhan.

"Her şey yeterince net mi?" derken dudakları yine dudaklarımın üzerindeydi. "Kaçarsan yakalarım, terslersen öperim, *git* dersen sarılırım. Bunlar da net mi?"

Daha neti olamazdı. Ama duymuyordum. Çıldırmış olmalıydım çünkü düşündüğüm tek şey öpüşmeye devam etmekti. Dudaklarındaki mıknatıs direnmesi güç bir kuvvetle kendine çekiyordu.

Öpmedi. Saniyelerdir yaptığı gibi dudaklarımın üzerinde dudakları varken konuşup beni yaktığım ateşte daha da kavurmayı tercih etti. Saçlarındaki elimi yanağına indirip engel olamadığım bir hisle dudağına nahif bir öpücük bırakan bu defa bendim. Dudaklarım sızlıyordu. Öpüşmeye devam edebilirdik. Bıraktığı his muazzamdı. Söylediklerini daha sonra dinlerdim.

Kesinlikle peşimden gelmemeliydi. İrademle savaşırken bunu yapmamalıydı.

O zaman daha hızlı kaçsaydın dedik ya Aslı! Adam yakalarım dedi ve yakaladı!

Aynı dakikalarda asansör aniden alt kattan çağırıldığı için kendimi şanslı görüyordum yoksa kendime engel olabilecek gibi değildim. Asansörün aşağıya doğru indiğini fark ettiğimde içine düştüğüm ateşten zorlukla sıyrılarak dudaklarından kopmayı en sonunda başardım. Kesinlikle bunu burada yapmamalıydık. Aklımı kaçırmış olmalıydım.

"Biri görecek, indir!" dedim saçma bir panikle omuzuna vurarak. Değişen ruh hallerime ben de yetişemiyordum.

"Görsünler diye öpmedin mi?" diye soludu.

"Aynı şey mi Güntekin?"

Gerçek bir deliydi ama söz dinledi. Dudağında çapkın bir gülüş belirirken elleri kalçalarımdan sıyrıldı ve bedenimi bıraktı. Topuklarım üzerinde durarak yeniden yere basmalıydım. Bu da her şey kadar sarsıcıydı çünkü başım dönüyordu. Sendelemiştim. Kolumdan tutup sağa sola yalpalamama engel olan oydu.

Elini kalçalarıma atıp fazlaca yukarı kıvrılan elbisemi aşağı doğru çekmesini sorgulamadım. Dağılmama neden olan kendisiydi. Bir zahmet toparlanmama da yardım etmeliydi. Ama bunu yaparken kalçalarımda gezinen eli o an için uyarılan tüm hücrelerimi daha da şaha kaldırmak için yeterliydi.

"Elin kolun rahat dursun," demek zorunda kaldım aynı paniğimle.

Aceleyle dudaklarının yanına bulaşan rujumu daha seksi bir şekilde silebilirdim ama o an için yapabildiğim tek şey avuç içimle ağzını çitilemek oldu. Nefes nefese kalmış bir hâldeydim. Asansör durdu. Aniden önüme dönüp saçlarımı geri savurmak ve bir elimle dudaklarımı kapatmak dışında hiçbir şey yapamadım. Bakan on metre öteden bu dudaklarda yediğim naneyi anlardı.

Şişmişlerdi, farkındaydım. Yanıyorlardı. Bunun da farkındaydım. İkimiz de çok nahif davranmamıştık.

Kapı açıldığında karşımızdaki kişi Nadime Hanım'ın eşi Fazıl Bey'di. Ortamdaki saçma sessizlikse görülmeye değerdi. Gözlükleri olmadığı için kendimizi şanslı sayıyordum. Belki de yüz ifademizi görmüyordu. Yoksa tatlılıkla sırıtır mıydı emin değildim.

"İyi akşamlar gençler," dedi aynı tatlılığıyla.

Lanet olsun ki Güntekin'in dudaklarındaki kızarıklık ve hafif şişlik de benim eserimdi. Ruj izini silmek durumu toparlamıyordu. Ona da bakan yediği naneyi anlardı. Ama akıllı bir adamdı. O da yediği nanenin farkındaydı. Anında elini yüzüne atıp burnunu kaşır gibi yaparak dudaklarını gizledi.

"İyi akşamlar Fazıl Bey," derken oldukça normaldi.

Elimle dudaklarımı kapatırken başımı sallamakla yetindim. Nefesimi toplamak zordu.

"Nereden böyle?" derken gözleri kısıldı. "Gözlüğüm yok, tam göremiyorum ama yine de çok şıksınız."

Lütfen gözlüksüz gezmeye devam edin Fazıl Bey.

"Bir şirket yemeği vardı," dedi Güntekin ve beni arkasına alıp saklayarak köşeye çekildi. "Buyurun."

"Ben de çöpleri atmaya çıkmıştım." Asansöre bindi Fazıl Bey. "Nadime sabaha kadar susmaz yoksa."

Titreyen ellerimi ve zorla aldığım nefesi saklamak için Güntekin'in arkasında kaldım ve omuzlarının beni saklamasını ummaktan başka bir şey yapamadım. Son yarım saatim delilikten ibaret olmalıydı.

Sen kafayı kırmışsın Aslı!

Beni düşüncelerimden ayıran Güntekin'in çalan telefonuydu. Cebinden çıkarıp ekrana baktığında ben de arayanı görebiliyordum. Engin'di. Güntekin'in sesindeki yapmacık nezaket, içinden geçenleri ele vermiyordu. "Ne var kıymetli arkadaşım? Gecenin bu vaktinde ne diye arıyorsun?"

Engin her ne dediyse dinlemiş ve derin bir nefes vermesi gerekmişti. "O kadar mı acil?"

Engin'in ne dediğini duyacak durumda değildim ama tebrik etmek zorundaydım. Bence de acilen uzaklaşmalıydı yoksa kendime asla engel olamayacaktım. Onun da geri durmak gibi bir niyeti olmadığı aşikardı. Ayarımız da sınırımız da yoktu. Sınır çizgisi de yoktu. O an için her şey son noktadaydı.

Güntekin, "Tamam," diyerek telefonu kapattığında Fazıl Bey kendi katında inmiş, asansör yine bizim kata yükselmişti. Telefonu ceketinin cebine atarken hâlâ arkasında kalan, omuzları arkasında yok olan bana döndü bakışları. "Üsse geçmem gerek."

Elim dudaklarımdan sıyrıldı ama aklım başımda değildi. Parmaklarımı bu kez saçlarımın arasına geçirip derin bir nefes aldım. "Tamam, git nereye gideceksen," derken ne kızgındım ne de ters. Nefesimi ve kendimi toplama derdindeydim. "Nevrimi döndürdün."

Yine netti. "Sen bende dönecek nevir bile bırakmadın Aslı."

Asansör kapısı açıldığında tek niyetim dışarı çıkıp kendimi eve atmaktı ama olmadı. Şu noktada bunu başarmam zaten mucize olurdu. Henüz adımı atmıştım ki bileğimden kavrayıp kendine çektiğinde kendimi yine gövdesine yaslanmış bir hâlde buldum. Bu saatten sonra kaçmak neredeyse imkânsızdı. Bu saçmalığın nedeni ya onun sarsılmaz etki alanıydı ya da ben en sonunda deliriyordum.

Kolu bedenime dolanıp eli bel oyuntumu sıkıca kavradığında gözlerine değen bakışlarım sarhoştu. Şu an ne dese yapardım, farkında değildi.

Saf, ele avuca sığmayan bir tutkuyla bakıyordu. "Geldiğimde evde ol," diye mırıldanırken yüzünü bana doğru eğdi ve alnı alnıma değdi. Bu yakınlıkta sersemlediğimi biliyor gibi teni tenime değdiği anda mırıldanıyordu her şeyi. "Alt kata kaçarsan kapıyı sökerim Aslı."

Evet, bunu yapacaktım. Beni bu denli tanımaya başlaması da her şey kadar can sıkıcıydı. Tensel çekim, ruhsal çekim ya da her neyse. Belalı bir şeydi. İnsanın, nasıl boğmak istediği birine karşı içi bu denli gidebilirdi, aklım almıyordu.

Dudakları minik bir dokunuşla değdi sadece dudaklarıma. Küçük bir öpücük bıraktı ve aynı şekilde karşılığını aldı. Usulca öptü, usulca öptüm. Saniyeler önce kestiği nefesimi yeniden aldığı yere bıraktı. Aynı şekilde karşılık verdim. Bu defa sert değil sakindi her şey.

Kesinlikle teninin bir sesi vardı. Artık emindim. Cevap almadan o da susmuyordu. Geriledğinde lezzetli bir şey tatmış gibi dili dudaklarında gezinmişti. Yüzünde tatmin olmuş, canıma okuyan yarım bir gülüşle başını hafifçe geri attı. Tüm öpücüklerine aynı şekilde karşılık vermemiş gibi zorlukla bir adım geriledim ve bedenini geri itelemeye çalıştım. Etki alanından çıkabilmem için uzaklaşmalıydım.

"Git nere gideceksen, çabuk!" derken sersemlemiş bir hâlde koşar adım asansörden çıkma derdindeydim. Nihayet dışarı adım attığım anda kapıyla bakıştım ve aynı alık halimle ona döndüm. "Anahtarım nerede?"

Makuldü. "Çantanda."

Çantam asansörün içinde, yerdeydi. Olayın şiddetine o da dayanamamış olmalıydı. İçeri girip ona yaklaşırsam yine kendime engel olamayacaktım. Bunun gerginliğiyle titreyen elimi içeri doğru uzattım. "Şu çantayı bana ver."

Aynı canıma okuyan çapkın gülüşüyle çantayı aldı ve bana uzattı. "Bak evde ol," diyordu bir yandan.

Uzak durmaya çalışarak hızla çantayı elinden aldım. "Başka nerede olacağım? Yürü git başımdan! Apartman önünde beni kovaladığına inanamıyorum."

"Ben de beni öpüp kaçtığına inanamıyordum. İyi oldu."

"Sus!" dedim ters olmaya çalışarak ama zordu. Sesim de yanıyordu. "Kapat şu asansörün kapısını."

Koşar adım eve ilerledim. Çantadan anahtarı çıkarırken rujumu yere düşürdüm. Eğilip aldığım esnada anahtarlığı da düşürdüm. Her şeyin üst üste gelme seviyesi inanılmazdı. *Duygusal anlarda soğukkanlı olamıyorum* derken abartmıyordum. Muazzam bir alıktım. Dağılan her şeyi toparlayıp kapıyı açarken asansör kapısı kapanıyordu.

"Bak burada ol diyorum," diyen sesini duydum yeniden.

En sonunda can havliyle bağırdım. "*Tamam* dedik ya, yürü git!"

Bunu da flört sayma ihtimali yüksekti. Kahkaha sesini duydum ve asansör kapısı kapandı. Hızla evden içeri girip şiddetle kapıyı kapattığımda sırtımı kapıya yaslayıp elimi göğsüme attım. Nefesim içimde bir yere sıkışıp kalmıştı. Neresi olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Şu an kendimden de haberim yoktu. Ayakta durmakta zorlandığımda topuklularımı çıkarıp çantamı kapı önüne öylece bıraktım.

Bunu sadece kafam attığı anlarda eve sinirle girdiğimde yapar, çantamı ve ayakkabılarımı sağa sol savururdum. Kafam atık değildi, kafam hiç

yerinde değildi. Arada büyük fark vardı. Sersemlemiş adımlarla salona ilerlediğimde bacaklarıma sürtünen Luna'yı kucağıma alıp alnını öpemedim. Dudaklarım sadece tek bir şeye odaklıydı. Öylece koltuğa çöktüm ve birkaç dakika boyunca boşluğa baktım.

Artık her zerrenle benim gerçekten karımsın. Bitti, o kadar!

Dudaklarımda heyecanlı bir tebessümün oluştuğu ilk andı. Doğum günümü kutlamak için kurduğu alarmı duymak da her şey kadar etkileyiciydi. Buna engel olamadım. Gençlik yıllarında anne babası gibi dolu dizgin bir aşk yaşamak isteyen Aslıhan ağzının payını çok ağır bir darbeyle almış ve bir daha göğsünün o hisle yanmayacağını düşünmüştü. Oysa bu gençlik yıllarındaki o ateşten bile daha kavurucuydu. Elim dudaklarımda, alık gülüşüm yanağımın ucunda kaldı.

Koltukta yanıma oturan Luna ve karşımdaki devasa ayıcık Azrail bana bakıyordu. Parmaklarım dudaklarımdayken göz ucuyla Luna'ya baktım. Kehribar gözleri bendeydi.

Bu halim karşısında, "Miyav," diyerek en mantıklı tepkiyi verdi.

"Ben bir şey yaptım," dedim sessizce. "Luna, bir şey oldu!"

Boynu büküldü. "Miyav."

Bu defa dudaklarımdan heyecanlı bir soluk ve minik bir kıkırtı döküldü. Olduğum noktada anlamsız hareketler çıkararak yastık yumruklayıp heyecanımı dile getirecek yaşta olmayı dilerdim. *Kesinlikle yapardım.* Bunun yerine dudaklarımı ısırıp gülüşümü daha da büyüttüm ve boynum hafifçe sola büküldü. Kendi dilimde olanları özetlemeye çalıştım.

"Harbi deli, geri zekâlı herif..." diye mırıldandım sarhoş olmuş gibi.

Luna yine makuldü. Öne eğilip yüzüme bakmayı denedi. Muhtemelen beni ilk defa bu kadar gülerken görüyordu. Kedi de şaşkındı. "Miyav..."

Onu kucağıma alıp alnındaki hilali öpmek yerine avuç içimle okşadım. Dudaklarımdaki uyuşuklukla kalıp bunu sindirmem gerekecekti. Bir süre başka hiçbir şeyi öpemezdim. Luna'yı koltuk altlarından kavradım ve göz hizama kaldırdım.

"Önce bir sakin olalım, değil mi kızım? O deli, havada uçtuğu gibi karada da uçuyor. Ama bizim adımlarımızı yere sağlam basmamız lazım."

Oysa ayaklarım yere değmiyordu. Bunu kendime itiraf edersem her şeyin büyüsü bozulacak gibiydi. Öyle ki o küçük anda Tuğba ve Ferda'nın ortaya çıkardığını düşündüğü şey için bile endişelenemedim. Normal şartlarda şu an gerçeği öğrendikleri için sinir krizi geçirmem gerekirdi. Her şey kontrolümden çıkmıştı. Normal zamanda buna tahammül edemezdim.

Ama ilk defa kontrolümden çıkan bir şey kriz değil rahatlama sebebiydi. Bu defa ben değil, *Güntekin halleder* düşüncesi içindeydim. Bir şekilde halledecekti çünkü, biliyordum. Bir asır sonra omuzlarından yüklerin alınması gibiydi her şey. Luna'yı koltuğa geri bırakıp hızla üzerimi değiştirdim, makyajdan arınmama rağmen asla dudaklarıma dokunmadım. Bu her şeyi daha çok harlıyordu.

Yeniden salona geldiğimde daha sakinleşmiş, toparlanmıştım ama göğsümdeki ateş devam ediyordu. Sürekli haber ve belgesel izlediği koltukta onun oturduğu köşeye oturdum ve bir süre sonra kendimi koltuğun o köşesine doğru uzanmış bir hâlde buldum.

O yatakta olsa odaya giderdim. O olmadığına göre koltuk da yatak da aynıydı. Alıştığım şey yatak değil, varlığıydı. Güntekin varsa saçma bir hastane yatağında, kamp çadırında ve koltukta bile uyurdum. Mekânların önemi yoktu. O neredeyse ev orasıydı.

Bir şeylere direnmek için artık çok geçti. Kendimi kaptırmamak için içten içe benliğime attığım tokatlar, kalbimi avucumda sıkıp korumaya çalıştığım anlar nafileydi. Kırk kırık kemiğime kırk birincisini ekleme pahasına sızmıştı kalpsiz göğsüme. Oradaydı, inkâr boşunaydı. Koca bir asır sonra kalbimi hissettiğim tek andı. Gözümü kapattığımda karşımda yalnızca onun sureti vardı.

Taktım seni kafaya, diyordu ve büyük bir yanılgı içindeydi. Benim kafaya takma seviyemden bihaberdi. İçimde koşan doludizgin tayları yavaşlatmaya çalıştım ve uykuyu arandım.

Bunu bilerek yaptım.

Çünkü geldiğinde beni buradan kucaklayacak, yatağa götürecekti. Biliyordum. Ve o his artık inkâr edemeyeceğim bir şekilde hoşuma gidiyordu. Küçükken koltukta ya da rastgele bir yerde uyuyakaldığımda babamın beni kucakladığını hissettiğim anlar kadar sıcaktı kolları. Bunu yapmasını istiyordum. Hoşuma gidiyordu. Bazı yükleri omuzlarımdan alıyor, içimde saklanan kadının en nazlı köşesine oynuyordu.

Ayrıca göğsüm sıkışıyordu ve kanım kaynıyordu. Nasıl yatağa girip onu bekleyebilirdim? Şu an her konuda kontrolsüzdüm. *Her konuda.*

Uykuyu bulduğumda karanlık griye boyandı. Rüyamda kendimi soğuk bir sokakta yalınayak koşarken buldum. Kaçtığım geçmiş değil gelecekti. Çünkü beni daima yaşadıklarım değil yaşayacaklarım korkuturdu. Bu yüzden geçmişte, bildiğim güvenli acılara takılıp kalırdım.

Yalınayak koşarken ayaklarımın altına batan taşlar vardı ama canım yanmıyordu. Sıcak bir bedenin arkamda belirmesi, düşecek gibi olduğumda kolları tarafından sarılmam ve şiddetle ona çekilmem hızla gerçekleşti.

Kaçtığım gelecekten değil, geçmişten gelmiş gibiydi. Sırtımın yaslandığı gövdeyi tanıyordum. Saçlarımdaki nefesi ve ensemdeki kâğıttan uçak dövmesine değen dudaklarını da biliyordum. Çıplak ayaklarımı kendi ayakları üzerine bıraktı ve tüm dikenli taşlar öylece yok oldu. Kolları sıkıca beni tutarken tam kulağımın arasına, kalbimin en hızlı attığı yere yaklaştı dudakları. Sıcak, güvenli ve huzurluydu kolları.

"Aslı..." dedi Güntekin'in sıcak nefesi ve sesi. "Aslı'm..." Tam o noktaya derin bir öpücük bıraktı ve nefesi saçlarıma karıştı. "Benim aslım..." Adımı değil kendi özünü mırıldanıyor gibiydi. "Nereye?"

Ellerim, belimdeki kolunu kavradı. Başımı geri atıp omuzuna yasladım ve o an için koşmayı, kaçmayı bıraktım. Oysa neyden kaçtığımı bile bilmiyordum. "Seni bekledim. Geldin."

"Geldim," dedi ensemdeki dövmeyi öperken. "Zamanı aştım, sana geldim."

Her şey dünyaya, ben ona kaldım. İçimdeki asırlık savaş, hırs, nefret ve kin sadece o an sessizleşti. Derin bir soluk verip rüyamda da gözlerimi kapattım ve tüm ağırlığımı ona bıraktım. Yüklerimi sırtımdan gövdesine iliştirdim.

Rüya gerçeğe, Aslıhan Aslı'ya dönüştü. Tüm ihtimallerde yine o geldi. Beni koltuktan kucağına aldığında, omuzlarımdaki bütün yükler sadece rüyamda değil, gerçekliğimde de hafifledi.

******

Komutanlıktan içeri giren Güntekin'in adımları hızlıydı ama dudaklarında silemediği bir gülüş, göğsünde kaynayan toy bir heyecanın alevi vardı. Dakikalar önce yaşananlar için sadece tek bir şey söyleyebilirdi; daha önce asla hissetmediği bir yoğunlukta göğsünü delip kaburgalarına çarpan amansız bir his.

Koridorda ilerlerken keyifli gülüşü silip ciddileşmeyi denedi. Engin'in odasından içeri girerken dili dudaklarında gezindi ve minik bir öksürükle gülüşünü toparladı. Ciddi olmalıydı. *Zordu.*

Dilinde, teninde ve dudaklarında kalan tada karşı tepkisiz kalmak aklını yitirmekle eş değerdi. İşaret parmağı usulca dudak kenarında gezindi. Aslı'nın herkesi korkuttuğu o çatallı dilinin sinirlerini yerle bir ettiği kadar

kalbini de altüst edebileceğini tecrübe ederek öğrenmişti. Fevkaladenin ötesinde bir andı.

Fevkalade!

Daima sınırsız yaşardı ama ilk defa bu denli uçlardaydı. O vampir gözler ne dese ne istese varını yoğunu ortaya serebilecek noktadaydı. Yavaşlamalıydı belki ama olmuyordu. Aşk; doludizgin gelen bir araba gibi ona çarpmış, ezip geçmişti. Soğukluğu zırh gibi bürünen o kadının istediğinde ne denli alev alabileceğine şahit olmak tüm sınırları ezip geçmek için yeterliydi. Artık başka ihtimal kesinlikle yoktu.

Aslı Güntekin'e, Güntekin Aslı'ya mecburdu ve mutlak suretle karısıydı. Her şartta, her koşulda!

Engin'in kapısının önünde durup dudağında kalan tatla baş etmesi gerekti. Aklı pek başında değildi. Muhtemelen bundan daha fazlası tamamen delirmesi için yeterli olacaktı. Ömrü boyunca babasının annesine olan aşkı kadar keskin bir sevgiyi göğsünde büyütemeyeceğini sanırdı. Belki de hâlâ Güntekin Agâh için bir umut vardı. Kendine yeryüzünde de bir yaşam kurabilirdi.

Olamaz mıydı?

"La kapımı niye okşuyorsun?" diyerek yanında aniden Engin belirdiğinde irkilerek kendine gelmesi ve sırıtışını silmeye çalıştı.

Öksürükle boğazını temizledi. "Kapın da sen gibi gevşek mi onu kontrol ediyorum Kızıl Şeker."

"Tepki verdi mi bari?"

Aynı saniyelerde kapı kolu Güntekin'in elinde kaldı ve birkaç saniye bunu algılamaya çalıştı. "Verdi gibi," dedi en sonunda.

Gülmüştü Engin. "Fişek gibi adamsın ve onu etkiledin. Aslı yenge duymasın."

Kulpu terslikle yerine takmaya çalışıyordu Güntekin. "Kapının da senin gibi her yeri ayrı oynuyor Kızıl Sakal. Kaç kere dedim yaptır şunu diye."

Gülerken göz ucuyla Güntekin'i inceledi Engin. "Sen niye takım elbiselisin?"

"Şayet beni gerçekten ciddi bir sorun için çağırmadıysan buradan senin cenaze törenine geçeceğiz Engin. O yüzden bu takım elbise." Kaşları çatıldı. "Ne var? Niye bu saate çağırdın? Sen görevden yeni gelmedin mi? Git evine zıbar. O kadar acil olan ne? Tatbikat mı var?"

"Gel gel," dedi Engin ve kapısını açıp odasından içeri girerek masasına ilerledi. Eline bir dosya alıp Güntekin'e uzattı. "Şu evrakları acil imzalaman

lazım. Bugün yapmayı unutmuşsun."

Odadan içeri girip ona uzatılan evrakları sakinlikle aldı Güntekin. "Bunun için mi gecenin bu vakti çağırdın?"

Ciddiyetle başını salladı Engin. "Hemen imzala. Yarın sabah Akça Komutan'ıma ileteceğim."

Son bir umut, "*Savaş çıktı* de Engin," dedi Güntekin. "*Savaş çıktı da acil hava desteği lazım ondan çağırdım* de yoksa ben senin ağzına edeceğim güzel kardeşim. Lütfen bana *savaş çıktı* de!"

Masumdu Engin. "Ne savaşı abi? Her zaman imzaladığın evraklar işte. Ne zaman arasak gelir hallederdin."

Günlerdir Akça'yla konuşmak için ortam kollayan Engin için son şans buydu. Takmıştı kafaya o da. Onun arkasından konuşup filoda çapkın olduğuna dair dedikodular yayanın kim olduğunu Akça'dan öğrenmezse bu merak onu orta yerinden çatlatacaktı.

Güntekin aynı sakinliğiyle usulca arkasını döndü ve odanın kapısını kapattı. Yeniden önüne dönüp ağır adımlarla Engin'e ilerlerken de sakindi ama bu sakinliği dosyayı masa üzerine savurup Engin'in kafasına yandan tokadı indirene kadardı.

""Hay senin yapacağın işe... Aklına tükürdüğümün kızılı!" dedi ve sırtına da yumruğu indirdi. "Lan evli barklı adamım ben, it! Sence *artık* gecenin bir köründe aradığında evrak imzalamaya gelecek herif miyim, ha?" Kafasına şiddetli bir tokat daha savurdu. "Karım var lan benim karım! Kırk kere anlattım, evli barklı adam bu saatte aranır mı? Koparırım artık senin o çapsız kızıl kafanı!"

Elleriyle kendimi korumaya çalışan Engin aldığı darbeler yüzünden şaşkındı. "La ne oldu?"

Dişlerini sıkarak masa üzerinden kalın bir dosya alıp Engin'in kafasına vurdu Güntekin. "Eşeğin şeyi oldu. Zorla beni sövdürüyorsun, dingil."

Aldığı darbe yüzünden kafasını ovuşturarak baktı Engin. O şaşkın, Güntekin kızgınlıkla burnundan solurken birkaç saniye bakıştılar. Engin'in ifadesi ağır ağır mahcup bir hal aldı. Taşlar yerine oturuyordu. "Böldüm mü? Yapma be..."

"Senin yapacağın işe sokayım Kızıl Şeker!" Güntekin terslikle. Masa üzerinden rastgele bir kalem alıp evrakları art arda imzaladı. "Birkaç gün gözüme gözükme. Kurdun mühür töreninin içine ettin."

Engin'in ifadesi daha mahcup bir hal aldı. "Artık *gece hayatım var* diyorsun, ha?"

"Şu kalemi burnuna saplarım. Sus!"

Engin ağır adımlarla yaklaşıp arkadaşının sırtını teselli eder gibi okşamayı denedi. "Olsun kardeşim. Şimdi evine gidip devam edebilirsin."

"Lan def ol," dedi Güntekin ters ters. "Zaten zar zor yakaladık onda da başıma gelene bak."

"Bir de yakalaman mı gerekiyor?"

"Aynen öyle. Karın yok, nereden bileceksin? Kes sesini."

İfadesi ekşiyen Engin hem huysuz hem muzipti. "Biri karım yok diye ağzıma eder, diğerleri çapkınlıkla suçlar. Ben ne biçim bir hayat sürüyorum la? Varlık ve yoklukla aynı anda sınanıyorum. Ben kimim?"

"Sen bir davarsın Engin!" Masa üzerinden telefonu alıp Engin'in göğsüne yaslayarak ilerledi. "Otur ve Instagram'da video kaydırmaya devam et. Savaş, yıkım, görev ve bir felaket olmadıkça da beni arama. Özellikle evimdeysem, karımlaysam, saat sekizden sonra yine tüm bu saydığım şartlar yoksa benimle iletişimi kesin kardeşim!"

Hızla odadan çıkarken kapının yanındaki askılıktan deri montu aldı ve aynı hırsla Engin'in kafasına savurdu. "Üç gün gözüme gözükme."

Üzerine uçan montu havada yakaladı Engin. "Özlerim, vicdansız adam. Bir güne indirelim şunu. Çabuk söyle, karın mı ben mi?"

Bu defa Güntekin'in ifadesi ekşidi. "Tabi ki karım. Bu ne biçimsiz bir soru?"

Gülmüştü Engin. "Bir an beni seçeceksin diye çok korktum. Haydi durma, karına koş."

"Sen de o evrakları kıvır... Sonra ne yapacağını biliyorsun Kızıl Sakal."

Engin'in cevabı her zaman Güntekin'in yaptığı gibi öpücük atmak oldu.

Arkasını dönüp göz devirerek ilerledi Güntekin. Yarın imzalayabileceği bir evrak için hayatının en ihtişamlı anını terk etmek zorunda kaldığına inanamıyordu. Engin'in bir karın ağrısı vardı belli ki ama şu an kafa yoramazdı. Tam kapıdan çıkacağı anda durup arkasına dönmesine neden olan şey Engin'in bir süre önce merak ettiği sorusuna cevap vermekti. "Lan bana bak," dedi en kibar şekilde. "Hani bana *âşık olduğunu nasıl anlıyorsun* demiştin ya."

"Evet," dedi Engin aynı merakla. "Sen de sövmüştün."

"Net cevabı bilmiyordum çünkü. Artık biliyorum." Dudağının ucuna yarım bir tebessüm kuruldu. "Gözünü kapattığında bile karşında onun yüzü beliriyorsa, aklına düştüğünde göğsün sızlıyorsa, sırtına rüzgâr değdiğinde sen üşüyorsan, normal hayatında yaptığın her şeyi onunla yapmaya

başladıktan sonra yokluğunda bocalıyorsan geçmiş olsun Kızıl Sakal. Mühürlenmiş oluyorsun. Kurt adamlara sakın gülme. Çok amansız bir şey. Atsan atılmıyor, satsan satılmıyor. Kafanda sadece tek bir cümle dönüyor. *İlle de o, ille de o*."

Engin'in gözleri etkilenmiş bir şekilde kısıldı. "Çok romantik konuştun. Sanırım kusacağım."

"Başına geldiğinde kusarsın," diyerek geriledi Güntekin.

Hızla elini salladı Engin. "Instagram ana sayfamla mutluyum."

Güntekin arkasını dönüp seri adımlarla hava üssünden çıkmış, arabasına binip geldiği yolları son surat geri dönmüştü. Kısa bir an durmuş, arabasından inip Aslı için sevdiği bici biciden alarak geri binmiş ve yola devam etmişti. Aslı *şu yolu sevdim* dese asfaltı yerden söküp götürecek kıvamdaydı. Bunca zaman deli olduğunu sanırdı. Asıl delilik buydu.

Tüm hisleri tattığını sanırdı. Oysa bu ilkti. Ne yola getirebilirdi ne de dizginleyebilirdi. Aynı hislerin karşılıklı olduğunu hissetmekse paha biçilemezdi. Kendi kendine keyifleniyordu. Hatta keyiften kırk köşeydi.

Harbi delirmiş miydi?

Mesela şu an bu yol onu Aslı'ya götürmek için vardı. Bu dükkân o Aslı'ya sevdiği bici biciden alsın diye açıktı. Hava, o Aslı'ya gittiği için yağmurlu; Ankara, içinde Aslı olduğu için güzeldi. Kaldırımın yanında açan çiçek Aslı'ydı mesela. Gökyüzü karanlıktı çünkü Aslı yanında değildi. Havalardan Aslı'ydı, günlerden de Aslı, saat ve saniyelerden de.

İlle de Aslı, ille de Aslı. Her yer Aslı, her şey Aslı.

"Güntekin oğlum," dedi kendi kendine. "Biz ne yapacağız la bu hissi? Facia bir şey. Nasıl yola getireceğiz bunu? Kırdın gibi kafayı. Bak kadını çok bunaltıp kaçırma. Sakin kal oğlum."

Bunu denedi ama sadece yüz ifadesini kontrol edebildi, kalbini değil. Şayet babasının hissettiği de buysa her akşam işten döndükten sonra neden ilk annesini öptüğünü anlıyordu. Çünkü bu yolun sonu da Aslı'yı öpmek için vardı. En sonunda harbi tertemiz delirmişti.

"Bir hayat kurabiliriz." Mırıltısı kendi için bir teskindi. "Korkarak yaşayamazsın Güntekin. Bir hayat kurabilirsin. Bir aile kurabilirsin." Zorla yutkundu ve ettiği Nasuh tövbesini hatırladı.

Evlenmeyeceğim, yaşamayacağım, yeryüzünde hiçbir iz bırakmayacağım!

Tüm tövbeler bozulmuş, yeminler çiğnenmişti. O kehribar gözler için kırk tövbesi olsa yine bozardı. Başka çıkış yoktu. "Gerekirse çadır kurar

kırk aç doyururum," diyerek bozulan tövbesi adına kendini rahatlatmayı denedi. "Artırıyorum, yüz aç doyuracağım. Bozuldu tövbem, ne yapayım? Planlarda bir çift ala gözle denk düşmek yoktu. Ne yapabilirim şu an? Yüz aç doyur Güntekin. Hatta git su kuyusu da açtır. Aynen oğlum."

Birkaç dakika içinde apartmana gelmiş, bu defa asansöre tek binip eve çıkmıştı. Bu asansöre bir ömür minnet duyacak, bakım parası için ek para verecekti. Evden içeri girdiğinde bir an Aslı'yı göremedi ve korktu. Kabullenmek ve güvenmek ağır geldiği için kaçışına hak veriyordu ama gerçekten bu devasa histen de kaçacak mıydı? Oysa alt katın ışıkları değil, burası yanıyordu. Kapıyı sessizce kapattı ve ayakkabılarını çıkarıp içeri girdi.

Şayet Aslı'yı göremeseydi gerçekten alt katın kapısını sökebilirdi. Ama Luna koltukta uyuyan Aslı'nın yanından atlayıp Güntekin'e gelmiş ve bacaklarına sürtünerek sevgisini belli etmişti. Dudaklarına kurulan derin tebessümle birlikte Luna'yı kucaklayıp sırtını okşadı. Aslı'yı evde gördüğünde derin bir nefes vermişti. Yıllardır yaşadığı hiçbir yere *ev* dememişti. Yalnızca yeryüzüne ait parçalardı. Evi göklerdeydi.

Aslı'yı gördü, yeryüzünde ilk defa eve vardı.

Sıkıca sarıldı Luna'ya. "*Gaddar anan benden kaçmaya çalışırsa tut* dedim diye başında nöbet mi bekliyordun? Aferin kız sana."

Luna'yı bırakıp yerden Aslı'nın çantasını alıp astı. Yatak odasına ilerledi. Bici biciyi dolaba bıraktı. Üzerindeki takımdan kurtuldu. Altına rahat bir eşofman geçirirken üst çıplaklığıyla kaldı. Birkaç dakika içinde salona geri geldiğinde Luna hâlâ Aslı'nın başında nöbet tutuyordu. Sessizce kollarını Aslı'nın beline ve bacaklarına dolayıp onu koltuktan aldı, göğsüne sakladı.

Kollarındaki kadının kendi içinde kıramadığı inadın farkındaydı. Güntekin buna *naz* demeyi tercih ediyordu ve delicesine hoşuna gidiyordu. Onu kucakladığı anda uyandığınınsa farkındaydı. Gerçekten uykuya daldığında daima ters bakan çehresinde masum ve tatlı bir ifade beliriyordu.

"Sen yine niye buradasın?" dedi Güntekin, Aslı'nın başı kalbine değdiği anda.

"Aşağıya kata kaçma demedin mi?" diye mırıldandı Aslı. "Kaçsa mıydım?"

Dudakları gece siyahı saçlara değerken ağır adımlarla yatak odasına ilerledi. "Tavsiye etmem."

"O zaman?"

"Koltukta uyumak alışkanlığa mı dönüştü sende?"

"Rahat," dedi Aslı ağzının içinde, gözlerini açmadan. Kısa bir an duraksadı ve Güntekin'i yerle bir edecek o cümle uyku sersemi bir hâlde dudaklarından döküldü. "Ayrıca yatakta sen yoktun. O zaman koltukta yatakta aynı."

Delicesine atan kalbini ve dudaklarına kurulan gülüşü saklamadı Güntekin. "Bu söylediğinden senin de bensiz uyuyamadığını mı çıkaracağız Aslı Agâh?"

Cevap şaşırtmadı. "Kes sesini, sus."

Sesli güldü Güntekin ve Aslı'yı yatağa bırakıp battaniyeyi üzerine çekti. "Sana sevdiğin bici biciden aldım."

"Yarın yerim," diyen Aslı'nın sesi huysuz bir naz içindeydi. "Teşekkürler." Battaniyeyi her zamanki gibi kafasına kadar örtüp kendini sakladığında Güntekin'in gülüşü büyüdü.

Bu da gözüne tatlı geliyordu. Şu an battaniyeyi çekip Aslıhan'ın yanağını ısırabilirdi mesela. Dizginleyemediği sevgisiyle korkutmamak adına dişlerini sıkarak tüm hisleri yuttu. Aslıhan Karakurt denen ve hayatına ansızın giren bu kadının, soğuk duruşunun altında saklı duran ateşli yanı ve tatlı halleri, yola getiremediği hislerini büsbütün yoldan çıkarmaya yetmişti.

Güntekin yatakta yine yüz üstü uzanıp uyuyabilirdi. En rahat ettiği konumun bu olduğunu sanıyordu. Ama Aslı alerji yüzünden hastanedeyken kendine dair keşfettiği bir şey daha vardı. Yüzünü bu siyah saçların içine sakladığında da gece oluyordu.

Gözlerinde gün batıyor, saçlarında gün bitiyor.

Yatağa uzanırken, "Aslı..." dedi her zamanki gibi.

Gözlerini görmem lazım demedi ama karşısındaki kadın bunu anlamış gibi battaniyeyi usulca burnuna kadar indirip uzun, kıvrık kirpiklerinin arasından kehribar gözlerini Güntekin'e sundu. Bir kirpik ucunda kaldı Güntekin ve o gözleri gördüğü an derin bir nefes verdi. Aslı yeninden gözlerini kapatıp elini alnına attığında gün bitti. Yüzünü gece siyahı saçlara gömdü, kolunu o ince bedene doladı ve Aslı'nın kokusunda aradığı uykuyu buldu.

"Güntekin," demişti Aslı ona daha çok sokulurken.

Mırıltıyla onayladı.

"Şimdi ne olacak?"

"Agâh ailesi olarak yaşayacağız."

"Öyle değil," derken kısık ve uykuydu Aslı'nın sesi. "Ferda ve Tuğba sözleşmeyi gö-"

Güntekin'in Aslı'yı daha çok kendine çekti ve aradaki mesafeyi sıfırladı. Aslı'nın eli alnından yanağına düştüğünde bu dokunuşla sersemlememek imkânsızdı. Yanağıma değen avuç içini kavradı ve içindeki çizgilere derin bir öpücük bırakarak yeniden alnına bıraktı. "Yarın konuşuruz. Şimdi sadece uyuyalım yoksa yine öperim. Yaparım, biliyorsun."

"Seni zamanında evire çevire dövmediğim için çok pişmanım."

Gözlerini açmadan sadece güldü Güntekin. "Yapsaydın, tutan mı vardı? Ayrıca gel seninle bir anlaşma daha yapalım Aslı Agâh."

"Ne gibi?"

Aslı'nın nefesi dudaklarına vuruyor, Güntekin'i daha çok yakıyordu ama göğsünde kaynayan sevgiyi dişlerini sıkarak yine dizginledi. *Korkutma Güntekin, ürkütme, sevgin hoyrat, sınırsız. Gözünü korkutma. O, güvensizlikle sınanmış, güven duvarını sağlam kur. Önce güven ver. Sonra kendini.*

"Bu yatağa girdiğimiz anda gün içinde olan kötü hiçbir şeyi konuşmayacağız. Her şey bu yatağın dışında kalacak."

Aslı kısa bir an sessiz kalmıştı. "İyi, tamam," derken ters olmaya çalışıyor ama bunu sesine yansıtamıyordu. "Bir şey olduğu zaman koltukta yatarım o zaman. Dilimi tutamam."

"Sen nereye gidiyorsun? Bana *sen gider koltukta yatarsın* demen gerekiyordu. Bu yatak artık benim değil senin, bizim. Evliliğin adabı budur. Kocayı yataktan kovmak."

"Kovsam da gitmiyorsun ki..."

Güntekin'in gözleri usulca aralandı ve bir nefes uzağından ona bakan kehribar gözlerle denk düştü. "Doğru, gitmem!" dediğinde her bir kelimesi aslında bir mühürdü. "Senin de gitmene izin vermem. Bunu da biliyorsun, değil mi?"

Aslı'nın gözlerini yine saklayacağını sansa da yanılmıştı; meftunu olma yolunda ilerlediği o gözlerle bakmıştı Aslı Güntekin'e. Dili keskindi belki ama gözleriyle çok şey anlatan bir kadındı. Nice şairin dediği gibi, Güntekin'in o gözlerde gördüğünü bir başkası da görecek diye aklı çıkıyordu.

Aslıhan'ı herkes biliyordu ama Aslı'nın aslını ilk o bulmuştu. Herkes soğuk diye yargılarken sıcak denizlerinde o boğulmuştu. O zaman sevgisini ve onu kendine istiyordu. Aslı'yı sadece Güntekin hak ediyordu. *Başka hiç kimse değil*. Sadece o.

"*Kelime oyunu yapma* demedim mi ben sana?" diye mırıldandı Aslı ters olmaya çalışarak ama bu ses tonuyla zordu.

Güldü Güntekin. "Edebiyatçı karımı etkilemeye çalışıyorum. Ne var?"

"Sus. Bela gibi bir şeysin. Kafanı koparmak istiyorum. Ayrıca ben hâlâ süre istiyorum. Her şey çok hızlı oldu. *Gelme* diyorum geliyorsun. Al işte!"

Tüm bunları söylerken gözlerini kapatıp Güntekin'e daha çok sokulması söylenmeyen her söz için yeterliydi. Şu an onu yine delicesine öpebilirdi Güntekin ama göğsünü sıkan ve derisini kesen ipleri elleri kan içinde kalmasına rağmen tutmaya devam etti. Daha sıkı sarıldı ve saçlarına nahif bir öpücük bıraktı.

Kimsesiz Güntekin'in tüm dünyası, kimi, kimsesi böylece bir kehribar gözlü yâr oluverdi.

"Yarın da mı benden kaçacaksın yani?" dedi kısık bir sesle.

Sessiz kalmıştı Aslı. Bu aslında bir cevaptı. Hayır, kaçmayacaktı. Zaten hiçbir zaman kaçamamıştı.

"Peşimden düştüğün mü var?" diye homurdandı ters ters. "Nasıl kaçayım?"

Gülerken, "Hayatımın en büyük başarısını bu sayıyorum," diyen Güntekin'in sesi de artık uykuluydu. Zihninin huzuru için tüm şartlar elverişliydi. "Şimdi sadece seninle uyumak istiyorum Aslı. Tüm bunları yarın konuşuruz. Olur mu?"

Aslı gözlerini kapattığında gerçekten gün bitti. Güntekin de gözlerini kapattı ve göğsündeki bedene sarılarak sıcak iklimlerine kışı da ekledi. Aslında hep kışta olduğunu hiç kimse bilemezdi. Bir uykuya daha yan yana, birbirlerinin kokusu ve teni üzerinde daldılar.

Ne kâbus buldu onları ne de karanlık. Her şey o yatağın dışında, Aslı ve Güntekin ise sadece birbirlerine kaldı.

******

Aynadaki aksime bakarken yüz ifademi toparlamak için üst düzey bir çaba sarf etmem gerekiyordu. Krem rengi, bedenimi saran ve diz üstünde biten elbiseme avuçlarımı sürterek gerginliği azaltmaya çalıştım ve saçlarımı geri savurup rujumu sürdüm. Güntekin'in kahvaltı masasını hazırladığına emindim. Tıkırtıları geliyordu. Evliliğimizin içinde rutin bir sabahtı ama bir o kadar da değildi.

Mesela dün dudaklarıma ruj sürerken bu denli saçma bir sırıtış içinde değildim.

Minik bir öksürükle boğazımı temizleyip ruju çantama atıp toparlandım. Ona diyordum ama asıl ben kendimi hızla kaptırdığımı hissediyordum. Boynumdaki kolyeyi düzelttim, amaçsızca yatağın sağını solunu çekiştirerek kırışık noktaları düzleştirdim. Evet, bu yatak başıma belaydı.

Daha temkinli ol Aslı, sakin ilerle kızım. O deli, sen ona uyma. Makul ol.

Zordu. Çünkü dün gece gibi öpse aynı şekilde karşılık verirdim, biliyordum kendimi. Daha fazlasına ilerlemeye meyletse *dur* diyeceğimi de çok sanmıyor ve kendimden utanıyordum. Yetişkinlik hormonlarının tam anlamıyla canı cehennemeydi. Çünkü hayır, utanmıyordum. Adam çekiciyse bu benim suçum muydu?

Ama yapmamıştı. Sadece sarılmıştı. Hem de sıkıca. Bu da göğsümü ısıtıyordu. Şehvetle değil, sevgiyle yaklaşıyordu sanki ve gardımı kırıyordu. Dokunuşlarında tutku, bakışlarında şefkat vardı ve bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bir şeye emindim. Söylediği her ne varsa fazlasıyla hissettiriyordu.

Düşüncelerimin utanmazlığı yüzünden kafamı tokatlamalıydım. Onun sınırları yoktu ama ben daha iradeli olmalıydım. Bazı şeyleri kabul ettim diye kendimi koşulsuzca bırakamazdım.

Bu kadar kolay olma Aslıhan! Yavaş ilerle kızım.

Gökyüzünde hız başarı getirirdi ama yeryüzünde hız ölümle sonuçlanırdı. O gökyüzünün kurallarına göre yaşadığı için hızlı ve sabırsız bir adamdı. Sınır kavramı yoktu. Ben daha temlikli olmalıydım. Çünkü asıl sınırsız olan bendim. Henüz Güntekin'in bundan haberi yoktu. Şayet bir his, duvarlarımı delip kalbime dokunursa en gözü kara köşeme kurulmuş olurdu.

Elimi kalbimin üzerine atıp kendimi teskin ettim. "Yavaş Aslıhan, yavaş kızım. Ağır ağır ilerle. Kendini hemen bırakma. Aynı hatayı yine yapma."

Kararlılıkla başımı salladım ve kapıyı açıp odadan çıktım. Kahvaltı için yumurta kırmış olmalıydı. Mutfak önünden geçerken kokuları alabiliyordum. Onu salonda, masaya demliği bırakırken buldum. Bakışları bana döndüğünde yine evrenin en normal anındaydık. Her ne olursa olsun normalleştirme ve olağan akışta devam etme yeteneğine daima saygı duyacaktım. Gerginliğimi yutuyordu.

"Günaydın," dedi her zamanki gibi derin bir tebessümle.

"Günaydın." Sesimde anlamsız bir ılıklık vardı. Buna engel olamadım, olmak da istemedim.

Demliği bırakıp bana doğru bir adım attığında istemsizce bir adım geriledim. Yaklaşırsa öpebilirdi. Öperse durmaz ben de karşılık verirdim. O

durmazsa ben de durmazdım. Etrafıma o kalın halatı atarsa söyleyeceklerimi söyleyemezdim. Ben durmazsam o da durmazdı. Bu da tam olarak kendini hıza kaptırmak olurdu. *Karmaşık bir denklemdi.*

Durdu ve birkaç saniye bakıştık. "Şu an ne yapıyorsun?" dedi *hayırdır* der gibi kafa sallayarak.

Bir adım daha attığında aynı şekilde geriledim ve elim hafifçe aramızda havalandı. "Sandalyene otur, ben de karşına oturayım öyle konuşalım."

Bir adım daha attı. "Ne konuşacağız?"

Bir adım daha geriledim. "*Sabah konuşuruz* demedin mi?"

Bir adım daha yaklaştı. Hızla geriledim. Bir adım daha atacakken durdu. Aynı şekilde benim de gerilemeye meyleden ayağım yarıda kaldı.

Kısık gözlerle bana bakarken boynu sağa büküldü. "Yine mi kaç kovala yapacağız?"

"Çok yaklaşma," dedim huysuz bir nazla. "Etkini bildiğin için kritik konuşmalarda hep dibime dibime giriyorsun. Ne diyeceğimi unutuyorum. Bu defa yemezler. Sen akıllısın da ben salak mıyım?" Parmağım kahvaltı sofrasına döndü. "Sakince şu sofraya otur, konuşalım."

Gözleri daha da kısıldı. "Yani benden etkileniyorsun, öyle mi?"

"O kadar şey söyledim buna mı takıldın Güntekin?"

"Evet."

Üzerime doğru birkaç adım daha attığında can havliyle geriledim ve çenemi tutamadım. "Etkilenmesem bu durumda olmamız mümkün müydü sence? Gelme üzerime. Arada mesafe varken konuşalım."

Asla dinlemedi ve çapkın bir gülüşle ilerledi. Koridorda ben gerilerken o üzerime doğru geliyordu.

"Duyduklarım hoşuma gidiyor, devam et."

"Sus ve beni ciddiye al."

"Şu an nasıl bir ciddi konuşma yapacağız?" dedi usulca. "*Ferda ve Tuğba* de, de bayılayım şuraya."

"Hayır," dedim gerilerken. "Bu ilişki için..." Dilim dudağımda gezindi. "Yani sen ve ben yani biz..." Durup toparlamam gerekti. Duygusal anlarda da çatallı dilimin imdadıma yetişmesini isterdim. "Yani aramızda olan bu şey hakkın-" diyordum ki daha çok yaklaşmıştı. "Bak *gelme* diyorum," diyerek daha hızlı gerilemeye meylettim ama olmadı.

İleri atıldı ve tek hamlede kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. Etki alanına girdim, teni tenime değdi, kokusu burnuma vurdu ve idrak yerle bir oldu.

"Tamam," dedi yüzüme doğru eğilip nefesime yaklaşarak. "Ne söyleyeceksen böyle söyle. Böyle ciddi konuşalım."

Nasıl konuşabilirdim? Kendimi tokatlamak istiyordum. "Ferda ve Tuğba susacaklar mı sence?" Kelimeleri toparlamak bu konumda elbette zordu.

"Gerekli cevabı dün aldılar," diye mırıldandı. "Ayrıca saçma bir kâğıtla kime ne ispatlayabilirler? En başından sana *şu saçmalığı yazmayalım* dedim. Yazdık da ne işe yaradı sanki?"

Dudakları, dudaklarımın üzerinde durdu ve yine o lanet olası bataklık hissi başladı. Derin bir soluk vermek istiyordum. Sürekli bir kademe üstüyle geliyordu. Şimdi de başıma bela olan şey konuşurken bunu dudaklarımın üzerinde yapması ve nefesimi yutmasıydı.

"Birlikte yemek yeme maddesini eklemesen böyle olmazdı," dedim zorlukla. İstemsizce gözlerim kapanmıştı. "Asıl her şey senin yüzünden."

Dudaklarını usulca dudaklarımın ince zarına sürttü. "Açlıktan bayıldın. Karımı düşünüyordum. Ayrıca bunu yaparken elimi böyle sıkı tutacağını hesaba katmamıştım. Yani hayır, yine her şey senin yüzünden Aslı." Aynı şeyi yapıp dudaklarımın üzerinde kalmaya devam etti. "Başka konuşacak konu var mı? Devam edelim. İyi gidiyoruz bence."

"Manipüle ediyorsun," diye mırıldandım. "Bu durumda konuşamam, biliyorsun."

"Senin gözlerinden haberin var mı?" Öpebilirdi ama yapmadı. Sadece mıknatısı ortaya bıraktı ve kendine çekti. "Asıl sen manipüle ediyorsun."

İradesiz değildim. Karşımdaki adam iradeli olmam adına fırsat vermiyordu. Dudaklarımın üzerinde bekledi. Ben de ne öptüm ne de uzaklaştım. Kendimle inatlaştığım bir andı. Dudaklarımdaki yumuşak tene odaklanmamayı denedim. İmkânsızdı, oradaydılar ve inkâra yer kalmayacak kadar sıcaklardı.

"Her şey çok hızlı oluyor gibime geliyor Güntekin," diye zorla mırıldandım. "Ağır ağır ilerleyelim."

"Teorik olarak iki buçuk aydır her gün yan yanayız Aslı. Bana pek hızlı gelmedi."

"Teorik olarak o iki buçuk ayın ikisi kavgayla kalan yarımı kaosla geçti Güntekin."

"Tüm bu zamanı flört ettik sayalım. Ben öyle saydım. Dün gece de evlendik işte. Mis gibi temiz iş."

Dürüst olmaya çalıştım. "Her şey fazla kontrolüm dışında gelişiyor."

O da dürüst davrandı. "Ben bile kontrol edemedim, sen nasıl edeceksin?"

"Senin hiçbir zaman ayarın yok. Benim olan ayarımı da bozdun. Artık geriler misin?"

Aynı konumda, dudaklarımın üzerinde kalmaya devam etti. "Sen gerile."

Uzaklaşamadım. O da bırakmadı zaten. Nefesine doğru içli bir nefes vermekten başka bir şey yapamadım, gözlerimi de açamadım. Tensel gücü yeterince fazlaydı. Bir de gözleriyle denk düşersem iş daha çok çığırından çıkacaktı. Ömrümde ilk defa kontrolü bu kadar kaybediyordum. Güvensiz bir histi ama onun gövdesinde güven vardı. Buna da lanet ettim. Güvenmek istemiyordum.

Çok geçti.

Kaçarım deyip Murathan karşısında elimi tuttuğunda güvenmiştim. *Bu gelinliği giymem* dediğinde kendi ailesinin anısını önüme bıraktığında güvenmiştim. Faturalar kaybolduğunda *bekle beni, geleceğim* demişti. Güvenmiştim. *Bu sofra artık hep senin için hazır olacak, söz veriyorum* demişti ve öyle olmuştu. Güvenmiştim. Hiçbir şey hızlı gitmiyordu. O, bu güven hissini adım adım içime bırakmıştı. Sadece şiddetini yeni fark ediyordum.

Olduğum yerde kalıp dudaklarına doğru derin, içli bir nefes vermek dışında bir şey yapmadım. Artırıyordum. Şahsi hayatımı altüst eden en şiddetli şimşek darbesiydi. Deli bir şimşek. Çarpılmış gibiydim.

Savaşı kaybeden o oldu. Alt dudağıma bıraktığı minik ama yıkıcı bir öpücük varken gözlerimi açamadan göğsünde kaldım. Dudakları yanağıma ilerledi, minik bir öpücük daha bıraktı ve nefesi kulak arkamda, kalbimin en hızlı attığı noktada durdu.

"O zaman yeniden tanışalım," dedi.

Gözlerim aralandı. Kollarım benden bağımsızca omuzlarına dolanmıştı bile. "Ne?" dediğimde sesimde sakinlik vardı.

Saçlarıma derin bir öpücük bırakarak geriledi ama beni geride bırakmadı. Kolu bedenimden ayrıldığında elimi kavradı ve kahvaltı masasına ilerletti. Beni sandalyeme oturttuktan sonra karşıma kuruldu. Tüm normal akışımızda olduğu gibi çaylarımızı doldurdu.

"En baştan alalım," derken sesi gayet keyifliydi.

Kaşlarım havalandı. "Nasıl yani? Sıfırdan tanışıp sevgili mi olacağız?"

"O iş artık zor, karımsın," dedi anında.

Daha makul bir öneri sundum. "O zaman sıfırdan tanışıp flört edeceğiz?"

Çay bardağımı önüme bıraktı. "Sen şimdi benle sıfırdan tanışsan flört de etmezdin. Allah biliyor da zorla bize nikâh kıydırdı. İşte *her şerde bir hayır*

var dedikleri bu olsa gerek."

Sevimsiz bir ifade kuşandım. "Uyuzluk yapmasan ben de ılımlı olurdum."

Aynı sevimsiz ifadeyi kuşandı. "Asıl sen uyuzluk yapmasan ben ılımlı olurdum."

"Bir şey merak ediyorum," dedim. Güvensizlik soruları zihni aşındırıyordu. "Bu komumda olmasaydık yine bana karşı hisler besler miydin? Yoksa sadece sahte bir evlilik içinde bulunup bana *karım* demek zorunda kaldığın için mi kendini bu hisler içinde buldun? O zaman bu bir mecburiyet, seçenek değil. Demek ki biraz zaman geçse sıkılıp bu his-"

"Murathan'ın Kuleli mezuniyetinde," dedi yumurtasını yerken. "Kalabalık içinde bana çarpan genç bir kızla karşılaştım. Siyah saçları omuzlarındaydı. Üzerinde kot bir ceket, sırtında sırt çantası ve yanlış hatırlamıyorsam elinde bir kitap vardı. Muhtemelen bir üniversite öğrencisiydi. Siyah ve uzun kirpiklerinin arasından kehribar gözleri parlıyordu. Bana baktığı o an göz göze geldik. O arkasını dönüp koştu ama ben gittiği noktayı görene kadar onu izledim." Lokmasını ağır ağır yutarken bakışları bana döndü. "Koşup Murathan'a sarıldı." Boynu sola büküldü. "Şayet Murathan'ın ablası olduğunu anlamasaydım o gün gözlerini gördüğüm an peşinden gideceğim biriydi."

Konuşamadım. Tam olarak çaya uzanmış hâlde kalakaldım. Parmaklarım yandığında bakışlarından kopup nefeslendim. Ağır ilerlemek mi?

Şu durumda sence bu mümkün müydü Aslıhan?

Bana kelime oyunu yapma diye terslenemedim çünkü etkilendim. Allah kahretsin! O günü hatırlıyordum, kalabalık içinde pek çok kişiye çarptığımı da. Ama onlardan birinin Güntekin olduğunu bilmiyordum.

Birbirimizle denk düştüğümüz ilk an bir uçaktaydık. Bu gökyüzüne aitti. Belki de birbirimizle ayrı ayrı denk düştüğümüz pek çok an vardı ama bilmiyorduk. Bu da yeryüzüne aitti.

Çünkü benim de onu ilk gördüğüm nokta çok başkaydı. Unutmuştum ama eşelediğimde o kesik anıyı bulabilmiştim. Murathan bir görevinde ağır yaralanmış ve bir süre bulunamamıştı. Hastanede ameliyathane kapısında beklediğimiz gün gelen arkadaşları arasında Güntekin de vardı. Ama saçları daha kısaydı ve bugünkü dalgaları yoktu. Göz ucuyla bakıp önüme dönmüş, kardeşime dua etmeye devam etmiştim.

Yine kaybetme korkusuyla sınandığım en kötü günlerdi. Kardeşime bir şey olursa nefes alamayacak gibiydim. Canım yanıyordu. Kolay kolay

ağlamazdım ama o gün yanağıma art arda düşen sessiz yaşlar vardı. Hepsini bir kapı arkasına sinerek saklamaya çalışmıştım.

"Sence bu durumda her şeyin nedeni tek bir imza mı Aslı?" dedi yıkıcı netliğiyle. "Çünkü bana pek öyle gelmiyor." Tabağıma domates ve salatalık bıraktı. "Ayrıca ben de sana aynı soruyu sorsam ne diyeceksin? Mecburiyetten mi benden etkilendin?"

İfadem keskindi. "Sence mecburiyetlere boyun eğecek biri miyim?"

Keyiflendi. "Asla."

Çatala salata takıp ağzıma tıktım. Huysuz olmaya çalışmak zordu. "Salak bir adam olduğun için bu hâldeyim. Virüs gibisin." Lokmamı zorla yuttum. "O uçakta denk düştüğümüzde beni tanıyor muydun yani?"

Başını iki yana salladı. "Pek değil. Değişmişsin. Tanıyamadım."

"Ne gibi bir değişme?"

"Kuleli'de gördüğüm genç kız daha çok gülüyordu." Lokmasını hızla yuttu. "Hem üzerinden uzun zaman geçmişti. O yüzden uçakta denk düştüğümüzde tanıyamadım. Sonra da donumu gördün zaten. Çaktırma, utançtan yüzüne bakamadım." Derin bir soluk verdi. "O görevliyi asla affetmeyeceğim."

Hafifçe güldüm. "Keyifli bir andı."

Bu defa o huysuzlandı. "Ya sorma..." Tabağıma zeytin bıraktı. "Taksi önünde dikkatle baktığımda tanıdım. Bu apartmana geldiğinde gözlerini gördüğüm an seni ilk tanıyan da yine benim. O yüzden Aslı, hayır," derken bakışlarını gözlerime korkusuzca dikti. "Bu hisler bir mecburiyet değil." Çatalı bana döndü. "Ama sen o gözlerle bakarak beni buna biraz mecbur bıraktın. O konuda fikrimi tekrar belirteyim."

Canımı sıkıyordu çünkü kaçacak alan bırakmıyor, güvensizlik adına bıraktığım tüm boşlukları dolduruyordu. Hiç açık yoktu. Çayımdan içtim ve derin bir soluk verdim.

"Ben de seni ilk hastanede görmüştüm," dedim tüm dürüstlüğümle. "Murathan yaralı bulunduktan sonra kan vermiştin."

Gözleri kısıldı. "Bunu Murathan bile bilmez. Sen nereden biliyorsun?"

Uzun zaman önce, bir daha yaşamak istemeyeceğim günlerdi. Murathan'dan yaklaşık bir ay haber alamamıştık. *Şehit* deseler defnedecek, *yaralı* deseler yanına koşacaktık ama ne bir haber vardı ne de bir iz... Murathan kayıptı. Annemi elini göğsüne vurup çığlık atarak ağlarken gördüğüm ikinci andı. Ondan haber alana kadar yaşadığımız her gün işkenceden farksızdı.

Operasyonların ardından *nihayet* bulunduğunda ağır yaralıydı. Annem, ben ve Gülhan günlerce hastane kapısında beklemiş, göz bile kırpmamıştık. Ölümün, yaralardan daha ağır olduğunu bilip şükredecek kadar büyük bir kaybımız vardı. Hastane odasında Murathan için kan veren çok asker arkadaşı olmuştu. Onlardan birinin Güntekin olduğunu hatırlıyordum ama yanılıyor da olabilirdim. Uzun zaman geçse de reddetmediğine göre doğru hatırlıyordum. Çünkü künyesinde gördüğüm kadarıyla kan grupları aynıydı.

"Gördüm," dedim saklamadan. "Kötülük kadar yapılan iyiliği de unutmam."

Gülümsemekle yetindi. "Ama sen de beni uçakta gördüğünde tanımadın."

"Sen de değişmişsin," dedim. "Saçların kısaydı. Böyle değildi." Minik bir öksürükle boğazımı temizledim ve ağzıma zeytin tıkmadan önce bir şey daha mırıldandım. "Böyle daha yakışıklısın. Sakın bir daha kısaltma."

"Böyle dersen dizlerime kadar uzatırım."

Kahkaham aniydi. "Abartma Güntekin."

"Yaparım, biliyorsun."

Gülüşüm büyüdü. "Evet, biliyorum. Lütfen yapma."

Tebessümle bakıyordu bana. Gülüşüme takıldı bir an ve gözleriyle çok şey anlattı. "O zaman şöyle yapalım," dedi. "Dediğim gibi, senin doğduğun bugünü kendi adıma miladım ve evliliğimizin tüm yalanlardan sıyrılmış başlangıcı sayıyorum. O yüzden..." Elini bana doğru uzattı. "Ben Güntekin Agâh."

Sıfırdan başlamak derken en baştan almaktan bahsediyor olmalıydı. Saçmaydı ama gülerek elimi avucuna bırakmak dışında bir şey yapamadım. "Aslıhan Karakurt."

Elimi sıkıca kavradı. "Memnun oldum Aslı. Benimle evlenir misin?"

Gülerken yüzüm ekşidi. "Memnun oldum Güntekin. Yeni tanıştığın herkese ilk bunu mu sorarsın?"

Teessüf etti. "İnan ilk defa deniyorum ve senin karım olman gerektiğini hissediyorum."

Gülüşüm ve huysuzluğum büyüdü. "Flörtleşiyor muyuz şu an?"

"Bir şeyler deniyoruz, diyelim."

"Çok saçma. Devam etmeyelim."

"Çok istiyorsan evlilik teklifini yine sen yap."

Yüzüm daha da ekşidi. Anında başımı iki yana salladım. "Bir daha asla yapmayacağım bir eylemdi ve seni buldu."

"Şanslıyımdır."

"O an hiç öyle demiyordun ama."

"Senin dediğin gibi biraz salaklıklarım vardır." Elimi kendine doğru çekti. "Soruma cevap alayım. Benimle evlenir misin? Bugün, gün bitene kadar aynı soruyu soracağım. Haberin olsun."

İstemsizce kahkaha attım ve çenem dikleşirken elini sıktım. "Gün sonunda cevap veririm o zaman."

"Gün boyu çenemi dinlemeye razı geliyorsun yani?"

Elini bırakıp sandalyemde geri yaslandım. "Engellerim."

Anında ciddileşti. "Bak yapma."

Omuz kaldırıp çayımdan bir yudum aldım.

"Harbi yapma. Senin beni engellemene karşı tikim var. E-okul sistemine sızar okulda ana ekranına düşerim. Şok içinde kalırsın."

Gülerek başımı salladım. "Sinirimi bozuyorsun, sus!" Çayımdan son yudumu aldığımda hızla ayaklandım. O görevden döndüğü için bugün evdeydi ama benim işe yetişmem gerekiyordu. "Ben çıkıyorum. Evi dağıtma. Masa üzerine bardak bırakma. Kartal, Kumru ve Turna'ya yem vermedim. Halledersin." Bacağıma dolanan Luna'nın sırtını okşadım ve trençkotuma uzandım.

"Akşam işin kaçta biter?" dedi.

"Beş gibi."

"Ben gelir alırım."

"Sebep?"

"Çünkü kocanım."

Tatsız bir tebessüm eşliğinde çantamı aldım. Aynadan saçlarımı düzeltirken kendisinin arkamda, keyifle çay içerken beni izlemekle meşgul olduğunu görebiliyordum. Ayakkabılarımı giymek için kapıya yöneldim. Ama o kısa anın verdiği cesaretle birazdan yapacağım şeyden bir süre utanacaktım. Bir erkeğe karşı ılımlı davranmayalı uzun zaman oluyordu. Güncel yalnızlık seviyem inanılmazdı.

Çantamı kapının yanındaki konsol üzerine bıraktım ve koşar adım Güntekin'e ilerledim. Yanağından öpüp, "Görüşürüz," diyerek koşar adım geri döndüm. Arkama bile bakmadan kapıya koştum. *Evet, bu saçmalığı otuz beş yaşımda yaptım*. Liseli âşıklar gibi hissetmek oldukça saçmaydı ama bıraktığı his buydu.

Adamın eli yanağında, alık bakışı bende kaldı.

Çantamı alıp kapıyı açtığımda hızla ayağa kalkıp, "Gel buraya, ben de öpeyim o zaman," demesi şaşırtmıyordu.

Gülerken hızla topuklularımı giydim. "Yaklaşma."

"Kaçak oynuyorsun Aslı Agâh," diye bağırdı peşimden.

"Sen de son surat üzerime geliyorsun Güntekin Agâh."

"O zaman benimle evlenir misin?"

Gülerek, "Görüşürüz," dedim ve kapıyı kapatıp evden çıktım.

Kapı kapandığı anda renkler gitti. Dünya grileşip soldu. Arabama binip apartmandan uzaklaştığımdaysa yüzümdeki gülüş bıçak değmiş gibi kesildi ve yerine her zamanki ciddi, soğuk yüzüm kuruldu. Herkese aynı buz iklimimle bakmaya, mesafemle yaklaşmaya devam ettim.

Hayatımın ani değişimi inanılmaz derecede korkutucuydu.

Kendini, dibini görmediği suya bırakmamak için direnen kalpsiz Aslıhan içinse bu his yıkılacak bir şehrin ilk taşının yerinden oynatılmasıydı.

******

Ankara için soğuk, insanlar için sıradan, Berk Barçın Ateş için mutlu bir gündü çünkü toplu taşımalarda sürünmüyordu. Başında kaskı, üzerinde deri ceketi, ellerinde eldivenleriyle motorunun üzerindeydi ve süratle gaza basıyordu. Gökyüzündeki hızına yeryüzünde de ulaşabileceği en özgür yer motoruydu. Herkesi arkasında bırakarak Ankara trafiğinden sıyrılıyordu.

Öte yandan sabahın köründe Ankara'nın bir diğer ucuna Beypazarı kurusu almak için giden Cihangir için de rezil bir gün başlangıcıydı.

Yasemin'den aldığı mesaj doğrultusunda olabilecek en uzak konuma gönderilmişti. İşe yetişmek için acele etmeliydi. Elinde poşetle fırından çıkıp merhametine söverek bisikletine ilerledi.

Aniden bisikletinin önünde tozu dumana katarak duran motoru ve kaskı çıkardığında göreceği kişiyi de biliyordu. Berk saçlarını dağıtarak kaskını çıkardı ve bisikletine ilerleyen Cihangir'e yarım bir gülüşle baktı.

"Ne yapıyorsun lan sen burada? Beni görmeye mi geldin?"

Göz devirerek ilerledi Cihangir. "Aynen. Her gün seni düşünüyorum çünkü. Lan siktir git." Bisikletine bineceği an duraksadı ve çenesiyle motoru işaret etti. "Boss onu senden almamış mıydı?"

"Engin hizmetlerim karşılığında geri verdi." Gülüşünü silmeden kafa salladı Berk. "Bu zengin muhitine hangi rüzgâr attı seni? Derin bir merak içindeyim?" İnip Cihangir'e doğru ilerlemiş, bisikletin sepetine attığı poşeti açıp içindeki poğaça ve Beypazarı kurusuna göz kırpıştırarak baktı.

Paketi parmak ucuyla kaldırdı. "Bu ne la, fakir?"

Cihangir hızla elinden alıp sepete geri attı. "Bas git yoluna Yelkıran."

Gülmüştü Berk. "La gel şuradan bir kruvasan alayım sana. Aç karnın doysun. Şehrin diğer ucundan buraya Beypazarı kurusu kemirmek için mi geldin?"

Tane tane mırıldandı Cihangir. "Uğraşma benimle, son uyarım."

"Berk onu umursamadan poşetin içini parmak ucuyla karıştırmaya devam etti. "Patatesli poğaça mı? Sen yemezsin ki." Göz kırptı. "Pişt, bana bak. Sevgili mi yaptın?"

En sonunda, "La sanane!" diye dikleşti Cihangir. "Hayırdır, ne bu samimiyet?" Berk'i omuzundan geri iteledi. "Bas git yoluna, acelem var." Bisikletine binip ilerlemeye meyletti.

Arkasında kalan Berk, "Sare'den duydum," dedi. "Postunu çıkardığın kız sana işkence gibi cezalar veriyormuş." Dudaklarından kendinden emin bir gülüş vardı. "Biraz aklını kullansan bunların hiçbirini yaşamazsın."

"Mesela?" dedi göz ucuyla bakan Cihangir küçümser bir hâlde. "Bunun aklını kullanmakla alakası ne? Kızı hastanelik ettim. Dans okulu yönetiyor. Bileği bir kırılsa işini, hayatını yerle bir edebilirdim. Şu an bana ne ceza verse haklı. Biri gelip benim de uçmama engel olacak bir şey yapsa canına okurdum çünkü." Tüm kelimeler dudaklarından öfkeyle dökülmüştü. "Senin gibi zenginlik içinde yüzen, her işi babasının iki sözüyle çözülen biri *kaybetmek* ne demek bilmez. O yüzden bu konular sana önemsiz gelebilir."

Yüzü ekşidi Berk'in. "Yine kafa açıyorsun." Çenesi dikleşti. "Ayrıca neden sana söylediklerini yapıyorsun? Kendini affettirmek istiyorsan özür dile geç."

"Özür diledim, affetmiyor," dedi Cihangir ters ters. "*Gözüme gözükme* deyip duruyor."

"Salak mısın oğlum? Görünme o zaman."

Cihangir elinin tersini kaldırdı. "Bir çakarım ağzına görürsün kim görünmez oluyor. Affetmezse nasıl rahat edeceğim? Vicdanım el vermiyor. *Az daha kadının kariyerini bitiriyordum* diyorum."

"Bu Beypazarı kurusunu o mu istedi?"

Sıkıntıyla onayladı Cihangir. "Her sabah taze sıkılmış meyve suyunu masasının üzerinde istermiş. Söylediği yerden Beypazarı kurusu alacakmışım. Poğaçasını da patatesli istermiş." Sessizce *ya sabır*dilendi.

Her söylediğini daha da ekşiyen bir yüzle dinliyordu Berk. "La bana bak, sen kadınlarla konuşmayı da beceremezsin. Utanır saçmalarsın. Salak saçma bir şey mi söyledin? Tüm bu kin sadece onu hastanelik ettiğin için olamaz."

Söylenenleri asla kabul etmeyecekti Cihangir. "Ne münasebet? Gayet de kadınlarla normal bir şekilde konuşabilirim."

"Aynen," dedi Cihangir. "Geçen yıl filoda yanına gelip numaranı isteyen kızın üzerine kahve döken de Şinasi'ydi zaten. Kız seninle romantik bir sohbet gerçekleştirme niyetindeydi. Sen gittin *dayınlar nasıl* dedin la."

Evet, yapmıştı. Karşı cinsle sohbetlerinin çok iç açıcı geçtiği söylenemezdi. Evren bu yetiyi ondan eksiltip üçüzü Çağatay'a vermiş olmalıydı. Çağatay'dan da sakinliği eksiltip Cihangir'e vermişti mesela. Ters ve sinirli görünürdü ama daima merhameti bol, vicdanı derindi.

"*Dayımlarda kalıyorum* dedi çünkü," diyerek kendini korudu.

"Geçen ay Engin Komutanların timinden konuştuğun kıza da *hangi peyniri seversin* diye sormuşsun, salak!" dedi Berk sıcak bir ilgiyle. "Hava üssünde kızlar *Hangi Peyniri Seversin* diye grup kurmuş. Allah'tan Engin Komutan'ımın çapkın olduğu dedikodusunu yaydım da seni kurtarabildim. Neyse ki *F-Kızılötesi Engin* olarak değiştirdiler grup adını."

Göz devirdi Cihangir. "Ben kahvaltıda peynir seviyorum, ne var?"

"Hay senin peynirine," dedi Berk ve ağır ağır yaklaşıp Cihangir'in koluna girdi. "Kadınlarla konuşmayı bileceksin güzel kardeşim."

Yanında biten elemana yan yan baktı Cihangir. "Kardeşin değilim."

"Her ne sikimsen, bir sus da dinle."

"Neyini dinleyeceğim?" dedi Cihangir. "Dinime söven Müslüman olsa. Para birimlerini bilmiyor, dolar kuru takip etmiyor diye kızdan ayrılmış adamsın la sen. İkimizin de bu konuda çok iyi olduğu söylenemez yani."

"Para önemli kardeşim. Benim gelecek kuracağım kişi de tüm para birimlerini bilmeli. Benim annem burun ucuyla para sayıyor."

"O nasıl bir zenginlik dilimi la?"

Elini önlerinde salladı Berk. "Konumuz bu değil. Şimdi bana dürüst bir cevap ver. Bu kadına saçma bir şey sordun mu?"

Cidden düşündü Cihangir. "Konuşma fırsatı olmadı. Demedim."

"Doğru, duvardan duvara vurdun."

Bunu da ciddiyetle onayladı Cihangir. "Evet, öyle oldu."

"O zaman konuşarak etkilemeye çalışacaksın," dedi Berk tüm bilgisiyle. "Öyle kuru kuru özür dilersen tabi ki etkilenmez. Aklını kullansana. Yakışıklı adamsın oğlum. Mallık yapmasan giderin var. Hanımefendinin adı neydi? İnci söylemişti ama gülerken kendimden geçtiğim için hiçbir şey duymadığım dakikalardı."

"Yasemin ama Yaso diyorlar."

"Çözüm şu; Yaso Hanım'ı etkilemeye çalışacaksın."

Yüzü ekşidi Cihangir'in. "*Kadını tavla* diyorsun yani, ha?"

Yan dönüp hızla parmağını Cihangir'in dudaklarına bastırarak onu susturdu Berk. "Şşş, kaba kaba konuşma. Zenginler buna *etkilemek* der, fakirler *tavlamak*. Zengin düşün."

Berk'in elini kolunu hızla geri iteledi Cihangir. "Yılışma lan."

Berk onu umursamadan bir daha koluna girdi. "Gözlere seksi bir bakış ekle, dik bir duruş, öz güvenli bir tavır ve etkileyecek birkaç cümle. İşte her şey bu kadar. Ondan sonra özrün kabul edilecek ve bu işkenceden kurtulacaksın. Tavlamak falan yok, etkilemek var. Tabi *hoşlandım* diyorsan o kısım için de ayrı bir çalışma yapa-"

"Yok!" dedi Cihangir şiddetle. Kaşları inkârla havalandı ve başını iki yana salladı. "Hoşlanma falan yok. Peynir sorduğum kıza gider *yoğurdu kaymaklı mı seversin kaymaksız mı* diye sorarım ama bu," derken başını daha büyük bir şiddetle salladı. "Asla olmaz. Yaso normal bir kafa yaşamıyor. Bu dediklerinin hiçbiri de olmaz. Deli gibi bir şey. Güntekin Komutan'ım bu kızın yanında normal kalır, o kadar diyelim."

"Abartma," dedi Berk. "En fazla ne olabilir ki?" Motoruna binip kaskını takarken havalıydı. "Önden git de şu dans okulunun yolunu göster. Berk Barçın Ateş sana gerçek bir centilmen nasıl olunur, şimdi gösterecek."

"Götüm," dedi Cihangir ağzının içinde. Göz devirerek bisikletine bindi ve sürmeye başladı.

Tam yanından geçerken Berk yavaştı. Kaskının camını açıp Cihangir'e döndü. "La bari adresi söyle önden gideyim. Kaplumbağa gibisin. Bırak şu bisikleti artık be. Ankara'da şunu süren bir sen kaldın bir de benim on yaşındaki yeğen."

Cihangir'in cevabı kısa bir an orta parmağını göstermek ve yeniden önüne dönmek oldu. Süregelen kavgaları ve sevgilerine rağmen anlamsız nefretleri devam ediyordu. Oysa Cihangir bir kere gülümsese Berk yeniden eski dostunun boynuna sarılacaktı.

Dakikalar sonra dans kursunda, Yaso'nun önündeydiler. Ters bakışlarına rağmen üzerinde pembe bir eşofman takımı, tırnaklarında pembe, taşlı ojeleri vardı. Küllü kumral saçları ensesinde dağınık bir topuzken ayak bileği hâlâ sargılıydı.

"Yaso Hanım," dedi Berk nezih bir kibarlıkla. "Buraya arkadaşım adına sizden özür dilemek için geldim. Dans merkezinizin bir şeye ihtiyacı var mı? Özür hediyesi olarak almak isteriz."

Cihangir'in yüzü ekşidi. Yaso karşısındaki sarışın adama aynı ifadesizlikle bakıyordu. "Sen kimsin?"

"Berk Barçın Ateş."

"Seni düğünde gördüm mü?"

"Tabi ki, kapı önündeydim ve düştüğünüz anda size yardım ettim. Kolay unutulan bir yüzüm yoktur. Hatırlamanıza şaşırmadım."

"Hatırladım evet," dedi Yasemin. "Şu yanındaki alığa tekme atıp üzerime düşmesine neden olan sendin. O zaman yüzüne tükürememiştim, içimde kaldı. Yüzünü unutmama sebebim de bu. Yoksa yüzün unutulur yani, bir esprin yok." Yandan paspası alıp Berk'in üzerine fırlattı. "Bu hâldeysem sebeplerinden biri de sensin. Geldiğin iyi oldu. Madem arkadaşın adına özür dilemek istiyorsun git bugün onun atacağı paspası sen yap."

Üzerine uçan paspası havada yakalayan Berk şaşkındı. "Sebep?" diyecek oldu.

"Yüzüne tükürmemi mi tercih ederdin?"

"Ama," dedi Berk şaşkınlıkla.

"Ne?" dedi Yasemin. "Arkadaşın adına özür diliyordun, ne oldu?"

"*Temizlik yaparım* demedim. *Eksiğiniz varsa alırım* dedim."

"Sadakaya ihtiyacım yok."

"Bu nezakettir."

"Nezakete de ihtiyacım yok. Tek eksiğim temizlik," dedi Yasemin.

Kısa bir an üçü de göz kırpıştırarak bakıştı. Yasemin ters, Berk şaşkınken Cihangir gülmemek için dudaklarını ısırıyordu. Berk'in ifadesi keyiflenmesi için yeterliydi.

Keskin bir netlik vardı Yasemin'in ifadesinde. "Başkası adına konuşuyorsan o zaman arkasında durman gerekir. Öyle değil mi? Paspas on beş dakika içinde bitsin. Yerler çok ıslak kalmasın. Çalışma var." Bakışları Cihangir'e döndü. "Poğaçamı aldın mı?"

Cihangir hızla poşeti ileri uzattı. "Tabi ki. Meyve suyunu da masana bıraktım."

Poşeti aldığında saniyeler önceki o kadın değildi sanki Yasemin. Tatlı bir gülüş kuşanmış ve "Teşekkürler," derken arkasını dönüp odasına topallayarak ilerlemişti.

Son anda arkasını dönüp poğaçalardan birini Cihangir'e uzattı. Berk'in zengin bahtınaysa eline bırakılan birkaç Beypazarı kurusu düşmüştü. "Yarın nereden alacağını mesaj atarım," diyerek geriledi Yasemin. Muhatabı sadece Cihangir'di.

Aynı dakikalarda mutfak kapısından çıkan Nesibe, Cihangir'e el sallıyordu. "Hoş geldin kara çocuk." Berk'i göz ucuyla süzdü. "Bu sarı çocuk kim? Bu günlerde pek bereketliyiz, maşallah!"

"O da çello, Nesibe abla," dedi Yasemin gülerek. Nesibe'nin koluna girip yürümeye devam ettiler. "Haydi kahvaltı yapalım. Bugün salona paspası sarı çocuk atacak. Gönüllü oldu."

Arkada bir elinde Beypazarı kurusu, diğerinde paspasla kalan Berk şaşkındı. "O neydi la?"

Berk'in koluna bu defa giren ve keyifle gülen Cihangir'di. "Abartacak bir şey yokmuş değil mi?" Elindeki kurulardan birini ağzına atıp keyifle yedi. "Kruvasan alayım mı sana? Paspastan sonra yersin. Aç karnın doysun la."

Berk bahtına ve büyük konuşan diline sövdü. Bir daha buraya asla ayak basmamaya yemin etti ve çaresizce yere paspas attı. O tüm bunları yaparken köşede oturup keyifle çayını içerek poğaçasını yiyense Cihangir'den başkası değildi.

******

"Teyze, doğum günün kutlu olsun!"

Telefonu açtığım anda neşeyle bağıran Ahsen karşısında dudaklarımda içten bir tebessüm oluştu. "Teşekkür ederim teyzeciğim."

Tatlı tatlı kıkırdamıştı. "Güntekin abiyi benim için öp."

"Benim doğum günüm. Onun beni senin için öpmesi gerekiyor Ahsen."

Yine kıkırdadı. "Hayır, benim onu öpmem gerekiyor."

Telefonun el değiştirdiğini, "Bu da benden daha cilveli. Hallere bak," diyen Gülhan'dan anlayabiliyordum. "Güntekin'in adı geçtiği anda ağzı gözü ayrı oynuyor. Kızım o senin enişten enişten!"

"Büyüyünce onunla ben evleneceğim," diyen Ahsen'in sesini duyabiliyordum. Hâlâ bu konuda kararlıydı.

Bıkkınlıkla soludu Gülhan. "Git bebeklerinle oyna anneciğim haydi. Sabahtan beri yemek vermedin. Ben sana böyle mi bakıyorum? Torunlarımı mahvettin."

Ahsen, "Düldül, Ayşen!" diyerek bebeklerine koşarken Gülhan bir kere daha oflamıştı. "Yemin ederim beni mahvediyor. İyi ki enişteme hızla nikâh kıymışsın yoksa bizim kızın elinden kurtulamazdı."

Çalışma masamdan kalkıp oda içinde gezinirken gülümsüyordum. "Aşk acısını kalbine gömüp kocamı unutmalı."

"Elimizden geleni yapıyoruz emin ol. Bu arada iyi ki doğdun abla! Kız kardeşin seni seviyor."

Elim boynumdaki kolyede gezindi. "Teşekkür ederim. Ablası da kız kardeşini seviyor."

Tatlılıkla gülmüştü. "*Gülhan malı* demediğinde kendimi çok eksik hissediyorum. Beni neye alıştırdığının farkında mısın?"

Yine güldüm. Bugün hep gülesim vardı. Tatlı bir gündü. Rüzgâr soğuk değildi. Kış yaklaşıyordu ama ağaçlarda hâlâ yeşillikler vardı. Ankara gri, gökyüzü kehribardı. Camın önüne konan kuşlar, okul bahçesinde açan birkaç çiçek vardı. Kendini *hızla bu işe kaptırma Aslıhan* diyordum değil mi? Zihnimde işler pek öyle gitmiyordu.

"Kıkırdadın mı sen?" dedi Gülhan şaşkınlıkla. "Şu an *kes sesini Gülhan malı* demeliydin."

Gülerek, "Kes sesini Gülhan malı," dedim.

Kısa bir an sessiz kaldı. "Bir şey olmuş sana. Ne oldu? Kız yeni mi seviştiniz?"

İrkilerek doğrulmam ve tüm gülüşümün boğazımda kalması bir oldu. "Salak mısın Gülhan? Ne alaka? Niye sürekli aynı şeyi soruyorsun? Aklın fikrin hep orada. İnanılmaz."

Bu defa o güldü. "Herhâlde aklım fikrim orada olacak. Seviyorum, ne var?"

Odada biri varmış gibi etrafıma bakındım. Öz kız kardeşimle karakter farklılığımız inanılmazdı. Kendisi cilvede bir dünya markası olduğu kadar yatakta da iyi olduğunu iddia ediyordu. Çoğunlukla duymak istemediğim için kulaklarımı kapatırdım. Asla filtresi yoktu.

"Sen seviyorsun diye ben de mi seveceğim. Sus."

"Sesin bile daha yumuşak. Kesinlikle dün gece eniştemle doğum günü kutlaması yapmışsınız." Keyifle ekledi. "Yarasın!"

Burun ucumu kaşıyarak utancı yuttum. Güntekin hızlı bir adamdı ama şanslıydım ki bazı konularda fireni sağlamdı. Ben adım atmadıkça bu konuda zorlamayacağını biliyordum. Şu an o aşamada da değildik zaten. Bazı şeylerin öpücükle patlaması süreci hızlandırmak için yeterli değildi. Yalanla başlayan bu hikâyeyi bir şekilde normale çevirmeye çalışıyorduk ve ilk defa bir şey bu kadar kontrolüm dışında gelişiyordu. Sindirmem lazımdı.

"Sus Gülhan!" diyebildim sadece ve parmaklarım dudaklarımda kaldı.

"Sesin yine ters değil. Bu tonu nerede duysam tanırım. Helal sana Güntekin enişte. Sana *bir kere sevişsen şu gerginliği atacaksın* diyordum inanmıyordun. Bak Murathan'a. Daima Deccalken birden peluş ayı gibi gezdiği günler ne olduğunu bence ikimiz de biliyoruz."

"Sus artık," derken gülmemek için dudaklarımı kemiriyordum. "Sinirimi bozuyorsun. Kapat şu konuyu."

"Sana seksi iç çamaşırları için link atmamı ister misin?"

"Deneme bile. Engellerim."

Güldü. "Gerçi sen işini bilirsin. Kimin ablası be!"

"Gülhan, gerçekten engel yemek üzeresin."

"Aman iyi be," dedi terslikle. "Annem ve Murathan doğum günün için aradı mı?"

"Murathan görevdeymiş. Arayamadı ama mesaj attı. Annem saniye başı arıyor zaten. Ramazan da parlak simli güllü mesaj atmış. Kandil mi? Ne bu?"

Kahkahası şiddetliydi. "Tatlı birisi. Bulaşma kocama."

"Aman iyi, demedik bir şey." Odanın kapısı çalınıp açıldığında gelen İnci'ydi. "Kapatıyorum Gülhan. Ararım. Ahsen'i benim için öp. Sevi seviyorum."

"Kesinlikle seviştin," dedi keyifle. "Hem de her ne yaşadıysan oldukça verimli geçmiş olmalı. Evliliğin ilk günlerinde bile böyle değildin. Lütfen anlat."

"Sus artık!" dedim ve telefonu şiddetle suratına kapattım. Bir süre onu aramayacaktım. Aklı başka bir şeye çalışmıyordu. İnci'nin duymadığını bildiğim hâlde yaşadığım kısa bir paniğin ardından kendime geldim, toparlandım ve ona döndüm.

"Efendim İnci," derken oldukça sakindim.

"Tiyatro Kulübü'yle toplantı yapacak mısın? Seni bekliyorlar."

"Hemen geliyorum."

Sert adımlarla odadan çıktım. Hanzade Hanım benim senaryomu seçtiği için heyecanlıydım ama Güntekin yüzünden nevrim döndüğü için odaklanamıyordum. Projemin kapsamına uygun olacak şekilde yazdığım tiyatroyu dezavantajlı gruptaki yetim, öksüz ya da şehit çocuklarıyla sahneleyecektik. Amaç projemizin işlevselliğini göstermekti. Buradan da bana artı puan gelmesi işime gelirdi. Zor kısmı yazmaktı. Buradan sonrasını her türlü hallederdik.

Odadan çıktığım anda karşımda Tuğba belirdi. Asıl çözülemeyen mesele oydu. Durup göz göze geldik. İnci ise yaşananların en masum kısmıydı.

"Konuşmak istiyorum," dedi Tuğba.

Sert duruşumu bozmadım. Saçma bir kâğıtla hiçbir şey ispatlayamazlardı. Resmî nikâhım ve kapı gibi düğünüm vardı. "Konu?"

dedim.

"Özel."

"Özel konular okulda konuşulmaz Tuğba Hoca'm. Önemliyse okul çıkışını bekleyin. Şimdi toplantım var." Nezaketim buraya kadardı. "Çekil önümden."

Yanından geçeceğim anda kolumdan kavradı. "*Konuşalım* dedim sana," derken oldukça kararlıydı.

Gözlerim kısıldı ama geri durmadım. İnci'ye döndüm. "Sen önden git. Birazdan geliyorum."

İnci onaylayarak geriledğimde kolumu sert bir hamleyle Tuğba'nın elinden çektim ve odama geri girdim. Bunu yaparken kapıyı onun için tutmamış, suratına doğru bırakmıştım. Göz devirerek arkamdan girdi. Kapı kapandığında ona döndüm ve kollarımı her zamanki gibi göğsümde bağlayarak tırnaklarımı boğazına saplamamak için kendimi dizginledim.

"Ne var?" dedim terslikle.

Burnundan kıl aldırmayan halleri inanılmazdı. "Öncelikle şunu bil. Senden gerçekten nefret ediyorum."

"Bunu söylemek için mi geldin?"

"Evliliğin sahte değil mi? Bana dürüst bir cevap ver."

"Sen salak mısın?" derken içtendim. "Dizi mi çekiyoruz sence? Mümkün mü bu söylediğin?" Oysa yaşadığım en saçma mümkünlüktü. Hayatın şaka anlayışı inanılmazdı.

"O kâğıt neydi o zaman?"

"Sana hesap vermeyeceğim ya da bir şeylere inandırmaya çalışmayacağım. Cüzdanımı karıştırdığın için benim senden hesap sormam lazım, senin benden değil. Konuşacağın konu buysa daha fazla devam etmeyeceğim. Dün söyleyeceğimi söyledim. Kendin için tek bir iyilik yap ve proje için gerçekten uğraş. Bunu yaparken bana zarar vermek uğruna başkalarına maşa olma." Sert adımlarla odadan çıkmak için ilerledim. Yanından geçip kapı koluna uzandım ve kapıyı açıp odamdan çıkması için kenara çekildim. "Şimdi çık dışarı."

Topukları üzerinde bana doğru döndü ve çenesi kasıldı. Birkaç gün önceki kadar saf bir nefretle bakmıyordu. Onu tanıyordum. Başka bir derdi vardı. Tam önümden geçeceği anda durup bana döndü.

"Ferda denen kadın..." Kelimeler dilinin altında eziliyordu. "Tehlikeli birisi. Sadece seni yıkmaya odaklandığım için fark edemedim ama tekin biri değil. Benim derdim seni yıkmak ama onun derdi seni öldürmek." Çenesi

dikti ve yutkunarak ekledi. Söylediklerini gururuna yediremiyor gibiydi. "Dikkat etsen iyi olur."

Soğuk yüzüm şaşkınlığımı sakladı. Tuğba'dan bunu asla beklemezdim. Bakışlarım yüzünde gezindi ama ne öfke gördüm ne de başka bir şey. Sadece söylediklerinden o da rahatsız gibiydi.

Kaşım histerik bir hızla havalandı. "Hayırdır, senden daha büyük bir şeytanı görünce korktun mu?"

Göz devirdi. "Senden etimle kemiğimle nefret ediyorum Aslıhan. Ama öldürecek kadar gözüm dönmedi. O kadının söylediği tek şey bu."

"İmkân olsa bunu sen de yaparsın Tuğba."

"Yapacak olsam çoktan yapardım. Arıya alerjin olduğunu yıllardır biliyorum. Defalarca sana zarar verebilirdim."

"Şu an beni mi düşünüyorsun yani?"

Tadı kaçtı. "Asla!"

"O zaman neden buradasın?"

"Uyarmaya çalışıyorum."

"Bana tüm kötülükleri yaptıktan sonra başka biri daha büyük bir kötülük yapacak diye korumam çok özel, teşekkürler."

Göz devirerek önüne döndü ve çenesini dikleştirdi. "Sana iyilik yapan da kabahat. İşte bu yüzden herkes senden nefret ediyor."

"Kocası seviyor," diyen aniden yanımda beliren Güntekin'di. "Bu durumda dünyanın geri kalanının Aslı'dan nefret etmesinin bir önemi kalmıyor Tuğba Hanım."

Sürpriz ziyaretini beklemiyordum. Bence Tuğba da beklemiyordu. Bir şey söyleyecek oldu ama yuttu. Güntekin soğuk bakışları ortaya çıktığında benden daha karlı bir iklime gidiyor gibiydik. Şu durum da o anlardan biriydi. Elleri deri ceketinin cebindeyken donuk bakışları Tuğba'daydı.

"Dün eşime çok saçma bir şey söyleyip bazı iftiralarda bulunmuşsunuz," diye devam etti Güntekin buz iklimini estirmeye. "Genelde Aslı'nın işlerine karışmam ama konunun içinde ben de olduğum için hazır sizinle denk düşmüşken sormak isterim." İfadesine keskin bir sertlik kuruldu. "Gözünüz kesiyorsa bana da dün iddia ettiğiniz şeyleri söyler misiniz?"

Tabi ki söyleyemedi. Öyle bir ses tonuyla konuşuyordu ki kimse söyleyemezdi.

"Yanlış bir anlaşılma oldu," dedi Tuğba bu bakışlardan kaçıp. Dün *sahte* dediği adam şu an karşısındaydı. Ne diyebilirdi ki? "Aslıhan Hoca'mla konuşup hallettik. İyi günler."

Tuğba bakışlarını yere eğdi ve seri adımlarla bizden uzaklaştı. Arkasından ilk defa ters ters bakan Güntekin, ifadesiz kalan bendim. Ferda beni öldürecekti, öyle mi? Ve bana *dikkat et* diyen diğer düşmanım Tuğba'ydı. Dünya gerçekten garip bir yerdi.

"Senin burada ne işin var?" dediğimde Güntekin hâlâ terslikle Tuğba'ya bakıyordu.

Bakışları en sonunda beni buldu. "*Seni alırım* dedim ya. Evde canım sıkıldı." Parmağı Tuğba'ya döndü. "Bu yine mi inanmıyor? Burada da seni öpebilirim. Bu inandırma işini sevdim. Sürekli yapalım."

Yapma ihtimali yüksekti. Hafifçe koluna vurup odaya çektim ve kapıyı kapattım. "Düşünme bile. Seni gebertirim." Koşar adım masa üzerinden evrak dosyamı almak için ilerledim. "Ayrıca *saat beşte çıkarım* dedim. Daha iki saat var. Neden bu kadar erken geldin?"

"Evde durmak istemedim." İlk defa odama geldiği için bakışları dikkatle dört bir yanda gezindi ve masama yöneldi. Aslıhan Karakurt AGÂH isimliğini alıp bana döndüğünde keyifliydi. "Bunu camdan fırlatırsın sanmıştım. Masanda tutman beni etkiledi." İsimliği yerine bırakırken keyifli bakışları bendeydi. "Bu arada, benimle evlenir misin Aslı Agâh?"

Yarım bir tebessümle, "Gerçekten bu soruyu gün boyu soracak mısın?" dedim.

"Neyi *yapacağım* dedim de yapmadım? Tabi ki soracağım." Masa önündeki koltuklardan birine oturdu ve isimliği yeniden alıp keyifle baktı. Masa üzerinde kendi hediyesini bulmak ayrı bir hoşuna gitmiş gibiydi. "Şu ismin heybetine bak. Aslıhan Karakurt Agâh! Kız bana bak, benimle evlenirsen sana bundan vaat ediyorum."

Gülerken masa üzerinden dosyalarımı ve bir kalem alırken, "Çok cömertsin, sağ ol," dedim.

İsimliği masa üzerine bırakırken ceketinin ucuyla siliyor ve daha çok parlatıyordu.

"Benim bir toplantım var," dedim arkasından geçerken. "Yarım saate biter. İstersen burada bekle. Çıkınca gideriz."

Kapıdan çıkmadan saçlarına minik bir öpücük bırakmam da bugün kendime dair şaşırdığım noktalardandı. Seversem böyle oluyordu işte. Bunu da frenlemem gerektiğini hissediyordum. Niyetim bunu yaptıktan sonra kapıya kaçmaktı ama olmadı.

Bileğimden yakalamış ve geri çekmişti. Dengem sarsıldığında ne olduğumu bilmeden yandan kucağına düştüm. Kolları beni sıkıca sardığında

dönüp yüzüne şaşkınlıkla baktım. "Ne yapıyorsun, geri zekâlı?" dememi de umarım flörtten sayardı.

Gülüşü çapkınlık doluydu. "Sabahtır öpüp öpüp kaçıyorsun. Yine kanıma girip sonra *yavaş gidelim*diyorsun. Fena yaparım Aslı Agâh, haberin olsun?"

Her an biri gelebilirdi. Müdür odamda bu konumda olmak benim için kabul edilemezdi ama yanağıma derin bir öpücük bırakıp, "Oh!" diyerek gerilediğinde gülmeden edemedim. Kaşlarım çatıkken dudaklarımdaki tebessüm tezat bir görüntüydü. Bedenimi sıkıca saran kollarına vurup toparlanmayı denedim.

"Bırak, Allah'ın delisi. Biri gelecek. Okul burası, saçmalama."

"Sen de öpüp öpüp kaçma. Alışkanlık oldu bu sende ha. İlla kovalayıp yakalayalım mı?"

Kolları gevşediğinde zorlukla uzaklaştım ve kucağından kalktım. Ateş basıyordu. Doğrulduğum anda saçlarımı toparlamaya çalıştım. O yine elini kalçama atıp yukarı sıyrılan eteğimi aşağıya çekme derdindeydi. İçimi bir hoş yapıyordu ve burası gerçekten yeri değildi. Dönüp eline huysuz bir terslikle vurdum.

Salak herif gülüyordu. Omuzlarına da art arda iki tokat indirdim. "Bir dur, bak elimde kalacaksın. Sende de beni kovalamak alışkanlık oldu." Sırtına da tokadı indirdim ve anlamsız bir telaşla geriledim. "Parçalayacağım en son, onu istiyorsun."

"Bir şey diyeyim mi?" dedi. "Bak beni sevgi sözcüklerine boğsan bu kadar hoşuma gitmez." Kollarını iki yana açtı. "Parçala beni Aslı."

Koluna da tokadı indirdim. "Sus, sessiz ol. Okul burası."

Kolumdan kavrayıp yine kendine çekti ve saniyeler içinde ben kendimi yeniden aynı noktada, yandan kucağına oturur bir hâlde buldum. Gövdemi kollarıyla sıkıca sarmaladığında kendimi gözlerine bakarken buldum. Ani şeylere uyum sağlamakta zorlanan bir kadındım. Halbuki karşımdaki adamın her hareketi öngörülemezdi. Kim bilir, belki de alışkanlıklarımın arasına sızdığı için onu artık yadırgamıyordum.

Gözlerime baktı sadece ve boynu hafifçe sola büküldü. "Bir kere öpeyim sonra ağırdan almaya devam ederiz, söz," dedi canıma okuyacak bir sesle.

Bu gövdede olduğum bazı anlarda çocuklaşıyordum. Huysuz bir nazla bakarken hafifçe boynumu bükmem de bu anlara dahildi. "Biri gelecek."

"Gelmeden öperim."

"Seni dövmemi istiyor gibisin."

"*Hoşuma gider* diyorum. İnanmıyorsun."

"Hayır, gitmez."

"Öyle bir gider ki aklın durur."

Tebessümü derin bir gülüşe dönüştü. Gözleri yüzümde dolaşmadan duruyordu. Sanki yıllardır ezberlemeye çalıştığı şiirin son kıtasını nihayet bulmuştu. Acele etmiyor, tek bir ayrıntıyı bile kaçırmamaya çalışıyordu. Dudaklarıma ilerler sandım ama kirpik uçumda durdu nefesi. İstemsizce gözlerim kapandı. Kollarında küçüldüm, saklandım ve duvarlarımdan bir tuğla daha eksilttim.

"Aslı," dedi usulca. Dudağı göz kenarımda durdu. "Şu gözlerinle kirpiklerini alıp sol cebimde saklamamın imkânı yok, değil mi?"

Gözlerim aralandığında bu defa ifademdeki huysuz naz silinmişti. Bunu sadece ona yapardım çünkü yadırgamıyor, yargılamıyordu. Şu an bile içimde ukde kalan o çocuk yana şefkatle sarıldığının farkında değildi. Oysa o asıl kimsesiz olan oydu. Ne bir anne vardı ne bir baba ve kardeş. Var gücüyle bana tutunuyordu. *Yavaş ilerle* diyerek elimde tutmaya çalıştığım ipleri usulca gevşetmeye çalıştım.

"Başkasına böyle bakmam," dedim çekinmeden ve içimde tutmadan. "O zaman gözlerimi sadece sen saklamış olursun."

Söylediklerim gözlerine düştü. Öyle bir baktı ki zamanın akışı yavaşladı. Gökyüzüne baktığında ifadesinde beliren o hayranlığı bana bakarken de gördüğümü hissettim. Abartıyordum belki de ama bıraktığı his buydu.

"Bakmaz mısın?" dedi usulca.

"Sence bakar mıyım?"

Cevabı biliyordu. "Bakmazsın," dedi.

"Bakmam," dedim.

"Bana nasıl baktın?"

"Cebren ve hileyle kanıma girdin Güntekin Agâh."

"Asıl sen cebren ve hileyle benim kanıma girdin Aslı Agâh."

Gülüşüm dudaklarımda yayıldı. "İtirazın mı var?"

"Tepeden tırnağa kabulümsün," dedi ve sesi de göğsümü yaktı. "İtiraz edersem namerdim. Bence Attila İlhan benimle gurur duyardı."

Gülüşüm sesli bir hal aldı. "Bence dile gelse *artık beni rahat bırak deli herif* diye o da sana bağırırdı."

Gülüşümü izledi bir an. Onunla olan her an kadar huzurlu bir andı. Öptü ağır ağır. Dudakları dudaklarımda durdu. Bu, hoyrat ya da aceleci bir öpüş değil aksine, nahif ama yoğun bir yakınlıktı. Tereddütsüz, aynı dinginlikle

karşılık verdim. Nefesini içime çekerken kendi nefesimi ona bıraktım. Dudaklarımız aynı yavaşlıkla birbirinden ayrıldığında gözlerim usulca aralandı. Bir kez daha öpmek için yaklaştığında, "Ama bir dedin," dedim tebessümle.

"Cebinden mi veriyorsun, bu ne cimrilik? Bir daha öpeyim kız. Ne olacak?"

Gülüşüm büyüdü. Dudağına minik bir öpücük bırakıp hızla kucağından kalktım. Her zamanki gibi varlığı sersemlettiği için topuklular üzerinde durmakta zorlandım ama toparladım. Kucağımdaki dosyaya sarıldım ve koşar adım odanın kapısına ilerledim.

"Benimle evlenir misin Aslı Agâh?" diyordu arkamdan.

Kapıyı açıp dışarı çıktım ve gülerek ona döndüm. "Düşünmem lazım Güntekin Agâh."

"Gece yarısına kadar vaktin kaldı. Çabuk ol."

Engel olamadığım bir tebessümle kapıyı kapattım. Sihir gibi bir şeydi ve nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Zira tüm renkler kapı kapandığı anda yine silindi. Sihirli bir değnek değmiş gibi etrafım yine griye boyandı. Önümden geçen öğrencilerin birkaçı bana bakıyordu. Muhtemelen sürekli duvar gibi gezen müdürlerini ilk kez gülerken görüyorlardı.

Gülüşümü hızla sildim. Soğuk iklimime geçip bakışlarıma rüzgâr ekledim. Gözlerim üşüdü ve ifadem sertleşti. Tüm renkler, ılık iklimler ve ışık kapının arkasında kaldı.

******

"Uras Komutan'ım, sizce benim adım neden Şinasi? Bulamadım."

Başını gömdüğü motordan kaldırma zahmetinde bile bulunmamıştı Çakabey. "Anan baban bu ismi uygun gördüğü için olabilir mi Şinasi?"

Cevap gelmediğinde doğrulup etrafını kontrol etti. Şinasi saniyeler önce soru sormamış gibi kulakları kulağındayken müzik dinliyor ve bir başka uçağın bakımı için ilerliyordu.

"Şu tornavidayı bir gün çakacağım kafasına ama bakalım ne zaman?" dedi ağzının içinde ve yeniden başını motora gömdü Uras.

"Çakabey, Sare'yi gördün mü?" diyerek yanında beliren Çağatay'dı.

Başını kaldırmaya meyletti. Tam *dışarıda* diyecekti ki Çağatay cevap beklemeden ilerledi. "Gördüm. Tamam."

"Ya sabır," dedi ve yeniden önüne döndü. Birkaç dakika sonra, "Çaka, bizim salako Cihangir'i gördün mü?" diyerek gelen Berk'ti.

Uras başını kaldırıp cevap veremeden Berk, "Arkadan geçti, tamam," dedi ve geriledi.

Uras bir *ya sabır* daha çekip önüne döndü. Bu defa, "Çakabey," diyen sesin kim olduğuna bile bakmadan kafasını dikleştirip tornavidayı terslikle kaldırdı.

"Bir çakacağım şunu ağzınıza göreceksiniz Çakabe-"

Karşısındaki Engin ona ifadesizce bakarken Uras ciddiyetle toparlandı. "Kusura bakmayın komutanım. Siz olduğunuzu anlamadım."

Engin durumun farkında bile değildi, derdi başkaydı. Hangarda sağa sola bakındı. "Akça Komutan buralarda mı?"

"Neden burada olsun komutanım? İstihbarat subayı o. Odasındadır."

Bu cevap Engin'in aklına yatmıştı. "Çok doğru söylüyorsun," diyerek uzaklaştı.

Geride kalan Uras bir kere daha içten içe *ya sabır* çekti. "Niye herkes kimin nerede olduğunu bana soruyor? Alnımda *konum bildirilir* mi yazıyor? Harekât subayı mıyım, bu ne?"

Aniden sırtından bir şeyin çekildiğini hissedince hızla arkasına döndü. Kuledeki yerini diğer kontrolöre bırakıp gelen İsmail, Uras'ın sırtına iliştirilmiş kâğıdı eline almış, dikkatle inceliyordu. "Uçuş programının sırtında ne işi var la? Milletle muhatap olmamak için son çare olarak sırtına mı astın?"

Bıkkın bir nefes vermek zorunda kalan Uras program kâğıdını alıp yana bıraktı. "Şinasi'ye *git getir*demiştim." Şinasi de sırtıma yapıştırmış olmalı. Artık her gelenin sırtına bakıp birini sorması şaşırtmıyordu.

Aynı saniyelerde bakışları hangarın dışına döndü. Sare kendi kendine konuşuyor gibiydi. Uras ve İsmail merakla başlarını ileri uzattıklarında konuştuğu kişinin Çağatay olduğunu gördüler. Birbirlerine kısa bir bakışın ardından gözlerini yeniden ikiliye çevirip sessizce dinlemeye koyuldular.

"Başka filodan beni soran birine *sevgilisi var* demişsin. Sen kimsin de benim adıma cevap veriyorsun?" diye yükseliyordu Sare.

"Hangi filodan, kim seni sormuş?" diyen Çağatay'ın kaşları çatıktı. "Kim o, isim ver bana!"

Sare'nin yüz ifadesi beklenmedik bir şekilde dağıldı. "Nasıl yani?" diyordu. "Sen söylemedin mi?"

Her zamanki gibi netti Çağatay. "Ben olsam direkt *benim sevgilim* derim Sare. Sadece *sevgilisi var* mı derim sence?"

"Sevgilim falan değilsin, kes şunu," dedi Sare ama düşünceliydi. "O zaman kim dedi? Biri böyle bir laf çıkarmış."

"Kim çıkarmışsa helal olsun," dedi Çağatay. "Ama kim o seni soran? Bana bir onu söylesene sen. Ben bir onunla görüşeyim tekte."

Oflayarak arkasını dönüp giden Sare'nin peşinden ilerledi Çağatay. "İsim ver bana yoksa derin bir araştırma yapar bulurum. Siber yanımı hafife alma Sare. İsim ver, kim o seni soran?"

İkili gözden kaybolduğunda Uras ile İsmail birbirlerine şaşkınlıkla bakakaldılar. Hangarın diğer köşesinde ise Şinasi, dünyadan bihaber kulaklığındaki müziğe eşlik ediyor, saçma sapan hareketlerle dans ederken bir F-16'nın kanadı üzerinde çalışmaya devam ediyordu.

"Bunlar sevgili miydi?" dedi İsmail şaşkınlıkla. Mavi gözleri merakla kısıldı. "Yine ne oluyor bu lanet olası yeryüzünde? Ne zaman kuleme çıkıp aşağı insem birinin medeni durumu değişiyor."

Aniden arkalarındaki Cihangir, "Sen gidip *sevgilisi var* dedin değil mi?" dediğinde Uras ve İsmail irkilerek geri döndü.

Berk ve Cihangir bir adım arkalarındaydı. Berk pişmanlıkla elini dudaklarına kapatırken Cihangir ona kınayan bakışlar atıyordu. Evet, bu dedikoduyu da yayan Berk Barçın'dan başkası değildi. Ne yapabilirdi? Kendiliğinden gelişmişti.

"Ne geliyorsa başına o boş egon ve çenenden geliyor," dedi Cihangir. "La bir sus sus!"

"Çağatay'a, yani öz kardeşine iyilik yapmaya çalışıyordum," diyerek kendini savundu Berk. "Ne kızıyorsun? Bunu asıl senin yapman lazımdı. Yengeni dış güçlerden korusana."

"Olayı tam anlatır mısınız?" diyen İsmail şaşkındı.

Yanlarından geçen Şinasi küçük bir an kulaklığını çıkardı. "Çağatay abi Sare Komutan'ıma âşık olmuş. Sare Komutan'ım da âşık ama *senin egonu tatmin etmeyeceğim* diyerek kaçıyor." Kulaklığı yeniden takıp ilerlediğinde artık tüm ekip ona şaşkınlıkla bakıyordu.

"Bu bir şarkı sözü müydü?" dedi İsmail.

"Tanıdık gelmedi," diyen Uras'tı.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından durup birbirlerine baktılar. Şaşkınlıkla birkaç kez göz kırpıştırdılar. Olan biteni idrak ettikleri anda ise verdikleri tepki görülmeye değerdi: üçü de aynı anda başlarını başka yöne çevirmiş, ardından hiçbir şey olmamış gibi arkalarını dönüp zıt yönlere doğru yürümeye başlamışlardı.

Uras hızla kafasını tamir ettiği parçaya gömdü. "Suphanallah," demekle meşguldü. "Beni bu kaoslara karıştırmayın."

"Ben kuleme kaçıyorum," diyerek koşarak kaçtı İsmail. "Orası daha huzurlu."

Cihangir ise Berk'i ensesinden kavrayıp ileri doğru savurarak dışarı çıkarmıştı. "Kırk kere dedim ki sus! Her yerde boş beleş konuşup daha çok yayma şu işi. Çağatay benim kardeşim. Bana bile söylemediyse bir bildiği vardır. Sus la sus!"

Koridora çıktıkları anda yanlarından geçen Engin oldukça tersti. "Ben çapkın bir adam mıyım?" diye aniden sorduğunda ikisi de dikleşti.

"Estağfurullah komutanım, o nasıl söz?" diyen Cihangir'di.

"Burada son günlerde neden herkes bana *çapkınsın* diyor o zaman? Az önce biri omuzuma vurup *rast gelsin* dedi. O ne demek? Arkamdan neler dönüyor burada, siz biliyor musunuz?"

Berk dudaklarını ısırmak zorunda kaldı. "Bir yanlış anlaşılma olmuştur komutanım."

"Evet, oldu!" diye çıkıştı Engin. "Akça Komutan nerede Akça Komutan? Madem Rüzgâr Kuşu her şeyi biliyor bu saçma dedikoduyu kimin çıkardığını da bilmeli!"

Zorlukla yutkundu Berk. "Akça Komutan'ım birkaç gün izinli. Oğlu Mert biraz hastaymış."

Engin'in çatık kaşları ve ifadesi saniyeler içinde eridi. "Hasta mı?" dedi dudak ucuyla. "Nesi var?"

"Üşütmüş," dedi Berk. "Önemli bir şey değil. Hızla toparlar."

"Neyse ne," diyerek geriledi Engin. Berk'in koluna amaçsız bir tokat attı. "İşinize dönün."

"Emredersiniz komutanım," dedi ikisini de aynı anda.

Engin koridorda uzaklaştığında dudaklarını sıkıp kendine lanet eden Berk'ti. Dönüp Cihangir'in sırtına tokadı indirdi. "Hep senin salaklıkların yüzünden bunlar geliyor başıma."

"Ben ne yaptım oğlum?" dedi Cihangir. "Sanki ben dedim git saçma sapan dedikodular çıkar diye."

"Lanet olsun içimdeki sen sevgisine!" diye yükseldi Berk.

"Lan yürü git," dedi Cihangir sessizce. "Ayrıca ben seninle konuşmuyorum. Sen ne diye sabahtır etrafımdasın?" Eliyle geri iteledi. "Uza lan!"

Berk de onu geri itti. "Asıl sen uza lan."

İkisi de aynı anda arkasını döndü ve ters yöne ilerlemeye başladı. Birkaç dakika sonra durup yeniden birbirlerine döndüler. "O tarafa ben gideceğim, sen buraya git!" dedi Berk.

"Asıl ben o tarafa gideceğim, sen bu tarafa gel," dedi Cihangir ve yer değiştirip ters yönde ilerlediler.

Oysa ne olursa olsun yine aynı masaya oturacak, aynı gökyüzünde savaşacak ve aynı amaç için gizlice birbirlerinin arkalarını kollayacaklardı.

******

Okul koridorlarında heyecanlı adımlarla ilerlediğimi belli etmemeye çalışıyordum. Hisleri saklama konusunda oldukça profesyoneldim. Odamın kapısına yaklaştım. Bana selam veren birkaç öğrenciye başımı eğerek karşılık vermiş, düşmek üzere olan birini ensesinden yakalayarak tutmuştum. Elimdeki kalemin ucu köşede dikilen öğrenciye döndü.

"Cüneyt, kravatını düzelt."

Cüneyt dikleşip kravatını düzeltirken odamın kapısının önündeydim. İçeri girdiğimde manzara şaşırtmıyordu. Güntekin benim koltuğuma kurulmuş, bilgisayarımdan şeker patlatma oyunu oynuyordu. İnanılmaz biriydi. Artık yadırgamıyordum bile.

Beni gördüğü anda yüzü ışıldadı. "Bir an hiç gelmeyeceksin sandım. Çok sıkıcıydı."

Kapıyı kapatıp ona doğru ilerledim. "Cidden oyun mu oynuyorsun Güntekin?"

Oyunu kapattı ve ellerini iki yana açtı. "Nasıl edebiyatçısın sen? Tek bir kitap bile yok. Bir şeyler olsa okuyup seni etkileyecek cümleler bulmaya çalışacaktım."

Kalemimle dosyamı masa üzerine bırakıp askılığa yöneldim. "Tüm kitaplarım evde." Sabah aklımı başımdan aldığı için mont yerine trençkot giymiştim ama hava bunun için soğuktu. Mevsim algımı da yitirmiştim.

"Doğru," dedi ayağa kalkarken. "Özel eşyalarını herkesin göreceği yerlerde bırakmayı sevmiyorsun."

Evet, sevmiyordum. "Kim sever ki?" dedim ekşi bir yüzle. Ona döndüğümde sırıtıyordum. "Tabi senin donunu tüm havaalanı gördü. Bu konuda daha geniş bir bakış açısına sahip olabilirsin."

"Ha ha ha," Sevimsiz bir gülüş içindeydi. "Bir ömür bununla dalga geçecek gibisin. Ayrıca gördü de yabancı mı gördü? Nikâhlı karım gördü."

Gülerek çantamı omzuma astım. "O zamanlar karın değildim."

"Keşke o zaman *donumu gördün, namusumla oynadın* diyerek ben sana evlilik teklif etseydim." Yanıma gelip elimi tuttuğunda hâlâ geçmişe söylenme derdindeydi. "Kafadan iki yılı boşu boşuna geçirmişiz. Çok canım sıkkın."

Elini sıkıca kavradım ve kapıya yönlendirdim. Gülümsemeden edemedim çünkü ne zaman don muhabbeti açılsa kendime engel olamıyordum. Odanın kapısını açtığımda önden çıkarken elini bırakmaya meyletsem de izin vermedi ve yeniden tuttu. Koridorda ilerlerken hâlâ elimi geri çekme derdindeydim. Gülüşüm yine silinmiş, ifadem ciddileşmişti.

"Okuldayız Güntekin. Elimi bırakmalısın."

Hiç umursamadan daha da kavrayıp yürümeye devam etti. Bakışları sadece önündeydi. "Okulda el ele tutulmaz diye bir kural mı var?"

"Resmî ortamlarda mesafeyi tercih ederim."

"Ben de her ortamda elini tutmayı tercih ederim Aslı. Bırakmayacağımı biliyorsun, ilerle."

İnatlaşabilirdim ama yapmadım. Bazen inadıma kafa tutabiliyor olması hoşuma gidiyordu. Benim için nadir yaşanacak bir ihtimaldi ama uyum sağladım. Başım yere eğildi ve saçlarım yüzüme kapandı. Kısa bir andı. Yüzümdeki tebessümü sildim ve ciddileşerek saçlarımı geri savurup otoriter duruşuma büründüm.

El ele okuldan çıkıp merdivenleri indik. Tuğba bahçe nöbetindeydi. Göz ucuyla bakmış, önüne dönmüştü. Garip hissettiriyordu. Şu an ben uzaklaşana kadar ters ters bakmalıydı. Yapmıyordu. Gözüm Atlas'ı aradı ama hâlâ sınıftaydı sanırım. Yoksa Güntekin'i gördüğü anda buraya gelirdi.

"Nereye gidiyoruz?" dedim. "Eve mi?"

"Ben *miladım* dediğim günde karımı eve tıkacak adam mıyım sence?" demeyi seçti. "Sürpriz bir mekâna gidiyoruz."

"O zaman sen arabanla önden git ben takip ederim."

Araçlarımız yan yanaydı. Elimi bırakıp kendi arabasına yöneldi. "Beni ezip geçme ya da şarampole yuvarlama gibi planların yoktur umarım, hayatım."

Şeytani bir gülüşle dudağım kıvrıldı. "Bugün bir şey yapmayacağım, korkma. İyi gidiyorsun. Hiç sinir etmedin. Tebrikler."

Arabasının kapısını açarken bana döndü. "O zaman bence benimle evlenirsin ha? Böyle bir adamı kaçırma derim."

Gülerek arabama bindim. "Tipim değilsin. Düşünmeye devam etmem lazım," diyordum kapıyı kapatırken.

"Tipin ne?"

"Havalı bir erkek."

Arabasına binerken çapkın bir edayla kaşları havalandı. "F-16'ım var desem."

Minik bir kahkaha attım. "Etkileyici. Hanene artı puan olarak ekledim." Camı açarken gülüşümü silmeye çalışıyordum. Arabasına kurulmuş ve çoktan camı açmıştı. "Sus da önden ilerle," demem kaçınılmazdı.

"Sana yazıklar olsun. Hâlâ *düşüneceğim* diyor. Al beni ve kocan yap işte," diye sitemine devam etti. "Kendi karısına benim kadar yürüyen başka bir insan evladı yoktur."

Arabası öne geçip okuldan çıktığında arkasına takıldım. On dakikalık bir yolculuğun ardından sola döneceğimiz anda aniden durduğunda benim de fren yapıp durmam gerekmişti. Diğer taraftan yola atlayan bir araç vardı ve görebildiğim kadarıyla şoför başını camdan uzatmış Güntekin'e el kol hareketleri yaparak bir şeyler söylüyordu.

İlk hamlesi daima sakinlik olan Güntekin'in arabadan indiğini gördüğümde ben de araçtan indim.

Bizi gören adam da inmişti ve ağzının içinde bir şeyler söyleyerek ilerliyordu. "Sen ehliyeti nereden aldın?" diye yükseldiği kişi Güntekin'di.

Sakindi Güntekin. "Birader, sen yola atladın."

"Bassana kornaya!" diye yükselmeye devam etti adam. Kör nokta. Nasıl göreyim seni?"

Bu hayatta pek çok şeyden nefret ederdim. Ama zirveyi sevdiklerime el ve dil uzatılması çekerdi. Güntekin'in ağzını açmasına fırsat kalmadan önüne dikilen ve adama ters ters bakan bendim.

"Neresi kör nokta. Açık alan," dedim terslikle. "Sinyal vermeden nereye gidiyorsunuz? Orman çiftliği mi burası?"

"Aslı," diyerek kolumdan tutan Güntekin'in yine ılımlı taraf olacağı ortadaydı. Deli damarı yerli yerindeydi ama kolay kolay toplum içinde kimseye terslenmiyordu. Önce olur ihtimalleri zorluyor, olmazsa deliriyordu.

"Sen hatalısın," dedim adama. Keskin adalet duygusu susmuyordu. "Kocam fren yapmasaydı çarpacaktın. Bir de çıkmış arabadan bağırıyorsun?" Hızla Güntekin'e döndüm. "Çıkar telefonu, polisi arayacağız."

Bana sarılıp geri çekmeye çalıştı. "Hayatım bir sakin mi olsan, hallederdik biz."

"Ne hallediyoruz? Gelmiş sana bağırıyor," derken Güntekin'in kollarından sıyrılıp parmağımı adama doğrulttum. "Madem benim kocam hatalı, arayalım polisi gelsinler buraya. Baksınlar kameraya. Kim hatalı görürüz. Çabuk, ara."

Güntekin yine kendine çekip beni korumaya çalışırken adama sunduğu makul bir açıklaması vardı. "Eşim Adanalı. Biraz gerginler. Bence bin arabana uzaklaş kardeşim."

Adamın saniyeler önceki dikliğinden eser yoktu. "Abi karın bana bağırıyor ama bak," dedi kuyruğu dik tutmaya çalışarak.

"Sen de ona bağırdın!" diye yükseldim. "Durduk yere mi bağırdık? Hatalısın. O durmasaydı çarpacaktın. Çocuk oyuncağı mı bu iş? Kocama bağıramazsın!"

Güntekin'in kolları yine bana dolandı ve geri çekmeye çalıştı. "Kardeşim bin arabana uzaklaş," diyordu hâlâ adama.

Kendimi dizginleyemezsem sınırım olmaz derken bundan bahsediyordum. Elit bir şekilde *lafımı söyler, geçerim* tarzında kavga eden biri değildim. Vahşileşiyordum. Bu denklemin içinde değer verdiğim insanlar olduğunda vahşilik seviyesi son noktaya çıkıyordu.

Adam yandan yandan geriledi.

"Gel buraya, özür dileyeceksin." Güntekin'in bana sarılan kollarından sıyrılıp ilerlemeyi denedim ama bileğimden kavradı. Adımlarım durdu, dilim değil. "Gel gel. Kocamdan özür dileyeceksin."

Adam deliye çattığını düşünüyor olmalıydı. "Özür dilerim abi," diyerek koşar adım uzaklaşmaya başladı.

"Lan yürü git. Hâlâ ne diyor?" dedi Güntekin. "Bin arabana da ilerle."

Dönüp ona bakmaya çalıştım. "Affettin mi?" diyordum aynı ters halimle. Bileğimdeki elinden sıyrılıp çantamdan telefonumu çıkarmaya çalıştım. "Ben affetmedim. Plakasını tut aklında. Polisi arayalım. Saygısıza bak. Hem suçlu hem güçlü. Çıkmış bir de sana bağırıyor. Sen kimsin?"

Durup derin bir soluk verme ihtiyacı hissettim. Telefonu çıkardım ama kimseyi arayamadım. Ortam sessizleştiğinde idrak yetim de saniyeler içinde geri gelmişti. Sinir yerine utanç kuruldu. Göz ucuyla Güntekin'e baktım, bir soluk daha verdim ve önüme döndüm. Düz asfalt yola bakarken kendime dair net bir çıkarırım vardı.

"Hâlâ benimle evlenmek istediğine emin misin? Çirkeflik seviyem bazen beni çok korkutuyor... Bu bir de törpülediğim hali." Elimi alnıma atıp utanç içinde diğer yana döndüm. "İnanılmazsın Aslıh-"

Gerisi gelmedi. Çünkü yandan çenemi ve yanağımı iki eliyle kavrayıp beni kendine çekmiş, ardından diğer yanağıma içten bir öpücük kondurmuştu. Dudaklarım şaşkınlıkla öne büzülmüş hâlde öylece kalakaldım. Bunu da sindirmeye çalışıyordum. Yanağıma şevk dolu bir öpücük daha bıraktığında sendeleyerek koluna vurdum. Yoldaydık, yanımızdan geçen arabalar vardı. Böyle giderse yine Ankara manşetlerini süsleyecek gibiydik.

"Ne yapıyorsun?" dedim ters ters. "Bir dur sen de. Zaten sinirliyim."

Saniyeler önce kavganın eşiğinde olan biz değilmişiz gibi sırıttı. "Şu an seninle daha çok evlenmek istedim."

Huysuz ama mahcuptu bakışlarım. "Yalan söyleme."

"Bir daha *kocam* desene."

Utançla elimi yüzüme attım. "Sus."

"İnanılmaz keyifliydi. Şuradan birini daha çevirip kavga edelim."

Koluna tokadı indirdim. "Sus dedim sana!" Kendi adıma utanç içindeydim. "Şu ani siniri iliklerimden çekip almak istiyorum."

"Tövbe de. Ben en çok ona düşüyorum."

Yandan karnına hafifçe vurarak ilerledim. Oldukça romantiktim. "Abartmakta üstüne yok. Ben kendimi çekemiyorum sen neyine düşüyorsun?"

Gülerken, "Bir dur, bir dur," diyerek bileğimden kavradı ve kendine çekti. "Şu *kocama bağıramazsın*kısmını bir daha söylesene. Acayip hoşuma gitti."

Eğleniyordu. Gövdesine yaslandım ve anında yumuşadım. "Gülme, sırası değil."

Kolları belime dolanırken daha çok güldü. "Karım beni savunuyor. Nasıl gülmeyeyim?"

"Adam sana bağırıyor sen hâlâ sakin sakin açıklıyorsun," dedim. "O deli damarın bir tek bana mı var? Savunsana hakkını. Ya çarpsaydı?"

"Üzülür müydün?" dedi anında.

Hızlı bir cevap aldı. "Salak mısın?"

Gülerken dudakları alnımda durdu. "Üzülürdün," dedi şiir mırıldanır gibi.

Boynundaki kokuda kaldım kısa bir an. Şu saatten sonra üzülmek bir kenara dursun ölürdüm. Haberi yoktu. "Evet, üzülürdüm," diyebildim içimde kaynayan hisle korkutmamak adına. Kollarım bedenine dolandı.

Dudakları alnımdan gerilemedi, orada kaldı. "Aslı," dedi.

Mırıltıyla onayladım.

"O zaman ikimiz de üzülmeyelim. Gel evlenelim."

Gülerek uzaklaştım. "Bin şu arabana. Arkandayım."

"Sırtım yere gelmez o zaman," dedi keyifle. "Karım harbi arkamda."

Yarım bir gülüşle arabama bindim. Bizim evden çok da uzakta değildik. Dakikalar sonra Atakule'de durduğumuzda sorgulayan bir hâlde etrafa bakıyordum. Elimi tutup içeri yönlendirmeden önce arabasından kendi deri montlarından birini çıkarmış, bana yaklaşmıştı.

"Şunu bir giy," dedi montu kollarımdan geçirirken. "Bu havada trençkotla dışarı mı çıkılır? Ankara havası çarpar."

"Sabah güneş vardı," dedim. *Oysa yoktu. O vardı, haberi yoktu.*

Kanat, kartal ve yıldız armaları işlenmiş montu omuzlarıma yerleştirdi. Daha fermuarını bile çekmeden soğuğun kesildiğini hissettim.

"Ankara'da güneşe aldanma," diyordu montun içinde kalan saçlarımı çıkartırken.

Kendi işini hep kendi halleden Aslıhan öylece durup sırtına değecek rüzgârı bir başkasının engellemesine izin verdi. Ankara'daki güneşe kandım. Bundan da haberi olmadı.

Atakule, Ankara'nın göğsüne saplanmış ince bir pusula iğnesi gibi şehrin tam ortasında yükseliyordu. Güneş batarken gövdesine vuran turuncu ışık, onu bir kuleden çok deniz fenerine benzetiyordu ve ihtişamlıydı. Asansörle üst kata çıkarken etrafa bakıyordum. Üst katlarında restoranlar olduğunu biliyordum. Belki de onlardan birine gidiyorduk.

Birkaç dakika sonra önümüzde açılan kapı lüks bir restorana ait değildi ama benim için bundan daha kıymetli ve özel bir görüntüydü. Yüzüme çarpan rüzgârla nefesim kesildi. Zirvedeydik. En zirvede. Atakule'nin zirvesinden bakınca Ankara ilk kez bu kadar kırılgan görünüyordu. Ufka yaslanan güneş, şehrin sertliğini silerken geriye yalnızca kehribar rengine bulanmış bir sessizlik kalıyordu ve her şey bir tablo gibiydi.

Elimden tutup ilerlemem için yönlendirdiğinde göz bile kırpmadan buna uyum sağladım. Birkaç kere *keşke Atakule'nin zirvesinden şehre bakabilsem* diye geçirmiştim ama bunu asla sesli diye getirmemiştim. Ruh bağı denen, konuşmadan zihne sızan ve bir süredir anlamsız bulduğum şeyin varlığını hissettiğim bir andı. Konuşmuyordum ama okuyordu zihnimi. Bunu o yanımdayken birkaç kere daha hissetmiştim ve her şey ondan sonra olmuştu.

Geniş bir balkondu ve şu anlık kimse yoktu. İleriye bırakılan iki sandalye vardı. Beni oraya yönlendirdi ve sandalyelerden birine oturtup yanıma

kuruldu. Hazırlık yapmış gibiydi.

"Hayalim seninle bir dağın zirvesinden batan günü izlemekti ama bir süre doğayla görüşmek ve arılarla denk düşmek istemiyorum," dedi. "Tansiyonumu düşürüyorlar."

Güldüm istemsizce. "Benimle böyle bir hayalin mi vardı?"

"O da bir şey mi? Benim seninle böyle bir rüyam bile vardı Aslı." Yana eğilip kendine soğuk çay alırken bana termos bardağı uzattı ve sıcak bir çay verdi. Yine yana uzandığında bu defa bir şalı omuzlarıma atmakla meşguldü. "Şunu da al üstüne. Dik dik geziyorsun ama sırtına rüzgâr değse burnun akıyor, farkında değilsin."

Bakakaldım yüzüne çünkü ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. *Beni aniden bu ilgiye boğuyor*desem ona haksızlık olacaktı. Uzun bir süredir zaten böyleydi. Ne incitmiş ne de kötü hissettirmişti. Her sofrada kendi tabağından önce bana yemek uzatmış, adını söylediğim her an elini elimde bulmuştum.

Atkıyı usulca omuzlarımdan sıyırdım ve onun sırtına attım. "Bende senin montun var, üşümem," dediğimde sesimde kırılgan bir tını vardı. "Asıl sana rüzgâr değse hasta oluyorsun. Üşüme."

Hoşuna gitmiş olmalıydı. Yarım bir tebessümle omuzlarına bıraktığım atkıyı kabullendi. "Hasta olayım da sen bana bak. Çok keyifli oluyor."

"Bana keyifli olmuyor valla. Ateşin çıkıyor, korkutuyorsun."

"Otuz beşimde havale geçirecek değilim Aslı."

"Söz konusu sensen her an her şey olabilir gibime geliyor Güntekin."

Salak adam, göz kırptı. "Çaktırma, o gün sen yanımdasın diye daha çok ateşim vardı."

Gülmek zorunda kaldım ama bunu göz devirerek yaptım. Oysa Özgür'e içerlediği için o hâldeydi. *Neyin var* dediğimde *ağır geldi* demişti. Neyin ağır geldiğini ertesi gün rakı masasında öğrenebilmiştim. Ben dik duruyor ama sırtıma değen bir rüzgârda hastalanıyordum. O dik duruyor ama göğsüne değen acıda sendeliyordu. Bir noktada aynıydık. Sadece onun kalbi vardı. Benim sadece kaburgalarım. Belki de bu yüzden ona sarıldığımda sol yanımdaki boşluk hissi doluyordu.

Sevgisizliğime kalp veriyordu.

Bir süre konuşmadan, Ankara semalarında batan ve bulutları kehribar rengine boyayan gün batımını izledik.

"Neden buradayız demeyecek misin?" dedi.

Termostaki sıcak çaydan bir yudum alırken omuz kaldırdım. "Demeli miyim?"

"Şu an romantik bir yemekte olmalıydık. Sana kucak dolusu çiçekler sunup etkilemeye çalışmalıydım. Normal çiftler bunu yapar."

Güldüm. "Madem öyle neden romantik bir yemeğe götürmedin?"

Yüzü ekşidi. "Sıradan geldi. Hem seni gül yaprakları dökülmüş bir yolda yürütüp mumlarla süslenmiş bir masaya oturtursam gülleri ağzıma tıkıp mumları kafama savurursun gibi hissettim. Ama güzel ortam olurdu ha. Ne eğlenirdim. Yanımızda kemancı olurdu. Ölüm marşı falan çalardı." Pişmanlıkla dizine vurdu. "Keşke bunu seni uyuz etmek için uğraştığım günlerde yapmasaydım. Ah be! Azrail'le yemeğe çıkardık. Çok iyi olurdu."

Sesle güldüm. "Masayı kafana geçirirdim. Sıfır şaka."

Keyifle karşılık verdi. "En sevdiğim, en sevdiğim."

Gülerken başımı iki yana salladım. "İnanılmazsın."

Fokurdayarak güldü ve bundan keyif aldı. Soğuk çayını yudumlayıp batan güneşi izlerken ifadesi yavaşça ağırlaşmıştı. "Şaka bir yana," dediğinde sesinde ciddiyet vardı. "Sıradan şeyleri sevmiyorsun, farkındayım. Gösteriş, şatafat, hediyeler... Bunlar senin için önemsiz. Kendi dünyanda sessizce yaşayan birisin. Ben de seninle yalnızlığımı paylaşmak istedim. Daha içten geldi. Saçma geleb-"

"Gelmez," dedim anında. "Söylediğin şeylerdense burada olmayı tercih ederim. *Gökyüzünün en sevdiğim rengi gün doğumu ve gün batımı* demiştin." Ufukta gün batarken bakışlarım ona döndü. "Burada olmak daha güzel."

Kısa bir an kaldı gözlerimde. Boynu usulca büküldü ve dudaklarına minik bir tebessüm eklendi. Bu alay dolu değil, hayranlık dolu bir tebessümdü. Uzanıp rüzgârın yüzüme savurduğu, gözlerimi örten saçlarımı parmak ucuyla geriye itti. Batan günü değil, pürdikkat gözlerimi izlemeyi seçti.

"Bence de," dedi gözlerimle konuşur gibi. "Burada olmak daha güzel."

Soğuk havaya rağmen göğsüm ısındı. Tebessümle boynumu onun gibi eğdim. "Gözlerimde gün doğup gün mü batıyor?" dedim annemlerin yanında söylediği şeyi ima ederek. Belki o an söylediği şey yalandı ama bu anda her şey başka hissettiriyordu.

Gülüşü derinleşti. "Aynen ondan oluyor. Kıpırdama ki izleyeyim."

"Gözümü kırparsam ne olacak?"

"Düşeceğim."

"Nereye?"

"Eee, sana."

Gülerek önüme döndüm ve utancımı saklamak için termosu iki elimle sıkarak çaydan bir yudum daha aldım. "Çapkın bir adam olduğunu en başından anlamıştım," dedim yalandan bir efkârla. "Salak olduğun için düşmeyeceğimi sanıyordum. Halime bak."

"Kime çapkınlık yapmışız be? Karıma yürüyorum burada."

"Sus, kelime oyunu yapıp durma bana."

Buna da güldü. "Seni etkilemek için okuduğum tüm kitaplardaki kelime daracığımı ortaya seriyorum senin bana yaptığım ithamlara bak. Hem daha önce kimseyi etkilemeye çalışmadım. Öylece durmam yetiyord-"

Karnına yandan tokadı yediği anda gülüşü yarıda kesildi.

"Gebertirim seni," dedim ters ters.

Onu dövmemden gerçekten keyif alıyor gibiydi. Eli karnındayken güldü. "Beni döverek tavladığına inanmıyorum."

Ters ters baktım. "Tavlanmasaydın."

"Denedim ama olmadı. İki ters söze, bir gülüşe, bir çift de ala göze tav olduk. Yapacak bir şey yok," derken derin bir nefes verip çayını yudumlamıştı. Batan güne baktı. "Aslı," dedi kısa bir süre sonra.

Ben de manzarayı izliyordum. "Efendim."

"Sarhoş olduğum gün gittiğimiz mekân var ya, oraya tekrar gider miyiz?"

"Gidemeyiz tabi ki, rezil ettin. Herkese *karım beni öptü* deyip *beni boşama* diye bağırdın. Rezil bir herifsin."

Keyifle güldü. "Sadece gerçekleri konuşmuşum. Rezil değil dürüst bir adamım. Gel beni dinle, lütfen gidelim."

"Niye?"

"Hoşuma gitti."

Hevesini geri çeviremedim. "Gideriz." Kısa bir an duraksadım. "Bu arada yalan söyledim. O duvarda en sevdiğim şiir *Ben Sana Mecburum* değildi."

Şaşırmamıştı. "Neydi?"

Yine bir Attila İlhan şiiriydi ama daha bana ait bir parçaydı. "Kirpi gibisin çocuk. Her tarafın diken. Kim elini uzatsa delik deşik."

Devamını o getirdi. "Üstelik sen de kan içindesin," diyordu o şiirde.

"Bu kadar çok şiiri de beni etkilemek için mi ezberledin sen?"

Önümüze bakarken sohbet ediyorduk ve sanki her şey normal akışındaydı. Bir asırdır yan yanaydık gibi. Garip ve korkunç bir histi. Güldü

bu söylediğime ve ağır ağır çayını yudumladı. "Hayatıma senin gireceğini bilsem daha çok şiir ezberlerdim, emin ol."

"Yine bir kelime oyunu."

"Kabul et, iyi gidiyorum."

"Fazlasıyla," diyerek kabullenmek zorunda kaldım.

"O zaman gel sen benimle evlen."

"Düşünmem lazım."

"Süren azalıyor. Hızlı karar ver ve bence beni kaçırma."

Güldüm bu öz güvenine. İkimiz de çaylarımızı içmeye devam ederken bir süre sessiz kaldık. "Ben de yalan söyledim," dedi ağır ağır. "Benim de o duvarda en sevdiğim şiir *İtirazım Var* değildi."

"Neydi?"

"Hiçbir şey. Hiç duvara bakmadım ki." Kendi kendine güldü. "Baktım ama göremedim. Her şeyi üç tane görüyordum. Duvarı nasıl okuyayım?"

Başımı umutsuzca salladım. "Artık şaşırtmıyorsun bile Güntekin."

"Her şey çift bir sen tektin. Sadece sana baktım," itirafı ona dair her şey kadar öngörülemezdi. "O yüzden o an, en sevdiğim şiir sendin Aslı Agâh." Göz ucuyla bana baktı. "Bu kelime oyunu değildi. Gerçekler. O an söyleyemedim, içimde kalmıştı. Bunu da söyledim, şükür." Derin bir nefes vererek önüne döndü. "Oh, rahatladım!"

Utanabilirdim, çekinip bakışlarından kaçabilirdim ama yapmadım. Tüm bunları yaparken anı öyle bir normale çeviriyordu ki insan yadırgamıyordu.

Güldüm bu haline. "Sus artık. Sinirimi bozuyorsun. Her şeyi bu kadar netlikle söylemek zorunda değilsin."

"İçimde tutmayı sevmiyorum, hayatım."

"Onu anladık."

Güldü ve sandalyesinde eridi. "Bana bir daha *kocam* desene."

"Sus artık." Gülüşümü engellemek için dudaklarımın üzerini kaşıdım.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından elini bana doğru uzattı. "Kolyeyi verir misin?"

Elim boynuma gitti ve parmaklarım sıkıca onun aile yadigarını sarmaladı. "Niye?"

Güldü bu sahiplenici halime. "Geri vereceğim, bir şey eklemem lazım."

Çıkarıp avucuna bıraktım. Üzerinde dört yapraklı yonca işlemeleri olan altın sarısı kolyeyi parmak ucuyla okşadı. Birkaç saniye için hüzne bulanmış gibiydi. İçini açıp anne babasının minik fotoğrafına bakarken dudaklarına kurulan tebessüm de buruk ve kırılgandı. Cebinden ufak bir şey

çıkardı. Ne yaptığını anlamaya çalışıyordum ama elleri yüzünden göremedim.

Kolyenin diğer tarafında, içine adres yazılı eski kâğıt parçasını çıkarmadan üzerine bir şey ekledi ve yeniden bana uzattı. Avucuma bırakılan kolyeyi açtığımda, anne babasının fotoğrafının yanına ikimizin düğün fotoğrafını yerleştirdiğini gördüm.

"Güntekin..." diyebildim kırılgan bir sesle.

"Artık tamamen senindir. İster tak ister sakla," dedi. "Montun cebinde senin için bir şey daha var."

Elimi bana giydirdiği montun cebine atınca kırmızı bir yüzük kutusu buldum. Açtığımda içinde gümüş renkli iki alyans vardı. Onunki daha kalın ve düzken diğeri ince, zarifti. Üzerine gökyüzü düşmüş gibi yıldızlar işlenmişti sanki.

Doğrulup bana doğru döndü ve kutuyu elimden aldı. Sadece onu izledim. Bakışlarımdan her şeyi anlamalıydı. "Yalanlar ve oyun bitti," derken önce kendi parmağındaki sonra benim parmağımdaki yüzüğü çıkardı. Parmaklarımı okşarken kutudan yeni aldığı yüzüğü yavaşça parmağıma takıp elime bakarken gülümsedi. "Bu eller gerçek bir yüzüğü hakkediyordu."

Dilimin ucuna adından başka bir şey gelmedi. "Güntekin..."

"O yüzük yalandı. Bunlar gerçek."

Boynum büküldü. "Sahte değildi. *Sahte* dedin ama değildi. Biliyorum."

"Senin gibi bir kadının parmağına yalandan bile olsa sahte bir yüzük yakışmazdı Aslı. Ama o an yalandı. Bu an gerçek, bu an bizim, bu yüzük her şeyiyle bizim. Ben seni ailem yapacağım Aslı. Ben seni evim, yuvam yapacağım. İz bırakmaktan nefret ederim ama yeryüzüne kendimden bir parça olarak sadece seni bırakacağım. Tüm tövbelerime rağmen senden vazgeçmeyeceğim." Elimi daha sıkı kavradı. "Kavga edebiliriz, bağırabiliriz, bazen birbirimizi kırabiliriz ama hayır, senden vazgeçmeyeceğim. Artık imkânsız. Sen benden vazgeçmedikçe seni bırakmayacağım. Hatta sanırım sen benden vazgeçsen bile ben senden vazgeçemeyeceğim."

Çok şey söylenebilirdi ama, "Bence sen nasıl bir belaya bulaştığının hâlâ farkında değilsin," diyebildim. "Ben vazgeçmem. Hep diyorum, zor severim ama sevdiklerimi etime dikerim." Dilim dudaklarımda gezindi. "Ama sen benden vazgeçebilirsin. Hisler değişir Güntekin. Bana bu kadar büyük sözler vermek zorunda değilsin."

"Söz vermiyorum. Olacakları söylüyorum," dedi anında. "*Taktım seni kafaya* diyorum kızım." Anlamsızca araya bir genel kültür sorusu attı. "Ayrıca söyle bakalım, kalp günde kaç kez atar?"

Duraksadım kısa bir an. Bilmiyordum. Böyle bir genel kültür sorusu hatırlamıyordum. O da aklımı başımdan almış olabilirdi. Emin değildim. "Kaç?" dedim boş boş.

İlk defa bir soruyu bilemediğim için çehresi aydınlandı ve keyifli bir cevap verdi. "Tabi ki Güntekin'in Aslı'yı gördüğü anlar kadar atar!"

Gülerken yüzüm ekşidi ve hafifçe omuzuna vurdum. "Kes artık şunu. Etkilendim, tamam."

"O zaman benimle evlenecek misin?"

Dilim dudaklarımda gezindi. Kucağımdaki kolyeye ve elimi kavrayan ellerine, parmağımda parlayan yüzüğe baktım. Gümüş rengiydi ama güneş vurduğunda üzerindeki samanyolu kehribar tonuna bulanıyordu sanki. Altın sarısı sevmezdim ama bu rahatsız etmedi. Aksine, hoşuma gitti.

Belki yine yenilecektim. Belki yine kalbim kırk yerinden kırılacaktı ama umut böyle arsız bir histi. Avuç içime sızıp göğsüme değdi. Kolyeyi yeniden boynuma taktım ve onu etime işledim. Dudaklarımda derin bir tebessümle ona barken onun yalan dediği yüzüğünü çıkarıp yerine bu ana ve bize ait yüzüğü parmağına geçirdim.

Ne zamandır yüzüğü çıkarmıyorsa izi kalmıştı. Bu da hoşuma gitti ve kalbim ısındı. Parmaklarım yüzük parmağını kavradı ve eline değil, sadece o parmağa tutundum. Bu oyuna başladığımız gün elinde yüzüklerle geldiğinde ikimiz de kendi yalanımızı kendimiz parmağımıza geçirmiştik. Yabancı ve birbirimize öfkeliydik.

Her şey tersine döndü. Yalandan doğan Aslıhan ve Güntekin gün batarken tüm gerçekliğiyle yeniden doğdu.

"Evlenirim," dedim ve yüzük, parmağıma; kolye, tenime gömüldü. Hepsi kalpsiz göğsümde yok oldu. "Ben seninle evlenirim Güntekin Agâh."

Bu defa alayla bakmadı. İfadesine o yoğun bakış kurulurken saniyeler içinde etrafıma kopamadığım o halatı attı ve kendine çekti. Kaçamadım, ondan başka bir ihtimal bulamadım. Aslı bir kere daha boynunu usulca aşka eğdi ve yenilgiyi kabul etti.

Bu bakışı yüzünden, "Kucağına geleyim mi? Üşüdüm," derken sesimde bir asır sonra indirmeye çalıştığımın duvarlarımın pürüzü vardı.

Kendimden utanmalıydım ama o an hissettiğim tek şey sıcaklığına sokulmam gerektiğiydi. Üşümüştüm. Montu yetmiyordu, o lazımdı. Tüm

kelime oyunları şu tek bir bakışı kadar etmiyordu. Öyle bir bakıyordu ki bu sesinden daha sesliydi.

"Aklım gider," dedi anında.

Usulca oturduğum yerden kalktım ve yandan kucağına oturdum. Dikkatle izliyordu. Anında omuzlarındaki atkı ve kollarıyla sıkıca bana sarıldı ve yüzüme yine gökyüzüne baktığı gibi hayranlıkla baktı. Ankara'da batan günü değil, beni izledi. Utandığım için yüzüne hep uyurken dokunmuştum. Şu an uyusa yine bunu yapardım. Parmaklarım kaşınıyordu. Sadece alnına düşen dalgalı bir tutamı usulca yana iteledim ve yüzünü o bilmeden ezberlemeye devam ettim.

Sadece izledi. Gözlerinde hem şehveti gördüm hem şefkati. Bu kadar zıt iki duygunun bir arada olması ve tek bir göze yansıması yıldızları izlemekten farksızdı. Daha önce âşık olduğumu sanırdım. O anki his aşksa bu neydi? Evrenin tüm kayıp parçaları şimdi yerli yerini buluyordu sanki.

"Beni buna pişman etme," dedim sessizce.

"Etmem," dedi tek solukta. "Sen de beni etme."

Mantıklıydım. "Edebilirim, söz veremiyorum. Senin kadar beylik laflar etmeyeceğim."

"Et o zaman, bana ne," dedi ve nefesi dudaklarımın üzerinde durdu. "İstersen yerle bir et, sonra gel sarıl. Unuturum. Ben öyle biraz manyak seviyorum. Sorgulama beni ve sadece sarıl. Kafam atarsa bana sadece bir saat ver. Sonra gel kafamı kır. Sonra bir daha sarıl. Bazen delirebilirim. O zaman da sarıl. Yani genel olarak sen bana sarıl. Böyle ilerlersek her şeyi hallederiz diye düşünüyorum. Sen ne diyorsun?"

"Benim kafam atarsa ne yapacağız?" dedim.

"Öperim," dedi ve gerçekten öptü.

Minik bir öpücük başlattık. Yavaş yavaş alev aldı. Dudakları nefesime de yine kendini kazıdı ve orada kaldı. Elim yüzüne değerken diğer kolum boynuna dolandı. Kendimi ana bıraktım. Benim için bir devrimdi ve sebebi delinin biriydi. Bir eli saçlarıma daldı ve parmakları ince teller arasında gezinirken beni kendine daha çok çekti. Sadece öpmüyordu, yine teniyle çok şey anlatıyordu. Buna sadece tutkuyla öpüyor demem az kalacaktı.

Dudaklarımız ayrıldığında gözlerimiz denk düştü. Parmakları saçlarımın arasında gezindi ve kendi mührü gibi ensemdeki kâğıttan uçak dövmesinde durdu. Usulca okşadı ve her zamanki gibi kulak arkamda durdu.

Nereye gidersem gideyim hep burada duracağım demişti. *Yine burada, kalbinin en hızlı attığı noktadayım* der gibiydi.

Tutku ve şefkati yine aynı anda sundu. Bir kez daha sarmalayıp göğsüne çekti ve sarılıp soğuktan sakladı. Yaş otuz beş, yolun yarısı etmiyordu. Benim için şu an tam olarak ömür yolunun başıydı. Başımı omuzuna yasladım ve kollarında küçüldüm. Kalpsizliğim yerine onun kalp sesini dinledim.

Sana neden kalpsiz diyorlar biliyor musun Aslıhan? Çünkü senin kalbin babandı ve o artık cansız...

Bir asırdır duymadığım kalp sesini o an duydum. Demir bir zambağı eritecek tek güç ufuk çizgisinden kopan parçalardı. Yanılıyordu Efendi amca. Aşkın son değil ilk sınavıydı Demir Zambak. Demirden zırhı erittikten sonra yanmaya başlıyordu insan. Sıcak gövdesinde ilk defa tüm savunma duvarlarımı indirmiş bir hâlde kaldım. Birlikte yaklaşık on dakika boyunca ufukta batan günü izledik. Ne o konuştu ne de ben.

Toparlanıp çantama uzandım. Müzik çalarımla kulaklığımı alıp yeniden göğsüne yattığımda beni izliyordu. "Müziğini benimle paylaşacak mısın?" dedi.

Cevap vermek yerine kulaklığın birini onun, diğerini kendi kulağıma taktım. Başımı omuzuna yasladım ve kucağında küçüldüm. Burayı sevmiştim. "Sen benimle özel mekânını paylaştığına göre ben de bunu yapabilirim."

Kolları yeniden beni sarmaladı. Şarkıları hızla geçiyorken, "Dur," dedi birinde. "Bu çalsın."

Müslüm Gürses'e aitti ama o değil ben yüklemiştim. *Bir Ömür Yetmez Ki* diyecekti. Plak köşesindeki Müslüm Gürses şarkılarından sonra yaptığım anlamsız bir eylemdi. *Seriday*'ı da bulup buraya eklemiştim. Takıntı seviyemi henüz bilememesi iyi bir şeydi.

"Bir ömür yetmez ki
Sana doymaya, ah be, sevgilim
Bir hayat yetmez ki
Bir kıyısından başlasak aşkın bari..."

Şarkı devam ederken kucağındaki bedenime daha sıkı sarıldı sanki. Nefesi saçlarımdan ayrılmıyordu. Yeryüzü gökyüzüyle buluştu. Ufuk çizgisi belirdi. Gün usulca şehrin üzerinden çekildi ve Ankara semaları siyaha boyandı. Tam o an kolları bana daha sıkı dolandı ve saçlarıma derin bir öpücük bıraktı. Kulağımızdaki müziğe rağmen sessizliği paylaştık. Bu da ona dair her şey kadar huzurlu bir andı.

"Aslı," dedi.

"Güntekin."

"Doğum günün kutlu olsun. Neslişah anne seni benim için doğurmuş. Olur da var olma amacını falan sorgularsan aklında bulunsun."

Göğsünde uykum geliyordu. Ağır ağır kıkırdadım. "*Kelime oyunu yapma* demedim mi?"

"Sen varken otomatik oluyor, inan. Normalde dümdüz bir adamım."

"Ben senin doğum gününü hangi gün kutlamalıyım?" dediğimde sesim kısıktı. Uykum geliyordu bu gövdede. *Evimde...*

"Bugünden başla," dediğinde onun da sesi uykuluydu. "Yıllarca aynı ortamda bulunup bu kadar geç denk düştüğümüz için evreni protesto ettiğim günlerdeyim. Doğum günümü bugüne taşıyorum. Tam şu an doğdum."

"Cidden soruyorum. *Aslında 17 Şubat ama 17 Aralık* yazdırmışlar dedin. Hangi gün kutlayayım?"

Sessiz kaldı kısa bir an. "Herkes 17 Aralık'ta kutlar," dediğinde sesinde ağır bir şey vardı ama çözemedim. Daha sıkı sarıldı ve nefesi saçlarımda gezindi. "Bu zamana kadar çok kutlayan olmadı açıkçası. Murathan arar. Aklına eserse Timur Tönge mesaj atar. Engin unutmaz. Bir de Özgür kutlardı." Duraksadı, derin nefes aldı. "Son yıllarda da bizim Sancar kutlar ama hepsi 17 Aralık biliyor." Sessizliği kısa sürdü. "Artık kimim de sensin, kimsem de Aslı. İstediğin gün kutla. Ha bugün, ha yarın, ha 17 Aralık ya da şubat. Fark etmez. Doğduğum günün pek bir önemi yok."

"Olmaz öyle," dedim. "Bir gün seç."

Sessiz kaldı bir an. "17 Şubat o zaman. Herkes 17 Aralık'ta kutlar ama sen 17 Şubat'ta bana bir kere *doğum günün kutlu olsun* diyebilirsin."

"Senin bugün yaptığın evlilik teklifi gibi saniye başı söyleyeceğim. Haberin olsun. Ne kadar sinir bozucu olduğunu anla."

Ağır ağır güldüğünde kabarıp sönen göğsüyle sendeledim ama olduğum konumu bozmadım. "Beni boğmadığın için kendimi çok şanslı hissediyorum."

"Doğru hissediyorsun. Böyle devam et."

Yine ağır ağır güldü ama kısa sürdü. Daha sıkı sarıldı ve Ankara önümüzde uzandı. Bu defa aşka boyun eğmedim. Aşka sarıldım ve göğsüme kalp sesini ekleyerek Ankara'yı izledim.

Kim seni tüm benliklerinle sevdi Aslıhan diye kendime sorduğumda bu defa zihnimde beliren babamın cansız kalbi olmadı. Bana sıkıca sarılan

adamın varlığı oldu. Uçurumdan atlamak, hızla kendini kaptırmaktı belki ama engel olamadım.

Ufukta güneş battı. Ankara siyaha boyandı. Ama içimde gün doğdu.

******

"Zaten deliydim nereden çıktı diğeri,

Söylüyorum bak sonumuz çok tehlikeli."

Arabamda uzun zaman sonra ilk defa neşeli bir şarkı melodisi yükselirken parmaklarımla direksiyona ritim tutarak ilerliyordum. Hedefim hava üssüydü çünkü kocam oradaydı.

Aslı'nın kocası; Güntekin.

Kendi kendime gülecekken bunun şizofrence bir hareket olacağını düşünüp yuttum. Şu yaşımda çocuklaşamazdım. Yeniden ciddileştim ve radyoyu kapattım. Beni kötü etkiliyordu. Zaten başımda kavak yelleri eserken acilen kendime gelmeliydim. Dün Atakule'nin zirvesinde günü bitirdikten sonra eve gelmiş ve her zamanki döngümüzde hayata devam etmiştik.

Ben masada çalışırken o koltuğa uzanmış, belgeselini izleyip Luna'yı sevmişti. Telefonunu masa üzerine bırakmış, gelen hiçbir mesaja uzanıp bakmamıştı. Bunu hep yapıyordu. Telefonunu hiçbir şey saklama ihtiyacı duymadan önüme ya da yanıma bırakıyordu. Hâlâ bana güven vermeye çalıştığının farkındaydım. Yine benden önce uyumaya gitmiş, *ilişkimizi resmîleştirmemiz başka hiçbir şeyi değiştirmeyecek* der gibi kapıyı açık bırakarak odaya gitmemi beklemişti. Yanına uzandığımda avuç içimi öpüp alnına bırakmış ve sessizce uyumuştu.

Ne ileri gitmişti ne de bir adım ötesini istemişti. Benim izin verdiğim sınırda kalmış, aşmak ya da sarsmak adına hiçbir şey yapmamıştı. Saygı duyuyordu, farkındaydım. Örmekte zorlandığım güven duvarına özenle yeni bir taş ekliyordu. Hissettirdiği tensel çekim yanında hissel bir güçle kendine çekiyordu ve bu ikisini muazzam bir ayrımla sunuyordu.

Bu defa ben işten erken çıkmıştım ve onu almaya gidiyordum. Kullandığım araba onundu. Benim arabam dün iyiyken bu sabah anlamsız bir şekilde bozulmuştu. Yetişmem gereken bir toplantı olduğu için Güntekin bana arabasını vermişti. Söylediğine göre o Berk'e ceza verip onu evden almasını isteyecekti. Onun için keyifli bir sabah olacaktı çünkü o turuncu spor arabaya el koyup bir süre keyfini sürecekti.

Ben evden çıkarken Berk kapı önüne spor arabasını getiriyordu. Güntekin için kaliteli, Berk için toplu taşımada süründüğü rezil bir gün

başlangıcıydı. Ben halimden memnundum. Onu işten aldıktan sonra ev için alışveriş yapmaya gidecektik. Bazı ailesel aktiviteleri artık birlikte yapmamız gerektiğini iddia ediyordu. *Ev ekonomisinden haberim olmalıymış*. Kendinin yoktu oysa.

Filoya geldiğimde nöbet kulübesindeki asker beni tanıyor olmalıydı. Kimliğime kısa bir göz attıktan sonra, "Buyurun Aslıhan Hanım. Güntekin Komutan'ım geleceğinizi bildirmişti," diyerek giriş için onay verdi.

Arabayı park edip koridorda ilerlerken bu defa ilk kez gelmiş gibi yabancı değildim. Odasını biliyordum. Topuklarımın zeminde bıraktığı tok seslerle ilerledim ve odasının önünde durdum. Kapıyı tıklattım ama ses gelmedi. Bir kere daha tıklattım. Yine ses gelmediğinde kapıyı açıp göz ucuyla baktım. Kimse yoktu. İçeri girip kapıyı kapattım. Çantamı ve montumu masa önündeki koltuklarına bırakırken masasının üzerindeki minik not kâğıdını gördüm.

Evraklarını karıştıracak değildim ama ismim yazıyordu. İlerleyip kâğıdı aldım. Bir adamın el yazısından bile etkilenmek benim içinde şok ediciydi. Notu her zamanki gibi netti.

Aslı,

Geldiğinde beni odada bulamazsan bekle. Muhtemelen toplantıdayım, geleceğim.

Kocan: Güntekin.

Kâğıdı aldım ve çantama sakladım. Buraya ilk geldiğimde düşündüğüm tek şey Derviş Yarbay'la konuşup gitmekti. Odasına odaklanmamıştım. Yavaş adımlarla gezindim. Dolabında hep evrak dosyaları vardı. Duvarına Mustafa Kemal Atatürk'ün gökyüzüne baktığı portresi, yanına heybetli bir kartal asılmıştı.

Masa üzerindeki kâğıtlar da hep işle ilgili şeylerdi. Raporlar, uçuş özetleri, anlamadığım teknik terimler, sayılar ve rotalar. Boş bir kâğıda anlamsız şekiller, çizgiler karalamıştı. Cebinden çıkarmadığı köstekli saati köşedeydi. Diğer köşedeyse Özgür ve Güntekin'in tulumları içinde çekildikleri bir fotoğraf vardı. Kol kola girmişlerdi, dudaklarında derin tebessüm asılıydı. Diğer fotoğrafta kendimi görmek benim için de şaşırtıcı olmuştu.

O ve ben değil, sadece ben vardım. Düğünde çekildiğimiz fotoğraflardan biriydi. Tektim ve karşımda her kimse dudaklarımda büyük bir gülüş vardı. Bu kareyi Gülhan'ın sadece bana attığını sanıyordum ama anlaşılan

Güntekin'e de iletmişti. Henüz çerçeveye bile koymamış, kalemliğinin önüne yaslamıştı.

"Salak herif," dedim kendi gülen fotoğrafıma tebessümle bakarken. "Ne diye hemen fotoğrafımı buraya koyuyorsun?"

Söylendim ama fotoğrafı simetrik olacak şekilde düzelttim. Bakışlarım yeniden Özgür'le olan fotoğrafına takıldı. Ferda'nın sesi çıkmıyordu ve huzursuz hissetmeme neden oluyordu çünkü Tuğba bile daha insancıl davranmaya başlamıştı. Benimle uğraşmaktan çok vazgeçecek gibi durmuyordu. Ama söylediklerimden sonra sessizdi. Şimdiye kadar çoktan bir şeyler yapar diye düşünmüştüm ama yırttığım sözleşme kâğıdı ve her şey orada kalmış gibiydi.

Özgür adına üzgündüm. Güntekin güvendiyse iyi bir adam olmalıydı. Oysa âşık olduğu insan şeytandan farksızdı. Onu anlıyordum. Benim de yanlış seçimlerim olmuştu. *Bunu nasıl göremedi, Ferda'yı nasıl tanımadı* diyemezdim. Ben de tanıyamamıştım. Sevgi değildi gözleri kör eden. Sevgisizlikti. Derviş Bey sert bir adamdı. Belki de Özgür de sevgisizdi ve ona kollarını açan ilk gövdeye koşmuştu.

Çerçeveyi elime alıp onlara baktım. Güntekin her zamanki gibi gülüşüyle renk katıyordu. Parmaklarım çerçeve üzerinde gezinirken dikkatimi çeken köşedeki boşluk oldu. Fotoğrafın arkasında soluk kahve tonlarında başka bir fotoğraf vardı sanki. Niyetim özel hayatına saygısızlık değildi ama merak etmeden duramadım. Çerçeveyi ters çevirip açmaya niyetlendiğim anda kapı tıklatılıp açıldı.

Gelen Ayşe Akça'ydı. Sivildi ve kucağında minik oğlu Mert vardı. Oğluyla düğünde tanışmıştım. Kızıl saçları parlayan iki yaşlarında tatlı bir çocuktu. "Aslıhan Hanım," dedi beni gördüğünde. "Merhaba."

Çerçeveyi yerine bıraktım. "Merhaba."

Kucağında çırpınan oğlunu yere indirdi. İlerleyip elindeki dosyaları Güntekin'in masasının üzerine bıraktı. "İzindeyim ama birkaç evrak için gelmiştim. Nasılsınız?"

"İyiyim, sen nasılsın?"

Sıkıntıyla ofladı. "İdare etmeye çalışıyorum diyelim."

Aynı saniyelerde oğlu paytak adımlarla koşarak bana gelmiş ve tatlı bir bakışla yerden bakarak göz kırpıştırmıştı. Dizlerimin üzerinde biten eteğimin ucunu uzanıp parmak ucuyla çekiştirdi.

"Abla."

Çocuklara dayanamazdım. Çok anaç biri olduğum söylenemezdi ama Ahsen elimde büyümüştü ve Yusuf Ali'yi öperken kendimden geçiyordum. Onlara sarılmak ayrı bir zevk veriyordu. Eğilip Mert'i kucakladım. Ben soğukken o ifadesizdi. Birkaç saniye anlamsızca bakıştık. İlk sırıtan Mert oldu. Tatlılığı karşısında gülmeden edemedim.

"Hasta mı?" dedim elim alnındayken. Yorgun bakıyordu.

"Biraz üşüttü ama toparlıyor. Günlerdir beni perişan etti. Tüm izni harcadım. Siz nereden anladınız?" İlerlemeye meyletti. "Ateşi mi var hâlâ?"

Yanağıma parmağını batıran Mert'le baş etmeye çalışıyordum. "Sakin ol, iyi. Gözleri biraz solgun bakıyordu. İki yeğenim var. Onlar da hasta olunca böyle bakıyor, ondan dedim." Yanağımdaki minik parmağı kavrayıp durdurdum. "Bence durmalısın Mert."

Güldü ve tatlı tatlı başını sola büktü. İfadesiz duruşum yine dağıldı. Fazla tatlı bir bebekti.

"Sizi yormasın, alayım ben," dedi Ayşe Akça.

Fakat tam o sırada telefonu çaldığında açmış, dinlemiş, "Hallediyorum," deyip kapatmıştı. Bana dönen mavi gözleri mahcuptu. "Mert'le biraz ilgilenme şansınız var mı Aslıhan Hanım? Hemen odama gidip geliyorum. Normalde annem bakardı Mert'e ama o da hasta. Mecbur izin almak zorunda kaldım ama işler de yoğun. İki evrak var odamda. Alıp beş dakikaya geliyorum."

"Açıklamana gerek yok. Beş dakika Mert'le seni bekleyebiliriz." Ciddi bakışlarım kucağımdaki Mert'e döndü ve yine bakıştık. "Bekler miyiz Mert?"

Ciddiyetle kafa salladı ve annesine el salladı. "Anne, bay bay."

El sallayarak geriledi Akça. "Bay bay anneciğim. Hemen geliyorum."

Kapı kapandığında Mert'le baş başaydık. "Anne gitti," dedi tatlılıkla.

"Anne gelecek," diyerek muhabbetine uyum sağlamaya çalıştım.

Güldü. Anlamsızca ben de güldüm. Yere bırakırsam odayı talan edecek gibiydi. Kucağımda odanın içinde gezindim ve oyalanmasını sağladım. Parmağı sürekli bir şeylere dönüyordu.

"Bu ne?" dedi dolabı göstererek.

"Dolap."

Parmağı duvardaki Atatürk'e döndü. "Ata."

Gülerek sarıldım. "Evet, Atamız. Aferin sana."

Kendi kendini alkışladı. "Alkış!"

Dayanamayarak yanağından öptüm. Yeğenlerimi sever başka çocuklara çok yaklaşmazdım. Yabancı birinin bebeğini sevmek garip geliyordu ama fazla tatlı bir şeydi ve kendini sevdiriyordu. Aynı saniyelerde odanın kapısı açıldı ve Güntekin belirdi. Arkası dönüktü, kapı önünden geçen biriyle konuşurken içeri giriyordu.

"Konumlar net değil," derken sesinde keskin bir otorite vardı. Üzerinde ona feci yakışan uçuş tulumuyla aynı kararlılıkla konuşmaya devam etti. "Hedef işaretlerini doğrulayın. Tahminlerle hareket etmiyoruz. Ben onay vermeden hiçbir unsur harekete geçmeyecek."

Asker, "Emredersiniz komutanım," diyerek geriledi.

Güntekin önüne dönüp bizi gördüğü anda ifadesindeki terslik dağılmış, çehresi yumuşamıştı. Kucağımdaki Mert'e ve bana kısa bir an için sessizce baktı ve kapıyı kapatırken yüzüne çapkın gülüşü yayıldı.

"Oooo," dedi keyifle. "Karım gelmiş, hoş gelmiş." Yanıma geldiğinde saçlarıma derin bir öpücük bırakmış ve kollarına atlatan Mert'i kucaklamıştı. "Sen de hoş geldin küçük adam," dedi Mert'in de yanağını öperken.

"Akça birazdan gelir. *Birkaç dakikaya dönerim* dedi."

Mert'in Güntekin'e sarılma şekli görülmeye değerdi. Adamı boğmak üzereydi. Anlaşılan tek benim zayıf noktam değildi kendisi. Gülerek Mert'in sırtını okşadı. "Özledin mi beni Mert? Az önce kafanı gömdüğün yer benim karımın boynuydu. Ondan şimdi böyle yağ çekiyorsun, değil mi? Bak bakayım bana."

Mert geriledi ve bu defa parmağını Güntekin'in yanağına bastırdı. Bir adım gerileyip onlara baktım. Anlamsız düşünceleri dillendirmeden zihnimden kovdum. Çünkü aynı saniyelerde Güntekin çocuğu yere düşürür gibi yaparak yüreğimi ağzıma getirmişti.

Hızla ileri atıldım. "Güntekin, düzgün tut şu çocuğu!"

Erkek kafası böyle çalışıyordu sanırım. Güntekin elbette çocuğu tuttu ve Mert bundan korkmak yerine keyifle kahkaha attı. Eli yüreğinde kalan bendim. Güntekin'in omuzuna tokadı indirmem şaşırtıcı değildi. "Geri zekâlı herif, ne yapıyorsun yine?"

"Oynuyoruz kızım. Ne var?" demiş yine düşürür gibi yapmış ve anında tutmuştu. Mert'in kahkahası arttı. "Benim hanım biraz gergin Mert," dedi çocuğa. "Çok takılma."

Göz devirdim. "Sen fazla rahat olabilir misin? Düşecek sandım."

Gülüşü devam ederken kapı çalındığında gelen Ayşe Akça'ydı.

"Komutanım," diyerek ilk Güntekin'e selam verdikten sonra Mert'i kucakladı ve bana gülümsedi. "Çok teşekkür ederim Aslıhan Hanım."

"Önemli değil."

"Bu çocuk adam beni özlemiş," dedi Güntekin masasına ilerlerken. "Arada getir be Akça, özletme."

"Canı sıkılıyor ve asla durmuyor." Sıkıntıyla gülmüştü Akça. "Şimdi hızla buradan çıkıyoruz yoksa ortalığı dağıtacak."

Kucağındaki Mert neşeli kahkahalar atarken sıkıca sarılıp odadan çıktılar. Yaklaşık yarım saat sonra biz de ayrılmıştık. Berk şanslıydı ki ben vardım ve Güntekin yanımdaydı. Tek şanssızlığı, Güntekin'in arabasını kullanmayacak olmasına rağmen anahtarını yine de Berk'e vermemesiydi.

Büyük, eve yakın bir alışveriş merkezinde durup markete girdik. Alışveriş sepetini sürerek yanımda ilerleyen Güntekin çantamdan çıkardığım ve okumaya çalıştığım kâğıda göz ucuyla bakıyordu. "O ne? Aşk mektubu mu?"

"Aynen," diyerek göğsüne yasladım. "Okudukça beni hatırla."

Alıp okuduğunda tepkicine güldüm. "Kız bu liste ne? Ocağımıza incir ağacı mı dikeceksin?"

"Listeyi sen yazmışsın Güntekin. Masanın üzerindeydi."

Kendi yazdığına yeniden baktı. "Aşktan gözüm kör mü oldu ne yaptı? İki koli yumurtayı ne yapacağız? Olimpiyatlara mı hazırlanıyoruz?"

"Tekrar ediyorum. Yazan sensin."

Kâğıdı bana doğru salladı. "Akıl mı bıraktın? Listenin sonuna doğru şirazem kaymış. Şuna bak." Listenin sonuna yazdıklarını gösteriyordu. "Luna'ya tırnak makası mı? Bunu da mı ben yazdım? Harbi şirazem kaydı herhâlde."

"Onu ben ekledim." Kedi maması alıp sepete attım. "Söylenme de ilerle." Turna, Kumru ve Kartal için de yem alıp sepete attım.

"Aileye bakmak çok zor. Batacağız," diyordu sepete bakarken ama ciddi olmadığını ekleme yaptığı şeylerden anlayabiliyordum. Benim yine ayarım vardı. Bir paket alıyordum. Onun alışverişte bile ayarı yoktu. Dört paket alıp sepete atıyordu.

Eklediği şeylerden birkaçını kucağına geri verdim. "Fazla bunlar, abartma."

Ciddiydi. "Kocanın sözüne karşı mı geliyorsun sen?"

Ben de ciddiydim. "Evet."

Daha da ciddileşip, "Peki," diyerek aldıklarını geri bıraktı.

Bir süre aynı döngüde alışverişe devam ettik. Arada ters düşüyor, inatlaşıyor ama bir şekilde arayı buluyorduk. Bitirdiği kil maskem ve şampuan yerine çifter çifter almıştı. Bunu yaparken de inatlaşarak rafı yerle bir etmiştik. Rutinimiz hiç sekmiyordu. Şanslıydık ki bu defa ortalıkta kimse yoktu. Suçu yine Güntekin'in üstüne atardım, biliyordu.

"Biri gelirse *karım yaptı* derim," dedi yerdeki paketleri toparlarken.

"Ben de *kocam yaptı* diyeceğim. Kes sesini."

"Elin kolun durmuyor ki!"

"Asıl seninki durmuyor. *Bir tane al* diyorum üç tane alıyorsun. Bu kadar maskeyi ne yapacağım?"

"Aile boyu kullanıyoruz kızım. Sadece kendini düşünme. Ben, Luna ve Azrail de var."

Elimin tersindeydi. "Bir çakacağım şimdi sana göreceksin aile boyunu." Onun yamuk bıraktığı paketleri düzeltme derdindeydim.

"Sen ne yapıyorsun? Allah'ın manyağı?" dedi sessizce ve elimden çekti. "Toparladık işte. Kaçalım. Liseli ergenlere döndük. Nereye elimizi atsak yıkılıyor."

Çekiştirmesine rağmen direndim ve hepsinin marka kısmını öne çevirmeye çalıştım. Gitmeyeceğimi anlayınca derin bir nefes vererek durmuş ve elimi bırakıp iki elle her şeyi benim gibi simetrik bir şekilde düzeltmeye başlamıştı.

"On yıla ancak çıkarız marketten. Bu evlilik başlangıcımız için de ben bir sözleşme yazmak istiyorum. İlk kural; birlikte markete gidilmeyecek."

Yan yan baktım. "Bana *sözleşme* deme, tetikleniyorum."

"Asıl şu an ben tetikleniyorum. Bir saattir aynı reyondayız. Her yeri düzelttik. Çıkışta bize maaş verseler yeridir." Son kalan paketin de yazı kısmını öne çevirdi ve hızla elime yapışıp çekti. "Yürü, çabuk. Sağa sola bakma. Dümdüz önüne bakarak ilerle."

Bu defa keyifle gülen bendim. Panik anlarında daha komik oluyordu. "Eve gidince dolabını düzenleyebilir miyim? Baktıkça başıma sayısız ok saplanıyor. Özel alanına girmemek için bulaşmıyordum ama ellerim kaşınıyor. Lütfen düzelteyim, ha?"

"Bu bulaşmamış halin mi? Çorapları boy sırasına göre dizmişsin Aslı. Çekmeceyi çekince beni bir yeniçeri ordusu karşıladı. Şok içinde kaldım."

Kahkaham sesliydi. "Onu annem yapmıştı. Ben değil."

Siniri bozulmuş olmalı ki o da güldü. "Biliyorum. Neslişah anne yaptığı için hâlâ bozmadım. Aynı boy sırasıyla devam ediyoruz. *O yaptıysa bir*

bildiği vardır dedim, ne yapayım? Ailecek manyaksınız."

"Sen sanki çok normalsin."

"Sus," dedi ben gibi. "O yüzden siz Karakurtları seviyorum." Peynir paketine bakıyor ve içindekileri okuyordu. "Bu mideni ağrıtmaz," diyerek sepete bıraktı. "Seni de ayrı bir seviyorum. Haberin olsun."

Güldüm ve yavaşça koluna girdim. "Sana soğuk çay alayım mı?"

Hoşuna gitmiş olmalı ki yandan yandan güldü. "Bol bol al. Cimrileşme."

Yalandan huysuz bir bakış atarak ilerledim. Bu ifademe de güldü. O arada kalırken ben geniş alana çıktım. Önce şeftalili soğuk çayını aldım. Daha sonra kendi özel ihtiyaçlarım için başka bir reyona ilerledim. Adımlarımın olduğu yere çakılmasına neden olan şey birinin bana seslenmediydi.

"Aslıhan," dedi geçmişten gelen bir adamın sesi.

Tanımak istemedim. Bunun için direndim. Kendime komutlar verdim ve savaştım. Lakin olmadı. Bu sesi tanıyordum. Önce kulağıma çarptı, sonra zihnime sızdı ve anıları parçaladı. Usulca başımı arkaya çevirdiğimde gördüğüm şeyi de inkâr etmek isterdim. Zihnimle bunun içinde savaştım ama olmadı.

Dünya bu defa durmadı. Dünya yerle bir oldu.

Oradaydı. En büyük pişmanlığım, kalp kırıklığım, insanlığa ve aşk denen şeye olan kan kaybım. Beş adım uzağımda ve karşımdaydı Tuna.

Dünya yerle bir de olmadı. Dünya ezildi ve toza dumana karıştı.

Onu uzun yıllar önce geçmişte bırakmıştım. Bana ulaşmak istediği pek çok an olmuştu ama her birine duvar örmüştüm. Sarhoş olduğu zamanlarda bir şekilde bana mesajlar atmanın yolunu buluyordu. İnatla her defasında engellerdim. Bir süre sonra buna da son vermiş ve en sonunda yakamdan düşmüştü. O zamanki Aslıhan onu seviyordu ve sevdiklerine kıyamazdı. Bu yüzden tüm acıma rağmen ona ne öfke kusmuştum ne de vahşileşebilmiştim. Yaptığım tek şey kabuğuma çekilip acı çekmekti. Tırnaklarım sadece nefret ettiklerime batardı.

Ama aradan geçen bunca yıldan sonra onu karşımda gördüğümde zihnimde beliren ilk his ne şaşkınlıktı ne de hüzün. Keskin bir bıçak sırtıma saplandı, göz pınarlarımda öfke patladı. Hayır, şu an kesinlikle burada olmamalıydı.

Hayatımın şu döneminde asla karşıma çıkmamalıydı!

Değişmişti. Uzun bir adamdı; daha da zayıflamış görünse de genişleyen omuzları kas yaptığını gösteriyordu. Koyu kahve saçları alnına dökülüyor,

bir zamanlar sevdiğim ela gözleri parlıyordu. Daima temiz bir çehreyle gezerdi. Artık kirli sakallıydı.

Bana doğru bir adım attığında elimdeki soğuk çay şişesini kafasına savurabilirdim. Hızla bir adım geriledim ve hayalet görmüş gibi kalakaldım. İçimde ona dair bir şeyler kalmış olsaydı kafamı yandaki rafa gömerdim. Arandım ama hiçbir şey bulamadım. Ne bir nefret ne de başka bir şey. Bomboştu her şey. Hiç hayatıma dokunmamış biri gibiydi.

"Aslıhan," diyerek ilerledi yeniden. "Sen misin?"

Bir adım daha gerileyecekken kendimi durdurdum. Neden kaçıyordum? Bakışlarıma muazzam bir terslik kuruldu. Olduğum yere kusabilirdim. Karısının öğretmenler odasının ortasında yüzüğü yüzüme fırlatıp evli olduğunu söylediği an hayatımın en büyük utancıydı.

Öyle ki ihanetinden çok içine düştüğüm duruma içerlemiştim. O günün Aslıhan'ı bundan kaçmıştı. Genç ve toydu. Ateşler üzerinde yürüterek yetiştirdiğim Aslıhan'ın artık geri adımı yoktu.

"Aslıhan falan değilim," dedim ve hızla arkamı döndüm.

İki adım atmamıştım ki kolumdan kavradı. "Aslıhan."

Hızla elimi geri çektim. "Dokunma bana! Uzaklaş."

"Aslıhan," dedi boynunu bükerek. "Bak ben yıllardır seninle konuşmak istiyorum ama bir türlü olmadı. Ben de Ankara'da çalışıyorum artık. Tayinle geldim. Senin de burada olduğunu duy-"

O da öğretmendi ve nerede çalıştığıyla zerre ilgilenmiyordum. "Beni mi takip ediyorsun?" dedim anında. "Gebertirim seni. Ne anlatıyorsun sen?"

"Hayır," dedi. "Etmiyorum tabi ki. Yemin ederim tesadüfen biraz önce gördüm. İstesem zaten çoktan bulur karşına çıkardım. Neden takip edeyim?"

Hızla arkamı döndüm. "Def ol!"

"Aslıhan," diyerek yine kolumdan yakalamaya çalıştı.

Hızla geriledim. "Dokunma bana!"

Aynı saniyelerde reyonun ucunda Güntekin belirdi. Bu felaketten de öte bir şeydi. Ona Tuna'yı anlattığım için ilk defa pişman oldum. Belki de bu kadar dürüst olmamalıydım. Duyduğu andan beri *o dallama* diyerek Tuna'ya kuruluyordu zaten. Deli damarının üzerinde bence ben değil Tuna vardı. Asla elinden alamazdım.

Asla!

"Sakın bana yaklaşma," diye mırıldandım ve ifademi normal tutmaya çalışarak yanından geçip Güntekin'e ilerledim. Göğsümü sıkan his bu defa

panikti.

Tuna olduğunu anlarsa biz buradan olaysız çıkmazdık. Düşündüğüm rezil olmak değil oydu. Kavga ederse yine eline bir şey olabilirdi. Polis gelebilir, Tuna şikayetçi olursa mesleğiyle ilgili bir risk doğabilirdi. Tüm ihtimalleri düşünüyordum. Saçma sapan geçmiş meseleler yüzünden ona bunu yapamazdım.

Arkamda kalan adamın bıraktığı güvensizliğin fazla olduğunu sanıyordum. Koşar adım Güntekin'e ilerlerken hissettiğim tek şey yanına vardığımda elimi tutacağımı bilmenin verdiği güvendi. Yanıltmadı da. Kucağımdaki soğuk çayı sepete attığımda anında elimden tutmuş, Tuna'ya tip tip bakmaya başlamıştı. Zeki olmasından nefret ediyordum.

"O kim?" dediğinde sesi de tersti.

İlk defa dürüst olamadım. "Öylesine bir tanıdık." Elini sıkıca kavrayıp ilerlettim. "Makarna aldın mı? Sen yokken en çok tükettiğim besin. Daha çok alalım."

İlerledi ama gözü hâlâ arkadaydı. Ses etmeden uyum sağlayıp devam etti. Oysa baştan ayağa gerilmiştim ve nedeni Tuna değil sadece Güntekin'i buradan kazasız, belasız, olaysız çıkarmaktı. Benim yüzümden belaya bulaşmasına izin veremezdim.

Art arda makarna paketlerini sepete atıyordum. Bu da gözünden kaçmadı. "Gerginsin," dediğinde sesi bile dikkatle beni inceliyordu.

Beni tanıması ve hiçbir detayın gözünden kaçmaması sıklıkla köşeye sıkıştırıyordu ama en zorlandığım an buydu. "Hayır," dedim. Sesimi ifadesiz tutmaya çalışıyordum. "İyiyim. O nereden çıktı?"

Gözleri kısıldı. "Seni sandığından daha iyi ezberledim Aslı. Şu an ziyadesiyle gerginsin mesela. Buna adım gibi eminim. Ne oldu?" Başı Tuna'nın olduğu reyonu işaret ediyordu. "Kimdi o adam?"

"Hiç kimse. Kim olacak Güntekin?" Koluna girdim ve ilerlettim. "Her şeyi aldık sanırım. Haydi kasaya gidelim."

"Sebze meyve almadık."

"Manavdan alırsın. Orada daha taze oluyor."

"Şu an hiç normal değilsin."

"*Normalim* diyorum."

"Ben senin normalini biliyorum. Bu asla normal değil."

Gülmeye çalıştım. "Nasılmış normalim?"

"Anlatamam, hissederim. Şu an da hissediyorum. Anormal bir şey var." Yeniden arkasını döndü. "Kimdi o adam?"

"Taktın adama!" diye çıkıştım. "Yok bir şey. Yürü."

"Aslı, ellerin terliyor."

Zorlukla yutkundum. Elim avuç içindeydi. Bundan saklanamazdım. Yine de direndim. "Sen varken heyecanlanıyorum. Ondan."

"Ben varken gözlerin titriyor, ellerin değil. Ben onu da ezbere biliyorum. Merak etme sen."

Lanet olsun ki köşeye sıkışmış bir hâldeydim ve söylediklerinden bu durumda bile etkileniyordum. Tüm hisleriyle gözlerime bakıyordu. Bu sevgiyle sendeleyen ruhum herhâlde titreyecek ve bunu ilk gözlerimde görecekti.

Şükür kasadaydık. "Şunları kasadan geçirelim. Çıkınca konuşuruz," diyerek andan kaçtım.

Hâlâ şüpheliydi. Dönüp arkaya bakıyordu. En sonunda elimizde poşetlerle marketten çıktığımızda tüm yükü üstlenmiş bana vermemişti. Nefes alamadığımı hissediyor, boğuluyordum.

Alt kata inip uzaklaştığımızda, "Sen otoparka in, ben lavaboya geçip geliyorum," demiş, sakin tutmaya çalıştığım adımlarla lavaboya yönelmiştim.

Midem dudaklarımda atıyordu. Bileğim anın stresiyle kaşınmaya başladı. Aylar sonra ilkti ve bunu Güntekin gördü. İlerleyen beni dikkatle izliyordu. Hızla bileğimi kaşımayı bırakıp önüme dönerek ilerledim.

Lavaboya yönelip kapıyı kapattığımda imkân olsa kusardım. İçeride kimsenin olmaması benim açımdan iyiydi. Avuçlarıma soğuk su doldurup yüzüme sürdüm, kendime gelmeye çalıştım. Her şeyin üst üste gelme seviyesi inanılmazdı. Titreyen ellerimi bacaklarıma sürtüp buna engel olmaya çalıştım ama elim göğsüme değdi ve zihnim kendini yine o öğretmenler odasında buldu. Beni köşeye sıkıştıran o vasıfsızın varlığı değil yaşadığım utançtı.

Hamile bir kadın yüzüme yüzük fırlattı, tüm gözler bana döndü, fısıltılar yükseldi ve benliğim paramparça oldu. Onursuz Aslıhan, gururuz Aslıhan! Senin için vicdanın yok mu Aslıhan? Gururu as, onuru kes, vicdanınla kendini boğ Aslıhan!

Göğsüme ağır bir yumruk attım. Aniden kapı açıldığında karşımda yeniden Tuna'yı görmekse her şeyin patlama noktasıydı. Hayretle baktım yüzüne. Tuvalette Ferda tarafından sıkıştırılan Güntekin'i anladığım dakikalardaydım.

"Sen ne yapıyorsun?" derken sesimdeki öfkeye engel olamadım. "Çık dışarı!" İçeri girip kapıyı kilitlediğinde gözlerim büyüdü. "Aç şu kapıyı, saçmalama."

"Konuşalım," dedi ılımlı olmaya çalışarak. "Bir kere bile beni dinlemedin. Lütfen konuşalım."

"Ne konuşacağız, geri zekâlı mısın sen? Bir asır geçti. Düş yakamdan!"

"Boşandım," dedi saçma bir hevesle. "Senden sonra ben yapamadım Aslıhan. Boşandı-"

Elimi saçlarıma daldırdım ve kafamı duvara vurmamak için kendimle savaştım. Gerçekten bu mu Aslıhan? Gözünü kör eden adam bu mu? Öfkem ona değil kendimeydi. Kendi etrafımda döndüm ve sinirle solurken olabilecek en mantıklı cevabı verdim.

Parmağımı yüzüne kaldırıp yüzüğümü gösterdim. "Ben evliyim Tuna! Senin ne sikim yaptığın asla umurumda değil!" Kolay kolay ağzımı bozmazdım ama son noktadaydım. "Siktir git, uzak dur benden!"

Yüzüğe bakarken ifadesinde beliren hayal kırıklığı inanılmazdı. İmkân olsa tam bu an kusardım işte. "O adam kocan mıydı?"

"Kocam," dedim şüpheye yer olmayacak bir şekilde. "Bir ailem var. Bir hayatım var. Bir yuvam var. Sen de siktir olup kendi hayatına bakıyorsun ve her zamanki gibi benden uzak duruyorsun. Tamam mı?"

Boynu büküldü. "Senden özür dilemek istiyorum Aslıhan. Niyetim hayatına dahil olmak değil."

"Olamazsın zaten." Şiddetle reddettim. "Özür falan da istemiyorum. Tamam mı? Dümdüz, def ol."

Uzun sayılabilecek bir an baktı bana ve en son bıraktığı genç kadınla bu yetişkin kadın arasındaki bariz farkı gördü. Daha keskindim, daha sivri ve mesafeliydim. O duvara koyduğum en büyük taşlardan biri ona aitti. Bana böyle canavarmışım gibi bakmaya hakkı yoktu. Gördüğü şeyin sebebi oydu. Onun yüzünden Güntekin'e bile hâlâ tedbirle yaklaşıyordum. Neye sebep olduğunun farkında değildi.

"Değişmişsin," dedi ağır ağır. "Benim tanıdığım Aslıhan bu değildi."

"Benim de tanıdığım Tuna sen değildin," dedim anında. "Şimdi çekil önümden."

"*Boşandım* diyorum. Biraz dinle beni. Seninle birlikteyken zaten onunla boşanma aşamasındaydık. *Seni seviyorum* dediğim hiçbir anda yalan söylemedim."

Ellerim kulaklarıma kapandı ve şiddetle dinlemeyi reddettim. "Kes sesini. İlgilenmiyorum!"

Yanından geçip kapıya yöneleceğim anda bileğimden kavradı ve her şey muazzam bir hızla gerçekleşti. Elimi geri çekip suratının ortasına okkalı bir yumruk savurdum. Tokat değil, yumruk. Elini burnuna atıp inleyerek sendelerken şaşkındı. Anında kanayan burnu da şaşkındı. Bunu kesinlikle yıllar önce yapmalıydım.

"Aslıhan!" dedi boğuk bir sesle.

Aynı dakikalarda kapıya ağır bir yumruk indi. "Aslı!" dedi Güntekin'in gür sesi. Kapıyı açmaya çalıştı, olmadı. Ama sesleri duymuş olmalıydı. "İyi misin?" diyordu telaşlı sesi.

Kapıyı açmak için ilerledim ama Tuna kanayan burnuna rağmen önüme dikildi ve buna engel oldu. "Özür dilerim," dedi. Beni daha büyük bir hayret içinde bıraktı.

Umurumda bile değildi. "Çekil şurada, aç kapıyı."

Güntekin kapıya ağır bir yumruk daha indirdi. "Aslı!" Sesindeki deliliği tanıyordum. Artık buradan olaysız çıkmamız imkânsızdı.

Tuna'yı yana itelemeye çalıştım. "Çekil şuradan, kapıyı kıracak!" diye en sonunda bağırmak zorunda kaldım.

"Aslı!" diye bağıran Güntekin'in sesi bu defa öyle bir şiddetle geldi ki ilk defa ürktüm. Kapıya art arda sert darbeler indi. Sanki duvarlar bile sallandı. Kesinlikle kapıyı kıracaktı.

Tuna'yı âdeta omuzlarını yumruklayarak kenara iteledim ve koşar adım kapıya ilerleyip hızla açtım. Niyetim dışarı çıkıp Güntekin'e sarılarak buradan uzaklaştırmaktı ama olmadı. Dışarı çıktığım anda kolları beni kavradı. Gözlerinde muazzam bir delilik ve endişe vardı. Tüm vücudumu kontrol etti. Elleri yüzümü kavradı ve iyi olduğuma emin olana kadar bakışlarını üzerimden çekmedi.

"İyi misin?" diyordu. "Ne oldu? Ne yaptı sana?"

"Bir şey yok. İyiyim. Gidelim," dedim telaşla ama bu da olmadı.

Kesinlikle hiçbir şeyi kontrol edemiyordum!

İçerideki Tuna'yı ve kanayan burnunu gördü. Konuştuklarımızı duymuş olmalıydı çünkü bakışları normal değildi. Alışveriş merkezinin güvenlikleri telaşla buraya doğru geliyordu. Artık onlar bile bu felaketi durduramazdı. Güntekin karşısındaki adama kitlenip kaldı. Boynu histerik bir şekilde sola büküldü ve gözlerine deliliğin de ötesinde bir ifade kuruldu. Bu bakışı çok iyi tanıyordum.

"Hayır," dedim gövdesine sarılmaya çalışarak. "Güntekin, hayır! Dur, yapma!"

"Bu o dallama mı?" dediğinde sesindeki sakinlik bile korkunçtu. Göğsündeki beni yana doğru yönlendirip ağır ağır ilerledi.

Kolundan kavrayarak durdurmaya çalıştım. "Güntekin, dur!"

Deli bakışları anında bana döndü. "Bir kere soracağım. Tek bir cevap vereceksin Aslı. O mu değil mi?"

Şu durumda nasıl saklayabilirdim. Boynum çaresizce büküldü. "Lütfen gidelim..."

Bu da olmadı. Gerekli cevabı aldığında başını usulca eğip dikleştirdi ve boynunu yeniden sola eğdi. Güvenlikler artık yanımızdaydı ama çok geçti. Kolundan sıkıca tutmaya çalıştım.

"Güntekin, dur!"

Durmadı.

"*Ben boşandım* mı dedin sen az önce?" diyerek sert adımlarla Tuna'ya yürüdü ve tek hamlede suratının ortasına bütün gücüyle bir yumruk indirdi. "Ama o evlendi yolunu yordamını siktiğimin orospu çocuğu!"

Her şey tepetaklak oldu. Yıllar sonra kendime dair umutla dolduğum tek günler de yine geçmişin lekesine bulandı. Tuna yere yığıldı. Ben olduğum yerde, Güntekin'in yumruğu kan içinde kaldı.